

Diệp Phi Dạ

Ép yêu 100 ngày

Editor: Phượng Hòa

Mục lục

Chương 1	→100
Chương 101	→200
Chương 201	→300
Chương 301	→400
Chương 401	→500
Chương 501	→600
Chương 601	→700
Chương 701	→800
Chương 801	→900
Chương 901	→1000
Chương 1001	→Hết

Chương 1→100

- Chương 1: Cách Tường Có Nam Thần (1)**
- Chương 2: Cách Tường Có Nam Thần (2)**
- Chương 3: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (3)**
- Chương 4: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (4)**
- Chương 5: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (5)**
- Chương 6: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (6)**
- Chương 7: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (7)**
- Chương 8: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (8)**
- Chương 9: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (9)**
- Chương 10: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (10)**
- Chương 11: Tận Tình Phục Vụ Cô (1)**
- Chương 12: Tận Tình Phục Vụ Cô (2)**
- Chương 13: Tận Tình Phục Vụ Cô (3)**
- Chương 14: Tận Tình Phục Vụ Cô (4)**
- Chương 15: Tận Tình Phục Vụ Cô (5)**
- Chương 16: Tận Tình Phục Vụ Cô (6)**
- Chương 17: Tận Tình Phục Vụ Cô (7)**
- Chương 18: Tận Tình Phục Vụ Cô (8)**
- Chương 19: Tận Tình Phục Vụ Cô (9)**
- Chương 20: Tận Tình Phục Vụ Cô (10)**
- Chương 21: Cô Học Được Cách Lạt Mềm Buộc Chặt Rời Sao? (1)**
- Chương 22: Cô Học Được Cách Lạt Mềm Buộc Chặt Rời Sao? (2)**
- Chương 23: Cô Học Được Cách Lạt Mềm Buộc Chặt Rời Sao? (3)**
- Chương 24: Cô Học Được Cách Lạt Mềm Buộc Chặt Rời Sao? (4)**
- Chương 25: Cô Học Được Lạt Mềm Buộc Chặt Rời Sao? (5)**
- Chương 26: Cô Học Được Lạt Mềm Buộc Chặt Rời Sao? (6)**
- Chương 27: Cô Học Được Lạt Mềm Buộc Chặt Rời Sao? (7)**
- Chương 28: Cô Học Được Lạt Mềm Buộc Chặt Rời Sao? (8)**
- Chương 29: Cô Học Được Lạt Mềm Buộc Chặt Rời Sao? (9)**
- Chương 30: Cô Học Được Cách Lạt Mềm Buộc Chặt Rời Sao? (10)**
- Chương 31: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (1)**
- Chương 32: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (2)**
- Chương 33: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (3)**
- Chương 34: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (4)**
- Chương 35: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (5)**
- Chương 36: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (6)**
- Chương 37: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (7)**
- Chương 38: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (8)**
- Chương 39: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (9)**
- Chương 40: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (10)**
- Chương 41: Bể Kế Hoạch (1)**
- Chương 42: Bể Kế Hoạch (2)**
- Chương 43: Bể Kế Hoạch (3)**
- Chương 44: Bể Kế Hoạch (4)**
- Chương 45: Bể Kế Hoạch (5)**
- Chương 46: Bể Kế Hoạch (6)**

Chương 47: Bể Kế Hoạch (7)
Chương 48: Bể Kế Hoạch (8)
Chương 49: Bể Kế Hoạch (9)
Chương 50: Bể Kế Hoạch (10)
Chương 51: Có Thể Rời Khỏi Bao Xa Liên Rời Bảy Xa (1)
Chương 52: Có Thể Rời Khỏi Bao Xa Liên Rời Bảy Xa (2)
Chương 53: Có Thể Rời Khỏi Bao Xa Liên Rời Bảy Xa (3)
Chương 54: Có Thể Rời Khỏi Bao Xa Liên Rời Bảy Xa (4)
Chương 55: Có Thể Cút Bao Xa Liên Cút Bảy Xa (5)
Chương 56: Có Thể Rời Khỏi Bao Xa Liên Rời Bảy Xa (6)
Chương 57: Có Thể Rời Bao Xa Liên Rời Bảy Xa (7)
Chương 58: Có Thể Rời Bao Xa Liên Rời Bảy Xa (8)
Chương 59: Có Thể Rời Bao Xa Liên Rời Bảy Xa (9)
Chương 60: Có Thể Rời Bao Xa Liên Rời Bảy Xa (10)
Chương 61: Mộng Tám Năm, Tất Cả Điều Là Hấn (1)
Chương 62: Mộng Tám Năm, Tất Cả Điều Là Hấn (2)
Chương 63: Mộng Tám Năm, Tất Cả Điều Là Hấn (3)
Chương 64: Mộng Tám Năm, Tất Cả Điều Là Hấn (4)
Chương 65: Mộng Tám Năm, Tất Cả Điều Là Hấn (5)
Chương 66: Mộng Tám Năm, Tất Cả Điều Là Hấn (6)
Chương 67: Mộng Tám Năm, Tất Cả Điều Là Hấn (7)
Chương 68: Mộng Tám Năm, Tất Cả Điều Là Hấn (8)
Chương 69: Mộng Tám Năm, Tất Cả Điều Là Hấn (9)
Chương 70: Mộng Tám Năm, Tất Cả Điều Là Hấn (10)
Chương 71: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (1)
Chương 72: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (2)
Chương 73: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (3)
Chương 74: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (4)
Chương 75: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (5)
Chương 76: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (6)
Chương 77: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (7)
Chương 78: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (8)
Chương 79: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (9)
Chương 80: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (10)
Chương 81: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (1)
Chương 82: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (2)
Chương 83: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (3)
Chương 84: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (4)
Chương 85: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (5)
Chương 86: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (6)
Chương 87: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (7)
Chương 88: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (8)
Chương 89: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (9)
Chương 90: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (10)
Chương 91: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (1)
Chương 92: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (2)
Chương 93: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (3)
Chương 94: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (4)
Chương 95: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (5)

Chương 96: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (6)
Chương 97: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (7)
Chương 98: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (8)
Chương 99: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (9)
Chương 100: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (10)

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1: Cách Tường Có Nam Thần (1)

"Tình yêu đẹp nhất chính là quãng đời còn lại có thể vì em mà tự hào" --
Diệp Phi Dạ

-

"Hai năm sau, gặp lại Cố Dư Sinh, tôi vừa định hỏi anh, lúc đầu ước hẹn vì sao không tới? Anh nhìn tôi, mở miệng trước với người bên cạnh, giọng nói khách sáo lại bình tĩnh, cô là ai? Ba chữ đơn giản, khiến cho tôi suýt đỏ vành mắt, thì ra, tôi vẫn chờ anh nhưng anh sớm đã không còn nhớ rõ tôi."

Thời điểm Tần Chỉ Ái viết xuống nhật kí ngày hôm đó, cho là cả đời này mình và Cố Dư Sinh đều đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa, ai biết hai năm trôi qua, cô vậy mà vào ở trong gia đình anh.

-

Ngày thứ năm Tần Chỉ Ái vào ở nhà Cố Dư Sinh mới đụng phải Cố Dư Sinh hàng thật giá thật.

Đó là một đêm khuya, Tần Chỉ Ái đang chìm vào giấc ngủ, mơ mơ màng màng cảm giác được có người nằm bên cạnh, toàn thân cô bỗng chốc run run, trong nháy mắt từ trong mơ tỉnh lại.

Người nằm xuống bên cạnh là một người đàn ông.

Bên trong phòng có đèn ngủ, u ám mờ nhạt, mặc dù cô thấy không rõ khuôn mặt của người đàn ông, nhưng chỉ liếc mắt vẫn nhận ra được anh là Cố Dư Sinh.

Hai năm không thấy, bỗng nhiên gặp lại, Tần Chỉ Ái có chút khẩn trương, cũng có chút ngẩn ngơ, cô giả vờ trấn định ổn định thân mình một chút, giọng điệu bình tĩnh lên tiếng: "Anh đã trở về?"

Cố Dư Sinh không trả lời Tần Chỉ Ái, thậm chí còn không không liếc mắt nhìn cô, chỉ là nhanh chóng cởi quần áo, xoay người đem cô đặt ở dưới thân.

Nhiệt độ cơ thể người đàn ông cực nóng, làm cho đáy lòng Tần Chỉ Ái không hiểu sao có chút hoảng sợ, không phải là cô chưa từng nghĩ tới hoàn cảnh sau khi gặp mặt nhưng lại không ngờ rằng lại là hoàn cảnh như vậy, cô theo bản năng bắt đầu chống lại, nỗ lực chạy trốn.

Cố Dư Sinh như là nhìn thấy chuyện kì lạ cười nhạt "A" một tiếng, sau đó liền dễ như trở bàn tay chế trụ cô. Anh vươn tay nắm cầm cô, cứng rắn nâng cầm cô lên, sau đó tiến đến bên tai của cô, giọng điệu tận lực nhấn mạnh, khinh bỉ nói ra từng chữ một: "Giả vờ cái gì? Cô phí hết tâm tư vào ở nhà tôi, còn năm lần bảy lượt đi tìm ông nội nói tôi để cô một mình trông phòng, không phải là vì để tôi về ngủ với cô? "

Tần Chỉ Ái bị ngôn ngữ đùa cợt của anh nói ngẩn ra, cô vẫn trì hoãn, anh liền kéo chăn che trước mặt cô ra, động tác thô lỗ xé đồ ngủ của cô, không mang theo chút thương tiếc chạm vào da thịt của cô...

-

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Tần Chỉ Ái tỉnh lại, bên cạnh không có một bóng người, Cố Dư Sinh chẳng biết đã đi đâu.

Nếu không phải thân thể đau nhức và đồ ngủ bị phá thành mảnh nhỏ tán loạn trên mặt đất, Tần Chỉ Ái còn tưởng rằng tối hôm qua là một cơn ác mộng mà mình tự tưởng tượng ra.

Tần Chỉ Ái rời giường, vào phòng tắm, rửa mặt xong, thay quần áo sạch sẽ, đi xuống lầu ăn điểm tâm.

Lúc đi qua hành lang, Tần Chỉ Ái theo thói quen hướng về phía lan can nhìn thoáng qua phòng khách tầng một, Cố Dư Sinh đứng trước cửa sổ, đưa lưng về phía cô đang nghe điện thoại.

Tần Chỉ Ái theo bản năng dừng bước, trong đầu trong nháy mắt liền hiện lên chuyện xảy ra tối qua.

Trong khi cô còn đang sững sờ, Cố Dư Sinh kết thúc cuộc gọi, quản gia đứng cạnh anh cách đó không xa, một mực cung kính lên tiếng: "Cố tiên sinh, xe đã khởi động rồi. "

"Ừ." Cố Dư Sinh nhàn nhạt đáp lại một tiếng, Tần Chỉ Ái chợt phục hồi tinh thần lại, cô nhìn thấy Cố Dư Sinh tiếp nhận áo khoác tây trang quản gia đưa tới, đi về phía cửa chính.

Anh đổi xong giày, vừa mới chuẩn bị xuất môn, bỗng nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, lại ngừng lại, anh không nhìn quản gia, chỉ là giọng nói lạnh nhạt nói với quản gia, mở miệng nói không mang theo bất kì tình cảm gì: "Ông đi mua hộp thuốc tránh thai, sau khi cô ta ở trên tầng tỉnh lại, nhớ nói cô ta uống."

[- Bộ này nam nữ song khiết, 1V1, cả hai đều là mối tình đầu của nhau -]

Song khiết: Cả hai đều sạch

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 2: Cách Tường Có Nam Thần (2)

Lời của anh giống như là Băng Thiên Tuyết Địa không chút lưu tình dỗi cho Tần Chỉ Ái một chậu nước lạnh.

Thân thể của cô mạnh mẽ run lên, trong chớp mắt đại não trống rỗng.

Cô cho rằng, lần gặp mặt hai năm trước một đó, anh nhìn qua cô nói với người ngoài câu "Cô là ai" kia, đã đủ gay go, lại không nghĩ rằng hai năm sau gặp lại lần nữa còn bết bát hơn.

Tần Chỉ Ái đứng ở lan can tầng hai, rõ ràng vẫn luôn gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Dư Sinh, thế nhưng cô căn bản không thấy rõ anh ra khỏi cửa như thế nào.

Cô tình tường cảm giác được lồng ngực của mình có chút khó chịu, trái tim trở nên vô cùng nặng nề, mỗi lần nhảy lên một chút, trong thân thể liền nhắc lên một cỗ đau nhức làm cho người ta không thể hoạt động.

Đợi đến khi Tần Chỉ Ái hồi phục tinh thần lại, ngoài cửa chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng khởi động xe của Cố Dư Sinh, cô sợ quản gia bỗng nhiên trở về phòng, thấy được chính mình lúc này thật chật vật, vội vàng xoay người, trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, Tần Chỉ Ái mới phát giác, chẳng biết từ lúc nào trước mắt mình đã mơ hồ một tầng sương mù.

Tần Chỉ Ái một mực đợi đến lúc hơi nước trong mắt rút đi, cảm xúc triệt để vững vàng hạ xuống, mới giả bộ như vừa tỉnh ngủ, một lần nữa xuống lầu.

Quản gia thấy cô, lập tức dừng tay ngừng đầu: "Cô nhỏ, cô tỉnh?"

Kỳ thật quản gia hẳn là gọi cô là "Phu nhân", Cố Dư Sinh không cho, cho

nên chỉ có thể gọi cô là "cô nhỏ".

Tần Chỉ Ái ngược lại là không so đo gì, về mặt bình thản "ừ" một tiếng, đi đến phòng ăn.

Trước kia Tần Chỉ Ái lúc ăn cơm, quản gia bưng rau rồi vội vàng đi, hôm nay, quản gia bưng rau xong liền đứng ở bên cạnh bàn ăn một tắc cũng không rời đứng đó.

Tần Chỉ Ái giả bộ như cái gì cũng không thấy, bình tĩnh thong dong ăn bữa sáng.

Thấy cháo trong chén cô đã thấy đầy, quản gia đứng cách đó không xa, bắt đầu do dự bất an, nhiều lần nhìn về phía Tần Chỉ Ái giật giật môi, giống như là có chuyện muốn nói, thế nhưng vẫn mở to miệng không phát ra một chút âm thanh.

Thẳng đến khi Tần Chỉ Ái buông đũa xuống, quản gia rốt cục bắt cháp khó khăn phát ra âm thanh: "Cô nhỏ..."

"Trong nhà có thuốc tránh thai hay không?" Tần Chỉ Ái không đợi quản gia nói xong, liền mở miệng cắt đứt lời của ông.

Cô biết tiếp theo quản gia sẽ nói điều gì, chỉ là, từ trong miệng quản gia nói ra, sẽ khiến cho cô khó chịu nỗi không có chút tôn nghiêm. Dù cho trong nội tâm cô hiểu rõ, quản gia biết Cố Dư Sinh rất ghét bỏ cô, thế nhưng cô không nguyện ý cứ thế để cho người khác ở trước mặt cô nhìn cô bị chê cười.

Tần Chỉ Ái nhìn quản gia một cái, giọng điệu bình tĩnh lại lạnh nhạt mở miệng bổ sung: "Nếu như có thì đem lại đây cho tôi."

Quản gia nghe thấy lời của cô, biểu tình sửng sốt, sau đó cái gì cũng không nói cứ dựa theo lời của Tần Chỉ Ái mà làm theo.

Tần Chỉ Ái ở trước mặt quản gia, về mặt bình tĩnh nuốt thuốc, sau đó

thong thả rút khăn tay, lau khô khóe môi đọng nước, ưu nhã thong dong đứng lên, đi ra phòng ăn.

Cô đi chưa được hai bước, quản gia ở sau lưng, bỗng nhiên lên tiếng: "Cô nhỏ..."

Tần Chỉ Ái dừng lại, quay đầu.

"Cô nhỏ, Cố tiên sinh nói, Cố lão tiên sinh đêm nay sẽ đi Hải Nam..." Quản gia do dự vài giây, mới tiếp tục mở miệng: "Cố tiên sinh còn nói, cô không có chỗ dựa, nên nếu cô gần đây không có việc gì thì đừng làm phiền anh."

Cô vốn cho là mình chủ động uống thuốc, sẽ lấy lại được một chút tôn nghiêm của mình, lại không nghĩ rằng anh lại phân phó quản gia nói những lời khác... đầu ngón tay Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng run lên một chút, sắc mặt lại bình tĩnh không có nửa điểm gợn sóng, phảng phất như lời quản gia vừa nói không hề liên quan đến cô, nhàn nhạt nhẹ hỏi một câu: "Còn chuyện gì khác không?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 3: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (3)

Quản gia trả lời: “Không có”.

Tần Chỉ Ái không nói gì, quay lưng rời đi.

-

Cũng đã một giờ sáng, chỉ sợ đêm nay Cố Dư Sinh sẽ không quay trở về.

Từ ngày hấn dặn dò quản gia bắt cô uống thuốc tránh thai rồi rời khỏi nhà, đến bây giờ đã một tháng rồi, vậy mà hấn vẫn chưa trở về.

Ngày đó lúc hấn dặn dò quản gia nói với cô rằng đừng làm phiền hấn, cô thật sự không hề làm phiền hấn.

Vì thế, một tháng này cô và hấn không hề gặp mặt, một cú điện thoại cũng không gọi cho nhau.

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm kim đồng hồ kiểu Châu Âu đang chỉ xuống đất, phát ngốc hồi lâu, mới chậm rãi quay lại xem ti-vi. Ti-vi đang chiếu bộ phim có diễn viên mà cô thích nhất đóng, nhưng mà cô lại không có tâm trạng xem, liền tắt ti-vi, đứng dậy về phòng.

Có lẽ là lúc nhìn thời gian ở dưới lầu, cô vô tình nghĩ đến Cố Dư Sinh, cho nên bây giờ nằm trên giường, không thể lập tức đi vào giấc ngủ, dù nhắm mắt nhưng vẫn suy nghĩ mông lung một lúc lâu, thật khó mới cảm thấy buồn ngủ, nhưng vừa rơi vào giấc ngủ, điện thoại bàn trên tủ đầu giường lại vang lên.

Là Cố lão gia gọi điện thoại về, Tần Chỉ Ái nghe, đầu dây bên kia là tiếng của má Trương, người đã làm việc cho nhà họ Cố hơn hai mươi năm:

“Thiếu phu nhân, thật ngại quá, muộn như vậy còn gọi điện cho cô, vừa rồi Cố lão gia có gọi điện thoại tới, nói là sáng sớm hôm nay người đã bay về Bắc Kinh, mời cô cùng thiếu gia buổi tối tới nhà cũ dùng cơm...”

Má Trương là nghe lời của Cố lão gia, chỉ có ông là người duy nhất trong nhà dám không làm theo ý của Cố Dư Sinh, gọi cô là “Thiếu phu nhân”.

”Thiếu phu nhân đừng quên nói cho thiếu gia biết...”

Cố Dư Sinh đã nói cô không được làm phiền hắn, Tần Chỉ Ái theo bản năng muốn mở miệng nói bảo mẫu Trương gọi điện nói với Cố Dư Sinh, nhưng mà còn chưa kịp nói, cô lại nghĩ tới lời cảnh cáo của hắn.

Hắn nói rằng, ông là người thân duy nhất của hắn, nếu không phải cô dùng thủ đoạn hèn hạ nào khiến ông bắt buộc cô và hắn ở cùng nhau, thì cô đừng mong được bước chân vào gia đình hắn, hắn hoàn toàn không muốn nhìn thấy cô chút nào!

Hắn còn nói, tốt nhất là không được để ông biết hắn và cô quan hệ không tốt, nếu ông vì thế mà sốt ruột, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho cô!

Cô ở trong nhà Cố Dư Sinh, mà má Trương còn phải gọi điện thoại cho hắn, đây không phải là đang nói mối quan hệ của hai người đang rất tồi tệ hay sao, mà má Trương lại hầu hạ ông nhiều năm như vậy...

Tần Chỉ Ái suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng vẫn là không nói ra những lời kia, đổi thành: “Má Trương, tôi biết rồi, tôi sẽ nói lại cho Dư Sinh biết”

Cúp điện thoại, Tần Chỉ Ái dựa đầu vào giường, cầm điện thoại di động tìm số của Cố Dư Sinh, do dự một lúc lâu mới bấm quay số.

Điện thoại truyền đến tiếng reo máy, Tần Chỉ Ái căng thẳng đến mức không dám thở.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng... tiếng thứ tư còn không vang lên, đầu dây

bên kia đã bị ngắt máy không một chút thương tình...

Cố Dư Sinh ngắt điện thoại của cô...

Tần Chỉ Ái mím môi, cô không tiếp tục gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh mà soạn một tin nhắn, gửi cho Cố Dư Sinh.

Trên màn hình điện thoại cũng không chậm chậm hiển thị: “Tin nhắn đã được gửi”, Tần Chỉ Ái không thể làm gì khác hơn ngoài việc gọi lại cho Cố Dư Sinh, mà lần này trong điện thoại không phải truyền đến âm thanh của tiếng reo máy mà là tiếng máy bận đầy khó nghe.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 4: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (4)

Hơn mười lần, Tần Chỉ Ái thấy mình vẫn gửi tin nhắn không được, vì thế lại gọi một cuộc điện thoại cho Cố Dư Sinh, vẫn là tình hình đường dây bận.

Tần Chỉ Ái mơ hồ như đã hiểu được chuyện gì, chuyển sang số điện thoại riêng tư, gọi cho Cố Dư Sinh.

Điện thoại dễ dàng gọi thông.

Thì ra, thật sự như dự đoán của cô, vào lần đầu tiên gọi đến điện thoại của hắn dù hắn không nghe, nhưng cũng bị hắn thuận tay đưa vào sổ đen.

Ánh mắt Tần Chỉ Ái có chút hơi ảm đạm, đang lúc chuẩn bị ngắt điện thoại, để cho quản gia liên hệ cho Cố Dư Sinh, thì điện thoại bỗng nhiên được kết nối, Cố Dư Sinh như đoán được đây là số điện thoại của cô, giọng điệu mở miệng không kiên nhẫn: “Rất cuộc cô có yên hay không? Không phải là đã nói với cô rồi sao, nếu cô không có việc gì thì đừng đến làm phiền tôi?”

“Ông nội gọi điện tới.....” Tần Chỉ Ái sợ giây tiếp theo Cố Dư Sinh sẽ cắt đứt điện thoại, cô vội vàng mở miệng nói trọng tâm: “..... Ông nội nói sáng hôm nay ông đã đến Bắc Kinh, bảo chúng ta sang chỗ ông ăn cơm tối.”

Bên kia điện thoại Cố Dư Sinh quả nhiên không nói gì nữa.

Tần Chỉ Ái đợi trong chốc lát, đoán chừng Cố Dư Sinh không có phản ứng, cô tiếp tục mở miệng: “Vẫn giống với lần trước, ở tại chỗ đó chờ anh sao?”

Lần trước là ngày cô ở lại nhà hắn, ông nội bảo hắn dẫn cô về nhà ăn

com, hẳn không muốn lái xe tới đón cô, để tự cho cô một mình đi qua, chờ hẳn ở trước hẻm nhỏ bên cạnh tiểu khu mà ông nội ở.

Cô tưởng, lần này hẳn là hẳn vẫn không muốn tới đón cô?

Tần Chỉ Ái đè ép xuống mắt mát mát ở trong lòng, cố gắng để cho giọng điệu bình thường như không có chuyện gì, lại mở miệng hỏi: “Vậy ngày mai mấy giờ em đi đến chờ anh?”

Cố Dư Sinh đối mặt với câu hỏi của cô, vẫn không nói gì.

“Vẫn là buổi chiều.....” Lần này Tần Chỉ Ái vừa mới nói bốn chữ, bên kia điện thoại đột nhiên truyền đến tiếng nói rõ ràng của Cố Dư Sinh, ngữ điệu lạnh lùng: “Mỗi lần đều lấy ông nội làm cớ muốn dây dưa với tôi, cô không chán sao?”

Tần Chỉ Ái nắm chặt điện thoại, sức lực càng ngày càng mạnh, cô cảm giác như cổ mình bị người dùng lực giữ chặt lại, vẫn nói tiếp “Sáu giờ sao?” Ba chữ này như nghẹn ở trong cổ họng, lờ đờ, khó chịu khó nhận.

Trong nháy mắt hai đầu điện thoại im lặng đến đáng sợ.

Nhưng qua hai giây, điện thoại lại bị Cố Dư Sinh ngắt máy.

Tần Chỉ Ái vẫn duy trì động tác cầm điện thoại, đứng cứng ngắc một hồi lâu, mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần, cô thả ống nghe từ từ xuống điện thoại bàn, không nhanh không chậm nằm ngửa lên giường, kéo chăn che lại, nhắm mắt, dáng vẻ bình tĩnh như đã ngủ. Nhưng trên khóe mắt cô, lại lóe lên một chút ánh nước, mà tay cầm chặt, lại run đến lợi hại.

—

Cuộc điện thoại vào rạng sáng, Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh chưa lên hẹn giờ đi đến nhà ông Cố, trước khi ngắt điện thoại Cố Dư Sinh lại còn nói những lời khó nghe như vậy, làm sao Tần Chỉ Ái còn có thể tự rước lấy nhục mà gọi điện thoại cho hẳn hỏi thời gian lần nữa.

Tuy Tần Chỉ Ái không biết rốt cuộc Cố Dư Sinh sẽ đi đến nhà ông Cố mấy giờ, nhưng cô vẫn biết giờ hán tan tâm chính là năm giờ.

Cho nên, buổi chiều chưa đến năm giờ, Tần Chỉ Ái đã đứng chờ ở con hẻm nhỏ bên cạnh tiểu khu nhà ông Cố.

Mãi cho đến gần năm giờ, ở ngã tư đường cách đó không xa truyền đến một tràn tiếng còi xe chói tai, Tần Chỉ Ái nghiêng đầu, nhìn thấy xe của Cố Dư Sinh dừng ở ven đường đối diện.

Đi đến trước xe, Tần Chỉ Ái mới phát hiện, người lái xe hôm nay chính là Cố Dư Sinh, không phải tài xế của hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 5: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (5)

Hắn ngồi trong xe hút thuốc, một tay chống lên cửa sổ xe, một tay đặt trên vô lăng, trên người mặc áo sơ mi trắng, bộ dạng rất thanh nhàn.

Tần Chỉ Ái giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ cửa kính xe hai cái, báo cho Cố Dư Sinh biết mình đã đến.

Nghe được tiếng động, Cố Dư Sinh nâng mắt lên thoáng lướt nhìn Tần Chỉ Ái rồi thu lại tầm mắt, nhìn chăm chăm con đường phía trước, từ tốn thò ra một vòng khói lượn lờ, Tần Chỉ Ái nhìn thấy khuôn mặt đẹp diên đảo chúng sinh kia, môi khẽ mím, tỏ vẻ không thích.

Cô vừa xuất hiện đã khiến sắc mặt hắn khó coi như vậy... Tần Chỉ Ái lúng túng ngồi mấy giây, mới ngượng ngùng mở cửa xe, khom người chui vào, cô còn chưa ngồi vững, Cố Dư Sinh đã dẫm mạnh vào chân ga, xe liền lao vút ra ngoài.

Tần Chỉ Ái không kịp phản ứng, ngửa mặt lên, cô vội vàng nắm chặt một bên tay vịn, đợi thân thể ngồi vững, cô mới thắt dây an toàn, Tần Chỉ Ái liếc nhìn gò má của Cố Dư Sinh, so với lúc trước khi cô lên xe, biểu hiện của hắn lạnh lùng hơn rất nhiều.

Tần Chỉ Ái ngậm miệng, ý nghĩ nói chào hắn hoàn toàn tan thành mây khói.

Cố Dư Sinh thấy Tần Chỉ Ái phiền muộn chết, hận không thể khiến cho cô biến khỏi mắt mình, tất nhiên sẽ không nói chuyện với cô.

Cố Dư Sinh lái xe, lại châm thêm một điếu thuốc, ngoài tiếng của bật lửa vang lên, trong xe hầu như không còn bất kỳ một âm thanh nào hết.

Sự yên tĩnh này kéo dài đến khi hai người họ đến nhà cũ của Cố Gia.

Cố Dư Sinh tắt máy xe, thuận tay đập luôn điều thuốc đang hút, không hề nhìn Tần Chỉ Ái một lần, càng không nói tiếng nào mở cửa xuống xe trước.

Cố Dư Sinh không lập tức rời đi mà nhìn Tần Chỉ Ái xuống xe mới cùng cô đi đến cửa nhà.

Lúc sắp đến trước nhà, Cố Dư Sinh bỗng nhiên nắm tay của Tần Chỉ Ái, động tác đột ngột khiến cả người Tần Chỉ Ái cứng đờ, theo bản năng muốn rút tay về, Cố Dư Sinh nhận thấy cô sắp rút tay về, lại nắm tay cô chặt hơn một chút, tay còn lại bấm chuông cửa.

Tránh không được hành động này của Cố Dư Sinh, Tần Chỉ Ái mở mắt ra, đánh giá Cố Dư Sinh, lòng bàn tay của hắn thật ấm áp, trái ngược hoàn toàn với khuôn mặt lạnh như băng kia, ánh mắt còn lộ ra vẻ căm ghét.

Tần Chỉ Ái hơi run run, còn không biết vẻ mặt của Cố Dư Sinh là có ý gì, cửa nhà đã được mở ra.

Người mở cửa là má Trương, bà nhìn thấy Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái thì cực kỳ vui mừng, vừa mời hai người họ vào nhà, vừa lấy dép lê cho họ thay, sau đó lên lầu, báo cho Cố lão gia biết: “Lão gia, thiếu gia và thiếu phu nhân đã đến”

Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái thay dép xong, vừa đi vào phòng khách, đã thấy Cố lão gia từ trên lầu đi xuống.

Cố Dư Sinh bỗng nhiên nghiêng người, cúi đầu, hai phiến môi chạm vào tai của Tần Chỉ Ái.

Người bên ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng hắn đang thì thầm gì đó với Tần Chỉ Ái, nhưng chỉ có Tần Chỉ Ái biết rằng, hắn không hề nói gì cả.

Gần như vậy, hơi thở của hắn phả vào làn da ở cổ của cô, nhẹ nhàng mà

âm áp, làm cho tim cô trong nháy mắt đập thật nhanh, cả người cô lập tức trở nên hoang mang, luống cuống.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 6: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (6)

“Tự nhiên đòi ra làm gì?” Cố Dư Sinh bỗng nhiên bóp mạnh lòng bàn tay của Tần Chỉ Ái, khiến cô hoàn hồn, theo bản năng quay đầu nhìn Cố Dư Sinh, lúc này người kia đã thay đổi, lạnh lẽo trên mặt lúc này trở nên ôn hòa, ánh mắt căm ghét cũng không còn, thay vào đó là ánh mắt lãnh đạm, hắn lại tiếp tục nói, âm thanh nghe thật êm tai: “Thấy ông còn không mau chào?”

Nghe được chữ “ông”, Tần Chỉ Ái liền hiểu.

Sở dĩ Cố Dư Sinh giống như hai người khác nhau, là bởi vì hắn đang diễn trò.

Lúc hắn dắt tay cô với vẻ mặt đầy căm ghét, đó mới đúng là hắn, mà lúc này hắn chỉ là đang giả vờ trước mặt ông.

Mà cô lại vì hắn tỏ vẻ thân thiết mà thần thờ, thất thần, luống cuống...

Tần Chỉ Ái thậm chí cười chính bản thân mình, hướng về phía Cố lão gia nặn ra một nụ cười, ngoan ngoãn: “Chào ông.”

Từ lúc hai người bước vào, Cố lão gia đều quan sát rất kỹ, nhìn thấy hai người thân mật như vậy, không có một kẽ hở, ông rất vui, vừa bảo hai người ngồi xuống, vừa nói má Trương pha trà.

.....

Cố Dư Sinh cùng Tần Chỉ Ái ngồi không bao lâu, má Trương đã nói cơm tối chuẩn bị xong rồi.

Ăn cơm tối xong, hai người ngồi trò chuyện với Cố lão gia một chút rồi mới quay về nhà.

Xe vừa chạy khỏi cửa nhà cũ của Cố gia, sắc mặt ôn hòa của Cố Dư Sinh một giây trước liền biến thành lạnh lùng, những lạnh lùng bị hấn che giấu lúc ở nhà cũ của Cố gia giờ phút này đều tỏa ra.

Mặt hấn đánh lại, hùng hổ khởi động xe, lúc sắp đến hẻm nhỏ thì đạp mạnh phanh, tiếng lốp xe ma sát với mặt đường chói tai, Cố Dư Sinh không nhìn Tần Chỉ Ái một lần nào, lại phát phát tay.

Hấn làm một loạt những hành động quá nhanh, khiến cô nhìn không hiểu kịp, không phản ứng lại với ý hất tay của hấn, mở đôi mắt đen kịt tỏ vẻ khó hiểu nhìn hấn.

”Gì chứ? Cô nên biết, trước mặt ông, tôi chỉ giả vờ cho ông xem, chẳng lẽ cô thật sự tin tôi sẽ lái xe đưa cô về nhà sao?”

Lúc nói những lời này, giọng của Cố Dư Sinh đầy mỉa mai trào phúng.

Tần Chỉ Ái lúc này mới hiểu rõ, tay hấn làm động tác như vậy, chính là muốn đuổi cô xuống xe...

Tần Chỉ Ái còn đang suy nghĩ, Cố Dư Sinh lại tiếp tục lên tiếng, âm thanh vừa ngoan độc lại vừa bén nhọn: “Nói cho cô biết, đừng có nằm mơ! Nhà này cô đã từng ở, đừng nói là tôi đưa cô về, chỉ cần nghĩ đến thôi đã thấy chán ghét rồi!”

Chán ghét... Là chỗ cô ở qua thì chán ghét sao?

Lông mi Tần Chỉ Ái run rẩy, tay nắm chặt lấy túi mà mình mang theo.

Cô không dám lộn xộn, chỉ sợ động một chút, nước mắt sẽ rơi xuống, chỉ có thể duỗi tay tìm cần gạt mở cửa xe, nhưng sờ soạng lung tung mãi cũng không thấy, Cố Dư Sinh nhìn như vậy liền nghĩ cô chần chừ không chịu xuống xe, nhất thời không nhẫn nại, càng không muốn cùng cô nói chuyện, liền xuống xe đi vòng về phía ghế phụ lái, mở cửa xe, kéo Tần Chỉ Ái ra ngoài, vung mạnh một cái, lại mạnh mẽ đóng cửa xe lại, lại quay về ghế lái, không chút do dự nghênh ngang lái xe đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 7: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (7)

Sức lực của Cố Dư Sinh quá lớn, hất đến nỗi Tần Chỉ Ái bị lui về phía sau, đến khi va vào một biển quảng cáo trên phố mới dừng lại.

Biển quảng cáo thật sự rất cứng, đụng vào khiến lưng của Tần Chỉ Ái đau đến nỗi cô sắp khóc.

Cô nhắm mắt lại giật giật môi, thân thể cứng đờ dán vào bảng quảng cáo một lúc, mới từ từ bớt đau.

Cô từ từ đứng thẳng người, chậm rãi đi tới ven đường, xe của Cố Dư Sinh từ lâu đã không còn thấy khói xe, chỉ có rất nhiều xe cộ đi lại, lúc nhanh lúc chậm lướt qua mặt cô.

Không biết tại sao Tần Chỉ Ái đột nhiên nghĩ đến đêm nay lúc ăn cơm ở Cố gia, Cố Dư Sinh giúp cô kéo ghế tựa, gấp thức ăn cho cô, tự tay múc món canh mà cô thích uống, thậm chí lúc cô sắp ăn cá còn tinh mắt lựa hết xương trong cá ra cho cô.

Hình tượng một người chồng tốt cung chiều vợ hoàn hảo không chê vào đâu được, làm cô nằm mơ cũng muốn dọn về sống trong nhà cùng ông, chắc sẽ rất vui vẻ.

Nhìn thấy ông hài lòng, người hầu của Cố gia cũng hài lòng, trên mặt cô cũng luôn nở nụ cười, thật sự giống như vừa hạnh phúc vừa đủ đầy, nhưng đâu có ai biết rằng, trong lòng cô có bao nhiêu dằn vặt.

Cô biết, hấn chỉ đóng kịch.

Dù biết hấn đang diễn kịch, nhưng những lúc hấn đối xử tốt với cô, tim cô lại không kiềm chế được mà run động.

Bởi vì, cô thích hấn.

Cô đã thích hấn từ rất lâu.

Cho dù hấn không nhớ rõ chuyện hai năm trước hai người khó khăn thế nào mới có thể gặp nhau, cô vẫn thích hấn.

Cô sợ biểu hiện của mình quá rõ ràng, sẽ làm lộ điều này, cô chỉ có thể tự dằn vò chính bản thân mình, tự nhắc nhở bản thân: hấn và cô chỉ đóng kịch mà thôi.

-

Tần Chỉ Ái không biết bản thân đã đứng ngây ngẩn bên đường bao lâu, đến lúc cô gọi xe taxi về được đến nhà cũng đã gần mười một giờ khuya.

Đèn phòng khách sáng trưng, Tần Chỉ Ái nghĩ quản gia còn chưa ngủ, không nghĩ nhiều liền nhập mật khẩu, kéo cửa vào nhà.

Người trong nhà nghe được tiếng động, Tần Chỉ Ái vẫn nghĩ chỉ là quản gia, không nhìn nơi phát ra tiếng động, chỉ cúi đầu thay giày, thay được một nửa, đã nghe tiếng nói chuyện: “Thiếu phu nhân đã về?”

Động tác thay giày của Tần Chỉ Ái đột nhiên dừng lại, trong chốc lát nhìn về người đang nói chuyện, người hỏi không phải là quản gia mà là má Trương.

Tần Chỉ Ái thắc mắc nhưng không hỏi, má Trương đã cho cô biết đáp án tại sao bà ấy ở đây: “Thiếu phu nhân, lúc này cô ở nhà cũ ăn cơm đã để quên lắc tay trong nhà tắm.”

Nói xong, má Trương lấy ra một chiếc lắc tay trân châu tinh xảo đưa cho Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái nhận lắc tay, mới nhớ ra trước khi ăn cơm đi rửa tay, vì ghét bỏ chiếc lắc tay vương vãi này nên mới tháo ra, sau đó bởi vì Cố Dư Sinh

gọi cô ra ăn cơm, rửa xong tay liền quên lấy mang theo: “Chỉ là một cái lắc tay, khi nào tôi quay lại nhà cũ đưa lại cho tôi là được rồi, cần gì phải ra ngoài lúc nửa đêm như vậy.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 8: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (8)

“Do buổi tối lão gia không ngủ được, muốn ra ngoài đi dạo, nên sẵn tiện mang lắc tay đến cho thiếu phu nhân.” Má Trương theo Tần Chỉ Ái đi vào phòng khách.

”Ông cũng tới sao?” Tần Chỉ Ái nhú mày, má Trương chưa kịp trả lời, liền thấy quản gia bung một chén trà an thần nóng hổi đưa cho người đang ngồi trên ghế sa lon, là Cố lão gia.

Tần Chỉ Ái vội vàng nói: “Ông.”

”Ừ” Cố lão gia vì hợp một ngụm trà, âm thanh cũng không rõ lắm, nuốt hết trà trong miệng, ông mới lên tiếng nói: “Tại sao lại về trễ vậy?”

Nói xong, Cố lão gia mới nhận thấy sự bất thường, nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ, ông không thấy xe của Cố Dư Sinh, lại tiếp tục hỏi: “Dư Sinh không chở cháu về sao?”

Cố lão gia dò hỏi, mặt ông ngày càng tỏ vẻ tức giận: “Hắn từ trước đến giờ vẫn để cháu ở nhà một mình mà đi suốt đêm không về sao?”

”Không có...” Tần Chỉ Ái không chút do dự trả lời Cố Lão gia.

Cố Dư Sinh cố tình diễn kịch ở nhà cũ làm cho Cố lão gia nghĩ hắn và cô rất hòa thuận mà an lòng.

Nếu để cho Cố lão gia biết được thật sự cô và hắn không có hòa thuận như vậy, chắc chắn sẽ trách cứ Cố Dư Sinh, mà sau đó người bị hắn quay lại hành hạ sẽ là cô.

Tháng trước hắn tàn nhẫn một hồi lại cho cô uống thuốc, đối với cô đã là

một sự lảng nhục rất lớn, bây giờ nếu để lão gia biết được sự thật, chắc chắn sẽ lại tự rước lấy nhục nhã.

Tần Chỉ Ái nhanh chóng kiểm soát, không chút hoang mang mỉm cười nói với lão gia: “Lúc Dư Sinh chở cháu về thì nhận được điện thoại nói là công ty gặp một số vấn đề, nên anh ấy đi giải quyết rồi.”

”Dư Sinh vốn muốn đưa cháu về nhà rồi mới đi, nhưng cháu lại nói muốn đi tản bộ một lát, nên anh ấy để cháu xuống trước cửa tiểu khu, để cháu đi vào.”

Đối mặt với ánh mắt đăm chiêu của Cố lão gia, Tần Chỉ Ái hoàn toàn không nao núng, cô lại bình tĩnh mở miệng, khiến người ta không tìm thấy bất kỳ sơ hở nào: “Dư Sinh rảnh rồi đều về nhà, ông, ông không tin có thể hỏi quản gia mà.”

Quản gia biết điều, lập tức mở miệng nói thêm vào: “Đúng vậy, lão gia, thiếu gia lúc rảnh rồi đều về nhà.”

”Vậy thì tốt...” Nghe quản gia nói vậy, vẻ mặt Cố lão gia không còn tức giận nữa, vừa đứng lên vừa nói: “Ta đến đây không có chuyện gì, chỉ muốn đi dạo, đã trở như vậy rồi, ta phải về đây.”

Tần Chỉ Ái biết Cố lão gia tin những gì cô nói, thở phào nhẹ nhõm nói: “Ông, cháu tiễn ông.”

.....

Tần Chỉ Ái đứng nhìn xe của Cố lão gia rời khỏi cổng mới xoay người lên lầu.

Quản gia cho Tần Chỉ Ái một chén sữa bò nóng, mới ra ngoài khóa cổng, không ngờ xe của Cố lão gia còn chưa có rời khỏi.

Quản gia sửng sò, còn chưa lấy lại tinh thần, Cố lão gia đã hạ cửa xe xuống, má Trương thấp giọng gọi: “Tiểu Dương, lão gia tìm người.”

Quản gia vội vàng đi đến gần, cung kính nói: “Lão gia.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 9: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (9)

Cố lão gia không vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng: “Có đúng như người nói, tiểu thiếu gia vẫn thường về nhà?”

Quản gia vừa mới chuẩn bị trả lời: “Đúng vậy”, Cố lão tiên sinh lại mở miệng: “Tuy rằng người là người do Tiểu thiếu gia tuyển, nhưng ta cũng có thể cho người rời khỏi đây bất cứ lúc nào, người nên suy nghĩ cho rõ ràng rồi hẳn trả lời câu hỏi của ta.”

Quản gia chần chừ, cuối cùng vẫn trả lời: “Đúng như vậy.”, chữ này của bà còn chưa dứt lời, Cố lão gia đã quay đầu trừng mắt nhìn bà, quản gia im bật, theo bản năng liền cúi đầu, sau một lúc mới mở miệng tiếp tục nói: “Thiếu gia tuy không phải mỗi ngày đều về, nhưng thường thường...”

”Ta thấy người hiện tại đã biết mình bị sa thải rồi phải không?” Cố lão gia lên tiếng ngắt lời hẳn.

Quản gia sợ đến mức im miệng, qua một hồi lâu mới thành thật khai báo: “Cố thiếu gia có trở về nhà một lần...”

Sắc mặt Cố lão gia trong nháy mắt trở nên tức giận.

”Chính là ngày đầu tiên ngài đi Nam Hải.”

Ngày đầu tiên đi Nam Hải? Đến nay đã là một tháng rồi... Cố lão gia ngày càng tức giận: “Nói cách khác, tiểu thiếu gia đã một tháng nay không về nhà?”

“... Vâng!” Âm thanh của quản gia ngày một nhỏ đến khó nghe.

Lão gia cực kỳ tức giận, quay về phía má Trương, lên tiếng: “Đi tìm tiểu

thiếu gia!”

-

Có thể vì gặp Cố Dư Sinh, trong lòng của Tần Chỉ Ái cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, vừa về tới phòng ngủ đã nằm xụi lơ trên giường, không muốn nhúc nhích.

Tần Chỉ Ái còn chưa tắm rửa, không dám ngủ, chỉ nghỉ ngơi một chút, lại ử rũ bò dậy đi tắm nước nóng, lúc ngồi trong bồn tắm rồi lại phát hiện mình quên không mang áo lót vào, lại đi ra tìm.

Phòng thay quần áo ở đối diện phòng tắm, Tần Chỉ Ái tiện tay cầm một bộ đồ lót đi về phía phòng tắm, đi chưa được hai bước, cửa phòng ngủ lại bị đá văng nghe “Ầm” một tiếng đinh tai nhức óc.

Tần Chỉ Ái bị âm thanh kia làm hoảng sợ đến run cầm cập, qua một hồi mới quay lại nhìn, nhìn thấy Cố Dư Sinh lúc này đang đứng ở cửa, hai mắt ửng hồng, đang nhìn cô chăm chăm.

Hắn không nói chuyện, môi mím thành một đường, chỉ nhìn cô chăm chăm, hai mắt đen kịt, trong mắt hiện lên tức giận, dưới mắt lộ ra một sóng nước, mạnh mẽ dọa người.

Cố Dư Sinh như vậy, Tần Chỉ Ái thở mạnh cũng không dám, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, bốn mắt nhìn nhau.

Quản gia còn chưa ngủ, ở dưới lầu nghe được âm thanh lớn như vậy, tưởng Tần Chỉ Ái xảy ra chuyện gì, vừa gọi: “Tiểu thư” vừa chạy lên lầu.

Lúc chạy đến khúc quanh thấy Cố Dư Sinh, bước chân bỗng trở nên chậm lại, cẩn thận mở miệng: “Cố tiên sinh, chào...”

Lời chào của quản gia còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh quay đầu lại lạnh lùng nói: “Trở về phòng của bà, đừng đi ra!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 10: Sau Tường Ngăn Có Nam Thần (10)

Toàn thân quần gia giống như bị đóng băng, chân liền dừng bước, nhìn Cố Dư Sinh tức giận điên cuồng, có chút lo lắng cho Tần Chỉ Ái, mới to gan mở miệng muốn khuyên nhủ Cố Dư Sinh: “Cố...”

”Cút!”

Cố Dư Sinh chỉ nói một chữ, toàn thân quần gia đều dựng tóc gáy, lao nhanh xuống lầu.

Cửa phòng đóng sầm lại, Cố Dư Sinh đi về phía Tần Chỉ Ái.

Hắn bước rất chậm, đạp trên tấm thảm dày, không phát ra tiếng động nào.

Cố Dư Sinh như vậy liền khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, hắn lúc này khiến cho người ta thật sự muốn chạy trốn.

Tần Chỉ Ái hoảng sợ nắm chặt áo lót trong tay, hai chân run run từ từ di chuyển.

Nhưng cô không đi nổi, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bước từng bước rồi dừng lại trước mặt mình.

Hắn gần cô như vậy, làm cho cô càng sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, chỉ có thể cúi đầu, nhìn xuống.

Cô thấp hơn hắn rất nhiều, hắn cúi đầu, nhìn chằm chằm đỉnh đầu của cô một lúc, bỗng đưa tay ra kéo tóc cô, buộc cô phải ngẩng đầu lên.

Đau đớn ập đến, Tần Chỉ Ái nhịn không được thốt lên: “Dư Sinh...”

Hai chữ đơn giản nhưng lại khiến con người của Cố Dư Sinh co rút, giật tóc cô càng mạnh: “Cô gọi tôi là gì?”

Tần Chỉ Ái đau đến mức mặt trắng bệch, giật giật môi đổi giọng: “Cố... Cố tiên sinh...”

Cố Dư Sinh cười gằng một tiếng, hắn không tiếp tục nói chuyện với cô, trực tiếp cúi người hôn lên môi cô.

Không phải hôn, nói đúng hơn là cắn.

Hắn không để ý đến cảm nhận của cô, chỉ mạnh mẽ cạy đôi môi đóng chặt của cô, dùng sức lực rất lớn để trả thù, có điều, hai ba lần cô vẫn không hé miệng, môi bị hắn cắn đến chảy máu, mùi máu tanh lập tức hòa vào nụ hôn kia.

Tần Chỉ Ái bị đau, muốn chạy trốn, nhưng càng giãy dụa, hắn lại càng mạnh tay, khiến cho mùi máu trong miệng hai người ngày một nồng.

Tần Chỉ Ái cảm thấy buồn nôn, dù sức của cô không ngăn nổi sức của Cố Dư Sinh, vẫn liều mạng dẫy dụa.

Cố Dư Sinh không để ý đến dẫy dụa của cô, bắt được đầu lưỡi của cô liền tàn nhẫn cắn một cái, mãi đến khi cảm nhận được Tần Chỉ Ái vì quá đau mà không còn dẫy dụa nổi nữa, mới buông tha đôi môi sưng đỏ của cô, lại di chuyển đến tai cô, âm thanh kiều diễm, như đang nói lời tâm tình, nhưng hơi thở ấm áp kia lại nói ra những lời lạnh như băng: “Cô nghĩ những lời tôi nói là giỡn chơi thôi sao?”

”Tôi không phải đã nói với cô rằng việc của tôi và cô không được để ông biết sao?”

Hắn híp mắt, lại nói: “Vẫn là cô ở một mình thiếu hơi đàn ông, nên ông vừa đến, cô lại không thể chờ được giờ trở cũ để ông buộc tôi quay về ngủ cùng cô có phải không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 11: Tận Tình Phục Vụ Cô (1)

Diễn lại trò cũ?

Tần Chỉ Ái nhú mày, mở miệng giải thích: “Tôi không có...”

Vừa mới nói ba chữ, cô lại không hiểu Cố Dư Sinh nói như vậy là có ý gì, rốt cuộc im lặng, mờ mịt nhìn Cố Dư Sinh, lại do dự, không biết nên bắt đầu giải thích từ đâu.

Cố Dư Sinh nhìn thấy cô chần chừ, lại cho rằng cô đang tìm cách ngụy biện.

"Không có?" Cố Dư Sinh cười thành tiếng, “Rất tốt, đã học được cách trợn mắt nói dối rồi!”

Hắn nắm tóc cô ngày một chặt: “Tốt lắm, vậy cô nói cho tôi biết, lắc tay sớm không quên muộn không quên sao lại bỏ quên ở nhà ông? Cô nói cho tôi biết, ông chỉ tới đưa lắc tay cho cô, làm sao biết tôi cả tháng trời không về nhà này?”

Nghe đến đây, Tần Chỉ Ái đã hiểu được một chút.

Thì ra là ông đã biết từ khi ông đi Nam Hải đến nay hắn không về nhà... Nhưng tối nay, dù là ở nhà cũ hay ở nhà này cô đều không nói thật với ông, làm sao mà ông biết được?

Trong chớp mắt, Tần Chỉ Ái đã nghĩ ra.

Là quản gia... trong nhà này ngoài cô ra thì chỉ có quản gia là biết chuyện giữa cô và hắn, cô không nói chuyện này với ông, như vậy chỉ có thể là quản gia rồi. Chẳng trách lúc nãy khi lên lầu nhìn thấy cô chần chừ vật như

vậy, ánh mắt của quản gia lại tỏ ra áy náy...

”Sao không trả lời? Vừa rồi không phải một mực phủ nhận sao?” Cố Dư Sinh tức giận, lại cười: “Được rồi, không ngờ cô lại là một người tâm cơ, biết tôi sẽ không cùng cô về nhà, liền giả vờ để quên lắc tay ở nhà ông, khiến ông phải đến đây một chuyến chứ gì?”

Tần Chỉ Ái giật giật môi, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Trong đầu hần đã nghĩ cô cố ý làm như vậy rồi, cho dù có nói cho hần biết không phải cô cố ý bỏ quên lắc tay ở nhà ông, liệu hần có tin cô không?

Nếu hần không tin, cô còn phải tốn công giải thích nữa làm gì? Không giải thích rõ, hần có thể sẽ nói ra những lời càng khó nghe.

”Những chuyện cô làm tối nay thật tốt, thật hay” Cố Dư Sinh giả vờ khen cô như vậy, còn đau đớn hơn gấp đôi so với việc hần nắm tóc cô.

Hần vỗ tay ba tiếng, ánh mắt sắc lên vẻ tức giận, nụ cười trên mặt cũng hoàn toàn biến mất, âm thanh lạnh lẽo lại nhàn nhạt nói: “Cô đã hao tâm tổn sức nhiều như vậy, tối nay tôi sẽ tận tình phục vụ cô thật tốt!”

Nói xong, hần thẳng tay kéo cô, thô lỗ đẩy cô ngã xuống giường.

Hần rất mạnh bạo, giống như muốn cướp đi mạng sống của cô.

Cô liền nhớ tới một tháng trước hần đã đối xử với cô thế nào, dù cô có yêu thích hần, cũng không có nghĩa cô sẽ cam tâm tình nguyện để hần hành hạ như vậy, cô phản kháng... phản kháng kịch liệt.

Nhưng cô càng dẫy dụa, hần lại càng tàn nhẫn, dra trải giường nhanh chóng bị hần làm nhăn nhúm, gối ở trên giường giờ lại nằm dưới đất.

Sức của cô không mạnh bằng hần, tất nhiên cô càng không phải là đối thủ của hần, bị hần đè lên người, không thể cử động, như một con cá nằm trên thớt chờ bị người ta làm thịt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 12: Tận Tình Phục Vụ Cô (2)

Lần trước cũng vậy, Cố Dư Sinh giống như một con thú hung dữ thô lỗ xâm chiếm cô.

Da thịt nóng bỏng của hắn áp lên người cô, nhưng không hiểu sao trong lòng cô lại lạnh đến thấu xương.

Cô thật sự muốn trốn, nhưng lại bị hắn giữ chặt eo, không còn đường nào để thoát.

Mỗi động tác của hắn đều rất thô lỗ, rất ác liệt, khiến cô đau đớn không thôi.

Cô sợ chính mình không cẩn thận phát ra tiếng, cắn chặt răng, trằm mắt, không hề tạo nên một tiếng động.

Cuối cùng, toàn thân cô đều đau, thời gian giống như được kéo dài, khiến cô vô cùng chật vật. Tần Chỉ Ái sợ bản thân không thể tiếp tục kiên trì, khóc thành tiếng, lại buộc mình phải im lặng đếm thời gian.

Vừa mới bắt đầu còn hữu hiệu, sau đó vẫn bị gián đoạn, cô đọc thầm “năm mươi bảy” biến thành “năm mươi chín”.

Tần Chỉ Ái không biết mình đã đếm thầm đến số bao nhiêu, Cố Dư Sinh cuối cùng cũng buông tha cho cô.

Vừa kết thúc, Cố Dư Sinh liền đứng dậy, lấy chăn che người, đi vào nhà tắm.

Tần Chỉ Ái giống như mất đi nửa mạng, ngồi phịch trên giường, hít thở không thông.

Ngay lúc Tần Chỉ Ái vừa thiếp đi, cửa phòng tắm lại được mở ra, Cố Dư Sinh tắm xong, thay một bộ quần áo sạch sẽ, áo mũ chỉnh tề đi ra.

Hắn vừa đi, vừa cài khuy ở tay áo, khí chất thanh nhã, lúc đi qua bên giường, liếc nhìn Tần Chỉ Ái một cái.

Lúc cô phản kháng hắn, trên người ra rất nhiều mồ hôi, làm cho lớp trang điểm của cô nhòe đi, khiến người ta không nhìn ra được dáng dấp của cô, tóc dính bết vào mặt, làn da hiện đầy những vết thương lúc cạ lúc sâu, có nhiều chỗ là hắn mạnh tay ấn nhiều lần, trở nên xanh tím.

Nhìn cô chật vật như vậy, hắn cũng không có chút thương xót nào, hắn không nhìn cô nữa, đi ra ngoài, đi được hai bước, lại lui về phía sau vài bước, dừng lại bên giường, đưa tay ra nắm lấy cằm của cô, để mặt cô quay hẳn về phía hắn, sau đó hơi cúi người nghiêng mặt về tai cô.

Hắn cử động, ánh mắt trở nên sắc bén, khí tức ác liệt, áp sát mặt của Tần Chỉ Ái, mở miệng, từng chữ đều mang theo uy hiếp: “Nếu như cô thích sự phục vụ của tôi, cứ tiếp tục báo cho ông biết, tôi sẵn sàng phục vụ!”

”Có điều... Lương Đậu Khẩu, chúng ta thỏa thuận với nhau trước, lần sau khẳng định sẽ không chỉ giống như ngày hôm nay, tôi có rất nhiều tư thế, nếu cô muốn thử thì cứ nói cho ông biết thử xem!”

Nói xong câu này, Cố Dư Sinh đóng sầm cửa lại, nghênh ngang rời đi.

-

Xe Cố Dư Sinh vừa biến mất trong sân, cửa phòng ngủ đã vang lên âm thanh sợ hãi của quản gia: “Tiểu thư, cô vẫn ổn chứ?”

Tần Chỉ Ái cực kỳ mệt mỏi, không muốn nói chuyện chút nào, nhưng quản gia lại gõ cửa: “Tôi có thể vào không tiểu thư?”

Tần Chỉ Ái sợ quản gia thật sự đi vào, nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình, liền lên tiếng: “Tôi không sao, chỉ nghĩ đến một người.”

Ngoài cửa im lặng một lúc lâu, quản gia mới nói tiếp: “Tiểu thư, thật xin lỗi, là Cố lão gia gắng hỏi tôi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 13: Tận Tình Phục Vụ Cô (3)

Tần Chỉ Ái biết quản gia nói cho Cố lão gia biết Cố Dư Sinh một tháng nay không trở về, chuyện này cũng không thể trách quản gia, lúc cô nói dối ông, ông vốn đã không tin, nếu tin, cũng sẽ không tiếp tục hỏi quản gia, dù quản gia không nói thật, ông cũng sẽ đi tìm Cố Dư Sinh, đến lúc đó, kết cục cũng giống như đêm nay thôi.

”Chuyện qua rồi, không cần nhắc lại nữa, cũng không còn sớm, người đi nghỉ ngơi đi”

”Tiểu thư, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Quản gia dừng lại một chút, lại nói: “Xin lỗi.”

Tần Chỉ Ái không nói gì.

Ngoài cửa, quản gia cũng im lặng.

Qua mấy phút, Tần Chỉ Ái nghe tiếng quản gia rời đi.

Lâu hai lại trở nên yên tĩnh.

Tần Chỉ Ái rất mệt, nhưng cô lại không ngủ được, ôm lấy chăn, ngồi trên giường phát ngốc hồi lâu, mới đứng dậy xuống giường đi tới phòng tắm.

Mỗi một bước đi là một lần đau đớn, khi cô đi đến phòng tắm, sắc mặt vì đau mà tái nhợt.

Cố Dư Sinh tắm vòi sen, vòi nước trong bồn vẫn còn chưa tắt, nước chảy khiến hơi nước bốc lên, lượn lờ trong bồn tắm.

Tần Chỉ Ái tắt nước, ngồi vào bồn tắm, nước nóng vây quanh cơ thể cô,

hòa tan cả những đau đớn và mệt mỏi.

Tần Chỉ Ái ngồi đến khi nước trong bồn lạnh, cô mới đi ra.

Lau xong thân thể, mặc áo tắm, Tần Chỉ Ái cầm máy sấy tóc, đi tới bồn rửa tay, nhìn chằm chằm vào gương, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ, trong đầu liền nhớ lại những câu trước khi đi Cố Dư Sinh nói: “Có điều... Lương Đậu Khẩu, chúng ta thỏa thuận với nhau trước, lần sau khẳng định sẽ không chỉ giống như ngày hôm nay, tôi có rất nhiều tư thế, nếu cô muốn thử thì cứ nói cho ông biết thử xem!”

Nhất thời cô liền bừng tỉnh, quên mình đứng ở đây là để sấy tóc.

.....

Cô là Tần Chỉ Ái.

Nhưng mà bây giờ trong mắt hấn cô lại có tên Lương Đậu Khẩu.

Lương Đậu Khẩu là nữ thần ai cũng biết, là nhân vật làm hồng biến đại giang nam bắc, có thể nói là một đêm thành danh.

Tần Chỉ Ái biết rõ người này, cô và Lương Đậu Khẩu nhan sắc và vóc dáng khá giống nhau, mới may mắn được Lương Đậu Khẩu chọn làm diễn viên đóng thế.

Ngay từ lúc bắt đầu, Tần Chỉ Ái thật sự chỉ là diễn viên đóng thế cho Lương Đậu Khẩu.

Tuy rằng cô chỉ đóng thế cho Lương Đậu Khẩu, nhưng Lương Đậu Khẩu hào quang sáng chói như vậy, cô chỉ là một cô gái tầm thường, sao có thể so sánh với Lương Đậu Khẩu, thậm chí cô đóng thế diễn viên Lương Đậu Khẩu được hơn một năm, số lần gặp nhau chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Có thể là do công việc của Lương Đậu Khẩu quá thuận buồm xuôi gió, ông trời thấy chướng mắt, nên một tháng trước đây khi đi khám sức khỏe, cô

ấy phát hiện mình bị một khối u trong ngực.

Là u ác tính, nhưng chưa di căn, nên có thể chữa khỏi, thế nhưng cần phải chữa bệnh bằng hóa liệu và trị liệu, tốn rất nhiều thời gian.

Báo cáo sức khỏe này đối với Lương Đậu Khấu mà nói giống như là sấm giữa trời quang.

Làng giải trí như chiến trường, tàn nhẫn vô tình, không hề báo trước, trị liệu một năm trở lại làng giải trí, tất nhiên không thể tiếp tục làm đại minh tinh.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lương Đậu Khấu cuối cùng tự mình đóng thế cho Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 14: Tận Tình Phục Vụ Cô (4)

Thật ra cách đó không phải do Lương Đậu Khẩu nghĩ ra, mà là do quản lý của cô đề nghị.

Lương Đậu Khẩu có thể đi đến ngày hôm nay, hẳn là từ đầu công ty quản lý đã đầu tư một số tiền rất lớn, hiện giờ cô trở nên ưu tú như vậy, công ty cũng nhờ vậy mà kiếm được lợi nhuận rất lớn, đương nhiên sẽ không để mặc cô bị bệnh mà không lo.

Huống chi lúc đó Lương Đậu Khẩu vừa quyết định đóng một phim truyền hình.

Kỳ thực Tần Chỉ Ái tẩy trang xong khá giống với Lương Đậu Khẩu, nhưng cũng không phải giống nhau hoàn toàn, nhìn kỹ vẫn có thể phân biệt được.

Trong phim truyền hình, sở dĩ có thể đóng thế đều nhờ vào kỹ thuật trang điểm.

Tần Chỉ Ái giống Lương Đậu Khẩu nhất ở mắt, mũi, môi, đặc biệt là mũi, thật sự rất giống hai giọt nước, nhiều khi trang điểm, cô còn ngộ nhận không biết mình có phải là Lương Đậu Khẩu hay không.

Tần Chỉ Ái và Lương Đậu Khẩu giống nhau nhất ở đôi mắt, chỉ cần nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của Tần Chỉ Ái ai cũng sẽ khen, Lương Đậu Khẩu lại không như vậy, mắt của Lương Đậu Khẩu phải trang điểm thì mới trở nên xinh đẹp, thế nhưng vẫn không lung linh trong suốt như mắt của Tần Chỉ Ái.

Có điều, may là sau khi hóa trang, đôi mắt cũng thay đổi nhiều nhất, cho nên Tần Chỉ Ái mới có thể dùng thân phận của Lương Đậu Khẩu sống đến bây giờ, dĩ nhiên là không có người phát hiện sơ hở.

Vừa mới bắt đầu, Lương Đậu Khấu hoàn toàn không đồng ý đề nghị của quản lý để Tần Chỉ Ái làm thế thân của cô, thậm chí là phản đối kịch liệt.

Sau đó không biết xảy ra chuyện gì, Lương Đậu Khấu lại đồng ý, sau đó còn tự mình năn nỉ Tần Chỉ Ái.

Không có người nào sẽ đồng ý làm đóng thế, làm thế thân của người khác, Tần Chỉ Ái cũng không ngoại lệ, nhưng mà sở dĩ cô đồng ý, lý do rất đơn giản, cô cần tiền.

Sẽ có người cảm thấy lý do rất buồn cười, thế nhưng trên thế giới này, còn rất nhiều người thiếu tiền, mà Tần Chỉ Ái chỉ là một trong số đó mà thôi, không có tiền, cô sẽ không thể học đại học, làm diễn viên đóng thế vừa khổ cực lại vừa nguy hiểm.

Ba cô hai năm trước lao vào cờ bạc, đem hết những thứ có thể bán trong nhà ra đánh cược, ba cô chết vì cờ bạc, còn để lại cho cô một số nợ lớn lãi suất cao.

Mẹ và em cô bị chủ nợ đòi tiền, cả nhà không có lấy một ngày bình an, cô là trưởng nữ, chỉ có thể thôi học, kiếm tiền trả nợ.

Lương Đậu Khấu muốn thuyết phục cô, chắc chắn đã sớm điều tra ra mọi chuyện rồi.

Cho nên cô ta trực tiếp nói với Tần Chỉ Ái: “Tôi có thể trả toàn bộ số nợ của cô, ngoài việc quản lý nói với cô về sự nghiệp đóng thế, tôi còn có một yêu cầu, đó là cô phải thay tôi kết hôn”

Điều kiện thật sự rất hấp dẫn, không phải sao? Dù sao cũng không cần phải suốt ngày chạy vạy trốn nợ khắp nơi.

Lương Đậu Khấu nói xong, đưa cho Tần Chỉ Ái một tấm hình: “Tôi phải gả cho hắn, người nổi nghiệp duy nhất của Cố thị, Cố Dư Sinh.

Lần đầu tiên nhìn hình, liền muốn cùng Cố Dư Sinh sống hết quãng đời

còn lại.

Hai năm trước kia, hấn vô tình đụng trúng cô, cô vừa định hỏi tại sao lúc trước hẹn nhau, tại sao hấn lại không tới, mà hấn nhìn cô, quay về người bên cạnh khách sáo và bình tĩnh hỏi một câu “cô là ai”.

Từ đó cô cho rằng, cô sẽ không gặp Cố Dư Sinh thêm một lần nào nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 15: Tận Tình Phục Vụ Cô (5)

Điều Tần Chỉ Ái khó vượt qua nhất chính là nghĩ tới việc Cố Dư Sinh sẽ kết hôn với người phụ nữ khác.

Tần Chỉ Ái phải thừa nhận, điều kiện này thật sự rất tốt, rất hấp dẫn.

Cô ký hợp đồng với Lương Đậu Khẩu, ngày hôm sau cô được quản lý của Lương Đậu Khẩu sắp xếp huấn luyện để giọng nói của cô giống với Lương Đậu Khẩu, sau đó hoàn thành mọi mặt không chừa bất cứ một sơ hở nào, Lương Đậu Khẩu bí mật bay ra nước ngoài tiếp nhận trị liệu, còn cô giả là Lương Đậu Khẩu, vào nhà của Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái không biết nhiều về chuyện trước đây của Lương Đậu Khẩu và Cố Dư Sinh.

Sau khi vào nhà của Cố Dư Sinh, cô mới nghe được từ miệng của quản gia và người hầu trong nhà, nói bóng gió gì mà ông của Lương Đậu Khẩu và ông của Cố Dư Sinh là chiến hữu, lúc ở trong quân đội, ông của Lương Đậu Khẩu đã cứu ông của Cố Dư Sinh một mạng, vì vậy nên Cố lão gia nuông chiều Lương Đậu Khẩu còn nhiều hơn là cưng chiều Cố Dư Sinh.

Lương Đậu Khẩu ỷ vào yêu quý của Cố lão gia, suốt ngày dây dưa với Cố Dư Sinh, cũng không biết là sử dụng biện pháp gì, khiến cho Cố lão gia bắt Cố Dư Sinh phải cưới cô làm vợ trong năm nay.

Lúc Lương Đậu Khẩu nói chuyện với Tần Chỉ Ái cũng đã dặn dò cô phải làm Thiếu phu nhân của Cố gia thật tốt, nếu như có bất kỳ sai sót nào, đừng mong có thể nhận được một đồng nào.

Vì lẽ đó, Tần Chỉ Ái có thể đoán được Lương Đậu Khẩu vất vả lắm mới có thể trở thành vợ của Cố Dư Sinh, sợ chuyện mình bị bệnh bại lộ, việc kết

hôn không còn hiệu lực, mới phải tìm cô đóng giả làm Lương Đậu Khẩu gả cho Cố Dư Sinh.

Ở trong nhà Cố Dư Sinh cũng không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy hấn, cho dù biết cả đời này cô và hấn không có cơ hội nhưng cô vẫn có một chút vui vẻ.

Cô thích hấn, cô không muốn hấn cưới người khác.

Khi đó cô còn tưởng rằng mình là nàng lọ lem trong truyện cổ tích được hoàng tử tự tay mang giày thủy tinh cho mình, đúng làm một giấc mộng đẹp.

Tuy rằng cuối cùng vẫn sẽ tỉnh mộng, thế nhưng cô thâm yêu Cố Dư Sinh nhiều năm như vậy, vẫn có chút mong chờ.

Mãi đến tận đêm hôm đó, hấn về nhà, không nói lời nào cưỡng bức cô, hôm sau còn dặn dò quản gia cho cô uống thuốc tránh thai, cô mới biết rằng... thì ra đây là một cơn ác mộng.

Cô biết người mà Cố Dư Sinh muốn hành hạ chính là Lương Đậu Khẩu.

Cô chỉ là muốn kiếm tiền từ việc thế thân, không có liên quan gì đến cô, cô không có quyền khổ sở.

Hấn giễu cợt cô, căm hờn, ghét bỏ, cô đều có thể chịu đựng được nhưng những phát tiết, sỉ nhục, ức hiếp trên giường lại làm cho cô khổ sở khó chịu nhất.

Cũng không có ai thích bị bắt nạt, huống chi hấn còn là người cô thích như vậy.

- - - - -

Tần Chỉ Ái bị tiếng sấm ngoài cửa sổ làm cho giật mình mà tỉnh táo lại.

Cô đã thất thân rất lâu rồi, mái tóc còn ướt nhẹ, trên người không một mảnh vải che thân.

Cô khôi phục lại tinh thần, cầm máy sấy tóc, nhanh chóng hong khô tóc, thổi đi hơi ẩm trên mặt, sau đó trở về giường.

Lúc đi tắm trời còn sóng yên gió lặng, lúc này mưa to sấm chớp cực kỳ đáng sợ.

Có thể là bởi vì tối nay Cố Dư Sinh bất ngờ trở về mà Tần Chỉ Ái có nằm nhìn những giọt nước mưa đánh vào cửa sổ cũng không thể ngủ được, mãi cho đến khi mưa nhỏ dần, cô mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Cố Dư Sinh tàn nhẫn như vậy, những ngày tiếp theo, Tần Chỉ Ái không thể xuống giường nổi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 16: Tận Tình Phục Vụ Cô (6)

Cũng may là gần đây lịch làm việc của Lương Đậu Khẩu trống, Tần Chỉ Ái không nhất thiết phải ra ngoài, có thể ở trong nhà nghỉ ngơi thật tốt. Một tuần sau cơ thể của cô mới có thể hoàn toàn khôi phục lại.

Một tuần lễ ở trong nhà, Cố Dư Sinh vẫn như trước, mỗi ngày đều không về nhà.

Điện thoại bàn trong nhà Cố Dư Sinh, ngoại trừ hân, chỉ có người bên nhà cũ biết số.

Từ khi Tần Chỉ Ái vào nhà này, Cố Dư Sinh coi như cái nhà này không hề tồn tại, chưa bao giờ gọi điện thoại cho cô.

Bởi vậy điện thoại bàn này ngoài người nhà bên kia gọi tới, cũng không có người khác gọi vào, những lúc không có ai gọi cũng chỉ giống như vật trang trí mà thôi.

Chiều hôm đó lúc điện thoại bàn vang lên, quản gia đang ở trong nhà bếp gọt trái cây, Tần Chỉ Ái đang ngồi trong phòng khách trong nhà xem tivi, nghĩ là người trong nhà cũ gọi tới, cô không xem bảng đèn báo số gọi đến, thuận tay bắt máy.

Cô đưa ống nghe đến bên tai, một câu nói rất ngắn gọn liền phát ra: “Chuẩn bị cho cô ấy, tối nay sáu giờ tôi sẽ về đón cô ấy.”

Là giọng của Cố Dư Sinh, động tác cầm ống nghe của Tần Chỉ Ái bỗng nhiên cứng đờ.

Hắn cho rằng người nhận điện thoại là quản gia, “cô” trong miệng hắn, không phải là nói cô chứ?

Ngay lúc cô “Nha” một tiếng, cầm ống nghe đi về phía nhà bếp tìm quản gia, hắn đã nhận ra đó là giọng của cô, lại lên tiếng, lời nói rõ ràng lạnh nhạt hơn rất nhiều: “Tại sao lại là cô nghe điện thoại?”

Hắn không cho cô cơ hội trả lời đã nói tiếp: “Ông dặn tối nay khách sạn Bắc Kinh tổ chức dạ tiệc từ thiện, cô phải cùng tôi đến tham dự!”

Lúc hắn nói câu này, nhấn mạnh “ông”, mặc dù hắn chỉ thông báo, không nói thêm bất kỳ lời dư thừa nào nhưng cô hoàn toàn có thể hiểu được hàm ý trong lời nói của hắn.

Hắn cho rằng dạ tiệc lần này cô đã đi tìm ông để năn nỉ ông bắt hắn phải dẫn cô theo...

Đúng như điều cô suy đoán, Cố Dư Sinh lại bình tĩnh nói tiếp: “Thời gian cô tính toán thật là tốt, tôi vừa mới trở về, ông đã gọi điện thoại đến rồi... A...”

Nói xong hắn liền cười khẽ một tiếng đầy mỉa mai, sau đó ngắt điện thoại, Tần Chỉ Ái vẫn cảm giác được sự mỉa mai của hắn.

Sau đó cô cũng ngắt điện thoại.

Chẳng trách lần này lại yên ắng như vậy, một cú điện thoại từ nhà cũ bên kia cũng không có, thì ra là hắn đi công tác...

Hiện tại hắn về, ông liền chớp lấy cơ hội này bắt hắn dẫn cô đi dự dạ tiệc.

Tần Chỉ Ái biết ông là có lòng muốn giúp cô, nhưng mỗi một lần ông thể hiện lòng tốt đều hại cô thâm hại!

Bây giờ nghĩ lại cô còn thấy sợ cơn ác mộng tuần trước, nếu đêm nay cô gặp Cố Dư Sinh, cũng không biết hắn sẽ hành hạ cô như thế nào.

Hai lần trước ập đến quá đột ngột, muốn tránh vẫn là tránh không được,

nhưng lần này lại khác... Cô không chỉ biết mình tối nay sẽ rất thảm, mà còn chính là tự dâng mình vào miệng cọp.

Tần Chỉ Ái nghiêng đầu nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ trong chốc lát, trong đầu bỗng nhiên nhớ đến Cố Dư Sinh vừa nói với mình ba chữ “Đi công tác.” sau đó nảy ra một ý kiến, liền cầm lấy điện thoại bàn, gọi một cuộc điện thoại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 17: Tận Tình Phục Vụ Cô (7)

Tần Chỉ Ái gọi điện thoại đến nhà cũ, điện thoại reo hai tiếng, đã có người bắt máy, trong ống nghe là tiếng má Trương trả lời: “Xin chào, nơi này là Cổ gia”

Trước tiên Tần Chỉ Ái chào hỏi má Trương, sau đó mới đi vào trọng điểm, nói: “Ông có ở đó không?”

”Lão gia sao? Lão gia vừa đi nghỉ trưa, để tôi gọi ông ấy“. Má Trương nói xong, đầu dây bên kia truyền đến tiếng bước chân ngày một nhỏ dần, sau đó Tần Chỉ Ái mơ hồ nghe thấy má Trương nói: “Là điện thoại thiếu phu nhân gọi tới”

Lại một lúc sau, Cổ lão gia mới cầm ống nghe lên: “Tiểu Khấu”

Cho dù Tần Chỉ Ái dùng thân phận của Lương Đậu Khấu, nhưng đã hơn một tháng, mỗi khi có người gọi cô là “Lương tiểu thư” hay “Tiểu Khấu”, cô cũng phản ứng lại chậm nửa nhịp, không nhớ là họ đang gọi cô.

Lần này cũng không ngoại lệ, sau khi Cổ lão gia gọi “Tiểu Khấu”, một lúc sau, cô mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng trả lời: “Ông”

Sau đó trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Ông, thật ngại quá, khuya hôm nay cháu phải bay sang Mỹ, bên đó có một buổi họp báo, vậy nên tối nay cháu không thể đến dự dạ tiệc được, có thể sẽ không gặp được ông.”

Cổ lão gia trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Tiểu Khấu, có phải Dư Sinh không cho cháu đi đúng không?”

”Không có, ông, sự thật là như vậy...” Tần Chỉ Ái ra sức nói bằng một giọng điệu thật nũng nịu: “Họp báo đã lên kế hoạch từ sớm rồi, ông cũng có

thể xem tin tức mà, dù cháu có muốn lừa ông cũng không lừa được nha!”

Cố lão gia bị Tần Chỉ Ái chọc đến buồn cười: “Có việc đương nhiên là phải lo làm việc trước, ta chỉ sợ tiểu tử Cố Dư Sinh kia lại làm cho cháu không vui.”

Cô thật sự không lừa Cố lão gia, ngày mốt ở Mỹ thật sự có một buổi họp báo, chỉ có điều vé máy bay đặt là vào ngày mai.

Thu dọn hành lý xong, Tần Chỉ Ái gọi điện thoại cho quản lý của Lương Đâu Khẩu, giúp cô đổi vé máy bay thành ngày hôm nay, sau đó kéo vali hành lý xuống lầu.

Trước khi ra ngoài, cô không quên nói cho quản gia biết Cố Dư Sinh gọi điện thoại đến, cô cũng phải công tác bận bịu, không cần hấn đến rước cô, đồng thời không quên nhắc nhở quản gia nói với Cố Dư Sinh, cô đã nói chuyện với ông rồi.

-

Lúc quản gia gọi điện thoại tới, Cố Dư Sinh đang ngồi trong phòng làm việc rộng rãi sáng sủa phê duyệt hồ sơ.

Hắn cũng không nhìn màn hình điện thoại di động một cái, tay thanh thoát ký văn kiện ở trên bàn, một tay nhận điện thoại đưa lên tai.

”Cố tiểu gia, là tiểu thư nhờ tôi gọi điện thoại cho ngài...”

Khi nghe đến hai chữ “tiểu thư”, hắn hơi nhú mày, đáy mắt lộ ra vẻ căm ghét, “hừ” mũi một tiếng.

Quản gia nghe từ đầu dây điện thoại cũng khẽ run một tiếng, nói đầu đuôi những gì Tần Chỉ Ái căn dặn trước khi rời đi: “... Tiểu thư nói, cô phải đi Mỹ công tác một chuyến, đêm nay không thể đến dự dạ tiệc được, ngài không cần phải đến đón cô ấy.”

Động tác lật tài liệu của Cố Dư Sinh bỗng nhiên ngưng lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 18: Tận Tình Phục Vụ Cô (8)

“Tiểu thư còn nói, cô đã nói việc này với Cố lão gia rồi!”

Câu nói này nằm ngoài dự tính của Cố Dư Sinh, hần đầu tiên là sững sờ, sau đó cũng có chút bất ngờ nhìn điện thoại trong tay mình, giống như nghi ngờ không biết có phải mình nghe lầm không, qua một hồi lâu hần mới mở miệng, không nặng không nhẹ “Ừ” một tiếng, ý nói hần đã biết.

Quản gia đã sớm quen với thái độ này của hần, chỉ “ừ” một tiếng đã là quý như vàng, nói lời chào rồi cúp máy.

Cố Dư Sinh để điện thoại di động ở bên tai một lúc lâu, mới lấy lại tinh thần, sau đó để điện thoại di động lên bàn, tiếp tục làm việc giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

-

Mười ngày sau Tần Chỉ Ái từ Mỹ quay trở lại Bắc Kinh.

Máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Bắc Kinh đúng mười giờ sáng.

Không biết là ai tiết lộ tin tức, trong sân bay đã có rất nhiều fan tụ tập từ rất sớm chờ Lương Đậu Khẩu.

Tần Chỉ Ái đeo khẩu trang, nhưng lúc ra sân bay vẫn bị một fan nữ nhận ra được.

Nữ sinh kia kích động hét lên: “A, Lương Đậu Khẩu ở đây----”, sau đó những fan kia ở phía sau liền xúm về phía Tần Chỉ Ái.

Trong phút chốc, Tần Chỉ Ái bị ngăn đến nỗi chui không lọt.

Một đám người tụ tập lại vốn đã thu hút ánh nhìn, còn có nhiều fan không ngừng kêu “Lương Đậu Khấu”, khiến cho không ít người trong sân bay tiến tới xem trò vui.

Dưới sự giúp đỡ của quản lý, bảo vệ và nhân viên sân bay, phải mất một lúc lâu Tần Chỉ Ái mới có thể ra khỏi đám người kia, lên xe của quản lý.

Cũng có không ít fan đứng bên cạnh xe, không ngừng vỗ vào cửa sổ xe, tài xế sợ đụng trúng người, chỉ có thể nhích từng chút một, mãi đến khi nhân viên sân bay xua fan ra mở đường, xe mới có thể gia tăng tốc độ, nhanh chóng rời khỏi bãi đậu xe của sân bay.

Lúc bị fan bao vây trong sân bay, Tần Chỉ Ái bị chen lấn đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi, trong xe mở máy lạnh, cũng không cảm thấy mát, cô mới mở cửa xe, muốn hóng gió một chút.

Lúc này là thời điểm rất nhiều máy bay cùng nhau hạ cánh, con đường ra khỏi sân bay kẹt cứng, tài xế chạy một chút lại dừng, đi cũng chưa quá một trăm mét, nhiệt độ bên trong xe hạ xuống, Tần Chỉ Ái vừa định đóng cửa sổ xe, lại vô tình nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc.

Động tác của Tần Chỉ Ái bỗng nhiên dừng lại mấy giây, mới chậm rãi nhìn về phía chiếc xe kia.

Cửa sổ xe bên này không có đóng, cô có thể nhìn thấy Cố Dư Sinh ngồi ở ghế lái, một tay cầm thuốc lá, một tay điều khiển vô lăng.

Gò má của hắn hiện lên những đường nét tuyệt đẹp, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, làm sáng nửa bên mặt của hắn, làm nổi bật làn da vừa mềm vừa trơn, phối hợp với ngón tay hắn che đi, khiến hình ảnh lúc sáng lúc tối, tinh mỹ như hình ảnh trong truyện tranh lúc nhỏ Tần Chỉ Ái đọc.

Tần Chỉ Ái nhất thời ngơ ngác đến nỗi quên đóng cửa sổ xe lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 19: Tận Tình Phục Vụ Cô (9)

Vì bị kẹt xe, tài xế xe của Tần Chỉ Ái vẫn luôn chạy cùng một trục đường với xe của Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chú lâu như vậy, Cố Dư Sinh dường như phát hiện ra ánh nhìn của cô, lúc dùng bật lửa châm thuốc, liếc mắt về phía Tần Chỉ Ái một cái.

Anh mắt của hắn không chút gợn sóng, Tần Chỉ Ái không biết hắn nhìn thấy mình mình không, có thể là không nhìn thấy, cũng có thể là nhìn thấy mà giả vờ như không thấy, nói tóm lại, chỉ là liếc qua liền thu mắt về, đốt thuốc lá, đưa lên miệng, ngậm vào, đưa tay sờ cửa xe một hồi, cửa kính xe từ từ nâng lên, cuối cùng đến điểm cao nhất.

Cửa kính xe của Cố Dư Sinh dán màu đen khiến cô không thể tiếp tục nhìn trộm, hình ảnh phản chiếu của hắn trên tấm kính kia đã biến thành một màu tro đen.

Qua trạm thu phí sân bay, đường sá bắt trở nên thông thoáng, Cố Dư Sinh giống như tài xế xe Tần Chỉ Ái lái gần thêm nữa, đột nhiên tăng tốc, lách trái lách phải nhiều lần, sau đó liền hòa vào dòng xe cộ tấp nập không thấy tung tích.

Bất kể hai năm trước hay là hai năm sau khi cô vào nhà của hắn rồi, hắn vẫn đều có một điểm không thay đổi, đó chính là lúc nào cũng giữ khoảng cách với cô.

Tần Chỉ Ái thù người nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ hồi lâu mới nhẹ nhàng nháy mắt, làm như không nhìn thấy Cố Dư Sinh, nhàn nhạt đóng cửa sổ xe, lấy miếng đệm lưng đặt lên ghế ngồi, nhắm hai mắt lại.

Lúc tài xế lái xe vào bên trong, điện thoại của quản lý của Lương Đậu Khấu vang lên. Cô nghe điện thoại di động, “Ừm”, “Được” một lúc, sau đó quay về phía tài xế nói: “Đi Kim Bích Huy Hoàng”

Tần Chỉ Ái nhắm mắt không phát ra một tiếng động nào, lại mở mắt ra nghi ngờ nhìn về phía Chu Tịnh.

Cô không mở miệng, nhưng Chu Tịnh đã có thể hiểu được ý của cô, đơn giản giải thích: “Là cái bẫy của Lục Bán Thành”

Ngừng một lát, Chu Tịnh mới nhớ ra cô là Tần Chỉ Ái, không phải Lương Đậu Khấu, liền bổ sung một câu: “Là bạn của Lương Đậu Khấu, rất giàu có.”

Lấy tiền thì phải làm việc, đó là đạo lý mà Tần Chỉ Ái có thể hiểu được, cho dù bây giờ Chu Tịnh bắt cô đi gặp người cô không quen nhưng vẫn “Ừ” một tiếng, không phản đối.

Lúc cô nhận điện thoại, Kim Bích Huy Hoàng đã bắt đầu mở cửa rồi, vì thế khi Tần Chỉ Ái và Chu Tịnh đến, bầu không khí trong phòng khách đã khá thế ngát trời.

Hôm nay có rất nhiều người tham gia buổi tiệc này, đã có gần năm mươi người trong phòng khách, hai bàn tròn đường kính dài đến hai thước cũng bị ngồi chật, không còn dư một ghế nào.

Tổ trưởng Lục Bán Thành lập tức gọi nhân viên phục vụ lấy thêm hai cái ghế.

Nhìn thấy hai cái ghế đặt thêm vào bàn, thật là chật chội quá, vì vậy nhân viên chỉ có thể sắp thêm một ghế vào mỗi bàn.

Chu Tịnh ngồi trên chiếc ghế trống trước mặt vị kia, mà Tần Chỉ Ái chỉ có thể đi đến bàn khác ngồi.

Đến khi cô ngồi xuống mới phát hiện có chuyện không ổn, quay đầu

sang phải, liền thấy Cố Dư Sinh ngồi sát cô, trong tay cầm một điều thuốc tựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nghe người khác nói chuyện.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 20: Tận Tình Phục Vụ Cô (10)

Trong phòng khách quá ồn, dù ngồi bên cạnh Cố Dư Sinh nhưng Tần Chỉ Ái vẫn không thể nghe thấy rõ hai người đang nói cái gì.

Tất cả sự chú ý của Cố Dư Sinh đều đặt trên người đang cùng nói chuyện với hắn, hoàn toàn không biết bên cạnh mình đã có thêm một cái ghế.

Mãi đến khi có người nhận ra Lương Đậu Khẩu, giơ chén rượu, chạy tới chào hỏi Tần Chỉ Ái, gọi tên Lương Đậu Khẩu, động tác đập thuốc vào gạt tàn của Cố Dư Sinh mới dừng lại.

Qua mấy giây, hắn từ từ quay đầu qua, mặt không biến sắc nhìn Tần Chỉ Ái.

Nhận ra ánh mắt của Cố Dư Sinh, động tác đưa ly lên chạm cốc với người kia của Tần Chỉ Ái lập tức trở nên cứng ngắt.

Có điều như vậy cũng tốt, từ lúc cùng sân bay đi ra hắn chỉ nhìn cô một cái đã quay đi rồi.

Cố Dư Sinh không nói chuyện với Tần Chỉ Ái, không hiểu ý của cô, Tần Chỉ Ái cũng không có can đảm chủ động trêu chọc hắn.

Hắn coi như cô không hề tồn tại, vẫn cùng người bên cạnh nói đủ thứ chuyện.

Tần Chỉ Ái giả vờ như không có chuyện gì, cùng người chào hỏi cô cụng ly, sau đó một hơi cạn sạch rượu trong ly, lúc đặt ly xuống, lại liếc trộm Cố Dư Sinh mấy lần.

Không biết có phải cô bị ảo giác hay không, cô cảm thấy sự hờ hững của Cố Dư Sinh đã không còn lạnh lùng như lúc trước nữa.

Người cùng Cố Dư Sinh nói chuyện kia nhìn thấy ánh mắt của Tần Chỉ Ái nhìn Cố Dư Sinh, lúc Cố Dư Sinh lấy thuốc hút, bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Hai người quen nhau sao?”

Cố Dư Sinh vừa lấy thuốc ngậm vào miệng, nghe người kia hỏi, vẫn một tay cầm bật lửa châm thuốc, mơ hồ trả lời: “Không quen biết.”

”Vậy sao, tôi còn tưởng hai người quen nhau, vừa rồi cô ấy có nhìn cậu mấy lần.” Người bên cạnh Cố Dư Sinh nói đại khái, vì Tần Chỉ Ái đang trò chuyện với người ngồi gần cô, không nghe anh ta nói gì, cho nói mới nhiều chuyện hỏi một câu.

Cố Dư Sinh hút một hơi thuốc, mới dùng tay cầm điều thuốc hạ xuống, phản cảm cười nhạo một tiếng, mở miệng nói: “Có thể đừng nói đến những chuyện khiến người ta phát chán được không.”

Hai người nói gì Tần Chỉ Ái đều nghe được, lúc Cố Dư Sinh nói câu sau, ngón tay nhịn không được mà phát run, rượu trong ly đổ ra, ướt một bên tay áo của Cố Dư Sinh.

”Xin lỗi...” Tần Chỉ Ái vội lấy giấy ăn, muốn lau đi vết nước trên tay áo của Cố Dư Sinh.

Trong khi Tần Chỉ Ái lấy giấy, cách Cố Dư Sinh một khoảng rất lớn, hắn liền tránh cô như tránh rắn rết vậy, né tay đi, sau đó đá ghế đứng lên, quay về phía người cùng hắn nói chuyện nói: “Xin lỗi, không thể nói tiếp được.” sau đó lập tức rời khỏi ghế.

Cố Dư Sinh đi là không quay trở lại.

Tần Chỉ Ái đương nhiên biết, là bởi vì cô ở đây, Cố Dư Sinh mới không quay lại.

Lúc buổi tiệc kết thúc, Tần Chỉ Ái quá mệt mỏi, chỉ chào Chu Tịnh một cái, liền xách hành lý rời đi.

Bởi vì uống rượu, Tần Chỉ Ái về đến nhà liền lên giường đi ngủ.

Đến chạng vạng, Tần Chỉ Ái bị Chu Tịnh gọi điện thoại làm cho thức giấc: “Tôi uống nhiều rồi, cô đến đón tôi đi...” Nói xong cô ta lại mơ hồ đọc địa chỉ, sau đó liền cúp máy.

Địa chỉ mà Chu Tịnh nói, là một biệt thự riêng, Tần Chỉ Ái đến một lần rồi, nên không ngại xe mà tìm đến nơi.

Tần Chỉ Ái vừa xuống xe, liền nhìn thấy hàng rào biệt thự, nhìn thấy Cố Dư Sinh đang dựa vào một cây ngô đồng trong biệt thự nghe điện thoại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 21: Cô Học Được Cách Lạt Mềm Buộc Chặt Rồi Sao? (1)

Hôm nay đã là lần thứ ba cô và hắn không hẹn mà gặp.

Buổi sáng ở trên đường ra sân bay, hắn vừa nhìn thấy cô đang nhìn hắn liền lập tức kéo cửa kính xe.

Buổi trưa ở trên bàn ăn, cô không cẩn thận làm đổ rượu vào tay áo của hắn, hắn giống như phản xạ có điều kiện bỏ đi.

Hai lần trước không hẹn mà gặp có thể đủ chứng minh, hắn rất ghét cô xuất hiện trước mặt hắn.

Người ta nói quá tam ba bận, mà từ trước đến nay hắn chưa bao giờ nhẫn nại với cô...

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái theo bản năng muốn quay trở lại xe.

Nào ngờ người gọi điện thoại cho cô, Chu Tịnh lúc này lại bỗng nhiên từ trong phòng đi ra, liếc mắt một cái liền thấy được xe của cô đứng trước cửa biệt thự, lập tức vừa giơ tay lên, vừa vẫy, vừa gọi: "Tiểu Khẩu, ở đây."

Cố Dư Sinh đang nhận điện thoại nghe thấy liền nhú mày, sau đó nghiêng đầu nhìn tới nơi Tần Chỉ Ái đang đứng.

Cách một khoảng rất xa, Tần Chỉ Ái cũng có thể cảm nhận rõ ràng được ánh mắt của Cố Dư Sinh đang nhìn cô, ánh mắt rõ ràng chìm xuống.

Tần Chỉ Ái trở nên hồi hộp, quên phải nói chuyện với Chu Tịnh.

Chu Tịnh nôn nóng, thấy cô không phản ứng, liền loạng choạng đi đến cổng biệt thự.

Chu Tịnh uống hơi nhiều, bước chân như nhũn ra, lúc đi đến nửa đường lão đảo té xuống đất.

Dù Tần Chỉ Ái đang sợ Cố Dư Sinh nhưng vẫn không do dự chạy vào biệt thự.

Chu Tịnh ngã xuống sân cỏ trong biệt thự, cũng không có gì nghiêm trọng, Tần Chỉ Ái vất vả lắm mới đỡ được Chu Tịnh lên, nhìn cũng không dám nhìn đến Cố Dư Sinh đang đứng cách đó một mét, đơn giản phủi bụi trên người Chu Tịnh, sau đó liền muốn đưa cô đi.

Tuy rằng Chu Tịnh say rồi nhưng ý thức vẫn còn nhớ: "Chờ một chút, tôi vào lấy túi xách..."

Nói xong, Chu Tịnh lại chỉ chỉ phía trong biệt thự.

Tần Chỉ Ái không còn cách nào khác hơn là phải đỡ cô đi vào trong phòng.

Cửa biệt thự mở ra, phòng khách to lớn, được bày trí thành một sàn nhảy, trong đó có một đám người đang uốn tới ẹo lui.

"Túi của cô để ở đâu?"

Chu Tịnh nghe Tần Chỉ Ái hỏi, lại chỉ lên lầu.

Thân hình Chu Tịnh cao, hơi mập, Tần Chỉ Ái đỡ cô đi rất vất vả, lúc chật vật lắm mới đến được cầu thang, Chu Tịnh bỗng nhiên đẩy Tần Chỉ Ái ra, chạy về phía nhà vệ sinh.

Tần Chỉ Ái chạy theo cô, đến khi vào được nhà vệ sinh, Chu Tịnh đang ôm bồn cầu nôn đến tối tăm mặt mũi.

Tần Chỉ Ái vỗ vỗ sau lưng Chu Tịnh, làm cho cô ta thoải mái hơn một chút, sau khi cô ta nôn xong, Tần Chỉ Ái quay lại phòng khách của biệt thự lấy một bình nước khoáng ướp lạnh, mang đến nhà vệ sinh.

Chu Tịnh đã không còn ở trong đó.

Tần Chỉ Ái nhúu mày, chỉ có thể quay trở lại phòng khách.

Trong sảnh có rất nhiều người, Tần Chỉ Ái tìm một lúc lâu mới tìm thấy Chu Tịnh.

Chu Tịnh uống đến say mềm, Tần Chỉ Ái vừa mới kéo cánh tay cô, cô ta lập tức lay người Tần Chỉ Ái: "Tiểu Khấu, đi khiêu vũ, nhảy với tôi đi!"

Nói xong, Chu Tịnh còn kéo tay của Tần Chỉ Ái nâng cao lên, vung loạn xạ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 22: Cô Học Được Cách Lạt Mềm Buộc Chặt Rồi Sao? (2)

Tần Chỉ Ái phải dùng sức mạnh thật lớn mới có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Chu Tịnh, sau đó lại cố hết sức lôi cô ra khỏi đám người đang khiêu vũ kia.

Chu Tịnh chơi chưa đủ, sống chết không khiêu rồi đi, có điều cô ta uống rượu nên sức cũng không mạnh nên chỉ có thể bị Tần Chỉ Ái kéo đi.

Đến lúc sắp đi ra, không biết là ai đã đụng phải Chu Tịnh, khiến Chu Tịnh bị va vào Tần Chỉ Ái, mà Tần Chỉ Ái lại đang dùng sức kéo cô, cho nên cả người đều ngã nhào về phía trước, va vào một lồng ngực bèn chắc.

Tần Chỉ Ái theo bản năng ngẩng đầu lên, trong miệng chuẩn bị sẵn câu "Xin lỗi", vừa mới nói được chữ "Xin..." đã nhìn thấy khuôn mặt ngưng sương lạnh lẽo mà tuần tú của Cố Dư Sinh, cô liền lập tức giống như bị cái gì đó chặn họng, không nói nổi chữ "lỗi" còn lại.

Tần Chỉ Ái nhìn ra được sự ác liệt và sắc bén trong tầm mắt của Cố Dư Sinh, giống như hận không thể đâm cô mấy dao.

Thậm chí trong nháy mắt như vậy, cô còn cho rằng một giây sau Cố Dư Sinh sẽ trở mặt với cô trước mắt bao nhiêu người trong căn nhà này.

Tần Chỉ Ái sợ đến mức nín thở, không dám nhúc nhích.

Chu Tịnh say bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không ý thức được bầu không khí lúc này cứng nhắc như thế nào, vừa nắc một tiếng, cô ta còn nói thêm: "Tiểu Khấu, nhảy đi, khiêu vũ đi a!"

Tần Chỉ Ái đột nhiên hoàn hồn, ý thức được mặt của mình còn dán chặt trong ngực Cố Dư Sinh, mới vội vàng lui về phía sau hai bước.

Cô vừa rời khỏi người hấn, hấn cũng lui một bước.

Hấn và cô không giống nhau, cô vẫn còn đứng tại chỗ, mà hấn đã quay lưng rời đi.

Va vào ngực của Cố Dư Sinh như vậy, Tần Chỉ Ái mạnh mẽ kéo Chu Tịnh đi.

Cô chặt vật kéo Chu Tịnh lên lầu không nổi, lại chạm mặt Lục Bán Thành, cô giao Chu Tịnh cho Lục Bán Thành chăm sóc, mới hỏi túi xách của cô ta ở phòng nào, ngay lập tức chạy lên lầu.

Túi của Chu Tịnh nằm trong phòng đầu tiên trên lầu hai, bên trái.

Cửa phòng này nửa mở chứ không đóng.

So với sự náo nhiệt ở dưới lầu, trên này có vẻ im lặng lạ thường.

Tần Chỉ Ái nhìn qua khe cửa, trong phòng trống rỗng, không có người, đối diện cửa trên ghế sa lon có vài túi vải, trong đó có túi LV màu đỏ nhìn qua liền biết của Chu Tịnh.

Tần Chỉ Ái biết mình đã tìm đúng phòng, mới mở cửa nhanh chóng chạy vào phòng.

Lúc sắp đến được ghế sa lon, cô mới phát giác trong phòng này có một người đang ngồi trên ghế salon.

Mà người này, chính là người cô vừa va vào lúc nãy, Cố Dư Sinh.

Một lần hai lần thì có thể nói là trùng hợp, nhưng ba bốn lần đều liên tiếp chạm mặt nhau, đừng nói là Cố Dư Sinh, ngay cả cô cũng cảm thấy hết sức trùng hợp.

Tần Chỉ Ái cắn môi, trực tiếp giả vờ như không phát hiện ra Cố Dư Sinh, nhanh chóng vọt tới ghế salon, cầm túi của Chu Tịnh bỏ chạy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 23: Cô Học Được Cách Lạc Mềm Buộc Chặt Rồi Sao? (3)

Tần Chỉ Ái chạy chưa được hai bước đã nghe tiếng điện thoại của Cố Dư Sinh vang lên.

Cố Dư Sinh rất nhanh bắt máy, không biết là ai gọi tới, càng không biết bên trong nói gì, Cố Dư Sinh đột nhiên tức giận, không nói hai lời liền ném điện thoại về phía Tần Chỉ Ái: "Lương Đậu Khẩu, cô rốt cuộc muốn làm gì, còn không buông tha sao?"

Điện thoại vút trong không khí, xẹt qua bên tai Tần Chỉ Ái, ngay phía trước mắt kính của cô.

Âm thanh "ầm" một tiếng vang lên thật lớn, kính vỡ tan tành.

Tình cảnh mà Tần Chỉ Ái lo lắng nhất cuối cùng cũng đã đến rồi... Tần Chỉ Ái sợ đến nỗi chân liền mềm nhũn, suýt nữa té ngã, cô một chút cũng không dám quay đầu lại nhìn, lao đảo chạy ra ngoài.

Còn chưa đến cửa, cánh tay đã bị Cố Dư Sinh nắm lại, mang theo một lực rất lớn, kéo cô quay trở lại trong phòng: "Được lắm, so với lần trước thủ đoạn cao tay hơn, cô đã học được cách lạc mềm buộc chặt rồi, cùng lúc làm nhiều việc, ở trước mặt tôi dây dưa còn chưa đủ, bây giờ lại còn..."

Hắn giống như bị chọc tức, ngực phập phồng, giọng nói đầy tức giận, nói được một nửa liền ngừng lại.

Hắn trầm mặc mấy giây, bỗng nhiên lại tàn nhẫn nắm tay cô, lôi cô vào nhà vệ sinh.

Hắn trở tay khóa cửa, liền bỏ nhào về phía cô, giống như là bị điên, hai ba lần xé quần áo của cô làm đôi.

Từ lúc gặp lại tới nay, tuy rằng mỗi lần nhìn thấy Cố Dư Sinh, sắc mặt của hắn đều khó coi, nhưng mà chưa bao giờ đáng sợ như lúc này.

Mắt hắn đỏ lên, trên trán nổi gân xanh, thô bạo như sắp ăn tươi nuốt sống cô bất cứ lúc nào.

Hắn làm cô đau, đau hơn hai lần trước rất nhiều.

Cô biết, hắn cố ý làm như vậy.

Cô muốn làm giống như lần trước, đếm thời gian để quên đi những đau đớn và khuất nhục mà hắn mang lại, nhưng mà lần này hoàn toàn không có hiệu quả, cô bị đau đến muốn khóc, muốn cầu xin hắn buông tha cho cô, nhưng mà vào thời khắc đó, cô lại ngang ngạnh không nói gì.

Dần vật lâu như vậy, cô không phát ra bất cứ một âm thanh nào, cho dù là một âm thanh yếu ớt nhất vì đau đớn mà phát ra cũng không có.

Lúc hắn buông tha cho cô, giống như một thế kỷ đã trôi qua rồi vậy.

Tần Chỉ Ái né ra khỏi người Cố Dư Sinh, sắc mặt trắng bệch, thoi thóp cuộn người trong góc phòng tắm.

Lần này không giống hai lần trước, lần này sau khi kết thúc, Cố Dư Sinh cũng không có nhanh chóng bỏ đi, chỉ rút ra khỏi cơ thể cô.

So với y phục bị xé tan nát đến thảm thương của cô, quần áo của hắn cũng chỉ ngồn ngạnh nhăn nheo một chút.

Hắn rũ mắt nhìn đến Tần Chỉ Ái cách đó không xa, không nhìn thấy gì, không biết có phải do ánh sáng của phòng tắm hay không, sắc mặt của hắn có vẻ trắng xám.

Qua một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn Tần Chỉ Ái co ro trong góc phòng.

Ánh mắt sắc lạnh, hắn mở miệng, giọng điệu tàn nhẫn: "Cô nếu muốn tôi

làm chết cô thì cứ việc đi nói cho ông biết tôi ở đâu đi..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 24: Cô Học Được Cách Lạt Mềm Buộc Chặt Rồi Sao? (4)

Cố Dư Sinh dường như muốn nói gì nữa, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, hần lại bỗng nhiên ngừng lại.

Hần lâm vào tình thế hoảng hốt, mờ mịt như vậy, sau đó tỉnh táo lại, ôm miệng cười lạnh một tiếng.

Tiếng cười của hần rất ngắn, vừa bước về phía Tần Chỉ Ái vừa cười gằng, có chút giống nhau, rồi lại như không giống.

Theo tiếng cười của hần, đáy mắt nổi lên một sự bức ép đến không còn lối thoát, có điều rất nhanh lại bị thần thái lạnh nhạt xa cách xóa mờ.

Sau đó hần nâng tay, chỉnh lại quần áo, kéo cửa rồi đi.

Tần Chỉ Ái run rẩy nhìn hần đóng cửa lại, đầu đang chôn trong đầu gối ngược lên.

Cô bỗng sợ có người tiến vào phòng tắm, cố gắng chống đỡ thân thể đau mỏi, run rẩy bước tới trước cửa, khóa trái cửa lại.

Một hành động đơn giản như vậy lại khiến cô tiêu hao hết thể lực, phải dựa vào tấm ván cửa lạnh lẽo, từ từ ngồi xồm xuống.

Tần Chỉ Ái ngồi một hồi lâu, mới từ từ hồi phục tinh thần.

Quần áo của cô bị xé như vải vụn, hoàn toàn không thể che được thân thể.

Lúc cô bị Cố Dư Sinh kéo vào đây, túi của Chu Tịnh đã bị cô đánh rơi bên ngoài, bên người cô di động cũng không có, cô không biết dưới lầu có

giải tán chưa, không dám tùy tiện ra ngoài, chỉ sợ có người bắt gặp cô trong tình trạng xóc xệch như vậy.

Bên cạnh bồn tắm trong phòng tắm có một cửa sổ nhỏ, Tần Chỉ Ái một mình trong phòng tắm nhìn chằm chằm cửa sổ, nhìn sắc trời vừa nãy vẫn là hoàng hôn giờ đã biến thành một màu đen kịt, ngoài cửa phòng tắm cuối cùng có tiếng động.

Người gõ cửa chính là người đến dọn dẹp biệt thự, Tần Chỉ Ái nghe giọng điệu của người đó liền biết đám đông dưới lầu đã tản đi, bên ngoài không còn ai nữa rồi.

Lúc này Tần Chỉ Ái mới yên tâm, sau đó nhờ người hầu mang cho cô một bộ quần áo.

Trước khi đi, Tần Chỉ Ái vẫn không quên mang theo bộ quần áo đã bị Cố Dư Sinh xé nát.

Về đến nhà, Tần Chỉ Ái không ăn cơm tối, đã rửa ráy rồi đi ngủ.

Nói là ngủ, thật ra làm sao có thể ngủ được, cô nhắm mắt lại, suy nghĩ lung tung một lúc lâu, không biết đã xảy ra chuyện gì, trong đầu liền nghĩ đến câu cuối cùng trước khi Cố Dư Sinh rời đi đã nói: "Cô nếu không sợ tôi làm chết cô thì cứ việc nói cho ông biết tôi ở đâu đi..."

Cứ việc nói cho ông biết tôi ở đâu... Chỉ ngần ngừ mười giây, cô liền hiểu rõ tình hình.

Thì ra lúc cô cầm túi của Chu Tịnh, lúc chuẩn bị quay đi, là Cố Dư Sinh đang nghe điện thoại của ông.

Tuy rằng không nghe nguyên văn, nhưng cô nghĩ trong điện thoại hẳn là ông nói cho hẳn biết ông muốn ở trong biệt thự.

Trước đó cô nâng ly rượu khiến tay áo hẳn bị dơ, lại va vào ngực hẳn, lại xông vào phòng riêng của hẳn, nói vậy hẳn đã sớm nghĩ cô vì muốn dây dưa

với hấn mà làm đủ trò, nhưng hấn đâu biết tất cả đều là trùng hợp.

Vì lẽ đó, ông gọi điện thoại càng như thêm dầu vào lửa, làm cho Cố Dư Sinh phát điên lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 25: Cô Học Được Lặt Mềm Buộc Chặt Rồi Sao? (5)

Cố Dư Sinh sĩ nhục cô nặng như vậy, không phải cô không khổ sở, nhưng mà sau khi khổ sở xong nhiều hơn lại là đau đầu.

Trước đó vài ngày, khi cô chạy đến nước Mỹ, chính là muốn tách mình khỏi Cố Dư Sinh, không cho sự tình phát triển theo chiều hướng xấu.

Hiện tại cô về nước, như thế nào lại bị ma xuôi quỷ khiến những tính toán trước kia của cô đều trở thành uổng phí.

Nếu là mấy ngày này ông thật sự đến ở...

Tần Chỉ Ái không nhịn được giơ tay lên xoa xoa mi tâm, không dám tưởng tượng tiếp rồi.

Mặc kệ thế nào, cô cũng muốn tìm một biện pháp né đi giống như lần trước.

Tần Chỉ Ái trầm tư, đột nhiên xốc chăn lên, xuống giường chạy đến trước bàn trang điểm, cô đem một chồng kịch bản đem lên giường, mở ra từng cái, xem.

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm những kịch bản, lăn qua lộn lại nghiên cứu đến hơn nửa đêm, thật sự từ một kịch bản khám phá ra cách.

Một đạo diễn, một biên kịch, một công ty đầu tư... quan trọng nhất là thời gian quay phim này, theo kế hoạch đã là ngày mai quay.

Sở dĩ nói theo kế hoạch là bởi vì nữ chính của kịch bản này dính vào scandal chơi ma túy, khiến cho bộ phim này phải thay diễn viên nữ chính, có thể sẽ không bám máy đúng theo lịch đã định sẵn.

Nữ chính của bộ phim này chơi ma túy, chưa cần đập đã bị phá hư phân nửa, nếu là cô đóng bộ phim này, hẳn là theo tính tình khôn khéo của Chu Tịnh, chắc chắn cô ta sẽ không phản đối.

Vì lẽ đó, nếu ngày hôm nay cô có thể nhận vai diễn này, sẽ làm cho bộ phim này bám máy đúng theo kế hoạch, mà cô có thể lấy danh nghĩa đi đóng phim mà danh chính ngôn thuận rời khỏi Bắc Kinh.

Nghĩ tới đây, đáy mắt Tần Chỉ Ái có chút mất mát.

Trước đây khi yêu Cố Dư Sinh, cô đều mong có thể tới gần hắn.

Bây giờ có cơ hội tới gần hắn, cô lại vắt hết óc suy nghĩ làm sao có thể rời xa hắn.

Hắn và cô lúc đó, cứ coi như là thiên địa vô tình đi.

Tần Chỉ Ái thất thần trong chốc lát, nhấn cho Chu Tịnh vài tin.

Cả một đêm, Tần Chỉ Ái không ngủ ngon được, sáng sớm 7 giờ sáng, cô đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Là Chu Tịnh gửi tin nhắn cho cô.

Như cô suy tính, Chu Tịnh quả nhiên đáp ứng đề nghị của cô.

Hiệu suất làm việc của Chu Tịnh luôn rất cao, 10 giờ sáng, cô liền gọi điện thoại cho Tần Chỉ Ái báo đã ký hợp đồng xong.

12 giờ trưa hôm đó Tần Chỉ Ái đi đến nhà cũ của Cố gia.

Hai giờ chiều, cô từ nhà cũ của Cố gia xuất phát đến sân bay.

Từ nước Mỹ trở về, ở lại Bắc Kinh sống sờ một ngày một đêm, Tần Chỉ Ái lại lần nữa rời khỏi Cố Dư Sinh, rời khỏi Bắc Kinh.

Hai tháng lễ mười lăm ngày sau, Tần Chỉ Ái được tiếp đón ở một nhà hàng sang trọng.

Kết thúc lễ chúc mừng của đoàn làm phim, Tần Chỉ Ái cùng Chu Tịnh và nhân viên lên chuyến bay lúc ba giờ chiều trở về Bắc Kinh.

Đến Bắc Kinh, Tần Chỉ Ái không lập tức trở về nhà, mà ở ngoài ăn tối xong, mới nói tài xế lái xe về biệt thự của Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 26: Cô Học Được Lặt Mềm Buộc Chặt Rồi Sao? (6)

Về đến nhà, đã chín giờ tối, ngoại trừ hai ngọn đèn sáng trước cửa biệt thự cũng không có gì khác.

Tần Chỉ Ái nhú mày một cái mới nhớ ra hôm nay là thứ bảy, quần gia được nghỉ.

Bình thường lúc quần gia ở đây, cô sợ quần gia bất ngờ xông vào phòng ngủ, phát hiện cô và Lương Đậu Khẩu không giống nhau nên chờ sau khi quần gia ngủ xong cô mới dám tẩy trang.

Hôm nay trong nhà chỉ có một mình cô, Cố Dư Sinh sẽ không trở về, Tần Chỉ Ái vừa về tới phòng ngủ, đã mang vali ném vào phòng thay đồ, liền đi vào nhà vệ sinh, mở vòi sen, tẩy trang, rửa mặt.

Bởi vì phải trang điểm giống y hệt Lương Đậu Khẩu, mắt luôn phải trang điểm rất đậm, rất phức tạp, vì thế Tần Chỉ Ái phải tẩy trang ba lần mới có thể rửa mặt thật sạch.

Hóa trang thành Lương Đậu Khẩu lâu như vậy, cô hầu như quên mất khuôn mặt vốn có của mình là như thế nào rồi. Cô giật lấy khăn mặt, lau mặt khô, nhìn mình trong gương, cả người hốt hoảng một hồi.

Mở nước nóng tắm, Tần Chỉ Ái thư thái hơn rất nhiều.

Buổi chiều lúc từ Hoàng Châu quay về Bắc Kinh cô đã ngủ quá nhiều, bây giờ cô không buồn ngủ chút nào, cô ở trong phòng ngủ đứng cạnh giường một lúc, liền cầm điện thoại di động đi về hướng ban công.

So với hơi lạnh bên trong, buổi tối bên ngoài gió thổi từ từ, khiến cô thoải mái, Tần Chỉ Ái nằm trên ghế mây, chơi một trò chơi trong di động, rất

nhANH đã trôi qua một tiếng đồng hồ.

Tần Chỉ Ái vừa cất điện thoại di động, không quá để ý, giơ tay lên che ánh đèn, liền đứng lên, cô vừa quay người trở về phòng đã nghe âm thanh tắt máy xe dưới lầu.

Tần Chỉ Ái nhú mào, quay đầu nhìn, thấy Cố Dư Sinh đang đứng bên dưới, tài xế Tiểu Vương đứng sau xe, đang mở cốp xe.

Cố Dư Sinh... sao bỗng nhiên hãN lại về nhà?

Tần Chỉ Ái nhìn xe của Cố Dư Sinh dưới lầu, ngâY ra.

Đây hình như là lần đầu tiên cô đợi được hãN trở về...

Trong đầu Tần Chỉ Ái bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện khiến mắt cô trừng lớn chưa từng thấy.

Cố Dư Sinh... hãN, sao bỗng nhiên hãN lại về nhà!!

Cô, cô, cô đã tẩy trang rồi... Nếu bị hãN bắt gặp, chuyện cô thay người khác gả cho hãN cũng sẽ bại lộ!

Tần Chỉ Ái run rẩy trong lòng, hoang mang chạy về phía phòng ngủ.

Cô chạy đến trước nhà vệ sinh, sau đó liền ý thức được giờ mình có hóa trang cũng không kịp, liền quay lưng, chạy về phía cửa.

Cô lên lầu trước Cố Dư Sinh, tìm chỗ an toàn trốn đi trước.

Tần Chỉ Ái đột nhiên kéo cửa phòng ngủ, mới vừa đi ra ngoài đã nghe tiếng bước chân lên cầu thang.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 27: Cô Học Được Lạt Mềm Buộc Chặt Rồi Sao? (7)

Tần Chỉ Ái sợ đến nỗi dừng bước, hoảng loạn, không thể làm gì khác hơn là trốn trong phòng ngủ.

Cô đóng cửa lại, lo lắng đi một vòng trong phòng, cố gắng tìm chỗ trốn.

"Cố thiếu gia, ngài đi chậm một chút." Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Tiểu Vương.

"Không có chuyện gì." Âm thanh nhàn nhạt của Cố Dư Sinh vang lên, luôn luôn đối lập với âm thanh khi nói chuyện với Tần Chỉ Ái. cô sợ chết khiếp, còn chưa tìm được chỗ trốn, đành xóc chân, cầm gối dựa trên ghế sofa, cải trang thành một ngăn kéo nhỏ... Cuối cùng phát hiện chỗ này không thể trốn được.

Tiếng bước chân ngoài cửa càng ngày càng gần.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Muốn chết! Muốn chết!" Tần Chỉ Ái lầm bầm trong miệng.

Tiếng bước chân dừng lại trước cửa, tiếng nắm tay cầm mở cửa nhanh chóng truyền đến.

Toàn thân Tần Chỉ Ái đều dựng hết tóc gáy lên, cô chuyển con người liếc nhìn xung quanh, sau đó đành ngã xuống thảm, bò đến gầm bàn trà.

Cửa phòng được mở ra, Cố Dư Sinh cùng tài xế Tiểu Vương đi vào.

Chưa tới mười giây, mặt Tần Chỉ Ái kề sát mặt đất, nhìn thấy bốn chân đang đi về phía mình.

Cô căng thẳng đến nỗi không dám thở mạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai đôi giày, đến lúc thấy hai chiếc giày sắp đá đến mi tâm của cô thì mới dừng lại.

Tần Chỉ Ái thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên hai chân gần nhất này lại đang được xăn ống quần lên, lộ ra cổ chân trắng nõn.

Tần Chỉ Ái liền nhận ra đây là chân của Cố Dư Sinh, hắn đang ngồi xuống.

"Cố thiếu gia, quản gia không có ở đây, ngài có thể ở một mình không?" trong phòng ngổ vảng lên âm thanh cung kính của Tiểu Vương.

Đáp lại hắn chỉ có sự yên tĩnh.

Cách một lúc, Tiểu Vương lại mở miệng: "Cố thiếu gia, ngày hôm qua tin tức có đăng tiểu thư hôm nay đã đóng xong phim, hiện tại không chắc là cô đã trở về Bắc Kinh chưa, ngài có muốn tôi gọi điện thoại gọi cô ấy về không?"

Tiểu Vương còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh đã mở miệng, âm thanh từ tính vang lên mang theo một chút tức giận: "Phải xử lý cô ta một trận cô ta mới có thể yên tĩnh một chút, người gọi cô ta về làm gì?"

Tiểu Vương bị dạy dỗ đến không thể nói thêm được gì nữa.

Tần Chỉ Ái trốn dưới bàn trà mím môi, cho dù cô biết, lúc này sẽ không có ai nhìn thấy được sự cô đơn của cô, nhưng cô vẫn che giấu ánh mắt ảm đạm của mình.

Không gian lại trở nên yên tĩnh, không biết có phải Cố Dư Sinh làm động tác gì với Tiểu Vương hay không, hắn lại nói: "Cố thiếu gia, tôi về trước, ngài có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào"

Cố Dư Sinh không lên tiếng, qua mất giây, Tần Chỉ Ái nhìn thấy một đôi giày thay đổi phương hướng, đi xa.

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng đóng cửa, cả căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 28: Cô Học Được Lặt Mềm Buộc Chặt Rồi Sao? (8)

Cố Dư Sinh thay giày trước mặt Tần Chỉ Ái.

Bàn trà rất thấp, Tần Chỉ Ái chui xuống gầm bàn, chắc chắn không có chỗ nhúc nhích.

Cô giữ một tư thế nhìn chăm chăm giày của Cố Dư Sinh, không biết bị chèn ép bao lâu, ngay lúc cô cảm giác được mình có thể chết vì mắc kẹt dưới bàn trà, giày của Cố Dư Sinh cuối cùng cũng đã di chuyển.

Hắn đứng lên, bước đi xiêu vẹo hướng về phía nhà vệ sinh, đi ngang qua cô, Tần Chỉ Ái thấy Cố Dư Sinh đụng phải ghế tựa cô ngồi trang điểm.

Giống như hắn không cảm thấy đau, không phát ra một âm thanh nào, chỉ là ngừng một lát, liền vòng qua ghế tiến vào nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh không có đóng, chỉ có tiếng nước chảy.

Cố Dư Sinh muốn đi tắm sao?

Tần Chỉ Ái nhân cơ hội này liền từ từ chui ra khỏi gầm bàn.

Đầu cô đập vào bàn trà, cô liền mở miệng hít vào một hơi.

Ngực kia còn chưa hít vào xong, mắt Tần Chỉ Ái đã nhìn thấy Cố Dư Sinh từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Tần Chỉ Ái sợ đến giật bắn mình, lập tức lui vào gầm bàn trà.

Tần Chỉ Ái vừa mới trốn được, Cố Dư Sinh đã đến trước khay trà, lần này hắn không ngồi xuống, chỉ khom người lấy gì đó, liền lui về sau hai bước, nằm lên giường.

Một loạt âm thanh mang tất xột xoạt vang lên, Tần Chỉ Ái nghe tiếng bật lửa, phòng ngủ liền tràn ngập mùi thuốc lá.

Bên trong rất yên tĩnh, trốn ở dưới bàn trà, cô không nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, không dám manh động.

Thời gian từ từ trôi qua, mãi đến tận đêm khuya, Tần Chỉ Ái mới cẩn thận từ từ bò ra khỏi bàn trà.

Cô không dám trực tiếp bước ra, đầu tiên lò đầu ra, nhìn người nằm trên giường.

Cố Dư Sinh không cởi quần áo, nằm trên giường nhắm mắt lại.

Hắn không tạo ra bất kỳ một âm thanh nào, cũng không ngáy, Tần Chỉ Ái không biết hắn có ngủ hay không, theo dõi hắn một lúc, nhìn hắn không nhúc nhích, lúc này mới chui ra từ trong gầm bàn.

Tần Chỉ Ái sợ nếu Cố Dư Sinh không ngủ, bỗng nhiên mở mắt ra, không dám đứng lên, tiếp tục bò đi.

Lúc cô sắp bò đến cửa rồi, Tần Chỉ Ái nghe phía giường phát ra một âm thanh mơ hồ của Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái sợ đến mức tay chân mềm nhũn, cả người đều bò trên mặt đất.

Cố Dư Sinh, không phải đã tỉnh lại rồi chứ?

Tần Chỉ Ái không dám quay đầu lại, sau lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Trong lòng cô cầu nguyện, Cố Dư Sinh sẽ không quay đầu về phía cô, lại từ từ từng điểm từng điểm bò trong mặt đất.

Cuối cùng cũng tới cửa, Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng thở nhẹ một cái, giơ tay định mở cửa, phía sau lại nghe giọng của Cố Dư Sinh.

Lần này Cố Dư Sinh liên tục nói vài chữ, Tần Chỉ Ái nghe được, toàn thân đều sợ đến phát điên, ngay lúc cô nghĩ mình chết chắc rồi, cuối cùng Cố Dư Sinh lại nói một chữ cô nghe được: "Nước."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 29: Cô Học Được Lặt Mềm Buộc Chặt Rồi Sao? (9)

Nước?

Cố Dư Sinh nhìn thấy cô, nói cô lấy nước cho hắn sao?

Tần Chỉ Ái quay đầu lại nhìn, thấy Cố Dư Sinh hô hai lần: "Nước... nước..."

Hắn còn muốn lặp lại lần thứ ba, nhưng âm thanh cuối cùng cũng chưa nói được, bỗng nhiên hắn nôn mửa.

Sau đó mùi rượu gay mũi nhanh chóng tràn ngập toàn bộ phòng ngủ.

Cố Dư Sinh uống rượu sao?

Tần Chỉ Ái nhú mày, cảm thấy không đúng.

Lúc hắn đi đến nhà vệ sinh đựng phải ghê tởm... Đó là do hắn uống say, không thấy đường?

Tần Chỉ Ái suy nghĩ trong chốc lát, lại chậm rãi quay đầu.

Cố Dư Sinh nôn xong, hắn rất khó chịu, đầu nghiêng bên mép giường, nhắm mắt lại, lâu lâu lại rên rỉ một hồi.

Tần Chỉ Ái không biết sao hắn lại uống nhiều như vậy, lên tiếng gọi tên hắn: "Cố Dư Sinh?"

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy, không có chút phản ứng nào.

Tần Chỉ Ái đánh bạo quay trở lại, đi tới bên giường, mới phát hiện mặt hắn trắng bệch đến đáng sợ, hắn mở to mắt, mơ màng, nhìn chằm chằm cô

đã lâu, cũng là một ánh nhìn không có tiêu cự, hoàn toàn say đến bất tỉnh nhân sự.

Lúc hấn nôn, đầu hướng ra khỏi giường chậm, làm cho tóc hấn và sàn nhà dính rất nhiều... thứ đó.

Tần Chỉ Ái nghĩ, nếu là Lương Đậu Khấu, vì tôn nghiêm, cô tuyệt đối sẽ không ác ý sỉ nhục Cố Dư Sinh.

nhưng cô không phải, cô là Tần Chỉ Ái, rất nhiều năm trước đã gặp hấn, sẽ không quên hấn.

vì lẽ đó, nhìn thấy hấn như vậy, cô không thể bỏ mặc được.

"... Nước..." Cố Dư Sinh lại nói chữ này.

Tần Chỉ Ái lập tức định thần ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu rót một ly nước ấm, bưng lên.

Cố Dư Sinh say rượu, so với khi tỉnh táo dịu ngoan hơn rất nhiều.

Lúc Tần Chỉ Ái nâng thân thể của hấn lên, hấn không có chống cự, theo sức nâng của cô ngồi lên.

Cô đưa ly tới bên miệng hấn, hấn sẽ ngoan ngoãn uống.

Uống nước xong, chân mày đang nhíu lại của Cố Dư Sinh liền dần ra.

Tần Chỉ Ái để hấn nằm lại trên giường, hấn lập tức nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Tần Chỉ Ái đắp chăn cho hấn, sau đó liền đi vào nhà vệ sinh, cầm khăn ướt đi ra, đầu tiên lau đi những thứ dơ bẩn trên đầu hấn, mới giải quyết dra giường và sàn nhà.

Tần Chỉ Ái lau dọn xong tất cả, mới phát hiện có chỗ bất thường.

Có thể là rượu làm cho đau đầu, tay hấn vẫn đề lên huyết thái dương.

Tần Chỉ Ái không đành lòng ngồi bên giường đưa tay ra, nhẹ nhàng giúp hấn xoa.

Hành động của cô thật sự có tác dụng, hấn từ từ yên tĩnh lại, hô hấp dần dần trở nên đều đều.

Tần Chỉ Ái đợi được đến khi Cố Dư Sinh ngủ say mới dừng lại động tác kia, cô cảm thấy chua xót, tầm mắt lẳng lặng nhìn đôi mắt đang nhắm chặt của hấn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 30: Cô Học Được Cách Lạt Mềm Buộc Chặt Rồi Sao? (10)

Năm đó lúc Tần Chỉ Ái nhìn thấy Cố Dư Sinh, cô không thể tìm một từ để hình dung hắn, bây giờ trôi qua nhiều năm như vậy rồi, cô vẫn không thể từ ngữ có thể diễn tả bộ dạng của hắn.

Nếu không muốn Tần Chỉ Ái vắt óc ra tìm một từ, Tần Chỉ Ái chỉ có thể nói hai chữ: dụ hoặc.

Lông mày tuấn tú, mũi cao ngất, môi mỏng, đường nét tinh tế.

Khuôn mặt của Cố Dư Sinh như vậy, đúng là lôi kéo người khác phạm tội.

Tần Chỉ Ái không uống rượu, nhưng nhìn Cố Dư Sinh một chút, lại cảm thấy dường như mình cũng say rồi.

Bởi vì trong phòng nồng nặc mùi rượu, cô đã mở cửa sổ ra.

Gió lớn đến mức thổi lá cây bay vào trong phòng, vang lên âm thì xào xạc.

Gió thổi vào trong nhà, tóc dài của cô và tóc ngắn của hắn bay tứ tung.

Trong nháy mắt, Tần Chỉ Ái không biết làm sao, chợt nhớ về quá khứ.

-

Lần đầu tiên Tần Chỉ Ái nhìn thấy Cố Dư Sinh là khi cô học lớp 10.

Lúc học trung học cơ sở, Tần Chỉ Ái nghe người ta nói trường cấp ba có một đại soái ca, bởi vì rất nổi tiếng, nhưng Tần Chỉ Ái chỉ nghe tên chưa bao giờ thấy mặt.

Một ngày lớp mười vừa mới nhập học, Tần Chỉ Ái xem thông báo ở sân trường xong, lúc kéo vali tìm phòng ký túc xá, phải đi qua một bậc thang dài, mà vali quá nặng, cô không xách nổi, bên cạnh có rất nhiều nam sinh đi qua đi lại nhưng chỉ có một mình hấn lúc đi qua cô là thuận tay giúp cô mang vali, sau đó đặt ở một chỗ trống trên bậc thang, còn chưa nhận lời "Cảm ơn" của cô, hấn đã cùng những nam sinh khác đi vào nhà vệ sinh nam cách đó không xa.

Ngày đó Tần Chỉ Ái không biết người giúp cô tên gì, chỉ biết nam sinh kia lớn lên khuôn mặt còn ưa nhìn hơn.

Lần thứ hai gặp Cố Dư Sinh là trong ngày cuối cùng tập luyện quốc phòng.

Tần Chỉ Ái mặc quân phục huấn luyện, mặt trời chói chang khiến mồ hôi chảy đầy mặt cô.

Hấn chạy xe thể thức một, dưới ánh nắng mặt trời chói chang từ xa tiến lại, sau đó lại chạy về phía lớp học, không thấy bóng dáng.

Lần thứ ba thấy Cố Dư Sinh là giờ nghỉ giải lao thứ hai của ngày thứ tư, hấn đứng bên cửa phòng ăn, nhận điện thoại.

Trong tay hấn là hộp nước vừa uống hết, lòng bàn tay hấn xoay hai lần, liền tiện tay nhẹ nhàng ném đi, liền rơi vào thùng rác cách hấn không xa một cách nhẹ nhàng.

Hấn cử động nhẹ nhàng như vậy, thu hút rất nhiều lời thì thầm tán thưởng của nữ sinh.

Sau đó Tần Chỉ Ái nghe từ tiếng xì xào bàn tán của bọn họ mới biết, hấn tên là Cố Dư Sinh.

Thì ra hấn tên là Cố Dư Sinh a... Là nam sinh đại soái ca mà cô nghe nói đã lâu.

Lần thứ tư gặp mặt là lúc cô đến Happy Network đối diện trường, cô ngồi cạnh một nhóm bạn của hấn, đang đánh CS, bạn của hấn kích động đập bàn, lại đập vào bàn phím, lại là một tiếng hét lớn, chỉ có hấn là im lặng, đầu ngón tay nhanh chóng bấm bàn phím, giết một người lại bắn một người khác.

Sau đó, lần thứ năm thứ sáu, thứ bảy,... mãi đến khi bạn cùng bàn của cô Hứa Ôn Noãn và bạn cùng phòng của hấn Ngô Hạo quen biết nhau, nên từ đó cô và hấn bắt đầu chính thức gặp nhau.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 31: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (1)

Khi đó, học kỳ lớp mười của Tần Chỉ Ái đã trôi qua hơn nửa phân nửa, đến thời gian nghỉ đông, tết trôi qua, cô nhận được điện thoại của Hứa Ôn Noãn, gọi cô đi trượt băng.

Khi cô đến mới biết, ngoài Hứa Ôn Noãn còn có mấy người khác do Ngô Hạo dẫn đến.

Trong đó có hấn.

Vừa mới bắt đầu, Tần Chỉ Ái không có chú ý tới Cố Dư Sinh, sau khi Ngô Hạo giới thiệu xong, màn chào hỏi kết thúc đã bị Hứa Ôn Noãn kéo đi thay giày trượt băng, lúc đang thay giày, quay người lại mới phát hiện hấn đứng phía sau, dựa lưng vào tường, trong miệng ngậm một điều thuốc, tay đang bật lửa châm thuốc.

Tần Chỉ Ái cho rằng đây đúng là một dịp hiếm có ngẫu nhiên, Ngô Hạo đã mở miệng: "Anh Sinh, đây là bạn của em, Tần Chỉ Ái."

Cố Dư Sinh nghe Ngô Hạo nói, cũng không lập tức đáp lại, mà rũ mắt hút một hơi thuốc, mới vừa phun ra những đám khói không rõ hình thù vừa nghiêng đầu liếc về phía cô.

Ngày thường trong trường học cô chỉ dám nhìn lên hấn, giờ phút này hấn đứng trước mặt cô, còn ngay lúc cô chưa kịp chuẩn bị gì nhìn cô một cái.

Tần Chỉ Ái cảm thấy nhịp tim và hô hấp của mình khi bị hấn nhìn trúng đều dừng lại trong phút chốc.

Hấn và những nam sinh còn lại không giống nhau, không có nhìn cô từ

đầu đến chân, cũng không cười xán lạn nói với cô một tiếng: "Chào em".

Hắn chỉ nhìn một chút, chưa đến mấy giây đã gật đầu một cái, lại không nhìn nữa.

Đến lúc Tần Chỉ Ái lấy lại tinh thần, cô đã bị Hứa Ôn Noãn kéo tới chỗ cách đó không xa, bị nhét một đôi giày trượt băng màu hồng vào trong tay.

Hứa Ôn Noãn vừa đổi giày vừa lải nhải kể lại những chuyện ngày tết, kể Ngô Hạo chạy đến nhà cô đưa quà như thế nào.

Tần Chỉ Ái máy móc thay giày, não vẫn chưa hoàn toàn hết choáng, trong mắt thỉnh thoảng lại nhớ lúc Cố Dư Sinh nhìn cô, lúc đổi giày xong, Tần Chỉ Ái đột nhiên cắt ngang lời nói của Hứa Ôn Noãn, hỏi: "Ngô Hạo quen Cố Dư Sinh à?"

"A?" chủ đề bị chuyển một cách đột ngột, Hứa Ôn Noãn sững sờ một chút lại nói: "Đúng vậy, bọn họ là bạn cùng phòng, hơn nữa còn là bạn thân khi nhỏ, học cùng trường..."

Hứa Ôn Noãn còn chưa nói hết lời, Ngô Hạo đã chạy tới vỗ tay: "Chơi vui lắm", sau đó cùng Ngô Hạo tay trong tay đi trượt băng.

Tần Chỉ Ái thay xong giày, lúc đứng lên lại liếc về phía Cố Dư Sinh đang đứng.

Hắn không thay giày, vẫn còn đứng dựa vào tường hút thuốc.

Tần Chỉ Ái trượt một vòng trong sân, lại nhìn trộm Cố Dư Sinh, ngoại trừ hắn đã thay điều thuốc khác, cũng không có bất kỳ thay đổi nào khác.

Lúc chơi rất nhanh, ba tiếng đồng hồ đã trôi qua, Tần Chỉ Ái gặp Hứa Ôn Noãn, cô chỉ chỉ Cố Dư Sinh, lặng lẽ hỏi: "Anh ấy không chơi sao?"

"Lúc hắn như vậy chính là tâm trạng không tốt rồi, cậu không thấy, tất cả mọi người đều tránh xa hắn không ai dám đến nói chuyện sao?"

Theo lời nói của Hứa Ôn Noãn, Tần Chỉ Ái mới phát hiện đúng là như vậy, cả một buổi trưa, những người bạn kia đều tránh mặt hắn, không nói chuyện với hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 32: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (2)

Kỷ niệm của hấn và cô (2)

Hứa Ôn Noãn không nói gì nhiều về Cố Dư Sinh, chỉ trả lời câu hỏi của Tần Chỉ Ái, liền nghĩ tới chính sự: "Buổi tối cậu có làm gì không? Ngô Hạo nói muốn mời mọi người ăn cơm."

"Được" Tần Chỉ Ái không chút do dự đáp, khéo mắt lại lướt qua chỗ của Cố Dư Sinh, Ngô Hạo mời mọi người ăn cơm, hấn cũng sẽ đi thôi.

Thực tế đã khiến cho Tần Chỉ Ái thất vọng, bọn họ vừa nghỉ trượt băng, Cố Dư Sinh liền đi trước.

Bởi vì Cố Dư Sinh, sau này chỉ cần Hứa Ôn Noãn gọi cô ra ngoài chơi, cô sẽ lập tức đồng ý.

Cũng không phải lúc nào cũng gặp Cố Dư Sinh, nhưng đa số đều có thể thấy hấn.

Bọn họ tiếp xúc nhiều hơn, Tần Chỉ Ái dần phát hiện Cố Dư Sinh dù có những lúc cười đùa cùng những người bạn của hấn nhưng bọn họ thật ra rất chú ý giữ khoảng cách với hấn, mãi cho đến rất lâu sau đó cô mới biết thuốc hút và rượu của hấn đều là hàng đặt mới có, ngoài thị trường không thể tìm thấy.

Sau đó Tần Chỉ Ái mới biết hấn và những kẻ có tiền khác không giống nhau, thậm chí có rất nhiều điểm không giống nhau, cho tới bây giờ cũng không có nhiều người như vậy, Tần Chỉ Ái không thể hình dung ra, giờ cô đã có thể tận mắt nhìn thấy, bảy giờ tối xem tivi thấy hấn xuất hiện trong tin tức, lúc nhìn thấy hấn, hấn đang nói chuyện.

Cũng vào lúc đó, Tần Chỉ Ái mới nhận ra rằng cô và hắn là người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Đối với cô mà nói, hắn là nam thần.

Nhưng cô trong mắt hắn, cũng không phải là một cô bé lọ lem.

Cô thích hắn như vậy, vẫn không nói ra mà chỉ giấu trong lòng, từ từ lại ngày một sâu sắc hơn, dần dần, hắn lại trở thành toàn bộ sinh mệnh của cô.

Cố Dư Sinh chưa từng chủ động nói chuyện với Tần Chỉ Ái, mà Tần Chỉ Ái chỉ cần nhìn thấy hắn nhịp tim liền tăng lên, làm gì có gan tới nói chuyện với hắn.

Nhưng bạn có biết không? nếu bạn thật sự thích một người, người đó không làm bạn với bạn, nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn, bạn đều muốn giữ hắn bên mình.

Vì lẽ đó, lúc ở trong tiệm Internet, Tần Chỉ Ái đi vệ sinh thì đi ngang qua người Cố Dư Sinh, hắn đeo tai nghe, lười biếng dựa vào lưng ghế, đang xem kịch, trên tay cầm chai nước trà xanh đã uống hết, hắn lại không để ý, giờ lên định uống, mới biết là mình đã uống hết, nhúu mày ném chai về phía bàn máy tính, sau đó đặt hai tay sau đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm màn hình xem.

Tần Chỉ Ái từ trước đến nay chưa bao giờ chăm sóc người khác, nhưng cô từ trong nhà vệ sinh đi ra, ma xui quỷ khiến liền đi về phía chủ tiệm internet.

Cô muốn mua cho Cố Dư Sinh một chai trà xanh, nhưng cô lại sợ người khác biết tình cảm của mình, liền đếm số người bạn trong này, lấy tiền tiêu vặt hàng tháng của mình mua cho mỗi người một chai.

Cô nhờ chai trà xanh này mới dám nói với Cố Dư Sinh ba chữ đầu tiên trong đời: "Cho anh nè."

Ba chữ đơn giản, lại khiến cho lòng bàn tay Tần Chi Ái đỏ đầy mồ hôi, cô không dám nhìn hắn, chỉ nhanh chóng đặt trà xanh lên bàn máy tính.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 33: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (3)

Kỷ niệm của hấn và cô (3)

Cố Dư Sinh nhìn thấy chai trà xanh, nhúu nhúu mảy, ngễnh đầu nhìn cô đầy thắc mắc, qua năm giây sau, hấn hiểu ra được, lạnh nhạt cầm chai nước trà.

Tần Chỉ Ái biết hấn nhận chai nước của cô rồi, dù ngoài mặt tỏ vẻ thờ ơ không chút nao núng, nhưng trong lòng lại đang nhảy nhót vui mừng.

Cố Dư Sinh mở nắp bình nước, không uống, lại đưa trả cho cô.

Tần Chỉ Ái sững sốt, trong chốc lát không dám quay đầu lại.

Lúc này điện thoại của Cố Dư Sinh vang lên, hấn liền nhìn điện thoại một cái, bấm nút nghe.

Sau khi hấn cúp máy, Tần Chỉ Ái mới tỉnh táo lại, hấn lại đeo tai nghe vào, không nghe rõ cô giải thích: "Em không phải..."

Cô chỉ nói được ba chữ, hấn bỗng nhiên đứng lên, ôm áo khoác, không nói lời nào chạy ra khỏi tiệm internet.

Hấn mãi mãi cũng sẽ không biết, ngày đó có một người con gái đứng bên cạnh hấn, rất muốn nói với hấn: "Em không phải muốn anh mở nắp giúp em, em muốn mời anh uống."

Trong ấn tượng của Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh là một nam sinh hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn, giống như là một nam chính trong một quyển manga cô đọc lên trong lớp, thanh nhã, sạch sẽ, cao quý.

Nhưng Ngô Hạo lại nói, gương mặt của Cố Dư Sinh và khí chất của hắn đã lừa gạt tất cả mọi người, hắn sạch sẽ và hoàn mỹ ở chỗ nào chứ, bên trong hắn một chút đứng đắn cũng không có, tính tình khó chịu, nghiện thuốc lá nặng, không có tính kiên trì, miệng còn rất tiện, đương nhiên dựa vào khuôn mặt đó, dù người hắn có đầy khuyết điểm đi chăng nữa, nữ sinh cũng sẽ không nói hắn xấu, phóng đảng, bất kham.

Tần Chỉ Ái tin tưởng mắt nhìn người của mình, không tin tưởng lời nói của Ngô Hạo.

Mãi đến ngày sinh nhật của Hứa Ôn Noãn, lúc mọi người ở KTV tổ chức sinh nhật cho cô, cô lần đầu tiên cảm nhận được Cố Dư Sinh hoàn toàn đúng với lời của Ngô Hạo: "miệng còn rất tiện."

Ngày đó tâm tình của Cố Dư Sinh không tốt, ai nói chuyện với hắn liền bị hắn chửi lại.

Sau đó tất cả mọi người uống nhiều rồi, cũng chơi đùa, không biết là ai đề nghị ra sàn nhảy khiêu vũ, sau đó nháy mắt toàn bộ người trong phòng đều tản đi, chỉ còn lại hắn và cô.

Hắn lười biếng dựa trên ghế salon, cúi đầu chơi điện thoại.

Màn hình tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu sáng khuôn mặt của hắn.

Qua một lúc, có lẽ là điện thoại của hắn hết pin, màn hình điện thoại bỗng nhiên tối lại.

Hắn ném điện thoại sang một bên, sau đó giờ hai tay chống đầu, dựa đầu vào ghế salon nhắm mắt lại.

Tần Chỉ Ái cho là hắn không chú ý đến mình, ngồi xỏm trước bàn đối diện, vừa giả vờ ăn bánh sinh nhật, vừa liếc trộm hắn.

Không biết Tần Chỉ Ái đã liếc Cố Dư Sinh được bao nhiêu lần, hắn bỗng nhiên mở mắt ra hướng về phía cô "Này" một tiếng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 34: Kỷ Niệm Của Hắn Và Cô (4)

Kỷ niệm của hắn và cô (4)

Trong phòng chỉ có một mình Tần Chỉ Ái, tuy rằng không dám tin nhưng cô biết hắn đang nói chuyện với mình, cô kích động đến nỗi muốn bay lên, nhưng lại một mực giả vờ rụt rè ngẩng đầu lên, tỏ vẻ ngây thơ mờ mịt hỏi hắn: "Dạ?" một tiếng.

Hắn dùng con ngươi đen kịt nhìn cô chăm chăm không lên tiếng, khiến tim cô nhảy lên liên hồi.

Tần Chỉ Ái không kìm lòng được nắm chặt đĩa trong tay, nỗ lực đè xuống đáy lòng đang gợn sóng, không biết phải tự trấn tĩnh mình bao nhiêu lần, mới hỏi: "Có chuyện gì ạ?"

Cố Dư Sinh tiếp tục nhìn cô, không nói lời nào, ngay lúc Tần Chỉ Ái cho rằng hắn sẽ không chú ý đến cô, hắn bỗng nở nụ cười trầm thấp: "Không có gì, chính là thấy cô vẫn cứ nhìn lên tôi, tôi đã để ý này giờ rồi."

Cô liếc trộm hắn đều bị phát hiện rồi a... Tần Chỉ Ái giả vờ bình tĩnh nhưng mà lỗ tai của cô không chịu nổi, nổi lên một vệt hồng.

Cố Dư Sinh không nói nữa, trong phòng lại yên tĩnh trở lại, chỉ có màn hình lớn truyền đến âm thanh rất nhỏ, giai điệu nhẹ nhàng quấn quanh hai người.

Không biết qua bao lâu, Cố Dư Sinh lại mở miệng: "Cô tên là gì?"

Hắn thấy cô nhiều lần như vậy, nhưng lại không nhớ rõ tên cô... Tần Chỉ Ái cảm thấy có một chút khổ sở trong lòng: "Em là Tần Chỉ Ái." Có điều sau đó bởi vì có thể cùng hắn nói chuyện nên tâm tình của cô phần chần trở lại,

thậm chí còn bổ sung thêm một câu: "Anh có thể gọi em là Tiểu Ái, là ái trong khả ái."

Cố Dư Sinh đột nhiên khẽ cười thành tiếng, thông thả liếc mắt nhìn một chiếc bánh gato lớn đã bị Tần Chỉ Ái ăn hết phân nửa, nhàn nhạt nói: "Còn nói là ái trong khả ái? Không phải là yêu trong yêu ăn uống sao?"

Tần Chỉ Ái ngốc ra, biết Cố Dư Sinh nói như vậy là đang chê cô chỉ biết có ăn, mặt cô trở nên đỏ bừng, gờm nĩa lên nhìn chằm chằm khối bánh gato, ăn không được, không ăn cũng không được.

Cô phản ứng ngốc ngốc như vậy dường như có thể lấy lòng hắn, hắn lại mở miệng: "Cô không thích ăn, vậy tôi đổi một chút..."

Nói xong hắn liền thay đổi tư thế, như là đang vắt óc suy nghĩ, qua mấy giây, hắn ngẩng đầu lên, đối mặt với đôi mắt của cô: "Nếu không thì làm - làm tình đó?"

Hai chữ trắng trợn như vậy, mặt Tần Chỉ Ái đều nóng như bị đốt, cô vừa giận vừa thẹn trừng mắt nhìn Cố Dư Sinh, muốn phát hỏa, nhưng cuối cùng chỉ nói một chữ "Anh..." sau đó liền đem nĩa ném đi thật mạnh, chạy ra ghế riêng ngồi.

Thì ra Ngô Hạo nói đúng, miệng của Cố Dư Sinh thật sự rất tiện...

Lúc Tần Chỉ Ái học lớp mười, Cố Dư Sinh đã học lớp mười hai.

Sinh nhật Hứa Ôn Noãn là cuối tháng tư, ngày hôm sau chính là ngày một tháng năm, nhóm bạn của Cố Dư Sinh và Ngô Hạo bước vào giai đoạn chuẩn bị chiến đấu với kỳ thi đại học sắp tới, cho nên số lần đi chơi ngày một ít đi.

Tần Chỉ Ái đến nay vẫn không thể quên ngày bọn họ thi đại học xong, đó là một đêm quây tung bùng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 35: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (5)

Kỷ niệm của hấn và cô (5)

Kỳ thi đại học kết thúc, Ngô Hạo và Hứa Ôn Noãn yêu nhau giờ chính thức trở thành tình nhân.

Bất kể là nam hay nữ, khi còn trẻ, tình yêu đều chiếm một phần rất quan trọng trong sinh mệnh của mỗi người.

Vì lẽ đó, không chia tay mà phải tách ra khỏi Ngô Hạo, đối với bọn họ là một chuyện vô cùng đau khổ.

Đoán chừng là do tâm tình không tốt, đêm đó hai người họ mượn rượu làm ầm ĩ một trận, rất nghiêm trọng, Hứa Ôn Noãn khóc lóc bỏ chạy, Tần Chỉ Ái vội vàng đuổi theo sau.

Hứa Ôn Noãn và Tần Chỉ Ái vừa mới ra khỏi KTV, còn chưa kịp gọi xe, Ngô Hạo đã theo kịp bọn họ, kéo Hứa Ôn Noãn lại.

Hai người giống như đang đóng phim thần tượng, dây dưa một trận, sau đó Ngô Hạo không quan tâm Tần Chỉ Ái còn đứng bên cạnh, thô bạo cúi đầu chặn môi của Hứa Ôn Noãn lại, mà Hứa Ôn Noãn cũng quên sự tồn tại của Tần Chỉ Ái, ôm cổ Ngô Hạo, một đôi nam nữ cứ như vậy đứng trên đường hôn nhau nồng nhiệt.

Đó là lần đầu tiên Tần Chỉ Ái nhìn thấy người ta hôn môi, khiến cô bị chấn động, đợi đến khi cô hoàn hồn, ý nghĩ đầu tiên là phải trả lại không gian riêng cho bọn họ.

Không ngờ xoay người, lại nhìn thấy Cố Dư Sinh.

Không biết hắn đã đi theo ra bên ngoài từ lúc nào, tựa như một cây cột điện đứng cách cô không xa, ngậm một điếu thuốc lá, mặt hứng thú nhìn Ngô Hạo đang hôn Hứa Ôn Noãn khí thế ngất trời, sau đó còn không nghiêm chỉnh hướng về phía Tần Chỉ Ái bình luận một câu: "Kỹ thuật bình thường quá."

Làm gì có ai như vậy, nhìn người ta hôn nhau, lại còn bình luận... mặt Tần Chỉ Ái ngơ ra.

Cố Dư Sinh không chút xấu hổ nhìn người ta hôn môi, sau đó liền quay đầu nhìn Tần Chỉ Ái, hắn nhìn vào mắt cô, cười khúc khích, vừa phun khói thuốc vừa hỏi: "Không tin sao? Có muốn thử..."

Tần Chỉ Ái biết sau đó hắn sẽ nói: "cùng tôi hôn môi không", nhưng không biết tại sao hắn lại ngừng lại, trên mặt không còn nụ cười, nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, sau đó liền dập thuốc, nói sang chuyện khác: "Đi thôi, tôi đưa cô về nhà."

Đó là lần đầu tiên Tần Chỉ Ái một mình ngồi trong xe của hắn, dù hắn đang chở cô, nhưng tốc độ vẫn nhanh như một cơn gió.

Lúc ở trong KTV chơi, bên ngoài trời đổ mưa, không khí trong xe mang độ ẩm cao.

Tần Chỉ Ái ngồi ở ghế sau, nghĩ mình đang nằm mơ.

Sau khi xe của Cố Dư Sinh dừng lại, Tần Chỉ Ái mới phát hiện xe đã đến trước cửa nhà mình.

Tần Chỉ Ái xuống xe, Cố Dư Sinh cũng không chờ câu “cảm ơn” của Tần Chỉ Ái đã đạp chân ga phóng đi.

Lúc xe của hắn còn chưa đi, cô không nói cho hắn biết cô ở đâu, làm sao hắn biết được nhà mà đưa cô về?

Tần Chỉ Ái kích động, Cố Dư Sinh... hắn có thể vì cô mà thay đổi

không?

Một đêm nọ, Tần Chỉ Ái không biết lấy dũng khí ở đâu ra, gọi hắn: "Cố Dư Sinh."

Cố Dư Sinh dừng xe, quay đầu nhìn cô.

Tần Chỉ Ái nắm chặt vạt áo của mình, mắt nhìn xung quanh, trong miệng khó khăn hỏi: "Anh, anh ngày một có rảnh không? Em, em, em muốn mời anh đi xem phim..."

-

"Nước, nước..." Cố Dư Sinh mơ hồ nói, khiến Tần Chỉ Ái từ trong hồi tưởng trở về thực tại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 36: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (6)

Kỷ niệm của hấn và cô (6)

Có lẽ cô ngồi ngẩn ngơ nghĩ về quá khứ đã lâu, trong chốc lát trở mắt, mới từ từ hiểu Cố Dư Sinh thì thâm như vậy là có ý gì.

Cô nhanh chóng ngồi dậy từ bên giường, cầm một chén nước vội vã xuống lầu, rót một chén nước ấm.

Cho Cố Dư Sinh uống nước xong, Tần Chỉ Ái lại đắp chăn cho hấn, nhìn khuôn mặt của hấn trong chốc lát, lại đứng dậy đi đến ghế salon, ôm gối dựa ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian.

Đã là ba giờ sáng rồi.

Cô vừa sững sờ nghĩ về quá khứ của cô và hấn một chút, đã trôi qua hai tiếng đồng hồ.

Những năm gần đây, cô không nhớ mình đã cô đơn bao lâu, bỗng nhiên bởi vì một câu nói nào đó, vì một việc hay một hoàn cảnh nào đó gợi cô nhớ đến hấn, cô đều giống như mất hồn vậy, chìm vào trong quá khứ, không thể tự kiềm chế.

Hấn và thế giới của cô cách nhau quá xa, thậm chí hai người họ hoàn toàn không có nửa điểm tương đồng, cho nên cô không ngừng dùng hồi ức của hấn và cô tự nhắc bản thân rằng, cô yêu người đàn ông kia, hấn thật sự đã từng đến thế giới của cô.

Cô không phải yêu quá khứ, mà là yêu khoảng thời gian ở bên hấn.

Bốn giờ sáng, Tần Chỉ Ái đi đến bên giường, nhìn Cố Dư Sinh một chút, rượu của hắn đã tan đi nhiều, đang chìm vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ hắn nôn, chắc đã nôn hết thức ăn trong bụng rồi, lúc tỉnh lại trong dạ dày hắn sẽ rất khó chịu.

Quản gia còn mấy tiếng đồng hồ nữa mới đến đây, đến khi nấu cháo, có khi lúc hắn tỉnh dậy còn chưa có cháo ăn.

Tần Chỉ Ái nghĩ một chút, rón rén đi xuống lầu.

Nguyên liệu nấu ăn đều trong tủ lạnh, Tần Chỉ Ái chọn một ít rau dưa và thịt băm để vào nồi đất, sau đó vặn nhỏ lửa, từ từ hầm.

Lúc cháo thịt băm nấu xong, ngoài trời đã sáng.

Tần Chỉ Ái biết Cố Dư Sinh không thích nhìn thấy mình, cũng sợ Cố Dư Sinh bỗng nhiên tỉnh lại nhìn thấy mình không hóa trang, cô tắt lửa, đem cháo giữ ấm, vội vã trở lên lầu, thay quần áo, liền vội vàng xuống lầu, đi ra ngoài.

Tần Chỉ Ái vốn định ra ngoài rồi mới gọi điện thoại cho quản gia nhưng không ngờ cô vừa ra trước nhà liền thấy quản gia tiến vào.

Tần Chỉ Ái vội vàng xoay người đeo khẩu trang và mắt kính, quay đầu nhìn về phía quản gia.

Tần Chỉ Ái quay lại nhìn quản gia, quản gia bất ngờ nhìn thấy cô: "Tiểu thư, cô về rồi?"

"Ừ", Tần Chỉ Ái gật đầu, nói: "Anh ấy ở nhà, còn chưa thức dậy, tôi nấu cháo rồi, chờ anh ấy tỉnh lại, nhớ đem cho anh ấy ăn."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 37: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (7)

Kỷ niệm của hấn và cô (7)

Tần Chỉ Ái không nói tên của Cố Dư Sinh, chỉ nói "anh ấy", quản gia sững sốt một giây, mới hiểu được: "Vâng thưa tiểu thư."

Bởi vì đeo khẩu trang, âm thanh của Tần Chỉ Ái có chút mơ hồ: "Say rượu rất khó chịu, nhất định sẽ đau đầu, bà pha cho anh ấy một chén trà mật ong, sẽ thoải mái hơn một chút."

"Tiểu thư, tôi biết rồi." quản gia nói xong, mới ý thức lại, lúc này còn sớm lắm, nhiều chuyện hỏi một câu: "Tiểu thư, sớm như vậy lại có việc phải làm sao?"

Cô đâu có việc gì bận, chỉ là cô sợ Cố Dư Sinh tỉnh lại gặp cô sẽ nổi giận... Tần Chỉ Ái không nói thật với quản gia, khẽ gật đầu một cái: "Ừm"

Quản gia tin là thật: "Tiểu thư còn có dặn dò gì sao?"

Tần Chỉ Ái suy nghĩ một chút, xác định đã nói hết những gì muốn nói, mới nhẹ nhàng lắc đầu.

Cô biết, quản gia đi theo Cố Dư Sinh nhiều năm, chắc chắn hiểu rõ Cố Dư Sinh hơn cô, càng biết chăm sóc Cố Dư Sinh, nhưng Tần Chỉ Ái lắc đầu xong, vẫn không yên lòng bổ sung thêm một câu: "Chăm sóc tốt cho anh ấy."

"Tiểu thư yên tâm." -

Tần Chỉ Ái gật đầu, cũng không cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Quản gia chỉ chỉ vào nhà: "Vậy tôi đi vào trước."

"Ừ". Tần Chi Ái đáp, lúc quản gia đang kéo cửa, cô lại gọi quản gia lại.

Cô biết quản gia nhìn về phía mình, nhưng cô cũng không nhìn về phía quản gia mà nhìn chăm chăm vào trong một khu vườn nở đầy hoa nhài, trầm mặc trong chốc lát, lại nói: "Đừng nói cho anh ấy biết tôi đã về."

Quản gia kinh ngạc, thốt lên: "Tại sao?"

Lúc này Tần Chi Ái thật sự biết ơn mắt kính và khẩu trang đã che hết những thương cảm trong đáy mắt của cô, cô chỉ cần nỗ lực duy trì giọng nói cứng rắn, giống như người cô đang nói đến hoàn toàn không có quan hệ gì với cô, nhàn nhạt mở miệng: "Bởi vì anh ấy biết rồi thì sẽ không ăn cháo."

Quản gia luôn biết điều, thiếu gia ghét tiểu thư như thế nào, nhưng bộ dạng lúc này của tiểu thư lại gọi cho bà nhớ lúc cô mở miệng hỏi thuốc tránh thai, bà đứng cứng ngắt, không biết tiếp theo nên nói gì làm gì.

So với bộ dạng luống cuống của quản gia, Tần Chi Ái bình tĩnh hơn nhiều, chỉ để lại một lời "cảm ơn" rồi quay người rời đi.

-

Tần Chi Ái đi không lâu, Cố Dư Sinh liền tỉnh lại.

Say rượu làm hấn đau đầu dữ dội, hấn mở ra, chống tay ngồi trên giường trong chốc lát mới xuống giường đi vào nhà vệ sinh.

Rửa mặt bằng nước nóng khiến đầu Cố Dư Sinh thư thái hơn rất nhiều, hấn vào phòng thay quần áo lấy một bộ đồ mặc lên người, lúc chuẩn bị đi ra khỏi phòng ngủ, hấn bỗng nhiên mơ mơ màng màng nhớ lại hình như tối qua, hấn đã nôn ra...

Chẳng lẽ hấn nhớ nhầm?

Cố Dư Sinh hơi nhúu mày, mở cửa đi xuống lầu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 38: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (8)

Kỷ niệm của hấn và cô (8)

"Thiếu gia, ngài tỉnh rồi sao?" quản gia vừa nhìn thấy Cố Dư Sinh từ cầu thang đi xuống dưới lầu, liền dừng công việc đang làm dở.

Cố Dư Sinh không lên tiếng, khẽ gật đầu một tiếng, đi về phía phòng ăn.

Quản gia đi theo, đợi được lúc Cố Dư Sinh ngồi xuống, lập tức làm theo lời dặn của Tần Chỉ Ái, dọn lên một chén trà mật ong nóng ấm, sau đó đi đến nhà bếp, múc một chén cháo mà Tần Chỉ Ái đã nấu mang ra.

Cố Dư Sinh uống hơn nửa chén trà mật ong, mới đặt chén xuống, sau đó kéo cháo đến trước mặt mình, cầm muống quấy hai cái, múc một muống, đưa vào miệng.

Cháo nấu trong thời gian dài, hương vị thanh thuần.

Vừa đưa vào miệng, mi tâm của Cố Dư Sinh liền khẽ động, sau đó múc tiếp muống thứ hai, đưa lên miệng.

Một chén cháo rất nhanh được ăn sạch.

Quản gia ở một bên thức thời hỏi: "Thiếu gia, ngài có muốn ăn thêm một chén nữa không?"

Cố Dư Sinh cảm thấy hợp khẩu vị, hấn gật đầu một cái, miệng dù không mở nhưng vẫn có một âm thanh phát ra: "Ừ"

Ăn cháo, trong bụng Cố Dư Sinh cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều, tâm tình cũng thoải mái hơn, lúc ăn chén cháo thứ hai, hấn mở miệng hỏi một câu:

"Cháo này là bà mới học cách nấu sao?"

Quản gia sửng sờ, sau đó mới nhớ lại mình làm cho Cố gia nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa bao giờ nấu cháo lần nào, cũng khó trách hấn đột nhiên lại hỏi như vậy, sau đó trong đầu bà liền nhớ lại những lời của Tần Chi Ái trước khi đi, lại sợ Cố Dư Sinh phát hiện sơ hở, sẽ hoài nghi, càng nhớ đến lúc bà nói thật làm cho tiểu thư bị hấn hành hạ, bà vội vàng gật đầu, nói dối: "Là lúc trước xem chương trình dạy nấu ăn trên tv, thanh đạm tốt cho dạ dày, nên tôi học cách làm."

"Ừ..." Cố Dư Sinh hờ hững đáp một tiếng, tiếp tục múc cháo, đưa tới bên miệng, lần này tốc độ hấn nuốt chậm hơn rất nhiều, như là từ từ thưởng thức, lúc nuốt xuống cháo này, hấn bỗng nhiên ngừng lại, mi tâm cũng nheo lại.

Quản gia tưởng rằng hấn phát hiện ra manh mối gì, sợ đến nổi tóc gáy.

Cố Dư Sinh không lên tiếng, nhìn chằm chằm thăm cở ngoài cửa sổ trong phòng ăn, lẳng lặng nhìn hồi lâu, mãi đến khi khóe mắt cay cay, hấn mới chớp mắt một chút, phục hồi lại tinh thần, sau đó cúi đầu, tiếp tục ăn cháo, vừa ăn cháo vừa mở miệng nói: "Cháo này có mùi vị rất quen thuộc, dường như đã ăn qua ở đâu rồi." Nói xong, hấn lắc đầu, chuyển đề tài.

Ăn sáng xong, quản gia cho Cố Dư Sinh một ly nước súc miệng, lúc Cố Dư Sinh đưa tay nhận lấy, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh tối qua, lúc hấn say đến tối tăm mặt mũi, giống như có người đã đưa nước cho hấn uống...

Hấn nhớ lúc đó tay hấn cũng không nâng lên nổi, là có người trực tiếp nâng nửa người trên của hấn lên, cẩn thận cho hấn uống nước, sau đó hình như hấn đau đầu, còn có người giúp hấn xoa...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 39: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (9)

"Tôi hôm qua chỉ có bà ở nhà sao?"

Đôi mắt với câu hỏi đột ngột của Cố Dư Sinh, đầu ngón tay của quản gia run nhẹ, lại giả vờ bình tĩnh: "Vâng."

Chẳng lẽ hấn nhớ làm? Cố Dư Sinh nhú mi.

"Thiếu gia?" quản gia thấy Dư Sinh còn không phản ứng, liền không nhin được gọi hấn.

Cố Dư Sinh mới hoàn hồn.

Có thể là do hấn uống nhiều quá thôi, lại cho rằng giấc mơ là sự thật, mới vừa ở trên lầu còn nghĩ mình nôn ra, chẳng phải một dấu vết cũng không thấy sao?

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh nhanh nhẹn đưa tay nhận ly nước, súc miệng, sau đó đứng dậy, sửa sang lại quần áo một hồi, vừa mới chuẩn bị đi, hấn lại nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên sắc mặt trở nên lạnh xuống, giọng nói cũng hoàn toàn lạnh lùng, không phải thanh nhã giống như lúc nãy: "Phải rồi, bà gọi cô ta trở về đi, nhớ nói cho cô ta biết cuối tuần sau là sinh nhật của ông, bảo cô ta đến nhà cũ chờ tôi."

Nói xong, đáy mắt Cố Dư Sinh lại hiện lên vẻ chán ghét, không hề dừng lại chút nào lấy điện thoại di động trên bàn ăn ngênh ngang rời đi.

-

Cố gia ở nội thành, thuộc về danh gia vọng tộc, mấy trăm năm cơ nghiệp, tổ nghiệp phát triển, giao thiệp rộng rãi.

Sinh nhật Cố lão gia, vốn không có dự định tổ chức linh đình, chỉ muốn mời những người bạn thân của ông ăn một bữa cơm đoàn viên.

Thế nhưng trong ngày hôm đó vẫn có rất nhiều người không mời mà tới muốn thiết lập mối quan hệ với Cố gia, lấy cớ là sinh nhật của Cố lão gia, mang theo rất nhiều quà mừng thọ.

Tổ chức sinh nhật vốn là chuyện vui, mọi người đến rồi, cũng không thể chặn cửa không cho vào, vì vậy nên năm giờ chiều, nhà cũ của Cố gia đã ngồi chật hết nửa gian nhà.

-

Cố Dư Sinh chỉ dặn quản gia nói với Tần Chỉ Ái ngày sinh nhật Cố lão gia gặp ở nhà cũ, nhưng mà không nói cụ thể gặp nhau như thế nào.

Lúc ông đi Nam Hải về, lúc hai người họ về nhà cũ ăn cơm, Tần Chỉ Ái đứng chờ từ rất sớm, liền đi đến đầu ngõ chờ Cố Dư Sinh.

Có thể Cố Dư Sinh phải xử lý việc gì đó, Tần Chỉ Ái đợi hai tiếng đồng hồ, vẫn không thấy Cố Dư Sinh đến.

Mặt trời mùa hạ chói chang, dù Tần Chỉ Ái trốn trong chỗ mát, vẫn đổ mồ hôi, thời gian lâu như vậy, không tránh khỏi sẽ khát nước, số điện thoại của Tần Chỉ Ái bị Cố Dư Sinh cho vào danh sách đen, gọi không được, cũng không biết khi nào hắn đến, do dự trong chốc lát, cuối cùng cô đi bộ đến siêu thị, mua một chai nước lạnh.

Uống xong một chai nước, cuối cùng xe của Cố Dư Sinh cũng khoan thai chạy đến.

Tần Chỉ Ái đem bỏ bình vào thùng rác mới mang theo quà sinh nhật đã chuẩn bị cho Cố lão gia từ sớm mang lên xe.

Hơn hai tháng không gặp, Cố Dư Sinh gặp cô vẫn là khuôn mặt lạnh nhạt xa cách như cũ.

Tần Chỉ Ái biết Cố Dư Sinh không muốn nói chuyện với cô, cho nên sau khi cô lên xe cũng không chủ động chào hỏi hân, tránh rúc lấy nhục, khỏi phải nếm mùi thất bại.

Lúc Cố Dư Sinh tới trễ, trong nhà đã không còn chỗ để xe, chỉ có thể dừng ở trên đường

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 40: Kỷ Niệm Của Hấn Và Cô (10)

Trong nhà có nhiều khách mời như vậy, Cố lão gia vội tiếp đón, không đặt hết sự chú ý lên Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái như lúc trước.

Vì lẽ đó, dừng xe xong, Cố Dư Sinh cũng không chờ Tần Chỉ Ái loay hoay ôm quà từ trong xe ra, đã đi vào trong nhà.

Tần Chỉ Ái mang theo quà, lúc đi vào trong nhà, Cố Dư Sinh đã cũng Cố lão gia đọc lời phát biểu xong rồi.

Tuy rằng cách một khoảng, trong phòng vừa nhiều người vừa hỗn loạn như vậy, Tần Chỉ Ái vẫn nghe rõ tiếng của Cố Dư Sinh và Cố lão gia nói.

"Tiêu Khấu đâu?"

"Cô ấy đến sau, vừa rồi gặp một người bạn."

Tần Chỉ Ái vốn muốn tiến về phía Cố lão gia, liền ngưng lại, cô nhìn một vòng chung quanh, tìm một người bạn của Lương Đẩu Khấu, tới bắt chuyện.

Tần Chỉ Ái đợi được đến khi Cố Dư Sinh và Cố lão gia tách ra mới đi đến trước mặt Cố lão gia, nói với ông: "Chúc ông sinh nhật vui vẻ!" sau đó đưa quà.

Đã lâu không gặp, Cố lão gia nhìn thấy cô liền rất vui vẻ, kéo cô hỏi rất nhiều chuyện, mãi cho đến khi có bạn của ông đến hỏi thăm, cô mới có thể rời đi.

Lần đầu lúc đóng vai Lương Đẩu Khấu, Tần Chỉ Ái dụng phải trường hợp như vậy đều cẩn thận một chút, chỉ sợ sơ xuất một chút, người khác có

thể sẽ phát hiện được sơ hở.

Cũng may cô cũng là người thông minh, biết người nào quen biết Lương Đậu Khẩu, hơn nữa lúc cô thể thân cho Lương Đậu Khẩu còn được huấn luyện làm theo nhất cử nhất động của cô ấy, mỗi tiếng nói mỗi cử chỉ đều được luyện tập, cho nên đối mặt với từng trường hợp, gặp ai nên vui vẻ ôm ấp, gặp ai nên khinh thường cười gằn, tất cả đều đối phó trôi chảy.

Tần Chỉ Ái nói chuyện cùng với một người chị họ của Lương Đậu Khẩu hai câu, thấy mẹ của Lương Đậu Khẩu đang cùng nói chuyện với một vài quý bà sang trọng.

Thân là "con gái" của bà, cô theo bản năng đi tới, nhưng đi được hai bước, cô liền thấy em họ của Lương Đậu Khẩu, Tưởng Tiêm Tiêm.

Sao hai người họ lại thù nhau, Chu Tịnh cũng không thể nào nói cụ thể được, nhưng trong lời nói của Chu Tịnh, cũng có thể hiểu sơ là ban đầu Lương Đậu Khẩu làm phiền Tưởng Tiêm Tiêm, sau đó lại bị cô ta giáng một đòn rất thâm độc, Lương Đậu Khẩu không phục, liền năm lần bảy lượt gây sự với Tưởng Tiêm Tiêm, liền bị Tưởng Tiêm Tiêm trả thù, liền ăn miếng trả miếng trả thù Tưởng Tiêm Tiêm, cho tới khi Tần Chỉ Ái giả dạng làm Lương Đậu Khẩu, liền đóng cho tròn vai phan vài câu vào mặt Tưởng Tiêm Tiêm tượng trưng.

Nói thật, Tần Chỉ Ái không quen gây sự với người khác, vì vậy cô nhìn thấy Tưởng Tiêm Tiêm liền quay người rời đi, ra vẻ như không nhìn thấy Tưởng Tiêm Tiêm.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 41: Bể Kế Hoạch (1)

"Chị Khẩu?" Chỉ nhìn thấy bóng lưng của Tần Chỉ Ái, khiến cho cô không dám xác định, âm thanh có chút chần chừ.

Muốn trốn cô ta, lại không để cho cô trốn sao?

Vừa nghe đến âm thanh này, đầu Tần Chỉ Ái tê rần, lại ra vẻ như không nghe thấy, bước nhanh hơn, muốn thoát khỏi nơi thị phi này nhanh một chút.

Nhưng mà người kia gọi cô như không muốn cho cô cơ hội rời đi, lại gọi lớn hơn: "Chị Khẩu", sau đó liền đuổi theo.

Đã đuổi đến nơi, nhất định không tránh khỏi... Tần Chỉ Ái nhú mi, sau đó liền quay đầu lại, mặt cười cười nhìn về phía Tưởng Tiêm Tiêm: "Tiêm Tiêm."

Chị Khẩu, thật là chị sao, gọi chị lớn như vậy chị cũng không nghe thấy, làm em còn nghĩ em nhìn lầm người." Tưởng Tiêm Tiêm vừa nói vừa bày ra vẻ mặt tội nghiệp.

Tần Chỉ Ái dùng thân phận của Lương Đậu Khẩu có liên lạc với Tưởng Tiêm Tiêm mấy lần, khá hiểu rõ cô ta, cô ta chủ động sáp lại mình như vậy, nhất định là đã nắm chắc nhược điểm gì đó của Lương Đậu Khẩu, phải làm cho Lương Đậu Khẩu lúng túng.

Tần Chỉ Ái vừa nhổ nước bọt trong lòng, phát chán hai chị em họ Lương Đậu Khẩu Tưởng Tưởng Tiêm Tiêm, ngoài mặt lại tươi cười: "Nhiều người như vậy, chị không nghe thấy."

Tần Chỉ Ái vốn tưởng rằng chuyện cô giả vờ không nghe thấy Tưởng Tiêm Tiêm gọi sẽ bị làm khó dễ, không ngờ lần này cô ta lại rất dễ nói

chuyện: "Vậy sao ạ,... đúng thật là trong phòng ồn ào quá..."

Nói xong, Tưởng Tiêm Tiêm khoác tay Tần Chỉ Ái, như là lo cô sẽ từ chối, kéo cô đi, vừa đi vừa cùng cô nói chuyện mấy câu: "Chị Khấu, lâu không gặp, tất cả mọi người đều nhớ chị, lại đây cùng mọi người nói chuyện một chút đi."

Tới nơi, Tần Chỉ Ái mới biết mấy người đang tụ lại là đang nói về chồng của mình.

"Chồng tôi mấy ngày trước đây đi Pháp, mua cho tôi một cái túi, vừa lớn vừa xấu, chính là cái này, mọi người nói xem, có phải thẩm mỹ của đàn ông đều chỉ có như vậy không?"

Đứng đối diện Tần Chỉ Ái là một người phụ nữ hơi mập, chỉ vào chiếc túi sản xuất số lượng có hạn trong thành này nói, nhìn có vẻ ghét bỏ, nhưng thực chất là đang khoe khoang.

"Tôi cho rằng thẩm mỹ của ông xã tôi không tốt, thì ra mọi người đều như vậy sao, nhìn xem cái dây chuyền này đi, kim cương lớn như vậy, không hài hòa chút nào..." Một người phụ nữ hơi có tuổi giơ tay lên sờ sờ dây chuyền kim cương trên cổ mình, cố ý dừng lại trên viên kim cương xanh lấp lánh.

Ngay sau đó người phụ nữ đang đứng bên cạnh Tần Chỉ Ái đã mở miệng ra vẻ khó chịu: "Đúng là như vậy, ông xã của tôi mỗi lần đi công tác về tất nhiên sẽ mua quà cho tôi, là đôi giày tôi đang mang trên chân này, hơn sáu tác đó, bày đặc bày điều, đi giẫm trúng quần áo thật không tốt..."

"Vậy đó, chồng của tôi cũng như vậy..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 42: Bể Kế Hoạch (2)

Đối với nam nhân mà nói, nữ nhân vừa trẻ vừa đẹp chính là niềm tự hào của họ.

Tương tự đối với nữ nhân mà nói, một người chồng yêu thương mình chính là có được tất cả mọi thứ.

Mấy nữ nhân tụ tập một chỗ, bầu không khí khá hòa hợp, kỳ thật là đang so bì với nhau.

Tưởng Tiêm Tiêm chưa kết hôn, không có bạn trai, thỉnh thoảng sẽ tỏ vẻ mơ ước xen vào vài câu, lời nói ra ngọt như mật: "Chị Tôn, chồng chị đối xử với chị thật tốt nha!", "Chị Dương, đôi giày cao gót đẹp quá.", "Dì Hạ, dì mặc bộ đồ này trẻ ra rất nhiều đó!"

Chỉ có Tần Chỉ Ái nhàn nhạt cười, từ đầu tới cuối không nói lời nào.

Hành động của Tần Chỉ Ái là do, người đàn ông mà cô yêu nhiều năm, lúc này không chỉ lấy người phụ nữ khác làm vợ mà còn quên cô là ai, cô có cái gì để khoe khoang chứ.

Đóng giả làm Lương Đậu Khẩu, cứng ngắc gả cho người ta, người ta hận cô thấu xương, chưa bao giờ coi cô là vợ, đừng nói là quà, ngay cả mặt hân cũng mãi mãi không muốn nhìn thấy.

Khởi đầu vẫn còn tốt, dần dần không nói xen vào được câu nào, Tần Chỉ Ái hơi lúng túng, cô nhìn xung quanh, muốn kiếm cớ rời đi, kết quả cũng không nhúc nhích, Tưởng Tiêm Tiêm kéo cánh tay cô cười tươi rói, bỗng nhiên nghiêng đầu lẳng lặng nói thầm bên tai cô: "Chị Khẩu, ngày hôm nay trên đường đến dự sinh nhật của Cố lão gia em đã nhìn thấy chị."

Thân thể Tần Chỉ Ái cứng đờ, dự cảm không tốt xuất hiện.

"Từ lúc ba giờ em đã từ nhà chạy đến đây rồi, em ngồi trong xe, nhìn chị rất lâu đó..." Tưởng Tiêm Tiêm nói tới đây, cười duyên hai tiếng: "Chị Khấu, trời nóng như vậy, chị nói xem sao anh Sinh lại nhẫn tâm để cho chị đứng trong căn hẻm nhỏ cũ nát chờ lâu như vậy chứ?"

Cô có linh cảm dường như bộ dạng chật vật như thế nào đều bị cô ấy nhìn thấy... Thì ra Tưởng Tiêm Tiêm lần này nắm chặt nhược điểm này của Lương Đậu Khấu rồi, bị Cố Dư Sinh lạnh nhạt ghét bỏ...

Ngón tay Tần Chỉ Ái run nhẹ, trên mặt như là không xảy ra chuyện gì, vẫn là bộ dạng hững hờ.

"Hơn nữa, chị Khấu, em còn nhìn thấy, sau khi chị lên xe của anh Sinh, anh ấy cũng không nói chuyện với chị, hơn nữa khi đến nhà, lúc anh Sinh xuống xe, cũng không chờ chị..."

Tưởng Tiêm Tiêm vừa mới nói được một nửa, người phụ nữ hơi mập khoe khoang chiếc túi limited bỗng nhiên mở miệng: "Tiêm Tiêm, các người đang thì thầm cái gì vậy?"

"Không, tụi em có nói thầm đâu?" Tiêm Tiêm lập tức quay đầu, nhìn những người phụ nữ xung quanh mình và Tần Chỉ Ái, cười khanh khách mở miệng nói: "Không phải mọi người đều có quà sao? Em đang len lén hỏi xem anh Sinh đã tặng quà gì cho chị Khấu."

Những người này đã đến dự sinh nhật của Cố lão gia, tất nhiên đều muốn tạo mối quan hệ với Cố Gia, Tưởng Tiêm Tiêm chỉ hờ hững hỏi một câu như vậy, nguyên một vòng tròn những người đang khoe khoang đều đem mọi sự chú ý đặt lên người Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 43: Bể Kế Hoạch (3)

"Cố phu nhân xinh đẹp như vậy, hẳn là Cố tiên sinh rất yêu thương cô, nhất định là tặng cho cô rất nhiều thứ tốt phải không?"

"Điều đó là chắc chắn rồi, mấy năm nay Cố tiên sinh làm ăn lớn như vậy, chẳng lẽ không mua quà tặng cho Cố phu nhân?"

"Cố phu nhân, đồng hồ trên cổ tay cô hình như là loại đặt làm mới có đúng không, là Cố tiên sinh mua cho cô sao?"

"Không phải..." Vừa rồi lúc bọn họ nói chuyện về chồng của mình, Tần Chỉ Ái không biết nên nói gì rồi, giờ phút này các cô đều tập trung sự chú ý lên người cô, cô vừa cười ngượng vừa lắc đầu, không biết nên làm gì tiếp theo."

"Hay là cái xác này?"

Tần Chỉ Ái tiếp tục lắc đầu.

"Để tôi đoán, nhất định là sợi dây chuyền này?"

"Theo tôi là đôi hoa tai này phải không?"

"Lắc tay mới đúng chứ?"

Những người này không biết sự thật, căn bản không nghĩ tới Cố Dư Sinh hoàn toàn không đưa cho Tần Chỉ Ái bất cứ món quà nào, những người đó ai cũng đều đoán đoán một lần xem Tần Chỉ Ái được tặng gì.

Càng như vậy, Tần Chỉ Ái càng lúng túng, cô gắng gượng cười, miệng luôn nói: "Cũng không phải.", Tưởng Tiêm Tiêm đứng bên cạnh cô nghe

những người còn lại đoán, vẫn không nói lời nào, bỗng nhiên nhìn đến người đứng đó cách bọn họ không xa, nhìn thấy Cố Dư Sinh đang nói chuyện, mắt cô ta sáng lên, sau đó nghiêng đầu hướng về phía Tần Chỉ Ái nở nụ cười xinh đẹp, lớn tiếng nói: "Anh Sinh chắc chắn là cho chị Khấu rất nhiều thứ, chị Khấu khiêm tốn mới không nói ra là thứ gì thôi..."

Cô ta nói xong câu kia, lại hạ giọng nói vào tai Tần Chỉ Ái, dùng âm lượng chỉ có mình cô có thể nghe thấy nói: "Chị Khấu, thấy anh Sinh ở gần chúng ta, em muốn gọi anh ấy lại đây, chị nghĩ thử xem, anh Sinh chán ghét chị như vậy, nếu như em nói với anh ấy rằng chị khoe khoang với tất cả mọi người ở đây rằng đồ trên người chị tất cả đều do anh ấy tặng, anh ấy có thể hay không..."

Tưởng Tiêm Tiêm ngừng lại, nháy mắt với Tần Chỉ Ái, liền cười vô cùng tinh nghịch xoay đầu, nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái nghe đến đó, rốt cuộc biết được mục đích cuối cùng của Tưởng Tiêm Tiêm.

Náo loạn lâu như vậy, thì ra lần này cô ta muốn mượn tay Cố Dư Sinh đối phó với cô... Lại không biết Cố Dư Sinh có tin lời nói của Tưởng Tiêm Tiêm hay không, đối với Cố Dư Sinh mà nói, chỉ có ông ở bên cạnh thì hắn mới dần xuống cảm ghét đối với cô, lúc này ông không có ở đây, nếu Cố Dư Sinh thật sự bị Tưởng Tiêm Tiêm gọi tới, hắn có thể sẽ không nói gì cũng có thể biểu hiện sự căm ghét, những người này đều là những người thông minh, chắc chắn sẽ hiểu.

Cho dù lúc này mang thân phận của Lương Đậu Khấu, nhưng cô cũng không thích bị người khác chê cười, huống chi nếu là Tưởng Tiêm Tiêm nói, Cố Dư Sinh thật sự tin, những người này nếu không giúp cô giải thích, sợ là Cố Dư Sinh sẽ lại hành hạ cô.

Tưởng Tiêm Tiêm vừa mới giật môi, hai chữ "Anh Sinh" đến âm "Sinh" cũng còn chưa phát ra xong đã rên một tiếng, Tần Chỉ Ái đứng bên cạnh cô ta liền cúi xuống ôm bụng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 44: Bể Kế Hoạch (4)

"Cố phu nhân, cô làm sao vậy?" Người phụ nữ cao gầy đứng bên cạnh đưa tay ra đỡ cô.

"Tôi... tôi đau bụng..." Tần Chỉ Ái làm như đau dữ dội, giọng điệu nói chuyện đều trở nên bất ổn, không ai phát hiện trong mắt cô lóe lên một tia mới mẻ.

Nếu không phải cánh tay vẫn bị Tưởng Tiêm Tiêm ôm chặt, cô liền bỏ đi rồi.

Người khác nhìn vào cho rằng cô và Tưởng Tiêm Tiêm là chị em thân thiết, nhưng trong lòng cô hoàn toàn hiểu rõ, Tưởng Tiêm Tiêm chỉ sợ cô bỏ trốn mất, không có cách nào kết thúc vở diễn này, cho nên mới giả vờ thân mật kéo tay cô.

Có điều, ánh mắt cô vừa lóe lên, lúc giả vờ đau bụng, trong lòng cô vẫn có chút biết ơn Tưởng Tiêm Tiêm, ít nhiều cô ta ôm cánh tay của cô không buông, mới có thể để cô dựa vào lúc cong người xuống, cánh tay lên kéo mạnh làm cho Tưởng Tiêm Tiêm không hề phòng bị nghiêng người về phía trước, khiến tầm mắt đang nhìn về phía Cố Dư Sinh của cô ta bị lệch đi, cũng dừng tiếng gọi Cố Dư Sinh.

Người chung quanh làm sao có thể nhìn thấy sóng ngầm trong lòng Tần Chỉ Ái và Tưởng Tiêm Tiêm đang phun trào, tất cả đều nghĩ là Tưởng Tiêm Tiêm đứng không vững, lúc Tần Chỉ Ái đột nhiên khom người liền kéo theo cơ thể của cô ấy, hoàn toàn không quan tâm cô, chỉ lưu ý quan tâm đến Tần Chỉ Ái.

"Người đang khỏe sao tự nhiên lại đau bụng?"

"Cố phu nhân, bụng của cô đau chỗ nào?"

Cho dù trong lòng Tưởng Tiêm Tiêm biết rõ, nhưng cũng chỉ có thể thể rước bực bội vào người, thậm chí cô nhìn thấy mọi người đều quan tâm đến Tần Chỉ Ái, càng tức giận Tần Chỉ Ái làm hỏng chuyện tốt của mình, trên mặt còn phải đeo chiếc mặt nạ giả vờ tràn đầy lo lắng, hỏi Tần Chỉ Ái: "Chị Khấu, chỗ nào đau vậy? Người chị sao lại run như vậy? Có cần phải đi bệnh viện không?"

"Đúng vậy đúng vậy, cô xem mọi người đều lo lắng cho cô đến quên chính sự, mau gọi xe cấp cứu a..." Tưởng Tiêm Tiêm nói như thế, có người thuận miệng nói theo, còn có người làm theo, lấy điện thoại di động ra.

Tần Chỉ Ái giả đau, vội vàng tỏ vẻ vất vả lên tiếng, ngăn không cho người kia gọi điện thoại: "Không... Không cần..."

"Đau như vậy sao lại có thể không đến bệnh viện chứ?"

"Dù không không đi bệnh viện, cũng phải gọi bác sĩ đến xem một chút."

"Tôi... tôi không sao..." Tần Chỉ Ái trong bụng thật sự đau quặn lên, hít vào một hơi: "Là..." Tần Chỉ Ái dừng một chút, nhanh chóng nghĩ đến lý do không cần phải gọi bác sĩ: "Là đau bụng sinh lý..."

Ở đây đều là nữ nhân, nghe đến đau bụng sinh lý, đều yên tâm, không còn vội vội vàng vàng như lúc nãy nữa.

Tần Chỉ Ái sợ lát nữa sẽ có nhiều người chú ý hơn, khiến Cố Dư Sinh và ông biết, liền nói: "Thật ngại quá, tự nhiên lại đau quặn lên như vậy..."

Nói xong, Tần Chỉ Ái miễn cưỡng nở một nụ cười, nói lời chào: "Tôi lên trước nghỉ ngơi một chút, không làm phiền mọi người..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 45: Bể Kế Hoạch (5)

Tần Chỉ Ái đau đến thế, Tưởng Tiêm Tiêm dù có không cam lòng nhưng cũng đâu thể ép cô ta ở lại, chỉ có thể hỏi: "Chị Khấu, chị lên lầu một mình có được không? Hay là em dìu chị lên?"

Tưởng Tiêm Tiêm không quen Cố Dư Sinh, dù hai người có nói chuyện cũng là vì có quan hệ với Lương Đậu Khấu. Nếu Lương Đậu Khấu không có ở đây, Tưởng Tiêm Tiêm cũng không tìm được cớ gì để có thể nói chuyện với Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái không nhìn ra chuyện này, cho rằng Tưởng Tiêm Tiêm là chưa hết hy vọng, muốn dựa vào việc đưa cô lên lầu có thể sẽ gặp được Cố Dư Sinh.

Nếu cô đồng ý, công sức cô này giờ diễn tuồng đau bụng chẳng phải đều uổng phí hay sao?

"Không cần." Tần Chỉ Ái đang không biết nên dùng cách gì để có thể từ chối Tưởng Tiêm Tiêm, liền nhìn thấy má Trương bung một cái khay đi qua, không hề nghĩ ngợi liền ngăn cản má Trương, hướng về Tưởng Tiêm Tiêm cười cười nói: "Tiêm Tiêm, có má Trương chăm sóc cho chị là được rồi, không cần làm phiền em."

Sau đó quay lại nói với má Trương: "Má Trương, người tôi không khỏe cho lắm, bà dìu tôi đi nghỉ ngơi một chút."

Lúc nói chuyện, khóe mắt Tần Chỉ Ái vẫn để ý Tưởng Tiêm Tiêm, cô rõ ràng có thể cảm giác được ánh mắt nhìn của Tưởng Tiêm Tiêm đang cười nhạo cô, lại mơ hồ có một luồng tức giận, nhưng ngoài mặt lại cực kỳ bình tĩnh.

Tần Chỉ Ái không để ý nhiều, ôm bụng, dưới sự nâng đỡ của má Trương, quay người đi lên lầu.

-

Tần Chỉ Ái vì muốn tránh khỏi móng vuốt của Tưởng Tiêm Tiêm nên giả vờ bị bệnh, ngày hôm nay lại là sinh nhật ông, trong nhà có rất nhiều chuyện phải làm, Tần Chỉ Ái không tiện giữ má Trương quá lâu, vừa vào phòng ngủ củ cô và Cố Dư Sinh liền để cho má Trương rời đi.

Má Trương lo lắng cho cô, luôn hỏi thăm cô rất nhiều lần, xác định cô chỉ là đau bụng do hành kinh, mới giúp cô đóng cửa lại rồi xuống lầu.

Không giả bệnh nữa, lên được đây là tốt rồi, Tần Chỉ Ái đơn giản cởi giày, bò lên giường.

Nằm trên nệm chần mềm mại, làm cho những mệt mỏi của cô lúc đứng chờ Cố Dư Sinh dưới nắng mấy tiếng đồng hồ đều tan biến, thả lỏng người.

Dưới lầu vẫn rất ồn ào, luôn có tạp âm truyền tới phòng ngủ, Tần Chỉ Ái nhắm mắt lại, nằm một lúc không lâu đã ngồi dậy.

Cô tìm ra tai nghe, nhét vào lỗ tai, cầm điện thoại di động tùy ý mở một bản nhạc, để âm nhạc êm dịu ngăn cách cô với thế giới ồn ào ngoài kia.

Toàn bộ thế giới nhất thời yên tĩnh lại, ngoại trừ âm thanh dễ nghe của bản nhạc, không có tiếng động nào khác.

Thật tốt, cô lúc này không cần đóng vai Lương Đẩu Khẩu, ở dưới lầu chào người này tiếp người nọ, cũng không cần nghe người khác khoe khoang chồng của họ yêu thương họ như thế nào, lại càng không cần phải gặp những lúc phiền toái, cứ phải lo lắng đề phòng làm sao bảo vệ bản thân mình.

Cứ như vậy, thời gian thoải mái chỉ ngắn ngủi như vậy, cũng đủ khiến khóe môi Tần Chỉ Ái cong lên, không nhìn được mỉm cười.

-

Má Trương vẫn không yên tâm về Tần Chỉ Ái, sau khi xuống lầu lại suy nghĩ một chút, vẫn dặn dò người hầu trong nhà pha một chén hồng trà gừng.

Lúc mà Trương chuẩn bị đưa lên lầu, lại đụng phải Cố lão gia: "Tiểu Trương, ai ở trên lầu vậy?"

"Là thiếu phu nhân, thân thể cô ấy không khỏe."

"Tiểu Khẩu?" Cố lão gia nhíu mày, nhìn chung quanh hai vòng, sau đó chỉ Cố Dư Sinh cách đó không xa đang tán gẫu cùng với người khác: "Đi, để tên nhóc đó đem lên lầu cho Tiểu Khẩu."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 46: Bể Kế Hoạch (6)

Má Trương ngăn ra, nhất thời hiểu được, quay đầu đem hồng trà gừng hướng về phía Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nghe xong lời thuật lại của má Trương, liếc mắt nhìn về phía Cố lão gia, lão gia đang chống gậy, cười cười nói chuyện với người khác, khoe mắt cũng đang nhìn về phía hắn một chút, hiển nhiên là đang theo dõi động tĩnh của hắn.

Cố Dư Sinh nhìn thấy ánh mắt của Cố lão gia, vẻ mặt nhàn nhạt quay đầu lại, nhìn vào ly hồng trà gừng bốc khói lượn lờ, sau đó đứng thẳng người, một chữ cũng không đáp lại má Trương, liền lấy chén sứ đi về phía cầu thang.

-

Từ lúc Tần Chỉ Ái đóng giả làm Lương Đậu Khẩu đến nay cũng chưa bao giờ ở nhà cũ, vì vậy đây cũng là lần đầu tiên cô lên tới căn phòng Cố lão gia cố ý dành cho cô và Cố Dư Sinh.

Một mình ngồi trong phòng, cũng có chút buồn chán, Tần Chỉ Ái đeo tai nghe, tựa đầu trên tường, rảnh rỗi quan sát căn phòng này.

Đây chính là căn phòng Cố Dư Sinh ở lúc nhỏ, còn bày ra rất nhiều bằng khen và cúp, từ nhà trẻ đến cấp ba, trung học phổ thông, năm nào cũng có.

Trong phòng hắn không có một tấm hình nào, Tần Chỉ Ái tìm vài vòng, cuối cùng thấy trên tủ đầu giường có một tấm ảnh.

Là hình chụp lúc Cố Dư Sinh tốt nghiệp trung học phổ thông.

Tần Chỉ Ái tìm trong số bốn mươi mấy học sinh mặc đồng phục giống nhau như đúc trong hình, tìm thấy Cố Dư Sinh đứng ở cuối hàng giữa, như đang tỏa hào quang.

Trong hình tất cả học sinh đều nhìn vào ống kính cười, chỉ có hấn ngoẹo cổ, nhìn về phía bên trái, không biết đang nghĩ gì, trên mặt có chút hoảng hốt.

Bộ dạng này làm cho Tần Chỉ Ái lập tức nghĩ đến lúc hấn đưa cô về nhà, cô khó khăn lắm mới dám hỏi hấn: "Anh, anh, ngày một anh có rảnh không? Em, em, em mời... mời anh đi xem phim..." hấn cũng đã phản ứng như vậy.

Khi đó hấn không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, liền cảm thấy ngạc nhiên.

Mà sau khi cô nói xong mới bất tri bất giác biết được rằng, mình vừa ở trong tình huống ngại ngùng như thế nào, đã làm những gì. Mặt của cô trong nháy mắt trở nên đỏ chót, cả người cứ như vậy choáng váng nhìn hấn, không thu hồi lại tầm mắt.

Cô nhớ tới hấn lúc đó, rồi nhìn hình chụp như vậy, ngoẹo cổ nhìn về một hướng, như là hoảng hốt lắm.

Lúc đó khi cô còn trầm mặc, không biết đã qua bao lâu, cô mới có thể hồi phục tinh thần vừa sợ vừa xấu hổ cúi đầu.

Cô bất an cầm lấy vạt áo của chính mình, tiếp tục chờ một chút, hấn vẫn không có dấu hiệu lên tiếng, lòng của cô ngày một thất vọng.

Cô bị hấn từ chối sao?

Một loại cảm giác khó chịu truyền tới, trong nháy mắt bao phủ khóe mắt cô, khiến mắt cô cũng đỏ, cô xuống xe, vừa mới chuẩn bị xoay người lên lầu, bỗng nhiên hấn nháy mắt một cái, lên tiếng: "Mấy giờ?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 47: Bể Kế Hoạch (7)

Cô giống như bị điểm huyết, ngây ngẩn cả người.

Qua nửa phút, hắn không đợi được cô trả lời, nghiêng đầu hỏi: "Ba giờ chiều, được không?"

Kỳ thực cô khi đó căn bản không hiểu được ý trong lời nói của hắn, chỉ là hắn nhìn cô hỏi: "Được không?", cô tất nhiên sẽ liền máy móc gật đầu.

Hắn thấy cô gật đầu, không nói thêm gì nữa, đạp chân ga rời đi.

Để lại cô đứng đơ như một pho tượng ở trước nhà, sau đó mới hồi phục lại tinh thần.

"Mấy giờ?"

"Ba giờ chiều, được không?"

Cô lặp đi lặp lại lời của hắn nói với cô rất nhiều lần, sau đó nhin không được cười ra tiếng.

Hắn đã đồng ý lời mời của cô,... Vậy có phải hắn thật sự có ý với cô không? Nếu không sao hắn chưa từng hỏi địa chỉ của cô, lại có thể đưa cô về đến tận nhà?

Lúc đó, cô giống như là có được cả thế giới vậy, vui rạo rực chạy vào nhà, thời gian hắn hẹn cô cách ngày hôm nay hai ngày hai đêm, nhưng cô đã mở tủ quần áo, chọn xem mình nên mặc gì.

Cho dù nhiều năm trôi qua như vậy rồi, Tần Chỉ Ái vẫn nhớ rõ lúc đó mình hài lòng như thế nào.

Khi cô nằm mơ thấy đêm đó, cô đều cười thành tiếng, lúc cô nhìn chăm chăm hình chụp trên tủ đầu giường của Cố Du Sinh cũng không nhịn được cười theo.

Bất giác, cô chiếu theo ánh nhìn của Cố Du Sinh từng người từng người.

Chỉ là đầu ngón tay của cô còn chưa chiếu đến tủ đầu giường, cổ tay cô đã bị một người nắm chặt.

Thân thể Tần Chỉ Ái cứng đờ, tầm mắt nhìn lên, liền nhìn thấy bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô, cô nhú mi một hồi, mắt nhìn dần theo cánh tay kia, cuối cùng, cô nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Cố Du Sinh.

Tần Chỉ Ái lập tức ngẩng người, sau một lúc, mới nhận ra tay kia của hắn đang cầm một ly hồng trà gừng, sau đó trong nháy mắt cả người đều tỉnh táo lại.

Cố, Cố Du Sinh lên để xem cô sao? Hắn vào phòng lúc nào? Sao một chút tiếng động cô cũng không nghe thấy?

Từng câu hỏi tràn vào não cô, lúc này cô mới nhớ ra lỗi tai mình đeo tai nghe.

Cô không nghĩ tới mình sẽ bỗng nhiên thất thần, cho nên mới đeo tai nghe nghe nhạc,... không biết những phản ứng kia của cô hắn có thấy được không? Nếu là thấy được, chẳng phải hắn sẽ biết cô đang giả bệnh sao?

Tần Chỉ Ái chợt dạ, hoảng sợ kéo tai nghe xuống, vì không biết Cố Du Sinh vào phòng lúc nào, không dám tùy tiện mở miệng nói chuyện, cô cố gắng giả vờ hờ hững tự nhiên, nhưng đầu ngón tay vẫn không kìm lòng được bắt đầu phát run, tiết lộ sự căng thẳng và bất an của cô.

Bên trong yên tĩnh chừng nửa phút, Tần Chỉ Ái nghe thấy một tiếng động nhỏ, cô nhìn lên, lén nhìn, thì ra là Cố Du Sinh đem hồng trà gừng đặt ở tủ đầu giường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 48: Bể Kế Hoạch (8)

Hắn đem trà gừng lên, là do má Trương nói với ông biết cô không thoải mái sao? Nếu như hắn phát hiện cô giả bệnh, nhất định sẽ cho rằng cô dùng thủ đoạn muốn cùng hắn ở riêng... Theo lý thuyết, hắn sẽ nổi trận lôi đình, sao phản ứng của hắn lại bình tĩnh vậy?

Tần Chỉ Ái giật giật mi tâm, bởi vì cúi thấp đầu nên không thể nhìn thấy biểu hiện của Cố Dư Sinh, nên không thể đoán được tâm tình của hắn cô do dự trong chốc lát, vẫn là dùng một chút dũng khí liếc mắt nhìn hắn.

Trên mặt người đàn ông chỉ có lãnh đạm lạnh lùng, cũng không thô bạo phần nộ như lúc ở chung với cô.

Lẽ nào, hắn vào phòng liên tục tiếp đi về phía cô, không chú ý hành động của cô, nên không biết cô đang giả bệnh? Cũng đúng a... Vừa rồi là cô quá sốt sắng, tự mình đa nghi, Cố Dư Sinh chán ghét cô như vậy, hận không thể không nhìn cô, làm sao có thể đứng quan sát cô chứ?

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái thở phào nhẹ nhõm, bất an trong lòng tan đi một chút.

Cố Dư Sinh đặt trà xuống, không lên tiếng, cũng không đi ra ngoài.

Trong nhận thức của Tần Chỉ Ái, coi như cô thật sự ngã bệnh, hắn cũng sẽ giả vờ quan tâm trước mặt ông. Nhưng hôm nay hắn đã làm xong, sao còn chưa đi?

Tần Chỉ Ái bị hành động của Cố Dư Sinh làm cho trong lòng lại lần nữa bị đảo lộn.

Hắn không nổi giận, cũng không rời đi, chẳng lẽ là để ông biết hắn ở

cùng cô?

Tần Chỉ Ái nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy rất có thể là khả năng này, cô âm thầm hít một hơi, đè xuống căng thẳng và bất an trong lòng, ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn Cố Dư Sinh: "Hôm nay là sinh nhật ông, anh đi tiếp khách cùng ông đi, em không sao..."

Còn chưa có nói hết, Cố Dư Sinh bỗng nhiên khom người, vén mạnh chăn của cô lên, đột nhiên ôm lấy cô.

"Dư..." Tần Chỉ Ái theo bản năng kinh ngạc thốt lên, muốn gọi tên hắn, nhưng chỉ nói được một chữ, liền nhớ tới cảnh tượng lần trước gọi tên hắn, suýt nữa cô đã bị hắn bóp chết, vội vàng sửa miệng: "Cố, Cố tiên sinh!"

Cố Dư Sinh căn bản không để ý đến Tần Chỉ Ái, khuôn mặt không hề có chút cảm xúc nào ôm cô xuống lầu.

Xuống lầu, Cố Dư Sinh không thấy Cố lão gia, trực tiếp nói với má Trương là đưa thiếu phu nhân đến bệnh viện khám, sau đó không đợi má Trương đáp lời, đã ôm Tần Chỉ Ái ra khỏi nhà.

Đi tới trước xe, Cố Dư Sinh nhét Tần Chỉ Ái vào trong xe, tàn nhẫn đóng sầm cửa lại.

Hắn lên xe, dây an toàn cũng không thèm thắt, trực tiếp đạp chân ga, chuyển vô lăng, tốc độ cực nhanh rời khỏi Cố gia.

Ngồi trên xe, Tần Chỉ Ái nhìn những ngọn đèn neon ven đường, trong lòng luống cuống.

Cô không biết có phải mình quá nhạy cảm hay không, luôn cảm thấy lúc này Cố Dư Sinh có chỗ nào đó kỳ lạ, nhưng cô vắt óc ra nghĩ hồi lâu, cũng không đoán được là kỳ lạ chỗ nào.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 49: Bể Kế Hoạch (9)

Hay là do cô nhạy cảm, suy nghĩ quá nhiều?

Tần Chỉ Ái nhíu mày, vừa mới ngưng suy nghĩ lung tung trong đầu, thân thể bỗng nhiên cả người đổ về phía trước, ngay sau đó bên tai truyền đến tiếng lốp xe thắng gấp một tiếng.

Âm thanh kia trải trên con phố trống trải tối tăm, nghe thật chói tai.

Đầu Tần Chỉ Ái có chút choáng váng, sửng sốt một chút, mới phản ứng lại, vừa rồi còn chạy nhanh như vậy, không có một dấu hiệu nào là hấn sẽ thắng gấp, dừng lại trên con đường lớn.

Tần Chỉ Ái ổn định lại tinh thần, vừa mới quay đầu qua nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình, vai của cô đã bị một lực mạnh nắm chặt, đưa thân thể bị đổ về phía trước vì thắng gấp của cô kéo trở về lưng ghế, thân thể của cô theo bản năng cứng đờ, một giây sau liền nghe thấy tiếng mở dây an toàn.

Tiếng động này khiến Tần Chỉ Ái có dự cảm không tốt, sau khi mất hồn hết mấy giây, não lại oanh nổ tung, trong nháy mắt hoàn toàn hiểu được hấn sắp làm gì.

Thì ra ở trong nhà cũ của Cố gia, hấn không dám tức giận không phải là hấn biết cô giả bệnh, mà là hấn đã khám phá ra kế hoạch của cô, nhưng vẫn chưa biểu hiện ra bên ngoài.

Bởi vì ở trong nhà cũ, hấn sợ ông sẽ nghe thấy, cho nên mới không chế lửa giận, dùng danh nghĩa đưa cô đi bệnh viện, chở cô đến đây.

Hiện tại đã không còn ở nhà cũ, hấn không hề kiềm chế tức giận, đem cảm xúc của hấn bộc lộ ra.

Chẳng trách vừa rồi cô cảm thấy kỳ lạ...

Tần Chỉ Ái hiểu rõ tình hình, một giây sau cô không hề nghĩ nhiều, liền đưa tay mở cửa xe, ý muốn chạy trước một bước.

Chỉ là người đàn ông kia phản ứng nhanh hơn cô rất nhiều, đầu ngón tay của cô còn chưa đụng tới cửa xe, đã bị Cố Dư Sinh bắt về ghế ngồi, hung hãn cản cô.

Đây là đang trong xe... đầu ngón tay Tần Chỉ Ái run lên.

Cô giống như phát điên, liều mạng giãy dụa.

Bên trong xe nhỏ hẹp, khí lực yếu ớt của cô, đừng nói là đẩy nổi hán, ngay cả động cũng không động đậy nổi.

Cô luôn luôn không thích cầu xin người khác, cho dù mấy lần trước cô bị hán hành hạ như thế nào cô cũng yên lặng không phát ra tiếng động nào, dùng toàn lực phản kháng, cho đến cuối cùng cũng không đánh lại hán, cô dù có bị hán hành hạ tàn nhẫn như thế nào cũng không muốn mở miệng cầu xin một tiếng.

Bởi vì cô biết, hán đang trả thù cô, sỉ nhục cô, dù cô có cầu xin như thế nào, hán cũng sẽ không buông tha cô.

So với việc cầu xin, chi bằng giữ cho mình một chút tôn nghiêm còn sót lại này.

Nhưng mà bây giờ... Hán lại muốn ở trong xe đậu trên đường lớn... đối với cô như vậy...

Tần Chỉ Ái hoảng sợ, âm thanh run rẩy cầu xin tha thứ: "Cầu xin anh thả tôi ra... Tôi nhất định sẽ giữ khoảng cách với anh... Cầu xin anh..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 50: Bể Kế Hoạch (10)

Hắn lại giống như không nghe thấy lời cầu xin của cô, tăng thêm sức lực rất nhiều.

Trên người của hắn có người rất dễ chịu, mùi thơm thoang thoảng pha thêm mùi thuốc lá nhàn nhạt, làm cho người ta có một loại cảm giác sạch sẽ, là mùi vị cô đã từng yêu, đã từng lưu luyến.

Nhưng lúc này trên người hắn lại có một loại khí tức không ngừng xuyên vào cô, khiến cô thật sự rất sợ hãi.

Tần Chỉ Ái liều mạng giãy dụa như vậy, cả người đã sớm không còn sức lực, hiện nay hắn lại gia tăng sức mạnh, khiến cô thở cũng không thở nổi.

Cô cảm nhận được môi của hắn đặt lên xương quai xanh của cô, cắn. Hành động như vậy liền nhắc cho cô nhớ lại những hình ảnh giống như ác mộng trước đây, thân thể cô không khống chế được run lên, mở miệng âm thanh đều run rẩy đến kỳ cục: "Cầu xin anh... Đừng như vậy... Tôi giả vờ bệnh không phải để quán lấy anh..."

Cô nói như thế, hắn vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, giống như tuyệt đối quyết tâm muốn đẩy cô vào chỗ chết, tàn nhẫn dùng sức xé vấy của cô thành hai nửa, tạo thành một tiếng "rệt".

Thân thể Tần Chỉ Ái chấn động, theo bản năng muốn né ra, nhưng cô giống như cá nằm trong lưới, chờ đến lúc lưới kéo lên, cô sẽ nghẹt thở mà chết, không thể trốn thoát, chỉ có thể trơ mắt nhìn thành phố trong xe, chịu đựng người kia vô tình hành hạ thân thể của cô, không cách nào phản kháng.

Một cảm giác tuyệt vọng và sỉ nhục trong nháy mắt nuốt sống cô.

Oan ức, mắt mắt, mũi cô đau xót, nước mắt tuông ra: "Anh đừng như vậy, van xin anh... Tôi thề, sau này tôi sẽ không bao giờ quên lấy anh nữa..."

Nước mắt theo những lời nói của cô lăn xuống như một sợi trân châu bị đứt, rì rào rơi xuống.

Bị lửa giận bao trùm, Cố Dư Sinh hoàn toàn không để ý đến phản ứng của cô, đem dục vọng tàn nhẫn tiến vào trong cơ thể cô, sau đó cúi đầu cắn môi cô, hung ác xâm chiếm thân thể của cô.

Chỉ là môi hắn vừa mới đụng vào môi cô, còn chưa kịp dùng sức, giây trước còn thô bạo cắn, giây sau lại như kỳ tích, yên tĩnh lại.

Trong miệng cô nghẹn ngào nói cái gì, bởi vì môi bị môi hắn chặn lại, câu chữ lộn xộn, hắn nghe không rõ.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được một chất lỏng mặn mặn không ngừng chảy vào miệng hắn.

Ước chừng qua nửa phút, hắn bỗng nhiên hiểu đó là thứ gì, cả người đột nhiên ngẩng đầu lên, dán mắt vào người phụ nữ dưới người mình.

Sắc mặt cô trắng bệch đáng sợ, trên mặt đều là nước mắt, lông mi ướt nhẹp run rẩy.

Cô sợ rồi, chìm vào thế giới của riêng mình, không nhận ra được hắn đã dùng lại, cô vẫn không ngừng run rẩy, còn đang lăm bằm cái gì trong miệng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 51: Có Thể Rời Khỏi Bao Xa Liền Rời Bấy Xa (1)

Hình ảnh như vậy, thoáng làm đau mắt Cố Dư Sinh, hắn quay mạnh đầu đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Bên trong xe vô cùng im lặng, chỉ có tiếng khóc của Tần Chỉ Ái, rất nhỏ, ngắt quãng, không ngừng truyền đến trong tai Cố Dư Sinh, chui vào trong đáy lòng hắn, đầu ngón tay hắn để trên lưng cô bỗng dưng hơi run rẩy, sau đó hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn lê hoa đài vũ của cô khoảng hai giây, rồi xoay người mạnh một cái, cơ thể hắn rời khỏi chỗ, trở lại ngồi trên vị trí người lái.

Cơ thể hắn đã rời khỏi đó, nhưng cô vẫn còn khóc nức nở.

Bỗng nhiên Cố Dư Sinh cảm thấy bầu không khí ở bên trong xe có chút áp lực, hắn nâng tay lên, cửa sổ xe từ từ hạ xuống.

Gió đêm hè khô nóng, từ từ thổi vào, làm hắn thêm phiền muộn, hắn nhìn gương chiếu hậu, lướt qua quần áo trên cơ thể mình, lại càng thêm phiền muộn, hắn tức giận vươn tay, ấn mạnh lên chốt mở, đóng lại cửa kính xe.

Sau đó, hắn đi tìm hộp thuốc lá, châm lên một điếu, đặt ở bên môi, từ từ rít từng hơi.

Cách lớp khói lượn lờ, dư quang ngoài khóe mắt hắn để ý đến dòng nước mắt còn ở trên mắt cô.

Có thể do khóc khá lâu, mà bả vai của cô run run, trong miệng còn tại làm bầm than thở không ngừng, tiếng nói quá nhỏ, mà hắn cũng không để ý, cho nên không biết cô đã nói cái gì.

Cố Dư Sinh vẩy tàn thuốc, nhìn chăm chăm vào đèn đường ở cách đó không xa một hồi lâu, để đầu hơi gần về phía Tần Chỉ Ái.

"Buông..... Xin anh....."

"..... Đừng như vậy..... Em..... sẽ rời khỏi anh thật xa mà....."

"..... Sẽ không quán quýt lấy anh..... Ở bất cứ nơi nào đều có thể, không ở trên đường, cầu anh....."

Cố Dư Sinh tập trung lắng nghe một hồi lâu, mới từ trong miệng cô nghe được một ít lời ngắt quãng.

Thì ra, những lời lảm bảm trong miệng cô nói đến, đều đang nói cho hấn nghe sao?

Trên mặt Cố Dư Sinh không có vẻ mặt thay đổi gì quá lớn, chỉ là ánh mắt hấn có chút thay đổi nhỏ.

Rút cục cô cũng bị hấn hù dọa, có phải hay không? Từ nay về sau, cô không bao giờ... không bao giờ nghĩ cách dây dưa với hấn nữa, đúng không?

Như vậy rất tốt, rút cục hấn có thể được như ý nguyện, mục đích đạt tới..... Cố Dư Sinh ném đi tàn thuốc đã cháy hết, tiếp tục rút ra một điếu, để bên môi, lúc hấn cầm bật lửa lên, thì dường như nghe thấy được cô gái ở bên cạnh, lại nói thầm một câu: "Em thề sẽ không quán lấy anh nữa, em cam đoan với anh rằng em có thể rời khỏi anh bao xa liền rời bấy xa....."

Bàn tay của Cố Dư Sinh run lên, bật lửa bị lệch hướng, bốc lên ngọn lửa, đốt vào trên đầu ngón tay của hấn.

Con đau vì phỏng, đã làm cho hấn đã nhận ra mình có chút thất thố, liền nhất thời tức giận quát lớn: "Vậy nhanh rút cho tôi! Rút thật xa cho tôi!"

Giọng điệu hấn hơi cao, mang theo vài phần gắt gỏng, lập tức khiến cho Tần Chỉ Ái ngồi ở một bên hồi hồn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 52: Có Thể Rời Khỏi Bao Xa Liền Rời Bấy Xa (2)

Tần Chỉ Ái vừa mới đắm chìm trong khuất nhục và hoảng sợ một hồi lâu, mới đột ngột tỉnh lại, tinh thần có chút hoảng hốt, trong chốc lát không hiểu được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, mờ mịt quay đầu nhìn Cố Dư Sinh một cái.

Cô khóc khá lâu, mặc dù trang điểm đều dùng đồ không thấm nước, nhưng vẫn có vài chỗ lem. Dù vậy nhưng cũng không làm ảnh hưởng tới ánh mắt của cô, như hai hòn ngọc lớn, bởi vì mới khóc, lại hết sức đen bóng, trên khóe mắt còn có nhiễm ánh nước ở bên ngoài.

Dáng vẻ này của cô, vô cùng động lòng người, mang theo chút vô tội.

Vẻ vô tội ấy khiến cho luồng nhiệt nóng không tên trong người hắn càng thiêu đốt càng vượng, hắn cảm điều thuốc trong tay quăng mạnh về phía cô xa xa ngoài cửa kính, lại mở miệng nói tiếp: "Không phải bảo cô rút rồi mà? Không nghe hiểu được tiếng người có phải không?"

Từ trong lời nói hung ác của hắn, bắt tri bắt giác Tần Chỉ Ái đã hiểu được tình huống.

Không biết khi nào, hắn đã buông cô ra, không tiếp tục muốn * cô nữa.

"Còn ngồi ở chỗ này phát ngốc gì nữa, muốn chờ tôi ngủ tiếp với cô nữa à?" Nghe thế, cơ thể Tần Chỉ Ái run lên, như thể sợ Cố Dư Sinh sẽ làm 摁 mình tiếp, bàn tay vươn ra nhanh như chớp, đẩy cửa xe, rồi nhanh nhảy xuống xe.

Nhìn thấy phản ứng của cô như hận không thể lập tức biến mất, giọng nói Cố Dư Sinh lạnh lẽo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhớ kỹ lời vừa rồi cô đã nói, sau này nếu nhìn thấy tôi, có thể rời khỏi bao xa liền rời bấy xa.

Ngoài ra, không được trêu vào tôi cũng đừng quẩn tôi."

Bóng dáng Tần Chỉ Ái hơi cứng lại, cũng không quay đầu nhìn Cố Dư Sinh, mà đưa tay vội đóng cửa xe, rất nhanh bước lên ven đường lui hai bước.

Bước thứ hai chân cô chưa kịp chạm đất, thì Cố Dư Sinh đã vọt nhanh đi.

-

Nhìn qua gương chiếu hậu, Cố Dư Sinh nhìn đến cô gái mới xuống xe, đang đứng ở trên đường cái, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Quần áo trên người cô đã bị hấn xé rách vài chỗ, bả vai, ngực, phía sau lưng, từng mảng lớn da thịt lộ ra bên ngoài.

Mi tâm Cố Dư Sinh hơi nhúu lại, bàn chân đạp mạnh vào phanh xe.

Hắn tìm lấy một điều thuốc, đặt ở bên miệng, tìm bật lửa, vừa định đốt lên, thì bỗng nhiên quăng đi điều thuốc, sau đó đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Tay hắn đóng sầm cửa lại, bước nhanh đi về phía cô bị hấn bỏ ở đó.

Vừa đi, hắn vừa vươn tay, cởi ra cúc áo tây trang ở trên người.

Lúc còn cách cô khoảng hai thước, hắn ngừng lại, sau đó cầm tây trang cởi ra, để về phía cô, một chữ cũng không nói, liền xoay người đi về phía xe mình.

Cố Dư Sinh còn chưa đi hai bước, phía sau bỗng nhiên truyền tiếng gọi của cô, giọng điệu có chút vội vàng: "Cố Dư Sinh!"

Cước bộ hắn hơi ngừng, nhưng cũng không quay đầu lại, vừa mới chuẩn bị bước chân đi tiếp về phía trước, bỗng nhiên lại bị một đôi tay ôm từ phía sau lưng hắn, lực tay rất lớn, khiến cho hắn không hề phòng bị, mà đẩy đôi phương ra xa vài thước.

Cố Dư Sinh lão đảo hai bước, mới đứng vững cơ thể, sau đó hắt chột nghe phía sau mình truyền đến một tiếng "Rầm".

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 53: Có Thể Rời Khỏi Bao Xa Liền Rời Bấy Xa (3)

Một dự cảm vô cùng không tốt, hiện lên trong lòng Cố Dư Sinh, toàn thân hần thoáng cứng lại, quay đầu nhanh lại, nhìn thấy giữa ngã tư đường, ngay chỗ hần vừa mới đẩy ra, có một chiếc xe màu lam hiệu Phúc Đặc.

Đặc biệt ở trước xe, khoảng chừng hai thước, có một người đang nằm.

Mà cách tay trái người nọ không xa, là một tây trang.

Áo khoác tây trang đó, là vật hần rất quen thuộc, cũng là vật mà hần vừa mới cởi ra, vứt cho hạt lương đậu khấu kia.

Cho nên, người nằm ở nơi đó chính là..... Hạt lương đậu khấu?

Hần đưa áo khoác cho cô, sau khi xoay người rời đi, sờ dĩ cô ôm hần lại, là bởi vì có xe đến đây sao?

Đại não Cố Dư Sinh không ngừng chuyển động, bên tai hần vẫn còn nghe tới giọng kêu của hạt lương đậu khấu: "Cố Dư Sinh!"

Cơ thể của Cố Dư Sinh khẽ lung lay, tựa vào trên đèn đường phía sau, dưới ngọn đèn mờ nhạt kia, đầu của hần cúi gằm xuống, khiến cho gương mặt tuần mỹ xinh đẹp kia, mập mờ không rõ.

Trên mặt hần là thần sắc hết sức bình tĩnh, không có chấn động gì, mà ánh mắt của hần lại nhìn chăm chăm vào áo khoác tây trang ở trên mặt đất, không hề chớp mắt, cả người an tĩnh thoạt nhìn như một bộ phim bị bấm ngừng.

.....

Hiển nhiên chủ xe hiệu Phúc Đặc cũng bị hốt hoảng bởi tai nạn xe cộ này, hấn ngồi ở trong xe ngây ra một hồi lâu, mới đẩy cửa xe ra, hoảng hốt khẩn trương bước xuống xe.

Mà Tần Chỉ Ái nằm ở trên mặt đất, không nhúc nhích.

Chủ xe chạm thử vào người cô không biết cô có còn sống hay không, trong đáy lòng vô cùng sợ hãi, chậm rãi nhích bước chân, tới gần bên người Tần Chỉ Ái, hấn chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay về phía trước mũi Tần Chỉ Ái.

Chủ xe còn chưa kịp kiểm tra hô hấp của Tần Chỉ Ái, thì người đang nhắm mắt nằm ở trên mặt đất, lại từ từ mở mắt ra.

Chủ xe thấy Tần Chỉ Ái tỉnh lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi rõ ràng hỏi: "Tiểu thư, ngài có khỏe không?"

Tần Chỉ Ái chậm chạp một hồi lâu, mới phản ứng lại kịp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, theo bản năng cô giật giật đầu, nhìn xem chung quanh, khi nhìn đến Cố Dư Sinh đang đứng dựa ở trên đèn đường nơi ven đường, thì rõ ràng vẻ mặt của cô đã thả lỏng rất nhiều, sau đó cô mới đưa tầm mắt về phía chủ xe, trả lời câu hỏi của hấn: "Tôi..... Khá ổn."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật....." Chủ xe càng nghĩ càng sợ, liên tục lặp lại câu "Nguy hiểm thật" vài lần, sau đó mới đột nhiên như nhớ tới cái gì, vội vàng kiểm tra trong túi: "..... Tôi sẽ lập tức kêu xe cứu thương ngay, còn gọi cho cảnh sát nữa....."

"Không, không cần....." Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng chuyển động cơ thể của mình, sau khi phát hiện không có gãy xương hay rạn xương, cô mới tiếp tục mở miệng nói: "Anh trực tiếp chở tôi đến bệnh viện đi."

"Hả, được." Chủ xe ngây người trả lời, qua một lát, mới hoàn toàn phản ứng kịp, sau đó hấn vội vàng vươn tay, nâng Tần Chỉ Ái lên khỏi mặt đất.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 54: Có Thể Rời Khỏi Bao Xa Liền Rời Bấy Xa (4)

Tần Chỉ Ái được dìu đứng dậy, quấy nhiễu đến người đang đứng ở một bên kia, Cố Dư Sinh vẫn không hề có phản ứng tựa như một bức tượng điêu khắc.

Tầm mắt, chậm rãi từ áo khoác tây trang, dần dần dời lên người Tần Chỉ Ái.

Quần áo trên người cô vốn bị hằn xé rách, lại bị ma xát với mặt đất, càng trở nên thêm rách rưới không chịu được.

Da thịt trắng nõn bị lộ ra bên ngoài, nhiều chỗ còn có những vết máu loang lổ, cơ hồ như không có một chỗ nào là không bị trầy xước, thậm chí còn có vài giọt huyết châu, từ dưới bụng trái cô chảy xuống.

Dù được chủ xe dìu lên, nhưng cô vẫn đi rất chậm, chân trái nhích từng bước một từng bước một.

Tay Cố Dư Sinh, không nén được mà, nắm lại thành quyền.

Hắn giống như bị trúng tà, nhìn chằm chằm vào bóng dáng của cô, trong đầu lại quanh quẩn câu nói lớn vội vàng của cô: "Cố Dư Sinh!"

Lúc cô kêu tên hắn, hắn cũng đã chạy nhanh về phía hắn đi? Vào lúc hắn dùng mạnh sức đẩy ra, cô có nghĩ tới mình sẽ gặp phải nguy hiểm hay không?

Theo suy nghĩ, hiện lên trong đầu hắn, hắn cảm thấy như trong ngực mình như bị gì đó đánh mạnh, lại khẽ co rút, sau đó hắn bỗng nhiên đứng thẳng người, bước hai ba bước đuổi theo, cầm lấy cánh tay của Tần Chỉ Ái.

Đi đến gần, hắn mới nhìn rõ được, sắc mặt của cô vô cùng tái nhợt, đoán chừng là vết thương trên người rất đau, nên hai cánh môi cô khẽ run run, trên trán cũng toát ra từng lớp từng lớp mồ hôi.

Hắn thoáng mím môi, không nói gì, chỉ là nhanh ngòi xỏm xuống, vén lên làn váy của cô, cầm lấy chân trái.

Nhiệt độ hết sức nóng từ lòng bàn tay của hắn, khiến cho cả người cô thoáng run run, ý thức được chuyện gì xảy ra dưới chân mình.

Hắn hơi dùng sức, ngăn lại động tác của cô, rồi sau đó nghiêng đầu, nhìn về phía bụng dưới của cô.

Miệng vết thương bị bầm nhẹ, da thịt bị cứa, hắn là đã bị đá nhọn cứa vào, máu không ngừng chảy ra bên ngoài.

Cố Dư Sinh thoáng nhíu mi một cái, giây tiếp theo liền vươn tay, xé lấy một góc dưới áo mình, dùng lực một cái, với một tiếng "Xoẹt", xé ra một mảnh vải hình chữ nhật, sau khi buộc chặt ở trên vết thương của Tần Chỉ Ái, dùng cách cầm máu đơn giản nhất, rồi đứng lên, ngay cả ý kiến không hỏi, không nói một lời nào mà trực tiếp ôm cô từ ghế cuối xe, rồi chậm rãi bước tới xe mình, mở cửa, để cô ngồi vào.

-

Trên đường đi đến bệnh viện, Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh không hề nói chuyện với nhau.

Đến bệnh viện, Cố Dư Sinh đưa Tần Chỉ Ái đến khoa ngoại não trước, đang lúc đợi kết quả CT não bộ, Tần Chỉ Ái nghĩ nghĩ, rồi cầm lên di động gửi một tin nhắn cho Chu Phát Liễu 婧, nói rằng cô đã xảy ra chuyện, và hiện tại đang ở bệnh viện.

Sau khi gửi tin nhắn thành công, Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm vào di động, khẽ mím môi, ngẩng đầu, mở miệng nói với Cố Dư Sinh đứng ở cách đó không xa đang nhìn ra ngoài cửa sổ: "Tôi đã gửi tin nhắn cho Chu Phát

Liều rồi 婧, cô ấy sẽ đến nhanh thôi, anh..... Nếu có chuyện gấp, thì có thể đi trước đi."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 55: Có Thể Cút Bao Xa Liền Cút Bấy Xa (5)

Kỳ thật những lời này, lúc hấn dừng xe ở trước cửa bệnh viện, cô đã nghĩ muốn nói.

Vì lúc ở trên xe, toàn người cô có rất nhiều vết thương, lại thành linh bị thứ gì đó cứa đau, cô cảm giác rõ được thể lực của mình đang dần dần không chống đỡ nổi, khi đó cô chỉ sợ bỗng nhiên mình ở trước mặt hấn ngất đi, cho nên mới cắn chặt răng gắng gượng mình.

Chỉ là, lúc xuống xe, ngay cả thời gian mở miệng nói với hấn cũng không có, thì hấn đã ôm thẳng cô vào bệnh viện, sau đó chính là một loạt xét nghiệm rườm rà, cho tới bây giờ cô mới có cơ hội mở miệng.

Không phải cô không nghĩ đến bắt hấn bồi thường, những năm gần đây cô nằm mơ đều thấy hấn ở bên cạnh mình, chỉ là dưới đáy lòng cô rất rõ ràng, hấn có bao nhiêu chán ghét khi bị bất cứ người nào nói hấn và cô ở chung nhà.

Cô nghĩ, nếu không phải người cô vừa mới cứu chính là hấn, thì cho dù cô bị thương, hấn cũng sẽ không chở cô đến bệnh viện đi?

Huống chi, ngay trước khi hấn chở cô đến bệnh viện, thì hấn đã nói qua, sau này khi nhìn thấy hấn, có thể rời khỏi bao xa thì cứ rời bấy xa.

Có thể rời khỏi bao xa thì cứ rời bấy xa..... Hấn có thể nghĩ đến hay không, cô vừa mới ra tay cứu hấn, là người có thủ đoạn muốn dây dưa với hấn sao?

Cô thật sự rất sợ hấn sẽ nghĩ xuyên tạc, cho nên vẫn phải giải thích rõ ràng, so sánh, tránh sau này, người gặp tai ương chính là mình.

Tần Chỉ Ái rử mắt, hơi do dự một chút, rốt cuộc vẫn chuyển động môi, nhẹ giọng nói: "Đêm nay chính là chuyện ngoài ý muốn, tôi không có ý tứ gì khác, mà cứu anh, cũng không phải là muốn dây dưa không rõ với anh."

Lúc Cố Dư Sinh nghe thấy câu đầu tiên của Tần Chỉ Ái, mi tâm liền nhúu lại, đây là cô muốn đuổi hắn đi sao?

Trên đường cái ở trong xe, nghe được trong miệng cô không ngừng thì thào lặp đi lặp lại "Em thề sẽ không quẩn quít lấy anh nữa", thì không hiểu sao đáy lòng lại sinh ra tức giận, bốc lên.

Hắn không để ý tới cô, vươn tay tìm kiếm một điều thuốc, để ở bên miệng, vừa muốn vươn tay châm lửa, thì nhớ đây là bệnh viện, cầm hút thuốc.

Hắn tâm phiền ý loạn cầm điều thuốc ở bên miệng xuống, vừa mới chuẩn bị nhét vào hộp đựng, thì chợt nghe Tần Chỉ Ái ở sau lưng hắn mở miệng nói: "Đêm nay chính là một chuyện ngoài ý muốn, tôi không có ý tứ gì khác, cứu anh, cũng không phải là muốn dây dưa không rõ với anh."

Động tác trên tay Cố Dư Sinh, bỗng dưng ngừng lại.

Thấy Cố Dư Sinh trầm mặc, Tần Chỉ Ái không biết rốt cuộc hắn có mình nói hay không, cô cắn cắn môi, yên lặng trong chốc lát, nhưng vẫn mở miệng nói: "Hơn nữa, cho dù hôm nay có đổi thành người khác, thì tôi cũng sẽ hành động như thế....."

Lời Tần Chỉ Ái còn chưa nói xong, Cố Dư Sinh bỗng nhiên cầm hộp thuốc lá ở trong tay, ném thật mạnh vào thùng rác ở một bên.

Càng giải thích, càng thất bại.

Tần Chỉ Ái biết, tính tình của Cố Dư Sinh không tốt, cô sợ tới mức lập tức im lặng không lên tiếng nữa.

Giống như cô đoán, giây tiếp đó Cố Dư Sinh quay đầu, ánh mắt hung

mắt nhìn về phía cô như muốn xé cô thành từng mảnh nhỏ: "Nếu không muốn dây dưa không rõ với tôi, vậy thì sau này ít quản chuyện của tôi đi!"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 56: Có Thể Rời Khỏi Bao Xa Liền Rời Bấy Xa (6)

Trên mặt Tần Chỉ Ái không còn huyết sắc nào, mà tay lại không khỏi nắm chặt thành quyền, động tác như vậy làm động lên vết thương trên người cô, vốn không còn đau đớn, nay lại trở nên đau nhức không thôi, khiến cho cơ thể cô không nhịn được mà run run.

"Cô muốn làm thánh mẫu, tôi không có ý kiến, nhưng tôi nói cho cô biết, tôi một chút cũng không thích cô cứu tôi....."

Cơ thể Tần Chỉ Ái lão đảo sắp đổ, như có thể đột ngột ngã đi lúc nào.

Dư quang ngoài khoé mắt Cố Dư Sinh đảo tới, thấy một màn này, miệng đang nói lời ngoan độc, bỗng nhiên lại im lặng.

Hắn im lặng hai giây, mới ý thức được là mình đang nói chuyện, vậy mà lại ngừng lại.

Tính tình của hắn luôn luôn không tốt, hắn biết, một khi đã tức giận, thì mặc kệ đối phương là ai, cho tới bây giờ hắn nói chuyện đều không khách khí.

Chỉ là vừa mới đó vậy mà hắn vì cô, mà ngừng lại..... Hơn nữa một lần ở trong xe, cũng chính là lần thứ hai hắn đã thất thố..... Không lẽ hắn đã bị trúng tà gì rồi sao?

Cố Dư Sinh buồn bực, theo thói quen muốn hút thuốc, hắn vươn tay lên sờ túi áo trước ngực mình, vớ hai cái, mới nhớ tới, hộp thuốc hắn vừa mới ném vào trong thùng rác.

Hắn tuyệt đối đã bị trúng tà rồi, đêm nay vậy mà lại luôn..... Cố Dư Sinh vươn tay xoa mạnh lên lưng, đưa mắt nhìn trái phải, vừa mới nhìn thấy Chu

Tĩnh từ trong thang máy đi ra, sau đó liền không quay đầu lại mà bước đi, nghênh ngang.

-

May mắn là lúc chủ xe nhìn thấy phía trước có người, liền đạp nhanh phanh lại, tuy có đụng ngã Tần Chỉ Ái, nhưng cũng không làm tổn thương đến những nơi quan trọng, chỉ là một ít vết thương ngoài da, mà nơi bị thương lại vô cùng nghiêm trọng, nhất là cẳng chân bị Cố Dư Sinh quán vãi cầm máu, phải may lại bảy mũi.

Từ trong bệnh viện đi ra, đã là mười một giờ khuya, Chu Tĩnh lái xe chở Tần Chỉ Ái về biệt thự của Cố Dư Sinh.

Xe ngừng lại, Tần Chỉ Ái nói một câu "Gặp lại", vừa mới chuẩn bị đẩy cửa xe, thì Chu Tĩnh bỗng nhiên gọi tên cô: "Tần tiểu thư."

Tần Chỉ Ái thay thế Lương Đậu Khẩu, Chu Tĩnh sợ xảy ra chuyện, cho nên đều phân phó tất cả nhân viên công tác đều gọi Tần Chỉ Ái là "Lương tiểu thư", "Tiểu Khẩu". Ngay cả cấp dưới, cũng bị bắt buộc yêu cầu xưng hô như vậy.

Chỉ là hiện tại, vậy mà cô ấy bỗng nhiên lại khách sáo gọi tên của mình, Tần Chỉ Ái sững sốt một lát, mới quay đầu nhìn về phía Chu Tĩnh.

Chu Tĩnh khẽ cười, mở miệng: "Xem ra Tần tiểu thư vẫn biết mình chính là Tần tiểu thư."

Lời của Chu Tĩnh mang theo ẩn ý rõ ràng, Tần Chỉ Ái nhếch môi, không nói.

"Tần tiểu thư, tuy rằng hiện tại cô là Lương Đậu Khẩu, nhưng, cô cũng không phải là Lương Đậu Khẩu thật sự, đợi lúc Tiểu Khẩu trở về, những gì cô có được tất cả đều phải trả lại cho cô ấy, cho nên tôi hy vọng cô có thể nhớ kỹ thân phận của mình, không nên thuộc loại người si tâm vọng tưởng những thứ không thuộc về mình." Ngừng một chút, Chu Tĩnh sợ Tần Chỉ Ái

bỏ qua tai, tiếp tục nói thêm một câu: "Ở trong ấn tượng của tôi, bất kể Tiểu Khẩu có dây dưa quấy nhiễu Cố Dư Sinh thế nào, nhưng Cố Dư Sinh chưa từng để cho cô ấy ngồi lên xe mình một lần nào, càng đừng nói đến sẽ ôm cô ấy đến bệnh viện."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 57: Có Thể Rời Bao Xa Liền Rời Bấy Xa (7)

"Còn nữa, nếu tôi nhớ không lầm, trước khi Tiểu Khẩu đi, có nói cho cô biết, cô chỉ cần chăm sóc tốt cho lão tiên sinh bên kia là được, còn Cố Dư Sinh ở bên này, tốt nhất là cô không cần đụng vào.

Nghe đến đó, Tần Chỉ Ái đã hiểu được.

Hôm nay Chu Tịnh đến bệnh viện, nhìn thấy Cố Dư Sinh, hẳn là cô ta sợ cô và Cố Dư Sinh xảy ra quan hệ, ảnh hưởng đến vị trí bà xã Cố của Lương Đâu Khẩu.

"Cô hiểu lầm rồi, hôm nay là sinh nhật của Cố lão tiên sinh, lúc tôi và Cố tiên sinh đi dự lễ, thì lại xuất hiện tai nạn xe cộ, là tôi cứu anh ta." Tần Chỉ Ái nói thẳng trọng điểm.

Chu Tịnh gật đầu, "À" một tiếng, qua một lát, quay đầu về phía Tần Chỉ Ái cười một tiếng: "Tôi cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn tỉnh ngộ cô thôi, cô đừng quên ước hẹn lúc trước của chúng ta, cũng đừng quên nhà cô từng vay nặng lãi, từng tháng đều cần phải lấy tiền từ chỗ tôi và Tiểu Khẩu."

Lời Chu Tịnh nói xem như dịu dàng mềm mỏng, nhưng Tần Chỉ Ái biết, kì thực giữa những hàng chữ ấy tất cả đều như muốn cảnh cáo cô.

Nếu thật sự cô và Cố Dư Sinh có xảy ra quan hệ gì, thì như vậy cô cũng đừng mong có thể cầm được tiền trong tay cô ta và Lương Đâu Khẩu.

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái hơi run run một chút, vẻ mặt bình tĩnh gật đầu một cái: "Tôi biết."

Ngừng một chút, Tần Chỉ Ái lại mở miệng: "Nếu không có việc gì, thì tôi xuống xe trước."

"Được, gặp lại."

"Gặp lại." Tần Chỉ Ái đóng cửa xe, không đợi Chu Tịnh lái xe đi, thì đã xoay thẳng người bước vào trong vườn biệt thự của Cố Dư Sinh.

-

Cả đêm phập phồng, hơn nữa trên người còn có vết thương, khiến cho toàn người Tần Chỉ Ái hoàn toàn vô lực, lúc trở lại phòng, bởi vì không thể tắm rửa, cô uống xong thuốc bệnh viện kê, rồi ngã đầu nằm ở trên giường, ngủ miên man.

Mặng vết thương ở trên người, vào lúc nửa đêm lại đau đến lợi hại, Tần Chỉ Ái đang ngủ say không muốn dậy, hết tỉnh lại ngủ, đi tới đi lui chuyển vài thứ, đợi gần nửa đêm đến sáng, rốt cục cô mới mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, ở trong mộng, cô mơ thấy ký ức ngày xưa.

.....

Có câu nói như thế nào đây?

Có bao nhiêu chờ mong, cũng có rất nhiều thất vọng.

Tần Chỉ Ái nghĩ rằng, những lời này tuyệt đối không hề giả.

Cô và Cố Dư Sinh hẹn nhau ngày đi xem phim, là một cuối tuần, cũng là một buổi chiều mùa hè oi bức.

Ước hẹn vào lúc ba giờ chiều, Tần Chỉ Ái canh giờ ra cửa, đó là lúc trưa hè oi bức.

Lúc cô lên tàu điện giao thông công cộng, chỉ tốn bốn mươi lăm phút, cách thời gian hẹn với Cố Dư Sinh, còn một giờ mười lăm phút.

Không có phiếu của rạp chiếu phim, cho nên cô không đi vào được, cô không khẳng định là Cố Dư Sinh có muốn xem phim hay không, cho nên đi tìm một chỗ râm mát chờ.

Vô cùng khờ dại, một thân mồ hôi trên người, nhưng cô không có một chút nào cảm thấy khó chịu, trái lại, thời gian càng ngày càng gần đến ba giờ, trái tim trong cơ thể cô, cũng càng ngày càng nảy lên, càng ngày càng khẩn trương, thậm chí cách hai mươi lăm phút, cô nghĩ đến lập tức có thể nhìn thấy được Cố Dư Sinh, cả khuôn mặt bỗng chốc đều đỏ lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 58: Có Thể Rời Bao Xa Liền Rời Bảy Xa (8)

Hi vọng, vui mừng, lại theo từng chút từng chút thời gian trôi đi, dần dần biến thành bất an, lo lắng, cho đến khi cuối cùng, lại trở thành vô cùng thất vọng.

Ba giờ, hần không xuất hiện, cô nghĩ rằng, đến muộn là chuyện rất bình thường.

Ba giờ rưỡi, hần không xuất hiện, cô nghĩ rằng, có lẽ là do hần bị chuyện gì đó làm cho chậm trễ.

Bốn giờ, hần không xuất hiện, cô nghĩ rằng, có lẽ là trong thời gian này hần lại xảy ra chuyện gì đó?

Năm giờ, sáu giờ, bảy giờ..... Cô đứng chờ mà nước mắt không nhịn được chảy xuống, cô vừa ở một bên khóc, vừa ở một bên tiếp tục chờ, chờ cho đến khi mười một giờ tối rạp chiếu phim đóng cửa, Cố Dư Sinh vẫn không xuất hiện.

Thời hạn một khắc (15p) của chuyện xưa đến đây, không nói mà ngừng.

Tần Chỉ Ái nghĩ rằng, rất nhiều năm sau, có thể cô sẽ dần quên đi mình đã từng mê luyến một nam sinh tên là Cố Dư Sinh; có thể dưới ánh nắng rực rỡ oi nóng sau buổi trưa, cô sẽ bỗng nhiên nhớ tới, thời còn trẻ cô đã từng mê luyến nam sinh đó, hần có sườn mặt xinh đẹp và khí chất trong trẻo nhất trên đời; càng có thể cô sẽ ở trên đường cái nhìn thấy bóng dáng trong mộng của mình, ngây người sững sờ, sau đó nghĩ đến hần cảm xúc chỉ còn lại xúc động và tiếc nuối; lại càng có thể, chuyện còn trẻ của cô sẽ trở thành đoạn nhạc đệm, giấu hần ở dưới tận đáy lòng, sau đó gặp được người mình mê luyến, bắt đầu cuộc sống mới.

Chỉ là, cho đến rất nhiều năm sau, Tần Chỉ Ái mới biết được, một khắc kia không phải là chấm dứt chuyện xưa, mà mở đầu chuyện xưa.

Cố Dư Sinh lỡ hẹn, điểm thi cuối kỳ của cô lại cao đến thất thường, rồi tỉnh rồi mù.

Đối với cô mà nói khi đó, khoảng thời gian đó quả thực chính là trời sụp đất nứt vô cùng u ám.

Ngô Hạo còn chưa lên đại học, Hứa Ôn thường xuyên đi chơi lêu lổng với hần suốt kỳ nghỉ hè, mỗi lần đi chơi, Hứa Ôn đều gọi Tần Chỉ Ái đi cùng, nhưng Tần Chỉ Ái lại sợ gặp lại Cố Dư Sinh, cho nên mỗi lần đều nghĩ ra các lý do khác nhau mà cự tuyệt.

Có thể là bởi vì duyên cớ sắp ngăn cản hai phía, mà Hứa Ôn và Ngô Hạo thường xuyên giận nhau, ngày đó Hứa Ôn khóc lóc chạy tới nhà của Tần Chỉ Ái, ngồi ngây ngốc tới tận buổi tối, chờ Hứa Ôn khóc đến đói bụng, nói muốn hoá đau buồn phần nộ thành một bữa tiệc lớn còn xin Tần Chỉ Ái đi cùng, nhất quyết lôi kéo cô ra khỏi cửa, đi đến một nhà hàng cơm Tây.

Ngày đó thật sự là khéo, Hứa Ôn và Tần Chỉ Ái mới đi vào nhà hàng cơm Tây, lúc đang chuẩn bị đi tìm vị trí ngồi, thì lại gặp phải hàng xóm của Ngô Hạo, người hàng xóm ấy vốn không cho Hứa Ôn và Tần Chỉ Ái có cơ hội nói chuyện, đã lớn giọng, gọi to về phía một dãy ghế lô: "Hạo ca, vợ cậu đến rồi kìa!"

Hứa Ôn đứng ở chỗ đó định quay đầu bước đi, trái lại Ngô Hạo từ bên trong nhảy ra, giữ cô lại, hai người lôi tay kéo chân một hồi, thì đã làm lạnh, sau đó Tần Chỉ Ái được Hứa Ôn lôi kéo, vào ngồi vào trong ghế lô với bọn Ngô Hạo.

Ghế lô rất lớn, có hai mươi ba người ngồi ở trong đó, dưới ánh sáng hơi tối ở trong phòng, trong chốc lát Tần Chỉ Ái vốn không thấy rõ ai là ai.

Chờ Ngô Hạo gọi cho cô và Hứa Ôn một phần bít tết, ăn đến gần một

nửa, Tần Chỉ Ái mới phát hiện, Cố Dư Sinh đã ở đây.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 59: Có Thể Rồi Bao Xa Liền Rồi Bấy Xa (9)

Hắn ngồi ở trong góc tối ghế lô, trong tay cầm một điều thuốc, ánh lửa ở trên đầu ngón tay hắn, như hiện như ảo.

Đối mặt với một phòng người cười nói vui vẻ, hắn giống như không thèm đếm xỉa đến những sự tồn tại đó, vẻ mặt bình tĩnh không có nửa điểm dao động.

Tần Chỉ Ái chỉ nhìn thoáng qua, rồi vội vàng thu lại tầm mắt, lúc cô cúi đầu cầm nĩa ăn chọc chọc vào miếng thịt, nghĩ tới cảnh tượng ngày đó mình đứng chờ hắn đến khi mặt trời đã khuất gần cả mười tiếng, thì hốc mắt cô dần trở nên mờ đi, có chút muốn khóc.

Cảm xúc ngày đó của Cố Dư Sinh, đoán chừng là rất tệ, hắn vẫn luôn hút thuốc không buồn hé răng, cũng không thèm liếc mắt nhìn ai một cái, lại càng không biết Tần Chỉ Ái đến đây.

Cô ngồi ăn thịt bò cho tới khi ăn hết, Hứa Ôn ngồi bên cạnh Tần Chỉ Ái kê sát vào bên tai Ngô Hạo, tò mò đích chỉ chỉ Cố Dư Sinh, hỏi: "Tình hình hắn lại không tốt à?"

Ngô Hạo đã uống một chút rượu, không giữ miệng, nói ra: "Đoán chừng là anh Sinh đã bị ba hắn đánh."

"Hả? Vì sao vậy?" Hứa Ôn kinh ngạc hỏi, Tần Chỉ Ái dựng thẳng lông mày lên.

"Mấy năm nay ba hắn cứ như vậy, có lúc thích đánh mẹ hắn và hắn, mà ác cái là mỗi lần ba hắn ra tay rất tàn nhẫn, cầm ổ khoá đập vào đầu của hắn, máu chảy vô cùng thâm thắm....." Ngô Hạo nói đến một nửa, bỗng nhiên ngừng lại, sau đó thấp giọng nói: "..... Sinh ca không thích người ta nói

chuyện ở trong nhà hẳn, cậu cứ coi như không nghe đi, đợi lát nữa nếu hẳn nghe thấy được, lại tức giận....."

Sau đó Ngô Hạo nói chuyển sang đề tài khác, Tần Chỉ Ái không nhận được mà quay đầu lại, nhìn thoáng qua Cố Dư Sinh đang phà ra khói thuốc, tay cầm dao nữa không hiểu sao lại dùng sức nắm chặt lại.

Cô không biết, cô thích nam sinh đó, thoát nhìn tựa như bạch mã vương tử, xuất thân lại khiến cho người ta phải hâm mộ không thôi, vậy nhưng lại chuyện không muốn người biết.

Sau lần đó Tần Chỉ Ái gặp được Cố Dư Sinh, lần đầu tiên cô ném được tư vị đau lòng.

Đêm đó có thêm người tụ họp, vào lúc chuẩn bị kết thúc, đã xảy ra một đoạn nhạc đệm.

Mà đầu đoạn nhạc đệm đó chính là từ Tương Tiêm Tiêm và Hứa Ôn.

Đúng vậy, đúng vậy, Lương Đậu Khấu là em họ của Tương Tiêm Tiêm, học cùng lớp cùng trường với Ngô Hạo, đã theo đuổi Ngô Hạo ba năm, cho nên khi biết Hứa Ôn trở thành bạn gái của Ngô Hạo, cô nàng ấy quả thực hận Hứa Ôn đến thấu xương.

Ngày đó Tương Tiêm Tiêm và anh trai cô ta tới, anh trai cô ta chính là lão đại của trường trung học, cô ta ỷ vào anh mình, mà vô cùng tùy hứng, hơn nữa lại còn uống rượu, vào lúc gần tan cuộc, nói chuyện với Hứa Ôn vô cùng không khách khí, trong đó còn có một câu vô cùng khó nghe: "Thật muốn xé rách X của tiểu tiện nhân Hứa."

Tần Chỉ Ái là cô con gái ngoan điển hình, chưa từng nói thô tục, chỉ là Hứa Ôn là bạn thân tốt nhất trên thế giới này của cô, cô không hề nghĩ ngợi gì mà trả lời lại một câu: "Có một vài người có X nằm ngoài miệng."

Một câu này của Tần Chỉ Ái, đã khiến cho Tương Tiêm Tiêm tức giận.

Tương Tiêm Tiêm không nói hai lời đã nhào về phía Tần Chỉ Ái muốn đánh cô.

May mắn là Hứa Ôn phản ứng nhanh, cản lại Tương Tiêm Tiêm, rồi sau đó cả hai người liền nhào lên đánh nhau.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 60: Có Thể Rồi Bao Xa Liền Rồi Bấy Xa(10)

Tần Chỉ Ái đương nhiên sẽ không đứng ở bên ngoài nhìn xem, cô không hề nghĩ ngợi mà nhào lên giúp Hứa Ôn.

Tần Chỉ Ái ngày đó, tóc dài chỉnh tề ngang thắt lưng, lại bị Tương Tiêm Tiêm đánh lung tung, nắm lấy được tóc.

Cô đau đến hít một hơi, lờ hết lên một tiếng, dẫn đến sự chú ý của nam sinh đang ở một bên uống rượu, hần hắt mạnh ly rượu, rất nhanh đã văng lên trên người ba nữ sinh.

Tương Tiêm Tiêm được anh cô ta bảo vệ ở sau lưng lên tiếng tố cáo, Hứa Ôn được Ngô Hạo ôm vào trong ngực đòi chân tướng giải thích, chỉ có một mình Tần Chỉ Ái không có một người nào dựa vào, chỉ có thể không buồn hé răng đứng ở một bên.

Dường như Tương Tiêm Tiêm và Hứa Ôn đều cùng nhau kể khổ, sau đó anh trai của Tương Tiêm Tiêm và Ngô Hạo dường như không hề do dự mà mở miệng.

"Chuột, giải thích chuyện giữa bạn gái cậu và em tôi đi!"

"Lão Tương, cho tôi lời giải thích giữa em cậu và vợ tôi!"

Giây tiếp đó, anh trai của Tương Tiêm Tiêm và Ngô Hạo như đã diễn tập trước đó, trăm miệng một lời nói: "Không có khả năng!"

Lúc này, hai người chẳng những ngay cả lời nói đều nói giống như nhau, mà ngay cả ngữ khí đều không cho thương lượng như nhau.

Một đám người thường xuyên chơi chung một chỗ, rất quen thuộc, sợ

anh Tương Tiêm Tiêm và Ngô Hạo trở mặt với nhau, liền có người đi lên lập tức hoà giải.

Một mình Tương Tiêm Tiêm không phải là đối thủ của Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn, đã ăn không ít mệt, cho nên lúc mọi người nói rằng cứ quên đi và Hứa Ôn im lặng không lên tiếng, thì Tương Tiêm Tiêm, vươn tay cầm lấy một bình rượu ở trên bàn đập vào mặt đất, nói lại một câu: "Ngay cả nghĩ cũng đừng có nghĩ!"

Có thể là Tương Tiêm Tiêm còn thích Ngô Hạo, cho nên không muốn làm Ngô Hạo chán ghét mình, sau khi mọi người tiếp tục khuyên bảo, cô ta quay đầu nói với anh trai mình, không biết là đã nói gì, nhưng sau đó anh trai cô ta liền chỉ tay về Tần Chỉ Ái, nói: "Vậy cô nói lời xin lỗi đi, nói xong thì bỏ qua việc này."

Tần Chỉ Ái còn chưa mở miệng, thì Hứa Ôn ở trong ngực Ngô Hạo, giãy giụa, vô cùng tức giận nhìn về phía Tương Tiêm Tiêm: "Cô đừng có quá phận, Tương Tiêm Tiêm, tôi nói cho cô biết, đây là chuyện của cô với tôi, cô đừng có mà kéo Tiêu....."

Hứa Ôn còn chưa nói hết tên "Tiêu Ái" của Tần Chỉ Ái, thì bỗng nhiên có cánh tay cầm lấy cổ tay của Tần Chỉ Ái, khẽ dùng sức kéo cô đến trước mặt Tương Tiêm Tiêm, rồi sau đó một ly rượu được nhét mạnh vào trong tay Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái bị hành động như vậy, làm cho sững sốt, một lát sau, mới quay đầu, nhìn về phía người mới nắm lấy cổ tay mình.

Là người từ khi cô đi vào ghế lô cho đến bây giờ, chưa nói quá một câu, cũng không nâng lên mí mắt một lần, chỉ lo hút thuốc - - Cố Dư Sinh.

Trong miệng hắn đang ngậm một điếu thuốc, dáng vẻ như không thấy cô đang nhìn hắn, hắn quay người nhìn sang chai rượu để ở một bên, mở ra, rót vào trong ly rượu hắn vừa nhét vào trong tay Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 61: Mộng Tám Năm, Tất Cả Đầu Là Hấn(1)

Cố Dư Sinh rót rượu đến gần ly, mới ngừng lại, hấn tùy ý đặt bình rượu sang một bên trên bàn, ngẩng đầu, nhìn phía Tương Tiêm Tiêm ở trước mặt: "Thật sự muốn cô ấy xin lỗi sao?"

Tương Tiêm Tiêm ỷ vào anh trai mình mà ngang ngược hoành hành ở trong trường học, đối mặt với câu hỏi của Cố Dư Sinh, hất lên cằm nhỏ, "Ừ" một tiếng, dáng vẻ như tuyệt đối phải nhận được lời xin lỗi từ Tần Chỉ Ái.

Cố Dư Sinh khẽ gật đầu, giây tiếp theo quay đầu, mở miệng nói với Tần Chỉ Ái, bởi vì đang ngậm điều thuốc, nên lời nói trong miệng hấn tuy có chút không rõ ràng, nhưng cũng đủ để cho mọi người ở trong phòng nghe rõ: "Vậy thì xin lỗi cho cô ta đi."

Lời Cố Dư Sinh nói, khiến cho Hứa Ôn lập tức hồi thần trở mắt nhìn: "Vì sao lại muốn Tiểu Ái xin lỗi chứ, người sai cũng đâu phải là Tiểu Ái....."

Ngô Hạo thật sự thích Hứa Ôn, đối với Tần Chỉ Ái có liên quan cũng có chiếu cố ba phần: "Anh Sinh....."

"Câm miệng!" Cố Dư Sinh hơi nghiêng đầu, thấp giọng nói với Ngô Hạo và Hứa Ôn một câu, rồi sau đó nói lại với Tần Chỉ Ái một lần nữa: "Đi xin lỗi."

Lúc Tương Tiêm Tiêm muốn Tần Chỉ Ái xin lỗi, ngoại trừ Tần Chỉ Ái có chút phẫn nộ, thì không có cảm xúc gì quá lớn.

Chỉ là lúc này, Cố Dư Sinh không nói hai lời rót cho cô một ly rượu, rồi bảo cô đi xin lỗi..... Nam sinh cô thích lại bảo cô đi xin lỗi người khác.

Tần Chỉ Ái chưa từng hy vọng xa vời rằng Cố Dư Sinh sẽ đứng ra bảo

vệ cho cô, nhưng điều khiến cô không nghĩ tới chính là Cố Dư Sinh lại là người bỏ đá xuống giếng.

Cô bị Tương Tiêm Tiêm cào đầu như vậy, lại không khóc, nhưng khi nghe thấy hắn nói ba chữ "Đi xin lỗi" này, hốc mắt lại bỗng dưng phềm hồng.

Cố Dư Sinh ngày đó, tuy rằng còn rất trẻ, nhưng khi hắn lặp lại lời lần thứ hai, thì quanh người hắn đều tràn ngập khí thế thịnh khí lẫm nhâm (cả vú lấp miệng em).

Tuy Tần Chỉ Ái rất buống, nhưng đêm đó cô lại bị khí thế của Cố Dư Sinh dọa sợ, cả người không không chế được mà giơ ly rượu về phía Tương Tiêm Tiêm.

Cô còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, thì bỗng nhiên Cố Dư Sinh đứng ở bên người cô liền nắm cổ tay cô, khẽ dùng sức, hất ly rượu, lên trên mặt Tương Tiêm Tiêm.

Một tiếng hét từ miệng Tương Tiêm Tiêm vang lên, cả người Tần Chỉ Ái còn chưa kịp hồi thần sau hành động đột ngột đó, thì cô đã bị Cố Dư Sinh kéo về phía sau một cái.

Sau đó cô nhìn thấy Cố Dư Sinh ngồi xuống một cái ghế dựa, đầu hất về phía anh trai của Tương Tiêm Tiêm nói: "Đi đi, không cần phải xin lỗi lại, cậu thấy lời giải thích này của tôi, có đủ thành ý hay không!"

Suy nghĩ của Cố Dư Sinh quá khó hiểu, một giây trước tất cả mọi người đều tưởng rằng hắn muốn Tần Chỉ Ái xin lỗi, nhưng giây tiếp theo lại vì Tần Chỉ Ái mà động tay, cả đám người trên ghế lô đều sững sốt khoảng chừng hai phút, chậm chạp suy nghĩ, giúp anh trai Tương Tiêm Tiêm, hay giúp Cố Dư Sinh, phân ra hai phía, chia ra.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 62: Mộng Tám Năm, Tất Cả Đầu Là Hấn (2)

Lần đầu tiên Tần Chỉ Ái thấy Cố Dư Sinh, trong lòng đã rung động trước hẳn.

Chính là một đêm đó, cô thấy được dáng vẻ thản nhiên lạnh lùng của Cố Dư Sinh khi đánh nhau, mà lại vì cô mà đánh nhau, khiến cho tim của cô đập nhanh "Thình Thịch Thình" đến lợi hại.

Một thời gian lâu rất lâu sau, cô mới hiểu được, tiếng tim đập nhanh vào một đêm kia, chính là biểu hiện run động của tim.

Đội hai người đánh xong, đám người Cố Dư Sinh và Ngô Hạo chuẩn bị rời khỏi, thấy Tần Chỉ Ái vẫn còn đứng tựa vào góc sáng trên vách tường, nơi bị Cố Dư Sinh đẩy vào lúc ban đầu, kinh ngạc sững sờ.

Cố Dư Sinh đi tới cửa, thấy cô còn chưa có phản ứng, liền quay về, vỗ vỗ lên đầu cô, nói một câu: "Tiểu Tố- Ái, đi thôi."

Gọi ai là Tiểu Tố - Ái đó? Tần Chỉ Ái đỏ mặt cúi đầu, ngoan ngoãn đuổi kịp với cước bộ Cố Dư Sinh bước đi.

Đi ra từ trong nhà hàng cơm Tây, Cố Dư Sinh vẫy một chiếc xe taxi, đi đến nhà hẳn.

Đến nhà hẳn, lúc này trong nhà hẳn không có ai, hẳn bật đèn, lại đi lấy hộp thuốc, ném cho Hứa Ôn, để cho cô bôi thuốc cho Ngô Hạo.

Miệng vết thương trên người hẳn, trái lại hẳn không quan tâm, sờ dưới thắt lưng, lại ở bàn trà tìm một điều thuốc, lúc đang chuẩn bị châm lửa, hẳn nhìn thoáng qua Tần Chỉ Ái đang ngồi nghiêm chỉnh ở trên ghế sofa, động tác bật lửa 擱 hơi dừng một chút, sau đó lại lập tức châm thuốc, đi vào

phòng bếp, bung ra một ly nước trái cây cho Tần Chỉ Ái.

Nước trái cây mới vừa đặt ở trước mặt Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh ngay cả một lời cũng chưa kịp nói, thì ngoài cửa sổ sát đất bỗng nhiên hiện lên một luồng đèn sáng chói mắt, mi tâm hắn nhíu lại, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua về phía bên ngoài cửa sổ, giây tiếp đó liền thấp giọng nói với Ngô Hạo: "Chuột, ba tôi đã trở về rồi, cậu dẫn hai cô ấy chạy nhanh ra cửa sau đi!"

Ngô Hạo nghe nói như thế, lập tức nắm lấy tay Hứa Ôn, để mắt nhìn Tần Chỉ Ái, "quen việc dễ làm" dẫn hai cô chạy tới cửa sau.

Lúc chạy đến sau vườn, Hứa Ôn nghĩ đến chuyện nhà của Cố Dư Sinh, Ngô Hạo cầm lấy cổ tay cô, không quay đầu chạy ra bên ngoài: "Hôm nào nói sau, bây giờ nếu quay lại thì chính là muốn chết!"

Muốn chết? Trong đầu Tần Chỉ Ái bỗng nhiên nhớ lúc ăn bò bít tết ở nhà hàng cơm Tây, Ngô Hạo có nói với Hứa Ôn.

"Ba hắn như vậy đó, lần nào về nhà đều thích đánh hắn và mẹ hắn, mà ác cái là ba hắn xuống tay vô cùng tàn nhẫn....."

Cước bộ của Tần Chỉ Ái, từ từ ngừng lại, cô quay đầu, liếc mắt nhìn vườn hoa sau biệt thự hoa lệ xa xỉ một cái, khẽ do dự, nhưng vẫn xoay người, chạy trở lại.

Cửa sau, lúc Ngô Hạo dẫn theo cô và Hứa Ôn chạy ra còn chưa đóng, Tần Chỉ Ái lén lút nhẹ chân, bước vào, cô còn chưa chạy đến phòng khách, thì chợt nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng "Rầm rầm rầm", cùng với tiếng mắng của người đàn ông trung niên: "Nhìn thấy mày tao đã không thích rồi, hôm nay tao không đánh mày chết thì không được....."

"Mày với mẹ mày đều giống nhau, đều là một tai họa!"

"TMD tao giết chết mày đồ vô liêm sỉ! Mày còn trốn à, tao xem mày còn trốn được thế nào!"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 63: Mộng Tám Năm, Tất Cả Đầu Là Hấn (3)

Ngay sau đó chính là một tiếng "Loảng xoảng", đó chính là tiếng thủy tinh bị đập vỡ trên đất.

Bước chân Tần Chỉ Ái hơi dừng lại một chút, vào giây tiếp theo, lập tức nhảy vào phòng.

Cô nhìn thấy, một người đàn ông trung niên, đang cầm cán của cây gôn, vung về phía Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái không biết, thì ra cô cũng có thể dừng cảm như vậy, sau khi cô nhìn thấy một màn kia, không hề nghĩ ngợi gì liền bỏ nhào về phía Cố Dư Sinh, che lại cả người hắn.

Cơ thể Cố Dư Sinh cứng đờ lại rõ ràng, giây tiếp theo liền găm nhẹ lên một câu: "Không phải là bảo cô rút đi rồi sao? Cô lại chạy về đây làm gì? Không muốn sống nữa à?"

Hắn vừa ở một bên quát lớn, vừa ở một bên kéo cô vào trong lòng mình, quay lưng ra chịu một gậy vung mạnh xuống từ ba hắn.

Cây gậy đánh vào trên người Cố Dư Sinh, Tần Chỉ Ái có thể cảm nhận được nỗi đau đến tê tâm liệt phế.

Cô giãy giụa muốn thoát khỏi ngực hắn, nhưng tay hắn lại ôm chặt hai cánh tay của cô, không để cho cô động đậy.

Hắn nói, một khi ba hắn bắt đầu điên, thì người thân không nhận, đừng có mà giãy giụa, người chờ chết cũng chỉ có cô!

Hắn còn nói, TMD cô có thể ngoan ngoãn một chút hay không, đừng có

nhúc nhích nữa!

Trong miệng hắn nghiền răng nghiền lợi mắng cô, mà trong lúc đó ba hắn càng đánh càng điên cuồng, nhưng lại không hề có cơ hội làm thương tổn đến cô.

Đoán chừng là bởi vì cô, làm liên luy đến hắn, khiến cho hắn trốn không khỏi bạo lực của ba hắn, vì thế trên người cũng đã trúng rất nhiều cú đau.

Cô nhin không được mà mở miệng cầu xin ba hắn, chỉ là cô càng cầu xin, ba hắn lại càng như điên, vung gậy đánh xuống không dứt, cuối cùng cô cũng chỉ có thể nức nở im lặng.

"Quả nhiên đều giống như mẹ mày, mới còn nhỏ tuổi, thì đã dẫn một con tiểu - tiện - nhân về nhà!"

Trong quá trình bị ba hắn mắng, hắn cũng chưa hề để ý tới một câu, chỉ là khi ba hắn nói những lời này, khiến cho hắn bỗng nhiên to gan nói lại một câu: "Miệng ông sạch sẽ một chút đi, ông nói ai là tiểu - tiện – nhân chứ!"

Ba hắn bị hắn nói như vậy, càng thêm tức giận, xuống tay càng thêm nặng.

Mà hắn cũng thật cứng đầu, đau đến như vậy, nhưng lại không kêu lên một tiếng nào.

Mãi cho đến khi cuối cùng, ba hắn đánh mỏi tay, bỏ đi, cả phòng, mới từ từ im lặng lại.

Từ khi cô đến, căn phòng sạch sẽ, lúc này đã loạn như bị cướp sạch.

Hắn buông cô ra, một câu cũng chưa nói, đã từ trong một đồng hỗn độn ấy, cầm lên điều thuốc, châm lửa.

Tần Chỉ Ái chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, cô ngồi ở tại chỗ ngây người một hồi lâu, mới giật mình hoàn hồn, nhớ đến cảnh tượng lúc

trước vành mắt cũng đã hồng, cô ở trong sân tìm hồi lâu, mới tìm thấy người đang nằm ở trên mặt cỏ ở sau vườn hoa, hấn đang nhìn chăm chăm lên trên bầu trời, vừa đưa tay hút thuốc.

Hấn biết cô đến đây, cũng không liếc mí mắt một cái.

Cô đứng ở bên cạnh nhìn hấn một hồi lâu, mới ngồi xỏm xuống, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Anh có khỏe không?"

Cô mới vừa hỏi, nước mắt liền rơi xuống, sau đó cô thấy được những chỗ trên quần áo hấn bị ba hấn đánh rách lộ ra da thịt, nơi nơi đều bị bầm xanh bầm tím, vết mới, vết cũ, mới vừa kết vảy, thậm chí còn có vết sẹo kéo dài như không thấy đích.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 64: Mộng Tám Năm, Tất Cả Đầu Là Hấn (4)

Nhất thời nước mắt cô như con sông bị vỡ đê, một giọt lại tiếp một giọt không ngừng.

"Khóc cái gì? Do ba tôi đánh trúng cô sao?" Hấn nói xong, mi tâm đã nhíu lại.

Cô lắc lắc đầu, nước mắt còn đọng trên khoé mi.

Hấn đánh giá từ trên xuống dưới cô một lần, đoán chừng là sau khi xác định cô không có việc gì, thì cả người đều trở nên thả lỏng rất nhiều: "Đừng khóc."

Cô khóc vì hấn, nhưng biểu hiện của hấn lại vô cùng thoải mái như thế, tựa hồ như người vừa mới bị đánh không phải là hấn, khiến cho cô càng thêm đau lòng nước mắt càng nhiều.

"Tiểu Chỉ - Ái, không phải muốn tôi dỗ dành cô, mới khóc đến như vậy?"

Hấn nổi lên ý trêu ghẹo cô, nghĩ muốn chọc cho cô cười.

Chỉ là, hấn càng phong khinh vân đạm không để ý như thế, đáy lòng cô lại càng khó chịu, nước mắt càng chảy ra nhiều.

"Tiểu Chỉ - Ái, tôi nói cho cô nha, tôi sẽ không dỗ dành phụ nữ, tôi chỉ ngủ với phụ nữ thôi."

Hấn như thế nào lại nói vậy chứ, mỗi lần nói chuyện với cô, đều nói những lời không đứng đắn như vậy..... Tần Chỉ Ái đỏ mặt e lệ, nước mắt cũng dần dần rơi đi.

"Tiểu Chỉ - Ái, cô còn khóc à? Nếu khóc nữa, tôi sẽ ngủ thật với cô, ngay tại nơi này....." Nói xong miệng hắn nhả khói, xoay người một cái, giả bộ nhào về phía cô.

Cô bị dọa theo bản năng đứng lên, rồi lại theo bản năng lui hai bước về phía sau, ngừng khóc.

Hắn cúi đầu, cười nhẹ hai tiếng, rồi nằm trở lại trên mặt cỏ lần nữa, tìm một điều thuốc, châm, nhìn lên chân trời, rít mạnh vào.

Tần Chỉ Ái vừa mới bị những lời nói không đứng đắn của hắn – chọc đến mặt đỏ tim đập, sau khi phục hồi lại tinh thần, cô nhìn hắn cắn cắn môi, e lệ không biết nên rời khỏi hay ở lại, sau khi thẹn thùng một hồi, mới lên tiếng hỏi: "Muốn, tôi đi bệnh viện với anh không?"

"Không cần, thói quen." Vẻ mặt hắn bình tĩnh đôi mắt xinh đẹp, quay lại nhìn cô.

Thói quen..... Đây là đại biểu cho ba ba hắn thường xuyên đánh hắn sao? Tầm mắt của Tần Chỉ Ái, nhìn không được lại nhìn về phía nơi da thịt hắn lộ ra, những vết thương chồng chất, khiến cho hốc mắt của cô lại đau xót.

Cố Dư Sinh không nhìn cô, lại như đoán được cô vừa muốn khóc, hắn vồ vồ xuống mặt cỏ bên người: "Ngồi xuống chỗ này đi, để tí nữa tôi tiễn cô về nhà."

Bởi vì rất thích, cô nhìn hắn, nhịp tim khẩn trương bắt đầu gia tốc, có thiên ngôn vạn ngữ (hàng từ vạn lời) muốn nói nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

Hắn vẫn luôn nói ít, yên lặng hút thuốc, không nói chuyện.

Bầu không khí yên lặng bao quanh hai người. Rất lâu sau đó, ngay khi cô cảm thấy thời gian đã rất khuya, cũng là lúc cần về nhà, thì hắn lại mở miệng: "Tiểu Chỉ - Ái, cô có giấc mộng gì không?"

Giấc mộng? Khiến cho Tần Chỉ Ái mới vừa chỉ tốt nghiệp, từ này, cách cô thật có chút rất xa xôi, cô lập tức ghen lời, không biết nên trả lời như thế nào.

Cố Dư Sinh tựa hồ cũng không muốn nghe đáp án của cô, sau một lúc lâu, lại châm một điếu thuốc, tự mình mở miệng nói ra: "Tiểu Chỉ - Ái, cô có biết của giấc mộng của tôi là gì không?"

Tần Chỉ Ái vĩnh viễn không quên được một đêm kia, hình ảnh của Cố Dư Sinh khi nói những lời này với cô.

Vẻ mặt hắn luôn luôn trong treo lạnh lùng, nhưng vào một khắc kia trở nên vô cùng dịu dàng.

Giấc mộng hắn nói, là điều mà cô muốn nghĩ cũng không dám nghĩ, cô vẫn cảm thấy những điều đó vốn chỉ có thể tồn tại ở trong tiểu thuyết và kịch truyền hình.

Chỉ là giấc mộng kia của hắn, khiến cho cô từ nay về sau, mộng tám năm, tất cả đều là vẻ mặt hắn.

Cũng chính giấc mộng đó, khiến cho cô từ nay về sau, gặp gỡ qua nhiều đàn ông, cũng đều cảm thấy họ thật buồn tẻ vô vị.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 65: Mộng Tám Năm, Tất Cả Đầu Là Hấn (5)

Cố Dư Sinh hỏi cô, về mặt nhìn lên bầu trời đêm, lại trở nên vô cùng nghiêm túc, từng câu chữ của hắn, nói vô cùng rõ ràng, giọng nói không nhấn mạnh, nhưng lại như ẩn chứa một luồng lực lượng cường đại: "Tôi có một giấc mộng núi sông."

Theo lời hắn nói, hắn đưa thuốc tới bên miệng, chậm rãi rít một ngụm, rồi sau đó nhả ra một luồng khói mờ ảo, về mặt nghiêm túc, nói lại một lần nữa: "Một giấc mộng một tác núi sông một tác máu."

Dừng một chút, đoán chừng là hắn sợ cô nghe không hiểu, lại thay đổi cách nói: "Chính là ý này, giấc mộng được lấy mạng bảo vệ núi sông đất nước."

Tần Chỉ Ái vào lúc Cố Dư Sinh hỏi cô có biết giấc mộng của hắn hay không, trong đầu cô cũng đã hiện ra rất nhiều giấc mộng.

Học pháp Phật, nhà khoa học vĩ đại, trở thành tinh anh tuổi trẻ đầy hứa hẹn trên thương trường..... Chỉ là cô không nghĩ tới, giấc mộng của hắn, là giấc mộng núi sông, là giấc mộng một tác núi sông một tác máu, lấy mạng bảo vệ núi sông đất nước mình.

Nói liên tiếp ba câu, không nghe thấy cô gái nhỏ bên cạnh lên tiếng, Cố Dư Sinh ngậm điều thuốc, quay đầu liếc mắt nhìn Tần Chỉ Ái một cái, lại nhìn thấy cô đang bình tĩnh nhìn chăm chăm mình, lập tức cả người hắn đều sửng sốt, cùng đối mắt nhìn nhau một hồi lâu, cho đến khi điều thuốc trên miệng hắn, rơi tàn bụi bay lên một nửa mặt, hắn mới nhanh hồi thần, sau đó vươn tay lên sờ lung tung trên mặt hai cái, rồi chuyển ánh mắt đối diện với tầm mắt của cô, giọng nói rõ ràng, tiếp tục mở miệng: "Tôi muốn đi làm binh, đi đến biên cảnh, đi bảo vệ một mảnh núi sông này, giống như hình

ảnh phim phóng sự biên – cảnh – phản – kháng mà lúc trước trường học chúng ta tổ chức xem."

Phim phóng sự mà Cố Dư Sinh nói, Tần Chỉ Ái xem qua.

Ba mươi giây huỷ định - khi - tạc - đạn, cùng mang vết thương khủng - phổ - phân - tử đâm máu hăng hái chiến đấu, tuần – tra chiến - sĩ bị phạm - tội – nghi ngờ - người bị thương đưa vào bệnh viện không chữa trị được mà phải bỏ mình..... Mỗi người trong phim phóng sự đó, đều đảm nhiệm một nhiệm vụ, những lời nói lưu lại, đều là di ngôn, bởi vì, một giây trước còn sống cười với bạn, thì có thể nhắm mắt bỏ mình trong nhiệm vụ vào giây tiếp theo.

Bọn họ thật sự đã dùng sinh mạng của mình để đi bảo vệ một mảnh núi sông này.

Sau đó Cố Dư Sinh còn nói với cô rất nhiều rất nhiều điều, đều là về giấc mộng của hắn.

Hắn nói, hắn phải bảo vệ tốt một mảnh núi sông này, để cho toàn bộ thế giới không dám... xâm phạm đến một tấc đất của một mảnh núi sông này.

Hắn còn nói, một mảnh núi sông thái bình, thì luôn phải có trả giá lớn, mà trả giá lớn đó chính là sinh mạng của người người, hắn nguyện ý dùng chính sinh mạng của mình dâng cho mảnh đất này.

Một cái chớp mắt kia, Tần Chỉ Ái nhìn Cố Dư Sinh nói về giấc mộng thật sự của mình, cả người đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Cô chưa từng nghĩ đến, bề ngoài nam sinh này thoạt nhìn sạch sẽ như vậy, một người con trai khi mở miệng không hề có một chút đứng đắn, bị ba mình dùng bạo lực lại bày ra thái độ không sao cả, vậy mà dưới đáy lòng lại cất giấu một giấc mộng đầy nhiệt huyết về núi sông.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 66: Mộng Tám Năm, Tất Cả Đầu Là Hấn(6)

Đêm đó, một câu tùy tiện của Cố Dư Sinh, mà ngay người gần hai giờ.

Đợi khi Cố Dư Sinh tiễn Tần Chỉ Ái về nhà, thì đã là mười hai giờ đêm.

Đêm đó, Cố Dư Sinh tiễn Tần Chỉ Ái về nhà, không dùng chiếc xe đạp tiễn Tần Chỉ Ái như lần trước, mà từ trong ga ra lấy ra một chiếc ô tô.

Tần Chỉ Ái khi đó, không hiểu biết nhiều về ô tô, chỉ cảm thấy chiếc xe kia thoát nhìn rất quá loá mắt, rất nhiều năm sau, cô mới biết được, thương hiệu của chiếc xe đó là Audi, trị giá vài trăm vạn một chiếc.

Chờ Tần Chỉ Ái đến dưới lầu nhà, Tần Chỉ Ái đẩy ra cửa xe, nói với Cố Dư Sinh một câu gặp lại, rồi xuống xe, đóng cửa, mới đi hai bước về cửa nhà, thì phía sau cửa kính xe được hạ xuống, truyền ra tiếng gọi của Cố Dư Sinh: "Tiểu Chỉ - Ái?"

Hắn đêm đó, đã gọi cô rất nhiều lần bằng "Tiểu Chỉ - Ái", mỗi lần nghe, cô đều đỏ mặt, cô đưa lưng về phía hắn, dừng lại bước chân, e lệ không dám xoay người nhìn hắn.

Cô nghe thấy tiếng hắn đẩy cửa xe bước xuống, sau đó chính là tiếng bật lửa châm thuốc, đoán chừng một hồi lâu, tiếng nói của hắn từ phía sau truyền đến: "Lần trước chuyện xem phim, thật có lỗi, bị chuyện trong nhà trì hoãn."

Tối đó Tần Chỉ Ái không phải không nghĩ hỏi Cố Dư Sinh, ngày đó hẹn xem phim vì sao không tới, chỉ là cô sợ hắn thuận miệng nói, vốn hắn không để ý, cho nên có vài chuyện muốn hỏi, cũng chưa hỏi, nhưng bỗng nhiên lúc này hắn lại giải thích với cô, khiến cho lòng của cô, dâng lên vui sướng nhẹ nhàng.

"Nếu không, chiều chủ nhật tuần này, vẫn là ba giờ rưỡi chiều, chúng ta đi xem phim đi."

Tần Chỉ Ái còn chưa quay đầu lại nhìn Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh đã nói.

Hắn nói, chiều chủ nhật vào ba giờ rưỡi, hẹn cô đi xem phim.

Tần chỉ Ái vui sướng, tựa như vô số đóa hoa, nở rộ trong nháy mắt.

Cô rất vui mừng, vui mừng đến quên trả lời lại hắn, hắn lại gọi tên của cô: "Tiểu Chỉ - Ái? Rốt cuộc chủ nhật tuần này cô có rảnh hay không?"

"Có!" Cô theo bản năng đồng ý sau đó mới ý thức lại được là mình hơi nóng vội, phía sau hắn cúi đầu lại truyền đến tiếng tim đập, mặt cô lập tức trở nên ửng hồng, thẹn thùng nói một câu "Cuối tuần gặp", rồi chạy về phía cửa nhà, chạy chưa tới hai bước, thì hắn đã nắm lấy cổ tay của cô, nhét vào trong tay cô một tờ giấy: "Đây là số điện thoại của tôi, tránh cho lúc đó có việc, mà không có cách nào liên lạc được."

Tay cô như bị bỏng bởi nhiệt độ trong lòng bàn tay của hắn, cổ tay cô gãy ra khỏi tay hắn, sau đó "Ừ" một tiếng, nắm chặt tờ giấy vào trong lòng bàn tay.

Hắn đứng ở tại chỗ, không nói chuyện.

Cô cúi đầu, đứng ở trước mặt hắn một chốc lát, mới nói: "Tôi đi vào đây."

Hắn không lên tiếng, cô đợi nửa phút, nhắc chân bước đi.

Mới vừa đi qua bên người hắn, hắn lại gọi cô: "Tiểu Chỉ - Ái?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 67: Mộng Tám Năm, Tất Cả Đầu Là Hấn (7)

Tần Chỉ Ái dừng lại cước bộ, phồng má, vừa quay đầu, cảm tức nói với hấn một câu: "Anh có thể đừng gọi tôi là Tiểu Chỉ - Ái hay không?"

Chính là câu kia cô còn chưa nói ra, thì hấn đã mở miệng: "Ba tuần nữa tôi phải nhập ngũ."

Động tác quay đầu của Tần Chỉ Ái, trong nháy mắt đã khựng lại.

Nhập ngũ..... Phải đi tham gia quân ngũ sao? Hấn tốt nghiệp trung học, không học đại học, mà đi tham gia quân ngũ sao? Hấn nói cho cô giấc mộng này, thì ra không chỉ... là giấc mộng nghĩ đến nữa, mà là hấn thật sự muốn đi thực hiện.

Một hồi lâu, Tần Chỉ Ái mới hồi phục tinh thần, chậm rãi nhìn về phía Cố Dư Sinh, vốn vừa mới nói một câu tức giận kia cho hấn nghe, lại không ngờ, bị hai chữ nhập ngũ này vây quanh trong đầu.

Lúc Tần Chỉ Ái nhìn về phía Cố Dư Sinh, cũng là lúc Cố Dư Sinh mới vừa nhả ra một luồng khói, khói trắng lượn lờ như sương, che đi gương mặt của hấn, khiến cho Tần Chỉ Ái thấy không rõ vẻ mặt của hấn, giọng nói hấn, nhẹ nhàng lại tao nhã, ở dưới bầu trời đêm lại có vẻ vô cùng dễ nghe: "Vừa đi là năm năm, ít nhất là năm năm, tôi không thể về Bắc Kinh."

Năm năm..... Năm năm, cũng không thể về Bắc Kinh sao? Nói cách khác, năm năm, năm năm hấn và cô không thể gặp mặt sao?

Tay Tần Chỉ Ái, nắm chặt lại quần áo, cô nhìn chăm chăm vào Cố Dư Sinh, ngay cả hít thở cũng không dám hít mạnh, cô sợ rằng nếu hít mạnh, thì nước mắt sẽ rơi xuống.

Cố Dư Sinh hơi nghiêng đầu một cái, lại nhìn chăm chăm đèn đường ở cách đó không xa trong chốc lát, dường như hắn còn có điều gì muốn nói với Tần Chỉ Ái, nhưng cuối cùng lại quay đầu nói với Tần Chỉ Ái một câu: "Cuối tuần gặp lại."

Sau đó, rít mạnh điều thuốc trong miệng hai hơi, nhả ra, rồi vút vào thùng rác ở một bên, xoay người trở về xe.

Đợi Tần Chỉ Ái hồi thần sau câu nói “đi năm năm” của Cố Dư Sinh, thì xe của Cố Dư Sinh, đã không còn thấy bóng dáng.

Mấy ngày nay Tần Chỉ Ái, vừa ở một bên vui mừng, vừa ở một bên khổ sở.

Vui mừng vì có hẹn với Cố Dư Sinh, khổ sở vì Cố Dư Sinh sẽ lập tức rời khỏi Bắc Kinh.

Khi đó Tần Chỉ Ái, vẫn cảm nhận được, dường như Cố Dư Sinh có chút ý thích cô, nếu không vì sao hắn lại biết nhà cô ở nơi nào? Nếu không vì sao hắn lại đứng ra giải thích cho cô với Trương Tiêm Tiêm rồi ra mặt đánh nhau vì cô? Nếu không vì sao hắn lại dùng hết tất cả sức lực để che chở cho cô không bị ba hắn đánh trúng? Nếu không vì sao hắn lại nói cho cô biết giấc mộng đầy nhiệt huyết về núi sông của hắn? Nếu không vì sao trước khi hắn rời khỏi Bắc Kinh lại hẹn gặp cô một mình? Thậm chí còn đưa cho cô số điện thoại.....

Chỉ là, anh có biết không? Chủ nhật ngày đó mưa to, cô vẫn giống như lần trước, đi sớm đến trước cửa rạp chiếu phim, đợi một hồi lâu, cũng chưa thấy hắn đến, cô ở dưới cơn mưa to, đi bộ rất nhiều giờ, rốt cục mới tìm được một buồng điện thoại công cộng, lúc gọi điện thoại cho hắn, thì bên kia lại trả lời cô rằng: số điện thoại ngài gọi không có thật.

Cô không dám tin, cũng không nguyên ý tin, hết lần này đến lần khác cô nhấn số điện thoại của hắn, nhấn liên tục mười một số ở giữa, nhưng bên đầu điện thoại kia lúc nào cũng trả lời lại cô, chỉ là một câu đó: số điện thoại ngài

gọi không có thật.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 68: Mộng Tám Năm, Tất Cả Đầu Là Hấn(8)

Cô ngày đó, thật sự vô cùng, rất khổ sở không dám đi đối mặt với hắn, mà Cố Dư Sinh lại lỡ hẹn hai lần liên tục.

Cô khổ sở đến không chịu nổi, theo suy nghĩ nghĩ rằng chỉ cần cô gọi điện thoại đến, thì hắn sẽ nhận ở bên đầu dây kia, chỉ là, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, ánh sáng ngọn đèn đường tối đi, số điện thoại của hắn đưa cho cô vẫn không có thật như trước.

Rốt cục, không biết đã nghe đi nghe lại biết bao nhiêu lần "số điện thoại ngài gọi không có thật", cả người cô đều giống như bóng cao su bị xì hơi, tuyệt vọng nắm lấy ống nghe, ngồi xồm xuống, khóc to.

.....

Tuy rằng đang ở trong mộng, nhưng tiếng khóc kia lại phá lệ rõ ràng, thậm chí lại càng ngày càng rõ hơn, rõ đến tận cùng, mà cơ thể của Tần Chỉ Ái, lại bị người lay mạnh gọi: "Tiểu thư? Tiểu thư?"

Một hồi lâu, Tần Chỉ Ái mới chậm rãi mở mắt, sau đó, cô nhìn thấy quản gia đang khấn trương đứng ở một bên giường

Quản gia nhìn thấy Tần Chỉ Ái tỉnh lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Tiểu thư, ngài thật sự khiến tôi sợ muốn chết, tôi thấy ngài nằm lâu chưa rời giường, cho nên đi lên gọi ngài, kết quả lại phát hiện ra ngài đang khóc."

Tần Chỉ Ái trừng mắt nhìn quản gia, vội vàng vươn tay, sờ sờ mặt, cảm nhận được gương mặt mình ướt sũng

Thì ra, tiếng khóc cô mới nghe thấy rõ như vậy, không phải chỉ là đang nằm mơ, mà ngay trong hiện thực cũng khóc lên tiếng.....

"Tiểu thư, ngài nhớ tới chuyện gì thương tâm sao? Khóc đến khổ sở như vậy?" Quản gia đưa cho Tần Chỉ Ái một ly nước ấm.

Tần Chỉ Ái nhận lấy ly nước, nói một câu "Cám ơn", sau khi uống hết gần nửa ly nước, mới nói: "Không có gì đâu, chỉ là ác mộng thôi."

"Gặp ác mộng gì? Mà tự doạ chính mình khóc đến như vậy?" Quản gia tò mò hỏi.

Tần Chỉ Ái không trả lời, chỉ liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ một cái thấy ánh sáng mặt trời hanh khô gần giữa trưa, mở miệng nói: "Tôi đói bụng rồi, cô xuống lầu chuẩn bị chút thức ăn cho tôi đi, đợi tôi rửa mặt xong, sẽ đi xuống."

Quản gia nhìn thấy Tần Chỉ Ái không muốn nói, cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, "Được" một tiếng, cầm lấy ly nước, đi ra phòng ngủ.

Sau khi quản gia rời đi, Tần Chỉ Ái tựa vào trên đầu giường, ngây người một hồi lát, mới vươn tay, lau qua loa trên mặt, rồi xuống giường, đi vào phòng tắm.

Tối hôm qua cô không tẩy trang, lại vừa mới khóc, bây giờ trên mặt giống y hệt như bảng pha màu, vô cùng thê thảm.

Tần Chỉ Ái rửa mặt hơn nửa ngày mới sạch, rửa xong, cô ngồi ở trước bàn trang điểm, thuận tay vẽ cho giống với mắt của Lương Đậu Khẩu một lúc, rồi mới đứng dậy, đi xuống lầu.

Bước xuống cầu thang, lúc đi xuống lầu một, Tần Chỉ Ái nghe thấy giọng nói của quản gia, cô nhìn thoáng về phía tiếng nói của quản gia, thì ra quản gia đang nói chuyện điện thoại.

"Tiểu thư có sao không à? Cô ấy tỉnh rồi, thoát nhìn cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là mới vừa rồi lúc tôi đi đến phòng của cô ấy, thì thấy cô ấy đang khóc..... Khóc cái gì à? Tiểu thư nói cô ấy gặp ác mộng....."

Quản gia nói tới đây, bỗng nhiên thấy Tần Chỉ Ái, sau đó liền nói với đầu dây bên kia: "Cố tiên sinh, tiểu thư đang lại đây, tôi sẽ đưa điện thoại cho cô ấy nói chuyện....."

Nói xong, quản gia không chút do dự đưa ống nghe, nhét vào trong tay Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 69: Mộng Tám Năm, Tất Cả Đầu Là Hấn(9)

"Tiểu thư, điện thoại của Cố tiên sinh....." Quản gia vừa nói, vừa ở một bên cầm tay Tần Chỉ Ái đích đưa đến bên tai cô.

Tần Chỉ Ái còn chưa kịp mở miệng lên tiếng, thì đầu dây kia đã truyền đến giọng nói lạnh lùng không kiên nhẫn của Cố Dư Sinh: "Không cần đưa cho cô ấy nhận điện thoại, tôi gọi điện thoại đến, không phải tìm cô ấy, tôi chỉ muốn ông giúp tôi hỏi cô ấy một chút, thuốc men ngày hôm qua đã mất bao nhiêu, rồi nói cho thư ký của tôi trả lại cho cô ấy, tránh cho tôi thiếu vật này vật nọ từ cô ấy, thì cô ấy lại mượn cơ hội đó mà dây dưa không rõ với tôi."

Câu Tần Chỉ Ái định mở miệng nói "Này", lập tức bị nghẹn ở trong cổ họng, không biết phải nên làm sao nói lại những lời hấn nói cho quản gia.

Bên đầu điện thoại kia quả nhiên là Cố Dư Sinh, đợi trong chốc lát, không chờ người ta đáp lại, như hiểu được là ai đang nhận điện thoại, giọng điệu càng trở nên lạnh lùng bạc tình: "Những lời tôi vừa mới nói, hấn cô cũng đã nghe được rồi, bây giờ cô nói cho lại quản gia, để cô ấy làm hết rồi nói cho tôi biết là được."

Sau đó, điện thoại không lưu tình chút nào bị ngắt máy.

Tần Chỉ Ái cảm ông nghe, thất thần trong chốc lát, mới buông ra.

Quản gia nhìn thấy cô đặt điện thoại xuống buồng máy, lập tức cười khanh khách mở miệng: "Tiểu thư, Cố tiên sinh đã nói với ngài những gì vậy? Đây là lần đầu tiên Cố tiên sinh gọi điện thoại tới hỏi ngài đó? Xem ra Cố tiên sinh cũng không phải là không cần ngài....."

"Ăn cơm đi." Tần Chỉ Ái thản nhiên đánh gãy lời nói của quản gia, đi

đầu về phía nhà ăn.

Kỳ thật, lúc cô xuống lầu nghe thấy quản gia nói lại tình huống của cô với hắn, vốn có chút vui mừng, cô và quản gia đều nghĩ giống nhau, nghĩ rằng hắn đang quan tâm cô..... Kỳ thật không phải..... Hắn chỉ là muốn trả tiền thuốc men cho cô, rồi phân chia giới hạn rõ ràng với cô mà thôi.

Có thể bởi vì mộng xưa, mà lúc ăn cơm, Tần Chỉ Ái đều thường thất thần, thường nhớ tới chuyện sau đó.

Chuyện sau đó, đơn giản hơn so với trong mộng.

Lần từ biệt đó, khoảng chừng bốn năm cô đều chưa gặp lại Cố Dư Sinh, không biết hắn đi đâu, cũng không biết hắn đang làm gì.

Ngẫu nhiên cô sẽ đi dạo quanh nhà cũ hắn một vòng, nhưng lại chưa từng có vận khí tốt gặp được hắn.

Bốn năm sau, sở dĩ cô có thể nhìn thấy hắn, là bởi vì cha mẹ hắn đã qua đời, cô nghe được tin tức từ Hứa Ôn, đương nhiên, Hứa Ôn cũng từ Ngô Hạo mới biết được, ba Cố Dư Sinh giết chết mẹ hắn, rồi sau đó uống thuốc độc tự sát.

Cô khi đó, đã lên đại học, sau khi đi đến Thượng Hải tham gia trao đổi, mới biết được tin hắn quay về Bắc Kinh đưa tang, cho nên suốt đêm cô từ Thượng Hải chạy về Bắc Kinh, đến nhìn hắn.

Lo cho nhà hắn, trong nhà lại có nhiều người, cô còn xuất thân từ nghèo khó, không đi vào được, lại lo lắng, cho nên cô chỉ có thể canh giữ ở ngoài cửa, đứng suốt ba ngày ba đêm, cũng chỉ có thể nhìn thấy hắn từ rất xa, lần gặp lại sau đó chính là hai năm sau.

Cô đi theo giáo viên nghiên cứu sinh, may mắn tham gia được một bữa tiệc từ thiện.

Ngày đó hắn vừa mới tới, một thân mặc tây trang màu đen, phối hợp với

áo sơ mi trắng đơn giản, chỉnh tề, cổ tay áo đóng nút, thoát nhìn vô cùng thanh nhã cao quý.

Xung quanh người hắn có rất nhiều người hiền quý mặt lớn, vẫn đông như lúc tang lễ cha mẹ hắn, cô vốn không nhìn thấy.

Cho đến khi cô đi vào toilet, lúc đi ra, lại nhìn thấy hắn đang nói chuyện với một người đàn ông, cô đứng ở phía xa xa, tham lam nhìn hắn, muốn khắc sâu hình bóng kia vào trong tâm trí, nhưng không biết làm sao cô lại có dũng khí, đi về phía hắn.

Cô có rất nhiều lời nói muốn hỏi hắn, hỏi hắn mấy năm nay có tốt không? Hỏi hắn đã có bạn gái hay chưa? Hỏi hắn..... Rốt cuộc thiên ngôn vạn ngữ (hàng từ vạn chữ), lại chỉ hóa thành một câu, năm đó, chúng ta đã lên hẹn với nhau, vì sao anh lại không tới?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 70: Mộng Tám Năm, Tất Cả Đều Là Hắc(10)

Chỉ là, cô đứng ở trước mặt hắn, một chữ cũng chưa nói, thì thấy hắn bình tĩnh quay đầu, quay về phía người đàn ông ở bên cạnh, hỏi một câu: "Cô ấy là ai?"

Tần Chỉ Ái sửng sốt, lời nói đến bên miệng trong nháy mắt lại biến mất không thấy tung tích.

Người đàn ông đứng bên cạnh Cố Dư Sinh, hai mắt nghi ngờ đánh giá cô một cái, rồi lắc lắc đầu, trả lời câu hỏi của Cố Dư Sinh: "Không biết."

Cố Dư Sinh khẽ gật đầu, không nói nữa, điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay, đưa tới miệng, không chút hoang mang rít thêm hai hơi, rồi sau đó vứt tàn thuốc vào thùng rác, nói với người đàn ông ở bên cạnh: "Đi thôi, đi vào thôi."

Sau đó, hắn bình tĩnh nhắc lên bước chân, lướt qua cạnh cô.

Vào lúc bóng dáng hắn gần như hoàn toàn biến mất trong khoé mắt của Tần Chỉ Ái, cô nhanh đi về phía đó, không nhìn được, mà xoay mạnh người, quay về phía bóng lưng của hắn, mà mở miệng gọi: "Cố Dư Sinh."

Cố Dư Sinh và bạn thân của hắn, đều cùng dừng bước, hắn từ từ xoay người sang, thật sự giống như chưa từng thấy cô, ánh mắt bình tĩnh thản nhiên nhìn phía cô.

Hắn chỉ nhìn cô không nói chuyện, ánh mắt đó của hắn cứ như đang nhìn người xa lạ, khiến cho cô phải mất một khí lực rất lớn, mới có thể gắng gượng nói ra một câu: "Cố Dư Sinh, anh..... Anh không còn nhớ rõ tôi sao?"

Hắn nhìn chằm chằm đánh giá cô một chốc lát, như đang cố gắng tự hỏi

mình, hắn có gặp qua cô chưa, đoán chừng qua một phút, hắn mới mở miệng nói, giọng điệu vừa lễ phép nhưng lại xa cách: "Thực xin lỗi, tiểu thư, tôi nghĩ tôi thật sự không biết cô."

Nói xong, hắn khẽ cúi đầu về phía cô bày tỏ ý xin lỗi, rồi không ngừng bước mà xoay người rời khỏi.

Bạn thân hắn nhìn thấy tò mò, hai mắt nhìn chăm chăm vào cô, đuổi theo Cố Dư Sinh: "Bạn thật sự không biết sao?"

"Không nhớ là đã gặp qua." Cố Dư Sinh trả lời.

"Cũng đúng, cậu ý vào khuôn mặt này, mà thường xuyên trên hoa ghẹo nguyệt, nói không chừng có thể cô ta lại đến gần cậu đấy."

"Có thể đi." Tiếng nói của hắn vẫn như cũ, thanh nhã dễ nghe, chỉ là, ba chữ đó, đã suýt khiến cho Tần Chỉ Ái phải đỏ hốc mắt.

Có thể đi..... Hắn xem câu hỏi vừa rồi của cô, như muốn đến bắt chuyện sao?

Sáu năm..... Cô tìm hắn sáu năm, nhớ hắn sáu năm, tâm tâm niệm niệm sáu năm người đàn ông, không nhớ cô.

Thì ra người cô nhất quyết một mực phải chờ, đã sớm quên cô.

Toàn người Tần Chỉ Ái đều là máu, như cứ bị ngưng trệ, không có tri giác, mà bên tai cô chỉ vang lên tiếng ca ở trong bữa tiệc tối cách đó không xa: "Thế giới của em từng ngày thay đổi vì anh anh lại không phát hiện, tất cả những nỗ lực của em anh lại xem như không thấy."

.....

Tần Chỉ Ái đang đắm chìm ở trong ký ức, còn chậm chạp chưa hoàn hồn, thì quản gia đã vươn tay, lay mạnh người cô hai cái: "Tiểu thư, tiểu thư?"

Tần Chỉ Ái chuyển động mắt, cố nén lại dòng nước mắt nóng ở trong hốc mắt mình, nở một nụ cười nhợt nhạt với quản gia.

"Tiểu thư, ngài còn muốn ăn tiếp không?"

"Không cần." Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu, buông đôi đũa, rồi đứng lên, sau đó lại nghĩ đến tình cảnh lúc mình vừa mới xuống lầu ăn cơm, nhận được điện thoại của Cố Dư Sinh, những lời hắt nói kia, khiến cho đầu ngón tay của cô khẽ run run, mở miệng nói với quản gia, nói ra một vài từ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 71: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (1)

Quản gia "A" với Tần Chỉ Ái một tiếng, còn chưa mở miệng hỏi con số này là có ý gì, Tần Chỉ Ái liền bổ sung một câu: "Người gọi điện thoại cho anh ấy, nói cho anh ấy biết là được rồi."

Sau đó không chờ quản gia đáp lại đã quay người lên lầu.

-

Tần Chỉ Ái bị thương, không thể tham dự họp báo, chỉ có thể ở nhà nghỉ ngơi.

Hai người trước vết thương đau, khiến cô không ngủ được, mãi cho đến ngày thứ ba thứ tư, vết thương bắt đầu khô mảy, mới dần bớt đau.

Sau bảy ngày, Tần Chỉ Ái đến bệnh viện kiểm tra, vết thương ở lòng bàn chân lành rất nhanh, sau này lành sẽ để lại một vết sẹo ngoằn ngoèo xấu xí.

Bảy ngày trước, ngày sinh nhật Cố lão gia, bởi vì Tường Tiêm Tiêm gây khó dễ, Tần Chỉ Ái không thể mừng thọ ông.

Lúc Lương Đậ Khẩu rời khỏi Bắc Kinh, nhắc đi nhắc lại cô phải làm cho ông vui, nên Tần Chỉ Ái từ bệnh viện về đã lái xe đến nhà cũ của Cố gia.

Tần Chỉ Ái không đến sớm, lúc đến đã là mười hai giờ trưa rồi, nhà đã ăn cơm xong.

Cố lão gia thấy cô đến thì rất vui vẻ, vừa để cô ngồi xuống nói chuyện, vừa dặn quản gia đi chuẩn bị món mà cô thích ăn.

Nói là món cô thích ăn, thật ra đều là những món Lương Đậ Khẩu thích

ăn.

Lúc cơm làm xong được một nửa, Cố lão gia mới ý thức được cô chỉ đến có một mình, liền thuận miệng hỏi: "Sao hôm nay cháu lại tới? Dư Sinh biết cháu tới không?"

"Anh ấy đi làm, không biết cháu đến đây." Lúc nói xong câu này, Tần Chỉ Ái phát hiện mặt mình ngà một đỏ lên.

Những ngày gần đây cô không nhìn thấy bóng dáng của Cố Dư Sinh, làm sao biết lịch trình lúc này hắn đang ở đâu.

Cô đóng vai Lương Đậu Khẩu lâu như vậy, không đơn thuần chỉ là thủ đoạn được cải thiện mà cả bản lĩnh nói dối đều trở nên rất lưu loát.

Trong lòng Tần Chỉ Ái tự giấu một hồi, mi mắt hơi rũ xuống để trấn tĩnh: "Cháu ở nhà một mình cũng buồn, ngày sinh nhật của ông lại không khỏe về sớm, hôm nay cháu đến chơi với ông."

"Vẫn là Tiểu Khẩu biết quan tâm ông nhất, so với Dư Sinh, còn hiểu chuyện hơn nhiều." Cố lão gia nghe Tần Chỉ Ái nói xong, hài lòng cười không ngậm miệng lại được, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, hướng về phía nhà bếp gọi: "Má Trương, làm thêm hai món Dư Sinh thích ăn đi."

Má Trương đáp lời, Cố lão gia quay đầu nhìn Tần Chỉ Ái: "Đúng lúc ăn cơm một mình rất buồn chán, chờ chút bà Trương bỏ cơm vào hộp cháu con mang đến công ty cho Dư Sinh và cháu cùng ăn."

Đưa cơm cho Cố Dư Sinh?

Cố Dư Sinh phiền nhất là cô xuất hiện trước mặt hắn, ông làm cơm hộp cho cô đem đến công ty tìm hắn, không phải đem cô đưa vào chỗ chết sao?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 72: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (2)

Cố lão gia khiến Tần Chỉ Ái giật mình như bị điện giật một hồi, âm thầm rung mình một cái, không hề nghĩ ngợi liền nói: "Hiện tại cũng đã gần một giờ, hẳn là anh ấy cũng đã ăn trưa rồi ạ."

"Không đâu, nếp sống của Dư Sinh ở công ty ông biết rõ, sao có thể chỉ mới hơn một giờ đã ăn cơm, cháu chạy tới còn dư sức đó." Cố lão gia đảm bảo nói với Tần Chỉ Ái, liền quay đầu nhìn về phía nhà bếp, tự mình quyết định: "Tiểu Trương, đem cơm bỏ vào hộp, Tiểu Khẩu đem đến công ty cho Dư Sinh."

"Ông..." Tần Chỉ Ái còn muốn nói gì đó để Cố lão gia quên đi ý định đó, cô vừa mới nói, Cố lão gia liền nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, đột nhiên nói: "Con trước đây vẫn vậy mà, thích chạy đến đây có ý để Tiểu Trương chuẩn bị cơm hộp cho con, sau đó đem đến cho Dư Sinh, hôm nay sao lại như vậy?"

Tần Chỉ Ái nghe thấy liền hồi hộp, vội vàng im bặt không dám nói gì thêm, thì ra Lương Đậu Khẩu trước đây thường làm chuyện này, cho nên Cố lão gia mới đột nhiên đưa ra ý để cô đem cơm đến cho Cố Dư Sinh...

Tần Chỉ Ái sợ lộ chuyện vội vàng cười cợt với Cố lão gia, sửa lại chuyện ban đầu muốn nói thành: "Không có, con muốn nói để má Trương lấy dưa muối và nước tương hoặc tương cho Dư Sinh, anh ấy thích ăn."

Nghe Tần Chỉ Ái nói như vậy, Cố lão gia mới hài lòng, vừa dặn dò má Trương ở trong bếp lấy thêm dưa muối, vừa chỉ đến điện thoại bàn bên cạnh tv căn dặn người hầu: "Gọi điện cho thiếu gia, nói cho hẳn biết thiếu phu nhân lát nữa sẽ đến đưa cơm trưa cho hẳn..."

"Dạ, lão gia." Người hầu cúi đầu nói xong liền đi đến chỗ để điện thoại.

Cô tuy rằng đồng ý với ông rồi nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ đem cơm đến cho Cố Dư Sinh... Tần Chỉ Ái bị Cố lão gia dò hỏi nên tim còn chưa hết hồi hộp, bỗng nhiên bị treo đến nơi cao nhất, cô không hề nao núng bật thốt lên một câu: "Chờ đã!"

Cố lão gia và người hầu đều đồng loạt quay đầu nhìn cô.

Tần Chỉ Ái lúc này mới nhận ra hình như mình vừa rồi có hơi kích động, đầu óc cô trống rỗng, sau đó liền nghĩ đối sách nói: "Cháu tự mình báo cho Dư Sinh biết."

Sau đó Tần Chỉ Ái lấy điện thoại di động ra, bắt đầu soạn tin nhắn.

Cố lão gia cho rằng Tần Chỉ Ái muốn nhân cơ hội này nói chuyện với Cố Dư Sinh, liền khoát tay với người hầu một cái, ý nói không cần nữa.

Tần Chỉ Ái vừa lau mồ hôi vừa giả vờ nhấn nhấn điện thoại, sau đó giả vờ như gửi một tin nhắn thực chất không hề tồn tại, liền đem điện thoại cất đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 73: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (3)

Mang theo cơm hộp từ nhà cũ của Cố gia đi ra, Tần Chỉ Ái cười xán lạn chào tạm biệt Cố lão gia, mới khởi động xe, không chút hoang mang thẳng tiến về phía công ty Cổ thị.

Lúc đi qua ước chừng khoảng hai ba cái đèn xanh đèn đỏ, biết rõ sẽ không nhìn thấy bóng dáng của Cố lão gia, Tần Chỉ Ái vẫn hơi nghiêng đầu, nhìn qua kính chiếu hậu, biết mình đã rời khỏi nhà cũ của Cố gia khá xa mới rẽ ở giao lộ, đi ngược hướng với công ty của Cố Dư Sinh.

Lúc ở nhà cũ của Cố gia, cô hoàn toàn không muốn mang cơm đến công ty cho Cố Dư Sinh, cô nói gì làm gì, cũng đều là đang diễn cho Cố lão gia xem.

Từ đầu đến cuối, cô hoàn toàn không dám nghĩ đến chuyện sẽ đem cơm đến cho Cố Dư Sinh.

Từ trước thân phận của hắn và cô đã cách nhau quá xa, cô căn bản ỉ ạch thể nào cũng không thể trèo lên nổi thế giới của hắn, chỉ có thể đứng nhìn hắn từ xa.

Bây giờ, dù có bị đẩy lên một bậc mang thân phận của thiên kim đại tiểu thư đi chăng nữa, cô vẫn không có cách nào tới gần hắn.

Hắn và cô lúc đó, có thể là như trong truyền thuyết kia, còn tình nhưng đã hết duyên rồi, chỉ có điều, tình thâm chính là cô, còn hết duyên là duyên phận của hắn và cô.

Đáy lòng Tần Chỉ Ái đau xót, dừng xe ven đường ở một khu hầu như không có người qua lại, sau đó cầm hộp thức ăn ở ghế phụ lái lên, mở ra, một mình ngồi ăn trong xe.

Má Trương chuẩn bị món cho hai người ăn, một mình cô ăn không hết, nhưng Tần Chỉ Ái sống chết vẫn cố gắng ăn, mãi đến khi đồ ăn trong hộp còn lại không bao nhiêu, Tần Chỉ Ái mới dừng lại.

Cô tựa lên ghế xe, đưa tay sờ sờ cái bụng đau đớn, sau đó tìm một cái mắt kính mang vào, cầm chai nước khoáng dưới hộp thức ăn trong xe. Cô đem phần thức ăn còn lại đổ vào thùng rác ven đường, sau đó cầm nước khoáng rửa hộp sạch sẽ, giặt giấy ăn lau khô rồi mới trở lại xe.

Đóng kỹ cửa xe, Tần Chỉ Ái lấy điện thoại di động ra, nhìn thời gian, khoảng cách từ nhà cũ Cố gia đi ra, phải mất hai tiếng đồng hồ, cô ngả ghế ra, đặt chuông báo thức rồi nhắm mắt lại nghỉ trưa trên xe.

Xe dừng ở trên đường, tất nhiên có tạp âm, cô hoàn toàn không ngủ được, nhắm mắt lại suy nghĩ lung tung, không biết qua bao lâu, chuông báo thức reo lên.

Điều này cho biết, từ lúc cô rời khỏi Cố gia đã là hai tiếng rưỡi rồi... Thời gian đủ để cô và Cố Dư Sinh cùng ăn cơm rồi quay lại chỗ ông.

Có thể mang theo hộp cơm rửa sạch sẽ rồi mới về nhà báo cáo kết quả nhiệm vụ, Tần Chỉ Ái điều chỉnh ghế dựa thẳng lên để ngồi, khởi động xe.

-

Mãi cho đến khi xe của Tần Chỉ Ái quẹo phải ở giao lộ, cô vừa dừng xe đối diện đường lớn, bên trong một chiếc xe đã truyền đến một âm thanh đầy cung kính: "Cố thiếu gia?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 74: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (4)

Cố Dư Sinh ngồi sau ghế tài xế dừng lại một chút, mới quay lại nhìn người kia, Hấn nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn lướt qua chỗ tài xế Tiểu Vương, không lên tiếng, tay sờ soạn tìm hộp thuốc lá trong túi rút ra một điếu, ngậm vào miệng, cầm bật lửa châm thuốc.

Lúc ném bật lửa, Cố Dư Sinh thuận tay hạ cửa kính xe xuống, hấn hướng mắt về phía chiếc xe hấn vừa nhìn lúc này.

Nơi đó bây giờ trống rỗng, chiếc xe màu hồng vừa đậu ở đó đã bị lái đi rồi.

Người phát hiện chiếc xe kia không phải là hấn, mà là tài xế Tiểu Vương.

Mấy ngày hôm trước lúc hấn đến thăm ông, làm rơi một tập tài liệu ở nhà cũ, trong cuộc họp xế chiều hôm nay cần phải dùng đến, vì vậy hấn cùng tài xế nhân giờ nghỉ trưa đến nhà cũ lấy.

Vừa mới bước vào nhà, ông cũng bất ngờ nhìn hấn, rồi nói: "Tiểu Khấu không phải đã nhắn tin cho cháu nói sẽ đưa cơm trưa đến sao? Sao cháu lại chạy đến đây rồi hả?"

Nghe vậy hấn rất kinh ngạc, sau đó liền nghĩ đến số điện thoại của cô từ lâu đã được liệt vào danh sách đen, làm sao có thể gửi tin nhắn cho hấn, liền nói dối ông, cầm tập tài liệu rời đi.

Bởi vì biết cô đến công ty đưa cơm cho hấn, vì vậy nên từ nhà cũ ra, Tiểu Vương không lập tức lái xe trở về công ty mà đánh ngược lại một vòng, không ngờ lúc đi được một nửa đã "Ồ?" một tiếng, sau đó lại thốt lên: "Là Lương tiểu thư."

Hắn ngược mắt lên, nhìn chiếc xe đỏ, đúng như Tiểu Vương nói, xe của Lương Đậu Khẩu đứng ở đường đối diện.

Hắn vốn không để tâm, vừa mới thu lại tầm mắt, dư quang lóe lên liền nhìn qua kính chắn gió, thấy cô ngồi trong xe, cúi đầu ăn đồ ăn.

Lúc đó, hắn không nghĩ quá nhiều, liền nói hai chữ: "Dừng xe."

Sau đó, hắn ngồi yên trong xe, cách cửa sổ xe nhìn chăm chăm cô hai tiếng đồng hồ.

Không phải ông nói cô đến công ty đưa cơm cho hắn sao? Sao cô lại ngồi ăn trong xe một mình, thậm chí còn rửa sạch hộp? Sau khi ăn uống xong, cô còn nhàn nhã ngủ trong xe?

"Cô thiếu gia? Tiểu Vương thấy xe dừng lại quá lâu, lại lên tiếng gọi Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh khinh thường nháy mắt một cái, đem thu hồi những suy nghĩ sâu sắc, nhắc điều thuốc hút một hơi, sau đó nhìn hướng xe của Tàn Chi Ái lao đi.

Đó là hướng nhà cũ họ Cố,... Cô lấy cơm hộp ở Cố Gia, bây giờ chẳng lẽ ăn xong lại đi trả hộp?

Cố Dư Sinh gạt tàn thuốc vào thùng rác, lại nhắc mí mắt nhìn về phía Tiểu Vương, thờ ơ nói: "Quay xe, trở về nhà cũ một chuyến!"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 75: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (5)

Không phải vừa từ nhà cũ đi ra sao? Tại sao lại phải trở về?

Tiểu Vương vừa khởi động xe vừa kinh ngạc nhìn về phía Cố Dư Sinh qua gương chiếu hậu.

Một bên khuôn mặt lãnh đạm của người đàn ông này khiến cho người ta hoàn toàn không thể đoán được lúc này trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Xe mới vào cửa Cổ gia, Tiểu Vương đã nhìn thấy xe của Lương Đâu Khẩu, hắn vừa định nói: "Thật khéo, đúng lúc Lương tiểu thư về đến", sau đó giống như hiểu được nói như thế có ý gì, lại đem lời nói kia nuốt xuống bụng.

Thiếu gia nhìn thấy xe của Lương tiểu thư, bảo hắn dừng xe, mãi đến khi tiểu thư lái xe đi, hắn mới nói quay lại nhà cũ, Thiếu gia... không phải vẫn luôn ghét Lương tiểu thư sao?

Tiểu Vương càng nghĩ càng mơ hồ, sau khi dừng hẳn xe, hắn không nhìn được lại nhìn vào kính chiếu hậu, đánh giá Cố Dư Sinh một hồi.

Cố Dư Sinh dập diều thuốc, ra hiệu cho Tiểu Vương chờ trong xe, một mình xuống xe.

Hắn không gõ cửa mà tự mình nhập mật khẩu, kéo cửa nhà, vừa bước vào một bước liền dừng lại.

"Ăn, má Trương làm đều là những món Dư Sinh thích ăn, anh ấy đều ăn hết sạch! Sau khi ăn no uống say, anh ấy còn muốn cháu ở lại công ty thêm một chút, nhưng buổi chiều Dư Sinh còn phải làm việc nên anh ấy sợ cháu ở lại đó không tiện, vì thế cháu quay trở lại đây..."

Vừa rồi còn đang buồn bực, Lương Đậu Khẩu ở trên đường làm như vậy là có ý gì, nhưng khi Cố Dư Sinh nghe thấy những lời của cô trong phòng truyền tới, hắn liền hiểu rõ mọi chuyện.

Cô quay về nói với ông là cô đến công ty đưa cơm cho hắn, thực tế là cô không hề muốn đi...

Cô ở trên đường ăn cơm xong, còn đem hộp rửa sạch, còn nghỉ ngơi, trở lại nhà cũ sẽ làm cho màn trình diễn càng chân thực, giống như cô thật sự đến công ty, cùng hắn ăn cơm xong rồi.

Trước đây Lương Đậu Khẩu không phải như vậy, cô biết rõ hắn chán ghét cô, nhưng một mực giả vờ như không biết, chỉ cần có cơ hội, cô ta sẽ chạy đến công ty của hắn.

Nhưng cô hôm nay... Chỉ trong chốc lát, Cố Dư Sinh liền nghĩ đến bảy ngày trước, đêm sinh nhật của ông đó, ở trên xe, cô bị hắn hù đến sợ run cầm cập, trong miệng lại nhai nói thảm: "Tôi thề, tôi sẽ không quên lấy anh nữa, tôi đảm bảo có thể rời xa anh bao nhiêu liền cách xa anh bấy nhiêu."

Trong ánh mắt Cố Dư Sinh dần trở nên thâm thúy, vừa nãy hắn không nghĩ tới, cô ở trên đường làm một loạt những hành động như vậy, kỳ thực đều không muốn quấy rầy hắn, tách mình ra khỏi hắn, không quên lấy hắn... Cô thật sự làm theo ý hắn, không quên lấy hắn?

"Ông, người nghỉ trưa dậy rồi sao? Vậy chúng ta đấu một ván cờ nha?" Trong phòng lúc này lại thay đổi đề tài.

Cố Dư Sinh hoàn hồn, không đi vào trong mà lui về phía sau, nhẹ nhàng đóng cửa, quay lưng đi xuống bậc thang, trở lại xe.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 76: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (6)

Hắn mở cửa xe, lúc Cố Dư Sinh ngồi trên xe, Tiểu Vương quay đầu nhìn biểu hiện cổ quái của hắn một chút.

Thiếu gia đã đến cửa nhà rồi, nhưng tại sao lại chỉ đứng ở cửa một lúc rồi quay đi?

Tiểu Vương có rất nhiều nghi ngờ muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, chỉ là sau khi Cố Dư Sinh ngồi ổn định, lại khởi động xe, lúc cửa nhà cũ mở ra, mới hỏi: "Thiếu gia, chúng ta trở lại công ty sao?"

Cố Dư Sinh chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, không biết đang nghĩ gì, không trả lời câu hỏi của Tiểu Vương.

Tiểu Vương không hỏi lại, trực tiếp lái xe về hướng công ty.

Xe chạy chừng được hai mét, hắn lại theo thói quen tìm thuốc hút.

Tiểu Vương vừa chú ý nhìn đường, vừa len lén quan sát biểu hiện của Cố Dư Sinh.

Hắn luôn cảm thấy Cố Dư Sinh lúc này so với ngày thường có điểm không giống nhau, nhưng hắn lại không nói ra được là không giống chỗ nào.

Lúc xe sắp đến cửa công ty, Cố Dư Sinh bỗng nhiên lên tiếng: "Về nhà một chuyến đi."

Thiếu gia từ sau khi tiểu thư vào ở trong nhà hắn, ngoại trừ lúc Lương tiểu thư đi đóng phim hai tháng, hắn hoàn toàn không về nhà, sao bây giờ bỗng nhiên lại muốn về nhà?

"A" Tiểu Vương nhất thời không không chế sự ngạc nhiên của mình, thốt lên một tiếng, sau đó liền ý thức được mình thất thố, vội vàng đổi giọng: "Vâng, thiếu gia"

Sau đó quay xe hướng về phía nhà.

Mãi cho đến khi xe dừng lại trong khuôn viên nhà, Cố Dư Sinh mới xuống xe đi vào nhà, lúc Tiểu Vương lái xe rời khỏi công ty đột nhiên nhớ tới, vừa rồi lúc thiếu gia ở trên xe hút thuốc, sở dĩ đem đến cho hắn một cảm giác khác với ngày thường là do hôm nay hắn có chút... hình như là mờ mịt. Mờ mịt...? Đúng, chính là mờ mịt, chính là từ này, nhưng lại không nghĩ ra không giống sự mờ mịt bình thường ở điểm nào.

-

Tần Chỉ Ái không ở nhà cũ của Cố gia ăn cơm, bốn giờ rưỡi chiều đã lái xe trở về biệt thự của Cố Dư Sinh.

Tuy rằng còn chưa đến giờ tan tầm, nhưng cũng gần đến giờ tan tầm nên đường hơi đông, lộ trình bình thường phải đi bốn mươi phút hôm nay cô phải đi nửa giờ đồng hồ mới về tới nhà.

Dừng xe trong nhà xong, Tần Chỉ Ái dùng thang máy lên tầng hai.

Ở cửa thang máy đổi dép lê, Tần Chỉ Ái xách túi đi về phía phòng ngủ.

Vừa mới đẩy cửa ra, cô còn chưa đi vào trong bước nào đã nghe mùi thuốc lá nồng nặc đập thẳng vào mặt.

Tần Chỉ Ái nhíu mi một hồi, sau đó như nghĩ tới điều gì ngẩng đầu lên, nhìn lại trong phòng.

Cố Dư Sinh vắt chân lên ngồi trên ghế salon hút thuốc, gạt tàn thuốc trước mặt hắn chất đầy tàn thuốc to nhỏ.

Cửa sổ mở ra, cơn gió mùa hạ lúc chạng vạng không ngừng thổi, thỉnh

thoảng lướt qua bờ vai của hắn.

Tần Chỉ Ái đứng ở cửa khiếp sợ một hồi mới chịu đi vào.

Cố Dư Sinh hắn... hắn, hắn sao lại về nhà?

Ngay lúc cô đang chần chừ, không biết nên đi vào hay quay đi, Cố Dư Sinh nhận ra động tĩnh, nghiêng đầu nhìn thấy bóng người của cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 77: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (7)

Thân thể của Tần Chỉ Ái theo bản năng cứng đờ, qua một lát, cô mới nhúc nhích môi một chút, muốn mở miệng chào hấn, nhưng sau đó lại nghĩ đến hấn ước gì có thể rũ bỏ mọi quan hệ với cô, sẽ không chủ động bắt chuyện với cô, liền rũ mắt không lộ ra vẻ ảm đạm, bỏ ý định chào hỏi qua một bên.

Tần Chỉ Ái trầm mặc không một tiếng động đứng trước cửa, trước sau vẫn không đi vào.

Cố Dư Sinh cũng không nói ý của hấn.

Yên tĩnh như vậy lại khiến cho không khí trong phòng rối tinh rối mù.

Dần dần, Tần Chỉ Ái chịu không nổi, nghĩ đến một lời giải thích, mở mắt ra, Cố Dư Sinh cũng trầm mặc giống như cô một hồi, hạ tay lên tiếng: "Cô qua đây."

Hình như từ lúc cô vào nhà này đến nay đã ba tháng, đây là lần đầu tiên hấn mở miệng nói chuyện ôn hòa nhã nhặn với cô... Tần Chỉ Ái *thụ sủng nhược kinh liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh, sau đó hạ mắt, dừng lại một lúc mới từ từ cất bước đi vào phòng.

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà kinh ngạc, giật mình.

Khoảng cách càng gần Cố Dư Sinh, mùi thuốc lá càng nồng, khiến Tần Chỉ Ái càng bất an.

Cô đúng là không có dũng khí đứng quá gần hấn, dừng lại lúc cách hấn một mét.

Cố Dư Sinh ngậm thuốc nhìn Tần Chỉ Ái một chút, sau đó lại dừng lại trong chốc lát, liền lấy trong túi một phong thư đưa cho cô.

Tần Chỉ Ái không hiểu liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh, thấy hắn hoàn toàn không có ý muốn giải thích, liền đưa tay ra nhận, cúi đầu mở miệng phong thư ra, bên trong là một xấp tiền mặt.

Hắn đưa tiền cho cô làm gì?

Lúc Tần Chỉ Ái sững sờ nhìn phong thư, quản gia lên lầu gõ cửa, phá vỡ yên tĩnh bên trong: "Thiếu gia, tiểu thư, cơm tối chuẩn bị xong rồi."

"Ừ." Cố Dư Sinh đáp, ra hiệu cho quản gia xuống trước, sau đó khẽ ngược cổ nhìn cô gái đang sững sờ cầm phong thư, lại dập tắt thuốc trong gạt tàn, đứng lên nhàn nhạt giải thích: "Đây là tiền thuốc men"

Lại không cần biết cô có nghe rõ hay không, liền vòng qua cô ra khỏi phòng, đi xuống lầu.

Đây là tiền thuốc men... Mấy chữ này xoay chuyển trong đầu Tần Chỉ Ái hai vòng, cô liền nhớ tới lần xảy ra tai nạn, Ngày hôm sau, hắn nói trong điện thoại: "Ngày hôm qua bỏ ra bao nhiêu tiền thuốc men, tôi sẽ để thư ký đem tới cho cô, tôi không muốn mắc nợ cô, để cô không có cớ hội dây dưa với tôi."

Vì vậy, lần đầu tiên hắn chủ động dùng ngữ khí bình thường nói chuyện với cô chỉ là do hắn có liên quan đến chuyện lúc đó.

Nhưng hắn có biết không? Đêm hôm đó cô không phải dùng thân phận của Lương Đẩu Khẩu cứu hắn mà là thân phận của người con gái bị hắn thất hẹn hai lần, bị hắn quên sạch vẫn còn chưa từ bỏ ý định giúp hắn nhớ lại, là thân phận của Tần Chỉ Ái cứu hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 78: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (8)

Tần Chỉ Ái không biết mình ngăn người nhìn phong thư bao lâu đến khi cô lấy lại được tinh thần, ngoài trời đã biến thành một mảnh đen kịt.

Cô đem phong thư tùy ý ném vào tủ ngăn kéo của bàn trang điểm, xoay người rời đi.

Lúc Tần Chỉ Ái xuống phòng ăn, không nghĩ Cố Dư Sinh vẫn còn ngồi trên bàn ăn bữa tối, hần nghe thấy tiếng động, mở mắt nhìn về phía cô một cái, trên mặt không có chút cảm xúc nào, giống như cô không hề tồn tại, liền cúi đầu tiếp tục một tay bưng chén canh, một tay trượt điện thoại di động xem tin tức.

"Tiểu thư, cô muốn ăn cái gì? Quản gia kéo ghế ngồi đối diện Cố Dư Sinh, "Ăn mì giống thiếu gia, hay là vẫn ăn cơm?"

Từ lúc vào biệt thự của Cố Dư Sinh tới nay đã ba tháng, ngoại trừ lúc ở nhà cũ cùng ông ăn cơm, Tần Chỉ Ái cũng chưa từng ngồi ăn trên cùng một bàn với Cố Dư Sinh, cô ngừng bước một chút, mới đi đến ghế dựa ngồi xuống, nhẹ giọng nói với quản gia: "Cơm đi."

"Được, tiểu thư." Quản gia trả lời xong, rất nhanh bới cho Tần Chỉ Ái một chén cơm.

Tần Chỉ Ái nhỏ giọng nói "Cảm ơn", tay cầm đũa xới tới cơm lên.

Trong phòng ăn rất yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh đũa tình cờ đụng vào đĩa hoặc mâm, phát ra âm thanh lạnh lạnh, cũng không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Lúc Tần Chỉ Ái tới, canh trong chén của Cố Dư Sinh không còn lại bao

nhiều, hấn nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động một chút liền ngẩng đầu lên ực một cái cạn chén canh, sau đó đặt chén xuống, rồi đứng lên đi.

Có thể là do buổi trưa ăn nhiều quá, có thể là do Cố Dư Sinh, Tần Chỉ Ái không có khẩu vị, cô đối diện với bàn lớn đầy thức ăn, chỉ có thể ép mình ăn nửa chén cơm rồi buông đũa xuống.

Cô không lập tức đứng dậy, ngồi trên ghế một chút, đợi đến lúc thấy quản gia đi vào mới thấp giọng hỏi: "Anh ấy... đang làm gì?"

Cô vốn định hỏi xem hấn đã đi chưa, nhưng lời chưa kịp nói ra đã cảm thấy không ổn cho lắm, mới sửa lại.

"Thiếu gia sao? Ở trong phòng khách xem tivi."

Nghe được câu trả lời của quản gia, sắc mặt Tần Chỉ Ái bình tĩnh "Ừ." một tiếng, không nói nữa, nhưng trong lòng lại thấp thỏm không yên.

Cô tiếp tục ngồi trong phòng ăn một lúc, cưỡng chế thấp thỏm trong lòng, đi ra khỏi phòng ăn.

Cố Dư Sinh ngồi trên ghế sofa chính giữa phòng, gác chân xem thể vận hội Olympic.

Trên tivi đang chiếu cuộc thi đấu bi sắt, âm lượng rất nhỏ, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh reo hò của khán giả.

Cố Dư Sinh có lẽ chú tâm vào trận đấu, nên không lưu ý đến Tần Chỉ Ái đi ra khỏi phòng ăn.

Tần Chỉ Ái đứng cách đó không xa, theo dõi hấn một lúc, phát hiện từ đầu đến cuối hấn dường như không có ý định muốn rời đi, liền nghiêng đầu nhìn đồng hồ.

Đã hơn chín giờ tối, muộn như vậy, hấn còn không đi... Đêm nay, hấn sẽ ngủ ở nhà sao?

Cô ngủ trong phòng ngủ chính của hắ... Vì vậy, nếu như đêm nay hắ ngủ ở nhà, chẳng phải sẽ cùng hắ ngủ trong cùng một phòng trên cùng một chiếc giường sao?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 79: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (9)

Chung một phòng trên cùng một giường?

Mấy chữ này vừa xuất hiện trong đầu Tần Chỉ Ái, liền khiến cô nhớ lại hần đã từng ở trên giường đối xử với cô như thế nào.

Một loạt khủng hoảng không thể diễn tả thành lời trong nháy mắt liền bao phủ lấy cô, chỉ mới mấy giây, bàn tay của Tần Chỉ Ái đã đổ mồ hôi lấm nhá ướt nhét.

Tần Chỉ Ái biết, mấy lần trước hần tàn nhẫn với cô như vậy là do ông bắt hần về nhà.

Hôm nay hần lại chủ động về nhà, hần sẽ đối xử với cô như thế nào, cô vẫn không có can đảm nằm trên cùng một chiếc giường với hần...

Có điều, hần cũng không muốn ngủ cùng một giường với cô đâu, hơn nữa hần cũng đã nói, nhìn thấy hần thì có thể cách xa hần bao nhiêu thì phải cách xa hần bấy nhiêu...

Đã biết sớm mọi chuyện như vậy, nhưng khi nó đến, Tần Chỉ Ái vẫn cảm thấy bấn loạn.

Đó là phòng ngủ của hần, cô cũng không thể đuổi hần đi...

Tần Chỉ Ái rũ mi mắt, nhìn chăm chăm điện thoại nhìn một lát, sau đó ngẩng đầu lên, vừa chuẩn bị bảo quản gia pha cho mình một chén trà, đã nhìn thấy quản gia bưng một đĩa trái cây từ nhà bếp ra.

Tần Chỉ Ái còn chưa mở miệng nói chuyện, quản gia đã cười híp mắt nói: "Tiểu thư, cô cùng thiếu gia ăn trái cây chứ?"

Tần Chỉ Ái khẽ lắc đầu, nhìn về phía Cố Dư Sinh đang ngồi một hồi, sau đó mới nhẹ giọng nói: "Không được, tôi còn có kịch bản chưa học, hai ngày nữa phải quay rồi, tôi lên lầu trước."

Dừng một chút, Tần Chỉ Ái đem lời chưa nói được nói ra: "Người pha một chén trà, mang lên lầu hai đi."

"Vâng, tiểu thư."

Tần Chỉ Ái khẽ cười, không lên tiếng, cầm điện thoại di động lên lầu.

Lúc cô biến mất ở khúc quanh trên lầu, người ngồi trên ghế salon vẫn duy trì tư thế gác chân, không nhúc nhích, hơi nghiêng đầu nhìn về phía cầu thang, mặt không biểu cảm, nhìn nửa phút, hắn quay lại tivi, đưa tay tìm hộp thuốc lá trên bàn, vừa lấy vừa châm thuốc, vừa tiếp tục xem tivi.

-

Mười một giờ, Cố Dư Sinh tắt tivi, đi vào phòng ăn rót một ly nước ấm, uống xong mới lên lầu hai.

Lúc hắn đẩy cửa ra, quay đầu nhìn về phía căn phòng cuối hành lang một cái.

Đèn bật, phát ra ánh sáng loang loáng, trên ghế mây có một cô gái, nhìn chăm chú kịch bản.

Trong không gian xanh biếc tươi tốt, có mấy bồn hoa dành dành và hoa nhài vừa nở.

Dừng lại mười mấy giây, hắn dờ mắt, tay hơi dừng lại một chút, sau đó liền mở cửa đi vào phòng.

Tắm nước nóng thoải mái, hắn từ phòng tắm đi ra, phòng ngủ vẫn chỉ có một mình hắn.

Cố Dư Sinh liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, ánh đèn xung quanh đều đã tắt,

chỉ có nhà kính kia còn ánh đèn nhàn nhạt tỏa sáng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 80: Tình Thâm Nhưng Duyên Đã Hết (10)

Cố Dư Sinh theo thói quen tìm một điều thuốc, bật lửa, sau đó đứng trên ban công, nhìn chăm chăm ánh sáng nhàn nhạt từ phòng Tần Chỉ Ái ngồi, từ từ hút thuốc.

Hút thuốc xong, ánh đèn trong căn phòng kia vẫn không có dấu hiệu sẽ tắt, hai tay Cố Dư Sinh chống lên lan can, nhìn chăm chăm bóng đêm mờ mịt một lát, lại thu tầm mắt, sắc mặt ảm đạm quay trở lại phòng ngủ, lên giường, tắt đèn.

Sau khi tỉnh lại, ngoài trời đã sáng, Cố Dư Sinh sờ soạng tìm điện thoại, hơi híp mắt nhìn thời gian, bảy giờ rưỡi sáng.

Lúc hần vén chăn xuống giường, mới chú ý trên giường chỉ có một mình hần.

Cố Dư Sinh không quá để ý, chỉ hơi nhúu mày liền đi vào nhà tắm.

Rửa mặt xong, Cố Dư Sinh mặc âu phục, đeo cravat đi về phía cửa phòng.

Kéo cửa ra, vừa bước một bước ra ngoài, liền nghe thấy âm thanh của quản gia từ cuối dãy phòng truyền tới đầy ngạc nhiên: "Tiểu thư, sao cô lại ngủ ở đây?"

Động tác đeo cravat của Cố Dư Sinh dừng lại, hần quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, người phụ nữ tối qua ngồi trên ghế mây đã bị quản gia đánh thức, cô giống như không còn sức lực, mờ mịt một chút, một lúc sau mới cười với quản gia một cái, giọng như không có gì xảy ra: "Tối qua học kịch bản tới khuya, không ngờ lại ngủ quên ở chỗ này."

"Cũng không có chẵn, cô có thể bị cảm đó..." Quản gia đau lòng nói, lại càng lên giọng: "...Tiểu thư, cô xem cô bị muỗi chích sưng khắp người, trên mặt cũng có, tôi lấy thuốc xức cho tôi một chút..."

"Không sao đâu." Cô gái đó gọi quản gia lại, vẻ mặt hơi nhăn tỏ vẻ phản đối, sau một lát hỏi: "Thiếu gia đâu? Anh ấy... thức chưa?"

"Đã thức rồi, lúc tôi tới có vào phòng ngủ nhìn một cái, không thấy ai trên giường, có thể là đang rửa mặt." Dừng một chút, quản gia lại nói: "Bữa sáng cũng chuẩn bị xong rồi, Tiểu thư, cô muốn ăn sáng không?"

"Không cần, tôi còn chưa học thuộc kịch bản, sáng sớm tinh thần thoải mái trí nhớ cũng tốt hơn, tôi học thuộc rồi sẽ xuống ngay, bà chuẩn bị thức ăn cho thiếu gia đi..."

Lời của cô còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh đã thu lại tầm mắt, xuống lầu, vừa làm như không có chuyện gì xảy ra vừa tiếp tục thắt cravat, chỉ là khuôn mặt đẹp trai trong lúc đó hiện lên một vết lạnh lẽo, cao cao tại thượng.

Lúc Cố Dư Sinh xuống cầu thang, quản gia cũng từ trên lầu chạy xuống, nhìn thấy hắn lập tức ngừng bước: "Chào thiếu gia."

Cố Dư Sinh như không nghe thấy tiếng quản gia, tiếp tục xuống lầu.

Quản gia đã quen với thái độ này của hắn, không để ý tiếp tục hỏi: "Thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong, ngài có muốn ăn không?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 81: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (1)

Cố Dư Sinh thất cravat nhiều lần đều không được, khi nghe đến câu nói này của quản gia, hắn chợt nhớ tới vừa rồi Tần Chỉ Ái nói những lời đó với quản gia, tay hắn run lên, thất cravat càng thêm loạn.

Quản gia ở phía sau Cố Dư Sinh, không nhìn thấy sắc mặt của hắn, thấy hắn không nói lời nào liền hỏi lại: "Hay là thiếu gia chờ đến khi tiểu thư học xong kịch bản rồi cùng ăn?"

Quản gia còn định nói tiếp, Cố Dư Sinh bỗng đem cravat kéo ra, đá vào tay vịn ở chân cầu thang một cái, rống lên: "Ăn cái gì mà ăn, ai thèm ăn chung với cô ta?"

Quản gia bị dọa đến không dám nói tiếp, thở mạnh cũng không dám.

"Sau này tôi ăn cơm ở trên bàn đừng để tôi nhìn thấy mặt cô ta! Phiền phức! Còn nữa, bà cũng đừng hờ một chút là nhắc đến cô ta trước mặt tôi, nghe thôi cũng thấy bức mình!" Cố Dư Sinh quay đầu tàn nhẫn trừng quản gia một cái, quản gia sợ đến mức run run một lúc lâu, sau đó liền nghe tiếng hắn bước chân ra cửa, thay giày, không nói thêm câu nào, liền kéo cửa ra ngoài.

Lúc đóng cửa, hắn dùng sức rất lớn, tạo nên một âm thanh "Ầm" đình tai nhức óc, các cửa kính đều theo đó mà chấn động lung lay mấy lần, phát ra tiếng loảng xoảng.

.....

Trong nhà kính, Tần Chỉ Ái hoàn toàn có thể nghe được những lời Cố Dư Sinh nói.

Cô bỗng nắm chặt kịch bản trong tay, ở trên ghế mây một đêm, vốn không thể nào ngủ ngon, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

Mãi cho đến khi trong vườn có tiếng xe Cổ Dư Sinh khởi động liền biến mất không thấy tăm hơi, Tần Chỉ Ái mới phản ứng lại, sau đó cô mới bắt giác phát hiện, kịch bản trong tay cô vì dùng sức quá nhiều, gân xanh đều nổi lên, thân người càng run dữ dội.

Cô dùng hết sức lực mới có thể khôi phục tinh thần, thông thả và bình tĩnh lại, nhưng khóe mắt cô nhìn kịch bản, lại có một vệt nước mắt, vẫn không nhìn được từ từ rơi xuống.

-

Ăn sáng xong, Tần Chỉ Ái quay về phòng ngủ bù.

Sau bữa cơm trưa, Tần Chỉ Ái ngồi trước bàn trang điểm, trang điểm lại một chút, sau đó thay một bộ quần dài áo trắng đi xuống lầu.

Lương Đậu Khấu cách mỗi phim đều tham gia một buổi họp mặt các diễn viên nổi tiếng.

Chu Tịnh từng nói buổi họp mặt này ban đầu là do Lương Đậu Khấu tổ chức.

Nói là gặp mặt người nổi tiếng, thực ra là tập hợp con gái của những nhà có tiền, nhìn có vẻ như là một bữa tiệc trà nhàn nhã, thực chất là nơi khoe khoang phú quý.

Tần Chỉ Ái không thích những nơi như vậy, nhưng Lương Đậu Khấu lại không thể không đến những chỗ như vậy một lần, vì vậy, cách một khoảng thời gian Chu Tịnh sẽ sắp xếp cho Tần Chỉ Ái tham dự một lần.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 82: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (2)

Trưa hôm nay, sở dĩ Tần Chỉ Ái phải xuống lầu chuẩn bị ra ngoài chính là để tham gia họp mặt các diễn viên nổi tiếng.

Cầm chìa khóa, khởi động xe, Tần Chỉ Ái mới nhớ hôm nay là thứ sáu, xe này đã đến hạn bảo trì.

Trong biệt thự không phải không có xe nhưng có điều đó đều là xe của Cố Dư Sinh, Tần Chỉ Ái không dám đụng đến, hiện tại nếu để Chu Tịnh phái tài xế đến đón cô, chắc chắn sẽ trễ, Tần Chỉ Ái ngồi yên trong xe, cầm điện thoại gọi một chiếc xe chuyên dụng.

Không biết là ai chọn địa điểm họp mặt, nơi đó là một hội quán suối nước nóng ở vùng ngoại thành.

Lúc Tần Chỉ Ái đến ghé riêng trong phòng đã có rất nhiều người tới, rất náo nhiệt.

Lương gia ở Bắc Kinh tuy không mạnh như Cố gia, nhưng cũng có thể coi là một gia tộc lớn, Lương Đậu Khẩu có thể tổ chức họp mặt như vậy trong giới quý tộc ở Bắc Kinh tất nhiên cũng phải có địa vị nhất định, vì vậy nên Tần Chỉ Ái vừa đến đã có không ít người vây lại đồn dập bắt chuyện với cô.

Đợi đến khi Tần Chỉ Ái nói chuyện xã giao xong, lúc ngồi xuống mới phát hiện Tường Tiêm Tiêm ngày hôm nay cũng đến.

Huyết thái dương của Tần Chỉ Ái nhói đau, mọi người vẫn chưa hoàn toàn ngồi xuống, Tần Chỉ Ái đã cười xán lạn đến nói chuyện với cô: "Chị Khẩu, chị đã đến, em giới thiệu cho chị một người, đây là bạn trai em, Lâm Quang Vinh."

Nói xong, Tưởng Tiêm Tiêm liền quay đầu về phía Lâm Quang Vinh yếu đuối nói: "Quang Vinh, đây là người chị họ mà em đã nói với anh, Lương Đậu Khấu, thiếu phu nhân của Cố gia."

Lâm Quang Vinh hướng về Tần Chỉ Ái gật đầu một cái: "Chào chị."

Tần Chỉ Ái luôn bình tĩnh, tuy rằng trong lòng cô cũng tò mò không biết lần này Tưởng Tiêm Tiêm lại giở quỷ kế gì nhưng trên mặt cũng không biểu lộ bất kỳ một cảm xúc nào, bình tĩnh nói: "Chào cậu."

Tần Chỉ Ái cùng Lâm Quang Vinh chào hỏi xong, Tưởng Tiêm Tiêm liền quay về phía Lâm Quang Vinh làm nũng: "A Vinh, em muốn ăn nho."

Lâm Quang Vinh không hề do dự đứng lên, để đồ ăn của mình lên bàn, đi lấy cho Tưởng Tiêm Tiêm một ít nho.

Lâm Quang Vinh vừa mới quay lại ngồi cạnh Tưởng Tiêm Tiêm, Tưởng Tiêm Tiêm liền nhú mày: "Móng tay của em vừa mới làm, không lột vỏ nho được..."

Lần này cô ta nói còn chưa hết câu, Lâm Quang Vinh liền cầm một quả nho, bắt đầu giúp cô ta lột vỏ.

Trong lúc ăn nho, Tưởng Tiêm Tiêm còn yêu cầu không ngừng, một lúc muốn uống trà sữa, một lát lại đòi uống nước trái cây, Lâm Quang Vinh vô cùng dễ tính, Tưởng Tiêm Tiêm có bao nhiêu yêu cầu cũng đều nhân nhượng cô ta.

Bên trong không ít người nổi tiếng đều nhìn thấy cảnh này, có người có quan hệ tốt với Tưởng Tiêm Tiêm, không nhịn được ao ước mở miệng: "Tiêm Tiêm, bạn trai của cô đối với cô thật tốt."

"Nếu như một người đàn ông thật sự yêu thích một người phụ nữ, nhất định sẽ đối xử với cô ấy thật tốt nha..." Tưởng Tiêm Tiêm kéo dài chữ "nha" sau đó liền nhìn Tần Chỉ Ái, nháy mắt tỏ vẻ vô hại hỏi lại: "Chị Khấu, em nói đúng không?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 83: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (3)

Nghe được câu này, Tần Chỉ Ái cuối cùng cũng đã hiểu được công dụng của Lâm Quang Vinh.

Ban đầu ở tiệc sinh nhật của Cố lão gia, Tưởng Tiêm Tiêm chính mắt nhìn thấy cô đứng đợi Cố Dư Sinh mấy tiếng đồng hồ ngoài đường, ngày đó vốn muốn làm khó cô, cuối cùng lại bị cô giả vờ đau bụng né đi, ngày hôm nay dẫn theo Lâm Quang Vinh, chính là để rửa nhục.

Một người đàn ông nếu thật sự yêu thương một người phụ nữ sẽ đối xử tốt với cô ấy... Lời này, người khác không hiểu được ý nghĩa bên trong, nhưng Tần Chỉ Ái hoàn toàn có thể hiểu được.

Tưởng Tiêm Tiêm thay đổi biện pháp quá bất ngờ, chỉ dùng ngôn ngữ như vậy cũng có thể nói cho cô biết, Cố Dư Sinh không thích cô.

Nếu đổi lại là Lương Đậu Khấu, có thể lúc này cô ấy sẽ xù lông lên cãi lại Tưởng Tiêm Tiêm, nhưng đáng tiếc lúc này cô lại là Tần Chỉ Ái, cô luôn không thích bị người ta chế giễu, vì vậy, vẻ mặt lạnh nhạt của Tần Chỉ Ái phảng phất giống như không hiểu những lời cô ta đang nói, mỉm cười gật đầu: "Tiêm Tiêm nói rất đúng."

Tưởng Tiêm Tiêm đã có ý định công kích cô, liền bị Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng cản phá, tất nhiên cô ta sẽ không vui, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười xán lạn: "Kỳ thật Lâm Quang Vinh cũng không vĩ đại như vậy, anh ấy chỉ nuông chiều em thôi, đàn ông không phải đều như vậy sao? Gặp được người họ thích thích đều sẽ nâng như nâng trứng..."

Nói tới đây, Tưởng Tiêm Tiêm bỗng nhiên hơi nghiêng đầu, biểu hiện nghiêm nghị lại: "Có điều, mọi người có biết không? Em có một người bạn,

cô ấy rất thảm, chồng của cô ấy đối xử với cô ấy không tốt chút nào..."

Một đám phụ nữ nghe mấy chuyện thị phi này thì rất hứng thú, Tưởng Tiêm Tiêm thấy vậy liền xoay chuyển tất cả mọi sự chú ý vào câu chuyện của cô ta.

"Người bạn kia của tôi nha, cô ấy dính chặt lấy một kẻ có tiền, người có tiền kia cưới cô ấy, nhưng một chút tình cảm cũng không có, thậm chí còn chán ghét cô ấy, mọi người có biết không, tôi tận mắt nhìn thấy cô ấy cùng hẹn với chồng đi ăn cơm, kết quả chồng của cô ta để cô ấy đợi dưới ánh nắng chói chang ba tiếng đồng hồ, mới đến rước..."

Ban đầu Tần Chỉ Ái còn không biết "người bạn" cô ta nói là ai, nhưng hiện tại cô đương nhiên hiểu rõ cô ta chính là đang kể chuyện của cô.

Cô càng biết rõ, Tưởng Tiêm Tiêm ước gì cô sẽ trở mặt cãi nhau với cô ta, làm cho mọi người đều biết mình chính là người bạn kia.

Tần Chỉ Ái bùng một chén trà nóng, tựa lưng vào ghế salon, mặt có ý cười, tỏ vẻ như mình hoàn toàn không quen biết nhân vật chính trong câu chuyện của cô ta.

Tưởng Tiêm Tiêm đã nhìn thấy cô biểu hiện như vậy, mắt hơi trầm xuống, sau đó lại nói thêm một câu: "...Bây giờ là giữa mùa hè, trời nắng chang chang, phải đứng đợi dưới ánh nắng chói chang như vậy ba tiếng."

"Trời ạ, bạn của cô có thể chờ sao?"

"Nếu như là tôi, đã sớm trở mặt rồi, không được chút nào, cần một người đàn ông như vậy để làm gì?"

"Tiêm Tiêm nói rồi mà, người phụ nữ kia nhất định dính chặt lấy người đàn ông đó mà."

"Vậy chỉ có thể nói người phụ nữ kia không biết xấu hổ thôi..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 84: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (4)

Những người xung quanh nghe chuyện xong liền nói ra cảm nhận của mình, lúc có người nói ra chữ "Không biết xấu hổ", Tưởng Tiêm Tiêm cười khanh khách, nhìn Tần Chỉ Ái một chút, trong mắt lộ vẻ đắc ý vênh váo.

Tần Chỉ Ái làm như không nhìn thấy gì, rũ mắt không nhanh không chậm uống một ngụm trà nóng, sau đó ngẩng đầu lên, tiếp theo lại ôn hòa mở miệng: "Người phụ nữ kia không biết xấu hổ, tốt xấu cũng chiếm được người đàn ông cô ấy muốn, tôi biết có một người phụ nữ, cô ta đeo bám một người đàn ông ba năm, cũng không chiếm được người đàn ông kia."

Tưởng Tiêm Tiêm và Lương Đậu Khẩu cùng tuổi, năm đó cùng học trung học phổ thông.

Tưởng Tiêm Tiêm theo đuổi Ngô Hạo, trong trường cấp ba rất náo động.

Hứa Ôn Noãn là bạn thân của cô, lúc cấp ba đều đem chuyện của Tưởng Tiêm Tiêm nói tường tận cho cô biết.

Nếu Tưởng Tiêm Tiêm dùng kế cây dâu mắng cây hòe muốn khiến cô lúng túng, cô cũng sẽ dùng cách gây ông đập lưng ông.

Tần Chỉ Ái không chút biến sắc nhìn lướt qua Tưởng Tiêm Tiêm, cô ta không nghĩ Tần Chỉ Ái là đang nói cô ta, lại cười chờ Lâm Quang Vinh dứt cô ta ăn nhỏ.

Ánh mắt Tần Chỉ Ái lóe lên, giống như kể chuyện xưa, tiếp tục nói: "Lúc nữ sinh kia quần chặt lấy nam sinh, mỗi sáng đều đem bữa ăn sáng cho cậu ta, nam sinh kia ngày nào cũng đem thức ăn cô ta làm ném vào thùng rác, nữ sinh kia cứ như vậy không ngừng làm đồ ăn sáng ba năm."

Tần Chỉ Ái nói đến đây, liếc nhìn Tường Tiêm Tiêm, cô cuối cùng hiểu Tần Chỉ Ái đang nói cô ta, gương khoe môi, nụ cười cứng lại.

Tần Chỉ Ái cười nhẹ, dùng cách kể chuyện của Tường Tiêm Tiêm, nhấn mạnh một câu: "Nữ sinh kia dính chặt lấy người ta, còn nhân lúc ở trong phòng KTV cởi quần áo, dụ dỗ người ta nữa."

"Loại con gái này thật đáng buồn nôn."

"Đúng vậy, người kia tốt xấu cũng đã là vợ chồng, cái gì đây, chẳng là cái thá gì, vẫn để bị coi thường như vậy ba năm, đúng là không biết xấu hổ."

"Đúng vậy, ở trong KTV dám cởi quần áo, thật là..."

Mọi người mỗi người một câu, nói càng ngày càng nặng.

Tường Tiêm Tiêm nghe được, nụ cười gượng gượng cũng ngày một méo mó.

Lúc này Tường Tiêm Tiêm càng cười không nổi, Tần Chỉ Ái lại muốn làm cho cô cười.

Cô ta vừa rồi không phải muốn làm cho người khác cười cô sao? Được thôi, cô sẽ trả lại cho cô ta gấp bội.

Cô ta và Lương Đậu Khấu có thâm thù đại hận gì, cô mặc kệ, thế nhưng khi cô ta đã động đến cô rồi thì cô cũng sẽ không ngồi yên để nhìn cô ta mà không trả thù.

Nghĩ xong, Tần Chỉ Ái cầm đĩa nho trước mặt mình đưa cho Tường Tiêm Tiêm: "Tiêm Tiêm, em rất thích ăn nho phải không? Phần của chị cho em."

Cô không chỉ làm cho cô cười, mà còn muốn cô ta phải cảm ơn cô!!

Tường Tiêm Tiêm khó chịu một lúc lâu, mới buộc mình nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, phí hết sức lực cố gắng nói câu: "Cảm ơn."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 85: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (5)

Tần Chỉ Ái không phải không cảm nhận được cảm xúc của Tưởng Tiêm Tiêm khi nói hai chữ "Cảm ơn" kia, ánh mắt nhìn về phía cô như hận không thể xé cô ra làm đôi.

Nhưng cô lại giả vờ như không biết gì, tỏ vẻ như không nhận ra được điều đó, cười với Tưởng Tiêm Tiêm, hào phóng nói: "Không có gì."

Lúc này, cô càng bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, càng bình tĩnh thông dong thì đáy lòng của người kia càng bùng cháy.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Tần Chỉ Ái, sau khi cô nói ba chữ "Không có gì" một cách nhẹ nhàng thì Tưởng Tiêm Tiêm đều tức giận đến run cả vai.

Từ lúc cấp ba, Tần Chỉ Ái liền biết Tưởng Tiêm Tiêm không phải loại người bị thiệt thòi thì sẽ từ bỏ ý định.

Hiện tại vẫn còn sớm, cô còn tiếp tục ở lại đây, lát nữa không biết Tưởng Tiêm Tiêm sẽ lại giở trò gì.

Nếu cô rời đi vào lúc này, Tưởng Tiêm Tiêm sẽ chịu thiệt thòi, muốn phát tiết lại không có chỗ trút giận, sẽ càng khó chịu.

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái để ly trà trong tay xuống: "Mọi người tự nhiên đi, tôi chuẩn bị đi tắm nước nóng một chút."

Nói xong, Tần Chỉ Ái liền đứng dậy, nói với người hầu chuẩn bị khăn tắm và áo tắm cho mình.

.....

Tần Chỉ Ái thanh thảo tìm chỗ khuất nhất của suối nước nóng.

Trong suối nước chỉ có một mình cô, xung quanh mọc đầy những thực vật nhiệt đới xanh biếc, không có tạp âm, chỉ có tiếng nước chảy sùng sục vào trong suối.

Sau khi Tần Chỉ Ái thích ứng với nước nóng, liền tìm tư thế thoải mái nằm nhoài bên cạnh suối, nhắm mắt lại.

Tối hôm qua cô phải ở trong nhà kính ngồi trên ghế mây ngủ, thật không thoải mái, vẫn không ngủ được, tuy rằng buổi sáng có ngủ bù nhưng Tần Chỉ Ái vẫn cảm thấy mệt mỏi.

Trước khi Tần Chỉ Ái xuống suối nước nóng đã đưa điện thoại di động cho người hầu giữ.

Ngay lúc cô đang thoải mái ngủ, người hầu lại cầm điện thoại của cô chạy tới: "Tiểu thư, cô có điện thoại."

Tần Chỉ Ái mở mắt ra, liếc nhìn người hầu đưa điện thoại cho mình, là tài xế Chu Tịnh sắp xếp cho cô gọi điện thoại tới.

Tần Chỉ Ái ra khỏi suối nước nóng, cầm khăn lau khô tay, nói với người hầu một tiếng cảm ơn, mới cầm điện thoại di động, trượt màn hình nhận điện thoại.

Trong suốt tín hiệu điện thoại yếu, cô không nghe rõ tài xế nói gì, cô nói vào điện thoại: "Chờ chút" sau đó liền đi ra ngoài.

.....

Không cam lòng, Tưởng Tiêm Tiêm vẫn luôn rầu rĩ không vui.

Có thể là do phập phồng thấp thỏm, suối nước nóng chảy một lúc, cô liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, khoác khăn tắm từ suối đi ra.

Cô vốn muốn tìm người hầu đưa cho mình một chén nước, ai ngờ đi đi,

lại thấy được Lương Đậu Khấu đang nhận điện thoại bên ngoài.

Tưởng Tiêm Tiêm chần chừ trong chốc lát, sau đó chạy đến một cây hoa hồng sau lưng Lương Đậu Khấu, gióng tai nghe lén điện thoại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 86: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (6)

"Xe hư? Không thể đến đón tôi? Không cần,... anh nghĩ cách trở về đi... Không, ngày hôm nay quán gia nghỉ, trong nhà không có ai... Không sao, anh không cần gọi xe giúp tôi, trong này có rất nhiều người lái xe tới, chút nữa tôi có thể đi nhờ xe trở về thành phố... Ừm, không có gì... tạm biệt."

Sau khi cô tắt điện thoại, "Lương Đậu Khấu" đứng tại chỗ một lúc, cầm điện thoại trở vào trong.

Tường Tiêm Tiêm đứng sau bụi hồng lúc này mới từ từ bước ra.

Cô ngoẹo cổ nhìn chỗ Lương Đậu Khấu đứng một lúc lâu, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, nghĩ đến chương trình dự báo thời tiết sáng nay mình coi nói đêm nay sẽ có mưa rào, bỗng nhiên trong đầu cô ta xuất hiện một ý tưởng.

.....

Hôm nay khí trời vẫn luôn không tốt, đợi đến khi Tàn Chỉ Ái tắm xong, thay quần áo, lúc trở lại phòng, toàn bộ bầu trời toàn là đêm đen dày đặc, giống như là trời đêm đã khuya.

Khí trời thay đổi bất thường như vậy, nhiều người sợ lát nữa mưa to, ai cũng chào nhau rồi về.

Có một người nổi tiếng có quan hệ tốt với Lương Đậu Khấu, trước khi đi hỏi Tàn Chỉ Ái: "Tiểu Khấu, cô về bằng cách nào? Có người tới đón sao?"

Tàn Chỉ Ái vừa định mở miệng nói: "Xe hư rồi." Tường Tiêm Tiêm đang đứng trước cửa sổ cùng Lâm Quang Vinh, đột nhiên quay đầu lớn tiếng mở miệng nói trước: "Có a, Chị Khấu tất nhiên có người tới rước, lúc tôi tắm

suối nước nóng đã vô tình nghe thấy chị Khẩu nói chuyện điện thoại với anh Sinh, nói để anh Sinh đến đón chị ấy."

Cô gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh tới rước khi nào? Tần Chỉ Ái nhú mào, vừa mới chuẩn bị hỏi Tưởng Tiêm Tiêm, Tưởng Tiêm Tiêm liền ngoẹo cổ cười khanh khách mở miệng nói tiếp: "Chị Khẩu, không lẽ chị gọi điện thoại mà anh Sinh vẫn không đến đón chị sao? Lúc trưa ra khỏi nhà em nghe anh em nói bọn họ hẹn nhau đánh bài ở Kim Bích Huy Hoàng, lẽ nào anh Sinh bận đánh bài, không có thời gian tới đón chị sao?"

"Anh sinh thật quá đáng, bây giờ em gọi điện thoại cho anh ấy!" Tưởng Tiêm Tiêm làm ra vẻ tức giận thay Tần Chỉ Ái, liền lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

Tưởng Tiêm Tiêm tự biên tự diễn như vậy, không phải là để cô không bắt được xe chứ?

Nhưng cô không thể không thừa nhận, chiêu này của Tưởng Tiêm Tiêm thật sự rất thâm.

Cô biết rõ mục đích của Tưởng Tiêm Tiêm, thế nhưng cô cũng sẽ không để cho cô ta đạt được mục đích.

Bởi vì cô không thể để cho cô ta gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh không nhận cũng tốt, một khi nhận, nghe được chuyện hần phải đi đón cô, không biết sẽ phản ứng như thế nào, nơi này tụ tập nhiều người nổi tiếng như vậy, Tưởng Tiêm Tiêm nháo cho mọi người biết Cố Dư Sinh ghét Lương Đẩu Khẩu như vậy, chắc chắn tin tức này trong nháy mắt sẽ truyền khắp Bắc Kinh.

Lương Đẩu Khẩu lại không có cách nào báo cho hần biết, cô không thể để người khác xem mình là trò cười được...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 87: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (7)

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái liếc mắt nhìn Tưởng Tiêm Tiêm.

Tưởng Tiêm Tiêm vừa gọi dt, cũng vừa nhìn cô.

Mắt hai người đụng nhau, dù chưa nói chuyện nhưng Tần Chỉ Ái có thể nhìn thấy được định liệu lóe lên trong mắt của Tưởng Tiêm Tiêm.

Đúng, là định liệu trước.

Tưởng Tiêm Tiêm biết Cố Dư Sinh không ưa cô, không tới đón cô, cô ta cũng biết, cô không dám để cho cô ta gọi cuộc điện thoại này.

Mặc kệ thế nào, ván này, cô ta đều thắng, sao có thể không định liệu trước trong đầu?

Tần Chỉ Ái mím môi một hồi, quên đi, bất quá cô không đón xe, lát nữa gọi xe chuyên dụng tới rước là được...

Nghĩ xong, Tần Chỉ Ái hạ mi mắt, sau đó lúc Tưởng Tiêm Tiêm còn chưa kịp lấy điện thoại ra, cô nhàn nhạt mở miệng nói: "Dư Sinh không nói sẽ không tới đón chị, hiện tại hẳn là anh ấy đang trên đường đi rồi."

Đạt được mục đích, Tưởng Tiêm Tiêm kinh ngạc "A" một tiếng, sau đó liền đem điện thoại di động cất đi, giả bộ áy náy nói: "Thì ra là lúc này em nói sai rồi, em còn tưởng anh Sinh không tới đón chị, chị Khấu, thật xin lỗi"

Tần Chỉ Ái cười nhẹ, không lên tiếng.

Người vừa hỏi Tần Chỉ Ái về nhà bằng cách nào cũng cười nói: "Tiểu Khấu, có người tới đón rồi, vậy tôi đi trước."

"VẬY TÔI CŨNG VỀ ĐÂY, BYE BYE."

"TÔI CŨNG VẬY, TẠM BIỆT."

.....

Rất nhanh trong phòng khách chỉ còn lại bốn người.

Tần Chỉ Ái, Tưởng Tiêm Tiêm, Lâm Quang Vinh, còn có một người nữa đang chờ chồng đến đón là Lục tiểu thư.

Bởi vì còn có người ở đây, Tần Chỉ Ái không thể gọi xe, liền ngồi im trên ghế salon mở một quyển tạp chí xem.

Tưởng Tiêm Tiêm và Lâm Quang Vinh ngồi đối diện cô, xì xào không biết đang nói gì, thỉnh thoảng Tưởng Tiêm Tiêm yếu điệu cười.

Qua nửa tiếng đồng hồ, bỗng nhiên ngoài cửa sổ chớp một tia, sấm đình tai nhức óc đánh âm trên mái nhà.

Khí trời càng lúc càng xấu, gió to nổi lên, cây ngả nghiêng lão đảo.

Trong chốc lát, mưa rơi tầm tã.

Tần Chỉ Ái từ tạp chí ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn mưa to bên ngoài, nhúu mày.

Đây là vùng ngoại thành, mưa lớn như vậy, có phải sẽ rất khó gọi xe không?

Cô vừa nghĩ như vậy, điện thoại của Lục tiểu thư lại vang lên, sau đó cô tạm biệt bọn họ, xách túi rời đi.

Lục tiểu thư vừa mới đi, Tưởng Tiêm Tiêm và Lâm Quang Vinh cũng đứng lên, "Chị Khấu, bọn em đi trước."

Nói xong Tưởng Tiêm Tiêm kéo cánh tay Lâm Quang Vinh đi về phía

cửa, lúc đang đi ra, cô ta quay lại nhìn Tần Chỉ Ái cười, sau đó liền mở cửa rời khỏi đó.

Nụ cười này của Tưởng Tiêm Tiêm làm cho Tần Chỉ Ái trong nháy mắt cảm thấy buồn cười, cô ta ngu ngốc như vậy, lại chờ đến lúc mưa to thế này mới đi, chính là để cho cô thật sự không gọi được xe, bị kẹt ở đây sao...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 88: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (8)

Cố Dư Sinh đúng là có đi Kim Bích Huy Hoàng, nhưng mà hắn không có đánh bài.

Hắn ngồi trên ghế salon cạnh cửa sổ gác chân nhìn chằm chằm bầu trời u ám ngoài kia, bên trong toàn là tiếng ồn của những người đánh bài, không ai thấy, cũng không ai để ý hắn đang hút thuốc một mình.

Lúc xáo bài, chia bài, có người ngồi gần ban công chú ý hắn, Cố Dư Sinh trước sau đều không phát ra một tiếng động, cậu ta không nhìn được mở miệng hỏi: "Cố tổng, không chơi một ván sao?"

Hắn vừa mới dứt lời, Lục Bán Thành đã ở dưới bàn đá chân hắn một cái, làm động tác "Suyt", sau đó nhỏ giọng nói: "Không thấy hắn hút thuốc cả buổi trưa sao? Rõ ràng là tâm tình cực kỳ tồi tệ."

Người vừa hỏi thăm Cố Dư Sinh nghe vậy, ngạc nhiên nhìn không được mở miệng hỏi: "Cố tổng bị gì vậy? Không phải buổi sáng vừa mới ký được một hợp đồng lớn sao? Tâm tình sao lại không tốt?"

"Không biết" Lục Bán Thành tiến đến lỗ tai người kia, nhỏ giọng: "Từ sáng đến giờ khí áp vẫn thấp như vậy, buổi sáng lúc ký hợp đồng tại cậu không có ở đó, tư thế đi bàn chuyện làm ăn của hắn giống như đi đánh trận vậy, ném hợp đồng lên bàn, chỉ nói mười một chữ."

"Mười một chữ gì?"

Lục Bán Thành lấy bài, nghiêng đầu nói: "Chia bốn sáu, tôi sáu, anh bốn, ký hay không ký?"

"Đệt, vậy cũng được sao?" Người kia còn chưa nói hết, bỗng nhiên trên

trời có một vệt sấm chớp uyển một cái, cả phòng kính ngạc, đều quay đầu nhìn về phía cửa sổ, mưa tầm tã rơi vào cửa kính lít nha lít nhít, tạo ra âm thanh ào ào.

Chỉ có Cố Dư Sinh, giống như không nghe bất cứ một âm thanh nào, vẫn ngồi im lặng trên ghế salon, hút thuốc, nhả khói.

Đến sáu giờ, mưa cũng không có dấu hiệu dừng, trái lại mưa càng ngày càng lớn, trên cửa sổ nước mưa không ngừng cuộn cuộn chảy xuống.

Lúc sáu giờ mười, bởi vì có người có việc, lại rời đi.

Một bàn ba người thiếu mất một người không thể tiếp tục đánh, Lục Bán Thành thử hướng về phía Cố Dư Sinh hỏi một câu: "Anh Sinh, có muốn đánh một ván không?"

Đại khái qua nửa phút, Cố Dư Sinh mới dời tầm mắt từ cửa sổ đến mặt Lục Bán Thành, hắt hất một hơi thuốc, lại tiếp tục ngồi một lát, mới đứng lên đi đến sòng bài.

Bảy giờ rưỡi tối, có một bữa tiệc, lúc sáu giờ rưỡi tối lại có người lục tục đội mưa đến đây.

Trương Tổng của tập đoàn Bắc đình mang theo vợ đi cùng, Cố Dư Sinh gặp mặt mấy lần, mơ hồ nhớ người đó họ Lục, có điều lúc hắt chào hỏi, Cố Dư Sinh chỉ khẽ gật đầu một cái, không lên tiếng.

Lúc vợ của Trương tổng nhìn thấy Cố Dư Sinh, thoáng giật mình một cái, sau đó nhìn quanh hai bên một vòng, làm như đang tìm người nhưng cuối cùng cũng không tìm được, liền nghi hoặc mở miệng hỏi: "Cố phu nhân không có ở đây sao?"

Cố Dư Sinh không phản ứng lại, "Cố phu nhân" trong miệng Lục tiểu thư là ai, hắt chỉ ngậm thuốc lá, đánh bài, gương mặt thờ ơ không cảm xúc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 89: Chết Là Tốt Nhất, Khởi Phải Vương Bận (9)

"Cố phu nhân?" Lục Bán Thành nói lại, sau một lát mới hiểu ra được, quay đầu nhìn Cố Dư Sinh, sau đó lại nhìn Lục tiểu thư mở miệng xác nhận: "Lương Đậu Khấu?"

"Đúng, là Lương tiểu thư." Lục tiểu thư khẽ gật đầu một cái, lại nhìn xung quanh một chút, không thấy bóng dáng Lương Đậu Khấu, lại lên tiếng hỏi: "Cố tiên sinh đưa phu nhân về nhà rồi lại tới nhanh như vậy sao?"

"Không phải chứ, Trương phu nhân, cô xác định là Lương Đậu Khấu sao? Anh Sinh cả buổi trưa đều ở lại đây, chưa hề rời khỏi đâu." Lục Bán Thành bị Lục tiểu thư làm cho mơ hồ.

"A? Cố Tổng không đi đón Cố phu nhân sao? Vậy làm sao Cố phu nhân có thể về được?" Lần này đến lượt Lục tiểu thư giật mình.

Lục Bán Thành càng nghe càng hồ đồ: "Lương Đậu Khấu sao lại không về được? Xảy ra chuyện gì?"

"Buổi chiều chúng tôi ở hội quán suối nước nóng ở Bắc Giao Cố phu nhân không lái xe tới, lúc mọi người về hết thì trời mưa to, cô ấy nói Cố tiên sinh sẽ đến đón, lúc tôi đi, Cố phu nhân còn chưa đi, vì vậy nên tôi thấy Cố tiên sinh ở đây, cho rằng Cố tiên sinh đã chờ Cố phu nhân tới đây. Thì ra Cố tổng không đi đón cô ấy, mưa to như vậy, ngoại thành chắc chắn không thể gọi xe, cũng không biết bây giờ Cố phu nhân có về chưa?"

Cố Dư Sinh nghe hết tất cả những điều Lục Bán Thành và Lục tiểu thư nói, nhưng trên mặt hắn từ đầu đến cuối đều hoàn toàn không chút nao núng, bình tĩnh giống như người4 trong cuộc hội thoại của hai người họ không hề có quan hệ gì với hắn.

Lục tiểu thư thấy biểu hiện của Cố Dư Sinh như vậy, vốn định tiếp tục nói gì đó nhưng lại bị Lục Bán Thành ra hiệu, cô mới ngậm miệng lại, sau đó đứng bên cạnh đợi một lúc, nhìn Cố Dư Sinh trước sau đều không có bất kỳ phản ứng gì, vốn muốn nói hai câu, nhưng sau đó lại nghĩ đây là chuyện nhà người khác, không hơi sức đâu mà lo, liền thở dài một hơi quay đi.

Ngoài cửa cuồng phong bão táp, sấm chớp ùng ùng vang lên.

Sau khi đánh xong một ván, Lục Bán Thành nghiêng đầu nhìn Cố Dư Sinh một cái.

Cố Dư Sinh không nói gì, giờ điện thoại di động lên, không biết đang làm gì, mặt mày lãnh đạm không hề có một chút lo âu căng thẳng nào.

Lục Bán Thành giật môi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng im lặng.

Lại một ván mới, xáo bài chia bài xong, một tia sét xẹt qua, chiếu sáng đêm tối, sau đó lại là một tiếng sấm đình tai nhức óc.

Lục Bán Thành nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn Cố Dư Sinh đang chăm một điều thuốc mới, nhin không được nói: "Có muốn gọi điện cho cô ấy, hỏi cô ấy đã về nhà an toàn chưa không?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 90: Chết Là Tốt Nhất, Khỏi Phải Vương Bận (10)

Cố Dư Sinh ngược mắt nhìn Lục Bán Thành, không lên tiếng, hút một hơi thuốc, phun khói, hấn cầm điện thoại di động lên, liếc mắt nhìn màn hình sạch sành sanh không có bất kỳ một tin nhắn hay cuộc điện thoại nào.

Lúc đánh xong một ván, hấn cầm điện thoại di động xóa tên cô khỏi danh sách đen, qua lâu như vậy, cũng chưa thấy cô ấy nhắn cho hấn bất kỳ tin nhắn nào.

Mắt Cố Dư Sinh chợt lóe, mở danh sách đen ra, bên trong có rất nhiều tin nhắn và điện thoại nhớ bị chặn lại, hấn giơ tay quét màn hình điện thoại di động một lần, ngoại trừ ba tháng trước đây cô nhắn cho hấn: "Ông từ Nam Hải trở về mời chúng ta ngày mốt đến nhà cũ ăn cơm". lại không còn tin nhắn nào khác.

Vì thế, cô dù bị kẹt ngoài ngoài thành cũng không tìm hấn giúp?

Nhất thời trong đầu Cố Dư Sinh xẹt qua mọi chuyện, chiều hôm qua ngồi trên đường nhìn thấy cô ngồi trong xe ăn cơm, còn có tối hôm qua cô ở trong nhà kính ngủ một đêm, sáng sớm lại không cùng hấn ăn sáng...

Xem ra, cô thật sự làm được, nói cách xa hấn, lại cách hấn rất xa... Chỉ là... cô đã trở nên nghe lời như vậy từ lúc nào?

Trước đây hấn đã không ít lần làm cho cô biến đi, lần này cô thật sự biến đi sao?

Những nóng giận lúc rời khỏi nhà sáng nay trông phút chốc lại xuất hiện, Cố Dư Sinh tàn nhẫn hút một hơi thuốc, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Lục bán Thành hai chữ: "Không cần!"

Tiếng nói của hắn kết thúc, ngoài cửa sổ lại là một tia chớp rạch bầu trời ra làm đôi, hình ảnh kia đáng sợ giống như trong những phim khoa học viễn tưởng vậy.

Tiếng âm âm chói tai xẹt qua, Lục Bán Thành ngày một lo lắng, hắn và Lương Đậu Khẩu quan hệ không tệ, hắn nhiều lần quay đầu nhìn Cố Dư Sinh nhưng người đàn ông kia vẫn ngồi im trên ghế tựa, biểu hiện nhàn nhạt, một tay lấy bài, một tay hút thuốc, thật sự rất nhàn nhã.

Lúc Cố Dư Sinh đánh bài, tiếng mưa trên cửa sổ ngày một lớn hơn, Lục Bán Thành nghiêng đầu liếc mắt về phía cửa sổ, mưa to như sắp tận thế, do dự trong chốc lát, vẫn quay lại nói với Cố Dư Sinh: "Coi như cậu không thích cô ấy nhưng cô ấy cũng đã là vợ cậu cưới về rồi mà. Cũng không thể cứ lãnh huyết vô tình như vậy chứ?"

Động tác cầm bài của Cố Dư Sinh dừng lại một chút, mắt liếc qua màn hình điện thoại, vẫn không có bất kỳ một tin nhắn nào, ánh mắt của hắn trở lạnh, lập tức xếp bài, rồi lấy một lá bài đánh ra, như không nghe thấy Lục Bán Thành nói gì vậy: "Ba."

"Anh Sinh, gọi điện thoại cho cô ấy đi, nếu như đã về đến nhà bình an, mọi người đều yên tâm, đừng là chưa trở về, nếu thật sự nguy hiểm đến tính mạng..."

"Chết là tốt nhất, khỏi phải vương bận." Lục Bán Thành còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh đã dùng âm thanh lạnh lẽo cắt lời hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 91: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (1)

Âm điệu của Cố Dư Sinh không cao, nhưng giọng điệu sắc bén mà bạc tình, không mang theo bất kỳ khoan dung nào, chỉ có hung hãn làm chấn động những người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong nháy mắt mọi người đều im lặng, hướng mắt nhìn về phía Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành.

Cố Dư Sinh trở thành tiêu điểm, bị mọi người nhìn vào lòng càng cảm thấy phiền hơn.

Hắn giơ tay lên, hút thuốc, phát hiện thuốc đã bị hút đến phần đầu lọc, liền dập thuốc vào gạt tàn, tay run run cầm hộp thuốc lá, bên trong trống rỗng không còn điều nào, nhất thời tâm tình càng trở nên tồi tệ, hắn ném hộp thuốc trống không về phía sông bài một cái, sau đó đem những thẻ bạc vừa thắng được đẩy một cái, liền đá ghế tựa, đứng lên, ném lại một câu: "Vô vị, không chơi", lại cầm điện thoại di động lên, tiện tay sửa sang lại quần áo, nghênh ngang rời đi.

Cửa phòng bị đóng sầm lại một hồi lâu sau, những người trong phòng mới tỉnh táo lại.

"Cuối cùng là làm sao vậy?"

"Cố tổng cả ngày hôm nay đều có gì đó bất thường..."

Bất thường? Đúng là có chỗ bất thường? Thật không chỉ có một ngày hôm nay mà là bắt đầu từ tuần trước, dường như đã có chỗ bất thường rồi... Lục Bán Thành nhìn chằm chằm vào hướng Cố Dư Sinh vừa đi, mới bừng tỉnh sau một hồi thất thần, lại cup mắt, cười, nói với mọi người: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, mọi người tiếp tục chơi, hôm nay tôi trả nợ."

.....

Cố Dư Sinh đi ra khỏi Kim Bích Huy Hoàng, tài xế Tiểu Vương đã đợi ở cửa.

Tiểu Vương vừa nhìn thấy hắn, lập tức xuống xe, che dù chạy đến đón hắn.

Ngồi vào trong xe, Tiểu Vương mở miệng hỏi: "Thiếu gia, mưa to như vậy, chúng ta đi đâu bây giờ?"

Cố Dư Sinh nhìn ngoài cửa sổ đang mưa như trút nước, có chút hoảng hốt.

Tiểu Vương chờ trong giây lát, không đợi Cố Dư Sinh lên tiếng, đã khởi động xe, bấp bênh lái đi.

Trời mưa rất lớn, cho dù có cần gạt chắn gió, vẫn không nhìn thấy rõ đường đi, vậy nên tốc độ đặc biệt chậm.

Lúc sắp đến công ty, Tiểu Vương lại hỏi: "Thiếu gia, vẫn như lúc trước, đến công ty sao?"

Cố Dư Sinh sắc mặt bình tĩnh ngồi trong xe, không biết đang suy nghĩ gì, sau một lát hắn mở hộp xe, lấy ra một hộp thuốc lá, mở ra bật lửa hai cái, lại liếc nhìn cơn mưa ngoài kia, lúc này chớp lại cắt bầu trời ra làm đôi, mi tâm Cố Dư Sinh khẽ nhíu, bỗng lên tiếng: "Gọi điện về nhà."

Cố Dư Sinh luôn luôn không về nhà dạo gần đây là giống như đang lưu luyến gia đình nha... Tiểu Vương sửng sốt một chút, sau đó liền mở điện thoại di động ra, gọi về máy bàn trong nhà.

Điện thoại reo rất lâu, cũng không có người nhận.

Tiểu Vương tiếp tục gọi, vẫn không có ai bắt máy, liền quay đầu: "Thiếu gia, trong nhà hình như không có ai nghe điện thoại?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 92: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (2)

Đầu ngón tay cầm thuốc lá của Cố Dư Sinh khẽ run một hồi, hần nghiêng đầu nhìn những giọt mưa rầm rập rơi trên cửa kính xe, nhìn một lúc lâu, mới hút một hơi thuốc, qua một lát, khói trắng nhàn nhạt từ trong lỗ mũi hần bay ra, lúc khói tan hết, Cố Dư Sinh cầm điện thoại di động lên gọi cho Lương Đâu Khâu, điện thoại tắt nguồn.

Cố Dư Sinh nheo mày một lúc, ném điện thoại về một bên, quay về phía tài xế Tiểu Vương, nhàn nhạt nói: "Đi khu Bắc Giao."

Mưa lớn như vậy, đi ngoại thành làm cái gì? Tiểu Vương nghi hoặc, lại không dám hỏi, chỉ chăm chú nhìn phía trước lái xe.

Tần Chỉ Ái liên tục gọi mười chiếc xe, đơn đặt hàng đặt xong, nhưng lại vì mưa quá lớn, lại bị đối phương hủy đơn đặt hàng.

Cách suối nước nóng chừng ba ngàn mét có tàu điện ngầm, Tần Chỉ Ái nhìn sắc trời hoàn toàn không có dấu hiệu ngớt mưa, mà càng ngày càng muộn, điện thoại di động cũng chỉ còn lại 1%, nếu như cô còn tốn thời gian ở nơi này nữa, tối nay thật sự không thể về nhà đâu.

Suy nghĩ một chút, Tần Chỉ Ái đến quầy thu ngân mua một chiếc ô, đeo mắt kính và khẩu trang, quyết định ra trạm tàu điện ngầm trở về thành phố.

Gió thổi rất lớn, thổi đến mức dù của cô cong lên, nước mưa cứ như vậy hắt ướt hết cả người Tần Chỉ Ái.

Vùng ngoại thành xây dựng không bằng phẳng như trong thành phố, giày cao gót đi rất khó khăn, cuối cùng Tần Chỉ Ái chỉ có thể cởi giày đi chân trần.

Cô đi về hướng tàu điện ngầm, trên đường lại có một đoạn đường đang thi công, loang loang lỗ lỗ, đâu đâu cũng có nước đọng, mà nước làm cho cô không thấy nhiều mảnh đá vụn và mái ngói sắc bén, đập lên khiến lòng bàn chân Tần Chỉ Ái đau đớn.

Đến khi Tần Chỉ Ái đi qua đoạn đường đang thi công này, bàn chân đã đầy vết thương, mỗi một bước đi đều cảm thấy đau xót.

Tần Chỉ Ái cắn răng cố gắng bước đi, nhưng đi được một đoạn thì chân cô càng ngày càng đau, đừng nói là bước đi, chỉ đứng thôi cũng đã cảm thấy ê ẩm.

Tần Chỉ Ái lấy điện thoại di động từ trong túi ra, muốn thử gọi xe một lần nữa nhưng điện thoại di động đã hết pin, tắt nguồn.

Kỳ thực lúc điện thoại còn pin, cô từng nghĩ có thể gọi điện thoại đến nhà cũ.

Cô lão gia nếu biết được cô bị kẹt ở vùng ngoại thành, không về được, chắc chắn sẽ không mặc kệ cô.

Nhưng cô lại sợ Cô lão gia sẽ gọi cho Cố Dư Sinh bắt hấn đến rước cô.

Cố Dư Sinh... hấn không thích cô quấy rầy hấn, cho nên cô nghĩ mình tốt nhất không nên dùng người ngoài để hấn nghĩ cô đang tìm cách quấy lấy hấn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 93: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (3)

Cô vốn là người ngoài, không phải sao?

Cô ở trong nhà hắn, nhưng mà ngày hôm nay cô lần đầu tiên biết được lịch trình của hắn, biết hắn đang ở đâu... nhưng lại là Tưởng Tiêm Tiêm nói cho cô biết, hắn buổi chiều đến Kim Bích Huy Hoàng đánh bài.

Tần Chỉ Ái nhếch môi, tự giễu, nhưng ánh mắt lại ảm đạm đen kịt.

Nhiều năm trước, cô thật sự tin bản thân mình có cơ hội đến với thế giới của hắn.

Nhiều năm sau, cô mới biết, ý nghĩ kia chỉ là đơn phương mà thôi.

Hắn quên cô rồi, quên sạch.

Quên sạch đến nỗi quan hệ của hai người giống như nước lã, giống như cách nhau mấy sông mấy núi, giống như rất xa xôi.

Tần Chỉ Ái liếc nhìn trời, không cho mình rơi nước mắt, sau đó đứng thẳng người, vừa mới cố gắng hướng về phía ga tàu điện ngầm, bỗng nhiên một chiếc xe dừng bên cạnh cô.

Tốc độ phanh gấp khiến nước đọng trên mặt đường bắn tung tóe vào váy của cô.

Tần Chỉ Ái theo bản năng lui về phía sau một bước, bàn chân tê rần, khó chịu đến nỗi cô phải hít vào một hơi, sau đó cô mới nâng ô cao hơn một chút, nhìn chiếc xe trước mặt, hình như hơi quen quen.

Tần Chỉ Ái cho rằng mình nhìn lầm, cô nháy mắt một cái, sau đó hạ kính

mát xuống, lúc chuẩn bị cô cúi mắt nhìn cho rõ, cửa xe ở ghế tài xế mở ra, tài xế Tiểu Vương mở một chiếc ô đen kịt đi vòng qua đầu xe, chạy về phía cô.

"Tiểu thư, mời lên xe." Tiểu Vương nói xong liền đem dù nâng cao hơn một chút, che cao hơn chiếc dù của cô, sau đó thay cô mở cửa ra.

"Cậu... sao cậu lại tới?" Lúc Tần Chỉ Ái đưa chiếc dù trên tay mình cho Tiểu Vương cầm, bán tín bán nghi hỏi một câu.

"Thiếu gia bảo tôi tới." Tiểu Vương lấy ô trong tay mình che về phía Tần Chỉ Ái, thành thật trả lời.

Thiếu, thiếu gia? Có, Có Dư Sinh? Sao hắn biết cô ở đây? Trong đầu Tần Chỉ Ái liền xuất hiện vô số câu hỏi và nghi ngờ không thể tin được, cô vừa quay đầu lại hỏi Tiểu Vương, khóe mắt đã nhìn thấy Có Dư Sinh đang ngồi trong xe, hắn đang nhắm mắt tựa lưng vào ghế xe.

Những lời Tần Chỉ Ái muốn nói nhanh chóng khựng lại, cô đứng bên cửa xe một lúc, mới khom người bò vào trong xe.

Tiểu Vương đóng cửa xe, đem dù ướt ném vào cốp xe, sau đó liền lên xe, hắn vừa mới đạp chân ga, đi về phía trước hai trăm mét thì Có Dư Sinh mở mắt ra, hơi nghiêng đầu nhìn Tần Chỉ Ái chăm chăm, thấy cả người dưới Tần Chỉ Ái ướt nhẹp, cũng không biết tại sao trong lòng hắn lại cảm thấy tức giận, lại hướng về phía Tiểu Vương nóng nảy nói: "Đưa cho cô ta cái khăn lông, đừng để cô ta làm ướt xe của tôi!"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 94: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (4)

Tiểu Vương bị lời nói của Cố Dư Sinh rống làm cho lòng bàn chân trượt đi, đập nhâm chân thẳng, Tần Chỉ Ái không hề phòng bị, thân thể bị nghiêng theo quán tính, dựa vào ngực Cố Dư Sinh.

Thân thể Cố Dư Sinh cứng đờ, mi tâm nhú lại.

Lúc Tần Chỉ Ái nhào vào ngực hắn, vội vội vàng vàng liếc nhìn hắn, nhận ra vẻ mặt khác thường của hắn, cô sợ đến nỗi run cả người, trong não không suy nghĩ được gì, người cũng nhanh chóng rời khỏi ngực của hắn, ngồi thẳng người, thậm chí còn quay đầu nhìn ra cửa kính, làm cho khoảng cách của hai người xa một chút.

Cô phản xạ nhanh như vậy, khiến mi tâm của Cố Dư Sinh càng nhăn hơn, lại hướng về phía Tiểu Vương rống to: "Cậu lái xe kiểu gì vậy? Tôi bỏ tiền mời cậu đến mơ ngủ sao?"

Tiểu Vương bị chửi sợ đến mức không dám thở mạnh, nhanh chóng xuống xe, chạy ra cốp sau, cầm hai cái khăn nhanh chóng trở lại xe, đưa cho Tần Chỉ Ái ở phía sau, sau đó liền quay lưng khởi động xe lần nữa.

Tần Chỉ Ái che dù, từ vai trở lên không có ướt, cô cầm khăn lau khô người, sau đó nhìn thấy chỗ mình vừa dẫm lên có nước bẩn, có bùn, còn có từng vệt máu.

Cô nghĩ đến lời của Cố Dư Sinh nói, hẳn sợ cô làm dơ xe của hắn, mới để Tiểu Vương lấy khăn cho cô, cô nắm chặt khăn mặt, do dự một chút, lại cúi người lau lòng bàn chân đầy bùn đất của mình.

Cố Dư Sinh nhìn hành động của cô, lại cảm thấy phiền lòng hơn, hắn muốn mở miệng để Tiểu Vương điều chỉnh hơi lạnh trong xe thấp xuống

một chút, khóe mắt lại nhìn thấy váy ướt nhep của Tần Chỉ Ái dính sát vào cơ thể cô, quỷ thần sai khiến thể nào lại ngậm miệng lại, đáy lòng càng khó chịu hơn, hần giơ tay mở hai nút áo trước ngực, nhưng làm như vậy cũng không có tác dụng gì, theo thói quen lại tìm thuốc lá.

Cố Dư Sinh bật lửa, hơi cúi đầu, nhìn thấy khăn lông trên tay Tần Chỉ Ái dính màu máu đo đỏ.

Miệng ngậm điều thuốc của hần hơi động, điều thuốc trong miệng liền rơi xuống.

Hần vẫn cúi đầu như vậy, nhìn chiếc khăn lông, không biết suy nghĩ gì, sau đó liền đưa tay nhét điều thuốc vào miệng, bật lửa, lúc nhìn ngoài cửa sổ một chút, đã vào thành phố, còn cách nhà một đoạn...

Bản thân Cố Dư Sinh cũng không hiểu mình rốt cuộc đang nghĩ gì, trong miệng hần lại nói: "Đi khách sạn Bốn Mùa."

Cố Dư Sinh nhả khói, bổ sung thêm một câu: "Bọn người Lục Bán Thành còn đang chờ tôi."

.....

Xe của hần dừng lại ở cửa khách sạn, Tần Chỉ Ái vốn định nói với Cố Dư Sinh cho mình về nhà trước, Cố Dư Sinh liền quay đầu nói với Tiểu Vương: "Đưa cô ấy lên phòng của tôi, tắm rửa sạch sẽ, tìm quần áo cho cô ấy thay."

Sau đó không chờ ai trả lời, liền mở cửa xe đi vào đại sảnh khách sạn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 95: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (5)

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm bóng lưng của Cố Dư Sinh, cho đến khi hắn bước vào thang máy, cô cũng không thu hồi tầm mắt.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Tần Chỉ Ái mới cởi dây an toàn, lúc Tiểu Vương đang chuẩn bị xuống xe cô lại nói: "Đưa tôi về nhà đi."

Ngừng mấy giây, Tần Chỉ Ái nghĩ đến điện thoại di động của mình không còn pin, lại nói: "Hoặc là gọi xe giúp tôi."

Tiểu Vương nghĩ đến dặn dò của Cố Dư Sinh trước khi xuống xe, có chút ngập ngừng nói: "Thiếu gia trước khi xuống xe đã căn dặn, cô cũng đã nghe rồi, nếu cô cứ đi như vậy, Thiếu gia biết, nhất định sẽ “xử lý” tôi."

Tiểu Vương thấy Tần Chỉ Ái muốn rời khỏi, do dự một lát mới khuyên cô: "Tiểu thư, quần áo của cô đều ướt, nơi này còn cách nhà một đoạn, trời mưa lái xe chậm, hay là cô nghe lời của thiếu gia trước, đi lên tắm nước nóng, thay quần áo sạch sẽ, tránh cảm lạnh."

Tần Chỉ Ái hiểu được Tiểu Vương không dám để cho cô đi, sau khi nghe Tiểu Vương nói một đoạn văn dài như vậy, cô không nói nữa, chỉ gật đầu.

Tiểu Vương biết Tần Chỉ Ái đồng ý liền xuống xe, giúp Tần Chỉ Ái ra khỏi xe, sau đó đưa chìa khóa xe cho nhân viên khách sạn, đưa Tần Chỉ Ái vào khách sạn Bốn Mùa.

Lên thang máy, thẳng đến tầng cao nhất, Tiểu Vương dẫn Tần Chỉ Ái đi dọc theo hành lang thật dài quẹo trái quẹo phải nhiều lần, mới dừng ở cửa một phòng.

Tiểu Vương đưa thẻ mở phòng cho Tần Chỉ Ái, chỉ chỉ cánh cửa trước

mặt: "Lương tiểu thư, cô vào nghỉ ngơi trước, tôi đi lấy quần áo cho cô."

Tần Chỉ Ái nói "Cảm ơn." lấy thẻ phòng, đợi đến khi Tiểu Vương quay người đi vào thang máy, sau đó mới đứng trước cửa hít một hơi thật sâu, tay run rẩy quét thẻ để mở cửa phòng.

Trong phòng tối om, yên tĩnh không có bất kỳ một âm thanh nào.

Tần Chỉ Ái đứng trước cửa, trừng mắt nhìn bên trong, cẩn thận quan sát một chút, mới thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra Cố Dư Sinh không có ở trong phòng...

Cô giơ tay vỗ vỗ ngực đang đập như trống dồn, đi vào phòng.

Mở đèn lên, lúc Tần Chỉ Ái đi vào phòng tắm, bỗng nhiên xoay người lại, khóa cửa phòng lại, xác định từ bên ngoài sẽ không mở được cửa mới yên tâm đi vào nhà tắm.

Cô cởi quần áo ướt nhẹp trên người, sau đó đi tắm nước nóng. Tiếp theo tóc cũng không hong khô, liền mang theo túi trang điểm, nhanh chóng nhìn vào gương hóa trang lại.

Đến khi khuôn mặt thanh lệ tinh khiết trong gương biến thành khuôn mặt của Lương Đậu Khấu, cô mới bình tĩnh lại, lúc Tần Chỉ Ái chỉ lo sợ Cố Dư Sinh sẽ đột nhiên gõ cửa, trong lúc trang điểm cứ lo lắng không yên.

Tần Chỉ Ái vừa đem mỹ phẩm cất cẩn thận xong, chuông cửa liền vang lên.

Mở cửa, là Tiểu Vương mang theo mấy túi giấy: "Lương tiểu thư, quần áo của cô."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 96: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (6)

Tần Chỉ Ái nói cảm ơn, nhận quần áo, vừa đóng cửa, rồi ngừng lại, lại hướng về phía Tiểu Vương hỏi một câu: "Anh ấy đâu?"

"Thiếu gia sao?" Tiểu Vương quay đầu, chỉ vào căn phòng đối diện cửa phòng của Tần Chỉ Ái: "Trong phòng này.." Dừng một chút, Tiểu Vương hiểu ý của câu hỏi này, còn nói: "Nếu cô phải đi, có thể vào chào hỏi hân một tiếng."

"Ừ" Tần Chỉ Ái gật đầu một cái, cầm túi, nhìn chằm chằm cánh cửa đối diện, lại nhìn Tiểu Vương nói "Cảm ơn", sau đó liền đóng cửa lại.

Cô thay quần áo xong, hong khô tóc, ngồi trên ghế salon, nhìn chằm chằm mưa ngoài cửa sổ ngày một nhỏ dần, sau đó liền nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, như là đã hạ quyết tâm, đứng lên xách túi đi ra cửa.

Mở cửa, ngón tay Tần Chỉ Ái nắm chặt túi xách, trong lòng cô thâm hạ quyết tâm một lần nữa, mới chậm rãi đi về phía cửa phòng đối diện.

Đứng trước cửa, Tần Chỉ Ái lại hít sâu vài hơi, mới lấy hết dũng khí bấm chuông cửa.

Bởi vì cách âm quá tốt, chuông cửa vang lên mấy lần, Tần Chỉ Ái mới mơ hồ nghe được tiếng "Đến đây" sau đó đại khái qua mười mấy giây, cửa phòng được mở ra.

Tần Chỉ Ái còn không nhìn rõ là ai mở cửa phòng, người mở cửa đã nói: "Đem bia đến cho tôi, thêm mấy chai rượu tây nữa... À, đúng rồi, thêm một đĩa..."

Lục Bán Thành còn chưa nói hai chữ "trái cây" liền ngừng lại, nhìn

chằm chằm biểu hiện của Tần Chỉ Ái, có chút kinh ngạc, sau đó nói thêm một câu: "Thì ra là bị tung hỏa mù, thì ra là đi đón cô a..."

Tiếng của Lục Bán Thành quá nhỏ, Tần Chỉ Ái không nghe rõ phải "Hả?" một tiếng.

Lục Bán Thành "A?" một tiếng, bỗng nhiên hướng về phía Tần Chỉ Ái nở nụ cười, quay đầu liền hô lớn: "Anh Sinh."

Nhìn qua vai Lục Bán Thành, Tần Chỉ Ái có thể thấy được cảnh tượng trong phòng.

Trong đó tụ tập khá nhiều người, nam có, nữ có, có người uống rượu, có người ngồi hát.

Tần Chỉ Ái chỉ tìm một vòng, liền nhìn thấy Cố Dư Sinh đang ngồi hút thuốc trên một chiếc ghế sofa.

Lúc này hắn không bình thường chút nào, không có sự tức giận đáng sợ như lúc trước, hai khuy áo trước ngực làm lộ ra xương quai xanh, hắn ngoẹo cổ, không biết người bên cạnh nói gì, khiến hắn tâm tình có vẻ rất tốt, khuôn mặt lộ ra một vết cười, đáp hai chữ: "Vô nghĩa.", sau đó liền ngẩng đầu lên, nhả hai vòng khói.

Cố Dư Sinh như vậy, không tức giận, lại có một chút lưu manh, giống với thời niên thiếu như đúc.

Tần Chỉ Ái liền bưng tỉnh.

Cô nghĩ, trên thế giới này, người có thể đem thanh nhã cao quý lộ ra vẻ bất kham hoàn mỹ như vậy, cũng chỉ có hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 97: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (7)

Lúc Tần Chỉ Ái thất thần, Lục Bán Thành lại cao giọng la: "Anh Sinh!"

Âm thanh của Lục Bán Thành quá lớn, khiến mọi người trong phòng đều nhìn hẳn.

Cố Dư Sinh trể nửa nhịp, quay đầu qua, nhìn thấy Tần Chỉ Ái ở ngoài cửa, mặt hẳn rõ ràng hơi run, như không hiểu vì sao cô lại ở đây.

Mãi đến khi có người tỉnh táo lại mới mở miệng bắt chuyện với Tần Chỉ Ái: "Thì ra là Cố phu nhân đến sao? Sao không vào?"

Cố Dư Sinh lúc này mới "A" một tiếng, từ ghế salon đứng lên, đi về phía cửa.

Có thể là do hẳn vừa nói chuyện với bạn bè vui vẻ, lúc hẳn đứng lên còn mang theo một vệt cười như không cười, lười biếng mà lại bất cần đời.

Lục Bán Thành nhìn thấy Cố Dư Sinh đi về phía bà xã, liền thức thời đóng cửa lại.

Tiếng ồn trong phòng bị cửa ngăn cách, hành lang lại yên tĩnh quá mức cho phép.

Cố Dư Sinh nhìn lướt qua Tần Chỉ Ái, thấy cô không lên tiếng, hẳn cũng không lên tiếng, chỉ giơ tay lên cầm điều thuốc dập tắt, liền hướng về phía gian phòng đối diện.

Hắn đứng trước cửa liếc qua Tần Chỉ Ái, hất cằm về phía cửa, ý nói cô mở cửa.

Tần Chỉ Ái vội vàng đi về phía trước hai bước, dùng thẻ quét cửa phòng, không đi vào trong, lại quay lại đưa thẻ cho Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nhíu mi, nhìn chăm chăm thẻ phòng, không nhận, theo tay nhìn lên khuôn mặt cô, hần dù chưa mở miệng, ánh mắt này cũng đủ dò hỏi cô làm như vậy là có ý gì.

Tần Chỉ Ái biết hần đang thắc mắc tại sao lại đưa thẻ phòng cho hần, cô khẽ mím môi một hồi, mới nhỏ giọng giải thích: "Không còn sớm, tôi về nhà trước."

Mi tâm của hần càng nheo lại, vẻ lười biếng từ trong phòng kia đi qua đã hoàn toàn biến mất, lúc này có cảm giác ngọt ngào do hần tạo ra.

Tần Chỉ Ái sợ Cố Dư Sinh như vậy, cô khẽ lùi lại một bước, lại nhanh chóng tìm cớ giải thích: "Chu Tịnh vừa gọi điện thoại cho tôi, nói muốn cùng tôi bàn về kịch bản phim..."

Tần Chỉ Ái còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh đứng trước mặt cô vẫn không nhúc nhích lại đột nhiên đưa tay ra, giật túi xách của cô.

Hần ở trước mặt cô lục tìm điện thoại di động của cô trong túi, bấm nút mở nguồn, màn hình vẫn không sáng lên nổi, hần tiếp tục bấm mấy lần, trên màn hình xuất hiện câu: "Pin yếu, xin vui lòng sạc."

Hần đưa điện thoại đến trước mặt cho cô nhìn, không hề nói gì, chỉ "A" một tiếng.

Tần Chỉ Ái bị hần lật tẩy, sợ đến nỗi lùi lại một bước.

Cô phản ứng như vậy, Cố Dư Sinh giống như thùng thuốc súng chuẩn bị bùng nổ, đột nhiên khoát tay quăng điện thoại của cô xuống đất.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 98: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (8)

Điện thoại di động đập vào cửa phòng đối diện, phát ra một tiếng "đông" thật lớn.

Sau đó phòng đối diện lại một lần nữa bị mở ra, bên trong truyền ra rất nhiều câu hỏi.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Đó là tiếng gì a?"

"Ai phá cửa mất dạy vậy?"

"Anh Sinh?" Lục Bán Thành kinh ngạc gọi, trong phòng lại yên tĩnh lại.

Người trong phòng chỉ cần một chút cũng có thể nhận ra được không khí giữa Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh không ổn, mọi người nhìn nhau, ai cũng không dám lên tiếng.

Chỉ có Lục Bán Thành nhìn hai người nhiều lần, sau đó đột nhiên cúi đầu, nhìn thấy chiếc điện thoại chia năm sẻ bảy, hắn theo bản năng nói: "Ho" một tiếng, sau đó chưa hiểu tình hình, Cố Dư Sinh đột nhiên giống như tỉnh táo lại, đột nhiên đưa tay lên kéo tay Tần Chỉ Ái vào phòng, đóng sầm cửa lại vang lên một tiếng "ầm" thật lớn.

Nói là kéo, thật sự là xách cô lên.

Cố Dư Sinh xách Tần Chỉ Ái vào trong phòng, bước đi của hắn rất nhanh, đầu Tần Chỉ Ái chưa kịp phản ứng lại nên làm gì, cô đã bị hắn tàn nhẫn quăng lên giường trong phòng khách sạn.

Toàn thân Tần Chỉ Ái run lên cầm cập, dẩy dựa muốn bò lên, vừa mới rời giường đi, Cố Dư Sinh liền đè cô lại, nắm cầm của cô, cố định lại đầu cô, liền cúi đầu che lấp môi cô.

Hắn còn đang tức giận, không nhìn được, không ngừng gặm cắn môi cô, lại ép buộc cô quay lại giường.

Hô hấp của cô bị hắn đoạt đi, ngực bị hắn ép tới không thể thở nổi, cô cảm thấy bất cứ lúc nào mình cũng có thể ngộp thở mà chết, liều mạng mở miệng, nhưng lại càng làm hắn hôn thêm sâu, cô khó chịu lung tung lắc đầu.

Phản kháng nhỏ bé của cô khiến hắn khó chịu lại nắm chặt cầm của cô hơn, cô đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, động cũng không dám động, sau đó vừa tăng sức mạnh trên môi, vừa nhanh chóng cởi quần áo của cô, nắm chặt eo của cô, sau đó cứ như vậy mà tiến vào, điên cuồng lao vào bên trong thân thể cô.

Động tác của hắn rất kịch liệt, hung hăng không cho cô phản kháng.

Toàn bộ quá trình hoàn toàn không có đạo đầu, không cho cô cơ hội phản kháng, chỉ bị hắn khóa chặt trong ngực, hắn không thương hoa tiếc ngọc chút nào, thậm chí ở thời điểm cuối cùng, càng dùng sức, giống như hận không thể giết chết cô.

Mãi cho đến lúc cuối cùng, rốt cuộc mọi thứ cũng kết thúc, nỗi đau xé rách tim gan kéo thần trí của Tần Chỉ Ái lại.

Hắn lại cưỡng bức cô lần nữa, dữ dội như vậy, lần này cô đâu có cố tình ở trước mặt hắn, đâu có nhờ ông đụng đến hắn...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 99: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (9)

Cô đã tránh né hần hết mức có thể, chiều hôm qua trốn trong xe sẽng sờ lâu như vậy, buổi tối tránh xuất hiện ở trước mặt hần, lại phải ngủ trên ghế mây trong phòng kính suốt đêm, còn hôm nay... Mưa lớn như vậy, cô gọi nhiều xe như vậy cũng không có chiếc nào đến đón cô, cô cũng chẳng dám nghĩ đến chuyện gọi điện thoại đến nhà cũ chỉ sợ đụng đến hần...

Nhưng là, giống như dù cô có làm bất cứ việc gì đi chăng nữa, cũng chỉ có thể đổi lấy sự khó chịu của hần, sau đó hần liền đối xử với cô như vậy.

Giữa nam nữ không chịu nổi nhất chính là mối quan hệ dựa trên giao dịch, nhưng là cô sợ những người phụ nữ có giao dịch với hần đều không kịp đi, cô lại trở thành công cụ tình dục của hần. Đừng nói là một chút tiếc thương hay hưởng thụ, ngay cả một chút tôn trọng hần cũng không dành cho cô.

Không phải không oan ức, bởi vì lén lút yêu hần như vậy, lúc này đây cô lại càng cảm thấy oan ức.

Nếu có thể nhẫn nhịn, cô thật sự không muốn khóc trước mặt Cố Dư Sinh.

Nhưng cô không nhịn được, cô càng không thể để cho hần biết tình cảm của mình, mắt của cô chua xót, nước mắt rơi xuống rất nhanh.

Kết thúc hồi lâu, Cố Dư Sinh mới từ từ khôi phục lại tinh thần.

Hần cảm thấy linh hồn và thể xác mình đều bay lên, cả người có chút hoảng hốt.

Hần nhìn chằm chằm trần nhà rất lâu, mới ý thức được mình đã làm gì.

Hắn lại đụng vào cô một lần nữa... Hắn rút cuộc làm sao vậy? Sao hắn hết lần này đến lần khác lại năm lần bảy lượt làm loại chuyện này với cô? Tại sao lại không thể không chế bản thân?

Lần mất khống chế này của Cố Dư Sinh không biết đã là lần thứ mấy, lại buồn bực mất tập trung, hắn muốn hút thuốc, vừa mới đưa tay ra chuẩn bị lấy thuốc dưới gối nhưng lại nghĩ đến hộp thuốc và điện thoại của hắn đã để ở bên phòng đối diện hết rồi, hắn buồn bực rút tay về, xoay người, liền thấy Tần Chỉ Ái rút cả người trên giường, vai run run lên, như là đang khóc.

Môi Cố Dư Sinh đột nhiên mím lại, hắn nhìn chằm chằm bóng lưng của Tần Chỉ Ái một lúc, vốn định dời tầm mắt, nhưng lại nghe được tiếng hít thở ngọt ngào của cô, tiếng nước nở rất nhỏ.

Âm thanh đó giống như một lưỡi dao vừa sắc bén vừa tàn nhẫn đâm vào lồng ngực Cố Dư Sinh, nhưng lại không có một chút đau đớn nào, lưng hắn căng thẳng một hồi, tính khí liền nóng lên, hắn ngồi dậy kéo cánh tay của cô ném ra khỏi giường, sau đó ném quần áo của cô còn ở trên giường vào người cô: "Muốn khóc thì về nhà khóc."

Cô bị hắn làm cho hoảng sợ, lập tức ngừng khóc nhưng toàn thân lại run dữ dội hơn, ngồi yên trên thảm trải sàn trong chốc lát, mới hiểu được lời nói kia của hắn, sau đó liền ôm loạn quần áo chạy vào nhà tắm.

Lúc hắn không khống chế được làm tổn thương cô, khiến cô lao đảo bước đi khắp khiêng.

Cô chạy vào nhà tắm mặc quần áo xong liền rũ đầu chạy ra ngoài, không hề liếc mắt nhìn hắn một cái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 100: Một Lời Từ Chối Không Thích Hợp (10)

.....

Phòng đối diện tuy rằng cũng còn đang cười nói uống rượu như mà đều có vẻ mất tập trung.

Trước hết dễ kích động nhất là Dương tổng đang cầm micro: "Cậu nói xem có phải sẽ xảy ra chuyện lớn không?"

Có người hỏi lại: "Chuyện lớn gì?"

"Cố tổng a..." Dương tổng dẹp micro, chạy tới trước bàn trà, ngồi xổm xuống: "Tôi biết tính tình của Cố tổng không tốt, nhưng từ trước đến giờ chưa từng thấy hấn tức giận như vậy, còn là đối với một người phụ nữ..."

Theo lời của Dương Tổng, mọi người đều quay đầu, trong mắt liền hiện lên hình ảnh lúc Cố Dư Sinh kéo Tần Chỉ Ái vào phòng, hung ác dường như muốn giết người diệt khẩu, mọi người đều rung mình một cái, có người không kiềm được mở miệng: "Cậu nói xem anh ta sẽ không ra tay mạnh đến nỗi giết một mạng người không?"

"Hấn là không đâu đúng không?" Lục Bán Thành dẫn đo nhận định, hấn uống một hớp rượu, còn không nuốt xuống, liền đặt chén rượu xuống: "Đề tôi đi xem xem."

Lục Bán Thành đi tới trước cửa phòng Cố Dư Sinh, hơi dừng lại một chút, vừa mới giơ tay chuẩn bị mở cửa, lại có người từ bên trong bỗng nhiên mở cửa rồi vọt ra.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, Lục Bán Thành cũng không phản ứng kịp, người lao ra liền va vào trong ngực hấn.

Lục Bán Thành bị chấn động, kinh ngạc một hồi, sau đó liền thở phào một hơi, cũng may là không xảy ra chuyện gì... Hắn kéo Tần Chỉ Ái từ trong ngực ra: "Tiểu Khẩu?"

Vừa mới bắt chuyện Lục Bán Thành đã nhìn thấy Tần Chỉ Ái cầm túi xách, lại nói thêm một câu: "Không ở lại chơi một chút sao? Lại muốn đi?"

Tần Chỉ Ái không nghĩ có người đứng ngoài cửa, lúc va vào ngực Lục Bán Thành, cô hơi bối rối một chút, mới phản ứng lại, lập tức lui về một bước tạo khoảng cách với Lục Bán Thành.

Cô nghe Lục Bán Thành nói, muốn ngẩng đầu lên, mỉm cười một cái khách sáo nói: "Không được." nhưng mà mắt cô toàn là nước, cuống hòng không phát ra âm thanh nổi, cô chỉ có thể cúi đầu, lắc đầu với hắn, sau đó liền lách qua khỏi người hắn, chạy về phía cửa.

Cô có chút vội, không cẩn thận vấp ngã.

Cố Dư Sinh nhìn thấy cảnh này, không suy nghĩ gì liền ngồi dậy, hắn vừa định nhảy xuống giường, đã nhìn thấy Lục Bán Thành kịp thời đưa tay ra đỡ Tần Chỉ Ái.

Cố Dư Sinh khẽ thở phào một hơi, cử động xuống giường từ từ chậm lại, Lục Bán Thành đỡ cô một hồi, cô cứ như vậy cuống quýt nói cảm ơn.

Cố Dư Sinh cau mày, nhìn về phía cửa, Tần Chỉ Ái vẫn là cúi đầu, tay Lục Bán Thành còn đang nắm cánh tay của cô, dịu dàng hỏi một câu: "Không bị bong gân chỗ nào chứ?"

Chương 101→200

- Chương 101: Mắt Cô To Như Mắt Của Mẹ Hắc Vây (1)
Chương 102: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hắc Vây (2)
Chương 103: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hắc Vây (3)
Chương 104: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hắc Vây (4)
Chương 105: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hắc Vây (5)
Chương 106: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hắc Vây (6)
Chương 107: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hắc Vây (7)
Chương 108: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hắc Vây (8)
Chương 109: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hắc Vây (9)
Chương 110: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hắc Vây (10)
Chương 111: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (1)
Chương 112: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (2)
Chương 113: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (3)
Chương 114: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (4)
Chương 115: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (5)
Chương 116: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (6)
Chương 117: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (7)
Chương 118: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (8)
Chương 119: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (9)
Chương 120: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (10)
Chương 121: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (1)
Chương 122: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (2)
Chương 123: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (3)
Chương 124: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (4)
Chương 125: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (5)
Chương 126: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (6)
Chương 127: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (7)
Chương 128: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (8)
Chương 129: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (9)
Chương 130: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (10)
Chương 131: Mật Thư (1)
Chương 132: Hương 132: Mật Thư (2)
Chương 133: Mật Thư (3)
Chương 134: Mật Thư (4)
Chương 135: Mật Thư (5)
Chương 136: Mật Thư (6)
Chương 137: Mật Thư (7)
Chương 138: Mật Thư (8)
Chương 139: Mật Thư (9)
Chương 140: Mật Thư (10)
Chương 141: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (1)
Chương 142: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (2)
Chương 143: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (3)
Chương 144: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (4)
Chương 145: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (5)
Chương 146: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (6)

Chương 147: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (7)
Chương 148: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (8)
Chương 149: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (9)
Chương 150: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (10)
Chương 151: Một Người Rất Quan Trọng (1)
Chương 152: Một Người Rất Quan Trọng (2)
Chương 153: Một Người Rất Quan Trọng (3)
Chương 154: Một Người Rất Quan Trọng (4)
Chương 155: Một Người Rất Quan Trọng (5)
Chương 156: Một Người Rất Quan Trọng (6)
Chương 157: Một Người Rất Quan Trọng (7)
Chương 158: Một Người Rất Quan Trọng (8)
Chương 159: Một Người Rất Quan Trọng (9)
Chương 160: Một Người Rất Quan Trọng (10)
Chương 161: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (1)
Chương 162: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (2)
Chương 163: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (3)
Chương 164: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (4)
Chương 165: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (5)
Chương 166: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (6)
Chương 167: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (7)
Chương 168: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (8)
Chương 169: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (9)
Chương 170: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (10)
Chương 171: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (1)
Chương 172: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (2)
Chương 173: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (3)
Chương 174: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (4)
Chương 175: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (5)
Chương 176: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (6)
Chương 177: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (7)
Chương 178: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (8)
Chương 179: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (9)
Chương 180: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (10)
Chương 181: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (1)
Chương 182: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (2)
Chương 183: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (3)
Chương 184: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (4)
Chương 185: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (5)
Chương 186: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (6)
Chương 187: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (7)
Chương 188: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (8)
Chương 189: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (9)
Chương 190: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (10)
Chương 191: Đôi Mắt Có Chút Giống (1)
Chương 192: Đôi Mắt Có Chút Giống (2)
Chương 193: Đôi Mắt Có Chút Giống (3)
Chương 194: Đôi Mắt Có Chút Giống (4)
Chương 195: Đôi Mắt Có Chút Giống (5)

Chương 196: Đôi Mắt Có Chút Giống (6)
Chương 197: Đôi Mắt Có Chút Giống (7)
Chương 198: Đôi Mắt Có Chút Giống (8)
Chương 199: Đôi Mắt Có Chút Giống (9)
Chương 200: Đôi Mắt Có Chút Giống (10)

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 101: Mắt Cô To Như Mắt Của Mẹ Hấn Vậy (1)

Cô không ngẩng đầu lên nhìn Lục Bán Thành, vẫn cúi gằm, nhẹ nhàng lắc đầu, mà bộ dạng này lại lộ ra mấy phần ngoan ngoãn, so với ngày thường hoàn toàn không giống với bộ dạng lo lo sợ sợ ở trước mặt hắn.

Chân mày Cố Dư Sinh nhăn lại, sau đó mơ hồ nghe cô nói chuyện với Lục Bán Thành.

Âm thanh của cô rất nhỏ, hắn không nghe rõ, sau đó liền dựng thẳng lỗ tai tập trung sự chú ý mới mơ hồ nghe được một chút âm thanh của cô, hình như là chữ "Không", hắn vốn đã cực kỳ buồn bực, càng buồn bực hơn, nhìn thấy gì cũng chướng mắt.

Hắn nén giận, dờn tầm mắt, nhìn vào cửa sổ sát đất.

Cửa sổ sát đất giống như gương, phản chiếu hình ảnh của Lục Bán Thành và Tần Chỉ Ái.

Hắn còn đang nắm tay cô, cô vẫn đang cúi đầu nói chuyện với hắn.

Có gì đáng nói chứ? Một vấn đề đơn giản mà phải nói lâu như vậy sao?

Ngực Cố Dư Sinh tức đến phập phồng, càng ngày càng tức điên lên, một giây sau, hắn rống về phía cửa một câu: "Không phải tôi nói cô về nhà sao? Còn đứng đờ ra đó làm gì?"

Kỳ thực Tần Chỉ Ái và Lục Bán Thành cũng không nói gì, chỉ là khách sáo vài chữ: "Tôi không bị bong gân ở đâu hết, cảm ơn anh."

Bởi vì tâm tình không tốt, cô sợ bản thân mất khống chế, khiến Lục Bán Thành phát hiện giọng cô có chút nức nở, nên tốc độ nói của cô phải điều

chỉnh chậm lại.

Ai mà biết được, chỉ đơn giản vài chữ như vậy, cô còn chưa nói hết, phía sau đã nghe thấy Cố Dư Sinh mắng.

Cô sợ đến mức chữ "anh" cuối cùng cũng không dám nói ra.

Cố Dư Sinh trước nay đều chưa từng làm cho cô khó xử trước mặt người khác, nhưng đây lại là lần đầu tiên hấn như vậy, Tần Chỉ Ái vốn đã không dám khóc ra, lúc này nước mắt lại rơi xuống.

Cô không để ý quay về phía Lục Bán Thành lễ phép nói: "Tạm biệt", ngay lập tức thoát ra khỏi người hấn, vội vã chạy đi.

Lục Bán Thành liếc nhìn bóng lưng của Tần Chỉ Ái một cái, mới quay đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai diễm lệ, biểu cảm lạnh lùng, lông mày biểu hiện sự tức giận tột đỉnh.

Cố Dư Sinh như vậy, hấn nhìn một hồi mới mở miệng nói: "Anh Sinh, anh không muốn gặp cô ấy thì để cô ấy đi là được rồi, nói khó nghe như vậy làm gì? Một chút cũng không nể mặt cô ấy, tốt xấu gì người ta cũng là con gái, sao anh có thể thô lỗ như vậy..."

Hấn đối với cô thế nào thì có liên quan gì tới Lục Bán Thành? Sắc mặt Cố Dư Sinh càng khó coi, không khách khí mở miệng, cắt lời Lục Bán Thành: "Còn cậu nữa, nên làm gì thì làm đi! Đừng ở đây làm chương mất tôi."

Lục Bán Thành đi tới, ngừng mấy giây, lại muốn nói gì đó, còn chưa kịp mở miệng đã bị Cố Dư Sinh cầm gối đầu giường ném về phía hấn: "Nghe không hiểu tôi nói gì hay sao? Còn muốn đâm chọc gì nữa?"

Gối của Cố Dư Sinh dù chưa ném tới cửa, Lục Bán Thành đã chạy biến mất như một làn khói.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 102: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hấn Vậy (2)

Cửa bị Lục Bán Thành mở còn chưa đóng kín đã bị đẩy ra lần nữa.

Cố Dư Sinh tưởng Lục Bán Thành lại trở lại, không hề liếc mắt nhìn về phía cửa đã gọn gàng dứt khoát đuổi người: "Lục Bán Thành, cậu còn chưa biến?"

Người đẩy cửa vào bị hấn làm cho hết hồn, bất động một hồi, qua khoảng hai phút, mới có một cái đầu từ từ cẩn thận lúi đầu vào: "Thiếu gia, là tôi."

Cố Dư Sinh nghe tiếng của Tiểu Vương, vẻ mặt thâm thúy.

Tiểu Vương lại mở miệng nói: "Thiếu gia, cháo cậu bảo tôi đi mua, đã mua về rồi."

Lúc này Cố Dư Sinh mới quay đầu, liếc thức ăn trong tay Tiểu Vương mang tới, mím mím môi, hất cằm về phía bàn trà, không lên tiếng.

Tiểu Vương biết hành động của hấn như vậy là có ý gì, cậu đẩy cửa, rón rén nhẹ nhàng bước vào, còn khom người nhặt gói bị quăng ở dưới đất mang vào theo.

Tiểu Vương đem thức ăn đặt vào bàn trà, lúc cậu cầm gói đi đến bên giường, Cố Dư Sinh bỗng mở miệng: "Có thuốc lá không?"

"Có." Tiểu Vương đáp một tiếng, lấy thuốc lá lúc nào cũng mang theo bên mình đưa cho Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nhận lấy, sờ soạng lấy một điếu nhét vào miệng, sau đó bật lửa đốt thuốc.

Tiểu Vương đứng một bên nhìn hẩn nuốt mây nhả khói một lúc, nghĩ lúc mình ở thang máy nhìn thấy vành mắt đỏ bừng của Lương tiểu thư ở thang máy, môi nhúc nhích một chút, nói: "Thiếu gia, lúc tôi ở thang máy gặp Lương tiểu thư đang khóc lóc bước vào thang máy..."

Khóc... Nghe đến chữ đó, đầu ngón tay Cố Dư Sinh run nhẹ, tàn thuốc trắng nõn rơi trên giường.

Qua mấy giây, Cố Dư Sinh phui phui tàn thuốc trên giường, tay còn lại tiếp tục đưa thuốc lên miệng, hút một hơi.

"Ồm mưa vừa tạnh, khí trời cũng không tốt, rất khó gọi xe, cậu có muốn tôi đưa cô ấy về nhà không?" Tiểu Vương nhìn biểu hiện bình tĩnh của Cố Dư Sinh, đánh bạo hỏi.

"Người phải về nhà là cô ta, không phải tôi, cậu đi mà hỏi cô ta, hỏi tôi làm gì?" Khói thuốc lượn lờ, Cố Dư Sinh mở mắt ra, trừng Tiểu Vương một cái đầy tàn nhẫn.

Tiểu Vương theo bản năng lùi về một bước, trong nháy mắt liền hiểu ý của hẩn, rõ ràng là đồng ý cho cậu đưa đi... Sau đó liền lưu loát mở miệng nói: "Thiếu gia, tôi biết rồi, vậy tôi đưa tiểu thư về."

Nói xong, Tiểu Vương liền quay đầu chạy ra cửa.

Mãi đến khi cửa đóng lại, Cố Dư Sinh mới phản ứng được lời nói của mình bị Tiểu Vương đoán được tâm tư, hẩn cảm tức lấy cái gối của Tiểu Vương vừa mới nhặt về, lại ném về phía cửa một lần nữa, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: con mẹ nó nguoi thì biết cái đéch gì!

Hút xong một điếu thuốc, tâm tình của Cố Dư Sinh mới bình tĩnh lại một chút, hẩn lấy một cái gối khác, để sau đầu, nằm xuống.

Vừa mới nhắm mắt lại, hẩn liền cảm thấy bất ổn, cảm thấy bên tai ướn nhẹp, hẩn đưa tay ra sờ sờ, sau đó liền ngồi dậy nhìn gối.

Một vết ướn lớn...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 103: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hấn Vậ (3)

Cố Dư Sinh bỗng nhiên nhớ lại, sau khi hấn đối xử với cô như vậy, lúc nhìn về phía cô, cô đã đưa lưng về phía hấn, đôi vai nhỏ run lên.

Vì lẽ đó, một vết ướt lớn như vậy, đều là nước mắt của cô?

Lúc vừa nghe được tiếng cô khóc nức nở, cảm giác đau nói này lại xuất hiện một lần nữa.

Cố Dư Sinh đau khổ toàn thân co lại một hồi, sau đó lấy đập cái gối trước mặt một cái, khiến cho nó giống cái kia bay đến phía cửa.

Cố Dư Sinh thở dài, sau đó loạng choạng bò xuống giường, để chân trần tiến vào nhà tắm.

Hấn tắm rất lâu mới ra ngoài.

Hấn không lau tóc, tùy tiện để những giọt nước theo hai gò má chảy tí tách xuống.

Lúc hấn khom người cầm hộp thuốc, tầm mắt lại nhìn đến thức ăn đặt trên khay trà, hấn quay đầu nhìn chằm chằm một lúc, bỗng nhiên giơ chân lên, tàn nhẫn đập vào bàn trà.

Bàn trà bị hấn đập một cái xô dịch cả mét, thức ăn trong túi rơi xuống đất, cháo bên trong chảy đầy đất, tỏa ra mùi thơm ngát.

Hấn để chân trần đập bàn trà, chân hấn cũng đau thấu xương.

Hấn làm như không cảm giác được chuyện đó, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm cháo đổ trên mặt đất, sau đó cũng cảm giác được trong lòng giống như

có một chiếc trâm nhọn đang đâm vào hấn, đau đến thấu xương.

Hấn không phải bị bệnh thần kinh chứ? Nghĩ cô bị kẹt ngoài ngoài thành, đã lâu không ăn gì, cho nên mới bảo Tiểu Vương đi mua cháo cho cô.

Kết quả thế nào? Cô vừa nhìn thấy hấn, liền muốn bỏ đi... Không đúng, là hấn muốn cô cách xa hấn mà, cô rõ ràng đã tìm cách tránh xa hấn, đúng theo ý của hấn, vậy thì khi cô nói muốn về nhà, sao hấn lại tức giận như vậy chứ? Hấn đúng là bị thần kinh!! Không, không chỉ là bị thần kinh mà nào còn có vấn đề!

Nhưng hấn phát điên không chỉ mới ngày hôm nay...

Hầu kết Cố Dư Sinh run động hai lần, sau đó cảm hộp thuốc là hướng về phía ban công.

Hấn ngồi cạnh cửa sổ sát mặt đất, nhìn chăm chăm hàng vạn ngọn đèn dưới kia đang tỏa sáng, nghiêng đầu ngậm thuốc, lại thổi ra những vòng khói, thổi thổi, vẻ mặt hấn trở nên mơ màng.

.....

Thẳng thắn mà nói, từ khi hấn hiểu chuyện đã biết trên thế giới này có một người tên là Lương Đậu Khẩu.

Hấn quen biết Lương Đậu Khẩu hơn hai mươi năm, muốn hỏi hấn Lương Đậu Khẩu là một người như thế nào?

Hấn chỉ có hai chữ để trả lời: phiền, rất phiền.

Ngoài ra, hấn vắt óc cũng không nghĩ bên trong Lương Đậu Khẩu còn có một cái gì khác.

Lương Đậu Khẩu tiến vào thế giới showbiz, vô số người nói cô là nữ thần, là siêu sao xinh đẹp nhất trong làng giải trí.

Lúc hấn nghe được câu nói này, hấn nhắm mắt lại, cố gắng suy nghĩ một

chút, cũng không nhớ Lương Đậu Khẩu lớn lên đẹp ở chỗ nào.

Hắn mới bảy tuổi, mẹ của hắn ngoại tình, từ đó về sau, tính tình của ba hắn hoàn toàn thay đổi, không uống rượu lại bắt đầu nghiện rượu.

Mới bắt đầu là hùng hùng hổ hổ đánh mẹ hắn, sau đó ngày một điên cuồng, bắt đầu đánh luôn hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 104: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hấn Vây (4)

Ngày một bị đánh nhiều hơn, hấn chai đòn, cũng cảm thấy bạo lực gia đình là một chuyện bình thường, không có gì đáng ngạc nhiên.

Thậm chí... nói thế nào nhỉ? Sau đó mỗi lần nhìn thấy ba của hấn, nếu không đánh hấn, hấn sẽ cảm thấy không quen.

Sau khi hồi tưởng, trong ấn tượng của hấn, hấn và cha mình chỉ có thể thông qua phương thức đánh đập hấn và mẹ để duy trì mối quan hệ.

Một nhà yên lành tốt đẹp, lại không giống nhà.

Cũng bắt đầu từ đó, hấn cảm thấy tính mạng của mỗi một người trong nhà, hoàn toàn không quan trọng giống như người ta thường nói.

Dùng từ để hình dung, là có cũng được mà không có cũng được, chỉ là một nơi để tối trở về ngủ một đêm thôi mà.

Cha mẹ là mối quan hệ ràng buộc, dù không còn tình cảm, cũng không ly hôn.

Bởi vì lợi ích của gia tộc mà phải ở bên nhau, bọn họ hoàn toàn không có quyền làm chủ.

Từ đó hấn liền nghĩ, nếu hôn nhân là như vậy, thà không có còn hơn.

Ngược lại tình yêu sớm muộn gì cũng sẽ biến chất, con người cũng đâu phải không có tình yêu là sống không nổi, sao phải tranh đoạt để bản thân biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Bi kịch hôn nhân của cha mẹ đã đẩy đến đỉnh điểm khi hai năm trước,

cha hấn cầm dao giết chết mẹ hấn, sau đó tự sát.

Khi đó, hấn còn đang nhập ngũ, nhận được tin này liền chạy suốt đêm về Bắc Kinh, nhìn thấy hai cỗ thi thể.

Hấn vốn không muốn yêu ai, không muốn kết hôn với bất kỳ người nào, lúc này càng kiên quyết hơn.

Cha mẹ chết, hấn chỉ có thể từ bỏ giấc mơ từ nhỏ mà tiếp quản sự nghiệp của Cố thị.

Hấn thật sự cảm thấy cứ sống một cuộc sống cô độc đến hết đời thật sự rất tốt, tim như sắt đá, mới có thể ung dung.

Sao hấn lại đứng nhìn chằm chằm Lương Đậu Khẩu.

Sở dĩ hấn đồng ý kết hôn là do ông dùng tính mạng của mình để bắt hấn lấy vợ.

Đương nhiên, ông cũng bắt hấn làm giấy đăng ký kết hôn với cô... Đăng ký cái gì mà kết hôn, hấn không muốn kết hôn, thương lượng cũng không thương lượng.

Lương Đậu Khẩu đương nhiên cũng không chịu thua, một ngày đến nhà cũ quậy một trận nhỏ, ba ngày đến nhà cũ quậy một trận lớn, sau đó hấn bị ông một ngày giảng một bài ngắn, ba ngày giảng một bài dài, sinh hoạt bình thường của hấn bị quậy đến gà bay trứng vỡ.

Thế nhưng lúc hấn đối mặt với Lương Đậu Khẩu, kỳ thực có thể thông dong đối phó.

Hấn nghĩ cô muốn ở biệt thự, tốt lắm, để cô đến đó ở, bất quá hấn không cần quay về là được... Cô muốn đăng ký kết hôn, được thôi, trực tiếp bỏ tiền, dựa vào quan hệ làm một giấy đăng ký giả là xong... Chỉ cần không làm phiền đến hấn là được rồi.

Cô đến nhà hấn ở một ngày, cô lại đi tới nhà cũ một chuyến, ngày đó hấn có việc, đúng lúc quay về nhà cũ.

Lúc hấn ra khỏi nhà, cô vào nhà, hai người đối mặt nhau.

Nói thật lòng, từ trước đến nay đã bao nhiêu năm, hấn hoàn toàn không nhìn đến Lương Đậu Khẩu một cái, ngày đó cũng không biết xảy ra chuyện gì, lúc gặp thoáng qua, hấn liền nhìn lướt qua cô, giống như bị thần sai quỷ khiến.

Ai biết một cô gái nhỏ như vậy lại có một lá gan rất lớn, mở đôi mắt to tròn đen kịt trong suốt nhìn hấn.

Hấn chỉ nhìn cô một chút, hấn lên xe, cách một chiếc kính chiếu hậu sáng sủa nhìn về phía nhà cũ, thấy cô vẫn tiếp tục dõi theo hấn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 105: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hấn Vậy (5)

Khi đó hấn cũng không nghĩ quá nhiều, tài xế mở cửa xe, nhắc nhở hấn, hấn liền khom người lên xe.

Trở lại công ty tham gia hội nghị cả ngày.

Lúc kết thúc, đã là chín giờ tối.

Hấn vốn định về nhà, mới vừa cầm lấy điện thoại bàn, chuẩn bị gọi cho tài xế liền nhớ lại trong nhà hấn hôm nay có thêm một người phụ nữ.

Hấn không ần số, trực tiếp hạ điện thoại xuống, sau đó ngồi trên ghế làm việc hút thuốc, phun khói lên, không hiểu sao trong đầu lại bỗng nhiên hiện lên hình ảnh của Lương Đậu Khấu lúc ở nhà cũ.

Động tác hấn đưa thuốc lên hút bỗng nhiên dừng lại, cả người giống như bị điểm huyết vậy.

Mãi cho đến khi thuốc cháy hết đốt đầu ngón tay của hấn, hấn mới bừng tỉnh lại, sau đó đánh giá Lương Đậu Khấu, đôi mắt của cô to như mắt của mẹ hấn vậy.

Hấn cho rằng mình xuất thần như vậy cũng xong rồi, không ngờ hai ngày sau, lúc đi đánh golf cùng Lục Bán Thành và mấy người bạn, Lục Bán Thành lại nói ra tên của Lương Đậu Khấu với người khác.

Khi đó hấn cầm gậy đánh golf, đang chuẩn bị vung lên, khi nghe đến ba chữ Lương Đậu Khấu này, tay run lên, lệch một cái không đánh trúng bóng.

Lục Bán Thành nhìn thấy điều hấn hoàn toàn không thể nào tưởng tượng nổi, nhảy xuống ghế, cười rất bỉ ổi: "Vãi luyện, anh Sinh, anh đánh không

trúng bóng luôn? Không phải là đang nghĩ tới cô bé nào đó chứ?"

Lời Lục Bán Thành vừa mới nói xong, hắn còn sững sốt, không sai, khi nghe đến ba chữ Lương Đậu Khẩu, trước mắt hắn lại hiện lên hình ảnh lúc nhìn thấy Lương Đậu Khẩu ở trước nhà.

Hơn nữa, hắn biết Lương Đậu Khẩu hơn hai mươi năm, chưa từng cảm thấy Lương Đậu Khẩu xinh đẹp như vậy, không gì tả nổi.

Nhưng một khắc đó, hắn cảm thấy xem thường Lương Đậu Khẩu... Ngoại hình lại có thể dùng dao kéo chỉnh sửa.

Đặc biệt là đôi mắt long lanh nước nhìn hắn, giống như muôn câu luôn hờn của hắn.

"Alo? Thật sự bị tôi nói trúng rồi, đang nghĩ đến phụ nữ sao?" Lục Bán Thành thấy hắn nửa ngày không lên tiếng, đành vỗ vỗ vai hắn.

Hắn đột nhiên tỉnh táo lại, biết mình đã nghĩ đến hình ảnh của Lương Đậu Khẩu hai lần, bỗng nhiên liền bắt đầu nóng ruột, ném gậy đánh golf xuống đất, không nói một lời ôm áo khoác đi.

Trở lại xe, hắn liền nhận được điện thoại của ông, chửi mắng việc hắn không trở về nhà một trận, sau đó nói với hắn đừng lấy bận việc làm cớ, vụ Hoài Nam là ông đã giúp đỡ hắn.

Ông vì người phụ nữ kia làm phiền hắn, lại vì cô mà nhắc đến chuyện đã xảy ra từ ba tháng trước...

Một cơn tức giận vô danh ập đến, hắn lái xe trở về công ty, tắm xong lại hút mấy điếu thuốc, ông lại gọi điện thoại tới, hỏi hắn đã muộn như vậy sao còn chưa về nhà?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 106: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hấn Vây (6)

Hấn nói dối hai câu, cúp điện thoại, tâm tình còn chưa ổn định, ông lại gọi lần nữa.

Theo một tiếng "Tiểu Khẩu", cả người giống như bị trúng tà, trước mắt lại xẹt qua hình ảnh cô dùng cặp mắt kia nhìn hấn, cuối cùng đầu hấn giống như muốn phát nổ.

Qua nhiều năm như vậy, Lương Đậu Khẩu đã không ít lần dùng ông làm chỗ dựa, đến làm phiền hấn.

Thế nhưng phiền thì phiền, cũng chỉ có ông gọi điện cho hấn, nhưng mà bây giờ, hấn chịu hết nổi rồi.

Lửa giận bốc lên tới đỉnh điểm, hấn nén giận cúp máy của ông, liền hùng hực khí thế lái xe về nhà.

Trái ngược với hấn, cô lại ngủ trên giường rất thanh thoi.

Bây giờ nhớ lại, khi đó hấn giống như trúng tà, hấn áp lên người mà hấn luôn mong cô ta có thể tránh xa mình ra, làm cho cô ấy tỉnh lại.

Hôm đó phòng ngủ không bật đèn, hấn nhìn không rõ khuôn mặt của cô cho lắm, nhưng nhờ ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ, hấn nhìn thấy đôi mắt của cô vừa đen vừa sáng.

Một khắc đó, hấn lại có một nhận định mới cho đôi mắt của cô thật sự mê hoặc lòng người giống như ánh mắt của mẹ hấn vậy.

Hấn bị đôi mắt kia trêu chọc, lửa giận càng bùng bùng phát tiết ra, hấn vì thân thể mình đều có phản ứng mà rất buồn bực.

Hắn chưa từng mất không chế vì một người phụ nữ, hắn cũng không muốn vì một người phụ nữ như cô ta mà mất không chế.

Nhưng mà hắn càng không nghĩ đến trong cơ thể hắn, tức giận và dục vọng lại đấu tranh với nhau mạnh mẽ như vậy.

Hắn cần gấp một nơi để phát tiết, tìm nửa ngày, cuối cùng có thể tìm được nơi để trút giận, hắn liền đặt cô ở dưới người mình, vừa ngoan độc vừa gấp gáp nuốt chửng cô.

Sau khi tỉnh dậy, hắn mới kinh ngạc phát hiện mình đã làm chuyện gì, hắn không dám tin bản thân sẽ kích động đối với một người phụ nữ như vậy.

Hắn hoàn toàn không chút do dự quyết định từ nay về sau, cô không được đến làm phiền hắn, nhìn thấy hắn phải tránh xa.

Hắn bắt quản gia cho cô uống thuốc tránh thai, nói quản gia bảo cô đừng làm phiền hắn, để số điện thoại của cô vào danh sách đen, chỉ cần cô xuất hiện trước mặt hắn, hắn sẽ tàn nhẫn mà ngoan độc đối xử với cô... Mỗi một bước đi của hắn đều tuyệt tình như vậy, không cho cô có bất kỳ cơ hội nào, cũng không cho mình một đường lui...

Mãi cho đến ngày sinh nhật của ông, cuối cùng cô cũng sợ, khóc lóc cầu xin hắn, hứa với hắn sau này sẽ tuyệt đối cách xa hắn... Tuy rằng lúc đó hắn rất vui, bồng bồng khí thế, tất cả cuối cùng cũng kết thúc, thế giới của hắn cuối cùng cũng được yên bình, nhưng xe lao đến, cô lại đẩy hắn ra.

Ngay lúc đó, cô gọi một tiếng Cố Dư Sinh, tiếng gọi vừa vội vàng lại vừa mang theo sợ hãi, so với âm điệu ngày thường cô nói chuyện với hắn không giống một chút nào.

Nhưng không biết có phải là do hắn nhìn thấy ảo giác hay không, hắn luôn cảm thấy dường như hắn đã nghe qua âm thanh này rồi... Rất quen thuộc.

Lời tác giả: Đọc đến đây mọi người có hiểu không? Cố Dư Sinh là vì

Tần Chỉ Ái mới chú ý đến Lương Đậu Khâu~~~

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 107: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hấn Vậy (7)

Hấn nỗ lực nhớ lại, dùng tất cả những ký ức trong đầu tìm kiếm âm thanh đó, nhưng hoàn toàn không nhớ lại được gì.

Hấn nghĩ, hay đó chỉ là ảo giác của hấn, hay là lúc đó hấn nghe nhầm.

Mặc kệ một tiếng Cổ Dư Sinh này, khiến hấn mất hồn bao nhiêu, hấn cho rằng qua ngày đó, hấn sẽ vẫn là một Cổ Dư Sinh ngông cuồng phóng túng như trước đây.

Nhưng khi hấn đối mặt với sự tránh né của cô, trong lòng hấn lại càng phiền muộn, chẳng những không quên đi, ngược lại còn khắc sâu, nhưng nhớ.

Thậm chí hấn còn làm những điều mà cho đến bây giờ nghĩ lại, hấn vẫn không hiểu tại sao bản thân lại làm như vậy.

Chẳng hạn như tối qua khi chủ động về nhà, ngày hôm nay mặc kệ mưa to gió lớn đi đón cô, chẳng hạn.. Hấn để Tiểu Vương đi mua cháo cho cô.

Trầm tư lâu như vậy, hấn lại nhìn về phía hộp cháo bị hấn đập đổ đầy đất.

Hấn đắm chiêu nhìn chăm chăm cháo đã nguội lạnh, nghĩ đến đau đầu, cũng không biết được đáp án, hấn lắc đầu thật mạnh hai lần, liền móc ra một điều thuốc.

Mặc kệ, không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa.

Ngược lại, hấn sẽ không cần hôn nhân, không cần tình yêu, càng không yêu bất cứ người phụ nữ nào, vì vậy, hành động kỳ quái của hấn, tám phần là

do não giết, nói không chừng ngày mai sẽ trở lại bình thường.

Cố Dư Sinh tự suy nghĩ như vậy, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói này nhiều lần, sau đó tâm trạng bình tĩnh hơn một chút, hắn từ từ đứng lên đi về phía bàn làm việc, gọi điện thoại cho quần lễ tân, cho bọn họ thu dọn phòng, sau đó lại mặc quần áo chỉnh tề, đi qua phòng đối diện.

Lục Bán Thành vừa mới bị Cố Dư Sinh chửi một trận nên cũng chưa nguôi giận, nhìn thấy hắn đi vào, cũng không nói chuyện với hắn, ngồi xa quan sát hắn một lúc, chờ đến lúc Cố Dư Sinh không còn tức giận nữa mới chạy tới chỗ hắn: "Anh Sinh, máy bay của Ngô Hạo sáng nay đã đến Bắc Kinh, hỏi chúng ta có thời gian không? Cậu ấy muốn cùng chúng ta ăn một bữa cơm."

Đúng thật là Cố Dư Sinh đã không còn tức giận, nhấp một chén rượu xong lại hồ hững nói: "Ăn chứ!"

"Vậy chúng ta ăn ở đâu? Ngô Hạo vẫn còn chờ chúng ta chọn địa điểm đó."

"Cậu... Cố Dư Sinh vừa định nói cậu: "Cậu quyết đi." lại chợt nhớ đến lúc đón người phụ nữ kia cô ta ở trên xe cầm khăn mặt lau có dính máu, hình như lòng bàn chân bị thương, Tiểu Vương đi gấp như vậy, hắn còn chưa kịp nói Tiểu Vương mua thuốc cho cô ấy, không biết về nhà... Hắn thật sự điên rồi sao, đầu óc lại nghĩ đến cô ta? Cố Dư Sinh gắp chén rượu uống cạn, sau đó liền nói với Lục Bán Thành: "Tùy cậu."

"Ngô Hạo nói cậu ấy muốn đến biệt thự của anh, từ khi bên đó sửa chữa xong cậu ấy cũng chưa từng đến xem..." Lục Bán Thành bỗng nhiên cảm thấy không nói nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 108: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hấn Vậy (8)

Lương Đậu Khẩu ở nhà hấn, đề nghị đến nhà hấn chơi, không phải gián tiếp nói đến Lương Đậu Khẩu hay sao, hấn đang bị Lương Đậu Khẩu chọc giận, cậu đúng là muốn nghe chửi rồi.

Lục Bán Thành ho nhẹ một tiếng, vừa mới chuẩn bị đổi đề tài, lại nghe Cố Dư Sinh nhẹ nhàng nói: "Vậy thì cứ đến đi."

Lục Bán Thành nhìn chăm chăm Cố Dư Sinh, há hốc mồm.

Một lát sau, Cố Dư Sinh không đợi được hấn lên tiếng, cuối cùng quay đầu liếc hấn một cái.

Lục Bán Thành lúc này mới tỉnh táo lại, gật mạnh đầu nói: "Quyết định như vậy."

Sau đó liền lấy di động ra báo tin cho Ngô Hạo, trong lòng lại nghĩ anh Sinh thật khó đoán, vừa rồi vừa mới đuổi Lương Đậu Khẩu đi, mới chớp mắt đã có thể cùng nhau ở chung nhà?

-

Tần Chỉ Ái về đến nhà, chỉ mới mười giờ tối.

Quản gia không ở nhà, trong tòa biệt thự lớn như vậy chỉ có một mình cô.

Cô một mình ngồi trên ghế salon trong phòng khách, ôm hộp thuốc sát trùng vết thương ở lòng bàn chân, sau đó dán mấy miếng băng keo cá nhân, sau đó khập khiễng đi lên lầu.

Lúc nửa đêm mười hai giờ khuya, Tần Chỉ Ái biết Cố Dư Sinh không trở về, mới đi vào nhà vệ sinh tẩy trang rồi tắt đèn, đi ngủ.

Ban đêm ngủ không ngon giấc, cô mơ rất nhiều giấc mộng hỗn loạn, đến sáng sớm mới hoàn toàn ngủ say, kết quả lại bị điện thoại bàn đánh thức.

Là Quản gia gọi điện thoại tới, cháu của bà bị bệnh, con trai và con dâu lại phải đi công tác nên bà xin nghỉ ở nhà chăm sóc cháu.

Trong nhà chỉ có một mình cô, Tần Chỉ Ái không nghĩ ngợi nhiều liền đồng ý.

Cúp điện thoại, Tần Chỉ Ái muốn ngủ tiếp, lại mở mắt ra lần nữa, đã sắp mười một giờ trưa.

Tuy rằng cô biết khả năng Cố Dư Sinh về nhà là rất thấp, nhưng cô vẫn ngồi trước bàn trang điểm, tỉ mỉ hóa trang.

Quản gia không ở đây, Tần Chỉ Ái chỉ có thể tự mình xuống bếp làm thức ăn, món ăn vừa cho vào nồi, lại có tiếng chuông cửa.

Tần Chỉ Ái vặn lửa nhỏ xuống, xoa xoa tay, sau đó chạy xuống mở cửa.

Bên ngoài có hai người, Tần Chỉ Ái đều biết, một người là Lục Bán Thành, người khác dù cô đã mấy năm không gặp nhưng nhìn một cái liền có thể nhận ra, đó là bạn trai của người bạn thân nhất của cô, Ngô Hạo.

Tần Chỉ Ái không xác định Lương Đậu Khẩu có quen Ngô Hạo hay không, vì thế liền quay về phía Lục Bán Thành chào hỏi trước.

Bởi vì Tưởng Tiêm Tiêm kia, Ngô Hạo đối với Lương Đậu Khẩu có chút ấn tượng, nhưng không quen, vào lúc tốt nghiệp, hắn và Hứa Ôn Noãn đi Hàn Châu, rất nhiều năm rồi không quay về Bắc Kinh, vì vậy nên sau khi Lục Bán Thành giới thiệu, hắn mới mơ hồ nhớ lại, sau đó đuổi tay về phía Tần Chỉ Ái: "Lương tiểu thư, rất vui được gặp cô."

Tần Chỉ Ái nhàn nhạt cười, nói: "Chào Ngô tiên sinh.", mới cùng bắt tay với Ngô Hạo, ngoài cửa liền có một chiếc xe chạy vào.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 109: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hấn Vậ (9)

Đó là xe của Cố Dư Sinh.

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái theo bản năng run lên, quên cả buông tay Ngô Hạo ra.

Cũng may lúc xe vào đã thu hút được sự chú ý của Ngô Hạo, cậu ấy mới không để ý đến phản ứng nhỏ của Tần Chỉ Ái: "Anh Sinh đến sao?"

Tần Chỉ Ái lúc này mới hoàn hồn, vội vàng rút tay về, sau đó liền nhìn thấy Cố Dư Sinh đẩy cửa xuống xe.

Lúc hấn cầm chìa khóa vào, lại buồn bực hỏi một câu: "Sao không vào nhà mà đứng ngoài cửa làm gì?"

"Vừa mới tới." - Lục Bán Thành trả lời.

Cố Dư Sinh không nói gì, lúc đi tới cửa nhìn thấy Tần Chỉ Ái đang khom người lấy dép lê cho mọi người, hấn mới buồn bực hỏi: "Quản gia đâu?"

Lúc Tần Chỉ Ái đặt dép xuống chân Cố Dư Sinh, dừng một chút, không ngẩng đầu nhìn Cố Dư Sinh, chỉ nhỏ giọng: "Bà có việc gọi điện thoại xin nghỉ rồi."

"A? Quản gia không ở đây, bữa trưa của chúng ta làm sao bây giờ?" Ngô Hạo hỏi. Cố Dư Sinh nhíu mày, vừa mới chuẩn bị nói "Đi ra ngoài ăn", thì Lục Bán Thành vừa thay xong dép lê đã đi vào trong hai bước, sau đó hít sâu hai cái: "Thơm quá."

Sau khi tiếng nói của Lục Bán Thành kết thúc, Ngô Hạo cũng giật giật

mũi, sau đó nhìn về phía Tần Chỉ Ái: "Là chị đang nấu cơm sao?"

Tần Chỉ Ái gật đầu một cái, sau đó chỉ nhà bếp: "Đang nấu." Nói xong liền đi về phía nhà bếp.

Lục Bán Thành cũng không khách khí, nói với theo Tần Chỉ Ái: "Vậy thì Tiểu Khấu, cô nấu thêm cho ba người bọn tôi nữa nha."

Tần Chỉ Ái nhìn về phía Cố Dư Sinh một chút, phát hiện lúc này hắn không bất kỳ điểm nào không vui, mới "Được" một tiếng, tiến vào bếp.

Bởi vì có thêm ba người đàn ông, Tần Chỉ Ái chuẩn bị rất nhiều món ăn, lúc sắp xong, cô liền ra khỏi phòng ăn đi gọi mọi người.

Trong phòng khách chỉ có một mình Cố Dư Sinh, không thấy Ngô Hạo và Lục Bán Thành đâu hết.

Hắn mở âm lượng tivi rất nhỏ, tay cầm thuốc lá, nhìn điện thoại di động, không biết đang nhìn cái gì.

Tần Chỉ Ái không dám tới gần, chỉ đứng xa xa gọi: "Có thể ăn cơm rồi ạ."

Cố Dư Sinh chậm chậm hút thuốc, sau đó mới ngược mắt lên nhìn cô một chút.

Ánh mắt của hắn rất nhạt, cũng không đáp lại cô, chỉ thờ ơ cất điện thoại, đứng lên nhàn nhã đi tới trước một cửa phòng, gõ cửa hai cái, nói với Ngô Hạo và Lục Bán Thành hai chữ: "Ăn cơm."

Lục Bán Thành và Ngô Hạo đi đến phòng ăn, không đợi Cố Dư Sinh đến, liền không khách khí cầm đũa lên.

Hai người nhìn cái xanh Tần Chỉ Ái bung từ trong bếp ra lập tức khen:

"Tiểu Khấu, tôi còn không biết tay nghề của cô lại tốt tới như vậy."

"Đúng là giống với đồ ăn với món ăn ở khách sạn năm sao quá."

Tần Chỉ Ái được hai người thổi phồng đến mức có chút hơi ngại, nhợt nhạt cười, dịu dàng nói: "Nếu ngon thì ăn nhiều một chút."

Cô vừa mới dứt lời, Cố Dư Sinh liền bước vào phòng ăn, trong tay cầm theo một bình rượu.

Nụ cười của Tần Chỉ Ái theo phản xạ có điều kiện tắt ngúm, cô đem cái xanh để xuống, không nhìn tới Cố Dư Sinh lại nói: "Tôi xem nồi canh đã được chưa.", sau đó liền quay lưng trở về nhà bếp.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 110: Mắt Cô To Như Mắt Mẹ Hấn Vậ (10)

Tần Chỉ Ái trở lại nhà bếp, vừa đưa lưng về phía cửa phòng ăn, định đóng cửa lại, phía sau nghe "đùng" một tiếng, cô không quay đầu lại cũng biết đó là tiếng lúc Cố Dư Sinh đặt bình rượu xuống bàn, tâm tình hấn không tốt, động tác kéo ghế dựa mạnh đến nỗi phát ra những âm thanh chói tai.

Lúc Tần Chỉ Ái bung canh quay trở lại bàn ăn, Cố Dư Sinh đang rót rượu.

Hấn coi cô như người vô hình vậy, không nhìn cô một cái, chỉ có Lục Bán Thành và Ngô Hạo nhiệt tình gọi cô mau ngồi xuống ăn cơm..

Bởi vì Cố Dư Sinh, lời nói của Tần Chỉ Ái với Lục Bán Thành và Ngô Hạo đã không giống như lúc Cố Dư Sinh không ở đây nữa rồi, cô ngẩng đầu nhìn về phía hai người dịu dàng cười, nhẹ nhàng nói: "Được." một tiếng, liền nhìn xuống, cầm muống mức canh.

Tần Chỉ Ái mức bốn chén canh, trước tiên cho Ngô Hạo và Lục Bán Thành mỗi người một chén, sau đó mới bung một chén đưa về phía Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh không giống Lục Bán Thành và Ngô Hạo, hai người họ vừa thấy chén đưa đến được một nửa đã đưa tay ra nhận, còn hấn vẫn giống như không nhìn thấy canh Tần Chỉ Ái đưa đến trước mặt, hấn đều không để ý.

Tần Chỉ Ái liếc nhìn Cố Dư Sinh một cái, phát hiện mặt hấn có chút lạnh, cô biết đây là biểu hiện hấn đang không vui, để không chọc đến hấn, Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng đặt bát canh ở trước mặt hấn, liền không nói gì, nhanh chóng thu tay về, ngồi ngay ngắn trên ghế của mình.

Không biết có phải ảo giác hay không, hay là cô mãi cảm đến mức cảm

nhận được lửa giận trong mắt của hắn, Tần Chỉ Ái cảm thấy Cố Dư Sinh như vậy, toàn thân bỗng cảm thấy lạnh.

Cũng may có Lục Bán Thành và Ngô Hạo ở đây, hai người họ vẫn giống như không nhìn thấy gì, Cố Dư Sinh tình cờ nói mấy câu, tuy rằng mỗi câu của hắn chỉ có vài chữ, nhưng mà như vậy khiến cho không khí trên bàn ăn cũng không quá ngọt ngào, vì vậy Tần Chỉ Ái cũng không phải một mình đối mặt với vẻ mặt căng thẳng kia của hắn.

Bắt đầu đều là nói qua nói lại những chuyện của đàn ông, Tần Chỉ Ái ngồi trên ghế trầm mặc ăn cơm của mình, im lặng giống như không tồn tại.

Lúc ăn được một nửa, Ngô Hạo cầm đũa gấp thức ăn trước mặt Tần Chỉ Ái, vì bàn ăn quá lớn nên cậu ấy gấp không tới, Tần Chỉ Ái thấy, liền giúp cậu ấy gấp thức ăn.

Lục Bán Thành nhìn thấy, liền đưa chén của mình qua: "Tiểu Khẩu, tôi cũng muốn ăn món đó."

Tần Chỉ Ái gấp thức ăn cho Lục Bán Thành xong, nhìn thấy canh trong chén của Lục Bán Thành trống rỗng, thuận miệng hỏi: "Anh ăn một chén nữa không?"

Lục Bán Thành không khách sáo đem chén đựng canh đưa tới, Tần Chỉ Ái múc canh cho cậu ta, cũng múc cho Ngô Hạo một chén.

Cô để muỗng múc canh xuống, vừa mới cầm đũa, Lục Bán Thành vừa hớp một ngụm canh cô nấu, liền khen không dứt miệng: "Tiểu Khẩu, tôi không biết tay nghề của cô lại tốt như vậy, tôi phải thường xuyên đến đây ăn cơm mới được."

Làm gì chứ, có người thích ăn, Tần Chỉ Ái vui vẻ ngẩng đầu lên, hướng về phía Lục Bán Thành cười xán lạn nói: "Được, vậy khi nào muốn ăn lại đến, muốn ăn cái gì thì nói cho tôi biết, tôi..."

Tần Chỉ Ái còn chưa nói hết câu, Cố Dư Sinh im lặng nãy giờ bỗng

nhiên quăng đũa lên bàn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 111: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (1)

Tần Chỉ Ái bị dọa sợ đến run lên, bản năng nhìn về phía Cố Dư Sinh, mặt hần tối sầm lại, đầy sự lạnh lùng âm u.

Lục Bán Thành sững sờ nhìn Cố Dư Sinh, choáng váng, chưa kịp suy nghĩ đã hỏi: "Vụ gì vậy..."

Hắn chỉ vừa nói vài chữ, Ngô Hạo đã ở dưới chân bàn đá vào đùi của hắn một cái, Lục Bán Thành bị đau: "Cái quái gì vậy, muốn chết hả, dám đá chân tôi..."

Lục Bán Thành vừa nói, vừa trừng mắt nhìn Ngô Hạo, phát hiện Ngô Hạo nháy mắt với mình, Lục Bán Thành im miệng, sau đó quay lại nhìn Cố Dư Sinh, lại nhìn Tần Chỉ Ái, như là hiểu được chuyện gì, ngoan ngoãn im miệng.

Bầu không khí trên bàn có vẻ trì trệ.

Lục Bán Thành không chịu được bầu không khí như vậy, lặng lẽ va vào vai Ngô Hạo, Ngô Hạo hiểu ám hiệu của hắn, con người chuyên động, sau đó nói: "Tiểu Khấu, canh trong chén anh Sinh cũng hết rồi."

"A", Tần Chỉ Ái sững sờ đáp, vì bị Cố Dư Sinh làm cho hoảng sợ, hồn vía lên mây, phải một lúc sau cô mới phản ứng lại ám chỉ của Ngô Hạo được.

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm cô không nhúc nhích, bỗng nhiên khóe môi giương lên, quay đầu tàn nhẫn trừng cô, lại đá ghế rời đi, trên mặt rất bình tĩnh.

Cố Dư Sinh vừa đi, Lục Bán Thành và Ngô Hạo cũng không dám ở lại

lâu, ăn hùng hồ như sói đói cho xong, nhanh chóng đứng dậy ra ngoài theo.

Trong phòng ăn chỉ còn một mình cô ngồi ngơ ngác, rất lâu sau mới hồi phục lại tinh thần.

Cô cúi đầu chậm chậm ăn sạch cơm trong chén, mới đi dọn bàn đầy thức ăn thừa.

Rửa chén xong, Tần Chỉ Ái cầm khăn lau bàn, lúc lau bàn, nghe thấy trong phòng có tiếng Lục Bán Thành truyền đến.

Thì ra bọn họ còn chưa đi.

Cô nắm khăn lau bàn trầm tư mấy giây, liền mở tủ chén, lấy một bộ bình trà, rót một ấm trà nóng, bung ra phòng ăn.

Kéo cửa phòng ăn, tiếng nói của ba người họ trong phòng khách rõ ràng hơn nhiều.

Tần Chỉ Ái bung ấm trà vừa mới ra khỏi cửa phòng ăn, đã nghe thấy tiếng của Ngô Hạo: "Anh Sinh?"

Qua hai giây, Cố Dư Sinh mới thờ ơ "hả" một tiếng.

Tiếp theo Ngô Hạo liền mở miệng: "Anh có phát hiện hay không, vợ của anh giống với người thường hay đi theo Ôn Noãn nhà em không?"

Vợ của Ngô Hạo, cô chính là người bạn tốt nhất của Hứa Ôn Noãn, bọn họ còn chưa kết hôn, chỉ là lúc học cấp ba Ngô Hạo đã thích gọi Hứa Ôn Noãn là vợ.

Lung Tần Chỉ Ái cứng đờ, bước chân ra khỏi phòng ăn bỗng nhiên khựng lại.

Cô biết nghe trộm người khác nói chuyện là không tốt, nhưng cô vẫn giống tai nghe.

Bởi vì những năm nay cô là người muốn biết liệu Cố Dư Sinh có còn nhớ đến Tần Chỉ Ái hay không hơn bất cứ ai?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 112: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (2)

Lần này, Cố Dư Sinh rất lâu cũng không lên tiếng.

Qua khoảng chừng một phút, Ngô Hạo mới hỏi: "Chính là Tần Chỉ Ái, anh không nhớ sao? Lúc trước cấp ba, cả ngày đều đi cùng vợ em, là cô bé hay cùng đi chơi với chúng ta đó?"

Cố Dư Sinh vẫn im lặng, Tần Chỉ Ái nghe được âm thanh trái tim mình vỡ vụn, một lát sau, cô nghe thấy tiếng của Cố Dư Sinh nhạt nhẽo truyền tới: "Không có ấn tượng."

"Không ấn tượng?" Ngữ khí của Ngô Hạo có chút khản trương: "Người không quá cao, gầy, tóc rất dài, da trắng, mắt đặc biệt to, lúc đó vợ của em còn là bạn ngồi cùng bàn với cô bé ấy."

"Ai da anh thật sự không nhớ sao? Các người gặp nhau rất nhiều lần, cô bé kia nói chuyện rất dịu dàng, hay kéo dài, lớn lên so với vợ của anh còn đẹp hơn nhiều."

"A..." Cố Dư Sinh bỗng cười khẽ thành tiếng, giọng nói đầy vẻ trào phúng: "Chuyện cũ năm xưa còn nhớ làm gì, tôi có rất nhiều chuyện, không phải như cậu ăn no lại nhớ kỹ nhiều chuyện như vậy."

Chuyện cũ còn nhớ làm gì... thân thể Tần Chỉ Ái lay động.

Thì ra, chuyện mà cô cho là tốt đẹp vui vẻ đến không thể quên được đối với người ta chỉ là một đoạn ký ức không nhớ cũng không sao.

Trong người Tần Chỉ Ái giống như bị vật gì đó đè lên, cực kỳ khó chịu.

Cô nỗ lực duy trì thái độ bình thường, nhưng trong mắt đã phủ một tầng

sương đen kịt.

Hắn không nhớ cô, thật sự cô không nhớ cô... Ngô Hạo miêu tả tỉ mỉ như vậy, hắn cũng không nhớ ra cô...

Tần Chỉ Ái không có dũng khí ra khỏi phòng ăn, cô bung trà lui về một bước, sau đó liền nghe thấy Cố Dư Sinh nói, âm thanh có chút mơ hồ do hắn vừa ngậm thuốc vừa nói chuyện: "Vợ của cậu là cái gì Ôn Noãn, có phải đã từng theo đuổi tôi không? Hay là đã quán lấy tôi?"

"Xí, may cho anh, cô ấy không theo đuổi cũng không quán lấy anh."

"Thật sao?" Cố Dư Sinh thổi vòng khói, nửa tin nửa ngờ cười khẽ hai tiếng, hời hợt nói: "Không nhớ rõ là chuyện bình thường."

Không nhớ rõ là chuyện bình thường... tay Tần Chỉ Ái run lên, ấm trà trong khay rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ giòn tan, ấm trà bể tan tành.

"Cái gì bể vậy?" Lục Bán Thành thính tai mở miệng trước.

Tần Chỉ Ái lúc này ý thức được bản thân quá bất cẩn, vội vàng ngồi xuống nhặt mảnh vỡ trên đất.

Đáy lòng cô khổ sở, động tác quá nhanh, không cẩn thận đầu ngón tay bị cắt trúng một vết.

Vết thương nhỏ làm cánh tay Tần Chỉ Ái run nhẹ, sau đó ở phía sau truyền đến tiếng của Lục Bán Thành: "Xảy ra chuyện gì? Bể ấm trà à? Không bị phỏng chứ?"

Lục Bán Thành liên tục hỏi mấy câu, sau đó mới chú ý đến vết thương nhỏ trên đầu ngón tay của Tần Chỉ Ái: "A, đứt tay rồi?"

Nghe Lục Bán Thành thốt lên như vậy, tầm mắt của Cố Dư Sinh cũng quay lại nhìn đầu ngón tay của cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 113: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (3)

Vết thương không sâu, không có gì đáng ngại.

Từng giọt máu rơi xuống, chỉ cần dán băng keo cá nhân là có thể cầm máu.

Tinh thần Cố Dư Sinh còn chưa hồi phục, Lục Bán Thành liền ngồi chồm hồm trước mặt Tần Chi Ái, đưa tay: "Tiểu Khấu, mau đứng lên, để tôi nhặt cho..."

Đúng lúc khoảng cách giữa cô và Lục Bán Thành tương đối gần... Ngày hôm qua khi nghe cô bị kẹt ở vùng ngoại thành không về được, Lục Bán Thành vẫn thúc hấn đi đón cô, tối qua lúc cô từ phòng hấn đi ra suýt ngã chồng vó, là Lục Bán Thành đỡ lấy cô, còn hôm nay lúc ăn cơm cô lại nở nụ cười với hấn, còn quay về hấn hỏi hấn muốn ăn cái gì để còn chuẩn bị...

Con mắt Cố Dư Sinh híp lại, trong não còn chưa kịp suy nghĩ, tay hấn liền đột nhiên vươn ra, ôm Tần Chi Ái đứng lên, sau đó còn đem cô kéo ra sau lưng, dùng cả người mình chắn giữa cô và Lục Bán Thành kia.

Tâm tình của Tần Chi Ái không tốt vì những điều Cố Dư Sinh vừa mới nói với Ngô Hạo, nhưng lúc này hấn lại đứng trước mặt cô, tay còn đang nắm cánh tay cô, lòng bàn tay của hấn rất nóng, truyền đến da thịt của cô, nóng cháy đáy lòng của cô, giống lúc trước khi còn nhỏ, qua đường, khi xe lao tới, hấn đột nhiên kéo cánh tay cô, nhắc nhở cô nhìn đường, nhiệt độ kia giống y như đúc.

Khi đó lòng bàn tay của hấn làm cho cô cực kỳ vui vẻ.

Nhưng bây giờ, nhiệt độ này lại làm cho cô đau lòng, so với độ bén của ly trà vỡ còn sắc hơn.

Cô sợ chính mình lại chìm đắm trong đó, lại đột nhiên không kìm chế được, vùng vẫy một hồi, đem cánh tay của mình tránh xa tay của Cố Dư Sinh.

Cô trốn tránh như vậy, khiến Cố Dư Sinh cũng sửng sò, vốn muốn mở miệng nói: "Dán băng keo cá nhân đi" lại nghẹn ở cổ họng.

Hắn chậm chậm di chuyển con người, nhìn vào lòng bàn tay trống rỗng của chính mình mấy giây, mới từ từ phản ứng lại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao Lục Bán Thành giúp cô, cô cũng không hề từ chối gấp gáp rút tay lại như vậy, còn nhẹ nhàng nói cảm ơn cậu ta. Còn hắn mới kéo tay cô một chút, cô lại giống như chuột nhìn thấy mèo như vậy, sợ đến nỗi muốn nhanh chóng biến đi như một làn khói... Hắn vừa rồi còn muốn quan tâm chăm sóc vết thương cho cô mà...

Tim Cố Dư Sinh bỗng đập mạnh, gương mặt lạnh lẽo chỉ chỉ cửa phòng ăn, nói với Tần Chỉ Ái: "Không làm được thì đừng làm, mau rút lên lầu cho tôi, thật mất mặt!"

Cố Dư Sinh nói chuyện quá khó nghe, Ngô Hạo nhìn cũng không đành lòng, vì để cho Tần Chỉ Ái không xấu hổ, mau chóng mở miệng điều đình: "Lúc Tiểu Khẩu làm cơm trưa chắc cũng đã mệt rồi, chị mau đi nghỉ ngơi đi."

Tần Chỉ Ái rũ mắt, cố gắng ổn định lại, nhìn Ngô Hạo nở nụ cười, nói "Xin lỗi." sau đó liền quay lưng chạy ra ngoài.

"Anh Sinh đang làm gì vậy? Ngô Hạo đợi Tần Chỉ Ái đi xa, mới lẩm bẩm một câu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 114: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (4)

Ngày hôm qua Lục Bán Thành cũng vì chuyện này mà bị Cố Dư Sinh trở mặt, nhẹ nhàng nói phía sau Ngô Hạo: "Ngày hôm qua tôi cũng nói với anh Sinh như vậy, kết quả bị chửi á!"

Ngô Hạo lập tức ngậm miệng lại.

Sau đó hai người từ từ quay đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Vốn tưởng rằng trong mắt hắn sẽ tràn đầy lửa giận, không ngờ Cố Dư Sinh lúc này lại cực kỳ bình tĩnh, vẫn đứng như vậy, nhàn nhạt nhìn chăm chăm bàn tay trống không của mình, không biết đang nghĩ gì.

Ngô Hạo và Lục Bán Thành không tin nổi, nhìn nhau vài lần, không thể nắm bắt được hành động của Cố Dư Sinh, cả hai đều không dám lên tiếng.

Qua khoảng chừng một phút, Cố Dư Sinh gật gật đầu, thu lại tầm mắt, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ sáng loáng, không nói một lời bước ra phòng khách, ngồi trên ghế salon, lấy một điếu thuốc hút một mình.

-

Ba giờ, còn chưa tới ba giờ, Lục Bán Thành và Ngô Hạo đã về rồi.

Cả nhà vốn rất náo nhiệt bây giờ bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lại.

Trên tivi âm lượng vốn nhỏ đột nhiên lớn lên.

Cố Dư Sinh nghe được cảm thấy phiền, cầm điều khiển từ xa tắt đi, sau đó nằm ngửa trên ghế sofa, nhìn chăm chăm trần nhà, hút liên tục ba điếu thuốc không ngừng nghỉ.

Lúc hắn định hút điếu thứ tư, liếc mắt nhìn đồng hồ, đã sắp đến bốn giờ, người phụ nữ kia bị mắng thì từ lúc đó lên lầu đến bây giờ cũng chưa hề xuống.

Cố Dư Sinh không nhịn được nhìn về phía cầu thang một chút, sau đó hút một hơi, không biết tại sao, hắn lại cảm thấy hôm nay thuốc lá thật nhạt nhòa vô vị, hắn phun khói thuốc, lại nhìn về phía cầu thang, cảm thấy mùi vị của thuốc cực kỳ khó chịu, liền dập thuốc, ném vào thùng rác.

Cố Dư Sinh lảng lảng dựa vào ghế sofa một chút, liền đứng lên đi về phía nhà vệ sinh, sau đó ra ngoài, hắn nhìn hiên nhà, không biết ma xuôi quỷ khiến thế nào, hắn lại bước lên lầu.

Cố Dư Sinh đi dọc theo cầu thang, đi đến phòng ngủ chính.

Hắn đứng ở ngoài một chút, sau đó liền đưa tay mở cửa ra.

Tần Chỉ Ái ngồi trong phòng đang xem kịch bản, cảm giác được cửa phòng bị đẩy ra, theo bản năng quay đầu nhìn cửa.

Cố Dư Sinh cũng nhìn vào, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Dưới ánh sáng rực rỡ của hoàng hôn, xuyên thấu qua cửa sổ, vừa vắn chiếu vào khuôn mặt cô, nổi bật lên ánh mắt to tròn của cô.

Đáy mắt cô long lanh lay chuyển, trong suốt lấp lánh, so với ấn tượng của Cố Dư Sinh còn cuốn hút hơn, khiến đáy lòng của hắn đột nhiên không chuẩn bị kịp liền cảm thấy hoảng hốt, sau đó hắn mới ý thức được, mình đã đi lên lầu.

Nhưng mà, hắn lên lầu làm gì?

Tần Chỉ Ái không hỏi gì, nhưng Cố Dư Sinh đã muốn che dấu nên tìm cho mình một cái cớ, một bên giả vờ kéo ghế ngồi, "ừm" một tiếng, một bên nhanh chóng suy nghĩ, sau đó liền quay lại Tần Chỉ Ái, nhàn nhạt nói: "Tôi thứ hai chuẩn bị một chút, theo tôi đi dự tiệc."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 115: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (5)

Cố Dư Sinh, có chút khác thường so với những gì Tần Chỉ Ái nghĩ, cô mở to mắt nhìn chăm chăm Cố Dư Sinh một chút.

Trái tim của Cố Dư Sinh vì hai mắt to tròn của cô mà đập càng mạnh, mắt không chế, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, so với lúc này còn nhanh hơn, không có dấu hiệu chậm lại nào.

Loại phản ứng này hẳn chưa bao giờ có, Cố Dư Sinh có hơi vội, hẳn cố gắng biểu hiện sự lạnh lùng nhất, nhưng là hẳn tình huống cảm giác được, nỗ lực giả vờ bình tĩnh của mình dưới ánh mắt của cô đều tan rã từng chút từng chút một, cả người lại trở nên luống cuống.

Đúng là trúng tà thật rồi, sao hẳn vừa nhìn vào đôi mắt của cô, cả người giống như bị trúng tà, thần kinh tê rần chứ?

Cô cũng có bệnh, mắt đã to hơn cả mắt của mẹ hẳn còn trùng lớn, trêu chọc ai chứ?

Không biết làm sao, Cố Dư Sinh theo bản năng then quá hóa giận, thốt lên một câu thô tục với Tần Chỉ Ái: "Mẹ nó đừng có nhìn tôi!"

Giây trước hẳn còn ôn hòa với cô từ từ nói chuyện để cô cùng đi dự tiệc với hẳn, sao giây sau lại bỗng nhiên nổi giận chứ?

Cố Dư Sinh bình tĩnh lại, thái độ quá khích như vậy, Tần Chỉ Ái không theo kịp, cô bị hẳn rúng, trước tiên là ngỡ ngàng, sau đó liền hướng về phía hẳn nháy mắt một cái.

Đáy mắt của cô chớp như vậy, mang theo bao nhiêu là ngây thơ vô tội.

Đặc biệt là lúc nhìn về hướng hấn mà nháy mắt, dẫn theo một tia quyền rũ không nói nên lời.

Hồ hấp của Cố Dư Sinh đột nhiên dừng lại, rõ ràng là một bụng tức giận, làm thế nào cũng không phát hỏa được.

Hấn lăm lét nhìn trái nhìn phải hai lần, nhìn thấy móc treo quần áo quen thuộc, có treo một cái áo sơ mi của hấn, hấn một tay dùng lực kéo xuống, đi về phía trước một bước, hướng về phía gáy Tần Chỉ Ái tàn nhẫn đập vào đầu Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái theo bản năng muốn thoát khỏi áo của Cố Dư Sinh, đầu ngón tay còn chưa đụng được đến áo của hấn, đã nghe hấn cứng rắn nói: "Không được nhúc nhích!"

Ngón tay Tần Chỉ Ái bỗng nhiên dừng lại.

Không còn nhìn thấy đôi mắt to long lanh nước kia, lý trí của Cố Dư Sinh lúc này mới trở về, nhanh chóng mở miệng trực tiếp đi vào vấn đề: "Thứ hai sáu giờ, Tiểu Vương sẽ đến đón cô!"

Nói xong, Cố Dư Sinh nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: "Không phải tôi muốn cô đi, là ông muốn tôi dẫn cô theo."

Ông muốn hấn dẫn cô đi dự dạ tiệc? Vậy có phải hấn sẽ lại cho rằng cô quẩn lầy hấn?

Tần Chỉ Ái theo bản năng mở miệng: "Không phải em nói với ông là em muốn cùng dự tiệc với anh, nếu anh muốn em có thể nói với ông thứ hai em bận việc..."

Đùa gì thế, hấn chỉ thuận miệng lấy một cái cớ, ông hoàn toàn không biết tối thứ hai có dạ tiệc, chẳng phải cô nói sẽ làm lộ chuyện của hấn sao?

Cố Dư Sinh nhíu mày, cắt đứt lời của Tần Chỉ Ái: "Nói cái gì? Nói tôi uy hiếp cô, không cho cô đi? Sau đó ông lại dạy bảo tôi một trận sao?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 116: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (6)

Nói xong, Cố Dư Sinh quay người đi đến cửa phòng ngủ, lúc ra khỏi cửa hai mét, hần sợ Tần Chỉ Ái thật sự gọi điện cho Cố lão gia, không yên lòng dừng bước.

Hần suy nghĩ một chút, liền lùi lại mấy bước, nói với Tần Chỉ Ái: "Không có chuyện gì thì đừng nói gì về tôi trước mặt ông! Nếu như ông lại gọi điện thoại trách mắng tôi, khiến tôi nổi điên lên, lúc đó xem tôi sẽ trừng trị cô như thế nào!"

Sau đó, Cố Dư Sinh mới nghênh ngang rời đi.

.....

Đợi đến khi dưới lầu có tiếng xe của Cố Dư Sinh rời đi, Tần Chỉ Ái mới đưa tay kéo áo trên đầu mình xuống.

Cô từ từ quay đầu, nhìn qua cửa sổ, vừa lúc nhìn thấy xe của Cố Dư Sinh từ từ rời khỏi cửa biệt thự.

Chỉ là Cố Dư Sinh lên lầu nói với cô mấy câu. bên tai cô lại nghe thấy tiếng hần và ngô hạo nói chuyện sau giờ cơm trưa, nhất thời cô không có tâm trạng đọc kịch bản, thật vất vả mới bình tâm lại, hần lại lên làm loạn mọi thứ.

Hay là tám năm trước, lúc cô gọi điện thoại cho hần là vô ích, cô nên quên hần đi?

Hay là hai năm trước hần chỉ ngẫu nhiên gặp cô, cô dùng tất cả dũng khí và can đảm đứng trước mặt hần, hần nói "Xin lỗi tiểu thư, tôi nghĩ tôi thật sự không quen biết cô.", lúc đó, giữa cô và hần đã là kết thúc rồi!

Là cô không từ bỏ ý định, cam lòng để hấn chơi đùa như một thứ đồ chơi.

Dù sao cũng là tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Vì lẽ đó cô có đóng thế diễn viên khác đi chẳng nữa, cũng chỉ hy vọng níu kéo chút thời gian ngắn ngủi ở bên hấn.

Lãng quên chính là điều vô tình nhất.

Cô nghĩ, dường như năm đó Cố Dư Sinh chưa từng thích cô.

Nếu thích cô, sao có thể dễ dàng quên như vậy?

Nếu hấn đã thật sự thích cô, cho dù bây giờ cô có thay đổi hình dáng, hấn cũng phải nhận ra chứ!

Thật khổ sở, cứ như vậy bị hấn lãng quên, quên sạch sẽ, quên triệt để.

-

Buổi trưa thứ hai, Tiểu Vương gọi điện thoại nhắc Tần Chỉ Ái tham dự dạ tiệc.

Nói là sáu giờ đến đón cô, năm giờ rưỡi, Tiểu Vương đã đến.

Tần Chỉ Ái đã hóa trang xong, tiện tay chọn một bộ lễ phục, một đôi giày cao gót cùng màu, đi xuống lầu.

Tiểu Vương đứng cạnh xe chờ cô, nhìn thấy cô đi ra, lập tức mở cửa xe, Tần Chỉ Ái nói "cảm ơn" với Tiểu Vương, khom người vừa mới chuẩn bị lên xe đã nhìn thấy Cố Dư Sinh đang dựa vào ghế xe, nhắm mắt lại.

Không phải nói để Tiểu Vương đi đón cô sao? Sao hấn lại ở đây?

Cử động của Tần Chỉ Ái dừng lại một chút, sau đó cẩn thận từng li từng tí bò lên xe, ngồi im bên cạnh Cố Dư Sinh.

Tiểu Vương đóng cửa xe, vòng qua đầu xe, lên xe liền khởi động máy.

Trong xe rất yên tĩnh, không có ai nói chuyện với ai.

Cố Dư Sinh hoàn toàn không mở mắt ra nhìn Tần Chỉ Ái, từ đầu đến cuối đều bình thản như đang ngủ thiếp đi.

Thần kinh Tần Chỉ Ái từ căng thẳng mới dần dần thả lỏng một chút, cô không hề chớp mắt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ chậm chậm chuyển động.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 117: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (7)

Cô nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn thấy Cố Dư Sinh ngồi ở bên cạnh mình, tầm mắt của Tần Chỉ Ái nhìn hẩn chăm chú.

Ba ngày không gặp, hình như hẩn đã đi cắt tóc, ngắn hơn một chút, lộ ra vàng trán cao, nổi bật lên khuôn mặt tinh xảo.

Hẩn nhắm hai mắt, không tạo cho Tần Chỉ Ái áp lực như bình thường, cả người thật nhu hòa, thanh thoát, quần áo xa hoa, hình ảnh đẹp đến nỗi Tần Chỉ Ái nghĩ mình đang nằm mơ.

Tần Chỉ Ái tham lam nhìn hồi lâu, mãi đến khi Cố Dư Sinh nhúu mày lông mi run rẩy, mắt sắp mở ra, cô mới dời tầm mắt, nhìn về phong cảnh trên đường đang không ngừng lùi về phía sau.

Cố Dư Sinh vốn muốn nhắm mắt dưỡng thần một chút, không ngờ thật sự ngủ thiếp đi, sau khi thức dậy đã nhìn thấy bên cạnh mình có thêm một người, cả người hẩn hơi run, sau đó hiểu rõ được, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, liền chuyển tư thế ngồi.

Tần Chỉ Ái cảm nhận được cử động của Cố Dư Sinh, hẩn thật sự tỉnh rồi, cả người cô giống như hóa đá vậy, không nhúc nhích nổi.

Cố Dư Sinh lấy điện thoại ra, xem một lát, một mỗi giờ tay lên xoa xoa mi tâm, hẩn liếc qua người bên cạnh, động tác hơi dừng một chút, sau đó quay đầu lại thật chậm, nhìn về phía ngực Tần Chỉ Ái.

Cô mặc một bộ lễ phục màu hồng nhạt, trước ngực là một cái nơ, bên trong chiếc nơ bằng tơ lụa có một khe hở, có thể nhìn thấy ngực của cô như ẩn như hiện.

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm cảnh xuân đó một lúc lâu, chân mày hấn lại cau lại, trong lòng không hiểu sao lại có chút khó chịu.

Cô mặc lễ phục gì vậy? Mặc như không mặc vậy?

Cố Dư Sinh giật môi, định mắng cô, nhưng lời chưa kịp nói ra đã nuốt trở lại.

Hắn ăn no rửng mỡ không có chuyện làm sao, quan tâm đến chuyện quần áo của cô làm gì chứ? Coi như là cô không mặc gì đi chăng nữa cũng không liên quan đến hắn... Trước đây lúc cô đóng một bộ phim truyền hình, không phải còn mặc bikini sao? Lục Bán Thành nói cho hắn biết, hắn cũng không nghĩ sẽ quan tâm như bây giờ...

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh buột tầm mắt của mình rời khỏi ngực của cô, nhìn về phía cửa sổ.

Hắn nhìn những tòa nhà cao tầng ngoài cửa sổ không ngừng lùi lại phía sau trong chớp lát, tầm mắt lại không nhìn được bắt đầu hướng về phía ngực của cô.

Một lần, hai lần, ba lần... Mười lần...

Cố Dư Sinh cảm tức đưa tay tìm thuốc lá hút, vừa hút thuốc nhưng tầm mắt của hắn lại như có như không lướt qua ngực của Tần Chỉ Ái.

Nhìn nhìn, Cố Dư Sinh bắt đầu ngồi không yên, thuốc lá trong tay không ngừng nhúc nhích.

Cuối cùng, cả người hắn đều phập phồng, thấp thỏm, hắn nhìn Tần Chỉ Ái trước mắt, chỉ hận không thể xé quần áo của cô thành hai mảnh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 118: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (8)

Tần Chỉ Ái ngồi ở một bên, tuy rằng không nhìn qua phía Cố Dư Sinh nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Cô sợ Cố Dư Sinh tức giận chuyện gì đó, cũng có thể trút giận lên mình, liền cẩn thận từng li từng tí ngồi lệch người về phía cửa xe.

Cô cứ lo lắng di chuyển như vậy, lại khiến chiếc nơ trước ngực bị kéo xuống, mở thêm một khoảng ngực.

Bởi vì lễ phục hở vai, cô không mặc áo lót, bên trong là miếng dán ngực màu da.

Từ góc độ của Cố Dư Sinh nhìn sang, hoàn toàn có thể thấy được toàn bộ ngực bên phải của cô.

Tuy rằng có miếng dán che lại điểm mấu chốt, nhưng trong mắt Cố Dư Sinh, giống như không hề che chắn gì.

Cô mặc y phục như thế đi dự dạ hội với hấn?

Lát nữa lúc xã giao, chẳng phải ai cũng có thể nhìn thấy ngực của cô sao?

Trong đầu Cố Dư Sinh nhìn thấy hình ảnh những người đàn ông đến chào hỏi, lúc vừa nói chuyện với hấn, cũng sẽ nhìn sang ngực của cô.

Cố Dư Sinh phản xạ có điều kiện chửi một câu thô tục trong lòng, mắt nhìn chằm chằm ngực của Tần Chỉ Ái, lửa hừng hực nổi lên, hấn cảm giác được bản thân mình đang dâng lên một sự kích động muốn giết người.

Không có chỗ nào để trút giận, hắn nghiền răng ken két, hung tợn đập tắt điều thuốc trong tay, điều thuốc vì sự hung tợn của hắn mà bị bóp nát biến dạng.

Khuôn mặt âm trầm của hắn lại phải hướng ra ngoài cửa sổ, đã gần sắp đến nơi tổ chức tiệc rồi.

Chẳng lẽ thật sự để cô đi vào cùng hắn sao?

Người muốn cô tới là hắn, bây giờ đến rồi cũng không thể ôm cô trở về được đúng không?

Cô Dư Sinh hít thở không thông kéo kéo ca-ra-vát vừa mới chuẩn bị mở một khuy áo trong tay, để cho mình dễ thở, tầm mắt vô tình nhìn trúng một cái cốp trong xe.

Ở đó có một con dao gấp.

Cô Dư Sinh đang nổi điên nhất thời lại bình tĩnh lại.

Hắn nhìn chăm chăm con dao nhỏ một lúc, nhẹ nhàng chuyển động con người, thừa dịp Tần Chỉ Ái và Tiểu Vương không để ý, nhanh chóng cầm lấy con dao.

Hắn giả vờ thoải mái tựa vào lưng ghế, nhìn như nhìn chăm chăm phía trước, nhưng thật ra khóe mắt lại để ý đến quần áo trên người Tần Chỉ Ái.

Khi hắn tìm thấy dây kéo phéc mo tuya, lại giơ tay chống chóp mũi, nhắm hai mắt lại.

Qua khoảng mười mấy phút, thân thân thể của hắn lại từ từ nghiêng về phía Tần Chỉ Ái, sau đó gối lên vai Tần Chỉ Ái.

Cô Dư Sinh chủ động tiến sát lại, khiến toàn thân Tần Chỉ Ái run nhẹ, theo bản năng quay đầu về phía hắn.

Người đàn ông ấy đang nhắm mắt lại, như là ngủ thiếp đi.

Hắn đặt sức nặng trên người cô, Tần Chỉ Ái không cách nào nhúc nhích, hơi thở mang mùi thơm vốn có của hắn hòa với mùi thuốc lá thơm ngát không ngừng phả vào người cô, khiến tinh thần cô bất ổn.

Sau khi Cố Dư Sinh yên tĩnh dựa lên vai Tần Chỉ Ái một hồi, mới lên nhắc mi mắt lên, liếc nhìn cô một cái, nhìn thấy cô ngây người, lúc này mới lặng lẽ cầm dao, dờn đến hông của cô, bằng trí nhớ, rạch vào phéc mo tuya hai lần.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 119: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (9)

Dao gấp chưa bao giờ dùng qua, lưỡi dao rất bén, cho nên Cố Dư Sinh dùng lực rất nhỏ để Tần Chỉ Ái không phát hiện cử động của mình, nhưng nhờ dao bén nên dù lực có nhỏ đi nữa vẫn có thể bị hấn cắt đứt dễ như ăn cháo.

Hấn sợ bị người khác nhìn ra kẽ hở, không sót ruột, từ từ rời khỏi bả vai cô.

Cố Dư Sinh thấy càng ngày càng gần đến nơi, hấn sợ trang phục của Tần Chỉ Ái chưa đủ rách, lại thừa dịp cô không chú ý, tiếp tục thỉnh thoảng rạch về phía dây kéo vài nhát.

.....

Địa điểm tổ chức dạ tiệc ở câu lạc bộ Kinh Thành.

Lúc xe dừng hấn dưới tầng hầm bãi đậu xe, Cố Dư Sinh vẫn không mở mắt, không nhúc nhích, mãi đến khi Tiểu Vương lên tiếng: "Thiếu gia, tiểu thư, đến rồi."

Cố Dư Sinh lúc này mới từ từ mở mắt ra, Cố Dư Sinh cố ý nhìn biểu tình sùng sốt của Tần Chỉ Ái một chút, mới giả vờ như phát hiện mình ngủ say, không cẩn thận dựa vào vai cô, "A" một tiếng, ngồi thẳng người, sau đó còn hỏi lại Tiểu Vương một câu: "Đến?"

"Đúng vậy." Tiểu Vương trả lời xong, lập tức xuống xe mở cửa.

Cố Dư Sinh nhàn nhã xuống xe, đứng cạnh xe, giơ tay đeo lại ca ra vat bị mình nói lỏng, một bên nhìn Tần Chỉ Ái đang xuống xe sau hấn.

Dây kéo của cô vừa bị cắt đứt, lộ ra một mảng da thịt trắng tuyết, chói mắt mà dễ thấy.

Động tác thất ca ra vat của Cố Dư Sinh dừng lại, nhìn chăm chăm hông Tần Chỉ Ái, nheo mày.

Tiểu Vương đóng cửa xe, nhìn Cố Dư Sinh chậm chạp không chịu đi, có chút khó chịu nhìn về phía người đàn ông, nhìn thấy biểu hiện khác thường của hắn, trong lòng Tiểu Vương hồi hộp nhìn theo tầm mắt của hắn nhìn Tần Chỉ Ái.

Tiểu Vương không hề do dự lên tiếng: "Tiểu thư, váy của cô?"

"Hả?" Tần Chỉ Ái không hiểu nhìn theo tầm mắt của Tiểu Vương đang hướng về phía hông của cô, cô xoay người cúi đầu nhìn lại.

Lúc chọn lễ phục rõ ràng cô đã nhìn rất kỹ, bộ váy này ban đầu hoàn toàn không có một vết rách nào mà? Quần áo may theo số đo của Lương Đậu Khẩu cô mặc vào đều rộng rãi, sao có thể làm mở dây kéo như vậy được?

Tần Chỉ Ái nhú mày, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, mới đột nhiên nghĩ bữa tiệc này là đích thân Cố Dư Sinh bảo mình chuẩn bị đi theo, giờ trang phục lại có vấn đề... Nhất thời thấp thỏm trong lòng.

Cô theo bản năng nắm chặt túi xách, cẩn thận nhìn về phía Cố Dư Sinh, ngay lúc cô không biết nói với hắn như thế nào, hắn lại lưu loát ra lệnh cho Tiểu Vương: "Cậu đi mua cho cô ấy một bộ lễ phục, tìm một phòng nào đó cho cô ấy, đưa cô ấy lên phòng chờ đi."

"Dạ, thiếu gia." Tiểu Vương trả lời xong liền đưa Tần Chỉ Ái lên cầu thang.

Lúc đi qua Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh đột nhiên gọi Tiểu Vương lại, sau đó nói nhỏ bên tai Tiểu Vương, âm thanh chỉ có hai người họ nghe thấy: "Mua bộ lễ phục nào kín đáo đúng mẫu hình lý tưởng của người vợ hiền nghiêm chỉnh một chút, đừng như bộ váy lúc này, mặc cũng như không

mặc."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 120: Lãng Quên Chính Là Điều Vô Tình Nhất (10)

Dặn dò xong, mặt Cố Dư Sinh không cảm xúc quay người đi về phía thang máy.

Hắn cũng chờ ở phía sau cách Tần Chỉ Ái và Tiểu Vương không xa, cùng lên thang máy. Cửa thang máy vừa mở ra, liền đi vào, bấm nút đóng cửa.

Thang máy lên đến lầu hai, Tiểu Vương mới từ từ nhớ lại câu nói của Cố Dư Sinh, hắn cung kính đưa Tần Chỉ Ái vào một phòng trống trên lầu, sau đó mới quay lưng đi xuống lầu.

Hắn vừa lái xe vừa nhìn đường đi, lại nghĩ đến câu nói của Cố Dư Sinh, yêu cầu của hắn có phải quá trù tượng không? Cái gì mà hình mẫu người vợ hiền lý tưởng? Cái gì mà nghiêm túc đừng có mặc cũng như không mặc?

-

Bởi vì lễ phục hỏng rồi, ăn mặc cũng không thoải mái, tiến vào phòng, Tần Chỉ Ái liền cởi váy ra, thay áo ngủ trong phòng.

Cô ở một mình trong căn phòng rộng yên tĩnh, không mở tivi, yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng gió thổi ngoài cửa sổ.

Tần Chỉ Ái không biết khi nào Tiểu Vương mới trở về, cô muốn giết thời gian, đành ngắm hàng ngàn ánh đèn ngoài cửa sổ, sau đó ngồi ở một chiếc ghế salon sát cửa sổ, mở điện thoại lướt weibo*.

*Weibo: Mạng xã hội của Trung Quốc.

Không biết lướt bao lâu, Tần Chỉ Ái đột nhiên muốn đi vệ sinh, cô đề

điện thoại di động xuống, tiến vào nhà vệ sinh, cởi quần áo, phát hiện đồ lót có một mảng đỏ hồng, liền nhíu mày.

Chukì kinh nguyệt của cô đều luôn rất chuẩn xác mà, là ngày một mới tới mà, sao bây giờ lại có trước hai ngày? Chẳng lẽ là do hai ngày trước gặp mưa nhiễm lạnh?

Khách sạn có chuẩn bị sẵn băng vệ sinh, Tần Chỉ Ái dùng một cái, ôm bụng đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Lúc cô hành kinh đều rất đáng sợ, vô cùng đau đớn, sắc mặt trắng bệch, buồn nôn, năm cô bị như vậy đều đi rất nhiều bác sĩ, cũng không thể chữa khỏi, vì vậy nên mỗi tháng cô đều phải chịu đựng đau đớn.

Túi của cô lúc nào cũng có một vỉ thuốc giảm đau, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Nhưng hôm nay cô theo Cố Dư Sinh đi dự tiệc, chỉ cầm một cái xác nhỏ, lại thêm không biết kinh nguyệt sẽ đến, vì thế không mang theo thuốc.

Tần Chỉ Ái khò sờ ôm bụng, sau đó liền đi tới bếp nấu một bình nước nóng, rót một ly nước, sau đó cô ngồi lại trên ghế sát cửa sổ, từ từ uống.

Hy vọng ly nước này có thể làm cho cơn đau bụng của cô đến chậm một chút.

Đợi được đến khi tiệc rượu kết thúc, lúc cô một mình trở về nhà hẫc đau, đau lúc nào cũng được, đừng đau trước mặt Cố Dư Sinh là được rồi.

Bởi vì người đàn ông kia đã từng nói cô không được làm phiền hẫc, cho nên dù ở trong gia đình hẫc hơn ba tháng nay, dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, cô cũng không muốn tìm đến làm vương tay vương chân hẫc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 121: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (1)

Nhưng rất nhiều lúc, thường có những sự cố phát sinh.

Tần Chỉ Ái chỉ uống được một phần ba chén nước nóng, bụng dưới đã căng thẳng khó chịu.

Cô biết đây chính là dấu hiệu đau bụng hành kinh.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, bụng cô liền đau quặn lên một cái.

Rất nhanh quặn lên, đau đến nỗi tay cô run lên, nước nóng từ trong ly bắn tung tóe, rơi vào cánh tay cô.

Tần Chỉ Ái không để ý tay mình bị phỏng, lập tức buông ly nước, cầm một cái gối ôm vào bụng.

Không bao lâu sau, trong bụng của cô lại quặn lên từng cơn, lúc ngắn lúc dài.

Tần Chỉ Ái đau đến nhắm mắt lại, co rút trên ghế salon, không nhúc nhích.

Cũng không biết đã qua bao lâu, có tiếng chuông cửa.

Tần Chỉ Ái từ từ mở mắt ra, hít sâu hai cái, cắn răng cố gắng đứng lên, đi tới trước cửa.

Chính là Tiểu Vương gõ cửa, trong tay mang theo một cái túi: "Tiểu thư, lễ phục của cô."

Tần Chỉ Ái gượng cười, chờ bụng từ từ bớt đau, mới đưa tay ra nhận túi, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn."

"Lương tiểu thư, tôi đã nói với thiếu gia, cô thay lễ phục trước đi, chờ chút Thiếu gia sẽ lên đón cô."

"Được." Tần Chỉ Ái vẫn cố gắng mỉm cười, bình tĩnh dịu dàng đóng cửa, sau đó liền dựa vào cửa, thở dốc.

Tần Chỉ Ái chờ đến khi bụng dễ chịu một chút, mới cầm quần áo nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh, thay đồ xong, cô chỉnh lại tóc tai toán loạn, mới mở cửa nhà vệ sinh đi ra.

Tần Chỉ Ái ngồi trên giường cố gắng ấn bụng, nhắm mắt trong phút chốc, trong phòng lại vang lên tiếng chuông cửa.

Lần này cô biết người bấm chuông là Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái nuốt một ngụm nước bọt, cầm xác tay, gắng gượng đôi chân đang nhũn ra, đi tới trước cửa.

Cô chưa mở cửa gấp mà nhìn liếc mình trong gương một cái.

Bởi vì trang điểm, sắc mặt cô cũng không đến nỗi khó coi, chỉ là trên trán lấm tấm mấy giọt mồ hôi.

Cô giật giầy ăn, thấm mồ hôi, xác định mình có vẻ bình thường, mới mở cửa.

Cố Dư Sinh bấm chuông cửa đã lâu mới có người mở, hắn có chút thiếu kiên nhẫn.

Tiểu Vương mua cho Tần Chỉ Ái một cái áo tay dài, quần dài, nhìn từ trên xuống dưới không lộ chỗ nào, biểu hiện của hắn mới tốt hơn một chút, nhàn nhạt nói: "Đi thôi." Liền quay người đi về phía thang máy.

Tần Chỉ Ái theo sau từ từ đi, bụng lại càng đau hơn, cô sợ ở trước mặt Cố Dư Sinh sẽ bị hắn phát hiện, vẫn luôn cố gắng tỏ ra thong dong hào phóng, vì vậy đi khá chậm.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 122: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (2)

Cố Dư Sinh lần này không hỏi thúc cô, đúng là một sự kiên trì hiếm có, cũng không có dấu hiệu thiếu kiên nhẫn nào, thậm chí nhìn thấy cô chưa đến còn bấm nút lúc thang máy sắp đóng cửa, đợi đến khi cô bước vào, hắn mới theo vào.

Dạ hội tổ chức ở tầng trệt, Cố Dư Sinh vẫn để cô đi ra trước, lần này hắn không vội giống như lần trước, chỉ từ từ đi phía sau cô, không nhanh không chậm bước vào dạ tiệc.

Dạ tiệc có nhiều thương nhân, không thiếu được xã giao.

Cố gia ở Bắc Kinh trong giới kinh doanh đều rất có tiếng, cho nên người tới chào hỏi Cố Dư Sinh nối liền không dứt.

Tần Chỉ Ái sợ mình không cẩn thận lại để lộ ra chuyện gì, khiến Cố Dư Sinh lúng túng, sau đó sẽ lại làm hắn tức giận, cuối cùng người gặp xui xẻo chính là mình, vì lẽ đó mặc kệ bụng đau như thế nào, trên mặt cô trước sau đều mỉm cười, có tri thức, hiểu lễ nghĩa đứng bên cạnh hắn, khoác tay hắn, đóng vai một người vợ hoàn mỹ.

Thậm chí lúc đang cùng người khác nâng ly, cho dù rượu có nước đá lạnh, cô cũng sẽ nhấp môi hai cái đầy tự nhiên.

Cố Dư Sinh sợ là chào hỏi như vậy thêm một chút nữa sẽ mệt mỏi, cũng cảm thấy phiền chết đi được, cho nên hắn trò chuyện với Trương tổng xong liền vòng tới khu có Lục Bán Thành và mấy người nữa đang ngồi nghỉ ngơi, chậm rãi ngồi xuống.

Trên bàn này hội tụ không ít người, nam có, nữ có.

Ngoại trừ Lục Bán Thành và Ngô Hạo, những người còn lại Tần Chỉ Ái cũng quen biết, là những người ngày thường hay đi cùng một nhóm với Cố Dư Sinh.

Sau khi Cố Dư Sinh ngồi xuống liền lấy một điều thuốc ngậm vào miệng, sau đó mới tìm bật lửa.

Bật lửa cách hần khá xa, hần không với tới, Tần Chỉ Ái ngồi bên cạnh lấy được, lúc đưa cho hần, hần lại không nhận, ngược lại ngậm thuốc nhìn về phía cô một hồi.

Tần Chỉ Ái hiểu ý hần, bật lửa, nhưng vì đau bụng, cô phải bật mấy lần mới được, sau đó châm thuốc cho hần.

Hần hút một hơi, thuốc cháy, Tần Chỉ Ái mới đẹp bật lửa, đặt trên bàn, cô lúc này thật sự đã đau không thể chịu nổi, cô sợ nếu cứ tiếp tục ngồi như vậy, lát nữa hần sẽ phát hiện ra kẽ hở, liền nhẹ giọng nói bên tai hần: "Em đi vệ sinh một chút."

Cố Dư Sinh đang hút thuốc, gạt đầu, tay kẹp thuốc hạ xuống, thở ra một làn khói, sau đó hướng về phía cô nói: "Đi đi."

.....

Lúc Tần Chỉ Ái theo Cố Dư Sinh đi xã giao, có lưu ý đến ở phía bắc đại sảnh có một cánh cửa, sau khi rời khỏi đó, đi xuống mười bậc thang, có một ban công nhỏ.

Bây giờ là mùa hè, bên ngoài hơi nóng, nơi đó không có ai đi ngang qua, vì vậy sau khi được Cố Dư Sinh cho phép, trước tiên giả vờ đi đến nhà vệ sinh, đợi đến khi Cố Dư Sinh không thể nhìn thấy cô, liền quẹo về phía ban công nhỏ kia.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 123: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (3)

Trên ban công có một chiếc xích đu, Tần Chỉ Ái đến gần liền không còn gắng gượng nổi nữa, ngồi co quắp trên xích đu.

Cô dùng sức cầm lấy dây thừng treo xích đu, tựa đầu vào cánh tay, cả người đều run rẩy.

Cô hít thở nặng nề, vì đau đớn mà thở dốc, cuối cùng, cô phát ra tiếng rên nho nhỏ, trong dạ dày dâng lên một cảm giác muốn nôn.

Bởi vì không có thuốc uống, lại cùng Cố Dư Sinh uống rượu lạnh, chịu dày vò một lúc lâu, Tần Chỉ Ái mới lấy lại sức được.

Toàn thân cô ướt đầm mồ hôi, cả người giống như từ cõi chết trở về, suy yếu vùi đầu trên xích đu, nhắm mắt lại hít thở nặng nề.

Chỉ là sau một quãng thời gian khá thoải mái, còn chưa được bao lâu đã xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Không, không phải một mà là một vài người.

.....

Tưởng Tiêm Tiêm cũng đến dạ tiệc hôm nay, chỉ là lúc Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh tiếp rượu, cô và mấy tiểu thư kia ở trong nhà vệ sinh trang điểm lại, đợi đến lúc ra ngoài, Tần Chỉ Ái đã ra ban công nhỏ ngồi.

Là một người em gái nói cho Tưởng Tiêm Tiêm biết Lương Đậu Khấu ở đây: "Em vừa đi đến ban công phía Bắc hút thuốc, thật giống như nhìn thấy chị họ ngồi ở dưới."

Tường Tiêm Tiêm khi nghe xong kinh ngạc một hồi, sau đó bỏ đi chuyện cũ liếc mắt nhìn, phát hiện Lương Đậu Khẩu đúng là đang ngồi ở ngoài ban công như lời của cô bé kia nói, không biết đang làm gì, cô bưng ly rượu chuyển động con người, liền nảy ra ý hay, sau đó tự mấy vị tiểu thư kia lại thì thầm một lúc, sau đó mọi người cười đắc ý đi ra sảnh, xuống cầu thang, đi tới chỗ Tần Chỉ Ái.

Mấy người phụ nữ trang phục lộng lẫy đến, vốn là một ban công nhỏ yên tĩnh, giờ phút này bỗng trở nên ồn ào.

Tần Chỉ Ái nhú mày, ngẩng đầu lên, nhìn Tường Tiêm Tiêm một giây, cô không chút do dự từ trên xích đu đứng lên.

Cô bây giờ không khỏe, chạy là thượng sách.

Mấy người đi ra bên ngoài ban công, Tần Chỉ Ái bước vào bên trong, cô đã cố hết sức tránh bọn họ, nhưng là lúc đi qua, có người cố gắng lách vai ngăn cản, khiến vai cô đụng đau.

Tần Chỉ Ái vốn đang đau bụng, thân thể rất yếu, cả người suýt nữa té ngã, cũng may cô kịp thời lui về phía sau hai bước, tựa vào hàng rào ban công.

Người bị cô đụng trúng kia mở miệng: "Ây da" một tiếng sau đó liền thiếu kiên nhẫn nói với Tần Chỉ Ái: "Cô làm sao vậy? Cô có mất không? Có thể đi không vậy?"

Đợi được lời nói của cô ta kết thúc, Tần Chỉ Ái mới chậm rì rì mở mắt ra, liếc mắt một cái nhìn cô gái kia.

Nếu cô nhớ không lầm, cô ta tên là Shary, có mối quan hệ rất tốt với Tường Tiêm Tiêm, cùng một ruột với cô ta.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 124: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (4)

Hiển nhiên là Shary này cố ý va chạm, chính là muốn gây chuyện với cô, hơn nữa hành động này của cô ta tám chín phần là do Tưởng Tiêm Tiêm đã thương lượng với bọn họ trước hết rồi.

Vì vậy, chỉ là mới bắt đầu, chờ chút nữa mới thật sự có kịch hay để coi.

Tần Chỉ Ái hiểu rất rõ, lúc này làm gì mới có lợi cho mình nhất, không để ý rời đi mới là thượng sách.

Nhưng cô vừa mới đứng thẳng người, còn lộ ra bộ dạng không đếm xỉa tới bọn họ, những người phụ nữ kia cũng đã đứng bao vây cô lại.

Đây là cố ý không cho cô đi rồi?

Đừng nói là lúc bình thường cô đối chọi với một đám người là chuyện không thể rồi, hôm nay lại còn bị hành kinh, giống như đã mất đi nửa cái mạng.

Nếu không đi được, Tần Chỉ Ái liền đơn giản xoay lưng, đứng lưng về phía bọn họ, nhìn về bóng đêm trước mặt.

Nhắm mắt làm ngơ, cô muốn thử xem cô giả vờ như không nghe thấy thì bọn họ có thể làm những trò gian xảo gì.

Mấy người đó theo chỉ thị của Tưởng Tiêm Tiêm mà gây rắc rối cho Tần Chỉ Ái, ai ngờ Tần Chỉ Ái lại giống như không hề xảy ra chuyện gì. khiến cho bọn họ đều sững sờ, sau đó nhìn về phía Tưởng Tiêm Tiêm, ánh mắt Tưởng Tiêm Tiêm lại đánh tới, Shary lại lên tiếng, lời này không phải nói về phía Tần Chỉ Ái, mà là nói với em của cô ta: "Bây giờ hình như mọi người đều như vậy phải không? Đụng vào người, một tiếng xin lỗi cũng không có

sao?"

"Cô cho rằng ai cũng có giáo dục sao? Rất nhiều người căn bản còn không biết chữ giáo dục viết như thế nào."

"Người như thế có nhiều mà..."

.....

Một đám người nói theo Shary.

Tần Chỉ Ái vẫn tỏ ra thờ ơ, phảng phất như không nghe bọn họ đang nói gì.

.....

"Có thể cô ta cũng biết mất mặt nên mới quay lưng đi."

"Cô nói xem, loại người như vậy, sẽ có người yêu thích sao?"

"Sao có thể được yêu thích chứ? Sợ là còn bị chồng ghét bỏ đó chứ?"

"Cũng không sao a, cô ta sẽ chủ động bò lên giường..."

.....

Mấy người đó coi như Tần Chỉ Ái không để ý tới, càng nói càng quá đáng, đến cuối cùng nói những lời ghê tởm.

"Cô nói xem, có phải cô ta ở trên giường rất lợi hại không..." Những lời này nói xong, bọn họ đều che miệng lại cười.

Tần Chỉ Ái vốn cho rằng bọn họ nói một lúc sẽ thấy tẻ nhạt lảng đi, không nghĩ lại nói thiên thu bất tận như vậy.

Cô nhìn chằm chằm con đường đông đúc xe cộ đang không ngừng vụt qua, nhần nhịn đau đớn trong bụng, liếc nhìn bọn họ: "Các người nếu có giáo

dục, tố chất hơn người sao? Thật ra chỉ là những con người ba hoa không sợ nói nhiều một hồi sẽ cắn trúng lưỡi à?"

Tần Chỉ Ái nhàn nhạt nói một câu, làm cả đám người trên ban công đều ngớ ra.

Bởi vì đau bụng, động tác xoay người của cô rất chậm, cô dựa vào lan can, không hề liếc nhìn đám người trước mắt, tiếp tục bổ sung một câu: "Theo tôi biết, muốn nói xấu người khác đều nên nói sau lưng, mà các người lại lải nhải ngay trước mặt tôi..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 125: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (5)

Tần Chỉ Ái nói được phân nửa liền ngừng lại.

Qua khoảng mười giây, Shary lại mở miệng: "Lương Đậu Khấu, cô nói ai nói xấu sau lưng?"

Mấy người còn lại cũng phản ứng theo Shary, "Lương Đậu Khấu muốn uy hiếp người khác, người thường đều nói xấu sau lưng người khác, mà cô ta lại nói bọn họ đang chửi trước mặt, không phải là đang mắng các cô không có giáo dục sao?"

Sắc mặt mấy người đó liền trở nên khó coi, tất cả mọi người đều nóng lòng muốn mở miệng chống trả.

Tần Chỉ Ái làm sao có thể dễ dàng để cho bọn họ có cơ hội này, ánh mắt thờ ơ nhìn ra ban công từ đầu đến cuối, đều chưa từng nghe thấy tiếng của Tưởng Tiêm Tiêm, sau đó liền nhìn Shary, mở miệng cướp lời: "Tôi cũng không có nói các người không có nói các người không có giáo dục, bốn chữ không có giáo dục này là do Shary tiểu thư nói."

"Cô..." Shary bị Tần Chỉ Ái làm cho tức nghẹn đến trợn mắt lên.

"Xem ra Shary tiểu thư thật sự rất biết người biết ta nha!" Tần Chỉ Ái nhợt nhạt cười với Shary, bù lại một cái hít vai của cô ta.

Vừa rồi là cô đụng trúng cô ta trước sao?

Mọi người vừa rồi cùng nhau nói xấu cô, không phải là nói những lời khó nghe nhất sao?

Được thôi, cô liền lấy lại hết mấy thứ đó, làm cho cô ta chịu không nổi!

Tần Chỉ Ái yên lặng trong chốc lát, lại lên tiếng: "... Nếu Shary tiểu thư có thể tự mình biết ta, không biết tiểu thư có chú ý tới làn da của mình bị lệch tone màu không, mà phần lót này hoàn toàn không phù hợp với cô, khiến cô càng thêm đen..."

Những thiên kim đại tiểu thư này từ nhỏ đã được người trong nhà làm hư, ỷ vào có tiền có thế không coi người khác ra gì quen thói, hiện tại bỗng nhiên bị người khác vạch trần khuyết điểm của mình, sợ là một lát nữa khí chất sẽ không còn vững vàng như lúc này nữa.

Như Tần Chỉ Ái suy nghĩ, lần này Shary hoàn toàn không nói được gì, chỉ tay về phía cô: "Cô cô cô" vài tiếng, cũng không nói nổi một câu đầy đủ, thẹn quá hóa giận trở mặt, quay người giật chén rượu trong tay một người bên cạnh, tạt về phía Tần Chỉ Ái.

Tốc độ của cô ta rất nhanh, Tần Chỉ Ái không khỏe, tất nhiên không thể né được, chỉ có thể quay đầu một chút, rượu lạnh lẽo đều hắt vào người cô, theo cổ áo chảy tí tách xuống người.

Cảm giác lạnh lẽo lại càng làm cho bụng Tần Chỉ Ái đau dữ dội, cô ngoẹo cổ, cố gắng bình ổn lại hô hấp, đợi được cơn đau qua, sau đó mới từ từ quay đầu, ánh mắt lạnh lạnh quét qua từng người trước mặt, âm thanh thấp lạnh nói: "Các người không cảm thấy các người nên gọi điện thoại cho 120* sao?"

*120 là số gọi cấp cứu.

"A" Shary nghe thấy hài hước, liền cười nhạt: "Sao chứ? Hắt một ly rượu cần phải gọi 120? Chẳng lẽ một ly rượu có thể khiến cho cô bị thương sao? Cô là búp bê sứ hả?"

"Không" Tần Chỉ Ái ôn hòa cắt đứt lời của Sharry, cô nhìn cô ta bằng ánh mắt trầm tĩnh như nước, nhẹ giọng nói, nhưng lại tạo cho người nghe rất nhiều áp lực: "Tôi là nói cô gọi 120 cho chính mình, bởi vì tôi thật sự thấy cô nên đi khám bệnh thần kinh đi, dù sao đầu óc có vấn đề thì phải trị!"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 126: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (6)

"Ồ?" Lúc Lục Bán Thành nói chuyện với những người đang chuẩn bị điễm tâm liền lưu ý đến không thấy người bên cạnh Cố Dư Sinh, nghĩ đến lúc này còn nhìn thấy Lương Đậu Khẩu ở đây, không nhận được hỏi: "Tiểu Khẩu đâu?"

"Đi vệ sinh" Cố Dư Sinh nhàn nhã tựa trên ghế sofa, ngón tay thon dài sạch sẽ kẹp điều thuốc, có chút hờ hững đáp.

Sau đó làm như nhớ lại cái gì, lúc chuyển điều thuốc xuống gạt tàn, lại dừng lại.

Cô nói đi vệ sinh, hắn cũng không nghĩ nhiều, nhưng mà chuyến này... đi đã lâu rồi sao còn chưa quay lại...

Cố Dư Sinh nghĩ, hắn vỗ túi, lấy điện thoại di động ra, nhìn đồng hồ trong điện thoại.

Không ngờ lúc hắn không để ý đã đi bốn mươi phút.

Nếu không phải Lục Bán Thành nhắc, hắn còn quên hôm nay mình đến đây cùng cô.

Cố Dư Sinh ngồi thẳng lên, mặt không chút biến sắc nhìn một vòng phòng khách sa hoa lóa mắt, càng không nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ kia, không nhận được cau mày.

Lâu như vậy còn chưa trở về, cũng không có trong đại sảnh, cô lại tiếp tục né tránh hắn sao?

Đáy lòng Cố Dư Sinh lại cảm thấy khó chịu, hắn theo bản năng cầm điều

thuốc lên định châm lửa, nhưng ngọn lửa chưa đốt được thuốc, hấn lại cảm giác có gì đó không ổn, Cố Dư Sinh bỗng nhiên đem bật lửa quăng lên bàn, bỏ điếu thuốc trên miệng xuống, điếu thuốc bị hấn dùng đầu ngón tay bắn ra, rơi vào trong gạt tàn thuốc, hấn đứng dậy đi về phía đại sảnh.

"Anh Sinh, anh làm gì vậy?" Cố Dư Sinh vừa đi, trên bàn chỉ còn lại một mình Lục Bán Thành, hấn hô một tiếng, liền đứng dậy đuổi theo Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh không để ý đến hấn, đi đến nhà vệ sinh nhìn chung quanh.

"Anh đang tìm Tiểu Khấu sao? Lục Bán Thành lúc này mới nhận ra được sau đó nhìn chung quanh một vòng, nói: "Tiểu Khấu cũng không có ở đây!"

Cố Dư Sinh không đợi đến khi Lục Bán Thành nói hết, mặt không cảm xúc quay đi.

Lục Bán Thành gấp rút đuổi theo: "Nếu không chúng ta hỏi xem có ai nhìn thấy Tiểu Khấu không?"

Lục Bán Thành vừa nói vừa nhìn chung quanh một lần, sau đó tìm một người quen biết Lương Đậu Khấu, vừa mới chuẩn bị tới hỏi, Cố Dư Sinh liền đẩy cửa bắc của phòng khách, đi vào.

Lục Bán Thành gấp rút đuổi theo, vừa gọi một chữ "Anh", liền nhìn thấy Cố Dư Sinh đứng ở bậc thang, đưa lưng về phía hấn, một tay giơ lên miệng ra hiệu cho hấn im lặng.

Lục Bán Thành vội ngậm miệng, nhìn theo tầm mắt Cố Dư Sinh, nhìn thấy dưới bậc thang có một ban công, ở đó có rất nhiều người đang đứng.

Bị vây quanh ở giữa chính là người mà bọn họ đang tìm, "Lương Đậu Khấu"

Cô đang nói chuyện, âm thanh không lớn, nhưng tiệt rệu trong đại

sảnh lại quá ồn, khiến cho bọn họ không nghe rõ cô nói gì. Thế nhưng dựa vào hai ngọn đèn ban công mờ nhạt có thể nhìn thấy ánh mắt điềm đạm của cô, sắc mặt bình tĩnh, so với những người xung quanh đang phần nộ, biểu hiện của cô lại bình tĩnh hơn rất nhiều, cả người toát lên một luồng khí kỳ lạ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 127: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (7)

Lời của cô vừa mới nói xong, cô gái ngay trước mặt cô lại giật một ly rượu khác, hất về phía người của Tần Chỉ Ái.

Lục Bán Thành hít vào một hơi, theo bản năng quay đầu nhìn Cố Dư Sinh, sau đó nhỏ giọng, dùng âm thanh chỉ có hai người họ mới có thể nghe thấy nói: "Tiểu Khấu nói gì mà không nhanh không chậm cũng có thể làm người ta tức giận như vậy ha!! Tôi phát hiện gần đây Tiểu Khấu thông minh hơn trước rất nhiều, giữ bình tĩnh rất tốt!"

Cố Dư Sinh như không nghe những gì Lục Bán Thành nói, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía đám phụ nữ dưới ban công kia, khuôn mặt hấn lạnh lùng nhưng hoàn toàn không lộ ra cảm xúc gì, nhưng lông mày rõ ràng lộ ra vẻ lạnh lùng khó chịu.

Lục Bán Thành vốn cho rằng Lương Đậu Khấu bị hất nước như vậy nhất định sẽ nổi giận, nhưng chờ trong chốc lát cũng không nhìn thấy Lương Đậu Khấu có bất kỳ âm thanh của sự phẫn nộ nào, hấn tiếp tục quay sang phía những người phụ nữ kia.

Vẻ mặt của Lương Đậu Khấu vẫn luôn bình tĩnh, nghiêng đầu nhìn đường phố bên dưới, không biết đang suy nghĩ gì, một lát sau, cô chậm rãi quay đầu, nhìn về phía người phụ nữ vừa mới hất rượu lên người mình, môi cong lên, không nhanh không chậm chuyển động, từng câu từng chữ trôi chảy từ miệng cô thoát ra.

Cũng lúc đó, Lục Bán Thành không nghe rõ bên dưới đang nói gì, nhưng người vừa mới tạt rượu Tần Chỉ Ái lại bỗng nhiên đem ly rượu vút xuống đất, giơ tay lên, vung về phía mặt của Tần Chỉ Ái.

"Mẹ nó!" Lục Bán Thành nhin không được chửi tục một câu, đây là hành động muốn đánh người?

Ngay lúc hấn còn do dự có nên xuống cầu thang ngăn cản hay không, vẫn chưa nhúc nhích thì Cố Dư Sinh đứng bên cạnh hấn đột nhiên đu một tay trên cầu thang, vươn mình, nhảy xuống ban công nhỏ.

Vãi luyện, ba mét đó? Anh Sinh muốn nhảy liên nhảy?

Lục Bán Thành nhổ nước bọt trong lòng, liền nhìn thấy Cố Dư Sinh mạnh mẽ nắm chặt tay đang vung xuống của người phụ nữ kia, một cái xoay người, cả người đã đứng chắn trước mặt Lương Đậu Khẩu.

Một đám phụ nữ hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có thêm một người xuất hiện, nhìn thấy hình ảnh như vậy đều đồng loạt choáng váng.

"Anh Sinh?" Sau khi xuất thần, Tưởng Tiêm Tiêm vẫn không nghĩ người sẽ xuất hiện ở ban công nhỏ này lại có thể là Cố Dư Sinh, cô mở miệng gọi đầy kinh ngạc.

Tiếng nói của Tưởng Tiêm Tiêm vừa dứt, Lục Bán Thành đã từ trên lầu leo xuống, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Cố Dư Sinh không lên tiếng liếc mắt nhìn Lục Bán Thành, chỉ tàn nhẫn bỏ tay của Shary ra, bởi vì sức của hấn quá lớn, Shary bị hất nghiêng người qua một bên, va vào người Tưởng Tiêm Tiêm, thân thể Tưởng Tiêm Tiêm lay động, đỡ Shary đứng vững, sau đó nhìn Cố Dư Sinh một chút, lại nhìn Tàn Chi Ái, nghĩ đến lúc trước chính mình đã thấy Tàn Chi Ái bị Cố Dư Sinh cho đứng ngoài đường phơi nắng ba tiếng đồng hồ, nhất thời liền mở miệng nói trước: "Anh Sinh, anh Bán Thành, là chị Khẩu, chị ấy đụng phải Shary, còn bắt nạt Shary."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 128: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (8)

Tần Chỉ Ái nhìn thấy cánh tay của Shary vung lên, còn nghĩ là sẽ tàn nhẫn va vào mặt mình, liền theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng đau đớn theo dự tình hoàn toàn không tới, lại nghe tới một câu "Anh Sinh" của Tưởng Tiêm Tiêm.

Anh Sinh? Cố Dư Sinh sao?

Tần Chỉ Ái theo bản năng cho rằng mình nghe nhầm, mãi đến lúc Lục Bán Thành mở miệng, cô mới từ từ mở mắt, liền thấy người đứng trước mặt mình, đem cô che chắn phía sau lưng, là Cố Dư Sinh.

Đúng là hắn a... Sao hắn lại có thể đến đây?

Tần Chỉ Ái còn không kịp kinh ngạc, đã nghe thấy lời nói của Tưởng Tiêm Tiêm.

Tưởng Tiêm Tiêm biết Cố Dư Sinh không thích Tần Chỉ Ái, nên mới trắng trợn không kiêng dè nói sai sự thật trước mặt hắn đúng không?

Tần Chỉ Ái dựa vào lan can, bởi vì quá đau bụng, cô không mở miệng nói chuyện, chỉ hơi mím môi, ánh mắt lẳng lặng nhìn Cố Dư Sinh.

Bọn họ chờ một hồi lâu cũng không thấy Cố Dư Sinh có quay lại hỏi Tần Chỉ Ái: "Cô ta nói có đúng không?"

Trên mặt hắn hoàn toàn bình thản, không biết là tin lời của Tưởng Tiêm Tiêm, cho rằng cô trêu chọc Shary hay không.

Tưởng Tiêm Tiêm vừa nói một câu thăm dò, sau khi nói xong liền nhìn

chằm chằm Cố Dư Sinh không chớp mắt, nhìn thấy người đàn ông này một chút tức giận cũng không có, nhất thời liền đắc ý.

Xem ra cô nghĩ không sai, Cố Dư Sinh không thích Tần Chỉ Ái, chỉ cần cho hắn biết Lương Đậu Khẩu là người gây ra phiền phức, hắn nhất định sẽ không che chở cho vợ.

Tưởng Tiêm Tiêm có niềm tin, liền nói lại toàn bộ sự việc, chỉ kể những yếu tố khiến các cô thăng thế, đổi trắng thay đen: "Ban đầu Shary cũng không nghĩ cãi nhau với chị Khẩu, Shary bị chị Khẩu đụng trúng, có chút nghiêm trọng, nhưng mà chị Khẩu lại không xin lỗi cô ấy, Shary mới nói đụng người sao lại không xin lỗi, cũng không biết xảy ra chuyện gì, liền chọc chị Khẩu tức giận, nói chuyện khó nghe, sau đó Shary liền..."

Tưởng Tiêm Tiêm nói vậy, Cố Dư Sinh nghe từ đầu đến cuối mí mắt cũng không động, lúc cô ta nói đến đây, người đàn ông bỗng ngẩng đầu lên, nhìn Tưởng Tiêm Tiêm, như là bắt được trọng tâm của câu chuyện, hỏi ngược lại một câu: "Xin lỗi sao?"

Tưởng Tiêm Tiêm không hiểu ý tứ của hắn, ngoan ngoãn gật gù, lặp lại một lần: "Phải, anh Sinh, ban đầu Shary chỉ thật sự muốn chị Khẩu xin lỗi..."

Nghe xong lần thứ hai, Cố Dư Sinh bỗng nhiên quay đầu về phía Shary, trong mắt hắn trở nên lãnh đạm.

Hắn mở miệng nói rất nhỏ, nhưng mang theo sự tàn độc: "Cô muốn cô ấy xin lỗi cô?"

Nghe lời hắn nói, hắn lại hướng về phía Shary một bước, bộ dạng ác liệt như muốn đem Shary xé thành trăm mảnh.

"Cũng bởi vì cô ấy không xin lỗi? Vì cô ấy không xin lỗi thôi mà các người con mẹ nó hất rượu lên người cô ấy, còn muốn tát cô ấy?"

Hơn ai hết, Shary có thể cảm nhận được sự dọa dẫm đáng sợ của Cố Dư Sinh, sợ đến thở cũng không dám thở mạnh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 129: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (9)

Tưởng Tiêm Tiêm hoàn toàn không nghĩ tới sự tình sẽ tiến triển theo hướng này, bị chấn động đến mức ngẩn ngơ.

Lục Bán Thành lo Cố Dư Sinh sẽ động tay động chân với tiểu thư nhà người ta, đến lúc đó mọi chuyện sẽ rất ồn ào, huống chi mọi người thường xuyên gặp nhau, cũng không cần làm dữ đến huyền não giống như thâm thù đại hận vậy, vậy nên đi cậu ta đi lên trước kéo Shary ra phía sau một chút: "Được rồi, chỉ là vài người phụ nữ có chút mâu thuẫn với nhau thôi mà, cũng không có nghiêm trọng như vậy, anh xem Tiểu Khấu đụng phải Shary, Shary cũng đã hất nước lại Tiểu Khấu, bàn tay kia cũng chưa hạ xuống, việc này coi như xong, ha..."

Nói xong, Lục Bán Thành liền nhìn về phía Tưởng Tiêm Tiêm và Shary, làm vẻ mặt ý bảo hai người họ đi mau.

Tưởng Tiêm Tiêm và Shary trong nháy mắt hiểu, các cô kéo nhau đứng một bên giống như chị em tình thâm, vừa mới định quay người đi, Cố Dư Sinh liền giơ chân lên, đá bay bàn gỗ nhỏ: "Xong? Ai nói với các người như vậy là xong?"

"Nếu không, Shary, cô nói xin lỗi với Tiểu Khấu, việc này coi như..." Nói tới đây, Lục Bán Thành còn nhìn về phía Cố Dư Sinh, ngữ khí có vẻ thương lượng nói tiếp: "...Qua?"

Biểu hiện trên mặt Cố Dư Sinh không có chút dấu hiệu nào của sự nguôi giận, Lục Bán Thành bước lên trước hai bước, đến trước mặt Cố Dư Sinh, nhỏ giọng khuyên bảo: "Nói xin lỗi là được rồi chứ? Đây đều là một đám nữ nhân, cũng không cần anh phải động thủ chứ?"

"Đám nữ nhân?" Cố Dư Sinh nghe như một được cảm thấy chuyện này thật sự buồn cười, giống như chuyện hài, cười lạnh một tiếng, sau đó liền tàn nhẫn nói với Shary: "Tôi không đánh phụ nữ!"

Cố Dư Sinh vốn đang đứng yên, nói vài chữ, liền giơ tay ra, bắt được Tần Chỉ Ái đang đứng phía sau, đưa cô đứng vào giữa lồng ngực mình, sau đó liền nắm cổ tay của cô, hướng về phía mặt Shary quát tới.

Phản ứng của Cố Dư Sinh thật sự rất nhanh, khiến cho toàn bộ những người chung quanh chưa kịp nghĩ tới ý định của hắn, tất cả mọi người còn đang suy nghĩ câu nói: "Tôi không đánh phụ nữ" kia là có ý gì, ban công nhỏ đã vang lên một tiếng pháo tay, sau đó hắn lại kéo tay Tần Chỉ Ái về, đem cô giấu về phía sau hắn lần nữa.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong phòng đều giống như bị điễm huyết, kinh ngạc đến ngây người.

Không khí trên ban công vô cùng căng thẳng.

Toàn bộ cảnh tượng giống như một bức tranh tĩnh vật.

Lòng bàn tay Tần Chỉ Ái truyền đến cảm giác đau rát, cô mới tỉnh táo lại.

Tất này, là Cố Dư Sinh cầm tay cô đánh, cô căn bản không có sức lực, tất cả đều là sức của hắn.

Lòng bàn tay của cô đau thành rát lên, vậy...

Tần Chỉ Ái chuyển con ngươi nhìn về phía Shary, nửa bên mặt của cô ta đều sưng lên, khóe môi còn có vết máu.

Cô bị đánh đến choáng váng, vẻ mặt vẫn còn kinh ngạc đến nỗi chưa khóc ra.

"Tôi không đánh phụ nữ!" Cố Dư Sinh nói lại câu đó một lần nữa, sau

đó liền nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lục Bán Thành nói từng chữ: "Thế nhưng cô ấy là phụ nữ, có, thể, rồi, chứ?"

Nói xong, hắn liền nuốt một ngụm nước bọt, như là không muốn ở lâu thêm một khắc nào nữa, lôi tay Tần Chỉ Ái đi về phía cầu thang.

Lúc đi ngang qua Shary, Tần Chỉ Ái nhìn cô ta một chút, cô bị câu nói kia của Cố Dư Sinh làm cho tỉnh táo lại, nước mắt như một chuỗi trân châu bị đứt từng viên từng viên, cuồn cuộn rơi xuống.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 130: Tôi Không Đánh Phụ Nữ (10)

Xem ra rất oan ức đáng thương...

Tưởng Tiêm Tiêm đứng bên người Shary, đang làm điểm tựa cho cô ấy, lúc Tần Chỉ Ái thu lại tầm mắt, lại vô tình nhìn thấy ánh mắt của Tưởng Tiêm Tiêm, cô rõ ràng nhìn thấy được ánh mắt của cô ấy chỉ có thù hận mãnh liệt và sắc bén.

Ánh mắt như vậy làm cho lưng Tần Chỉ Ái phát run, cả người đều hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cô bị một nhóm người của Tưởng Tiêm Tiêm gây khó dễ, cho dù Tưởng Tiêm Tiêm đổi trắng thay đen nói gì với Cố Dư Sinh đi chăng nữa, nhưng Cố Dư Sinh chỉ giúp cô hả giận...

Trong chớp mắt, cô bỗng nhớ lại tám năm trước, ở trong nhà hàng Tây, cũng là chuyện xin lỗi hay không xin lỗi mà Cố Dư Sinh vì cô mà đánh anh trai của Tưởng Tiêm Tiêm một trận.

Tám năm trước hần che chở cho cô, tám năm sau, hần vẫn che chở cho cô...

Tim Tần Chỉ Ái bỗng nhiên đập mạnh, còn nhớ lúc trẻ cô nhìn thấy hần đánh nhau đều "Ầm ầm ầm!!". Mỗi lần đều có âm thanh rất mạnh vang lên.

Cô không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng lưng Cố Dư Sinh.

Hần đi trước cô, cũng không quay đầu nhìn cô một cái.

Sức hần cầm tay cô thật sự rất lớn, bước đi cũng rất nhanh, cho dù cô không nhìn thấy khuôn mặt của hần nhưng cũng có thể cảm giác được lúc

này hấn đang rất tức giận.

Lúc đi qua tiệc rượu ở đại sảnh, chạm mặt không ít người, họ nhìn thấy bộ mặt này của Cố Dư Sinh, cũng quan tâm hỏi: "Sao vậy?", cũng có người tò mò lên tiếng: "Xảy ra chuyện gì?", Cố Dư Sinh đều giống như không nghe thấy, hờ hững lôi Tần Chỉ Ái đi về phía trước.

Đi vào thang máy, sắc mặt của Cố Dư Sinh vẫn khó coi đến đáng sợ, Shary cũng đã bị hấn gián tiếp đánh một bạt tai, cũng không biết hấn còn khó chịu cái gì, lúc bấm nút đóng thang máy cực kỳ thô bạo.

Trong thang máy chỉ có cô và hấn, hấn vẫn không buông tay cô ta.

Sức hấn nắm cổ tay của cô khiến cô có chút đau.

Cô đã nhiều lần nhìn thấy hấn tức giận, chỉ lo không cẩn thận lại làm hấn nổi điên, trốn cũng không kịp, làm sao còn dám nhắc hấn buông tay mình ra, vì vậy nên Tần Chỉ Ái vẫn cố nén đau, đứng một góc trong thang máy.

Lúc thang máy đến lầu một, Cố Dư Sinh bỗng nhiên giơ tay tháo ca ra vat ra, ném xuống đất.

Tần Chỉ Ái bị hành động của hấn làm cho sợ đến không dám thở mạnh, nhìn chăm chăm ca ra vat một lúc lâu, cố gắng không chế bụng đang đau lặn lội, khom người nhặt lên.

Động tác nhỏ của cô như vậy không biết làm sao đã khiến hấn quay đầu, trừng mắt nhìn cô một chút, khiến cô sợ đến mức động tác nhặt ca ra vat dừng một nửa, động cũng không dám động.

Cố Dư Sinh hừ mũi một tiếng, liền quay lại, nhìn chăm chăm vào thang máy, lại buồn bực cười tiếp hai khuy áo trước cổ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 131: Mật Thư (1)

Cái gì chứ? Cả đời này hấn chưa bao giờ tức giận như vậy.

Bao nhiêu người bao vây cô, còn nói với hấn cái gì mà chỉ là mâu thuẫn chuyện phụ nữ?

Bộ tưởng hấn không thấy đường sao? Mâu thuẫn nhỏ mà một đám người đối phó với một người phụ nữ hả?

Còn gì nữa? Nói xin lỗi thì xong? Cái rắm ấy! Tư thế kia muốn xin lỗi là xong sao? Không ra đạo lý gì cả, muốn đùa hấn sao?

Người phụ nữ đi bên cạnh hấn mà bọn họ cũng dám bắt nạt? Đây chẳng phải là đang dẫn mặt hấn sao?

Cổ Dư Sinh càng nghĩ càng tức, thang máy vừa dừng lại, cửa từ từ mở ra, hấn đã giơ chân lên tàn nhẫn đá cửa.

Thang máy cuối cùng cũng mở hấn ra, hấn liền dùng một lực lớn kéo Tần Chỉ Ái vào bãi đậu xe dưới đất.

Bụng của Tần Chỉ Ái bỗng nhiên bén đau, hấn đi nhanh như vậy, cô theo không kịp, bước chân đến khúc quanh lão đảo một hồi, suýt nữa té, cũng may Cổ Dư Sinh phản ứng nhanh, lôi một cái, sau đó bước đi của hấn cũng từ từ chậm lại một chút, đi vài bước, trong ngực hấn lại khó chịu, bỗng nhiên dừng hấn, quay về phía Tần Chỉ Ái dạy dỗ: "Có phải cô rất ngu xuẩn không? Người khác bắt nạt cô, tay cô không dài chân vẫn rất dài mà, đánh không lại sao lại không bỏ chạy chứ? Cô cứ đứng ở đó cho bọn họ bắt nạt sao?"

"Tôi thật sự bị cô làm cho tức chết đi được, tôi có phải là nã tàn không, tự nhiên hôm nay lại kéo cô ra khỏi đó, tôi cho cô biết, lần sau lại xảy ra

chuyện này, tôi không phải đánh cái tát lúc nãy về phía người khác mà là về phía cô đó!"

Sau khi mắng xong, Cố Dư Sinh cảm thấy bớt giận hơn một chút, biểu hiện hơi chậm một chút, giơ tay lên tháo hai nút trên cổ áo, lộ ra xương quay xanh tinh xảo, sau đó liền giận dữ nói: "Cả ngày đều để tôi tức giận, thật không thể chịu nổi!" Lúc này, hắn mới cầm tay Tần Chỉ Ái quay người đi đến xe đậu cách đó không xa.

Một trận đau đặc biệt khó chịu, cơ thể Tần Chỉ Ái phát run, cô không nhắc nổi bước chân, bị Cố Dư Sinh kéo đi một cái, trong dạ dày lại quặn lên, liền phát ra tiếng nôn.

Cố Dư Sinh nghe thấy âm thanh này, liền dừng bước quay đầu lại nhìn về phía cô.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt của bãi đậu xe, hắn nhìn thấy sắc mặt của cô trắng như tờ giấy, trán đỏ đầy mồ hôi hột, thân thể không ngừng run rẩy.

Cố Dư Sinh nheo mày một hồi, kéo cả người Tần Chỉ Ái đứng thẳng dậy, nhìn chăm chăm mặt cô, trong người nổi lên một sự căng thẳng mà chính hắn cũng không nhận ra được: "Làm sao vậy?"

Tần Chỉ Ái nhắm mắt lại, khoác tay một cái, yếu ớt nói: "Không... không có gì..."

"Không có gì? Như vậy mà còn nói không có gì?" Cố Dư Sinh nói hơi lớn tiếng một chút, giây sau liền nổi nóng, nói với Tiểu Vương đứng cách đó không xa: "Tiểu Vương, chuẩn bị xe, đi bệnh viện!!"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 132: Hương 132: Mật Thư (2)

Tần Chỉ Ái nghe hần rống đến nỗi không chịu được, bụng lại không quặn lên khiến cô rên rỉ, qua một lát, cô mới đưa tay kéo tay áo của Cố Dư Sinh, sau đó nhịn xuống nhỏ giọng nói: "Không cần đi bệnh viện, về nhà là được rồi, mỗi tháng em đều như vậy... Kinh nguyệt đến rồi... Đau bụng kinh..."

Đến cuối cùng cô vẫn có chút ngại ngùng, những chữ cuối cùng kia... trở nên nhỏ đến mức đáng thương.

Cố Dư Sinh không nghe rõ "Hả?" một tiếng, liền nghiêng đầu về miệng Tần Chỉ Ái.

Bởi vì nghiêng quá nhanh, tai hần sượt đến môi cô.

Một luồng điện trong nháy mắt truyền đến toàn thân cô, thân thể Cố Dư Sinh cứng đờ một hồi, nhưng lại không nhúc nhích, vẻ mặt nghiêm túc.

Tần Chỉ Ái đỏ mặt, e lệ dời môi ra xa một chút, rũ mắt, nhẹ nhàng lặp lại mấy chữ cuối cùng: "Đau bụng do hành kinh."

Cố Dư Sinh "a" một hồi, lát sau giống như hiểu rõ, lại "A" một tiếng, gật đầu một cái, đứng thẳng đầu.

Hần vừa khom người ôm cô đi, chợt nhớ đến lúc hần lên phòng trên tầng hai đón cô, lúc đến chỗ để băng vệ sinh trong phòng nhìn thấy thiếu một cái, liền đột nhiên quay đầu hỏi, nhìn chăm chú đôi mắt của Tần Chỉ Ái: "Lúc ở trong phòng thì tới sao?"

"Ê?" Tần Chỉ Ái kinh ngạc nhìn Cố Dư Sinh, sau đó liền rũ mi khẽ gật đầu một cái, "Ừ" một tiếng.

Vì vậy nên... Lúc đang ở trong phòng cô đã khó chịu rồi sao? Nói cách khác, cô ngoan ngoãn đi bên cạnh hắn xã giao lâu như vậy, dù bên ngoài giống như không có gì nhưng kỳ thực vẫn luôn khó chịu sao?

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái, lại cau mày, bỗng nhiên lên tiếng: "Tại sao lại không nói cho tôi biết?"

Tại sao lại không nói cho hắn? Chẳng phải hắn luôn chê cô phiền sao? Tần Chỉ Ái không biết nên trả lời thế nào, "Ừ" đại một tiếng.

Hả? Đây là kiểu trả lời gì? Cố Dư Sinh càng nheo mày.

Hắn chợt nhớ tới, lúc hắn tìm thấy cô, lúc cô bị bao vây ở giữa.

Vào lúc ấy, cô cũng rất khó chịu phải không? Cho nên mới không nhúc nhích đứng ở đó, mặc cho người ta hắt rượu, mặc cho người ta vung ta lên chuẩn bị đánh, cũng không trốn nổi?

Hắn không phải ở ngay trong đại sảnh sao? Cô có thể gọi điện thoại cho hắn mà, cô cũng có thể kêu cứu mà... Nếu như là cô bị đau bụng thành như vậy, cũng có thể nói cho hắn biết, sau đó ở lại trong phòng nghỉ ngơi... Cô nói với hắn là đi vệ sinh, nhưng thật ra đã là lúc không thể chịu đựng thêm được nữa, mới một mình trốn ra ban công nhỏ sao?

Trong lòng Cố Dư Sinh bỗng nhiên nổi lên một nỗi đau không nói nên lời, so với lúc cô bị Shary bắt nạt, hắn còn khó chịu hơn, hô hấp của hắn trở nên gấp gáp, sau đó liền nhìn thẳng mắt của cô, giọng điệu dần dần hỏi lại lần nữa: "Tôi con mẹ nó hỏi cô lần nữa, tại sao khó chịu lại không nói cho tôi biết?"

Tần Chỉ Ái theo bản năng lui về một bước, Cố Dư Sinh chợt đưa tay ra bóp lấy cằm của cô, khiến cô ngẩng mặt lên: "Câm rồi?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 133: Mật Thư (3)

Hắn cử động như vậy lại làm Tần Chỉ Ái đau thêm, cô nhúu nhúu mày, cảm giác được người đàn ông kia thật sự tức giận, cô nghĩ nếu cô không cho hắn một câu trả lời, hắn sẽ không bỏ qua đâu.

Tần Chỉ Ái mím môi một hồi, sau một lát mới từ từ khó khăn lên tiếng: "Chính là... sợ chọc giận anh... sợ anh thấy em phiền phức."

Cô nói xong câu đó, tầm mắt từ đầu đến cuối cũng không dám ngẩng lên.

Lông mi của cô vừa dài lại vừa cong, bộ dạng cụp mắt như vậy, rất đáng thương.

Nhưng không biết có phải hắn bị ảo giác hay không, trên mặt của cô còn có thêm mấy vết tui thân.

Hô hấp của Cố Dư Sinh trở nên căng thẳng, trong đầu hắn cứ vang vọng những lời nói đó.

Sợ chọc giận anh, sợ anh cảm thấy em phiền phức... chọc giận anh... chọc giận anh... Đúng vậy, hắn lúc nào cũng tỏ vẻ cô rất phiền phức, cho nên cho dù cô có khó chịu đến chết cũng sẽ cứng rắn chống đỡ, không quấy rối hắn.

Bỗng nhiên giống như có một cánh tay vô tình phảng phất nắm chặt trái tim hắn, sau đó hắn đột nhiên buông Tần Chỉ Ái ra, bên ngực trái cảm thấy đau nhói.

Đau đớn khiến Cố Dư Sinh hoang mang xoay chuyển, sau đó liền đột nhiên buông tay Tần Chỉ Ái ra, liên tục lùi lại vài bước.

Xung quanh yên tĩnh lại, bầu không khí trở nên lúng túng.

Ngay lúc Tần Chỉ Ái nhắc nhở Cố Dư Sinh: "Có thể về nhà không?" Tiểu Vương thấy xe cũng đã khởi động được một lúc lâu rồi cũng không thấy hai người họ đến, liền chạy tới: "Thiếu gia, tiểu thư."

Cố Dư Sinh đột nhiên tỉnh táo lại, hẩn liếc nhìn Tần Chỉ Ái một cái, không hề nói gì, chỉ đi đến ôm ngang cô lên, sắc mặt lạnh lùng đi về xe.

Tiểu Vương thúc thời chạy đến mở cửa xe.

Cố Dư Sinh nhét Tần Chỉ Ái vào trong xe, nhìn cô một chút, lại không ngồi vào mà đóng cửa xe, đi đến cạnh ghế tài xế ở phía trước.

Nhận thấy bầu không khí có vẻ không đúng, Tiểu Vương căng thẳng khởi động xe, ngoại trừ lúc nhìn đường, hẩn hướng về phía kính chiếu hậu bên cạnh Cố Dư Sinh một chút, còn lại những thời điểm khác đều nhìn thẳng về phía trước.

Xe chạy ra khỏi bãi đậu xe không bao lâu, Cố Dư Sinh liền bắt đầu hút thuốc.

Hẩn hút thuốc không giống ngày thường, hút từng ngậm từng ngậm, một điều lại một điều, trong chốc lát, một hộp thuốc lá đã bị hút hết phân nửa, cho dù hẩn có hạ cửa kính xe xuống, trong xe vẫn nồng nặc mùi thuốc lá.

Tiểu Vương chưa từng thấy Cố Dư Sinh như vậy, hẩn liền sợ đến mức sặc mùi thuốc muốn ho vẫn không dám ho, nén lại, chỉ sợ động một cái, sẽ chọc cho người đàn ông kia nổi điên lên.

Lúc xe chạy được một nửa, Tần Chỉ Ái ngồi ở phía sau rầu rĩ ho khan hai tiếng.

Tuy rằng rất nhỏ nhưng Cố Dư Sinh và Tiểu Vương đều có thể nghe thấy được.

Tiểu Vương không nhin được len lén nhìn Cố Dư Sinh một cái phát hiện hắnh nhúu mà một hồi, ngược nhìn lên gương chiếu hậu một cái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 134: Mật Thư (4)

Tiểu Vương không nhịn được, âm thầm lau mồ hôi, hồng bét, có khi Lương tiểu thư cũng sẽ bị dạy dỗ cho coi... Ý nghĩ của hắn còn chưa kết thúc, hắn lại thấy được một màn khiến mình trợn mắt há mồm.

Cố Dư Sinh thu hồi tầm mắt, giơ tay lên, lấy điều thuốc trên miệng xuống, dập thuốc, sau đó ném vào gạt tàn.

Tiểu Vương không thể tin nổi, phải mất một lúc lâu mới có thể tiêu hóa được hành động đó của Cố Dư Sinh, sau đó lại len lén nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Người đàn ông ngoẹo cổ không biết đang suy nghĩ gì, biểu hiện trên mặt rất khó chịu, hắn lại cầm một điều thuốc khác trong tay nhưng lại không châm lửa.

Thiếu gia... thật sự vì Lương tiểu thư ho hai cái mà không hút thuốc nữa?

Hình như từ lúc hắn làm tài xế đến nay vẫn chưa bao giờ nhìn thấy Cố Dư Sinh vì người khác mà dập thuốc.

Xem ra, Cố Dư Sinh đối với Lương tiểu thư mà nói... Cũng không đến mức tàn nhẫn như vậy ha... À không, hắn là, Lương tiểu thư đối với thiếu gia mà nói, thật sự giống như là một người... đặc biệt!

Phải, đặc biệt!! Đặc biệt!!

Trong lòng Tiểu Vương thật vất vả mới nghĩ ra chữ này để hình dung nên đặc biệt nhấn mạnh hai lần.

.....

Sau khi xe dừng hẳn trước cửa biệt thự, Cố Dư Sinh xuống xe trước, kéo cửa xe phía sau, ôm Tần Chỉ Ái ra.

Trong nhà, quản gia còn chưa ngủ nên khi nghe được động tĩnh liền mở cửa, nhìn thấy Tần Chỉ Ái sắc mặt nhợt nhạt bị Cố Dư Sinh ôm, lập tức lo lắng hỏi: "Tiểu thư làm sao vậy?"

"Đau bụng." Cố Dư Sinh ôm Tần Chỉ Ái thay dép lê, mới trả lời hai chữ, sau đó hướng về phía quản gia, lại quay cầm bát về phía Tần Chỉ Ái, quản gia lập tức hiểu ý của hắn, giúp Tần Chỉ Ái cởi giày.

Tần Chỉ Ái không phải Lương Đậu Khẩu, từ nhỏ cũng không có người hầu hạ cho nên không quen, nhỏ giọng nói: "Em tự mình làm là được rồi!"

Cố Dư Sinh không để ý đến cô, quản gia cũng thức thoir tiếp tục làm, còn giúp cô mang dép lê.

Lên lầu, Cố Dư Sinh đặt Tần Chỉ Ái lên giường, liếc mắt nhìn qua quản gia cũng đi theo lên, giờ tay chỉ Tần Chỉ Ái trên giường, làm một động tác giao việc cho quản gia, hắn cũng không hề nói gì quay người đi xuống lầu.

Trong chốc lát, đã nghe thấy tiếng xe bên dưới.

.....

Quản gia là nữ, Tần Chỉ Ái nói chuyện với bà tự nhiên hơn rất nhiều, nói cho bà biết mình bị hành kinh, đau bụng, sau đó để quản gia giúp mình tìm thuốc giảm đau trong túi đựng đồ trang điểm.

Quản gia hơn 50 tuổi, trải qua những việc này, chờ Tần Chỉ Ái uống thuốc giảm đau xong liền đi vào phòng thay đồ cầm hai miếng dán làm ấm bụng dán cho Tần Chỉ Ái, phía sau cũng dán, sau đó còn pha một ly hồng trà gừng cho Tần Chỉ Ái uống.

Thuốc giảm đau có hiệu quả rất nhanh, cảm giác đau bụng dần biến mất, Tần Chỉ Ái cuối cùng cũng có một chút sức sống, cô nói "cảm ơn" với quản gia, liền nhắm mắt lại đắp kín mền, không cử động nữa.

Miếng dán và trà vào bụng làm cho Tần Chỉ Ái cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cả người thả lỏng, trong chốc lát liền nặng nề ngủ.

Lúc này quản gia mới giúp cô tắt đèn, rón rén rời khỏi phòng ngủ.

Đi xuống lầu, bà vừa mới chuẩn bị quẹo vào phòng mình chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhìn thấy gì liền dừng bước chân, lại từ từ quay đầu, nhìn thấy Cố Dư Sinh đứng trước cửa sổ sát đất nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, hút thuốc, nhìn hẩn lúc này giống như một phần của bóng đêm vậy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 135: Mật Thư (5)

Lúc xe lái đi, Cố Dư Sinh còn chưa đi a... Quản gia có chút bất ngờ, sững sốt một chút, mới mở miệng: "Thiếu gia?"

Cố Dư Sinh đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân mình, không biết đang suy nghĩ gì chỉ cảm thuốc lá rất lâu không nhúc nhích.

Lúc quản gia cho rằng Cố Dư Sinh sẽ không chú ý đến mình, người đàn ông đó lại quay đầu nhìn bà, không lên tiếng mà đem thuốc là ngậm lên miệng, hút một hơi, khiến khói thuốc lượn lờ, nhìn chăm chăm quản gia ở phía sau cầu thang một lúc, mới lên tiếng: "Cô ấy thế nào rồi?"

"Tiểu thư uống thuốc giảm đau, đã ngủ rồi." Quản gia biết "cô ấy" trong lời hẩn là ai, thành thật đáp.

Cố Dư Sinh "Ừm" một tiếng, nhìn chăm chăm cầu thang yên ắng.

Trên mặt hẩn không có biểu hiện gì, lúc khói thổi qua gò má hẩn, khiến cho khuôn mặt đẹp trai lại khiến người ta cảm thấy hẩn đang lúc ẩn lúc hiện.

Lúc hút hết thuốc, Cố Dư Sinh khom người đem tàn thuốc đập vào gạt tàn bên bệ cửa sổ, sau đó liền đi về phía quản gia.

Trong nháy mắt, quản gia cho là hẩn muốn lên lầu, nhưng hẩn đi tới khúc ngoặt của cầu thang, liền dừng lại.

Hẩn đứng tại chỗ một lát, nói với quản gia: "Chăm sóc tốt cho cô ấy.", sau đó liền cất bước đi ra cửa trước, thay giày, ra khỏi nhà.

Qua khoảng một phút, trong ga ra truyền đến tiếng xe đang khởi động, ban đầu vang to, càng về sau càng nhỏ, cuối cùng cũng không còn âm thanh

nào.

-

Ngày hôm sau, Tần Chỉ Ái ở nhà nghỉ ngơi cả ngày.

Ngày thứ ba, Tần Chỉ Ái không còn đau bụng nữa.

Ngày hôm qua đột nhiên trời đổ mưa, cho nên không khí hôm nay trở nên mát mẻ.

Buổi sáng, Tần Chỉ Ái ra vườn hái một bó hoa lớn, tất cả các lọ hoa trong nhà đều cắm đầy hoa tươi.

Sau bữa cơm trưa, cô nghỉ ngơi nửa giờ, sau khi thức dậy, nghĩ đến mình gần nhất vẫn đang luôn dùng số điện thoại di động của Lương Đâu Khẩu, vài ngày qua đều chưa từng nhìn tới tin nhắn trong điện thoại của mình, liền lấy điện thoại di động của mình từ một ngăn đựng tiền đã cũ, sau đó mở máy, đợi một chút, tiếp theo là tiếng ding đông, qua khoảng năm phút, điện thoại mới hoàn toàn được mở, Tần Chỉ Ái nhìn một chút, mẹ cô gọi một cuộc điện thoại, em trai cô nhắn vài tin nhắn, ngoài ra là tin nhắn của 10086 gửi tới dự báo thời tiết, cuối cùng là tin nhắn nhắc nhở cô có chuyển phát nhanh để ở chỗ bảo vệ ở trường cũ, mời cô tự đến lấy.

.....

Vừa nhìn thấy chuyển phát nhanh, cô liền biết, là người kia hồi âm.

Nói vậy cũng không ai tin, hiện tại thời đại này vì tính và QQ tràn lan, còn ai dùng phương thức lạc hậu như vậy để liên lạc nữa?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 136: Mật Thư (6)

Có thể cô vẫn cùng người kia dùng phương thức như vậy để liên lạc.

Hơn nữa, cũng đã liên lạc như vậy gần bảy năm.

Nói ra thật xấu hổ, cho dù cô và người kia có liên lạc bảy năm nhưng cô cũng không biết rõ người kia, trừ việc anh ta là lính, nam, các thông tin còn lại, họ tên, tuổi tác, cô hoàn toàn không biết gì.

Hơn nữa việc người đó là nam, là quân nhân, cũng là do ba năm trước anh ta vô tình nói cho cô biết, cô mới biết.

Thư đầu tiên anh ta gửi cho cô, khi đó cô còn ở trong ký túc xá của trường, chỉ viết số giường trong ký túc xá của cô, không đề tên.

Khi đó cô đã ở học kỳ hai của năm lớp mười một, lúc bị Cố Dư Sinh thất hẹn, dù đã qua mười mấy tháng, cô cũng không hồi phục được tinh thần, vì vậy sau khi nhận được lá thư đó, đầu tiên cho rằng đó là một lá thư tình, cũng không để ý lắm, tùy tiện kẹp bên trong một quyển sách.

Sau đó mỗi tháng cô đều nhận được một lá thư như vậy, nhiều như vậy, cô liền cảm thấy tò mò, sau đó trong một buổi tự học tẻ nhạt, cô liền lấy tất cả những lá thư đó ra xem, mới phát hiện không phải thư tình, mà là một dạng giống như kết bạn qua thư.

Sau đó Tần Chỉ Ái mới hiểu được tại sao người đó không viết tên của cô mà chỉ ghi số giường ký túc xá, thì ra chỉ là tùy tiện đánh một con số gửi đi.

Lúc đó trò bạn qua thư rất thịnh hành, ngay cả Hứa Ôn Noãn cũng cho Ngô Hạo chơi trò này, cô cũng chạy theo thời thượng, cố ý tìm một bài viết êm tai trong một quyển tạp chí nghiêm túc cẩn thận viết một bức thư, được

hồi âm, cô còn vui vẻ khoe với các bạn học khác một hồi, khiến cho những người kia không ngừng hâm mộ.

Khi đó cô không nghĩ tới việc theo đuổi những thứ thịnh hành thời thượng gì hết, chỉ cảm thấy ấm áp lãng mạn, cảm thấy đây là duyên trời định, những người khác khuyên cô đừng hồi âm, cô vẫn không để ý kiên định viết một bức thư, dựa theo địa chỉ ghi trên thư gửi cho người kia.

Chính là như vậy, người đó và cô viết thư qua lại một khoảng thời gian dài.

Sau đó, cô lên lớp, đổi ký túc xá, liền để người đó đem thư gửi cho bảo vệ, bởi vì là bạn qua thư, cô cũng không cho người đó biết tên thật, cũng không biết tên thật của người đó, chỉ để người đó gọi cô là Tiểu A.

Sau đó bởi vì áp lực thi đại học quá nặng, cô cũng không để ý thư của hân, sau khi tốt nghiệp quay trở về trường cũ đã kết thúc hơn nửa học kỳ hai.

Kỳ thực cũng không tính là về trường cũ, ngày đó vì cô thường xuyên đi gửi thư, vì vậy chú bảo vệ cũng biết cô, còn biết nặc danh Tiểu A là cô, thấy cô đi qua liền gọi cô lại, đưa cho cô một cọc thư rất dày, tất cả đều là do người kia gửi tới.

Chương trình đại học rất nhẹ nhàng, Hứa Ôn Noãn lại không quay trở về Bắc Kinh, cô nghỉ đông buồn chán, trong một buổi tối sau khi xem kịch xong lại nhớ đến những bức thư đó, liền lần lượt đọc từng lá, ngay lúc cô quay trở về Đại Học Bắc Kinh, mỗi tháng cô sẽ về trường cũ một chuyến, đều có thể nhận được hồi âm.

Bởi vì là người xa lạ, cô cũng không nghĩ đến việc gặp người đó, biến người đó trở thành người quen thuộc, vì lẽ đó hai người giống như thùng rác của đối phương, trong thư toàn kể những chuyện tiêu cực không vui, sau đó lại an ủi lẫn nhau.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 137: Mật Thư (7)

Khoảng bốn năm trước, cô gửi thư cho người đó nhưng rất lâu cũng không thấy hồi âm.

Lúc đó cô cho rằng, qua lại lâu như vậy cũng đã đến lúc dừng lại rồi.

Dù sao, bạn qua thư cũng là một thời kích động và mơ mộng của tuổi thanh xuân, ai sẽ thật sự xem nó là một việc quan trọng không thể xóa nhòa trong sinh mệnh chứ?

Cô không phải không cảm thấy mất mát, nhưng thật sự không quen biết người đó, vì vậy hai tháng cô không về trường cũ xem có thư gửi đến hay không, sau đó lại bởi vì nhiều việc dồn dập ập đến, cô cũng không quay lại, mãi cho đến tận nửa năm sau cô quay về Bắc Kinh, lúc cô phải bảo vệ luận văn, bỗng nhiên nghĩ nhiều năm rồi chưa nhận được thư của người đó, liền ghé về trường một chuyến.

Ngay lúc đó cô vốn không ôm bao nhiêu hy vọng, không nghĩ tới thật sự có thư gửi cho cô.

Thư đã đến chỗ bảo vệ từ hai tháng trước, bởi vì địa chỉ và tên cũng là giả, cũng không có lưu số điện thoại, cho nên cô không đến cũng không có ai báo cho cô được.

Sau khi về nhà mở thư, câu thứ nhất là xin lỗi, câu thứ hai là nói người đó tham gia làm nhiệm vụ bị trọng thương, mới vừa khỏi hẳn.

Chính khi đó cô mới biết người kia là một quân nhân.

Cũng là khi đó, cô bắt đầu xem người bạn qua thư này trở thành một người bạn giấu mặt chân chính.

Nguyên nhân rất đơn giản, khi đó cô không gặp được Cố Dư Sinh, từ trong những lá thư, cô lại thấy được bóng dáng của người mà cô yêu.

Bọn họ đều có một ước mơ bảo vệ tổ quốc.

Sau đó cô vì lo trả nợ đánh bạc của cha, trở nên hơi bận bịu, cô lại sợ bỏ lỡ thư của người kia, đưa số điện thoại của mình cho chú bảo vệ, chỉ cần thư có đề tên "Tiểu A" thì gọi điện thoại cho cô.

Qua nhiều năm như vậy, người đó chưa từng hỏi tin tức gì về cô, cô cũng không hỏi, vậy mà thư của hắn và cô lại có thể kéo dài cho đến bây giờ.

Người đó không biết cô tên gì, cô cũng không biết người đó là ai.

Người đó gọi cô là "Tiểu A", cô gọi người ta là "S Quân"

.....

Tần Chỉ Ái thở phào nhẹ nhõm.

Cô ngẩng đầu, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ ngày hôm nay không có chuyện gì, hôm nay trời mát, liền đi một chuyến đến thành phố A lấy thư.

Khu vực xung quanh đó không cho đậu xe, đậu xe ở trên đường cách đó hai trăm mét.

Lúc này cô chính là Lương Đậu Khẩu, cô sợ bị người ta nhận ra, khi xuống xe phải đeo khẩu trang và kính đen.

Chú bảo vệ Tần Chỉ Ái quen không có trong phòng trực, Tần Chỉ Ái tìm một đồng thư bên trong, có mấy lá thư đề tên "Tiểu A", nói "cảm ơn" với chú bảo vệ trực ca hôm nay, liền bỏ thư vào trong túi xách, liền rời trường.

Trở lại trên xe Tần Chỉ Ái tháo mắt kính và khẩu trang xuống, cầm chìa khóa xe, vừa chuẩn bị khởi động xe, bỗng nhiên phía sau liền nghe thấy tiếng còi xe dồn dập.

Tần Chỉ Ái buồn bực nhìn trong gương, nhìn thấy Cố Dư Sinh quần áo chỉnh tề tư thế nhàn nhã ngồi trong xe, đang nhìn cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 138: Mật Thư (8)

Tần Chỉ Ái giật mình, chìa khóa đang cầm trong tay liền rơi xuống, đập vào cổ chân cô đến phát đau.

Cô cúi đầu, đưa tay sờ cổ chân, sau đó nhặt chìa khóa xe lên.

Ngồi dậy, lần này nhìn qua kính chiếu hậu, Cố Dư Sinh đi về ghế phụ lái nói gì đó với Tiểu Vương, Tiểu Vương gật đầu, sau đó Cố Dư Sinh liền lui về phía sau hai bước, đứng trên lối đi bộ, Tiểu Vương chuyển vô lăng, quay đầu xe lại rồi đi...

Cố Dư Sinh không lên xe, Tiểu Vương lại lái xe đi rồi, vậy hần...

Tần Chỉ Ái vừa nghĩ đến chuyện này, liền nhìn thấy tay Cố Dư Sinh bỏ vào túi, chậm rãi đi về phía xe của cô, đứng ở chỗ phụ lái, đầu tiên là đưa tay ra mở cửa xe, không mở được, sau đó liền giơ tay lên gõ cửa sổ hai lần, phát ra tiếng: "Thùng thùng."

Tần Chỉ Ái lúc này mới hoàn hồn, vội mở khóa cửa xe.

Cố Dư Sinh kéo cửa xe ra, khom người ngồi vào trong xe, quay đầu nhìn cô một chút, mở miệng hỏi: "Sao lại chạy tới nơi này?"

Cô đang dùng thân phận của một người khác, không thể cho hần biết cô đến lấy thư, Tần Chỉ Ái nghĩ một chút mở miệng nói: "Hôm nay trời đẹp, em lái xe đi dạo, lúc đi ngang qua nơi này, nghĩ đến lúc học cấp ba ở đây, nên vào thăm trường một chút."

"Vậy sao." Cố Dư Sinh có vẻ tin, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Qua một lát, hần lại hỏi: "Thân thể sao rồi?"

Trong ấn tượng của Tần Chỉ Ái, hình như từ lúc đóng vai ldk đến nay, đây là lần đầu tiên hắn ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với cô.

Hơn nữa còn là câu: "Thân thể sao rồi?"

Hắn đang quan tâm cô sao?

Tần Chỉ Ái cảm nhận rõ ràng được rằng tâm tình của mình đang gợn sóng, đầu ngón tay cầm chìa khóa xe của cô run rẩy, qua một lúc, cô mới bình tĩnh lại, nhàn nhạt trả lời vấn đề của hắn: "Không sao rồi ạ!"

Cố Dư Sinh lại "Ừm" một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Tần Chỉ Ái không biết nên nói gì, lại không thể làm gì khác hơn là giữ yên lặng.

Trong xe lập tức trở nên yên tĩnh, không gian nhỏ hẹp trong xe chỉ có hai người, im lặng như vậy lại càng làm cho bầu không khí thêm lúng túng.

Ngay lúc Tần Chỉ Ái đang vắt óc suy nghĩ thay đổi đề tài để thay đổi cục diện, trường đã tan học, rất nhiều học sinh bước ra, đồng phục trên người họ vẫn giống như đồng phục của cô và hắn lúc trước, cũng hoàn toàn không hề có chút thay đổi nào.

Đường phố vốn đang yên tĩnh lại đột nhiên trở nên rất náo nhiệt.

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm đồng phục trên người mấy học sinh đi gần xe nhất, bỗng nhiên thu hồi tầm mắt, hướng về Tần Chỉ Ái hỏi một câu: "Đợi một lát nữa thì sẽ có gì sao?"

Hắn đột nhiên hỏi, Tần Chỉ Ái không nghĩ nhiều, lắc lắc đầu: "Không ạ."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 139: Mật Thư (9)

"Ủm" Cố Dư Sinh đáp lại, sau một chốc nói: "Đi Trần Ký đi."

Trần Ký? Nhà hàng này là nhà hàng tự hào về các món ăn độc nhất vô nhị? Chỉ là, hắn sao lại không đề Tiểu Vương đưa hắn đi?

Tần Chỉ Ái kinh ngạc liếc Cố Dư Sinh một cái, đáy lòng mơ hồ nảy lên một ý nghĩ can đảm.

Lẽ này mấy chữ kia chính là... ý là... Tần Chỉ Ái ngưng một giây đồng hồ, sau đó lại nghĩ tiếp... Hắn không phải là... muốn cô cùng đi Trần Ký ăn tối với hắn đó chứ?

Ý nghĩ này vừa hình thành, Tần Chỉ Ái liền hung hăng lắc đầu, trong lòng bác bỏ ngay ý nghĩ đó.

Cố Dư Sinh chán ghét cô như vậy, sao có thể làm cho cô đi ăn tối với hắn đây? Chắc là hắn muốn ăn ở Trần Ký, mà Tiểu Vương lại có việc đột xuất phải đi, đúng lúc hắn nhìn thấy cô, liền đề cho cô đưa hắn đi một chút mà thôi...

Cử động lắc đầu của Tần Chỉ Ái khiến lông mày Cố Dư Sinh nheo lại, không hiểu nhìn cô: "Hả?" một tiếng.

"Không, không có gì..." Tần Chỉ Ái hoàn hồn, lắc đầu với Cố Dư Sinh mấy lần, sau đó liền theo chỉ đường nhanh chóng khởi động xe, đi về phía Trần Ký.

Lúc đi đến Trần Ký, hai người cũng không nói bất kỳ chuyện gì.

Tình cờ ở chỗ đợi đèn đỏ, Tần Chỉ Ái nhìn qua kính chiếu hậu, len lén

ngắm Cố Dư Sinh một chút.

Hắn như đang có việc bận, mắt vẫn luôn nhìn di động, ngón tay thỉnh thoảng đề màn hình hai lần.

Trần Ký nằm trong con đường chỉ dành riêng cho người đi bộ, xe không thể chạy vào được, Tần Chỉ Ái dừng ở ven đường, nhẹ giọng nói với Cố Dư Sinh: "Đến rồi."

"Ừ" Nghe được tiếng của cô, Cố Dư Sinh ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, đã thấy cô dừng xe ven đường chỉ phía trước: "Có bãi đậu xe."

Sau đó liền cúi đầu, tiếp tục nhìn về phía điện thoại di động, qua hai giây đầu ngón tay lại nhanh chóng rõ trên màn hình.

Chờ hắn gõ xong, đã là hai phút sau, hắn cất điện thoại di động, nhìn thấy xe còn đậu ở trước đường dành riêng cho người đi bộ, mi tâm cau lại, buồn bực quay đầu, hỏi Tần Chỉ Ái: "Sao vẫn còn ở đây?"

Hỏi xong, Cố Dư Sinh hiểu ra chuyện gì đó, lại mở miệng nói lại: "Đem xe đậu vào bãi đi."

Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại bổ sung: "Không phải tối nay cô không làm gì sao? Vậy cùng ăn một bữa cơm đi."

Thì ra, ngay từ đầu cô đã không hiểu sai, hắn muốn cùng cô ăn cơm tối... Tần Chỉ Ái không dám tin nhìn Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái vội thu lại tầm mắt, từ từ đạp chân ga, đi đến bãi đậu xe.

Dừng xe xong, Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh đi vào con đường dành cho người đi bộ, lúc đi được khoảng 200m, Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm bóng lưng của Cố Dư Sinh, không nhìn được thất thần.

Sao bỗng nhiên hắn lại muốn cùng cô ăn cơm chứ?

Tần Chỉ Ái thật sự không dám suy nghĩ nhiều, nhưng cô vẫn cảm giác được tốc độ tim mình đang tăng, từng nhịp từng nhịp, từ từ dồn dập.

Ngay lúc Tần Chỉ Ái cảm thấy tim sắp nhảy ra khỏi họng, Cố Dư Sinh đi phía trước giữ khoảng cách một mét bỗng nhiên quay lại, đưa tay ra, kéo cô vào trong lồng ngực, bảo vệ cô.

Tần Chỉ Ái bị Cố Dư Sinh ôm đột ngột như vậy, khiến cô sững sờ, sau đó bên tai cô lại nghe một loạt những tiếng hét chói tai đầy hoảng loạn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 140: Mật Thư (10)

Cô vừa ngẩng đầu lên, nhìn xem chung quanh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Cố Dư Sinh ôm lấy cô, đem cô lùi lại vài bước.

Động tác của Cố Dư Sinh rất nhanh, Tần Chỉ Ái hoàn toàn không thể theo kịp tiết tấu của hắn lúc hắn ngừng lại, cả người cô bởi vì quán tính ngã vào ngực hắn, sau đó liền nghe tiếng một chiếc xe từ phía xa chạy ào tới.

Tần Chỉ Ái cau mày, cầm lấy cánh tay Cố Dư Sinh, vội giữ vững thân thể, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy có một chiếc xe vọt tới với tốc độ cực nhanh.

Chiếc xe kia không quan tâm đến người đi đường, cứ va lung tung, toàn bộ người đi bộ trên đường vừa nãy còn đi lại có trật tự, lúc này trở nên hỗn loạn, mọi người cố gắng chạy tán loạn thoát thân, có người phản ứng chậm, trực tiếp bị xe đụng bay, ngã xuống đất, máu tươi giàn giụa.

Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh đi đến một khu vực, chỗ có một bậc thang, xe đậu trước bậc thang, nên không đi được, chỉ có thể dừng lại.

Xe đó không tắt máy xe, ba người trong xe đã nhảy xuống, bọn họ cũng không đóng cửa xe lại, vọt thẳng lên bậc thang, chạy như điên, chạy được một nửa, cũng không biết bọn họ nhìn thấy gì, bỗng nhiên quay người hướng về phía bậc thang đối diện chạy tới.

Lúc chạy đến bên cạnh xe, đã có mấy người cảnh sát đuổi tới, ba người kia nhìn nhau, sau đó nhìn chung quanh một chút, bỗng nhiên liền chạy tách ra ba hướng.

Những tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, ba người kia một lần nữa đến bên cạnh xe, mỗi người đều có một con tin, cổ họng của những con tin

này đều bị một con dao sắc bén đè lên.

Hai người phụ nữ trẻ, một đứa bé khoảng năm sáu tuổi, đứa bé bị sợ hãi
nhiên khóc oa oa, mẹ của bé không ngừng xin ba người kia tha cho con
mình.

Lúc này, từ trên bậc thang cũng có mấy cảnh sát lao xuống, bao vây ba
người kia, nhưng cũng không dám tiến lên, sợ ba người kia cuống lên sẽ giết
con tin.

Trong chốc lát có nhiều cảnh sát vây quanh hơn, ba kẻ xấu kia nhìn thấy
như thế, liền liếc mắt nhìn nhau, một trong ba người đó lục tìm trong người,
lộ ra bên hông có một vòng thuốc nổ.

Vừa nhìn thấy thuốc nổ, đám người kia nhất thời kinh hoàng, cũng
không dám manh động.

Trong hai người cảnh sát có vẻ như là một đội trưởng và một đội phó nói
chuyện với nhau hai câu, một trong hai người đó đi đến nói chuyện với ba
người xấu kia, một người khác liền sơ tán đoàn người trên đường, một bên
kéo dây phân cách màu vàng, phong tỏa đường dành riêng cho người đi bộ.

Cảnh sát dẫn đầu kia vẫn đang chỉ huy, lúc bất chợt nhìn thấy Cố Dư
Sinh, biểu hiện đầu tiên là sửng sốt, sau đó đi thẳng đến trước mặt hắn, cách
dây phân cách gọi: "Cố đội trưởng."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 141: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (1)

Cố đội trưởng? Tần Chỉ Ái quay đầu lạng lẽ liếc nhìn Cố Dư Sinh.

Không biết là Cố Dư Sinh bị người cảnh sát kia gọi tỉnh hay là vẫn chưa nghe thấy tiếng của người kia, hắn không có lên tiếng, chỉ là ánh mắt nhìn chằm chằm vị cảnh sát kia.

Một lúc lâu sau hắn mới hồi phục lại tinh thần, hướng về phía người cảnh sát chào hỏi mình, khẽ cười một tiếng, nói nửa đùa nửa thật: "Tôi đâu còn là Cố đội trưởng, bây giờ tôi là Cố Tổng..."

Nói xong, Cố Dư Sinh lại cười trêu chọc nói: "Đội của tôi nghe xong chắc sẽ cười bò mất!"

Ngữ khí của Cố Dư Sinh rất ung dung, trên mặt còn mang theo một nụ cười nhạt, rất chân thật.

Không biết có phải là do ảo giác của Tần Chỉ Ái không, cô luôn thấy Cố Dư Sinh cười rất gượng ép, hoặc là tự giễu, khuôn mặt tinh xảo của hắn lúc này không có bất kỳ cảm xúc nào, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có một cảm thương rất rõ, rất rõ ràng.

Rất nhanh, nụ cười kia đã tắt, hắn sờ trong túi lấy ra một điều thuốc, ngậm vào, lúc châm lửa lại giờ mắt liếc mấy người xấu đang giữ con tin, hỏi vị cảnh sát trước mặt: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ba người kia sao? Trữ ma túy, từ đầu năm tới nay bọn chúng trốn rất kỹ, ngày hôm nay cuối cùng chúng tôi cũng bắt được bọn họ, có điều sợ nhất là lúc truy bắt bọn họ lại xông vào chỗ công cộng bắt người đi đường làm con tin, dù sao việc của họ đều luôn liều mạng, thật sự có thể sẽ cho nổ thuốc nổ làm chết người vô tội... Thế nhưng không còn cách nào, hôm nay đột

nhiên xảy ra chuyện, lúc đó không bắt được bọn chúng, để chúng chạy thoát, hiện tại đuổi theo tới đây, lần sau không biết là ngày tháng năm nào mới bắt được... Đã thông báo đội vũ khí chiến thuật rồi, bọn họ chắc đang họp tìm cách giải quyết..."

Cảnh sát còn chưa nói xong, kẻ xấu bên kia đã nôn nóng: "Các người rốt cuộc có đáp ứng điều kiện của chúng tôi hay không? Nếu không đáp ứng chúng tôi sẽ động thủ..."

Nói xong, dao trong tay hắn liền tàn nhẫn đè lên cổ một trong hai con tin khiến một giọt máu từ từ lăn xuống."

"Đáp ứng, đáp ứng..." Một cảnh sát đang đàm phán cùng bọn họ lập tức ôn tồn mở miệng.

"Các người đang muốn câu giờ đúng không? Các người cho rằng tôi không biết các người đang điều người sao? Lính bắn tỉa sắp tới rồi, chúng tôi còn có thể trốn sao?" Lại là một kẻ xấu khác mở miệng.

"Đúng, một là thả chúng tôi đi, hai là tất cả mọi người cùng chết!" Kẻ xấu đứng đầu cầm điều khiển từ xa của thuốc nổ, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể bấm nút.

Ba con tin bị dọa đến nỗi sắc mặt tái nhợt, ngoại trừ đứa bé kia thỉnh thoảng gọi mẹ, hai cô gái kia muốn khóc cũng không khóc nổi.

"Cố đội trưởng, chúng ta nói chuyện sau, xem ra bọn người này không dễ đối phó như vậy..." Vị cảnh sát nói chuyện với Cố Dư Sinh chào một câu, sau đó quay người đi về phía hiện trường vụ án.

Người đó đi chưa được hai bước, Cố Dư Sinh đang hút thuốc bỗng nhiên gọi tên của hắn: "Tần Dương"

Người tên Tần Dương ngừng bước chân, quay đầu nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh hạ thuốc trên miệng xuống, nhìn xung quanh một chút, sau

đó hỏi: "Hiện tại các người ai đang có vũ khí?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 142: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (2)

"Tôi a..." Tần Dương nói hai chữ, sau đó liền đi đến trước mặt Cố Dư Sinh, nhỏ giọng nói: "Cố đội trưởng, anh hỏi cái này để làm gì? Anh đừng quên anh đã xuất ngũ, không thể tùy tiện sử dụng vũ khí."

Cố Dư Sinh "Ừ" một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào một quán cafe ở lầu hai cách đó không xa chừng vài giây, nhàn nhạt đáp lại Tần Dương: "Không phải cậu có sao?"

"Tôi?" Tần Dương lắc lắc đầu, vừa định nói: "Tôi không được", bỗng nhiên như hiểu ra gì đó, nhìn Cố Dư Sinh một chút, vô cùng thần bí mở miệng: "Ý của anh là...?"

Cố Dư Sinh không lên tiếng, gật gật đầu, sau đó chỉ vào tiệm cafe hắn vừa nhìn: "Tôi xem qua rồi, góc độ kia là tốt nhất, cậu đi xin lệnh của cấp trên đi, tôi chờ cậu ở đó."

Tần Dương do dự trong chốc lát, quay đầu nhìn bốn người xấu cách đó không xa bất cứ lúc nào cũng có thể gây hại cho con tin, âm thầm cắn răng nói một câu: "Được.", liền quay đầu chạy đi.

Cố Dư Sinh đứng ở ngoài dây phân cách nhìn chằm chằm hiện trường một lúc, quay đầu nhìn về Tần Chỉ Ái thấp giọng nói: "Đi thôi", sau đó đi trước về phía quán cafe.

.....

Người đi trên đường đã sớm bị di tản, mọi thứ bên trong rất yên tĩnh.

Trong quán cafe, chỉ còn lại một mình ông chủ, Cố Dư Sinh vừa vào cửa, liền kín đáo đưa cho ông ấy một khoản tiền, dặn ông ấy chờ ở dưới lầu,

liền đưa Tần Chỉ Ái lên lầu hai.

Có hai phòng riêng có thể nhìn xuống đường dành cho người đi bộ, Cố Dư Sinh đứng trước mỗi cửa sổ trong phòng, cách kính, nhìn xuống dưới lầu một chút, cuối cùng chọn phòng bên trái.

Bởi vì tình huống vô cùng nguy cấp nên báo cáo của Tần Dương rất nhanh được phê chuẩn, Cố Dư Sinh chọn phòng xong, Tần Dương liền ôm một chiếc hộp chữ nhật chạy tới.

Lúc Tần Dương giao chiếc hộp cho Cố Dư Sinh, còn đưa thêm một cái tai nghe cách âm.

Cố Dư Sinh nhận tai nghe, như là nhớ lại cái gì, nghiêng đầu nhìn Tần Chỉ Ái đứng cách đó không xa, nhìn cô khoảng năm giây, hần bỗng nhiên hạ hộp xuống, đi về phía Tần Chỉ Ái.

Hần đứng trước mặt cô, cũng không nói gì, giơ tay lên, dứt khoát đem tai nghe nhét vào tai cô, sau đó liền vẫy vẫy tay với Tần Dương, chỉ vào Tần Chỉ Ái: "Bảo vệ cô ấy."

Nói xong, hần liền ôm chiếc hộp đi về phía cửa sổ.

"Cố đội trưởng, dưới lầu có ba tội phạm, anh bắn phát súng đầu tiên, nhất định sẽ khiến bọn chúng hoảng sợ, vì thế anh nên giải quyết hai người ở phía sau trước, giải quyết người còn lại sau!"

Tần Chỉ Ái mang theo ông nghe chỉ có thể ở trong thế giới yên tĩnh như rối tinh rối mù, không có tạp âm, nhưng cô vẫn không thể nghe rõ tiếng nói chuyện của Tần Dương được.

"Tôi biết rồi." So với sự căng thẳng của Tần Dương, Cố Dư Sinh bình tĩnh hơn nhiều, hần hờ hững nói ra ba chữ xong liền mở hộp ra.

Cố Dư Sinh lấy một khẩu súng từ trong hộp giơ lên, lúc đó, hần giống như biến thành một người hoàn toàn khác vậy, so với Cố Dư Sinh ngày

thường mà Tần Chỉ Ái thấy lại khác nhau một trời một vực, hấn trở nên chăm chú mà lại ác liệt, cả người đầy cảnh giác và hăng hái, giống như một thanh kiếm tốt được rút ra khỏi vỏ.

"Cố đội trưởng, anh phải biết, đây là việc tranh thủ từng giây từng phút, nếu nổ súng không đúng lúc, còn có thể gây phản tác dụng!" Việc này thật sự rất rắc rối, nổ súng, nếu không thể xử lý được ba kẻ xấu kia, chẳng khác nào giết chết ba con tin vô tội kia rồi! Vì vậy Tần Dương lại không nhận được nói lần nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 143: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (3)

Cố Dư Sinh thấy Tần Dương dài dòng như vậy, lần này chỉ "Ừ" một tiếng, cầm súng trốn sau rèm cửa sổ, ngắm ra ngoài.

"Cố đội trưởng, anh xác định có thể bắn được không? Lúc anh ở bộ đội tôi biết là anh bắn bách phát bách trúng,... nhưng mà khi đó anh còn làm nhiệm vụ, từ đó đến nay đã là hai năm rồi, hai năm anh không chạm tới súng, lần này có chắc chắn sẽ thành công không?"

Cố Dư Sinh không để ý tới Tần Dương, giờ súng quay về phía cửa sổ ngắm tới nhắm lui, như là đang canh thức lê, có điều mười mấy giây sau, hắn liền ngừng lại, từ từ đi về phía Tần Dương, hơi hột nói một câu: "Thử xem xem."

"Thử xem xem?" Ba chữ đơn giản lại làm cho Tần Dương xù lông lên: "Cố đội trưởng, đây cũng không phải là chơi game đâu, anh cho tôi viên thuốc trợ tim được không? Phát súng này anh bắn đi, nếu như có..."

Tần Dương còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh liền nhanh nhẹn lên đạn bóp cò, "Ầm" một tiếng, Tần Dương đang lúi ra lúi rúi nói gì đó không ngừng, lập tức ngậm miệng lại sau đó có một tiếng súng mơ hồ truyền đến tai Tần Chỉ Ái, âm thanh rất dài, tiếng súng thứ nhất còn chưa kết thúc đã đến tiếng thứ hai, sau đó là tiếng thứ ba, lẫn vào nhau, nghe có cảm giác như ba tiếng súng này đều phát ra cùng một lúc.

Tần Chỉ Ái nghĩ nếu không phải cô tận mắt chứng kiến Cố Dư Sinh liên tục nhắm bắn ba mục tiêu, cô sẽ tin đó là âm thanh của ba người nổ súng cùng một lúc.

Mãi cho đến lúc tiếng súng kết thúc, Tần Dương mới hồi phục tinh thần,

sau đó đột nhiên nhào tới cửa sổ, nhìn chăm chăm cảnh tượng dưới lầu, mới quay đầu nhìn về Cố Dư Sinh: "Cố đội trưởng, được đó... Khoảng cách giữa ba tiếng súng khiến người ta không kịp trở tay, mà chính xác như vậy, thật khôn lường nha... Ở cổ tay của một người còn không nói, đằng này cả ba người đều bị anh bắn vào cổ tay."

Đối mặt với lời khen của Tần Dương, Cố Dư Sinh không nói gì, chỉ rũ mi mắt, nhìn cây súng trong tay mình.

Tần Chỉ Ái có thể tinh tường nhìn thấy được, đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng sờ cây súng, mang theo một loại thương tiếc không nói nên lời.

"Cố đội trưởng, lần này thật sự cảm ơn anh, ba người họ đều bị bắt, con tin cũng được cứu, cảm ơn anh, cảm ơn..."

Tần Dương năm lần bảy lượt nói cảm ơn, Cố Dư Sinh chậm rãi đem tâm mất rồi đi, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ mấy giây, liền đem súng trả lại cho Tần Dương, không nói một lời xoay người đi ra ngoài.

Khi hắn đi qua Tần Chỉ Ái, cô đột nhiên hồi phục lại tinh thần, đem tai nghe cách âm đặt xuống bàn, đuổi theo Cố Dư Sinh.

Cô còn chưa đi được hai bước, Cố Dư Sinh bỗng nhiên dừng lại, không quay đầu nhìn cô, cũng không phải nói cho cô nghe: "Tần Dương, lát nữa giải quyết xong chuyện, đưa cô ấy đến bãi xe B2, tôi đi trước."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 144: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (4)

Đưa cô ấy đến bãi xe B2, hấn... không cùng cô đi Trần Ký sao?

Sau khi Tần Dương nói "Được" với Cố Dư Sinh, Tần Chỉ Ái không nhận được, gọi tên hấn: "Cố, Cố Dư Sinh?"

Cố Dư Sinh muốn bước đi, nhưng nghe cô gọi thì dừng lại.

"Anh, không phải anh muốn đến Trần Ký sao?" Tần Chỉ Ái nhỏ giọng nói với theo hấn.

"Tôi không muốn ăn nữa, cô muốn thì tự mình đi ăn đi." Cố Dư Sinh không do dự trả lời Tần Chỉ Ái.

Hấn trả lời thẳng thừng như vậy, khiến Tần Chỉ Ái không biết nên nói gì, khẽ mím môi, hạ mi mắt xuống.

Cố Dư Sinh không có ý định quay đầu lại, đưa lưng về phía cô một lát, liền kéo cửa đi ra ngoài.

Trong phòng, bầu không khí ngưng trệ trong chốc lát, Tần Dương điều đình mở miệng: "Chờ tôi ở dưới, tôi đi lo vài chuyện trong đội một chút, sẽ đưa cô đến bãi xe."

Tần Chỉ Ái quay đầu lại, lắc đầu, cười yếu ớt: "Không cần đâu, tôi tự đi một mình là được rồi."

"Nơi này mới có chuyện, còn chưa mở phong tỏa, cô không thể đi ra một mình được đâu." Dừng một chút, Tần Dương còn nói: "Hơn nữa Cố đội trưởng đã nói tôi đưa cô đi thì tôi phải làm được!"

Nói xong, Tần Dương cười với Tần Chỉ Ái, cầm súng chỉ chỉ ra cửa: "Đi thôi, chúng ta xuống trước."

Ra khỏi quán cafe, ở chỗ ba người xấu kia đã bị chế ngự, xe cứu thương lại đem những người qua đường bị thương đi, đứa bé bị bắt kia vùi mặt vào lòng mẹ khóc, cả người đều run rẩy, cảnh sát xử lý vết máu ở hiện trường... Lại không thấy bóng dáng của Cố Dư Sinh.

Tần Dương để Tần Chỉ Ái ngồi ở dưới, sau đó liền ôm hộp chạy đến một chiếc xe cảnh sát, không biết hắn nói gì với những người kia, sau đó liền đưa hộp cho một người, khoát tay một cái, liền chạy đến chỗ Tần Chỉ Ái: "Thật ngại quá, để cô chờ lâu rồi, đi thôi."

Tần Chỉ Ái nhẹ nói: "Không có gì."

"Chúng ta đi thôi." Tần Dương đưa Tần Chỉ Ái đi

Tần Chỉ Ái gật đầu, không nói gì nữa, đi cùng với Tần Dương.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, cũng không có gì để nói với nhau, như vậy làm cho cả hai đều lúng túng, lúc Tần Dương hút thuốc, bỗng nhiên lại hỏi Tần Chỉ Ái: "Cô ở cùng với Cố đội trưởng sao?"

Cô và Cố Dư Sinh ở cùng một chỗ sao? Tần Chỉ Ái thật sự không biết trả lời vấn đề này như thế nào, liền cười cợt, sau đó lại chọn cách nói ra tò mò của chính mình: "Sao anh lại gọi anh ấy là Cố Đội trưởng?"

"A..." Tần Chỉ Ái nhổ một bãi nước bọt, nói: "Trước đây trong quân đội anh ấy là đội trưởng đội tôi a..."

Nhắc đến chuyện trước kia, Tần Dương có đề tài rõ ràng, lại nhai nói không ngừng, những lời nói đó đều nói về Cố Dư Sinh lạnh lùng lãnh khốc kia.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 145: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (5)

"Cô đừng tưởng Cố đội trưởng nhìn có vẻ trắng trẻo sạch sẽ giống như những minh tinh màn bạc, thật ra anh ấy là một người đàn ông đích thực đó."

"Lần thứ nhất làm nhiệm vụ, đối tượng là tội phạm có súng, tuy rằng chúng tôi mỗi ngày đều tập bắn nhưng lúc thật sự đối mặt với sự sống sờ sờ trước mắt cũng không ai dám nổ súng, cô đoán xem cuối cùng thế nào? Cố đội trưởng không chớp mắt bắn một tràng mỗi đối tượng đều bị bẻ đầu, bây giờ nghĩ lại, đều cảm thấy anh ấy đúng là vô địch!"

"Cố đội trưởng nói chuyện đặc biệt không hề êm tai, thế nhưng mọi người chúng tôi đều rất nể trọng anh ấy, yêu thích anh ấy, cô đừng tưởng bề ngoài anh ấy là một người lạnh lùng, thật ra bên trong anh ấy rất nhiệt huyết, trời sinh anh ấy đã là một quân nhân, lúc trước chúng tôi đi chống thiên tai, động đất, anh ấy vì cứu một cậu bé đã bị đá đập bị thương, nằm trong bệnh viện ba tháng, suýt nữa mất mạng..."

"Cố đội trưởng luôn rất bình tĩnh, là người có thể khắc chế bản thân tốt nhất trong số những người mà tôi từng gặp trước đây, huấn luyện viên đều nói, Cố đội trưởng là một kỳ tài khó gặp, là một người trời sinh đã có khả năng lãnh binh."

Tần Chỉ Ái toàn nói những điều mà Tần Chỉ Ái không biết.

Cô không nói gì, nghe rất chăm chú.

Thì ra hần và cô không liên lạc trong mấy năm, hần lại trải qua cuộc sống phong phú và đặc sắc như vậy, thật là khiến người ta kính nể.

"Nếu Cố đội trưởng ở trong quân ngũ, hiện tại đã có thể ở một vị trí rất cao rồi, hai năm trước lúc anh ấy xuất ngũ, cũng đã là thiếu tá rồi... Thật

đáng tiếc..."

"Cô không cảm thấy Cố đội trưởng đặc biệt vô tình lạnh lùng sao? Tôi nói cho cô biết, thật ra Cố đội trưởng là người đặc biệt xem trọng tình cảm, nếu không xem trọng tình cảm, anh ấy đã không sớm xuất ngũ rồi..."

"Anh ấy vì ông nội mà trở về, trước khi đi, anh ấy nói ông là người thân duy nhất còn lại trên thế giới này mà anh ấy có thể chăm sóc..."

Nói tới đây, Tần Chỉ Ái trở nên hơi thương cảm, hần lắc lắc đầu, lại đốt một điếu thuốc, sau đó nghĩ đến chuyện gì, ngoẹo cổ nhìn Tần Chỉ Ái hỏi: "Cô thấy Cố đội trưởng khóc chưa?"

Tần Chỉ Ái nhìn Tần Chỉ Ái đầy ngạc nhiên.

"Tôi đã nhìn thấy anh ấy khóc ba lần..."

"Lần thứ nhất là lúc chúng tôi vừa nhập ngũ không lâu, hơn nửa đêm, tôi đi nhà vệ sinh, nhìn thấy Cố đội trưởng trốn ở một góc khóc, còn nói thầm xin lỗi, cũng không biết là anh ấy xin lỗi ai."

"Lần thứ hai, lúc anh ấy xuất ngũ, anh ấy ở trước mặt chúng tôi cười nói mình rút cuộc cũng đã được giải thoát rồi, quay đi một mình ngồi trên thao trường khóc."

Một lần cuối cùng là khi cha mẹ anh ấy qua đời..."

Tần Chỉ Ái vẫn không hề nói gì, nhưng lại thấy mắt cay cay.

Tần Chỉ Ái dường như cũng cảm thấy đề tài của mình nói quá hay, quá tuyệt hảo, hút một hơi thuốc, không hề nói gì nữa.

Hai người họ đến bãi đậu xe rất nhanh, Tần Dương không bước vào.

Tần Chỉ Ái trở lại trên xe, tiêu hóa những câu nói kia của Tần Dương một hồi, mới khởi động xe, lái ra khỏi bãi.

Lúc này sắc trời đã biến thành màu đen, đèn hai bên đường đều sáng lên.

Tần Chỉ Ái theo dòng xe từ từ chạy về nhà, lúc đi ngang qua một quán bar, lúc cô nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn thấy Cố Dư Sinh đang dựa vào một thân cây, cúi đầu, đang châm thuốc lá.

Thùng rác bên cạnh hẻm, chất đầy tàn thuốc to nhỏ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 146: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (6)

Cô nhìn thấy Cố Dư Sinh như vậy, không nghĩ gì nhiều liền đạp thắng xe.

Phía sau cô cũng vội vàng thắng gấp, trong chốc lát con đường liền trở nên hỗn loạn.

Tần Chỉ Ái không hề hay biết, chỉ nhìn Cố Dư Sinh chăm chăm trong kính chiếu hậu không chớp mắt.

Hắn cao như vậy, khí chất ngất trời, hần hơi ử rũ cúi đầu, người khác chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt, nhưng người nhìn thấy hắn một lần, sẽ quay đầu lại muốn nhìn hắn lần thứ hai.

Hắn không quan tâm đến điều đó, sờ một điều thuốc trong hộp nhét vào miệng, một tay chắn gió, một tay cầm bật lửa.

Từ đầu đến cúi hần chỉ duy trì một tư thế đứng, nếu không phải thỉnh thoảng đem thuốc trên miệng hạ xuống, Tần Chỉ Ái còn cho rằng người cô mình qua gương chiếu hậu là một pho tượng.

Lúc hắn đốt xong thuốc trên tay, hần khẽ nâng đầu, nhìn biển quảng cáo trước mặt, bên trong đang chiếu quảng cáo của một bộ phim chiến tranh, nam diễn viên chính ôm súng nằm nhoài trên mặt đất bắn thủ.

Động tác định đưa thuốc lá lên hút của hần bỗng nhiên dừng lại, giống như bị người ta điểm huyết, nhìn chăm chăm biển quảng cáo.

Hình ảnh bên trong biển quảng cáo cách một khoảng thời gian sẽ thay đổi, nhưng đến lúc hình ảnh của bộ phim chiến tranh kia thay đổi thành quảng cáo trà xanh, hần vẫn còn nhìn chăm chăm.

Bộ dạng này của hắn làm Tần Chỉ Ái nhớ lại hình ảnh lúc Tần Dương chạy đến trước mặt chào hắn, gọi hắn là Cố đội trưởng, lúc hắn nhìn chăm chăm Tần Dương với vẻ mặt hốt hoảng, còn có lúc hắn trả lại súng cho Tần Dương, đầu ngón tay đã nhẹ nhàng vuốt súng.

Mặc dù không nói gì, cũng không biểu hiện ra bất kỳ tình cảm gì, nhưng đáy lòng hắn lúc này nhất định rất hâm mộ Tần Dương, tiếc nuôi cây súng mà Tần Dương cho hắn mượn, đúng không?

Vì vậy, khi hắn nói lời nhẹ tựa như gió: "Tôi không còn là Cố Đội trưởng nữa, giờ tôi là Cố Tổng." thật ra trong lòng hắn đang chảy máu, tiếc nuôi hoài niệm quá khứ, phải không?

Bỗng nhiên trong lòng Tần Chỉ Ái cũng đau.

Mãi đến lúc có người bị xe cô chặn bước xuống xe gõ cửa kính xe cô, cô mới tỉnh lại, liên tục nói xin lỗi, bên trong lại nhỏ nước bọt, đem xe lái về ven đường, sau khi dừng hẳn, Tần Chỉ Ái nhìn qua gương chiếu hậu tìm Cố Dư Sinh, phát hiện hắn đã không còn đứng ở đó rồi.

Tần Chỉ Ái nhíu mày, lập tức hạ cửa kính xe, tìm kiếm khắp nơi một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy Cố Dư Sinh đang từ từ đi về phía một quán bar.

Hắn chỉ có một mình, hơn nữa tâm tình đang rất khó chịu.

Tần Chỉ Ái nhìn đường về nhà một chút, nghĩ đến những câu nói kia của Tần Dương, Tần Chỉ Ái sợ bị Cố Dư Sinh phát hiện, cố ý lái xe rất chậm, mãi đến khi cô nhìn thấy hắn quẹo vào một quán bar tên "MISS", lúc đó cô mới đạp chân ga, đến càng gần.

Lúc dừng xe ở quán bar, Tần Chỉ Ái quay về phía gương đeo khẩu trang và kính đen rồi mới xuống xe.

Trong quán bar lúc này có rất ít người, không có ban nhạc, nhạc nền cũng không quá ồn ào mà là những bản tình ca nhẹ nhàng, bầu không khí thích hợp, không làm cho cô chán ghét.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 147: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (7)

Tần Chỉ Ái vừa vào quán bar đã nhìn thấy Cố Dư Sinh.

Cô sợ hãi phát hiện cô theo dõi hắn đến đây, lại sẽ nghĩ cô đang quần lấy hắn, sau đó sẽ lại nổi giận, liền gọi một nhân viên phục vụ đã dẫn Cố Dư Sinh vào, dẫn mình đến một chỗ ngồi cách đó khá xa, lại khuất tầm nhìn.

Tần Chỉ Ái còn đang trong kì kinh, không uống rượu được, bởi vì chưa ăn tối, cô cầm thực đơn gọi một ít đồ ăn vặt, sau đó chọn nửa ngày, gọi một ly cốc tai.

Tần Chỉ Ái vừa mới đóng thực đơn đưa cho nhân viên, đã nhìn thấy một nhân viên khác đưa rượu đến bàn Cố Dư Sinh.

Lúc nhân viên đặt rượu xuống bàn Cố Dư Sinh, không ngừng nghiêng đầu về hướng Cố Dư Sinh nở nụ cười đáng yêu nói chuyện.

Cố Dư Sinh chỉ ừ ừ hút thuốc không nói lời nào.

Ánh đèn kỳ quái trong quán bar chiếu lên mặt hắn, làm cho khuôn mặt hắn có vẻ mơ hồ.

Mãi đến cuối cùng hắn mới gật đầu với nhân viên phục vụ một cái, sau đó nhân viên liền mở toàn bộ nắp của các chai rượu trên bàn, Cố Dư Sinh cũng không xem đó là rượu gì, chỉ tiện tay nhấc lên một bình, rót vào ly, đưa lên môi, uống một hơi cạn sạch.

Hai mươi phút sau những gì Tần Chỉ Ái gọi mới được mang ra, Cố Dư Sinh uống rượu như uống nước lã vậy, chỉ mới đó đã uống hết hai bình rượu tây lớn.

Rượu vào bụng của hắn giống như hoàn toàn không gây ra phản ứng gì, cả người vẫn vững vàng ngồi trên ghế dài, không có biểu hiện gì, cũng không ngừng rót rượu.

Hắn muốn uống hết tất cả đồng rượu trên bàn sao?

Tần Chỉ Ái cầm nĩa, quên đưa thức ăn về phía miệng, nhìn chăm chăm ánh mắt của Cố Dư Sinh, lo lắng bất an.

Càng trễ, trong quán bar càng có thêm nhiều người, khoảng cách giữa Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh bị người người ngồi ngay gần lấp đầy.

Âm nhạc trong quán cũng trở nên sống động hơn, không ít người chen nhau lên sàn nhảy, thỉnh thoảng có tiếng hét chói tai và tiếng huýt sáo truyền đến.

Sự chú ý của Tần Chỉ Ái vẫn luôn đặt trên người Cố Dư Sinh.

Không ít những cô gái trẻ ở đây ăn mặc rất hở hang, lúc đi qua trước bàn của Cố Dư Sinh, cười khanh khách chào hỏi hắn, cuối cùng đều mang theo biểu tình vô vị mất hứng bỏ đi.

Dần dần trên bàn của hắn đều chất đầy chai rượu trống không.

Hắn cầm lần lượt từng bình lên, phát hiện rượu đã hết, liền giơ tay lên ra hiệu cho nhân viên phục vụ, sau đó vừa châm thuốc vừa chỉ vào thực đơn của nhân viên phục vụ đưa tới hai lần.

Đợi đến lúc hắn châm được thuốc, tất cả các vỏ chai trên bàn đã bị thay bằng những chai mới rồi.

Lần này hắn không dùng ly mà trực tiếp tu cả chai, so với lúc nãy còn mạnh mẽ hơn, có rượu đổ ra chảy theo đường nét hoàn mỹ của hắn chảy xuống cằm, đi thẳng vào bên trong cổ áo hắn.

Càng ngày, Tần Chỉ Ái càng đứng ngồi không yên, cô nhiều lần muốn

đứng dậy nhưng vẫn nhịn xuống.

Cũng không biết lúc Cố Dư Sinh uống rượu đột nhiên lại nghĩ đến điều gì, đột nhiên lại cúi đầu, cười toe toét, sau đó cười ha ha lên, nụ cười kia rất đẹp, rất mê người, nhưng Tần Chỉ Ái nhìn thấy chỉ có một sự chua xót trong lòng.

Tay cô bỗng nắm chặt vạt áo, mới vừa nhấp môi, lại nhìn thấy người đàn ông kia rót một bình rượu tây vào miệng một cách liều mạng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 148: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (8)

Hắn rót như điên, lúc uống được một nửa, bỗng nhiên đem bình rượu nặng nề đặt trên bàn, cong người ho kịch liệt.

Tần Chỉ Ái đột nhiên đứng lên, cô ôm lấy túi, lấy lại bình tĩnh.

Cố Dư Sinh cực kỳ ghét cô, bây giờ tâm trạng của hắn không tốt như vậy, nếu cô xuất hiện không phải sẽ càng làm hắn thêm buồn bực sao?

Động tác đứng lên của Tần Chỉ Ái dừng lại, lại cứng ngắt ngồi xuống, cô bình tĩnh nhìn về phía Cố Dư Sinh, thấy hắn lại giơ bình rượu, uống tiếp, sau đó lại chống tay lên bàn, từ từ đứng lên, đi đến nhà vệ sinh.

Hắn bước đi loạng choạng, thỉnh thoảng sẽ đụng vào góc bàn, hắn lại đưa tay đỡ chỗ tựa lưng trên ghế dài giống như hắn không hề cảm giác được đau vậy, cứ như vậy lão đảo đi về phía trước.

Tần Chỉ Ái giật môi, lo lắng không ngớt, lặng lẽ đi theo Cố Dư Sinh.

Đến khi cô vào được nhà vệ sinh, Cố Dư Sinh đang nôn đến tối tăm mặt mũi.

Tần Chỉ Ái nhìn theo bóng lưng của hắn mấy giây, mới quay trở lại quầy bar mua cho Cố Dư Sinh một chai nước nhỏ.

Cô vừa định đưa đến trước mặt Cố Dư Sinh, nhưng bước một bước lại ngừng lại, nhìn chung quanh, cuối cùng tìm một người đàn ông giúp cô đem chai nước đưa cho hắn.

Cô trốn sau vách tường trong nhà vệ sinh, thấy Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm chai nước này, sau đó nhìn về người đàn ông kia, nói "Cảm ơn" bằng

một giọng khàn khàn, sau đó mới nhận lấy.

Hắn súc miệng, lại uống nửa chai nước, sau đó vội mở nước rửa mặt, làm cho mình tỉnh táo lại, lúc này mới từ từ quay người ra khỏi nhà vệ sinh.

Tần Chỉ Ái sợ bị Cố Dư Sinh nhìn thấy, vội vàng trốn vào lối thoát hiểm sau cửa, đợi hắn đi xa, cô mới đi ra, cẩn thận đi theo phía sau hắn.

Trở lại quán bar, Cố Dư Sinh không uống rượu mà gọi nhân viên phục vụ tính tiền.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy hắn tính tiền, cũng vội vàng tính tiền theo, đợi đến lúc cô đuổi theo đến cửa quán bar, Cố Dư Sinh đã đi đến ven đường.

Hắn đi dọc theo đường cái, bước tiến bất ổn xiêu vẹo.

Tần Chỉ Ái vẫn không đi gần hắn, lúc nào cũng giữ khoảng cách năm mét với hắn.

Hắn uống nhiều rượu như vậy, lúc này chắc là đã có tác dụng, bước đi càng ngày càng xiêu vẹo, lúc hắn bị vấp ở cột đèn, Tần Chỉ Ái không kịp được bước nhanh tới vài bước, vừa định đưa tay nâng hắn, hắn liền có thể giữ vững.

Tần Chỉ Ái không lên tiếng quát rồi hắn, chỉ là khoảng cách của hai người bây giờ chỉ còn một mét, thỉnh thoảng hắn cứ nghiêng qua trái ngã qua phải, mãi đến khi hắn thật sự sắp ngã xuống đất, cô mới bắt lấy cánh tay hắn, khẽ hô: "Cẩn thận."

Cô mất rất nhiều sức mới có thể giữ vững thân thể hắn, lúc đó mới biết hắn đã bất tỉnh nhân sự, trong miệng còn lẩm bẩm gì đó.

Lối đi bộ khá ổn, Tần Chỉ Ái không nghe rõ hắn lẩm bẩm cái gì, nhưng hắn say quá rồi, cô thầm thở phào nhẹ nhõm, lá gan cũng lớn hơn, dùng thân thể của mình chống đỡ thân thể của hắn, từ từ đỡ hắn, đưa hắn đến cạnh xe mình.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 149: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (9)

Tần Chỉ Ái rất vất vả mới nhét được Cố Dư Sinh vào trong xe, mặc dù ngồi ở phía sau xe, cô sợ hấn say đến rồi tỉnh rồi mù sẽ ngồi không vững, thất luôn dây an toàn cho hấn.

Trên đường về nhà, Cố Dư Sinh nhắm chặt mắt, môi lại cử động liên tục.

Tần Chỉ Ái chăm chú lái xe, không nghe hấn nói, lúc xe sắp đến biệt thự, Tần Chỉ Ái dùng tai nghe bluetooth gọi một cú điện thoại về nhà cho quản gia, để quản gia giúp cô đỡ hấn.

Lúc lái xe vào trong khuôn viên biệt thự, quản gia chờ cho xe dừng hấn mới đến đón hai người họ, lúc Tần Chỉ Ái kéo cửa phía sau xe, quản gia mới kinh hãi nhìn Cố Dư Sinh bên trong xe: "Thiếu gia như vậy là sao?"

"Uống say." Tần Chỉ Ái nhàn nhạt trả lời, liền đưa tay kéo Cố Dư Sinh ra ngoài.

Người đàn ông khá nặng, cô phải kéo hết sức, quản gia thấy vậy vội tiến đến giúp, hai người một trái một phải đưa Cố Dư Sinh đẩy lên giường.

"Bà giúp tôi pha một chén trà mật ong trước."

Tần Chỉ Ái nói với quản gia một câu, liền cởi áo khoác dơ trên người Cố Dư Sinh, bỏ vào rổ đồ dơ trong nhà tắm.

Tần Chỉ Ái lấy khăn mặt thấm nước, sau đó vắt khô, lau mặt cho Cố Dư Sinh một hồi, sau đó mở chăn đắp cho hấn.

Tần Chỉ Ái đứng dậy, vừa định đem khăn mặt dẹp trong nhà tắm, lại thấy quản gia bung trà mật ong vào: "Tiểu thư, khăn mặt đưa cho tôi, cô cho

thiếu gia uống trà đi."

Tần Chỉ Ái khẽ gật đầu, nhận ly trà, đưa khăn mặt cho quản gia.

Cô ngồi trên đầu giường, nâng đầu Cố Dư Sinh lên một chút, đưa ly trà tới bên môi hắn.

Cố Dư Sinh say đến không biết gì, chỉ uống hai ngụm trà, lại không mở miệng nữa.

Tần Chỉ Ái bất đắc dĩ chỉ có thể đặt ly nước lên đầu giường, liếc mắt nhìn quản gia bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Bà nghỉ ngơi trước đi."

"Được, tiểu thư." Quản gia đáp một tiếng, lại đứng trong chốc lát, sau đó lại nói: "Tiểu thư, có việc gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi tôi"

Tần Chỉ Ái nhẹ giọng "Ừ" một tiếng, quản gia lúc này mới rón rén rời đi.

Quản gia đóng cửa, phòng ngủ lập tức yên tĩnh lại.

Tần Chỉ Ái sợ Cố Dư Sinh còn nói chuyện, nằm ngửa sẽ bị sặc nên cứ nâng hắn như vậy, không rời.

Cố Dư Sinh cũng không ngủ say, trong miệng không ngừng nói gì đó, bóng đêm ngoài cửa sổ càng ngày càng sâu, thế giới càng ngày càng yên tĩnh, trong miệng hắn nói gì, Tần Chỉ Ái cũng từ từ nghe rõ ràng hơn.

"Không còn, mất hết rồi,... không còn..."

Không còn? Hắn nói cái gì không còn? Tần Chỉ Ái nhíu mày, hướng đến bên môi Cố Dư Sinh.

"Cố đội trưởng... Cố tổng..."

Một giây trước còn nói không còn, sao giây sau lại biến thành Cố Tổng với Cố Đội trưởng rồi? Tần Chỉ Ái không hiểu.

"Cố đội trưởng.... Sơn Hà mộng... Một tác giang sơn một tác máu... Năm mệnh hộ quốc trong tay..."

Sơn hà mộng? Một tác giang sơn một tác máu? Năm mệnh hộ quốc trong tay? Trong đầu Tần Chỉ Ái nháy mắt liền hiện lên hình ảnh tám năm trước khi hắn đứng ở trên sân cỏ, hút thuốc, chậm rãi nói với cô về Sơn hà mộng khiến nhiệt huyết của người ta sôi trào.

Trong lúc Tần Chỉ Ái thất thần, Cố Dư Sinh lại lẩm bẩm trong miệng: "Cố tổng thật là uy phong a... Người người ước ao,... Tôi cũng ao ước.... ha ha....."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 150: Trời Sinh Đã Có Tài Lãnh Binh (10)

Cho dù hấn say rượu, cũng tự giễu cười hai tiếng, sau đó ngữ khí lại cực kỳ chán chường, khiến người khác thương cảm: "Nhưng mà... tôi không muốn... Không phải tôi muốn như vậy..."

"Sơn hà mộng,... cha mẹ cũng mất... Cha mẹ không cho tôi đi bộ đội, là tôi lên bỏ đi,... đến lúc trở lại... họ đều chết rồi..."

Trong miệng hấn vẫn không ngừng nói về sơn hà mộng, về cha mẹ.

Nhưng lúc đầu óc mơ hồ, không hiểu sao Tần Chỉ Ái vẫn hiểu được ý của hấn.

Hấn khổ sở vì người thân không cho hấn theo đuổi giấc mộng của mình? Hấn là tiếc nuối vì bản thân đi theo ước mơ của chính mình để rồi khi quay về, đã không còn người thân?

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có những lời nói của Cố Dư Sinh là không ngừng: "Mất rồi, mất tất cả, từ bỏ ước mơ trở về, nhưng cha mẹ cũng đã không còn,... mất hết, mất tất cả rồi..."

Tim Tần Chỉ Ái giống như bị một thứ gì đó bóp nghẹt, đau đến nỗi hô hấp của cô cũng cứng lại, đáy mắt cay cay, cô không biết sao mình lại kích động như vậy, nắm chặt tay hấn, nhỏ nhẹ nói: "Không, không phải, anh không mất tất cả, anh còn có em..."

Lời lầm bầm trong miệng Cố Dư Sinh bỗng nhiên dừng lại, mi tâm tuấn tú của hấn nhíu lại, sau đó liền từ từ dần ra, hấn tưởng hấn đang nằm mơ, chần chừ một hồi mới lên tiếng xác thực lại: "Còn có em sao?"

Nghe thấy hấn hỏi lại, Tần Chỉ Ái biết hấn không nhìn thấy cô, nhưng

vẫn gật mạnh đầu, chắc chắn nói lại lần nữa: "Đúng, đúng vậy, anh còn có em..."

Không biết có phải là ảo giác hay không, bàn tay của hắn đang bị cô nắm đánh cứng lại một lúc.

Trong miệng cô dừng lại một giây, sau đó mở miệng từ từ an ủi hắn: "... Không phải anh đã mất tất cả, dù anh không còn gì hết, cũng còn có em..."

Lời của cô còn chưa nói hết, người đàn ông trên giường bỗng nhiên dùng một luồng sức mạnh không biết từ đâu mà có đột nhiên kéo ngã vào trong ngực hắn.

Thân thể Tần Chỉ Ái cứng đờ, theo bản năng muốn trốn thoát, nhưng hắn lại ôm chặt cô, sau đó dùng cằm của hắn chặn lại đỉnh đầu của cô, mơ màng nói: "Đừng nhúc nhích."

Ngữ khí của hắn giống như đang cầu xin, khiến Tần Chỉ Ái không phản kháng nữa, từ từ mới đưa tay ôm hắn.

Cô nghĩ, chắc chỉ có lúc hắn say rượu, cô mới dám trắng trợn như vậy, không cần phải kiêng dè như vậy, tới gần hắn, đối xử tốt với hắn, cho hắn an ủi ấm áp, cho hắn thấy con người thật của cô, đúng không?

Nhưng mà, Cố Dư Sinh à, anh sẽ biết chứ?

Em không phải đang dùng thân phận của Lương Đậu Khẩu an ủi anh.

Giống như lúc trước, ở trên đường lớn cứu anh không chút do dự, em chưa bao giờ dùng thân phận của Lương Đậu Khẩu để đối xử tốt với anh.

Em đang dùng thân phận của Tần Chỉ Ái, một người đã bị anh quên sạch, đối xử tốt với anh.

-

Lúc Cố Dư Sinh tỉnh lại đã là trưa ngày thứ hai, rèm cửa không có đóng,

ánh mặt trời chói chang chiếu vào mặt hắt, làm cho hắt khó chịu nhắm lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 151: Một Người Rất Quan Trọng (1)

Có thể là do say rượu, đầu hấn đau như sắp nổ tung vậy.

Cố Dư Sinh giơ tay lên xoa huyết thái dương, từ từ ngồi dậy.

Trên mặt hấn mang theo vẻ lười biếng nhắm mắt dựa vào đầu giường một hồi, mới từ từ mở mắt ra.

Đại khái là do mới tỉnh, vẻ mặt của hấn hơi thất thần, sau hai giây, tầm mắt của hấn lập tức trở nên sắc bén, hấn quay đầu nhìn trong phòng một vòng, sau đó nhíu mày.

Trong phòng chỉ có một mình hấn, không có Lương Đậu Khẩu sao? Sao hấn lại ở nhà?

Cố Dư Sinh nghi hoặc nghĩ lại, chiều hôm qua hấn vốn trở về công ty, nhưng hấn lại nhìn thấy xe của cô ở thành phố A.

Không phải cô đến ngày hành kinh sao? Đau đến nổi mất nửa cái mạng còn ra ngoài làm gì?

Lúc đó hấn không nghĩ gì liền bảo Tiểu Vương dừng sau xe của cô.

Ngồi trong xe không lâu, hấn hít thở một chút, hút một điếu thuốc, sau đó nhìn thấy cô từ trường trung học ở thành phố A đi ra.

Hiện tại hồi tưởng lại một cách cẩn thận, cũng không biết ngày hôm qua mình đã nghĩ gì mà lại để Tiểu Vương lái xe về, còn mình thì lên xe của cô, nói chuyện phiếm hai câu, cuối cùng đề nghị đến Trần Ký ăn cơm.

Trước đây hấn hận không thể trốn thoát khỏi cô, sao bây giờ lại còn chủ

động ăn cơm với chả nước?

Hắn đúng là càng ngày càng loạn não à...

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh lắc lắc đầu vén chăn lên, xuống giường, đi về phía phòng rửa tay.

Sau đó gặp kẻ xấu, không ăn cơm được, hắn đã để cô đi rồi.

Đã qua hai năm nhưng hắn vẫn có thể bắn được như vậy, đến khi đựng đến súng, hắn mới phát hiện loại khát vọng và hoài niệm kia thì ra đã ăn sâu vào trong máu thịt của hắn.

Tám năm trước, hắn vì giấc mộng này mà lén rời khỏi Bắc Kinh nhập ngũ. Bốn năm trước, hắn vì người thân mà bỏ qua ước mơ của mình. Tám năm trước, hắn có thể thích gì làm nấy, nhưng mà bốn năm trước, hắn đã không còn con đường nào để chọn. Bởi vì trên thế giới này chỉ còn một mình ông nội là người thân của hắn, hắn chỉ có thể xuất ngũ về nhà.

Quá tiếc nuối, quá bất lực, loại khó chịu kia cần có chỗ để giải khuây, vì vậy hắn đến quán bar MISS... uống rất nhiều rượu, còn có người tốt bụng cho hắn một chai nước khoáng... sau đó...

Cố Dư Sinh không nhìn được giờ tay nắn mi tâm... hắn lại uống nhiều như vậy, còn không biết mình đã về nhà bằng cách nào...

Có điều hắn nhớ rõ nhất là tối qua mình đã có một giấc mộng đẹp.

Trong giấc mộng, lúc hắn vô cùng tuyệt vọng và khó chịu, có người nắm chặt tay hắn, nhỏ nhẹ nói với hắn: “Anh còn có em.”

Sau đó cô còn ôm hắn, cái ôm kia rất dịu dàng, cũng rất ấm áp... khiến cho hắn không còn đau khổ nữa...

Cái ôm ấm áp kia cũng rất quen thuộc, hình như khoảng bốn năm trước... bốn năm trước, trong một cơn mưa to, bầu trời đen kịt, cũng đã từng

có người cho hã một cái ôm ấ áp giống y như vậy...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 152: Một Người Rất Quan Trọng (2)

Tâm tình của hắn không tốt, hầu hết đều hút thuốc, hắn cũng rất ít khi uống rượu, vì vậy số lần hắn uống say chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mà đêm bốn năm trước, hắn cũng say rượu như vậy.

Đó là người thứ bảy khi cha mẹ hắn đã qua đời, báo cáo xuất ngũ của hắn cũng được phê chuẩn, tâm tình của hắn cực kỳ không tốt, hắn đã uống một đồng bia ở trước bia mộ của cha mẹ.

Ngày đó đều là uống bia, lại là ở vùng ngoại thành, hắn uống hết lại không để gì mua rượu, vì vậy say cũng say bất tỉnh nhân sự.

Đêm đó trời mưa to, hắn ngồi trước bia mộ của cha mẹ tự hành hạ bản thân mình, không chịu rời đi.

Mưa càng ngày càng lớn, hắn ướt sũng, lúc hắn nghĩ rằng tối nay hắn cứ tắm mưa uống rượu như vậy mà chết đi, nhưng vào lúc hắn tuyệt vọng nhất, trên đầu hắn lại có một cái dù lớn, sau đó bên cạnh hắn có một người lặng lẽ ngồi xuống.

Đêm đó rất tối, một chút ánh sáng cũng không có, hắn không nhìn rõ hình dáng của người kia như thế nào, nhưng theo những gì người đó đem lại, hắn có thể cảm nhận được người kia là một cô gái trẻ.

Sau đó vì rượu mà hắn có chút khó chịu, nói sảng, nhưng nói gì thì hắn cũng không nhớ rõ, nhưng hắn lại nhớ rất rõ cô gái kia đã ôm lấy hắn.

Rất nhiều lúc, an ủi không cần ngôn ngữ.

Cho dù đã trôi qua bốn năm, nhưng khi hắn nhớ lại cái ôm kia, hắn vẫn

cảm thấy... rất ấm áp.

Sau đó hắn lại ngủ thiếp đi, chờ khi tỉnh lại, trời đã sáng choang, mà cô gái ấy cũng đã không còn ở đó nữa.

Cũng không phải vì một cái ôm mà hắn có tình cảm với cô gái kia, mà là vì lúc hắn cảm thấy khó khăn nhất, cô lại dịu dàng ôm lấy hắn.

Vì vậy, hắn nhớ rất rõ chuyện này.

Hay là vì cứ nhớ đến chiếc ôm ấm áp kia mà tối qua hắn lại nằm mơ thấy nó một lần nữa...

Tắm xong, Cố Dư Sinh không suy nghĩ nữa, thay một bộ quần áo sạch sẽ ra khỏi phòng.

Quản gia vừa nhìn thấy hắn lập tức tiến vào phòng ăn, đợi đến khi Cố Dư Sinh ngồi vào bàn, tất cả cơm nước đều đã dọn xong.

Lần này cũng giống như lần trước, vẫn là dưa cháo và thịt nạc.

Tối hôm qua không ăn gì, hôm nay lại ngủ tới giữa trưa, trong dạ dày Cố Dư Sinh trống rỗng, bụng cháo lên, uống một hơi nửa chén cháo, mới tò mò hỏi quản gia một câu: “Tối qua tôi về bằng cách nào?”

“Thiếu gia, cậu đi taxi về.”

“Ừ” Cố Dư Sinh đáp một tiếng, có lẽ là do uống quá say, hắn mới thuận miệng gọi taxi rồi nói địa chỉ nhà cho hắn chở về.

Cố Dư Sinh cầm đĩa, gấp vài món, nhận ra chỉ có một mình mình ăn cơm trưa, lại hỏi: “Tiểu thư đâu?”

Tiểu thư tối qua về không bao lâu liền nhận được điện thoại của quản lý gọi tới, nên phải đi ra ngoài, đến giờ còn chưa về.” Quản gia nói xong, lại bổ sung một câu: “Cô ấy bận việc phải đi.”

Cố Dư Sinh ngậm cháo, “ừm” một tiếng, sau đó không nói gì nữa, mà nhanh chóng ăn cháo, rồi mau chóng cầm chìa khóa xe rời khỏi biệt thự.

Quản gia đứng trước cửa sổ, nhìn thấy xe của Cố Dư Sinh chạy khỏi cửa, lúc này mới nhanh chóng gọi điện thoại: “Tiểu thư, thiếu gia tỉnh lại đã ăn cháo, xem ra không có chỗ nào không khỏe...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 153: Một Người Rất Quan Trọng (3)

“Ừ, thiếu gia có hỏi, tôi đã nói theo lời cô dặn, cậu ấy tin...”

“Tiểu thư, tôi thấy cô nên nói cho thiếu gia biết là tôi qua cô đưa cậu ấy về, chăm sóc cậu ấy suốt đêm... sao cô biết thiếu gia biết được sẽ không vui chứ?”

.....

Đầu dây bên kia sau khi nghe đến câu hỏi này của quản gia liền dừng lại, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ sáng loáng, trầm tư một lát, mới mở miệng nói: “Anh ấy vốn đã không vui, không cần phải nói cho anh ấy biết, nhất định sẽ lại khiến anh ấy không vui.”

.....

Lời nói của Tần Chỉ Ái rất bằng phẳng, không có sự bi thương nào, nhưng quản gia nghe lại cảm thấy khó chịu trong lòng.

Trước kia, tiểu thư đều cố tình quẩn lấy thiếu gia.

Bà cảm thấy tiểu thư rất không hiểu chuyện, cũng không thật sự thích thiếu gia, chỉ là muốn danh phận và địa vị này nên mới quẩn lấy thiếu gia thôi.

Cho đến giờ bà mới biết, thì ra bà nhìn nhầm tiểu thư rồi, tiểu thư là thật lòng đối xử tốt với thiếu gia.

Quản gia cảm điện thoại, thất thần, sau đó liền cười khanh khách, thay đổi đề tài: “Tiểu thư, cô không biết đâu, thiếu gia rất thích ăn cơm cô nấu, mỗi lần cô nấu đều ăn rất nhiều!”

-

Nghe được câu này, ánh mắt của Tần Chỉ Ái đã có chút vui vẻ, cô nói với quản gia thêm hai câu mới cúp máy.

Lúc sáng sớm Tần Chỉ Ái đã quên sạc pin điện thoại di động, Tần Chỉ Ái tìm đồ sạc, vừa mới cắm điện, cửa phòng đã được đẩy ra.

Chu Tịnh đi vào, hầm hầm tức giận: “Đúng lúc lắm, tôi vừa mới gọi điện thoại cho cô, hôm nay cô đã đến công ty!”

So với tức giận của Chu Tịnh, Tần Chỉ Ái bình tĩnh hơn rất nhiều, cô đặt điện thoại di động lên bàn, hỏi Chu Tịnh: “Sao vậy?”

“Mấy ngày trước đúng là tức chết đi được!” Chu Tịnh nặng nề quăng túi xuống ghế salon, liền tỉnh táo mở miệng: “Cô cũng biết tháng sau chúng ta sẽ đóng một bộ phim cổ trang đúng không? Là bộ Thịnh Đường Duy Phong đó”

Tần Chỉ Ái khẽ gật đầu một cái, không nói gì.

“Đây là bộ cổ trang có hai nữ chính, một là cô, một là Lâm Úc, lúc ký hợp đồng rõ ràng đã bàn luận xong hết rồi, kết quả không biết Lâm Úc kia lấy đâu ra mấy chục triệu ra đầu tư, sau đó kịch bản lại bị cắt đi khá nhiều phân đoạn của cô. Bản thân bộ phim này là nhờ cô và nam chính chống đỡ, nhưng phân đoạn của cô bị cắt nhiều như vậy, đến khi phim hoàn thành không phải cô giống như làm bàn đạp cho người khác tiến thân sao?” Chu Tịnh thở phò phò giơ tay lên vuốt tóc, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ một lúc, sau đó quyết định: “Như vậy đi, cô đi tìm Cố tổng!”

Tần Chỉ Ái nhíu mày: “Cố Dư Sinh?”

“Đúng, Cố Dư Sinh!” Chu Tịnh gật gật đầu khẳng định, sau đó lại lắc lắc đầu: “Không, chưa chắc gì hắn sẽ đứng ra giúp cô giải quyết. Trước đây, Tiểu Khấu ở làng giải trí gặp phải chuyện gì đều đi tìm Cố lão gia, vì vậy cô cũng đi tìm Cố lão gia, nhất định Cố lão gia sẽ giúp Tiểu Khấu, đến lúc Cố

lão gia lên tiếng, Cố Dư Sinh chắc chắn sẽ xử lý chuyện này.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 154: Một Người Rất Quan Trọng (4)

Nói tới đây, ánh mắt của Chu Tịnh sáng ngời: “Vì vậy mấy ngày tới đây, ngày nào rảnh thì cô hãy đến Cố gia một chuyến, lấy lòng Cố lão gia, giải quyết chuyện này đi!”

Nếu Cố lão gia có thể giải quyết, cô cũng muốn đi nhờ Cố lão gia nhưng mà ông lại còn nói qua với Cố Dư Sinh, làm phiền hắn... Tàn Chỉ Ái suy nghĩ trong chốc lát, mới lên tiếng hỏi: “Ngoại trừ cách này, còn cách nào khác nữa không?”

“Cô thấy thế nào?” Chu Tịnh hỏi ngược lại một câu: “Cô sẽ đi làm quy tắc ngầm của đạo diễn sao? Hay là đi tìm nhà đầu tư khiến cho bọn họ hài lòng, cô sẽ làm sao? Cho dù cô có đồng ý đi chẳng nữa tôi cũng không thể để cô đi, nếu cô không phải là Tiểu Khấu, cô muốn đi lấy lòng ai tôi cũng không quan tâm nhưng mà bây giờ cô chính là Tiểu Khấu, Cố lão gia rất yêu thương Tiểu Khấu, chỉ cần cô mở miệng, Cố lão gia chắc chắn sẽ đồng ý, cô bây giờ là Lương Đậu Khấu, cô cũng đừng có ý đồ gì, đóng vai của Tiểu Khấu thật tốt, rồi đến ngân hàng lấy tiền, chúng ta đều đã thỏa thuận xong hết rồi, vì vậy, tôi chờ tin tức của cô!”

Chu Tịnh thẳng thắn nói xong, sau đó nghĩ lại, thật sự đã nói hết không còn thiếu gì mới cầm lấy túi trên ghế, để lại cho Tàn Chỉ Ái một câu: “Nhớ tới tìm Cố lão gia.” Sau đó liền quay người rời đi.

Tàn Chỉ Ái nhìn thấy cửa đã đóng lại không nhìn được chống mi tâm đau đớn.

Quản lý làm khó khăn như vậy, chẳng trách Cố Dư Sinh sẽ ghét Lương Đậu Khấu như thế.

Có gì phiền phức liên chạy đến tìm Cố lão gia, tạo áp lực cho Cố Dư Sinh bắt hắn giải quyết, hắn không phản cảm với cô mới là lạ đó.

Có điều Lương Đẩu Khẩu thật sự ngu ngốc như vậy sao? Nếu thật sự yêu Cố Dư Sinh, sao lại còn dùng Cố Dư Sinh làm bàn đạp cho sự nghiệp của mình?

Tần Chỉ Ái lắc đầu, mở máy vi tính, nghiên cứu những tư liệu liên quan đến bộ phim.

Lương Đẩu Khẩu và Cố Dư Sinh có quan hệ như thế nào, cô không xen vào, cũng không có tư cách xen vào..

Cô bây giờ khó khăn lắm mới có thể làm ổn định lại những thứ mà Lương Đẩu Khẩu quấy loạn lên, Cố Dư Sinh đã không còn nhìn thấy cô là trở mặt như lúc trước nữa, cho nên cô chắc chắn sẽ không vì chuyện này mà làm khó chính mình.

Không thể tìm Cố lão gia nhưng lại phải giải quyết chuyện này, không giải quyết được, Chu Tịnh nhất định sẽ không dễ yên cho cô... mà cô còn cần phải chờ họ trả lương.

Ngay lúc Tần Chỉ Ái vắt óc suy nghĩ nên giải quyết chuyện này thế nào thì cô nhìn tên của nhà đầu tư, nhìn thấy một cái tên quen thuộc: Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành và Lương Đẩu Khẩu là bạn thân, hơn nữa cô cũng có tiếp xúc với hắn, hắn rất tốt với Lương Đẩu Khẩu.

Chủ yếu nhà đầu tư là người có quyền nhất, kịch bản kia đối với Lục Bán Thành mà nói chỉ là một chuyện cỏn con, vì vậy, cô hoàn toàn có thể nhờ Lục Bán Thành giúp một tay, không phải sao?

.....

Tần Chỉ Ái đã có phương hướng nhưng cũng không vội liên hệ với Lục

Bán Thành.

Đợi đến bốn ngày sau, Chu Tịnh không ngừng gọi điện thoại đến hối thúc cô, cô mới suy nghĩ cách nói như thế nào cho ổn, mới tìm Lục Bán Thành.

-

Lục Bán Thành đi xuống máy chạy bộ, cầm khăn lên lau những giọt mồ hôi đang tí tách rơi, đi ra khỏi phòng tập.

Cố Dư Sinh ngồi trên ghế salon trong phòng, ôm máy tính, Lục Bán Thành liền hỏi: “Đi uống nước không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 155: Một Người Rất Quan Trọng (5)

“Không, cảm ơn!” Cố Dư Sinh chỉ trả lời ba chữ đơn giản, mắt nhìn chăm chăm máy vi tính, không có ý định muốn dời đầu ngón tay gõ chữ.

Lục Bán Thành nhún vai một cái, không nói nữa, đi đến tủ lạnh lấy một chai nước uống, lại đi vào phòng khách.

Hắn đứng bên cạnh ghế sofa, nhìn chăm chăm tin nhắn của Cố Dư Sinh một chút, đặt nước xuống, lên lầu.

Lúc Lục Bán Thành tắm xong lại đi xuống, trong phòng khách lại có thêm một người, là tài xế của Cố Dư Sinh, Tiểu Vương.

Tiểu Vương nhìn thấy Lục Bán Thành liền khách sáo gật đầu chào, không lên tiếng, sợ quấy rầy Cố Dư Sinh đang bận rộn.

Lục Bán Thành nhìn về phía Tiểu Vương, đơn giản ngồi xuống ghế salon, cầm điện thoại bấm lung tung.

Toàn bộ biệt thự yên tĩnh trong khoảng hai mươi phút, Cố Dư Sinh đóng những tài liệu kia lại, đưa cho Tiểu Vương: “Đem những thứ này về công ty.”

“Vâng, thiếu gia.”

Đợi đến khi Tiểu Vương ôm tài liệu, Cố Dư Sinh lấy một phong thư dưới laptop đưa cho Tiểu Vương: “Còn cái này trên đường về thì ghé qua bưu điện dán tem rồi gửi đi.”

“Tôi biết rồi thưa thiếu gia.”

Cố Dư Sinh không nói gì nữa, khoác tay với Tiểu Vương.

Tiểu Vương khách sáo chào tạm biệt Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành rồi mới quay người rời đi.

Tiểu Vương vừa mới đóng cửa, Lục Bán Thành đã quay qua hỏi Cố Dư Sinh: “Không thể nào, anh Sinh, anh vẫn còn liên lạc với người bạn qua thư tín lúc trước sao?”

Cố Dư Sinh nhìn lướt qua Lục Bán Thành, không muốn nói chuyện, lấy laptop đặt trên đầu gối, ngón tay lấy bức thư trên bàn đọc.

“Không phải chứ anh Sinh, đây đều là trò chơi từ hồi còn nhỏ, bây giờ đã là thời đại nào rồi, còn viết thư qua lại?”

.....

“Quan hệ của hai người như vậy cũng không có gì là sai, nhưng mà anh cũng phải thức thời đi chứ Sao không dùng vi tính? QQ? Không dùng bưu điện cũng có thể gửi được mà?”

.....

Hoặc là anh có thể cho đối phương số điện thoại, hai người gửi tin nhắn hay gọi điện thoại cũng nhanh hơn nữa...”

.....

Lục Bán Thành hỏi một lúc lâu, Cố Dư Sinh cũng không có ý định sẽ tiếp thu ý kiến của hắn, sau đó Lục Bán Thành nghĩ đến điều gì, lại hỏi: “Anh Sinh, không phải cho đến bây giờ anh và với người kia dù đã liên lạc với nhau nhiều năm như vậy những vẫn không biết gì về nhau cả chứ?”

Cố Dư Sinh chậm rãi ngừng mắt.

Vài đoạn, hắn đoán đúng rồi? Vẻ mặt của Lục Bán Thành trong nháy mắt ngưng trệ, hắn nhếch miệng cười, sững sờ một lúc lâu mới hồi phục lại tinh

thần: “Thời đại này còn có người bạn thuần túy qua thư tín sao, em còn cho rằng tất cả những điều này đều là những mối quan hệ xa lạ...”

Cố Dư Sinh nâng mí mắt, Lục Bán Thành lập tức sợ đến nỗi cười đổi giọng: “... Anh không hiểu kỳ nhưng em thật sự rất tò mò, không biết đối phương là ai ha, lại có thể dùng phương thức viết thư cổ hủ như vậy để liên lạc với anh!”

Nghe câu này xong Cố Dư Sinh mới bình tĩnh lại, qua một lúc lâu, hắn mới mở miệng, nhàn nhạt nói: “Tôi không biết!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 156: Một Người Rất Quan Trọng (6)

“Có điều...” Cố Dư Sinh lại nói thêm hai chữ, mi tâm khẽ nhếch, liền ngừng lại.

Người thường hay viết thư cho hắn tên là Tiểu A.

Từ khi hắn chủ động viết thư, không ngờ cô ấy lại trả lời.

Trong ấn tượng của hắn, trí nhớ của hắn hầu như không hề bỏ sót thứ gì, nhưng mà hắn vẫn không hiểu được lúc trước tại sao mình lại chủ động viết thư cho người tên Tiểu A này.

Bởi vì gia đình hắn luôn luôn không thích kể tâm sự của mình cho những người xung quanh, hắn cảm thấy rất khó mở miệng nói về gia đình mình, nên hắn dùng tên giả S Quân để tìm một người bạn qua thư, kể những tâm sự và trút những bức bối trong lòng mình.

Có điều, dù thế nào đi chăng nữa, người tên Tiểu A này đã làm bạn của hắn suốt bảy năm qua... cho dù hắn và Tiểu A chưa bao giờ gặp mặt nhưng cô đã cùng hắn vượt qua những khó khăn trong một quãng thời gian dài đằng đẳng, Tiểu A đã cho S Quân những mùi vị ấm áp rất chân thật...

Cố Dư Sinh đắm chiêu ngoạ cổ, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, như là đang suy nghĩ rất nghiêm túc, qua hồi lâu hắn mới nói tiếp: “Đối với tôi mà nói, người bạn này là... có phải một người rất quan trọng phải không?”

Mấy chữ cuối cùng của Cố Dư Sinh âm lượng rất nhỏ, như là đang tự hỏi chính mình.

Lục Bán Thành không nghe rõ, “Hả” một tiếng.

Cố Dư Sinh hoàn hồn, lắc lắc đầu với Lục Bán Thành, nói: “Không có gì.” Tiếp tục nhìn chăm chăm máy tính.

Lục Bán Thành nhìn thấy Cố Dư Sinh không muốn nói về đề tài bạn qua thư nữa, liền thức thời ngậm miệng, cầm điện thoại di động xem đá bóng, không được mấy phút, điện thoại trong tay hần lại run lên.

Vì điện thoại gọi đến nên trận đấu không thể tiếp tục chiếu trên màn hình, Lục Bán Thành không nhịn được oán giận: “Ai vậy trời, đang đến khúc gây cản.”

Hần vừa nói liền nhìn thấy tên người gọi đến, sau đó thuận miệng nói: “Tiểu Khẩu gọi?”

Cố Dư Sinh đang chăm chú làm việc trên máy tính, nghe tới hai chữ Tiểu Khẩu liền lập tức dừng lại, lông mày co giật rõ ràng, bàn tay đang gõ phím cũng không còn trôi chảy như lúc đầu.

Lục Bán Thành sợ nhận điện thoại sẽ ảnh hưởng tới hần làm việc nên cầm điện thoại đứng lên, vừa đi vừa nhận điện thoại: “Tiểu Khẩu... Còn nhớ gọi điện thoại cho anh sao? Mời anh ăn cơm?...”

Lục Bán Thành đi ra một khoảng nhưng hần nói gì Cố Dư Sinh vẫn có thể nghe được rõ ràng, động tác gõ bàn phím của hần dừng hần lại, không còn chú ý vào công việc mà là chú ý đến âm thanh của Lục Bán Thành.

“Có chuyện muốn tìm anh? Nhờ anh giúp? Được rồi... Em nói đi... không không không, bây giờ anh đang rảnh...”

Lương Đậu Khẩu gọi điện tìm Lục Bán Thành có chuyện muốn tìm hần giúp?

Cố Dư Sinh chớp mắt một hồi, không hề nghĩ ngợi đóng phần mềm đang làm việc, tùy tiện gõ mấy lần, không quá mấy giây, điện thoại di động Lục Bán Thành đặt trên bàn vang lên, điện thoại bàn cũng đồng thanh vang lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 157: Một Người Rất Quan Trọng (7)

Chuông điện thoại bàn và điện thoại di động cùng lúc reo lên, rất náo nhiệt.

Lục Bán Thành cầm điện thoại di động, còn chưa đi đến ban công đã nói với Lương Đẩu Khẩu trong điện thoại: “Thật ngại quá, anh nghe điện thoại một chút.”

Sau đó liền quay trở lại cầm điện thoại bàn, giờ lên bên tai, cũng không biết bên trong nói gì, biểu hiện của hắn đông cứng lại, trở nên nghiêm túc: “Cái gì? Bị hack?”

“Phí lời, tất nhiên tôi biết tám giờ tối nay có triển lãm sản phẩm! tôi lập tức mở máy tình xem tình hình thế nào!” Lục Bán Thành cúp máy bàn, cầm điện thoại di động trên khay trà, quét màn hình nhận điện thoại: “Tôi biết, giám đốc kỹ thuật đã gọi điện thoại cho tôi, tôi lập tức đi xử lý...”

Lục Bán Thành vừa nói vừa cầm điện thoại di động lên lâu, còn chưa đi được hai bước, Cố Dư Sinh đang ngồi ôm máy nhìn chăm chú máy tính của mình, khẽ ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn điện thoại Lục Bán Thành còn đang cầm điện thoại nói chuyện với Lương Đẩu Khẩu, sau đó ném một cái gối về phía hắn.

Lục Bán Thành giật mình định thần lại vừa mới chuẩn bị chửi hắn liền nhìn thấy Cố Dư Sinh chỉ chỉ về một tay cầm chiếc điện thoại di động khác của hắn.

Lục Bán Thành ngẩn người mới phản ứng lại, quay về nói với điện thoại của công ty gọi tới: “Chờ”

Sau đó mới nghe điện thoại của Lương Đẩu Khẩu: “Tiểu Khẩu, thật xin

lỗi bây giờ anh có chút chuyện phải xử lý, em chờ anh một chút, xử lý xong việc anh sẽ gọi lại cho em.”

Dừng một chút, Lục Bán Thành lại hỏi: “Em có gấp không?”

“Vây thì tốt, tạm biệt.” Lục Bán Thành cúp máy, sau đó lại giờ điện thoại của công ty lên tai nghe: “Tôi lập tức đến thư...”

Lục Bán Thành còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh ngồi trên ghế salon đã cầm điện thoại di động của mình bấm hai lần, sau đó ngẩng đầu lên, sau đó nhàn nhạt nói với Lục Bán Thành: “điện thoại di động của tôi hết pin rồi, cho tôi mượn điện thoại.”

Lục Bán Thành sốt ruột chuyện công ty, cũng không hề nghĩ nhiều ném chiếc điện thoại vừa mới liên hệ với Lương Đẩu Khẩu cho Cố Dư Sinh, lại quay về phía điện thoại của công ty nói chuyện, nhanh chóng chạy lên lầu.

Chờ tới khi cửa thư phòng đóng sầm lại, Cố Dư Sinh lập tức ném máy tính trên đầu gối lên ghế salon.

Hắn vừa hack website của công ty Lục Bán Thành, chắc hẳn người kia sẽ bận rộn một chút...

Cố Dư Sinh cầm điện thoại di động của Lục Bán Thành, ung dung thông thả dựa vào ghế salon, tìm số điện thoại của Lương Đẩu Khẩu, vừa định bấm gọi nhưng lại nghĩ tiếng của mình và Lục Bán Thành không giống nhau, liền chuyển thành nhắn tin, sau đó gõ trên mặt bàn mấy lần, gửi một tin nhắn qua.

“Có một cuộc họp gấp, không thể gọi điện thoại, em có chuyện gì trực tiếp gửi tin nhắn cho anh đi.”

Qua khoảng một phút, màn hình điện thoại của Lục Bán Thành sáng lên, nhận được tin nhắn trả lời của Lương Đẩu Khẩu: “Như vậy có phải làm phiền anh họp không?”

“Không đâu.” Cố Dư Sinh không hề nghĩ ngợi nhả qua.

Lần này chờ hơi lâu, khoảng chừng năm phút, điện thoại của Lục Bán Thành mới có tin nhắn đến.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 158: Một Người Rất Quan Trọng (8)

“Là như vậy, anh còn nhớ bộ phim mà đầu năm nay anh đã đầu tư không? Em không biết bên biên kịch gặp vấn đề gì nhưng lại thay đổi kịch bản, phân cảnh của em bị cắt rất nhiều, sau đó có một vài cảnh được thêm vào không thỏa đáng... nếu cứ như vậy mà khởi quay thì lại quá khác so với những gì đã thảo luận trong buổi ký hợp đồng, em đã thử bàn bạc lại với bên biên kịch nhưng lại không thỏa thuận được với bọn họ, anh là nhà đầu tư, quyền sinh sát đều ở trong tay anh, anh có thể nói lại với bên biên kịch giúp em được không?”

Nếu như theo tác phong của Lương Đẩu Khẩu, Tần Chỉ Ái nghĩ cô nhất định sẽ trực tiếp nói là Lâm Úc giở trò, muốn cướp đất diễn của cô!

Nhưng thật sự cô không phải là Lương Đẩu Khẩu, lúc mở miệng nói chuyện với Lục Bán Thành cũng diễn đạt hàm súc né tránh một chút.

Mặc dù vậy nhưng sau khi nhắn tin xong, Tần Chỉ Ái vẫn cảm thấy không ổn, dùng sức nắm điện thoại, lại nghĩ tiếp, sau đó nhắn qua cho Lục Bán Thành một tin: “Việc này coi như là em làm phiền anh, sau này em sẽ mời anh ăn cơm để cảm ơn.”

.....

Lần này tin nhắn của Lương Đẩu Khẩu gửi qua khá dài, Cố Dư Sinh xem lần thứ nhất xong, khuôn mặt lại trở nên lạnh lùng.

Khóe môi của hắn mím lại một hồi, nhìn chăm chăm màn hình, lại đọc lại tin nhắn từ trên xuống dưới, giống như là để xác nhận những gì mình nhìn thấy là đúng, trên mặt giống như là sông băng ở Bắc Cực, ánh mắt âm trầm mà lại ác liệt.

Cô đi làm gặp chuyện phiền phức gì lại không tự mình giải quyết được, cho nên mới tìm Lục Bán Thành giúp?

Hắn cô không tìm, lại đi tìm Lục Bán Thành? Cô vẫn là có mắt như mù, dám xem thường hắn, cảm thấy hắn không hiểu cô đang nghĩ gì sao.

Trong đầu Cố Dư Sinh bỗng nhiên liên nhớ tới những lần trước, lúc cô múc canh cho Lục Bán Thành, vừa nói vừa cười. Còn có lúc Lục Bán Thành đỡ cô dậy, dù cô có đang tức giận thế nào cũng cảm ơn hắn, còn hắn thì sao? Nhìn thấy hắn liên giống như chuột nhìn thấy mèo vậy, hận không thể biến thành làn khói biến mất tăm!

Lòng ngực Cố Dư Sinh bỗng nhiên đập phồng bất định, một cơn lửa giận bùng lên, lại khiến đáy lòng hắn ngọt ngọt khó chịu.

Hắn vừa nhắm mắt hít sâu hai cái, lại có một tin nhắn của cô gửi tới: “Việc này coi như là em làm phiền anh, sau này em sẽ mời anh ăn cơm để cảm ơn.”

Ăn cơm, cô còn muốn mời hắn ăn cơm?

Câu nói này là câu nói khiến hắn tức điên nhất, trong nháy mắt Cố Dư Sinh thật sự muốn bóp chết con bé kia, hắn mạnh tay nắm chặt điện thoại, nhưng điện thoại cũng tác dụng lại một lực khiến tay hắn đau đớn, hắn không hề phát hiện hình như trong đầu mình lúc này chỉ còn chuyện Lương Đẩu Khẩu không tìm hắn mà tìm Lục Bán Thành giúp, thậm chí còn muốn mời hắn ăn cơm...

Cố Dư Sinh vẫn duy trì dáng vẻ đáng sợ, không biết giằng co trong bao lâu, điện thoại trong lòng bàn tay hắn lại run lên, hắn từ từ cúi đầu, nhìn một tin nhắn mới của cô gửi tới: “Được không ạ?”

Được cái rắm! Cố Dư Sinh không hề nghĩ ngợi giờ điện thoại lên gõ ba chữ: “Nghĩ hay lắm!”

Sau khi gõ xong, Cố Dư Sinh vừa chuẩn bị gửi đi, bỗng nhiên lại ngừng

lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 159: Một Người Rất Quan Trọng (9)

Tâm tình của hắn bất ổn, nhìn màn hình điện thoại, nghĩ trong chốc lát, lại xóa ba chữ kia, sau đó đổi thành: “Em ở đâu?”

Người nhận được tin nhắn bị ba chữ này làm cho sửng sốt, cách một lúc lâu, mới trả lời tin nhắn: “Em ở nhà ạ...”

Cố Dư Sinh đang nhìn chằm chằm tin nhắn này, cũng không có ý trả lời tin này, liền đóng laptop lại, cầm đứng lên, vừa mới chuẩn bị đi, điện thoại di động trong tay lại có một tin nhắn đến: “Sao vậy anh?”

Sao vậy? Hắn không trả lời tin nhắn của cô, cô lại nhắn tin hỏi lại? Cô cứ như vậy lại muốn nói chuyện với Lục Bán Thành thêm hai câu sao?

Cố Dư Sinh phẫn nộ ôm laptop đi đến cửa, nhưng đến lúc đi đến cửa lại nhớ đến hắn còn đang cầm điện thoại của Lục Bán Thành.

Quả thật là hắn đã bị người phụ nữ này chọc cho tức đến nổi chập mạch rồi!

Cố Dư Sinh tức giận ôm laptop đem điện thoại của Lục Bán Thành tàn nhẫn ném lên ghế salon, liền quay ra cửa đá văng dép lên, thay giày da.

Hắn cũng không thèm thắt dây giày, liền đẩy cửa vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài, không biết sao lại nghĩ đến lúc trước khi Lục Bán Thành lên lầu, trả lời người phụ nữ kia một câu: “Anh họp xong sẽ gọi điện thoại cho em.”

Được lắm, còn muốn gọi điện thoại nói chuyện?

Cố Dư Sinh nhìn một chút, liền để laptop xuống tủ để giày, không thay giày đã đi đến ghế sofa, cầm điện thoại của Lục Bán Thành, tìm số điện thoại

của Lương Đậu Khấu, sau đó liền sửa số cuối từ số bốn thành số bảy.

Dám tùy tiện gọi cho vợ của ta ha, ta cho người gọi cho người khác đi!

Cố Dư Sinh vừa mới chuẩn bị vứt điện thoại xuống ghế sofa lại lần nữa, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, lại nhắn tin cho Lương Đậu Khấu: “Anh bận việc, lát nữa liên lạc sau.”

Sau đó chờ nửa phút, đợi được Lương Đậu Khấu trả lời chữ “Được”, hắn liền xóa tất cả các tin nhắn.

Lục Bán Thành đã có số điện thoại sai, cô còn ở đó được, được em gái cô thì có, để xem còn có thể nhắn gọi gì nữa không!

Cố Dư Sinh lúc này mới hạ hỏa một chút, mới ném điện thoại của Lục Bán Thành về ghế sofa, quay người nghênh ngang rời đi.

-

Lúc một chiếc taxi đang tiến vào vườn, quản gia đang tưới hoa.

Bà kinh ngạc đặt bình nước xuống, đứng lên, vừa mới chuẩn bị xem người trong xe là ai, đã nhìn thấy Cố Dư Sinh đột nhiên mở cửa ra, bước xuống.

Thiếu, thiếu gia sao lại về nhà? Hơn nữa lại còn đi taxi về... quản gia ngạc nhiên một lúc lâu mới hoàn hồn, vội vàng chào: “Thiếu gia.”

Cố Dư Sinh giống như không nghe bà nói gì, ném cho tài xế một tờ tiền mặt màu hồng, liền mang theo máy tính, đi vào nhà.

Quản gia lập tức đuổi theo, giúp Cố Dư Sinh thay dép.

Cố Dư Sinh đổi giày xong, vừa tiến vào phòng khách liền để laptop xuống bàn trà, quản gia sợ run một hồi, lùi hai bước.

Cố Dư Sinh nhìn qua phòng khách một vòng, không thấy bóng dáng

người phụ nữ kia, liền quay người hỏi quản gia: “Tiểu thư đâu?”

“Tiểu thư ở trên lầu...”

Quản gia còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh đã biến mất ở khúc quanh của cầu thang, hắn đi đến trước phòng ngủ chính, bên trong cũng không nhìn thấy người hắn muốn tìm, liền đóng cửa phòng, hắn lại đến thư phòng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 160: Một Người Rất Quan Trọng (10)

Cũng trống không.

Sau đó hắn liền buồn bực cởi áo vest bên ngoài, ném lung tung một cái, vừa tháo cravat vừa đi đến cuối hàng hiên.

Lúc sắp đến nhà kính sáng sủa, Cố Dư Sinh nhìn thấy được Tần Chỉ Ái đang ngồi xổm trước giàn hoa, đang cầm kéo tỉa cây.

Cố Dư Sinh bước chậm lại, sau đó liền nhanh chóng bước nhanh về phía trước hai bước, đẩy cửa phòng kính ra.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Tần Chỉ Ái đang tỉa hoa sợ đến nỗi giật mình một cái, cắt bỏ một đóa hoa hồng mới nở.

Cố Dư Sinh đã lâu không trở lại, Tần Chỉ Ái còn nghĩ là quản gia có chuyện gì lại hấp tấp lên lầu tìm cô, nhìn mặt đất rải rác những cánh hoa bị cắt xuống, cau mày, liền quay đầu nhìn ra cửa, trách cứ mở miệng: “Chuyện gì mà như thế...”

Tần Chỉ Ái chỉ mới nói được năm chữ, khuôn mặt của Cố Dư Sinh đã ở trong tầm mắt của cô.

Lời nói của cô liền nghẹn ở cổ họng, nhìn Cố Dư Sinh mà ngây ngẩn cả người, não của Tần Chỉ Ái trống rỗng mấy giây, sau đó mới để ý đến sắc mặt của hắn rất khó coi, theo kinh nghiệm của cô thì đây là vẻ mặt trước khi hắn tức giận, cơ thể của cô liền căng thẳng, đầu ngón tay cũng nắm chặt kéo theo bản năng.

Sao đột nhiên hắn lại trở về? Còn tức giận, chẳng lẽ lại là do ông bên kia...

Trong lòng Tần Chỉ Ái run rẩy một hồi, trong tiềm thức vô cùng cảnh giác, ánh mắt nhìn Cố Dư Sinh cũng nổi lên một vết phòng bị.

Hắn nhìn cô chăm chăm, hoàn toàn không có mở miệng nói chuyện.

Ánh mặt trời khiến bầu không khí trong phòng trở nên ngưng trệ, Tần Chỉ Ái bất an cấn cấn môi, bởi vì muốn phá tan bầu không khí lúng túng này, cô cũng không nghĩ quá nhiều, thuận miệng hỏi một câu: “Sao... sao bỗng nhiên anh lại trở về?”

Đây là nhà của hắn, chẳng lẽ hắn còn cần lý do mới có thể trở về?

Ánh mắt của Cố Dư Sinh trầm xuống, nổi nóng mà không có chỗ để trút giận, cuối cùng nhìn Tần Chỉ Ái cười hai tiếng, liền thốt lên một câu: “Sao? Đây là nhà của tôi, cô không hy vọng tôi trở về? Vậy cô mong chờ ai? Lục Bán Thành sao?”

Không hiểu sao lời nói của hắn lại dính liêu đến Lục Bán Thành rồi hả?

Tuy rằng đầu óc của Tần Chỉ Ái mơ hồ, nhưng cô có thể cảm giác được sau khi người đàn ông này cười xong trên người liền tỏa ra một loại khí tức lạnh lẽo đến đáng sợ.

Trực giác nói cho cô biết, nếu cô tiếp tục ở đây, cô sẽ gặp xui xẻo, cô đặt kéo trên một chiếc ghế nhỏ, âm thầm cân nhắc lời nói một chút, mới nói với Cố Dư Sinh: “Quản gia biết anh trở về rồi sao? Em xuống nói cho bà ấy biết, để bà chuẩn bị cơm tối.”

Nói xong, Tần Chỉ Ái lập tức cúi đầu, đi về phía cửa.

Cố Dư Sinh nhàn nhã đứng dựa vào cửa, nhìn thấy phản ứng của cô, liền đứng thẳng người.

Cô vừa nhìn thấy vẻ mặt của hắn liền trở nên xa cách như vậy, còn không muốn nói chuyện với hắn mà tìm cách chuồn sao? Sao cô lại không trốn Lục Bán Thành như vậy?

Cố Dư Sinh cảm giác mình thật sự tức giận, cười ra tiếng, còn nói với cô: “U, nhìn thấy tôi chứ không phải là Lục Bán Thành thì lo lắng muốn đi rồi hả?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 161: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (1)

Trong lời nói của Cố Dư Sinh hoàn toàn không có một ý cười nào, đến khi hắn nói đến chữ “rời” cuối cùng, âm thanh hoàn toàn lạnh lẽo đến nỗi có thể đóng băng..

Tần Chỉ Ái sợ đến nỗi tim đập thành thịch, trong đầu cô lại hiện ra hình ảnh lúc trước hắn hành hạ cô như thế nào, vừa ngoan độc lại vừa nặng nề, trong lòng cô lại tự hỏi tại sao lại liên quan đến Lục Bán Thành, nhưng cũng chỉ có thể nhẹ nhàng nhú mày, không nói gì, chỉ là bàn chân nhanh chóng bước đi.

Được lắm, vừa nãy còn tìm cớ nói chuyện với người kia, bây giờ mới mấy câu đã ngại miệng không muốn nói chuyện với hắn sao? Còn đi nhanh như vậy, muốn biến mất trước mặt hắn luôn sao?

Cố Dư Sinh tức giận đến muốn hôn mê, hắn đột nhiên đưa tay lên tháo cravat, nặng nề ném xuống đất trước mặt Tần Chỉ Ái: “Câm rồi? Lời nói của tôi cũng giống như gió thoảng bên tai thôi đúng không? Hả?”

Cravat xẹt qua cổ Tần Chỉ Ái làm cho cô có cảm giác tê đau, Tần Chỉ Ái giống như bị điện giật, vốn chỉ muốn đi nhanh vài bước giờ lại sợ thành phản xạ có điều kiện, thi chạy một trăm mét.

Tốc độ của cô rất tốc hành, động tác cũng rất nhanh nhẹn.

Cố Dư Sinh đứng ở cửa ngõ nên tính sổ với cô như thế nào thì cô liền khom người chui tọt qua lỗ hổng của thân thể hắn và cửa kính một cách không hề do dự, chạy nhanh như điên để thoát thân.

Cố Dư Sinh không ngờ Tần Chỉ Ái lại có hành động như vậy, tức đến hộc máu, hắn cắn răng, hít một hơi thật sâu, sau đó liền quay người đuổi theo

Tần Chỉ Ái.

Chân tay hấn dài, Tần Chỉ Ái vừa mới chạy đến cửa thư phòng đã bị Cố Dư Sinh nắm được tóc, kéo cô lùi về phía hấn hai bước.

Tần Chỉ Ái đau đến nỗi phải hít một ngụm khí lạnh, vừa mới chuẩn bị đưa tay đè cho tóc khỏi bị kéo đau, cả người đã bị Cố Dư Sinh đẩy dựa vào vách tường.

Cô còn chưa kịp đưa cánh tay lên, hấn liền nắm chặt hai vai cô, đè cả người ép người cô.

Trong ngực của hấn toàn là tức giận và nóng nảy, từ nhỏ tới lớn hấn chưa bao giờ cảm thấy tức giận như vậy, giận nhất chính là hấn lại không mở miệng ra nói những lời khó nghe nổi.

Gương mặt của hấn đang lại, tàn nhẫn nhìn cô chăm chăm, sau đó liền gia tăng lực đè lên người cô, hấn dùng sức ép tới, giống như hận mình không thể đè chết cô vậy.

Cảm giác nghẹt thở làm Tần Chỉ Ái cực kỳ khó chịu, chân của cô bắt đầu đá lung tung, lúc đá được chân của Cố Dư Sinh, hấn bị đau đến nhúu mày, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, bắt lấy cánh tay cô, kéo cô đi vào phòng ngủ chính.

Hấn đập cửa phòng ngủ, sau khi kéo cô đi vào liền bắt đầu tìm cái gì đó.

Gối mềm đều bị hấn vứt xuống đất, túi của cô cũng bị hấn đồ ra, các loại son chì kẻ, lăn khử mùi, bao tay đều bị đổ văng khắp nơi, mãi đến khi hấn nhìn đến điện thoại của cô ở góc sofa rồi mới dừng lại những hành vi hỗn loạn kia.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 162: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (2)

Hắn mở điện thoại của cô, hình như là đang tìm gì đó, sau khi bấm một lát, hắn lại giơ điện thoại lên trước mặt cô, sắc bén nói: “Đọc lại nguyên văn những câu nói này một lần cho tôi!”

Trên màn hình là đoạn hội thoại của cô và Lục Bán Thành.

Cũng chính là đoạn tin nhắn dài nhất mà cô nhờ hắn giúp đỡ.

Hắn bắt cô đọc đoạn này là có ý gì?

Tần Chỉ Ái mím môi, nhìn những dòng chữ trên màn ảnh, không có lên tiếng.

Sự trầm mặc của cô làm cho sự tức giận trong lòng Cố Dư Sinh càng tăng lên, cô không thể mở miệng nói với Lục Bán Thành những lời này thì sao có thể nói trước mặt hắn?

Cố Dư Sinh chờ trong giây lát, thấy cô từ đầu đến cuối không nói chuyện, đầu ngón tay cầm điện thoại vì tức giận và phần nộ mà run lên: “Sao lúc cô đi nhờ Lục Bán Thành nói chuyện cũng không thấy cô ít nói như vậy hả? Không phải trước mặt hắn cô có thể nói sao? Sao bây giờ lại giả câm? Mau đọc cho tôi, đọc nguyên văn không sót một chữ nào!”

Sau khi nói xong hắn lại nhớ tới lúc trước Tần Chỉ Ái vừa nói vừa cười trước mặt Lục Bán Thành, lại bổ sung một câu: “Vừa đọc vừa cười cho tôi!”

Đây là lần thứ ba hắn đề cập đến cái tên Lục Bán Thành... Hai lần trước cô thật sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì nhưng giờ thì cô đã hiểu.

Hắn vì cô nhờ Lục Bán Thành giúp nên mới tức giận như vậy?

Nhưng sao hấn lại tức giận chứ? Là hấn không muốn cô làm phiền hấn, cô chỉ làm theo những gì hấn nói, hấn còn tức giận cái gì?

Tần Chỉ Ái mím môi, cup mắt, không nhìn màn hình điện thoại nữa.

Chỉ sau mấy giây, cầm của cô lại bị Cố Dư Sinh nắm lấy, tàn nhẫn giơ lên, ép cô phải nhìn vào màn hình điện thoại.

“Cô nghe không hiểu những lời tôi nói hay là giả vờ như không nghe thấy tôi nói gì hả? Còn chưa chịu đọc?”

Cố Dư Sinh càng hỏi càng tức giận, như một làn sóng này nối tiếp lớp sóng kia, tàn nhẫn bao phủ lồng ngực của hấn, hấn không không chế được gia tăng sức mạnh nắm lấy cầm của Tần Chỉ Ái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi cho cô biết, hôm nay cô muốn hay không muốn cũng phải đọc cho tôi, đừng ép tôi phải động thủ!”

Cô bị hấn nắm chặt như vậy, đau đến nổi run rẩy, cô nhiều lần muốn nói chuyện nhưng chỉ giật giật môi, không phát ra âm thanh.

“Tôi nói lại một lần cuối, đọc cho tôi!” Cố Dư Sinh giống như không thể chịu đựng được nữa, vung tay quật cô lên ghế salon.

Tần Chỉ Ái giống như không hề để ý đến sự thô bạo trên mặt Cố Dư Sinh, mặt mày đều không có biểu cảm gì, cô nằm nhoài trên ghế salon, biểu hiện trên mặt cực kỳ bình tĩnh, nói chuyện khinh nhạt: “Tại sao tôi lại phải làm như vậy, anh không biết sao?”

Cố Dư Sinh muốn đập điện thoại lên ghế salon, nhưng vừa nghe đến câu này, hấn lại dừng lại.

Hấn nhìn cô chằm chằm, biểu hiện lạnh băng, nhưng trước câu hỏi đầy ngụ ý kia của cô lại không thể hé răng.

Tần Chỉ Ái từ từ trở mình, đứng dậy, cô ngẩng đầu lên, lặp lại câu hỏi kia một lần nữa: “Tại sao tôi lại phải đi tìm Lục Bán Thành, anh thật sự

không biết sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 163: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (3)

“Anh quên rồi sao? Chính anh nói tôi có thể rời khỏi anh xa bao nhiêu, thì phải cách xa anh bấy nhiêu, tôi có chuyện gì cũng không được đến làm phiền anh!”

Cố Dư Sinh như bị điểm huyết, nhất thời hạ điện thoại xuống.

Trong lòng Cố Dư Sinh cũng tự hỏi mình như vậy.

Cô nói không sai, ban đầu hắn tìm mọi biện pháp để cô không quán lấy hắn nữa, hiện nay hắn đã được toại nguyện, tại sao một chút cảm giác hài lòng hắn cũng không có? Thậm chí còn thấy khó chịu hơn khi cô ngoan ngoãn trốn hắn so với lúc cô quán lấy hắn...

Giống như hôm nay, khi Lục Bán Thành nói cô gọi điện thoại tới xong, hắn lại muốn biết bọn họ đang nói chuyện gì?

Hắn sao lại khó chịu khi cô đi tìm Lục Bán Thành giúp? Thậm chí còn trở về nhà nổi điên?

Hắn bị gì vậy? Năm lần bảy lượt bị loạn não, hơn nữa lần sau so với lần trước còn loạn hơn...

Cố Dư Sinh nhíu mày, như nghĩ mãi một vấn đề mà không có đáp án, bởi vì hắn thất thần mà làm rơi điện thoại trong tay, điện thoại rơi thẳng vào bàn chân của hắn.

Hắn giống như không cảm thấy đau, tầm mắt tuy bình tĩnh nhìn Tần Chỉ Ái nhưng trong đầu lại cứ luẩn quẩn những câu hỏi tại sao.

Trên mặt Tần Chỉ Ái vẫn biểu hiện bình tĩnh, không có bất kỳ sợ hãi

nào, khước môi cô mơ hồ mỉm cười, tiếp theo lại điềm tĩnh nói: “Anh nói xem, tôi đã ngoan ngoãn nghe lời anh như vậy, anh còn muốn như thế nào? Tôi trốn anh thật xa anh vẫn muốn gây sự với tôi? Rồi cuộc anh muốn tôi làm thế nào mới cam lòng?”

Cố Dư Sinh vốn đã nghĩ không ra, giờ lại gặp thêm một câu hỏi liên tiếp làm sao làm sao, thế nào?

Hắn không trả lời được, cảm thấy trong cổ họng giống như bị nhét một tảng đá nặng nề, khiến hắn hít thở còn không nổi nữa nói chi là trả lời.

Mắt của cô vẫn đang nhìn hắn, im lặng chờ đáp án.

Ánh mắt long lanh của cô, thanh thoả giống như có một ánh sáng lóe lên.

Càng như vậy, hắn lại càng rối, càng không tìm được đáp án, trong lồng ngực có một nỗi sợ không thể giải thích được, vì sao hắn lại sợ?

Hình như đây không phải là lần đầu tiên cô ép hắn đến nỗi không biết phải làm sao, lần trước dẫn cô tham gia tiệc rượu, cô bị hành kinh đau bụng, hắn hỏi cô tại sao, cô nói sợ làm phiền hắn...

Khi đó hắn kinh hoàng, thất thố, còn có Tiểu Vương chạy tới giúp hắn thoát khỏi cục diện rối rắm kia.

Nhưng bây giờ, cũng chỉ có cô và hắn!

Cố Dư Sinh không biết mình sợ cái gì, còn chưa bao giờ có cảm giác như thế này, khiến hắn cảm thấy một sự bất lực xa lạ như vậy, đến cuối cùng, hắn thật sự không biết nên giải quyết như thế nào, bỗng nhiên liền trở mặt, thẹn quá hóa giận khom người, bắt lấy cổ tay của cô, quật cô lên giường, hắn nắm lấy cổ chân của cô, mở rộng hai chân sau đó liền đè lên người của cô...

Sức mạnh hắn cực kỳ lớn, không biết là vì hắn sợ mình không thắng

được cô, hay là không thắng được chính mình.

Lục vọt vào bên trong cô, hắn không biết vì sao mình lại dùng phương thức này để trút giận, nhưng khi cơ thể của hắn và cô hòa vào nhau làm một, những lửa giận kia liền biến mất như một kỳ tích, chỉ còn lại vô cùng vô tận muốn hòa cùng cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 164: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (4)

Hắn rõ ràng bị cô hỏi đến nỗi không tìm được đường lui, lại muốn cứu vãn mặt mũi của mình, liền hùng hổ đặt gương nanh múa vuốt trên người cô, giống như muốn phanh thây băm vằm cô, hắn là muốn trừng phạt cô, nhưng khi dục vọng che mất lý trí của hắn, hắn lại bắt đầu trở nên dịu dàng nhẹ nhàng, mãi đến cuối cùng hắn giống như mất hồn vậy, hoàn toàn vùi lấp mình trong thân thể mềm mại của cô.

.....

Cuối cùng tất cả cũng kết thúc, mà Cố Dư Sinh cũng không nhận ra được, lần này hắn cũng không giống như lần trước, không rút ra mà ở trên người cô nặng nề thở hổn hển.

Cô ở dưới thân hắn, kiều diễm âm áp, khiến não hắn choáng váng, qua một lúc lâu, hắn cũng không muốn rút ra khỏi nơi âm áp ngọt ngào kia.

Mặt hắn chôn trong cổ cô, cơ thể thơm ngọt của cô pha thêm mùi của hắn, mùi hương này không ngừng xộc vào mũi hắn, khiến hắn mê muội không muốn rút ra, hắn không kìm lòng được ngẩng đầu, nhìn mặt cô.

Cô nhắm mắt lại, trên mặt đều là mồ hôi, có thể vì ban đầu hắn xông vào quá mạnh bạo, cô vô cùng đau đớn, cắn môi dưới đến nỗi rướm máu.

Cố Dư Sinh nhú nhú mày, não còn chưa kịp suy nghĩ, hắn đã dùng tay đang để bên tai cô nhẹ nhàng di đến môi dưới của cô.

Tần Chỉ Ái cảm nhận được cử động của hắn, dù đã mệt mỏi hết sức nhưng cô vẫn nhắc mí mắt lên.

Tầm mắt của cô chạm vào tầm mắt của hắn, Cố Dư Sinh giật mình, vừa

giơ tay lên còn chưa đi tới môi cô đã rơi xuống mặt cô.

Tần Chỉ Ái nhìn hấn một chút, liền dời tầm mắt, cô chuyển động trước, muốn tránh khỏi người dưới của hấn, nhưng thân thể bị hành hạ quá nhiều, cô cũng không còn một chút sức lực nào, cuối cùng cũng chỉ giãy dụa hai lần, liền ngừng lại, cô lần nữa quay đầu lại nhìn hấn, ngữ khí thanh đậm: “Tôi muốn vào nhà vệ sinh, được không?”

Lời nói của cô làm cho Cố Dư Sinh hoàn toàn tỉnh táo lại.

Hấn vốn có một vết nhu tình mang theo vẻ say mê trên mặt, nhưng đột nhiên vì câu nói này mà biến mất không còn, hấn hé mắt nhìn cô, đột nhiên nắm lấy cằm của cô, nâng mặt cô lên: “Tôi nói cho cô biết, đừng quên cô chính là người mặt dày mày dạn vào nhà này, gắn lên mình cái mác Cố thiếu phu nhân, cô đi tìm người khác giúp, chính là làm mất mặt tôi!”

Nói xong, hấn từ từ rút ra khỏi cô, lúc nhặt quần áo mặc lên người, hấn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, quay lại ném cho Tần Chỉ Ái một câu: “Cô tự làm mình xấu hổ thì được, nhưng đừng khiến tôi cũng mất mặt theo cô!”

Lúc Cố Dư Sinh bắt đầu nói, Tần Chỉ Ái đã rũ mi mắt xuống.

Lông mi của cô vừa dài lại vừa dày, sau khi trang điểm lại giống như cây quạt nhỏ, che hết toàn bộ đôi mắt của cô.

Cô vẫn cho rằng mình đã quen với những lời nói vô tình của Cố Dư Sinh nhưng khi nghe được những lời này, cô vẫn không khống chế được bản thân mình run rẩy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 165: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (5)

Cô nói cô đi tìm Lục Bán Thành, sao hấn lại tức giận chứ? Thì ra là hấn sợ cô làm mình mất mặt mà thôi!

May mà lúc đó cô không thật sự sinh ảo giác, cho rằng hấn đang ghen...

Đáy lòng Tần Chi Ái khinh bỉ bản thân mình hai lần, giống như không hề nghe thấy hấn nói gì, ung dung ngồi dậy, lấy mền che người, đi vào nhà vệ sinh.

Trong chốc lát, phòng tắm liền có tiếng nước chảy, Cố Dư Sinh đang đứng trong phòng thay đồ tìm quần áo chỉ mặc một chiếc quần tây, hấn theo bản năng liếc nhìn cửa phòng tắm, nghe tiếng nước chảy một hồi lâu, hấn mới tiện tay cầm một bộ quần áo ra khỏi phòng ngủ chính.

Cố Dư Sinh tắm trong nhà vệ sinh, thay một bộ quần áo sạch ra ngoài, vừa ra khỏi phòng hấn là cửa phòng ngủ chính, hấn muốn đẩy cửa nhìn xem cô bé bên trong phòng đang làm gì, nhưng đi đến trước cửa, hấn lại rút tay về, ghé qua thư phòng lấy một hộp thuốc từ trong ngăn kéo, liền đưa một điều lên miệng, vừa châm lửa vừa ngồi lên ghế dựa.

Trước kia lúc tâm trạng của hấn không tốt, chỉ cần hút hai điều thuốc là có thể bình tĩnh lại.

Nhưng lần này hấn cảm giác như mình giống như bị lờn thuốc, không còn chút tác dụng nào, dù hấn hút bao nhiêu điều đi chăng nữa, hấn cũng chỉ thấy vô vị, nhạt nhòa, vẫn thấy phiền muốn chết.

Cố Dư Sinh không biết đã đập bao nhiêu tàn thuốc, sau khi cầm hộp thuốc lên mới phát hiện hấn đã hút hết một hộp.

Hắn tức giận ném hộp thuốc vào thùng rác, mở ngăn kéo vừa định lấy ra một hộp khác nhưng vừa đụng vào hộp thuốc, hắn lại không lấy ra, mà đóng ngăn kéo lại, tìm một tư thế thoải mái dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

Hắn tìm được một tư thế đặc biệt không thoải mái, hắn thay đổi tư thế một lần nữa, sau đó lại thay đổi, đổi đi đổi lại không biết bao nhiêu lần, hắn lại càng khó chịu, đứng lên, đi tới cửa sổ, sau đó hắn mới phát hiện trời đã tối, bên ngoài tối thui.

Hắn sững sờ quay đầu nhìn đồng hồ trên tường, chín giờ rồi.

Sao quản gia không gọi hắn ăn cơm? Hay là mãi suy nghĩ nên hắn không nghe thấy?

Thời gian dài như vậy, tâm tình của người phụ nữ kia đã bình tĩnh lại chưa? Hay là hắn đi xem thử? Không được, xem cái gì mà xem chứ?

Cố Dư Sinh giơ tay lên xoa xoa mi tâm, cuối cùng đi ra khỏi thư phòng, vẫn là liếc nhìn cửa phòng ngủ một chút, vẫn không đi đến mà quay người đi xuống lầu.

Quản gia đang xem tivi, nhìn thấy hắn xuống liền lập tức đứng lên: “Thiếu gia, cậu muốn ăn tối sao?”

“Ừ”, Cố Dư Sinh gật đầu, dừng bước, nghĩ trong chốc lát, lại hững hờ hỏi: “Tiểu thư đâu?”

“Tiểu thư không ăn.” Quản gia lắc đầu: “Tôi đi gọi tiểu thư, cô ấy nói không muốn ăn, muốn nghỉ ngơi.”

“Cô nói không muốn ăn bà liền cho cô ấy nhịn đói hả? Tôi dùng tiền thuê bà làm vật trang trí thôi hả? Chỉ có một người cũng chăm sóc không xong!” Cố Dư Sinh tàn nhẫn dạy dỗ quản gia một trận, sau đó chỉ lên lầu: “Đi, lên gọi cô ấy xuống, làm sao cho cô ấy ăn cơm thì làm!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 166: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (6)

Quản gia biết tâm tình của Cố Dư Sinh không tốt, cứ làm theo lời của hắn thì sẽ không có chuyện gì, liền chạy lên lầu nhanh như một làn khói.

Quản gia gõ cửa vài cái, không có ai trả lời, liền mở cửa nhìn vào trong, Tần Chỉ Ái đang đưa lưng về phía cửa phòng, nằm trên giường đang ngủ, quản gia nhỏ giọng gọi hai tiếng: “Tiểu thư”, thấy Tần Chỉ Ái không phản ứng, liền lặng lẽ đóng cửa xuống lầu.

Lúc này Cố Dư Sinh ngồi tảo nhả trên ghế salon, cầm báo gác chân đọc, hắn nghe thấy tiếng quản gia xuống lầu, liền nghiêng đầu nhìn về phía bà.

Quản gia đứng cách Cố Dư Sinh một quãng, thành thật trả lời: “Tiểu thư ngủ rồi, tôi gọi vài tiếng cũng không dậy.”

Cố Dư Sinh càng nhú mi, ngữ khí nặng nề: “Không dậy thì cứ gọi cho đến khi nào dậy thì thôi, cả một buổi tối không ăn gì sao có thể chịu nổi?”

“Vâng, thiếu gia, tôi đi ngay.” Quản gia chỉ sợ hắn tức giận, không nói nhiều lại quay người lên lầu.

Ban đêm biệt thự rất yên tĩnh, hắn nghe quản gia đẩy cửa phòng ngủ, tinh thần cũng không đọc báo nữa mà chú ý sức tập trung lên lầu.

Quản gia cũng không đóng cửa phòng, âm thanh của quản gia cũng có thể nghe thấy khá rõ: “Tiểu thư, tiểu thư, cô tỉnh lại đi”

Cách một lúc, Cố Dư Sinh hình như nghe được tiếng của Tần Chỉ Ái hỏi: “Sao vậy?”

“Tiểu thư cô ăn chút gì đi rồi ngủ tiếp?”

“Tôi không đói bụng.”

“Thiếu gia dặn rồi, cô ăn uống không điều độ không tốt cho sức khỏe đâu...”

Quản gia khuyên đủ điều, một lát sau Tần Chỉ Ái lại nói: “Tôi không muốn ăn.”

Quản gia lấy lòng: “Tiểu thư, cô vẫn xuống lầu ăn một chút đi, dù trong lòng không thoải mái cũng không thể hành hạ dạ dày của chính mình được...”

Lần này cũng không nghe tiếng Tần Chỉ Ái trả lời.

Cô dường như lại bắt đầu ngủ, Cố Dư Sinh chỉ nghe quản gia kêu một tiếng: “Tiểu thư.”

Thực là vô dụng, ăn lương của hần mà làm một chút việc cũng làm không xong! Cố Dư Sinh tàn nhẫn ném tờ báo về phía bàn trà, liền đứng dậy đi lên lầu.

Cố Dư Sinh vừa mới mở cửa phòng ngủ chính, liền nhiên thấy quản gia đang nằm nhoài trên giường dụ dỗ Tần Chỉ Ái nhưng cô ta lại nhắm mắt lại.

Cố Dư Sinh chưa đi vào, đứng yên ở cửa.

Quản gia nhận thấy có người đến, ngẩng đầu hô: “Thiếu gia.”

Cô bé trên giường nghe thấy hai chữ này mặt mày run rẩy một hồi, liền chôn đầu vào gối, chỉ để hần nhìn thấy một mái tóc dài đen nhánh.

Nhìn phản ứng của Tần Chỉ Ái, quản gia sợ đến nổi trắng bệch.

Tiểu thư đang giận hờn thiếu gia sao? Sao cô có thể mạo hiểm với thiếu gia như vậy?

Lúc quản gia đang kinh hồn bạt vía cho rằng hần sẽ tức giận, người đàn

ông đứng ngoài cửa lại ôn hòa nhã nhặn khác với dự đoán của mọi người: “Dậy, xuống lầu ăn rồi ngủ tiếp, không đói cũng phải ăn, ăn một chút còn tốt hơn là không ăn chút gì!”

Tần Chỉ Ái giống như không nghe thấy Cố Dư Sinh nói gì, một chút phản ứng cũng không có.

Quản gia rõ ràng được sắc mặt Cố Dư Sinh trở nên khó coi, bà lặng lẽ giơ tay đẩy Tần Chỉ Ái một cái: “Tiểu thư, cô ăn một chút đi ha?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 167: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (7)

Quản gia thấy Tần Chỉ Ái còn chưa động dậy, chỉ sợ một giây sau Cố Dư Sinh thật sự trở mặt, liền đi đến bên tai Tần Chỉ Ái, dùng lời ngon tiếng ngọt chỉ có hai người họ nghe thấy nói: “Tiểu thư, tôi biết cô không thoải mái trong lòng nhưng mà thiếu gia còn đang nhẹ giọng khuyên ngăn, nếu lát nữa cậu ấy lại nổi giận, không phải người chịu thiệt thòi là cô sao?”

Phải, quản gia nói không sai.

Cô cũng đã từng sợ chính mình gặp xui xẻo nên đã tìm mọi cách tránh né hấn, nhưng bây giờ sao không phải dù cô có trốn hấn thì kiểu gì cô cũng gặp xui xẻo sao?

Cô làm kiểu gì cũng bị hành hạ, không phải cũng không sống nổi, thảm hại, cũng bị hấn quăng lên giường ngủ một lần sao?

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái dứt khoát trở mình đưa lưng về phía quản gia, tiện thể trùm chăn kín đầu.

Quản gia nhìn thấy cô phản ứng như vậy, sợ đến nỗi muốn té xuống giường.

Tiểu thư là đang khiêu chiến với giới hạn của thiếu gia sao?

Quản gia cẩn thận từng li từng tý quay đầu, liếc nhìn Cố Dư Sinh một cái, khóe môi người đàn ông kia căng thẳng, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ, như là bất cứ lúc nào cũng sẽ xông lại xé cô bé gây yếu trên giường thành từng mảnh.

Quản gia lấy hết dũng khí mới lắp ba lắp bắp mở miệng nói: “Thiếu, thiếu gia, có thể là do thân thể của tiểu thư không thoải mái, hay là khi nào

cô ấy đòi tôi mới làm, làm...”

Quản gia còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh đã đi vào cửa.

Tim của quản gia lập tức nhảy lên cổ họng.

Cố Dư Sinh không phải là muốn đánh tiểu thư chứ? Bà có nên ngăn cản không? Nhưng bà ngăn cản, có phải lại rước họa vào thân không a?

Quên đi, ngày thường tiểu thư đối xử với bà không tệ...

Quản gia âm thầm cắn răng, vừa chuẩn bị đứng lên, ngăn cản Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh liền đưa tay ra dùng sức kéo chân của Tần Chỉ Ái, khom người, bế cô bé đang nhắm mắt nằm trên giường kia, nói với bà câu: “Xuống lầu, chuẩn bị thức ăn!” sau đó liền ôm Tần Chỉ Ái ra khỏi phòng ngủ.

Quản gia nhìn cảnh này, trợn tròn hai mắt.

Thiếu, thiếu gia không chỉ không nổi điên lên mà còn ôm tiểu thư xuống lầu? hần, hần đây là đang dỗ ngọt tiểu thư sao?

Quản gia cảm thấy tim mình đập càng ngày càng mạnh, bà không thể nào tin được, sau một lúc lâu, mới vỗ ngực, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Lúc quản gia đến phòng ăn, Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh đã ngồi trên ghế ngày thường bọn họ hay ngồi.

Quản gia bùng thức ăn lên, hỏi: “Thiếu gia, tiểu thư, hai người ăn cháo hay ăn cơm?”

“Cơm.” Cố Dư Sinh đáp một chữ, sau đó liếc nhìn Tần Chỉ Ái ủ rũ bên cạnh, nói: “Cho cô ấy húp cháo!”

“Vâng.” Quản gia đáp một tiếng, liền nhanh nhẹn bùng món chính lên bàn.

Cố Dư Sinh lúc xế chiều đã hành hạ Tần Chỉ Ái vừa mệt lại vừa đau, cô

miễn cưỡng cũng không dùng sức nổi, khẩu vị lại càng không có, nhìn một bàn đầy thức ăn ngon nhưng trước sau cô vẫn không động đũa.

Cô Dư Sinh đã gấp thức ăn hai lần, nhìn thấy cô không nhúc nhích, liền ngừng lại, nghiêng đầu nhìn cô chằm chằm không nói gì, lại gấp một chút thức ăn bỏ vào chén của cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 168: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (8)

Trong miệng ngậm thức ăn của hấn mơ hồ phát ra một tiếng: “Ừm.”

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm thức ăn trong chén, mím môi ngồi im một lúc lâu, mới cầm muỗng.

Nhìn thấy hành động này của cô, quản gia đứng một bên thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tần Chỉ Ái đẩy thức ăn Cố Dư Sinh gấp cho cô ra, múc cháo ở phía dưới, uống nửa muỗng, lại nói: “Tôi ăn no rồi.”

Ban đầu nhìn thấy cô cầm muỗng lên, tâm tình của Cố Dư Sinh có chút tiến triển thì sau khi nghe cô nói mấy chữ này lại nhú mi, liền quay đầu nhìn về phía chén của cô.

Hấn gấp thức ăn cho cô, cô cũng không động, còn cháo cô ăn rồi cũng như không ăn vậy.

Hấn nói ăn một chút còn tốt hơn không ăn gì, cô thật sự ăn nửa muỗng cháo cho hấn xem sao?

Cô thấy hấn xuống nước một lần liền cho rằng cô có thể được đà lần tới hay sao?

Sắc mặt Cố Dư Sinh lạnh băng, âm thanh không lớn nhưng mang theo mệnh lệnh phải làm theo: “Ăn cho xong!”

Tần Chỉ Ái ngồi yên trên ghế, không nhúc nhích.

Cố Dư Sinh không nói nữa, nhưng quản gia có thể tinh tường cảm giác

được, sau nét mặt giống như không có gì của hấn lại là cơn giận ngút trời.

Vừa rồi ở trên lầu, lo lắng của bà không phát sinh, không phải bây giờ sẽ xảy ra chứ?

Quản gia nhanh chóng suy nghĩ, vội mở miệng: “Tiểu thư, hay là cô không muốn ăn cháo, vậy cô muốn ăn cái gì? Nói cho tôi biết, tôi sẽ đi làm cho cô ăn!”

“Chuẩn bị cái gì, không muốn ăn thì đừng ăn, cho nhịn đói! Từ ngày mai không được cho cô ấy ăn nữa! Cố Dư Sinh bỗng nhiên ném đôi đũa trong tay, nhìn chằm chằm gò má của Tần Chỉ Ái, cười lạnh một tiếng, trong miệng lại như đang nói với quản gia: “Bà thật sự cho là cô ta không muốn húp cháo, đây là cô ta tự làm khó mình! Đói xử tốt với cô ta một chút, cô ta còn không biết trời cao đất rộng, vẫn cho mình là đúng, làm trời làm đất!”

Cố Dư Sinh càng nói càng tức giận, hấn đúng là bị thần kinh mới nghe thấy cô không ăn cơm liền sợ cô không chịu được, nhất định phải gọi cô xuống cho bằng được, kết quả thì sao chứ? Trái lại tự rước lấy nhục! Cô còn không muốn ăn món mà hấn gắp!

Cả đời này hấn còn chưa bao giờ xuống nước với bất cứ người phụ nữ nào như vậy, nghĩ rằng cô còn tức giận, hấn lại không chịu đựng được bé cô xuống lầu...

Cố Dư Sinh nghĩ đi nghĩ lại, lại xù lông lên, quay đầu, nhìn về phía Tần Chỉ Ái, cắn răng cắn lợi rống lên: “Không phải ăn no rồi sao? Còn ngồi ở đây làm gì? Cút cho tôi!”

Tần Chỉ Ái vẫn trầm mặc, cô nghe hấn nói xong liền đứng lên, đi ra khỏi phòng ăn, đi đến cầu thang.

Cố Dư Sinh nhìn bóng người của cô, càng thấy lửa giận trong lòng mình càng lớn, hấn cầm đũa, ăn tiếp hai món, bỗng nhiên lại nặng nề ném chén đũa đứng lên nói về phía Tần Chỉ Ái, nổi giận đùng đùng: “Tôi nói cô lăn lên

lầu sao? Tôi nói cô rút ra khỏi nhà! Nhìn thấy cô tôi liền tức điên lên. Đừng ở trong nhà này, chớ mang máng tôi!!

Tiểu thư đang mặc áo ngủ, túi tiền không có điện thoại cũng không, thiếu gia lại đuổi cô ra khỏi nhà như vậy?

Quản gia nhất thời trở nên gấp gáp: “Thiếu gia, tiểu thư biết sai rồi, xin ngài bớt giận...”

Nói xong, quản gia nhìn Tần Chỉ Ái, ra hiệu cho cô xin lỗi Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái giống như không nhìn thấy, đứng ở thang gác, lẳng lặng liếc nhìn Cố Dư Sinh, cuối cùng không nói gì, trực tiếp quay người đi về phía cửa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 169: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (9)

Cố Dư Sinh tức giận mất khôn nên mới nói câu kia.

Sau khi nói xong, hắn liền hối hận rồi.

Hắn nghĩ, cô bị đau thành như vậy, chắc chắn sẽ không rời đi, lại không nghĩ rằng, cô lại có dũng khí hơn nhiều so với trí tưởng tượng của hắn, không do dự, cũng không chần chừ, quay người rời đi.

Lúc cô đóng cửa lại, Cố Dư Sinh theo phản xạ có điều kiện ngồi trượt xuống ghế.

Hắn vừa mới chuẩn bị đá văng ghế tựa, quản gia bỗng nhiên vội vội vàng vàng mở miệng nói với hắn: “Thiếu gia, tiểu thư đi thật...”

Bị quản gia nhắc nhở như vậy, hắn mới từ từ phản ứng lại, hình như hắn vừa mới có ý định đuổi theo cô ấy.

Cố Dư Sinh giống như bị người ta đánh một quyền vào người, cứng đờ.

“Thiếu gia, cậu đừng giận tiểu thư, cô ấy bị như vậy còn đi ra ngoài, lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?”

Lời nói lái nhai của quản gia làm cho Cố Dư Sinh phục hồi lại tinh thần, hôm nay hắn đã nhiều lần thất thố và mất đi khống chế, để mình không nghĩ ngợi, hắn liền hét quản gia một tràng: “Àm ỉ cái gì? Xảy ra chuyện thì chết ở ngoài là được! Có bản lĩnh thì cả đời cô ta cũng đừng trở về nữa!”

Quản gia bị Cố Dư Sinh hét đến nỗi không dám nói câu nào, vì lo lắng mà bà không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cố Dư Sinh cũng theo bà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong vườn trống rỗng, chỉ có ánh đèn mờ nhạt, cô một đường đi thẳng ra ngoài, cũng đã không còn thấy bóng dáng từ lâu.

Trong lồng ngực Cố Dư Sinh lại có một sự nôn nóng không giải thích được, hần đá văng ghề tựa, đi lên lầu.

Quản gia không dám trêu chọc hần, nhiều lần mở miệng muốn nói chuyện nhưng lại không dám, mãi đến cuối cùng lúc hần sắp lên cầu thang mới đánh bạo lên tiếng: “Thiếu gia...”

Cố Dư Sinh bị gọi thật phiền, trong lòng lại cảm thấy thật sự tức giận, hần dừng bước, quay người, trừng mắt nhìn quản gia, lại chửi một trận: “Thiếu gia cái gì mà thiếu gia, bà gọi tôi làm gì? Gọi tôi thì cô ấy có thể trở về hả? Không thấy cô ấy chỉ mặc váy ngủ đi ra ngoài sao? Còn đứng sững sờ ở đây làm gì? Mau tìm cô ấy về, bà có chút thông minh nào không hả?”

Quản gia bị mắng đến sững sờ, một hồi lâu mới phản ứng được, liền nhanh chóng chạy ra cửa.

Theo cánh cửa quản gia đóng sầm lại, Cố Dư Sinh nghiêng răng nghiêng lợi làm bầm một câu: “Bỏ ra nhiều tiền như vậy, thật giống như ném tiền ra cửa sổ.

Sau đó mới quay người, đi lên lầu.

Cố Dư Sinh trở lại lên lầu, nhanh chóng tìm một điều thuốc, bật lửa, lúc đứng trên ban công hút, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ một chút.

Cửa trước cửa sau đều rất yên tĩnh, quản gia đuổi theo cô ra ngoài cũng không có dấu hiệu trở về.

Lúc này đã là mười giờ đêm, cô mặc váy ngủ, không tiền cũng không điện thoại, càng không lái xe... liệu quản gia có tìm thấy cô không.

Tức giận của Cố Dư Sinh trong nháy mắt lại bị thay thế bằng sự lo lắng không nói nên lời.

Hắn đứng ngồi không yên, ở trên ban công vừa hút thuốc vừa đi tới đi lui.

Kỳ thực không lâu sau, hắn còn chưa hút được nửa điều thuốc, hắn đã thấy như thời gian đã trôi qua rất lâu rất lâu rồi, hắn càng ngày càng thấp thỏm bất an, hắn giơ tay muốn hút thuốc nhưng kết quả lại dập thuốc, quay người trở vào phòng, tìm điện thoại di động gọi cho quản gia.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 170: Đọc Lại Nguyên Văn Một Lần (10)

Điện thoại vang lên một tiếng, trong lòng Cố Dư Sinh liền chửi thầm.

Không có lỗi tai sao? Không nghe thấy điện thoại reo sao? Điện thoại chỉ để trang trí thôi sao? Thật là muốn hấn tức chết...

Ngay lúc Cố Dư Sinh nghĩ chút nữa quản gia nhận điện thoại, hấn sẽ chửi bà một trận nữa, nhưng khi có người ở đầu dây bên kia bắt máy, nói câu đầu tiên khi hấn mở miệng lại là: “Tìm được chưa?”

“Chưa, tôi đi ra, tiểu thư đã không còn ở cửa, bây giờ tôi đang ở trong khu vực quanh nhà, đường cái không có ai qua lại nhưng cũng không thấy bóng dáng của tiểu thư...”

Cố Dư Sinh nhú mày, liền tức giận mở miệng: “Không có ai? Sao lại không có ai? Vừa mới ra ngoài mấy phút thôi mà, cô ấy mang dép lê, sao có thể đi nhanh như vậy? có phải bà tìm sót không? hay là cô ấy trốn ở đâu đó?”

“Tôi sẽ đi tìm khu vực xung quanh một chút...”

“Tìm? Bà tìm hơn nửa ngày rồi, còn tìm được sao? Tôi nói nuôi bà đúng là tốn cơm tốn gạo mà! Bây giờ đi liên hệ với bảo vệ, nói họ lật hết khu này lên cũng phải tìm được tiểu thư về cho tôi! Tôi đi ra ngoài tìm!” Cố Dư Sinh nói xong liền cúp máy, cầm chìa khóa xe, bóp tiền, đi xuống lầu.

Lái xe ra khỏi cổng, hấn mới phát hiện mình không biết nên đi đâu tìm.

Hiểu biết của hấn về Lương Đậu Khẩu quá ít, hầu như là con số không.

Hấn chỉ biết cô có liên hệ với Chu Tịnh, nhưng mà khi hấn nhờ người

liên lạc vs Chu Tịnh, cô ấy lại nói Lương Đậu Khẩu không hề liên lạc với cô ấy.

Một người sờ sờ như vậy, sao có thể nói biến mất là biến mất như một làn khói bốc hơi chứ, cô không có tiền, cũng không gọi taxi được, cuối cùng là đi đâu chứ?

Cố Dư Sinh nghĩ vậy liền lái xe chậm lại, nhìn gương chiếu hậu hai bên đường, lần lượt nhìn từng khu.

Biệt thự của hần nằm ở thành Tây, hần chạy hết các con đường lớn ở thành tây, thậm chí cả những con hẻm nhỏ cũng lượn một vòng, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của cô.

Quản gia khá là lo lắng, ngủ không được, đứng ở cửa, nhìn thấy Cố Dư Sinh chạy xe về, lập tức chạy tới: “Thiếu gia, tìm thấy tiểu thư không?”

Lời này của quản gia nói cho hần biết, cô còn chưa quay lại, nhưng trong miệng còn hỏi một câu: “Cô ấy còn chưa trở về?”

“Chưa.” Quản gia lắc đầu.

Cố Dư Sinh buồn bực đẩy cửa xuống xe, liền đi vào bên trong biệt thự.

Sẽ không phải là căn bản cô cũng không chạy ra khỏi biệt thự chứ?

Hần nghĩ, liền bắt đầu đi một vòng quanh sân lớn.

Ban đầu quản gia còn chưa hiểu ý của hần, sau đó mới từ từ hiểu được, cũng giúp hần tìm.

Nước trong bể bơi rất trong suốt, nhìn một chút là có thể thấy có người hay không nhưng hần cong người nhìn chăm chăm tỉ mỉ bên trong một lúc lâu cũng không nhìn thấy gì, lần nữa đi về cửa nhà.

Khi hần gặp một người cũng đi từ nửa sân còn lại trở về một mình như hần, liền hiểu rằng trong nhà cũng không có. Hần đưa tay gỡ bỏ hai nút ở cổ

áo, buồn bực đi tới đi lui, sau đó liền căm giận mắg một câu: “Có giỏi thì trốn cả đời đi! Trốn mà để tôi tìm thấy, tôi nhất định sẽ đánh gãy chân của cô ta!”

Cố Dư Sinh vừa nói những lời hung ác kia xong, quản gia giống như nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên nói: “Thiếu gia, tiểu thư sẽ về nhà cũ hay không, hay là về Lương gia?”

Một câu nói cảnh tỉnh Cố Dư Sinh, quản gia còn chưa phản ứng đã nhìn thấy xe của Cố Dư Sinh biến mất trước mắt bà.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 171: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (1)

Bởi vì không xác định Lương Đậu Khẩu có thật sự trở về Lương gia hay không nhưng trước khi đi, Cố Dư Sinh cố ý đến công ty, ôm hai bình rượu ngon dùng dáng vẻ tiện đường ghé qua nhấn chuông cửa nhà Lương gia.

Trời đã tối, người trong nhà Lương gia đều đang nghỉ ngơi, chỉ có bảo mẫu của Lương gia còn thức mở cửa cho hắn.

Thẳng thắn mà nói, từ khi Lương Đậu Khẩu gả cho hắn đến nay, ngoại trừ tết đến chào Lương lão gia một lần, hắn cũng không ghé đến Lương gia.

Cho đến khi bảo mẫu mở cửa, nhìn thấy hắn, sợ ngây người một lúc lâu, mới lên tiếng: “Cố, cố tiên sinh, ngài đến đây có chuyện gì?”

Ngay lúc Cố Dư Sinh nghĩ làm sao có thể hỏi Lương Đậu Khẩu có về nhà hay không, bảo mẫu lại ngoẹo cổ, kinh ngạc hỏi hắn: “Đại tiểu thư không cùng ngài trở về sao?”

Một câu nói khiến hắn biết rõ Lương Đậu Khẩu không trở về Lương gia, hắn cũng không đi theo bảo mẫu vào nhà mà đứng ở ngoài nói: “Tôi mới từ nhà ông về, tiện đường ông gửi tôi mang hai chai rượu biếu Lương lão gia.

Dừng một chút, Cố Dư Sinh còn nói: “Mọi người nghỉ ngơi đi, tôi không quấy rầy nữa.”

Ra khỏi Lương gia, Cố Dư Sinh liền đến nhà cũ.

Tất cả mọi người trong nhà cũ đều đã ngủ rồi, Cố Dư Sinh có chìa khóa, tự mình mở cửa vào phòng, dạo qua lầu dưới một vòng, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Lương Đậu Khẩu, hắn mới trở về xe.

Cô cũng không có ở nhà cũ, càng không về Lương gia... Cố Dư Sinh giờ cò tay lên nhìn thời gian, đã hơn hai giờ sáng rồi, đã trễ như vậy, cô có đi đâu cũng phải mệt mỏi trở về nhà chứ?

Cố Dư Sinh gọi điện thoại cho quản gia, không ai bắt máy, hấn lại lái xe về biệt thự.

Đèn trong biệt thự vẫn sáng choang, quản gia lần này không đứng trước cửa nữa mà ngồi trên ghế sofa trong phòng khách ngủ gục, nghe thấy tiếng mở cửa liền lập tức đứng lên, chạy đến cửa, khi nhìn thấy chỉ có một mình Cố Dư Sinh, bà liền ỉu xiu đi chậm lại: “Vẫn không có tin tức của tiểu thư sao?”

Cố Dư Sinh không hé răng, thay giày xong liền vào nhà ngồi trên ghế sofa.

Quản gia vốn có chút buồn ngủ, nhưng giờ còn chưa thấy tin tức của Tần Chỉ Ái nên trong nháy mắt liền tỉnh táo lại, bà đi rót cho Cố Dư Sinh một chén nước trước, đặt ở trước mặt hấn, sau đó nói: “Cả buổi tối không biết tiểu thư đi đâu rồi? Có khi nào cô ấy gặp chuyện gì ngoài ý muốn không?”

Cố Dư Sinh ở bên ngoài bốn ba mấy tiếng đồng hồ thật sự có chút khát, vừa mới bung chén nước đến bên miệng liền nghe thấy lời này của quản gia, liền nhú mày, nhất thời cũng chẳng muốn uống nước nữa, nặng nề để ly nước lên bàn trà.

Hấn vất vả như vậy còn bị quản gia nói câu này, sao không khó chịu cho được, cuối cùng liền đứng lên, vừa nhìn thời gian vừa đi.

Đã bốn giờ sáng, quản gia không nhịn được lại lên tiếng: “Đã bốn giờ sáng rồi còn chưa về, không biết tiểu thư ở đâu, có an toàn không?”

Nói xong, quản gia liền hỏi Cố Dư Sinh: “Thiếu gia, cậu nói xem chúng ta có nên báo cảnh sát không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 172: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (2)

“Báo cái gì mà báo, không phải chỉ là một buổi tối không về sao? Lớn người như vậy cũng không thể chết bên ngoài được!” Cố Dư Sinh vừa đi qua tủ liền tức giận lấy một món đồ sứ bên trong tủ, ném xuống đất, tạo ra một tiếng “Rầm” thật lớn, hấn giận phùng phùng quát: “Ai cũng đừng tìm cô ấy cho tôi, đi rồi vĩnh viễn cũng đừng trở về, bà lên lầu, dọn hết đồ đồ của cô ta, ném ra khỏi nhà cho tôi, ném hết!”

Nói xong, Cố Dư Sinh liền nghiêng răng nghiêng lợi chống nạnh, đi quanh phòng khách hai vòng, sau đó liền đi đến cửa, sau khi đẩy cửa chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nhiên hấn lại nghĩ đến điều gì, liền quay lại chửi quản gia một câu: “Còn nữa, mật khẩu cửa nhà cũng sửa lại cho tôi!”

Sau đó liền tàn nhẫn đóng sầm cửa, lên xe.

Cố Dư Sinh khởi động xe vẫn không nhin được, lấy điện thoại di động gọi cho 110, lúc vừa mới chuẩn bị nói, hấn lại nhớ tới muốn báo mất tích cũng phải sau 24 giờ không thấy nạn nhân.

Cô đi như vậy, thật sự không gặp nguy hiểm gì chứ?

Hấn không xác định, cuối cùng liền đạp chân ga, lại từ từ đi quanh đường phố tìm.

Lúc hấn đi qua một quán bar, nhìn thấy một cô gái uống say khướt, bị một người đàn ông dìu về khách sạn.

Cô gái kia đáng người giống Tần Chỉ Ái đến mấy phần, Cố Dư Sinh giống như phản xạ có điều kiện dừng ven đường, cửa xe còn chưa đóng đã vọt tới, kéo cô gái kia vào trong ngực của mình.

“Anh làm gì vậy!” Người đàn ông dắt cô gái kia nổi giận: “Anh là ai mà lại muốn cướp vợ của tôi hả?”

Người đàn ông đó vừa nói vừa giành người phụ nữ kia từ trong lòng ngực Cố Dư Sinh giật về, sau đó bảo vệ cô, mặt phòng bị nhìn chăm chăm Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nhú nhú mày, lúc này mới nhận ra mình nhìn lầm người, lui về phía sau hai bước, quay về xe, lại tiếp tục lái xe, từ từ chạy trên đường lớn, đợi đến khi hần về nhà, đã là sáu giờ sáng, trời đã sáng choang.

Quản gia một đêm không ngủ, đang chuẩn bị bữa ăn sáng, nghe tiếng cửa mở liền cầm muôi đi ra bếp: “Cố tiên sinh, bây giờ cậu có muốn ăn chút gì không?”

Ăn cái gì? Bây giờ là lúc bàn chuyện ăn cơm sao?

Cố Dư Sinh khoát tay vs quản gia một cái, lần này cũng chẳng thêm tức giận, hần ngồi trên ghế salon nhìn chăm chăm bên ngoài một lúc lâu, liền cầm điện thoại bắt đầu gọi.

Mặc kệ, hần gọi điện thoại cho Lục Bán Thành, tuy rất không thích Lục Bán Thành và cô ở gần nhau nhưng lúc này thật sự hy vọng có thể tìm cô ở chỗ của Lục Bán Thành, hoặc là cô có liên lạc gì với Lục Bán Thành cũng được.

Nhưng người kia còn đang ngái ngủ bắt máy, nghe hỏi về Lương Đậu Khấu, lại sững sốt một hồi lâu, sau đó mới hỏi lại một câu: “Làm sao em biết a? Tiểu Khấu của anh tìm không thấy anh tìm em làm gì? Liên quan gì tới em?”

Hần cho rằng Lục Bán Thành là người có thể có tin tức của cô nhưng cuối cùng cô cũng không liên lạc với người kia, cô còn có thể đi đâu?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 173: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (3)

Cố Dư Sinh nhú mày, lại hỏi: “Cậu có biết ngày thường cô ấy có quan hệ mật thiết với ai không?”

Lục Bán Thành nghĩ một chút, liền báo cho hắn một loạt tên, gì mà Dương tiểu thư, Lý tiểu thư, Tôn tiểu thư,... Cố Dư Sinh nghe đến nỗi đau đầu, trực tiếp nói: “Giúp tôi gọi điện thoại cho từng người, hỏi xem cô ấy có liên hệ với ai không.”

Qua khoảng mười phút, Lục Bán Thành lại gọi điện thoại lại, đáp án rất không lý tưởng: Lương Đẩu Khẩu không liên lạc với ai trong số mấy người đó cả.

Lương Đẩu Khẩu và Lục Bán Thành đã quen nhau từ nhỏ, nhiều năm như vậy, quan hệ của hai người cũng không tệ.

Vì vậy, Lục Bán Thành nói những người đó không biết thì thật sự là không tìm được tung tích của cô rồi.

Hoặc là cô có một người bạn mà ngay cả Lục Bán Thành cũng không biết?

Dù sao an ninh Bắc Kinh tốt như vậy, nhiều cô gái đi trên đường đeo lắc tay chói lóa cũng đâu xảy ra chuyện gì... nhưng lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao chứ?

Cố Dư Sinh cảm giác đầu mình sắp nổ tung, hắn dựa lên ghế, ần ần mi tâm đau đớn.

Hắn sốt sắng như vậy làm gì chứ? Sóng to gió lớn gì mà hắn chưa từng thấy? Bây giờ lại vì một người phụ nữ mà quần quéo như vậy? Lúc trước khi

hắn còn ở trong bộ đội, bom rơi đạn lạc ngay bên cạnh hắn, hắn còn không thở gấp, mồ hôi còn không đổ nhiều như hôm nay, giống như chơi game vậy.

Đúng, hắn phải tỉnh táo, phải bình tĩnh...

Cố Dư Sinh nhắm mắt lại, hít sâu hai cái, buộc bản thân mình trấn tĩnh lại, sau đó trầm tư một hồi, cầm điện thoại di động gọi một cú cho Tiểu Vương: “Tra thông báo gần nhất về Lương Đậu Khẩu cho tôi.”

Hắn thật sự là ngu hết mức mà, sao lại quên thân phận của cô?

Hành trình gần nhất của cô chắc chắn đã được lên lịch rõ ràng, những hợp đồng kia, có có thể tránh né hắn không gặp nhưng cũng chạy trời không khỏi nắng, cô cũng phải đi làm thôi.

Chỉ cần tra được lịch trình của cô, là có thể bắt cô về dễ như ăn cháo!

Không tới một phút, điện thoại của hắn liền vang lên.

Tiểu Vương làm việc rất nhanh, Cố Dư Sinh vừa muốn gọi lại, hắn đã nhanh tay hơn gọi tới rồi, nhưng khi Cố Dư Sinh muốn bấm nút nghe đã nhìn thấy đó không phải là số điện thoại của Tiểu Vương mà là một số lạ.

Cố Dư Sinh dừng trong chốc lát, mới nhận cuộc gọi, hắn đưa điện thoại đến bên tai, không hé răng, đợi khoảng hai giây, bên trong truyền đến một giọng nam thô: “Cố tổng, biết tôi là ai không?”

Cố Dư Sinh vẫn không lên tiếng, biểu hiện bình thản, không có bất kỳ biến hóa nào, giống như không hề hiếu kỳ xem người gọi tới là ai.

“Cố tổng không biết tôi là ai, cũng không sao...” người đàn ông nói xong, dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng: “Cố tổng chỉ cần nói có biết Lương Đậu Khẩu không là được rồi.”

Lương Đậu Khẩu? Cố Dư Sinh nhú mày, rốt cuộc nói chuyện: “Có ý gì?”

“Tới qua chín giờ bốn mươi bảy phút Lương Đẩu Khẩu từ biệt thự của Cố tổng chạy ra, chỉ mặc váy ngủ, mang dép lê, không mang tiền, điện thoại di động cũng không...”

Cố Dư Sinh lạnh mặt: “Người là ai? Người đã đưa cô ấy đi đâu?”

Người đàn ông kia nghe được câu này liền cười: “Cố tổng quả nhiên thông minh.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 174: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (4)

“Cố tổng thật thông minh, tôi vừa nói hai câu đã hiểu rồi.”

“Không sai, Lương tiểu thư đang ở chỗ tôi, có điều, tôi cũng nể mặt Cố tổng mới mời Lương Tiểu thư đi theo tôi, cô ấy là siêu sao, quần áo xốc xếch, đi trên đường lờ như bị mấy tên háo sắc vồ tới, sợ là sẽ làm hỏng danh tiếng của Lương tiểu thư đúng không? Vì vậy, Cố tổng, anh nên cảm ơn tôi chứ, tôi là đang giúp anh a...”

Cố Dư Sinh nghe như thấy một câu chuyện hài đến cỡ nào, môi nở một nụ cười, nhưng sau đó lại trầm thấp ỏi ra ba chữ cắt đứt những câu nói tào lao của đối phương: “Nói điều kiện.”

“Cố tổng thật là thoải mái à!” trong điện thoại hơi dừng một chút, sau đó cười khi khi, lại nói: “Cố tổng, tôi là Vương tổng ở tập đoàn Chân Hoa, cách đây không lâu chúng ta đã cạnh tranh nhau mua lô đất ở thành Đông, ngài vẫn còn nhớ chứ? Khối thịt mỡ này đã sắp đến miệng tao rồi, lại bị mày cướp đi mất, vì vậy điều kiện của tao rất đơn giản, mày dùng bao nhiêu tiền để chuyển nhượng mảnh đất kia thì đưa lại con số đó cho tao, một đồng cũng không thể thiếu, thêm 10% thù lao, nếu mày vẫn cảm thấy không thích hợp...”

Âm thanh của hắn vốn đã hung tàn, nay lại càng ác độc hơn: “... Không sao, tao nói thật cho mày biết, tao cũng không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc gì, hướng chi, Lương tiểu thư xinh đẹp lắm, lại là ngôi sao lớn, da dẻ vừa trắng lại vừa mềm, tao nghĩ chơi người phụ nữ này cảm giác rất thoải mái đúng không? Còn nữa, tao cảm thấy chỉ một mình tao cũng không vui, những người anh em của tôi cũng rất muốn thử người Cố tổng đã hưởng qua rồi nha!”

Cố Dư Sinh cầm điện thoại nghe từ đầu tới cuối cũng không lên tiếng, nhưng quanh người hắn lại có sát khí tràn ra.

Hắn nghe người kia nói xong, không nhanh không chậm mở miệng: “Vương tổng của tập đoàn Chân Hoa, đúng không?”

Sau khi tiếng nói đó kết thúc, tiếng nói của hắn lập tức trở nên ác liệt, mang theo uy hiếp và quyết đoán: “Mày thử động đến cô ấy thử xem, tao nhắc nhở mày, nếu như cô ấy mất một sợi tóc, mày cũng đừng mong còn có thể tiếp tục sống!”

“Ha ha ha...” đối mặt với uy hiếp của Cố Dư Sinh, người trong điện thoại bắt đầu cười lớn, sau đó ngữ khí của hắn cũng trở nên tàn nhẫn: “Cố tổng, tao không muốn trở mặt với mày, vậy mà mày lại giành lấy mảnh đất kia, cũng vì vậy, tao mới cho mày thêm 10% mua người phụ nữ kia, người phụ nữ của mày đang được cho ăn ngon uống ngon, như sau bốn giờ đồng hồ, tao không thấy hợp đồng thỏa thuận tới, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu!”

Nói xong, Vương tổng muốn cúp máy, sau đó như nhớ lại cái gì, lại giờ điện thoại lên nói: “Cố tổng, khuyên mày một câu đừng có ý đồ gì, tao ở trong nghề này lăn lộn lâu lắm rồi, chỉ cần tao muốn làm, không có chuyện gì là tao không làm được, nếu tao dám bắt cóc vợ mày, tao cũng đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi, nếu mày dám báo cảnh sát hoặc có hành động gì, tao cũng không ngại cùng người phụ nữ của mày chết chung đâu!”

Sau đó cúp máy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 175: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (5)

Cố Dư Sinh nghe điện thoại xong liền cầm tức đem điện thoại cầm trong tay đập xuống sàn nhà, phát ra một tiếng “Ầm” thật lớn.

Uy hiếp hấn? Từ nhỏ đến lớn hấn chưa từng bị người khác uy hiếp bao giờ.

Cái gì tập đoàn Chấn Hoa? Dựa vào một tên khốn thủ đoạn thấp hèn còn chưa giành lại hấn mà dám uy hiếp hấn?

Cố Dư Sinh thở đến nổi lồng ngực phập phồng, sau một lúc lâu mới gọi điện thoại cho Tiểu Vương: “Chuẩn bị một bản hợp đồng, bán mảnh đất ở thành đông!”

“Bán cho ai? Hỏi nhiều như vậy làm gì, muốn cậu đi chuẩn bị thì mau chuẩn bị cho tôi, nửa... hai mươi phút, cho cậu mười phút đưa đến đây cho tôi!”

Nói xong, Cố Dư Sinh liền tàn nhẫn đập máy.

Thật phải nhin, mẹ nó lần đầu tiên trong đời hấn bị người ta uy hiếp mà hấn còn là vì một người phụ nữ mà bị uy hiếp.

Cố Dư Sinh càng nghĩ càng tức điên, hấn cắn răng cắn lợi đứng lên, tàn nhẫn đá bàn trà một cước, liền lên lầu tắm rửa thay đồ.

.....

Cố Dư Sinh thay một bộ âu phục đen, vẫn là áo sơ mi trắng, không đeo cravat, cổ áo cài chặt nút.

Khuôn mặt của hấn lạnh băng, từ trên lầu đi xuống, vừa đi vừa cài nút tay áo.

Cố Dư Sinh đi tới trước cửa, thay giày xong, hấn vừa chuẩn bị ra ngoài lại đột nhiên quay đầu gọi: “Quản gia!”

Quản gia chỉ biết hấn nghe điện thoại xong đã trở nên đáng sợ như vậy rồi, đã trốn trong bếp từ lâu không dám ra, giờ lại nghe tiếng la của hấn, cũng chỉ dám thò đầu ra, hỏi Cố Dư Sinh: “Thiếu gia?”

“Bà chuẩn bị gì đó cho cô ấy ăn, tôi đi đưa cô ấy về!” nói xong, Cố Dư Sinh liền mở cửa đi ra ngoài, hấn lại quay đầu bổ sung một câu: Tốt cho tiêu hóa một chút!!” sau đó liền đóng cửa nghênh ngang đi về xe, lái đi.

.....

Nói là bốn tiếng đồng hồ nhưng Cố Dư Sinh chỉ sau ba tiếng hai mươi phút đã lái xe đến “Thính âm các”.

“Thính âm các” theo danh nghĩa là thành viên của tập đoàn Chấn Hoa, đứng trước cửa có hai người mặc áo đen, nhìn thấy hấn liền lên tiếng: “Cố tổng!”, liền đưa hấn lên lầu.

Cố Dư Sinh cầm một tập tài liệu, một tay để trong túi, từ từ đi theo phía sau, đến tầng cao nhất, đi đến cửa phòng trong cùng.

Người áo đen dẫn hấn liền đẩy cửa phòng ra, quay về bên trong ra dấu mời.

Vương Nhất nhìn thấy hấn liền nhiệt tình mở miệng: “Cố tổng tới thật là nhanh nha!! Vào đi! Mời ngồi!!”

Cố Dư Sinh đứng ở cửa không nhúc nhích, nhàn nhạt nhìn bên trong, Vương Nhất ngồi trước bàn trà, có một người phụ nữ mặc sườn xám quý dưới đất bên cạnh hấn đang pha trà, trong phòng có khoảng tám người cường tráng, xem ra đều đã được rèn luyện.

Cố Dư Sinh thu hồi tầm mắt, ung dung cất bước đi vào, hất đem tài liệu ném lên bàn trà một cái, ngồi đối diện Vương Nhất, hỏi: “Người đâu?”

“Cố tổng, đừng nóng vội, tôi xem trước hợp đồng một chút.” Vương Nhất nói xong, trước tiên nháy mắt ra dấu với người phụ nữ, sau đó mới mở tài liệu ra nhìn.

Người phụ nữ kia nhìn thấy tín hiệu của Vương Nhất, lập tức rót một chén trà đưa tới trước mặt Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh không để ý hất, sờ trong túi lấy ra một điếu thuốc, từ từ hút.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 176: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (6)

Vương Nhất nhìn chằm chằm hợp đồng, đọc rất cẩn thận, chỉ sợ bên trong có bẫy, hầu như mỗi trang đều đọc qua một lần.

Cố Dư Sinh đúng là không sốt ruột chút nào, lười biếng dựa vào ghế tựa, gương mặt bình thản như không có gì đáng kể, thỉnh thoảng giơ tay cầm thuốc, lại thổi một hơi khói ra ngoài, ngoài những hành động đó hẳn không hề có bất cứ một cử động dư thừa nào.

Qua khoảng mười phút, Vương Nhất đóng hợp đồng lại, hài lòng nhìn về phía Cố Dư Sinh cười ha ha: “Đã nghe danh từ lâu Cố tổng là người tinh anh của tinh anh, hôm nay mới được kiểm chứng, quả nhiên là như vậy, trong thời gian ngắn như vậy lại có thể viết một hợp đồng rõ ràng thế này khiến người ta khâm phục!”

Cố Dư Sinh đối mặt với lời khen của Vương Nhất cũng hoàn toàn bình thản không có phản ứng.

Vương Nhất không nhìn thẳng Cố Dư Sinh, để lại hợp đồng trên bàn trà, sau đó chỉ trỏ chiếc ly trống không trên bàn, sau đó người phụ nữ bên cạnh hẳn lập tức rót một chén trà nóng hổi, hẳn đưa lên uống một hớp, mới giơ hợp đồng lên hỏi: “Nếu Cố tổng thấy không có vấn đề gì, ký tên chứ?”

Người phụ nữ quỳ dưới chân hẳn có trách nhiệm pha trà giờ lại đem hợp đồng đến trước mặt hẳn.

Cố Dư Sinh không để ý đến Vương Nhất, rũ mi mắt, từ từ giơ thuốc lên miệng, nhàn nhã hút một hơi, sau đó lại từ từ thổi ra một ngụm khói, đến khi khói tan hết, hẳn lại nhấc mí mắt, nhìn lướt qua bản hợp đồng trên bàn.

Vương Nhất thấy hẳn vẫn không hề có động tĩnh, lại lên tiếng: “Cố tổng

không mang theo bút, người đâu, mau mang bút đến cho Cố tổng.”

“Vâng” Một trong số mấy người áo đen đáp một tiếng, rất nhanh liền có người đưa đến một cây bút ánh vàng chói lọi.

“Cố tổng, xin mời.” Vương Nhất đưa tay làm động tác mời.

Cố Dư Sinh rũ mi một lúc, bẻ gãy đầu lọc, ngẩng đầu lên nhìn về phía Vương Nhất: “Vương tổng, có phải ông đã quên chuyên gì đó không?”

Vương Nhất suy nghĩ một lúc lâu cũng không hiểu ý của Cố Dư Sinh, hỏi lại: “Hả?”

Cố Dư Sinh ngồi thẳng người: “Vương tổng đã xem hàng xong, bây giờ cũng phải tới lượt tôi chứ?”

Vương Nhất lúc này mới tỉnh táo lại: “Cố tổng sợ Vương tiểu thư không có ở chỗ tôi sao?” Nói xong, hắn liền nói với một người đàn ông mặc áo đen nói với hắn: “Mời Lương tiểu thư đến đây!”

Tần Chỉ Ái thật sự được mời tới.

Sau khi người đàn ông kia rời đi, không đầy một phút, cửa đã được đẩy ra lần nữa, người áo đen kia đầu tiên bước vào trong, đứng ở cửa, cung kính khom người “Mời”, sau đó sắc mặt của Tần Chỉ Ái bình tĩnh nhẹ nhàng đi vào.

Chỉ là phía sau Tần Chỉ Ái còn có hai người đàn ông to con, cô vừa mới đi vào trong phòng được một mét thì người vừa mới mời cô vào đã cản cô lại.

Sau đó mấy người áo đen đứng sau Vương Nhất cũng đứng ở cạnh ghế tựa của Cố Dư Sinh, ngăn không cho hắn đi về phía Tần Chỉ Ái.

Vương Nhất sợ hãi động thủ cướp người, sợ là hiện tại hắn cử động một cái cô bé kia sẽ lập tức bị hai tên phía sau khống chế.

Cô Dư Sinh không biến sắc quan sát bố cục bên trong phòng một chút.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 177: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (7)

Nếu là chỉ có một mình hấn thì đừng nói là những người ở trong phòng này, gấp đôi con số này đối với hấn cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Nhưng hấn muốn đảm bảo cô bé kia được an toàn trước, hấn không muốn bọn khốn kia động tay động chân, làm tổn thương cô.

Ngược lại đối với hấn mà nói tiền cũng không quan trọng như vậy, hiện tại quan trọng nhất vẫn là cứu được cô, đưa cô về nhà an toàn.

Món nợ này với Vương Nhất, hấn ghim trước, ngày tháng còn dài, hấn vẫn còn nhiều cơ hội để tính toán với tên đó.

Cố Dư Sinh nhanh chóng tính toán một chút, không nghĩ ngợi nhiều liền không có ý định động thủ, hấn nhàn nhã ngồi trên ghế, đừng nói là đứng lên đi về phía Tần Chỉ Ái, liếc cũng không nhìn cô một cái.

“Cố tổng, Lương tiểu thư mời tới rồi, hoàn hảo không một chút tổn hại nào, giờ có thể ký tên rồi chứ?” Vương Nhất gõ gõ tập tin trên bàn trà, cười híp mắt nhìn Cố Dư Sinh nói.

Cố Dư Sinh cười cợt, lúc này hơi nghiêng đầu, nhìn về phía người phụ nữ kia một cái.

Tối hôm qua khi rời khỏi nhà cô mặc một chiếc váy ngủ, giờ bên ngoài đã được khoác lên một chiếc áo bành tô màu đỏ, trên chân trước đi dép lên thì bây giờ được thay bằng một đôi giày đáy bằng.

Khí sắc của cô rất tốt, không giống như bị bắt nạt hoặc là bị ngược đãi, có thể là Vương Nhất muốn đạt được mục đích, cũng không muốn gây sự với hấn, nên vẫn luôn khách khí với cô.

Cố Dư Sinh quét mắt trên người Tần Chỉ Ái từ đầu đến chân, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt Tần Chỉ Ái.

Cô bé vẫn luôn dõi theo ánh nhìn của hắn, khi tiếp xúc với tầm mắt của hắn, lại giống như mèo con vậy, nhanh chóng cúi đầu chỉ cho hắn nhìn thấy tóc của cô.

Tối hôm qua không phải hoành hành dữ lắm sao? Hiện tại bị dọa sợ rồi?

Cố Dư Sinh bị phản ứng này của cô chọc cho cười thâm trong lòng, nhất thời không dấu được môi khế cong, sau đó liền quay đầu cầm lấy bút trên bàn, mở tài liệu ra, cũng chẳng đọc xem nội dung bên trong viết những gì, liền nhanh chóng viết tên mình lên.

Tần Chỉ Ái thấy Cố Dư Sinh cầm bút, liền lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Cô tính tình dịu ngoan, nhưng mà tối hôm qua cô thật sự bị chọc điên, cho nên mới quay đầu đi ra khỏi biệt thự, bị gió đêm thổi một hơi, cô liền tỉnh lại, sau đó phát hiện mình chỉ mặc váy ngủ, mang dép lê, nhất thời liền hối hận.

Lúc cô chưa nghĩ ra mình phải làm gì đã bị hai cánh tay che miệng, sau đó bị nhét vào trong một chiếc xe.

Sau đó, cô bị bọn họ dẫn tới “Thính Âm Các.”

Mặc dù cô bị bọn họ bắt cóc nhưng bọn họ lại rất khách khí với cô, cho cô ăn ngon mặc đẹp.

Cô đương nhiên biết bọn họ đã tính hết các khoản phí này vào tiền chuộc rồi, coi cô như tiểu thư hầu hạ, tất nhiên là có mục đích khác.

Ban đầu cô tưởng là fan cuồng biến thái của Lương Đậu Khấu bắt cô, nên mới làm việc này, hóa ra bọn họ bắt cô là để uy hiếp Cố Dư Sinh.

Lúc Vương Nhất gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh, cô đứng ở ngay bên cạnh, cô không nghe thấy trong điện thoại Cố Dư Sinh nói gì, thế nhưng sau khi cô nghe Vương Nhất nói xong, cũng không mang theo hy vọng gì.

Một hạng mục lớn như vậy, Cố Dư Sinh sao lại có khả năng vì một người phụ nữ khiến hấn tức điên mà chịu thỏa hiệp đây?

Không làm được, Cố Dư Sinh còn có thể cảm ơn Vương Nhất vì đã giúp hấn xử lý xong một chuyện phiền phức.

Vì vậy, cô chỉ cầu khẩn Cố Dư Sinh đừng quá nhẫn tâm, coi như hấn không vì cô mà thỏa thuận thì cũng đừng báo cảnh sát, thật sự đừng để bọn chúng giết cô là được rồi!

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 178: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (8)

Lúc người của Vương Nhất mời cô đi, trong lòng cô đúng là cực kỳ sợ.

Rõ ràng đã nói là bốn tiếng đồng hồ, lúc này lại chỉ mới có ba tiếng ba mươi bảy phút, chẳng lẽ Vương Nhất muốn giết con tin sớm hơn dự tính hả?

Lúc đó cô thật sự từ bỏ mọi hy vọng, nhưng mà không ngờ đẩy cửa ra lại có thể nhìn thấy Cố Dư Sinh... cô còn cho rằng hắn sẽ không tới.

Cô cảm giác mình nhất định là bị hoa mắt, nhát mắt đến mấy lần, còn âm thầm bấm vào lòng bàn tay, đến khi cảm thấy đau, cô mới hoàn toàn tin rằng đây là thật.

Cô còn chưa kịp tiêu hóa hết sự thật này, tầm mắt của hắn liền nhìn về phía cô.

Xong rồi, cô gây phiền phức lớn cho hắn như vậy, không phải là hắn sẽ nổi điên nữa chứ?

Cô sợ đến cúi đầu nín thở.

Cô vốn cho rằng mình sẽ bị tên hung thần ác sát đó chửi một trận, không nghĩ tới lâu như vậy, cũng không nghe thấy người đàn ông đó nói gì, cô buồn bực và hiếu kỳ, liền thấp thỏm bất an ngẩng đầu lên, ai biết người đàn ông kia lại đang cầm bút ký tên.

Tần Chỉ Ái tròn to mắt nhìn, đáy lòng vừa khó chịu lại vừa khó tin.

Hắn không những không nổi nóng mắng cô mà còn ký vào hợp đồng? Không phải cô đang nằm mơ đó chứ?

Tần Chỉ Ái còn đang chìm đắm trong run động với Cố Dư Sinh, lúc cô không tỉnh táo, Cố Dư Sinh đã ký tên xong, ném bút lên trên bàn, dựa vào ghế.

Vương Nhất lập tức cầm tài liệu, cẩn thận nhìn tên của hắn, xác định không có sai sót gì lúc này mới hờ hững nhắc bút lên ký tên.

Cố Dư Sinh hết nhẫn nại rồi, chẳng chờ đối phương viết xong: “Xin hỏi, có thể đưa người đi chưa?”

“Có thể, có thể.” Vương Nhất đạt được mục đích, cũng không làm khó Cố Dư Sinh, khoát tay một cái, liền ra hiệu cho mấy người áo đen kia tránh ra.

Cố Dư Sinh liền chẳng nói chẳng rằng thoáng sửa lại quần áo, liền bước nhanh về phía Tần Chỉ Ái.

Bước chân của hắn càng ngày càng gần, tim Tần Chỉ Ái càng đập loạn lên, chờ đến khi hắn đi đến trước mặt cô, lòng bàn tay của cô đã ướt đầm mồ hôi, cô bất an nắm quần áo trên người, bởi vì không biết tiếp theo Cố Dư Sinh sẽ làm gì nên cô sợ đến nổi thở mạnh một chút cũng không dám.

Ai biết người đàn ông kia lại yên lặng đứng trước mặt cô một lúc, lại mở miệng, giọng điệu bằng phẳng: “Đi thôi.”

Đi thôi? Cô không nghe lầm đó chứ?

Tần Chỉ Ái kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Cố Dư Sinh, sau đó liền vội vã xoay người, đi về phía cửa.

Cô đi chưa được hai bước, tay đã bị Cố Dư Sinh tóm lấy, kéo cô về trước mặt hắn.

Theo cử động của hắn, tim của Tần Chỉ Ái sắp nhảy lên đến họng rồi.

Người đàn ông này sẽ không muốn tính sổ với cô chứ?

Lúc lòng Tần Chỉ Ái loạn tùng phèo, bàn tay của Cố Dư Sinh lại hướng về phía mặt trái của cô.

Hắn, hắn muốn đánh cô sao?

Tần Chỉ Ái không hề nghĩ ngợi lui về phía sau một bước, giơ tay lên che kín mặt mình.

Cố Dư Sinh cau mày một hồi, đưa tay ôm đầu của cô, đưa cô đứng trước mặt mình, sau đó đưa tay về phía vành tai cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 179: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (9)

Từ vành tai đến xương quai xanh có một vết xước thật dài như là bị móng tay cào, hình như có rướm máu.

Bị thương không nặng, càng không đáng nhắc tới, trên căn bản hai ngày sau là có thể hồi phục lại như ban đầu, nhưng bây giờ chói mắt như vậy, rõ ràng là vết thương mới... nói cách khác, người của Vương Nhất đã ra tay làm cô bị thương?

Từ lúc xuất hiện trong “Thính âm các” đến giờ, Cố Dư Sinh vẫn luôn tỏ ra hồ hững, nhưng bây giờ sắc mặt của hắn nhìn vào liền có thể hình dung như mây đen giăng kín.

Tần Chỉ Ái nhận thấy trên người hắn có một sự tức giận, sợ đến nỗi không dám nhúc nhích, chỉ có thể mặc cho hắn giữ đầu cô, nhìn chăm chăm bên tai cô.

Vương Nhất nhìn Cố Dư Sinh muốn đi nhưng giờ lại đứng chập chờn không nhúc nhích ở cửa, có chút kinh ngạc đặt chén trà xuống, tâm tình cực kỳ tốt mở miệng, trong lời nói còn không giấu được ý cười: “Sao vậy Cố tổng, còn có chuyện gì sao?”

Còn có chuyện gì?

Cố Dư Sinh nghe được câu này, sắc mặt lại càng âm trầm.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, sau đó liền trả lời câu hỏi của Vương Nhất: “Không có chuyện gì, tôi nghĩ nghĩ, quyết định không để yên chuyện này.”

Vương Nhất nghe Cố Dư Sinh nói xong liền sững sờ, sau một lát mới

ngung cười, đề phòng mở miệng: “Cố tổng nói vậy là có ý gì?”

“Nghe cũng đủ hiểu rồi!” Tần Chỉ Ái bỗng nhiên bị hất lùi vào nhà vệ sinh, tốc độ của hấn rất nhanh, cả phòng còn chưa có phản ứng gì, cô đã bị hấn kéo vào trong nhà vệ sinh, khiến cô lao đảo hai bước, cả người còn chưa hiểu hấn muốn làm gì, liền nghe thấy một tiếng nhắc nhở trầm thấp: “Đừng đi ra!”

Sau đó cửa bị mạnh mẽ đóng “Ầm” một cái, Tần Chỉ Ái đứng cách cửa, chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau.

Vừa rồi không phải nói “Đi thôi” sao? Sao quay đầu lại liền đánh nhau? Ít nhất có đến mười người đàn ông cao to vạm vỡ như vậy, một mình Cố Dư Sinh có thể chống lại mười người?

Tần Chỉ Ái sợ run một cái, liền vọt tới trước cửa phòng, cô giơ tay vừa mới định kéo cửa ra nhưng lại nghĩ đến câu nói kia của Cố Dư Sinh: “Đừng đi ra”

Cô chỉ là một người phụ nữ, còn chẳng biết võ, nếu đi ra ngoài chẳng phải lại trở thành gánh nặng của hấn sao?

Tần Chỉ Ái dừng một chút, lại thu tay, ngoài cửa lại truyền đến tiếng động vang, như là cái gì đụng vào giá, thân thể Tần Chỉ Ái chấn động khẽ run, sau đó lại đưa tay đến chỗ tay nắm cửa, khóa trái.

Tuy rằng cô không biết có phải Cố Dư Sinh đang thắng thế hay không nhưng cô biết, người tay trái gà không chặt như cô thì cứ ngoan ngoãn ở trong nhà vệ sinh, chính là sự trợ giúp lớn nhất đối với hấn.

Bên ngoài có tiếng thủy tinh bể, có tiếng phụ nữ hét lên, tiếng gậy đồ của bàn ghế, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kêu khóc liết liên tiếp không ngừng.

Tần Chỉ Ái không nhìn được cảnh tượng phía ngoài, mỗi lần nghe lại kinh hồn bạt vía, sau đó, hơi thở của cô đặc biệt bất ổn.

Tiếng rầm rầm ngoài cửa một lúc lâu, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Đánh xong rồi?

Tần Chỉ Ái lúc này mới phát hiện chân mình đều mềm nhũn, cô đi về phía trước một bước, liền có tiếng của Cố Dư Sinh căng thẳng vang lên: “Mở cửa.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 180: Người Thử Động Đến Cô Ấy Xem (10)

Tần Chỉ Ái nhanh chóng mở cửa, nhìn thấy Cố Dư Sinh đứng trước cửa.

Hắn cởi áo khoác ra, tiện tay khoác lên cánh tay, áo sơ mi của hắn nhăn nhúm, trước ngực còn có một vài giọt máu, dưới nền áo trắng lại đặc biệt chói mắt.

Con người đen kịt của Tần Chỉ Ái nhìn người hắn một vòng, đang đến cánh tay, bả vai, đùi, có vài nơi có vết giày, cô cũng không sợ hắn, liền đi đến trước một bước, đưa tay sờ soạng người hắn: “Anh không bị thương ở đâu chứ?”

Cô đụng vào người hắn, cả người Cố Dư Sinh lại theo bản năng trở nên căng thẳng, hô hấp của hắn dừng lại trong chốc lát, liền đưa tay nắm chặt cổ tay cô, vừa rồi còn định nói không có gì, ánh mắt hắn đã bị một vòng hồng hồng trên cổ tay cô thu hút sự chú ý.

Hắn nhúu nhúu mày, bắt cổ tay còn lại, trên đó cũng có một vòng như vậy.

Đây là do bọn chúng không chỉ tổn thương cổ của cô mà còn trói cô?

Lòng ngực của Cố Dư Sinh bỗng dưng có một sự tức giận trào lên, hắn chỉ chỉ nhà vệ sinh, đẩy Tần Chỉ Ái vào một cái: “Vào chờ anh thêm một chút, anh đánh thêm vài cái nhẹ thôi!”

Nói xong hắn liền đem áo khoác ném về phía Tần Chỉ Ái, quay người lại liền bắt lấy tên cách chân mình gần nhất, mắt không chớp đập lên người đó.

Một tiếng hét thảm thiết, Tần Chỉ Ái cảm áo khoác của Cố Dư Sinh, mới để ý đến cảnh tượng trong phòng khách.

Quả thật là vô cùng thâm hiểm, bừa bộn.

Tủ, bàn ghế đồ lỏng chông, trên đất đồ đầy đồ sứ và những mảnh kính bể.

Mấy người cao to nằm la liệt trên đất, gãy dựa, không đứng lên nổi, có người khòe miệng còn chảy máu, mũi cũng chảy máu.

Vương Nhất lúc này còn đang hờn hờ rạo rực giờ mặt mũi sưng vù, ngâm nga “Ai u ai u.”

Tình cảnh thảm thiết như vậy, không biết Cố Dư Sinh đánh cái gì, mấy người kia cũng không thể đánh trả nổi, lại bị hấn đập một cái, đá một trận thô bạo, mới kêu thảm thiết.

Hắn đưa lưng về phía Tần Chỉ Ái, vỗ vỗ vết chân của ai đó trên người mình, sau đó quay người về phía nhà vệ sinh.

Hắn thấy cô đứng ở cửa, cau mày hỏi: “Không phải đã bảo chờ rồi sao?”

Tần Chỉ Ái bị một loạt những cử động của hắn làm cho ngây người, chỉ nhìn hắn không lên tiếng.

Cố Dư Sinh đi tới trước mặt cô, lấy áo khoác nói câu “Đi thôi” liền đi về phía cửa.

Tần Chỉ Ái đứng vài giây mới định thần lại, vội vàng đuổi theo hắn.

Lúc cô sắp đuổi kịp hắn, bỗng nhiên hắn lại ngừng bước chân, cô buồn bực nhìn hắn một chút, thấy hắn nhìn chằm chằm phía sau cô, vẻ mặt bỗng trở nên cực kỳ ác liệt.

Tần Chỉ Ái vừa định lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy?” Cố Dư Sinh bỗng nhiên nhảy đến trước mặt cô, kéo cô vào trong lòng ngực, ôm lấy cô, nhanh chóng xoay người, rồi cùng cô nghiêng người về một hướng.

Sức của hắn rất mạnh, vì quán tính, thân thể của cô nghiêng một hồi, bắt

được bờ vai của hắn, vẫn chưa hoàn toàn giữ vững thân thể đã nghe một âm thanh sắc ngọt của lưỡi dao xẹt qua.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 181: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (1)

Trong nháy mắt, toàn thân Tần Chỉ Ái đều khựng lại, ngay cả hô hấp và nhịp tim cũng đều dừng lại theo.

Cô không phản ứng kịp, thậm chí não còn chưa biết đó là tiếng gì, Cố Dư Sinh liền đẩy cô một cái, cô lao đảo lùi về phía sau vài bước, cô còn chưa đứng vững, liền hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Vai của hắn có một lỗ hồng rất lớn, máu tươi chảy ròng ròng, không lâu đã nhiễm đỏ hết nửa áo.

Thì ra người áo đen nằm trên mặt đất không biết đã rút ra một con dao găm từ đâu, chém về phía Cố Dư Sinh.

Hình ảnh như vậy khiến cô giật mình, giống như một cảnh đánh võ trên phim truyền hình, Tần Chỉ Ái khiếp sợ vô cùng.

Động tác vung dao của người áo đen vừa nhanh lại vừa hung mãnh.

Cố Dư Sinh nhạy cảm, tuy rằng tránh đúng lúc nhưng cũng cực kỳ mạo hiểm.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy, tim đã muốn nhảy lên đến cổ họng, chân run không đứng được, cô thở hổn hển, nhìn chung quanh một chút, sau đó liền lùi về phía sau hai bước, tựa lưng trên tường, miễn cưỡng để mình không bị ngã.

Khuôn mặt ác liệt của Cố Dư Sinh tuy bị thương nhưng hắn giống như không cảm thấy đau đớn vậy, động tác vẫn nhanh nhẹn chính xác, hai người đánh nhau một lúc, hắn bỗng nhiên nhấc chân, tốc độ nhanh đến nỗi cô không biết hắn một đạp đến đâu, trong phòng liền có tiếng loảng xoảng vang

lên, dao găm trong tay người áo đen rơi xuống đất, sau đó Cố Dư Sinh chộp một cái, liền đem người áo đen kia ném xuống đất, tên đó không nhúc nhích nổi nữa.

Hắn sợ người kia cầm dao lại hại người khác, giờ chân lên, đá dao đang ở gần người kia về phía nhà vệ sinh, sau đó liền khom người nhặt lên, tiện tay ném áo khoác com lê, quay người đi về phía Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái sợ đến choáng váng, Cố Dư Sinh đứng ở trước mặt cô, tầm mắt của cô vẫn còn sững sờ.

Cố Dư Sinh đưa tay lên, quơ quơ trước mặt cô, nhìn thấy cô không có phản ứng gì, liền cầm cổ tay lôi cô đi ra ngoài.

Mãi cho đến khi Cố Dư Sinh lên xe, Tần Chỉ Ái mới hoàn toàn tỉnh lại, cô theo bản năng nhìn về phía Cố Dư Sinh, người đàn ông kia mặt mày vẫn bình tĩnh, giống như hoàn toàn không bị thương vậy, chuyển vô lăng lái xe.

"Anh..." Vừa mở miệng, Tần Chỉ Ái lại phát hiện âm thanh của mình run đến kỳ cục, cô hít một hơi thật sâu, để mình bình tĩnh lại một chút, mới mở miệng nói tiếp: "... bị thương?"

Cố Dư Sinh nghiêng đầu nhìn cô một cái, không nói gì, đạp chân ga chạy ra đường chính, hướng về phía nhà, đi được khoảng mười mấy phút, thấy bệnh viện nhân dân thành phố, Tần Chỉ Ái lại nói: "Bệnh viện kia, bệnh viện..."

Cố Dư Sinh không hề chạy chậm lại chút nào, nháy mắt một cái, bệnh viện đã biến mất trong kính chiếu hậu.

Lúc đèn đỏ, Cố Dư Sinh sờ trong túi lấy ra một điều thuốc, ngậm trong miệng lại muốn tìm bật lửa trong túi quần, sờ soạng nửa ngày, không tìm thấy, mới nhớ lại đã ném vào "Thính âm các", hắn lại mở một ngăn chứa đồ trong xe, vừa chuẩn bị tìm bật lửa, đèn lại chuyển sang màu xanh, hắn chỉ có thể nhìn con đường phía trước, một tay cầm vô lăng lái về phía trước, một

tay mò tìm trong hộp chứa đồ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 182: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (2)

Tần Chỉ Ái nhìn trong hộp một lúc, sau đó liền đưa tay tìm kiếm hai lần, cầm bật lửa đưa cho hấn.

Hấn sững sốt một chút, cầm bật lửa định châm thuốc, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước khi hấn hút thuốc trong xe đã làm cho cô ho khan, động tác bỗng nhiên hạ xuống.

Phụ nữ đúng là phiền phức mà..... Cố Dư Sinh âm thầm nghĩ, liền lấy điều thuốc trên miệng mình phun một cái, sau đó đem bật lửa ném lung tung về phía hộp đồ, nặng nề nhìn về phía trước.

So với sự bình tĩnh của Cố Dư Sinh, mắt của Tần Chỉ Ái đôi khi lại nhìn về phía vai hấn.

Máu tươi còn đang thấm ra bên ngoài, quần áo bên trong ướt đẫm máu, trong xe cũng đầy mùi tanh của máu.

Không biết bao nhiêu lâu sau, Tần Chỉ Ái cuối cùng cũng không nhịn được, nhẹ nhàng nói: "Hay là đi bệnh viện một chuyến đi?"

Ngay lúc Tần Chỉ Ái cho rằng Cố Dư Sinh sẽ không nghe lời mình nói, hấn quay đầu nhìn cô trên kính chiếu hậu một lúc.

Thấy hấn nhìn mình, Tần Chỉ Ái lại căng thẳng.

Hấn và cô luôn có quan hệ không tốt, ngoại trừ lúc hấn hung dữ với cô, những lúc khác hấn cũng không muốn nói chuyện với cô, ngày hôm nay cô nói nhiều lần như vậy, có phải lại chọc giận hấn rồi không? Nói đi cũng phải nói lại, vết thương trên vai hấn... là do vì cô mà ra...

Lúc Tần Chỉ Ái thấp thỏm bất an, Cố Dư Sinh đã mở miệng: "Không cần đến bệnh viện."

Ngữ khí của hắn rất ôn hòa, không có biểu hiện của sự tức giận, Tần Chỉ Ái hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn hắn một chút, hắn không nhìn cô, chỉ nhìn thẳng phía trước, lại nói ba chữ: "Vết thương nhỏ."

Vết thương nhỏ? Mất máu nhiều như vậy, là vết thương nhỏ sao? Hắn sao có thể hời hợt như vậy? Nếu không phải hắn phản ứng nhanh, một dao kia chắc chắn đã hạ xuống người cô rồi không phải sao?

Tuy rằng Tần Chỉ Ái đối với việc Cố Dư Sinh liều mạng cứu mình không dám nghĩ quá nhiều, nhưng trong lòng vẫn có một chút trông đợi.

Cô mím môi rũ mắt, im lặng một lúc, lại nhỏ giọng: "Nhưng lỡ như nhiễm trùng thì sao?"

Cố Dư Sinh lại không nói gì.

Tần Chỉ Ái còn muốn khuyên hắn hai câu nhưng cô không dám, cô gây phiền phức lớn cho hắn như vậy, trong lòng hắn chắc chắn là đang nén giận, dù sao cô cũng đã làm phiền hắn như vậy.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng cô cũng không dám nói gì, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô nhìn chằm chằm đường phố bên ngoài một chút, tầm mắt lại lặng lẽ liếc về kính chiếu hậu nhìn hắn.

Vết thương nhìn giật mình như vậy mà hắn giống như hoàn toàn không xảy ra chuyện gì, vẻ mặt cứ hờ hững.

Cây cối hai bên đường xum xuê tươi tốt, theo hướng xe đi, ánh đèn thỉnh thoảng lại hắt vào mặt hắn, khiến hắn trông có vẻ thanh nhã như từ trong tranh bước ra.

.....

Xe vừa mới lái vào biệt thự, quản gia trong nhà nghe tiếng xe chạy ra.

Tần Chỉ Ái ngại ngừng cười với quản gia, không xuống xe mà nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Theo cử động của cô, quản gia mới nhìn thấy áo của Cố Dư Sinh toàn là máu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 183: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (3)

"Chuyện gì thế này, sao lại có nhiều máu như vậy?" Quản gia không để ý tới Tần Chỉ Ái, vòng qua đầu xe, chạy đến bên cạnh chỗ ghế lái: "Đang yên đang lành, sao vừa đi ra ngoài lại có vết thương nghiêm trọng như vậy? Vết thương sâu như vậy, rất dễ nhiễm trùng, thiếu gia, cậu có gọi bác sĩ chưa?"

Quản gia lắc nhai nói rất nhiều, hỏi xong câu cuối cùng mới phản ứng lại, lấy điện thoại từ trong túi ra: "Tôi gọi điện thoại cho bác sĩ ngay, gọi ông ấy đến đây..."

Quản gia vừa gọi điện thoại vừa nhường đường cho hai người đó xuống xe: "Thiếu gia, cậu xuống xe trước đi, tôi lấy thuốc cầm máu..."

Cố Dư Sinh liếc quản gia, cau mày một hồi, quay đầu tức giận với quản gia đang nói đông nói dài: "Bà để ý đến tôi nhiều như vậy làm gì? Tôi thì có thể có chuyện gì? Bà chỉ cần quan tâm đến cô ấy là được!"

Quản gia bị Cố Dư Sinh rống, sợ đến nổi lùi về sau hai bước, im lặng, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Cố Dư Sinh lại sầm mặt, xuống xe, dùng sức đóng cửa xe thật mạnh, đi vào trong nhà, lúc đi ngang qua quản gia, còn trừng bà ấy một cách tàn nhẫn một cái, sau đó lại đi hai bước, lại ngừng lại, quay đầu nhìn bà ấy, lại mở miệng: "Còn sững sờ ở đây làm gì? Đưa cô ấy vào nhà đi, nấu cơm cho cô ấy ăn, lên lầu!! Chăm sóc cô ấy thật tốt cho tôi, đừng để cô ấy ra ngoài gây chuyện phiền phức nữa!"

Quản gia vừa nghe xong, lập tức chạy đến ghế phụ lái.

Cố Dư Sinh rốt cuộc có phản ứng, lúc này mới quay lưng vào nhà.

.....

Lúc Tần Chỉ Ái và quản gia vào nhà, Cố Dư Sinh đã lên lầu.

Hắn vừa về đến nhà đã nổi giận, trong lòng Tần Chỉ Ái và quản gia cực kỳ lo lắng, nhưng cũng không có ai dám lên lầu nhìn hắn.

Cố Dư Sinh đã căn dặn đem đồ ăn cho Tần Chỉ Ái trước, cho nên quản gia liền đưa Tần Chỉ Ái đến bàn ăn.

Lúc Cố Dư Sinh ở trong biệt thự, Tần Chỉ Ái cũng biết, chuyện hắn đã giao cho quản gia, nếu như bà không làm theo nhất định sẽ bị mắng, vì vậy nên dù cô có thấy không ngon miệng vẫn phải ngồi trước bàn ăn, ngoan ngoãn cầm muỗng ăn nửa chén cháo.

Tần Chỉ Ái buông muỗng, cũng không nhanh chóng rời khỏi nhà ăn mà đang ngồi yên trên ghế một lúc, nói với quản gia: "Không phải lúc này bà nói gọi bác sĩ đến sao?"

Vẻ mặt của quản gia đầy lo lắng: "Phải... nhưng thiếu gia..."

Tần Chỉ Ái biết quản gia lo lắng cái gì, không có sự cho phép của Cố Dư Sinh, tự ý gọi bác sĩ, lúc này bà đã không làm được còn bị hắn mắng cho một trận, cô khẽ mím môi, quyết tâm nói: "Bà cứ gọi cho bác sĩ đi, lúc anh ấy hỏi tôi sẽ nói là tôi gọi."

"Tính khí của thiếu gia, không phải cô không biết..." Quản gia có chút dao động.

"Không sao đâu, bà cứ gọi đi!" Tần Chỉ Ái cười một cái động viên quản gia.

Quản gia do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nhắc điện thoại bàn lên gọi.

Tần Chỉ Ái chờ tới khi quản gia cúp máy mới từ từ đứng lên, lên lầu.

Hai bên cánh cửa phòng ngủ chính là câu đối, Tần Chỉ Ái còn chưa đi đến cửa phòng ngủ, đã nhìn thấy giường trong phòng.

Cô đi tới trước cửa, lúc chuẩn bị đẩy cửa, không nhin được quay đầu liếc về phía giường một cái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 184: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (4)

Quần áo nhuộm đầy máu đã bị Cố Dư Sinh cởi ra, quăng đại trên sàn nhà.

Trên bàn trà có một chậu nước đang bốc khói, hần ở trần, đứng trên ghế sofa cong người lấy khăn mặt.

Tần Chỉ Ái thấy Cố Dư Sinh không phát hiện cô đang ở đây, liền im lặng đứng trước cửa phòng ngủ, nhìn hần chăm chăm.

Hần vắt khô khăn, sau đó lại soi vết thương trong gương, lau khô vết máu.

Hần không nhìn thấy phía sau, một vai lại bị thương, hành động không tiện, vì vậy lau vết thương rất sơ sài. ©

Hần cũng biết chính mình lau không sạch, chà khăn mặt trên lưng hai lần, chỉ vậy rồi thôi, sau đó ném khăn vào thau nước, ngồi trên ghế salon, cầm lấy một chai thuốc, đưa lên vai bôi thuốc.

Hần quay đầu nhìn vết thương, cũng có thể đổ trúng chỗ bị thương, nhưng đây là loại thuốc bột, rắc không thuận thế sẽ chỉ làm bột rơi trên ghế salon.

Tần Chỉ Ái kinh ngạc đứng nhìn một lúc, lại cụp mi mắt.

Cô biết Cố Dư Sinh cảm thấy mình rất phiền, vì vậy luôn cố gắng duy trì khoảng cách với hần, cô không biết hần ghét mình như vậy, cô lại đi quan tâm đến việc của hần, có phải hần sẽ lại càng ghét cô không?

Nhưng cô nhìn chăm chăm bên trong cửa phòng ngủ, trầm tư một chút,

vẫn là quay người đi về phía giường.

Bước chân của cô rất nhẹ, thậm chí hoàn toàn không phát ra tiếng động, mãi cho đến khi cô đứng sau lưng hắn, hắn mới đột nhiên nhận ra được, liền quay đầu lại.

Cô theo bản năng cúi đầu, không nhìn vào mắt hắn.

Bởi vì chưa bao giờ cô chủ động đi về phía hắn, cho nên cô chỉ mở miệng nói nhỏ: "Em, em không có ý gì khác, em chỉ muốn giúp, giúp anh..."

Cô chỉ chỉ lên lưng hắn, qua một lát mới nói xong: ".....Xức thuốc"

Không có tiếng trả lời cô.

Tần Chỉ Ái rũ mi, cô chờ lâu cũng không thấy hắn nói chuyện, vừa mới chuẩn bị mở miệng nói với hắn: "Nếu như, nếu như anh không muốn, em đi gọi quản gia được không?", hắn lại chậm rãi duỗi tay, đưa chai thuốc về phía cô.

Tần Chỉ Ái kinh ngạc ngẩng đầu lên liếc Cố Dư Sinh một cái, sau đó liền nhanh chóng nhận chai thuốc, nhanh chóng nhẹ nhàng đi đến phía sau hắn.

Bên trong rất yên tĩnh, hai người họ không nói gì với nhau hết.

Tất cả sự chú ý của Tần Chỉ Ái đều tập trung lên vết thương trên người Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh cúi đầu, ngồi một chút, lại thấy tư thế này hơi mỏi, lại thay đổi vị trí một chút, tầm mắt vô tình nhìn vào gương, thấy Tần Chỉ Ái đứng phía sau mình hoàn toàn không phát ra một tiếng động nào, đang bôi thuốc cho hắn.

Hắn nhìn cô chằm chằm, không biết sao lại nghĩ đến lúc cô vừa vào phòng, cẩn thận từng li từng tý giải thích với hắn: "Em, em không có ý gì

khác, chỉ muốn giúp anh... xức thuốc."

"Không có ý gì khác" của cô chính là giải thích với hắn, cô không phải muốn đến đây đưa với hắn sao?

Cô sợ hắn tức giận tới mức nào, mới rào trước đón sau như vậy?

Trong lòng Cố Dư Sinh bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, cả người cũng không được thư thái, liền muốn tìm thuốc hút, nhưng vừa mới lục tìm hộp thuốc lá liền dừng lại, cuối cùng vẫn rút tay về, quay đầu nhìn về phía cửa sổ sáng loáng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 185: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (5)

Xức thuốc xong, Tần Chỉ Ái mới phát hiện vết thương của Cố Dư Sinh lại ứa máu.

Bởi vì cách một khoảng thời gian máu lại chảy ra rồi đông lại.

Tần Chỉ Ái liếc nhìn Cố Dư Sinh, thấy hắn đang nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, cũng không biết hắn đang nghĩ gì, cô không làm phiền hắn, nhẹ nhàng đặt chai thuốc lên bàn trà, sau đó thử độ ấm của nước trong thau trên bàn, nước đã nguội lạnh, cô liền bung thau nước vào nhà vệ sinh.

Cô thay nước nóng rồi đi ra ngoài, Cố Dư Sinh liền quay đầu về phía cô.

Bước chân của Tần Chỉ Ái khựng lại, tay đang bung thau nước dùng nhiều sức hơn.

Cố Dư Sinh liếc mắt nhìn cô bung thau nước, sau đó liền nhìn rõ khuôn mặt của cô, dù chưa lên tiếng, nhưng đáy mắt Cố Dư Sinh vẫn có thắc mắc không hiểu cô đang làm gì.

Tần Chỉ Ái mím môi một hồi mới nhỏ giọng nói: "Vết thương của anh, lau chưa sạch..."

Lời nói của cô có vẻ rất bình tĩnh, nhưng đầu ngón tay trắng bệch đang bung thau nước chứng tỏ cô đang rất bất an.

Ngay cả nói chuyện với hắn, cô cũng căng thẳng thấp thỏm như vậy sao?

Trong lòng ngực Cố Dư Sinh lại có cảm giác khó chịu kia, cũng không biết nên nói gì với cô.

Tần Chỉ Ái thấy Cố Dư Sinh trầm mặc, không đoán được tâm tư của hắn, cô sợ mình muốn làm gì thì làm chọc giận hắn, đầu ngón tay lại siết chặt thau nước hơn, lại nhẹ giọng: "Em, em gọi quản gia lại đây giúp..."

Cố Dư Sinh cảm thấy họng mình có một luồng tức giận xông lên, chưa chờ cô nói hết câu, hắn đã mở miệng trước, chỉ có ba chữ, nhưng âm thanh lại nhu hòa không thể tin được: "Cô làm đi."

Nói xong, hắn lại quay người nhìn vào trong gương, nhìn vào gương hắn có thể nhìn thấy cô sau khi nghe hắn nói xong, nhẹ nhàng thở phào một hơi giống như là hồi sinh từ cõi chết trở về vậy, sau đó lặng lẽ mở mắt ra, xác định hắn thật sự không có nổi giận xong, cô mới bung chậu nước lại gần hắn.

Cô đặt chậu nước ở góc bàn cách xa hắn nhất, nhẹ nhàng vắt khô khăn mặt, mới từ từ đi đến phía sau hắn, cẩn thận giúp hắn lau sạch từng li từng tý vết máu trên lưng.

Một loạt những động tác nhỏ như vậy, tất cả đều lộ ra sự cẩn thận và phòng bị, làm đau đôi mắt của Cố Dư Sinh.

Trong đáy lòng hắn cực kỳ không thoải mái, cả người đều thấy tê tê đau, rất ít, nhưng lại rất rõ ràng, khiến hô hấp của hắn cứng lại, hắn lại thấy người sau lưng mình trong gương, cảm thấy tinh thần hoảng loạn.

Cô lau sạch phía sau lưng hắn, sau đó bung thau nước đi về phía nhà vệ sinh.

Âm thanh của nước làm cho hắn tỉnh táo lại, hắn nghe tiếng nước chảy một hồi lâu, mới nghe tiếng bước chân của cô.

Cô không tới gần hắn, đứng rất xa, "Ồm ờ" hai tiếng.

Đợi đến khi hắn quay đầu nhìn cô, cô liền chỉ phòng ngủ đối diện cửa phòng hắn, vội vã nói: "Em về phòng đây", sau đó cũng không chờ hắn trả lời, chỉ quay người rời đi.

Bước chân của cô rất nhanh, như là hần không thể ngay lập tức biến mất trước mặt hần.

Cố Dư Sinh nhìn bóng lưng của cô, trong lòng lại lẫn lộn cảm giác khó chịu.

Lúc cô mở cửa phòng ra, hần mới bắt giác ý thức được mình phải làm gì.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 186: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (6)

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, đem những lời trên miệng suýt nói ra nuốt vào trong bụng, sau đó đem tầm mắt dời từ trên người cô đến một bức tranh trên tường.

Hắn nhìn cô rời đi, dĩ nhiên là muốn gọi cô lại,...

Cô thức thời giữ khoảng cách với hắn như vậy không phải là điều hắn luôn mong muốn sao?

Tại sao lúc này lại có ý định muốn giữ cô lại?

Tim Cố Dư Sinh lập tức cảm thấy cực kỳ lo lắng, trong phòng không còn Tần Chỉ Ái, hắn không hề do dự sờ soạng trên bàn trà tìm hộp thuốc lá, lấy một điếu nhét vào miệng.

Mùi thuốc lá khiến tâm tình của hắn bình tĩnh lại một chút, lười biếng nhìn tầng nhà trắng tinh lượn lờ khói thuốc, trong lòng lại buồn bực, lại tự hỏi mình một câu: vừa rồi hắn lại đặt một câu hỏi tại sao phải không?

Gần đây tại sao hắn lại nhiều lần như vậy?

Chẳng hạn như lúc nhận được điện thoại của Tử Vương, hắn lại không hề suy nghĩ gì cầm hợp đồng đồng ý những điều khoản không thể nào chấp nhận được để chuộc đồ cho cô?

Lại chẳng hạn như lúc nhìn thấy tay cô bị trói đến hằn đỏ lên, tại sao hắn lại tức giận như vậy? Còn tức giận hơn là bản thân mình bị đánh?

Lại chẳng hạn như lúc về đến nhà thấy quản gia chỉ quan tâm đến hắn mà bỏ mặc cô ngồi một mình trong xe không lo, sao hắn lại cảm thấy không

hợp nhãn chút nào chứ?

Thật giống như trong biệt thự này cô bây giờ là thứ nhất, lúc hấn vô tình nhìn thấy đôi mắt của cô ở nhà cũ, hấn đã bắt đầu liên tục đặt những câu hỏi tại sao.

Nhưng hấn suy nghĩ nhiều như vậy, lâu như vậy, cuối cùng cũng chưa thể tìm ra cho mình một đáp án.

Cố Dư Sinh nghĩ tới đây lại buồn bực hút thuốc, nằm trên giường lại nghĩ tới nghĩ lui.

Hấn chán nản đi đến hành lang, sau đó dựa vào hành lang lẳng lặng nhìn chằm chằm căn phòng đóng chặt cửa đối diện, nhìn một lúc, hấn lại ngậm thuốc đi vài bước, đứng trước cửa phòng ngủ.

Hấn nhắc tay về phía cửa, nhưng vẫn không dám đưa tay về phía tay nắm cửa, lại vội vàng lùi về phía sau.

Về mặt Cố Dư Sinh hoảng loạn một hồi, theo bản năng lại rút tay về, nhìn chung quanh một lúc, vội vội vàng vàng lùi về phía sau.

Hấn định dựa trên vách tường, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, chỉ đứng hút thuốc không ngờ vì động tác quá hoảng loạn mà không khống chế được tốc độ, lưng đụng phải vách tường, làm cho lưng hấn đau rát.

Hấn rên khẽ một tiếng, tay run lên, điều thuốc trong tay rơi xuống đất.

Sau đó, hấn cũng không tiếp tục suy nghĩ được gì, quản gia đã dẫn bác sĩ đến trước mặt hấn, đầu óc mơ hồ hỏi hấn: "Thiếu gia, sao cậu lại phải đứng ngoài hành lang?"

Cố Dư Sinh vốn phiền muộn, lại định mượn thuốc lá che giấu ý định, thuốc lá lại rơi xuống đất, còn đụng phải vết thương đau nhói, bây giờ lại nghe quản gia hỏi như vậy, tính khí liền nóng lên: "Ai cho bà gọi bác sĩ?"

Quản gia nhất thời bị hét, động cũng không dám động.

Mặc dù tiểu thư đã nói Cố Dư Sinh có hỏi thì nói là cô gọi tới nhưng bây giờ rõ ràng Cố Dư Sinh khó chịu như vậy, nếu như nói là tiểu thư gọi, không phải cô ấy sẽ gặp rắc rối chắc rồi sao?

Ngược lại bà cũng đang bị mắng, có mắng nhiều thêm mấy câu cũng không sao... Quản gia vừa mới nhắm mắt định mở miệng nói chuyện, Cố Dư Sinh lại bình tĩnh nói: "Tôi có nói bà gọi bác sĩ đến hay sao? Từ lúc nào đến lượt bà muốn làm gì thì làm...?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 187: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (7)

Cố Dư Sinh dạy dỗ quản gia một hồi, bỗng nhiên phòng ngủ đang bị đóng chặt ở phía đối diện kia lại bị mở ra.

Hắn dừng lời, quay đầu nhìn về phía cửa.

Tần Chi Ái mặc váy ngủ tối qua lúc rời nhà, đi chân đất, nắm tay cầm ở cửa.

Mắt của hắn vừa nhìn về phía cô, cô liền theo bản năng lùi về một bước, sau đó mở miệng nói: "Là em nhờ quản gia gọi bác sĩ đến."

Là cô gọi?

Cố Dư Sinh nhíu mày nhìn Tần Chi Ái một cái.

Trên mặt của hắn còn lưu lại tức giận với quản gia, khi cau mày, biểu hiện lại càng đáng sợ, Tần Chi Ái cho rằng hắn tức giận, vội vàng đóng cửa lại một chút, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Tuy rằng thoa thuốc rồi nhưng vẫn có thể sẽ nhiễm trùng, anh cho bác sĩ khám một chút đi..."

Tốc độ nói của cô rất nhanh, dường như không hề ngừng lại, vừa nói vừa đóng cửa chừa ra một khe nhỏ hơn một chút, đến âm cuối cùng hầu như chỉ còn có thể nhìn thấy đôi mắt to tròn của cô nhìn ra bên ngoài, theo dõi hắn, lại bổ sung hai chữ: "Cho chắc." liền "ầm" một tiếng đóng cửa lại.

Hành lang lại trở nên yên tĩnh.

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng kín, không có phản ứng.

Bác sĩ lặng lẽ nháy mắt ra dấu với quản gia, quản gia mới bạo gan mở miệng: "Thiếu gia?"

Cố Dư Sinh nhẹ giọng "Hả" một tiếng, tầm mắt vẫn không rời khỏi cửa phòng ngủ.

Quản gia không ngờ lúc này hắn lại ôn tồn như vậy, hay là có gì đó khiến hắn tức giận ngút trời, cẩn thận lên tiếng: "Bác sĩ La còn đang chờ cậu..."

Cố Dư Sinh "A" một tiếng, liếc mắt nhìn quản gia và bác sĩ La, ngữ khí nhàn nhạt "Vào đi", lại quay người quay về phòng ngủ của mình.

Thật sự để bác sĩ khám vết thương?

Quản gia và bác sĩ nhìn nhau đầy ngạc nhiên sau đó từ từ đi vào.

Bác sĩ La nhìn vết thương trên lưng Cố Dư Sinh một chút, sau đó mới nói: "Cố tiên sinh, miệng vết thương của ngài hơi sâu một chút, chắc là phải may vài mũi."

Cố Dư Sinh ừ một tiếng lạnh nhạt, sau đó còn nói: "Được."

"Vậy tôi chích thuốc tê cho ngài trước." Bác sĩ La hỏi ý của Cố Dư Sinh một chút.

"Không cần, trực tiếp may đi!" Cố Dư Sinh hững hờ trả lời, sau đó nằm nhoài trên giường.

Hắn đã chịu ngoan ngoãn nằm trên giường cho người khác xem bệnh đã là cảm ơn trời đất, còn ai dám chống đối lại hắn?

Trước khi khâu, bác sĩ La lại nói một câu: "Cố tiên sinh, nếu như đau quá không nhịn được, cậu có thể nói để tôi chích thuốc tê."

Cố Dư Sinh không trả lời, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ sáng loáng một hồi, nghĩ đến lúc sau khi Tần Chỉ Ái mở cửa, nói với hắn là do cô gọi bác sĩ

tới, lại sợ sệt sệt sệt đóng cửa, làm hấn không nhận được khế cong khóe môi.

Bác sĩ La hạ kim xuống, quản gia nhìn thấy còn biết đau như thế nào, có chút không đành lòng, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt của Cố Dư Sinh đang cười cười ôn hòa, bà liền cảm thấy choáng váng, thiếu, thiếu gia bị gì vậy? Người bình thường bị kim may như vậy không phải sẽ khóc sao? Cậu ta lại có thể cười vui như vậy? Quá không bình thường rồi đó...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 188: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (8)

Quản gia chăm sóc Cố Dư Sinh cũng đã nhiều năm, cũng đã quen với tính tình buồn vui bất thường của hắn, cũng biết hắn kỹ tính vô cùng, nhưng quản gia chưa bao giờ nhìn thấy hắn cười như thế này. Bà chỉ lo lắng lát nữa Cố Dư Sinh lại làm khó mình, liền tìm một cái cờ bạc của chạy lấy người.

.....

Từ tối qua đến giờ, Tần Chỉ Ái Cố Dư Sinh hay quản gia cũng không có ai được nghỉ ngơi, mọi người ai cũng mệt nhoài.

Cố Dư Sinh nằm trên giường tầng hai, Tần Chỉ Ái ở phòng ngủ chính, quản gia ở dưới lầu, ai cũng ngủ bù.

Tần Chỉ Ái tắm nước nóng trước, bởi vì có Cố Dư Sinh ở nhà, cô cố ý hóa trang lại rồi mới ngủ.

Chờ khi cô thức dậy, sắc trời đã tối rồi.

Cô bước đến bàn trang điểm, nhìn lớp hóa trang một chút, xác định không có vấn đề gì mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Lần này cửa phòng mở rộng ra, cô liền liếc nhìn vào trong một cái, bên trong đã không có bóng dáng của Cố Dư Sinh.

Cô đã sớm quen với việc cả ngày hắn không trở về nhà, lại thoáng lo lắng cho vết thương trên lưng hắn, lại vịn lan can đi xuống lầu.

Trong phòng khách không có ai, tivi còn mở, đang chiếu bản tin thời sự.

Trong phòng bếp có thể nghe được tiếng máy hút khói, Tần Chỉ Ái biết

quản gia vẫn còn đang chuẩn bị bữa tối.

Bữa trưa không ăn, cô cũng có chút đói bụng, không có dừng lại ở phòng khách mà đi thẳng vào phòng ăn.

Vừa vào cửa, liền nhìn thấy Cố Dư Sinh ngồi ở ghế trên.

Hắn đang nói chuyện điện thoại, trước mặt hắn là một ly cafe đã uống hết, một hộp thuốc lá và một cái bật lửa.

Hắn nghe thấy tiếng động, mở mắt nhìn cô một cái, cứ tiếp tục nói chuyện điện thoại, nói hai câu xong, hắn bỗng nhiên giơ tay che micro, ngừng lại, gọi: "Quản gia."

Quản gia lập tức chạy ra, Cố Dư Sinh không nói nữa, chỉ chỉ bàn ăn, lại chỉ Tần Chỉ Ái, sau đó lại tiếp tục nói vào điện thoại: "Xin lỗi", sau đó lại nói tiếp chuyện còn đang dang dở.

Quản gia theo Cố Dư Sinh nhiều năm, tất nhiên biết được hắn làm vậy là có ý gì, chạy đến trước bàn ăn kéo ra một cái ghế tựa, chờ cho Tần Chỉ Ái ngồi xuống, liền đi vào nhà bếp bưng cơm nước ra.

Vai phải của Cố Dư Sinh bị thương, hắn giơ tay trái lên nói chuyện điện thoại, lại không cầm đũa gấp thức ăn được, cuối cùng đành phải đổi điện thoại di động sang tay phải.

Động tác đổi điện thoại đụng đến vết thương, hắn khẽ rên một tiếng, đem điện thoại để lên bàn, mở chế độ trò chuyện rảnh tay.

Lúc này Tần Chỉ Ái mới nghe được hắn đang mở hộp qua điện thoại.

Tần Chỉ Ái im lặng ăn cơm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Cố Dư Sinh, người đàn ông dùng tay không bị thương cầm đũa, nhưng lại không quen, chỉ có thể gấp một miếng cải xanh còn được, đụng đến một miếng thịt gà lại gấp không được hoặc gấp được một nửa liền làm rơi lên bàn.

Cố Dư Sinh ảo não ném đũa lên bàn, trực tiếp bưng chén húp canh.

Tần Chỉ Ái cắn đũa, nhìn chằm chằm cơm trong đáy chén một chút, liền rón rén đứng lên, đi vào nhà bếp, lúc trở ra, trên tay cô cầm theo một cái muống.

Cô ngồi lại trên bàn ăn, đưa muống cho Cố Dư Sinh, sau đó lấy đôi đũa hắt vừa ném gấp thức ăn cho hắt, tất cả các món đều gấp một chút, sau đó dùng muống dầm thành từng khối vừa ăn, trộn đều, sau đó liền đưa chén cơm và muống đưa đến trước mặt Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 189: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (9)

Cố Dư Sinh sững sốt một chút, sau đó nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

Hắn đang nói chuyện trong điện thoại, cô sợ lên tiếng làm ảnh hưởng đến hắn, liền chỉ chỉ chén cơm, nhìn hắn làm động tác dùng muỗng múc thức ăn.

Cố Dư Sinh nhìn cô chăm chăm một lúc, mới thu lại tầm mắt, một bên nhàn nhạt trả lời điện thoại, một bên cầm muỗng ung dung thông thả bắt đầu ăn.

Tần Chỉ Ái lúc này mới cúi đầu ăn tiếp cơm trong chén của mình, cô ăn chưa được hai cái, Cố Dư Sinh bỗng nhiên đưa tay gõ lên bàn trước mặt cô hai lần.

Cô nghi hoặc nhìn hắn, hắn vẫn đang nói chuyện trong điện thoại, không hề nói gì, chỉ đưa chén không về phía cô.

Tần Chỉ Ái hiểu ý của hắn, vừa mới chuẩn bị đưa tay cầm chén, giúp Cố Dư Sinh lấy cơm lần nữa, quản gia đã làm món tráng miệng xong, từ trong nhà bếp đi ra, thấy cảnh này lập tức chạy đến cạnh Tần Chỉ Ái, nói nhỏ bên tai cô: "Tiểu thư, tôi tới..."

Quản gia còn chưa nói xong, Cố Dư Sinh liền quay đầu trừng bà một cách tàn nhẫn một cái, tay quản gia sợ đến run lên, bàn tay muốn nhận chiếc chén không của Cố Dư Sinh rụt về.

Tuy rằng có một số việc quản gia đoán không được suy nghĩ của Cố Dư Sinh nhưng có một số việc bà có thể đoán rất dễ dàng, đại khái là Cố Dư Sinh muốn để tiểu thư xới cơm cho hắn, nên quản gia mới vội vàng tìm có "Đau bụng" vội vã rời khỏi phòng ăn.

Tần Chỉ Ái tiếp tục lấy cho Cố Dư Sinh hai chén cơm và một chén canh, bữa tối mới kết thúc.

Lúc Quản gia dọn bàn ăn, quản gia nghĩ Cố Dư Sinh thích tiểu thư hầu hạ ăn cơm, chắc những chuyện khác cũng thích cô làm cho hần ha, tuy rằng tính khí của Cố Dư Sinh không tốt, nhưng chỉ cần làm theo ý của hần thì sẽ tốt thôi, ngược lại nếu hần vui vẻ, những tháng ngày tới đây sẽ đều trôi qua một cách tốt đẹp, lúc quản gia rửa đĩa trong nhà bếp, nói về phía Tần Chỉ Ái đang đứng lên đi ra khỏi phòng ăn: "Tiểu thư, chút nữa cô nhớ nhắc thiếu gia uống thuốc, còn vết thương phải thay băng"

Tần Chỉ Ái quay đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh, hần đã cúp điện thoại, khi nghe xong đề nghị của quản gia lại không có bất kỳ biểu hiện khó chịu nào.

Tần Chỉ Ái lúc này mới nói với quản gia: "Tôi biết rồi."

.....

Mãi cho đến khi vết thương của Cố Dư Sinh cắt chỉ, hần cũng không đến công ty.

Tiểu Vương mỗi ngày sẽ đến biệt thự một chuyến, ôm rất nhiều tài liệu đến, sau đó lại ôm rất nhiều tài liệu đi.

Từ ngày hôm đó, sau khi Tần Chỉ Ái hầu hạ Cố Dư Sinh ăn cơm uống thuốc thay băng vết thương xong, Quản gia liền giao hết những chuyện này cho cô làm.

Hơn nữa mấy ngày sau ngày bị thương, Tần Chỉ Ái muốn giúp Cố Dư Sinh xúc thuốc, kết quả Cố Dư Sinh lại có một hội nghị phải gọi qua video, cô đành phải đợi một chút.

Hội nghị kết thúc cũng đã là mười giờ, Tần Chỉ Ái ở trong phòng ngủ chính đọc kịch bản, sau khi Cố Dư Sinh đẩy cửa đi vào, nếu cô chưa thoa thuốc cho hần, hần sẽ không rời đi.

Lúc Tần Chỉ Ái lại muốn chăm sóc cho hấn, lại cùng hấn ngủ trên giường lớn, liền có chút thấp thỏm, chỉ lo không cẩn thận sẽ làm cho hấn nổi nóng.

Nhưng mà trong mấy ngày này, tuy rằng hấn chưa bao giờ chủ động nói chuyện với cô, buổi tối cũng không đụng vào cô, giống như cô là người tàn hình vậy, đại khái là thái độ đối với cô đều lãnh đạm như vậy, thế nhưng hấn cũng không nổi giận với cô.

Thậm chí, lúc cô đưa cafe cho hấn, không cẩn thận làm đổ vào bàn của hấn, đem phá hư tập tài liệu mà hấn đang xem rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 190: Hôm Đó, Cảm Ơn Anh (10)

Lúc đó cô sợ đến mức chân mềm nhũn, môi run rẩy, "Xin lỗi" hần.

Hần nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, mắt tỏ vẻ bức mình, cô cho rằng hần sẽ tức giận không nghĩ tới cuối cùng hần cũng giống như không có cũng không nói gì với cô, chỉ gọi quản gia đến dọn dẹp, sau đó gọi điện thoại đến công ty khiến người ta phải đưa tập tin đó đến một lần nữa.

Sau đó cô trốn về phòng, lánh xa hần ba tiếng đồng hồ, mãi đến lúc ăn tối, cũng không thấy hần có ý định tính sổ với cô, cô mới hoàn toàn yên tâm.

Cũng là từ đó trở đi, ở trước mặt hần cô bắt đầu thả lỏng, không còn hoảng loạn như lúc đầu.

.....

Lúc Cố Dư Sinh làm nhiệm vụ trong quân ngũ, hần còn bị thương nặng hơn nhiều, vì vậy vết thương do dao chém một cái như vậy, hần hoàn toàn không xem ra gì.

Đau thì hần không sợ, nhưng sau đó, lúc vết thương ăn da non sẽ ngứa ngáy, làm hần khó có thể chịu đựng được.

Đặc biệt là sau khi bác sĩ La tháo chỉ, vết thương càng ngứa ngáy đến quấy rối tâm can, hần trần trọc không ngủ được, cuối cùng thật sự không chịu nổi, nhắm mắt mê man, có khi lại đưa tay ra sau lưng mò mò.

Lúc Cố Dư Sinh vào phòng ngủ chính, Tần Chỉ Ái đã ngủ thiếp đi, tuy rằng cử động của hần rất nhẹ nhưng vẫn làm cô thức giấc.

Cô dựa vào đầu giường bật đèn, mờ mờ nhìn hần một lúc, mới ý thức

được hấn đang gỡ vết thương, cô vội vàng đưa tay ra sờ tay hấn lại.

Cố Dư Sinh chưa ngủ sâu, liền bị bàn tay của cô làm cho tỉnh giấc, hấn liếc nhìn bàn tay của mình bị cô nắm lại trước, sau đó liền tỉnh táo lại, mơ hồ hỏi: "Đánh thức cô sao?"

"Không" Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu, vừa chuẩn bị buông tay của hấn ra mới phát hiện tay hấn có vết máu, cô nhíu nhíu mày, liền vội vàng nhìn về phía vết thương trên vai hấn, phát hiện xung quanh vết thương có chút hồng hồng, có nhiều chỗ sưng lên, ở vết kim may có vài giọt máu..

Cô giật giấy ăn, thấm máu, sau đó mới nhẹ giọng: "Anh đừng gỡ, sẽ để lại sẹo, hơn nữa, anh gỡ mạnh như vậy sẽ lại làm rách vết thương vừa mới khép lại."

Cô suy nghĩ một chút cũng không yên lòng, sợ lát nữa hấn ngủ thiếp đi sẽ lại không ý thức được gỡ theo bản năng, liền thẳng thắn bắt lại một tay của hấn.

Hấn không giẫy dụa nữa.

Trong phòng lại yên tĩnh, có lẽ là do bị đánh thức, có lẽ là vì đang cầm tay hấn, cô không ngủ được.

Cô nhắm mắt lại, cũng có thể tình huống cảm nhận được thân thể Cố Dư Sinh đang động đậy, bởi vì hấn động quá nhiều lần, cô không nhìn được nghiêng đầu, lặng lẽ nhìn hấn.

Hấn nhíu mày, có thể là ngứa ngứa đến khó chịu, hấn cố nén lại, nhưng đến cuối cùng, Tần Chỉ Ái vẫn có thể nghe thấy tiếng hấn kêu rên.

Tần Chỉ Ái liếc nhìn đồng hồ trên vách tường, đã ba giờ sáng, hấn bị vết thương dần vặt đến nỗi ngủ không yên giấc sao?

Mặc kệ lúc đó hấn có cứu cô không, đáy lòng cô vẫn luôn nghĩ hấn là vì cô mà bị thương.

Nhìn hấn bị dày vò như thế, Tần Chi Ái có chút hồ thẹn, có chút khó chịu, cô nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu vừa nhìn thấy gò má hấn, chân chừ trong chốc lát, vẫn nhẹ giọng nói: "Cảm ơn anh."

Cô đột nhiên nói cảm ơn, làm hấn ngẩng ra, nghiêng đầu buồn bực nhìn về phía cô.

Tần Chi Ái chỉ chỉ vết thương trên vai hấn, nhỏ giọng thì thầm một lần nữa: "Hôm đó, cảm ơn anh."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 191: Đôi Mắt Có Chút Giống (1)

Lúc Cố Dư Sinh nhìn thấy cô chỉ chỉ về phía vết thương của mình, mới biết cô đang cảm ơn chuyện gì.

Mi tâm hần nhúc nhích một hồi, còn chưa kịp trả lời cô, lại nghe tiếng cảm ơn của cô truyền đến.

Lần này so với câu “cảm ơn anh” còn có chữ “hôm đó”.

Hắn không phải chưa từng được người nào cảm ơn, lúc trước hắn nhìn thấy cô cảm ơn Lục Bán Thành, hắn không ngại mưa to gió lớn đến vùng ngoại thành đón cô, cô còn chưa nói cảm ơn với hắn. Thậm chí khi hắn đưa cô về từ chỗ của Tử Vương, cô cũng chưa từng nói tiếng cảm ơn với hắn.

Cô chưa nói, hắn cũng không bắt buộc cô phải nói chữ này, những chuyện đó dần dần trôi qua.

Nhưng bây giờ cô lại bất ngờ nói cảm ơn hắn.

Tiếng nói nhẹ nhàng lại nhu hòa dễ nghe như vậy ở trong bóng đêm đen kịt của phòng ngủ, lại có vẻ đặc biệt ấm áp, như là đang lặng lẽ nói thầm, nhưng lại khiến tim của hắn không ngừng đập loạn xạ, ban đầu hắn còn không biết cô cảm ơn chuyện gì, liền định nói: "Không có gì", lập tức lại không biết nên mở miệng nói gì.

Một lúc sau, trái tim Cố Dư Sinh mới khôi phục lại bình thường, sau đó hắn mới ý thức được người phụ nữ bên cạnh mình đang nói một câu cảm ơn đơn giản, lại khiến hắn bất ổn.

Từ trước đến giờ hắn không bao giờ chịu thua thiệt so với người khác, cô nhần nhin hắn, hắn cũng sẽ nhin cô, cho nên cuối cùng cũng trả lời một

câu: "Thì ra còn biết cảm ơn người đã giúp mình sao, Tiểu Phiền Toái?"

Rõ ràng cô rất nghiêm túc nói với hắn, sao hắn vừa mở miệng lại giống như cô đang nói chơi vậy?

Hồ thẹn trong lòng Tần Chỉ Ái nhanh chóng bị Cố Dư Sinh đánh bay trong phút chốc, cô vĩnh môi, liền quay đầu qua, không nói nữa.

Không biết tại sao phản ứng đáng yêu của Tần Chỉ Ái lại làm cho tâm tình của hắn tốt lên, hắn không kìm lòng được cong môi, lại miễn cưỡng mở miệng: "Sao vậy? Không đúng sao? Vậy cho em một từ khác..." Cố Dư Sinh trầm tư trong chốc lát: "Quý rắc rối vậy?"

Đau lòng và hồ thẹn còn lại trong lòng Tần Chỉ Ái hoàn toàn biến mất sạch sẽ, thậm chí cô còn có chút hối hận khi đã cảm ơn Cố Dư Sinh, cô không cầm tay hắn nữa, trực tiếp trở mình đưa lưng về phía hắn.

"Còn không đúng sao? Cũng quá khó tìm từ ha?" Cố Dư Sinh không phản ứng với Tần Chỉ Ái đang đưa lưng về phía mình, liền đưa tay ra, bắt lấy cánh tay của cô, mạnh mẽ kéo cô nằm lên người mình, sau đó nhìn chằm chằm đôi mắt của cô mà nói tiếp: "Nếu không thì, anh sẽ miễn cưỡng tìm từ khác cho em?" Lần này hắn không ngừng lại lâu, đã nói: "Yêu tinh phiền phức?"

Từ này để hình dung cô thì quá phù hợp rồi, khi thì mưa lớn để hắn phải đi đón, khi thì bị Tường Tiêm Tiêm bắt nạt không đánh trả, hoặc là bị bắt cóc, hoặc là phải để hắn giải quyết phiền phức? Còn nữa, ở trước mặt cô, hắn còn không dám hút thuốc...

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Dư Sinh liền đem bốn chữ Yêu tinh phiền phức này lặp đi lặp lại mấy lần, càng nghĩ càng thấy đúng, sau đó lại lên tiếng: "Cái này đúng rồi, yêu tinh phiền phức, tiểu phiền toái..."

Có lẽ dạo gần đây Cố Dư Sinh không nổi giận với Tần Chỉ Ái, lá gan của cô đã lớn hơn một chút, khi nghe đến lúc hắn cười nhạo cô, lại không

nhìn được trả lời hẳn: "Em bị bắt cóc còn không phải tại vì..."

Chữ "anh" cuối cùng còn chưa nói hết, Tần Chỉ Ái liền nhìn chăm chăm vào Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 192: Đôi Mắt Có Chút Giống (2)

Lúc hấn dùng những từ hình dung không tốt kia nói về cô, cô lại không ý thức được hấn cực kỳ giống năm đó, lần đầu tiên hấn và cô nói chuyện với nhau.

Ngày đó, hấn hỏi cô tên gì?

Cô nói cho hấn biết, cô tên Tần Chỉ Ái, hấn có thể gọi cô là Tiểu Ái, ái trong khả ái.

Hấn vừa nghe như thế lại mở miệng nói một câu làm cho cô tức đến nổi đỏ mặt: "Còn là ái của khả ái, rõ ràng là chữ yêu trong yêu ăn uống thì có?"

Khi đó hấn liền vì một cái tên thôi mà đổi qua đổi lại, cuối cùng gọi cô là Tiểu Tổ Ái.

Tám năm sau hấn vẫn vì một tên gọi mà thay đi đổi lại, cuối cùng gọi cô là tiểu phiên toái.

Thì ra, nhiều năm như vậy, hấn vẫn chưa hề thay đổi, vẫn là người mà cô đã từng quen.

Trong ngực Tần Chỉ Ái trong chớp mắt có một loại cảm xúc tràn đầy.

Cố Dư Sinh, anh có biết, em có biết bao nhiêu kỷ niệm giữa chúng ta, kỷ niệm lúc chúng ta ở bên nhau không?

Cố Dư Sinh, anh có biết, có biết em vui đến thế nào, vui đến bao nhiêu khi một ngày có thể lại cùng anh nhớ lại những kỷ niệm ngày xưa ở bên anh không?

.....

Lúc đó Cố Dư Sinh chỉ nghĩ Tần Chỉ Ái không thích hẳn nói như vậy.

Kỳ thực hẳn không nghĩ sẽ nói nhiều với cô như vậy, nhưng không biết lại bị trúng tà gì, lúc nhìn đến phản ứng của cô đáng yêu như vậy, hẳn lại bỗng nhiên muốn trêu chọc cô.

Nhưng năm gần đây trong trí nhớ của hẳn, hẳn cũng chưa trêu chọc người con gái nào.

Bởi vì không muốn yêu bất cứ ai, hẳn liền bắt đầu cắt đứt tất cả các mối quan hệ.

Nhưng hẳn không hiểu tại sao cảm giác trêu chọc cô lại quen thuộc như vậy, giống như là trước đây đã từng làm.

Hắn cho rằng cô chỉ phản ứng tức giận với hẳn, không ngờ cô lại nói như vậy.

Cô không sợ hẳn?

Hắn cũng không biết tại sao, lúc này trong đầu hẳn lại nhận thức được mình đang rất vui vẻ, nói tóm lại, chính là vui vẻ, nhưng lời của cô nói phân nửa liền ngừng lại.

Cô là nhớ lại những nỗi sợ trước kia nên mới dừng lại phải không?

Tâm tình của hẳn lúc này cũng giống như tàu lượn siêu tốc vậy, bỗng nhiên lên cao lại có lúc xuống thấp, lúc nhanh lúc chậm, hẳn từ từ mở mắt ra, nhìn về phía đôi mắt của cô, lúc này mới phát hiện, cô không phải đang sợ hẳn, cô đang nhìn hẳn đến phát ngốc.

Đôi mắt của cô thật xinh đẹp, trong bóng tối hẳn hoàn toàn không nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô nhưng hẳn có thể cảm giác được đôi mắt đen kịt của cô đang nhìn hẳn, như đang tỏa ra ánh sáng, thậm chí đến cuối cùng,

cũng không biết cô nghĩ đến chuyện gì, lúc này ánh sáng kia càng sáng tỏ, khiến tim hần đập loạn, thân thể cũng bắt đầu kích động mà nóng lên.

Tần Chỉ Ái bởi vì nhớ tới chuyện cũ mà kích động đến nỗi không nhớ đến mình vẫn đang nằm nhoài trên người hắn, mãi đến khi cô cảm nhận được cái gì đó cứng cứng chống lên bụng dưới của mình, chọc đến nỗi cô không thoải mái, cô mới nhúu nhúu mày, từ từ hoàn hồn, sau đó giật giật người, phát hiện vật kia càng lớn hơn, cô theo bản năng sờ đồ vật đang chống lên bụng dưới của mình.

Đầu ngón tay của cô vừa mới đụng tới, bên tai liền nghe thấy một tiếng rên, cô ngẩng lên, nhìn thấy ánh mắt cực nóng của Cố Dư Sinh, bỗng nhiên hiểu được mình đang đụng phải thứ gì, sau đó vội vàng rút tay về.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 193: Đôi Mắt Có Chút Giống (3)

Cô muốn rời khỏi người hấn, nhưng cô vừa nhúc nhích một chút, hấn liền hành động trước một bước đưa tay đè lưng cô lại.

Dù hấn không dùng nhiều sức cũng khiến cô không thể động đậy.

Cách váy ngủ, cô có thể cảm nhận được thứ đang chống lên bụng dưới của cô ngày một cứng hơn, nóng rực.

Cô nghĩ tới mình vừa mới đưa tay đụng vào nơi đó của hấn, mặt đều đỏ lên đến nỗi sắp xuất huyết.

Hấn vẫn không cho cô rời đi, duy trì trạng thái đó một phút, liền đuổi một cánh tay khác nắm cằm của cô, nâng mặt cô lên.

Cô vì động tác của hấn mà nhìn hấn một hồi, lập tức sụp mi mắt, không dám nhìn hấn nữa.

Cô cảm giác được hấn đang nhìn cô, nét hồng trên mặt đã lan đến tai của cô, lan đến cổ đều trở nên hồng nhạt.

Cổ áo ngủ của cô rất thấp, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, bởi vì cô nằm sấp trên người hấn, tóc buông xuống ngực hấn, hai gò má của hấn cũng bị tóc cô quét đến nỗi ngứa ngáy.

Cố Dư Sinh nhìn thấy hình ảnh như vậy, lồng ngực lại càng phập phồng hơn, hấn từ từ đè đầu cô xuống, mặt của cô cách mặt của hấn ngày càng gần, đến cuối cùng, hấn có thể cảm nhận được hơi thở vừa nhanh vừa khẽ của cô, phả đều đều lên gò má hấn.

Hấn không nhin được nuốt nước bọt hai lần, sau đó khẽ ngẩng đầu lên,

môi hôn lên mắt cô, chớp mũi, trán, hai gò má... Hắn rất nhẹ nhàng, như có như không, khiến thân thể Tần Chỉ Ái không ngừng run rẩy.

Hắn rất dịu dàng, bờ môi rất mềm, di chuyển đến đâu đều khiến cảm giác tê dại kích thích lan tràn đến đó.

Tuy rằng Tần Chỉ Ái đã nhiều lần tiếp xúc da thịt nhưng những lần trước hắn hôn cô rất ít, cho dù có hôn cũng chính là đang cắn, khiến cô chỉ cảm thấy đau.

Trước khi vào nhà họ Cố, cô còn chưa hề có một người bạn trai, vì vậy cảm giác này vẫn là lần đầu tiên trong đời cô có được.

Cô có chút luống cuống, não cũng có chút mơ màng, cô bị dọa đến mức kinh sợ, chỉ ngây ngốc nín thở, thân thể cứng ngắt, không biết nên phản ứng như thế nào.

Môi hắn ma sát với môi cô một lúc lâu.

Một luồng điện mãnh liệt hình thành, trong nháy mắt lan tràn toàn thân khiến môi cô run rẩy.

Qua hồi lâu, lúc cô sắp nghẹt thở, hắn mới buông cô ra.

Mặt cô càng ngày càng đỏ hồng, sắc môi của cô bị hắn hôn mút lại càng hồng hơn, kiều diễm như một đóa hoa, sau đó môi của hắn lại hôn lên xương quai xanh, tay cấp thiết cởi quần áo của cô và hắn.

Hắn trực tiếp kéo cả người cô nằm lên người hắn, hai thân thể quấn lấy nhau.

Mấy lần trước hắn đều vào thẳng vấn đề, chưa từng làm nhiều chuyện dạo đầu như vậy, khi đó cô cũng chỉ có đau đớn và khó chịu, làm sao còn có hơi sức đâu mà e lệ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 194: Đôi Mắt Có Chút Giống (4)

Nhưng mà không có nghĩa là cô sẽ không e lệ.

Hắn khiến cô thoải mái, đêm nay lại giống như đêm đầu tiên cô được thật sự trải nghiệm chuyện yêu đương của một cô gái nhỏ, cô lại đang ở phía trên hắn, có chút luống cuống theo bản năng liền kẹp chặt chân.

Cử động vô ý của cô làm toàn thân hắn đều run lên, nhin không được lại khẽ rên một tiếng.

Thật là muốn đòi mạng của hắn mà... Dùng sức... kẹp chặt như vậy...

Trước đây cũng chưa có bất kỳ chuyện gì để hắn say mê, nhưng bây giờ phản ứng của cô lại ngây thơ đáng yêu quá mức, quả thật là muốn lấy mạng của hắn mà!

Cố Dư Sinh tiếp tục độ sức với cô, vẫn chôn trong cơ thể cô, trở mình một cái đặt cô nằm lên giường, dùng lực.

Hô hấp của hắn và cô đều rối loạn, cô không còn đau đến xé rách tim gan như những lần trước nữa mà là một làn sóng này rồi lại một làn sóng khác mang đến cho cô những kích thích tê dại đầy xa lạ...

.....

Xong chuyện.

Cố Dư Sinh vào nhà vệ sinh rửa sơ qua, sau khi ra ngoài, hắn đã khôi phục tinh thần, Tần Chỉ Ái mới vào nhà vệ sinh, cô không thể tẩy trang, vậy nên không rửa ráy, chỉ đơn giản thu dọn một chút, lại trở về giường.

Cô dính chặt lên gối, cảm thấy mệt mỏi nên nhắm mắt ngủ rất nhanh, lúc cô nghĩ đến Cố Dư Sinh sẽ lại gãi vết thương của hắn, cô lại mơ mơ màng màng sờ tay hắn, nắm chặt.

Cử động của cô lại chọc hắn căng thẳng một hồi, sau đó hắn lại trở mình đè lên người cô...

Lại một lần nữa nhen lên ngọn lửa, thật lâu mới dừng lại, lần này Tần Chỉ Ái bị Cố Dư Sinh rút hết sức lực, vừa kết thúc, không làm gì nổi nữa, liền ôm lấy chần ngủ.

.....

Lúc Tần Chỉ Ái tỉnh lại đã là buổi trưa.

Cố Dư Sinh đã không còn ở trong phòng ngủ.

Trên giường ngổn ngang quần áo của hắn và váy ngủ của cô, một cái này một cái kia vứt trên mặt đất.

Cửa sổ không mở, trong phòng còn có một mùi vị nhàn nhạt của cuộc chiến tối qua.

Cảnh tượng đó vừa thoáng qua trong đầu Tần Chỉ Ái, là những hình ảnh kiều diễm của cô và hắn, mặt Tần Chỉ Ái lại đỏ lên, cô không nhịn được cuộn mình vào trong chăn, tốc độ tim cũng đập dồn dập một lúc lâu, mới từ từ bình thường lại.

Bởi vì những ngày qua Cố Dư Sinh đều ở nhà, cô hầu như phải hóa trang 24/24, da dẻ thật sự không chịu nổi, lúc cô đi nhà vệ sinh rửa ráy, tiện tay xử lý lớp trang điểm một chút, mới đi xuống lầu.

Ăn cơm trưa xong, Tần Chỉ Ái không có chuyện gì làm, liền thu dọn hoa cỏ trong nhà kính.

Lúc cô ngồi xỏm trước vài cây hồng bón phân, không kìm lòng được lại

nghĩ đến chuyện tối qua.

Hắn cho cô thật nhiều biệt danh, hắn dịu dàng hôn môi cô như vậy, hắn còn tập trung vào cảm nhận của cô...

Tám năm rồi, từ đó đến nay hắn đã cho cô biết bao nhiêu lần lỡ hẹn, rông rã tám năm, cô cuối cùng cũng có thể ở cùng hắn.

Tần Chỉ Ái nghĩ đi nghĩ lại, nhìn chăm chăm một cây hoa hồng đang nở rộ, cánh hoa được tưới mát xinh đẹp, môi khẽ mỉm cười.

Tần Chỉ Ái không biết mình đã phát ngốc bao lâu, đến khi quản gia gọi, cô mới phục hồi lại tinh thần.

"Tiểu thư, thiếu gia vừa gọi điện thoại về, nói buổi tối sẽ không trở về nhà ăn cơm."

Hắn từ trước đến nay không về nhà cũng chưa từng gọi điện thoại, sao hôm nay lại gọi điện thoại về?

Tần Chỉ Ái không dám suy nghĩ nhiều, chỉ sợ mình tưởng bở, nhưng trong lòng cô không nhịn được vẫn vui vẻ, cười khẽ "Ừ" với quản gia một tiếng, tỏ vẻ biết rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 195: Đôi Mắt Có Chút Giống (5)

Mười ngày qua hấn không có ở công ty, hấn phải mở rất nhiều hội nghị, gặp rất nhiều khách hàng, từ sáng đến chiều Cố Dư Sinh còn không có thời gian uống nước nữa.

Đợi đến lúc hấn rảnh đã là bốn giờ chiều.

Tối hôm qua chỉ mới ngủ có mấy tiếng đồng hồ, hấn hơi đau đầu một chút, tựa lên ghế làm việc, xoa mi tâm, vừa mới nghỉ được một chút, điện thoại trên bàn lại vang lên.

Hấn dừng lại liếc nhìn thời gian, là điện thoại của Lục Bán Thành gọi tới, hấn trượt màn hình nhận điện thoại.

"Anh Sinh, sáng mai Ngô Hạo phải bay về Thượng Hải, tối nay chúng ta ra ngoài ăn một bữa cơm được không?"

Cố Dư Sinh chạm máy tính một cái, xem lại lịch trình, thấy cũng không có chuyện gì quan trọng, liền đáp một tiếng: "Được."

"Buổi tối bảy giờ ở khách sạn Kinh Thành!"

Cố Dư Sinh qua loa "ừ" một tiếng, muốn cúp điện thoại, kết quả đầu ngón tay còn chưa ngắt điện thoại lại truyền tới âm thanh của Lục Bán Thành: "Anh Sinh, đêm nay không có người lạ, anh đưa Tiểu Khẩu đến chơi đi."

Cố Dư Sinh không nghĩ gì nhiều, để lại câu "biết rồi" liền nhanh chóng cúp máy.

Lúc Lục Bán Thành vô tình nhắc đến Tiểu Khẩu, trong đầu hấn lại vô

tình nhớ lại tối qua hai người đã làm gì.

Nét mặt Cố Dư Sinh không kìm được giãn ra, chắc là cô đã bị hấn dẫn vất mệt chết rồi đi, sáng sớm lúc hấn đi cô còn ngủ say, cũng không biết bây giờ đã thức dậy chưa... Nếu không quản gia có gọi cô dậy chưa, cô có ăn cơm chưa?

Nghĩ vậy, Cố Dư Sinh liền cầm máy lên gọi về điện thoại bàn trong nhà.

Vừa mới gọi xong, trên máy vi tính của hấn lại xuất hiện một email, hấn vừa xem lướt qua nội dung thư, vừa hỏi quản gia trong điện thoại: "Tiểu thư đã thức rồi à?"

"Đã thức từ lâu, đã ăn cơm trưa rồi ạ, hiện giờ cô ấy đang ở trong nhà kính làm vườn..." Quản gia dừng lại, lại hỏi: "Cậu có muốn tôi đi gọi tiểu thư nghe điện thoại không?"

"Không cần, bà nói cho cô ấy biết..." Cố Dư Sinh vốn định nói: "Tôi ngay sáu giờ tôi sẽ đến rước cô ấy đến một bữa tiệc" nhưng lời còn chưa kịp nói ra, hấn bỗng nhiên ngừng lại.

Gặp Lục Bán Thành thì đi cùng Lục Bán Thành thôi, còn dẫn theo cô làm cái gì?

Cố Dư Sinh không nói câu mình định nói, lại đổi thành: "Tôi nay tôi không trở về ăn cơm."

Nói xong, hấn liền cầm tức dập điện thoại.

Lục Bán Thành có bị bệnh hay không, còn dẫn cô cùng đi chơi, chơi với em gái của hấn đi!

-

Năm giờ Tần Chỉ Ái từ nhà kính đi về phòng ngủ chính.

Trước tiên cô lấy điện thoại của Lương Đậu Khẩu ra liếc mắt nhìn, sau

đó xác định là không có chuyện gì quan trọng mới mở điện thoại vốn luôn để ở chế độ im lặng của mình ra xem.

Có hai cuộc gọi nhớ.

Là nửa giờ trước gọi tới.

Số điện thoại này quen đến không thể quen hơn, là số điện thoại của Hứa Ôn Noãn.

Tần Chỉ Ái cầm điện thoại di động, không hề nghĩ ngợi đi về phía ban công, gọi điện thoại lại cho Hứa Ôn Noãn.

Điện thoại vừa vang lên hai tiếng, đầu dây bên kia đã có người bắt máy: "Tiểu Ái, cậu còn biết trả lời điện thoại của tôi sao!"

"Ừ, lúc này không nghe thấy."

Tần Chỉ Ái còn chưa nói xong, Hứa Ôn Noãn đã mở miệng: "Tớ không nhận lời xin lỗi suông, tớ muốn mời cậu ăn cơm!"

"Được, chờ sau khi cậu đến Bắc Kinh, hoặc là lúc tớ đến Thượng Hải..."

Hứa Ôn Noãn lại giành nói: "Không cần phiền phức như vậy, tối nay ở khách sạn Kinh Thành 7 giờ!"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 196: Đôi Mắt Có Chút Giống (6)

Tần Chỉ Ái ngừng hai giây, trong nháy mắt liền hiểu ý trong lời nói của Hứa Ôn Noãn: "Ôn Noãn, khi nào thì cậu đến Bắc Kinh nhỉ?"

"Lúc tớ gọi điện thoại cho cậu đó, tớ vừa mới xuống máy bay nè..." Cách tai nghe, Tần Chỉ Ái cũng có thể nghe thấy tiếng Hứa Ôn Noãn nói với tài xế lái xe: "khách sạn Kinh Thành" sau đó tài xế trả lời, Hứa Ôn Noãn mới tiếp tục quay lại tập trung vào điện thoại di động nói: "... Sáng ngày mai tớ phải đến công ty phỏng vấn, buổi chiều liền cùng Ngô Hạo về Thượng Hải rồi, vì vậy nên có chút đuổi..."

Hứa Ôn Noãn nói rất nhiều, đột nhiên nhớ tới trọng điểm: "Đúng rồi, tiểu Ái, tối nay cậu có rảnh không?"

"Có a..." Tần Chỉ Ái liếc mắt nhìn thời gian trong điện thoại di động, đã năm giờ hai mươi, biệt thự của Cố Dư Sinh cách khách sạn Bắc Kinh khá xa, hơn nữa còn đang là giờ tan tầm: "...Vậy không nói với cậu nữa, lát nữa gặp rồi nói."

.....

Sau khi tắt điện thoại, Tần Chỉ Ái chạy vào phòng thay quần áo, tìm quần áo giấu bên trong hành lý, nhét vào trong bao, sau đó mới chạy đến bàn trang điểm, cầm mỹ phẩm, thay quần áo của Lương Đậu Khẩu, nhanh chóng lấy chìa khóa xe, sau đó cầm một túi lớn đi xuống lầu.

Quản gia vừa mới chuẩn bị lên lầu hỏi cô buổi tối muốn ăn gì, lại nhìn thấy cô quần áo chỉnh tề từ trên lầu chạy xuống, lập tức ngừng bước: "Tiểu thư, cô muốn ra ngoài sao?"

"Ừ, tôi có hẹn với bạn, không ăn cơm tối ở nhà." Tần Chỉ Ái vừa nói vừa

mở tủ giày, lấy một đôi giày cao gót, sau đó nghĩ lát nữa mình lại phải thay quần áo, liền bỏ lại, tìm một đôi giày trắng nhanh chóng mang vào, đẩy cửa rời đi.

Sau khi Tần Chỉ Ái mở cửa biệt thự xong liền không đến khách sạn Bắc Kinh trước mà đến một hội quán.

Lúc xe dừng lại, cô cầm giỏ xách đi vào hội quán, không đến nhận phòng ở chỗ nhân viên tiếp tân mà đi đến nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh trong hội quán đều là phòng độc lập, buồng tắm có vòi hoa sen, sau khi Tần Chỉ Ái tiến vào liền tháo hóa trang xuống, sau đó lấy một cái máy duỗi tóc từ trong túi ra, vì cô đóng vai Lương Đậu Khẩu nên giờ mới phải đem tóc xoắn kéo thẳng lại.

Tần Chỉ Ái không thích trang điểm, vì vậy nên chỉ tẩy trang một chút, sau đó thay quần áo của mình, lại đem bộ quần áo hàng hiệu của Lương Đậu Khẩu và mỹ phẩm trang điểm đều bỏ vào trong túi lớn, sau đó quay lại nhìn gương, nhìn dáng vẻ của mình trong gương, thấy không có gì bất thường, mới đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Đẹp bỏ vẻ ngoài của Lương Đậu Khẩu, nhân viên trong hội quán cũng không nhiệt tình tiếp đón cô như lúc trước, cô trực tiếp tới bãi đậu xe, đem túi bỏ vào trong xe của Lương Đậu Khẩu, sau đó mới ra khỏi hội quán, đứng ven đường gọi một chiếc taxi: "Đến khách sạn Bắc Kinh."

Xe vừa mới dừng ở Khách sạn Bắc Kinh, Tần Chỉ Ái liền nhận được điện thoại của Hứa Ôn Noãn, cô còn chưa nhận cuộc gọi, chưa mở miệng nói chuyện, liền cách cửa sổ taxi nhìn thấy Hứa Ôn Noãn đang mang theo một rương hành lý đứng trước cửa khách sạn.

Tần Chỉ Ái vội vàng thanh toán tiền, mở cửa xe, giờ điện thoại vẫy Hứa Ôn Noãn: "Ôn Noãn.", sau đó liền chạy qua.

Hứa Ôn Noãn nhìn thấy cô liền kích động hét lên một tiếng, sau đó bỏ

mặc tụng hành lý của mình, trực tiếp nhào tới ôm cô nhảy nhót một hồi:
"Tiểu Ái, cậu có biết không mình nhớ cậu muốn chết."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 197: Đôi Mắt Có Chút Giống (7)

"Ôn Noãn, mình cũng nhớ cậu, chúng ta đã lâu chưa gặp như vậy, cậu để cho mình nhìn một chút." Tần Chỉ Ái cầm cánh tay Hứa Ôn Noãn, kéo cô cách mình một chút, nhìn Hứa Ôn Noãn cười, Ôn Noãn cắt tóc ngắn, già dặn hơn rất nhiều so với trước đây.

"Là đã hơn một năm không gặp!" Hứa Ôn Noãn rất kiên nhẫn nâng mặt Tần Chỉ Ái, nhìn chung quanh một hồi lâu: "Có điều cậu vẫn vậy, ngoài trừ càng lớn càng đẹp thì cũng không có thay đổi gì nhiều."

Ban đầu lúc Hứa Ôn Noãn lên đại học, mỗi khi nghỉ đông nghỉ hè về Bắc Kinh, Tần Chỉ Ái còn có thể gặp Hứa Ôn Noãn một lần.

Sau khi Hứa Ôn Noãn tốt nghiệp đại học, bởi vì Ngô Hạo công tác ổn định ở Thượng Hải, Hứa Ôn Noãn cũng phải tìm việc ở Thượng Hải, sau đó bởi vì công việc bận rộn, cô không thể quay trở lại Bắc Kinh, mà Tần Chỉ Ái lại vì chuyện của ba mà không thể đến Thượng Hải.

Kế hoạch của hai người đều phải gác lại một bên, đến gần hai năm mới có thể gặp mặt.

Cho dù hai người có thường xuyên nói chuyện qua điện thoại đi nữa, cũng không nói hết, mãi đến khi bảo vệ của khách sạn Kinh Thành nhắc nhở, Hứa Ôn Noãn mới nhớ tới va ly của mình.

Tần Chỉ Ái vội giúp Hứa Ôn Noãn lôi va ly đi, hai người tay trong tay đi đến phòng ăn lớn của khách sạn.

Lúc Hứa Ôn Noãn đem va ly ký gửi ở quầy tiếp tân, Tần Chỉ Ái nghĩ đến chuyện Hứa Ôn Noãn nói với mình qua điện thoại đã nhận lời mời phỏng vấn, nhất thời liền cười: "Ôn Noãn, cậu ngày mai đi phỏng vấn là

muốn về Bắc Kinh sao?"

"Đúng vậy, tuy rằng công việc của Ngô Hạo ổn định nhưng mà lương của anh ấy dù sao cũng có hạn, Ngô Hạo muốn về Bắc Kinh lập nghiệp, mình tất nhiên phải giúp anh ấy rồi..." Hứa Ôn Noãn đăng ký xong lại ôm cánh tay Tần Chỉ Ái, đi vào trong thang máy, lại cười ra tiếng: "...Vì vậy, Tiểu Ái, sau đó chúng ta lại có thể giống như hồi cấp ba, mỗi ngày đều có thể cùng nhau chơi bời lêu lổng!"

"Nghĩ lại thật kích động a!! Ôn Noãn, vậy lúc nào thì cậu hoàn toàn dọn về Bắc Kinh?"

"Mình vốn định tháng sau về, bởi vì công việc của mình ở Thượng Hải phải làm xong rồi mới được từ chức, có điều ngày mai Ngô Hạo đưa mình về Thượng Hải, tuần sau lại về Bắc Kinh, chờ anh ấy hoàn toàn có thể thu xếp việc ở Thượng Hải, sẽ cố định ở đây..."

.....

Hai người cứ quay quay nói chuyện tình của Hứa Ôn Noãn ở Bắc Kinh một lúc lâu, mãi đến khi lên được tầng ba của khách sạn, đi trên hành lang dài khoảng mười mét, Tần Chỉ Ái mới hồi phục lại tinh thần: "Ồ? Đây không phải là phòng riêng sao? Hai người chúng ta cần một phòng riêng lớn như vậy làm gì?"

Tần Chỉ Ái vừa định hỏi nhân viên phục vụ: "Dưới lầu còn chỗ không?" Hứa Ôn Noãn cười hì hì cắt đứt lời cô: "Tiểu Ái, mình nói mời cơm cậu chỉ là nói đùa thôi, nơi sang trọng như vậy, sao mình lại dám mời cậu đến đây chứ, nói thật cho cậu biết, hôm nay mình đưa cậu đến ăn tiệc một bữa tiệc."

"Ăn tiệc một bữa tiệc? Chẳng lẽ còn có người khác sao?" Tần Chỉ Ái vừa mới hỏi xong, nhân viên phục vụ đã đẩy cửa phòng 3011, bên trong nghe âm thanh âm ỉ, giống như là có rất nhiều người.

Hứa Ôn Noãn không lên tiếng như trên mặt lại giống như chê cô phí lời,

liền nhanh chóng kéo cô đi vào.

Tần Chỉ Ái vừa ngồi vào ghế, theo bản năng liền nhìn người trong phòng, sau đó tầm mắt liền nhìn về phía người đang ngồi ở ghế chủ tiệc: Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 198: Đôi Mắt Có Chút Giống (8)

Ánh đèn trong phòng mở ra sáng loáng, hấn lại bị ánh đèn chói nhất chiều xuống, gò má trắng nõn lại bị chiếu giống như đồ sứ hoàn mỹ.

Hôm nay hấn mặc một chiếc áo màu đen, com lê, áo khoác tùy ý khoát lên phía sau ghế dựa, hai nút áo được mở ra, có vẻ rất nhàn nhã.

Ngồi bên phải hấn là Lục Bán Thành, không biết đang nói gì với hấn, thỉnh thoảng hấn lại cười cười.

Biểu hiện của hấn rất ôn hòa, ngoan cổ, môi không động, chỉ nghe người khác nói, tình cờ lúc Lục Bán Thành cười đến run người, hấn lại liếc người kia một chút, sau đó Lục Bán Thành sẽ ngưng cười, lại tiếp tục nói chuyện.

"Vợ tôi đến rồi!" Ngô Hạo phát hiện Hứa Ôn Noãn đang đứng gần cửa, lập tức để ly nước trong tay xuống, đứng lên đi về phía cô: "Bà xã em đến rồi sao? Mau qua đây ngồi."

Tuy rằng Ngô Hạo gọi Hứa Ôn Noãn nhưng Tần Chỉ Ái vẫn chưa hoàn hồn, liền bị Hứa Ôn Noãn kéo đi, tới hai vị trí bên cạnh Ngô Hạo ngồi xuống.

Ngô Hạo đầu tiên trải khăn ăn cho Hứa Ôn Noãn, sau đó rót một chén nước ấm đưa cho Hứa Ôn Noãn: "Uống một ly nước đi, anh sẽ lập tức gọi họ đem thức ăn lên."

Cho dù qua nhiều năm như vậy nhưng Ngô Hạo vẫn đối xử với Hứa Ôn Noãn như bảo bối.

Trong nháy mắt, Tần Chỉ Ái lại nhớ lại thời niên thiếu, cô bị Hứa Ôn Noãn kéo đi gặp Ngô Hạo, sau đó lúc bọn họ gặp nhau đụng phải hấn.

Ngĩ lại, Tần Chỉ Ái không nhĩn đợc ngắg đầu lên nhĩn về hướg Cồ Dư Sinh ở phĩa đĩi diện mình một chũt.

Cồ Dư Sinh đặg chào hỏi Hứa Ôn Noãn, lúc thu lại tầm mắt lại nhĩn thấy tầm mắt của Tần Chỉ Ái, mi tâm hắ khẽ động, liền nhĩn mặt Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái bị hắ nhĩn đến nổi cứg người, sau đó hắ lại không nói gì thu lại tầm mắt, sau đó lại hỏi Lục Bán Thành đặg nói chuyện với mình: "Cậ vừa mới nói cái gì?"

Món ăn lúc trước Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn thích đều đợc gọi đầy đủ.

Đợi không tới một phũt, nhĩn viên phục vụ liền bưng khay bắt đầu hạ món ăn xuống.

Hôm nay có không ít người, đa số là bạn cấp ba của Cồ Dư Sinh và Ngồ Hạo.

Tần Chỉ Ái có đôi lần gặp bọn họ lúc đi chơi chung cùng với Hứa Ôn Noãn và Ngồ Hạo, nhưng cũng chỉ là quen chứ không hề biết, hiện tại cái tên Tần Chỉ Ái đối với mọi người đều xa lạ rồi!

Lục Bán Thành không có học chung cấp ba với bọn họ, nhưng tốt nghiệp trung học liền bị gia đình đư đi nước ngoài du học, vì thế đây là lần đầu tiên hắ nhĩn thấy Hứa Ôn Noãn.

Đợi đến lúc rượu lên, hắ cùng với nhữg người khác cạn chén xong, liền nâng rượu về phĩa Hứa Ôn Noãn, quay về nói với Ngồ Hạo: "Chuột, cậu không giới thiệu sao?"

Ngồ Hạo kéo vai Hứa Ôn Noãn, tự hào nói: "Vợ của tôi, Hứa Ôn Noãn." Sau đó nghiêng đầu quay lại với Hứa Ôn Noãn nhẹ giọng nói: "Đây là người mà anh đã nói với em, Lục Bán Thành, là người không thèm tiếp nhận cơ nghiệp của gia đình, lại thích cầm tiền đi đầu tư mấy bộ phim truyền hình,

Lục thiếu."

Hứa Ôn Noãn nghe cách giới thiệu của Ngô Hạo mà mỉm cười, sau đó liền tự nhiên hào phóng đứng lên cùng Lục Bán Thành cạn ly, sau đó cùng uống hết rượu trong ly.

Đợi đến khi Hứa Ôn Noãn ngồi xuống, tầm mắt Lục Bán Thành liền chuyển sang Tần Chỉ Ái: "Còn... vị này đây?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 199: Đôi Mắt Có Chút Giống (9)

"Người này tôi cũng có thể giới thiệu với mọi người một chút..." Ngô Hạo cách người của Hứa Ôn Noãn duỗi tay về phía Tần Chỉ Ái: "Đây là bạn thân nhất của bà xã tôi, Tần Chỉ Ái."

Nói xong, Ngô Hạo liền quay đầu về phía Tần Chỉ Ái khẽ mỉm cười: "Tiểu Ái, đây là Lục Bán Thành, tôi mới giới thiệu cho Ôn Noãn xong."

Tần Chỉ Ái khẽ gật đầu một cái, bung ly rượu trước mặt, đứng lên cùng Lục Bán Thành nhẹ nhàng chạm cốc, nhẹ giọng nói: "Chào anh Lục tiên sinh."

"Chào cô, Tần tiểu thư." Lục Bán Thành lễ phép cười với Tần Chỉ Ái một cái, sau đó lại uống hết rượu trong ly, chờ Tần Chỉ Ái ngồi xuống, hắn mới ngồi xuống.

Bởi vì toàn bộ người trong phòng hầu như không ai nhận ra Tần Chỉ Ái nên Ngô Hạo mới từ tay phải Lục Bán Thành giới thiệu với Cố Dư Sinh: "Tiểu Ái, anh Sinh, anh còn nhớ không?"

Tần Chỉ Ái khẽ gật đầu một cái, ngón tay cầm ly rượu vì căng thẳng mà dùng lực mạnh hơn một chút.

"Anh Sinh, đây chính là người lúc trước em đã nhắc với anh, bạn thân nhất của vợ em, Tần Chỉ Ái." Ngô Hạo thấy Tần Chỉ Ái gật đầu mới quay về hướng Cố Dư Sinh mở miệng.

Cố Dư Sinh nghe Ngô Hạo nói, chậm rãi mở mắt nhìn mặt Tần Chỉ Ái, sau đó tầm mắt liền nhìn đôi mắt của cô, im lặng nhìn chằm chằm, như là đang quan sát cái gì.

Tần Chỉ Ái bị hấn nhìn đến nổi tim đập nhanh hơn, cô hơi rũ mắt, liền nâng ly rượu đưa về phía hấn, bắt chuyện để che dấu căng thẳng của mình: "Chào anh, Cố tiên sinh."

Lục Bán Thành còn chìm đắm trong lời nói của Ngô Hạo, tò mò nhìn Ngô Hạo một chút, lại nhìn Cố Dư Sinh nói: "Lần trước là lần nào? Máy người đi đánh lẻ hả?"

Cố Dư Sinh không lên tiếng, nhìn thẳng không để tâm đến lời nói của Lục Bán Thành, hấn nhìn về phía Tần Chỉ Ái khẽ gật đầu một cái, xem như là đáp lại lời chào của cô, sau đó liền dờ tằm mắt, không đứng dậy, chỉ là bung ly rượu lên, giờ hướng về phía cô, ý đáp lại.

Lát sau mọi người lại bàn đến chuyện Ngô Hạo một về Bắc Kinh gây dựng sự nghiệp.

Cố Dư Sinh từ đầu đến cuối chỉ nói chuyện với Lục Bán Thành ngồi bên cạnh hấn, làm cho người ta không muốn nói chuyện với hấn.

Sau khi ăn cơm xong mọi người đều có tặng hai, vì vậy tan tiệc rất sớm.

Tần Chỉ Ái vốn định về nhà nhưng Hứa Ôn Noãn lại kéo cô không chịu buông, muốn cùng đi "Hoàn kim lộng lẫy" chơi một chút.

Hai người lâu như vậy không gặp mặt, Tần Chỉ Ái muốn cùng Hứa Ôn Noãn ở lâu thêm một chút, ở nhà cũng không có chuyện gì, liền đồng ý.

Mấy người bọn họ đều uống rượu, vì vậy bên tài xế của Lục Bán Thành và Cố Dư Sinh lái một chiếc xe đã đặt trước, chở mọi người đi qua.

Tần Chỉ Ái Hứa Ôn Noãn Ngô Hạo và ba người đàn ông ngồi một chiếc, những người còn lại ngồi trên một chiếc khác.

Lúc Tần Chỉ Ái đến, bọn họ đã đặt phòng trước, chọn luôn rượu, Lục Bán Thành ôm micro hát.

Lúc cấp ba, Hứa Ôn Noãn chính là bá chủ trong lĩnh vực ca hát, đã nhiều năm như vậy, vẫn không hề thay đổi, cô vừa ngồi vào ghế đã chiếm đoạt hết sân khấu, hát hết bài này đến bài khác.

Lúc hát đến bài "Tình yêu Hiroshima" Hứa Ôn Noãn kéo Tần Chỉ Ái hát cùng mình.

Hứa Ôn Noãn hát trước, hát chính là giọng nam, mọi người nghe tiếng hát của cô đều vui vẻ như thường không có biểu hiện kích động.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 200: Đôi Mắt Có Chút Giống (10)

Đợi đến Tần Chỉ Ái, vì cô hát lệch tone nên vừa mở miệng liền khiến mọi người nhìn cô, bao gồm cả Lục Bán Thành.

"Bạn thân của vợ Chuột đẹp quá, thanh tân thoát tục,..." Lục Bán Thành ngoẹo cổ nhìn Tần Chỉ Ái, quay đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh một cái, sau đó lại nhìn quần áo trên người Tần Chỉ Ái một lần, lại nói tiếp: "... Quần áo trên người cô ấy, cũng không phải hàng hiệu gì, nhưng làm sao lại có thể cho người ta cảm giác sáng con mắt, cô bé này thật là quá đẹp!"

Cố Dư Sinh không biết có nghe thấy lời của Lục Bán Thành nói hay không, sắc mặt lệch lạc ngồi trên ghế salon, bưng một ly rượu không trả lời.

Lục Bán Thành cũng không để ý tiếp tục nhìn Tần Chỉ Ái chăm chăm một lúc, bỗng nhiên ngạc nhiên "A" một tiếng, sau đó đi đến trước mặt Cố Dư Sinh, bỗng nhiên tỉnh ngộ mở miệng: "Tôi nhớ rồi tôi nhớ rồi! Ở trên bàn cơm, Chuột đã nói với anh, chính là ngày anh mời bọn em đến nhà ăn cơm, hẳn nói cô gái kia a!"

"Em nhớ Chuột nói, bạn thân của vợ hẳn hình dáng rất giống Tiểu Khẩu..."

Lục Bán Thành vừa nói, lại chuyển đầu về phía Tần Chỉ Ái nhìn cô chăm chăm, quan sát một chút: "Ồ, anh đừng nói nha, không lưu ý thì không thể nào biết được, cô bé này thật giống Tiểu Khẩu..."

"Có điều nói lời công đạo thì cô bé này đẹp hơn tiểu Khẩu nhiều, Tiểu Khẩu trang điểm tuy rằng rất đẹp nhưng cũng không có loại sạch sẽ vốn có của cô bé này... Có điều loại sạch sẽ này không phải người phụ nữ nào cũng có... Hơn nữa trên mặt Tiểu Khẩu dù sao cũng đã đụng tới dao kéo, còn cô

bé này là đẹp tự nhiên thuần khiết, thật đáng yêu, còn có đường viền hoàn mỹ nha... Đúng mặt trái xoan tiêu chuẩn,... Ừm nếu như Tiểu Khấu trước đây không động tới dao kéo thì cô bé này giống tới bốn phần, sau khi phẫu thuật đúng là có đẹp hơn một chút..."

Lục Bán Thành lâu bầu đánh giá một hồi lâu, như là tìm điểm giống nhau, nghiêng đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh: "Anh Sinh, anh cũng có cảm giác cô ấy rất giống phải không?"

Cố Dư Sinh vẫn không có phản ứng lại trước những lời nói của Lục Bán Thành, khi nghe đến lời này, hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn lướt qua Tần Chỉ Ái.

Cô bé cầm micro, cùng Hứa Ôn Noãn đứng đối mặt dưới ánh đèn.

Da mặt cô trắng nõn nhẵn nhụi không nhìn thấy lỗ chân lông, môi cô đóng lại mở ra phát ra âm thanh uyển chuyển êm tai.

Lục Bán Thành nhìn Cố Dư Sinh đánh giá Tần Chỉ Ái, liền hỏi thúc hởi: "Có phải thật sự rất giống Tiểu Khấu không?"

Cố Dư Sinh nghe Lục Bán Thành hỏi, mới ngưng nhìn Tần Chỉ Ái, sau đó giơ ly rượu lên chậm rì rì uống một hớp, sau đó mới trả lời Lục Bán Thành: "Hình như khá giống, nhất là đôi mắt."

"Đôi mắt?" Lục Bán Thành vừa mới hớp một ngụm rượu, nghe như vậy suýt nữa phun hết ra ngoài: "Anh chọc em phải không? Đôi mắt của Tiểu Khấu và đôi mắt của cô ấy giống nhau ở đâu chứ? Hai người họ... không giống nhất chính là đôi mắt, bởi vì mắt hai người họ không giống nhau cho nên ban đầu em mới không thấy hai người họ có nhiều chỗ giống nhau..."

Đôi mắt... không giống nhất?

Cố Dư Sinh nhíu mày, không trả lời Lục Bán Thành, mà quay đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

Hắn nhìn cô một hồi lâu, càng nhìn càng cảm thấy mắt của cô rất giống

đôi mắt của Tần Chi Ái...

Chương 201→300

- Chương 201: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (1)
Chương 202: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (2)
Chương 203: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (3)
Chương 204: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (4)
Chương 205: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (5)
Chương 206: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (6)
Chương 207: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (7)
Chương 208: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (8)
Chương 209: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (9)
Chương 210: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (10)
Chương 211: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (1)
Chương 212: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (2)
Chương 213: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (3)
Chương 214: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (4)
Chương 215: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (5)
Chương 216: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (6)
Chương 217: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (7)
Chương 218: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (8)
Chương 219: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (9)
Chương 220: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (10)
Chương 221: Vợ Người Ta (1)
Chương 222: Vợ Người Ta (2)
Chương 223: Vợ Người Ta (3)
Chương 224: Vợ Người Ta (4)
Chương 225: Vợ Người Ta (5)
Chương 226: Vợ Người Ta (6)
Chương 227: Vợ Người Ta (7)
Chương 228: Vợ Người Ta (8)
Chương 229: Vợ Người Ta (9)
Chương 230: Vợ Người Ta (10)
Chương 231: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Đáng Sao? (1)
Chương 232: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (2)
Chương 233: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (3)
Chương 234: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (4)
Chương 235: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (5)
Chương 236: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (6)
Chương 237: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (7)
Chương 238: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (8)
Chương 239: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (9)
Chương 240: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (10)
Chương 241: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (1)
Chương 242: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (2)
Chương 243: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (3)
Chương 244: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (4)
Chương 245: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (5)
Chương 246: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (6)

Chương 247: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (7)
Chương 248: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (8)
Chương 249: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (9)
Chương 250: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (10)
Chương 251: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (1)
Chương 252: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (2)
Chương 253: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (3)
Chương 254: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (4)
Chương 255: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (5)
Chương 256: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (6)
Chương 257: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (7)
Chương 258: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (8)
Chương 259: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (9)
Chương 260: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (10)
Chương 261: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (1)
Chương 262: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (2)
Chương 263: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (3)
Chương 264: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (4)
Chương 265: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (5)
Chương 266: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (6)
Chương 267: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (7)
Chương 268: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (8)
Chương 269: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (9)
Chương 270: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (10)
Chương 271: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (1)
Chương 272: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (2)
Chương 273: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (3)
Chương 274: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (4)
Chương 275: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (5)
Chương 276: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (6)
Chương 277: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (7)
Chương 278: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (8)
Chương 279: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (9)
Chương 280: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (10)
Chương 281: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (1)
Chương 282: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (2)
Chương 283: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (3)
Chương 284: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (4)
Chương 285: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (5)
Chương 286: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (6)
Chương 287: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (7)
Chương 288: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (8)
Chương 289: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (9)
Chương 290: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (10)
Chương 291: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (1)
Chương 292: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (2)
Chương 293: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (3)
Chương 294: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (4)
Chương 295: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (5)

Chương 296: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (6)
Chương 297: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (7)
Chương 298: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (8)
Chương 299: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (9)
Chương 300: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (10)

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 201: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (1)

Hắn nhìn cô một hồi lâu, càng nhìn càng thấy mắt của cô và Lương Đậu Khẩu giống nhau... Hai mắt đều to, con ngươi đen kịt, giống như hai viên đá Hắc Diệu thượng hạn.

Nếu phải tìm điểm khác nhau, chính là Lương Đậu Khẩu thích trang điểm, mà cô trang điểm cũng không đẹp như Lương Đậu Khẩu, hào hoa phú quý, tóc thẳng thanh thuần, vì vậy nên mắt của cô so với Lương Đậu Khẩu còn sạch sẽ thanh thuần hơn mấy phần...

"Sao lại không nói chuyện?" Lục Bán Thành thấy Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái một lúc lâu cũng không lên tiếng, lại hỏi hắn một câu.

Cố Dư Sinh bị Lục Bán Thành lay tỉnh, mới nhận ra Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn đã hát xong bài "Tình yêuHiroshima" rồi.

Hai người họ hát xong lúc nào vậy?

Cố Dư Sinh nhú mày, nhìn chằm chằm cô bé xa lạ, lại thất thần?

"Choáng váng sao?" Lục Bán Thành thấy Cố Dư Sinh vẫn không phản ứng, liền giơ tay lên, quơ quơ trước mặt hắn, bởi vì hắn uống rượu nên nói chuyện cũng to gan hơn một chút: "Anh bị bạn thân của Hứa Ôn Noãn hớp hồn rồi sao?"

Cố Dư Sinh nghe như một câu chuyện cười, cười khẽ một tiếng: "Cô ta đẹp hay xấu liên quan gì đến tôi? Đừng có ở đó đoán mò."

"Em đoán mò? Vừa rồi là ai..."

Lục Bán Thành ỷ vào rượu muốn ngủ biện nhưng vừa nói được một nửa, Cố Dư Sinh liền lên tiếng: "Xong chưa hả? Tôi thấy cậu ăn no không có chuyện gì làm phải không? Vẫn là nói về người không quan trọng, cậu lại có hứng thú nói mãi như vậy, đi tìm cô ta đi, đừng có nói với tôi, tôi không có hứng thú!"

.....

Ca sĩ Ôn Noãn hát xong được Ngô Hạo kéo vào trong lòng, đưa một ly nước trái cây cho cô.

Hứa Ôn Noãn chán ở trong ngực Ngô Hạo, làm nũng muốn được hôn.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy cảnh này, có chút e lệ, lại tùy tiện tìm một chỗ để ngồi.

Lúc này trong phòng cũng không có ai hát, không có âm nhạc, chỉ có tiếng người reo hò cụng ly, không yên tĩnh chút nào.

Lúc Tần Chỉ Ái đưa tay muốn lấy nước trái cây, lại nghe thấy tiếng Lục Bán Thành hỏi: "Choáng váng hả? Anh bị bạn thân của Hứa Ôn Noãn hớp hồn rồi sao?"

Bạn thân của Hứa Ôn Noãn? Là cô sao?

Động tác cầm ly nước trái cây của cô lập tức dừng lại, cô theo âm thanh quay đầu, nhìn thấy Lục Bán Thành và Cố Dư Sinh đang ngồi cách đó không xa.

Lúc cô ngồi cùng bọn họ, có một người đàn ông đang ngồi, một người khác đang đánh bài, hai người hết sức tập trung nghiên cứu bài của mình.

Mà cô ngồi ở một góc khuất, ở giữa còn có hai người họ, Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành không chú ý đến cô, tiếp tục nói chuyện với nhau, tiếng nói của bọn họ rất nhỏ, nếu lúc này có nhạc, cô chắc chắn sẽ không nghe thấy.

"Cô ta đẹp hay xấu liên quan gì đến tôi? Đừng có ở đó đoán mò."

"Em đoán mò? Vừa rồi là ai..."

"Xong chưa hả? Tôi thấy cậu ăn no không có chuyện gì làm phải không? Vẫn là nói về người không quan trọng, cậu lại có hứng thú nói mãi như vậy, đi tìm cô ta đi, đừng có nói với tôi, tôi không có hứng thú!"

Lục Bán Thành nghe liền biết Cố Dư Sinh đã mất kiên nhẫn nên không có tiếp tục xoay quanh đề tài này, mà là nói chuyện của hắn.

Nhưng Tần Chỉ Ái vẫn lẳng lặng nhìn gò má của Cố Dư Sinh, lại không cẩn thận nghe được, trong đầu của cô cứ luẩn quẩn những câu nói hắn nói với Lục Bán Thành.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 202: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (2)

Liên quan gì đến tôi?

Có một câu nói thế nào nhỉ?

"Tôi không sợ bạn nói về tôi trước mặt người khác, chỉ sợ bạn nói tôi không liên quan gì đến bạn."

Trong những năm tháng còn trẻ, rõ ràng hắn đã từng có một đoạn thời gian đối xử rất tốt rất tốt với cô, tốt đến nỗi hắn vì cô mà vui vẻ, cô còn suýt nữa đem lời yêu nói ra, sao cuối cùng, hắn đã biến cô thành một kẻ không có dính líu gì đến cuộc đời hắn, biến cô thành một người không hề quan trọng.

Đây hình như là lần thứ hai hắn dùng từ "Không quan trọng" để nói về cô thì phải.

Rõ ràng cô biết rằng hắn đã quên cô, nhưng dù là bao nhiêu lần đi chăng nữa, những lúc nghe những lời như vậy từ trong miệng hắn, cô vẫn cảm thấy rất đau lòng.

Tần Chỉ Ái không biết mình đã ngồi bao lâu, mãi đến khi Hứa Ôn Noãn từ người Ngô Hạo chạy đến bên cạnh cô, cô mới tỉnh táo lại, sau đó phát hiện mắt mình chưa xót đến đồ một tầng sương.

Cô sợ bị Hứa Ôn Noãn phát hiện mình có điểm bất thường, nhanh chóng cúi đầu bưng nước trái cây trên bàn uống một hớp, cố gắng đè xuống khổ sở trong lòng, sau đó mới miễn cưỡng cười, lại cùng Hứa Ôn Noãn nói chuyện vui vẻ như trước.

Vì trong lòng khó chịu nên cô nói không nhiều, đa số là Hứa Ôn Noãn lúi lo nói.

Tình cò nói đến nơi vui vẻ nhất, Tần Chỉ Ái cố gắng cười, nhưng dù cười, mắt cô vẫn cảm thấy đau mỗi.

Cô không muốn người khác nhìn thấy mình như vậy, liền nói với Hứa Ôn Noãn là đi vệ sinh, rồi khỏi không khí ngột ngạt trong phòng.

Tần Chỉ Ái ở trong nhà vệ sinh một lúc lâu mới sùng sò trở về phòng.

Hứa Ôn Noãn nhìn thấy cô đi vào, lập tức bỏ Ngô Hạo ra, nhào tới trước mặt cô, kéo cánh tay cô cười hì hì, sau đó lại nói tiếp chuyện đang nói dở trước khi cô đi vệ sinh.

Cố Dư Sinh vẫn ngồi ở vị trí ban đầu, nhưng không biết Lục Bán Thành đã đi đâu, hắn ngồi trên ghế salon cầm điện thoại di động, bấm gì đó, qua vài phút, hắn đứng lên ôm áo khoác đi về phía Ngô Hạo nói: "Tôi còn có chuyện, về trước."

Trong phòng những người đang chơi vui vẻ đều lập tức dừng lại chào hắn.

"Anh Sinh, phải đi rồi sao?"

"Anh Sinh, không thể ở lại chơi một chút nữa sao?"

.....

"Đúng rồi, có phải số điện thoại của anh đã thay đổi rồi không? Một người đàn ông mặc áo màu xanh lam cầm di động đứng lên.

Cố Dư Sinh dừng bước, tư thế lười nhác: "Số nào?"

"Chính là số... 152..." Người đàn ông đó hình như chỉ nhớ rõ ba con số, vừa nói, vừa mở danh bạ lên tìm.

cd không chờ hắn tìm được số điện thoại mà đọc ra, mở miệng trước đọc 11 chữ số: "152*****56?"

Tần Chỉ Ái ngồi cách đó không xa khi nghe thấy dãy số có mười một chữ số này thì ngẩng đầu lên, nhìn về Cố Dư Sinh.

Mười một chữ số này, không thể quen thuộc hơn nữa, từ lâu cô đã có thể đọc lầu lầu rồi.

Đây là dãy số năm đó hần viết cho cô.

Nhưng cũng chính là số trên tờ giấy kia hần viết lại không giống với hai chữ số cuối mà hần đọc lúc nãy... Hần nói là 56, nhưng trên giấy lại viết là 65.

"Đúng đúng đúng,... chính là số điện thoại này." Người đàn ông mặc áo xanh lam khẳng định.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 203: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (3)

"Ừm, số kia dù có gọi đến cháy máy cũng không được đâu, đó đã là số cũ rồi!" Cố Dư Sinh nhàn nhạt giải thích hai câu, sau đó mới đọc một dãy số khác: "Số của tôi bây giờ là..."

Sau đó hắn nói gì, Tần Chỉ Ái cũng không thèm nghe, trong đầu đều lớn vồn lại con số của hắn đã cho cô, nhưng mà tại sao so với số thật sự của hắn lại khác?

"Tiểu Ái, Tiểu Ái?" Hứa Ôn Noãn gọi một lúc lâu, Tần Chỉ Ái đang nhìn chăm chăm trên màn ảnh lớn cũng không phản ứng, đành phải đưa tay lắc lắc vai của cô: "Sao tự nhiên cậu lại dờ ra?"

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, nở nụ cười xin lỗi Hứa Ôn Noãn: "Thật ngại quá, vừa vừa bỗng nhiên nghĩ đến chuyện khác."

"Chuyện gì a..." Hứa Ôn Noãn hiếu kỳ cười cười hỏi.

"Không có chuyện gì, hình như mình quên mua thuốc cho mẹ mình rồi." Tần Chỉ Ái tùy tiện tìm một cái cớ để nói với Hứa Ôn Noãn, sau đó tầm mắt liền tìm trong phòng một lần, đã không nhìn thấy bóng dáng của Cố Dư Sinh.

Dừng lại một chút, cô lại mở miệng hỏi Hứa Ôn Noãn: "Ôn Noãn, mình cũng không thể ở lại lâu nữa, không bao lâu nữa cậu cũng quay về Bắc Kinh, mình còn phải mua thuốc cho mẹ, tối nay mẹ mình còn chưa có uống thuốc nữa."

"Được rồi, vậy mình đưa cậu đi."

"Không cần..."

.....

Đã nói là không cần rồi nhưng Hứa Ôn Noãn vẫn đưa Tần Chỉ Ái đến cửa phòng lớn.

Tần Chỉ Ái chờ Hứa Ôn Noãn quay trở lại "vàng son lộng lẫy", mới quay người đi về đường lớn.

Trước cửa "Vàng son lộng lẫy" không cho taxi ra vào, Tần Chỉ Ái chỉ có thể đi dọc theo lối đi bộ, đi đến trước trạm taxi.

Trên đường đi qua một chiếc cầu nhỏ, Tần Chỉ Ái mới từ trên cầu bước xuống liền nhìn thấy Cố Dư Sinh đang đứng bên đường nhận điện thoại, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Xe của hắn dừng ở ven đường, hai chân gạt động đậy, không biết hắn nói gì đó, nói được một lúc, hắn còn từ trong xe tìm một điều thuốc, châm lửa, sau đó đứng bên cạnh xe, vừa hút thuốc vừa nói chuyện điện thoại.

Cố Dư Sinh nghe điện thoại cũng không lâu, thuốc cũng mới hút được một nửa, hắn đã bấm điện thoại, không lên xe ngay mà còn quay người nhìn cây cối bên đường lấp lánh ánh đèn trang trí, từ từ hút thuốc.

Kỳ thật Tần Chỉ Ái cũng không ngờ ngay lúc này sẽ đụng phải Cố Dư Sinh, những vấn đề lúc ở trong "Vàng son lộng lẫy" còn đang khiến cô khó chịu.

Cô thật sự muốn biết, lúc trước Cố Dư Sinh tại sao lại viết sai số điện thoại cho cô?

Không cần thận, vẫn là không cần thận đúng không?

Tần Chỉ Ái không dám suy nghĩ theo hướng khác, nhưng cô cũng đâu thể quyết định xem Cố Dư Sinh đi đâu.

Cố Dư Sinh nghe được tiếng bước chân, ngậm lấy thuốc nghiêng đầu

nhìn quét qua người cô.

Bước chân Tần Chỉ Ái dừng lại một hồi, cuối cùng vẫn đi về phía trước hai bước, lễ phép chào hỏi hắn: "Cố tổng."

Cố Dư Sinh gật đầu với cô một cái, sau đó vì còn ngậm một ngụm khói thuốc, hắn liền hạ thuốc lá xuống, khách sáo hỏi: "Cô cũng phải về rồi sao?"

"Ừ" Có lẽ vì Cố Dư Sinh đột nhiên nói chuyện với cô, Tần Chỉ Ái cũng dững cảm hơn một chút, cô chỉ chỉ chỗ sau lưng Cố Dư Sinh: "Tôi đến đây gọi xe taxi."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 204: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (4)

Cố Dư Sinh "Ừm" một tiếng, không nói nữa, lại tiếp tục gơ tay đưa thuốc lá lên miệng.

Trong chốc lát, khói thuốc lượn lờ bay ra từ hơi thở của hắn.

Tần Chỉ Ái nhìn hắn không hé răng nói gì, đi qua bên cạnh hắn, dừng ở trạm đón taxi.

Cô nhìn chằm chằm ngay phía trước, tình cờ nhìn thấy một chiếc xe chạy ngang qua, cuối cùng vẫn quay lại nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Có một vài chuyện, cô biết đáp án rất rõ.

Hắn và cô không phải là những người ở cùng một thế giới, cô y vào thân phận của Lương Đậu Khẩu mới có thể xuất hiện bên cạnh hắn, nhưng Tần Chỉ Ái thì không phải như vậy, cô rất khó mới có thể được gặp hắn, vì vậy, nếu bây giờ cô không hỏi, có thể cả đời cũng không thể biết được đáp án.

Nghĩ đến đây, Tần Chỉ Ái hít sâu một hơi, nở nụ cười, như là bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì, tùy ý hỏi: "Không phải anh đã nhớ nhầm số điện thoại của mình rồi chứ?"

"Ừ." Cố Dư Sinh ngậm thuốc đáp một tiếng, sau đó không hiểu sao cô lại nói đến những chuyện này, liền nhìn cô một cái, buồn bực "Hả?" một tiếng.

"Lúc ở Vàng Sơn lộng lẫy, tôi nghe thấy anh nói số điện thoại cho người khác là số lúc học cấp ba anh vẫn dùng, chúng ta không phải học cùng trường sao? Anh đã cho bạn tôi số điện thoại của anh, nhưng số mà anh đọc lúc này lại không giống số đó cho lắm." Tần Chỉ Ái ngoẹo cổ, tỏ vẻ như

đang nhớ lại chuyện cũ, sau đó tiếp tục nói: "...Hình như số đuôi là 56 mới đúng, nhưng mà anh lại đọc là 65..."

Tần Chỉ Ái không phải không nghĩ tới chuyện trực tiếp hỏi hấn lúc trước tại sao lại cho cô số điện thoại sai.

Bởi vì cô sợ, nghe từ hấn những lời vô tình, cho nên mới đổi từ "tôi" thành "bạn của tôi".

Tần Chỉ Ái dừng một chút, lại tiếp tục nói: "...Người bạn của tôi thích anh, đã xảy ra chuyện gì cụ thể thì tôi không rõ lắm nhưng tôi biết là anh cho cô ấy số điện thoại, cô ấy rất vui mừng, mỗi ngày cứ nói tới khoe lui bên lỗ tai tôi, vì vậy tôi cũng thuộc luôn số của anh..."

Nghe đến đó, Cố Dư Sinh rút cuộc hiểu chuyện, thậm chí khi hấn nghe đến chữ cuối cùng còn giật giật khöhe môi một chút, sau đó dập thuốc, ngữ điệu thanh đạm trả lời: "Trong số điện thoại của tôi, ngoại trừ ba số đầu, còn lại tám số sau là tám số trong số chứng minh nhân dân của tôi, vì vậy số điện thoại đó tôi nhớ rất rõ..."

Hấn nhớ rất rõ... Vậy hấn không cần thận viết nhầm sao?

Tần Chỉ Ái đang không biết làm sao để có được đáp án của Cố Dư Sinh, hấn lại mở miệng: "Bạn của cô gọi con số 65 mà tôi viết thì không thể gọi được, đây số này là tôi muốn nói cho cô ấy biết, đừng quấy rầy tôi..."

Lúc tròn trẻ, có rất nhiều cô gái qua lại với hấn, bởi vậy con số đuôi 65 kia có thể giúp hấn tránh được bao nhiêu là phiền toái.

Một con số không tồn tại, nói cho người gọi biết: đừng làm phiền hấn...
Mấy từ này cứ liên tục lặp đi lặp lại bên tai Tần Chỉ Ái hồi lâu, cô mới hiểu rõ ý trong lời nói của hấn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 205: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (5)

Số không có thật, cố ý nói đừng làm phiền hần... Câu này lặp đi lặp lại bên tai Tần Chỉ Ái một hồi lâu, cô mới hiểu được ý của hần.

Thì ra hần biết rõ số đó hoàn toàn không tồn tại, nên mới viết cho cô, là hần cố ý.

Tần Chỉ Ái không kìm lòng được, nắm chặt tay, cô cố gắng duy trì vẻ mặt vững vàng như không hề có chuyện gì, tiếp tục giả bộ dùng dáng vẻ đang nói chuyện phiếm, tò mò hỏi: "Số điện thoại giả giống số thật như vậy, có khi nào anh cho nhầm số không?"

"Sao có thể chứ?" Cố Dư Sinh không chút do dự hỏi ngược lại bốn chữ: "Từ trung học cơ sở tôi đã chơi như vậy rồi, cũng chưa bao giờ cho nhầm người."

Tần Chỉ Ái nhìn thấy biểu hiện chắc chắn của Cố Dư Sinh như vậy, đã hoàn toàn hiểu rõ.

Đúng vậy, hần làm sao có thể nhầm lẫn được? Hần luôn thông minh như vậy, chẳng lẽ hai số điện thoại mà hần lại không nhớ rõ chứ?

Vậy nên tám năm trước không phải là hần không cẩn thận viết sai số điện thoại mà là cố ý viết sai.

Vậy là lúc hần đưa số điện thoại cho cô, hần đã không muốn đến rồi?

Cô không phải không nghĩ đến khả năng này nên mới giả vờ hỏi, nhưng cô lại không nghĩ tới cuối cùng hần lại cho một đáp án mà cô sợ nhất.

Tần Chỉ Ái đứng tại chỗ, không phản ứng, bởi vì cô sợ, sợ mình động

một chút, nước mắt sẽ cuộn cuộn trào ra, cho nên cô cũng chỉ có thể duy trì tư thế đó, vẫn tỏ vẻ bản thân không có gì bất thường.

Cố Dư Sinh nhìn cô không nói gì cũng im lặng, hẩn lấy điện thoại ra nhìn giờ, sau đó lễ phép nhìn Tần Chỉ Ái nói: "Tôi đi trước."

Tần Chỉ Ái tốn sức lực rất lớn mới miễn cưỡng cười yếu ớt, gật đầu một cái.

Người đàn ông kia còn chưa nói câu "tạm biệt" đã đi vòng qua đầu xe, ngồi vào xe, đạp chân ga chạy đi.

Mãi cho đến khi xe chạy rất xa, Tần Chỉ Ái mới nhìn chằm chằm hướng xe chạy về phía mình, cô không dám nhìn chiếc xe vừa mới rời đi của Cố Dư Sinh, sau đó đưa tay ra vẫy một chiếc xe taxi, ngồi vào.

Lúc cô mở miệng nói địa điểm đến với tài xế lái xe mới phát hiện âm thanh của mình không biết từ lúc nào đã trở nên nghẹn ngào như vậy.

.....

Đến hội quán, Tần Chỉ Ái cầm túi đã để trước ở trong bãi xe rồi đi đến nhà vệ sinh.

Cô khóa cửa một gian phòng, những giọt nước mắt cô nín nhịn này giờ liền tuông trào.

Cảm giác đau lòng nhất trên thế giới không phải là người bạn thích không thích bạn mà là những ký ức mà bạn nhớ mãi không quên, thì ra chỉ là một loạt những dối lừa.

Tám năm... tám năm ròng cô nhớ nằm lòng số điện thoại của hẩn, thì ra chỉ là đồ giả, chỉ là một thứ không tồn tại... Những năm gần đây, mỗi khi nằm mơ nhìn thấy hẩn lơ hện, cô sẽ lại lo lắng cho hẩn, có phải ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì không, số điện thoại của hẩn mới không liên lạc được.

Giờ cô mới biết, thì ra ngày cô nhớ mãi không quên trong suốt tám năm, chỉ là một chuyện cười.

Cô chờ đợi, đợi đến cuối cùng, lại biến thành uổng công vô ích.

Tần Chỉ Ái không biết mình khóc bao lâu, đợi tâm tình ổn định lại, cô mới rửa mặt, trang điểm, sau đó nhìn dáng vẻ của Lương Đậu Khẩu trong gương, ngây ngẩn hồi lâu, mới thu dọn tất cả mọi thứ trở lại xe.

....

Lúc Tần Chỉ Ái lại xe về biệt thự, xe của Cố Dư Sinh đã ở trước cửa nhà, hắn đang dập thuốc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 206: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (6)

Tất nhiên hắn đã trở về nhà... Tần Chỉ Ái ở hội quán khó khăn lắm mới điều chỉnh lại tâm tình, bây giờ trong lòng lại chập trùng gợn sóng.

Giờ phút này cô thật sự không muốn nhìn thấy Cố Dư Sinh.

Cô vừa nhìn thấy hắn, trong lòng lại cảm thấy khổ sở, cô không diễn kịch tốt như Lương Đậu Khẩu.

Cô sợ mình không thể khống chế được tâm tình, bây giờ mà nhìn thấy Cố Dư Sinh nhất định sẽ không chịu đựng được, vì vậy nên khi nhìn thấy hắn, cô liền nhanh chóng đạp thắng xe, chạy từ từ với tốc độ chậm nhất.

Cố Dư Sinh xuống xe, đi lên bậc thang, nhập mật mã, vào biệt thự.

Đợi đến khi cửa đóng lại, Tần Chỉ Ái mới từ từ tăng tốc độ, lái xe vào nhà, đậu cạnh xe của Cố Dư Sinh.

Tắt máy xe, cô cũng không nhanh chóng xuống xe mà mở túi trên ghế phụ lái, bật điện thoại di động của chính mình ra, kiểm tra xem điện thoại có đang ở chế độ yên lặng không, xác định trên người cô không có bất cứ manh mối nào liên quan đến Tần Chỉ Ái, cô mới đẩy cửa xe, cầm túi chậm rì rì đi đến cửa nhà.

Tần Chỉ Ái đứng trước cửa nhà một lúc lâu, bình ổn lại tâm tình, xác định khi mình gặp Cố Dư Sinh sẽ không làm bất cứ chuyện gì thất thố thì mới từ từ nhập mật khẩu, mở cửa đi vào nhà.

Quản gia nghe thấy tiếng động cũng tới đón, giúp cô lấy dép lê: "Thật đúng lúc, tiểu thư, thiếu gia cũng vừa mới về."

Tần Chỉ Ái khẽ gật đầu một cái, đem túi đưa cho quản gia, khom lưng thay giày, lúc đứng lên, chân chừ một lúc mới hỏi: "Thiếu gia đâu?"

"Thiếu gia lên lầu rồi." Quản gia cười híp mắt đặt túi xuống ghế salon: "Tiểu thư, cô có đói bụng không, có muốn ăn khuya không?"

Buổi tối Tần Chỉ Ái rất ít khi ăn vặt, nhưng bây giờ cô lại cực kỳ không muốn lên lầu, liền đồng ý với đề nghị của quản gia "Ừ" một tiếng.

Ăn khuya xong, Tần Chỉ Ái cũng không lên lầu ngay mà ngồi trên ghế salon trong phòng khách cùng quản gia coi một bộ phim gia đình.

Đợi đến lúc quảng cáo, Tần Chỉ Ái mở miệng: "Bà mang một ly nước lên cho anh ấy đi."

"Được." Quản gia lập tức đi vào phòng ăn, trong chốc lát liền bưng một ly nước nóng lên lầu.

Khi quản gia quay lại, Tần Chỉ Ái vẫn nhìn chăm chăm màn hình tivi, nhẹ giọng hỏi một câu: "Thiếu gia đang bận sao?"

"Không, lúc tôi lên lầu thiếu gia vừa mới tắm xong, cậu ấy đang nhận điện thoại, bây giờ đã đi đến thư phòng rồi." Quản gia tất nhiên không nhận thấy chuyện gì bất thường, thành thật trả lời.

Bây giờ Cố Dư Sinh đến thư phòng rồi sao? Vậy bây giờ cô lên lầu, về phòng giả bộ ngủ, sẽ không đụng mặt bất hòa với hấn đúng không?

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái để ly nước trong tay xuống, đứng dậy: "Tôi lên lầu ngủ trước, bà cũng ngủ sớm một chút."

Quản gia: "Tiểu thư ngủ ngon."

Tần Chỉ Ái không hé răng, mang dép lê quay đi.

Bởi vì lúc ở hội quán cô cũng đã tắm rồi, mà đang lại ở nhà Cố Dư Sinh, cô cũng không thể tẩy trang, vì vậy khi Tần Chỉ Ái trở lại phòng ngủ cũng

chỉ đi đánh răng, sau đó đóng cửa phòng, tắt đèn, bò lên giường.

Cô ôm chần, Tần Chỉ Ái lại nghĩ tới những lời của Cố Dư Sinh nói với cô lúc đứng ven đường, sau đó lại nghĩ tới những năm tháng cô kiên trì yêu hắn, mắt lại nóng lên.

Cũng không biết ngơ ngẩn trong chua chát khó chịu bao lâu, Tần Chỉ Ái dần dần ngủ thiếp đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 207: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (7)

Cô không thật sự ngủ, trong giấc mơ đôi khi lại rải rác những hình ảnh của Cố Dư Sinh trong quá khứ, cô nghe thấy tiếng "răng rắc" vang lên, cô theo bản năng mở mắt nhìn, thấy cửa phòng bị đẩy ra, ánh đèn ngoài hành lang chiếu vào phòng, Cố Dư Sinh mặc quần áo ngủ ở nhà đang từ từ chậm chậm đi vào.

Đến khi Cố Dư Sinh đóng cửa lại, trong phòng lại trở nên tối đen, một loạt âm thanh xột xoạt, phần giường bên cạnh cô nặng nề chùn xuống.

Trong chăn vốn có chút lạnh, bởi vì hần nằm vào mà dần dần trở nên ấm áp.

Tần Chỉ Ái nghĩ mình vẫn còn nằm mơ, trở mình nhắm mắt lại lần nữa.

Cô ngủ như không ngủ, nửa mê nửa tỉnh một hồi lâu, rốt cuộc lúc mọi thứ yên tĩnh trở lại, cô thật sự muốn ngủ say, nhưng bỗng nhiên cô cảm thấy trước ngực trở nên nặng nề, trên người giống như bị một tảng đá lớn đè lên, khiến cô không thể thở nổi, cô nhúu nhúu mày giật giật cơ thể theo bản năng, sau đó bên tai lại nghe thấy một tiếng rên trầm thấp quen thuộc.

Tiếng kêu này quá chân thật, Tần Chỉ Ái đột nhiên mở mắt ra, dựa vào ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ nhìn một vòng trong phòng, sau đó mới kinh ngạc phát hiện việc mình nhìn thấy Cố Dư Sinh vào phòng không phải là mơ mà là thật.

Lúc này người đàn ông kia nằm ở phía sau cô, một tay đỡ dưới cổ cô, một tay ôm ngang ngực cô, mình tư thế rất thân mật, có lẽ lúc cô ở trong ngực hần đã dựa hai cái, đã làm cho cơ thể của cô dán chặt vào người của hần rồi.

Cách hai người là áo ngủ của hắn và váy ngủ của cô, Tần Chỉ Ái có thể tinh tường cảm giác được dục vọng trên người Cố Dư Sinh, cô không kiềm lòng được run cầm cập, sau đó người đàn ông kia từ môi di chuyển xuống cổ cô, lại như có như không ngậm vành tai cô.

Thân thể Tần Chỉ Ái cứng đờ, sau đó run rẩy, hơi thở của hắn truyền khắp cơ thể của cô.

Nhịp tim Tần Chỉ Ái không kiểm soát được một lúc lâu, cô mới biết Cố Dư Sinh đang muốn làm gì.

Nụ hôn của hắn vẫn dịu dàng giống như tối qua vậy, nhưng trong lòng Tần Chỉ Ái không phải ngọt ngào như tối qua mà thay vào đó là từng trận chua xót đau đớn.

Tối hôm qua cô bị sự dịu dàng của hắn làm cho mơ hồ rồi.

Sao cô có thể quên, hắn đối với cô dịu dàng như vậy thực chất là đang dối xử với Lương Đậu Khẩu, không phải Tần Chỉ Ái.

Mà cô lại ngu ngốc như vậy, cả ngày còn cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào...

Tần Chỉ Ái trong lòng hắn chẳng là cái thá gì cả, tám năm trước không phải, không, nói đúng hơn, ngay từ lúc bắt đầu, hắn đã không coi cô là ai cả, những hồi ức cô nhớ mãi không bao giờ quên cũng chỉ là đơn phương mà thôi...

Cô muốn dùng tất cả các biện pháp tránh xa hắn, nhưng cô lại đang dùng thân phận của Lương Đậu Khẩu.

Cô cũng biết lúc này cô không nên dùng suy nghĩ của Tần Chỉ Ái làm bản thân rối bời, cô là Lương Đậu Khẩu, cô cầm tiền của Lương Đậu Khẩu, tất nhiên phải làm tốt những chuyện cô đã được giao.

Nhưng khi Cố Dư Sinh để cô nằm ngang trên giường, lúc hắn cúi đầu

hôn môi cô, cô vẫn không nhìn được nhẹ nhàng nghiêng đầu, tránh khỏi môi của hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 208: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (8)

Cố Dư Sinh vốn đã ngủ thiếp đi, là cô lặn đến bên cạnh hắn, hắn mơ mơ màng màng ngủ, không biết là mơ hay thật, vẫn u mê ôm lấy cô.

Thân thể của cô mềm mại thơm phức, thỉnh thoảng lại nhúc nhích trong lòng hắn, hắn nhất thời không nhận được, trong cơ thể lại có phản ứng...

Hắn không hoàn toàn tỉnh lại từ trong mơ, vì vậy nên không thể nhìn thấy sự khác thường của cô, thấy cô nghiêng đầu, hắn cũng nghiêng đầu bắt lấy môi cô, ấn môi mình vào.

Môi của hắn vừa nóng bỏng vừa ấm áp, lúc chạm vào môi cô, thân thể cô chấn động một cái, sau đó liền liên tục vận vẹo.

Hắn mơ cái gì vậy... Mi tâm Cố Dư Sinh khẽ nhú, bởi vì cảm nhận được trốn tránh của cô, hắn có chút tức giận, đưa tay giữ cằm của cô, cố định đầu của cô lại, cúi đầu mút môi cô.

Không ngờ trong mơ cô lại giãy dụa càng mạnh hơn... Hắn cũng không tin trong mơ mà hắn cũng không chinh phục được cô... Cố Dư Sinh vừa âm thầm nghĩ, vừa tăng thêm sức giữ cằm của Tần Chỉ Ái, dịu dàng ban đầu của hắn từ từ biến thành mạnh bạo cắn hôn, thấy cô không có phản ứng, liền mở hàm răng của cô, tàn nhẫn hôn như mưa to gió lớn.

Lúc Cố Dư Sinh dương dương tự đắc, bản thân có thể chinh phục được cô ngay cả trong giấc mộng, cô lại dùng tay đẩy mạnh đầu của hắn.

Bởi vì hắn không hề phòng bị, suýt chút nữa bị cô đẩy xuống người, hắn lại dùng lực đè ép lên người cô, sau đó tàn nhẫn hôn cô, một tay liền tháo nút váy ngủ của cô.

Cô càng dẩy dụa mạnh mẽ hơn, khiến hấn không thể mở nút.

Hấn đang nằm mơ thấy chuyện quái quỷ gì đây?

Cố Dư Sinh thầm mắng một câu, tức giận dùng lực xé vấy ngủ "rẹt" một tiếng, vấy bị xé thành hai nửa, sau đó hấn liền sờ lên làn da của cô.

Cảm giác trong giấc mơ thật chân thực, chân thực đến nỗi khiến hấn say mê, hấn cảm nhận được thân thể của cô có phản ứng, liền thở hổn hển buông môi cô ra, muốn đi thẳng vào vấn đề...

Tần Chỉ Ái không phải không nghĩ tới việc cô cứ cho rằng bản thân mình là Lương Đậu Khẩu mà trải qua đêm nay.

Cô cũng thử căn nhắc nhần nhin, nhưng tối nay cô lại nghe được những lời Cố Dư Sinh nói cho cô biết, hấn cố ý viết sai số điện thoại cho cô, điều này ảnh hưởng quá lớn đến tâm trạng của cô, cô thật sự không làm được, không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra để đối mặt với hấn, vì vậy khi hấn sắp đi thẳng vào vấn đề, cô càng điên cuồng giãy dụa, trong miệng bật ra lời nói: "Em không muốn, tối nay em không muốn, anh buông em ra..."

Cố Dư Sinh hoàn toàn chìm đắm trong giấc mộng và sức hấp dẫn mà thân thể cô mang lại, hoàn toàn không chú ý những gì cô nói, liền đi thẳng vào vấn đề chính.

Hấn cảm thấy quá tốt đẹp, tốt đẹp đến nỗi hấn muốn cúi đầu hôn lên môi cô.

Vừa mới đụng vào môi cô, hấn còn chưa đưa lưỡi vào miệng cô đã bị cô cắn thật mạnh giống như một người điên, giống như muốn cắn đứt lưỡi hấn.

Sau lưng Cố Dư Sinh căng thẳng một trận, theo phản xạ có điều kiện dùng sức bấm cầm của cô, cứu chiếc lưỡi đáng thương của mình.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 209: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (9)

Đau đớn khiến hắn rất tức giận, không hề nghĩ ngợi mở miệng mắng cô: "Em cắn trên mặt anh làm gì? Có bản lĩnh thì cắn bên..."

Chữ "dưới" cuối cùng còn chưa nói xong, đầu lưỡi đã bị cắn đau đớn, Cố Dư Sinh hít một ngụm khí lạnh, sau đó hắn mới từ từ phản ứng lại, thì ra đau đớn chân thật như vậy, hắn không phải đang nằm mơ...

Cố Dư Sinh mở mắt, liền nhìn thấy người phụ nữ ở dưới thân mình.

Môi cô bị hôn đến đỏ hồng, như một đóa hoa đang nở rộ, trên cổ cô hiện đầy những dấu hôn to nhỏ, còn chỗ bị hắn gặm cắn lại có dấu răng nhàn nhạt... Xuống chút nữa là hình ảnh nơi hắn và cô đang hợp lại cùng nhau,... Hắn hoàn toàn tỉnh táo lại.

Thì ra những gì hắn cho là đang nằm mơ lại là sự thật... Tần Chỉ Ái dưới thân hắn lại dẫy dụa, khiến cả người hắn đều run lên, dục vọng đang chôn trong cơ thể cô lập tức trở nên to lớn, hắn không nhịn được nhẹ nhàng ấn vào hai lần, sau đó cô cũng dẫy dụa điên cuồng như vậy, tay cũng vồ lên người hắn.

Hắn không hề phòng bị, bị cô cào vài đường, liên tiếp hai lần bị cô làm đau, hắn lại càng tức giận, thở phì phò giơ tay lên bắt cánh tay của cô, tàn nhẫn đặt lên đỉnh đầu của cô: "Em phát điên gì vậy?"

Tầm mắt hắn bỗng nhìn thấy đôi mắt cô đỏ hồng, như là khóc, hoặc là muốn khóc, những lời nói nặng nề của hắn liền dừng lại.

Cô ý thức được hắn đã bình tĩnh, cũng không dẫy dụa nữa, cô nhìn ánh mắt của hắn, giống như có một làn nước, hắn cho rằng khi cô nói chuyện sẽ mang theo âm thanh nức nở khóc, không ngờ lại là một âm điệu rất bình

tĩnh: "Tối nay em hơi mệt, không muốn làm, anh có thể buông em ra không?"

Thân thể Cố Dư Sinh run rẩy, nhiệt tình trong cơ thể lập tức tiêu tan hết một nửa.

"Được không?" Cô thấy rất lâu hần cũng không nhúc nhích, lại mở miệng nhẹ nhàng hỏi một lần nữa, chỉ là lúc nói đến chữ cuối cùng, vẫn không thể ổn định lại tâm tình, âm thanh có chút run rẩy.

Âm thanh run rẩy này khiến cho đáy lòng của Cố Dư Sinh đau đớn, hần căng thẳng không nói gì, rút khỏi thân thể cô, nằm lên nửa bên giường còn lại.

Bên trong lập tức trở nên yên tĩnh.

Cố Dư Sinh nhìn trần nhà, không còn buồn ngủ chút nào.

Đêm nay cô có chút không bình thường... Đã xảy ra chuyện gì, tâm tình không tốt sao?

Cố Dư Sinh theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái bên cạnh, hần muốn hỏi, giật giật môi những cuối cùng cũng không hỏi, trầm mặc quay đầu tìm thuốc lá trong tủ đầu giường, vừa tìm thấy lại nghĩ đến cô đang ở bên cạnh hần, sau đó lại bực bội ném thuốc lá ra ngoài, nện lên tủ ở cách đó không xa, phát ra một tiếng phịch nhẹ nhàng.

Cố Dư Sinh quay đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái, cô nằm quay lưng về phía hần, bóng lưng dù rất bình tĩnh nhưng trong đầu hần lại hiện lên hình ảnh cô khóc.

Tâm tình không tệ bỗng trở nên buồn bực, trong lòng như bị cái gì đè nặng, hần cảm thấy cả người đều không thoải mái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 210: Cô Chờ Đợi Vô Ích Rồi (10)

Cố Dư Sinh lăn qua lộn lại mấy lần, thay đổi vài tư thế, cuối cùng vén chăn lên đi vào nhà vệ sinh.

Cố Dư Sinh tắm nước lạnh, lúc từ trong nhà tắm đi ra, nhìn trên giường lớn một chút, Tần Chỉ Ái núp ở trong chăn, khiến cho gió cũng không thổi lọt, chỉ thấy một ít tóc trên đỉnh đầu của cô.

Tâm tình hần lúc vừa mới dội nước lạnh lên rất khó khăn mới bình ổn được, trong nháy mắt lại trở nên loạn thêm bảy tám phần, hần bước nhanh vào phòng thay đồ, chọn một bộ quần áo chỉnh tề, lần này đi ra ngoài cũng không nhìn đến Tần Chỉ Ái ở trên giường, liền cầm bóp tiền đi ra khỏi phòng ngủ, tâm tình khó chịu nên tiếng đóng cửa của hần đặc biệt lớn.

Quản gia ngủ mê man ở dưới lầu nghe thấy tiếng hần đóng cửa liền tùy tiện khoác một cái áo khoác rồi chạy ra, sau đó nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Cố Dư Sinh từ trên lầu đi xuống.

Lúc Cố Dư Sinh đi xuống lầu lấy ra một điều thuốc hút, lúc đưa vào miệng lại động đến lưỡi bị Tần Chỉ Ái cắn, hần đau đến nổi nhếch môi, liền tức giận ném thuốc lá vào thùng rác.

Quản gia nhìn thấy bộ dạng này của hần cũng không dám nói gì, còn nhích về phía vách tường, đợi đến lúc Cố Dư Sinh ra khỏi nhà, lái xe rời đi, quản gia mới mở miệng thở hổn hển, chạy về phòng ngủ đóng cửa lại trước, sau đó bà không nhịn được lại liếc mắt nhìn lên lầu.

Thiếu gia và tiểu thư hòa hợp chưa được mấy ngày lại cãi nhau sao?

Nếu không phải trên khay trà trong phòng khách còn có thuốc của Cố Dư Sinh sau khi ăn xong phải uống, bà còn tưởng rằng chuyện mấy ngày nay

Cố Dư Sinh ở nhà chỉ là mơ.

-

Cố Dư Sinh bị Tần Chỉ Ái cắn bị thương ở lưỡi, hắn phải ăn cháo bốn ngày, bốn ngày này hắn lại giống như lúc trước, không về nhà.

Ngày thứ năm, là thứ hai, công ty sẽ họp cổ đông vào cuối tháng này.

Lúc trước hắn bị thương, Tiểu Vương mang rất nhiều tài liệu đến nhà cho hắn ký, sau đó hắn về công ty làm, những tài liệu chưa dùng đến cũng sẽ không mang theo.

Mãi đến thứ sáu trước giờ mở hội nghị hai tiếng đồng hồ, lúc Cố Dư Sinh vừa lòng ngồi trong văn phòng xem lại tài liệu mới nhớ tới văn kiện kia còn ở trong thư phòng của biệt thự.

Cố Dư Sinh không do dự trực tiếp cúi người mở chế độ rảnh tay của điện thoại trên bàn làm việc, vừa mới chuẩn bị nói quản gia tìm văn kiện lấy xuống trước, sau đó hắn sẽ để Tiểu Vương qua lấy, hắn liền nghĩ tới người phụ nữ kia trong nhà.

Đã qua bốn năm ngày rồi, tâm tình của cô ta hắn là đã tốt lên rồi chứ...

Đầu ngón tay của Cố Dư Sinh dừng lại giữa không trung, thất thần trong chốc lát, mới thản nhiên hạ mi mắt, không chút biến sắc gọi điện thoại về nhà.

Quản gia nhận điện thoại, nhận ra đây là dãy số ở văn phòng, không chờ hắn nói chuyện đã hô: "Thiếu gia."

"Trong thư phòng có một văn kiện, bà tìm rồi chuẩn bị lại kỹ càng, khoảng nửa tiếng nữa Tiểu Vương sẽ đến lấy." Cố Dư Sinh dặn dò rất ngắn gọn.

"Được, thiếu gia." Quản gia nhẹ giọng đáp, cho rằng Cố Dư Sinh sẽ

không nói tiếng nào cúp máy như ngày thường, ai biết lúc này bà chờ hồi lâu cũng không thấy hấn dập máy.

Chẳng lẽ hấn quên cúp máy?

Quản gia vừa chuẩn bị lên tiếng thăm dò, trong điện thoại liền nhận được truyền đến âm thanh của Cố Dư Sinh: "Cô ấy có khỏe hay không?"

Cô ấy? Chỉ là một giây, quản gia liền quản ứng lại, lại hỏi: "Tiểu thư sao? Cô ấy, cô ấy mấy ngày nay..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 211: Mỗi Ngày Hấn Thay Đổi Một Chút (1)

"Cô ấy, mấy ngày nay... mấy ngày nay..." Quản gia cảm thấy giống như bị nghẹn họng, nói đi nói lại mấy chữ đó rất nhiều lần cũng chưa nói tới trọng điểm, cuối cùng còn ngậm miệng lại.

Cố Dư Sinh đã chờ đến nổi nóng ruột, giờ còn không nghe thấy tăm hơi, nhất thời nổi điên lên dữ tợn hét vào điện thoại: "Mấy ngày nay mấy ngày nay, bà nói xong rồi hả? Mở miệng có một chữ mà cứ nói đi nói lại, cuối cùng là mấy ngày nay làm sao?"

Một giây trước khi Cố Dư Sinh nói xong, giây sau quản gia còn chưa mở miệng, hấn lại ác liệt nói một câu: "Có nghe tôi hỏi không? Bà câm rồi hả?"

Quản gia bị hấn chửi một trận, cũng không dám do dự nữa đành hoảng báo cáo với hấn: "Đêm đó ngài đi xong tiểu thư liền sốt cao, ăn gì ói đó, tôi muốn đưa cô ấy đi bệnh viện nhưng cô ấy lại không chịu, sốt đến bốn mươi độ.

Cái gì? Đêm hấn đi, cô bắt đầu phát sốt?

Cố Dư Sinh nhăn mày, vừa định mở miệng hỏi quản gia câu "Có đưa cô ấy đi khám chưa" đã nghe thấy quản gia nói câu tiếp theo, nhất thời liền la lên: "Cô ấy sốt đầu óc bà cũng cháy rồi sao? Cô ấy nói không đến bệnh viện bà cũng sẽ không đưa cô ấy đến bệnh viện sao? Xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho tôi biết? A? làm phản rồi phải không, tôi không tồn tại phải không?"

"Không phải không phải..." Quản gia trong điện thoại yếu ớt giải thích: "Phải,... là tiểu thư nói tôi đừng báo cho ngài biết, tiểu thư không muốn làm phiền ngài..."

Hồ hấp của Cố Dư Sinh bởi vì câu nói này mà căng thẳng.

Không muốn làm phiền... Đây hình như là lần thứ ba hắn nghe dạng câu nói này...

Nếu như không phải trùng hợp hôm nay có văn kiện cần phải lấy, gọi điện thoại về nhà, thuận miệng hỏi thăm cô, hắn sẽ không biết cô bị bệnh phải không?

Lửa giận trong lòng hắn hầu như không còn, thay vào đó là cảm giác mơ hồ đau, hắn nuốt nước bọt hai lần, âm điệu mang theo một chút lo lắng mà chính hắn cũng không cảm thấy được: "Tôi sẽ về nhà..."

Nói xong, Cố Dư Sinh cầm chìa khóa và bóp tiền trên bàn, hắn vừa mới nghe tai nghe, bên trong liền truyền đến âm thanh vội vàng của quản gia: "Thiếu gia, bây giờ tiểu thư không sao rồi, tôi đã gọi bác sĩ đến, châm cứu cho tiểu thư, khuya hôm trước cô ấy đã xuống giường... Chỉ là..."

Chỉ là... Cố Dư Sinh nghe thấy quản gia còn có chuyện khác muốn báo cáo, hắn lại nhíu mi, liền đem điện thoại áp vào tai lần nữa.

Dừng một lát, trong điện thoại lại truyền đến âm thanh bất an của quản gia: "Chỉ là tôi cảm thấy hai ngày nay tiểu thư có chỗ không ổn, trước đây lúc cô ấy rảnh rỗi thường sẽ ở nhà nghe nhạc đọc sách, hoặc là đi đến nhà kính trồng hoa, nhưng lần này tiểu thư không hề làm gì, ăn cơm rất ít, thậm chí có khi còn không ăn, mấy ngày nay tôi nhiều lần nhìn thấy tiểu thư nằm nhào trên ban công nhìn ngoài cửa sổ chờ người ra, tôi gọi cô ấy mấy lần, cô ấy cũng không phản ứng..."

Dừng một chút, quản gia lại lo lắng nói: "Thiếu gia, cậu nói xem tiếp tục như thế tiểu thư có phải sẽ bị tâm bệnh không?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 212: Mỗi Ngày Hẳn Thay Đổi Một Chút (2)

Cố Dư Sinh cầm ống nghe, suy nghĩ những lời nói của quản gia, không nói gì.

Ngày đó cô chống cự hẳn như vậy, hẳn đã cảm thấy cô có tâm sự gì rồi, ôm tâm tình không tốt như vậy mấy ngày, cô còn chưa quên sao?

Quản gia nói cả ngày cô cứ chờ người ra, sao lại như vậy? Tiếp tục như vậy, chẳng phải sẽ bị bệnh trầm cảm sao?

"Thiếu gia, thiếu gia?" Quản gia thấy đầu dây bên kia không có phản ứng, không nhận được mở miệng lên tiếng.

Cố Dư Sinh bị gọi liền phục hồi tinh thần, hẳn suy nghĩ một chút, mới nhàn nhạt mở miệng: "Tiểu Vương có việc, không đến được, bà đem văn kiện đưa cho tiểu thư, để cô ấy đưa tới." Ngừng một chút, hẳn lại nói: "Buổi tối không cần chuẩn bị, tôi đưa cô ấy ra ngoài ăn."

Quản gia nghe xong sửng sốt, mới vội vã "Vâng" một tiếng.

Cố Dư Sinh không nói nữa, cúp máy.

Hắn ngồi trên ghế làm việc, mở máy vi tính, vừa nhập mật mã, liền nghĩ đến chuyện mình đã cấm Lương Đậu Khẩu lên gặp hắn, liền cầm điện thoại bàn gọi cho thư ký: "Nói trước với quầy tiếp tân, lát nữa khi Lương tiểu thư đến thì để cho cô ấy lên phòng làm việc của tôi."

-

Tần Chỉ Ái cầm văn kiện được thư ký của Cố Dư Sinh dẫn lên phòng làm việc của hắn.

Thư ký tiếp tục đẩy cửa ra, cung kính mời: "Lương tiểu thư, mời vào."

Tần Chỉ Ái nói "Cảm ơn", cất bước đi vào.

Cố Dư Sinh không có trong phòng làm việc, trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng máy tính trên bàn làm việc của hắn phát ra tiếng sa sa sa.

Tần Chỉ Ái đứng ở cửa không đi vào trong, cô đơn giản nhìn phòng làm việc của hắn một hồi, cảm thấy diện tích lớn đến kỳ lạ, phong cách bày trí cũng đơn giản, hướng nam là một cửa sổ sát đất, rất sạch sẽ, hướng đông là một tủ sách, phía bắc có hai cánh cửa, một là phòng nghỉ ngơi, một cánh là phòng ăn.

Quản gia chỉ nói cho cô biết Cố Dư Sinh cần văn kiện này, Tiểu Vương và các tài xế khác đã có việc nên để cô lái xe đi một chuyến.

Vì vậy Tần Chỉ Ái quan sát phòng làm việc của hắn xong cũng đi tới bàn làm việc của hắn để văn kiện xuống, chuẩn bị chào hỏi thư ký rồi đi về.

Cô còn chưa đi tới trước cửa phòng làm việc, cửa đã bị đẩy ra, Cố Dư Sinh đi vào, đi bên cạnh còn có thư ký Trương của hắn.

Thư ký Trương đưa cho hắn hai tập tài liệu: "Cố tổng, hai tài liệu này cần anh ký tên."

Cố Dư Sinh còn chưa nhận, đã nhìn thấy Tần Chỉ Ái, hắn nói với thư ký một chút, ra hiệu cô cầm tài liệu cần thiết ra bàn làm việc, sau đó liền đi tới trước mặt Tần Chỉ Ái: "Đưa văn kiện tới?"

Tần Chỉ Ái khẽ gật đầu, thoáng nghiêng người chỉ về phía bàn làm việc nơi vừa mình vừa mới để văn kiện xuống: "Đề ở đó."

"Ừ" Cố Dư Sinh không hề liếc mắt nhìn, kéo vai Tần Chỉ Ái đi đến sofa, để cô ngồi xuống, thấp giọng nói: "Em ngồi xuống trước, lát nữa anh có việc muốn nói với em."

Nói xong Cố Dư Sinh liền đứng lên đi đến trước mặt thư ký.

Lúc hắn nhận tài liệu, lại nói với thư ký: "Pha cho cô ấy tách trà."

Thư ký Trương lễ phép trả lời: "Vâng", liền đi ra khỏi văn phòng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 213: Mỗi Ngày Hẳn Thay Đổi Một Chút (3)

Cố Dư Sinh tựa trên bàn làm việc, cẩn thận nhìn tài liệu, hẳn không nói chuyện với Tần Chỉ Ái, phòng làm việc lại yên ắng trở lại.

Khoảng năm phút trôi qua, thư ký Trương bưng một chén trà đi vào, dịu dàng đặt ở trước mặt Tần Chỉ Ái, sau đó liền đi đến bên cạnh Cố Dư Sinh.

Trong phòng làm việc lại yên tĩnh, Cố Dư Sinh để tài liệu trên bàn làm việc, cầm viết ký tên.

Thư ký Trương ôm lấy tài liệu, lại nhắc nhở Cố Dư Sinh: "Cố tổng, tất cả mọi người đều đang chờ anh ở phòng họp rồi."

Cố Dư Sinh nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, quay đầu nói với Tần Chỉ Ái: "Anh đi họp một chút, ở đây chờ anh?"

Để cô ở trong phòng một mình không phải cũng giống như ở nhà sao, vẫn sững sờ ngẩn người?

"Quên đi.." một giây trước vừa mới nói xong, giây sau hẳn lại bác bỏ ý định của chính mình, hẳn cầm tập văn kiện Tần Chỉ Ái mang đến, sau đó lại đi đến trước mặt cô, lôi cổ tay cô, kéo cô đi theo: "Đi thôi, đi họp với anh."

Đi họp? Cô cũng không phải người trong công ty hẳn, cũng không biết bọn họ họp cái gì, đi theo cũng nghe không hiểu...

"Em ở đây chờ anh là được rồi..."

Cố Dư Sinh không nhìn thẳng vào mắt Tần Chỉ Ái, lôi cô đến phòng hội nghị, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong phòng, giúp cô kéo một chiếc ghế dựa, sau khi để cô ngồi xuống mới nói với mọi người mở

miệng nói: "Bắt đầu đi."

Đến khi hội nghị thật sự bắt đầu, Tần Chỉ Ái mới biết những điều cô biết lại ít như vậy.

Mọi người mở miệng ra đều nói về thuật ngữ chuyên ngành, cái gì mà phân tích thị trường, cái gì mà chỉ tiêu, biến động thì trường chứng khoán gì đó... Nghe vào tai cô giống như là nghe thiên thư, hội nghị vừa mở được một nửa, cô đã cảm thấy buồn ngủ.

Trong cơn buồn ngủ mông lung, có một con chuột được nhét vào tay cô, cô giật mình tỉnh táo lại, liền thấy có một màn hình máy tính không biết từ lúc nào đã ở trước mặt mình, trên màn hình là trò chơi cờ tỉ phú.

Cô nhận ra máy tính xách tay này là của Cố Dư Sinh, cô trở mắt, quay đầu nhìn về phía hắn.

Trên mặt hắn hoàn toàn không có bất kỳ một biểu hiện nào, nhìn chăm chăm người đang thuyết trình, giống như đang rất tập trung tinh thần.

Có cờ tỉ phú làm bạn, thời gian trôi qua nhanh hơn rất nhiều.

Hội nghị vừa kết thúc, Cố Dư Sinh cầm điện thoại di động đi xa khỏi Tần Chỉ Ái, nghe điện thoại.

Trên đường đến nhà vệ sinh, Tần Chỉ Ái đi ngang qua Cố Dư Sinh, vừa vặn nghe được âm thanh hắn nói: "Ừm, sáu giờ đi, trước sáu giờ các người đến là được rồi."

Đến khi Tần Chỉ Ái ra khỏi nhà vệ sinh, Cố Dư Sinh đã cúp điện thoại, đứng ở cửa phòng họp, không biết hắn nói gì với thư ký Trương, thỉnh thoảng thư ký Trương lại gật đầu một cái, sau đó thư ký Trương liền ôm tài liệu và máy tính xách tay của Cố Dư Sinh quay đi, Cố Dư Sinh lúc này mới ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng nhìn thấy cô, ánh nhìn dừng lại hai giây, liền cất bước đi đến trước mặt cô, nói: "Đi thôi."

Đi vào thang máy, điện thoại trong túi Cố Dư Sinh lại vang lên vài tiếng, là một tin nhắn do Lục Bán Thành gửi tới: "Xong rồi, đã liên hệ với mọi người, lát nữa sẽ đến khách sạn Bốn mùa."

Cố Dư Sinh vừa định cất điện thoại di động, trên màn hình lại hiện lên một tin nhắn, vẫn là do Lục Bán Thành gửi tới: "Hôm nay anh phát điên hả? Bỗng nhiên bắt mọi người đi ra ngoài chơi?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 214: Mỗi Ngày Hẳn Thay Đổi Một Chút (4)

Cố Dư Sinh không trả lời, làm như không thấy cái điện thoại di động, nhét vào trong túi, sau đó mới nói chuyện mà lúc này hẳn muốn nói với cô: "Đêm nay tham gia một buổi dạ hội với anh."

-

Ý nghĩ đầu tiên của Tần Chỉ Ái sau khi nghe câu nói này là Cố Dư Sinh muốn mình cùng hẳn tham gia dạ tiệc, đến khi đến khách sạn Bốn mùa, cô mới hiểu được dạ tiệc ở đây chỉ là mấy người bạn của hẳn tụ tập ăn chơi đơn thuần mà thôi.

Hội họp như vậy, lúc cô được Cố Dư Sinh đón trong cơn mưa gió bão bùng đêm đó đã từng nhìn thấy một lần.

Có điều ngày đó cô chỉ là một vị khách qua đường, cũng chỉ vội vã xem qua một lúc, không có tham gia.

Cô cũng không hy vọng mình có thể tham gia, dù sao những cuộc hội họp như vậy cũng là hoạt động cá nhân của Cố Dư Sinh, hẳn ước gì cô có thể cách xa hẳn mà, sao có thể dẫn cô đến những chỗ như thế này chứ?

Vì vậy nên lúc đi vào phòng riêng, cô có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh dường như đoán được nghi hoặc của cô, sau khi bắt chuyện với Vương tổng xong, lúc ôm cánh tay cô đi vào, liền tiến tới bên tai cô nhỏ giọng giải thích: "Có mấy người bạn thân, các cô ấy muốn anh đưa em tới."

Nghe Cố Dư Sinh nói xong, lúc này Tần Chỉ Ái mới đi đến cửa sổ sát đất ngồi trên ghế salon cạnh một vài người nổi tiếng mặc trang phục hoa lệ

lộng lẫy.

Lúc Tần Chỉ Ái lấy thân phận của Lương Đậu Khấu tất nhiên đã sớm được dạy bảo, vì vậy mấy người kia Tần Chỉ Ái đều biết hết, họ đều là những người tương đối quen thuộc với Lương Đậu Khấu.

Một người trong số đó là Lâm tiểu thư, ánh mắt sắc bén vô cùng, vừa nhìn thấy Tần Chỉ Ái đã ngừng nói chuyện với người bên cạnh, vẫy tay gọi: "Tiểu Khấu."

Sau đó mấy người kia đều quay lại nhìn, ánh mắt đầy nhiệt tình bắt chuyện với Tần Chỉ Ái, sẵn tiện gọi cô đến ngồi.

Cố Dư Sinh không đi theo, nói với cô: "Em chơi với họ đi, anh đến bên kia."

Sau đó đợi Tần Chỉ Ái gật đầu, hắn mới buông cánh tay của cô ra.

Lúc này Tần Chỉ Ái đóng vai Lương Đậu Khấu, tất nhiên phải tỏ vẻ thân thiết với mấy người này, giống như có quen biết với bọn họ, bọn họ nhiệt tình bắt chuyện như vậy, cô cũng phải có chút nhiệt tình.

Vì vậy Tần Chỉ Ái không chút do dự cong khóe môi cười với mấy người nổi tiếng kia, một nụ cười xán lạn, sau đó liền giả bộ mừng rỡ đi đến chỗ bọn họ, líu ra líu ríu trò chuyện.

Quả nhiên gặp người quen cô sẽ trở nên vui vẻ, Cố Dư Sinh đứng tại chỗ nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái đang cười với đám người kia, lúc này mới yên tâm quay người đi tới chỗ Lục Bán Thành bên kia.

.....

Ăn xong bữa cơm tối, Cố Dư Sinh nhìn Tần Chỉ Ái tụ tập với mọi người, không biết đang vui vẻ bàn tán chuyện gì đó, cũng không quấy rầy cô, cùng Lục Bán Thành đi đến gian trong chơi đánh bài.

Vận may của Cố Dư Sinh đêm nay không tệ, liên tục thắng mấy ván, đối mặt với vẻ mặt bất mãn oán giận của Lục Bán Thành hắn cũng hờ hững liếc mắt nhìn, không nói gì, chỉ rũ mi mắt xếp bài của mình.

Cố Dư Sinh chơi đến khoảng chừng mười giờ, điện thoại của Vương tổng ở bên cạnh hắn leng keng kêu một tiếng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 215: Mỗi Ngày Hẳn Thay Đổi Một Chút (5)

Tất cả đều là tin nhắn, anh ta vừa lấy bài vừa liếc mắt nhìn, sau đó liền lắc đầu, bắt đầu dĩ dĩ điện thoại lại lên bàn: "Tin nhắn báo bà xã lại quét thẻ mua một đồng đồ."

Vương tổng mới vừa nói xong lại truyền đến một tin nhắn, lần này nhìn qua vẫn là tin nhắn của ngân hàng gửi tới, cũng không thèm cầm điện thoại lên, lại nghiên cứu bài một lúc, tìm một lá bài ném ra ngoài, còn chưa tới một phút lại có thêm mấy tiếng leng keng vang lên liên tục.

Dương tổng ngồi đối diện Vương tổng thấy điệu bộ này cũng không nhịn được mở miệng cười: "Vương tổng, có vẻ như bà xã của anh đang cầm thẻ liều mạng quét ha?"

Vương tổng cười ha ha hai tiếng, dáng vẻ không mấy kinh ngạc: "Bà xã của tôi cứ như vậy, cách một quãng thời gian không mua sắm thì trong lòng sẽ không thoải mái."

"Không phải nhà anh như vậy, nhà tôi từ người lớn đến người nhỏ đều như vậy..." Người lớn đến người nhỏ trong miệng Dương tổng chính là người vợ đã ở cùng hẳn hai mươi năm và đưa con gái vừa tròn mười tám tuổi: "... Không chỉ là quét thẻ, mỗi khi có chuyện gì đều phải mua quà cho họ... Mấy ngày trước không phải là thất tịch sao? Vừa rồi người lớn thì đòi mua nhà, người nhỏ thì đòi mua xe..."

"Đúng đúng đúng, vợ của tôi không phải chỉ đơn giản là đòi quà, chỉ cần qua tháng mới, cô ấy sẽ đòi thay vài món đồ, ày, tối qua tôi còn phải dẫn cô ấy đi mua một đồng đồ Chanel, còn phải quét mấy cái thẻ..." Vương tổng dường như đã tìm thấy đúng người đúng việc, rất tán thành.

"Có câu thế nào nhỉ? Đàn ông phụ trách kiếm tiền, còn đàn bà phụ trách xài tiền..." Dương tổng phối hợp với Vương tổng tiếp tục hàn huyên hai câu, sau đó ý thức được Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành vẫn không hé răng, liền vừa cười vừa bốc bài, vừa nói: "Lục tổng còn trẻ, không có bạn gái, có lẽ đối với những lời nói của chúng ta không có hứng thú nhưng có điều Cố tổng, tôi nhớ hình như anh đã có vợ rồi..."

Nói xong Dương tổng liền nhìn về phía Cố Dư Sinh, mở miệng khen tặng: "Cố tổng cũng để cho Lương tiểu thư xài không ít tiền đúng không?"

Cố Dư Sinh không hề có một tiếng động, lúc nghe được câu này mới ngẩng đầu lên hờ hững liếc nhìn Dương tổng.

Hắn vẫn không lên tiếng, chỉ giật giật khóe môi, liền cụp mắt, tiếp tục đánh bài giống như những điều Dương tổng nói với Vương tổng hoàn toàn không có liên quan đến hắn, nhưng thật ra trong lòng lại lặn tẩn gợn sóng.

Ấn tượng của hắn đối với Lương Đậu Khẩu trước đây không nhiều, ngược lại trong trí nhớ của hắn qua nhiều năm như thế, dường như hắn vẫn chưa hề cho cô thứ gì.

Không phải, dường như từ lúc cô vào biệt thự, đã không hề mở miệng xin hắn thứ gì rồi.

"Cố tổng?" Âm thanh của Vương tổng bỗng nhiên vang lên bên tai, Cố Dư Sinh ngược mắt nhìn, mới ý thức được dường như mình vừa thất thần, nắm bài không đánh, hắn đơn giản liếc nhìn bài, tùy ý chọn một lá ném ra ngoài, sau đó liền nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa.

Vị trí của hắn quay đầu là có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong gian còn lại.

Một đám con gái tụ tập lại một chỗ tán gẫu thật vui vẻ.

Nhưng trong hình ảnh náo nhiệt đó, lại không có bóng dáng của Lương Đậu Khẩu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 216: Mỗi Ngày Hẳn Thay Đổi Một Chút (6)

Mi tâm Cố Dư Sinh khẽ động, tầm mắt nhanh chóng quét qua phòng khách một vòng, nhìn thấy Tần Chỉ Ái ngồi ở một chiếc ghế salon nhỏ cạnh cửa sổ sát đất.

Cô đưa lưng về phía tất cả mọi người, cầm điện thoại ngồi không một tiếng động.

Mọi người trong phòng đều ồn ào náo nhiệt cũng không hề làm phiền đến cô, mặc kệ có bao nhiêu tiếng ồn, mắt của cô cũng không rời điện thoại nhìn qua lần nào.

Cô rất yên tĩnh, trừ lúc ngón tay chạm vào màn hình điện thoại di động, dường như không có cử động dư thừa nào khác, ngay cả uống nước cũng cầm nhẹ nhàng, chỉ sợ gây ra tiếng ồn.

Cố Dư Sinh nhìn cô, cô đang cố ý làm giảm sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất, làm cho tất cả mọi người đều quên mất sự tồn tại của cô.

Rõ ràng trước khi hẳn đánh bài còn nhìn thấy cô vui mừng trò chuyện với mấy người kia mà, từ lúc nào cô đã tách ra đơn độc một mình?

Có phải nếu hẳn không chợt nhớ tới cô, cố ý tìm kiếm cô, buổi tụ họp này tổ chức là vì ai chứ?

Cô lại ngồi trong góc như vậy, yên lặng như vậy, không biết tại sao trong lòng Cố Dư Sinh bỗng nhiên lại tràn ngập thương đau, vẻ mặt hẳn nhìn cô cũng trở nên ngưng trệ.

"Anh Sinh, lại đến lượt anh đánh kìa." Lục Bán Thành ngồi đối diện Cố Dư Sinh giơ tay gõ gõ lên bài, thấy Cố Dư Sinh kinh ngạc nhìn chằm chằm

ngoài cửa sổ, không thềm để ý đến hấn liền đứng nửa người lên, đưa đầu tới, nhìn về hướng Cố Dư Sinh đang nhìn: "Anh Sinh, anh đang nhìn gì vậy?"

Không đợi được đến lúc Lục Bán Thành nhìn xem Cố Dư Sinh đang nhìn gì, Cố Dư Sinh liền nhàn nhạt buông mí mắt, từ từ quay đầu tùy tiện lấy một lá bài ném ra ngoài.

Đối với ván bài này Cố Dư Sinh đánh lung ta lung tung, khiến ba người kia thắng không ít tiền, đến sau khi kết thúc, thẻ bài trước mặt hấn đã không còn lại bao nhiêu.

Lục Bán Thành muốn chia ván mới, hỏi ý kiến của Cố Dư Sinh, hấn lại không nói gì, quay đầu nhìn Tần Chỉ Ái.

Dường như cô xem điện thoại mệt rồi, ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa.

Ánh đèn trong phòng đem cửa kính trở thành gương, Cố Dư Sinh nhìn qua cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô, tuy cô giống như đang ngắm cảnh đêm nhưng lại giống như không nhìn bất cứ cái gì.

Trong nháy mắt, đáy lòng Cố Dư Sinh lại toát ra một cảm giác kỳ quái không giải thích được, hấn luôn cảm thấy Lương Đậu Khẩu lúc này không giống như những người trong căn phòng này... Lương Đậu Khẩu từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh như thế này mà, sao hấn lại không có cảm giác như vậy?

"Anh Sinh, anh Sinh?" Lục Bán Thành thấy Cố Dư Sinh không thềm đếm xỉa đến những lời hấn nói thì dò hỏi, lần thứ hai gõ lên bàn nhắc nhở.

Cố Dư Sinh hoàn hồn, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Lục Bán Thành, không lên tiếng, chỉ đem thẻ đánh bạc trên bàn đưa cho một người đang ngồi xem bên cạnh mình, để người đó đánh thay mình, liền đứng dậy đi tới phòng khách.

Hấn đi tới phía sau Tần Chỉ Ái đứng một lúc, cô bé kia cũng chưa biết hấn đã đến.

Cuối cùng vẫn là có người đến chỗ hắt mời rượu, cô nghe thấy hai chữ "Anh Sinh", mới quay đầu nhìn lại.

Cô Dư Sinh uống một chén rượu, nói chuyện với người kia hai câu, sau khi người đó đi mới nhìn về phía Tần Chỉ Ái lần nữa.

Cô vẫn yên tĩnh như vậy, nhưng đáy mắt lại có mấy tia bất an.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 217: Mỗi Ngày Hắn Thay Đổi Một Chút (7)

Là vì hắn xuất hiện cho nên cô mới bất an như vậy sao?

Trong đầu Cố Dư Sinh liền hiện ra thời điểm lúc hắn bị thương, lúc cô bôi thuốc cho hắn, đều cẩn thận từng li từng tý.

Cục diện như thế này rõ ràng là do hắn muốn, nhưng lúc này hắn lại hiểu rất rõ trái tim mình, hắn không thích cô đối mặt với hắn như vậy một chút nào, hắn hy vọng cô có thể dùng dáng dấp linh động như lúc cô nói chuyện với Lục Bán Thành và những người khác nói chuyện với hắn...

Cố Dư Sinh không hiểu chính mình bị cái gì, cuối cùng cũng không nghĩ, nhìn Tần Chỉ Ái, ôn hòa hỏi: "Sao lại ngồi một mình ở đây?"

Tần Chỉ Ái không biết Cố Dư Sinh đã chú ý đến cô một lúc lâu, cô cũng không để hắn biết sau khi hắn đi đánh bài, cô đã diện một lý do với những người nổi tiếng kia rồi chạy trốn đến đây, nhìn chằm chằm ánh đèn LED ngoài cửa sổ đối diện, chỉ bình tĩnh nói dối: "Vừa rồi em phải nghe điện thoại, ở đây khá yên tĩnh."

Cố Dư Sinh nhìn cô một lúc lâu, biết cô nói dối, lúc trước hắn sẽ nổi giận, nhưng lúc này hắn giống như bị ma xuôi quỷ khiến tỏ vẻ như mình tin những lời cô nói, thậm chí còn diễn theo: "Là ai gọi điện điện thoại tới?"

Tần Chỉ Ái không nghĩ Cố Dư Sinh sẽ nói chuyện với mình, hoảng hốt một hồi, sau đó mới tìm một cái tên: "Chu Tịnh gọi tới."

"Ừ..." Cố Dư Sinh đáp xong, cách một hồi lâu mới lại mở miệng: "Sắp có họp báo sao?"

Tần Chỉ Ái không nghĩ hắn sẽ lại tiếp tục hỏi, thành thật trả lời: "Ừ, trưa

mai em sẽ bay một chuyến đến trung tâm thời trang Paris."

Đây không phải là điều Chu Tịnh vừa gọi đến nói với cô mà đã là lịch trình được sắp xếp từ một tháng trước, chẳng qua là đúng dịp thôi.

"Đi bao lâu?" Kỳ thật Cố Dư Sinh cũng không thật sự muốn biết đáp án, hấn dẫn cô đến đây là do sợ cô ngồi một mình ở nhà sẽ buồn chán, nhưng không ngờ đến đây rồi cô cũng chỉ ngồi một mình, vì vậy hấn nghĩ nên nói chuyện phiếm với cô.

Cuộc sống của cô, lịch trình của cô, hấn chưa bao giờ có hứng thú, sao lúc này lại bỗng nhiên quan tâm?

Tần Chỉ Ái kinh ngạc quay đầu, liếc nhìn Cố Dư Sinh, thấy hấn đang ôn hoà không có chút căm ghét hay phần nộ nào giống như ngày thường, lại không dám tin những gì mình nhìn thấy, cách một hồi lâu mới nhẹ giọng trả lời: "Khoảng một tuần lễ ạ."

"Tốt lắm." Dường như đang nói chuyện khá mỗi, Cố Dư Sinh hơi mệt, đi tới trước cửa sổ sát đất quay người dựa vào lan can, nhìn Tần Chỉ Ái, lại mở miệng: "Nước Pháp có rất nhiều chỗ chơi rất vui, sau khi họp báo kết thúc, nếu không có gì làm, em có thể ở đó chơi thêm mấy ngày."

Đi du lịch, có thể khiến tâm trạng của cô tốt hơn nhiều.

Vừa nghĩ đến việc này, Cố Dư Sinh liền nhớ Paris chính là thiên đường mua sắm, sau đó lại nghĩ đến lúc đánh bài, Dương tổng nói với Vương tổng... Sau đó trong đầu Cố Dư Sinh lại nảy ra một suy nghĩ, hấn cũng không nghĩ nhiều tại sao bản thân lại có ý nghĩ này nhưng tay lại móc bóp tiền từ trong túi ra, lấy một chiếc thẻ, vừa mới chuẩn bị đưa cho Tần Chỉ Ái, nhớ tới chuyện gì lại cầm lại, sờ sờ trong túi lấy một cây bút, viết mấy con số ở mặt trái của thẻ, lúc này mới đưa cho Tần Chỉ Ái: "Em cầm thẻ này đến Paris muốn mua gì thì mua, mặt mã ghi ở mặt sau, nhớ quẹt thẻ đó."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 218: Mỗi Ngày Hắn Thay Đổi Một Chút (8)

Tần Chỉ Ái theo bản năng muốn từ chối nhưng lời chưa kịp nói ra khỏi miệng, cô đã nhớ tới lúc này cô không phải Tần Chỉ Ái, mà là Lương Đậu Khẩu.

Thẻ ngân hàng này là Cố Dư Sinh cho Lương Đậu Khẩu.

Lương Đậu Khẩu là vợ hợp pháp của hắn, hắn cho cô tiền cũng là chuyện đương nhiên, cô không thể từ chối không nhận được.

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái nuốt xuống những lời trong bụng, từ từ đưa tay nhận thẻ, suy nghĩ một chút lại nói: "Cảm ơn"

Cố Dư Sinh nhìn cô nhận thẻ, không nói gì nữa, gấp bóp tiền lại, lại nhét bóp tiền vào túi.

Tần Chỉ Ái không nói gì, rũ mắt nhìn chằm chằm chiếc thẻ trong tay.

Sao hắn lại đưa thẻ cho cô? Là ý của ông, hay là...

Không phải, tám năm trước, hắn không thích cô, tám năm sau, cô có bản lĩnh gì mà khiến hắn thích cô?

Quên đi, nghĩ nhiều quá cũng vô dụng, đây là chuyện của hắn và Lương Đậu Khẩu, không quan hệ gì với cô, bất quá cô chỉ là vật thay thế, giống như thẻ ngân hàng này mặc dù lúc này đang nằm trong tay cô nhưng cô một hào cũng không có tư cách dùng.

Cố Dư Sinh sửa sang lại âu phục nhăn nheo do móc bóp tiền trong túi, lúc hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu nhìn thẻ của Tần Chỉ Ái.

Hắn không nhìn thấy rõ nét mặt của cô, thế nhưng từ tư thái bên trong của cô, có thể thấy được trong lòng cô đang có một tâm sự nặng nề.

Đêm đó lúc hắn rời khỏi biệt thự, tâm tình của cô không tốt, quản gia nói mấy ngày nay cô đều ngẩng người ngồi ở nhà...

Hắn nhớ buổi sáng hôm đó trước khi hắn đi làm, cô còn không có chuyện gì, sau khi về nhà, quản gia lại nói cho hắn biết cô hẹn bạn ra ngoài ăn cơm, hắn cũng không nghĩ nhiều liền đến thư phòng, gặp lại cô đã có chuyện... Chẳng lẽ buổi tối hôm ấy khi ra ngoài ăn cơm cùng bạn đã xảy ra chuyện gì không vui?

Trong đầu Cố Dư Sinh tái diễn sự việc một hồi lâu, cũng không nghĩ ra được kết quả, liền đơn giản mở miệng hỏi: "Đêm đó đi ra ngoài ăn cơm, có phải em đã gặp chuyện gì không vui không?"

Cố Dư Sinh đột ngột hỏi như vậy làm Tần Chỉ Ái không hiểu hắn muốn hỏi đêm nào, mơ hồ ngẩng đầu nhìn hắn.

Cố Dư Sinh hiểu được sự mơ hồ trong mắt cô, nhớ lại một lúc liền cho Tần Chỉ Ái một khoảng thời gian chính xác: "Là ngày thứ ba."

Ngừng một chút, hắn lại giải thích tỉ mỉ hơn: "Là ngày anh đi làm sớm đó."

Tần Chỉ Ái hiểu được ngày đó là ngày nào rồi.

Ngày đó là do hắn mà tâm tình của cô mới không tốt, nhưng lúc này cô là Lương Đậu Khấu, sao có thể nói cho hắn biết lý do đây, vì vậy chỉ có thể "Ừ" một tiếng.

"Là bởi vì một ai đó sao?" Cố Dư Sinh tiếp tục suy đoán.

Đúng thật là vì một người mà không vui, chỉ có điều người kia lại chính là hắn... Tần Chỉ Ái lại nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

Sau đó Cố Dư Sinh liền nghĩ đến lúc hấn dẫn cô dự dạ hội, cảnh tượng cô bị một đám đàn bà bắt nạt, nhất thời đáy lòng liền nổi giận: "Lại có người bắt nạt em phải không?"

Kỳ thật cũng không tính là bắt nạt, nhưng Tần Chi Ái lại muốn đem chuyện này dẹp qua một bên, lại "Ừ" lần nữa.

Quả nhiên là đúng như hấn nghĩ sao? Lần trước còn có hấn cô mới không bị người khác đánh, lần này thì sao chứ?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 219: Mỗi Ngày Hắn Thay Đổi Một Chút (9)

Đáy mắt Cố Dư Sinh nóng nóng: "Là tên không có mắt nào trêu chọc em?"

Cố Dư Sinh hỏi tới lại làm cho Tần Chỉ Ái nhớ đến chuyện ngày hôm đó hắn cố tình đưa số điện thoại giả cho cô, đáy lòng lại khổ sở, không ngờ một giây sau hắn lại nói câu nói đó.

Chính là hắn trêu chọc cô, còn chính bản thân hắn... Lại nghiêng rằng nghiêng lợi chửi mình không có mắt... Tần Chỉ Ái cổ quái liếc nhìn Cố Dư Sinh, sau đó bị hắn chọc đến dở khóc dở cười, cô chỉ lo trước mặt Cố Dư Sinh mình sẽ bật cười, liền vội vàng cúi đầu, không lên tiếng.

Cố Dư Sinh nhìn thấy cô ủ rũ cúi đầu, càng cho rằng những lời mình nói là đúng, vừa nghĩ đến việc mấy ngày nay cô vì người kia mà rầu rĩ không vui, trong lòng lại có ý nghĩ muốn giết người: "Lần trước không phải anh đã nói với em rồi sao, ai chọc giận em em đều có thể cho người đó một bạt tai! Coi như là như vậy cũng chưa đủ, em không có miệng sao? Sao về nhà lại không nói cho anh biết? Anh giúp em đánh hắn!"

Hắn có biết hay không, người hắn luôn miệng nói phải đánh bạt tai, là chính mình đó... Tần Chỉ Ái cắn môi, nỗ lực nhịn cười.

Cố Dư Sinh làm sao biết được trong lòng Tần Chỉ Ái đang nghĩ gì, hắn từ nhỏ cũng không bị người khác bắt nạt, lúc này nghe thấy Tần Chỉ Ái bị bắt nạt, so với mình bị bắt nạt còn uất ức hơn, hắn càng nói càng giận, luôn cảm giác mình bị người khác coi thường, nhất thời liền đi đến trước mặt Tần Chỉ Ái, nắm lấy cổ tay cô: "Đi, là ai bắt nạt em, anh sẽ ngay lập tức đi tìm hắn, hắn khiến em khó chịu bao nhiêu anh sẽ khiến cho hắn còn khó chịu hơn, cho hắn sống không bằng chết!"

Còn tìm cái gì a, người đó đang ở ngay đây... Tần Chỉ Ái không nhận được suýt nữa bật cười, cô đưa tay dùng sức rút tay mình ra khỏi bàn tay của Cố Dư Sinh, miễn cưỡng không để âm thanh nghe có vẻ đang cười đùa: "Không, không cần."

Cô lấp ba lấp bắp nói, Cố Dư Sinh nghe thấy càng giống như đang khiếp sợ, hắn không nói lời nào lại bắt cổ tay của cô: "Một người đầu óc bị bệnh thần kinh thì sao em lại phải sợ như vậy..."

Cố Dư Sinh còn chưa nói hết, Tần Chỉ Ái đã không nhận được nữa, phì cười ra tiếng.

Cố Dư Sinh liền đột nhiên ngậm miệng quay đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái kinh sợ vội vàng giơ tay lên, bịt miệng mình, nhưng bả vai cô vẫn run run, chứng tỏ cô đang cười.

Bởi vì không hiểu, Cố Dư Sinh lại cau mày.

Tần Chỉ Ái biết người đàn ông này tính tình không tốt, chỉ lo một lát sau hắn sẽ lại phát điên, mau mau nuốt nước bọt, không cười nữa, sau đó nhanh chóng tìm một lời giải thích hợp lý: "Thật sự không cần, chuyện không nghiêm trọng như vậy, hơn nữa mọi thứ cũng đã qua, không cần nhắc lại nữa..."

Nói xong, Tần Chỉ Ái lại nghĩ đến hình ảnh hắn tức giận chửi chính mình, khóe môi không nhận được lại giương lên.

Cố Dư Sinh không phải là người dễ thỏa hiệp như vậy, nhưng hắn nhìn thấy khuôn mặt đang cười của cô, cũng không đành lòng phản đối, cuối cùng miễn cưỡng nói: "Vậy lần này coi như tên đó gặp may đi, tha cho hắn một lần, nếu lần sau còn như vậy nữa, sẽ không dễ dàng như vậy đâu, còn em năm lần bảy lượt bị người ta bắt nạt, mặt mũi của anh còn để ở đâu hả?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 220: Mỗi Ngày Hắn Thay Đổi Một Chút (10)

Hắn nói như vậy không phải là đã tính toán chi li quá rồi sao? Việc này còn chưa tính xong, lại không quên mắng chính mình một câu khôn nạn... Còn để mặt mũi ở đâu, hắn đã nói như vậy, bản thân còn mặt mũi sao?

Tần Chỉ Ái vốn chỉ muốn cười mỉm, nhưng nghĩ tới đây lại nhin cười không được, cười lộ ra hàm răng, ngay sau đó cô lại bẹn giro tay lên che miệng, tuy bên trong rất ồn ào nhưng cũng có thể nghe hai tiếng cười ha ha phát ra từ miệng cô.

Cố Dư Sinh nhin cô bé cười có lúm đồng tiền cười, tức giận bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại âm áp, hắn nhin cô chăm chăm một lúc, mới quay đi, sau đó ở một góc độ cô không thể nhin thấy được, nhàn nhạt nở nụ cười.

-

Ngày hôm sau lúc Cố Dư Sinh rời giường đi làm đã nhin thấy Tần Chỉ Ái thức dậy rồi, cô đang được quản gia giúp thu dọn hành lý.

Hắn ăn mặc chỉnh tề, trước khi đi làm còn không quên dặn dò Tần Chỉ Ái một câu: "Tới đó chơi vui vẻ, muốn mua cái gì thì mua cái đó."

-

Sau khi Tần Chỉ Ái vào ở trong biệt thự, đã không ít lần đi dự họp báo, thậm chí còn cùng đoàn làm phim đi quay hai tháng, khi đó một cú điện thoại từ biệt thự cũng không có, lần đi Paris này cũng không biết tại sao quản gia lại gọi điện thoại.

Cũng không có tán gẫu gì, chỉ là hỏi cô đến nơi chưa.

Sau mỗi ngày, cô có thể nhận được một cuộc điện thoại của quản gia.

-

Tần Chỉ Ái đi Paris được bốn ngày, công việc của Cố Dư Sinh có chuyện phải bay đến nước Anh.

Đến khách sạn, Cố Dư Sinh cũng không thềm nghỉ ngơi, liền thay một bộ quần áo sạch sẽ, tham gia một buổi tiệc quan trọng.

Đến khi buổi tiệc kết thúc đã là mười một giờ khuya, Cố Dư Sinh mới được trở về khách sạn.

Đi máy bay lâu lại phải tham gia một bữa tiệc xã giao ròn rã như vậy, Cố Dư Sinh cảm thấy hơi uể oải.

Hắn đi tắm nước nóng, sau khi mặc áo tắm ra ngoài, cầm hộp thuốc lá đứng ở cửa sổ, đốt một điếu thuốc trên đầu ngón tay, còn chưa hút được hai hơi đã nghe thấy điện thoại di động để trên giường trong phòng reo lên.

Hắn hút một hơi thuốc mới quay người vừa phun một vòng khói vừa đi đến bên giường, cầm điện thoại liếc mắt nhìn màn hình xem ai gọi đến, là điện thoại bàn ở nhà, hắn nhanh chóng trượt màn hình nhận điện thoại.

Hắn thanh đạm "Alo" một tiếng, bên trong liền truyền đến tiếng quản gia: "Thiếu gia, tôi vừa mới gọi điện thoại cho tiểu thư, hôm nay cô tham gia một hoạt động nên hơi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm."

Cố Dư Sinh không lên tiếng, đợi sau khi quản gia báo cáo xong hắn mới cúp điện thoại, quay lại cửa sổ nhìn cảnh đêm ở nơi đất khách quê người, không biết có phải do nhận được điện thoại của quản gia không, hắn bỗng nhớ tới đôi mắt to đen kịt của Lương Đậu Khẩu.

Nhắc tới cũng cảm thấy kỳ lạ, hắn nhìn thấy Lương Đậu Khẩu, dù biết đó chính là cô, nhưng rời khỏi cô, không biết tại sao hắn lại không nhớ tới khuôn mặt đó, nhưng hắn lại đặc biệt nhớ tới đôi mắt kia.

Bởi vì hôn nhân của cha mẹ quá đau khổ, hắn chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, cũng không vì tiếp xúc quá nhiều với một người phụ nữ nào mà để ý họ, vì vậy tính ra đôi mắt của Lương Đậu Khẩu là thứ duy nhất mà hắn nhớ kỹ ở một người phụ nữ.

Cố Dư Sinh đứng hút thuốc một lúc, mới dẹp bỏ tâm tư mà Lương Đậu Khẩu mang đến cho mình, hắn đi tới giường.

Tắt đèn, Cố Dư Sinh cầm điện thoại đặt báo thức xong, thuận tay mở tin tức đọc, điều đầu tiên đập vào mắt chính là tin tức giải trí.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 221: Vợ Người Ta (1)

Cố Dư Sinh không quá để ý, theo bản năng kéo màn hình trượt xuống, lúc phân tin tức giải trí sắp biến mất khỏi màn hình một giây, hấn lại vô tình nhìn thấy ba chữ Lương Đậu Khẩu.

Đầu ngón tay hấn dừng lại một hồi, lại kéo trở về, sau đó mới nhìn đến tin tức liên quan đến Lương Đậu Khẩu.

“Nữ thần quốc dân” Lương Đậu Khẩu được CSK truyền hình trực tiếp bữa tiệc sinh nhật.

Sinh nhật? Sắp đến sinh nhật Lương Đậu Khẩu rồi sao?

Cố Dư Sinh nhíu mi một hồi, bấm vào, mắt thấy Lương Đậu Khẩu rất đẹp, thế nhưng Cố Dư Sinh luôn cảm thấy đôi mắt cô có chút kỳ quái, không có vẻ ý nhị tinh xảo trong suốt giống như ngày thường.

Có thể là do trang điểm hoặc cách quay phim chụp ảnh khiến cho đôi mắt không chuẩn rồi... Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm màn hình kia một lúc lâu, mới âm thầm nhổ nước bọt trong lòng, sau đó đầu ngón tay mới tiếp tục trượt màn hình xuống.

CSK vừa được thành lập vào tháng trước, Lương Đậu Khẩu ký hợp đồng làm người mẫu đại diện cho họ, đúng lúc sinh nhật cô, có lẽ nhân dịp tổ chức sinh nhật cho cô, dùng danh tiếng của Lương Đậu Khẩu để mở rộng tiếng tăm cho sản phẩm.

Phía dưới cùng là đồng hồ đếm ngược thời gian.

Còn mười một giờ ba mươi bảy phút nữa.

Dựa theo cách tính giờ, Trung Quốc nhanh hơn Nước Anh bảy tiếng đồng hồ.

Bây giờ là không giờ hai mươi ba phút, ngày hôm nay chính là sinh nhật của Lương Đậu Khấu, mà lúc gọi cho cô là mười ba giờ, ở Trung Quốc đang là tám giờ tối.

Hôm nay là sinh nhật của cô, quản gia gọi điện thoại cho cô, sao cô lại không nói chứ?

Cũng đúng, sao cô lại phải nói chứ?

Từ đêm sinh nhật của ông, hấn đã hù chết cô rồi, sau này cô liền ngoan ngoãn rời xa hấn như đúng ý muốn của hấn, cho nên tất nhiên cô sẽ không nói với hấn.

Mỗi khi hấn nhìn thấy cô trốn tránh phòng bị hấn, hấn sẽ lại cảm thấy không thoải mái, suy nghĩ trong đầu này khiến Cố Dư Sinh mím môi, cầm điện thoại di động sững sốt hồi lâu, mới khóa màn hình điện thoại để dưới gối, mới vừa thả xuống không bao lâu, hấn lại cầm lên, tìm số điện thoại của Lương Đậu Khấu, click vào tin nhắn, gõ vài chữ: “Sinh nhật vui vẻ.”

Đầu ngón tay hấn đưa đến nút gửi, lại dời đến nút xóa, xóa bốn chữ này, ném điện thoại qua một bên, hay tay chống sau đầu, nhắm mắt lại.

Khoảng một phút, hấn hạ tay xuống trở mình, mặt nhìn về phía cửa sổ sát đất.

Qua mấy giây, hấn lại trở mình nhìn về phía phòng ngủ.

Lần này nằm im chừng mười phút, hấn bỗng nhiên kéo chăn che trên đầu mình.

Hấn nằm trên giường không ngừng đổi tư thế, mãi cho đến khi gần sáng, hấn mới hoàn toàn nằm im.

.....

Tám giờ sáng, Cố Dư Sinh rời giường, ăn sáng, đến công ty họp.

Mười một giờ trưa, ở nước Anh mưa tí tách rơi.

Mười hai giờ, mọi người đi đến phòng ăn, mưa vẫn chưa ngừng rơi.

Gần mười ba giờ, điện thoại của Cố Dư Sinh vang lên một hồi, hắn lấy từ trong túi ra, nhìn thấy nhắc nhở, CSK đang truyền hình trực tiếp, còn mười phút nữa là bắt đầu buổi tiệc sinh nhật của Lương Đậu Khẩu rồi.

Tối hôm qua lúc hắn xem lướt qua tin tức, còn đặt nhắc nhở báo hôm nay truyền hình trực tiếp sinh nhật cô?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 222: Vợ Người Ta (2)

Ngón tay Cố Dư Sinh không ngừng vuốt ve điện thoại di động, qua một lúc lâu hẳn mới cất đi, sau đó nghiêng đầu nhìn những hạt mưa không ngừng rơi ngoài cửa sổ, suy tính cái gì một hồi lâu, cuối cùng giơ tay lên gọi thư ký Trương đang đứng bên cạnh mình nói nhỏ vào tai cô.

“Bây giờ sao?” Thư ký Trương không tin nghiêng đầu nhìn Cố Dư Sinh, còn cho rằng mình nghe lầm.

“Ừ” Cố Dư Sinh đáp lại một tiếng.

Thư ký Trương lúc này mới vội vàng lấy điện thoại di động ra bắt đầu bận bịu làm theo chỉ thị của hắn, qua khoảng năm phút đồng hồ, thư ký Trương quay đầu nói với Cố Dư Sinh: “Cố tổng, tôi đã sắp xếp xe cộ xong xuôi, vé xe lửa cũng đã mua rồi, khởi hành lúc một giờ bốn mươi phút, anh sẽ đến Paris lúc ba giờ bốn mươi phút.

Cũng là mười một giờ bốn mươi phút giờ Bắc Kinh, trước khi kết thúc sinh nhật của cô hai mươi phút.

Chắc là kịp...

Trong đầu Cố Dư Sinh tính thời gian một lần, liền nhấc áo khoác treo ở sau ghế dựa, dùng tiếng Anh nói tạm biệt những người ở đây rồi để thư ký Trương thay mình chủ trì buổi họp buổi chiều, hẳn một mình rời khỏi phòng ăn.

Xe thư ký Trương gọi đã đợi ở trước cửa khách sạn.

Khách sạn nằm trên khu phố buôn bán sầm uất, đối diện toàn là những trung tâm thương mại trưng bày sản phẩm của những thương hiệu xa xỉ.

Trước khi Cố Dư Sinh lên xe lại do dự một chút, cuối cùng vẫn nói xin lỗi tài xế, để người đó chờ mình một chút, sau đó đi qua đường, đi vào trung tâm thương mại.

Cố Dư Sinh chưa từng mua quà cho phụ nữ, đây là lần đầu tiên, lúc các sản phẩm chói mắt chiếu khắp nơi trước mặt hắn, hắn lập tức ngây dại.

Cố Dư Sinh nhìn chung quanh một hồi lâu, cũng không biết nên mua cái gì, hắn lại cầm điện thoại di động tra xem phụ nữ sẽ thích những món gì, sau đó lúc đang nhìn đến điều thứ nhất là trang sức, hắn liền nhanh chóng đi đến một quầy chuyên kinh doanh vàng bạc đá quý nổi tiếng quốc tế.

Lúc Cố Dư Sinh tra trên mạng, còn thấy được một câu: “Tặng quà cho phụ nữ thì càng mắc càng tốt, nhất định không sai.”

Khi hắn nhìn thấy câu nói kia, trong tiềm thức lại phát lạnh.

Ném tiền qua cửa sổ như vậy quả thật không tốt, chỉ có những người nhà quê mới trúng số mới có thể làm những chuyện rẻ tiền như thế này.

Phải biết quà là thể hiện tâm ý trong lòng, Cố Dư Sinh liền nghiêm túc đi dạo cửa hàng một vòng, tỉ mỉ chọn một sợi dây chuyền ưng ý nhất, sau đó lúc tình tiền mới phát hiện ra thì ra giá của sợi dây chuyền đó cũng là con số mắc nhất trong cửa hàng.

-

CSK truyền hình trực tiếp hai tiếng đồng hồ, sau khi kết thúc, Tần Chỉ Ái và Chu Tịnh đi nghỉ ngơi nửa tiếng, sau đó có một hoạt động thương mại phải tham gia, đến khi hoàn tất mọi chuyện sẽ là bốn giờ chiều.

Ngày hôm qua ngoại trừ có một buổi dạ tiệc phải tham dự ở ngoài, Tần Chỉ Ái không còn hoạt động nào khác.

Cách giờ ăn cơm tối bốn tiếng đồng hồ, Chu Tịnh có một số việc bận, mà địa điểm tổ chức hoạt động rất gần khách sạn cô ở, khoảng năm trăm

mét, Tần Chỉ Ái nghĩ đến điện thoại di động của mình đã hết pin, đồ sạc cũng không mang theo, liền chào hỏi Chu Tịnh rồi nói cho cô ấy biết cô sẽ ngồi chờ Chu Tịnh trong khách sạn, sau đó đi trước.

Tần Chỉ Ái đi được bảy tám phút đã đến khách sạn.

Nhìn qua cửa xoay tròn trước cổng khách sạn, cô liền nhìn thấy người mà đáng lý ra cô sẽ không nhìn thấy nhất.

Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 223: Vợ Người Ta (3)

Hắn ngồi trên ghế salon ở đại sảnh, đầu ngón tay đang cầm thuốc hút, tay còn lại cầm điện thoại di động.

Biểu hiện trên mặt hắn hơi khó coi, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nổi giận vậy, đại khái lại gọi điện thoại cho cô không được, không có ai bắt máy, hắn liền tức giận nặng nề ném điện thoại di động lên bàn, sau đó tàn nhẫn hút hai hơi thuốc, tiếp tục ấn lên điện thoại di động động hai cái, lại đưa lên tai.

Lần này hắn càng khó chịu hơn so với lần trước, lúc Tần Chỉ Ái cho rằng hắn sẽ đập điện thoại trong tay, người đàn ông kia bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, động tác dừng một chút, sau đó liền quay đầu chậm chậm nhìn về phía cô.

Lúc Tần Chỉ Ái còn đang bối rối không biết vì sao hắn lại ở đây, cô đang không biết có nên đến chào hỏi hắn hay không, Cố Dư Sinh thu hồi tầm mắt, đập thuốc trên tay, sau đó đứng lên đi về phía cô.

Không phải là hắn đến tìm cô chứ?

Tần Chỉ Ái đứng tại chỗ, nhìn thấy Cố Dư Sinh bước đến chỗ mình, khiếp sợ không nói nên lời.

“Sao điện thoại của em lại không gọi được?” Đáy mắt Cố Dư Sinh vẫn còn sự phẫn nộ lúc nãy, âm thanh giống như là đang trách móc cô.

“A?” Tần Chỉ Ái nghe thấy, đầu tiên là kinh ngạc hỏi ngược lại một tiếng, sau đó lại hiểu được thì ra lúc nãy là hắn đang gọi điện thoại cho cô,... Vì vậy, hắn thật sự đến tìm cô?

Lúc đại não của Tần Chỉ Ái đang nhanh chóng phân tích tình hình, cô nhìn thấy người đàn ông nhíu mày một hồi, vội vàng tỉnh táo lại, giải thích: “Lúc em quay truyền hình trực tiếp điện thoại đã hết pin tắt nguồn rồi.”

Dừng một chút, Tần Chỉ Ái lại hỏi: “Anh tìm em có chuyện gì không?”

“Em ở phòng nào?” Cố Dư Sinh nghe câu hỏi một怔, lại trả lời bằng một câu hỏi khác.

Tần Chỉ Ái buồn bực liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nhìn đồng hồ trên tường, khoảng gần năm giờ, cũng chính là còn mười phút nữa là đến 24 giờ theo giờ Bắc Kinh,... Hắn nhìn cô không nói gì, cũng không đợi kịp câu trả lời của cô, liền giật túi xách của cô tìm kiếm bên trong hai lần mới lấy được thẻ phòng, sau đó liếc mắt nhìn thẻ, trực tiếp lôi cổ tay cô quay người đi về phía thang máy.

Thang máy đi thẳng một đường, Cố Dư Sinh cứ sốt ruột nhìn đồng hồ trên tay nhiều lần, cửa thang máy vừa mở ra hắn liền không chờ được mà kéo tay Tần Chỉ Ái đi về phía phòng của cô.

Hắn cầm thẻ phòng mở cửa, đẩy cô vào phòng, sau đó liền theo sát phía sau đi vào, hắn giơ cổ tay, còn lại ba phút.

Kế hoạch hoàn thành, cả đời này đây là lần đầu tiên Cố Dư Sinh tặng quà cho phụ nữ, nói hắn không hồi hộp chính là đang nói dối.

Hắn đi tàu hỏa đến Paris, vẫn luôn nghĩ không biết nên đưa quà cho cô như thế nào.

Vốn nghĩ ổn rồi nhưng khi gặp cô, hắn lại sốt sáng lên.

Thật sự rất lúng túng nha... Ban đầu lúc hắn còn là đội trưởng trong quân đội, hắn cũng không hề cảm thấy như vậy nha... Trong lòng Cố Dư Sinh thầm nói một lúc lâu, những cái kia căn bản là đã được tổ chức tốt, hắn cũng không cần phải quá lo lắng.

Mắt thấy ba phút ngắn ngủi kia chỉ còn lại một nửa, nếu hấn không nói, sinh nhật của cô sẽ trôi qua mất.

Càng sốt ruột, Cố Dư Sinh lại càng căng thẳng, càng căng thẳng, hấn lại càng quên những gì muốn nói, hấn giờ cổ tay lên liếc mắt nhìn thời gian, ở năm mươi giây cuối cùng, lại cắn răng lấy một hộp dây chuyền từ trong túi đựng laptop, ném thẳng vào ngực cô, mơ hồ nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 224: Vợ Người Ta (4)

Tốc độ nói của hắn rất nhanh, hình như Tần Chỉ Ái nghe hắn nói vài chữ nhưng lại không rõ là những chữ gì, cô liền hỏi lại Cố Dư Sinh: “Cái gì?”

Cô không nghe thấy?

Cố Dư Sinh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, còn khoảng hai mươi lăm giây, hắn không dám nhìn đôi mắt của cô mà nuốt một ngụm nước bọt, lại nói một lần nữa: “Sinh nhật vui vẻ.”

Bởi vì căng thẳng ngại ngừng tốc độ nói của hắn vẫn rất nhanh, nhưng đã là chậm hơn so với lần trước rất nhiều rồi, câu chữ cũng rõ ràng hơn một chút, Tần Chỉ Ái nghe mang máng có thể đoán ra được hắn nói gì.

Sinh nhật vui vẻ.

Hôm nay là sinh nhật Lương Đẩu Khẩu, hắn ngàn dặm xa xôi đến Paris, chỉ để chúc mừng sinh nhật Lương Đẩu Khẩu?

Nghĩ đến đây, Tần Chỉ Ái mới cúi đầu nhìn về phía chiếc hộp bị Cố Dư Sinh ném vào ngực mình, cô không mở ra, cũng không biết bên trong là quà gì, nhưng trên hộp có hiệu LOGO, là một nhãn hiệu quốc tế mà cô biết, giá của một thứ đồ trong đó dù Tần Chỉ Ái làm việc một năm trời cũng không thể mua nổi.

Có một số việc, rất đúng lúc.

Sinh nhật của cô trễ hơn sinh nhật của Lương Đẩu Khẩu một ngày.

Bây giờ là đúng năm giờ chiều ở Paris, đã đến sinh nhật của cô rồi.

Quà không phải đưa cho cô, câu sinh nhật vui vẻ kia cũng không phải chúc mừng cô... Cô có thể tiếp tục làm như không nghe câu nói đó, tiếp tục hỏi lại một lần được không, hắn nói lại một câu, cô sẽ vui vẻ coi như là hắn đang chúc mừng sinh nhật mình.

Tần Chỉ Ái trước tiên lặng lẽ nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, bây giờ đã là năm giờ mười tám giây, đã đến sinh nhật của cô, cô do dự trong chốc lát, chậm rãi nhìn về phía Cố Dư Sinh: “Anh vừa nói gì? Em nghe không rõ...”

Lần thứ hai hắn đã cố gắng nói rất rõ ràng, cô còn chưa nghe được?

Cố Dư Sinh nhắc cổ tay lên liếc nhìn thời gian, đã qua sinh nhật của cô, trong lòng ảo não, khẩu khí cũng lộ ra chút buồn bực: “Không nghe rõ thì thôi.”

Trong mắt Tần Chỉ Ái vốn có chút chờ mong, nhưng trong nháy mắt lại vì câu nói của hắn mà trở nên ảm đạm, cô nhanh chóng cúi đầu, nhẹ giọng “Ồm” một tiếng.

Thì ra những thứ không thuộc về cô thì mãi mãi cũng không thể thuộc về cô, có muốn lấy cũng không lấy được.

Là cô tham lam mà thôi... Tần Chỉ Ái cố gắng nở nụ cười, lại mở miệng thay đổi đề tài: “Em đi lấy cho anh chai nước.”

Nói xong, Tần Chỉ Ái liền quay người đi đến trước giường, lập tức với lên tủ đầu giường lấy một chai nước khoáng.

Cô đưa lưng về phía Cố Dư Sinh, muốn dùng một chút thời gian mở nắp chai để bình tĩnh lại, nhưng không biết tại sao nắp chai nước này lại cứng như vậy, cô dùng sức nửa ngày cũng không mở ra được.

Lúc cô cúi đầu, Cố Dư Sinh liền nhìn thấy ánh mắt ủ rũ của cô.

Ngữ khí của hắn như vậy lại làm cô buồn sao?

Tuy rằng sau đó cô có mỉm cười, yên tĩnh mà dịu dàng cười, nhưng hần nghĩ cô chỉ đang cố gắng tỏ ra mạnh mẽ để hần không nhìn thấy cô khổ sở mà thôi...

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm bóng lưng cô đang chăm chú mở nắp chai nước một chút, lại đột nhiên đi về phía cô, bắt lấy cổ tay cô, kéo cô về phía hần, hần muốn giải thích với cô, chọc cô vui, nhưng không ngờ lại giật môi, cúi đầu hôn lên môi cô.

Ban đầu hần thật sự chỉ muốn hôn cô một chút, nhưng không nghĩ tới hôn đến cuối cùng, hần lại mất không chế.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 225: Vợ Người Ta (5)

Chính hắn cũng không biết từ lúc nào mình đã đè cô lên giường, đợi đến khi hắn tỉnh táo lại, tay hắn đã từ từ dò vào trong quần áo của cô, đầu ngón tay đụng vào nơi mềm mại của cô, hắn thật sự phát điên rồi.

Hắn càng hôn càng sâu, càng ngày càng dùng sức, giống như hận không thể ngay lập tức nuốt cô vào bụng.

Hắn cảm giác được sự phản kháng của cô, là do lần thân mật trước đang đến lúc gay cấn bị cắt đứt hay là đã quá lâu hắn không chạm vào cô, bỗng nhiên lúc này lại khiến hắn không muốn dừng lại.

Hắn gấp gáp nằm trên người cô, thở hổn hển thật lâu, liền nghiêng đầu gặm cắn chiếm hữu cổ của cô, để lại một dấu vết ửng ửng, cuối cùng lại quay lại môi cô, trần trọc hôn lại hôn, quần quít triền miên một lúc lâu mới chậm rãi nhìn thẳng vào mắt cô.

Vui mừng, yêu thương làm cho ánh mắt của cô mơ màng, khiến cả người cô trở nên cực kỳ quyến rũ, nhưng hắn vẫn tinh mắt phát hiện khóe mắt cô hơi ửng, như là từng có nước mắt.

Hắn trầm mặc trong chốc lát, lại đưa tay lên nhẹ nhàng vén tóc bên tai cô, loại căng thẳng lúc tặng quà cho cô không biết từ lúc nào đã biến mất như một kỳ tích, hắn nhìn vào mắt cô, nghĩ nghĩ một chút, vẫn là nên giải thích với cô: “Anh vừa nói sinh nhật vui vẻ.”

Dừng một chút, đầu ngón tay Cố Dư Sinh nhẹ nhàng lướt qua gò má Tần Chỉ Ái, nói lại lần nữa: “Tiểu Phiền Toái, sinh nhật vui vẻ!”

Ánh mắt Tần Chỉ Ái nhìn Cố Dư Sinh lập tức trở nên bừng sáng.

.....

Tám giờ tối Tần Chỉ Ái có dạ tiệc, Cố Dư Sinh đi đến nước Anh công tác, vốn là có một đồng chuyện, vì vậy chưa đến bảy giờ tối, Cố Dư Sinh đã rời đi.

Tần Chỉ Ái một mình nằm trên giường, lúc chuẩn bị xuống giường tắm rửa, cô lại nhìn hộp quà đặt trên tủ đầu giường.

Cô biết món quà này không thuộc về cô, nhưng cô vẫn mở nó ra, liếc nhìn món đồ trong hộp.

Đó là một sợi dây chuyền rất đẹp, trên mặt nam kim cương đầy tinh tế, dưới ánh đèn lại lóe sáng óng ánh.

Tần Chỉ Ái đưa tay nhẹ nhàng đụng vào mặt dây chuyền kia, nhưng cô lại lập tức rút tay về, sau đó từ từ đóng lại, để lại đầu giường.

Kỳ thật cũng không có gì đáng ước ao, không phải sao?

Ít nhất, vào ngày sinh nhật của cô, được nghe hân nói một câu sinh nhật vui vẻ là được rồi, không phải sao?

Cho dù là không nói với cô, nhưng cũng có thể coi như là một giấc mơ đẹp, vì vậy cô nên cảm thấy hài lòng mới phải.

-

Cố Dư Sinh về Bắc Kinh trước Tần Chỉ Ái một ngày.

Sau khi Tần Chỉ Ái xuống máy bay, lập tức trở về biệt thự.

Quản gia gọi điện cho cô, biết cô về lúc nào, đã sớm chuẩn bị cơm rồi.

Tần Chỉ Ái ăn cơm xong lại trở lên lầu.

Cô đem sợi dây chuyền Cố Dư Sinh tặng sinh nhật cho Lương Đậu Khẩu

bỏ vào ngăn kéo trước, sau đó mới bò lên giường nghỉ ngơi, vừa mới mơ màng ngủ, điện thoại di động lại vang lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 226: Vợ Người Ta (6)

Bay thời gian dài như vậy Tần Chỉ Ái vẫn chưa được nghỉ ngơi, giờ lại bị đánh thức, cô khó chịu cầm điện thoại di động lên nhìn màn hình, trong nháy mắt cô trở nên căng thẳng nhưng cũng không do dự nhận điện thoại: “Gia Ngôn, sao đột nhiên lại gọi điện thoại cho chị? Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì không?”

Gia Ngôn tên đầy đủ là Tần Gia Ngôn, là em trai ruột của Tần Chỉ Ái, nhỏ hơn cô hai tuổi, là người thứ hai trên thế giới này biết cô thay thế thân phận làm Lương Đậu Khẩu.

Bởi vì trong quá trình đóng giả Lương Đậu Khẩu, để tránh bị người khác phát hiện, cô cũng không thể thường xuyên dùng số điện thoại kia của mình, lại sợ trong nhà xảy ra chuyện gì, vì vậy nên cô cho em trai số điện thoại của Lương Đậu Khẩu, lúc cậu có việc gì gấp có thể gọi điện thoại cho cô.

“Chị, không cần phải lo lắng như vậy, trong nhà rất ổn, mẹ cũng rất khỏe...” Trong điện thoại truyền đến tiếng trả lời của Tần Gia Ngôn: “Em gọi là vì trường của em phải đi thi đấu, em đến Bắc Kinh rồi, mấy ngày trước coi tin tức thấy chị đã đi Pháp, không liên lạc với chị, hôm nay chị về rồi đúng không? Vậy nên thi đấu xong em liền gọi điện thoại cho chị.”

Nghe đến đó Tần Chỉ Ái mới từ từ bình tĩnh lại, cô khẽ cong môi mỉm cười: “Em đang ở đâu? Chị đi tìm em?”

“Em ở thành phố S...”

.....

Cúp điện thoại xong, Tần Chỉ Ái lập tức rời giường.

Tần Gia Ngôn biết cô đóng thế Lương Đậu Khấu, hơn nữa còn đang chờ cô, nếu cô còn phải thay đổi thành chính mình, rất tốn thời gian, huống chi cô chỉ gặp cậu một chút, vì vậy Tần Chỉ Ái quay về gương sửa sang lại một chút, lại cầm mắt kính và khẩu trang đi ra ngoài.

Tần Chỉ Ái mở cửa xe của Lương Đậu Khấu, còn chưa đến công thành phố S đã nhìn thấy Tần Gia Ngôn đeo túi xách đứng dựa vào vách tường đeo tai nghe, đang đọc một quyển sách.

Cậu rất chăm chú đọc sách, cô có dừng xe trước mặt cậu cậu cũng không hề hay biết.

Tần Chỉ Ái bấm còi một cái, Tần Gia Ngôn mới ngẩng đầu lên nhìn.

Con đường này gần trường học nên đâu đâu cũng thấy học sinh đi qua đi lại, Tần Chỉ Ái sợ bị người khác nhận ra, nên nhanh chóng hạ cửa xe xuống, hô một tiếng “Gia Ngôn” lại đóng cửa kính xe.

Tần Gia Ngôn lên xe rất nhanh, lúc kéo dây an toàn liền quay đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái: “Chị.”

Tiếng nói của cậu còn chưa dứt, đã nhìn thấy Tần Chỉ Ái mang theo một bộ mặt khác, vẻ mặt của cậu sững sốt một chút, ý cười trong mắt liền biến mất.

Tần Chỉ Ái đương nhiên biết được Tần Gia Ngôn nhìn thấy dáng vẻ của mình như vậy sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng lại giả vờ không biết nhẹ giọng nói: “Gia Ngôn, em muốn ăn cái gì? Chị dẫn em đi ăn.”

“Tùy chị.” Tần Gia Ngôn cúi đầu nói.

“Vậy chúng ta đi khách sạn Bắc Kinh nha? Ở đó thức ăn rất ngon, em cũng không thường đến đây...”

Tần Gia Ngôn lần này cũng không có nói gì.

Tần Chỉ Ái khởi động xe, chạy về phía khách sạn Bắc Kinh, lúc đi được một nửa, Tần Gia Ngôn bỗng nhiên gọi: “Chị.”

“Hả?” Tần Chỉ Ái chú ý lái xe, có chút hững hờ hỏi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 227: Vợ Người Ta (7)

“Khi nào thì chị mới không cần phải dùng bộ dạng quý này nữa?”

Tần Chỉ Ái cười quay đầu nhìn Tần Gia Ngôn: “Chị như vậy không phải vô cùng tốt sao? Sao lại là bộ dạng quý?”

“Tốt gì mà tốt, xấu chết đi được!” Tần Gia Ngôn bĩu môi, giống như còn muốn mắng hai câu, cuối cùng lại cúi thấp đầu rầu rĩ không vui nói: “Em không thích nhìn thấy chị như vậy.”

Tần Chỉ Ái nghe được, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, lần này đến lượt cô không lên tiếng.

Bên trong xe bỗng trở nên yên tĩnh, mãi cho đến khi đến bãi đậu xe của Khách sạn Bắc Kinh, Tần Chỉ Ái tắt máy xe, Tần Gia Ngôn và Tần Chỉ Ái xuống xe, lúc đi đến thang máy, Tần Gia Ngôn lại đột nhiên mở miệng: “Chị, chờ ngày đại minh tinh kia trở lại, chị trả hết nợ của cha rồi, chị không cần phải làm người đóng thế nữa, chị về trường học, học nghiên cứu sinh cho xong đi...”

Sức khỏe của mẹ không được tốt, em trai còn đang đi học, nếu như cô lại đi học nữa, học phí của hai người làm sao có thể chi nổi, Tần Chỉ Ái nín thở nắm tay Tần Gia Ngôn, kéo cậu đi đến thang máy: “Chúng ta đi ăn cơm trước, ăn xong rồi nói.”

Tần Gia Ngôn có thể đoán được cô đang nghĩ gì, vừa đi theo cô vừa nói tiếp: “Chị, em biết chị đang lo lắng chuyện gì, nhưng hiện tại em cũng có thể đi dạy kèm kiếm tiền rồi, chuyện học phí em sẽ để dành phụ chị...”

Tuy rằng Tần Chỉ Ái không biết tương lai mình có thể thật sự quay trở lại trường học hay không, nhưng khi nghe Tần Gia Ngôn nói như vậy cô

cũng rất cảm động, cô dùng sức ôm cánh tay Tần Gia Ngôn: “Được rồi, chỉ nghe lời em được chưa.”

Tần Gia Ngôn thấy Tần Chỉ Ái đồng ý mới nở nụ cười đầu tiên với cô, sau đó liền cầm giúp túi của Tần Chỉ Ái, lúc đi vào thang máy còn giúp Tần Chỉ Ái cản cửa để cô không bị kẹp...

-

Tường Tiêm Tiêm hôm nay hẹn Shary ở tiệm SPA ở gần khách sạn Bắc Kinh.

Cô đến sớm hơn Shary mười phút, bởi vì chỗ gửi xe ở SPA quá nhỏ nên cô đành dứt khoát chạy xe đến hầm giữ xe của khách sạn Bắc Kinh.

Sau khi xe dừng hẳn, vừa mới chuẩn bị mở cửa xe đi xuống, liền thấy được một bóng dáng quen thuộc đã lâu không gặp.

Lương Đậu Khấu đi cùng với một nam sinh trẻ tuổi, cũng không biết hai người nói gì, Lương Đậu Khấu chủ động giơ tay lên khoác cánh tay người kia.

Cô không phải đã giả cho Cố Dư Sinh rồi sao? Sao lại cùng người khác thân mật như vậy?

Tường Tiêm Tiêm kinh ngạc trong chốc lát, liền vội vàng cầm điện thoại di động, chụp lên Lương Đậu Khấu, mãi cho đến khi bọn họ bước vào thang máy, Tường Tiêm Tiêm mới xuống xe.

Cô không thèm để ý Shary gọi điện thoại tới, nhanh chóng đi về phía thang máy sau đó lên đại sảnh khách sạn nhìn thấy Lương Đậu Khấu và thiếu niên kia.

Thiếu niên kia đang nhìn thực đơn, Lương Đậu Khấu đã rót một ly nước đưa tới.

Tưởng Tiêm Tiêm cầm điện thoại di động lên lút quay video.

Đợi đến khi gọi món xong, thiếu niên kia đi vệ sinh, Tưởng Tiêm Tiêm mới lưu video, sau đó mới nhắn tin cho anh của mình: “Anh, giúp em dò hỏi xem anh Sinh đang ở đâu?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 228: Vợ Người Ta (8)

Gửi tin nhắn xong, Tưởng Tiêm Tiêm tìm một vị trí không thể bị Lương Đậu Khẩu phát hiện ngồi xuống, sau đó gọi nhân viên phục vụ chọn vài món, vừa chờ tin nhắn của anh cô vừa cầm điện thoại di động lặng lẽ chụp trộm mấy tấm.

Lần trước ở dạ tiệc, Cố Dư Sinh vì che chở cho cô ta... Cô muốn xem xem nếu Cố Dư Sinh nhìn thấy hình ảnh này còn có thể tiếp tục che chở cho cô ta không?

Nghĩ tới đây, Tưởng Tiêm Tiêm lại cười trào phúng.

-

Ngày hôm nay có thể coi là ngày nhàn nhã nhất của Cố Dư Sinh trong mấy tháng gần đây.

Bốn giờ chiều có một cuộc hẹn với khách hàng xong, sau đó hẳn không còn chuyện gì phải làm nữa.

Chào tạm biệt khách hàng, Cố Dư Sinh không có gấp rút lên xe mà đứng ven đường nhìn chằm chằm đèn đường sáng loáng, hút điếu thuốc, mới khom người lên xe.

Tiểu Vương từ từ khởi động xe, theo thói quen hỏi: “Thiếu gia, về công ty sao?”

Thời gian còn sớm, hẳn cũng không có chỗ nào để đi, hình như chỉ có thể về công ty... Cố Dư Sinh nhắm mắt lại, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Sau một lát, giống như nhớ tới gì đó, hẳn lại nói: “Về nhà đi.”

Tiểu Vương nghe thấy câu này liền trở mặt một hồi, sau đó “Vâng” trả lời, xoay vô lăng, quay đầu xe.

Bên trong xe rất yên tĩnh, trên đường cũng không nhiều xe cộ, Tiểu Vương lái xe rất ổn định, cây cối ven đường xanh um tươi tốt thỉnh thoảng quẹt qua cửa xe, tạo nên một chuỗi âm thanh.

Cố Dư Sinh nhắm mắt lại ngủ như không ngủ, nghĩ tới cô bé kia từ Paris trở về, chắc là đang nghỉ ngơi ở nhà...

Cố Dư Sinh không để Tiểu Vương lái xe vào biệt thự, hắn xuống xe ở trước cửa, không để ý đến câu “Tạm biệt” của Tiểu Vương chỉ thẳng tay đẩy cánh cửa sắt thiết kế theo cách thức châu Âu đi vào.

Trong vườn rất yên tĩnh, trên sân cỏ được cắt tỉa gọn gàng rất chỉnh tề.

Đêm qua có một cơn mưa, hôm nay nhiệt độ không cao, gió mang theo vài phần nhẹ nhàng mát mẻ khiến người ta thư thái hơn rất nhiều.

Cố Dư Sinh chậm rãi đi đến trước cửa nhà, sau đó nhập password, đẩy cửa vào.

Quản gia không biết đang bận bịu gì, không ra đón hắn, hắn đang thay giày, nhìn phòng khách một vòng, không một bóng người, liền nhanh chóng lên lầu.

Cửa sổ phòng ngủ mở ra, Cố Dư Sinh vừa đẩy cửa ra, đã có một cơn gió thổi tới.

Trên giường ngôn ngang, dường như có người ngủ qua, bên giường có một cái vali, còn chưa thu dọn.

Cô trở về rồi, nhưng mà cô đâu rồi?

Cố Dư Sinh đi đến nhà vệ sinh xem thử, lại thấy không có ai, lại quay ra đi đến nhà kính, bên trong yên tĩnh không một bóng người, chỉ có những

bông hoa cô thường xuyên chăm sóc đang nở rộ xinh đẹp.

Chẳng lẽ ở dưới lầu?

Cố Dư Sinh nhú mày, quay người lại đi xuống lầu.

Quản gia từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy Cố Dư Sinh ở nhà, như nhìn thấy một chuyện gì đó mà bản thân không bao giờ tưởng tượng được, mặt rõ ràng sững sốt một chút, sau đó mới nói: “Thiếu gia, cậu đã về?”

Cố Dư Sinh gật gật đầu, không hé răng, tiếp tục nhìn phòng khách một vòng, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tần Chỉ Ái, mới hỏi quản gia: “Tiểu thư đâu?”

“Tiểu Thư vừa mới đi ra ngoài, nói là đi gặp bạn.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 229: Vợ Người Ta (9)

Cố Dư Sinh “ơ” một tiếng, ngồi xuống ghế sofa, lấy điều khiển từ xa mở tivi, tìm đại một chương trình nào đó xem.

Quản gia đi vào nhà bếp, giúp hấn rót một tách trà nóng, đặt lên khay trà.

Thời gian trôi qua, ánh mặt trời ngoài cửa đã tắt, Tần Chỉ Ái còn chưa về.

Tần Chỉ Ái dần dần cảm thấy nhàm chán, cầm điều khiển từ xa không ngừng đổi kênh.

Lúc bảy giờ, quản gia đã chuẩn bị xong bữa tối, đi tới dò hỏi Cố Dư Sinh: “Thiếu gia, bây giờ ngài có muốn ăn tối không?”

Cố Dư Sinh không để ý đến quản gia, quay đầu nhìn cửa sổ đen kịt ngoài kia, nhúu mày, liền ném điều khiển từ xa lên khay trà “Đùng” một cái, cầm một miếng thuốc đến cửa sổ hút.

Quản gia cũng không phải là người tinh tế gì nhưng dù sao bà cũng đã sống được nửa đời người rồi, những ngày tiểu thư đi Pháp, Cố Dư Sinh đều bắt bà phải gọi điện thoại cho cô, hiện tại tiểu thư đã về, thiếu gia lại về sớm như vậy, không phải là để gặp tiểu thư sao?

Quản gia suy nghĩ một chút, cuối cùng đi đến chỗ điện thoại bàn gọi cho Tần Chỉ Ái.

Điện thoại reo rất lâu mới có người bắt máy, quản gia hỏi: “Tiểu thư, cô có về nhà ăn tối không?”

Quản gia vừa hỏi xong câu này, liền nhìn rõ tay của người đàn ông đang đứng trước cửa sổ hút thuốc run nhẹ lên, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía bà.

Bà quả nhiên đoán không sai, thiếu gia là vì tiểu thư mới về nhà sớm như vậy, quản gia nghe Tần Chỉ Ái trả lời, mới hỏi tiếp: “Tiểu thư, khi nào thì cô mới về?”

Vừa mới cúp điện thoại, Quản gia liền nghe thấy âm thanh của Cố Dư Sinh truyền đến: “Cô ấy nói thế nào?”

“Tiểu thư nói cô ấy đã ăn cơm cùng bạn xong rồi...” Quản gia trả lời, dừng một chút, lại bổ sung thêm: “Tiểu thư còn nói, cô ấy không biết chính xác khi nào mới về, có thể sẽ trễ một chút.”

Quản gia còn chưa nói xong, Cố Dư Sinh liền quay mặt đi lấy một điều thuốc châm lửa, nhìn về phía màn đêm.

Quản gia nhìn ra được tâm tình của hắn, lúc mới về còn ôn hòa như vậy, bà do dự một chút lại hỏi: “Cố tiên sinh, cậu có muốn ăn cơm không?”

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy câu hỏi của bà, không có phản ứng gì, chỉ giơ tay lên hút một hơi thuốc, khuôn mặt của hắn vì khói thuốc mà trở nên mơ hồ.

Tính khí của Cố Dư Sinh không tốt như vậy, sao quản gia lại dám hỏi lần thứ hai, bên trong biệt thự lại lập tức trở nên yên lặng.

Không biết đã qua bao lâu, điện thoại trong túi Cố Dư Sinh bỗng nhiên run lên, nhìn thấy Lục Bán Thành gửi một tin nhắn: “Tưởng Dật đêm nay tổ chức một trò vui ở Khách sạn Bắc Kinh, anh có muốn tham gia không?”

Cố Dư Sinh làm như không nhìn thấy, đem điện thoại di động cất một bên, sau đó lại nhớ đến lời nói của quản gia: “Cô ấy không biết chính xác khi nào mới về, có thể sẽ trễ một chút.” Sau đó lại lấy điện thoại di động ra giơ lên trước mặt, nhấn lại một chữ cho lục bán thành: “Đi”

Lúc hấn đến khách sạn Bắc Kinh, trong phòng khách đã có không ít người, người phụ nữ của ông chủ Tưởng Dật hôm nay lại không giống người hôm trước.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 230: Vợ Người Ta (10)

Cố Dư Sinh không để ý nhiều chỉ đi đến ngồi xuống cạnh Lục Bán Thành.

Bởi vì về nhà sớm chờ Tần Chỉ Ái mà đến giờ cô vẫn chưa về, tâm tình của hắn không ổn chút nào, đối mặt với một phòng ồn ào hắn lại giống như hoàn toàn không nghe thấy gì, mặt không cảm xúc dựa vào ghế salon, như có như không liếc nhìn màn hình lớn, lại châm một điếu thuốc.

Đám người hôm nay toàn là những người quen thân với Cố Dư Sinh, tính cách của hắn tất nhiên mọi người cũng đã biết rõ như trở bàn tay, nhìn dáng vẻ của hắn như vậy cũng biết tâm tình của hắn không tốt rồi, vì vậy mọi người đi lảng đi nơi khác chơi rất xa.

Cố Dư Sinh ở đây là vì không muốn ở nhà một mình, ước gì không có người đến quấy rầy hắn, nhưng nhiều lúc đời không như là mơ, lúc hắn hút được một phần ba điếu thứ hai đã có người đến ngồi cạnh hắn.

Cố Dư Sinh không nhìn người bên cạnh là ai, nhưng người kia lại nồng nặc mùi nước hoa thì ai cũng có thể biết được đó là một người phụ nữ.

Như suy nghĩ của hắn, người phụ nữ kia mở miệng mang theo âm thanh trong vắt: “Anh Sinh, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Cố Dư Sinh như nghe thấy một câu chuyện rất buồn cười, môi ngậm thuốc giật giật một nụ cười trào phúng.

Trên thế giới này có bao nhiêu người phụ nữ muốn nói chuyện với hắn, nếu hắn phải để ý đến từng người, chẳng phải đã sớm bị mệt chết rồi sao?”

Nghĩ xong, Cố Dư Sinh định đứng lên rời đi.

“Anh Sinh, tôi đảm bảo chuyện này sẽ làm anh cảm thấy hứng thú!” người kia nhìn thấy Cố Dư Sinh muốn đi, lại mở miệng, giọng điệu có chút gấp gáp: “Anh Sinh, tôi muốn nói một chuyện có liên quan đến chuyện riêng của anh, là muốn tốt cho anh, bằng không khi vợ của anh biến thành vợ của người ta rồi, chưa chắc anh còn không biết đâu.”

Vợ của hắn? Mặc dù nhiều người biết rằng hắn đã kết hôn nhưng về mặt pháp luật hắn vẫn còn độc thân, lấy đâu ra bà xã?

Cố Dư Sinh khẽ cười một tiếng, dứt khoát đứng lên.

Ai biết được người kia cũng không khách khí đưa tay bắt lấy cổ tay hắn, không cho hắn rời đi.

Cố Dư Sinh nhú mày, theo bản năng quay đầu muốn nổi giận, kết quả người kia so với tốc độ của hắn còn nhanh hơn, đưa điện thoại di động của cô ta đến trước mặt hắn: “Anh Sinh, tự anh xem đi.”

Cố Dư Sinh có chút cảm tức sự vô lễ của người này, theo bản năng muốn trả lời câu “Không có hứng thú” nhưng khéo mắt lại vô tình nhìn thấy một người quen thuộc trong màn hình điện thoại.

Đó là Lương Đậu Khẩu, cô kéo tay một người đàn ông, khung cảnh xung quanh hình như là bãi đậu xe của khách sạn này...

Tường Tiêm Tiêm nhìn thấy Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm màn hình, một tấm hình liên quan đến Lương Đậu Khẩu lại nhảy ra trước mắt Cố Dư Sinh, sau đó cô ta lại mở miệng: “Anh Sinh, đây chính là chuyện tôi muốn nói với anh.”

Vừa nói, Tường Tiêm Tiêm lại trượt màn hình, một tấm hình mới có liên quan đến Lương Đậu Khẩu lại nhảy ra trước mắt hắn, sau đó lại nói: “Tôi cũng là vô tình nhìn thấy lúc xế chiều ở khách sạn Bắc Kinh, sau đó liền thuận tay chụp lại, còn có một video, anh có thể tự mình xem.”

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, căng thẳng

một lúc, ngồi trở lại ghế salon, nhận điện thoại di động, trượt màn hình lại hiện lên hình ảnh của Lương Đậu Khấu.

Càng xem sắc mặt của Cố Dư Sinh lại càng khó coi, nhìn thấy video cuối cùng, không khí quanh người hắn hầu như có thể bị đóng thành băng sương.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 231: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Đáng Sao? (1)

Cố Dư Sinh thường làm cho người ta có một loại cảm giác ngọt ngào, lúc này nổi giận xem ra lại càng có uy nghiêm.

Lúc Tưởng Tiêm Tiêm đến chỗ Cố Dư Sinh phải cần một dũng khí rất lớn, lúc này lại thấy hấn như vậy, sợ đến mức tim đập rầm rầm rầm, sau đó không biết Cố Dư Sinh từ lúc nào đã xem xong video rồi, hấn không trả điện thoại lại cho cô, mà nhìn chăm chăm màn hình, khoe môi căng lên, vẻ mặt âm trầm đáng sợ.

Xem ra anh Sinh thật sự tức giận rồi... Cũng phải, cho dù là một người đàn ông không quan tâm gì đến vợ mình đi chăng nữa thì cũng không có nghĩa là hấn sẽ để cho vợ mình được một người đàn ông khác quan tâm... Đây đối với một người đàn ông mà nói không phải là sự sỉ nhục lớn nhất sao?

Vì vậy nên lần này Lương Đậu Khẩu muốn sống cũng không xong rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tưởng Tiêm Tiêm lại cảm thấy hưng phấn, cả đời này của cô vui vẻ nhất là lúc Lương Đậu Khẩu bị hành hạ.

Cô và Lương Đậu Khẩu là người cùng chung huyết thống là bởi vì mẹ của cô họ Lương, mà ba của Lương Đậu Khẩu cũng là người của nhà họ Lương, cho nên cô là người ngoài, cho dù cô có thông minh hơn Lương Đậu Khẩu, ưu tú hơn Lương Đậu Khẩu cũng đều phải nhường đường cho Lương Đậu Khẩu.

Nếu lần này Cố Dư Sinh vì những bức ảnh và video này mà bỏ Lương Đậu Khẩu, cô xem người phụ nữ đó có còn vênh váo tự đắc điều võ dương oai được nữa không!

Dù bây giờ Tưởng Tiêm Tiêm đang rất sợ Cố Dư Sinh nhưng cô cũng có thể đè ép những hoảng sợ kia, quay lại nhìn Cố Dư Sinh đang dán mắt vào màn hình điện thoại, không nói tiếng nào kia, mở miệng: “Anh Sinh, trước đó tôi cũng không biết chị Khẩu có quan hệ với người thanh niên khác, lần này chỉ là vô tình nhìn thấy, vốn chỉ nghĩ rằng họ chỉ là bạn bè nhưng anh xem video đi, lúc ăn cơm chị Khẩu lại đưa đĩa rau cho người thanh niên kia, lau miệng cho cậu ta, thậm chí cuối cùng chị ấy còn cho tiền cậu ấy, anh nghĩ xem có phải chị Khẩu đã nhiễm thói xấu gì ở bên ngoài, đang nuôi trai trẻ không...”

Tưởng Tiêm Tiêm còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cô, đáy mắt hắc cực kỳ ác liệt, Tưởng Tiêm Tiêm sợ đến nổi lùi về phía sau một chút, không dám nhìn Cố Dư Sinh nữa, cúi đầu ngậm miệng lại.

Cố Dư Sinh giơ điện thoại di động lên âm thanh bình tĩnh đến đáng sợ: “Ai cho phép cô chụp trộm cô ấy?”

Tưởng Tiêm Tiêm nháy mắt một cái, không dám tin ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh, sau đó mới xác định chính xác câu mình vừa nghe là: “Ai cho cô chụp lén cô ấy?”

Hắn đang chỉ trích cô sao? Đã đến nước này, hắn còn có bảo vệ Lương Đậu Khẩu như vậy, quay qua chỉ trích cô? Không phải hắn nên đi tìm Lương Đậu Khẩu tính sổ sao?

Tưởng Tiêm Tiêm không thể hiểu nổi tâm tư của Cố Dư Sinh, cô đã từng nhìn thấy Cố Dư Sinh nổi điên, nên nuốt nước bọt một cái, suy nghĩ một lúc, sau đó mới dùng điệu bộ muốn tốt cho Cố Dư Sinh, nhỏ giọng mở miệng nói: “Tôi, tôi chỉ muốn đưa cho anh xem, tôi không định chụp lén chị Khẩu đâu, tôi sợ tôi nói anh sẽ không tin nhưng tôi không muốn anh không biết gì bị vợ phản bội sau lưng, đến lúc mọi người đều biết vợ của anh trở thành vợ của người ta, không phải là trở thành chuyện rất buồn cười sao...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 232: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (2)

Vợ của hắn biến thành vợ của người khác... Nghe thấy mấy chữ này, chân mày của hắn lại càng nheo lại.

Câu nói này không phải cô đã nói rồi sao? Chỉ có điều lúc này hắn còn nghĩ hắn chưa kết hôn, lấy đâu ra vợ, càng làm sao có chuyện vợ của hắn biến thành vợ của người khác.. Thì ra nói tới nói lui nửa ngày chính là đang nói tới Lương Đậu Khẩu.

Cố Dư Sinh nhìn thấy những tấm hình và video này, trong lòng không phải không tức giận mà chỉ là hắn không phải là người ngu ngốc không có đạo lý, xem vài tấm hình, một cái video, nghe vài câu xúi giục thì có thể khiến hắn nổi điên.

Tưởng Tiêm Tiêm nhìn Cố Dư Sinh trước sau không hề hé răng, cho là mình đã lay chuyển được hắn, gan lớn hơn rất nhiều, càng nói quá lên: "... Ban đầu chị Khẩu nhất quyết phải gả cho anh bằng được, sau khi cưới được anh lại đu theo người khác, thay đổi thất thường, trùng hợp bị tôi nhìn thấy được, Làng giải trí vốn loạn như vậy, chắc gì những người khác không nhìn thấy chứ, anh Sinh, lần này chị Khẩu đúng là đập mặt mũi của anh ở dưới chân rồi..."

Đu theo người khác, thay đổi thất thường?

Lời khó nghe như vậy mà người phụ nữ kia cũng nói ra được?

Cố Dư Sinh hé mắt, nghiêng đầu nhìn về phía người phụ nữ cho hắn xem những hình ảnh và video này, có chút quen mặt, hình như đã từng gặp, hắn trầm tư trong chốc lát, bỗng nhiên nhớ ra, người này không phải là người phụ nữ của Tưởng Dật sao, a, không đúng, không phải phụ nữ của

Tưởng Dật mà là em gái của Tưởng Dật, Tưởng Tiêm Tiêm.

Tháng trước lúc hắn đưa Lương Đậu Khẩu đi dự dạ tiệc, trong đám người vây quanh làm khó Lương Đậu Khẩu có cô gái này không?

Các cô rõ ràng có quan hệ, hắn còn nắm tay Lương Đậu Khẩu cho người phụ nữ tên cái gì Shary kia một cái tát, chắc chắn là những người này đều hận Lương Đậu Khẩu thấu xương.

Vì vậy liền dùng những hình ảnh này li gián hắn và Lương Đậu Khẩu, mượn tay hắn trả thù Lương Đậu Khẩu?

Dù sao Lương Đậu Khẩu cũng là một diễn viên, thường xuyên đóng phim, Tưởng Tiêm Tiêm cũng không động được đến Lương Đậu Khẩu, dùng đoạn video này cắt từ một bộ phim nào đó ra, nghĩ Cố Dư Sinh hắn ngu ngốc đến mức không biết sao?

Cố Dư Sinh suy đoán như vậy, tâm tình khó chịu lúc xem những hình ảnh và video đó liền biến mất sạch sành sanh.

Thực là một đám phụ nữ ngu ngốc, mảnh khỏe đều không ra hồn!

Có điều nếu như đây chỉ là đồ giả, cũng không thể để chúng rơi vào tay Tưởng Tiêm Tiêm, người phụ nữ này không thích Lương Đậu Khẩu, nếu sau khi bịa đặt trước mặt hắn không được, lại đi khắp nơi chửi bới Lương Đậu Khẩu thì sao đây?

Nghĩ vậy, Cố Dư Sinh liền giả vờ tức giận tiếp tục xem những hình ảnh và video, sau đó nhân lúc người phụ nữ kia không để ý cứ mở miệng phỉ báng chửi bới Lương Đậu Khẩu, nhanh chóng xóa sạch sành sanh những bức ảnh và video đó.

Sau khi xóa xong, hắn kiểm tra lại điện thoại của Cố Dư Sinh một lần nữa, xác định không còn tấm hình nào của Lương Đậu Khẩu nữa mới hài lòng mở mắt liếc nhìn Tưởng Tiêm Tiêm đang nói không ngừng.

“Anh Sinh, tuy rằng chị Khấu là chị họ của tôi nhưng tôi không phải loại người không biết phân biệt tốt xấu, tôi không thể nào chịu nổi người phụ nữ lẳng lơ như chị ấy...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 233: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (3)

Cố Dư Sinh nghe đến đó, trên mặt cũng không có chút biến đổi nào, hắn tùy tiện ném điện thoại của Tưởng Tiêm Tiêm lên bàn trước mặt cô, ung dung thông thả ngồi thẳng người, nhìn chăm chăm cả bàn rượu một vòng, sau đó đưa tay lấy một chai rượu mắc nhất, mở nắp, cầm một cái ly cực lớn, nhàn nhàn mở miệng hỏi cô: “Nói nhiều như vậy, khát nước không?”

Tưởng Tiêm Tiêm không ngờ Cố Dư Sinh sẽ mở miệng nói như vậy, cả người sững sờ, những lời kích động trong nháy mắt hoàn toàn biến mất trên môi.

Cô nhìn ly rượu to tướng trước mắt mình, có chút bối ngỡ nuốt nước miếng.

Một ly rượu lớn như vậy, uống vào không say chết chứ?

Tưởng Tiêm Tiêm khoác tay với Cố Dư Sinh một cái, cười yếu ớt nói: “Anh Sinh, em không uống...”

Cố Dư Sinh nói tới đây, hơi dừng lại, sau đó giả vờ dễ chịu, lười biếng nói: “Cũng được... Vậy chúng ta liền đối phương thức giải quyết ly rượu này đi...”

Nói xong, Cố Dư Sinh đột nhiên nâng tay lên, đưa lên đầu Tưởng Tiêm Tiêm, mí mắt không chớp cái nào đổ rượu xuống.

Tưởng Tiêm Tiêm còn chưa hiểu hắn nói như vậy là có ý gì, đã bị hành động của hắn làm cho bối rối, mãi cho đến khi toàn thân ướt đầm rượu, cô mới hoàn hồn lại, hét lớn một tiếng, sau đó né ly rượu lập tức đứng lên.

Một phòng toàn người hoàn toàn không quan tâm đến hai người bọn họ

nhưng lúc này lại bị tiếng hét thu hút sự chú ý, mọi người đều đồng loạt quay lại nhìn..

Một nhóm người cũng bị hoàn cảnh này làm cho trợn mắt há mồm, mọi người ngạc nhiên một lúc lâu, người đầu tiên phản ứng lại chính là anh của Tường Tiêm Tiêm, Tường Dật, hấn quăng micro xuống đất, gào thét: “Cố Dư Sinh, anh làm gì?”

Cố Dư Sinh cũng làm theo Tường Dật, quăng ly rượu vô ích trên tay mình xuống đất một cách tàn nhẫn, tạo ra một loạt những âm thanh “Ầm”, “Loảng xoảng” Cố Dư Sinh đột nhiên đứng lên, giống như cả phòng không có ai, hấn nắm lấy cổ áo Tường Tiêm Tiêm, để cô đối mặt với mình, sau đó tiến đến bên tai của cô, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: “Mặc kệ trước kia cô và cô ấy có mâu thuẫn gì, tôi nhắc nhở cô, bắt đầu từ bây giờ, cô khách khí với cô ấy một chút, miệng nói chuyện sạch sẽ một chút cho tôi!! Lần sau nếu còn tiếp tục như vậy, dám nói xấu cô ấy, tôi tuyệt đối không chỉ đơn giản cho cô tắm rượu như vậy đâu!”

Dám dùng hai chữ lăng loạ để nói về người phụ nữ ở trong nhà hấn?

Ít nhất Tường Tiêm Tiêm cũng là một người phụ nữ, nếu là đàn ông, này giờ hấn đã đập cho mấy đập rồi!

Lời nói của Cố Dư Sinh vừa ngoan độc lại vừa lạnh lùng, não của Tường Tiêm Tiêm ong ong một hồi lâu, mới phản ứng lại chuyện này.

Rõ ràng người sai là Lương Đậu Khẩu, cô một lòng muốn tốt cho Cố Dư Sinh, tại sao Cố Dư Sinh lại nổi điên với cô?

Tường Tiêm Tiêm không thể tin nhìn Cố Dư Sinh, rượu cứ nhỏ tí tách xuống hai gò má cô, cô dùng sức mở miệng, mới run rẩy nói: “Là chị Khẩu sai, tôi chỉ ăn ngay nói thật...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 234: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (4)

“Ăn ngay nói thật?” Cố Dư Sinh khẽ cười trào phúng một tiếng, sau đó ánh mắt trở nên cực kỳ ác liệt: “Cô cho rằng tôi sẽ tin cô sao?”

“Cô thật sự cho rằng tôi ngu đến nỗi không biết trong hồ lô của cô bán thuốc gì sao? Tôi có bệnh hay sao mà đi tin tưởng một người ngoài như cô, mà không tin người của mình?”

“Tôi hôm nay hiền lắm rồi mới để cho cô ở đây nói những lời này, là cô đến chỗ tôi kiểm chuyện, đừng nghĩ tôi có thể là công cụ cho ý tưởng ngu ngốc của cô, người phụ nữ ở trong nhà tôi cũng không phải để cô tùy tiện chửi dơ sạch này nọ, muốn tôi đánh cô ấy cho cô hả giận, cô có tư cách sao?”

Cố Dư Sinh nói xong, hắn liền buông cổ áo của Tưởng Tiêm Tiêm ra, lui về phía sau một bước, sửa sang lại quần áo, quay người chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nhớ lại chuyện gì, quay người đi đến trước mặt Tưởng Tiêm Tiêm: “À, đúng rồi, còn có một chuyện chưa nói với cô.”

“Tôi thật muốn có một ngày như vậy, ngày vợ của tôi biến thành vợ của người ta, vậy tôi nói cho cô biết, tôi chính là người ta đó!”

Nói xong, Cố Dư Sinh khom người lấy điện thoại di động của mình trên ghế salon.

Khi đứng dậy, hắn còn liếc đến chiếc điện thoại của Tưởng Tiêm Tiêm còn đang nằm ở trên bàn.

Tuy rằng những tấm hình và video đều bị hắn xóa, nhưng nếu cô vẫn quyết tâm trả thù Lương Đẩu Khấu, tìm người phục hồi thì cũng có thể lấy lại được những hình ảnh và video hắn đã xóa.

Cố Dư Sinh nghĩ tới đây, liền cầm điện thoại của Tưởng Tiêm Tiêm không hề do dự quăng vào một ly rượu to gần đó.

Lúc này Tưởng Dật mới hoàn toàn tỉnh táo lại, vừa đi đến bên cạnh Tưởng Tiêm Tiêm, vừa rống một câu: “Cố Dư Sinh, mày đừng có quá đáng!”

Nghe câu này, Cố Dư Sinh đang quay đi lại dừng một chút.

Quá đáng?

Bữa tiệc hôm nay là do Tưởng Dật làm chủ đúng không? Đúng lúc, hôm nay hẳn cho tên đó mở mang tầm mắt xem cái gì mới gọi là quá đáng!

Nói xong, Cố Dư Sinh liền bảo nhân viên phục vụ lấy một trăm bình rượu mắc nhất ở đó.

Nhân viên phục vụ bị Cố Dư Sinh làm cho choáng váng, đến khi Cố Dư Sinh thúc giục: “Đi lấy nhanh đi!” người đó mới quay người ra ngoài.

Một trăm bình rượu rất nhanh được đưa lên, bày chỉnh tề trên bàn.

Cố Dư Sinh nhàn nhã đứng một bên, đốt một điếu thuốc, lại nói với nhân viên một câu: “Khui hết đi!”

“Khui hết? Có thể uống hết không?” Một người nhìn một bàn rượu mở miệng hỏi một câu.

Chỉ là người đó còn chưa nói xong chữ cuối cùng, Cố Dư Sinh đang ngậm thuốc bỗng nhiên đi về phía trước hai bước, nhấc chân đạp lên bàn rượu, mỗi chai lăn một nơi, chất lỏng trong chai đều chảy ra ngoài, nói tóm lại, một trăm bình rượu này cũng không ai uống được chai nào.

Hư một cái điện thoại di động, đã gọi là quá đáng, vậy còn một trăm chai rượu thì sao đây?

Cố Dư Sinh nhìn hình ảnh như vậy, hài lòng hạ thuốc trên miệng xuống,

dập thuốc, sau đó cười như không cười nhìn liếc qua Tưởng Tiêm Tiêm đang run rẩy cả người, quay người kéo cửa đi ra ngoài.

Tưởng Tiêm Tiêm cắn răng, hít vài hơi mới có thể ổn định lại tâm trạng, cô nhìn chăm chăm đồng rượu, thù hận bỏ tay Tưởng Dật ra, chạy ra ngoài cửa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 235: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (5)

Sau khi Cố Dư Sinh rời khỏi phòng, liền đi đến nhà vệ sinh.

Lúc này ở trong phòng tức giận như vậy, lúc này lúc đứng trước bồn rửa tay, trên mặt hắn vẫn còn một tia tức giận.

Thật không nghĩ đến chỉ đi ra ngoài chơi một chút lại có thể vì mấy tấm hình và một đoạn video liên quan đến cô mà làm lớn chuyện như vậy, nói cô là tiểu phiền phức đúng là một tiểu phiền phức mà...

Tiểu phiền toái?

Cố Dư Sinh bị suy nghĩ thoáng qua trong đầu mình làm cho sững sờ, sau đó lại nhớ tới đêm đó, hình ảnh lúc cô nghe thấy cái tên này, không kiềm lòng được, khuôn mặt trở nên mềm mại hơn rất nhiều, khóe môi cũng kéo lên thành một nụ cười nhạt.

Cũng không phải, thật là một tiểu phiền toái, không biết... Tiểu Phiền Toái về nhà chưa?

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh mới nhận ra mình đã vô tình rửa tay rất lâu, hắn nhanh chóng tắt nước, giặt khăn giấy lau tay, vừa bỏ khăn giấy đã dùng vào thùng rác vừa rút điện thoại từ trong túi ra.

Hắn vừa mới mở khóa màn hình điện thoại di động, còn chưa nhập mã mở điện thoại, đã có người gọi: “Cố Dư Sinh”

Bị điên sao? Ở trong phòng đã bị hắn chinh như vậy còn đi theo? Chẳng lẽ muốn ăn đòn sao?

Cố Dư Sinh cúi thấp đầu, làm như không nghe thấy, bấm điện thoại.

“Anh không tin cũng được, anh che dấu cho chị Khấu cũng được!! Tôi tìm anh cũng không phải xúi giục cái gì, chỉ là muốn nói cho anh biết lúc tôi ở khách sạn Bắc Kinh đã tận mắt nhìn thấy vợ của anh và cậu thanh niên kia đi vào khu vui chơi của thành phố S, bọn họ chỉ vừa mới vào đó bốn mươi phút, chắc chắn còn chưa về, anh không tin có thể đến đó xem, nói không chừng còn có thể gặp hai người họ ở đó!”

Cố Dư Sinh không ngẩng đầu nhìn Tưởng Tiêm Tiêm, hắn mở màn hình điện thoại xong liền bấm số gọi về nhà, rồi đưa điện thoại đến bên tai.

Tưởng Tiêm Tiêm đứng tại chỗ một lát, nhìn Cố Dư Sinh vẫn xem cô là người vô hình, lại cắn răng, lặp lại địa chỉ một lần: “Khu vui chơi ở thành phố S!” Sau đó liền quay người rời đi.

Đợi được đến lúc tiếng giày cao gót của Tưởng Tiêm Tiêm biến mất, mới có người bắt máy: “Tiểu thư về nhà chưa?”

“Còn chưa về”

Cố Dư Sinh nhúu mày không nói gì nữa, liền cúp điện thoại.

Trở lại xe, Cố Dư Sinh châm một điếu thuốc, lúc hút một đoạn nhỏ, hắn lại lấy điện thoại ra liếc nhìn thời gian, đã qua mười phút, hắn lại gọi điện thoại về nhà, lại là câu trả lời cô chưa về.

Cố Dư Sinh dựa vào lưng xe, hút thuốc không ngừng, mãi cho đến khi hút hết, hắn mới cầm điện thoại di động gọi về nhà lần nữa, vẫn là câu trả lời cũ, cô chưa về.

“Khu giải trí thành phố S” Câu nói kia của Tưởng Tiêm Tiêm không biết tại sao lại bay vào tai của Cố Dư Sinh.

Chẳng lẽ là hắn nghĩ sai rồi? Những hình ảnh và video kia không phải là được cắt từ một bộ phim, mà là thật?

Cố Dư Sinh liếc mắt nhìn thời gian, còn chưa tới chín giờ, khu giải trí

mười giờ mới đóng cửa, mà cô còn chưa về nhà...

Cô có phải thật như vậy hay không, hẳn đi một chuyến sẽ biết, cần gì phải ngồi đây suy đoán?

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh liền khởi động xe, từ từ lên đường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 236: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (6)

Ban đêm đường phố rất thông thoáng, Cố Dư Sinh lái xe chừng hai mươi phút đã đến đường lớn, ở giao lộ rẽ trái, đi chừng vài phút, liền quẹo vào bãi đậu xe của khu giải trí.

Lúc đó chỉ còn bốn mươi phút nữa thì khu vui chơi mới đóng cửa, Cố Dư Sinh đậu xe xong lúc mua vé vào cổng người ta đã lục tục đi về rồi.

Khu vui chơi của thành phố S chỉ là một khu nhỏ, diện tích không lớn, Cố Dư Sinh từ từ đi, trong chốc lát đã đi được phân nửa khu vui chơi.

Bề ngoài nhìn hắn có vẻ rất thông dong thanh thản, nhưng kỳ thật trong đáy lòng hắn vẫn đang rất căng thẳng.

Hắn không hiểu rốt cuộc bản thân mình đang lo sợ cái gì, chỉ là sợ, sợ thật sự tìm thấy cô cùng một người thanh niên khác trong biển người mênh mông ấy...

Loại khủng hoảng này càng ngày càng dâng lên trong lúc Cố Dư Sinh tìm kiếm, mãi đến cuối cùng, chỉ còn lại hai cửa, nhưng cũng rất ít người, vẫn không thấy bóng dáng của Lương Đậu Khẩu, lúc này Cố Dư Sinh mới thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Tiêm Tiêm dám hại hắn đi đến tận đây, Lương Đậu Khẩu đâu có ở đây chứ? Lần sau nếu như gặp cô ta hắn nhất định sẽ chinh chết cô ta!!

Cố Dư Sinh thầm chửi Tưởng Tiêm Tiêm trong lòng, liền lấy điện thoại gọi về nhà, vừa đi về phía lối ra.

Chỉ là hắn còn chưa đi được hai bước bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn một bên, liền dừng hắn lại.

Cách đó không xa có một dãy hàng lớn bán các loại đồ chơi đủ màu, bởi vì khu vui chơi sắp đóng cửa, mọi người vội vã đi qua, cũng không nhiều người đứng ở đó.

Nhưng mà, ở trước sạp hàng kia lại có hai người đang đứng.

Một nam một nữ.

Người đàn ông kia ôm súng đưa lưng về phía hắn, không nhìn rõ dáng dấp, có điều người đó rất cao.

Bên cạnh là một người phụ nữ, đối với hắn người phụ nữ này cực kỳ quen thuộc, dù là đang đeo khẩu trang và kính mát nhưng vẫn là tóc xoăn dài, quần áo kia, hắn nhìn qua một cái liền có thể nhận ra đó là người mà hắn đang tìm, Lương Đậu Khẩu.

Đường dây điện thoại đã được kết nối, bên trong truyền đến âm thanh của quản gia: “Thiếu gia? Thiếu gia?”

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy, lẳng lặng nhìn hai người kia dưới ánh đèn lấp lánh trên những tán cây của khu vui chơi.

Người đàn ông kia bắn một phát súng, bắn thật nhiều lần cũng không trúng quả bóng trên không trung, Lương Đậu Khẩu đứng bên cạnh giống như đang rất hồi hộp, mãi cho đến khi tiếng súng cuối cùng kết thúc, sau đó không biết hai người nói gì với chủ sạp, ông ấy liền đưa cho người đàn ông kia một cái chú thỏ bông bằng nhung, sau khi người đó nhận lấy liền quay người đưa cho Lương Đậu Khẩu, tuy rằng đeo kính che đôi mắt của cô nhưng khi cô nhận xong liền ôm thỏ nhung vào ngực, môi có vẻ như đang mỉm cười, khiến cho người khác nhìn vào cũng biết cô vô cùng vui thích.

Người đàn ông kia nhìn cô cười, cũng cười theo, sau đó giống như có chuyện gì ngoài ý muốn, người đó lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, sau đó quay người đưa cho người chủ sạp kia một ít tiền lẻ, nhận súng, sau đó lại bắn về phía những quả bóng kia.

Lần này người đó bắn không phải để dành phần thưởng, mà cố ý bắn theo quy luật, chỉ là kỹ thuật của bắn của người đó không cho phép nên có khi bắn hụt, bắn một lúc lâu, những quả bóng bị bắn kia tạo thành một hình giống như chữ “Sinh”.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 237: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (7)

Sau đó lại xuất hiện chữ “nhật”, bút pháp rất đơn giản, chữ này viết nhanh hơn chữ trước rất nhiều, cũng rất đối lập.

Cố Dư Sinh nhìn thấy như vậy, đã đoán được người đàn ông kia muốn viết câu: “Sinh nhật vui vẻ.” cho Lương Đậu Khẩu.

Chỉ là lúc người đàn ông kia đang viết hai chữ “vui vẻ” người ở phía sau đã đợi người đó nửa ngày, hồi thúc hấn, cho nên chữ ngày càng xiêu vẹo giống như vẽ bùa.

Thời gian đóng cửa khu vui chơi ngày một đến gần, chủ tiệm đòi lại súng, người đàn ông sốt ruột, kỹ thuật bắn vốn không tốt, lại càng bắn lung tung hơn, đừng nói là bắn thành chữ, một quả cũng không bắn trúng.

Lương Đậu Khẩu không tức giận chút nào, lấy lại súng từ trong ngực người kia, đưa cho chủ tiệm, vẻ mặt áy náy, trả xong liền kéo cánh tay người đàn ông đi đến lối ra của khu giải trí.

Người đàn ông kia vì không bắn xong chữ mà cảm thấy ảo não, có chút không vui, Lương Đậu Khẩu dọc đường đi lại không ngừng cười cười với người đó, rõ ràng là đang chọc cho người kia vui, thậm chí đến cuối cùng, cô còn chọt chọt vào eo người đàn ông, người kia tất nhiên cười toe toét.

Người đi ra rất nhiều, lần tới lần lui, người đàn ông kia liền tiện tay bảo vệ Lương Đậu Khẩu trong lòng, che chở cho cô, từ từ đi theo dòng người ra ngoài.

Mãi cho đến khi không còn thấy bóng dáng của Lương Đậu Khẩu và người đàn ông kia nữa, Cố Dư Sinh vẫn còn đứng cứng ngắc không nhúc nhích.

Mãi đến lúc có người dẫn một đứa bé đi qua, trên tay đứa bé cầm một cây kiếm huỳnh quang quơ lung tung trúng vào bắp đùi của hắn, hắn mới hoàn hồn lại từ từ di chuyển ánh mắt không còn nhìn hướng họ vừa mới đi nữa, sau đó liền nghe thấy tiếng của quản gia trong điện thoại: “Thiếu gia? Cậu vẫn còn giữ máy chứ?”

Thì ra, hắn vừa dằn độn giờ điện thoại di động ngăn người lâu như vậy... Cố Dư Sinh mím môi, muốn trả lời câu hỏi của quản gia, há miệng, lại thấy cổ họng khó chịu đến không nói nên lời, hắn cúp máy, sai bước đi về phía lối ra.

Xe của Cố Dư Sinh đi cách xe của Lương Đậu Khấu chừng năm mươi mét.

Hắn nhìn thấy cô dừng xe ở trước cổng trường đại học S, cũng dừng xe theo cô.

Lúc này đã rất trễ, trên đường vào cổng trường không có một bóng người.

Người đàn ông ngồi trên ghế phụ lái xuống xe, cô cũng xuống theo, sau đó người đàn ông kia lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong túi.

Lúc ở trong quân đội Cố Dư Sinh được rèn luyện thị lực rất tốt, cho dù người đàn ông này đứng cách hắn rất xa nhưng hắn hoàn toàn có thể nhìn thấy vật đó đang sáng lấp lánh trong tay người đàn ông kia, liếc mắt liền có thể nhìn thấy đó là một sợi dây chuyền.

Người đàn ông đó đứng ra phía sau Lương Đậu Khấu, cẩn thận nhắc tóc của cô lên, đeo dây chuyền lên cổ cô.

Người đàn ông kia hỏi Lương Đậu Khấu cái gì, Lương Đậu Khấu cúi đầu sờ sờ dây chuyền, sau đó xoay người, trả lời người đàn ông hai câu, môi cười cực kỳ ngọt ngào.

Nhìn khẩu hình miệng, Cố Dư Sinh có thể suy đoán được là hỏi: “Thích

không?” “Thích lắm.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 238: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (8)

Sau đó người đàn ông đó rất chăm sóc mở cửa xe cho Lương Đậu Khẩu, chờ đến khi cô ngồi trong xe còn cong người nói mấy câu, mới phát tay, hai người nói tạm biệt nhau.

Xe Lương Đậu Khẩu cũng không có rời đi ngay, còn đứng ở ven đường, cô đợi đến khi người đàn ông kia vào trường rồi từ từ mới khởi động xe.

Cô Dư Sinh không tiếp tục đi theo Lương Đậu Khẩu, hắn ngồi ở trong xe nhìn trường đại học S trùng trùng, không chớp mắt.

Thì ra những gì Tưởng Tiêm Tiêm nói cho hắn biết đều là thật, lúc đó hắn còn tin tưởng cô, đứng về phía cô như vậy.

Thì ra tất cả đều là một trò cười.

Mấy ngày trước sinh nhật cô ở Pháp, hắn ở Anh, vẫn bỏ qua một hội nghị quan trọng, ngàn dặm xa xôi đi từ quốc gia này qua đất nước khác tặng quà cho cô, nhưng cô thì sao đây? Nhận được chiếc hộp kia, một tiếng cảm ơn còn chưa nói với hắn, trên cổ cũng không đeo dây chuyền hắn tặng.

Buổi chiều hắn vừa xong việc, nghĩ rằng cô vừa từ Pháp về, liền về nhà, chờ cô lâu như vậy, cũng không chờ được, thì ra cô vừa trở về liền chịu không nổi phải đi gặp người đàn ông kia... Người đàn ông kia tổ chức sinh nhật muộn cho cô, lúc nhận dây chuyền người đàn ông kia tặng, cô lại vui vẻ như vậy, coi đó là báu vật?

Đáy mắt Cố Dư Sinh giống như có hai ngọn lửa, đồng tử con người đều bị hung đỏ, hắn nghĩ bản thân mình bị cô chọc tức, bật cười ha ha ra tiếng, hắn tự nhủ với bản thân đừng tiếp tục nghĩ nữa, nếu không hắn sẽ nổi điên lên, nhưng mà hắn lại không khống chế được, thậm chí dường như ngay

trước mắt hắn chính là hình ảnh cô cùng người đàn ông kia.

Thì ra cô ở cùng người đàn ông kia mới bộc lộ tình cảm thật sự của mình, sẽ nói, sẽ cười, linh động như vậy, chân thật như vậy... Cô ở trước mặt hắn, tại sao lúc nào cũng chỉ có sự sợ hãi, nhìn thẳng hắn cũng không dám nhìn?

Là cô cứ dính chặt lấy gia đình hắn, là cô muốn gả cho hắn, tại sao quay người liền cùng người đàn ông khác thân mật như vậy hả?

Ngực Cố Dư Sinh bỗng nhiên phát đau, đau đớn vô cùng, hắn run rẩy giơ tay lên che kín ngực, hít từng ngụm từng ngụm, nhưng cơn đau lại tràn lan đến cuối cùng, toàn thân hắn đều đau, thậm chí hít thở cũng khó khăn, hắn hạ cửa sổ xe xuống, mở hai nút áo cổ, nhưng hắn vẫn không cảm thấy thoải mái, toàn thân chỗ nào cũng khó chịu.

Không được, hắn vì một nam một nữ kia mà khó chịu như vậy, hắn không thể cứ bỏ qua như vậy!

Nhưng hắn sao lại ngu xuẩn như vậy, không chụp lại hình của tên khốn kia, sau đó cho người điều tra, rồi cho người đập hắn một trận... Còn nữa, tại sao hắn lại phải đi xóa những bức ảnh trong điện thoại của Tưởng Tiêm Tiêm, hắn nên gửi qua điện thoại của mình một bản a...

Không thể đối phó với người đàn ông kia, vậy thì cô... Nghĩ xong Cố Dư Sinh liền tàn nhẫn đạp chân ga, quay bánh lái, quay về nhà, nhưng vừa đi đến cổng trường, hắn lại đột nhiên đạp thắng xe.

Không được... Hắn không thể trở về nhà, tính tình của hắn không tốt như vậy, nếu hắn trở về sẽ lại làm tổn thương cô nữa, không được, hắn không thể trở về, không thể trở về nhà...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 239: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (9)

Hắn phải tỉnh táo, bình tĩnh, kiềm chế, kiềm chế.. Cố Dư Sinh nghĩ, liền tìm một điều thuốc, hút hút, Cố Dư Sinh cảm thấy rất khó vượt qua chuyện này.

Tuy rằng quan hệ của hắn và cô chỉ có mình hắn biết hai người không phải là vợ chồng nhưng dù sao ai cũng biết hắn đã kết hôn với cô, hành vi của cô như vậy không khác gì cho hắn một cái tát, nhưng mà nói xem, cô đối xử với hắn như vậy, hắn có nên xé cô ra không, hắn sao lại đi sợ mình sẽ xúc phạm tới cô chứ?

Không làm tổn thương cô cũng được, nhưng người đàn ông của cô thì không thể được yên ổn, hắn phải làm sao đây? Làm bộ như không biết, hay là... Vừa nghĩ tới cô cười với người đàn ông kia, nụ cười như hoa nở rộ rực rỡ chói mắt như vậy, Cố Dư Sinh làm sao có thể tin giữa hai người họ hoàn toàn không có xảy ra chuyện gì, vì vậy hắn nghĩ biện pháp xử lý việc này cho thật tốt...

Cố Dư Sinh ngồi trong xe hút thêm một điều thuốc, khi hắn bật lửa, bỗng nhiên có điện thoại.

Cố Dư Sinh nhìn màn hình điện thoại, là quản gia gọi tới, có thể đoán được là bà gọi để báo cho hắn biết cô đã về rồi.

Cố Dư Sinh đưa tay muốn cúp máy nhưng bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, lại đổi thành bắt máy: “Thiếu gia, tiểu thư về...”

Quản gia còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh đã mở miệng trước cắt ngang bà, âm thanh giống như không có chuyện gì xảy ra, rất bình tĩnh: “Bây giờ bà đưa cô ấy đến khu giải trí ở thành đông!”

“A, bây giờ sao?” Quản gia ngạc nhiên hỏi lại.

Cố Dư Sinh chẳng muốn giải thích với bà nhiều như vậy, giờ cô tay nhìn thời gian, gọn gang dứt khoát: “Mười một giờ nhất định phải đến.” sau đó không ngần ngại cúp máy, sau đó tìm số điện thoại của Lục Bán Thành, gọi cho cậu ta.

-

Bay thời gian dài, uể oải muốn chết, về lại còn phải đi tìm Tần Gia Ngôn, Tần Chỉ Ái về đến nhà đã mệt mỏi cả người, hoàn toàn không còn chút sức lực, vừa về tới phòng ngủ đã rửa ráy thay áo ngủ, không ngờ vừa mới thay xong, quản gia liền vội vội vàng vàng chạy lên lầu: “Tiểu thư, thiếu gia, gọi điện thoại về, nói cô đi cùng với tôi đến khu giải trí ở thành đông.”

Khu giải trí thành đông? Cô vừa mới đi khu vui chơi với Tần Gia Ngôn về, sao giờ lại tới lượt Cố Dư Sinh kéo cô ra khu giải trí?

Tần Chỉ Ái nhú nhú mày, muốn từ chối: “Hôm nay sao? Ngày mai không được à?”

“Thiếu gia nói rồi, mười một giờ nhất định phải đến!” Quản gia lắc lắc đầu, làm vẻ mặt như không có lựa chọn khác.

Tần Chỉ Ái do dự trong chốc lát, nghĩ Cố Dư Sinh từ trước đến nay đều không muốn người khác làm trái lời hắn, hiện giờ cô vất vả lắm mới có thể trải qua mấy ngày yên bình một chút, cũng không nên tự mình làm khó mình, liền khề gật đầu một cái: “Được rồi, tôi thay quần áo xong sẽ đi xuống lầu, bà đi chuẩn bị xe trước đi.”

.....

Con đường đến thành đông buổi tối rất vắng xe, không đầy một tiếng đồng hồ, Tần Chỉ Ái và quản gia đã đi đến khu giải trí.

Đáng lý ra khu giải trí phải đóng cửa rồi chứ, đằng này tất cả các ánh

đèn đều sáng, óng ánh đẹp mắt, tất cả các trò chơi bên trong đều đang ở trạng thái hoạt động.

Chỉ là trong sân, ngoại trừ nhân viên ra cũng không có người khách nào.

Tần Chỉ Ái và quản gia không hiểu tại sao lại như vậy, mơ hồ nhìn nhau, liền đi vào trong.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 240: Tìm Tôi Đánh Cô Ấy, Cô Có Tư Cách Sao? (10)

Hai người đi không bao xa liền nhìn thấy xe của Cố Dư Sinh đậu ở trên đường gần cửa lớn, Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành ngồi trong một quán café.

Quản gia liền đưa Tần Chỉ Ái đi vào, sau đó mở miệng chào một tiếng: “Thiếu gia, Lục tiên sinh.”

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy bà nói gì, lười biếng ngồi trên ghế, dập thuốc trong tay, ung dung vắn tàn thuốc.

Tay Lục Bán Thành đang bưng một ly café, ngẩng đầu lên híp mắt nhìn họ cười, sau đó nhìn về phía Tần Chỉ Ái: “Tiểu Khấu, đến rồi sao?”

Tần Chỉ Ái xưng hô theo vai vế của Lương Đậu Khấu, gọi một tiếng: “Anh Bán Thành.” Sau đó quay về nhìn người còn đang nghịch nghịch tàn thuốc, Cố Dư Sinh, thấy hắn cũng không ngẩng đầu lên, mới nhẹ giọng mở miệng: “Muộn như vậy anh còn gọi em đến đây có chuyện gì không?”

Cố Dư Sinh vẫn không có phản ứng, xoay tàn thuốc vòng vòng.

Qua một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lục Bán Thành ngồi đối diện mình: “Mọi người đã tới chưa?”

Tần Chỉ Ái và quản gia không hiểu câu hỏi vừa nghi hoặc vừa buồn bực này của Cố Dư Sinh, nhưng Lục Bán Thành lại hiểu rất rõ ràng hắn đang hỏi cái gì, gật gật đầu: “Đã đến đông đủ, đang chờ ở ngoài.”

Dừng lại một chút, Lục Bán Thành lại hỏi: “Đề bọn họ vào nha?”

Cố Dư Sinh nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Sau đó Lục Bán Thành liền cầm điện thoại di động lên, gọi một cú điện thoại, đợi đến khi đầu dây bên kia bắt máy, hắn chỉ nói hai chữ “Vào đi” rồi cúp máy.

Trong sân chơi, trừ mấy người ở ngoài chủ yếu là nhân viên của khu vui chơi, không có sự náo nhiệt của những người đến chơi, không khí đặc biệt yên tĩnh.

Cố Dư Sinh nhìn thấy dáng dấp kia của Tần Chỉ Ái, không hề có chút cảm xúc nào rũ mi mắt, nghịch tặc thuốc, từ lúc cô đi vào đến giờ vẫn chưa nói với cô lời nào, nhìn cũng không nhìn cô một cái.

Lục Bán Thành bung café lên hóp một ngum, lúc để ly xuống, mới chợt nhớ Tần Chỉ Ái và quản gia vẫn còn đứng, liền lập tức mời hai người họ ngồi xuống.

Nghe thấy Lục Bán Thành mời ngồi, quản gia lập tức giúp Tần Chỉ Ái kéo một cái ghế đến cạnh Cố Dư Sinh, Tần Chỉ Ái không nói gì, ngồi xuống.

Bởi vì cách Cố Dư Sinh khá gần, Tần Chỉ Ái lúc này mới ngửi thấy người đàn ông này toàn mùi thuốc lá.

Tần Chỉ Ái nhú mày một hồi, mới liếc nhìn hắn một cái, hắn hút bao nhiêu thuốc rồi mới có thể nồng nặc mùi như thế này?

Lục Bán Thành cũng không biết Cố Dư Sinh muốn làm gì, người hay nói nhiều như hắn lúc này cũng rất trầm lặng.

Tần Chỉ Ái ở trước mặt Cố Dư Sinh từ trước đến nay vẫn ít nói, quản gia chỉ là một người hầu, làm sao dám mở miệng nói chuyện ở đây.

Vì vậy bầu không khí hầu như yên tĩnh không hề có một tiếng động vẫn duy trì cho đến khi có một vài chiếc xe hơi màu đen chạy đến trước cửa quán café, mới bị phá vỡ.

Cửa xe được mở ra, mỗi xe đều có một người đàn ông mặc vest đen

bước xuống, sau đó họ mở cốp sau xe, từ trong đó lấy ra mỗi người một cái giá đỡ giản dị bày trên mặt đất trống, trải vải đỏ lên biến thành một cái bàn dài.

Sau đó mỗi xe lại có một người phụ nữ đi xuống, trong tay mỗi người đều xách theo một cái vali.

Mấy người phụ nữ đó đi đến chiếc bàn mà những người đàn ông kia đã trải sẵn, mở vali ra, sau đó một người đàn ông trong số đó lại đi đến chỗ Có Dư Sinh, cung kính mở miệng nói: “Cố tiên sinh, đồ ngài muốn đều đã đem đến.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 241: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (1)

Động tác đùa nghịch tàn thuốc của Cố Dư Sinh sau khi nghe câu nói này xong liền dừng lại, hắn nhàn nhạt ngược lên nhìn về dãy hàng vừa mới được bày ra, sau đó quay đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

Từ khi cô bị hắn gọi đến đây, thời gian cũng đã dài như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nhìn cô một cái, mà ánh mắt này cũng chẳng hề mang theo chút tình cảm nào.

Hắn chỉ nhìn lướt qua gò má của cô, liền nhìn sợi dây chuyền trên cổ của cô.

Da thịt trắng nõn sạch sẽ mang theo một sợi dây chuyền đơn giản, đính thêm một viên kim cương nhỏ đến đáng thương, nếu không phải dưới ánh sáng đèn, thật sự rất khó nhìn thấy.

Tuy rằng Cố Dư Sinh có hiểu biết về đồ trang sức rất ít nhưng hắn cũng có thể nhìn ra được loại dây chuyền này không mắc, cũng không phải là hàng hiệu gì.

Thì ra sợi dây chuyền người đàn ông kia đưa cho cô hoàn toàn không thể so sánh với sợi hắn đưa cho cô, nhưng người đàn ông kia đeo cho cô xong, cô cũng yêu thích đến nỗi không nỡ tháo ra.

Sức mạnh trên đầu ngón tay Cố Dư Sinh bỗng nhiên tăng lên, dè nát tàn thuốc trong tay, hắn nhìn chăm chăm sợi dây chuyền trên cổ cô, từ từ mở miệng, ngữ khí cũng rất hờ hững, chỉ là sau khi hắn nói xong, đáy mắt có một tia lạnh lẽo: “Sao sợi dây chuyền anh tặng em lại không đeo?”

Tần Chỉ Ái không nghĩ Cố Dư Sinh lại mở miệng nói câu đầu tiên là câu này, càng giống như có vấn đề, cô kinh ngạc liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh một

cái, người đàn ông kia biểu hiện rất bình thường, so với ngày thường hẳn đã nổi giận với cô bao nhiêu lần, nhưng lần này cô lại cảm thấy chột dạ, trầm tư trong chốc lát, cô mới tìm một cái cớ giải thích: “Mặc với bộ đồ này không thích hợp.”

Không thích hợp? Là người đưa không thích hợp sao?

Đáy mắt Cố Dư Sinh hiện lên một nụ cười lạnh lùng, ngón tay giữa tùy ý ném đầu lọc vào gạt tàn thuốc, đá ghế tựa đứng lên nói: “Không sao, có khi là dây chuyền không phù hợp với em...”

Nói xong hắn liền ra dấu với người đàn ông mặc vest đen, sau đó người đàn ông kia lại nhấc tay ra hiệu với mấy người phụ nữ bên ngoài kia, những cô gái kia lập tức mở vali ra, lấy ra hết hộp này đến hộp kia từ trong đó, sau đó sắp xếp chỉnh tề trên bàn dài.

Đến khi những người phụ nữ kia dẹp vali trống không để dưới đất, Cố Dư Sinh bỗng lùi cánh tay Tần Chỉ Ái đứng lên, kéo cô đến chỗ cách bàn khoảng một mét thì đột nhiên ngừng lại, hắn đưa cô đến bên một chiếc bàn, đẩy cô một cái, sau đó nhấn mạnh từng chữ từng chữ: “...Hôm nay, em đứng ở chỗ này chọn cho tôi, chọn cái mà em cảm thấy thích hợp!! Chọn không được thì mấy người này về lấy mẫu khác, ai cũng đừng hòng được nghỉ ngơi!”

Bị Cố Dư Sinh đẩy một cái, Tần Chỉ Ái suýt té nhào lên bàn dài, cũng may có người đàn ông đứng cạnh bàn kịp thời giúp cô, cô mới có thể đứng vững.

Tới gần, Tần Chỉ Ái mới nhìn rõ, cái bàn dài khoảng ba mét này đều bày dây chuyền kim cương, bảo thạch, trân châu, vàng ròng... Hình như đều có đầy đủ tất cả các loại chất liệu không thiếu gì cả.

Mấy sợi dây chuyền này dưới ánh đèn của khu giải trí lại ánh lên các loại hào quang chói mắt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 242: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (2)

Tần Chỉ Ái bị chói mắt nên giật mình sững sờ, cô mới quay đầu tỏ vẻ không hiểu nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Nhiều dây chuyền quý giá như vậy, chỉ sợ là trước khi cô đến hẳn đã gọi người chuẩn bị sẵn sàng hết rồi... Cô chỉ mới từ Pháp trở về, cũng đâu có làm gì chọc đến hẳn, sao nửa đêm hẳn lại gọi cô đến đây, làm lớn chuyện như vậy, cô đâu có muốn chọn dây chuyền đâu?

Lẽ nào hẳn tức giận vì cô không đeo dây chuyền mà hẳn tặng, nghĩ rằng cô không thích, nên mới làm như vậy sao?

Tần Chỉ Ái vắt óc suy nghĩ, cho rằng đây là lý do hợp lý nhất.

Cũng đã sắp đến mười hai giờ đêm, trên bàn dài như vậy dù không có hàng ngàn sợi cũng có hơn trăm sợi, cô cũng không thể thật sự thử từng cái, cũng không thể để nhóm người này ở đây hầu hạ cô thử từng sợi chứ? Huống chi dù cô có thật sự chọn được sợi mình thích đi chăng nữa, cô cũng không có tư cách đeo.

Tần Chỉ Ái mím mím môi, nhẹ giọng nói với Cố Dư Sinh: “Sợi dây chuyền anh cho em cũng rất đẹp, chỉ là bộ quần áo của em hôm nay khá giản dị, cũng không hợp với sợi dây chuyền kia...”

“Mười cái!” Cố Dư Sinh bỗng nhiên lên tiếng, cắt lời Tần Chỉ Ái, hẳn từ từ sờ một điều thuốc trong túi, bật lửa, lại giải thích với Tần Chỉ Ái: “Chọn mười sợi em cảm thấy có thể phù hợp.”

Sao cô càng thương lượng với hẳn lại càng phải chọn nhiều dây chuyền như vậy chứ?

Tần Chỉ Ái dừng mấy giây, nói tiếp lời bị hấn cắt ngang: “Hơn nữa bộ quần áo hôm nay em cũng không thường xuyên mặc...”

“Hai mươi sợi!” Cố Dư Sinh mở mắt ra, nhìn lướt qua Tần Chỉ Ái, lại mở miệng, lần này hấn chỉ nói ngắn gọn ba chữ, sau đó lại ngậm thuốc lá, một lát sau lại có một làn khói trắng nhạt bay ra.

“Chỉ cần em thay đổi quần áo...”

“Năm mươi sợi!” Lần này chỉ cần Tần Chỉ Ái mở miệng, Cố Dư Sinh liền xen ngang vào.

“...Là được rồi...”

Cố Dư Sinh hạ thuốc lá bên môi xuống: “Một trăm sợi! Nói thêm một chữ nữa, em phải chọn hai trăm sợi!”

Những chữ còn lại chưa kịp nói, Tần Chỉ Ái đành phải nuốt vào bụng.

Thấy Tần Chỉ Ái ngậm miệng lại, Cố Dư Sinh cũng không nói chuyện nữa, lười biếng đứng một bên ung dung thong thả hút thuốc.

Tần Chỉ Ái đứng tại chỗ, cũng không đi chọn một bàn dài đầy dây chuyền.

Người đàn ông vừa giúp cô đứng vững lúc nãy nhìn thấy cô không có phản ứng gì, nhin không được nhắc nhở: “Tiểu thư, tôi lấy dây chuyền cho cô chọn được chứ?”

Tần Chỉ Ái không phản ứng, nhìn Cố Dư Sinh, muốn nói nhưng sợ vừa mở miệng, hấn thật sự bắt cô chọn hai trăm sợi dây chuyền, cuối cùng vẫn im lặng, chỉ nhìn hấn.

Cố Dư Sinh biết cô nhìn hấn, nhưng lại coi như cô không tồn tại, sau một hồi lâu hấn mới nhìn cô một chút, hỏi: “Sao lại không chọn?”

Sau đó hấn liền dập tắt thuốc, hơi hột ném tàn thuốc về phía thùng rác,

liền đi về phía cô: “Cũng được, bây giờ không chọn được thì lát nữa chọn, tối nay tôi có thời gian để ở bên em!”

Vừa nói, hắn vừa ôm vai Tần Chỉ Ái: “Đi, chúng ta đi làm những chuyện có ý nghĩa hơn một chút!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 243: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (3)

Nói xong, Cố Dư Sinh liền hung hăng kéo Tần Chỉ Ái đi vào sâu trong trung tâm giải trí.

Mỗi khi đến một trò chơi, Cố Dư Sinh đều dừng lại, chỉ vào đó hỏi Tần Chỉ Ái: “Có thích chơi trò này không?”

Hắn thấy Tần Chỉ Ái lắc đầu, hắn cũng không miễn cưỡng, ôm eo của cô tiếp tục đi đến một trò chơi khác.

Hắn chọn khu giải trí này lớn hơn so với khu giải trí ở thành phố S rất nhiều, cho dù trò gì cũng không chơi, cứ đơn giản đi bộ một vòng lớn như vậy cũng đủ tốn hai tiếng đồng hồ rồi.

Lúc hai người sắp đi về phía quán café ngoài trời, Cố Dư Sinh bỗng nhiên dừng bước chân, không nói gì ôm Tần Chỉ Ái đi đến chỗ vòng quay ngựa gỗ: “Đi một vòng rồi, trò nào em cũng không thích chơi, nhưng có một trò tôi biết chắc chắn em sẽ thích!”

Sau vòng quay ngựa gỗ là hai quầy hàng.

Hai sạp hàng này so với sạp hàng ở khu vui chơi trong thành phố S giống nhau như đúc, trên đó có treo đồ chơi đủ màu sắc.

Cố Dư Sinh ôm Tần Chỉ Ái đi lên phía trước, một tay ôm eo cô, một tay chỉ vào những món đồ chơi bằng nhung đáng yêu: “Em thích cái nào? Con khỉ? Con mèo? Cá heo, hải cẩu, hay là vịt Donald?”

Khi ngón tay hắn đụng đến tai đeo thỏ, hắn nhất thời lại nghĩ đến hình ảnh người đàn ông kia đeo tai thỏ cho cô, khóe môi mím lại, bỏ qua lại hỏi tới tai đeo tiếp theo: “Hay là chó con?”

Tần Chỉ Ái hình như hiểu được điều gì, đối với những câu hỏi của Cố Dư Sinh đều không trả lời.

Cố Dư Sinh thấy cô im lặng như vậy, cũng không giận, đưa tay ra quay một cái tai đeo, lại quay một cái khác, âm thanh nhàn tản nói: “Nếu không chọn được, không sao, cái nào cũng lấy!”

Nói xong, Cố Dư Sinh liền móc tiền trong túi ra, lấy vài tờ tiền mặt hồng hồng, đưa cho người chủ sạp, sau đó nhận một khẩu súng, hướng về những quả bóng đủ màu sắc, liền bắn một cái, không hề ngấm.

Tiếng một quả bóng nổ, Cố Dư Sinh lại bắn tiếp.

Những tai đeo kia đều phải yêu cầu bắn đúng màu sắc nhất định, số lượng cũng không giống nhau.

Cố Dư Sinh vừa ôm eo Tần Chỉ Ái, lại chỉ về phía những tai đeo kia, xem những tai đeo đó yêu cầu bắn bao nhiêu quả bóng màu gì.

Hai hàng đồ chơi trước sạp hàng ước chừng có hai mươi cái, sau khi bắn hai phát súng xong lại bắt đầu tiếp tục tấn công, chỉ nghe được một chuỗi những âm thanh bạch bạch ùng ùng vang lên, tiếng bong bóng nổ liên tục, đến lúc những âm thanh đó không ngừng, hắn đem súng trong tay ném về phía mặt bàn, nói với chủ sạp một câu: “Con khỉ”, sau đó liền đi đến trước một cửa sổ nữa, ôm súng, lại là một loạt những âm thanh tiếng súng và tiếng bong bóng nổ.

Người chủ sạp nghe đến hai chữ “Con khỉ” mới ngăn người, từ từ phản ứng được hắn nói vậy là có ý gì, sau đó chạy đến chỗ Cố Dư Sinh đã bắn, đếm số bong bóng đã bị hắn bắn bể, số lượng bóng vừa đủ để đổi lấy tai thỏ hình con khỉ.

Hắn mới từ từ đưa tai thỏ hình khỉ cho Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh đã buông súng đặt trước cửa sổ thứ hai, nói một câu: “Cá heo, hải cẩu.” xong, lại đi về phía cửa sổ thứ ba.

Giống như cửa sổ thứ nhất, số lượng bóng Cố Dư Sinh bắt được vừa vặn có thể đổi lấy cá heo và hải cẩu.

Lần này người chủ sạp còn chưa kịp đưa cá heo hải cẩu cho Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh đã bỏ cây súng thứ ba xuống cầm cây súng thứ tư lên: “Chó.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 244: Phi Tử Hậu Cung Tranh Súng (4)

Trong một khoảng thời gian ngắn, trong không khí chỉ toàn là tiếng súng và tiếng bong bóng nổ, đôi khi có tiếng Cổ Dư Sinh mở miệng: “Con mèo”, “Vịt Donald”...

So với Cổ Dư Sinh không ngừng nổ súng bắn, chủ sạp càng bận rộn hơn, hắn một lát phải đi đếm số bóng, một lát lại phải lấy đồ chơi đưa cho Tần Chỉ Ái, chạy tới chạy lui, lúc ban đầu ông ấy còn hào hùng, nhưng chạy đến bây giờ, ông chủ liền bắt đầu âm thầm hoảng sợ, toàn thân nhức nhối.

Người đàn ông này sao lại thần thánh như vậy chứ? Chỉ nhìn qua số bóng phải bắn để đổi tai đeo thú liền có thể nhớ chính xác các con số, sau đó từ lúc nổ súng đến bây giờ hầu như chưa bao giờ bắn hụt một phát nào.

Phải biết họ làm nghề này, ít nhiều gì súng cũng có một chút vấn đề, để người chơi không dễ dàng bắn trúng, nếu không thì tất cả các món đồ chơi chẳng phải đều phải mua mới liên tục sao?

Nhưng người đàn ông này vẫn bắn trúng hết, hắn thật sự muốn ông phá sản mà!!

Đợi đến lúc ông chủ đưa tai đeo đến trước mặt Tần Chỉ Ái ngoài trừ tai đeo thỏ, người phụ nữ kia nhìn có vẻ như đang đứng cạnh một ngọn núi nhỏ đồ chơi!

Đối mặt với hình ảnh khiến người ta vui vẻ như vậy, nhưng ông chủ vẫn không hề có chút kích động vui vẻ nào, hắn đưa tất cả các loại tai đeo đồ chơi cho người phụ nữ kia, nhưng tai thỏ lại không đưa, có thể đi rồi đúng không... Ai biết, ý nghĩ của hắn còn chưa kết thúc liền nghe một loạt những tiếng súng và bong bóng nổ.

Lần này tiếng súng có vẻ dài hơn, ông chủ quay đầu nhìn thấy Cố Dư Sinh chuẩn bị bắn quầy hàng thứ tư.

Lại muốn bắn tiếp những tai đeo còn lại sao?

Ông chủ còn chưa nghĩ xong, Cố Dư Sinh ôm súng như đang suy nghĩ gì, bỗng nhiên lại đi đến một cửa sổ, cầm súng, lại là một loạt những tiếng ồn vang lên.

Tiếng bong bóng nổ không ngừng xen lẫn với tiếng súng những mảnh bong bóng nổ tung lên như những mảnh hoa tuyết đủ màu thì nhau rơi xuống.

Hình ảnh như vậy vừa đẹp vừa khiến người ta phải phấn chấn!

Ông chủ chỉ choáng váng, mãi đến khi Cố Dư Sinh bắn hết, ông ấy mới hồi phục lại tinh thần, chỉ sợ hấn tiếp tục chơi, không nghĩ ngợi gì liền chạy qua, hấn còn chưa mở miệng nói, liền nhìn chăm chăm tám ô cửa Cố Dư Sinh không ngừng bắn lúc trước, lập tức đứng lại tại chỗ.

Qua nửa phút, ông chủ mới quay đầu lắp bắp mở miệng gọi Tần Chỉ Ái: “Tiểu, tiểu thư, cô, cô mau tới đây xem!”

Tần Chỉ Ái nhú mày, đặt tai thú vừa mới được ông chủ đưa xuống, đi về phía Cố Dư Sinh.

Trong những ô cửa sổ trước mắt có thể ghép thành câu: “Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Phiền Toái.”

Ông chủ chưa từng thấy người nào có thể cầm súng bắn thành một loạt những con chữ như vậy, lại bắn đúng số bong bóng yêu cầu, cũng không thèm để bụng xem mình có lỗi gì hay không nữa, chỉ trợn mắt há mồm nhìn bảy chữ này, lại kính nể nhìn tiếp Cố Dư Sinh, cuối cùng nhìn về phía Tần Chỉ Ái: “Tiểu thư, ngạc nhiên này thật lợi hại!”

Dây chuyền, khu giải trí, chỉ thiếu tai đeo thỏ, sinh nhật vui vẻ...

So với sự kích động của ông chủ, Tần Chi Ái đặc biệt yên tĩnh, trong đầu của cô lần lượt suy nghĩ từng dữ kiện kia.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 245: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (5)

Thì ra những suy đoán của cô từ khi đến chỗ này là đúng... Tới nay cô và Gia Ngôn đến đây chơi đã bị hấn biết được tất cả!

Sao hấn biết được? Tình cờ gặp sao? Vẫn là... Tần Chỉ Ái không dám suy nghĩ, cô nhìn chăm chăm những chữ mà Cố Dư Sinh bắn không chớp mắt một lúc lâu mới quay đầu nhìn về hướng Cố Dư Sinh: “Tới nay anh đã đến khu giải trí ở thành phố S?”

Cố Dư Sinh nhìn cô, rớt cuộc cũng không giấu diếm, thoải mái gật đầu sau đó ném súng lên bàn, giống như cười chế nhạo nhẹ nhàng đi đến trước mặt Tần Chỉ Ái, khinh bỉ hỏi: “Kỹ thuật bắn của tôi so với người đàn ông mà em nuôi dưỡng ở thành phố S thế nào? Hấn ôm súng cả ngày cũng không bắn thành chữ, tôi chữ nào cũng có thể bắn thành cho em, có phải em rất cảm động không?”

Người đàn ông ở thành phố S mà cô nuôi dưỡng? Tần Chỉ Ái nghe vài chữ như vậy, nét mặt thoáng qua một chút khó chịu.

Nhìn thấy phản ứng của cô như vậy, Cố Dư Sinh nở nụ cười, chỉ là đáy mắt không cười, thậm chí càng trở nên lạnh lùng, trong miệng cũng nói ra những lời ngạo mạn hơn: “Sao vậy? Tôi nói không đúng sao? Người làm ra tiền là tôi, cô lại mời người ta ăn cơm, không phải cô nuôi dưỡng người ta ăn trắng mặc trơn chẳng lẽ là tôi nuôi?”

Người làm ra tiền là tôi, cô lại mời người ta ăn cơm? Lúc cô và Gia Ngôn ở khách sạn Bắc Kinh ăn cơm hấn cũng biết?

Buổi chiều cô ra ngoài cũng chỉ làm những việc này, sao hấn lại biết tất cả?

Hắn theo dõi cô? Ở trong lòng cô, hắn đề tiện như vậy, thiếu tự tin như vậy sao? Phải theo dõi một người phụ nữ sao?

Cố Dư Sinh vẫn tức giận, sượng một cái liền cháy rùng rục, hắn sợ giây sau hắn sẽ giơ tay lên tát cô một cái, hít sâu một hơi, nghiêng đầu, không nhìn mặt cô, trực tiếp thay đổi đề tài: “Chơi cũng chơi xong rồi, quay lại đi, chọn một trăm sợi dây chuyền?”

Tần Chỉ Ái còn chưa biết nên nói với Cố Dư Sinh chuyện của Tần Gia Ngôn như thế nào, nếu thật sự hắn theo dõi cô, thì đã theo dõi từ lúc nào?

Lúc trước khi cô nhận được điện thoại của Hứa Ôn Noãn, chạy đến hội quán để thay đồ, hắn có biết không?

Tần Chỉ Ái càng nghĩ càng hoảng hốt, cảm thấy người đàn ông trước mặt mình thật đáng sợ, cô vẫn nhìn không được, ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi Cố Dư Sinh: “Từ lúc nào thì anh theo dõi em?”

“Tôi theo dõi cô? Cần thiết sao? Từ lúc nào thì cô đáng để tôi theo dõi hả? Người vụng trộm bên ngoài là cô, còn dám quay ngược lại chỉ trích tôi, cô...” Cố Dư Sinh bị Tần Chỉ Ái hỏi như vậy thì không nhìn được, mở miệng tàn nhẫn mà trả lời, chỉ là nói xong, hắn đột nhiên dừng lại.

Hắn đã nói tối nay hắn phải kiềm chế không làm tổn thương cô... Cố Dư Sinh mím môi, không nói gì bắt lấy cánh tay của Tần Chỉ Ái lại nói với ông chủ sạp: “Đưa những món đồ chơi đó đem đến quán café ngoài trời.” liền nghênh ngang kéo cô rời đi.

.....

Vừa về đến quán café, Cố Dư Sinh liền đẩy cô đến bàn trang sức một cái, thô bạo nói với Tần Chỉ Ái: “Chọn cho tôi!”

Hắn nhìn cô không phản ứng gì, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, để mình bình tĩnh lại một chút, lại mở miệng: “Chỉ cần cô chọn một trăm sợi dây chuyền, chuyện ngoại tình của cô tối nay, tôi sẽ không so đo với cô

nũa!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 246: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (6)

Một câu ngoại tình của Cố Dư Sinh để nói về chuyện của cô và Tần Gia Ngôn làm cho Tần Chỉ Ái không thoải mái, nhúu nhúu mày, không nhận được giải thích: “Em ấy không phải là người tình mà tôi nuôi dưỡng, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu, em ấy...”

Nói tới đây, Tần Chỉ Ái mới nhớ đến chuyện lúc này cô là Lương Đậu Khẩu, cô không thể nói Tần Gia Ngôn là em trai của cô.

Cô không nói được, dừng trong chốc lát, nghĩ đến một lời giải thích khác: “... Chỉ là một người bạn của tôi!”

Bạn? Bạn thì có cần phải thân mật như vậy hay không? Hắn là đồ ngốc cho cô lừa gạt sao?

Cố Dư Sinh nghe được lời nói kia lại giống như Tần Chỉ Ái đang che chở cho người đàn ông kia, hắn lại sợ bản thân mình tức giận mất hết lý trí, chỉ có thể nhẫn nhịn, hắn còn chưa từng nhẫn nhịn đến nổi ngột ngạt như vậy, ép đến cuối cùng, hắn lại cảm thấy trong lòng nhói đau, cuối cùng hắn quay đầu tránh người phụ nữ kia, qua một hồi lâu, hắn mới đi đến bàn trang sức cầm từng sợi dây chuyền kia lên đánh giá.

Tần Chỉ Ái không đoán được ý định của Cố Dư Sinh, cuối cùng hắn có ý gì?

Giống như lúc cô không nghĩ ra hắn đã nhìn thấy cô và Tần Gia Ngôn, sao lại làm những chuyện này?

Rõ ràng hắn không thích Lương Đậu Khẩu, nhưng phản ứng như vậy, hình như là ghen...

Từ trong giọng nói của hắn, cô có thể xác định được hình như hắn đang rất kiềm chế, vì vậy có hai loại trường hợp, một là người khác nói cho hắn biết cô và người đàn ông khác gặp nhau, trường hợp thứ hai là do trùng hợp hắn nhìn thấy hai người họ.

Hắn rất ít khi một mình đi ăn cơm, vì vậy có thể là hắn không ghen, do ở đó còn có rất nhiều bạn của hắn, hình ảnh của cô và Gia Ngôn làm cho hắn mất mặt, nên hắn mới tính sổ với cô...

Tần Chỉ Ái bỗng nhiên hồi hận chỉ vì cô muốn tiết kiệm chút thời gian để đi gặp Tần Gia Ngôn mà không thay đổi ngoại hình, lại dùng hình dạng của Lương Đậu Khẩu để ra ngoài.

Chị gặp em trai vốn dĩ là một chuyện quang minh lỗi lạc, lại trở thành một chuyện rất khó giải thích rõ ràng khi dùng thân phận của Lương Đậu Khẩu.

Nhưng có hơn nữa là cô không thể giải thích sự thật.

“Cậu ấy là một người bạn rất thân của tôi, chỉ là bạn, cậu ấy và tôi không có bất kỳ một mối quan hệ quá phận nào...”

Nghe đến đó, Cố Dư Sinh cảm dây chuyền trên châu mở rộng một hồi, buông xuống cầm lên một sợi khác giống như không hề nghe thấy gì.

“Tôi gặp cậu ấy cũng giống như bạn bè lâu ngày gặp nhau vậy, trùng hợp mấy ngày trước là sinh nhật tôi, cậu ấy liền cho tôi một sợi dây chuyền... Tôi và cậu ấy thật sự...”

Tôi và cậu ấy, tôi và cậu ấy, một câu nói đơn giản như vậy cũng không biết cô đã lặp lại bao nhiêu lần rồi?

Hắn chỉ muốn cô lấy một sợi dây chuyền, chỉ cần cô chịu thay sợi dây chuyền trên cổ ra, hắn liền cho qua chuyện này rồi, hắn cũng có thể không để bụng, nhưng sao cô cứ luôn miệng “tôi và cậu ấy” nói liên tục như vậy chứ?

Cố Dư Sinh cầm sợi dây chuyền kim cương trong tay, ngón tay bắt đầu run run, lúc cô nói đến cụm từ tôi và cậu ấy lần thứ ba, hấn không nhìn được nữa, cầm sợi dây chuyền trong tay tàn nhẫn quật xuống đất một cái, quay đầu rống lên với Tần Chỉ Ái: “Đủ rồi!! Cô và hấn như thế nào, tôi không cần biết!!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 247: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (7)

Tần Chỉ Ái bị Cố Dư Sinh rống một tiếng liền phát run lên, cổ họng cũng không dám nói thêm lời nào nữa.

Cố Dư Sinh từ từ quay đầu, đôi mắt đỏ lên nhìn về phía sợi dây chuyền trên cổ Tần Chỉ Ái.

Về mặt hấn rất đáng sợ, ánh mắt hằm hập lửa giận, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên bứt đứt sợi dây chuyền đó.

Tần Chỉ Ái có chút bối ngỡ, cô biết khi hấn điên lên thì chuyện gì cũng có thể làm, liền giơ tay lên bịt kín cổ lại.

Hành động của cô giống như đang cho hấn một cái tát tai vang dội, tàn nhẫn hạ xuống mặt Cố Dư Sinh.

Cô sợ hấn làm hư sợi dây chuyền kia sao, vì vậy nên hấn chỉ mới quay đầu liếc mắt nhìn, chưa hề làm gì thì cô đã bảo vệ như báu vật?

Trong nháy mắt, hình ảnh của cô và người đàn ông kia ở khu giải trí ở thành phố S, nhất thời trong não hấn giống như cô một luồng điện xẹt qua.

Cô thân mật với người đàn ông kia như thế nào, cười tươi như hoa với người đàn ông kia ra sao...

Hấn dùng nhiều tâm ý lấy cho cô nhiều tai đeo như vậy, cũng không đổi được cái ôm của cô, nụ cười và vui vẻ mà cô đã dành cho người đàn ông kia.

Hấn suốt đêm dùng một số tiền lớn như vậy mua dây chuyền cho cô, nhưng một cái liếc mắt cô cũng không cần, lại đeo một sợi dây chuyền không đáng giá kia...

Những chênh lệch rõ ràng này khiến cho ánh lửa trong mắt Cố Dư Sinh ngày một lớn, đốt cháy toàn bộ nhân nãi và bao dung của hắn.

Được thôi, nếu cô cho rằng hắn sẽ phá hủy sợi dây chuyền kia, hắn liền bứt đứt cho cô xem!!

Hắn nhìn chăm chăm bàn tay che sợi dây chuyền của cô không chớp mắt, từ từ đi về phía cô.

Hắn tinh tường nhìn thấy ánh mắt đầy phòng bị và sợ hãi của cô, thậm chí khi hắn đến chỗ cô, cô càng hoang mang lùi về phía sau, phản ứng của cô như vậy lại càng làm cho hắn tức giận, hắn tàn nhẫn giơ tay lên, bắt lấy bờ vai của cô, sau đó thô bạo kéo bàn tay đang che sợi dây chuyền của cô, thô bạo nắm sợi dây chuyền của cô bứt xuống, sau đó không hề nương tay ném đi.

Dây chuyền lao trong không trung, rơi vào một hồ nước đang bắn những bọt nước tung tóe.

Mọi người đứng xung quanh đều bị hành động này của Cố Dư Sinh làm cho không dám thở mạnh.

Quản gia và Lục Bán Thành ngồi gần đó cũng đều đứng lên.

Hành động trong chớp mắt này làm cho Tần Chỉ Ái ngo ngẩn một hồi, mới từ từ ngẩng đầu lên, đối mặt với đôi mắt của Cố Dư Sinh.

Mắt của cô hồng hồng, mang theo một sự phẫn nộ, thù hận, Cố Dư Sinh cũng không thấy rõ, vì có một tầng nước mỏng bao phủ.

Toàn thân cô run lên, âm thanh run run: “Tôi lặp lại lần nữa, tôi và người kia chỉ là bạn, không giống như anh nghĩ!”

Nói xong, cô dùng sức hất tay của hắn ra, chạy về phía hồ nước.

Cô không hề cởi giày đã nhảy xuống hồ, khom người, liền sờ tìm trong

nước.

Sợi dây chuyền này dù có không đáng giá đối với Cố Dư Sinh đi chăng nữa, nhưng đối với Tần Gia Ngôn mà nói, đó là tiền lương dạy kèm hai tháng trời.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 248: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (8)

Cô không thể quên được lúc Tần Gia Ngôn đưa quà cho cô, ra vẻ thần bí, cũng không kiềm chế được kích động, càng hưng phấn hơn khi cậu đeo dây cho cô xong, nghe cô nói thích.

Nếu cậu biết sợi dây chuyền cô chỉ mới đeo được mấy tiếng đồng hồ đã biến mất sẽ cảm thấy buồn đến mức nào...

Tần Chỉ Ái càng nghĩ, ánh mắt càng trở nên buồn khổ, dày đặc sương mù, dưới hồ nước toàn là rác, cô sờ trúng một cái gì đó, là nắp chai nước, cái khác là túi nhựa, đũa,... Nhiều thứ rác đều bị cô mò trúng, lại không đụng đến được sợi dây chuyền đang tìm.

.....

Cố Dư Sinh đứng chôn chân tại chỗ như một pho tượng vậy, không nhúc nhích, nhìn chăm chăm trong bàn tay đã giật sợi dây chuyền của Tần Chỉ Ái.

Nhóm người bên cạnh hắn cũng chậm chạp không có phản ứng gì.

Qua một lúc lâu, Lục Bán Thành mới đá văng ghế tựa ra phía sau, đi về phía hắn: “Anh Sinh.”

Cố Dư Sinh run rẩy một cái mới từ từ bình tĩnh lại tinh thần, hắn đầu tiên nhìn Lục Bán Thành, sau đó nhìn về phía hồ phun nước, cong người tìm Tần Chỉ Ái trong nước.

Trong đầu hắn thoáng hiện lên hình ảnh đôi mắt của cô sau khi bị hắn giật lấy sợi dây chuyền.

Trong đó chất chứa oán hận sao?

Cố Dư Sinh lập tức cảm thấy hoảng sợ, ánh mắt cũng thất thố, cảm thấy trong lòng mình có một sự sợ hãi rõ rệt.

Thì ra hẳn sợ nhìn thấy cô ở bên cạnh người đàn ông khác, sợ nhìn thấy cô oán hận hẳn...

Hắn hoảng loạn giật giật mắt, không đợi đến lúc Lục Bán Thành nói thêm điều gì, đột nhiên nhảy xuống hồ nước.

Hắn cũng không cởi giày da, trực tiếp nhảy xuống hồ, đưa tay kéo cánh tay của cô lên.

“Anh đừng chạm vào tôi!” Cô không hề nghĩ ngợi đẩy ngực hắn một cái.

Trên tay của cô toàn là rác, làm dơ áo của hắn.

Có lẽ cô đã dùng sức rất lớn, cũng có thể ở dưới hồ rất trơn trượt, hắn bị cô đẩy liền lùi về phía sau hai bước, sau đó cô lập tức cong người tiếp tục tìm.

Hồ nước không sâu, chỉ đến khuỷu chân của cô, toàn bộ người dưới của cô đều ướt đầm, đêm khuya đầu thu có chút lạnh, cô xuống nước như vậy sớm muộn cũng sẽ cảm lạnh...

Cố Dư Sinh nhú nhú mày, dứt khoát đưa tay ôm eo của cô, ôm cô ra khỏi hồ nước.

Hắn vừa mới đặt cô lên mặt đất khô ráo, cô lại quay người muốn nhào xuống hồ nước, hắn lại nhanh nhẹn bắt cổ tay của cô lại.

“Anh thả tôi ra! Thả tôi ra!!” Cô giãy dụa rất mạnh, nhưng cô đâu phải là đối thủ của hắn, bị hắn khống chế dễ như ăn cháo, cô lại càng căm tức, cuối cùng cúi đầu cắn cổ tay đang giữ chặt cổ tay cô của hắn.

Cô dùng sức cắn, đem toàn bộ những oan ức tức giận, đều dồn vào trong lần cắn này.

Đau đớn sắc bén khiến Cố Dư Sinh nhúu mày, ngoài ra cũng không né tránh.

Hắn cứ bình tĩnh như vậy để cô tùy ý cắn.

Cắn đến khi trong miệng cô toàn mùi máu tanh, cô mới không dùng lực nữa, từ từ thả lỏng miệng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 249: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (9)

Cố Dư Sinh không hề liếc mắt nhìn vết cắn đang chảy máu chút nào, quay người nhìn về quán gia đang đứng cách đó không xa còn rất luống cuống, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng: “Đưa tiểu thư về nhà!”

Quán gia nghe như vậy, lập tức chạy đến bên cạnh Tần Chỉ Ái:” Tiểu thư, trễ rồi, chúng ta về nhà trước đi.”

Tần Chỉ Ái bất động, cũng không nói gì.

Quán gia không biết nên làm sao, liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm gò má Tần Chỉ Ái, lần này ngữ khí nặng hơn một chút: “Về nhà!”

Tần Chỉ Ái vẫn thờ ơ không cử động.

Lục Bán Thành sợ Cố Dư Sinh sẽ nổi điên lên, nhanh chóng bước lại, đi đến nói bên tai Tần Chỉ Ái: “Anh giúp em tìm sau, em về trước đi!” nói xong, hần liền đẩy Tần Chỉ Ái về phía quán gia, sau đó nháy mắt với quán gia, quán gia lập tức hiểu ý của Lục Bán Thành, liền lôi cánh tay Tần Chỉ Ái đi ra ngoài cửa khu vui chơi.

.....

Trong chốc lát, xe của Tần Chỉ Ái đi xa khỏi những ánh đèn của khu giải trí.

Trong sân lập tức trở nên yên tĩnh lại.

Lục Bán Thành đứng cạnh Cố Dư Sinh một lát, nghiêng đầu nhìn vết

thương trên tay người đàn ông còn rướm máu.

Lục Bán Thành nhìn thấy cũng có cảm giác đau, hấn giờ tay lên xoa xoa cánh tay, ngữ khí thương lượng nói: “Em gọi điện thoại cho Tiểu Vương, để cậu ấy dẫn anh đi băng bó vết thương.”

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm hồ nước không lên tiếng, lúc Lục Bán Thành cho rằng hấn không để ý tới mình, hấn đột nhiên nói, âm thanh có vẻ hơi thấp: “Bảo bọn họ về hết đi.”

Lục Bán Thành biết Cố Dư Sinh đang nói đến những nhân viên kia, hấn ‘Ừm’ một tiếng, quay người làm theo lời hấn.

Chờ đến khi hấn xử lý xong hết tất cả mọi việc, lại quay lại nhìn Cố Dư Sinh, người đàn ông kia cũng đã không còn đứng ở chỗ cũ, hấn nhú nhú mày, vừa định cất tiếng gọi: “Anh Sinh” sau đó liền thấy trong hồ có một bóng đen phản chiếu vào thành hồ, cong người mò tìm ở trong nước.”

Hình ảnh kia rất quen thuộc, chính là Cố Dư Sinh.

Lục Bán Thành sững sờ lập tức liền hình dung lại những chuyện đã xảy ra tới nay, trong chớp mắt hấn có thể hiểu mọi chuyện.

.....

Lúc Lục Bán Thành muốn giúp đỡ, Cố Dư Sinh lại từ chối.

Nhân viên đều đã ra về, trong sân lớn chỉ có hai người họ.

Lục Bán Thành chịu không nổi ngồi bên cạnh xem, đến cuối cùng buồn ngủ chịu không nổi, ngủ gà ngủ gật.

.....

Mãi cho đến khi mặt trời mọc, Cố Dư Sinh mới đi ra khỏi hồ nước, trên người đầy bùn đất dơ bẩn, cả đêm không hề chớp mắt.

Lục Bán Thành cũng không ngủ sâu, nghe được tiếng động liền mở mắt, còn ngái ngủ hỏi Cố Dư Sinh: “Tìm được rồi sao?”

Cố Dư Sinh không lên tiếng, sờ túi tìm chìa khóa xe, liền đi về phía cổng khu giải trí.

Lục Bán Thành mau chóng đứng dậy đi theo hắn, vừa định hỏi hắn lần nữa “Cuối cùng đã tìm được chưa?” mắt liền nhìn đến bàn tay hắn đang nắm, từ những khe hở hầu như có thể nhìn thấy được ánh sáng yếu đuối.

.....

Lục Bán Thành lái xe từ thành đông vào thành tây, Lục Bán Thành liếc mắt nhìn qua Cố Dư Sinh qua kính chiếu hậu, cả người dơ bản, suy nghĩ một chút, lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: “Đi tới khách sạn Bốn mùa trước không? Tắm rửa thay quần áo sạch sẽ.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 250: Phi Tử Hậu Cung Tranh Sủng (10)

Từ lúc lên xe hắn đã nhắm mắt trầm mặc rồi, bỗng nhiên nghe thấy câu này, hắn hơi hé mắt, âm lượng rất nhỏ “Ừ một tiếng.

Bên trong xe lại yên tĩnh quỷ dị, lúc Lục Bán Thành quay vô lăng nhìn phía trước lái xe, tình cờ liếc nhìn kính chiếu hậu nhìn Cố Dư Sinh một chút, nhìn thấy tay Cố Dư Sinh đang không ngừng vuốt ve sợi dây chuyền nhật từ trong hồ nước ra.

.....

Lục Bán Thành đến quầy tiếp tân của khách sạn Bốn mùa, gửi quần áo của hai người, đi đến nhà tắm.

Bởi vì cả một đêm không ngủ, Lục Bán Thành mở nước nóng đã lâu, sau khi ra ngoài hắn cầm khăn mặt, vừa lau tóc vừa gõ gõ cửa phòng ngủ của Cố Dư Sinh: “Anh Sinh?”

Đáp lại hắn chỉ có sự yên tĩnh.

Lục Bán Thành tiếp tục gõ cửa, cửa không khóa, hắn lại dùng sức hơi mạnh, mở luôn cửa ra.

Trong phòng trống rỗng, cũng không có Cố Dư Sinh ở bên trong, hắn bỏ quần áo dơ vào thùng rác, vứt khăn tắm và khăn mặt trên giường.

Hiển nhiên sau khi Cố Dư Sinh tắm rửa thay quần áo đã rời đi.

Chìa khóa xe còn đang ở trên tủ đầu giường, vậy là hắn không có lái xe đi, như vậy hắn sẽ chỉ có thể đi...

Lục Bán Thành lau tóc lung tung hai lần, cầm thẻ phòng đi ra, hắn không lên thang máy mà đi theo cầu thang lên sân thượng.

Đúng như Lục Bán Thành nghĩ, vừa mở cửa sân thượng, đã nhìn thấy Cố Dư Sinh.

Lúc đi bộ đội gặp hắn, vẫn là dáng đứng thẳng tắp này, trong tay người đó là một điều thuốc, quay mắt nhìn về phía đông, hắn không nhúc nhích.

Quanh người hắn giống như tỏa ra một luồng sáng màu vàng nhạt, chói mắt, bên chân của hắn lại đầy những tàn thuốc dài ngắn.

Hình ảnh như vậy đẹp như là in ra.

Nhưng không hiểu sao Lục Bán Thành nhìn thấy hình ảnh này lại có cảm giác như Cố Dư Sinh thật sự rất cô đơn.

Lục Bán Thành vốn muốn gọi Cố Dư Sinh đi ăn sáng, nhưng nhìn thấy hắn như vậy, cũng không dám quấy rầy hắn.

Trên sân thượng rất yên tĩnh, chợt có một trận gió từ từ thổi tới.

Không biết qua bao lâu, Cố Dư Sinh hơi ngược mặt lên, quay về phía bầu trời thổi những vòng khói trắng, sau đó dập thuốc, nghiêng đầu.

Hắn nhìn thấy Lục Bán Thành, hơi run một chút, không nghĩ phía sau mình đã có người.

Lục Bán Thành nở nụ cười, mở miệng nói: “Xuống lầu ăn sáng đi, sau đó nghỉ ngơi một chút, buổi tối không phải còn có tiệc sao?”

Cố Dư Sinh nhẹ quay đầu, lại không lên tiếng.

.....

Bữa ăn sáng trong khách sạn cũng chỉ có vài người.

Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành chọn một bàn gần cửa sổ, ngồi đối diện nhau.

Lục Bán Thành chọn món xong, chỉ nhìn thấy Cố Dư Sinh ngồi lười biếng trên ghế dựa, cúi đầu nhìn chăm chăm sợi dây chuyền đã đứt kia.

Lục Bán Thành hứng thú nhìn chăm chăm Cố Dư Sinh một chút, không nhìn được cười khi khi, hắt bưng ly nước trên bàn uống, vẫn không nhìn được mở miệng nói: “Anh Sinh, anh có biết biểu hiện của anh lúc này giống gì không?”

Cố Dư Sinh cũng không phản ứng lại câu hỏi của Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành tập mãi cũng quen rồi, nói tiếp: “Anh bây giờ giống như là mấy phị tăng trong hậu cung đang tranh sủng vậy đó!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 251: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (1)

Vợ? Một đại lão gia như hần, vậy mà hần lại nói cô là vợ mình?

Tầm mắt Cố Dư Sinh vẫn dừng lại trên vòng cổ như cũ, tuy dưới đáy lòng có chút bất mãn với lời của Lục Bán Thành nói, nhưng lúc này mặt mày hần cũng thật sự không có bất cứ biểu hiện hờn giận nào, xem Lục Bán Thành như không thấy, không hề phản ứng lại lời hần.

Lục Bán Thành và Cố Dư Sinh ở chung một chỗ lâu, biết hần khi nào thì có thể trêu chọc, khi nào thì không thể trêu chọc, liền nói lời vừa mới muốn nói tiếp, rằng: "Mà Tiểu Khấu, chính là phi tần ngồi giữ trên ba nghìn người đẹp trong cung hoàng đế."

Chỉ cô? Yếu đuối, tiểu phi tần toái nhu nhược ngọt ngào, là phi tần ngồi giữ trên ba nghìn người đẹp trong cung hoàng đế sao?! Là tiểu nha hoàn ngu chung còn không kém nhiều lắm!

Cố Dư Sinh cười nhạo một tiếng, không để ý tới Lục Bán Thành đang nói hươu nói vượn, lấy ra khăn tay, cầm lấy vòng cổ hần vừa mới hần chùi cả nửa ngày, có vài chỗ còn dơ bẩn cần thận lau chùi.

Lục Bán Thành càng nói, càng cảm thấy chuyện mình so sánh vô cùng chính xác, nhin không được dưới đáy lòng tự tán thưởng chính mình, rồi sau đó nổi lên dáng vẻ vui đùa, nhìn chăm chăm vào Cố Dư Sinh, nghiêm túc hỏi: "Sinh ca, hiện tại trong lòng anh nghĩ như thế nào về Tiểu Khấu?"

Động tác lau chùi của Cố Dư Sinh hơi dừng lại.

Lục Bán Thành nhìn thấy dáng vẻ Cố Dư Sinh yên lặng, lại tung ra một vấn đề: "Anh có thật sự nghĩ tới hiện tại anh và Tiểu Khấu hay là trong tương lai hay không?"

Cố Dư Sinh nhíu mi, ném đi khăn tay ở trong tay, đầu không ngẩng lên, thì trong miệng đã nói ra lời hết sức không chút để ý: "Muốn nghĩ nhiều như vậy để làm gì?"

Dừng một chút, hắn còn nói: "Chị dâu."

Lục Bán Thành bị hai chữ hắn đột nhiên nói ra làm sững sốt, sau đó lại nghe giọng nói thản nhiên lạnh lùng của Cố Dư Sinh truyền đến: "Gọi cô ấy là chị dâu."

"Anh bảo em gọi Tiểu Khẩu....." Chữ “Khẩu” Lục Bán Thành còn chưa hoàn toàn nói ra, thì Cố Dư Sinh vẫn đang cúi đầu nhìn vòng cổ, lại bỗng nhiên gương mặt, nhìn về phía Lục Bán Thành, dưới đáy mắt hắn còn ẩn giấu cảnh cáo, khiến cho Lục Bán Thành sợ tới mức lập tức thức thời sửa miệng: "Chị dâu, chị dâu."

Lúc này Cố Dư Sinh mới vừa lòng rũ mắt, tiếp tục nhìn chăm chăm vào vòng cổ kia.

Ngay cả xung hô cũng bị ăn dấm chua, đều ăn hết, thật sự là chưa thấy qua người đàn ông nào tính toán chi li keo kiệt như vậy!

Xem ra hắn (CDS) so với trong tưởng tượng tối hôm qua của mình còn rơi vào chìm sâu hơn, tựa như, hắn còn chưa phát hiện, vào trong một giây lặng yên không tiếng động, thì tim của hắn đã bị người cướp đi.

Hắn và Tiểu Khẩu, nhìn cho tới nay đều là hắn chiếm thượng phong, Tiểu Khẩu nhận hết ủy khuất, chỉ là trong lúc đó nếu lấy tình cảm của nam nữ ra để đánh bạc một hồi, thì kỳ thật người thua rất rất thảm thiết không phải là Tiểu Khẩu, mà chính là hắn.....

Lục Bán Thành nhìn chăm chăm Cố Dư Sinh không dời mắt sau một hồi thật lâu, cho đến khi phục vụ mang lên toàn bộ bữa sáng, hắn mới cảm thía quấy vài cái trong ly sữa đậu nành, cuối cùng ngừng lại, dáng vẻ nghiêm túc bao nhiêu liền có bấy nhiêu lên tiếng gọi: "Sinh ca."

Lục Bán Thành rất ít khi dùng giọng điệu nghiêm túc nói chuyện như vậy, Cố Dư Sinh thoáng có chút kinh ngạc, ngẩng đầu đối mắt với ánh mắt của Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành khẽ thất thần, lại gọi tên Cố Dư Sinh một tiếng, sau đó mới mở miệng nói chuyện trọng điểm, giọng nói hết sức rõ ràng: "Sinh ca, anh thật sự đã thích..... chị dâu rồi?"

Bởi vì thói quen, suýt chút nữa Lục Bán Thành lại nói ra tên "Tiểu Khẩu", cũng may là đúng lúc hấn dừng sửa lại.

Một câu hỏi nhẹ nhàng như vậy, lại như một luồng sét, nổ tung ở hai bên tai của Cố Dư Sinh, đại não hấn trống rỗng, đánh mất hết tất cả suy nghĩ.

Thích? Hấn thích người phụ nữ ở trong nhà kia sao?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 252: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (2)

Cố Dư Sinh còn chưa chuyển suy nghĩ từ trong vấn đề này, thì Lục Bán Thành ngồi đối diện hắn, vừa lặp lời mới nói vừa nhấn mạnh lại lần nữa, lần này câu hắn dùng không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định: "Sinh ca, anh thích chị dâu rồi."

Tim Cố Dư Sinh đang đập, bỗng dừng lại ngừng nhảy, giống như hình ảnh bị dừng, ánh mắt không chuyển nhìn chăm chăm vào Lục Bán Thành vẻ mặt không chút thay đổi sau một hồi giằng co, rồi đột nhiên "Xì" nở nụ cười: "Lục Bán Thành, cậu nói chuyện đùa gì vậy, làm sao tôi có thể thích cô ta được?"

Nói xong, Cố Dư Sinh đặt xuống vòng cổ, cả người lười biếng nửa ngồi nửa nằm ở trên ghế da, rút một điếu thuốc, cầm bật lửa trước khi châm, còn nói thêm một câu: "Cô ta là một phiền phức!"

"Anh đã chạm qua cô ấy rồi? Hay là nói, trước đó rất sớm, anh đã chạm qua cô ấy rồi? Ít nhất so với trời mưa hè to đó, còn sớm hơn lúc anh chở cô ấy về rồi an bày cho cô ấy ở khách sạn bốn mùa đi?"

Đêm đó, là Cố Dư Sinh phát hỏa trước, sau lại kéo cô đi vào phòng, khi đó bọn họ đều sợ làm ồn đến người khác, mà tình cờ hắn lại tới đây xem một cái, kết quả người vừa mới gõ cửa phòng xong, "Lương Đậu Khấu" liền đi ra mở cửa, hắn liếc mắt một cái liền thấy được vết hôn đỏ ở trên cổ cô, hắn là một người trưởng thành, rất rõ ràng rằng bọn họ đã làm chuyện gì.

Nghĩ đến đây, lời nói từ miệng Lục Bán Thành trở nên bén nhọn rất nhiều: "Anh đã không thích cô ấy, vì sao anh lại còn muốn chạm vào cô ấy?"

Động tác của Cố Dư Sinh như bị điểm chú, cứng ngắc rất rõ ràng, nhưng

mà rất nhanh hẳn liền ổn định lại cảm xúc, sau khi từ từ đưa điều thuốc, rít một hơi, không nhanh không chậm ngẩng đầu, cách lớp sương khói lượn lờ nhìn lướt qua Lục Bán Thành, giọng điệu thản nhiên nói: "Cậu suy nghĩ nhiều quá, tôi chỉ có điều thích cơ thể của cô ta thôi, so sánh thì cảm thấy hứng thú, cảm giác ôm ngủ cũng không tệ lắm, trừ cái đó ra, không có suy nghĩ gì khác."

Lục Bán Thành nhú nhú mày: "Thật sự như anh nói như vậy sao?"

"Nếu thật sự giống như anh nói như vậy, thì trời mưa to ngày đó, em đã hỏi anh nhiều lần có muốn em đi nói chuyện với cô ấy hay không, vậy mà miệng anh nói cự tuyệt, vì sao lại vẫn xoay người đi nói chuyện với cô ấy?"

"Nếu thật sự giống như anh nói vậy, thì tiệc tối ngày đó, cô ấy bị mấy phụ nhân vây quanh khi dễ, cũng không chấp nhận với những người phụ nữ đó, vậy ngày đó vì sao anh lại tức giận lớn như vậy?"

Cố Dư Sinh bị Lục Bán Thành hỏi liên tiếp, khiến cho lửa trong lòng bùng phát: "Câm miệng!"

Lục Bán Thành như không nghe thấy, ngoan cố nói đến chuyện đó tiếp: "Còn nữa, tôi qua ở Kim Bích Huy Hoàng, Tương Tiêm Tiêm đi đến trước mặt anh, nói với anh rằng, chuyện cô ấy đi ăn cơm chung với một người đàn ông đi? Vậy mà anh lại tức giận với Tương Tiêm Tiêm, và sau khi anh nhìn thấy cô ấy làm sao lại khắc chế lại cảm xúc thế, dựa theo tính tình anh, người khác làm cho anh khó chịu lớn như vậy, không phải là anh nên trực tiếp giết chết cô ấy sao? Vì sao anh đi tìm em, lại còn chuẩn bị vòng cổ, chuẩn bị chơi màn chơi mới? Vì sao không cho người đàn ông kia làm cho cô ấy, mà muốn anh tự mình thực hiện những chuyện đó một lần? Nhưng lại muốn làm tốt hơn so với người đàn ông kia! Anh mạnh hơn nhiều so với kia người đàn ông đó, vậy vì cái gì anh lại muốn so với hắn?"

"Cậu câm miệng cho tôi! Cậu có nghe hay không!" Cố Dư Sinh thuận tay ném điều thuốc trong tay, về phía Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành hơi hơi nghiêng đầu, điều thuốc lướt qua bên tai hắn, nằm ở trên bàn thủy tinh, rơi xuống, bên trong điều thuốc, tàn thuốc bay là tả.

Phục vụ thấy một màn như vậy, đi tới.

Lục Bán Thành nói một câu thật có lỗi, ý bảo phục vụ thu dọn, đợi sau khi phục vụ đi ra, Lục Bán Thành mới quay đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh.

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 253: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (3)

"Anh gấp cái gì? Có phải anh cũng không muốn nói đến những chuyện em vừa mới nói này hay sao? Có phải là không tìm được đáp án hay không? Vậy hiện tại để em nói cho anh biết đáp án, Sinh ca, đây là anh đang ghen, muốn tranh thủ tình cảm, anh muốn khiến cho trong lòng cô ấy, cảm thấy được người đàn ông kia không thể sánh bằng anh! Nếu anh thật sự không thèm để ý đến cô ấy, đã chạm qua cơ thể của cô ấy, thì cần gì anh phải để ý xem dưới đáy lòng cô ấy có cảm thấy người đàn ông kia tốt hay không?"

"Còn nữa, lúc cô ấy cô bị bọn lưu manh bắt cóc, vì sao anh lại bị thương? Là vì cứu cô ấy đi? Nếu anh không thích cô ấy, thì bọn lưu manh có xuống tay với cô ấy, một đao chém chết cô ấy, thì cũng đâu ảnh hưởng đến anh? Thân thủ đó của anh, ai có thể thương tổn được anh? Không phải là anh muốn che chở cô ấy, cho nên mới để mình bị thương sao? Vì sao anh lại muốn che chở cô ấy? Lúc ấy sao anh không nghĩ tới, mình có thể xảy ra chuyện gì hay không? Còn, còn nữa, sợi dây chuyền kia, vì sao anh lại đi tìm sợi dây chuyền kia suốt một đêm? Không phải là anh sợ cô ấy bởi vì sợi dây chuyền này, mà từ nay về sau hận anh sao?"

Cổ Dư Sinh bị Lục Bán Thành quát lớn, lần này ngay cả tức giận cũng đều không tức được.

Hắn nhìn chăm chăm vào Lục Bán Thành một hồi lâu, vẻ mặt vốn tức giận, ngược lại dần dần bình tĩnh lại, hắn chậm rãi tựa trở lại ghế ngồi, lại đưa điều thuốc tới bên miệng, dùng lực rít một hơi, trong nháy mắt mùi khói tràn đầy khoang miệng hắn, hắn ngửa đầu, nhìn về phía trần nhà chậm rãi phun làn khói trắng đục như sương ra ngoài, cách làn sương khói lượn lờ đó, dưới đáy lòng hắn suy nghĩ lại một lần những lời Lục Bán Thành đã nói, sau đó cũng hỏi mình một câu, thật sự như hắn nói sao, hắn chỉ cảm thấy hứng thú với cơ thể cô ấy sao?

Về phương diện kia, cô không biết phối hợp với hắn, từ lúc bắt đầu đã không ngừng vùng vẫy, nhưng sức lực cô không lại hắn, luôn luôn dễ dàng bị hắn khống chế chặt chẽ, mà lúc đó cô cũng không lên tiếng cầu xin hắn, cứ như thể đã chấp nhận mệnh lệnh, không nhúc nhích nằm ở dưới người hắn, thừa nhận sự xâm chiếm của hắn.

Mặc kệ hắn làm tổn thương cô, nhưng cô vẫn khiến cho hắn cảm thấy, đáng vẻ cô vô cùng an tĩnh, không hề phát ra một tiếng động nào, thậm chí là tiếng rên rỉ nhỏ nhất - cũng chưa từng nghe qua.

Lúc thức dậy cô cũng không khác biệt như vậy, cứ như một đầu gỗ, nói đúng là, cho dù như vậy, hắn luôn luôn từ trên cơ thể cô có được thoả mãn thoải mái đến mức tận cùng

Kỳ thật lúc hắn vừa mới nói những lời này, thì dưới đáy lòng đã rất rõ ràng, từ đầu hắn không chỉ vì cơ thể cô mà cảm thấy nhiều hứng thú, mới chạm cô... Hắn chỉ muốn viện cớ che dấu đi, che dấu... Che dấu...

Đầu ngón tay cầm điều thuốc của Cố Dư Sinh run lên, ần ần như hiểu được, đáng vẻ mình vừa mới giả bộ chẳng hề để ý như thế, nói ngả ngón như vậy, là vì che dấu điều gì.

Lục Bán Thành nhìn thấy Cố Dư Sinh bình tĩnh lại, cũng bình tĩnh lại nói: "Sinh ca, chúng ta nói đến giả thiết đi, ví dụ anh mất đi cô ấy."

Mất đi cô ấy? Từ nay về sau trong sinh mệnh của hắn, không còn có sự tồn tại của cô... Cố Dư Sinh biết đây chỉ là một ví dụ, nói đúng hơn là từ lúc ví dụ này hiện ra trong đầu hắn, thì lòng hắn vẫn lại không thể khống chế được mà quặn đau một cái, mà điều thuốc nằm giữa ngón tay hắn, đã rơi xuống trên bàn.

"Rốt cuộc anh muốn tự lừa mình dối người tới khi nào?" Lục Bán Thành cầm điều thuốc lên, đưa cho Cố Dư Sinh bị thất thố: "Anh sớm đã thích cô ấy rồi, không phải sao? Thích đến, vốn không dám tưởng tượng đáng vẻ của mình lúc cô ấy rời khỏi, không phải sao?"

Cô Dư Sinh không nói, nhận lấy điều thuốc, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu trên đất, rực rỡ đến chói mắt.

Hắn vẫn không nhúc nhích chăm chú nhìn hồi lâu, dưới đáy lòng trong đầu mới từ từ hiện ra một ý niệm: Thì ra, đây là thích...

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 254: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (4)

Phần nộ lại vô cùng phần nộ, vui vẻ lại vô cùng vui vẻ.

Qua suốt hai mươi sáu năm, chưa từng có người nào như cô có thể làm cho hấn cảm nhận như thế, cho nên lúc cảm giác được, hấn chưa từng nghĩ tới đó là động lòng.

Tình cảm hôn nhân của cha mẹ đều là bi kịch, khiến cho hấn từ lúc còn rất nhỏ, đã quyết định, cả đời này sẽ không yêu một ai, và cũng sẽ không đi cưới một ai.

Lúc còn trẻ, cả đời hấn muốn chỉ có mộng núi sông.

Sau khi mộng núi sông mộng sụp đổ, hấn nghĩ cả đời hấn có thể cứ như vậy, xí nghiệp Cố thị, một mình, sống cô độc quăng đời còn lại.

Hấn thật sự chưa từng nghĩ tới sẽ có người phụ nữ nào có thể bước vào chính sinh mệnh của mình.

Cho đến khi ở nhà cũ, hấn trông thấy ánh mắt cô..... Lúc đó hấn bắt đầu thường xuyên bị ánh mắt quấy nhiễu, hấn ngủ với cô..... Hấn không khống chế được mình, mà buộc mình phải đối xử tàn nhẫn với cô, cho đến khi khiến cô thật sự từ trong lúc quán quít lấy hấn đến bắt đầu tránh né hấn.

Hấn lại bắt đầu không cam lòng.

Đoán chừng là từ lúc bắt đầu, hấn một lần này lại một lần nữa bắt đầu ngoại lệ vì cô rồi?

Mạo hiểm mưa to đi đón cô; nhìn thấy cô bị khi dễ lại vì cô mà xuất hiện; biết cô tìm Lục Bán Thành cầu xin giúp đỡ thì lại phần nộ; nhìn thấy

đám lưu manh thương tổn cô mà cố gắng chặn đao quên mình; biết cô rầu rĩ không vui tìm lại rất nhiều người theo cô chơi; từ Anh tới Pháp tặng quà sinh nhật cho cô.....

Hắn vẫn nghĩ không thông, vì sao hắn lại luôn đi làm những chuyện không cần hắn làm?

Cho đến khi một câu vừa mới phân tích của Lục Bán Thành nói cho hắn nghe, hắn mới không thể không đối mặt với sự thật hắn luôn che dấu trốn tránh: hắn thích cô.

Là lúc nào đã bắt đầu thích?

Hắn không biết. Hắn chỉ biết là, hiện tại hắn ý thức được là hắn thật sự thích cô, hắn đã muốn đề ý đến cô.

Có lẽ vào ngày sinh nhật của ông nội, xe chạy đến, lúc cô đẩy ra hắn, cũng có lẽ sớm hơn, là ngày cô mới ở lại nhà ông nội, cũng có thể là một khắc đầu tiên hắn nhìn thẳng vào ánh mắt cô.

Nói tóm lại, hiện tại trong sinh mệnh hắn đều có bóng dáng cô.

Rất nhiều vấn đề suy nghĩ không giải được, lúc này bỗng nhiên tất cả cứ như đều đã được thông suốt.

Tình yêu mà hắn nghe nói, vẫn là một thứ tồn tại rất mờ mịt, cho đến giờ phút này hắn mới biết được, kỳ thật tình yêu rất đơn giản, thật sự rất đơn giản, chính là một người, hết một lần rồi lại một lần, không thể không ché, nhiều lần ngoại lệ vì một người khác.

Điều thuốc cháy đến giữa hai ngón tay, nhiệt độ nóng bỏng, kéo ý thức của Cố Dư Sinh từ trong trầm tư trở về.

Hắn dập tắt điều thuốc ở một bên gạt tàn, mở miệng nói với Lục Bán Thành chưa mở miệng một hồi lâu, trả lời: "Cậu biết, tôi chưa từng nghĩ tới chuyện thích một người phụ nữ, càng đừng nghĩ tới chuyện kết hôn với một

người phụ nữ."

Bởi vì suy nghĩ này ăn sâu bén rễ quá mức, xuyên qua tới tận sâu trong huyết mạch của hắn, thế nên lúc hắn bị cô khiến cho tâm phiền ý loạn, thì đã nghĩ tới vô số chuyện có thể, nhưng lại không nghĩ tới đó chính là tình yêu.

Chỉ là hiện tại nếu suy nghĩ cẩn thận lại, hắn nên làm như thế nào?

Yêu tiếp? Hay buông tha?

Buông tha?

Trái tim đang đập từng nhịp của Cố Dư Sinh Cố, sâu trong đó, đột nhiên lại cảm nhận được một cảm giác đau đến tê tâm liệt phế.

Cảm giác đau này rất quen thuộc, giống như hắn đã từng trải qua, không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, từ trong cơn đau đó, thế mà trong đầu hắn lại hiện ra hình ảnh cô không ngừng khóc nói "Thật xin lỗi".

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 255: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (5)

Hình ảnh đó thực chân thật, chân thật như đã từng xảy ra.....

Mi tâm Cố Dư Sinh bỗng dừng nhúu lại: "Không phải là tôi đã quên mất chuyện gì chứ?"

Giongj nói của hấn hơi thấp, rất mơ hồ, Lục Bán Thành lúc này đang cúi đầu ăn bữa sáng không nghe rõ, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh, sau khi nuốt xong quả táo mới hỏi: "Cái gì? Người nói cái gì?"

Cố Dư Sinh lên tiếng, nhúu mi, vẫn đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình như cũ.

Hấn dường hồ như đào tất cả các khoảng không trí nhớ của mình, nhưng lại không tìm được dấu vết gì liên quan với lời "Thực xin lỗi" của cô.

Đó có thể nào, chỉ là ảo giác vừa mới rồi của hấn?

Cố Dư Sinh vươn tay, đè lại huyết thái dương sau một đêm không ngủ hơi đau, mới ý thức được Lục Bán Thành đang nhìn mình, giọng điệu thản nhiên nói: "Không có gì."

Ngừng một lát, Cố Dư Sinh còn nói: "Ăn bữa sáng đi, ăn xong sớm một chút rồi lên lầu nghỉ ngơi."

"Ừ." Lục Bán Thành lên tiếng, giơ lên chiếc đĩa.

Có lẽ thật sự chỉ là hấn ảo giác..... Cố Dư Sinh lắc lắc đầu, bỏ qua nghi ngờ vừa mới hiện ra dưới đáy lòng, cũng cầm lấy chiếc đĩa.

.....

Sau khi Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành ăn xong bữa sáng, rời khỏi.

Hai người ai cũng đều không chú ý tới, một người ngồi đằng sau vị trí của bọn họ, mà di động của người kia, mở ra ứng dụng ghi âm.

Đợi đến khi bọn họ biến mất ở cửa nhà hàng, người nọ mới đóng lại ứng dụng ghi âm, sau đó bật lại đoạn đối thoại đó nghe lại một lần, lúc này mới vừa lòng cất di động, đi theo phục vụ tính tiền, cũng rời khỏi nhà hàng.

-

Từ sau ngày trở về Pháp, Tần Chỉ Ái được mời làm khách mời đại diện.

Vùng ngoại thành Bắc Kinh, bởi vì là khách mời, màn diễn cũng không nhiều, thời gian dư mỗi ngày có thể làm phục vụ tiễn khách.

Tần Chỉ Ái rõ ràng, chuyện màn chơi đêm đó, cũng không thể trách Cố Dư Sinh toàn bộ, dứt bỏ cảm tình không nói chuyện, Lương Đậu Khẩu mới chính là vợ của Cố Dư Sinh, nếu bị những người đàn ông khác vây quanh thân mật, ai cũng sẽ sinh khí.

Chuyện đó là do sơ sẩy của cô, cô cũng chịu một nửa trách nhiệm, nghĩ đến vòng cổ lúc ở Tần gia, Tần Chỉ Ái không muốn đối mặt với Cố Dư Sinh, chỉ muốn thương lương đơn giản với Chu Tịch một chút, mấy ngày chụp diễn rõ ràng, trực tiếp chiếu ở trên điện ảnh và truyền hình ở khách sạn.

Nhưng mà, mấy ngày nay chụp diễn, đều giống như ở Paris, mỗi ngày đúng giờ quản gia cũng sẽ đưa cô một cái điện thoại như trước.

Từ trong tổ kịch đi ra, đã là một ngày.

Đêm diễn tối đầu, ngủ không đủ, về đến nhà, Tần Chỉ Ái liền trực tiếp lên lầu ngủ bù.

Tỉnh ngủ, đã gần chạng vạng, Tần Chỉ Ái theo thói quen nhìn lên trần nhà, lại phát hiện điện thoại đang rung, nhìn thoáng qua, thì cô đã biết là ai,

sau đó liền mặc quần áo xuống lầu, nói với quản gia đi tản bộ, rồi thay đổi giày đi ra biệt thự, tìm một góc ở trong tiểu khu không ai biết, bấm điện thoại.

Điện thoại vang lên một hồi dài, mới được người bấm nghe, bên trong truyền ra giọng nói của Lương Đậu Khấu, thực êm tai, như vải sa tanh, vừa mềm lại trơn lại: "Làm sao mà lâu như vậy mới bấm trả lời?"

"Đang ngủ, di động để chế độ rung." Tần Chỉ Ái từng cố gắng học theo giọng nói của Lương Đậu Khấu, nhưng càng tập lại càng đổi lập hơn, cho nên vẫn không tập nữa, nhưng lấy hiểu biết của người ta, thì thật cũng đủ rồi.

"À." Giọng Lương Đậu Khấu tùy ý, quan tâm hỏi cô: "Trước mắt bên chỗ cô không có vấn đề gì chứ?"

"Cũng khỏe."

"Vậy là tốt rồi, vất vả cô." Dừng một chút, Lương Đậu Khấu còn nói: "Đúng rồi, tiền tháng này, tôi có gửi cho Chu Tịch, ngày mai cô ấy sẽ đưa cho cô, nếu không có chuyện gì, thì tôi cúp trước."

"Chờ đã....." Tần Chỉ Ái lên tiếng ngăn cản.

"Hả?"

Tần Chỉ Ái cảm di động ngập ngừng một lát, hỏi: "Chùng nào thì cô có thể trở về?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 256: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (6)

"Hả?" Lương Đậu Khẩu ở bên đầu điện thoại như còn chưa nghĩ tới vấn đề này, thì đã bị Tần Chỉ Ái hỏi đến, mở miệng nói: "À, cô chờ một chút....."

Cách di động, Tần Chỉ Ái nghe thấy Lương Đậu Khẩu dùng tiếng Anh thấp giọng nói chuyện với người nào đó, bởi vì âm lượng có chút, khá nhỏ, cho nên những lời cô nghe cũng không phải là vô cùng chính xác, nhưng theo một ít chữ cái tiếng Anh, cô có thể đoán ra được, đoán chừng là Lương Đậu Khẩu đang hỏi bác sĩ về tình huống của mình.

Qua chừng năm phút đồng hồ, bên đầu điện thoại mới truyền đến tiếng trung rõ ràng của Lương Đậu Khẩu "Tôi mới vừa hỏi bác sĩ chủ trì xong, nếu thuận lợi, thì ngày mười tháng sau là có thể về nước."

Ngày mười tháng sau..... Hôm nay là ngày hai mươi lăm, nói cách khác, chỉ còn lại có mười lăm ngày, Lương Đậu Khẩu thật sự sẽ trở lại, mà cô..... Sẽ phải rời khỏi..... Tần Chỉ Ái cử động đầu ngón tay, hơi hơi chút cứng đờ.

Cô vốn tưởng rằng Lương Đậu Khẩu còn phải một năm sau mới trở về, không nghĩ tới lại còn sớm hơn so với trong dự đoán rất nhiều.

"Còn có vấn đề khác không?" Lương Đậu Khẩu nói xong bên đầu điện thoại, thấy không ai đáp lại, lại lên tiếng hỏi.

"Không, " Tần Chỉ Ái hoàn hồn, "Không có."

"Tuy rằng thời gian tôi trở về, sớm rất nhiều so với thời gian hẹn ước, nhưng cô cứ yên tâm, cho dù tháng sau cô chỉ thay tôi nửa tháng, thì số tiền tháng sau vẫn được gửi không thiếu một xu cho cô như cũ." Lương Đậu Khẩu nghĩ đến Tần Chỉ Ái vừa mới hỏi cô khi nào trở về là lo lắng đến

khoảng tiền đó, liền nói lại ước hẹn lúc trước của các cô một lần nữa, "Tháng sau khoảng tiền đó, sẽ trả hết xong khoản nợ của cha cô."

"Cám ơn." Dừng một chút, Tần Chỉ Ái còn nói: "Vây gặp lại?"

"Gặp lại."

.....

Sau khi ngắt điện thoại, Tần Chỉ Ái cầm di động đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, trong đầu cô tất cả đều nghĩ đến thời gian Lương Đậu Khấu nói với cô sẽ trở về.

Lúc trước cô nghĩ đến chỉ cần cô nắm lấy cơ hội được tới gần hắn như vậy, thì sẽ giống như cô bé lọ lem, có một hồi mộng đẹp đêm khuya, cô còn muốn mình có thể lấy luôn thân phận của Lương Đậu Khấu, làm những việc cô từng vô số lần ảo tưởng có thể vì hắn làm, vì hắn nấu cơm, chờ hắn về nhà, ở chung với hắn trong tốt đẹp.....

Chỉ đến khi cô đi vào biệt thự của hắn, như ý nguyện được bên người hắn, cô mới biết được, khi đó cô nghĩ quá đơn giản quá ngây thơ rồi.

Quan hệ Lương Đậu Khấu và hắn không tốt, cô chỉ có thể nghĩ biện pháp tránh khỏi hắn, cố gắng không cần trêu chọc đến hắn.

Chính là chuyện luôn phát triển khiến người không thể khống chế, mặc kệ cô có làm thật tốt, thì luôn có thể chọc giận đến hắn..... Tuy rằng thời khắc tốt đẹp giữa hắn và cô vẫn có vài lần hiếm có như vậy..... Nhưng cô phát hiện, lúc hắn đối xử tốt với cô, càng làm cho cô khó chịu hơn so với lúc làm đau cô, bởi vì cô không phải là Lương Đậu Khấu.

Hiện tại cuối cùng Lương Đậu Khấu đã về đây, mà cô cũng muốn trở lại thế giới vốn có của chính mình.

Là có chút thoải mái, nhưng cũng có chút khổ sở.

Khổ sở vì thế giới vốn có của cô, không bao giờ... có sự tồn tại của hấn.

Mười lăm ngày, chỉ còn có mười lăm ngày, rồi cô và hấn sẽ không có liên hệ gì nữa.

Thần sắc Tần Chỉ Ái có chút hoảng hốt, qua một hồi lâu, cô mới thu hồi tất cả những suy nghĩ miên man, bước chân chậm rãi quay trở về biệt thự Cô Dư Sinh.

Cô dọc theo đường đi đều nghĩ đến chuyện mình, cũng chưa để ý đến xe được đỗ ở trước vườn, liền đi vào trong vườn, lúc cô đi đến một nửa, thì cửa phòng được đẩy ra, truyền đến tiếng nói của quản gia: "Cố tiên sinh, gặp lại."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 257: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (7)

Tần Chỉ Ái theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thấy Cố Dư Sinh đang bước từng bước xuống bậc thang từ cửa phòng.

Hắn đối mặt với quản gia nói lời gấp lại, cũng không nói gì, mà chỉ cúi đầu, sờ sờ về phía nơi cất hộp thuốc.

Sau khi hắn đưa điều thuốc cắn bên miệng, lúc cầm bật lửa lên châm, thì mới phát hiện cô đang ở trong vườn.

Động tác châm thuốc, thoáng ngừng trong chớp mắt, vào giây tiếp theo, liền cất đi điều thuốc và bật lửa vào hộp, thần sắc vẫn như cũ mà bước chân, lại tiếp tục thông dong đi đến phía trước.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy động tác của hắn không dừng lại, cước bộ hơi chậm rãi, cũng làm như không có chuyện gì mà nhấc chân một lần nữa bước, đi về phía trước.

Hai người càng chạy càng gần, lúc hắn và cô sắp chạm mặt, thì hắn ngừng lại cước bộ, nhìn chằm chằm vào áo mỏng váy ngắn trên người cô mi tâm bỗng nhú lại, bỗng dựng lên tiếng: "Hiện tại vào thu rồi, sáng sớm lạnh vậy, làm sao đi tản bộ lại mặc ít như vậy?"

Tần Chỉ Ái nghe thấy lời Cố Dư Sinh hỏi, cước bộ ngừng, cô ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn quản gia một cái, nghĩ thầm, hắn là cô ta nói cho Cố Dư Sinh, cô đi tản bộ đi, sau đó mới không nóng không lạnh trả lời về phía Cố Dư Sinh: "Hoàn hảo."

Màn trước hắn chơi cô một trận âm ỉ khó chịu như vậy, lúc này gấp lại, hắn có thể làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra, nói chuyện với cô, chỉ là khi cô nhớ đến vòng cổ bị hắn kéo đứt kia, cô cũng không thể xem như không có

chuyện gì.

Cho nên, cô trả lời với Cố Dư Sinh, thoáng chút ngừng một lát, mới mở miệng nói: "Tôi vào phòng trước."

Sau đó, cũng không chờ Cố Dư Sinh trả lời lại, liền cất bước, đi qua bên người hắn, đi về phía cửa.

Rất nhanh cô đã bước tới cửa, quản gia muốn nói lại ngừng nhìn Cố Dư Sinh đứng chờ người ở tại chỗ, nhỏ giọng mở miệng: "Tiểu thư?"

Tần Chỉ Ái biết quản gia khẳng định muốn khuyên cô đừng đối xử với Cố Dư Sinh như vậy, không đợi cô ấy nói câu nói kế tiếp, nhanh nói một câu "Tôi muốn đi WC, đi vào trước", liền nhìn quản gia, rất nhanh đã đổi xong giày, bước lên lầu.

Đối thoại giữa Tần Chỉ Ái và quản gia, Cố Dư Sinh nghe rất rành mạch.

Hắn biết, cô đây là tìm cơ tránh hắn, chuyện một đêm kia, cô vẫn còn oán hận hắn.....

Hắn đứng tại chỗ một hồi lâu, mới quay đầu, nhìn về phía bóng dáng sớm đã biến mất.

Hắn như đang do dự, sau một lúc lâu, lên tiếng gọi quản gia.

Quản gia lập tức bước xuống bậc thang, một đường chạy tới trước mặt hắn: "Cố tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì sao?"

Cố Dư Sinh lấy từ trong túi ra một cái hộp, hắn suy nghĩ nhìn chằm chằm chiếc hộp một lát, mới đưa cho quản gia: "Đợi lát nữa nói rằng có một người đàn ông tặng cho cô ấy."

Quản gia kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cố Dư Sinh, mặc dù không nói chuyện, nhưng Cố Dư Sinh vẫn biết cô đang buồn bực vì sao hắn lại không tự mình đi tặng cô.

Hắn không giải thích, trực tiếp đưa hộp vào trong tay quản gia, rồi xoay người, nhấc bước chân, đi đến cửa vườn, lên xe, phân phó với Tiểu Vương một câu "Lái xe", rồi khỏi.

Mấy ngày cô đi, hắn vẫn đều chú ý.

Hắn biết mấy ngày hôm trước cô nhận vai diễn phụ, cũng đoán được sở dĩ cô ở lại tổ kịch, là muốn trốn tránh hắn.

Hắn nghĩ cô cao hứng là được rồi, chờ cô về, cho đến khi hôm nay cô từ tổ kịch trở về, hắn mới cố ý rút thời gian trở về nhà.

Hắn nghĩ muốn tự tay đưa cái hộp đó cho cô, nhưng dường như lúc cô thấy hắn không thể nào vui vẻ được.....

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 258: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (8)

Cả đời này hấn chưa từng dỗ dành con gái, cũng không biết nên dỗ dành như thế nào, bình thường lúc miệng cố gắng lên tiếng, một khắc kia gặp mặt cô, giọng nói cứ như bị người chặn, nói lời gì cũng đều nói không được.

Cho nên muốn nghĩ, nhưng rốt cuộc vẫn cảm thấy thôi quên đi, để cho quản gia đưa cho cô, mất công hấn lên lầu đưa cô, lại làm cô không vui vẻ, rồi lỡ lời lại nói câu gì nhục mạ cô thì càng khó hơn.

Hy vọng lúc cô nhìn thấy vật trong hộp, tâm tình có thể tốt hơn nhiều.....

-

Tần Chỉ Ái từ trên lầu đi xuống, đã là lúc ăn cơm chiều.

Cố Dư Sinh rất ít ở nhà, Tần Chỉ Ái theo thói quen một mình ngây người ở trong phòng ăn dùng cơm, cũng không cảm thấy được có bao nhiêu không thoải mái, sau khi ăn xong, cô và quản gia dọn dẹp, rồi chuẩn bị quay về trên lầu.

Kết quả Tần Chỉ Ái mới từ ghế đứng lên, thì quản gia liền vội vàng vội vội buông chén cơm, từ trong phòng bếp chạy ra: "Tiểu thư, chờ chút."

Nói xong, quản gia chạy ra phòng khách, không trong chốc lát, cầm một cái hộp thiết trở về, đưa tới trước mặt Tần Chỉ Ái: "Đây là vật Cố tiên sinh muốn tôi đưa cho ngài."

Đây là lễ vật hấn đưa cho Lương Đậu Khấu sao?

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm hộp đó một lát, mới nhận lấy, cô không nói chuyện với quản gia, sắc mặt thản nhiên "Ừ" một tiếng, rồi nhấc bước rời

khỏi.

Trở lại phòng ngủ, Tần Chỉ Ái mở cũng chưa mở cái hộp kia, trực tiếp kéo ra ngăn kéo mà lần trước cô để quà sinh nhật của "Lương Đậu Khẩu", bỏ vào.

Thời gian còn sớm, Tần Chỉ Ái không có chuyện gì làm, nghĩ đến lúc mình đi Paris, đã đi qua một chuyến A, nhận được thư tín của quân S, đến bây giờ vẫn còn chưa quay về, vì thế lại tìm giấy viết thư và bút, ngồi ở trên thảm, nằm úp sấp trên bàn trà viết thư hồi âm.

Cô và quân S quanh năm suốt tháng đều ở gửi thư tín cho nhau, không phải mỗi lần viết thư chỉ tán gẫu những chuyện liên quan đến chính mình, cho nên rất nhiều lúc, bọn họ đều tán gẫu đủ loại, âm nhạc, điện ảnh, sách..... Không giới hạn chuyện gì.

Lần này quân S quân gửi hồi âm cho cô, đề cử với cô một bộ điện ảnh, cô đã xem qua, viết xung quanh bộ phim điện ảnh này một ít, sau đó lại nói đến một ít chuyện lạ mà trước đó không lâu cô chứng kiến, thẳng đến lúc cuối, cô mới viết một chút về chuyện của mình.

Cô nói: "Quân S, nói cho cậu biết một tin tức tốt, khoảng nợ của ba ba tôi, tháng sau tôi có thể trả hết toàn bộ."

Viết xong những lời này, Tần Chỉ Ái vốn muốn kết thúc, rồi kí tên "Tiểu A" ở phía trước, nhưng cô vẫn ghi thêm một câu: "Quân S, tôi thích người đó, gần đây hắn làm rất nhiều khiến tôi khổ sở, nhưng hắn cũng làm cho tôi một chuyện thực vui vẻ, hắn nói với tôi sinh nhật vui vẻ, tuy rằng tôi chỉ là giả, nhưng tôi vẫn rất vui vẻ."

.....

Buổi chiều ngủ có chút lâu, sau khi viết xong, Tần Chỉ Ái tắt đèn, rồi ở trên giường lăn qua lộn lại thật lâu, cũng chưa thấy buồn ngủ.

Ban đêm mười hai giờ, ngoài cửa sổ sấm nổ khuấy đảo.

Đầu thu ở Bắc Kinh, luôn như vậy, ban đêm luôn có mưa rào sấm chớp, Tần Chi Ái nghĩ đến mình lúc buổi chiều, tiện tay để kịch bản ở trên ban công, ngay cả đèn cũng chưa kịp mở, mà xóc lên chấn, nhảy xuống giường chạy nhanh ra ngoài.

Đã có một ít giọt mưa rơi xuống, cô đang mặc áo ngủ, cầm kịch bản, vội vã nghĩ muốn quay về phòng ngủ, ai ngờ vừa mới xoay người, dư quang ngoài khóm mắt lơ đãng nhìn xuống ánh đèn đường dưới ngoài cửa vườn, có một bóng dáng quen thuộc đang đứng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 259: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (9)

Tần Chỉ Ái nhú nhú mày, sau khi vào phòng ngủ, cách lớp thủy tinh kia, cô có chút khó tin ngẩng đầu nhìn về phía bóng dáng đó.

Thì ra, dư quang cô vừa mới lướt qua, không hề nhìn lầm, thật sự đó là hắn..... Buổi chiều quay về biệt thự, rồi lại rời khỏi -- Cố Dư Sinh.

Hắn đã trở về rồi, làm sao lại không đi vào? Đứng ở ven đường làm cái gì?

Bởi vì phòng ngủ không bật đèn, nơi Tần Chỉ Ái đứng, là một mảnh tối đen, cô không hề lo lắng Cố Dư Sinh sẽ phát hiện ra mình, cho nên lá gan dần dần to hơn.

Hắn như không - cảm giác thấy trời đang sắp mưa, đứng ở dưới đèn đường, lẳng lặng thở khói.

Xe không tắt đèn, hai luồng sáng chiếu trên mặt đường trước mặt hắn..

Hắn giống như đang rồi rắm chuyện gì đó, không ngừng nhìn về phía cửa biệt thự, có vài lần Tần Chỉ Ái nghĩ rằng hắn muốn vào, nhưng cuối cùng hắn vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Mưa càng lúc càng rơi xuống nặng hạt, rất nhanh đầu của hắn đã hoàn toàn ướt nhẹp, quần áo trên người cũng trở nên ướt sũng, áo sơ mi trong màu trắng, nay có chút trong suốt, dán trên người hắn, hình thành một hình ảnh vừa gợi cảm vừa xinh đẹp.

Khoảng cách hắn và cô rõ ràng rất xa, cùng với những hạt mưa rơi xuống càng nhiều, trước mặt Tần Chỉ Ái chỉ có thể mơ hồ nhìn được hình dáng của hắn, chỉ là không biết vì cái gì, Tần Chỉ Ái nhìn thấy tư thái hắn

đứng hút thuốc ở trong mưa, cảm nhận được một nỗi buồn dai dẳng.

Qua không biết bao lâu, mưa tạnh.

Cách cửa sổ bọt nước không ngừng chảy xuống, Tần Chỉ Ái nhìn theo bọt nước, từ đầu hắt dần dần chảy xuống, mà điều thuốc vốn trên đầu ngón tay hắt, đã bị mưa dội tắt.

Hắn không châm thuốc, cứ một thân như vậy đứng yên tĩnh một hồi lâu, sau đó mới cầm tàn thuốc thả vào thùng rác ở bên cạnh, mở cửa xe, ngồi xuống.

Luồng sáng từ đầu xe chiếu mạnh, xe từ từ rời khỏi, rồi biến mất không thấy tung tích.

Tần Chỉ Ái ôm lấy kịch bản, nhìn chăm chăm đèn đường nơi Cổ Dư Sinh mới đứng đó hồi lâu, lại nhìn một hồi, mới đi đến bên giường.

Vốn sẽ không có chuyện gì có thể vây khốn cô, tinh thần càng tốt hơn.

.....

Tối hôm qua ngủ quá trễ, khiến cho ngày hôm sau lúc Tần Chỉ Ái tỉnh lại, đã gần giữa trưa.

Sau khi cô rửa mặt thu thập xong xuôi hết, mới đi ra phòng ngủ, mới vừa đi đến cầu thang, còn chưa có xuống lầu, thì đã chợt nghe thấy tiếng nói chuyện dưới lầu truyền đến.

"Cố tiên sinh, xin hỏi ngài gọi điện thoại, có chuyện gì phân phó sao?"

Quản gia hẳn là đang vội, không nhắc tai nghe riêng, sau khi nghe cô ấy nói xong vài giây, tín hiệu điện thoại truyền đến tiếng sột soạc, nghe thấy giọng nói khẽ của Cổ Dư Sinh: "Trong nhà cũng khỏe đi?"

"Trong nhà tốt lắm, tiểu thư còn chưa tỉnh ngủ."

"Còn chưa tỉnh ngủ? Đến gần giữa trưa, cô đi đánh thức cô ấy, rồi làm chút gì đó cho cô ấy ăn, rồi mới để cô ấy ngủ tiếp."

"Vâng, Cố tiên sinh."

Bên đầu điện thoại kia không có tiếng động, ước chừng qua một phút đồng hồ, tiếng nói quản gia lại truyền đến: "Cố tiên sinh?"

"Ừ." Cố Dư Sinh lên tiếng, lại tạm ngừng, qua một hồi lâu, hắn mới nói tiếp: "Vật kia có đưa cho cô ấy chưa?"

"Đưa rồi, tối hôm qua đã đưa."

"Vậy cô ấy..... Sau khi nhìn thấy vật đó, có ... phản ứng gì không?"

"Tiểu thư không mở ra, mà cầm thẳng hộp đó lên lâu."

"À." Trong giọng nói Cố Dư Sinh, mang theo một tia mất mát, giống như tiếp đó hắn đang mở miệng muốn nói gì, nhưng lại không lên tiếng, ngay lúc đó bên đầu điện thoại truyền đến một tiếng hắt xì, sau đó Tàn Chi Ái mơ hồ nghe thấy tiếng hắn đang hít mũi, một lát sau, tiếng nói hắn lại truyền đến: "Không có chuyện gì nữa, cúp đi."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 260: Yêu Chính Là, Nhiều Lần Ngoại Lệ (10)

"Dạ....." Quản gia còn chưa nói xong, giọng Cố Dư Sinh lại vang lên: "À, đúng rồi, cô ở bên cô ấy nhiều vào, đừng để cho cô ấy một mình ngồi ngây ngốc buồn bực ở trong phòng..... Thật sự không được, cô gọi điện thoại tìm mấy người bạn của cô ấy đến nhà chơi đi..... Có chuyện gì, nhớ gọi điện thoại trước cho tôi....."

.....

Có lẽ là tối hôm qua nhìn thấy Cố Dư Sinh đứng lâu trong mưa như vậy, hôm nay lại trùng hợp nghe thấy điện thoại nói chuyện giữa hắn và quản gia, Tần Chỉ Ái có chút không yên lòng.

Hôm nay trùng hợp lại là ngày nghỉ ngơi của quản gia, buổi chiều bảy giờ, quản gia chuẩn bị tốt bữa tối cho cô xong, liền rời khỏi.

Cũng không biết do bị Cố Dư Sinh ảnh hưởng hay sao, ở trong biệt thự to như vậy, chỉ có một mình cô, cơm chiều ăn uống không được ngon, ăn không nhiều, để đĩa xuống, dọn dẹp bàn ăn xong rồi trở về lầu.

Cô vốn định xem TV một lát rồi ngủ, nhưng làm sao cũng đọc nội dung vở kịch cũng không vào, đành phải dựa vào đầu giường, ngây ngốc, sau đó, trong đầu lại nhớ đến lúc giữa trưa rời giường, nghe thấy đối thoại giữa Cố Dư Sinh và quản gia qua điện thoại.

Hắn cố ý hỏi quản gia, sau khi cô nhìn thấy hộp đó, có... phản ứng gì hay không? Chẳng lẽ hắn đưa một vật đặc biệt sao?

Tầm mắt Tần Chỉ Ái không tự chủ dời đến ngăn kéo đựng cái hộp đó, cô do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn đi tới, mở ngăn kéo, lấy ra cái hộp đó, mở ra dây ruy băng màu hồng, chậm rãi kéo hộp lên.

Chỉ là liếc mắt một cái, cả người cô như bị điểm huyết, cứng đờ lại tại chỗ, không nhúc nhích.

Bên trong vốn không phải là lễ vật hấn muốn đưa cho Lương Đậu Khấu, mà ngày đó dưới cơn tức giận của hấn, đã vứt đi vòng cổ Tần Gia Ngôn đã tặng cho cô.....

Nơi rạn nứt, đã được hàn kín, có thể bởi vì vết sửa chữa, mà không thể nào đẹp được, mà nơi rạn nứt đó còn được đính thêm một viên trân châu rất nhỏ, thoát nhìn rất đẹp và tinh xảo.

Cố Dư Sinh không phải đều rất chán ghét Lương Đậu Khấu sao? Hấn vì chuyện gì mà lại làm chuyện gì?

Theo nghi hoặc, nháy mắt trong đầu Tần Chỉ Ái thoáng hiện lên hình ảnh Cố Dư Sinh đưa chi phiếu cho cô, lại từ Anh quốc chạy tới Paris tặng lễ vật cho cô..... Khi đó cô cảm thấy, có thể là bởi vì do ông nội, hấn mới có thể đi làm mấy chuyện đó..... Chỉ là tối hôm qua hấn đứng lâu ở dưới mưa như vậy, rõ ràng chính là đang hoài niệm, lại còn lời dặn dò vào buổi sáng của hấn với quản gia, rõ ràng là đang quan tâm cô.....

Vậy có thể nào, hiện tại hấn lại đối xử thay đổi với Lương Đậu Khấu? Nếu thật sự có điều thay đổi, như vậy có thể là do khoảng thời gian cô sắm vai Lương Đậu Khấu đã khiến hấn thay đổi?

Nếu thật sự như cô đoán, vậy thuyết minh..... Tần Chỉ Ái nghĩ đến đây, bỗng nhiên liền ngừng lại ý niệm này.

Tám năm trước, lúc đó chẳng phải là cô đoán như vậy sao, nghĩ đến hấn có lòng với cô, chỉ là cuối cùng thì sao? Cũng chỉ vì cô tự lừa mình dối người tưởng tượng ra, cho nên lần này..... Nói không chừng lại là suy nghĩ kỳ lạ của cô?

Cho nên, không cần phải suy nghĩ bậy bạ..... Có lẽ là hấn áy náy với chuyện ngày đó, mới làm ra hành động đó.....

Nghĩ đến đây, Tần Chỉ Ái hít một hơi thật sâu, dẹp bỏ toàn bộ suy nghĩ trong đầu mình, sau đó cầm lên vòng cổ, đi đến phía bên giường, cô mới vừa ngồi ở trên mép giường, thì chuông cửa ở dưới lầu, đã vang lên.

Giờ này cũng nhanh đã đến mười một giờ rồi, là ai gần hơn nửa đêm lại đến đây?

Tần Chỉ Ái bỏ vòng cổ xuống, vội vàng đi xuống lầu, mở cửa phòng, chạy về phía cửa vườn.

Trong vườn không bật đèn, một mảnh tối đen, chờ cô đi đến gần cửa lớn, nương theo ánh đèn đường mờ nhạt ngoài cửa, Tần Chỉ Ái mới nhìn rõ người ấn chuông.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 261: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (1)

Lục Bán Thành?

Làm sao hắn bỗng nhiên lại đến đây? Hắn là tới tìm Cố Dư Sinh?

Tần Chỉ Ái vừa mở cửa, vừa mở miệng hỏi: "Cố Dư Sinh không....."

Hai chữ "Ở nhà" còn lại chưa nói ra, thì Lục Bán Thành đã đẩy cửa lớn, vội vàng bước vào: "Tiểu Khấu, Sinh ca có về nhà không?"

Tần Chỉ Ái lắc đầu, mở miệng nói: "Không, gần đây hắn vẫn chưa quay về biệt thự."

Tần Chỉ Ái nhìn thấy Lục Bán Thành có chút lo lắng, qua một lát, vẫn không nhìn được, lên tiếng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Lục Bán Thành: "Tối hôm qua Sinh ca không biết làm sao, mà hôm nay phát sốt, cho nên tôi bảo hắn phải đi truyền nước ở bệnh viện, nhưng hắn không chịu, lại còn đi tham gia thương hội buổi tối, hắn là do tâm tình không tốt, uống rất nhiều rượu, tôi vốn muốn để cho Tiểu Vương dẫn hắn đi, ai biết vừa ra khỏi cửa khách sạn, thì hắn đã cầm lấy chìa khóa xe mình trước, tôi còn chưa kịp phản ứng, thì xe hắn đã biến mất bóng dáng....."

Phát sốt? Là do tối hôm qua đứng lâu ở dưới mưa như vậy, sao lại không sinh bệnh chứ?

Mi tâm Tần Chỉ Ái thoáng nhíu lại một cái: "Chưa gọi điện thoại cho hắn à?"

Lục Bán Thành: "Gọi rồi, điện thoại tắt máy, bằng không tôi làm gì chạy đến nơi đây tìm hắn."

Tần Chỉ Ái suy nghĩ, lại hỏi: "Vậy còn những nơi khác? Chưa đi tìm thử sao?"

"Đã tìm khắp rồi, những phòng mang tên hấn, bên nhà cũ tôi cũng có phân phó người đi tìm, bình thường hấn thích ngây ngốc ở trong mấy phòng khách sạn, tôi cũng gọi điện hỏi, nhưng không thấy....." Lục Bán Thành ngừng lại, nói tiếp: "Như vậy đi, tôi lại đi đến mấy chỗ khác tìm thử, nói không chừng hấn đang ngây ngốc ở quán bar nào, chị sớm nghỉ ngơi một chút đi, nếu hấn trở về đây, thì gọi điện thoại cho tôi."

"Được." Tần Chỉ Ái gật đầu, đáp ứng.

Lục bán thành cầm chìa khóa xe, đi ra cửa lớn, đang lúc mở cửa xe, Tần Chỉ Ái nhớ đến chuyện vòng cổ Tần Gia Ngôn tặng, đêm đó lúc cô được quản gia dìu đi, Lục Bán Thành có nói là sẽ giúp cô tìm vòng cổ, cô không xác định là Lục Bán Thành tìm, hay là Cố Dư Sinh.....

Theo suy nghĩ này, động tác khoá cửa của Tần Chỉ Ái từ từ ngừng lại, cô gọi lớn về phía thân ảnh Lục Bán Thành: "Bán Thành?"

"Hả?" Lục Bán Thành đang mở cửa, quay mặt lại.

"Cái kia....." Tần Chỉ Ái ngập ngừng, dùng cách dè dặt, hỏi tiếp: "Vòng cổ là cậu giúp tôi tìm sao?"

"Vòng cổ? Vòng cổ gì?" Lục Bán Thành tựa như đã quên, kinh ngạc hỏi lại hai tiếng, sau đó mới bừng tỉnh đại ngộ "À" lên một tiếng, trả lời: "Đó là do Sinh ca tìm, anh ấy không cho tôi nhúng tay giúp đỡ, một mình ở trong đài phun nước mò mẫm suốt cả đêm mới tìm được!"

Thì ra, đúng là hấn tìm..... Tần Chỉ Ái như bị vật gì đó đánh trúng, cả người run rẩy, cô nhìn Lục Bán Thành không lên tiếng nữa.

"Làm sao vậy? Vòng cổ đã sửa xong rồi? Hấn đã đưa cho chị rồi sao?" Lục Bán Thành tựa như hiểu được chuyện gì, lên tiếng hỏi vài câu.

Đáy lòng Tần Chỉ Ái dao động, gật đầu nhẹ với Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành sốt ruột muốn đi tìm Cố Dư Sinh, sau khi hỏi xong liền khom người chui vào trong xe, hẩn nhìn thấy cô, vốn định muốn đạp thẳng chân ga rời đi, nhưng nghĩ nghĩ, lại cảm thấy vẫn nên nói một câu, liền hạ xuống cửa kính mở miệng nói với Tần Chỉ Ái đang đứng sau cánh cửa: "Vòng cổ đó bị đứt, chất liệu gỗ cũng không phải là rất tốt, rất khó để sửa chữa, hẩn tìm rất nhiều tiệm trang sức, mất không ít sức lực mới có thể sửa chữa được."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 262: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (2)

Lòng Tần Chỉ Ái không dễ dàng dao động, bởi vì những lời nói của Lục Bán Thành mà lại bắt đầu dao động.

Cô mất sức lực rất lớn đích khí lực, mới khiến cho mình cố gắng nở một nụ cười về phía Lục Bán Thành, sau đó "Ừ" một tiếng, biểu lộ ý cô đã nghe được.

Lần này Lục Bán Thành thật sự không còn lời nào để nói nữa, đập chân ga, rời khỏi.

Tần Chỉ Ái ở phía sau cửa đứng một lúc lâu, mới khóa lại cửa lớn, xoay người đi về phòng.

Lục Bán Thành đến lúc này, Tần Chỉ Ái hoàn toàn không có ý định ngủ.

Trở về phòng ngủ, mới vừa ngồi ở bên giường, tay liền đụng vào vòng cổ lúc cô đi xuống lầu mở cửa cho Lục Bán Thành, tiện tay để trên giường.

Lục Bán Thành nói, hắn tìm một đêm, mới tìm được vòng cổ này.

Lục Bán Thành còn nói, hắn tìm rất nhiều tiệm trang sức, mất rất nhiều sức lực mới sửa chữa được.

Cố Dư Sinh làm những chuyện này, có phải hắn muốn biểu hiện tốt với cô không? Hình ảnh ngày đó hắn chơi từng trò chơi, chơi lại một lần những trò chơi mà Gia Ngôn đã chọn, có thể giống như suy nghĩ của cô lúc trước hay không..... Ghen?

Sau khi nghe Lục Bán Thành nói những lời này, tâm tình Tần Chỉ Ái khó dễ dàng bình phục, cô bị suy nghĩ hiện lên trong đầu mình quấy đích

như từng gợn sóng nổi lên bốn phía.

Qua một hồi lâu sau, cô mới khôi phục lại bình tĩnh, cầm lấy di động nhìn thoáng qua thời gian, ước chừng đã qua nửa tiếng rồi, không biết Lục Bán Thành có tìm được hẩn không?

Tần Chỉ Ái không biết rốt cuộc đây là lần thứ mấy mình cầm lấy di động lên xem thời gian, vào lúc gần mười hai giờ đêm, cô thấy Lục Bán Thành bên kia không có tin tức, không nhin được, liền chủ động nhấn một cái tin cho Lục Bán Thành: "Có tìm được hẩn không?"

Qua gần một phút, Lục Bán Thành gửi tới tin nhắn khiến cho Tần Chỉ Ái hồi thần: "Còn chưa."

Tần Chỉ Ái mới vừa xem, trên màn hình lại bật ra một tin nhắn mới: "Hiện tại hẩn có về nhà không?"

"Cũng không có." Tần Chỉ Ái mới vừa gửi ba chữ này đi, thì ngoài cửa liền vang lên tiếng sấm cuồn cuộn, cô quay đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, giống với tối hôm qua, sau sấm chớp lại có một hồi mưa rào.

Vào lúc mưa khi lái xe vốn rất nguy hiểm, hiện tại hẩn bị sốt, lại còn uống rượu.....

Nếu hẩn ngất ngốc ở chỗ nào thì hoàn hảo, chỉ sợ là cảm xúc hẩn không tốt, lái xe ẩu tả.

Đáy lòng Tần Chỉ Ái càng thêm lo lắng, cô không nhin được mà xuống giường, ánh sáng trên phòng ngủ chiếu lên sàn nhà, không bao lâu, cô cầm lấy di động chuẩn bị nhấn tin cho Lục Bán Thành lần nữa, hỏi một câu có tìm được Cố Dư Sinh hay không, thì tầm mắt lơ đãng lướt tới ngày tháng âm trên di động.

Mười chín tháng tám..... Một ngày rất quen thuộc.....

Tần Chỉ Ái nhú mi, cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên cô nhớ

tới, ngày này không phải là..... Ngày giỗ cha mẹ của Cố Dư Sinh sao?

Hiện tại có thể nào hấn.....

Nhất thời trong đầu Tần Chi Ái thoáng hiện lên, bốn năm trước, sau khi cô biết tin cha mẹ hấn qua đời, khi đến nhà cũ, cô vào không được, chỉ có thể ngâ ngốc ở ngoài cửa, mãi cho đến ngày thứ bảy, cô mới đợi được lúc hấn một mình từ trong nhà cũ đi ra.

Cô ngăn lại một chiếc xe đi theo sau xe hấn.

Hấn đi đến mộ viên, ở trước mộ bia cha mẹ hấn, uống rất nhiều rượu.

Lúc đó cô không xuất hiện, chỉ là nhìn trộm ở sau gốc cây nhìn hấn.

Trời mưa to như trút nước, nhưng hấn lại không có dấu hiệu như rời khỏi, cô vừa lo lắng vừa đau lòng, sau đó mới cầm ô đi đến.

Hấn biết có người ngồi bên cạnh, nhưng vẫn không lên tiếng, cô cũng không nói chuyện, bởi vì cô biết, cảm xúc khi đó của hấn rất nặng nề, cho dù cô có nói nhiều lời an ủi lời, thì cũng sẽ không khiến cho đáy lòng hấn thoải mái nửa phần, không bằng im lặng làm bạn bên cạnh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 263: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (3)

Sau đó hắn lại mời rượu kính, sau khi thể thân tần dương khai hoàn như lần trước, giống như một đêm đó uống rượu, nói mê sảng rất nhiều.

Theo lời hắn nói, cô biết, ngày cha mẹ hắn qua đời, cũng chính là ngày hắn xuất ngũ.

Mười chín tháng tám là ngày hắn mất đi hai người thân, cũng là ngày hắn mất đi giấc mộng.

Cô vĩnh viễn cũng không quên được, hình ảnh khi còn nhỏ cô tận mắt thấy được cha hắn đánh hắn như thế nào.

Cô cũng vĩnh viễn không thể quên được, khi còn nhỏ hắn bị cha mình đánh đầy thương tích, nhưng vẻ mặt lại chẳng hề để ý.

Cô càng vĩnh viễn không thể quên được, khi hắn nằm trên mặt cỏ nói cho cô mộng núi sông bằng vẻ mặt giọng điệu nghiêm túc.

Cho dù ngàn vạn lần cha hắn đối xử hắn không tốt, nhưng rốt cuộc hắn luôn yêu cha mình.

Cho dù giấc mộng hắn có bao nhiêu mờ mịt, nhưng hắn vẫn là nghĩa vô phản cổ (không chùn bước) theo đuổi.

Chỉ là một đêm kia, hắn cái gì cũng chưa từng, làm sao cô có thể không đau lòng?

Cô cố gắng suy nghĩ rất nhiều lời nói, muốn đi an ủi hắn, chỉ là cổ họng cô như bị nghẹn, cuối cùng cô chỉ ôm hắn một cái

Hắn không đẩy ra, cứ như vậy cô cứ lẳng lẳng ôm hắn, sau đó hắn ngủ thiếp đi.

Kỳ thật cô muốn đợi khi nào hắn tỉnh lại rồi mới đi, chỉ là điện thoại cô vang lên, là Tần Gia Ngôn gọi đến, khi đó cha cô còn chưa chết bị nợ tiền cho nên chủ nợ đến nhà ép trả nợ, xuống tay ngoan liệt, đẩy mẹ đung vào tường, chảy máu đầu.

Cô thấy hắn không có chuyện gì, liền nhanh rời đi.

Tạm biệt, gặp lại, chính là hai năm trước cô đi tham gia yến hội với giáo sư lại không hẹn mà gặp được hắn.

Tạm biệt, gặp lại, hắn đã không nhớ rõ cô là ai.

Cô không rõ hắn còn nhớ bốn năm trước hay không, là lúc hắn khó khăn nhất, cô ở bên hắn, có lẽ hắn nhớ rõ, chỉ là đêm đó tối như vậy, hắn và cô lại không nói chuyện với nhau, cho nên hắn không biết cô là ai?

Tần Chỉ Ái nghĩ, Lục Bán Thành tìm lâu như vậy cũng chưa tìm thấy Cố Dư Sinh, có lẽ người đàn ông kia vốn không ở trong Bắc Kinh, mà đang ở mộ viên cha mẹ hắn đi?

Tần Chỉ Ái quay đầu nhìn mưa lớn nặng hạt ngoài cửa sổ, không hề do dự để xuống điện thoại, đi đến phòng thay quần áo tìm một bộ quần áo mặc vào, rồi tìm ô, vội vã đi xuống lầu, trước khi ra cửa, cô nghĩ đến hắn bị sốt, lại đi tìm thuốc giảm sốt, cầm một ít thuốc và nước khoáng, mở cửa ga ra, vặn khoá xe, chạy từ từ về phía mộ viên.

Lúc Tần Chỉ Ái đến mộ viên, sấm chớp mưa rào đã ngừng.

Bốn phương tám hướng đều ướt sũng, liền ngay cả gió thổi cũng đều mang theo hơi nước.

Cô dừng xe lại, cầm thuốc và nước khoáng đi về phía mộ viên, thấy được xe của Cố Dư Sinh.

Quả nhiên đều như cô nghĩ, hấn ở trong này.....

Cố Dư Sinh ở trước mộ bia cha mẹ hấn, đứng lưng chừng trên núi, mới vừa tạnh mưa, dưới mặt đất ẩm ướt, Tần Chỉ Ái đi ước chừng nửa giờ, mới đến.

Mộ viên đã được trùng tu lại, hơn bốn năm trước, còn có đèn thấp sáng suốt ban đêm.

Tuy rằng ánh sáng mờ yếu, nhưng Tần Chỉ Ái có thể chỉ liếc mắt một cái liền tìm thấy Cố Dư Sinh đang ngồi chồm hồm trên mặt đất ẩm ướt dựa vào mộ bia.

Bên chân hấn đầy tàn thuốc và hộp thuốc rỗng.

Mi tâm hấn nhú sâu, không biết là do khó chịu, hay là do uống rượu, mà sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Tần Chỉ Ái ngừng một lát, liền nhấc bước chân, đi tới trước mặt hấn.

Dường như hấn không thấy được có người tới gần, đều vẫn duy trì tư thái đó hai mắt nhắm lại.

Tần Chỉ Ái ngồi xổm xuống, vươn tay thử dò xét nhiệt độ trên trán hấn, vô cùng nóng, cô vừa định đánh thức hấn bảo hấn uống thuốc rồi đi bệnh viện, thì bỗng nhiên hấn bắt lấy cổ tay cô, mở mắt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 264: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (4)

Cố Dư Sinh xem Tần Chỉ Ái trở thành sinh vật nguy hiểm đến gần, cho nên ra tay có chút nặng, Tần Chỉ Ái đau đến khế kêu lên một tiếng, lúc đó hắn mới hoàn toàn thấy rõ cô là ai.

Cả người hắn sững sốt rõ ràng, tầm mắt vốn hơi sắc bén, nhất thời lại trở nên kinh ngạc, sau một hồi lâu, hắn mới phản ứng lại cũng do mình căng thẳng quá mức, sau đó thoáng thả lỏng người.

Sau khi cơn đau giảm dần Tần Chỉ Ái, thấy Cố Dư Sinh không có ý muốn mở miệng nói, liền lên tiếng giải thích một chút về sự xuất hiện của mình: "Bán Thành đi qua nhà tìm anh, nói rằng anh bị sốt, lại còn uống nhiều rượu, lái xe một mình chạy mất, tôi nhớ hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ anh, có thể anh sẽ ở chỗ này, cho nên....."

Lời nói trong miệng Tần Chỉ Ái còn chưa nói xong, ánh mắt Cố Dư Sinh trong nháy mắt nhìn chằm chằm vào cô, kéo mạnh cô một cái, ôm cô vào trong lồng ngực hắn.

Tần Chỉ Ái định nói lời kế tiếp, thì cảm thấy cả người bị Cố Dư Sinh ôm chặt, theo bản năng cô muốn nghiêng đầu nhìn hắn, làm hắn hiểu lầm rằng cô muốn giãy khỏi cánh tay mình, cho nên vòng tay hắn tăng thêm lực đạo, càng ôm cô chặt hơn, rồi cúi đầu nói hai chữ, giọng điệu vô cùng khàn khàn: "Đừng động."

Tần Chỉ Ái như bị điễm huyết, lập tức yên lặng không nhúc nhích.

Hắn không tiếp tục nói gì nữa, chỉ chôn đầu ở bên cổ cô.

Tuy hắn và cô không nói chuyện, chỉ là những năm gần đây, Tần Chỉ Ái đều luôn chú ý đến cảm xúc của Cố Dư Sinh biết được giờ phút này cảm xúc

hắn, tuyệt đối rất tệ.

Cô đau lòng cho hắn, ở trong lồng ngực hắn yên lặng trong chốc lát, bởi vì muốn an ủi hắn, dưới đáy lòng cô do dự một hồi lâu, nhưng vẫn lựa chọn vươn tay, vòng qua thắt lưng hắn, ôm lại hắn.

Cơ thể Cố Dư Sinh cứng đờ, sau đó cánh tay lại tăng thêm lực đạo, ôm cô vào trong lòng chặt hơn.

Đêm khuya nơi mộ viên, vô cùng im lặng, ngẫu nhiên gió thổi qua, truyền đến tiếng tí tách của giọt nước trên lá cây rơi xuống.

Thời gian như đứng lại, hắn và cô cứ ôm nhau như vậy, đều không động cũng không nói chuyện.

Không biết bao lâu, Cố Dư Sinh chỉnh đốn lại cảm xúc, từ từ bình tĩnh lại.

Hắn không giẫy khỏi vòng ôm của cô, mà tiếp tục ôm lấy cô, lúc này hắn mới chậm rãi phát hiện ra, vòng ôm đó của cô, rất quen thuộc..... Giống như cái ôm khi hắn say rượu nằm mơ năm trước..... Giống như vòng ôm của cô gái vào bốn năm trước đã đem đến sự ấm áp cho hắn trong đêm tối đen.....

Vòng ôm đó hắn rất quen thuộc, cho nên không thể nhận sai được.....

Hắn nhớ rõ ngày hắn say rượu, vốn muốn dẫn cô đi ăn cơm, cuối cùng bởi vì cảm xúc không tốt, mà chỉ phân phó cho Tần Dương đưa cô lên xe, chở cô về nhà.

Đến bây giờ, hắn buồn bực nghĩ một đêm hắn uống rượu say khướt đó, rốt cuộc đã làm sao có thể về nhà? Chẳng lẽ cô không trở về, mà lên đi theo hắn? Còn đêm đó không phải là hắn uống say xuất hiện ảo giác, mà là cô chăm sóc hắn?

"Phiền toái nhỏ?" Cố Dư Sinh bỗng nhiên gọi biệt danh hắn đặt cho cô.

Tần Chỉ Ái ghé vào lòng hấn, có chút chưa hồi thần từ trong hình ảnh yên tĩnh tốt đẹp vừa mới đó, giọng nói hơi mờ mịt "Hử?" một tiếng.

"Đêm tôi thay Tần Dương nổ súng, không phải là cô đi theo tôi vào quán bar chứ?"

Sao hấn đột nhiên lại hỏi đến chuyện đó? Chẳng lẽ đêm đó hấn không có say đến hồ đồ, biết cô mang hấn về nhà, còn chăm sóc cho hấn sao?

Tần Chỉ Ái vừa định nói, giọng Cố Dư Sinh lại truyền đến: "Là cô mang tôi trở về nhà sao?"

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 265: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (5)

Quả nhiên hần đều biết..... Tần Chỉ Ái không phủ nhận, nhẹ giọng "Ừ" một tiếng.

Tim Cố Dư Sinh, bỗng nhiên đập nhanh, trong giọng nói mang theo một chút run rẩy rất nhỏ: "Một đêm đó, tôi mê sảng nói rất nhiều, mà cô lại giống như bây giờ, ôm lấy ta, có đúng hay không?"

Ngay cả cô ôm hần, hần đều biết sao? Xem ra..... Đêm đó hần thật sự không uống rượu sao?

Tần Chỉ Ái không biết đó là những lời phỏng đoán của Cố Dư Sinh, cô không dám nói dối, thành thật đích gật đầu, lại "Ừ" một tiếng, sau đó mở miệng nói: "Tôi thấy anh rất khó chịu, muốn..... Nghĩ muốn..... khiến cho anh dễ chịu một chút."

Cố Dư Sinh trầm mặc không nói, chỉ là cánh tay lại càng ôm chặt Tần Chỉ Ái.

Thì ra đêm đó say rượu, không phải là mơ, mà do cô chăm sóc hần..... Hần cứ tưởng cái ôm vào bốn năm trước là trong mộng, thì ra là thật sự.

Cho nên, cho nên.....

Cố Dư Sinh không nhịn được lại siết chặt cánh tay: "Thì ra chính là em....."

Chẳng hiểu sao hần lại nói ra vài câu, Tần Chỉ Ái nghe thấy không hiểu, cô nhìn không được nhú mi, lên tiếng hỏi: "Cái gì chính là tôi?"

"Thì ra chính là em....." Cố Dư Sinh như không nghe thấy lời Tần Chỉ

Ái nói, miệng lại nói câu này thêm một lần, sau đó liền cúi đầu, chôn mặt mình vào cổ của cô một lần nữa, nhẹ nhàng ma xát, khoe môi không tự chủ cong lên một độ cong lớn.

Phiền toái nhỏ, thì ra vào bốn năm trước vào cái đêm đen tối đó, cô gái đã cho tôi ấm áp chính là em..... Thật có duyên mà, có phải hay không? Tôi thích em, dĩ nhiên là người đã mang ấm áp đến cho tôi.....

Tần Chí Ái thấy Cố Dư Sinh không trả lời câu hỏi của mình, không hỏi lại nữa.

Hắn dùng sức ôm cô thật lâu, ôm đến khi cánh tay tê rần, cuối cùng mới chịu buông cô ra.

Tần Chí Ái từ trong lòng hắn ngược lên, lúc này mới thấy được hai gò má của hắn, sau khi phát hiện ra sắc mặt hắn rất tái nhợt, trên trán còn có từng giọt mồ hôi chảy xuống, vẻ mặt cô khẽ thay đổi, liền nâng tay đặt lên trán hắn, còn nóng hơn so với vừa rồi, lúc này cô mới vội vàng xoay người cầm lấy nước và thuốc mà vừa rồi cô thuận tay để ở trên đất đưa cho Cố Dư Sinh: "Làm sao lại nóng hổi như vậy? Nhanh uống thuốc đi, sau đó rồi đi bệnh viện khám lại."

"Không cần đi bệnh viện đâu, tôi không có chuyện gì, uống thuốc là được rồi." Cố Dư Sinh nhìn thuốc hạ sốt, lấy viên thuốc, sau khi nuốt vào, nhìn thấy Tần Chí Ái đang ngồi xồm ở một bên, liền cởi ra áo khoác trên người mình, đặt lên bậc thang ẩm ướt: "Ngồi xuống một lát, rồi hãy đi."

Tần Chí Ái không cự tuyệt, hào phóng ngồi trên áo khoác đặt trên bậc thang đất.

Cố Dư Sinh dựa vào mộ bia, cầm lấy chai nước, nhìn lên bầu trời tối như mực không nói chuyện.

Tần Chí Ái nhu thuận ngồi bên người hắn, cũng không mở miệng.

Tuy rằng không khí rất im lặng, nhưng lại mang theo một chút an nhàn

tốt đẹp không nói nên lời.

Nhưng bầu không khí yên tĩnh như vậy, cũng không duy trì được dài lâu trong chốc lát, điện thoại trong túi Tần Chỉ Ái vang lên, cô vội vàng lấy ra, là tin nhắn Lục Bán Thành gửi tới, hỏi cô Cố Dư Sinh đã quay về nhà chưa.

Lúc này Tần Chỉ Ái mới nhớ lại, sau khi mình tìm được Cố Dư Sinh, lại quên nói cho Lục Bán Thành, cô vội vàng cúi đầu gửi tin nhắn cho Lục Bán Thành.

Vào lúc di động của Tần Chỉ Ái vang lên Cố Dư Sinh, quay đầu nhìn về phía cô, hần không để ý rốt cuộc cô gửi tin nhắn với ai, mà chỉ nhìn chăm chăm vào sườn mặt một bên của cô hồi lâu, đợi sau khi cô cất đi di động, hần mới thu tầm mắt, nhìn chăm chăm vào đèn đường cách đó không xa, lên tiếng gọi tên cô: "Phiền toái nhỏ?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 266: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (6)

Tần Chỉ Ái còn chưa kéo lại khóa áo, liền quay đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Người đàn ông yên tĩnh nhìn chằm chằm vào đèn đường phía trước, không nghiêng đầu nhìn cô, qua một hồi lâu, có một cơn gió lướt qua, truyền đến trong tai giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp của hắn: "Thực xin lỗi."

Tần Chỉ Ái thật sự không ngờ Cố Dư Sinh sẽ mở miệng nói ba chữ như vậy, trong nháy mắt cô ngồi ở nơi đó, nhìn Cố Dư Sinh chậm chạp không lên tiếng.

Cố Dư Sinh mặc dù không nhìn cô, nhưng lại biết cô đang nhìn hắn, hắn nghĩ rằng cô không phản ứng lại lời hắn là vì ba chữ kia, im lặng vài giây, mới nghiêng đầu nhìn vào ánh mắt cô: "Quản gia đã đưa hộp kia cho em rồi, em có nhìn qua chưa?"

Tần Chỉ Ái không phải vì sửng sốt vì câu "Thực xin lỗi" của Cố Dư Sinh, cô kinh sợ là vì hắn vậy mà lại mở miệng giải thích với cô, lúc cô nghe thấy lời giải thích của hắn, lập tức hồi thần, nhẹ gật đầu, nói: "Nhìn rồi."

"Nếu nhìn thấy vòng cổ đó sao em không thân thiện hữu hảo với tôi chút nào, có thể nói cho tôi biết....." Cố Dư Sinh ngừng một chút, nghĩ cô có thể không muốn biết chuyện hắn tìm, thu hồi ánh mắt ngừng trên gương mặt cô, nói thêm một câu: "Cũng có thể nói cho Tiểu Vương."

"Không có, rất tốt." Tần Chỉ Ái đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ vô cùng ôn hoà của Cố Dư Sinh, có chút không thích ứng, cô nghĩ đến lời Lục Bán Thành nói rằng hắn đã tìm một đêm mất rất lớn sức lực mới có thể sửa được, nghĩ nghĩ, lại nhẹ giọng bổ thêm một câu: "Cám ơn anh."

"Cám ơn tôi làm cái gì?" Cố Dư Sinh cười khẽ: "Chuyện này vốn là tôi nên làm."

Cũng do hắn ngày đó không khống chế tốt cảm xúc, dưới cơn giận dữ mà..... Cố Dư Sinh khẽ động môi, mở miệng lời kế tiếp: "Thực xin lỗi."

Ngày đó sau khi hắn giật đứt vòng cổ, Tần Chỉ Ái thật sự tức giận.

Chỉ là vào tối hôm qua cô nhìn thấy hắn đứng lâu dưới mưa như vậy, còn tìm vòng cổ cho cô, tức giận dưới đáy lòng cô sớm đã biến mất với cùng bảy tuần tám tám ngày.

Hiện tại hắn lại liên tục nói hai lần "Thực xin lỗi", thật sự khiến cho cô có chút ngượng ngùng: "Không liên quan."

Kỳ thật chuyện ngày đó, cô cũng sai, cô không nên vì Gia Ngôn biết cô sắm vai Lương Đậu Khẩu, liền lừa dối dùng thân phận Lương Đậu Khẩu đi đến nơi hẹn.....

Hiện giờ, Lương Đậu Khẩu thật sự sẽ lập tức trở về, lại tính, cô đi đến bên người hắn lâu như vậy, lại chưa có thể ở chung tốt với hắn.

Hắn đã muốn giải thích, thì cô cũng nên lui từng bước, dù sao, chỉ còn lại mười bốn ngày, cô sẽ rời khỏi bên người hắn.....

Tần Chỉ Ái thoáng nắm chặt lấy túi áo, dưới đáy mắt thoáng hiện lên một mảnh ảm đạm, sau đó cô mới hồi thần, nghiêng đầu nói tiếp với Cố Dư Sinh: "Lại nói, chuyện ngày đó, tôi cũng có chỗ không đúng, người đàn ông kia, chỉ là một người bạn em trai của tôi thôi, tôi thường xem hắn thành em trai của mình, bình thường ăm ỉ thành quen, cho nên ngày đó không chú ý, không ngờ lại bị anh nhìn thấy....." Ngừng một chút, Tần Chỉ Ái nở một nụ cười: "Ngày đó, khẳng định là anh rất mất mặt mũi rồi? Cũng khó trách anh lại tức giận đến thế."

"Không phải mất mũi....." Cố Dư Sinh chờ cô nói hết lời, liền nói ra bốn chữ, sau đó hắn mới ý thức được là mình đã nói lời đó, lập tức ngừng lại.

Không phải là mặt mũi? Thì là cái gì?

Về mặt Tần Chỉ Ái buồn bực nhìn Cố Dư Sinh "Hử?" một tiếng.

Không phải mặt mũi, mà là ghen tị..... Ngày đó, không phải bởi vì cô ở một chỗ với người đàn ông khác, đánh mất mặt mũi của hấn hấn mới tức giận, mà bởi vì đồ kị đến phát điên.

....

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 267: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (7)

Chưa từng nghĩ tới thích một người, cũng chưa từng thích qua một người, đối mặt với tình cảm đột ngột như vậy, cho nên giờ phút này hắn có chút không biết nên xử lý như thế nào.

Dưới đáy lòng hắn có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nói rõ với cô, chỉ là khi mở miệng, đều không nói được một lời, cuối cùng hắn ảo não đích ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời tối như mực, trầm mặc một hồi lâu, hỏi một chuyện mà hắn rất để ý: "Chàng trai kia, em chỉ xem là em trai thôi?"

"Ừ." Tần Chỉ Ái dường như không chần chờ mà gật đầu, lên tiếng.

Không phải xem, mà đó vốn chính là em trai của cô, nhưng cô lại không có cách nào nói ra lời.....

Tần Chỉ Ái sợ chuyện cô và Tần Gia Ngôn, mà khiến cho hôn nhân giữa Cố Dư Sinh và Lương Đậu Khẩu gặp phức tạp, giây tiếp theo, cô dùng hết toàn lực giải thích: "Tôi đã nhận biết hắn rất nhiều năm, vẫn luôn đều xem hắn như em trai, không khác gì em trai ruột, bởi vì chưa từng nghĩ sẽ có chuyện gì với hắn, cho nên rất nhiều lúc, quên mất giới hạn nam nữ."

Tần Chỉ Ái sợ Cố Dư Sinh không tin, giải thích xong còn nói thêm một đoạn, rằng: "Hơn nữa tôi vốn không chấp nhận được tình cảm chị em, nhìn thấy chàng trai đó nhỏ hơn so với chính mình, càng sẽ không có nửa chút ý nghĩ không an phận....."

Chưa từng nghĩ sẽ có với hắn chuyện gì, vốn sẽ không có nửa chút không an phận..... Trong lời nói hoàn toàn chắc chắn của Tần Chỉ Ái, rõ ràng thật tàn nhẫn vô tình, nhưng khi rơi vào trong tai Cố Dư Sinh, lại hết sức êm tai.

Hắn không nhìn được, quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt thật sự nghiêm túc của cô, không biết làm sao lại bỗng nhiên nở nụ cười.

Ở trong trí nhớ Tần Chí Ái, phần lớn Cố Dư Sinh đều cười khẽ, cười nhạo, hoặc cười khinh, dường như chưa từng cười giống như hiện tại.

Gương mặt giãn ra, ánh mắt nhu hòa, xung quanh người tràn đầy hơi thở hương vị ôn nhu.

Nụ cười như thế, bất ngờ không kịp đề phòng, khiến kẻ khác phản ứng không kịp, Tần Chí Ái nhìn vẻ mặt Cố Dư Sinh cười đến kinh diễm, lời muốn nói trong miệng bỗng dừng lại biến mất không thấy tăm hơi.

Không khí trong nháy mắt trở nên im lặng.

Gương mặt mang nụ cười lảng lảng ngây ngốc nhìn cô một hồi lâu, cho đến khi gió thổi làm rơi giọt nước trên cây cối ở một bên, rớt trên trán Cố Dư Sinh, hắn mới hồi phục tinh thần, thoáng thu lại một ít nụ cười trên mặt, quay đầu nhìn về phía đèn đường cách đó không xa.

Không biết có phải là do cô cường điệu mối quan hệ với chàng trai kia với hắn hay không, mà cảm xúc hơi thấp của Cố Dư Sinh, lại bỗng nhiên trở nên vô cùng thoải mái sung sướng, hắn mở miệng trong giọng nói truyền ra một ít thoải mái: "Vậy, chuyện ngày đó, chúng ta lật sang trang mới được không?"

Lật trang mới? Là nói rằng chuyện gì cũng chưa xảy ra, không hề so đo lẫn nhau sao? Rất hợp ý với ý Tần Chí Ái, cô lập tức gật gật đầu, mặt mày cong cong trả lời: "Được."

Phản ứng của cô, rất sáng khoái, sáng khoái khiến gương mặt Cố Dư Sinh nhiễm đầy ý cười, chỉ là cười cười, vẻ mặt hắn bỗng nhiên trở nên ảm đạm, qua hai giây, hắn lên tiếng, không hiểu lý do hỏi một câu: "Không phải em cảm thấy tôi hết sức khốn nạn sao?"

Những lời này nói ra cũng không nói tiếp nữa, Tần Chí Ái nghĩ một hồi

không hiểu ý hã, khó hiểu "Hả?" một tiếng, sau khi nhìn thấy hã rất lâu không lên tiếng giải thích, cô nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Nhất định là cô cảm thấy hã thật khôn nạn, hã từng đã làm nhiều chuyện tàn nhẫn với cô như vậy.....

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 268: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (8)

Nhất định là cô cảm thấy hấn thật khốn nạn đi, hấn đã từng làm rất nhiều tàn nhẫn với cô như vậy..... Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm vào đèn đường một hồi lâu, mới nghiêng mắt, nghiêng đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái: "Nhưng mà, tôi không hối hận, cho dù có quay lại một lần nữa, thì tôi vẫn sẽ làm như vậy."

Cho dù hấn từng làm nhiều chuyện khốn nạn, đó là hấn thích để lại dấu vết trên người cô.

Mặc dù không đẹp nhất, nhưng là duy nhất.

Lời Cố Dư Sinh nói, từ đầu đến cuối thay đổi quá nhanh, hơn nữa nói không hiểu ra sao.

Tần Chỉ Ái vốn không hiểu rốt cuộc hấn đang nói gì, chỉ đơn giản là không lên tiếng.

Hai người lẳng lặng ngồi trước ở mộ bia, trước khi ra khỏi cửa Tần Chỉ Ái hơi sốt ruột, trên người chỉ mặc duy nhất một cái váy đơn giản, sau mưa giữa sườn núi vô cùng lạnh, cộng thêm với từng đợt gió lạnh thổi tới, khiến cho Tần Chỉ Ái không nhịn được mà rung mình một cái.

Vừa mới trầm mặc suy nghĩ lúc cô vào ở trong biệt thự của hấn, cả khoảng thời gian đó, Cố Dư Sinh lúc này mới hoàn hồn, đứng lên, đưa tay ra trước mặt Tần Chỉ Ái: "Đi thôi, về nhà."

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm vào bàn tay của Cố Dư Sinh một hồi lâu, mới nâng tay cầm lấy tay hấn, nương theo bàn tay hấn đứng lên.

Cô vốn tưởng rằng sau khi cô đứng lên, hấn sẽ buông tay cô, ai ngờ sau

khi cô nắm lấy tay hắn, trái lại hắn nắm chặt lấy tay cô, rồi khom người cầm lấy áo khoác trên mặt đất, nắm tay cô đi xuống dưới chân núi.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân phát sốt, mà lòng bàn tay của hắn ấm hơn so với ngày thường.

Độ ấm trong người hắn, từ bàn tay hắn nắm lấy cô, một đường chạy vào lòng bàn tay của cô, rồi lướt qua trái tim cô, khiến cho nhịp tim không kiềm chế được mà tốc độ bang bang nhanh hơn.

Nghĩ lại, đây cũng được xem như là lần đầu tiên hắn và cô nắm tay, thì ra, đúng là cảm giác như vậy.....

.....

Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái lái xe riêng tới, cho nên lúc trở về cũng chỉ có thể tự lái xe riêng trở về.

Cố Dư Sinh giúp Tần Chỉ Ái mở cửa xe, sau khi nhìn thấy cô ngồi trên xe, thắt dây an toàn, mới giúp cô đóng lại cửa xe.

Hắn chờ cô khởi động xe, chậm rãi chạy đi, mới lên xe mình, duy trì khoảng cách an toàn, đi theo sau xe cô.

.....

Về đến nhà, đã là rạng sáng bốn giờ.

Cố Dư Sinh bị sốt cao, sức lực sớm đã cạn kiệt, sau khi tắm rửa xong, nằm trên giường rồi nặng nề ngủ đi.

Tần Chỉ Ái cũng mệt mỏi, nhưng sau khi cô tắm rửa xong, vẫn cố gắng gượng sức để tẩy trang, rồi mới lên giường.

Cô lo lắng cho Cố Dư Sinh, cho nên chưa như thế nào ngủ yên được, thường vươn tay kiểm tra trán hắn, cho đến khi ngoài cửa sổ trời đã sáng, Cố Dư Sinh mới hết sốt, lúc này Tần Chỉ Ái mới yên tâm đi ngủ.

Vừa nhắm mắt, hai người ngủ đều rất sâu.

Giữa trưa Tần Chỉ Ái, có tỉnh lại một lần, nhìn Cố Dư Sinh đang nằm ở bên người ngủ say, cô cẩn thận nhìn chăm chăm gương mặt hắn một hồi lâu, cuối cùng cũng nhắm mắt ngủ thật say.

Lúc tỉnh lại, ngoài cửa sổ mặt trời đã ngả chiều về tây, bên cạnh trống không, không tìm thấy bóng dáng của Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái ngủ quên, cả người mềm nhũn, cô lại nằm trên giường một hồi lâu, mới lười biếng đi vào toilet, sau khi đi ra, ngồi trước bàn trang điểm, lại một lần nữa trang điểm, mới vuốt lấy bụng trống rỗng, đi ra phòng ngủ.

Còn chưa xuống lầu, thì chợt nghe thấy máy hút khói kêu tiếng ong ong, đoán chừng là phòng bếp có người nấu ăn, có từng luồng hương vị đồ ăn bay tới.

Hắn là quản gia nghỉ ngơi đã trở về rồi?

Tần Chỉ Ái vô cùng đói, vịn cầu thang, chậm chạp đi xuống lầu.

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 269: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (9)

Bình thường Cố Dư Sinh không có ở nhà, Tần Chỉ Ái không hề câu nệ, cùng quần gia đùa giỡn đã quen, cho nên dần dần tính tình có chút tùy hứng, cô đứng ở trên một bậc cuối cùng của cầu thang, vừa một bên chạy nhanh về phía phòng bếp, vừa một bên lớn giọng hô về phía phòng bếp một câu: "Quần gia, cô làm món ăn ngon gì đó? Cục cưng đói bụng rồi....."

Câu của cô mới vừa nói xong, liền phát hiện trong phòng khách có hai người đang ngồi trên sofa, bên cạnh sofa còn có một người đang đứng.

Tần Chỉ Ái nhanh dừng cước bộ, chậm rãi quay đầu nhìn về phía phòng khách.

Người đứng chính là Tiểu Vương, một người ngồi trong đó là Cố Dư Sinh, còn người còn lại cô không biết.

Tất cả ba người đều đang nhìn cô.

Chỉ là ánh mắt của bọn hắn, như có chút quái dị.

Tần Chỉ Ái nghĩ đến hành động không chú ý hình tượng của mình vừa mới rồi, lại thấy bọn họ phản ứng như vậy, gương mặt nhất thời đỏ lên, ngượng ngùng đứng lại thay đổi thành thực nữ, rồi mới gật đầu với vị khách không biết, xấu hổ lễ phép mỉm cười.

Không đợi vị khách không biết đó có phản ứng, Cố Dư Sinh để xuống văn kiện trong tay, thấp giọng nói một câu "Thật có lỗi", sau đó đứng dậy, chậm rãi bước về phía cô.

Phản ứng mới đó của cô, không phải là hắn đều thấy được? Còn có những lời cô nói.....

Tần Chỉ Ái nhìn không được rõ mắt, có chút không dám nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh đứng ở trước mặt cô, trước đặt hai tay trên vai cô, giọng điệu rất nhẹ nhàng mở miệng hỏi: "Tỉnh?"

Tần Chỉ Ái gật gật đầu, vừa định ngẩng đầu nhìn thấy hắn "Ừ" một tiếng, giọng nói người đàn ông lại nhẹ nhàng truyền xuống: "Cục cưng."

Tần Chỉ Ái mới nâng đầu lên một nửa lại cứng đờ người, gương mặt càng trở nên hồng.

Nhiều tuổi như vậy, hắn làm sao lại giống như năm đó, miệng nói xấu như vậy chứ?

Biết rõ cô vì lời vừa mới nói mà ngượng ngùng, còn cố tình nói hai chữ "Cục cưng" lại lần nữa.

Tần Chỉ Ái theo bản năng lui từng bước về phía sau, không để ý tới Cố Dư Sinh đi thẳng vào nhà ăn.

Ai ngờ tay hắn nắm lấy bả vai cô lại dùng thêm sức, bắt cô đứng ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Mi tâm cô hơi nhúu lại, chưa kịp ngẩng đầu nhìn rõ cuộc hắn có ý gì, thì hắn đã vươn tay, vòng qua eo rồi kéo cô đi theo.

Theo hành động của hắn, động tác ngẩng đầu của Tần Chỉ Ái lại trở thành cúi đầu, sau đó cô mới phản ứng lại, vừa mới tỉnh dậy, không thấy Cố Dư Sinh ở trên giường, cứ nghĩ rằng hắn đã đi làm, trong nhà chỉ có một mình cô, cho nên cô chỉ mặc duy nhất một chiếc áo choàng thất lưng chạy xuống.

Cho nên, hắn là ánh mắt của ba người nhìn cô quái dị như vậy, là bởi vì quần áo trên người cô?

Cùng với suy đoán của cô, Cố Dư Sinh kẻ sát bên tai cô mở miệng: "Đi thôi."

Dừng một lát, Cố Dư Sinh không dùng giọng nhấn mạnh, mà chỉ nói hai chữ: "Cục cung."

Bên tai Tần Chỉ Ái đều đã đỏ, cô cúi đầu, ngay cả ngẩng đầu nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh một cái, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Tôi đi lên lầu đổi lại quần áo."

"Đi thôi." Cố Dư Sinh buông tay để trên vai cô, dáng vẻ như đang nói chuyện tốt lắm.

Tần Chỉ Ái từng bước trở về phòng, vừa mới chuẩn bị xoay người lên lầu, bỗng nhiên Cố Dư Sinh lại vươn tay, nắm lấy cánh tay cô, kéo cô đến trước mặt hắn, theo bản năng cô ngẩng đầu nhìn về phía hắn, thấy hắn nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, rồi từ từ cúi đầu, kẻ sát đến má phải của cô, hơi thở đều đặn của hắn, khiến cho tim cô không nhịn được mà đập nhanh hơn, vào lúc cô ngượng ngùng run run rũ mắt xuống, hắn lại mở miệng nói: "Cục cung."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 270: Mặc Dù Không Đẹp Nhất, Nhưng Là Duy Nhất (10)

Tần Chỉ Ái bị hấn gọi "Cục cưng" liên tục đến ngay cả dưới cổ cũng đã ửng đỏ, cô tức giận ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Cố Dư Sinh một cái, rồi giẫy ra khỏi tay hấn, xoay người, vịn tay cầm cầu thang, dùng dùng chạy lên lầu.

Ở trong ấn tượng của Cố Dư Sinh, trừ bỏ dáng vẻ im lặng ôn nhu như những ngày thường ở trước mặt hấn, thì chính là dáng vẻ cẩn thận hay khiếp sợ, cô chưa từng có vẻ mặt tức giận trừng mắt hấn phong phú như vừa rồi.

Hấn thật sự bị đôi mắt nhỏ đầy linh khí không hề có lực công kích của cô đánh bại rồi, tràn đầy nhu tình, nhìn chằm chằm bóng lưng nàng chạy lên lầu, khoé môi không nhịn được mà nở một nụ cười.

.....

Đợi đến khi cửa phòng ngủ "Rằm" một tiếng bị Tần Chỉ Ái dùng sức đóng lại, Cố Dư Sinh mới gọi về phía phòng bếp "Quản gia", đợi sau khi quản gia đi tới, Cố Dư Sinh mới mở miệng nói: "Trước lấy chút đồ ăn, đưa lên cho cô ấy đi."

Quản gia nói "Vâng" một tiếng, rồi đi vào phòng bếp, bung ra một chén canh trứng, đi về phía cầu thang.

Đợi bóng dáng quản gia biến mất sau khi vòng qua trên lầu, Cố Dư Sinh mới xoay người, từ từ bước đến trước sô pha, nói với tổng giám đốc thị trường đang ngồi trên sô pha, không có ý xin lỗi nói một câu: "Thật ngại, để anh phải đợi lâu." Sau đó cũng từ từ ngồi xuống.

Cố Dư Sinh cầm lấy văn kiện mới thuận tay đặt trên bàn trà, còn chưa kịp mở ra, thì tổng giám đốc thị trường mở miệng: "Vị vừa rồi chính là bà

chủ Cố sao?"

Tiểu Vương đứng ở bên cạnh Cố Dư Sinh nghe thế, lập tức lặng lẽ đổ mồ hôi thay tổng giám đốc thị trường một hồi.

Cố tiên sinh không muốn người khác gọi Lương tiểu thư là bà chủ Cố.....

Tiểu Vương theo bản năng thở gấp, vốn tưởng rằng Cố Dư Sinh sẽ tức giận, ai ngờ người đàn ông đó vừa mở văn kiện ra một bên, vừa ở một bên thản nhiên "Ừ" một tiếng.

Không làm chứ? Vậy mà Cố tiên sinh lại không tức giận?

Con mắt Tiểu Vương suýt tí rơi ra ngoài.

Tổng giám đốc thị trường nhìn thấy cảm xúc Cố Dư Sinh rất tốt, bên miệng, muốn nói thêm vài câu: "Bà chủ Cố rất dễ thương."

Cố Dư Sinh "Ừ" một tiếng, khách sáo nói: "Cảm ơn."

Tiểu Vương đứng ở một bên, tròng mắt đã hoàn toàn muốn rớt ra ngoài.

Người khen rõ ràng không phải là Cố tiên sinh, làm sao mà biểu tình của Cố tiên sinh lại giống như chính hắn được khen?

Tiểu Vương còn chưa hồi thần từ trong cơn chấn động, thì Cố Dư Sinh đang lật xem văn kiện, bỗng nhiên lại mở miệng, nói một câu: "Là rất dễ thương."

Là, rất, dễ, thương? Đây chính là từ để hình dung Lương tiểu thư sao?

Tiểu Vương cảm thấy hai tròng mắt mình đã trừng thật lớn!

.....

Sau một lúc, Cố Dư Sinh đã nói chuyện xong với tổng giám đốc thị

trường.

Tiểu Vương tiễn tổng giám đốc thị trường rời khỏi, sau khi quay lại, Tiểu Vương đưa cho Cố Dư Sinh một tập văn kiện, mấy giấy tờ, và một phong thư.

"Cô tiên sinh, văn kiện này cần dùng vào buổi họp ngày mai, và các giấy tờ này là hoá đơn đã thanh toán của ngân hàng dưới danh nghĩa ngài, còn có phong thư kia nữa."

Cố Dư Sinh nhìn lướt qua phong thư trước, là thư gửi cho hắn được chuyển từ bên bộ đội, lập tức hắn đã biết đó chính là thư hồi âm của tiểu A.

Hắn cầm lấy thư lên trước, rồi mới cầm văn kiện, sau đó nhận lấy giấy tờ từ ngân hàng, ngồi ở trên sô pha, đọc sơ qua một lần.

Hắn vốn không để ý nhiều đến mấy giấy tờ này, chỉ là lúc lướt qua hai tờ giấy nằm đảo ngược, mới phát hiện số chi tiêu trên là: 0.

0? Hắn thế nhưng lại có tình huống chi phiếu còn số 0 sao?

Cố Dư Sinh bất ngờ gặp tình huống như thế cẩn thận để ý, mới hậu tri hậu giác biết được, đây chính là chi phiếu hắn đưa cho phiên toái nhỏ!

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 271: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (1)

Hắc nhớ rất rõ trước khi cô đi Paris đã dặn cô nhiều lần, đến Pháp thấy thích gì thì cứ việc mua.

Lúc đó cô rất ngoan ngoãn đồng ý, kết quả thì sao, một xu trong tám thẻ kia cô cũng không dùng tới.

Trong lòng Cố Dư Sinh bỗng trở nên khó chịu, tay hắc cầm tờ giấy cũng không nhìn được mà nắm chặt hơn.

Kỳ thực từ trước đến nay hắc chưa bao giờ cho người phụ nữ nào số tiền lớn như vậy để cô ta mua sắm, hắc cho rằng hành động này là chuyện rất tào lao, nhưng bây giờ hắc mới hiểu được nếu như đàn ông thật sự thích một người phụ nữ, trong lòng hắc sẽ có ý nghĩ muốn dùng tiền mình kiếm được để nuôi cô ấy.

Không biết từ lúc nào, giống như một loại thiên tính, đàn ông cho người tiền người phụ nữ mình yêu đã trở thành tượng trưng cho mối quan hệ thân mật không cần tính toán giữa hai người.

Nhưng Tiểu Phiền Toái lấy thẻ của hắc rồi một đồng cũng không xài, vậy là có ý gì?

“Thiếu gia, xin hỏi có vấn đề gì không?” Tiểu Vương đứng một bên thấy mặt Cố Dư Sinh một chút biểu cảm cũng không có, nhìn chằm chằm một tờ công nợ có một loạt những con số không, lâu như vậy cũng không có phản ứng, nhìn không được phải lên tiếng hỏi hắc.

Cố Dư Sinh định thần, đem tờ giấy kẹp vào trong tập hồ sơ, nhặt nhòa trả lời: “Không có vấn đề gì.”

Sau đó liền tiện tay ném tập hồ sơ lên khay trà, lại hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Không.” Tiểu Vương đáp xong, liền thúc thời chào tạm biệt Cố Dư Sinh: “Thiếu gia, nếu không còn chuyện gì, tôi về trước đây.”

Cố Dư Sinh không lên tiếng, chỉ gật đầu một cái.

Tiểu Vương đi được năm phút, Cố Dư Sinh cầm tập hồ sơ trên khay trà đứng dậy đi lên lầu, dẹp hồ sơ vào thư phòng mới đi về phía phòng ngủ, hẩn không vào, chỉ đứng gõ cửa vài cái.

Tần Chỉ Ái trả lời: “Đến đây.” Cô liền chạy về phía cửa, cô cho rằng người gõ cửa là quản gia, cách cửa liền gào lên một câu: “Đến giờ ăn cơm sao?”, sau đó mới mở cửa ra.

Kết quả người đứng ở cửa lại là Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái nhất thời nhớ tới lúc ở dưới lầu hẩn đã gọi cô là Bảo Bảo, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại trở nên ửng hồng.

Cố Dư Sinh vừa nhìn thấy hình ảnh đáng yêu của cô như vậy, không muốn trêu chọc cô, chỉ trả lời: “Đến giờ ăn cơm rồi, Bảo Bảo.”

Tần Chỉ Ái bị ghen còn chưa biết nên phản ứng như thế nào liền dứt khoát không để ý đến sự tồn tại của hẩn, lách qua người hẩn, chạy xuống lầu.

Tần Chỉ Ái chạy khá gấp, lúc xuống cầu thang xong lại chạy vào phòng ăn, không cẩn thận lại trượt chân một cái.

“Cẩn thận!” Cố Dư Sinh đi được hai bậc thang liền nhìn thấy cảnh đó, sau đó cô liền nhanh chóng khôi phục lại trạng thái nhàn nhã như không có chuyện gì, giỡn rồi nghiêng, lại gọi: “Bảo Bảo”

Vốn là không có chuyện gì, Tần Chỉ Ái lại nghe thêm hai chữ “Bảo Bảo” làm cho trượt dép lê ra khỏi chân.

“Chậm một chút, bảo...”

Tần Chỉ Ái vừa mới khom người lượm dép, định mang lại vào chân nhưng lại nghe được chữ “bảo” rồi.

Tay Tần Chỉ Ái run lên, mang dép cũng không vô, sau đó cả người có chút bức mình ngẩng đầu lên, không nghĩ nhiều liền đập dép trên tay vào khuôn mặt tuần tú của Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 272: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (2)

Dép lê tuột khỏi tay, Tần Chỉ Ái mới ý thức được những gì mình đã làm lúc nổi điên lên, cô sợ đến mức cả người đều dựng tóc gáy lên.

Thấy cô khá căng thẳng, Cố Dư Sinh lại hoàn toàn không coi chiếc dép lê kia lao tới mình là chuyện gì to tát, hắc vẫn nhàn nhã vừa đi về phía cô vừa duỗi tay cầm lại chiếc dép đang bay tới, chỉ nghiêng đầu một chút, mí mắt còn chưa chớp đã có thể chuẩn xác chụp chiếc dép của cô dễ như ăn cháo.

Tần Chỉ Ái không thể tin được nhìn Cố Dư Sinh không hề nổi giận chút nào, lại nhìn dép trong tay hắc, sau đó mới ý thức được hắc đã chạy đến trước mặt mình.

Cô vừa cầm dép ném hắc a... có phải hắc sẽ tính sổ với cô không?

Tần Chỉ Ái liền nhảy một bước lui về phía sau, liền chạy vào phòng ăn.

Cố Dư Sinh vốn muốn khom người nhặt dép lê giúp cô mang vào nhưng không ngờ con thỏ trắng kia lại phản ứng như vậy, cả người hắc lại đóng băng tại chỗ.

Hắc chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ thích một cô bé như vậy, ngoài lúc trước khi gặp hắc cô đều run sợ cẩn thận từng li từng tí bây giờ lại có thể nhìn thấy bộ mặt linh hoạt đáng yêu của cô như vậy, thật khác với vẻ tao nhã đẹp đẽ của ngày thường.

Thẳng thắn mà nói, hôn nhân của cha mẹ đúng là một kết cục bi thảm khiến hắc hoàn toàn không có dũng khí để yêu một người, để nói đến chuyện hôn nhân.

Vì vậy, sau khi Lục Bán Thành đánh thức hấn xong, hấn vốn muốn đem dây chuyền đưa cho cô xong, sẽ không tiếp tục về nhà nữa, chấm dứt với cô từ đây.

Nhưng tới qua không ngờ cô lại tìm thấy hấn ở nghĩa trang, cô đã cho hấn quá nhiều ấm áp tốt đẹp, khiến đáy lòng lạnh băng của hấn giống như có một dòng nước mùa xuân ấm áp chảy qua, từ đó những cỏ dài tình yêu lại vô tình nảy nở điên cuồng.

Thứ tình cảm này thật sự quá kỳ diệu, chỉ sau một đêm, những cỏ dại kia đã mọc nhanh chóng không cách nào có thể khống chế được.

Hấn muốn ở bên cạnh cô, vì vậy để người khác đưa hồ sơ đến, hấn lại thấy cô nhảy nhót ngạc nhiên khi hấn gọi cô là Bảo Bảo, liền muốn chọc cô... hấn muốn nhìn thấy càng nhiều vẻ mặt khác nhau của cô hơn nữa.

Quản gia thấy hấn rất lâu cũng không vào phòng ăn, liền đi ra ngoài tìm, kết quả đã nhìn thấy Cố Dư Sinh đang cầm dép lê đứng bên cầu thang.

Quản gia sững sờ đến nỗi hai chữ định gọi: “Thiếu gia” cũng không gọi được.

Cố Dư Sinh hoàn hồn, sắc mặt như thường đi về phía quản gia, đưa dép lê của Tần Chỉ Ái cho bà, lại nói: “Mang lại cho cô ấy.”, liền đi vào nhà vệ sinh.

Lúc rửa tay, hấn lại nghĩ tiếp những chuyện kia.

Hấn không biết tình cảm của mình lúc này đối với cô có bao nhiêu sâu đậm, là vui mừng, hay là yêu? Hay là xen lẫn giữa yêu và thích?

Thế nhưng lúc này hấn có thể xác định một điều là hấn bây giờ không thể rời xa cô, hấn muốn cô ở bên cạnh mình.

.....

Cố Dư Sinh vừa vào phòng ăn, Tần Chỉ Ái liền trở nên ngại ngùng hơn, cô nhìn chằm chằm bát cơm của mình không chớp mắt, nhưng khóe mắt vẫn len lén liếc nhìn Cố Dư Sinh.

Xác định người đàn ông kia không có bất kỳ biểu hiện nào của sự tức giận xong, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó trong lòng lại có một sự giật mình nghi hoặc.

Cố Dư Sinh không tức giận? Hình như từ tối qua lúc ở nghĩa trang về, hắn đã không giống như lúc trước.

Tần Chỉ Ái cắn đũa, dừng ăn cơm.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 273: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (3)

Không, hình như là sớm hơn một chút, là lúc hắc đưa thẻ cho cô quẹt, hay là lúc cô bị bắt cóc ta...

“Nghĩ gì vậy?” Cố Dư Sinh đang tao nhã ăn cơm, thấy cô cắn dũa sừng sốt một hồi, cũng không có động tĩnh gì, liền nghiêng đầu hỏi cô.

Tần Chỉ Ái vội vàng dẹp bỏ những suy nghĩ trong đầu, nghe Cố Dư Sinh hỏi liền lắc lắc đầu, vừa mới chuẩn bị thu lại tầm mắt liền nhìn thấy hắc giật giật môi, hình như muốn nói chuyện.

Cố Dư Sinh theo phản xạ có điều kiện cho rằng hắc sẽ nói hai tiếng ”Bảo Bảo”, con người liền nhìn quanh một bàn đầy thức ăn, gờ dũa liền gấp cho Cố Dư Sinh một quả trứng cút, lại nhét vào miệng hắc.

Cố Dư Sinh ghét nhất là trứng cút, bị nhét vào miệng lại hoàn toàn không có cách phản đối, chỉ muốn phun ra nhưng sau đó lại nghĩ đây chính là đồ tự tay cô đút cho hắc ăn liền bỏ ý định kia qua một bên, ung dung nhai rồi lại nuốt, sau đó thành thói quen chén canh lên uống, lúc này mới nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

Cũng tương tự như vậy, hắc còn chưa phát ra bất cứ âm thanh nào cô lại đút một miếng thịt gà cho hắc.

Lần này hắc ăn xong cũng không cho Tần Chỉ Ái bất cứ thời gian nào để gấp thức ăn liền mở miệng nói: “Lúc đi Pháp, sao em lại không dùng thẻ anh đưa?”

Tần Chỉ Ái gấp một miếng khoai tây, vốn định chặn miệng Cố Dư Sinh nhưng lại nghe câu đó chứ không phải hai chữ “Bảo Bảo” liền ngẩng ra, đặt khoai tây trong chén của mình, suy nghĩ vấn đề hắc hỏi cẩn thận một chút,

sau đó mới trả lời: “Lịch trình của em rất bận, thời gian đi dạo phố cũng không có.”

“A” Cố Dư Sinh tin là thật, đáp một tiếng, cầm đũa ăn một miếng cải xanh, sau đó chợt nhớ tới ngày mai là chủ nhật nên nói: “Ngày mai là chủ nhật, anh cũng không có việc bận, em có rảnh không? Chúng ta ra ngoài đi dạo?”

Đi dạo? Dạo phố sao? Nhưng cô căn bản không có tư cách dùng tiền của hắn...

Ngón tay cầm đũa của Tần Chỉ Ái cứng ngắt một hồi, rũ mắt nhìn chằm chằm chén cơm của mình một chút mới vững tâm ngẩng đầu lên, bình tĩnh trả lời Cố Dư Sinh: “Ngày mai em có việc, Chu Tịnh sẽ bàn kịch bản phim với em.”

Cố Dư Sinh không nói nữa, vẻ mặt cũng không có gì bất thường, khiến người ta cho rằng hắn vẫn tin những lời cô nói.

Tần Chỉ Ái vốn nói dối, có nhiều kẻ hở như vậy, huống chi Cố Dư Sinh là người thông minh, lúc này chọn cách im lặng là tốt nhất, đơn giản trầm mặc không nói gì thêm.

Trên bàn cơm lại trở nên yên tĩnh, Cố Dư Sinh ăn cơm xong, hắn bỏ đũa xuống, không đá văng ghế tựa như ngày thường mà thư thái dựa vào ghế ngồi một chút, mới quay đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái vẫn đang bới cơm.

Hay là cô không muốn cùng hắn đi dạo phố?

Dù sao... hắn cũng đã từng đối xử với cô như vậy, trong thời gian ngắn cũng rất khó để cô có thể thân thiết với hắn...

Cũng được, từ từ đi.

Cố Dư Sinh dừng lại trong chốc lát, lại nói: “VẬY ngày mai em xong việc thì cùng với quản lý của em đi dạo trung tâm thương mại một vòng đi,

cứ ở nhà hoài cũng không tốt đâu.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 274: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (4)

Hắc tin cô?

Tần Chỉ Ái lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, ngoan ngoãn gật đầu trả lời “Ừ” một tiếng.

Một lát sau, Cố Dư Sinh đẩy ghế đứng lên, hắc không nhanh chóng quay đi mà nhìn Tần Chỉ Ái từ trên cao một chút, không nhìn được lại mở miệng: “Gần đây nhất có bộ sưu tập thời trang mới, em thấy thích thì cứ mua.

Cố Dư Sinh biết mắt thẩm mỹ của Tần Chỉ Ái không thấp, tiền trong tay cũng không ít, nhưng giá của những sản phẩm đó cũng không phải là rẻ, hắc lo cô cứ sợ mắc sợ tốn tiền lại không dám mua.

Hắc muốn cô đi dạo phố nhưng nhiều hơn lại là muốn cô dùng thẻ mà hắc đưa, hắc hơi dừng một chút, lại giải thích thêm: “Thẻ của anh không giới hạn hạn mức tối đa.”

Tần Chỉ Ái không ngạc nhiên, sao có thể không hiểu những câu này của hắc, hắc đang muốn cô đi trung tâm thương mại dùng thẻ của hắc đưa để mua đồ.

Chỉ là làm sao hắc biết được cô bây giờ không còn chưa có tư cách tiêu tiền trong thẻ của Lương Đẩu Khẩu chứ đừng nói là của hắc, nhưng vẫn nở nụ cười nhợt nhạt trả lời hắc: “Em biết rồi, ngày mai em sẽ cùng Chu Tịnh đi dạo một vòng.”

Cố Dư Sinh hiển nhiên rất hài lòng với câu trả lời của Tần Chỉ Ái, hắc không nói gì nữa, nhìn đầu của cô trong chốc lát, lại có biểu hiện sắp bước ra khỏi phòng.

Đợi đến khi không nghe thấy tiếng bước chân của Cố Dư Sinh nữa, Tần

Chỉ Ái mới ngừng ăn cơm, cô nhìn chăm chăm bàn ăn, nhú mào.

Cố Dư Sinh hình như rất lưu ý đến việc cô không tiêu tiền của hần.

Vừa rồi cô còn đang nghi hoặc tại sao hần lại thay đổi, nhưng bây giờ cô mới phát hiện, hần thật sự không chỉ thay đổi mà là thay đổi rất nhiều.

-

Tôi qua hai người mệt mỏi, nên cũng không làm chuyện xấu gì, cứ yên tĩnh ngủ một đêm.

Đêm nay sau khi Cố Dư Sinh nằm lên giường, bên người lại có một cô bé thơm thơm ngọt ngọt không, mùi thơm không ngừng xông vào mũi của hần, quấy rối tâm can của hần, khiến hần không ngừng nằm sát vào cô, sau đó liền từ từ ôm lấy eo cô, môi kề gần cổ của cô, hôn hít, lưu một dấu vết ướt nhẹ, làm chuyện xấu.

-

Bởi vì lúc Cố Dư Sinh hỏi Tần Chỉ Ái có bạn không, cô nói có hẹn với Chu Tịnh nên sau khi ăn sáng xong, Tần Chỉ Ái liền rời khỏi biệt thự của Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái tẩy trang, cũng không có chỗ nào để đi, cuối cùng liền chọn công ty của Lương Đẩu Khẩu ngồi trong phòng làm việc của Lương Đẩu Khẩu mở máy tính chơi game.

.....

Tần Chỉ Ái không có ở nhà, Cố Dư Sinh cũng không có tâm trạng ở nhà.

Mấy ngày trước trời mưa, hôm nay khí trời rất tốt.

Ánh mặt trời chiếu sáng thành phố, bầu trời xanh ngắt không gợn một đám mây.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Cố Dư Sinh xử lý một ít bưu kiện xong, sau đó liền thay đồ thể dục tùy tiện lái một chiếc xe ra sân golf ngoài trời ở ngoại thành.

Lúc Cố Dư Sinh đến, Lục Bán Thành cũng đã sớm cầm gậy đánh golf đánh mấy đường.

Trước đây không lâu Ngô Hạo nói đến Bắc Kinh gây dựng sự nghiệp, xử lý chuyện ở Thượng Hải xong liền chính thức trở về Bắc Kinh vào tuần này.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 275: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (5)

Hai người nhìn hắc, một lúc sau liền bắt chuyện, sau đó liền đưa cho hắc một cây gậy, Lục Bán Thành hỏi: “Đánh một trận?”

Cố Dư Sinh đã lâu không chơi golf, cũng có chút ngứa tay, không từ chối nhận gậy, liền nhắm về phía trước vung gậy, đánh bóng.

Bóng được đánh đẹp dễ xoay tròn, sau khi quay ba vòng thì bay xuống đất.

Ngô Hạo cầm ống hút đang uống nước trái cây cũng hô một tiếng, sau đó Lục Bán Thành liền giơ ngón cái, ngắm trái ngắm phải, mới vung ra đánh bóng.

Cố Dư Sinh chơi được nửa tiếng đồng hồ mới đến chỗ nhân viên lấy khăn lạnh và nước đá, đi tới dưới ô nhàn nhã dựa vào ghế nằm, nhìn Ngô Hạo và Lục Bán Thành trở tài trên sân cỏ xanh mượt.

Có lẽ tối qua hắc kéo cô bé kia bận rộn quá lâu, vừa vận động một chút như vậy đã cảm thấy hơi mệt, Cố Dư Sinh giơ tay lên che nắng, nhắm mắt định thần.

Lúc hắc mở mắt ra lần nữa, Lục Bán Thành và Ngô Hạo cũng đã ngồi vào cạnh ghế hắc, hai người họ đang thảo luận lát nữa sẽ đi ăn trưa ở đâu.

Cố Dư Sinh không có ý kiến, lấy điện thoại ra nhìn giờ, đã hơn 11 giờ trưa, thật sự phải đi ăn cơm rồi, không biết Tiểu Phiền Toái xong việc chưa nữa.

Cố Dư Sinh chần chừ trong chốc lát, lại tìm số điện thoại của cô, gửi một tin nhắn: “Làm việc xong chưa?”

Rất nhanh, điện thoại của Cố Dư Sinh đã có tin nhắn báo tới từ “Lương Đậu Khẩu”: “Vừa xong việc, bây giờ em chuẩn bị đi ăn cơm ạ.”

Đầu ngón tay Cố Dư Sinh lại nhanh chóng gõ màn hình: “Cùng Chu Tịnh sao?”

“Dạ.”

Cố Dư Sinh vốn định cất điện thoại nhưng nghĩ một chút, lại gửi qua một tin: “Hôm nay trời đẹp, ăn xong thì đi dạo đi.”

“Lương Đậu Khẩu”: “Em nói với Chu Tịnh rồi, buổi chiều sẽ đi dạo.”

Cố Dư Sinh nhìn thấy câu nói này mới yên tâm, sau đó lại đổi tên Lương Đậu Khẩu trong danh bạ của hắn thành Tiểu Phiền Toái.

Cuối cùng địa điểm ăn trưa là do Lục Bán Thành đặt.

Ở gần đó có một nhà hàng Russia, trong đó nhân viên phục vụ đều là những cô gái người Nga.

Cách sân golf không xa nhưng cũng phải đi mười phút, dừng xe xong, Cố Dư Sinh không đi đến bàn ăn ngồi ngay mà đi vào nhà vệ sinh.

Cố Dư Sinh rửa tay xong vừa lau tay vừa ngẩng đầu nhìn trong gương, sau đó liền thấy một thân ảnh khá quen thuộc trong gương.

Động tác lau tay của hắn hơi chậm lại một chút, nhìn chằm chằm khuôn mặt đó một chút mới nhớ ra đó là người quản lý của Lương Đậu Khẩu.

Tiểu Phiền Toái nói trưa nay cùng cô ta đi ăn cơm mà, chẳng lẽ họ cũng ăn cơm ở đây trùng hợp như vậy?

Cố Dư Sinh vừa suy nghĩ, Chu Tịnh cũng đã nhìn thấy hắn, thân là quản lý của Lương Đậu Khẩu, Chu Tịnh cũng đã gặp Cố Dư Sinh rất nhiều lần, lúc này nhìn hắn cũng đã thấy mình rồi, Chu Tịnh liền cười chào hỏi: “Cố tổng.”

Cố Dư Sinh khẽ gật đầu một cái: “Các người cũng ăn cơm ở đây sao?”

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Cố Dư Sinh nói chuyện với Chu Tịnh, cô kinh ngạc một hồi, mới mỉm cười trả lời với Cố Dư Sinh: “Ừm, hôm nay là sinh nhật của cha tôi nên tổ chức sinh nhật ở đây.”

Cố Dư Sinh hỏi xong câu kia, vừa muốn hỏi bàn của họ ở đâu? Sau đó tìm Tiểu Phiền Toái để cô và Chu Tịnh ngồi chung bàn với hắn, nhưng còn chưa hỏi, Chu Tịnh đã nói như vậy rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 276: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (6)

Sinh nhật của cha? Không phải đi cùng Tiểu Phiền Toái sao?

Mi tâm Cố Dư Sinh nhíu một hồi, dăm chiêu trong chốc lát, nghiêng đầu “A” với Chu Tịnh một cái, sau đó đem khăn giấy đã dùng rồi vứt vào thùng rác, quay người ra khỏi nhà vệ sinh, bỗng nhiên nghĩ đến lời giải thích tồi qua của Lương Đẩu Khẩu, lại nói chuyện phiếm với Chu Tịnh: “Chuyện kịch bản đã bàn xong chưa?”

Lương Đẩu Khẩu hiện nay chỉ còn một kịch bản cuối là “Thịnh đường di phong”, còn chưa chụp hình, nên Chu Tịnh liền hỏi lại: “Là ‘Thịnh đường di phong’ sao?”

Tối qua lúc ăn cơm Lương Đẩu Khẩu cũng đâu có nói là kịch bản gì, hắc nghe xong liền gật đầu đại, “Ừ” một tiếng.

“Kịch bản kia lúc đi Paris đã bàn xong rồi, hơn mười ngày nữa sẽ chính thức bấm máy.”

Vì vậy Lương Đẩu Khẩu hôm nay hoàn toàn không có đến tìm Chu Tịnh? Nói cách khác tồi qua Tiểu Phiền Toái chỉ lấy cái cớ để từ chối lời đề nghị đi dạo với hắc?

Cố Dư Sinh nhắm mắt, không lên tiếng, trên khuôn mặt đẹp trai không có chút khó chịu nào, chỉ là khóe môi căng thẳng, vẫn chứng tỏ hắc có chút không thoải mái.

Chu Tịnh trả lời Cố Dư Sinh xong, sau đó mới cách đây không lâu Lương Đẩu Khẩu suýt chút nữa đã mất vai nữ chính, sau đó thảo luận với nhà đầu tư xong, phân đoạn của Lương Đẩu Khẩu mới được coi trọng, nói vậy có thể là Tần Chỉ Ái đã tìm Cố lão gia, Cố lão gia lại tìm Cố Dư Sinh

gây áp lực, nên cô lại cười nói: “Nói đến ‘Thịnh đường di phong’ phải cảm ơn Cố tổng rồi, ít nhiều gì cũng nhờ anh mà phân đoạn của Tiểu Khấu mới không bị Lâm Úc kia giở trò cắt bớt nhiều phân đoạn như vậy.”

Một giây trước còn dừng lại ở chuyện Cố Dư Sinh bị Tiểu Phiền Toái lừa, khi nghe đến câu này của Chu Tịnh hấn lập tức ngược nhìn lên, mắt lại lộ ra mấy phần ác liệt: “Giở trò? Cắt phân đoạn? Lâm Úc là ai?”

Chu Tịnh nhìn thấy Cố Dư Sinh phản ứng mãnh liệt như vậy mới chân động trở mắt một lúc, sau đó mới kể toàn bộ mọi chuyện cho Cố Dư Sinh nghe.

Cố Dư Sinh từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng, lúc cuối cùng khi nghe xong toàn bộ câu chuyện ánh mắt của hấn mới có phần dịu dần.

Lúc trước hấn hoàn toàn không để ý đã xảy ra chuyện gì, cô nhấn tin cho Lục Bán Thành cũng không đề cập cụ thể, chỉ nói là phân đoạn bị cắt, hấn cũng không nghĩ có chuyện gì quá to tát đến nỗi không thể giải quyết, cũng không nghĩ nhiều lắm, chỉ nhắc nhở Lục Bán Thành để ý phân đoạn của cô một chút, không nghĩ tới lúc cô bị như vậy là do có người nhúng tay vào đầu tư, muốn giẫm đạp cô sao...

Đùa gì thế? Muốn đạp lên cô còn phải coi xem Cố Dư Sinh này có nhường đường hay không!

Mặc dù Chu Tịnh biết Cố Dư Sinh đang nghĩ gì, nhưng biểu hiện của hấn lại âm trầm như vậy, vì thế nên cuối cùng cũng nói thêm một câu: “Nhưng mà việc này cũng đã qua, phân đoạn của Tiểu Khấu bây giờ cũng đã ổn định rồi, mọi người trong giới đều chỉ luẩn quẩn bao nhiêu đó chuyện, ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu cũng phải chạm mặt, không cần thiết phải làm lớn chuyện, cũng không cần gây thêm phiền phức.”

Không cần gây thêm phiền phức? Người phụ nữ của Cố Dư Sinh hấn từ khi nào phải nhìn sắc mặt của người khác mà sống rồi hả?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 277: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (7)

Cố Dư Sinh cố gắng nén giận, gật đầu với Chu Tịnh một cái, nói một câu: “Tôi biết rồi.” cũng không nói gì thêm, rời khỏi nhà vệ sinh.

.....

Cố Dư Sinh rời đi một lúc lâu, Chu Tịnh còn đứng trước bồn rửa tay, mở nước.

Cô đắm chiều nhìn trong gương một lúc lâu, mới nháy mắt một cái, tất nước vẫn đang chảy, sau đó giật khăn giấy lau tay, vừa lau tay vừa nghĩ Cố Dư Sinh đối với Lương Đậu Khẩu lúc này so với trước kia quả là một trời một vực nha.

Trước kia, dù Lương Đậu Khẩu có đứng trước mặt Cố Dư Sinh hắc còn chẳng thèm nhìn mặt cô lấy một cái, quan tâm đến cô thì đúng là chuyện xa vời.

Nhưng bây giờ thì sao? Cố Dư Sinh không chỉ để ý tới cô mà còn quan tâm cả tiến độ kịch bản thậm chí khi biết chuyện Lương Đậu Khẩu bị Lâm Úc nhắm vào, hắc lại có biểu hiện khó chịu ra mặt...

Loại biểu hiện này cho thấy Cố Dư Sinh quan tâm đến Lương Đậu Khẩu rồi.

Không, chính xác mà nói, hắc là để ý người đóng vai Lương Đậu Khẩu, Tần Chỉ Ái.

Chẳng lẽ Cố Dư Sinh lại thật sự động lòng với con bé đóng thế kia?

Lúc trước cũng bởi vì Cố Dư Sinh quá xem thường Lương Đậu Khẩu

nên các cô mới dám tìm người đóng thế, nhưng bây giờ sự việc lại tiến triển theo hướng mà cô và Lương Đậu Khấu cũng không ngờ tới rồi.

Nếu để lộ chuyện Cố Dư Sinh thật sự quan tâm Tần Chỉ Ái cho cô ta biết thì chẳng phải cô ta sẽ một bước bay lên cây làm phượng hoàng rồi sao? Cơ hội tốt như vậy, lẽ nào cô ấy lại từ bỏ, Lương Đậu Khấu chẳng phải đã dâng chồng cho người khác sao?

Lúc trước cô cố gắng hết tài lực để giúp đỡ Lương Đậu Khấu là vì cô ấy có quan hệ với Cố Dư Sinh, nếu Lương Đậu Khấu mất đi cái cây to Cố Dư Sinh này, ai có thể đảm bảo cô ấy có còn giúp được cô ta lẫn lộn như cá gặp nước giống lúc này nữa chứ?

Hiện nay Lương Đậu Khấu lại có cơ hội tốt như vậy, thân là quản lý của cô, lợi ích của hai người bị buộc chặt vào nhau, vì vậy từ bây giờ, xem ra cô nên để ý đến Tần Chỉ Ái nhiều hơn, đừng để cô ta làm những chuyện sai lầm, khi đối Lương Đậu Khấu thật lại thì đúng là gặp chuyện tốt thật rồi.

.....

Chắc là bởi vì gặp Chu Tịnh, tâm trạng vốn ung dung của Cố Dư Sinh giờ trở nên hơi thâm trầm.

Trở lại bàn ăn, hần không có hứng thú nói chuyện, chỉ đốt một điếu thuốc, nhìn cửa sổ sáng rõ bên ngoài, từ từ hút.

Lục Bán Thành và Ngô Hạo tán dóc đến liên tục bất tận, cuối cùng Ngô Hạo lại nói về chuyện của ‘Thịnh đường di phong’, Hứa Ôn Noãn thích diễn viên nam chính của phim đó, hỏi Lục Bán Thành có thể tìm người đó không?

Lục Bán Thành đồng ý yêu cầu của Ngô Hạo xong, Cố Dư Sinh liền nhìn bọn họ, âm thanh có chút căng thẳng hỏi Lục Bán Thành: “Biết Lâm Úc không?”

“Biết chứ, Tiểu Hoa Đán của nền điện ảnh...”

Lục Bán Thành giới thiệu tỉ mỉ với Cố Dư Sinh xong, hắn liền đem tàn thuốc tàn nhẫn dập tắt trong đồ gạt tàn, âm thanh tức giận nói: “Đem những phân cảnh của cô ta trong ‘Thịnh đường di phong’ đều cắt đến mức tối thiểu cho tôi.”

“A? Sao tự nhiên lại cắt phân cảnh của cô ấy? Hơn nữa người sau lưng cô ta đầu tư rất lớn nha, còn nữa...”

“Tôi nói cậu cắt thì cắt đi.”

“Phân đoạn của Tiểu Khấu không phải đã được đảm bảo rồi sao? Không cần thiết...”

“Nói thêm một chữ nữa tôi sẽ đá cô ta ra khỏi đoàn làm phim đó!”

Lục Bán Thành ngậm miệng, cầm điện thoại di động lên ngoan ngoãn làm theo lời hắn.

Cố Dư Sinh không nói nữa, lại lấy một điều thuốc kẹp ở giữa hai ngón tay, lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 278: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (8)

Khi hắc tốt tay lên đưa thuốc vào miệng, hắc tốt lấy điện thoại di động ra, vừa nhả khói vừa mở màn hình điện thoại, lại khuôn khổ gửi tin nhắn cho Lương Đậu Khẩu: “Ăn cơm xong chưa?”

Lần này gửi tin nhắn xong qua khoảng một thời gian dài mới được trả lời: “Ăn xong rồi.”

Cố Dư Sinh nhìn thấy ba chữ này, lại có một tin nhắn mới được gửi đến: “Thật ngại quá, lúc này ăn nên em không nhìn điện thoại di động.”

“Không sao.” Cố Dư Sinh bấm xong lại dừng một chút, sau đó bổ sung thêm vài chữ: “Bây giờ đang làm gì?”

“Đi dạo phố ạ.” Tần Chỉ Ái vốn đang ngồi trong phòng làm việc ăn mì, nhìn thấy tin nhắn của Cố Dư Sinh liền nghĩ đến việc tối qua hắc tốt liên tục nhắc cô đi dạo phố, liền trả lời mấy chữ như vậy.

Lúc sau, cô sợ Cố Dư Sinh không tin liền mở ra album ảnh, lấy những hình ảnh tháng trước cô đã chụp một bức ảnh khi đi dạo ở trước cửa hàng Chanel, gửi cho Cố Dư Sinh.

.....

Nhìn thấy tin nhắn này của cô, tiếp theo lại là hình ảnh cửa hàng như vậy, chẳng lẽ cô thật sự đi dạo phố? Nhưng lại không có Chu Tịnh, chẳng lẽ là đi một mình?

Cố Dư Sinh nhú nhú mày, liền đưa hình ảnh này cho Lục Bán Thành ngồi đối diện, ngầm thuốc lá hỏi hắc tốt: “Đây là ở đâu?”

Lục Bán Thành nghe xong bốn chữ còn hơi mơ màng, còn chưa biết Cố Dư Sinh hỏi cái gì đã nhìn thấy điện thoại của hắn leng keng vài tiếng, mới thấy hắn gửi một tin nhắn hình ảnh, lúc này mới hiểu ra, sau đó giờ bức ảnh lên một chút, mới nhận ra rồi nói: “Ồ SPK a.”

Sau khi để điện thoại xuống, Lục Bán Thành còn tốt bụng hỏi thăm: “Anh Sinh, anh hỏi cái này làm gì?”

Cố Dư Sinh không để ý câu hỏi của Lục Bán Thành, dập tắt điếu thuốc đang hút, sau đó đứng dậy, liền gọi nhân viên phục vụ: “Tính tiền.” vừa lấy áo khoác vừa quay lại nói với Lục Bán Thành và Ngô Hạo: “Tôi có việc hai người từ từ ăn đi, hôm nay tôi mời.”

.....

Bởi vì hôm nay là chủ nhật, trong SPK có khá nhiều người.

Lầu một là khu mỹ phẩm, mời một MC nào đó, đang quảng cáo cho một mỹ phẩm của Pháp, rất rầm rộ, cực kỳ ồn ào.

Cố Dư Sinh đi một vòng, mới lên lầu.

SPK tổng cộng có năm tầng lầu, Cố Dư Sinh tìm từng tầng cũng không nhìn thấy bóng dáng của Lương Đậu Khẩu đâu.

Hắn trở lại lầu một, nửa người dựa vào vách tường, lấy điện thoại di động ra giả vờ như vừa nhìn thấy tin nhắn của Lương Đậu Khẩu, hỏi: “SPK sao?”

Tần Chỉ Ái lúc này đang cầm điện thoại di động chơi game, liền nhìn thấy tin nhắn của hắn, sau mấy giây lại trả lời: “Vâng.”

Vâng? Hắn đã đi nhiều vòng như vậy cũng không nhìn thấy cô đâu, vâng cái gì mà vâng?

Cố Dư Sinh mím môi, nuốt một ngụm nước bọt, không trả lời tin nhắn

của “Lương Đậu Khẩu”, dựa vào vách tường hút thuốc, sau đó liền đứng dậy, đi đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, lái xe trở về nhà.

.....

Quản gia đang làm món tráng miệng, lại nghe thấy tiếng mở cửa, mặc tạp dề từ trong nhà bếp chạy ra, bà tưởng “Lương Đậu Khẩu” trở về nhưng nhìn ra lại thấy Cố Dư Sinh, liền khựng lại một chút, nhưng sau đó lại nhanh chóng cười đáng yêu gọi: “Thiếu gia.”

Lúc Cố Dư Sinh dừng xe, cố ý nhìn xe trong gara, thấy Lương Đậu Khẩu còn chưa về, vì vậy cũng chẳng nói gì với quản gia, cũng chẳng thèm liếc nhìn bà một cái, quăng chìa khóa lên kệ rồi đi lên lầu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 279: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (9)

Tần Chỉ Ái ngồi trong phòng làm việc đến ba giờ rưỡi mới từ từ lái xe, trở về biệt thự.

Tần Chỉ Ái vào nhà, lúc khom người thay dép lê đã nhìn thấy dép lê của Cố Dư Sinh không có ở đây, cô có chút bất ngờ nhíu mày, đứng thẳng người đi vào nhà.

Mới vừa quay vào, cô đã nhìn thấy quần gia bùng café, hình như chuẩn bị bùng lên lâu.

Quần gia nghe được tiếng động liền ngừng bước: “Tiểu thư, cô đã về?”

Tần Chỉ Ái cười, thuận miệng hỏi nghi ngờ của mình lúc cô thay giày: “Cố Dư Sinh, anh ấy cả ngày cũng đi ra ngoài sao?”

“thiếu gia có ra ngoài, vừa mới về.”

Tần Chỉ Ái “Ồ” một tiếng, cũng chuẩn bị lên lầu, mới vừa bước một bậc thang, liền nhìn thấy café trên tay quần gia, liền dừng bước, lại hỏi: “Café của Cố Dư Sinh sao?”

“Vâng” quần gia đứng lại, sau đó giống như nhớ tới chuyện gì, lại nói: “Lúc thiếu gia làm việc thích uống café, cho nửa muỗng đường, một ít sữa bột, nhưng buổi sáng thì cậu ấy thích uống trà hơn, những loại như là Phở Nhĩ, Bạch trà, trà xanh cũng được, nhưng thiếu gia thích nhất là uống hồng trà...”

Quần gia sao lại nói cho cô biết những điều này? Là muốn cô nhớ để sau này có thể chuẩn bị cho hắn sao?

Chỉ tiếc, cô vào biệt thự lâu như vậy, biết cũng đã muộn, cô nhớ kỹ thì còn có tác dụng gì nữa...

Nếu là trước đây, Tần Chỉ Ái nhất định sẽ âm thầm ghi vào trong tâm khảm, sau đó vì hấn thích mà làm, thấy hấn hài lòng thì vui mừng, nhưng bây giờ cô càng nghe, đáy lòng lại càng chua xót, khổ sở, liền cắt ngang lời của quản gia: “Đưa café cho tôi đi.”

Quản gia mong cô và thiếu gia có thể yêu thương nhau, nghe như vậy liền lập tức đưa cho Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái sợ café uống nguội không tốt, liền không về phòng thay đồ mà nhanh chóng đi đến thư phòng.

Cửa bị hư, cô chỉ mới gõ cửa đã khiến nó mở ra một khe hở.

Sau một lúc, bên trong lại có tiếng: “Vào đi.”

Tần Chỉ Ái lúc này mới mở cửa, đi vào.

Trước bàn làm việc trống rỗng không có một bóng người.

Cô bưng khay, đi vào trong hai bước mới nhìn thấy Cố Dư Sinh đang đứng ở ban công.

Hấn hoàn toàn không quan tâm người vừa đi vào, đưa lưng về phía thư phòng, nhìn ánh hoàng hôn rực rỡ, không ngừng hút thuốc.

Tần Chỉ Ái đi tới đặt café trên bàn, lại thấy hấn hút xong một điếu thuốc, lại tìm một điếu mới.

Sao lại hút ghê như vậy? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì khiến tâm tình của hấn không tốt sao?

Tần Chỉ Ái nhú nhú mày, do dự một chút, lại nói: “Hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe đâu.”

Cố Dư Sinh bỗng dừng lại, trong chốc lát hần mới từ từ xoay người, kinh ngạc nhìn về phía Tần Chỉ Ái: “Sao lại là em?”

“Em định lên lầu thì thấy quán gia cầm café sắp bùng lên cho anh, nên em thuận tay cầm lên thôi.” Tần Chỉ Ái nói xong, chỉ chỉ đầu ngón tay của Cố Dư Sinh, lại nhẹ giọng lặp lại: “Đừng hút.”

Cố Dư Sinh không lên tiếng, bình tĩnh nhìn Tần Chỉ Ái mấy giây, liền cất bật lửa, lúc hần đi về phía cô, lại nhớ cô không thích mùi thuốc lá, liền xoay nửa người mở cửa sổ ra.

Đi tới trước bàn đọc sách, Cố Dư Sinh bùng café lên, khẽ mím môi một cái, sau đó liền ngược mắt hỏi: “Sao về sớm vậy?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 280: Tính Tình Của Hắc Tốt Lên Là Vì Cô (10)

“Em đi mệt rồi.” Đơn giản vì cô nói láo nên cô cũng trả lời cho đúng logic.

“Mua được gì không?” Cố Dư Sinh rũ mi mắt, bình thản vừa uống café vừa hỏi.

“Không.” Tần Chỉ Ái ý thức được câu trả lời của mình như vậy quá qua loa, lại nói: “Đi dạo một vòng không thấy gì thích hết, vì vậy em không có mua gì hết.”

Cố Dư Sinh vẫn cup mắt chỉ là không cho người khác biết sức mạnh hắc cầm tách café đã tăng lên đến mức đáng sợ.

Trong lòng hắc hiểu rõ hơn bất kỳ ai, cô hoàn toàn không có đến SPK, cũng không có tin nhắn của ngân hàng gửi đến báo cô đã dùng thẻ của hắc.

Thời gian từ từ trôi qua, hắc hút một điếu lại một điếu thuốc, từ đầu đến cuối cũng không thấy tin nhắn của ngân hàng.

Mùi vị của loại chờ đợi này thật sự rất khó chịu, khó chịu đến nỗi hầu như ngực hắc lại có một sự đau đớn.

Bây giờ cô trở về, đứng trước mặt hắc, bình thản trả lời câu hỏi của hắc, hầu như những câu nói kia đều là nói thật.

Ngực Cố Dư Sinh đau đớn như trong nháy mắt có một bàn tay tàn nhẫn lôi kéo vậy, trở nên càng đau đớn hơn.

Hắc dùng lực nhấp môi, sau đó liền truyền đến âm thanh răng rắc, cốc café liền rơi trên mặt đất, bể thành những mảnh vỡ.

Tần Chỉ Ái hô khẽ một tiếng, tay cầm tách café của Cố Dư Sinh liền bị cô nắm lấy: “Không sao chứ?”

Đầu ngón tay của cô chỉ vừa mới đụng đến đầu ngón tay của hắn, hắn đã không nghĩ ngợi gì mà vung cánh tay, tàn nhẫn hất tay cô ra.

Bởi vì quá mạnh, cô bị hất ngã lên bàn, eo đập vào góc bàn, phát ra một tiếng rên rất nhẹ.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng vẫn chui vào tai của hắn.

Thân thể hắn run nhẹ một hồi, sau đó liền nghiêng đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

Sắc mặt tái nhợt nhện đau của cô rơi vào tầm mắt, hắn trấn tĩnh lại, sau đó hắn mới cúi đầu nhìn về phía lòng bàn tay của mình, hình như hắn vừa bóp nát tách café, mảnh sứ vỡ đâm vào lòng bàn tay, có máu đang từ từ chảy ra.

Vì vậy, cô vừa nhìn thấy hắn bị thương, liền cầm lấy tay hắn?

Tức giận, phiền muộn, nhất thời bị ảo não thay thế, hắn không nghĩ ngợi bước lên phía trước một bước, duỗi tay kéo cánh tay cô: “Không sao chứ?”

Tần Chỉ Ái rũ mắt, lắc lắc đầu.

Động tác xa cách này của cô lại khiến cho Cố Dư Sinh cảm giác như trong lòng lại bị đâm một dao, hắn mím môi, không nghĩ ngợi gì lại nói: “Vừa rồi là lỗi của anh, anh sợ mảnh vỡ còn ở trên tay anh, sẽ làm em bị thương.”

Tần Chỉ Ái vốn nghĩ Cố Dư Sinh lại tức giận, nghe được câu nói này liền thở phào nhẹ nhõm, mở mắt lên nhìn Cố Dư Sinh

Tần Chỉ Ái vừa sợ cô dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn hắn, đã thấy cô nhìn hắn vội vàng nói: “Vừa rồi đập trúng đâu rồi? Còn đau không? Có muốn anh

gọi bác sĩ đến xem một chút không?”

“Không cần, không cần đâu...” Tần Chỉ Ái vội vàng lắc đầu, biết hắn không tức giận, cũng lớn gan hơn một chút, liền cầm tay bị thương của hắn: “Em không sao, anh có sao mới đúng đó, để em xử lý vết thương cho anh.”

Cô Dư Sinh không lên tiếng, tùy ý để Tần Chỉ Ái kéo hắn đến sofa.

Hắn nhìn chăm chăm cô cúi đầu chăm sóc vết thương cho hắn, liền quay ra ngoài cửa sổ.

Hắn biết tính tình của mình không tốt, đặc biệt là khi đối mặt với cô, liền dễ dàng mất khống chế, nhưng cô không biết, hắn mất khống chế là vì cô, nhưng cũng vì cô mà tính tình của hắn ngày một tốt hơn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 281: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (1)

Không biết bắt đầu từ lúc nào hấn lại trở nên sợ, sợ chính mình không thể không chế được tính xấu của bản thân, sẽ lại đẩy cô càng ngày càng xa hấn.

Vì vậy đêm ở khu giải trí hôm đó, không ai biết việc hấn không kiểm soát được chính mình đã khiến hấn tự trách bản thân mình rất nhiều.

Lại vừa nãy thật sự suýt nữa mất điều không chế, nhưng nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt của cô như vậy, hình như tính xấu của hấn trong nháy mắt biến mất không còn một mống.

Trước kia, hấn không nghĩ như vậy, rốt cuộc tại sao hấn lại phải tìm cách không chế?

Cho đến bây giờ, hấn mới hiểu được, thì ra là hấn để ý đến cảm nhận của cô, thì ra là hấn đã thích cô như vậy.

Bởi vì sợ mất cô, vì vậy bắt đầu trở nên nhân nhượng, bắt đầu quý trọng cô.

“Được rồi” Tần Chỉ Ái dùng bông tăm nhỏ tẩy trùng vết thương của Cố Dư Sinh xong, nhẹ giọng mở miệng.

Cố Dư Sinh phục hồi tinh thần, đưa ánh mắt nhìn lên người cô.

Đối với vết thương vừa khử trùng, sau đó dán băng keo cá nhân, đơn giản như vậy nhưng vì là cô làm cho hấn, nhìn như vậy lại cảm thấy đặc biệt đáng yêu.

Tần Chỉ Ái bỏ bông tăm đã dùng vào thùng rác, mới ngẩng đầu lên, nhìn

về phía Cố Dư Sinh: “Tay này hôm nay không được dính nước, vết thương cũng không sâu, ngày mai chắc không còn vấn đề gì nữa rồi.”

Có thể chỉ là theo thói quen mà cô nói những lời khách sáo như vậy nhưng rơi vào tai của Cố Dư Sinh lại giống như là cô đang quan tâm hắn, ánh nhìn của hắn lại không nhịn được trở nên mềm mại, hắn không nhịn được đưa tay vừa mới được băng bó của cô mà vén những sợi tóc bay tán loạn nhét vào sau tai cô, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Lòng bàn tay của hắn để bên tai cô cũng không rời đi, tỏa ra nhiệt độ, lại khiến cho nhịp tim của Tần Chỉ Ái bỗng nhiên tăng nhanh.

Mấy giây sau, lòng bàn tay của hắn cũng không có dấu hiệu rời đi, lưng Tần Chỉ Ái cứng đờ, nhìn ánh mắt của Cố Dư Sinh, run rẩy, cô có chút thẹn thùng nhìn hắn, lại cúi xuống, không dám nhìn hắn nữa.

Hai người không nói chuyện nữa, trong phòng ngày càng yên tĩnh.

Tần Chỉ Ái còn có thể nghe thấy tiếng thở của đối phương, cô theo bản năng nắm chặt váy, bên tai bắt đầu nóng lên.

Bầu không khí ngày càng trở nên mờ ám, một loại không khí ngọt ngào quanh quẩn trong phòng.

Tần Chỉ Ái có chút kích động, nhịp tim vượt khỏi tầm kiểm soát, nếu là ở lại, có thể nào tim của cô lại nhảy ra ngoài không?

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái lại đứng lên, vội vã nói: “Em, em về phòng trước, thay, thay quần áo...”

Cô vừa nói vừa ôm túi bên cạnh.

Cô còn chưa quay người, bên tai đã nghe tiếng “Rầm” một tiếng, cô muốn quay người nhìn nhưng kết quả eo lại bị Cố Dư Sinh ôm lấy, cả người còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị hắn đẩy ngã.

Sau lưng ngã xuống, cô khẽ hô một tiếng, sau đó thân thể liền đụng phải một nơi lạnh lẽo.

Cô ngẩn người mới phát hiện mình nằm trên khay trà, mà những gì ở trên khay trà đã bay xuống đất từ lâu.

Vì vậy nên cô mới nghe tiếng “Rầm” lớn như vậy, là hấn quét hết tất cả mọi thứ trên bàn xuống?

Tần Chỉ Ái còn chưa nghĩ xong, đã thấy Cố Dư Sinh khom người, hai tay chống ngang đầu cô đặt trên bàn trà, cúi đầu đối mặt với ánh mắt của cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 282: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (2)

Xung quanh cô bỗng chốc đều tràn ngập mùi hương thanh đậm độc nhất vô nhị của hắc, pha thêm mùi thuốc lá nhàn nhạt, dễ ngủ mà lại mê người.

Đầu óc của cô nhất thời trống rỗng, tim cũng không ngừng đập thình thịch.

Hắn vây cô giữa mình và mặt bàn đá hoa cương cảm thạch, trong lúc đó, hắc lại không nói gì, ngoại trừ nhìn cô cũng không làm thêm bất cứ hành động nào.

Hắn là người đàn ông mà cô đã yêu rất nhiều năm... Đâu phải dễ dàng được hắc nhìn chăm chú như vậy?

Lúc hắc đẩy cô xuống bàn trà, cô muốn hỏi hắc: “Anh muốn làm gì?” bỗng nhiên đầu lưỡi giống như bị thắt lại, một âm thanh nhỏ cũng không phát ra được, hai gò má từ từ ửng hồng.

Hắc giống như cố ý vậy, làm cho cô đỏ mặt một giây, hắc lại hạ người xuống một chút, thu hẹp không gian của cô, đem lồng ngực rắn chắc hạ thấp xuống người cô.

Hơi thở của hắc phả vào da thịt của cô, cả người cô đều có thể cảm nhận được nhiệt độ tỏa ra từ người hắc.

Mặt của cô ửng hồng, đầu ngón tay run run muốn bắt lấy gì đó để ổn định tâm tình của chính mình, nhưng cuối cùng lại chạm đến gạch đá hoa cương lạnh lẽo.

Hắc phát hiện cử động luống cuống của cô, cánh tay chống hai bên đầu cô gấp lại, ép cô càng thấp hơn, cô cảm nhận được hô hấp của hắc phả lên

mặt cô, nhiệt độ tê tê khiến cho hô hấp của cô càng ngày càng đông cứng.

Môi của hắn từ từ rơi xuống, cách môi của cô một centimet thì dừng lại, cô không tự chủ được nín thở, hai lông mi nhắm lại run rẩy, mà động tác của hắn lại dừng lại.

Hắn muốn hôn lại không hôn, chọc cô như vậy, khiến cô càng căng thẳng.

Nhiều lần Tần Chỉ Ái muốn ngẩng đầu hôn hắn.

Ngay lúc cô không khống chế được, lúc chủ động ngẩng đầu lên, môi của hắn cũng chậm chậm rơi xuống môi cô.

Sau đó, cô cảm giác được môi của người đàn ông này rất nhẹ rất nhẹ nhàng vuốt ve môi cô.

Một luồng điện mãnh liệt truyền khắp người Tần Chỉ Ái, cô không khống chế được run rẩy một hồi.

Phản ứng nhỏ bé của cô kích thích hắn, tay hắn chống trên khay trà từ từ đan vào mái tóc mềm mượt của cô, dừng lại ở sau gáy của cô, điên cuồng ấn lên môi cô những nụ hôn cực nóng.

Trong trí nhớ của Tần Chỉ Ái, lần này lại giống như đây là lần đầu tiên cô hôn hắn... Mang theo một cảm giác hận không thể nuốt hết xương cốt của cô vào bụng.

Hắn kịch liệt như vậy, làm cho cả người cô bắt đầu nóng lên, run động.

Mãi đến khi hắn dừng lại, trời đất vẫn còn xoay vòng.

Sau đó cô mới phát hiện hắn lại dùng một cái hôn trên chọc cô kiễng chân đến mềm oặt, không còn chút sức lực nào.

Qua hai giây, hắn lại cúi đầu hôn lên môi cô, sau đó từ khóe môi, hôn một đường xuống cổ, xương quai xanh...

Dưới nụ hôn lúc nặng lúc nhẹ của hắn, cô đã mơ màng rồi, lúc này áo của hắn và cô từng cái từng cái lại rơi xuống đất

Nhiệt độ bên trong ngày càng cao.

Âm thanh kiều diễm miên man của cô tinh tế phát ra.

.....

Sau đó.

Cổ Dư Sinh đặt Tần Chỉ Ái trên người mình, không rời đi, đầu ngón tay của hắn lưu luyến di chuyển chậm chậm trên da thịt cô, trượt tới bên hông trái của cô, cô nhú mày, phát ra một tiếng hừ nhẹ không bình thường, hắn mới hiểu rõ, sau đó liền đẩy cô lên, nhìn về phía hông trái của cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 283: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (3)

Có một vết bầm nhỏ ở đó, trên da thịt trắng như tuyết đặc biệt bắt mắt.

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm vết máu bầm bên hông Tần Chỉ Ái trong chốc lát, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Là vừa rồi, lúc anh đẩy em bị thương sao?”

Tần Chỉ Ái nghe xong lời nói của Cố Dư Sinh, từ từ mở mắt, nhìn theo tầm mắt của hắn, lại không hiểu hắn đang hỏi gì mờ mịt “Hả” một tiếng.

Cô còn chưa tỉnh táo lại hoàn toàn, đáy mắt còn sót lại một tia động tình, khiến cả người trở nên xinh đẹp cực kỳ.

Cuống hòng Cố Dư Sinh căng thẳng, đầu ngón tay vuốt ve hông của cô, âm thanh khàn khàn hỏi lại: “Chỗ này”

“Ừm” Tần Chỉ Ái nhất thời hiểu ý của hắn, gật nhẹ đầu một cái, sau đó vừa định nói với hắn: “Không sao, đã hết đau”, cô liền nhìn mắt hắn, thấy một tia xin lỗi và đau lòng.

Cô giống như bị điểm huyết vậy, cả người cứng đờ, những lời muốn nói cũng không nói ra.

Cố, Cố Dư Sinh cảm thấy có lỗi và đau lòng?

Cô, cô có phải nhìn lầm rồi không?

Tần Chỉ Ái nháy mắt một cái, vừa mới cẩn thận phân tích biểu hiện trên mặt của hắn, không phải mình vừa nhìn thấy ảo giác...

Hay là...

Chữ “chứ” nghi vấn còn chưa nói xong nghĩ xong trong lòng, Cố Dư

Sinh bỗng nhiên cúi xuống, nhẹ nhàng dán môi lên hông của cô, giống như thương tiếc bảo bối đáng giá nhất trên đời vậy, dùng sức rất nhẹ mà hôn.

Hắn hành động như vậy, có phải là đang an ủi cô không?

Nếu là vậy, sao hắn lại phải an ủi cô?

Hình như hắn đối với cô ngày càng có rất nhiều, rất nhiều... Ngày hôm nay còn đối xử với cô rất tốt còn nhắn tin, tính khí cũng tốt hơn nhiều, cũng nhẫn nại hơn rồi... So với những ngày đầu cô vào ở trong biệt thự đã thay đổi, có phải hay không là...

Trong đầu Tần Chỉ Ái hiện ra rồi lại bị những suy nghĩ đó, lại nghĩ đến lúc hắn áp chế cô, những hành động ám áp lại hiện lên lần thứ hai.

Có điều đêm cô nhìn thấy dây chuyền, nghĩ tới đây cô liền dừng lại, qua một lúc lâu, cô mới có dũng khí đem tất cả các ý nghĩ trong đầu ngả bài...

Những thay đổi của hắn, có phải là... bởi vì cô không?

Thân thể Tần Chỉ Ái run lên một hồi, trong lòng hỗn loạn, cực kỳ hỗn loạn.

Cố Dư Sinh đau lòng nhìn vết máu ứ đọng bên hông cô, trần trọc ở đó, chạm khẽ một hồi lâu, mới từ từ rời môi đi.

Cử động thân mật như vậy lại khiến cho dục vọng của hắn bùng lên càng mạnh, hắn ngược mắt, nhìn toàn thân của cô lưu lại những dấu vết của hắn, hô hấp một trận, lại nhịn không được chôn môi vào cổ trắng như tuyết của cô...

Ngọn lửa bùng lên ngày một lớn.

Hô hấp của cả hai người vừa nặng vừa rối loạn.

Tần Chỉ Ái bị Cố Dư Sinh trêu chọc cả người từng trận lại từng trận tê dại, cô cũng không có cách nào suy nghĩ tới những thay đổi của Cố Dư Sinh

có phải là bởi vì cô không nữa...

.....

Hai người kịch liệt không biết bao lâu, Cố Dư Sinh lại thay đổi một tư thế khác.

Hắn lại còn muốn sao?

Tần Chỉ Ái vừa nghĩ tới một quá trình vừa mệt nhọc lại vừa trêu ngươi như vậy, chân liền bắt đầu run, cô muốn mở miệng ngăn cản Cố Dư Sinh, cửa thư phòng lại vang lên tiếng của quản gia: “Thiếu gia, tiểu thư, tới giờ ăn cơm tối rồi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 284: Dừng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (4)

Tần Chỉ Ái giống như nắm được một nhánh cây cứu mạng vậy, không hề nghĩ ngợi đẩy Cố Dư Sinh ra, áp úng nói câu: “Ăn cơm”, sau đó liền nhặt quần áo trên mặt đất, nhanh chóng khoác lên người, cầm túi liền chạy ra khỏi thư phòng.

Cố Dư Sinh nhìn bóng lưng của Tần Chỉ Ái chạy trời chết, không nhịn được bật cười, hấn đợi đến khi cửa phòng ngủ sát vách có tiếng đóng lại mới từ từ khom nhặt quần áo của mình, đi vào nhà vệ sinh...

.....

Lúc Cố Dư Sinh xuống lầu, Tần Chỉ Ái đã ngồi trên bàn ăn, không biết cùng quản gia nói gì, trên môi vẫn còn đang nở nụ cười.

Có điều, khi nghe đến tiếng quản gia quy củ chào “Thiếu gia” một tiếng xong, cô nhanh chóng quay qua nhìn hấn một chút, sau đó lại cúi đầu đỏ mặt.

Đây là thẹn thùng sao?

Tâm tình của Cố Dư Sinh tốt lên, còn vui vẻ “Ừ” với quản gia một tiếng.

.....

Cơm nước xong, Tần Chỉ Ái cùng quản gia đi tản bộ trong vườn một vòng, mới trở về phòng ngủ.

Cố Dư Sinh không buồn ngủ, thấy còn có một vài văn kiện chưa xử lý, liền bảo quản gia rót một ly café, đi tới thư phòng.

Đợi đến khi xử lý xong mọi chuyện đã là mười một giờ khuya.

Cố Dư Sinh dựa vào lưng ghế dựa, xoa xoa mi tâm, lúc mới vừa chuẩn bị đứng lên về phòng ngủ, nhìn thấy một phong thư hồng nhạt bị một văn kiện lớn che.

A, phải rồi, suýt nữa hấn quên, là thư tiểu A hồi âm trả lời thư của hấn.

Cố Dư Sinh nghĩ buổi chiều đã nhiệt tình như vậy, vào lúc này trở về phòng cũng không tiếp tục lôi kéo cô bé kia nữa, đơn giản tìm một tư thế thoải mái dựa vào ghế, mở thư, xem lướt qua thư của Tiểu A.

“S Quân, nói cho anh biết một tin tốt, tháng sau tôi có thể hoàn toàn trả hết nợ của ba tôi rồi!”

“S Quân, tôi thích một người, nhưng hấn làm rất nhiều chuyện khiến tôi khổ sở, nhưng mà hấn cũng làm một chuyện khiến tôi rất vui vẻ, mặc dù là tôi lừa gạt hấn, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.”

Đọc đến hai câu Tiểu A viết, Cố Dư Sinh lấy viết từ trong ngăn kéo, cầm bút viết thư hồi âm ngay.

Ba của Tiểu A đánh bạc thiếu tiền, cô đã kể cho hấn nghe từ lâu, có điều sau đó cô nói với hấn, cô tìm được một công việc tốt, có thể kiếm được rất nhiều tiền để trả nợ.

Hấn chưa từng hỏi cô tìm được việc gì, cô cũng không nói, bất quá bây giờ cô đã có thể trả hết món nợ đó, Cố Dư Sinh đầu thư đã chúc mừng cô một hồi.

Giống như thường lệ, những đề tài cô nhắc đến trong thư, hấn lưu loát trả lời nửa trang, ở cuối thư lúc sắp kết thúc, hấn lại nghĩ đến người đàn ông mà cô viết, dừng lại một lúc, cuối cùng viết câu: “Tiểu A, cô còn nhớ tôi đã từng nói với cô, tôi tuyệt đối sẽ không yêu bất cứ ai không?”

“Khi đó, cô hồi âm trả lời rằng, tình yêu không phải là thứ nói không chế

là có thể không chế được, ai cũng không trốn thoát.”

“Tôi hiện tại đã rơi vào thế giới không thể trốn thoát.”

Viết tới đây, Cố Dư Sinh liền nhớ lại chuyện Tần Chỉ Ái nói dối hắn.

Hắn không ngờ, hắn biết rõ những lời của cô đều là nói dối, cái cớ của cô đều là do cô không muốn dùng tiền của hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 285: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (5)

Cố Dư Sinh định ký tên S Quân trên tờ giấy bỗng nhiên dừng lại.

Cố Dư Sinh cũng là con gái, con gái sẽ hiểu rõ con gái đúng không?

Hắn suy nghĩ một chút, liền quay mặt giấy nhanh chóng viết một câu: “Tiểu A, nếu như một người phụ nữ sống chết không chịu dùng tiền của một người đàn ông, cô có biết tại sao cô ấy lại như vậy không?”

Ký tên S Quân, Cố Dư Sinh liền miết giấy, mở ngăn kéo cầm một phong thư nhét vào, sau đó điền tên Tiểu A và địa chỉ của cô, dán tem, kẹp vào trong tập tài liệu, để ngày mai đưa cho Tiểu Vương gửi đi.

.....

Bên trong phòng ngủ rất yên tĩnh, Tần Chỉ Ái đưa lưng về nửa bên giường còn lại, đang chìm vào giấc ngủ.

Cố Dư Sinh rón rén vén chăn, nằm xuống, không biết có phải vì tiểu A hồi âm, hắn lại nghĩ tới việc hỏi cô ấy vì sao Tần Chỉ Ái lại không dùng tiền của mình, hắn lại không quá buồn ngủ.

Hắn đem mọi chuyện xảy ra lúc chiều nay nghĩ lại từ đầu tới đuôi một lần, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía cô bé đang đưa lưng về phía hắn mà ngủ say.

Tiểu Phiền Toái... em có biết không?

Anh không phải vì em mới trở nên xấu tính, mà là vì em mới có tình tình tốt như hôm nay.

Anh chưa hề có một ngày vui như vậy, càng không hề nghĩ sẽ có một người khiến anh thay đổi lớn như vậy...

.....

Ở nhà năm ngày, Tần Chỉ Ái nhận được rất nhiều quà từ Cố Dư Sinh.

Túi xách, quần áo, giày dép...

Mặc dù Tần Chỉ Ái nghi ngờ nhưng lại không hỏi, giống như lần trước cô nhận được quà sinh nhật của hắn ở Paris, tất cả đều hoàn hảo nằm trong tủ quần áo của cô.

.....

Ngày thứ ba ở nhà, lúc Tần Chỉ Ái ra cửa, vì tiện đường nên ghé qua thành phố A, không ngờ lại nhận được thư của S Quân.

Cô ngồi trong xe, xem xong thư của hắn.

Thì ra S Quân đã động tâm với người khác nha... thân là bạn bè, Tần Chỉ Ái thật sự rất vui vẻ, trong thư hồi âm S Quân, liền chúc phúc cho hai người, sau đó nhìn đến câu hỏi của hắn: “Nếu như một người phụ nữ sống chết không chịu dùng tiền của một người đàn ông, cô có biết tại sao cô ấy lại như vậy không?” Lúc nghĩ đến chính mình cũng không có tư cách dùng tiền của Cố Dư Sinh, cô lại buồn một chút, mới trả lời câu hỏi của S Quân theo suy nghĩ của riêng mình.

.....

Thời gian như nước chảy, đảo mắt đã qua tháng mới, thời gian Lương Đâu Khẩu thật sự trở về chỉ còn lại chín ngày.

Không biết có phải kinh nguyệt lại đến hay là do nhìn lịch thấy thời gian còn ít như vậy, khiến tâm tình của Tần Chỉ Ái không tốt, nhìn ra ngoài thấy trời âm u, tâm trạng lại càng tồi tệ hơn.

Cùng lúc đó, tổng giám đốc ngồi trong tập đoàn Cổ thị cũng chẳng khá hơn, hôm nay tâm tình của Cố Dư Sinh cũng thật sự tồi tệ.

Đã liên tục mấy ngày Cố Dư Sinh không mua quà cho cô, nhưng dù hấn mua cái gì đi nữa, cô chỉ mỉm cười nói rất thích, nhưng đừng nói là dùng, cô thử cũng không thử, để trong phòng thay đồ không hề chạm tới.

Cố Dư Sinh càng muốn không có bất cứ việc gì, đơn giản ngồi trên ghế làm việc, nhìn chăm chăm màn hình máy tính mà thất thần.

Cho đến khi Tiểu Vương ôm chồng tài liệu vào, Cố Dư Sinh cũng không biết.

Tiểu Vương tới trước bàn làm việc, lúc chuẩn bị xem tập tin, mới phát hiện Cố Dư Sinh đang thất thần, giữa hai chân mày có vẻ rất đau xót. Hai chữ “Cố tổng” hấn cũng không dám nói.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 286: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (6)

Thiếu gia đạo này không biết bị cái gì nữa, trước đây buổi tối thì giao hết việc cho hắn, bây giờ lại bắt đầu dẹp hết tất cả các buổi tiệc xã giao buổi tối.

Mỗi ngày còn chưa tới sáu giờ hắn sẽ lại ghé qua trung tâm thương mại một chuyến, sau đó lại đem một món hàng hiệu đắt giá xa xỉ về nhà.

Nhưng trừ hắn ra không ai biết sáng hôm nay Cố Dư Sinh có ý định ra khỏi nhà, trên mặt đang nở nụ cười thì khi lên xe lập tức trở mặt, sau đó buổi tối về nhà thần sắc lại thanh phong nho nhã như buổi sáng.

Hắn theo bên người Cố Dư Sinh lâu như vậy, hiểu rõ tính tình của Cố Dư Sinh như vậy, nhưng hiện tại hắn có thể thấy mấy ngày qua người kia hoàn toàn không hài lòng chút nào, nhưng tại sao về nhà lại phải tỏ ra vui vẻ?

“Có việc gì sao?” Cố Dư Sinh đem ánh mắt mệt mỏi nhìn lâu màn hình máy tính ra lúc giờ tay dụi dụi khóe mắt lại thoáng nhìn thấy Tiểu Vương đứng trước bàn làm việc không có chút tinh thần nào.

Tiểu Vương lập tức tỉnh táo lại, đưa tài liệu tới: “Những thứ này cần ngài ký tên, chiều nay ngài còn có một cuộc họp, còn đây là báo cáo tài vụ.”

Tiểu Vương nói rất nhiều, Cố Dư Sinh đều nghe không lọt tai, cũng không nhớ kỹ những lời của người trước mặt mình, khi người kia nói những lời này xong, hắn cũng không muốn trả lời, phất tay ý muốn người kia đi nhanh lên.

Tiểu Vương để tập tài liệu xuống, rời đi.

Nếu là trước đây thiếu gia nhất định là sắp phát điên rồi, nhưng hôm nay hắn lại không phải như vậy, chỉ rũ mắt, xoa xoa huyệt thái dương, lại còn phát phát tay.

“Thiếu gia, còn có...”

Tiểu Vương còn chưa nói hết, bỗng nhiên Cố Dư Sinh lại đứng lên, cướp phong thư từ trong tay hắn.

Tiểu Vương sững sờ còn chưa kịp phản ứng lại với hành động đó của Cố Dư Sinh thì người kia đã lục lọi bên trong đồng phong bì. Cố Dư Sinh đọc nhanh như gió, đến khi nhìn thấy thư đề tên bên ngoài là Tiểu A rút ra một lá thư.

Tốc độ đọc của hắn trong nháy mắt chậm đi, đọc nội dung bên trong từng chữ một, giống như là sợ lướt mất một nội dung quan trọng.

“Một người phụ nữ sống chết cũng không chịu dùng tiền của người đàn ông, có thể có hai trường hợp, thứ nhất là rất yêu, thứ hai là không yêu.”

“Nếu như là rất yêu, có thể là người này sợ mình tốn tiền phung phí, sẽ bị cho là một người tham vật chất, đương nhiên cũng có thể là người này rất muốn cùng người đàn ông của mình sống hết đời nên muốn tiết kiệm tiền cho anh ta.”

“Nếu là không yêu người đàn ông của mình, vậy chính là người phụ nữ này đang phân rõ ranh giới, không dùng tiền của người ngoài, không nghĩ sau này muốn gặp lại người kia, cũng không muốn nợ ân tình của người kia, tránh phiền phức.”

.....

Vậy, Tiểu Phiền Toái không dùng tiền của hắn là bởi vì rất yêu hắn hay là không yêu hắn chút nào đây?

Ban đầu cô cứ dính chặt lấy ông đòi gả cho hắn, chắc cô cũng phải thích

hắn chứ?

Nhưng nếu cô thật sự yêu thích hắn... hắn đưa quà cho cô, ngoài lần thứ nhất cô cầm lấy xong cũng chẳng bao giờ đụng tới lần thứ hai.

Chẳng lẽ... thật sự giống như Tiểu A nói vậy, trong lòng cô đang phân định rạch ròi với hắn, xem hắn là người ngoài, sau này không muốn liên hệ gì với nhau nữa?

Cô Dư Sinh tưởng rằng câu trả lời của Tiểu A sẽ khiến hắn giải quyết được vấn đề nan giải này, không ngờ lại càng làm tâm tình của hắn rối rắm hơn, cả ngày hắn đều ngơ ngác mất tập trung.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 287: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (7)

Thậm chí khi hội nghị buổi chiều sắp kết thúc, hắn lại phán ba chữ: “Bắt đầu đi.”

Hội nghị họp hai tiếng đồng hồ, hắn hoàn toàn không có nhúc nhích, nhìn hết sức chăm chú như đang nghe nhưng trên thực tế thì thần trí đã bay đi đâu mất tiêu rồi.

Cuối cùng khi hội nghị kết thúc, toàn bộ phòng họp đều yên tĩnh một lúc lâu, lúc Tiểu Vương nhắc nhở hắn, hắn mới “A” một tiếng, hồi phục lại tinh thần, sau đó hắn nhìn một vòng mọi người, hờn vía trên mây mở miệng nói: “Tiểu Phiền Toái...”

Tiểu Phiền Toái, cái gì phiền toái nhỏ a? Lẽ nào trong lúc tổ chức hội nghị có chỗ nào không đúng làm phiền hắn sao?

Tất cả mọi người trong phòng họp nghe xong ba chữ này liền đồng loạt nhìn về phía Cố Dư Sinh, chờ hắn nói tiếp.

Cố Dư Sinh nhìn thấy ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, lúc này mới giật mình vì chính mình suýt chút nữa đã thốt lên: “Tiểu Phiền Toái, rốt cuộc em có yêu anh hay không?”

Hắn vội vàng im lặng, nuốt câu nói đó vào bụng, sau đó đơn giản ném một câu: “Không có gì, tan họp.” liền đứng dậy cầm laptop ra khỏi phòng họp.

Trở lại văn phòng, đã là năm giờ rưỡi, theo quán tính của mấy ngày trước, giờ này hắn nên đến trung tâm thương mại mua quà.

Đầu ngón tay hắn cầm viết xoay xoay, tầm mắt mặc dù đang nhìn tập tin

trên bàn nhưng cũng không tập trung vào đó, đầu ngón tay đặt bút trên bàn, lại xoay xoay, liền viết lên văn kiện.

Mãi đến khi thư ký gõ cửa đi vào, Cố Dư Sinh mới phát hiện không biết mình bị ma nhập rồi hay sao mà lấy báo cáo tài vụ trên bàn lút nha lút nhít những câu: “Tiểu Phiền Toái”, “Yêu”, “Không Yêu”?

Khí thật... Cố Dư Sinh thăm mắng một câu, sau đó liền cầm lên xé tờ giấy báo cáo thành những mảnh nhỏ, sau đó ném vào thùng rác, nói với thư ký: “Nói với giám đốc tài vụ, lát nữa đưa cho tôi bản báo cáo khác!”

“Vâng, tổng giám đốc!” Thư ký trả lời xong, đem một đồng tư liệu đặt trên mặt bàn: “Cố tổng đây là lịch sử phát triển của công ty nước hoa MTK, người phụ trách của MTK nói hy vọng ngài sau khi xem xong cho ông ấy một quyết định xem có đầu tư cho họ không.”

Cố Dư Sinh gật đầu một cái, không nói gì.

Không có chuyện gì nữa, thư ký nhanh chóng rời đi.

Trong phòng làm việc lại trở nên yên tĩnh, Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm mấy bức tranh vẽ trên tường một chút, sau đó cầm tài liệu thư ký vừa để trên bàn.

Đập vào mắt hắn chính là hai chữ nước hoa, sau đó hắn tỉnh táo hẳn lên, sau đó cầm điện thoại bàn, gọi nội tuyến cho thư ký.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, thư ký vừa mới nói hai chữ “Cố tổng”, Cố Dư Sinh đã không đợi được mở miệng: “Bây giờ cô đến trung tâm thương mại mua mỗi loại một chai nước hoa về đây cho tôi.”

Thư ký nghe thấy yêu cầu này thì có chút kinh ngạc, sững sốt vài giây, còn cho là mình nghe lầm, liền hỏi lại lần nữa cho chắc: “Nước hoa sao?”

“Đúng, nước hoa.”

.....

Một tiếng sau, thư ký đem bao lớn túi nhỏ vào văn phòng của Cố Dư Sinh.

Theo dặn dò của hắ¹n, đóng gói tất cả các loại nước hoa, mỗi loại một chai, đủ loại kiểu dáng mùi thơm khác nhau bày trên bàn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 288: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (8)

Cố Dư Sinh đợi đến khi thư ký đem nước hoa đến liền gọi điện thoại về nhà.

Quản gia bắt máy, Cố Dư Sinh chỉ đơn giản thông báo: “Tối nay tôi có chút việc, có thể sẽ về nhà trễ một chút... Ừm không cần nấu cơm cho tôi, bà nhớ nói cho tiểu thư biết đó.”

Cúp máy, Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm một bàn đầy nước hoa một chút, sau đó từ từ đứng lên, cầm lấy những lọ nước hoa kia ngửi thử.

Cố Dư Sinh bận rộn hơn nửa tiếng đồng hồ, chọn ra ba mươi chai nước hoa thơm nồng nặc, sau đó giờ cổ tay nhìn đồng hồ, mới chỉ tám giờ tối, lúc này về nhà hình như vẫn còn hơi sớm.

Ngừng một chút, hắn lại nhìn đến tài liệu để trên bàn.

Mười giờ hai mươi, hắn đã xử lý xong tất cả những tài liệu hắn không có tâm trạng giải quyết, hắn xoa xoa chiếc cổ mỗi nhừ, sau đó thăm tính thời gian một chút, gần như có thể về nhà rồi.

Nghĩ vậy, Cố Dư Sinh tiện tay cầm theo mấy chai nước hoa thơm nức vừa mới chọn ra, xịt lên người một chút.

Hắn sợ không đủ, mỗi loại nước hoa đều xịt mấy lần, sau đó chịu không nổi hắt hơi một cái, sau đó mới dẹp những lọ nước hoa kia, đi đến nhà vệ sinh, cầm một bình rượu đổ một ít chất lỏng lên người mình.

Các loại mùi nước hoa pha lẫn với mùi rượu, hào hoa mùi phần quay về nhà.

Cố Dư Sinh ngủ ngủ quần áo của mình nhiều lần, từ trong lòng lại nghĩ thật khó ngủ, trên mặt mới thấy hài lòng, cầm chìa khóa đi đến bãi đậu xe dưới đất, lái xe về nhà.

Lúc xe sắp đến cửa biệt thự, Cố Dư Sinh cảm giác thấy trên người mình thiếu sót mùi gì đó, hấn chạy xe chậm lại, nghiêng đầu nghĩ, sau đó lại hút một điếu thuốc.

Về đến biệt thự đã hơn mười một giờ.

Ngoại trừ ánh đèn ở bên ngoài, bên trong biệt thự tối thui, hấn là quản gia và Tần Chỉ Ái cũng đã đi ngủ rồi.

Cố Dư Sinh dừng xe xong, đi tới cửa phòng, mở mật khẩu xong, hấn lại cúi người ngủ ngủ mình, cảm thấy không có vấn đề gì mới kéo cửa, thay giày, lên lầu.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, hấn dựa vào ánh đèn ngoài hiên hắt vào, nhìn thấy Tần Chỉ Ái đang ngủ trên giường.

Trong phòng không bật đèn, trước mặt cô có một chút ánh sáng mờ nhạt, hình như là ánh sáng từ điện thoại hắt ra.

Cô nhận ra có người đi vào, quay người lại nhìn về phía cửa, nhìn thấy hấn nhàn nhạt nở nụ cười: “Anh về rồi?”

Cố Dư Sinh khẽ gật đầu một cái, không nói gì đi vào.

Hấn đến bên giường, không nhanh chóng đi tắm rửa mà đứng ở đó một lát, xem biểu hiện của Tần Chỉ Ái có thay đổi gì không, liền giả vờ như đang tìm đồ, đi quanh giường một vòng.

Vẫn không có phản ứng? Cô không ngủ thấy hấn toàn là nước hoa sao?

Cố Dư Sinh âm thầm nhíu mày, không nói gì quan sát Tần Chỉ Ái, lại đi quanh giường một vòng, sau đó còn cố ý ngừng trước tủ đầu giường bên

phía Tần Chỉ Ái, cong người, sau đó lại quay về bàn trà cầm ấm trà và chén nước nâng lên đặt xuống nhiều lần.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 289: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (9)

Tần Chỉ Ái dựa đầu ở tủ đầu giường, mặt bình tĩnh nhìn điện thoại, giống như Cố Dư Sinh không hề tồn tại.

Hắn cách cô gần như vậy, cô còn không có phản ứng sao?

Cố Dư Sinh di chuyển con người, lại đụng đến một chén nước, cố ý nghiêng người, ngồi gần Tần Chỉ Ái một chút.

Tần Chỉ Ái giống như không nhận ra sự gần gũi của Cố Dư Sinh vậy, thậm chí lúc Cố Dư Sinh dựa vào cô, tay cô còn nhẹ nhàng trượt màn hình.

Hắn sắp dựa sát người cô rồi, cô còn thờ ơ không một chút quan tâm vậy? Chẳng lẽ là bị điện thoại di động thu hút sự chú ý hết rồi?

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh liền quay đầu vừa nhìn Tần Chỉ Ái vừa nhìn màn hình điện thoại của cô: “Đang coi gì vậy?”

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, còn chưa thèm dời đi, ngữ điệu bình thản: “Đang xem tiểu thuyết.”

Tiểu thuyết gì mà hấp dẫn đến nỗi khiến cô không hề chú ý đến sự tồn tại của hắn chứ?

Hắn nghĩ nhiều như vậy mới có thể nghĩ ra kế này làm cho mình trở thành

một kẻ phong trần vậy... Nếu cứ bỏ qua, thật sự rất thiệt thòi cho hắn.

Hắn nghĩ một cách, phải khiến cho cô chú ý hắn mới có thể khiến cô để ý đến mùi thơm tràn ngập trên người hắn!

Cố Dư Sinh nhìn vào điện thoại của Tần Chỉ Ái, nháy mắt hai lần, muốn nói gì lại thôi, sau đó hờ hững nói với Tần Chỉ Ái: “Anh đi tắm.”

Hắn vừa nói, vừa đứng thẳng người, sau đó lúc chuẩn bị quay người đi vào nhà vệ sinh thân thể ngã một cái, tỏ vẻ như mình không cẩn thận vấp té, nhào vào người Tần Chỉ Ái.

Để tránh sau khi cô bị hắn đè lên vẫn chú ý đến điện thoại, hắn thuận tay hất tay cô, khiến điện thoại di động của cô bay đến nửa bên giường còn lại.

Diễn xuất đạt như vậy, hắn cố ý dừng lại trên người cô một chút, sau đó mới giả vờ như đã phát giác ra chuyện gì, ngẩng đầu tỏ vẻ áy náy, mở miệng nói với Tần Chỉ Ái: “Xin lỗi, anh không cẩn thận vấp ngã rồi.”

Việc Cố Dư Sinh ngã chổng vó nhào vào người cô, lực không khống chế được đè lên người cô vẫn làm hô hấp của cô ngừng lại một chút, một hồi mới thích ứng lại, trả lời hắn: “Không có gì ạ.”

Không có chuyện gì? Vậy là xong? Ngoài ra không còn gì muốn nói với hắn hả?

Hắn ngã cả người lên người cô, cô hoàn toàn không nghĩ thấy mùi nước hoa trên người hắn sao?

Sao cô vẫn không có phản ứng gì? Chẳng lẽ hắn vừa bỏ lỡ biểu hiện quan trọng gì của cô sao?

Cố Dư Sinh không cam lòng, muốn quan sát cô cẩn thận một chút liền hỏi lại: “Vừa rồi anh không làm em bị thương chứ?”

Nói xong, hắn liền đưa tay kiểm tra người của cô.

Cánh tay cô bị hắn áp đảo, hắn kéo cánh tay của cô.

Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng rút tay về, lên tiếng ngăn cản Cố Dư Sinh kiểm tra cô: “Em không bị thương, không phải anh muốn đi tắm sao? Mau đi đi.”

Không thấy Tần Chỉ Ái có bất kỳ tức giận nào, đáy lòng Cố Dư Sinh lại cuống lên, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng: “Ừ”, chậm rì rì xuống giường, sau đó quay người đi vào nhà vệ sinh, trước khi đi vào hần vẫn chưa từ bỏ hy vọng, lại cố ý giúp cô nhất lại điện thoại di động vừa bị hất hất đi đưa cho cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 290: Dùng Trăm Phương Ngàn Kế Thăm Dò (10)

Lúc Tần Chỉ Ái nhận điện thoại, mặt mày ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn.”

Từ lúc về nhà tới giờ, Cố Dư Sinh bận rộn quay quanh cô nhiều lần như vậy không mệt, nghe xong hai chữ này, tâm tình chính thức rơi vào vực thẳm.

Cô thật sự không để ý đến hắn sao?

Cố Dư Sinh lẳng lặng đứng bên giường nhìn cô một chút, quay người đi vào nhà vệ sinh.

.....

Một giây trước hắn vừa đóng cửa nhà vệ sinh, một giây sau Tần Chỉ Ái liền cảm thấy đau khổ.

Từ lúc Cố Dư Sinh vào nhà, cô đã nghe thấy đủ loại mùi hương từ trên người hắn.

Cô nghĩ tới nay hắn đi ra ngoài lúc xã giao cũng phải có phụ nữ vây quanh hắn, chắc là vì vậy mà nhiễm mùi rồi, hơn nữa không chỉ có một người.

Đáy lòng của cô lại không thoải mái, nhưng cô chỉ là một kẻ đóng thế, thời gian lại chỉ còn lại tám ngày, cô phải rời xa hắn rồi, hắn ở bên ngoài làm những gì, cô hoàn toàn không có tư cách ghen, vì vậy mặc dù cô có khó chịu bao nhiêu, cô chỉ có thể giả vờ bình tĩnh, giả bộ như không ngửi thấy mùi gì, cũng không dám hỏi cái gì.

-

Mấy ngày kế tiếp, tối nào Cố Dư Sinh cũng có tiệc, lúc về nhà đều giống như đêm đầu tháng, trên người đều có đủ loại mùi thơm.

Tần Chỉ Ái không thích trên người hần có nhiều mùi thơm như vậy, để tránh né, cô đều ngủ rất sớm.

Nhưng sau đó, hoặc là lúc Cố Dư Sinh nằm trên giường gây ra tiếng động, hoặc là lúc điện thoại ồn ào làm cô tỉnh dậy.

Tuy rằng cô đưa lưng về phía hần giả vờ ngủ nhưng lúc hần ở trong phòng đi tới đi lui, kéo theo một loạt những mùi vị gay mũi, cô đều có thể ngửi được.

Tần Chỉ Ái vốn cho rằng mỗi ngày Cố Dư Sinh đều mang theo mùi nước hoa nồng nặc về là hành hạ lớn nhất, nhưng đến sáng sớm ngày thứ tư, sau khi cô ngủ dậy, Cố Dư Sinh vẫn ở nhà, hần đưa cho cô một bộ quần áo nói cô đưa cho quần gia đi giặt khô, ngày hôm sau lại phải mặc để tham gia một hoạt động.

Quần áo này màu trắng, ngoại trừ mùi nước hoa nồng nặc còn có những dấu son môi không giống nhau.

Không ai biết lúc này trong lòng cô run rẩy đến mức nào, nhưng cô chỉ có thể giả vờ như không biết gì, ôn hòa gạt đầu với hần, cầm quần áo đi xuống lầu tìm quần gia.

Cô vừa mới nói lại những lời mà Cố Dư Sinh dặn, trên lầu lại nghe “Àm” một tiếng, cô và quần gia ngẩng ra, nghiêng đầu nhìn lên cầu thang, sau đó liền nhìn thấy Cố Dư Sinh ăn mặc bảnh bao nhẹ nhàng bước đi.

Lúc hần đi ngang qua người cô, cô nhìn hần một chút, dù khuôn mặt của hần cũng không có gì khác so với ngày thường nhưng không biết có phải là do ảo giác không, cô cảm thấy tâm tình của hần dường như rất tồi tệ.

Buổi tối hôm đó, hần về nhà rất trễ, cô đã ngủ say, lại bị hần kéo tay đánh thức.

Hắn uống rượu, trên người vẫn mang theo đủ loại mùi nước hoa.

Hắn cũng không buồn đi tắm, sau khi đánh thức cô cũng không nói gì, liền xé quần áo của cô như điên, dạo đầu và hôn môi đều không có, đã làm bảy đoạt lấy cô.

Hắn đã rất lâu không đối xử với cô như vậy, tuy rằng khoảng thời gian gần đây hắn và cô thân mật rất nhiều lần nhưng lần này lại mạnh bạo đoạt lấy lúc cô đang ngủ, nổi đau quen thuộc xé tim gan kia lại lần nữa nuốt trọn lấy cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 291: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (1)

Nhưng vì hắn muốn làm cô đau, thấy thân thể cô vì đau mà co rúm lại, hắn càng mạnh bạo hơn, giống như đang lý ra ngay từ đầu đang lý ra hắn phải làm như vậy với cô.

Đêm đó, Cố Dư Sinh dẫn vật Tần Chỉ Ái đến khi cô giống như đã mất đi nửa cái mạng.

Sau khi kết thúc, hắn vì say rượu nên cũng không đi tắm, nằm trên giường mơ màng ngủ.

Lúc hắn và cô thân mật, nhiều mùi nước hoa hỗn tạp trên người hắn đều nhiễm lên người cô, lan đến trên giường, thậm chí là toàn bộ phòng ngủ.

Tần Chỉ Ái biết mình đã mệt đến bờ hơi tai, thân thể xụi lơ không nhúc nhích nổi nhưng vì mùi nước hoa kia cứ quanh quẩn khiến cô không thể nào ngủ được. cô nằm một lúc lâu mới cảm thấy đỡ mệt, vén chăn xuống giường, bởi vì chân căng rã rời, xém chút nữa ngã xuống đất, cô đỡ giường một lát từ từ mới có thể đứng thẳng, từ từ bước đi, nhặt quần áo lúc hắn điên cuồng đã ném xuống đất.

Cũng như mấy ngày trước, quần áo trắng như tuyết của hắn cũng có một vài vết son môi nhàn nhạt.

Đêm đó Tần Chỉ Ái thức trắng đêm, trước khi Cố Dư Sinh tỉnh lại, cô lấy cớ đi ra nhà kính, đợi sau khi Tiểu Vương lái xe đến đón Cố Dư Sinh, cô mới quay trở về phòng.

Ngày hôm đó đúng lúc Lương Đậu Khẩu cũng không có lịch trình hay họp báo gì, Tần Chỉ Ái tối qua không được ngủ nên cả ngày hôm nay cô cũng ở nhà nghỉ ngơi.

Buổi sáng ngủ bù, buổi trưa ăn một tô mì lót dạ, sau đó trở lên phòng, cô lôi thùng đựng hành lý ra, bắt đầu thu dọn đồ đạc của chính mình.

Lúc trước cô đóng giả làm Lương Đậu Khẩu, để tránh lộ sơ hở, cô chỉ mang đến một vài bộ quần áo của Lương Đậu Khẩu, thu dọn cũng rất nhẹ nhàng, hai cái quần jeans, ba cái áo thun, một đôi giày trắng, mấy bức thư của S Quân gửi cho cô, dây chuyền của Tần Gia Ngôn tặng,... Còn mấy bộ đồ lót.

Những thứ này chỉ cần thu dọn mười phút là xong, nhưng Tần Chỉ Ái chịu không nổi, cô vừa thu dọn xong, ngực lại khó chịu đến không thể thở nổi.

Sớm muộn gì cũng phải rời đi, Cố Dư Sinh lại đối xử với cô không tốt, có gì phải khổ sở như vậy chứ... Thế nhưng khi cô bỏ từng thứ vật dụng vào hành lý, kéo dây kéo, viền mắt lại không nhìn được đồ lên...

Cô biết rằng, hắn và cô như vậy là kết thúc rồi.

Tần Chỉ Ái cố gắng gượng cười, gạt đi nước mắt, giấu vali trên nóc tủ quần áo, đi đến nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó ra ngoài cầm điện thoại di động xem giờ, thấy màn hình điện thoại báo còn năm ngày.

Tần Chỉ Ái để điện thoại di động xuống, đi một vòng biệt thự trống rỗng, cô không biết nên làm gì, cũng không có tâm trạng làm bất cứ chuyện gì, vì vậy lại đi vào phòng ngủ mở tivi, cũng không tập trung xem.

Lúc chạng vạng, cô nhận được điện thoại của Cố Dư Sinh, hắn cũng không nghe xem là ai bắt máy, chỉ mồm lạnh nói câu: “Tối nay có việc không về nhà”, liền cúp máy.

Thật giống như những ngày tháng cô vừa bước vào đây, hắn và cô vừa mới thân mật một chút lại một lần nữa xa cách lạnh lùng như lúc xưa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 292: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Này? (2)

Cô vốn tưởng rằng trước khi cô đi có thể cùng hắn sống những ngày bình yên tốt đẹp để lưu lại những hồi ức thật tốt đẹp này.

Có điều như vậy cũng tốt... nếu như hắn thật sự đối xử tốt với cô như những ngày trước đây, cô làm sao rời xa hắn chứ?

Tần Chỉ Ái rũ mi mắt, gác máy, nhìn tivi, tinh thần lại ở đâu đâu.

Mãi cho đến đúngng mười hai giờ khuya, Tần Chỉ Ái mới cảm thấy đói bụng, cô lại ăn đơn giản vài món đơn giản trong tủ lạnh, lấp đầy dạ dày.

Trở lên lầu, Tần Chỉ Ái nhớ Cố Dư Sinh nói tối nay không về, quản gia cũng không có ở đây, cô cũng không cần phải trang điểm nữa, trực tiếp kéo rèm cửa sổ, tắt đèn bò lên giường.

-

Mấy ngày nay tâm tình của Cố Dư Sinh ngày một không tốt, mà người hiểu rõ điều đó nhất chính là Tiểu Vương.

Hắn ở trong công ty có những phản ứng kia, so với mấy ngày nay hắn đi gặp khách hàng còn thần thánh hơn.

Hai ngày trước có một nhà thầu hẹn gặp ở quán trà, bởi vì đối tác kẹt xe, đến muộn nửa phút, Cố Dư Sinh vừa thấy đối phương đến liền lập tức cầm hợp đồng xé thành nhiều mảnh trước mặt ông ta, không thêm thương lượng, quay đầu đi.

Còn sáng hôm nay lúc đến công ty bị kẹt xe, ở phía trước có người thắng gấp, dẫn đến phía sau bị đụng phải. Kỳ thực chuyện này cũng không có gì

ngghiêm trọng, nhưng chủ xe kia lại bồi thường một cái giá không hợp lý, Cố Dư Sinh thấy chuyện như vậy liền bỗng nhiên xuống xe, mở cửa xe phía sau ngồi xuống, không biết nghĩ gì lại đạp chân ga, khiến đầu xe đều lồm vào.

Tưởng chừng như vậy khi hấn vào công ty sẽ tốt lên một chút, không ngờ lại càng trầm trọng thêm, quả thật giống như thuốc súng vậy, thấy cái gì không hợp nhãn liền đá bay.

Sáng sớm công ty đã ngột ngạt đến cực điểm, cả ngày chỉ cần mọi người nhìn thấy hấn liền lui chín mươi bước, trốn được thì liền trốn thật xa.

Có điều những ngày trước là Cố Dư Sinh giả vờ có tiệc bên ngoài, còn hôm nay hấn thật sự phải ra ngoài xã giao. Địa điểm cũng được chọn rất tốt, là một khu đèn mờ, đúng kiểu cách của KTV, nhưng bên trong lại nuôi không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp, giống như khu cung cấp thịt tươi.

Lúc gọi điện thoại về nhà, hấn thật sự nghĩ tối nay không về nhà.

Từ ban đầu thấp thỏm thăm dò, về sau lại biến thành nản lòng thoái chí, vốn dĩ trong lòng của cô thật sự không có hấn, tối hôm qua lại không kiềm chế được tính khí, lại làm cho mối quan hệ của hai người trở nên tồi tệ hơn.

Kỳ thật hấn cũng không thích những loại hình như thế này, lúc trước hấn cũng chỉ ngồi có một chút rồi tìm một cái cớ ra về.

Nhưng đêm nay hấn vẫn ngồi đến một giờ sáng, hấn mới từ KTV đi ra.

Sau khi lên xe, lúc Tiểu Vương hỏi hấn đi đâu, hấn vốn dĩ định nói “Về công ty” nhưng không biết tại sao mở miệng lại phát ra hai chữ: “Về nhà.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 293: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Này? (3)

Tiểu Vương “Vâng” một tiếng, liền khởi động xe lái về phía biệt thự.

Cố Dư Sinh không nói nữa, dựa vào lưng xe, nhìn chăm chăm bóng đêm không ngừng xẹt qua ngoài cửa xe, ánh mắt hần hơi hoảng hốt.

Về nhà? Lúc này hần mới có mấy ngày, mỗi buổi tối hết bận rộn, không biết vì sao hai chữ về nhà lại trở thành câu cửa miệng.

Cố Dư Sinh không để Tiểu Vương chạy xe vào sân, đến khi Tiểu Vương lái xe đi, hần mới từ từ nhập mật khẩu tiến vào vườn.

Hần đứng dưới mái hiên rất lâu, mới tiếp tục nhập mật mã vào nhà.

Trong biệt thự không mở đèn, một màu đen kịt, hần giơ tay mò trên tường một chút mới mò được công tắc, mở đèn, thay giày, liền lên lầu.

Lầu hai so với lầu một còn yên tĩnh hơn, theo bước chân của hần, đèn hành lang từng cái từng cái một sáng lên, đèn phía sau hần lại tối dần.

Trong phòng ngủ không bật đèn, rèm cửa đóng kín, đưa tay lên cũng không nhìn thấy được năm ngón.

Cố Dư Sinh sợ mở đèn lớn sẽ làm cô bé đang ngủ say trên giường thức giấc, liền đóng cửa, theo trí nhớ đi tới bên giường, sau đó đưa tay sờ tìm chót đèn ngủ trên đầu giường.

Đầu ngón tay còn chưa đụng tới đèn được, trên giường bỗng nhiên truyền tới một tiếng sột soạt, hần nghiêng đầu, liếc nhìn bên cạnh mình một cái, sau đó liền thấy một bóng đen ngồi dậy trên giường.

Cố Dư Sinh nhúu mày, vừa mới chuẩn bị hỏi câu: “Còn chưa ngủ?” thì bàn tay mềm mại nhỏ nhắn đã chạm vào hông của hắn, sau đó mò từ từ lên cánh tay, vội vàng dùng sức kéo lấy cánh tay hắn, liền khiến hắn nghiêng về phía trước, ngã trên giường.

Tốc độ của cô bé kia thật nhanh, Cố Dư Sinh còn chưa hiểu Tần Chỉ Ái đang muốn làm gì, người cũng đã bị kéo nằm trên giường.

Hắn bối rối hai giây, lại muốn đưa tay mở đèn để nhìn cho rõ cô bé kia muốn làm gì nhưng vừa nhắc cánh tay lên, cô bé kia liền hiểu hắn muốn làm gì, liền ngồi nhào lên người hắn, hai cánh tay mảnh khảnh lại mạnh mẽ đè hai cánh tay của hắn xuống, đặt hai bên đầu hắn.

Đây là hành động bình thường hắn dùng để hạ gục cô, hôm nay cô đã học được rồi?

Chẳng lẽ cô lại muốn chủ động một đêm?

Thân thể mềm mại thơm ngọt của cô không ngừng áp sát vào người Cố Dư Sinh, khiến cho hắn càng kích động.

Tối hôm qua hắn nồng nặc mùi nước hoa lên giường nhưng dù sao đi nữa đó cũng là nước hoa của hắn tự xịt, nhưng mà hôm nay lại là đồ thật nha, không giống nhau, trên người hắn thật sự tràn ngập mùi của chốn Phong Nguyệt... Hắn dù có phải bị ghen cũng không muốn làm cô ô uế...

Cố Dư Sinh đè ép dục hỏa đang cháy bùng bùng trong người, muốn nói: “Anh đi tắm trước”, kết quả hắn vừa mới muốn thoát khỏi tay cô một chút, chưa nói xong chữ “Anh”, người phụ nữ này giống như trong người có điện vậy, liền kịch liệt kéo hai tay của hắn xuống hông, dùng hai chân thon dài cố định hai tay của hắn, sau đó liền ôm cổ hắn, giống như con bạch tuột quấn chặt thân thể của hắn.

Tần Chỉ Ái chỉ sợ Cố Dư Sinh mở đèn, cánh tay không ngờ lại có thể mạnh như vậy, xiết hắn đến nổi thở gấp, hắn sợ mình ra tay kéo cô xuống sẽ

làm cô bi đau, nên mở miệng nói với cô: “Em nhẹ tay một chút.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 294: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Đây? (4)

Cô bé nghe thấy lời này, không những không thả lỏng tay mà còn ngày một nắm chặt.

Cố Dư Sinh bị ghìm mạnh như vậy liền ho khan một tiếng: “Em muốn ép chết anh sao? Buông tay, buông tay!”

Cô bé kia vẫn không lên tiếng, cánh tay càng dùng sức.

Cố Dư Sinh hô hấp khó khăn, trong miệng cũng không khó tránh khỏi lớn tiếng một chút: “Em có thả ra không, nếu không anh sẽ đánh em!”

“Không bỏ, không bỏ!” Cô bé kia vừa tranh luận vừa nắm chặt hơn.

Cố Dư Sinh bị cô siết đến đỏ mặt, nếu cô không xuống chắc chắn hắn sẽ bị ghìm chết, hắn dùng hết sức mới có thể rút một bàn tay ra khỏi chân của cô, nắm chặt cổ tay cô.

Hành động của hắn như vậy khiến cô càng hoảng, cô cứ liều mạng dùng sức với hắn nhưng hắn vẫn bị hắn từ từ gỡ bỏ.

Cô cho rằng đêm nay hắn không về mới không trang điểm, ai biết được hắn nửa đêm giờ quẻ lại trở về chứ, chỉ còn bốn ngày nữa thôi cô không còn phải đóng thế nữa, như vậy là mỹ mãn không có bất kỳ kẻ hở nào rồi... Tần Chỉ Ái cực kỳ hoảng loạn, mắt thấy người đàn ông đã thoát ra khỏi người cô, cô liền cảm thấy không ổn, liền dụi đầu vào cổ hắn, nhỏ giọng yêu kiều: “Anh đừng cử động, cứ để em ôm anh như vậy một chút, được không?”

Tim của Cố Dư Sinh vì một câu nói này liền trở nên mềm mại trong phút chốc, toàn thân giống như bị điểm huyết, cũng không còn chút sức lực nào.

Qua một lát, Cố Dư Sinh mới lên tiếng: “Anh không động đây, nhưng em thả tay ra một chút có được không?”

Tần Chỉ Ái vừa định buông cổ của Cố Dư Sinh ra, nhưng vẫn chưa hoàn toàn buông lỏng, vẫn nắm rất chặt, sau đó đầu cô cọ cọ vào ngực hắn, nũng nịu yếu ớt hỏi: “Vậy em thả ra, anh có đánh em không?”

Hắn vừa bị cô xiết cực kỳ khó chịu, bây giờ lại nghe cô hỏi như thế, hắn thật sự muốn đánh cô lắm.

Giây trước còn mềm lòng, giờ lại trở nên khó chịu, hắn không hề nghĩ ngợi trả lời hai chữ: “Không biết.”

Hắn trả lời quá ngắn gọn, cô không tin hắn, ôm cổ hắn càng chặt, không có dấu hiệu gì là sẽ nhân nhượng

Cố Dư Sinh cũng không gấp, giơ tay lên nhẹ nhàng sờ tóc của cô, nói: “Anh nói không biết, chính là sẽ không đánh em!”

“Có thật không?” Cô bị hắn thuyết phục, lại không dám xác định, giọng trầm thấp mang theo hờn dỗi hỏi lại.

“Thật!” Cố Dư Sinh bảo đảm chắc chắn.

Đáy lòng cô có chút bất an, nhưng sức trên cánh tay lại từ từ biến mất.

Hô hấp của Cố Dư Sinh bình thường trở lại, hắn kéo eo của cô, khiến cô gồi lên lồng ngực của hắn, mềm nhẹ nói: “Tiểu Phiền Toái, em không cần sợ anh, tính khí của anh dù có kém đến cỡ nào cũng chưa từng đánh em mà đúng không?”

“Anh trước đây chưa từng đánh em, bây giờ không đánh em, tương lai càng không đánh em, cả đời này cũng không sẽ không bao giờ làm như vậy.”

Hắn nói rất chân thành, như đang lập một lời thề.

Nhưng Tần Chỉ Ái nghe xong lại cảm thấy chua xót.

Cả đời... Cô chỉ còn có thể ở bên cạnh hắn bốn ngày, làm gì tới cả đời?

Tâm trạng khổ sở lúc thu dọn đồ đạc hồi chiều lại bao phủ Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 295: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Này? (5)

Hốc mắt của cô ngày càng đỏ, nhin không được, một giọt nước mắt lại rơi xuống, rơi trên áo của hắn, thấm thành một vòng tròn nhỏ.

Thân thể Cố Dư Sinh cứng đờ, sau đó liền đưa tay ra sờ sờ mặt của cô, chạm vào khoeo mắt ướt nhem của cô, đầu ngón tay của hắn cũng phát run, cổ họng giống như dùng hết sức lực mới có thể nói nổi: “Sao lại khóc rồi?”

Tần Chỉ Ái không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, lại nép mặt vào ngực của hắn hít sâu một hơi.

Ngón tay của Cố Dư Sinh hơi ngừng một chút, lại thương tiếc an ủi luồn vào trong tóc của cô, nhẹ nhàng xoa, âm thanh cực kỳ ngọt ngào: “Đã xảy ra chuyện gì? Bị người khác bắt nạt sao? Là việc đóng phim có vấn đề? Hay là thân thể có chỗ nào không thoải mái?”

Hắn hỏi liên tiếp nhiều khả năng, cô lại không kiềm chế được dán mặt vào ngực của hắn khóc.

Nơi vừa thấm ướt trên áo của Cố Dư Sinh lại cảm nhận được có thêm nhiều giọt nước lăn xuống, trong chốc lát trên ngực áo của hắn đã bị ướt thành một vòng tròn lớn.

Mặc dù hắn không biết cô làm sao nhưng thấy cô khóc, hắn cũng chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên, xoa xoa lưng cô.

Trong ấn tượng của cô, hắn chưa từng kiên trì và dịu dàng như vậy.

Tám năm trước, hai lần lỡ hẹn, tám năm cô ngây ngẩn chờ đợi, tám năm sau lại bất đắc dĩ đóng thế làm người khác, còn biết hắn cố ý cho cô số điện thoại giả, hắn đã quên mất sự tồn tại của cô.

Nghĩ lại mọi chuyện, giống như một ngọn núi lớn từ từ đè ầm ầm trong lòng cô, cảm xúc cuối cùng vỡ òa, từ khóc không tiếng động trở nên nức nở nghẹn ngào, rồi thành tiếng khóc xe tâm can.

Cố Dư Sinh ôm cô, để mặc cô khóc khàn cả tiếng.

Tiếng gào khóc của cô giống như một người đang cầm dao đâm vào tim của hắn, rạch từng đường từng đường tạo thành những vết thương đầy máu me.

Hắn không chịu đựng được liền ôm chặt lấy cô, mãi đến khi cô khóc đã rồi, âm thanh ngày một nhỏ dần, hắn mới mở miệng giống như đang dỗ trẻ con mà nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, tâm tình không tốt có thể nói cho anh biết, bị người khác bắt nạt anh có thể giúp em đánh hắn, bắt hắn đền gấp bội, khóc cũng không giải quyết được chuyện gì, đừng khóc, nha?”

Tần Chỉ Ái không lên tiếng, nhưng vì khóc lâu, cô cũng mệt nằm trên người hắn.

Khóc xong, tâm trạng của Tần Chỉ Ái tốt hơn rất nhiều, cô lau nước mắt trên mặt, di tới di lui trên người Cố Dư Sinh, cô mới phát hiện hôm nay hắn vẫn như hôm qua mang theo đủ thứ mùi trên đời về nhà.

Mấy ngày nay hắn đều dần vật cô như vậy, mắt cô bỗng nhiên lại rơi một giọt nước.

“Không phải đã nín rồi sao? Sao lại khóc nữa?”

Cố Dư Sinh có chút hoang mang lau nước mắt cho cô, chỉ là hắn còn chưa lau khô hẳn, cô bé trong ngực hắn đã thút thít nói một câu: “Anh có thể đi tắm trước không?”

Cố Dư Sinh bị Tần Chỉ Ái nói như vậy, không phản ứng kịp buồn bực “Hả” một tiếng.

Tần Chỉ Ái biết mình không có tư cách ghen, không chỉ còn mấy ngày

nữa là cô phải đi rồi.

Cô liền nhân lúc này tùy hứng theo tình cảm của mình một lần đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 296: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Này? (6)

Bởi vì cô thật sự không muốn giống như tối hôm qua, cứ đem tức giận lẫn lộn trên giường không ngủ được.

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái nhẹ giọng mở miệng giải thích: “Trên người anh có mùi rất khó chịu.”

Cố Dư Sinh nháy mắt không tin những lời mình đang nghe là thật, kinh ngạc nhìn về ánh mắt đen kịt trong bóng đêm, mới từ từ run rẩy hỏi: “Em không thích mùi trên người của anh?”

Cô nói cô không thích, có phải hẳn sẽ không vui không?

Tần Chỉ Ái nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn lựa chọn trả lời theo ý nghĩ trong lòng mình, nhẹ nhàng gật đầu “Ừ” một cái.

Cố Dư Sinh cho rằng mình đang nằm mơ, lặng lẽ bấm bắp đùi của mình, đau nhói làm hắn hít một ngụm khí, lúc này hắn lại toét môi cười, cười với bóng tối đen như mực, im hơi lặng tiếng nở nụ cười.

Cô ghét mùi trên người hắn, có phải ý nói cô không thích hắn ở cùng với người phụ nữ khác không?

Vì vậy... Cô thật sự yêu hắn đúng không? Không phải như lần thăm dò của hắn mấy ngày trước, cô không phải không coi trọng sự tồn tại của hắn...

Cố Dư Sinh mở cờ trong bụng, càng cười lớn hơn, cuối cùng không nhịn được, cười khẽ ra tiếng.

Hắn nở nụ cười, đây là biểu hiện hắn không có không vui sao?

Lá gan của Tần Chỉ Ái nhất thời lớn hơn, cô giục lên: “Nhanh đi tắm đi, thôi chết em rồi!”

Cố Dư Sinh được “ghét bỏ” như vậy cũng không nói thêm gì nữa, liền xuống giường.

Trong phòng tối đen, hắn theo bản năng muốn mở đèn, khiến Tần Chỉ Ái giật mình kêu một tiếng: “Đừng!”

Cố Dư Sinh quay đầu chỉ có thể nhìn thấy bóng đen của Tần Chỉ Ái.

Cô ý thức được hình như mình vừa cuống lên, sợ Cố Dư Sinh nghi ngờ, liền làm nũng để hắn quên cử động, thật sự hắn không cử động nữa cô mới giải thích: “Anh đừng bật đèn, em khóc rất xấu, không muốn anh nhìn thấy em như vậy!”

Hắn cũng đâu có chê cô xấu... Cố Dư Sinh nghĩ như thế nhưng sau đó lại nghĩ cô khóc lâu như vậy, thật vất vả tâm tình mới tốt lên một chút nên hắn liền thu tay lại, từ từ mò vào nhà tắm.

.....

Tắm xong, Cố Dư Sinh trở lại giường, không nói gì nhào lên người cô, hôn cô triền miên mà chăm chú.

Tần Chỉ Ái rất ngoan ngoãn ở dưới người hắn, trong chốc lát đã bị hắn hôn đến không thở nổi.

Có thể là lúc này cô ngồi trên người hắn được một nửa, làm cho hắn muốn làm cho tới, liền trở người để cô ngồi lên người hắn, hai chân quần lấy eo của hắn.

.....

Sau khi kết thúc, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái cũng không ngủ.

Cố Dư Sinh ôm Tần Chỉ Ái, đợi đến khi hô hấp của hai người bình

thường lại, hấn bỗng nhiên lên tiếng phá vỡ không gian yên tĩnh: “Tiểu Phiền Toái.”

Tần Chỉ Ái nhẹ giọng “Dạ?” một tiếng hỏi: “Sao vậy anh?”

Đây là lúc cô cảm thấy vui vẻ nhất sau khi vào nhà của Cố Dư Sinh.

Hấn chưa từng gọi cô như những người khác, “Lương tiểu thư”, “Lương Đậu Khẩu”, “Tiểu Khẩu”

Hấn cứ mãi gọi cô là Tiểu Phiền Toái.

Đầu ngón tay Cố Dư Sinh từ từ vuốt ve bờ vai của cô, ngữ khí nhẹ nhàng từ từ lên tiếng: “Anh chỉ đi xã giao, anh không hề làm gì cả, một ngón tay cũng không đụng tới những người phụ nữ kia.”

Thì ra hấn và những người phụ nữ kia không có làm gì hết... Tần Chỉ Ái không lên tiếng, tâm tình tối nay tốt hơn rất rất nhiều.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 297: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Này? (7)

“Em cũng biết đó, chút việc xã giao là không thể nào tránh được, những người phụ nữ kia đều thích xịt nước hoa, anh dù cách mấy người đó rất xa những vẫn nhiễm phải mùi của bọn họ.... Còn nữa...”

Cố Dư Sinh dừng một chút, nghĩ đến hai ngày trước Tần Chỉ Ái quá thờ ơ không động lòng, liền để thư ký mua rất nhiều nước hoa và son môi, sau đó tự mình ấn môi lên áo lúc mạnh lúc nhẹ.

Bất quá không phải hắn tự lấy đá đập chân mình sao? Mùi nước hoa thì có thể giải thích được nhưng mà vết son thì sao có thể nói hắn tự mình đích thân hôn mình đây? Quá mất mặt!

Cố Dư Sinh tốn rất nhiều tâm tư mới có thể tìm được một tình huống hắn thật sự đã từng gặp phải, giải thích với Tần Chỉ Ái: “Tình cờ có vài người to gan còn dám giả vờ té để ấn dấu son vào người anh, nên trên áo mới có những vết như vậy...”

Giải thích thế nào, như vậy sao vẫn cảm thấy hình như có chút gượng ép... hắn muốn đập đầu vào tường quá, sao lúc đó lại nghĩ đến mấy chiêu này?

Cố Dư Sinh nhắm mắt lại, nuốt một ngụm nước bọt, ảo não nói: “Nếu như em không thích, sau này anh sẽ ít tham gia mấy loại xã giao này là được rồi.”

Ban đầu Tần Chỉ Ái nghe Cố Dư Sinh nói cũng không nghĩ nhiều, nhưng nghe đến cuối cùng cô lại bỗng nhiên có một loại cảm giác như chồng sợ vợ hiểu lầm, sau đó quay về âu yếm ôm vợ giải thích.

Lòng cô giống như bị một vật gì đó tàn nhẫn đập trúng, chập chùng nổi

sóng.

Cố Dư Sinh chưa từng cho Lương Đậu Khấu là vợ mình...nếu cảm giác của cô là đúng, nếu như cô chỉ là Tần Chỉ Ái mà không phải là Lương Đậu Khấu thì có thể nào hắn sẽ không còn quan tâm Tần Chỉ Ái từng chút, từng chút một như vậy?

Chính là lúc này trong lòng cô thường hay có những lo lắng, nhưng mà cô lại không thể hỏi.

Hắn và Lương Đậu Khấu đã kết hôn, hắn và cô cả đời này là có duyên không phận rồi.

Cô không tránh được cuộc hôn nhân giả tạo này, nhưng mà nếu hắn không có cảm tình với Lương Đậu Khấu thì sao cô có thể giả cho hắn được chứ?

Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng “Ừ” đáp lại giải thích của Cố Dư Sinh, sau đó liền đưa tay ôm lấy eo của hắn.

Cô ỷ lại mờ ám mà thân mật như vậy, khiến cho Cố Dư Sinh vui vẻ không kiềm chế mà hôn cô, chiếm lấy cô.

Tần Chỉ Ái do dự trong chốc lát, liền dờ tay ở eo hắn lên ôm chặt cổ hắn, kéo hắn sát vào mình, chủ động hôn trả hắn.

Cho dù hắn nghĩ cô là Lương Đậu Khấu đi chăng nữa, dù hắn mãi mãi không biết cô là Tần Chỉ Ái cũng không sao, trước khi cô rời đi, thì hãy để mọi chuyện hoàn mỹ một chút đi.

Coi như là cô tự cho bản thân mình một kỷ niệm đẹp.

.....

Tần Chỉ Ái không trang điểm nên sáng hôm sau phải thức dậy sớm, cô trốn trong phòng tắm, sau khi trang điểm xong, qua hơn một tiếng đồng hồ

sau, Cố Dư Sinh mới thức dậy.

.....

Chín giờ, Cố Dư Sinh rời khỏi biệt thự, đi được nửa đường chợt nhớ tới có một tập tài liệu quên mang theo, liền bảo Tiểu Vương quay trở về nhà.

Quản gia còn chưa trở lại, lầu một trong phòng khách không có một bóng người.

Cố Dư Sinh lên lầu cầm tập tài liệu xong, sau đó lúc rời đi lại quẹo qua phòng ngủ một chút.

Trong phòng không có ai.

Cố Dư Sinh nhíu mày, Tiểu Phiền Toái ra ngoài rồi hay là còn ở trong phòng khác?

Cố Dư Sinh theo bản năng muốn đi đến phòng khác tìm, kết quả còn chưa quay người, liền nghe thấy tiếng nôn trong nhà vệ sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 298: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Này? (8)

Cố Dư Sinh không nghĩ ngợi nhiều liền chạy đến nhà vệ sinh, đẩy cửa ra, nhìn thấy Tần Chỉ Ái đang đứng trước bồn rửa tay.

Cố Dư Sinh mở cửa tạo ra tiếng động hơi lớn nên Tần Chỉ Ái còn đang lơ đãng đang muốn quay người lại nhìn xem là ai nhưng trong bụng lại quặng lên một cái, sau đó cô vội vàng quay người cúi xuống bồn rửa tay nôn ra.

Cố Dư Sinh đứng bên cửa phòng tắm dừng trong chốc lát, lại đi đến đỡ vai của Tần Chỉ Ái, quan tâm hỏi: “Sao vậy? Chỗ nào không khỏe?”

Tần Chỉ Ái nghe được âm thanh của Cố Dư Sinh, thân người khẽ run, muốn mở miệng nói với hắn: “Không có gì” nhưng vừa mới giật giật môi, lại phun những thứ trong dạ dày ra.

Cố Dư Sinh vỗ nhẹ lưng của cô, lấy điện thoại từ trong túi ra, nhanh chóng tìm số của bác sĩ trong điện thoại.

Tần Chỉ Ái nghe thấy âm thanh hắn bấm điện thoại, ngẩng đầu nhìn hắn, đoán là hắn đang gọi điện thoại cho bác sĩ, vừa cố gắng nhin xuống cơn buồn nôn, vừa miễn cưỡng nắm chặt tay của Cố Dư Sinh đang cầm điện thoại: “Không cần gọi...”

Mấy chữ “Bác sĩ đến đâu.” Còn chưa nói xong, Tần Chỉ Ái lại lần nữa cúi đầu ối.

“Đã như vậy sao có thể không gọi bác sĩ được chứ?” Cố Dư Sinh nhẹ nhàng gỡ tay của Tần Chỉ Ái ra, lúc hắn đang chuẩn bị gọi cho bác sĩ, liếc mắt liền nhìn thấy chai thuốc nhỏ trong tay của Tần Chỉ Ái.

“Em khám bác sĩ rồi sao?” Cố Dư Sinh hỏi một câu, sau đó đưa tay rút chai thuốc trong tay Tần Chỉ Ái ra.

“Đây là thuốc bác sĩ kê cho em uống sao? Bác sĩ có nói em bị bệnh gì không? Sao bị bệnh như vậy lại không nói cho anh biết?” Cố Dư Sinh bỗng nhiên im miệng lại, hắn nhìn mấy chữ trên chai thuốc trong tay mình, thấy ba chữ: thuốc tránh thai.

Cố Dư Sinh giống như không biết đọc ba chữ này, nhìn chằm chằm chai thuốc một lúc lâu cũng không có phản ứng.

Trong bụng cuối cùng cũng không quặng lên nữa, Tần Chỉ Ái mới nhắm mắt lại hít vài hơi, mở nước hứng vào ly.

Tiếng nước chảy ào ào đánh thức Cố Dư Sinh, con người hắn từ từ nhìn ba chữ thuốc tránh thai này vài lần, sau đó nhìn trong lọ thủy tinh đã không còn lại bao nhiêu viên, hắn lúc này như là mới nghĩ đến cái gì đó, liền quay qua hỏi Tần Chỉ Ái đang súc miệng: “Em... Từ trước tới nay, em vẫn luôn uống thuốc này sao?”

Động tác giơ ly lên súc miệng của Tần Chỉ Ái dừng lại một chút, quay lưng về phía Cố Dư Sinh, không nhìn hắn, sau một lúc mới như là không có chuyện gì đặt ly xuống, khẽ gật đầu, “Ừ” một tiếng.

Cô giật lấy khăn giấy, thấm những giọt nước trên môi, sau đó ném một cục giấy vào thùng rác, nhìn Cố Dư Sinh còn đang cầm lọ thuốc đứng tại chỗ, suy nghĩ một chút lại giải thích: “Em nghĩ anh vẫn chưa muốn có con, mà anh cũng chưa có biện pháp phòng tránh nào, nên em vẫn uống thuốc.”

Nếu hắn muốn có con, thì sau lần đầu tiên đã không dặn quản gia bắt cô uống thuốc tránh thai rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 299: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Này? (9)

Huống chi cô thật sự không phải là Lương Đậu Khẩu, vốn không có tư cách sinh con của hấn.

Cô uống thuốc như vậy là không muốn mang thai con của hấn sao?

Theo lời giải thích của Tần Chỉ Ái, trong lòng ngực Cố Dư Sinh liền nổi lên một đám lửa: “Sao em...”

Hấn muốn nói là: “Sao em biết anh không muốn có con?”

Nhưng hấn mới nói được hai chữ đã đột nhiên ngừng lại, bởi vì hấn biết tại sao cô lại nói như vậy rồi.

Đã từng, lần đầu tiên sau khi hấn ở với cô, hấn đã từng bắt quản gia phải nhìn thấy cô uống thuốc mới được.

Hấn thừa nhận lúc đó hấn không nghĩ muốn cô mang thai đứa con của mình, không muốn có liên hệ gì với cô, hấn ngủ với cô đã là một sai lầm rồi, làm sao còn có thể cho phép cô mang thai đứa con của hấn?

Nhưng đến bây giờ hấn vẫn không ngờ tới thì ra chỉ một câu nói lúc đó của hấn đến bây giờ, cô vẫn uống thuốc.

Vì vậy, người lúc này không có tư cách để tức giận, chính là hấn, không phải sao?

Đây chẳng phải là kết quả của hạt mầm mà gieo xuống sao? Bây giờ có khó nuốt đến mức nào, hấn cũng phải nuốt xuống.

Giây trước hấn còn bốc hỏa, giây sau hấn đã vì sự hổ thẹn và hối hận

làm cho không nói nên lời rồi.

Hắn không hề uống viên thuốc nào, nhưng sao giờ phút này trong cổ họng của hắn giống như có một viên thuốc vậy, cực kỳ cay đắng.

Hắn nhìn Tần Chỉ Ái một hồi lâu, mới miểng cưỡng mở miệng: “Em...”

Sau khi mở miệng hắn mới phát hiện âm thanh của mình có chút khàn, hắn dùng sức nuốt nước bọt, hắn giọng vài lần, mới nói: “...Vậy là do thuốc này khiến em buồn nôn?”

Lúc hắn vừa nhìn chằm chằm lọ thuốc, đã nhìn thấy trên lọ thuốc có ghi tác dụng phụ: buồn nôn, đau bụng.

Đại khái là vì uống thuốc tránh thai lâu dài, chứ lúc vừa mới bắt đầu, cô chỉ có chút dấu hiệu buồn nôn, cũng không nghĩ đến bây giờ lại ỏi nhiều như vậy.

Chuyện tình cảm của hắn và cô càng phát triển, hầu như mỗi ngày cô đều phải uống, sau đó tác dụng phụ của thuốc càng ngày càng mạnh.

Đến nay không chỉ là buồn nôn, hay nôn mà trong bụng cô cũng cảm thấy đau.

Có điều Tần Chỉ Ái không nói cho Cố Dư Sinh biết, chỉ khi hắn hỏi, cô mới rũ mi mắt xuống, “Ừ” một tiếng coi như có thể trả lời câu hỏi của hắn.

Khẳng định “Ừ” như vậy, như một thanh đao sắc bén đâm vào lòng ngực của Cố Dư Sinh, khiến trong lòng hắn nổi lên một cơn đau sắc bén.

Đau lòng chèn ép hầu như khiến chức năng ngôn ngữ của hắn không còn hoạt động bình thường được nữa, cuối cùng hắn liền mở nắp lọ thuốc, đổ tất cả những viên thuốc còn lại vào bồn cầu, tàn nhẫn giật nước, sau đó ném lọ không vào thùng rác.

Hắn tức giận cái gì chứ? Hắn tức giận thật sự, thật sự tức giận chính bản

thân mình.

Đến khi thuốc bị giặt nước cuốn đi sạch sẽ, Cố Dư Sinh ms kéo tay Tần Chỉ Ái ra khỏi nhà vệ sinh.

Hắn ôm cô tới giường, còn chưa đóng cửa phòng, đã nghe thấy tiếng gõ cửa của Tiểu Vương: “Cố tổng, hội nghị còn mười phút nữa là phải bắt đầu rồi, chúng ta phải nhanh chóng xuất phát.

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy âm thanh của Tiểu Vương, cẩn thận đắp chăn cho Tần Chỉ Ái, đi xuống lầu, một lát sau lại bùng một chén nước ấm lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 300: Em Vẫn Luôn Uống Thuốc Này? (10)

“Thiếu...” Lúc Tiểu Vương đứng trước mặt Cố Dư Sinh, muốn mở miệng nhắc Cố Dư Sinh lần nữa, kết quả chỉ mới nói được một chữ, liền bị Cố Dư Sinh liếc một cái sắc lẹm về phía cậu, sợ đến nổi ngậm miệng lại, quay người đứng cạnh tường.

Cố Dư Sinh ngồi bên giường, đưa nước ấm cho Tần Chỉ Ái uống: “Uống nước ấm một chút, trong bụng sẽ thoải mái hơn.”

“Cảm ơn.” Tần Chỉ Ái nhận lấy, uống một ngụm nửa ly nước, sau đó nhìn Cố Dư Sinh ngồi bên giường, còn chưa có ý định rời đi, lại nghĩ đến Tiểu Vương vừa mới giục hấn, cô cầm chén nước mở miệng nói: “Em không sao, nghỉ một chút sẽ không còn khó chịu rồi, anh còn phải đi họp mà đúng không? Mau đi đi!”

Cố Dư Sinh “Ừ” một tiếng, nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái không chớp mắt, vẫn không muốn đi.

Tần Chỉ Ái bị cái nhìn của Cố Dư Sinh làm cho bối rối, rũ mi mắt, lại thúc giục hấn: “Em thật sự không sao, anh đi đi!!”

Cố Dư Sinh bỗng nhiên cầm ly nước trong tay của Tần Chỉ Ái, đặt ở tủ đầu giường, sau đó liền nhẹ nhàng cầm tay cô, cuối cùng vuốt ve lòng bàn tay của cô, nhẹ giọng nói: “Sau này không được uống thuốc đó nữa!”

“Nhưng, lỡ như mang thai thì sao?”

“Mang thai thì...” Cố Dư Sinh hầu như không hề do dự trả lời, nhưng chỉ nói phân nửa liền dừng lại.

Mang thai, sinh ra là được... hấn dĩ nhiên muốn nói câu này với cô.

Hắn biết rõ bản thân mình thích cô... Còn thích cô nhiều hơn tưởng tượng của hắn.

Hắn vốn không muốn cưới cô, cực kỳ không muốn kết hôn sinh con, nhưng lúc này hắn phát hiện hình như bản thân mình lại đang muốn có một đứa con, như vậy thật kích động ha.

Làm sao bây giờ? Hình như hắn không chỉ đơn thuần thích cô, mà là rất yêu cô.

Cố Dư Sinh rất nhanh hồi phục lại tinh thần, dịu dàng nắm bàn tay nhỏ của cô, lại nói: “Nói chung không cho uống là không cho uống.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại hỏi: “Ngoài lọ này còn lọ nào khác nữa không?”

“Không có” Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu.

“Không có thật sao?” Cố Dư Sinh sợ cô còn dấu thuốc, sau khi hỏi xong liền buông tay cô, lục từng phèo cả phòng ngủ một vòng, cuối cùng đến thăm trái dưới đất cũng lật lên.

Tần Chỉ Ái ngồi trên giường không nói gì, thăm trái nền bằng phẳng cực kỳ mà hắn cũng lật lên cho bằng được, không phải nhìn một cái liền biết không có gì bên dưới rồi sao?

Tần Chỉ Ái không nhịn được nhỏ giọng nói: “Thật không có mà, em chỉ mua có một lọ thôi.”

Cố Dư Sinh ngoài miệng thì “Ừ” một tiếng như biết rồi, nhưng vẫn cong người nhìn dưới nệm và dra giường mấy lần, thấy thật sự không có gì mới ngẩng lên, ngồi xuống bên giường lần nữa.

Tần Chỉ Ái liếc mắt nhìn hiên nhà, rõ ràng đã gấp lắm rồi, Tiểu Vương lại không dám hỏi thúc Cố Dư Sinh nữa, thực sự không đành lòng liền mở miệng lần thứ ba: “Anh đi làm nhanh đi mà.”

“Ừ, không gấp.”

Cố Dư Sinh dửng dưng trả lời ba chữ, sau đó thật sự không gấp gáp đứng ở bên giường gọi điện thoại cho quản gia dặn bà chuẩn bị những món ăn thanh đạm, sau đó mới đến công ty.

-

Họp xong cũng đã là một giờ chiều, Cố Dư Sinh không yên tâm với Tần Chỉ Ái, ý nghĩ đầu tiên chính là gọi điện thoại về nhà.

Chương 301→400

- Chương 301: Về Sớm (1)
- Chương 302: Về Sớm (2)
- Chương 303: Về Sớm (3)
- Chương 304: Về Sớm (4)
- Chương 305: Về Sớm (5)
- Chương 306: Về Sớm (6)
- Chương 307: Về Sớm (7)
- Chương 308: Về Sớm (8)
- Chương 309: Về Sớm (9)
- Chương 310: Về Sớm (10)
- Chương 311: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (1)
- Chương 312: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (2)
- Chương 313: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (3)
- Chương 314: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (4)
- Chương 315: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (5)
- Chương 316: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (6)
- Chương 317: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (7)
- Chương 318: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (8)
- Chương 319: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (9)
- Chương 320: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (10)
- Chương 321: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (1)
- Chương 322: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (2)
- Chương 323: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (3)
- Chương 324: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (4)
- Chương 325: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (5)
- Chương 326: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (6)
- Chương 327: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (7)
- Chương 328: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (8)
- Chương 329: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (9)
- Chương 330: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (10)
- Chương 331: “Đích”
- Chương 332: “Đích” 2
- Chương 333: “Đích” (3)
- Chương 334: “Đích” (4)
- Chương 335: “Đích”(5)
- Chương 336: “Đích” (6)
- Chương 337: “Đích” (7)
- Chương 338: “Đích” (8)
- Chương 339: “Đích” 9
- Chương 340: “Đích”
- Chương 341: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (1)
- Chương 342: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (2)
- Chương 343: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (3)
- Chương 344: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (4)
- Chương 345: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (5)
- Chương 346: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (6)

Chương 347: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (7)
Chương 348: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (8)
Chương 349: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (9)
Chương 350: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (10)
Chương 351: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (1)
Chương 352: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (2)
Chương 353: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (3)
Chương 354: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (4)
Chương 355: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (5)
Chương 356: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (6)
Chương 357: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (7)
Chương 358: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (8)
Chương 359: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (9)
Chương 360: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (10)
Chương 361: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (1)
Chương 362: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (2)
Chương 363: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (3)
Chương 364: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (4)
Chương 365: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (5)
Chương 366: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (6)
Chương 367: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (7)
Chương 368: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (8)
Chương 369: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (9)
Chương 370: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (10)
Chương 371: Nhấn Trong Bụi Cỏ (1)
Chương 372: Nhấn Trong Bụi Cỏ (2)
Chương 373: Nhấn Trong Bụi Cỏ (3)
Chương 374: Nhấn Trong Bụi Cỏ (4)
Chương 375: Nhấn Trong Bụi Cỏ (5)
Chương 376: Nhấn Trong Bụi Cỏ (6)
Chương 377: Nhấn Trong Bụi Cỏ (7)
Chương 378: Nhấn Trong Bụi Cỏ (8)
Chương 379: Nhấn Trong Bụi Cỏ (9)
Chương 380: Nhấn Trong Bụi Cỏ (10)
Chương 381: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (1)
Chương 382: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (2)
Chương 383: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (3)
Chương 384: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (4)
Chương 385: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (5)
Chương 386: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (6)
Chương 387: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (7)
Chương 388: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (8)
Chương 389: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (9)
Chương 390: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (10)
Chương 391: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (1)
Chương 392: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (2)
Chương 393: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (3)
Chương 394: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (4)
Chương 395: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (5)

Chương 396: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (6)
Chương 397: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (7)
Chương 398: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (8)
Chương 399: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (9)
Chương 400: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (10)

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 301: Về Sớm (1)

Người bắt máy là quản gia: “Thiếu gia.”

Cố Dư Sinh cũng không để ý là ai bắt máy, chỉ vào thẳng vấn đề: “Tiểu thư có khỏe không?”

“Tiểu thư rất tốt.”

“Còn không nói thật?”

“Tôi không có nói dối, tôi đã làm theo ý của ngài, buổi trưa cô ấy ăn cháo yến mạch, khẩu vị cũng rất tốt, ăn hết hai chén.” Giữa những lời nói của quản gia còn như tự hào khoe khoang mình nấu ăn ngon.

Cố Dư Sinh nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra không có gì đáng ngại rồi, bất quá hẳn vẫn có chút lo lắng, nghĩ một chút, còn nói: “Bà chăm sóc cô ấy cẩn thận một chút, nếu cô ấy có bất kỳ vấn đề gì phải lập tức báo cho tôi biết.”

Nói xong, Cố Dư Sinh lại cảm thấy hình như lúc hẳn biết chuyện toàn là lúc sự việc đã trở nên rất nghiêm trọng rồi, lại đổi giọng: “Quên đi, bây giờ bà gọi điện thoại cho bác sĩ, để ông ấy đến khám, kiểm tra thân thể của tiểu thư, cho chắc.”

“Bây giờ sao?” quản gia mở miệng, lại có chút chần chừ.

“Ừ, sao vậy? Có vấn đề gì?”

“Tiểu thư vừa ra ngoài rồi...”

Quản gia vừa nói nửa câu, Cố Dư Sinh liền xù lông lên: “Ra ngoài? Ra

ngoài bà cũng không nói cho tôi biết một tiếng? Không phải tôi đã nói cho bà biết thân thể của cô ấy đang không tốt, bà phải chăm sóc tốt cho cô ấy mà...”

Quản gia đáp ứng mở miệng nói: “Tôi đã không cho tiểu thư đi ra ngoài rồi nhưng tiểu thư nói công ty có chút việc gấp, cô phải đi một chuyến...”

“Vậy bà cũng không biết đi cùng cô ấy sao? Cố Dư Sinh càng ngày càng tức điên: “Nếu cô ấy có chuyện gì thì sao đây? Giao chuyện cho bà bà cũng làm không xong! Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau gọi điện thoại cho cô ấy, xem cô ấy có khỏe không!”

.....

Cố Dư Sinh cúp điện thoại, cảm tức mắng quản gia một tiếng: “Không có đầu óc!”

Hai phút sau, quản gia gọi điện thoại lại, nói là Tần Chỉ Ái rất khỏe, Cố Dư Sinh lúc này mới mở máy tính ra làm việc.

Ba giờ rưỡi, mỗi tháng Cố thị sẽ họp đại hội cổ đông một lần.

Cố lão gia từ hơn một năm trước đã không nhúng tay vào chuyện của công ty, thế nhưng đại hội cổ đông vẫn sẽ tham gia.

Cố Dư Sinh biết ông nhất định là có chuyện gì muốn nói với hắn, hắn trước tiên để thư ký rót cho ông một chén trà, sau khi nói chuyện với giám đốc các phòng ban xong, liền gọi điện thoại nội tuyến cho thư ký, dặn dò cô dùng cho người cho người khác vào, sau đó mới đứng dậy, tìm một chiếc ghế sofa cạnh ông ngồi xuống.

Cố Dư Sinh ngửa những tách trà trong khay lên, sau đó rót đầy, sau đó rót cho mình một tách, bung lên từ từ nhấp một ngụm, mới hỏi Cố lão gia: “Ông muốn nói gì?”

Cố lão gia nhìn chằm chằm Cố Dư Sinh, ung dung thong thả uống trà,

lại nhìn Cố Dư Sinh một lát, mới hỏi: “Dư Sinh, gần đây cháu và Tiểu Khẩu như thế nào?”

Nếu là lần trước, Cố Dư Sinh sẽ làm như không nghe thấy, không trả lời, nhưng bây giờ, hắn lại phát hiện khi ông muốn xen vào chuyện của hắn và cô, hắn cũng không có chút căm ghét nào, thậm chí còn cười khẽ, hỏi lại ông một câu: “Ông nội, ngoài chuyện của cô bé kia, ông không còn chuyện gì khác để nói với cháu sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 302: Về Sớm (2)

Cố lão gia từ nhỏ đã ở bên cạnh Cố Dư Sinh, ông hiểu rất rõ tính tình của hắn, lúc này nhìn hắn có phản ứng khác thường như vậy, rất nhanh liền đoán ra hắn và Tiểu Khấu rất hòa hợp, liền mở miệng nói: “Xem ra, cũng không tệ lắm.”

Cố Dư Sinh hiểu ý ông nói hắn và cô ở cùng nhau cũng không tệ lắm, hắn cầm tách trà lên uống, sau khi thả xuống lại rót cho mình một chén khác, nước trà từ từ chảy xuống, Cố Dư Sinh cũng không suy nghĩ nhiều, trả lời: “Cũng không tệ lắm.”

Cố lão gia nghe bốn chữ này liền vui vẻ ra mặt, ông bung nước lên uống một hơi cạn sạch trà trong chén, nói đến mục đích chính của chuyến đi hôm nay: “Dư Sinh, cháu và Tiểu Khấu cũng đã đăng ký kết hôn lâu rồi, dù hôn thú cũng đã có nhưng cháu vẫn chưa tổ chức tiệc, quà cưới lễ cưới cái gì cũng không có, không phải cháu nên suy nghĩ một chút rồi hả?

Hôn thú... nghe hai chữ, sức Cố Dư Sinh cầm tách trà lại mạnh hơn một chút.

Không ai biết, thật ra hắn và cô còn chưa có đăng ký kết hôn.

Nếu dựa theo pháp luật, cô còn chưa thật sự là người của Cố Dư Sinh.

Cố lão gia thấy Cố Dư Sinh không hé răng, cho rằng hắn còn không tình nguyện, lại mở miệng khuyên: “Chẳng lẽ cháu còn chưa định làm gì? Cứ vậy cưới thôi, dù sao ta cũng đã qua lại với Lương gia nhiều năm, bên đó ngại cũng không nói gì nhưng chúng ta cũng không thể không làm gì được, tốt xấu gì Tiểu Khấu ở nhà họ Lương cũng luôn được nuông chiều, đến nhà chúng ta lại chịu oan ức như vậy, đây không phải là chà đạp bạc đãi người

khác sao?”

Cố Dư Sinh rũ mi, nhìn tách trà trong tay, vẫn không lên tiếng.

Suy nghĩ một chút, cô cũng đã ở trong biệt thự được nửa năm, đã không danh không phận theo hấn một thời gian dài như vậy.

Lại không nói đến chuyện hôn thú, thật sự cô cũng chẳng biết gì, đó là đồ giả, cả nhẫn cũng không mua cho cô.

Nếu hôm nay không phải hấn vô tình nhìn thấy cô uống thuốc tránh thai, chắc là cô cũng sẽ không bao giờ nói cho hấn biết.

Nghĩ như vậy, hình như khi cô ở bên cạnh hấn vẫn luôn chịu oan ức.

Sáng sớm lúc hấn suýt nói: “Mang thai thì sinh thôi”, đáy lòng hấn hầu như đã kích động muốn có một đứa con với cô, ý nghĩ này càng ngày lại càng mãnh liệt.

Cố lão gia uống trà xong, sau khi đặt chén trà xuống, vừa ra hiệu cho Cố Dư Sinh rót trà, vừa nói: “Hơn nữa bây giờ tuổi của cháu cũng không còn nhỏ nữa rồi, cũng nên có một đứa con, nhân lúc Tiểu Khấu còn trẻ, còn khỏe, sinh sớm một chút, ta gần đất xa trời rồi, các cháu còn chưa chịu sinh con, khi nào ta mới được nhìn mặt cháu a...”

Chết, con của hấn và Tiểu Phiền Toái...

Người căm ghét hôn nhân, cũng không ưa con nít như Cố Dư Sinh trong đầu lại bỗng nhiên nghĩ tới một đứa bé trắng trẻo non nớt mềm mềm giống như một cục bột nhỏ, tim của hấn bỗng nhiên trở nên mềm lòng, hấn không có trăm mặt, nói với ông: “Cháu biết rồi, cháu sẽ nghe theo lời ông, xử lý những chuyện này.”

.....

Sau khi Cố Dư Sinh tiễn ông về liền yên lặng đứng ở cửa sổ sát đất nhìn

mặt trời đã lặn về phía tây, thật lòng suy nghĩ chuyện của hấn và Tiểu Phiền Toái.

Tốc độ phát triển của hấn và cô hình như quá nhanh rồi thì phải.

Trước đây không lâu hấn còn xác định trái tim mình không cần hôn nhân gia đình, giờ lại muốn kết hôn sinh con rồi.

Có điều không sao, ngược lại người làm hấn động tâm cũng chỉ có thể là cô, cả đời này không ở với cô thì ở với ai, cưới sớm hay cưới trễ thì có gì khác nhau?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 303: Về Sớm (3)

Huống chi Tiểu Phiền Toái ở bên cạnh hắn đã chịu không ít oan ức, hắn sao có thể cam lòng để cô tiếp tục chịu đựng như vậy?

Vì vậy những việc mà ông nhắc thật sự không sai, hắn thật sự phải làm thôi.

Chẳng hạn như cầu hôn.

Chẳng hạn như kết hôn.

Chẳng hạn như, sống cùng nhau suốt đời.

Nghĩ đến tương lai của hắn và Tiểu Phiền Toái, hắn cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác ung dung, nhìn mặt trời ứng hồng ngoài cửa sổ hắn không nhìn được cong môi, nhàn nhạt cười, sau đó lại thoải mái thưởng thức cảnh mặt trời lặn một chút, mới quay về bàn làm việc.

Cố Dư Sinh tắt máy lại tranh thủ nhìn thời gian, năm giờ đúng, hắn tan tầm về nhà, không biết bây giờ Tiểu Phiền Toái đã về nhà chưa?

Cố Dư Sinh đóng máy, cầm chìa khóa rời khỏi phòng làm việc lại nhấn cho Lương Đậu Khẩu một tin nhắn: “Xong việc chưa?”

-

Xế chiều Tần Chỉ Ái thật sự đến công ty của Lương Đậu Khẩu có chút việc, nhưng điều quan trọng hơn là cô phải mua thuốc.

Thời gian chỉ còn lại ba ngày, cô phải rời khỏi hắn rồi, tuy rằng hắn không cho cô uống thuốc nữa nhưng cô không thể mang thai con của hắn

được, cô cũng không thể ở nhà chờ người ta giao thuốc đến, chắc chắn sẽ bị quản gia phát hiện, sẽ lại nói cho Cố Dư Sinh biết, sao thời điểm cuối cùng rồi lại hết chuyện này đến chuyện khác vậy...

Cho nên trên đường tới công ty, cô đã ghé qua một hiệu thuốc, thuốc còn chưa đưa đến đã nhận được tin nhắn của Cố Dư Sinh, cô do dự trong chốc lát, trả lời: “Còn chưa xong”

Để điện thoại xuống, cô sợ Cố Dư Sinh tìm mình còn có chuyện gì, lại cầm lên, nhắn thêm một tin cho hắn: “Có chuyện gì không anh?”

Rất nhanh lại có tin nhắn của Cố Dư Sinh gửi trả lời: “Không có chuyện gì, em còn khó chịu không?”

Từ lúc Cố Dư Sinh phát hiện cô uống thuốc tránh thai đã rất quan tâm cô... Tần Chỉ Ái động lòng, nâng điện thoại nghiêm túc trả lời: “Không, buổi sáng em đã khỏe hơn rồi.”

Cách hai phút, Cố Dư Sinh lại trả lời một chữ “Ừ”.

Lúc Tần Chỉ Ái do dự, trên màn hình lại có một tin nhắn: “Khoảng khi nào thì em xong việc?”

Tần Chỉ Ái nhìn nhìn bên trong tiệm thuốc, lại còn chuyện của công ty nữa, nên trả lời Cố Dư Sinh: “Khoảng hai tiếng đồng hồ nữa.”

.....

“Anh biết rồi.” Cố Dư Sinh trả lời tin nhắn của Lương Đậu Khấu xong, ngẩng đầu lên liếc mắt ra ngoài xe.

Lúc này xe đang đậu trước cửa một trung tâm thương mại, trên vách tường làm một màn hình lớn, đang chiếu hình ảnh quảng cáo của một hôn lễ, trên tay cô dâu có một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Hắn mặc dù không nói đến chuyện tình yêu bao giờ, cũng chẳng thích

hôn nhân gia đình, nhưng hấn cũng đã từng tham gia hôn lễ của người khác, hấn biết nhẫn kim cương là vật không thể thiếu khi kết hôn.

Tiểu Phiền Toái lát nữa cũng chưa về nhà, hấn về làm gì, làm những việc phải làm đi.

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh liền chuyển bánh lại đi đến giao lộ, sau đó quẹo phải, đánh một vòng đi vào bãi giữ xe dưới tầng hầm.

Cố Dư Sinh dừng xe xong, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lục Bán Thành, sau đó mới cúp máy, xuống xe, đi vào thang máy, lên lầu một.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 304: Về Sớm (4)

Lúc Lục Bán Thành nhận được điện thoại của Cố Dư Sinh, cũng đã đến lúc tan tầm.

Vị trí của hắn vừa vặn ở gần khu trung tâm thương mại mà Cố Dư Sinh đang đứng, vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh hỏi hắn vị trí cụ thể, liền nhìn thấy Cố Dư Sinh ngồi trên một chiếc ghế salon trong một cửa kính sáng sủa.

Động tác của Lục Bán Thành mở khóa màn hình điện thoại hơi ngừng lại, nhìn về phía Cố Dư Sinh, hắn đang ở cửa hàng LOGO, Lục Bán Thành liền chớp mắt ba lần, mới xác định mình không nhìn lầm, đây đúng là một cửa hàng bán nhẫn kim cương.

Lục Bán Thành giống như nhìn thấy một chuyện không thể nào tin được, sau khi đứng một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, từ từ đi về phía Cố Dư Sinh đang ngồi.

Trong cửa hàng rất yên tĩnh, có mấy đôi tình nhân đang đứng ở quầy chính chọn nhẫn kim cương.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy Lục Bán Thành liền lập tức nở nụ cười, mở miệng giọng đáng yêu: “Tiên sinh, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho ngài?”

“Tôi tìm người, cảm ơn!” Lục Bán Thành khách sáo trả lời, sau đó chỉ chỉ về phía Cố Dư Sinh đang ngồi trong khu vực khách VIP chờ, nhân viên phục vụ lập tức hiểu chuyện, mỉm cười dẫn hắn đi vào.

Tới nơi, Lục Bán Thành mới nhìn trên mặt bàn chỗ Cố Dư Sinh ngồi, trên đó bày đầy những khay nhẫn kim cương, trước mặt hắn có một tờ giấy trắng, hắn vừa lật sách, vừa cầm bút chì vẽ vẽ.

Hắn rất tâm chú và tập trung, biểu hiện lại cực kỳ thật lòng, nhân viên thấp giọng hỏi hắn muốn uống gì hắn cũng không nghe mà trả lời.

“Café, cảm ơn!” Lục Bán Thành trả lời nhân viên xong, quay đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh, chờ một chút, thấy hắn vẫn không có ý định sẽ mở miệng, liền nói một câu: “Anh Sinh.”

Trên mặt Cố Dư Sinh vẫn không hề có một chút biến hóa nào, bút chì trong tay hắn di chuyển rất nhanh, thỉnh thoảng sẽ quay về phía sách nhìn một chút.

Lục Bán Thành nhìn thấy Cố Dư Sinh không phản ứng trước lời gọi của mình, liền tự mình ngồi chơi, hắn lấy một quyển sách xem, đợi đến lúc café được mang ra, hắn lại buồn chán bỏ sách xuống dựa vào ghế sofa, từ từ uống.

Lúc Lục Bán Thành sắp uống hết ly café, Cố Dư Sinh cuối cùng cũng buông bút chì trong tay xuống, hắn cúi xuống vẽ lâu như vậy, cổ có chút đau, sau đó hắn bưng lên một ly hồng trà, uống nửa ly, mới ngẩng đầu lên nhìn Lục Bán Thành đang ngồi đối diện mình: “Gần đây nhất cậu có chuyện gì bận không?”

“Không...” Lục Bán Thành uống hết giọt café cuối cùng trong ly, mới nhờ nhân viên pha cho mình một ly mới, lại hỏi Cố Dư Sinh: “Sao vậy?”

“Giúp tôi một chuyện, đi Anh một chuyến, tìm Ken, làm một chiếc nhẫn cưới như thế này.” Cố Dư Sinh nói xong liền cầm bản vẽ hắn tỉ mỉ vẽ này giờ đưa đến trước mặt Lục Bán Thành.

Thì ra hắn đến lâu như vậy, ngồi đó không coi ai ra gì, chỉ để ngồi phát họa một chiếc nhẫn kim cương.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 305: Về Sớm (5)

Hắn cũng không phải người học chuyên ngành thiết kế trang sức nhưng bản vẽ hắn vẽ ra cũng chẳng thua kém gì những người thuộc chuyên ngành.

Lúc Lục Bán Thành đang nhìn chằm chằm bản vẽ trên bàn mà ngây ngẩn, cả người, Cố Dư Sinh nhẹ nhàng đẩy vào trước mắt của Lục Bán Thành, sau đó từ từ nói: “Đây là viên kim cương trước khi cậu đến tôi đã chọn, chi tiết đính vào nhẫn như thế nào, tối nay tôi sẽ gửi tin nhắn cho cậu.”

Lục Bán Thành hoàn hồn mở hộp gấm ra, bên trong có một viên kim cương màu hồng thật lớn, dưới ánh đèn của cửa hàng chiếu ra ánh sáng lóa mắt.

Lục Bán Thành nhìn một chút, lại đóng hộp gấm lại, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh, đã biết còn hỏi: “Anh định cầu hôn Tiểu Khấu rồi hả?”

“Ừ.” Cố Dư Sinh thẳng thắn gật đầu một cái, còn nói: “Hy vọng cậu có thể giúp tôi giữ bí mật.”

“OK” Lục Bán Thành không do dự chút nào, liền đồng ý, lúc hắn gấp bản vẽ lại, nhìn thấy dưới bản thiết kế còn có ba chữ: “Tiểu Phiền Toái”

Lục Bán Thành nhíu mày, chỉ vào ba chữ nhỏ này, hỏi: “Có khắc ba chữ này lên nhẫn không?”

Cố Dư Sinh không trả lời, chỉ gật đầu.

Lục Bán Thành nhíu mày: “Người ta kết hôn toàn khắc lên nhẫn cưới những câu đại loại như là tên hai người, hay là yêu nhau trọn đời, hoặc là một đời một kiếp gì đó, anh lại khắc ba chữ này là sao? Thật quá sát phong cảnh rồi...”

Âm cuối của Lục Bán Thành còn chưa nói xong, Cố Dư Sinh liền quét mắt về phía hắn một cái.

Lục Bán Thành lập tức yên lặng, cười cười đổi giọng: “Sao bỗng nhiên anh lại muốn cầu hôn Tiểu Khẩu rồi hả? Là thật lòng sao?”

“Kế hoạch không theo kịp duyên số thôi...” Cố Dư Sinh nghĩ đến việc hắn muốn khác ba chữ Tiểu Phiền Toái lên quá sát phong cảnh, hắn liền thư thả dựa vào ghế salon giải thích: “Giống như cậu năm 18 tuổi tuyên bố muốn tự lập, đến bây giờ đã 26 tuổi rồi vẫn phải dựa vào phụ nữ để giải quyết thôi...”

“Anh...” Lục Bán Thành bị hắn chọc đến nghẹn họng, giờ ngón tay lên với Cố Dư Sinh, chỉ mấy lần nhưng cũng không tìm được lời nào để phản bác.

Hắn vừa rồi lẩm lời làm gì, dám nói ba chữ Tiểu Phiền Toái sát phong cảnh hả!!

Nếu là trước đây, hắn cũng còn có thể trả lời một câu, nhưng bây giờ... Thật sự là chuốc bực vào người!

Cố Dư Sinh trả thù thành công, hài lòng thu lại tầm mắt, nhìn chằm chằm cửa sổ sạch sẽ sáng sủa, yên lặng mấy giây, lại bỗng nhiên có chút chăm chú, nhàn nhã mở miệng: “Khắc Tiểu Phiền Toái là do tôi không muốn dùng cách xưng hô giống người khác để gọi cô ấy.”

“Đến khi cầu hôn, tôi vẫn biết rất rõ mình đang làm gì, tôi không nói chơi, từ trước đến nay khi nghĩ về hôn nhân tôi đều chưa bao giờ có ý định đùa giỡn, bây giờ tình cảm của tôi là thật, tôi càng nghiêm túc muốn cưới cô ấy.”

Tuy rằng lúc nói những lời này, trên mặt Cố Dư Sinh không thể hiện tình cảm gì quá lớn nhưng Lục Bán Thành vẫn cảm nhận được một luồng thâm tình sâu sắc.

Đúng vậy nha, có vài người ngoài mặt thì rất vô tình lãnh đạm, nhưng những người như vậy khi yêu thương si tình nhất, cũng nghiêm túc nhất...

Thân là anh em của hấn, Lục Bán Thành thật sự cảm thấy hài lòng thay Cố Dư Sinh, hấn thật sự đã được cảm hóa, theo bản năng muốn “Chúc mừng” hấn, nhưng còn chưa há miệng, Cố Dư Sinh bỗng nhiên quay đầu lại nói với hấn một câu: “Quên đi, nói với người như cậu những lời này cậu cũng không hiểu đâu!”

Vài đạn, hấn cũng đã không còn là xử nam nữa năm rồi, cảm giác cực kỳ tốt này rốt cuộc từ đâu tới chứ?

Lục Bán Thành không muốn tiếp tục ở lâu thêm một giây đồng hồ nào với Cố Dư Sinh nữa, hấn cẩn thận xếp bản vẽ lại, liền không nói câu nào đứng dậy đi.

Cố Dư Sinh từ từ uống xong nửa chén trà còn lại, đứng dậy đi theo sau Lục Bán Thành.

... Đợi đến khi hai người đi vào thang máy, Chu Tịnh mới từ phía sau cây cột đi ra.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 306: Về Sớm (6)

Lúc Chu Tịnh ở trên đường bỗng nhiên nhìn thấy xe của Cố Dư Sinh.

Lúc hắn chạy xe phía sau cô bên tay trái, cô nhìn qua kính chiếu hậu liền có thể nhìn thấy xe của hắn.

Dọc đường đi hắn thỉnh thoảng cầm điện thoại di động liếc nhìn màn hình, sau đó lúc kẹt xe, liền giờ điện thoại di động bấm hai lần.

Cũng không biết hắn nói chuyện với ai, nội dung là gì, lúc hắn gửi tin nhắn, mặt mày ôn hòa nhìn điện thoại, lại cười nhẹ.

Loại mỉm cười kia trong ánh mắt có chút cưng chiều, có chút như là mừng rỡ, không giống như Cố Dư Sinh lạnh lùng tự phụ trước kia, cô biết Cố Dư Sinh nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ nhìn thấy hắn có biểu hiện như thế này.

Là ai có thể mang đến cho hắn thay đổi lớn như vậy?

Sự nghi ngờ này đi vào trong đầu Chu Tịnh, người đầu tiên cô nghĩ tới tất nhiên là người đang đóng giả làm Lương Đậu Khẩu, Tần Chỉ Ái. Cô ta có thể làm cho Cố Dư Sinh sau khi đụng phải cô ta ở phòng ăn xong liền yêu cô ta, tất nhiên cô ta cũng có thể làm cho Cố Dư Sinh có thể lộ ra nét ôn nhu như ngọc vậy.

Chỉ còn chưa đến mấy ngày là Tiểu Khẩu trở về rồi, cũng không thể trước bước ngoặt này làm ra chuyện ngu ngốc gì chứ...

Lúc trong lòng Chu Tịnh đang suy nghĩ những chuyện này, cô thấy Cố Dư Sinh nghiêng đầu nhìn về phía trung tâm thương mại ven đường, nhìn biển quảng cáo trong chốc lát, lại quẹo phải.

Cố Dư Sinh là muốn đi vào?

Chu Tịnh không chần chừ liền lái xe theo Cố Dư Sinh, tiến vào hầm xe của trung tâm thương mại.

Cô vốn hẹn bạn tối nay liên hoan nhưng nhìn thấy Cố Dư Sinh đi vào một cửa tiệm trang sức xa hoa bán nhẫn kim cương, chọn kim cương trong cửa hàng, liền không hề nghĩ ngợi gọi cho bạn bè nói cho đối phương biết cô có việc bận không đi được.

Cúp máy xong, Lục Bán Thành cũng đến, hai người ngồi ở chỗ dành cho khách VIP, sững sờ một lúc lâu mới rời khỏi.

Chu Tịnh mơ hồ đoán được Cố Dư Sinh đến đây là để làm gì, nhưng cô đứng ở bên cạnh cây cột, nhìn chăm chăm tủ kính kim cương một chút, vẫn bất đắc dĩ đi tới.

Nhân viên đứng trong cửa hàng chính là người vừa mới đón tiếp Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành.

Cô đi đến chỗ Chu Tịnh, lễ phép giới thiệu cho Chu Tịnh giới thiệu sản phẩm một hồi.

Lúc đi vào một góc không người, Chu Tịnh chuyển tầm mắt từ những viên kim cương sang người nhân viên đó, cô vẫn chưa nói gì mà trước hết mở bóp tiền ra, móc một xấp tiền, sau đó lặng lẽ nhét vào tay nhân viên phục vụ kia, sau đó mở miệng: “Vừa rồi hai người đàn ông mà cô vừa đón tiếp, ngồi cạnh cửa sổ lúc này đã ở đó làm những gì? Nói những gì?”

Nhân viên phục vụ nhìn xấp tiền trong tay một lúc, suy nghĩ một lúc liền vừa giả vờ giới thiệu sản phẩm cho Chu Tịnh vừa nói nhỏ bên tai cô, đem những lời vừa nãy cô nghe được thuật lại toàn bộ không hề sót chữ nào: “Người đàn ông ngồi bên phải mua một viên kim cương màu hồng phấn, là viên kim cương tốt nhất của chúng tôi hiện nay, cũng là viên độc nhất vô nhị trên thế giới. Anh ta ngồi ở đó cầm bút vẽ thiết kế nhẫn để đánh viên kim

cương đó lên.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 307: Về Sớm (7)

Chu Tịnh vẫn luôn đứng ở ngoài len lén nhìn Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành, đương nhiên biết những gì cô nhân viên này nói về người đàn ông ngồi bên phải là Cố Dư Sinh, cô không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe cô nhân viên đó nói.

“Người đàn ông đến sau ngồi đối diện người ngồi cạnh cửa sổ là bạn của anh ấy, người đàn ông đưa bản vẽ thiết kế nhẫn cho anh ta, bởi vì lúc bọn họ trò chuyện tôi cũng không đứng bên cạnh nên nội dung tôi cũng không nghe được gì nhiều, chỉ nghe vài câu, chẳng hạn như anh định cầu hôn với tiểu Khấu rồi hả? Còn cái gì mà đi Anh làm một chiếc nhẫn cưới... Có điều, người đàn ông đẹp trai ngồi bên phải kia nói câu cuối cùng là gì tôi cũng không nghe rõ.”

Nữ nhân viên kia ngoẹo cổ nghĩ một chút, mới mở miệng nói: “Tôi không nói chơi, từ trước đến nay khi nghĩ về hôn nhân tôi đều chưa bao giờ có ý định đùa giỡn, bây giờ tình cảm của tôi là thật, tôi càng nghiêm túc muốn cưới cô ấy.”

Ý nói Cố Dư Sinh đối với Lương Đâu Khấu phiên bản Tần Chỉ Ái thật sự có tình cảm?

Không, chẳng những là thật lòng, hơn nữa lần cầu hôn này, là hấn tính cho cả một đời.

Đi Anh làm một chiếc nhẫn cưới... Cố Dư Sinh tài cao thế lớn... nếu như là thật sự làm gấp, chỉ cần hai ngày là có thể làm xong nhẫn cưới rồi... Nhưng mà Tiểu Khấu còn tới ba ngày nữa mới trở về, thêm chuyến bay dài 13 tiếng đồng hồ nữa thì chính xác là bốn ngày nữa cô ấy mới có thể đến Bắc Kinh, nếu Tiểu Khấu còn chưa trở về, chắc hẳn Cố Dư Sinh sẽ cầu hôn Tần

Chỉ Ái trước.

Chu Tịnh càng nghĩ càng kinh hồn bạt vía, cô nói với nhân viên một tiếng “Cảm ơn”, liền mang theo túi nhanh chóng rời khỏi cửa hàng, đi thẳng đến bãi đậu xe dưới tầng hầm lái xe ra ngoài, sau đó tìm một con hẻm nhỏ yên tĩnh dừng xe lại, sau đó liền cầm điện thoại di động nhanh chóng tìm số của Lương Đậu Khẩu ở nước ngoài, gọi cho cô.

Bởi vì lệch múi giờ nên lúc này bên Lương Đậu Khẩu chỉ mới có bốn giờ sáng, cô còn chưa ngủ dậy, điện thoại cũng không ai bắt máy.

Chu Tịnh không ngừng gọi, sau khi gọi ba lần, ở lần gọi thứ tư reo được hai tiếng cuối cùng cũng đã có người bắt máy, đầu dây bên kia là tiếng của Lương Đậu Khẩu đang tức giận vì bị đánh thức: “Chu tiểu thư, xin hỏi ngài sáng sớm lại gấp như vậy nhất định phải gọi cho tôi làm gì? Có chuyện gì cũng chờ tôi ngủ dậy rồi mới nói được không?”

Chu Tịnh không giống như sẽ chờ Lương Đậu Khẩu, liền mở miệng: “Tiểu Khẩu, bây giờ cậu nhanh chóng ra sân bay làm thủ tục, tôi sẽ đặt vé chuyển bay sớm nhất cho cậu, cậu mau lập tức trở về nước!!”

“Đã xảy ra chuyện gì rồi hả? Người đóng thế kia bị phát hiện rồi sao? Sao lại bị phát hiện?” Lương Đậu Khẩu nghe xong liền không còn tức giận nữa, lập tức căng thẳng hỏi Chu Tịnh liên tiếp mấy câu.”

“Không phải là bị phát hiện...”

Trong điện thoại, Lương Đậu Khẩu nghe thấy câu này xong liền thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí lại có chút không vui: “Không bị phát hiện vậy cậu hồi tứ làm gì? Ngày một tôi mới được xuất viện, tôi còn phải làm tóc cho đẹp, mua quần áo mới, còn phải mua quà cho Cố lão gia, tứ sẽ trở...”

“Tiểu Khẩu!” Chu Tịnh nghiêm nghị: “Cậu còn không về, vị trí Cố phu nhân kia sẽ không còn nữa đâu!”

Lương Đậu Khẩu trong điện thoại nháy mắt trầm mặc.

Chu Tịnh cầm điện thoại di động nói từng chữ: “Cố Dư Sinh hôm nay đã đi chọn nhẫn cưới rồi, chuẩn bị cầu hôn với Tần Chỉ Ái rồi!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 308: Về Sớm (8)

“Tần Chỉ Ái chỉ là một tiểu nha đầu nghèo kiết xác, nằm mơ cũng muốn thăng chức nhanh rồi! Bây giờ lại muốn được một lần leo lên cây làm phượng hoàng, cơ hội đặt trước mặt cô ta như vậy, cậu nghĩ cô ta sẽ bỏ qua sao?”

“Nếu như cô ấy biết Cố Dư Sinh thích cô ấy, cô ấy nhất định sẽ dùng trăm phương ngàn kế để nắm chặt cơ hội này, vậy thì, Tiểu Khấu, cậu là người tiền mất tật mang, cho người khác chiếc áo cưới này đó!”

“Tiểu Khấu, cậu có biết không, trước đây không lâu tớ vô tình gặp Cố Dư Sinh một lần, lúc tớ nhắc đến cậu trước mặt hắn, hắn nghĩ đến cậu trên mặt một chút biểu hiện cũng không có nhưng mà chỉ mới hôm qua, tớ thấy Lâm Úc lén khóc, còn hỏi quản lý của cô ấy tại sao phân cảnh của cô ấy còn chẳng nhiều bằng diễn viên phụ, việc này tớ đã tìm hiểu qua rồi, nói là theo ý của nhà đầu tư muốn như thế, mà nhà đầu tư bộ phim này chính là Lục Bán Thành, Lục Bán Thành lại là bạn thân của Cố Dư Sinh.

“Còn nữa, hẳn cưới là do hắn tự mình thiết kế, hắn đã nhờ Lục Bán Thành đi Anh để làm rồi!”

“Cố Dư Sinh còn nói cái mai mà từ trước đến nay không nghĩ đến hôn nhân và tình cảm là thật, bây giờ nghĩ thì càng nghiêm túc hơn.”

“Vì vậy, Tiểu Khấu, Cố Dư Sinh còn quan tâm Tần Chỉ Ái hơn so với sự tưởng tượng của chúng ta rất nhiều...”

“Cậu đừng nói nữa!” Từ nãy đến giờ trong điện thoại vẫn không có một tiếng động nào, nghe Chu Tịnh nói xong bỗng nhiên quát lớn lên đầy ác liệt.

Chu Tịnh ngậm miệng, qua khoảng nửa phút, trong điện thoại truyền đến

tiếng của Lương Đậu Khấu, không còn cảm xúc phần nộ nữa mà giọng điệu rất bình tĩnh nhu hòa: “Chu Tịnh, cậu đặt vé máy bay cho tớ đi, tớ đi gặp bác sĩ điều trị ngay bây giờ!”

-

Sau mười tám tiếng, máy bay đã hạ cánh an toàn ở sân bay quốc tế Đê Đô.

Lương Đậu Khấu đeo khẩu trang, đội nón, vô cùng kín đáo, kéo theo một cái vali, bước nhanh từ cổng VIP ra, sau đó lăm lét nhìn trái nhìn phải, lên một chiếc xe ô tô màu đen không hề bắt mắt.

Vừa lên xe, Lương Đậu Khấu liền tháo khẩu trang xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ tái nhợt.

Người lái xe chính là Chu Tịnh, cô cầm một chai nước suối đưa cho Lương Đậu Khấu: “Sức khỏe thế nào? Ăn uống bình thường chưa?”

Lương Đậu Khấu thấp giọng cảm ơn, nhận lấy chai nước uống một ngụm hết nửa chai, sau đó mới trả lời Chu Tịnh: “Cũng ổn.”

Chu Tịnh gật gật đầu, không lên tiếng, cầm tay lái, chạy vào thành phố.

Đến ngã tư, Lương Đậu Khấu thấy Chu Tịnh đã chạy đến đường chính, nhúu nhúu mày, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Nhà tớ.”

“Nhà cậu? Người đóng thế ở nhà cậu sao?”

“Không có.”

“Không có?” Lương Đậu Khấu vẫn không hiểu Chu Tịnh đang nghĩ gì: “Không phải chúng ta đến nhà cậu làm gì? Bây giờ không phải là đi tìm con bé đóng thế kia để đổi vai lại sao?”

“Muốn đổi, nhưng vẫn phải chờ một chút.” Chu Tịnh nói xong, liền quẹo xe vào bãi giữ xe dưới nhà, sau khi dừng xe, cô ra hiệu cho Lương Đậu Khấu đeo khẩu trang lại rồi mới xuống xe.

Mặc dù Lương Đậu Khấu không hiểu rõ nhưng vẫn làm theo ý của Chu Tịnh, chờ đến trước cửa nhà Chu Tịnh Lương Đậu Khấu liền hỏi: “Cậu nói chờ một chút là có ý gì?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 309: Về Sớm (9)

Chu Tịnh không trả lời cô ngay lập tức mà lấy điện thoại di động từ trong túi ra gọi một cuộc điện thoại, sau đó điện thoại bàn trong nhà liên vang lên, Chu Tịnh đi tới, bắt máy, sau đó bật chế độ rảnh tay, nghe xong lại quay người nhìn về phía Lương Đậu Khấu: “Xế chiều, buổi tuyên truyền “Thịnh Đường Di Phong” sẽ có buổi chụp ảnh, bây giờ tớ phải đi đón Tần Chỉ Ái, cậu ngồi chờ ở nhà đừng đi đâu, cũng đừng lên tiếng, đợi tớ về tớ sẽ bàn với cậu những chuyện khác.”

Lương Đậu Khấu nhướn mày, không hiểu rõ sắp xếp của Chu Tịnh: “Tôi đã trở về rồi, sao còn phải để con bé đóng giả kia tham gia chụp hình? Sao cậu lại phải như vậy?”

“Tớ nói buổi tối tớ trở về sẽ bàn lại cụ thể với cậu!” Chu Tịnh nghiêm nghị cắt ngang lời của Lương Đậu Khấu, sau một lúc, cô chậm chậm nói tiếp: “Tiểu Khấu, qua nhiều năm như vậy, tớ đã một tay đưa cậu lên đến vị trí này, vận mệnh của cậu và tớ từ lâu đã buộc chặt vào nhau, cậu phải tin tưởng tớ, dù tớ làm bất cứ chuyện gì cũng đều là muốn tốt cho cậu, cậu có thể giữ bình tĩnh được không?”

Lương Đậu Khấu lẳng lặng nhìn Chu Tịnh một lúc, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Được, mình ở nhà chờ cậu.”

Chu Tịnh khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai Lương Đậu Khấu: “Cậu yên tâm, chỉ cần còn có tớ, vị trí Cố phu nhân sẽ là của cậu.”

Lương Đậu Khấu cười, mở miệng nói: “Mình tin tưởng cậu.”

Là thật sự tin tưởng, trên thế giới này, người mà cô tin tưởng nhất chỉ có một mình Chu Tịnh.

Bởi vì Chu Tịnh đã biến cô trở thành một siêu sao như ngày hôm nay.

Cũng là Chu Tịnh nghĩ biện pháp giúp cô lấy lòng Cố lão gia, sau đó mới trót lọt gả cho Cố Dư Sinh.

-

Lúc Tần Chỉ Ái cùng Chu Tịnh chạy tới buổi chụp hình của “Thịnh Đường Di Phong”, rất nhiều diễn viên đã trang điểm xong, đang bắt đầu lục tục chụp ảnh.

Bởi vì đây là phim cổ trang nên trang phục của Tần Chỉ Ái rất rườm rà, tốn rất nhiều thời gian.

Ban đầu Chu Tịnh vẫn còn chút nhần nại, ngồi trên ghế salon yên tĩnh lật tạp chí xem, qua khoảng nửa tiếng đồng hồ, cô đứng lên, đi tới trước gương trang điểm, nhìn chăm chăm chuyên gia trang điểm và Tần Chỉ Ái một lúc mới mở miệng: “Tôi đi đến chỗ chụp ảnh nhìn một chút.”, sau đó chờ tới khi Tần Chỉ Ái gật đầu mới mang theo túi, đi ra khỏi phòng trang điểm.

Lúc Chu Tịnh tới chỗ chụp hình, nam chính của bộ phim vừa mới chụp hình xong, hần mặc một bộ trang phục màu đỏ còn Lâm Úc mặc một bộ quần áo cổ trang màu xanh lục, đang đứng trước mặt thợ chụp ảnh tạo dáng.

Sau hai phút, thợ chụp hình tự mình tìm góc chụp thích hợp liền bấm máy răng rắc.

Khoảng mười phút sau, đạo diễn liền chọn ra mười tám hình trong số cả trăm tám hình vừa mới chụp, nhắc tay làm động tác OK, thợ chụp hình cũng ngưng chụp, Lâm Úc không còn biểu hiện vui vẻ cười đùa mà là nhắc váy cổ trang rườm rà đi về phía người quản lý của mình.

Chu Tịnh nhìn chăm chăm Lâm Úc, hơi chuyển con ngươi, liền đi về phía trợ lý mà mình đã chọn cho Lương Đậu Khấu năm ngoái, nói nhỏ vào tai trợ lý đó vài câu, người trợ lý kia ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt ban đầu đang nhìn chụp hình, giờ chú ý chăm chăm trên người Lâm Úc.

Qua khoảng vài phút, Lâm Úc và người quản lý kia đi ra ngoài, trợ lý đó cũng lẳng lặng đi theo.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 310: Về Sớm (10)

Tần Chỉ Ái trang điểm xong, đợi chừng khoảng mười phút, mới đến phiên cô chụp hình.

Lúc Tần Chỉ Ái chưa đóng thế cho Lương Đậu Khấu, cũng đã là một người từng diễn những vai phụ của đoàn kịch, cô không phải là ngôi sao “hot”, cũng không có người quản lý, lúc chụp hình cũng bị yêu cầu hà khắc hơn rất nhiều.

Cô mặc dù không phải xuất thân từ diễn viên nhưng hai năm làm việc trong đoàn, nhưng hai năm qua đổ mồ hôi sôi nước mắt làm việc trong đoàn kịch, bất kể là hành động hay là tâm lý nhân vật đều được cô biểu diễn tốt hơn so với những diễn viên đang “hot” kia rất nhiều.

Vì vậy, khi cô đứng trước bối cảnh, đạo diễn và thợ chụp hình cũng chỉ nói yêu cầu đơn giản, Tần Chỉ Ái cũng có thể dễ dàng cho họ những tấm ảnh đẹp như mong muốn một cách dễ như trở bàn tay, phát huy được vẻ đẹp hoàn mỹ cực hạn.

Rất nhanh, một đồng hình đã được chụp xong.

Đạo diễn quét những tấm hình trong máy, vừa không ngừng gật đầu hài lòng nói: “Tấm này không tệ! Những tấm hình này của Tiểu Khấu, bức nào cũng thật kinh diễm xinh đẹp nha!”

Lúc lướt qua tấm hình cuối cùng xong, đạo diễn đã không còn vấn đề gì nữa mới ngẩng đầu lên nói với Tần Chỉ Ái: “Vất vả rồi!”, kết quả ông ấy chỉ vừa mới đưa ngón tay cái lên, chưa nói được chữ “vất”, cửa lớn của phòng chụp hình đã bị đẩy ra “rầm” một cái thật lớn.

Tất cả mọi người trong phòng chụp ảnh từ diễn viên đến quản lý, công

nhân viên đều bị tiếng động này làm cho giật mình khiếp sợ, nhìn về phía cửa.

Lâm Úc mặc một bộ đồ cổ trang bên trong, bên ngoài khoác thêm một cái váy hiện đại màu hồng nhạt đang lôi cánh tay của một trợ lý biểu hiện tức giận đứng ở cửa.

Trợ lý kia làm ra vẻ hoảng sợ, cúi đầu, thân thể không ngừng run rẩy.

Lâm Úc mím môi, đi vào trong phòng chụp ảnh, nhanh chóng nhìn lướt trong phòng một vòng, sau đó mắt liền nhắm ngay Tần Chỉ Ái.

Lúc cô đang chuẩn bị bước đi, quản lý của cô thở hồng hộc đuổi theo phía sau, nhanh chóng kéo cánh tay của Lâm Úc lại: “Tiểu Úc, bình tĩnh đi!”

Ngực Lâm Úc phập phồng, cô nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái phần nộ đến nổi cả mặt đều đỏ lên: “Bình tĩnh? Có gì phải bình tĩnh? Hôm nay tôi nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của cô ta cho tất cả mọi người đều thấy, rốt cuộc cô ta là loại người gì!”

Nói xong, Lâm Úc liền tàn nhẫn hất cánh tay của quản lý ra, hùng hổ đi về phía Tần Chỉ Ái.

Chu Tịnh chờ dịp này đã lâu, thừa dịp tất cả sự chú ý của mọi người đều đặt trên người Lâm Úc, cô ta nhanh chóng lấy túi mà Tần Chỉ Ái mang theo, bởi vì đang chụp ảnh nên Tần Chỉ Ái không thể xách túi theo được, tìm kiếm trong túi.

Bên trong đó để ngổn ngang rất nhiều đồ, cô tìm một hồi lâu mới tìm được điện thoại của Tần Chỉ Ái, lúc cô vừa chuẩn bị lấy điện thoại ra thì ngón tay đụng phải một lọ thuốc nhỏ.

Chu Tịnh buồn bực nghiêng đầu liếc nhìn một cái, sau đó tầm mắt liền ổn định lại.

Thuốc tránh thai trường kỳ.

Tần Chỉ Ái có thuốc này là vẫn luôn thường xuyên uống thuốc tránh thai?

Chu Tịnh thả lỏng mi mắt, sau đó lập tức cầm lấy điện thoại của Tần Chỉ Ái trong túi, dựa vào mật khẩu lúc trước cô lên nhìn thấy, nhập password, tìm số điện thoại của Cố Dư Sinh, sau đó liền gọi đi.

Chu Tịnh vẫn đợi điện thoại gọi được, mới để lại bên trong túi của Tần Chỉ Ái, giống như không có chuyện gì, nhìn về phía Lâm Ưc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 311: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (1)

Lúc Lâm Ưc đứng cách Tần Chỉ Ái chừng một mét, đột nhiên dừng bước, sau đó cầm tay trợ lý của Lương Đậu Khấu, đẩy cô ta một cái, sau đó cầm tức nhìn về phía Tần Chỉ Ái, mở miệng: “Lương Đậu Khấu, đây là trợ lý của cô đúng không?”

Bởi vì sức của Lâm Ưc quá lớn, trợ lý bị đẩy lão đảo vài bước, suýt chút nữa đập vào vách tường.

Cũng may Tần Chỉ Ái phản ứng nhanh kịp thời giữ cánh tay của trợ lý lại, sau khi thấy cô ấy không có bị gì, mới cau mày nhìn về phía Lâm Ưc: “Cô làm gì vậy?”

“Tôi làm gì, Lương Đậu Khấu, câu này là tôi hỏi cô mới đúng chứ? Hay là cô nên hỏi trợ lý của cô xem cô ta đã làm gì?” Lâm Ưc lạnh nhạt hỏi người trợ lý đứng bên cạnh Tần Chỉ Ái.

Trợ lý choáng váng kinh ngạc, lắc lắc đầu, không nói nên lời.

“Sao vậy? Bây giờ câm rồi? Lúc này ở trong nhà vệ sinh còn có thể nói chuyện điện thoại mà?” Mặt mày Lâm Ưc trào phúng: “Không sao, cô không nói, tôi giúp cô nói!”

Âm cuối kết thúc, Lâm Ưc quay đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái, lặp lại những lời trong nhà vệ sinh như một cái máy, đó là những lời trong nhà vệ sinh cô vô tình nghe được trợ lý kia nói chuyện điện thoại với Tần Chỉ Ái: “Lương tiểu thư, cô có biết trợ lý của cô lúc này ở trong nhà vệ sinh đã dương dương tự đắc nói chuyện gì không?”

“Cô ta nói, các người thường xuyên cười nhạo tôi, nói tôi Lâm Ưc một chút bản lĩnh cũng không có, lại không tự lượng sức mình tranh đoạt trong

Làng giải trí, quả thật là không biết xấu hổ.”

“Cô ta còn nói, cô nhìn tôi khó chịu, còn muốn chèn ép tôi, thậm chí còn muốn loại bỏ tôi khỏi làng giải trí...”

“Không thể nào!” Chu Tịnh đứng cách đó nghe hết mọi chuyện Lâm Úc nói xong, biểu hiện liền thay đổi, chọn đúng lúc thích hợp mà mở miệng.

Không sai, những câu nói mà Lâm Úc vừa kể chính là những câu mà cô ta dẫn trợ lý kia nói.

Sở dĩ cô làm như vậy chính là chọc giận Lâm Úc, khiến cô ta tìm Tần Chỉ Ái tính sổ.

Thế nhưng cô cũng không muốn phá hoại danh tiếng của Lương Đậu Khâu, vì vậy sau khi Chu Tịnh lên tiếng, liền thông dong đi lại.

Sau khi đứng lại, cô còn chưa thèm nhìn Lâm Úc, đã nhanh chóng quay đầu nhìn về phía trợ lý kia: “Những lời Lâm tiểu thư vừa nói có phải là từ miệng của cô nói ra không?”

Trợ lý và Chu Tịnh vốn thông đồng từ trước, Chu Tịnh vừa hỏi, đáy mắt trợ lý đã đầy nước mắt ngay lập tức, như vừa mới phục hồi tinh thần từ trong sợ hãi, trợ lý liền đáng thương lắc đầu đầy oan ức: “Chị Chu, tôi không có nói những lời đó, tôi ở trong nhà vệ sinh còn không có đem theo điện thoại, điện thoại di động của tôi ở trong phòng hóa trang chỗ chị Lương.”

Trợ lý vừa nói xong, liền đem tai nghe tháo xuống.

Sau tai nghe là một cái MP3.

Lâm Úc nhìn thấy MP3 kia, đáy mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Không thể nào, lúc cô tiến vào nhà vệ sinh, rõ ràng trợ lý đang giờ điện thoại nói chuyện, sao bây giờ lại biến thành một máy MP3?

Nghĩ xong, Lâm Úc liền xông lên trước, nhéo trợ lý một cái, tìm kiếm

trong túi của cô ta.

Trợ lý ra vẻ thật sự rất sợ sệt, không biết làm sao nhìn về phía Chu Tịnh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 312: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (2)

Cô còn chưa mở miệng, nước mắt đã rơi xuống: “Chị Chu, em thật sự không có điện thoại, em cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vừa vào nhà vệ sinh, chị Lâm liền kéo em đến đây!”

Chu Tịnh không để ý đến nước mắt của trợ lý, vẫn đợi đến khi Lâm Ưc tìm hết người trợ lý, mới không nhanh không chậm mở miệng: “Lâm tiểu thư, xin hỏi cô đang tìm điện thoại di động sao?”

Lâm Ưc cảm thấy một túi giấy ăn trong người trợ lý, mím môi không lên tiếng.

“Lâm tiểu thư, bây giờ chúng tôi có thể hỏi cô một câu không? Xin hỏi cô, bỗng nhiên kéo trợ lý của chúng tôi đến trước mặt Tiểu Khẩu chửi bới um trời, rốt cuộc là có ý gì?”

Có những lời không cần nói trắng ra, chỉ cần nói đúng lúc là được rồi.

Người ngồi ở đây không ngốc, lúc này đều thấy Lâm Ưc đã phá hủy danh tiếng của Tần Chỉ Ái, thủ đoạn cố ý đùa bỡn như vậy, ai biết trợ lý của Lương Đâu Khẩu không mang theo điện thoại, chạy trốn muốn chết, mà Lâm Ưc lại chữa lợn lành thành lợn què, mang tảng đá lớn đập vào chân mình!

Chu Tịnh nhẹ nhàng hỏi Lâm Ưc một câu như vậy, sau đó lại quay đầu nhìn Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái đương nhiên biết ý của Chu Tịnh, vấn đề cô giải quyết, người tốt là cô làm, như vậy vẫn có thể duy trì được hình tượng tốt đẹp của Lương Đâu Khẩu.

Có lúc, Tần Chỉ Ái thật sự khâm phục sự thông minh của Chu Tịnh, lòng

dạ thâm sâu, thật sự là một quản lý cao cấp, Lương Đậu Khấu có được ngày hôm nay tám phần đều là nhờ cô ấy.

Có điều, cô cảm tiền làm diễn viên đóng thế thì cũng nên phối hợp cho tốt, cho nên cô nhìn Lâm Úc bị Chu Tịnh hỏi nửa ngày cũng không nói tiếng nào, liền mở miệng: “Quên đi, việc này cho qua, buổi tối không phải chúng ta còn có chuyện phải làm sao? Đi thôi, đi tẩy trang.”

Nói xong, Tần Chỉ Ái liền tỏ vẻ vô tư không để ý chút nào, đi ra khỏi phòng chụp ảnh.

Chu Tịnh và trợ lý cũng theo sát phía sau.

Có điều, lúc Chu Tịnh thoáng đi cạnh Lâm Úc, thừa dịp xung quanh không có người chú ý liền cho Lâm Úc một ánh mắt chế giễu lạnh lùng.

Ánh mắt kia làm cho Lâm Úc tỉnh táo hiểu ra!

Thì ra đây là một cái bẫy.

Là bọn Lương Đậu Khấu tự biên tự diễn khiến cô mắc bẫy!

Cô là cá, trợ lý kia là mồi câu, Chu Tịnh là lưới bắt cá mà Lương Đậu Khấu kia chính là chủ của mồi câu và cái lưới kia!

Rõ ràng cô là một người vô tội, nhưng bây giờ cô lại trở thành một kẻ tội đồ tàn nhẫn nhất từng tồn tại.

Còn Lương Đậu Khấu thì sao? Trong mắt mọi người cô ta bỗng nhiên trở thành một người bao dung rộng lượng?

Cô ta ép đến cảnh quay của cô chẳng còn bao nhiêu còn chưa nói, cô ta lại cố ý để người khác đùa bỡn cô như vậy, hiện tại phim còn chưa công chiếu, cô đã bị bọn họ hại tới thân bại danh liệt rồi.

Lâm Úc càng nghĩ càng tức điên lên, cô nhìn chung quanh một vòng, liền nhìn thấy đao kiếm đao cụ xung quanh để chụp hình đều có đủ loại, cô

liền xông tới bắt được món gì cũng không quan tâm liền vung tới sau lưng Tần Chỉ Ái!

Toàn bộ người trong phòng đều bị Lâm Úc ra tay đánh người vô cớ làm cho chấn động đến mức ngẩn ngơ, sao đó có người phục hồi tinh thần lại.

“Lâm Úc, dừng tay.”

“Lâm Úc, cô làm gì vậy?”

Thậm chí có người còn chạy tới chặn Lâm Úc.

Nhưng Lâm Úc giống như một kẻ điên mất hết lý trí, tốc độ rất nhanh cầm một cây côn gỗ, mọi người còn chưa ngăn được, cô ấy đã hung hăng vung xuống đầu Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 313: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (3)

“A----!”

“Lâm Ưc, cô điên rồi!”

“Tiểu Khấu cẩn thận!”

“Mau tránh ra!!”

.....

Theo những câu nói liên tiếp vang lên cùng một lúc kèm theo vẻ kinh ngạc, Tần Chỉ Ái quay đầu, nhìn thấy một cây côn gỗ đang lao đến cô với một tốc độ cực nhanh, đột nhiên dùng một sức mạnh rất lớn đánh tới.

Lâm Ưc ra tay đột ngột như vậy, người nhìn thấy còn cảm không kịp hưởng chỉ là người vừa quay lưng lại như Tần Chỉ Ái.

Vì vậy Tần Chỉ Ái nhận ra một tiếng gậy quơ trong không khí, lúc đó gậy cách đỉnh đầu của cô nửa mét, cô không kịp tránh né, chỉ theo bản năng che đầu mình lại, chỉ là cô có giờ tay nhanh như thế nào cũng không nhanh bằng tốc độ của gậy lao tới, tay cô vừa giờ đến hai tai, gậy cũng đã kề đến tóc của cô, Tần Chỉ Ái phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, cắn răng chờ đau đón ập đến.

Nhưng mà một giây trôi qua, hai giây, ba giây, ... Sắp ba mươi giây trôi qua, sao còn chưa thấy đau đón kia giáng xuống.

Tần Chỉ Ái nháy mắt một cái, mới phát hiện thì ra phòng chụp hình huyền ảo như vậy, sao lúc này bỗng nhiên lại yên tĩnh đến kỳ lạ.

Lẽ nào cô bị đánh ngất xỉu rồi hả? không nghe thêm bất kỳ âm thanh gì?

Tần Chỉ Ái khẽ hé mắt, trước mắt là cánh tay của một người mặc tây trang màu đen.

Tần Chỉ Ái ngơ ngẩn trong chốc lát, mới mở mắt nhìn, một bàn tay thon dài đang che trên trán cô, một tay còn lại của người kia đang cầm chặt cô đang hướng đến đầu cô, ống tay áo trắng tinh còn có một chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền, dưới ánh đèn của phòng chụp ảnh, những viên kim cương khảm trên đó lại lóe lên ánh hào quang sáng quắc.

Chỉ một giây sau, Tần Chỉ Ái liền theo phản ứng quay đầu lại, nhìn về phía Cố Dư Sinh không biết đã xuất hiện từ lúc nào.

Trên khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông âm trầm đến nỗi dọa người, khóe môi hằn mím chặt, nhìn ánh mắt vô hại kia lại mơ hồ lộ ra một luồng khí lạnh.

Cố Dư Sinh...?

Sao hắn lại ở đây?

Ánh mắt Tần Chỉ Ái tỏ vẻ ngạc nhiên, cả người cô còn không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, tay cầm côn gỗ của Cố Dư Sinh đột nhiên lật ngược lại, Lâm Úc cầm một đầu khác của côn bị vặn lại, gào lên một tiếng, tuột tay khỏi côn, cả người ngã xuống, ngã vào một đạo cụ màu xanh lục.

Cả phòng chụp ảnh đều bị Cố Dư Sinh không biết ở đâu ra làm cho ngạc nhiên, lúc máu chốt lại bị tiếng hét chói tai của Lâm Úc làm hồi tỉnh lại tỉnh thần.

Quản lý nhìn thấy Lâm Úc ôm đầu, nằm trên mặt đất mới lo lắng gọi: “Tiểu Úc.” không hề nghĩ ngợi chạy qua chỗ cô ta.

Mọi người đều không nhìn thấy Cố Dư Sinh làm những gì, côn gỗ trong tay hắn lại nhanh chóng bay về phía Lâm Úc đang nằm một cách tàn nhẫn.

Côn gố này nếu như thật sự bay xuống trúng người Lâm Úc thì chắc chắn cô ta sẽ mất nửa cái mạng rồi...

Toàn bộ người bên trong phòng chụp hình đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Lâm Úc choáng váng ngơ ngác, côn gố rơi đến trước mặt cô ta, cô ta cũng không né nổi.

Có mấy người nhát gan, che mắt hoặc là quay đầu đi, không dám nhìn đến cảnh tượng này.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 314: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (4)

Côn gỗ đập tới, mang theo gió thổi đến lông mi của Lâm Ưc run rẩy, cả người vừa mới định thần lại, sau đó nhìn thẳng đến côn đã sắp bay đến mặt mình, bỗng nhiên hô lớn: “Cứu tô---“

Chữ “tôi” còn chưa nói xong, liền biến thành một tiếng rít gào thê thảm: “A----“

Côn gỗ bay đến cô càng ngày càng gần, 50 centimet, 40, 30, 10... Lâm Ưc sợ đến toàn thân run lên, giọng nói có chút khàn khàn, còn kèm theo tiếng run rẩy nức nở.

Lúc côn còn cách chớp mũi của cô năm centimet, khóe mắt của cô đã có nước, mặt mũi kinh hoàng, liều mạng kêu nửa ngày cũng chỉ có tiếng “A” phát lên lẻ loi.

Bốn centimet, ba, hai,... cho dù những người xung quanh gan có lớn như thế nào đi chăng nữa cũng tỏ vẻ không đành lòng.

Nhưng mà lúc chỉ còn lại đúng một centimet, côn gỗ lại bỗng nhiên bất động.

Thì ra người ném côn đang đứng bên cạnh Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt Lâm Ưc, canh lúc mấu chốt nhất mà giữ côn gỗ lại.

Tất cả mọi người đứng bất động tại chỗ, bất kể là yêu thích Lâm Ưc hay còn chưa thích đều bị sự mạo hiểm vừa rồi làm cho phải hít vài ngụm khí.

Lâm Ưc giống như mất hồn vậy, vẫn há miệng không phản ứng, ngay cả nước mắt cũng không rơi xuống nổi.

Qua một phút, Lâm Úc mới hồi phục lại tinh thần, cô giật giật con người, Cố Dư Sinh liền cầm côn gỗ quăng vào tường.

Theo tiếng “Ầm” đình tai nhức óc, côn gỗ vỡ vụn thành những mảnh vụn, rì rào rơi xuống, rơi vào người Lâm Úc một miếng, mảnh vụn sắc bén đến nỗi làm rách da cô, chảy ra vết máu nhàn nhạt.

Cố Dư Sinh dường như không nhìn thấy cũng không thương hoa tiếc ngọc, dùng tay cầm một mảnh gỗ giơ lên cầm Lâm Úc, khom người nhìn chằm chằm Lâm Úc, quyết liệt mở miệng: “Hôm nay coi như là tôi ra tay với cô để răn đe mọi người, bắt đầu từ hôm nay, chọc đến cô ấy chính là chọc đến tôi!”

“Vì vậy, các người nhớ cho kỹ, hoặc là vui vẻ với cô ấy, hoặc là nhìn thấy cô ấy thì tránh xa ra một chút!”

Biểu hiện của người đàn ông cực kỳ đáng sợ, toàn thân tỏ ra tức giận, Lâm Úc sợ đến nỗi thân thể hơi co lại, dựa vào đạo cụ màu xanh lục, run lẩy bẩy mấy cái liên tục.

Rõ ràng là cô bị người ta bày kế hãm hại, cô tức giận như vậy, dù hành động có sai đi chăng nữa, nhưng cũng không nên ở trên người cô... dựa vào cái gì dùng cô để răn trăm người?

Lâm Úc tuy rằng rất sợ nhưng cô lại càng không phục, cô dùng sức cắn môi, liều mạng cãi Cố Dư Sinh: “Đây là chuyện của tôi và cô ấy, coi như cô ấy là người của anh đi chăng nữa nhưng trước tiên anh cũng phải làm rõ mọi chuyện xem ai đúng ai sai đi chứ?”

Lúc Lâm Úc nói xong, Cố Dư Sinh giống như là nghe thấy một câu chuyện rất buồn cười, khẽ cười thành tiếng: “Ai đúng? Ai sai?”

Sau đó mặt của hắn lại trở nên lạnh lùng và nghiêm nghị, trong miệng cũng có chút sát khí: “Có quan trọng không?”

Đối với hắn, chỉ cần là bắt nạt cô, đến cùng đúng hay sai thì có gì quan

trọng?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 315: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (5)

Là bởi vì không quan trọng nên lúc hấn đang ở trong một cuộc họp quan trọng, hấn thấy điện thoại của cô liền không do dự bắt máy.

Cũng bởi vì không quan trọng, hấn hỏi vài câu không nghe thấy cô trả lời, nhưng lại nghe tiếng mọi người hốt hoảng gọi tên cô, hấn liền không do dự rời khỏi cuộc họp, liền dùng GPS xem cô đang ở đâu.

Cũng bởi vì không quan trọng hấn đưa xe đến đây, sau khi bước vào phòng chụp ảnh, nhìn thấy một màn mạo hiểm như vậy, không hề nghĩ ngợi gì giúp cô đỡ cơn gỗ.

Lâm Ưc không biết Cố Dư Sinh đang tức giận, nhưng bị khí thế của hấn làm cho sợ há miệng, cũng không dám nói gì.

Cố Dư Sinh cũng không muốn cùng cô ta đôi co, cầm đoạn cơn gỗ ném xuống mặt đất một cái, đứng dậy sửa sang lại quần áo, quay người đi về phía Tần Chỉ Ái.

Tầm mắt Tần Chỉ Ái nhìn đến Cố Dư Sinh cao to kiên cường như vậy, bóng người của hấn từng bước từng bước đến gần khiến cô ý thức được rõ ràng rằng, những chuỗi hình ảnh vừa phát sinh trong phòng chụp hình lúc nãy đều là thật.

Trên người Cố Dư Sinh còn dư lại hơi thở tức giận, nhưng hấn lại trầm giọng nói chuyện với cô: “Có bị thương ở đâu không?”

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm Cố Dư Sinh trong chốc lát mới lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không ạ.”

Cố Dư Sinh nghe thấy nhưng vẫn không yên lòng kéo cánh tay của cô,

nhìn cả người cô một lần, sau khi xác định không có gì mới thắm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn chạy trời chết, chạy tới nơi đã nhìn thấy tình huống đáng sợ như vậy rồi.

Cho tới bây giờ, hắn hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được nếu mình đến muộn một chút, côn gố kia gổ vào đầu cô, sẽ có hậu quả như thế nào!

Nghĩ tới đây, hắn lại có ý định giết người.

Cố Dư Sinh rũ mi mắt, đè ép bất mãn hỏi Tần Chỉ Ái: “Nếu cô ta khiến em chịu oan ức, em không muốn đóng phim cùng cô ấy, anh để bọn họ thay diễn viên khác, được không?”

Lúc bình thường đã xảy ra chuyện, không phải nên làm rõ tình hình như lời Lâm Úc nói sao?

Nhưng Cố Dư Sinh đi tới trước mặt Lương Đậu Khẩu mở miệng liền hỏi về thân thể của cô, sau đó còn hỏi cô có chịu oan ức gì không, thậm chí còn muốn thay Lâm Úc.

Những người ở đây cũng không phải là ngốc, những lời này cũng đủ để họ biết Tần Chỉ Ái đối với Cố Dư Sinh quan trọng đến mức nào rồi.

Chuyện của ngày hôm nay chắc chắn sẽ nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ làng giải trí, đến lúc đó không chừng những người đang mang ân tình của Cố thị sẽ tìm một diễn viên khác xin vào bộ phim của Lương Đậu Khẩu hoặc là mời Lương Đậu Khẩu đóng quảng cáo cho họ.

Chu Tịnh đứng một bên nghĩ tới đây, ánh mắt liền lóe lên một tia sáng.

Bất kể là xuất phát từ ý định giữ gìn hình tượng của Lương Đậu Khẩu, vẫn là xuất phát từ tâm của Tần Chỉ Ái, bây giờ Lâm Úc đã đủ mất mặt, chuyện ngày hôm nay chỉ sợ cô ta phải đi ra nước ngoài thì may ra mới

không làm thiên hạ chê cười, vì vậy Tần Chi Ái không chút do dự vội vàng lắc lắc đầu: “Không cần đâu.”

Xem ra biểu hiện của cô bé này cũng thật lòng, Cố Dư Sinh cũng không để ý đến Lâm Úc nữa, liền nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ xong việc chưa?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 316: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (6)

“Xong rồi ạ!” Tần Chỉ Ái gật gật đầu, sau đó lại nhìn Cố Dư Sinh đầy nghi hoặc: “Sao anh lại ở đây?”

“Là em gọi điện thoại cho anh mà.” Cố Dư Sinh dặt tay Tần Chỉ Ái đi ra khỏi cửa phòng chụp hình.

“A?” Tần Chỉ Ái nhú nhú mày, quay đầu nhìn Cố Dư Sinh đi theo sau cô, Chu Tịnh mang theo túi của cô, sau đó lại liếc một cái nhìn Lâm Úc ngã ngồi cách đó không xa đang khóc, bỗng nhiên như hiểu ra chuyện gì, lại nhẹ giọng “A” một tiếng.

“Sao vậy?” Cố Dư Sinh nghiêng đầu dịu dàng hỏi.

“Không có gì, có thể là lúc này hỗn loạn quá nên em trượt tay thôi.” Tần Chỉ Ái nhẹ giọng đáng yêu trả lời Cố Dư Sinh, sau đó kéo váy cổ trang lại nói: “Em phải tháo trang sức thay quần áo, anh có việc thì vẫn nên...”

Tần Chỉ Ái còn chưa nói xong, Cố Dư Sinh liền chỉ lên xe mình: “Anh chờ em trong xe.”

Tần Chỉ Ái cười nhợt nhạt nói: “Được”

.....

Tần Chỉ Ái bận rộn một hồi trong phòng hóa trang, rất nhanh liền thay đổi thành bộ dáng bình thường của Tần Chỉ Ái.

Chu Tịnh nhìn cô thu dọn đồ xong, trước tiên đứng dậy đi về phía cửa phòng hóa trang, lúc cô đưa tay ra muốn kéo cửa, Tần Chỉ Ái ngồi trong phòng hóa trang vẫn không nhúc nhích bỗng dưng lên tiếng: “Chu Tịnh!”

Chu Tịnh ngừng mở cửa, quay đầu nhìn về phía cô, không lên tiếng.

“Trợ lý ở trong nhà vệ sinh, thật sự đã nói những lời đó trong điện thoại không?”

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm đôi mắt của Chu Tịnh, nhìn ra một lỗ hổng mà Chu Tịnh giấu kín, liền một mình mở miệng nói tiếp: “À, không đúng, chính xác hơn mà nói là cô ta giả vờ nói chuyện điện thoại một mình.”

Trong hai năm qua, Lương Đậu Khẩu thành công rất nhanh, Lâm Úc cũng không kém, thậm chí còn có một bộ phim danh tiếng vượt xa những bộ phim cùng thời.

Đối với Lương Đậu Khẩu, Lâm Úc thật sự là một người địch thủ đáng gờm, chỉ cần bắt cần một chút, chỉ sợ trong làng giải trí sẽ có người bị Lâm Úc đạp xuống.

Có thể chen được đến vị trí ngày hôm nay, cũng không phải đơn giản, nhưng Lâm Úc lại không nắm chắc tình huống, công khai khai chiến với Lương Đậu Khẩu.

Lúc đó vốn là có chỗ thật sự không đúng, mãi đến lúc cô hỏi Cố Dư Sinh vì sao lại đến, cô mới biết được Lâm Úc đã rơi vào bẫy của Chu Tịnh.

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái chắc chắn: “Cũng là cô gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh.”

“Cái bẫy ngày hôm nay từ đầu tới cuối đều là cô sắp xếp đúng không?”

“Cô làm như vậy, dựa vào Cố Dư Sinh lót đường cho sự nghiệp tương lai của Lương Đậu Khẩu đúng không?”

Chu Tịnh dường như không nghĩ đến lần này Tần Chỉ Ái lại nhìn thấu âm mưu của cô, đáy mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc, dù sao lăn lộn lâu như vậy, cô ta rất nhanh liền khôi phục bộ dạng thông dong trấn tĩnh lúc đầu, nhìn Tần Chỉ Ái nhú mày không lên tiếng.

Dù Chu Tịnh che giấu nhanh hơn nữa, Tần Chỉ Ái vẫn có thể nắm bắt được ánh mắt lóe lên kinh ngạc kia của cô, thì ra chỉ là suy đoán chín mươi phần, lại đúng.

Quả nhiên đúng như cô đoán, Chu Tịnh thật sự biến Cố Dư Sinh thành một con cờ chèn ép Lâm Úc, lại công bố chỗ dựa vững chắc của Lương Đâu Khẩu là Cố Dư Sinh.

Trong lòng Tần Chỉ Ái có một cảm giác căm tức không thể nói thành lời: “Chu Tịnh, cô lợi dụng Cố Dư Sinh như vậy không thấy mình quá đáng lắm sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 317: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (7)

“Quá đáng?” Chu Tịnh đột nhiên nở nụ cười lạnh, cô bỏ tay khỏi tay nắm cửa, quay người đi đến trước mặt Tần Chỉ Ái, sau đó tiến đến bên tai cô, hạ giọng nói: “Cô dùng thân phận của Lương Đậu Khẩu nói câu nói này, hay là đang dùng thân phận của Tần Chỉ Ái nói câu này với tôi?”

“Không sai, là tôi gọi điện thoại, Lâm Úc cũng là do tôi hãm hại, vậy thì sao? Tiểu Khẩu và Cố Dư Sinh vốn là vợ chồng, tôi hỏi cô, Cố Dư Sinh là chỗ dựa của Tiểu Khẩu thì có gì là sai?”

Đúng vậy a... có gì sai chứ? Bọn họ là vợ chồng mà...

Chu Tịnh nói một câu, lại khiến cho Tần Chỉ Ái không giải thích được, vẻ tức giận bỗng chốc lại tan thành mây khói.

Cô chỉ là một người ngoài cuộc, cầm tiền đóng thế, chỗ này đâu phải chỗ cô có quyền phát biểu ý kiến chứ?

Tần Chỉ Ái mím môi một hồi, không lên tiếng.

Chu Tịnh lúc này mới ôm môi nở nụ cười, trong miệng nói, giọng điệu tàn nhẫn vô tình: “Cô đừng quên, cô cũng chỉ là vì tiền mà giúp chúng tôi để trả nợ.”

“Nói thật cho cô biết, chính là sợ phát sinh vấn đề cho nên mới rút tiền hàng tháng cho cô, kiềm hãm cô, tốt nhất cô đừng có ý định gì không tốt, nếu tôi có thể để bọn họ vay nặng lãi không làm phiền mẹ và em trai cô thì tôi cũng có cách để bọn họ mỗi ngày đều bị đòi nợ, bị đánh hằng ngày, cô đành hoảng một chút cho tôi!

Chu Tịnh nói xong một hơi dài, sau đó đứng thẳng người, giống như

không xảy ra bất cứ chuyện gì, cười cợt với Tần Chỉ Ái: “Cố Dư Sinh đang ở ngoài chờ cô, nhanh ra ngoài đi, đừng để hấn chờ sốt ruột.”

Nói xong, Chu Tịnh liền quay người đi về phía cửa một lần nữa, một giây trước khi cô ra khỏi phòng, nghĩ đến chuyện gì, lại quay đầu cười xán lạn với Tần Chỉ Ái: “À, quên nói cho cô biết, hai ngày nữa chuẩn bị, 12 giờ tối Tiểu Khấu sẽ đổi lại với cô!”

Vừa nói dứt lời, cô liền mở cửa ra ngoài.

Cửa phòng không khóa, qua khoảng một phút, Tần Chỉ Ái nghe Chu Tịnh cung kính gọi “Cố tổng.”

Sau đó, Tần Chỉ Ái lại nghe thấy tiếng bước chân đi tới.

Tiếng bước chân kia rất quen thuộc, là của Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái vội vàng cúi đầu, hít sâu hai cái.

Cô còn chưa kịp điều chỉnh lại tâm tình, Cố Dư Sinh đã đứng ở cửa: “Xong chưa?”

“Xong rồi ạ!” Tần Chỉ Ái nhìn Cố Dư Sinh, cúi thấp đầu, hít một hơi, mới ngẩng đầu mang theo túi đi về phía Cố Dư Sinh.

Sau khi lên xe xong, Cố Dư Sinh thắt dây an toàn cho Tần Chỉ Ái, mới khởi động xe, hấn vô số, lại quay đầu hỏi cô một tiếng: “Về nhà sao?”

“Vâng!” Tần Chỉ Ái khẽ gật đầu.

Cố Dư Sinh không dị nghị, lái xe về nhà một cách thuận thực.

Đi không lâu, điện thoại của Cố Dư Sinh vang lên, xe phía trước tương đối nhiều, tốc độ xe lúc nhanh lúc chậm, Cố Dư Sinh chỉ có thể nhìn chăm chăm con đường phía trước, lung tung tìm điện thoại di động.

Tìm một lúc lâu, cũng không tìm thấy, Tần Chỉ Ái giúp hấn cầm điện

thoại di động, vô ý nhìn vào màn hình, là thư ký gọi đến.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 318: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (8)

Cố Dư Sinh nghe điện thoại, đầu ngón tay không cẩn thận đụng phải chế độ rảnh tay, trong điện thoại liền truyền đến âm thanh cung kính của thư ký: “Cố tổng, xin hỏi khi nào anh mới trở về? Tất cả mọi người còn đang chờ anh đây!”

Chờ anh họp... Tần Chỉ Ái nghiêng đầu, liếc trộm Cố Dư Sinh một cái.

Cố Dư Sinh “A” một tiếng, mới phản ứng được hình như mình đã nghe thấy điện thoại Lương Đậu Khấu gọi, vì quá gấp nên quên cho mọi người tan họp.

Hắn vừa chuyển thành chế độ tai nghe, vừa nói vào micro: “Tối hôm nay sao? Tan họp đi, ừ... Sắp xếp một buổi hẹn khác? Tạm thời còn chưa xác định, tôi sẽ xem lại sau... Ừ...”

Cố Dư Sinh cúp máy xong, Tần Chỉ Ái thỉnh thoảng nhìn lên đánh giá hắn, cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng: “Vừa nãy lúc anh chạy đến đó là đang họp sao?”

Cố Dư Sinh có chút bất ngờ vì cô để ý như vậy, nhú mày một chút, liền gật đầu, mắt vẫn nhìn dòng xe cộ phía trước, lại như có như không “Ừ” một tiếng.

Thì ra hắn nhận được điện thoại còn chưa bàn giao lại chuyện gì đã vội vàng chạy tới.

Cô nhìn qua nhật ký điện thoại, từ lúc Chu Tịnh gọi đến lúc phong ba trong phòng chụp hình kết thúc, cũng chỉ có vón vện 20 phút, vì vậy Cố Dư Sinh chạy trời chết, mới có thể đến chỗ chụp hình.

Dọc đường đi hắn rất gấp đúng không?

Nhưng hắn làm sao biết, lo lắng của hắn, phần nộ của hắn lại chỉ là âm mưu và sự lừa dối của người khác.

Tần Chỉ Ái vốn không thoải mái nay lại càng khó chịu hơn, thậm chí là ảo não.

Nếu cô nhìn thấy âm mưu của Chu Tịnh sớm thì tốt rồi, vậy thì hắn sẽ không bị lợi dụng.

Tần Chỉ Ái dùng sức cầm túi trong tay, ngồi rũ mắt hồi lâu, tâm tình mới ổn định lại.

Cô nghĩ chuyện hôm nay chỉ mới là bắt đầu, sau đó Chu Tịnh sẽ dùng mọi biện pháp lợi dụng hắn và cả Lương Đậu Khẩu để dành được thành công.

Hắn là người đàn ông cô thích nhiều năm như vậy nha, dù Chu Tịnh uy hiếp cô nhưng cô cũng không thể tỏ ra cái gì cũng không biết, để cho hắn bị lợi dụng và lừa dối như vậy.

Nghĩ đến đây, Tần Chỉ Ái càng hối hận và tự trách, cô muốn nhắc nhở hắn liên nhìn Cố Dư Sinh qua kính chiếu hậu, chọn từ thích hợp để mở miệng: “Thật ra, trong làng giải trí đôi khi sẽ phát sinh một số mâu thuẫn, anh cũng không cần quá để ý...”

Bất quá tình huống hôm nay thật sự nguy cấp, đã đến lúc phải động thủ...

Ngừng mấy giây, Tần Chỉ Ái lại nói tiếp: “... những chuyện như hôm nay xác suất xảy ra thật sự rất thấp, có thể là tâm tình của Lâm Úc không tốt, cho nên không kiểm chế được bản thân...”

“Lâm Úc?” Tần Chỉ Ái nói nhiều lời như vậy, Cố Dư Sinh chỉ bắt được hai chữ Lâm Úc kia: “Là người trước kia cắt phân cảnh của em, muốn đập

đồ em?”

Tần Chỉ Ái bị hấn cắt ngang, quay đầu nhìn hấn một chút: “Làm sao anh biết?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 319: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (9)

“Là quản lý của em nói cho anh biết...” Cố Dư Sinh không chế bánh lái, queo rất ngọt, còn nói: “Chính là lúc...”

Ngày ấy cô nói cô và người quản lý đi dạo phố nhưng cuối cùng hẳn lại gặp cô ta đang giúp bạn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật.

Chuyện kia qua, hẳn cũng không muốn vạch trần lời nói dối của cô.

Cố Dư Sinh quay đầu bật thốt lên: “Chủ nhật” đổi thành: “... mấy ngày trước, anh quên mất, đã gặp cô ấy.”

Quản lý của cô là nữ, hẳn nói chuyện với người phụ nữ khác, cô có suy nghĩ nhiều hay không ha... Vì thể hiện sự trong sạch của chính mình, Cố Dư Sinh nói thêm một câu: “Chỉ tùy tiện nói với cô ấy hai câu mà thôi.”

Cố Dư Sinh giải thích xong, biểu hiện bỗng trở nên thấp lạnh: “Anh vốn cho rằng cô ấy không dám đụng đến em, không nghĩ tới còn dám...”

Nói xong, Cố Dư Sinh liền bắt đầu cầm điện thoại tìm số...

Tần Chỉ Ái vốn không biết chuyện gì đã xảy ra, không biết ra sao: “Anh đang gọi cho ai vậy?”

Cố Dư Sinh không trả lời cô, trực tiếp bấm màn hình, liền gờ điện thoại lên bên tai, qua mấy giây, người ở đầu dây bên kia bắt máy, Cố Dư Sinh liền gọn gàng dứt khoát nói: “Lần trước tôi đã nói phải cắt bớt phân đoạn diễn của Lâm Ưc ít nhất có thể đúng không? Bây giờ tôi đổi ý rồi, cậu trực tiếp thay diễn viên đi.”

Cắt bớt phân đoạn diễn của Lâm Ưc? Thay diễn viên khác?

Tần Chỉ Ái như nghe thấy chuyện trong mơ, liền nháy mắt hồi lâu, cô mới có thể hiểu rõ mọi chuyện.

Trước kia Lâm Úc đoạt lấy phân đoạn diễn của cô, chuyện đó đã được giải quyết, nhưng mấy ngày trước cô lại mơ hồ nghe thấy phân đoạn diễn của Lâm Úc đã bị cắt như diễn viên phụ, vốn cho rằng đó chỉ là lời đồn, không ngờ là Cố Dư Sinh làm? Mà bây giờ còn muốn thay hẳn diễn viên luôn...

Chu Tịnh đã lợi dụng hẳn, chèn ép Lâm Úc đến thê thảm, nếu bây giờ thay Lâm Úc, không phải lại càng đúng ý của Chu Tịnh sao?

Nào Tần Chỉ Ái cũng không còn nghĩ tới đối sách, chỉ lướt qua giạt điện thoại của Cố Dư Sinh, liền nhanh chóng cúp máy.

Không còn âm thanh của Cố Dư Sinh, trong xe rất yên tĩnh, Tần Chỉ Ái mới phản ứng lại hình như lúc này cô vừa to gan giạt lấy điện thoại của hắn, cô nuốt một ngụm nước miếng, len lén quan sát phản ứng của Cố Dư Sinh, nhìn hắn không có dấu hiệu nào của sự nổi giận mới nhỏ giọng nói: “Anh đừng đòi Lâm Úc mà...”

Dừng một chút, Tần Chỉ Ái cố gắng tìm một lý do hợp lý: “Em nghĩ cắt phân đoạn của cô ấy là được rồi, còn thay diễn viên khác, không phải em trở thành một kẻ ích kỷ lắm sao?”

Tần Chỉ Ái vừa nói ra, điện thoại của Cố Dư Sinh liền leng keng báo tin nhắn đến, cô theo bản năng cúi đầu nhìn, là Lục Bán Thành gửi tin nhắn đến hỏi: “Thật sự phải thay Lâm Úc sao?”

Tần Chỉ Ái lập tức lắc đầu như trống lắc.

Dáng dấp của Tần Chỉ Ái đáng yêu như vậy, Cố Dư Sinh cảm thấy như mình được lợi, hắn lại cười cười, rút điện thoại di động từ trong tay Cố Dư Sinh ra, đầu ngón tay nhanh chóng gõ hai chữ trả lời tin nhắn của Lục Bán Thành trước mặt cô: “Không cần”

Nhìn thấy hai chữ này, Tần Chỉ Ái thở phào nhẹ nhõm, ngoẹo cổ cười cười với Cố Dư Sinh.

Đôi mắt của cô đang đón lấy ánh tà dương, đáy mắt lấp la lấp lánh.

Cố Dư Sinh đang lái xe, nhìn thấy, tốc độ tim đập liền tăng vọt, nhìn nét mặt cười tươi như hoa của cô mà hốt hoảng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 320: Ai Đúng Ai Sai Có Quan Trọng Không? (10)

Không biết thời khắc này đã xảy ra chuyện gì, hấn lại cảm thấy đôi mắt của cô nhìn rất quen.

Loại cảm giác quen thuộc này, không phải bắt nguồn từ hiện tại mà là loại cảm giác chôn sâu trong trí nhớ.

Thật giống như, hình như là... Cực kỳ lâu trước đây, hấn đã gặp nụ cười này, đôi mắt này ở đâu rồi...

Cũng may điện thoại di động của hấn lại có một tin nhắn gửi tới, hấn thất thần cũng nhanh chóng tỉnh táo lại.

Hấn vội quay đầu nhìn đường, sau đó mới chăm chú nhìn màn hình điện thoại, là tin nhắn của Lục Bán Thành: “Không cần vậy gọi điện thoại cho con chi ba?”

Cố Dư Sinh vốn định trực tiếp để điện thoại xuống, không để ý đến Lục Bán Thành kia, nhưng do dự một chút, hấn lại gõ màn hình: “Lái xe chán quá, chộc cậu một chút.”

Gửi tin nhắn xong, Cố Dư Sinh lại nghĩ tới nụ cười nhẹ nhàng của Tần Chỉ Ái, đáy lòng trở nên mềm nhũn, không kiềm lòng được lại gõ vài chữ: “Tiểu Phiền Toái cười rồi.”

....

Lục Bán Thành đang ở Nước Anh xa xôi đang giúp hấn làm nhẫn cưới mà hấn còn ở đó... xem đến hai tin nhắn hấn liền kích động ném điện thoại!

Cái gì gọi là lái xe quá buồn chán? Chộc một chút? Hấn đã ra nước

ngoài rồi còn không chịu buông tha?

Thật quá đáng.

.....

Điện thoại di động của Cố Dư Sinh trước sau đều đặt trước mặt Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái đang nhìn đến câu “Lái xe chán quá, chộc cậu một chút”, hơi xấu hổ một hồi, không nhịn được nhỏ nước bọt vài cái.

Người ngày thật là... tìm cái có tào lao như vậy...

“Miệng” lời này cô còn chưa nói xong, năm chữ “Tiểu Phiền Toái cười rồi.” liền lọt vào tầm mắt của cô.

Tần Chỉ Ái giống như bị điểm huyết vậy, cả người đột nhiên cố định như một bức tranh, hô hấp cũng ngừng lại.

Qua một lúc lâu, Tần Chỉ Ái mới bình tĩnh lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cái miệng nhỏ hít vài ngụm khí, miễn cưỡng không để tim mình đập quá hoảng loạn.

“Tiểu Phiền Toái cười rồi.” Năm chữ rất đơn giản, nhưng thật âm áp... đầu ngón tay Tần Chỉ Ái run nhẹ, sợ mình thất thố, lại bận bịu dùng đề tài của Lâm Úc để mình bận rộn một chút: “Trong làng giải trí em đã có Chu Tịnh, xảy ra chuyện gì cậu ấy sẽ lập tức giải quyết cho em, anh không cần phải lo lắng.”

Chuyện hấn bị Chu Tịnh lợi dụng, cô không có cách nào nói ra được, cô muốn khuyên hấn đừng dính quá sâu vào chuyện của Lương Đậu Khấu, cô cũng không biết nên khuyên như thế nào, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui liền nói: “Sau khi xảy ra những chuyện như vậy anh nên hỏi em trước một chút, đã có chuyện gì xảy ra? Nếu là lỗi của em, là em phóng hỏa giết người gì đó thì anh làm sao?”

“Làm sao bây giờ?”

Vừa nãy cô nở nụ cười như vậy, thật sự là cười rất thoải mái.

Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên cô cười linh động như vậy trước mặt hắn.

Sau khi hắn nghe được những lời này, lúc mở miệng còn có một vệt cười yếu ớt, hòa nhã nói: “Còn làm sao nữa? Bất quá anh giúp em thu dọn tàn cuộc.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 321: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (1)

Ngữ khí nói chuyện của hắn rất hời hợt, như đang nói chơi để cất giấu đi sự chân thành bên trong.

Tần Chỉ Ái không đoán được, chỉ nghĩ là hắn nói đùa, nhưng trái tim lại bị câu nói của hắn làm cho đập loạn hai lần, sau đó híp mắt cười: “VẬY ANH LÀ ĐỒNG PHẠM CỦA EM RỒI!”

“Đồng phạm?” Cố Dư Sinh giống như không vừa ý hai chữ này, nhíu mày lại, một tay vừa lái xe một tay chống lên cửa sổ, nhìn chằm chằm phía trước Tần Chỉ Ái, sau đó mới quay đầu nhìn cô, âm thanh vẫn mang ngữ khí nhàn nhạt: “Làm gì có vụ đồng phạm? Anh là cưới vợ theo vợ, phụ xướng phu tùy.”

Cưới vợ theo vợ, phụ xướng phu tùy... Đây rõ ràng là những từ vợ chồng mới dùng nói chuyện với nhau sao...

Tim Tần Chỉ Ái đập nhanh chịu không nổi.

Cô cảm thấy câu “Tiểu Phiền Toái cười rồi” đã có chút áy náy, nên vội vàng chuyển sang chuyện khác, nhưng không ngờ nói một hồi đến cuối cùng lại có thêm một câu còn mờ ám hơn bay từ miệng của hắn ra.

Tần Chỉ Ái không biết nên nói gì để đáp lại Cố Dư Sinh, hay là nói sang chuyện khác.

Bên trong xe lại yên tĩnh một chút, Cố Dư Sinh lái xe, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên chuyển bánh lái, dừng xe bên đường.

Tần Chỉ Ái còn đang chìm đắm trong câu: “cưới vợ theo vợ, phụ xướng phu tùy”, bị hắn làm cho tỉnh táo lại, đầu tiên nhìn ra ngoài cửa sổ một chút,

phát hiện còn chưa tới biệt thự, liền ngạc nhiên nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Đúng lúc Cố Dư Sinh cũng nhìn cô.

Dáng vẻ của hắn có chút thích ý.

Không biết có phải vì lời nói của hắn lúc này quá mập mờ hay không, Tần Chỉ Ái cảm giác được ánh mắt của hắn nhìn cô hoàn toàn trở nên mờ ám, trong lòng cô bỗng trở nên căng thẳng.

Cũng không biết hắn lẳng lặng nhìn cô bao lâu, lúc Tần Chỉ Ái bị hắn nhìn, mặt cô đều đã đỏ lên, hắn lại bỗng nhiên mở miệng: “Anh là anh, quản lý là quản lý.”

Tần Chỉ Ái nghe xong câu đó của Cố Dư Sinh, đầu óc mơ hồ qua một lúc, mới phản ứng được, thì ra hắn là đang đáp lại câu “Trong làng giải trí em đã có Chu Tịnh, có chuyện gì cô ấy giúp em là được rồi, anh không cần phải quá lo lắng.”

Vì vậy, ý của câu nói này chính là dù sau này có xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ nhúng tay vào?

Đây là gián tiếp nói cho cô biết, sau này dù có chuyện gì xảy ra, hắn cũng sẽ bảo vệ cô?

Tần Chỉ Ái khẽ nhếch môi, nhìn về mặt của Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh có thể thấy cô đã hiểu lời nói của hắn, lúc này mới tiếp tục lái xe.

Hai người lại không nói chuyện, trong xe lại yên tĩnh, Tần Chỉ Ái lại thỉnh thoảng liếc nhìn hắn.

Cô không biết rốt cuộc hiện nay Cố Dư Sinh xem cô là gì? Vẫn là một món đồ chơi, hay là đã bắt đầu yêu cô?

Nhưng cô biết, hắn càng ngày càng đối xử tốt với cô.

Cô có nằm mơ cũng không dám hy vọng xa vời chuyện tình cảm, nhưng mà rất nhanh, rất nhanh, cô phải mất đi tất cả những thứ này rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 322: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (2)

Cô biết ngày mười Lương Đẩu Khẩu trở về, nhưng lại không biết cụ thể lúc nào sẽ đổi lại, Chu Tịnh vừa nói ngày tháng cụ thể rồi, ngày 12... không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi...

Chưa tới lúc ly biệt, nhưng chỉ nghĩ đến thời khắc đó thôi, Tần Chỉ Ái đã cảm thấy đau lòng kinh khủng.

Cô yêu Cố Dư Sinh, nên càng thêm bi thương.

Tần Chỉ Ái nhìn ngoài cửa xe, càng đến gần biệt thự, khung cảnh thành phố quen thuộc, cô bỗng nhiên trở nên kích động hơn.

Từ lúc trẻ cô đã luôn khao khát yêu thương, nhưng vẫn không thể hoàn thành ước mơ của mình.

Cả đời này cô cũng được ở cùng hắn một quãng thời gian, những ngày thường hắn bận rộn không thể ở bên cô, hôm nay lại không đi làm, nếu còn bỏ lỡ đêm nay, sau này sẽ không còn cơ hội tốt như vậy.

Càng kích động, cô nhìn thấy Cố Dư Sinh đang chuẩn bị quẹo xe vào biệt thự liền nói: “Chờ một chút.”

Cố Dư Sinh đạp phanh xe, quay đầu nhìn Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái ý thức được vừa rồi mình đã quá kích động, thoáng cup mắt mới mở miệng: “Tôi nay anh không có việc gì bận đúng không?”

“Đúng.” Cố Dư Sinh gật nhẹ đầu, nhìn ánh mắt của cô đầy khó hiểu.

Có những lời, những năm gần đây, dù có mơ đi mơ lại nhiều lần, cô

cũng muốn nói, nhưng lúc nói những lời này, Tần Chỉ Ái có chút căng thẳng, cô nắm túi trong tay thật chặt, nhìn ánh mắt của Cố Dư Sinh, giống như lúc trước lúc hắn chưa hỏi đã biết địa chỉ nhà cô, cô lấy hết dũng khí mới dám hỏi hắn: “Chúng, chúng ta đi xem phim đi.”

“Bây giờ sao?” Lời đề nghị này quá đột ngột, khiến Cố Dư Sinh kinh ngạc.

“Ừm!” Tần Chỉ Ái gật đầu lia lịa, cô kiên quyết: “Đi bây giờ.”

Cô không muốn chờ nữa, cũng không thể chờ đến ngày mai, cô sắp phải rời đi rồi.

Hắn mãi mãi cũng sẽ không biết, lúc cô còn trẻ, đã căng thẳng, chờ mong, thấp thỏm như thế nào.

Hắn cũng mãi mãi sẽ không biết, hắn lỡ hẹn với cô hai lần, đã khiến cô thất vọng, khổ sở, tan vỡ như thế nào.

Cho nên bây giờ cô không muốn hẹn ngày hẹn giờ gì nữa, bây giờ đi được thì nhanh chóng đi thôi!

“Bây giờ là giờ cơm tối mà.”

Thật ra Cố Dư Sinh muốn nói ăn cơm xong rồi đi, nhưng còn chưa kịp nói, Tần Chỉ Ái liền không thể chờ được: “Chúng ta xem phim trước rồi ăn cơm có được không? Được không anh?”

Lúc nói xong ba chữ cuối cùng, âm cuối của cô lại có chút run rẩy, như là sốt ruột, như là khẩn cầu.

Cố Dư Sinh còn chưa nói xong đã chuyển bánh lái, quay xe đi về phía rạp phim: “Được.”

Tần Chỉ Ái không tiếc cả đời này, hài lòng mỉm cười, say đó mở điện thoại xem ngoài rạp đang chiếu những phim gì.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 323: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (3)

Xem phim gì thật ra không quan trọng, quan trọng là được cùng Cố Dư Sinh xem phim, Tần Chỉ Ái chỉ nhìn qua màn hình điện thoại, sau đó chọn một bộ phim mới phát hành, lúc Cố Dư Sinh dừng đèn đỏ, liền đưa điện thoại đến trước mặt hần: “Phim này được không?”

Cố Dư Sinh chỉ làm theo ý cô, nên xem phim gì cũng không quan trọng, hần chỉ nhìn lướt qua màn hình điện thoại, liền đặt đầu: “Được.”

.....

Một giây trước Cố Dư Sinh lái xe vào rạp phim, giây sau đã có một chiếc xe màu đỏ dừng hần ở cửa rạp chiếu phim.

Chu Tịnh lái xe, nhìn rạp chiếu phim một lúc, mới nhìn điện thoại đi động đang sạc pin, đã được 73%, lúc này mới rút dây sạc, gọi điện thoại về nhà.

Lương Đậu Khấu hầu như vẫn luôn ở nhà chờ cô gọi điện thoại về, chỉ nghe điện thoại vang lên một tiếng, cô liền bắt máy: “Chu Tịnh, cậu đã hẹn với con bé đóng thế kia ngày đôi lại chưa?”

“Rồi, ngày 12.”

“Ngày 12? Hôm nay chỉ mới là ngày 8, tại sao lại phải chờ nhiều ngày như vậy? Nếu đợi nữa, thì sao lại phải gọi tớ trở về gấp như vậy? Nếu còn chưa đôi, đến ngày đó Cố Dư Sinh cầu hôn cô ấy thì sao?”

“Sẽ không, hần sẽ không cầu hôn thành công!” Chu Tịnh bỗng cắt đứt lời Lương Đậu Khấu, sau đó mặt mày ác liệt nói: “Tớ sẽ không cho Cố Dư Sinh có cơ hội cầu hôn!”

Lương Đậu Khấu trong điện thoại chần chừ một lúc, không hiểu hỏi: “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Chu Tịnh không giải thích, lại đổi đề tài: “Tiểu Khấu, chuyện lúc chiều ở phòng chụp hình cậu đã thấy tin tức chưa?”

Lần này Lương Đậu Khấu trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng: “Nhìn thấy rồi, Cố Dư Sinh quan tâm cô ấy so với sự tưởng tượng của mình rất nhiều.”

“Đúng, cũng khác xa so với sự tưởng tượng của tớ.” Chu Tịnh nói xong, lại đổi giọng: “Không, chính xác là rất rất quan tâm cô ấy.”

Chu Tịnh cố tình nhấn mạnh mấy chữ rất, sau đó ngừng một chút, trong đầu đang nổi câu chữ, sau đó mới mở miệng nói tiếp: “Tiểu Khấu, lúc trước cậu để cô ta giả cho Cố Dư Sinh, là vì cho rằng Cố Dư Sinh không thân thiết với Lương Đậu Khấu, cũng sẽ không biết là đã thay đổi người, nhưng bây giờ thì sao? Cố Dư Sinh rất thân thiết với con bé nghèo mặc rệp kia, cậu có dám đảm bảo, sau khi đổi trở lại, Cố Dư Sinh sẽ không phát hiện khác biệt không?”

“Tớ...” Lương Đậu Khấu chỉ nói được một chữ, cũng không dám nắm chắc, lại trầm mặc.

“Cậu có biết một khi Cố Dư Sinh phát hiện, điều này nói lên điều gì không? Điều này nói lên chuyện tìm người đóng thế đã bị bại lộ, Cố Dư Sinh sẽ biết người hấn yêu không phải là Lương Đậu Khấu mà là một người thay thế Lương Đậu Khấu! Đến lúc đó cậu nghĩ Cố Dư Sinh sẽ làm gì?”

Chu Tịnh cũng không cho Lương Đậu Khấu mở miệng, lại nói tiếp đáp án cho cô ta biết.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 324: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (4)

“Cố Dư Sinh sẽ ly hôn với cậu, sau đó tìm con bé nghèo kiết xác kia về làm vợ!”

Lương Đậu Khẩu bị ngữ điệu của Chu Tịnh làm cho kinh hoàng: “Sao có thể? Tớ vẫn còn Cố lão gia...”

“Cố lão gia?” Chu Tịnh cười mỉa, lại mở miệng nói tiếp: “Thật sự đến lúc đó tớ có thể thẳng thắn nói cho cậu biết, Tiểu Khẩu, dù cậu có Cố lão gia, cũng không thể ngăn cản Cố Dư Sinh ly hôn được!”

“Sao có thể như vậy được?” Chỗ dựa duy nhất của mình cũng bị Chu Tịnh gạt phăng, Lương Đậu Khẩu tức lên: “Cố Dư Sinh vẫn luôn rất kính trọng Cố lão gia, mỗi lần tớ đi tìm Cố lão gia, Cố Dư Sinh đều sẽ nghe lời! Cố lão gia và ông nội của tớ có quan hệ tốt như vậy, ông chắc chắn sẽ không cho Cố Dư Sinh ly hôn, không làm chuyện có lỗi với ông của tớ!”

“Cố lão gia dù có quan hệ tốt với ông của cậu cũng có thể chịu nổi sức ép của Cố Dư Sinh sao? Cố Dư Sinh thỏa hiệp cũng không phải là vì cậu mà là vì muốn chiều lòng Cố lão gia, bởi vì hắn không thích cậu, có ra sao cũng được! Chỉ cần cậu không quấy rối hắn, hắn cảm thấy làm như vậy cũng đáng. Nhưng bây giờ lại không giống như vậy nữa, hắn có người để yêu, hắn toàn tâm toàn ý muốn kết hôn, ai có thể ngăn được hắn? Bây giờ ông cũng đã lớn tuổi rồi, lúc nào cũng có thể đi đời nhà ma! Hơn nữa Cố Dư Sinh không thích cậu, cả đời cậu cũng không có con được, hắn lại có thể để con bé nghèo kiết xác kia sinh con cho hắn, Cố lão gia chắc chắn sẽ vì chắt mà chịu thỏa hiệp.”

Chu Tịnh nói những lời sắc bén như vậy xong liền hít sâu một hơi, lại tiếp tục mở miệng: “Xế chiều nay tôi bày ra chuyện này thứ nhất là muốn

dùng Cố Dư Sinh chèn ép Lâm Ưc giúp cậu, thứ hai chính là cho cậu nhìn thấy hiện thực! Vì vậy Tiểu Khấu, cậu hãy tỉnh lại đi!! Đừng cho rằng Cố Dư Sinh là một kẻ ngu ngốc, hấn nhạy cảm hơn so với bất cứ ai trong số chúng ta nhiều, không dễ đối phó đâu!”

Lương Đậu Khấu yên lặng một lúc, mới nói: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Con bé kia bây giờ đã bị tứ uy hiếp, Cố Dư Sinh còn chưa thật sự thổ lộ trước mặt cô ta, cô ấy cũng không dám manh động gì đâu, nhưng nếu như Cố Dư Sinh thổ lộ, hấn lại nhiều tiền hơn chúng ta, cô ấy còn phải sợ chúng ta sao? Vì lẽ đó, nếu cậu còn muốn làm Cố phu nhân, muốn ở bên cạnh Cố Dư Sinh thì chỉ còn một cách.” Nói xong, Chu Tịnh liền nói từng kế hoạch của mình cho Lương Đậu Khấu nghe.

Lương Đậu Khấu nghe xong lập tức xù lông lên, không hề nghĩ ngợi liền phản đối: “Sao có thể như vậy! Tứ làm vậy không phải Cố Dư Sinh sẽ càng ghét tứ sao?”

“Phải, sẽ càng ghét cậu! Nhưng mà hấn không còn thích cậu, sẽ trở thành Cố Dư Sinh như trước kia, sau đó hấn sẽ cùng cậu duy trì những sinh hoạt bình thường trước kia! Cậu mất đi tình yêu của hấn nhưng cậu vẫn có thể làm Cố phu nhân! Bằng không, cậu còn chưa chạm được tới hấn, vị trí Cố phu nhân cũng không được ngồi tới! Vì vậy, tự cậu chọn đi!”

Lương Đậu Khấu đấu tranh nội tâm không biết phải làm sao, cũng không nói gì.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 325: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (5)

Chu Tịnh cũng không vội, từ từ chờ Lương Đậu Khẩu suy nghĩ rõ ràng.

Qua khoảng chừng mười phút, Chu Tịnh nhìn thấy Lương Đậu Khẩu còn chưa quyết định được, suy nghĩ một chút, liền mở miệng: “Như vậy đi, cậu chuẩn bị một chút, đi một chuyến ra Cinemax, Cố Dư Sinh và con bé kia đang đi xem phim, qua khoảng hai tiếng đồng hồ sau sẽ ra về, cậu chứng kiến hình ảnh hai người đó ở bên nhau một chút, cậu sẽ có cảm giác chính xác mà quyết định xem có đồng ý lời đề nghị của tớ không.”

Lần này Lương Đậu Khẩu trả lời rất thoải mái: “Được, tớ biết rồi!”

Cúp máy, Chu Tịnh ném điện thoại vào ghế cạnh người lái, xoa xoa đầu, vì suy nghĩ quá nhiều nên đầu cô cũng phát đau.

Cô nghĩ Tiểu Khẩu nên đồng ý với đề nghị của cô chứ? Đề nghị này của cô có phải quá tuyệt tình không? Cũng không cho Tiểu Khẩu một con đường sống...

Nhưng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, không phải sao?

Nếu Tiểu Khẩu ôm một tia hy vọng, Cố Dư Sinh hiện tại thích con bé kia như vậy, sau khi cô trở về có thể cùng Cố Dư Sinh ngọt ngọt ngào ngào ở bên nhau rồi... nhưng cô không nghĩ đến, nếu như bị phát hiện thì phải làm sao đây?

Vì vậy, không còn lựa chọn nào tốt hơn, chỉ có thể để mối quan hệ của Cố Dư Sinh và Lương Đậu Khẩu trở về mức ban đầu, Cố Dư Sinh không quan tâm Lương Đậu Khẩu nữa, mới không phát hiện Lương Đậu Khẩu đã bị thay bằng một người khác.

Hay là còn có một sự lựa chọn tốt hơn, khiến cho Tần Chỉ Ái xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để Lương Đậu Khấu mất trí nhớ, sau đó tình hình có một chuyển biến lớn, nhưng làm như vậy quá nguy hiểm, Cố Dư Sinh yêu người đóng vai Lương Đậu Khấu, nếu tra ra được ai hãm hại cô ấy, sợ lại sẽ lộ ra sơ hở, cho nên Chu Tịnh lại không muốn làm chuyện vừa mạo hiểm lại vừa vô ích như vậy, đối với cô mà nói, vị trí Cố Phu nhân mới là quan trọng, còn chuyện yêu hay không yêu hoàn toàn chẳng thành vấn đề.

Cô cất lực hỗ trợ Lương Đậu Khấu như vậy là mong một ngày Lương Đậu Khấu có thể có được Cố Dư Sinh, có thể mang được nhiều lợi ích đến cho cô, nhưng nếu không còn lợi ích gì... cô sẽ lập tức từ bỏ Lương Đậu Khấu, quay sang tìm người có giá trị hơn để nâng đỡ!

Chu Tịnh cười lạnh ha ha hai lần, hết cách rồi, xã hội này chính là vô tình vô tâm như vậy! Người không vì mình, trời tru đất diệt!!

-

Bộ phim Tần Chỉ Ái chọn là một bộ phim về tuổi thanh xuân, lúc cô chọn hoàn toàn không chú ý diễn viên đóng là ai, đợi đến lúc vào rạp ngồi mới phát hiện Lương Đậu Khấu cũng đóng bộ phim này.

Không phải là cô đóng bộ phim này mà là Lương Đậu Khấu trước khi còn chưa kiểm tra sức khỏe đóng.

Phim chiếu được hai mươi phút đầu, Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm màn hình lớn nhưng lại hoàn toàn không chú ý đến trên đó đang đóng cái gì, bởi vì trong đầu hắn đang nghĩ tới mình đã phá lệ một lần vì Tiểu Phiền Toái.

Bởi vì không ai biết, hắn có một tối kị là không bao giờ đi xem phim điện ảnh.

Hắn cũng nhớ không rõ vì sao bản thân mình lại có tối kỵ như vậy, những năm gần đây, hắn chưa bao giờ bước chân vào rạp phim lấy nửa bước.

Lời nói của Tiểu Phiền Toái thật sự có uy lực, thật sự lớn hơn so với sự

tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Lúc hắn đang trầm tư, Tần Chỉ Ái ôm hộp bắp rang bên cạnh hắn lại bỗng nhiên cười lớn.

Hắn quay đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của cô rất nhập tâm, hiếu kỳ quay đầu nhìn về màn hình, đại khái trong màn hình là Lương Đâu Khẩu đang đóng phim, Cố Dư Sinh kì lòng không được liền quay lại nhìn chăm chăm Tần Chỉ Ái, cau mày.

Sao hắn lại cảm giác được, Lương Đâu Khẩu trong phim và Lương Đâu Khẩu ngồi bên cạnh hắn có điểm không đúng chứ?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 326: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (6)

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm màn hình lớn một chút, tìm tòi nghiên cứu xem điểm khác nhau là gì, nhưng hắn còn chưa tìm được thì màn hình lớn đã chuyển sang một diễn viên khác.

Dừng lại mấy giây, Cố Dư Sinh quay đầu nhìn Tần Chỉ Ái ngồi bên cạnh mình.

Cô bé ngồi trong rạp chiếu phim sợ bị người khác nhận ra nên đội một chiếc mũ lưỡi trai, che hết nửa mặt, chỉ lộ ra đường nét mềm mại của cằm và dưới cằm.

Tất cả sự chú ý của cô đều tập trung vào bộ phim này, nhìn chăm chăm màn hình lớn không chớp mắt, trong phim vừa nói một câu thoại hài hước, cả rạp đều cười to, cô cũng cười theo, lại không cười ra tiếng, chỉ là cong môi lên, rất vui vẻ.

Tiếng cười trong rạp còn chưa dừng lại, Cố Dư Sinh đã nghe thấy tiếng cười của Lương Đậu Khấu, hắn quay đầu, lại đánh giá cô khác gì so với màn ảnh.

Đúng lúc trong phim Lương Đậu Khấu cũng đội một chiếc mũ lưỡi trai, cũng đang cười.

Đều là khuôn mặt nhỏ, mắt mũi giống nhau, cũng là chiếc cằm nhỏ đáng yêu, ngay cả lúc cô nghe thấy lời thoại mà mỉm cười cũng giống như như đúc.

Nhưng Cố Dư Sinh lại cảm thấy hắn đang nhìn hai người khác nhau, cô trong phim lại mang đến cho hắn một cảm giác xa lạ không nói nên lời.

Tầm mắt Cố Dư Sinh lại nhìn tới nhìn lui Lương Đậu Khẩu trong phim một lúc lâu, cuối cùng cũng không kiềm chế, tiến tới bên tai Tần Chỉ Ái, thấp giọng nói: “Anh cảm thấy em trong phim rất xa lạ?”

Nói thật lòng, nhìn Lương Đậu Khẩu trong màn hình lớn, có thể không nhận ra đâu là Lương Đậu Khẩu, đâu là Tần Chỉ Ái.

Nhưng Cố Dư Sinh lại nói... là hắn đã phát hiện ra chuyện gì?

Tần Chỉ Ái run run, tay đang cầm một viên bắp rang khi chuẩn bị cho vào miệng lại run lên, đầu ngón tay làm rơi bắp rang vào hộp.

Cố Dư Sinh chỉ mới hỏi cô một câu như vậy cô đã rồi lên rồi... Tần Chỉ Ái vừa dặn lòng bình tĩnh lại, vừa giả vờ như không nghe thấy Cố Dư Sinh nói gì, nhìn chằm chằm màn hình cười cợt, sau đó lại lấy một viên bắp rang trong hộp cho vào miệng, lúc này mới tỏ vẻ như mới biết hắn nói chuyện với cô, quay đầu ngu ngơ “Hả?” một tiếng.

Phản ứng của cô quá tự nhiên cho nên Cố Dư Sinh căn bản không để ý đến căng thẳng quá một giây của cô, hắn nhìn thấy cô nghe không rõ, lại nói lần nữa: “Anh nói, hình như em ở trong phim hơi là lạ?”

Lần này Tần Chỉ Ái đã chuẩn bị tâm lý từ trước, vững vàng hơn nhiều, cô ngoẹo cổ, nhìn màn hình đúng lúc xuất hiện mình, sau đó mới tỏ vẻ khó hiểu hỏi: “Có sao? Sao em không thấy?”

Tần Chỉ Ái để làm cho biểu hiện của mình có vẻ chân thực một chút, lại hỏi: “Có chỗ nào lạ ạ?”

“Không dễ nói bằng lời.” Cố Dư Sinh nói bên tai Tần Chỉ Ái, từ từ lắc đầu, sau đó lại quay đầu tiếp tục xem phim, qua khoảng một phút, trên màn hình lại xuất hiện khuôn mặt của Lương Đậu Khẩu, Cố Dư Sinh đắm chiêu nhìn một chút, bỗng nhiên tìm thấy điểm khác biệt, quay đầu nói vào tai Tần Chỉ Ái: “Đôi mắt có chút lạ.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 327: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (7)

Cô và Lương Đậu Khấu không giống nhau nhất chính là ở đôi mắt... Lương Đậu Khấu đã từng sửa mắt, khoe mắt rất mờ nhạt, hai mí mắt cũng rất rộng...

Mỗi lần cô muốn hóa trang thành Lương Đậu Khấu, đều phải dán mí mắt.

Cô cải trang càng ngày càng thành thạo, trang điểm mắt càng ngày càng giống mắt của Lương Đậu Khấu, đến bây giờ hầu như rất khó mới có thể tìm thấy điểm khác nhau.

Cố Dư Sinh chỉ nhìn vào phim liền có thể nhìn thấy điểm khác biệt này.

Cố Dư Sinh loạn tung phèo, thấp thỏm bất an, cô cố gắng để khuôn mặt tỏ vẻ bình tĩnh, không lộ ra một chút biểu hiện hoang mang nào, cô biết bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để mở miệng, vì vậy sau khi nghe thấy lời của Cố Dư Sinh xong, liền tỏ vẻ quan sát chăm chú “chính mình” trong phim xong, lại ổn định tâm trạng, mới quay đầu nói với Cố Dư Sinh: “Có thể là do trang điểm ạ.”

Dừng một chút, Tần Chỉ Ái lại mở miệng nói: “Có điều cũng có thể là do ánh sáng, hoặc là do hậu trường chế tác điều chỉnh lại như thế nào đó, sẽ khiến hình ảnh có chút không chuẩn...”

Cố Dư Sinh không nói gì, lượn quanh ánh mắt của Tần Chỉ Ái, lại lượn quanh một vòng khuôn mặt của Tần Chỉ Ái trong phim.

Rõ ràng là cùng một người, tại sao lại cho hấn hai cảm giác khác nhau?

Cố Dư Sinh chống tay xoa xoa thái dương, cau mày, lại tìm không ra

đáp án, khó quá bỏ qua.

Dù sao cũng chỉ là một bộ phim, hay là giống như cô nói, là yếu tố bên ngoài tác động đến...

Cố Dư Sinh lúc này mới “Ừ với Tần Chỉ Ái một tiếng, giống như nói chuyện phiếm, ngữ khí rất đồng tình với giả thiết của Tần Chỉ Ái: “Có thể là vậy.”

Nói xong, Cố Dư Sinh lại dựa người gần Tần Chỉ Ái quan sát một chút, có thể là do phim quá tẻ nhạt, hắn lấy điện thoại di động ra bấm mấy cái.

Tần Chỉ Ái ngồi bên cạnh nhìn như đang chăm chú xem nhưng thật ra là đang để ý đến biến hóa của Cố Dư Sinh.

Đợi đến lúc Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm điện thoại lười biếng gõ vào màn hình, thật sự cho qua chuyện vừa nãy, cô mới thăm thở phào nhẹ nhõm, cả người xui lơ, lén hít sâu vài hơi, dưới ánh sáng màn hình yếu ớt hầu như có thể thấy một tầng nước.

Đó là mồ hôi, những câu nói đột ngột lúc nãy của hắn khiến cô căng thẳng đến toát mồ hôi hột.

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm lòng bàn tay ướt nhẹp một cái, lặng lẽ lau tay trên người mới nhìn lên màn hình.

Nội dung của bộ phim khá hài hước, xung quanh hết trận cười này rồi lại đến một trận cười khác vang lên, nhưng Tần Chỉ Ái lại không cười nổi, thậm chí trong lòng cô còn cảm thấy bị ai...

Biết không?

Lúc cô nghe hắn nói cô không giống Lương Đậu Khẩu trong phim, cô không chỉ có căng thẳng, thấp thỏm mà còn có một chút vui mừng, kích động.

Cô đóng vai Lương Đậu Khẩu lâu như vậy, cũng chưa từng có ai nhìn thấy sự khác biệt.

Bởi vì cô muốn hắ không còn nghi ngờ nữa, mới làm hắ không tìm ra chân tướng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 328: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (8)

Từ rạp chiếu phim đi ra đã là tám giờ rưỡi tối.

Hai người còn chưa ăn tối, sau khi lên xe, Cố Dư Sinh liền hỏi: “Muốn ăn chút gì không?”

Tần Chỉ Ái cũng không nghĩ nhiều trả lời: “Gì cũng được ạ!”

Cố Dư Sinh lái xe đi, trong đầu nghĩ đến những chỗ hắc đã từng đi nghỉ tới nghỉ lui một lần, cuối cùng không biết tại sao lại nghĩ tới Trần Ký.

Ban đầu hắc còn không biết mình thích cô, ngày đó ở trước cổng trường cấp ba ngẫu nhiên gặp cô, lại muốn cùng cô đến Trần Ký ăn cơm.

Trên đường đi gặp Tần Dương và kẻ xấu, tâm tình của hắc lại không tốt, liền lỗi hẹn.

Chuyện khi đó hắc làm chưa được, bây giờ có thể tiếp tục hoàn thành, cũng coi như là một bắt đầu cho tương lai của cô và hắc.

.....

Cố Dư Sinh không nói chuyện, Tần Chỉ Ái cho rằng hắc muốn đến nơi nào đó ăn cơm, cô nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên lại nghĩ đến Trần Ký.

Cô quen biết hắc suốt tám năm, đó là lần đầu tiên hắc mở miệng mời cô ăn cơm.

Chỉ tiếc hôm đó gặp kẻ xấu, đã đến trước cửa Trần Ký, hắc lại bỏ cô mà đi.

Hiện tại có lại không còn hy vọng gì xa vời, xem phim vui vẻ xong rồi, những hạnh phúc kia từng cái từng cái đều làm cô cảm động, nhưng sau khi làm xong, coi như cô cùng hắn vẽ một kết thúc tốt đẹp, một dấu chấm tròn hoàn chỉnh.

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái chuyển ánh mắt nhìn Cố Dư Sinh, cô vừa định mở miệng gọi tên hắn, kết quả Cố Dư Sinh lại quay qua nhìn cô, hỏi: “Đi Trần Ký nha?”

Hắn lại nghĩ cùng một địa điểm với cô... tìm Tần Chỉ Ái lại nhảy lên, khiến cô kích động mở miệng đều không che được sự hào hứng trong lòng: “Được ạ!”

.....

Cơm nước xong đã là 11 giờ.

Trước cửa Trần Ký bình thường rất đông, chắn đường dành riêng cho người đi bộ, lúc này họ đang tùm năm tùm ba đi trên đường.

Có thể là do thấy cô vui vẻ như vậy, coi phim rồi ăn cơm, tâm tình của Cố Dư Sinh thật sự rất tốt, trên đường dành cho người đi bộ lúc này đã có mấy cửa hàng lục tục đóng cửa, Cố Dư Sinh đứng ở cửa Trần Ký, nhìn chung quanh, vẫn hỏi Tần Chỉ Ái một câu: “Có muốn đi một chút không?”

Lúc còn đi học, mấy cặp tình nhân trong trường rất thường hay làm mấy chuyện như đi xem phim, sau đó đi ăn cơm, rồi lại tản bộ trên sân thể dục.

Khi đó mỗi khi cô nghe được từ miệng Hứa Ôn Noãn những lời cô ấy kể khi cùng đi chơi với Ngô Hạo, đi xem phim gì, ăn cơm ở đâu, lại từ từ nắm tay nhau đi trên quảng trường như thế nào, Tần Chỉ Ái sau khi nghe xong sẽ nằm nhoài trên bàn học, ảo tưởng không biết đến khi nào mình mới được cùng Cố Dư Sinh đi xem phim, sau đó ăn một bữa cơm, rồi lại cùng nhau sải bước đây?

Đêm nay cô chỉ hy vọng có thể xem được một bộ phim, không ngờ lại

còn được đi ăn, bây giờ lại có thể đi dạo...

Tần Chỉ Ái thật sự rất vui vẻ, nhưng sau những hài lòng kia lại làm cho cô thương cảm, cho tới khi cô cười gật đầu với Cố Dư Sinh, lúc chuẩn bị nói chuyện, đáy mắt đã chua xót, cô vội cúi đầu, mắt đỏ lên, cười nói: “Được ạ!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 329: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (9)

Cố Dư Sinh không lên tiếng, bước đến bậc thang ở trước cửa Trần Ký.

Tần Chỉ Ái theo phía sau, hôm nay lúc ra khỏi nhà cô chọn một đôi giày cao gót, con đường dành cho người đi bộ này khá gồ ghề, lúc cô đi qua, không giữ vững được sắp té, lại được Cố Dư Sinh ôm lại, sau khi đi qua đoạn đường kia, hắn lại không buông cánh tay cô ra mà trượt một đường thẳng xuống cổ tay cô, nắm chặt.

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái cứng đờ, lại không né tránh, để hắn nắm, lúc đi được khoảng hai trăm mét, cô dùng hết dũng khí, nắm tay hắn.

Hắn cảm nhận được động tác tinh tế của cô, lại không nhìn cô, nhưng bàn tay nắm tay cô lại siết một chút.

Đường dành riêng cho người đi bộ có một chỗ bán trà sữa rất nổi tiếng, lúc này còn chưa đóng cửa, đã mười một giờ rưỡi mà còn một hàng rất dài.

Lúc Cố Dư Sinh đi ngang qua, mấy cô bé ra khỏi tiệm trà sữa cầm một ly trà sữa, vừa uống vừa nhẹ nhàng nhìn mấy cậu nhóc đi bên cạnh cười.

Khuôn mặt vui vẻ của những cô bé kia khiến Cố Dư Sinh không kiềm được đi chậm lại.

Hắn chưa từng yêu ai, đây là lần đầu tiên, nên hoàn toàn không biết lúc “in relationship” là nên làm gì, nhưng nếu mấy cậu nhóc kia làm được thì hắn cũng phải làm được, còn phải làm tốt hơn nữa mới được!

Cố Dư Sinh sợ đám người kia nhận ra mình và Tần Chỉ Ái, liền lôi Tần Chỉ Ái đến một gốc cây, sau đó mới nói với cô: “Em chờ anh ở đây một chút.”

Tần Chỉ Ái còn chưa hiểu ý của Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh đã đến hàng dài kia xếp cuối hàng.

Thì ra hần muốn mua trà sữa cho cô a...

Tần Chỉ Ái dựa vào gốc cây, nhìn chăm chăm lưng Cố Dư Sinh, trong lòng vừa cảm thấy bi thương, vừa cảm thấy ấm áp, chùng chắt, tràn đầy.

Cố Dư Sinh cầm một ly trà sữa, rất nhanh đi đến trước mặt Tần Chỉ Ái.

Lúc hần đưa cho cô, cô cười nhạt nói cảm ơn, sau đó dùng hai tay nhận lấy, nâng ở trước ngực, cúi đầu uống một ngụm.

Chỉ là chưa vào miệng, cô bỗng nhiên khom người phun ra ngoài.

Cố Dư Sinh nhíu mày hỏi: “Sao vậy?”

Tần Chỉ Ái lau lau môi, trước tiên nhìn Cố Dư Sinh một cái, mới nhỏ giọng xin lỗi: “Em không ăn xoài được.”

Cô bị dị ứng, chỉ cần ăn một chút vào bụng, cả người cũng sẽ nổi những chấm đỏ nhỏ.

“Ăn không được?” Cố Dư Sinh càng nheo mày: “Không phải em rất thích ăn xoài sao?”

“A?” lần này đến phiên Tần Chỉ Ái kinh ngạc.

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm Tần Chỉ Ái, một lát sau mới nhanh chóng nói: “Trong tài liệu của em ghi như vậy.”

Nói xong hần lập tức bỏ qua, nhìn về một chiếc đèn đường cách đó không xa.

Tần Chỉ Ái nhìn gò má Cố Dư Sinh mấy giây, ngược lại nhớ tư liệu mà hần nói chính là tin tức truyền trên internet về Lương Đậu Khẩu.

Cô không biết chính xác Lương Đậu Khẩu có thích ăn xoài hay không, nhưng bây giờ cô phải tìm một lời giải thích cho tình trạng này của mình.

“Một vài thông tin trên internet đa số đều là để cho có vậy thôi...”

Tần Chỉ Ái còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh đột nhiên quay đầu hỏi một câu: “Trà sữa truyền thống thì sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 330: Tiểu Phiền Toái, Chúng Ta Sinh Em Bé Đi (10)

“Hả?” Cổ Dư Sinh hỏi quá đột ngột, Tần Chỉ Ái sửng sốt một chút, mới hiểu được ý của hắn, cô còn chưa kịp trả lời, hắn đã nhận ra hình như câu hỏi của mình quá khó hiểu, lại hỏi: “Em thích vị gì?”

Tần Chỉ Ái liếc mắt nhìn một hàng còn rất nhiều khách đang đứng chờ trước cửa, lắc lắc đầu, vừa mới nói hai chữ “Thôi khỏi”, Cổ Dư Sinh đã mở miệng lần nữa: “Hay là mỗi loại anh đều mua một ly cho em chọn?”

Nói xong, Cổ Dư Sinh đột nhiên cảm thấy ý tưởng này là được rồi, quay người định thực hiện.

Tần Chỉ Ái sợ mỗi loại hắn đều mua một ly, liền vội vàng đuổi theo lôi vạt áo hắn nhỏ giọng nói: “Đậu đỏ ạ.”

.....

Lúc Cổ Dư Sinh xếp hàng, có một cô bé chừng ba tuổi cầm chong chóng giờ trước mặt chạy ngang qua Tần Chỉ Ái, không cẩn thận té bò trên mặt đất, sau đó oa oa khóc.

Người lớn đi theo bé còn ở phía sau cách đó rất xa, còn chưa chạy tới, Tần Chỉ Ái liền không do dự khom người đỡ bé dậy, ngồi xổm trước mặt bé, phủi bụi đất trên người bé.

Có thể là bé té quá đau, Tần Chỉ Ái dỗ một chút cũng không nín, nghĩ trong túi của mình có một que kẹo, vội vàng lấy ra, mở vỏ rồi đưa cho bé gái.

Bé gái nhìn thấy lập tức dừng khóc, sau đó mới duỗi cánh tay mủm mĩm lấy kẹo liếm một hồi, sau đó mặt vẫn còn nước mắt nhưng lại cười khanh

khách với Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái thấy bé cười cũng cười theo đầy ấm áp, sau đó lấy khăn giấy lau khô nước mắt trên mặt bé, sửa lại tóc tai một hồi, lúc này cô mới đứng dậy kéo bé vào ven đường.

Mẹ của bé đã chạy tới, bé gái bi bô gọi mẹ, liền nhào tới.

Mẹ bé gái ôm bé xong, liền cảm ơn Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái sợ người khác nhận ra nên chỉ cúi đầu trả lời một câu: “Không có gì” đợi sau khi hai mẹ con cô bé đó đi mới ngẩng đầu nhìn Cố Dư Sinh.

Người đàn ông cầm một ly trà sữa đứng dưới ánh đèn cách đó không xa, không biết đang suy nghĩ gì, hay là do ánh đèn mờ nhạt làm cho khuôn mặt của hắn có vẻ dịu dàng, khóe môi còn như có như không mỉm cười.

Tần Chỉ Ái rất ít khi thấy Cố Dư Sinh như vậy, cô cũng sờ tại chỗ, đến khi Cố Dư Sinh bưng trà sữa đến, cô mới hoàn hồn nói cảm ơn, sau khi nhận trà sữa xong, lại uống một ngụm, mới tiếp tục đi theo Cố Dư Sinh.

Lúc này đã là mười hai giờ đêm, đường dành riêng cho người đi bộ đã không còn đông như lúc nãy nữa, hai người họ cũng đi từ từ.

Mãi đến khi Tần Chỉ Ái uống trà sữa xong, Cố Dư Sinh giúp cô bỏ rác vào thùng, hắn lại gặp cô bé vừa đụng Tần Chỉ Ái lúc nãy.

Bé gái đó trong tay vẫn còn cầm cây kẹo mút lúc nãy Tần Chỉ Ái cho, ngủ trên vai mẹ.

Cố Dư Sinh lại nhớ lúc đó, mình vừa mới mua trà sữa xong, quay người liền nhìn thấy Tần Chỉ Ái đang ngồi xổm trước mặt cô bé đó.

Hình ảnh tốt đẹp như vậy khiến hắn say mê.

“Cố Dư Sinh?” Tần Chỉ Ái đứng bên cạnh thấy Cố Dư Sinh đứng cạnh

thùng rác mà ngay người nghĩ gì đó, không nhận được gọi họ tên hấn.

Cố Dư Sinh hoàn hồn, lôi tay Tần Chỉ Ái đi về phía trước, chỉ là đi chưa được bao xa, hấn bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Tiểu Phiền Toái, chúng ta sinh em bé đi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 331: “Đích”

Đường dành riêng dành cho người đi bộ đã không còn nhiều người đi đường, ngoại trừ âm thanh của gió, yên tĩnh đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Âm thanh của Cố Dư Sinh vừa ung dung vừa rõ ràng sạch sẽ như ca dao truyền vào tai Tần Chỉ Ái, cô đang bước theo hần bỗng nhiên dừng lại.

Cố Dư Sinh thấy cô dừng lại, cũng đứng lại, quay người nhìn cô.

Gió thổi qua mái tóc dài của cô, khiến tóc cô phát phơ trước ngực của hần, có khi quét đến cổ của hần, ngứa ngứa.

Vào lúc này, toàn bộ thế giới giống như đã dừng lại, cực kỳ yên tĩnh một lúc lâu, Tần Chỉ Ái nhìn thẳng phía trước, mới từ từ di mắt đến ngực Cố Dư Sinh, sau đó từ từ nhìn lên trên, cuối cùng đến đôi mắt đẹp dễ dàng chần động khó tin của hần, cô có thể nghe được rất rõ ràng câu nói từ miệng của hần, còn chưa dám hỏi xác định lại một lần nữa, cô đã không không chế được run rẩy: “Anh nói... chúng ta? Sinh em bé?”

“Ừ” Cố Dư Sinh không hề chần chừ do dự khẽ gật đầu một cái.

Cô bé còn chưa tỉnh lại từ trong run động mà hần đem lại, nghe thấy tiếng “ừ” của hần, cả người đều cứng lại.

Cố Dư Sinh đứng bên cạnh Tần Chỉ Ái lẳng lặng nhìn cô, không nói nữa.

Thật ra... hần không ngờ Lục Bán Thành lại quay trở về nhanh như vậy, tối qua 11 giờ đã xuống máy bay trở về Bắc Kinh, hần muốn chờ đêm cầu hôn cô rồi mới nói việc sinh em bé.

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy cô ngồi trước cô bé kia, chiều chuộng thương tiếc lau mặt cho bé, trước mắt hắn liền phát họa ra hình ảnh cô và đứa con của bọn họ sống trong biệt thự, nô đùa ở vườn cỏ trong vườn như một kỳ tích.

Tim của hắn bỗng nhiên bị một loại khát vọng chất đầy hạnh phúc.

Có trời mới biết, hắn phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể áp chế được về kích động này xuống, lại nói với cô chúng ta sinh em bé đi.

Ngay lúc hắn nhìn thấy cô bé kia... Hắn đã kích động đến nỗi không kịp suy nghĩ đã thốt lên rồi.

Hắn không phải là một người dễ kích động, nhưng nhìn thấy hình ảnh đó, không hiểu sao hắn lại phá hỏng chuyện đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Có điều như vậy cũng tốt, hắn không có làm lộ mọi chuyện, có những lời hắn muốn nói với cô vào đêm hắn cầu hôn.

Nghĩ tới đây, mí mắt Cố Dư Sinh lại lóe lên, nhìn Tần Chỉ Ái đang bị câu nói kia của hắn làm cho bối rối, thấy ánh mắt ngơ ngác đáng yêu như vậy, trêu chọc tim của hắn.

Cố Dư Sinh không kiềm lòng được giờ tay xoa xoa đầu của cô, sau đó mở miệng nói: “Hai ngày trước ông đến công ty, nói với anh chuyện muốn có chất.”

Tần Chỉ Ái hồi phục từ lời nói của Cố Dư Sinh.

Thì ra là vì ông, hắn mới muốn sinh em bé với cô...

Thật sự đây là chuyện mà ông muốn, nhưng hắn lại không phải là vì ông, mà là hắn thật sự muốn có một đứa con với cô.

Nhưng những tâm sự này hắn phải chờ đến tối mới có thể nói cho cô biết.

Cố Dư Sinh đưa tay từ trên đầu Tần Chỉ Ái dờ xuống nắm cằm của cô, vừa bước về phía trước một bước, vừa nói: “Thật ra anh cũng đã nghĩ rồi, ông nói không sai, chúng ta cũng đã đến tuổi phải có một đứa con rồi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 332: “Đích” 2

Cố Dư Sinh nói tới đây, hơi dừng một chút, liếc nhìn Tần Chỉ Ái, mới nói tiếp: “Em thích con trai hay con gái?”

Tần Chỉ Ái cũng chưa trả lời kịp, Cố Dư Sinh vẫn tiếp tục nói: “Anh khá thích con gái.”

“Con gái rất ngoan ngoãn, hiểu chuyện sớm, sẽ chăm sóc em, lớn rồi cũng có thể bớt lo... Sẽ không giống con trai, lúc quậy lên sẽ không quản được, còn sợ nhóc sẽ đánh nhau gây họa,... có điều, con gái cũng khá lo lắng, sợ con bé bị bắt nạt, gặp phải bạn học xấu sẽ bị thiệt thòi...”

“Nhưng mà cũng không sao... Anh sẽ bảo vệ tốt con gái của chúng ta, không để cho con bị bắt nạt, sẽ là một công chúa nhỏ có một không hai...”

“Anh sẽ dành cho bé một phòng trên lầu ba, một phòng đồ chơi, một phòng để học bài, một phòng piano... ừm... nếu như bé thích nhảy múa, cũng có thể làm thêm một phòng tập múa...”

Nghe Cố Dư Sinh nói xong, trong đầu Tần Chỉ Ái lập tức hiện ra một loạt những hình ảnh theo miêu tả của hắn.

Con còn chưa sinh, hắn đã nghĩ đến những chuyện này rồi, nhưng hắn sẽ thương con trai của hắn chứ?

Hắn luôn miệng nói “chúng ta”, hai chữ thật tốt đẹp, nhưng nghe vào tai cô lại toàn là đau xót.

Bởi vì chữ “chúng ta” trong miệng hắn, chỉ là Cố Dư Sinh và Lương Đậu Khấu, không liên quan một chút gì đến Tần Chỉ Ái, ngay cả đứa con mà hắn đang mong đợi cũng sẽ là do Lương Đậu Khấu sinh cho hắn, không phải

Tần Chỉ Ái.

“Sau nhà chúng ta còn có một khu đất trống, anh nghĩ rồi... Nếu thật sự có con gái, anh sẽ xây một pháo đài cho con bé chơi...”

Cố Dư Sinh đang nói, nhưng Tần Chỉ Ái một chút cũng không muốn nghe nữa, cô thừa dịp hấn nói xong, trầm mặc, muốn mở miệng thay đổi đề tài, Cố Dư Sinh đã nghiêng đầu hỏi cô: “Còn em thì sao? Em thích con trai hay con gái?”

Con của chúng ta... hấn vẫn còn nghĩ rằng con của hấn là do cô sinh, vậy cô có thể ích kỷ một chút nghĩ rằng đứa bé đó sẽ là con của Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái không?

Coi như là cô đang tự lừa mình dối người, cho mình một giấc mơ đẹp đi, về sau cô không còn có cơ hội như vậy nữa rồi.

Tần Chỉ Ái trầm mặc trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn Cố Dư Sinh, nhẹ nhàng nở nụ cười, mới trả lời vấn đề của hấn: “Em hy vọng là một đứa con trai.”

Hình dáng của con trai...

“Con trai không dễ dàng chịu thiệt thòi, lớn rồi cũng có thể bảo vệ em mà... Quan trọng hơn, nếu như phải sinh hai đứa, em muốn đứa đầu lòng phải là con trai, sau này nó còn có thể bảo vệ em gái của nó, con gái ngoài ba còn có anh hai bảo vệ...”

Trong lòng Tần Chỉ Ái ảo tưởng rất nhiều về đứa con của cô và Cố Dư Sinh, cô vốn có thể dùng giọng điệu nhẹ nhàng để nói nhưng chưa nói được nhiều, cô đã không nói nổi nữa...

Cô sợ lại nói sẽ không kiềm chế được bản thân mình, đơn giản kết thúc: “Ừm, có hai bé thì tốt hơn...” vẽ nên tương lai quá đẹp, tốt đẹp như tương lai của mình và Cố Dư Sinh vậy, mặt mày của hấn đều mang ý cười, hấn nắm tay cô đi về phía trước, nghĩ cô còn chưa đồng ý có một đứa con với

mình, lại hỏi: “Vì vậy, Tiểu Phiền Toái, chúng ta bắt đầu chuẩn bị có em bé đi, được không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 333: “Đích” (3)

Nếu như là Lương Đậu Khẩu, cô ta nhất định sẽ mừng rỡ đồng ý chứ?

Tần Chỉ Ái rũ mi mắt, che dấu sự ảm đạm trong lòng, cong khóe môi: “Vâng.”

“Vậy chúng ta liên lạc với bác sĩ, hỏi ông ta mang thai nên chú ý những gì...”

“Dạ.” Tần Chỉ Ái chịu không nổi, cô sợ Cố Dư Sinh tiếp tục nói đề tài này, đồng ý với hắn xong liền muốn chuyển sang đề tài khác, đúng lúc hắn và cô đi tới nơi lúc trước hắn cầm súng Tần Dương đưa bắn kẻ xấu, Tần Chỉ Ái liền mở miệng nói: “Ngày đó anh rất lợi hại.”

Sau khi nói xong, Tần Chỉ Ái mới ý thức được hình như mình vừa đâm vào vết thương lòng của hắn.

Sao cô lại gặp đến nỗi ngốc như vậy, chẳng phải lại gọi lên giấc mộng hắn không thể thực hiện được kia sao?

Tần Chỉ Ái theo bản năng quay đầu nhìn Cố Dư Sinh, quả nhiên như cô dự đoán, hắn đang nhìn ô cửa sổ mà hắn đã ẩn nấu ngày đó.

Tần Chỉ Ái lại đau lòng xin lỗi: “Xin lỗi, đáng lý em không nên nói điều này.”

Cố Dư Sinh hoàn hồn, lại nhìn Tần Chỉ Ái cười cười: “Không có gì.” Hắn nắm tay cô, đi đến bậc thang.

Dù Cố Dư Sinh đã nói không có gì nhưng Tần Chỉ Ái vẫn nhìn hắn vài lần, xác định hắn không buồn, cô mới yên lòng.

Có thể là vì nói chuyện lúc hấn nỏ sủng, Tần Chỉ Ái lại buồn, nhớ lại lúc hấn say rượu.

Cô cũng sắp rời đi, không biết Lương Đậu Khẩu khi trở lại có thể chăm sóc tốt cho hấn không, có làm một người bạn tâm giao tốt của hấn không.

Tần Chỉ Ái biết không lâu nữa cô và hấn sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì, nhưng cô vẫn quản chuyện không đâu nói: “Cố Dư Sinh.”

“Hả?”

“Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, sau này anh hút ít một chút, dù tâm tình không tốt, cũng phải hút ít một chút... Bỏ thuốc luôn thì càng tốt.”

Cô đang quan tâm hấn sao? Cố Dư Sinh nhếch môi nói: “Ừ, được.”

“Còn nữa, đừng uống nhiều rượu như vậy nữa, đặc biệt là vừa uống rượu vừa lái xe rất dễ gặp sự cố đó.”

Những câu nói này kỳ thật Lục Bán Thành cũng đã từng nói qua nhưng mà nghe xong hấn thấy thật sự rất phiền, nhưng mà lúc này, từ miệng của Tần Chỉ Ái nói ra, hấn lại có cảm giác vừa êm tai lại vừa ấm áp.

Cố Dư Sinh quay đầu, nhìn Tần Chỉ Ái cười cười, không chút do dự đồng ý: “Được.”

Trước đây vừa mới vào biệt thự cô đã khát vọng nhìn thấy nụ cười của hấn biết bao, giống như nụ cười lúc nhỏ hấn đã cười với cô.

Nhưng hấn vẫn cứ phẫn nộ, tức giận, căm ghét,... Giờ hấn nở nụ cười, lại là lúc cô sắp phải rời đi rồi.

Tần Chỉ Ái cực kỳ đau lòng, cô nhanh chóng cúi đầu, cười cười, sau đó nhìn bốn phía một chút, chỉ vào quang trường không xa trước mặt, bỗng nhiên nói: “Cố Dư Sinh, em hát cho anh nghe một bài nha?”

Cố Dư Sinh không ngờ cô lại nói như vậy, lại mang theo chờ mong mở

miệng nói: “Được.”

Nhìn thấy hấn đồng ý, Tần Chỉ Ái lập tức nắm tay hấn, đi vào quảng trường.

Trước tiên cô chỉ vào một chiếc ghế dựa để hấn ngồi xuống, sau đó cầm điện thoại di động đi đến giữa quảng trường, tìm nhạc đệm, chuẩn bị bắt đầu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 334: “Đích” (4)

Âm thanh nhu hòa êm tai vang dội toàn bộ quảng trường.

Qua ba mươi giây, Tần Chỉ Ái đã mở miệng, giọng hát mềm mại êm ái phối hợp với nhạc, từ từ lan ra bốn phía.

“Quay lại điểm khởi đầu, còn nhớ đó là một ngày mưa, anh ôm chặt lấy em, nói anh sẽ ở bên cạnh em đến suốt cuộc đời, lời hứa ấy vẫn không ngăn nổi thời gian, trong nháy mắt chạy về đích.

Tám năm trước, hắn không cần làm gì hết đã có thể xông vào thế giới của cô.

Tám năm trước hắn lỡ hẹn hai lần, cô cho rằng lúc họ đã đến đích.

“Không cách nào đối diện với lừa dối của anh, em thấy anh hôn cô ấy, thế giới của em mỗi ngày đều vì anh mà thay đổi, anh không nhận ra, em nguyện trả giá tất cả để chúng ta chưa từng gặp nhau.”

Đây là một bài hát cô rất thích, tên là “Đích”, hai năm trước, lúc hắn vô tình gặp lại cô, hỏi “Cô là ai”, trong yến hội kia đã mở bài hát này.

Cố Dư Sinh, anh có biết không?

Bài hát này là hát để chào từ biệt anh, cũng tạm biệt tình cảm của anh dành cho em.

Em yêu anh như vậy, thích anh ròng rã tám năm, em nằm mơ cũng mong ngóng một ngày nào đó anh có thể đến gần em, ngày đó rốt cuộc cũng đã đến, nhưng anh mãi mãi không thể nào biết được em chính là Tần Chỉ Ái.

Cố Dư Sinh, anh có biết được không?

Em và anh, cuối cùng là... tình cảm sâu đậm cách mấy nhưng duyên cũng đã hết.

Đáy mắt Tần Chi Ái ngập nước, cô cầm điện thoại di động, cố gắng để mình tập trung vào âm nhạc, không để cho tình cảm của mình mất không chế.

“Em hôn anh lần cuối, anh cũng không cần nói xin lỗi, khi em mắc kẹt bên trong thế giới của anh, lúc đó mới biết tình yêu nguy hiểm tới mức nào.”

Tất cả cửa hàng hai bên đường dành cho người đi bộ đã đóng cửa, ngoài trừ ánh đèn vẫn còn sáng, chỉ còn lại ánh sáng đỏ của mấy bảng hiệu đèn neon, tia sáng không còn chói mắt như lúc còn náo nhiệt.

Bình thường đường phố cực kỳ huyền ảo, lúc yên tĩnh này lại có một buổi biểu diễn.

Mà cô gái đang biểu diễn bài hát này, đẹp đến khiến người khác rối tinh rối mù, đẹp đến ngây ngẩn người nhìn, Cố Dư Sinh ngồi trên ghế rất tập trung nhìn.

Ca từ của bài hát này rất ngắn, chỉ có vài câu hát đi hát lại mấy lần, Tần Chi Ái theo phôi nhạc, lúc hát đến lần thứ hai, Cố Dư Sinh không hiểu được tại sao đáy lòng mình lại mơ hồ đau...

Là ảo giác sao? Hắn luôn cảm thấy nụ cười kia của cô bé này giống như có một luồng bi thương.

Là do hắn nghĩ quá nhiều sao? Đáy lòng của hắn phát hoảng, sợ rằng chớp mắt một cái, cô gái kia sẽ biến mất.

“Chỉ cần qua ngày hôm nay, em sẽ yêu bản thân mình hơn một chút, trong thế giới của chúng ta sẽ không còn lời thề nào hết.”

Hát đến câu cuối cùng, âm thanh của Tần Chỉ Ái đã phát run.

Đúng vậy, chỉ cần qua được ngày hôm nay, Cố Dư Sinh vẫn được cô yêu, nhưng cũng không còn là người cô yêu nữa rồi.

Mà bên trong thế giới của cô, cũng không bao giờ nhìn thấy hắc cười, hắc giận, hắc trêu chọc, hắc chăm chú, hắc lười nhác, hắc nổi điên nữa... Tất cả của hắc...

Cô còn chưa đi, sao lại bắt đầu nhưng nhớ rồi?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 335: “Đích”(5)

Cố Dư Sinh, anh có biết không?

Tám năm sau lúc em đi đến bên cạnh anh, em đã biết kết thúc của chúng ta, nhưng vẫn phải tập trung diễn tốt vai Lương Đậu Khấu.

Bởi vì em yêu anh.

Cả đời này anh cũng sẽ không biết em từng ôm lấy hy vọng mà yêu anh bao nhiêu.

Tiếng nhạc dừng lại, toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Tần Chỉ Ái chưa chuyển động, Cố Dư Sinh chưa đứng dậy khỏi ghế.

Hai người cách nhau bảy tám mét, lẳng lặng nhìn nhau.

Không biết qua bao lâu, một cơn gió thổi tới, thổi đến mức làn váy của Tần Chỉ Ái phát ra âm thanh phàn phật, Cố Dư Sinh mới hoàn hồn, vừa vỗ tay, vừa đứng dậy.

Hai người giống như tâm linh tương thông, hần vừa đi về phía cô, cũng là lúc cô đã ổn định lại được tinh thần, bước về phía Cố Dư Sinh.

Hai người càng ngày càng gần, gần đến nỗi có thể nhìn thấy mình trong đôi mắt của đối phương, mới dừng lại.

Tần Chỉ Ái cười cười ngắc đầu, hỏi Cố Dư Sinh: “Êm tai không?”

“Êm tai.” Cố Dư Sinh nhìn đôi mắt của Tần Chỉ Ái, trả lời.

“Thích không? Tần Chỉ Ái cười càng rục rở, nhưng bầu không khí lại trở

nên quỵ đi.

Họng Cổ Dư Sinh như có cái gì đó chặn lại, tâm hoảng ý loạn một lúc lâu, mới mở miệng: “Thích.”

“Thích bao nhiêu...” Tần Chỉ Ái còn muốn hỏi câu: “Thích tới mức nào” nhưng cô chỉ nói được ba chữ, cổ họng đã đau xót, không phát ra được âm thanh nào.

Cổ Dư Sinh bỗng nhiên bắt lấy cánh tay của cô, kéo cô vào lòng.

Thân thể Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng run lên, một giây sau liền giơ tay ôm lấy cổ hắn, ngẩng đầu lên đón nhận đôi môi hắn đang hạ xuống.

Gió nổi lên.

Vù vù thổi qua.

Chai nước trên đường bị người ta bỏ lung tung bị gió thổi, ngã lung tung, tạo ra tiếng vang rầm rầm.

Hắn và cô giống như không nhận ra, ôm càng sâu, hôn càng nồng.

Mãi đến khi hắn và cô đều sắp hấp thụ hết không khí trong cơ thể của đối phương, hai người họ mới lưu luyến tách ra.

Hắn còn ôm eo cô, cô còn ôm cổ hắn.

Môi của hắn dán vào môi cô, bất ổn mở miệng: “Tiểu Phiền Toái, anh...”

Cổ Dư Sinh còn chưa nói xong, Tần Chỉ Ái đã nhón chân ngăn cản lời nói của hắn.

Cô còn chưa bao giờ chủ động hôn hắn, thân thể của hắn hơi chấn động, liền giơ tay giữ đầu cô, hôn thêm sâu sắc, thêm kịch liệt.

Tiểu Phiền Toái, em có biết suýt chút nữa anh đã nói ra lời mà anh đã tỉ mỉ chuẩn bị để cầu hôn em không?

Anh thiếu chút nữa đã nói anh yêu em.

Tình yêu thật kỳ diệu, đúng không?

Anh đã từng rất muốn em tránh xa anh, có thể xa bao nhiêu thì phải xa bấy nhiêu, nhưng bây giờ anh chỉ sợ mình không thể thiếu em, có thể giữ em bao lâu, liền phải giữ em bên cạnh mình bấy lâu, đến thiên trường địa cửu.

Anh đã từng có rất nhiều ác cảm với tình yêu, hôn nhân, gia đình, nhưng lúc này anh lại khát vọng có thể nắm giữ lấy tất cả.

Tiểu Phiền Toái, cho đến bây giờ anh mới biết, thì ra, nếu không có cuộc hôn nhân này, anh cũng chỉ yêu em mà thôi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 336: “Đích” (6)

Nghĩ nghĩ, Cố Dư Sinh càng cảm thấy kích động, lại dùng thêm sức hôn cô, bởi vì quá mạnh, cắn đau Tần Chỉ Ái, nhưng lông mi của cô cũng chỉ run rẩy một chút, lại không né tránh mà càng ôm chặt cổ Cố Dư Sinh, học theo cách của hắn, dùng toàn bộ thâm tình đáp lại hắn.

Lần này họ hôn còn lâu hơn, sâu hơn so với lần trước, giống như hận không thể hôn nhau đến suốt một đời, hôn rất lâu rất lâu, mới dùng lại.

Tần Chỉ Ái đã tiêu hao hết sức lực, dựa vào ngực Cố Dư Sinh, không nhúc nhích.

Cố Dư Sinh ôm cô, hơi thở nặng nề.

Gió càng lớn, hết trận này đến trận khác thổi qua, nhiệt độ cũng ngày một xuống thấp, Tần Chỉ Ái không nhịn được run run một hồi, Cố Dư Sinh mới tỉnh lại từ trong nụ hôn cực nóng kia, hắn cúi đầu, nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã gần hai giờ sáng, sau đó lên tiếng: “Chúng ta đi thôi.”

Nói xong, Cố Dư Sinh muốn dắt tay Tần Chỉ Ái, nhưng Tần Chỉ Ái cứ dán mặt vào ngực hắn càng chặt, trong giọng nói có chút rầu rĩ: “Chờ một chút.”

Cô nói xong, vẫn không nhịn được, rơi lệ.

Cố Dư Sinh, cũng chỉ mình em biết, em sắp rời xa anh, nhưng em phải đổi mặt.

Cố Dư Sinh, em yêu anh.

Cố Dư Sinh... tạm biệt.

Tần Chỉ Ái ổn định lại tâm tình, mới từ từ rời khỏi ngực hắn: “Đi thôi.”

Cố Dư Sinh “Ừ” một tiếng, nắm tay Tần Chỉ Ái đi về phía bãi đậu xe, bởi vì gió lớn, đi được vài bước, Cố Dư Sinh liền cởi áo khoác ra, khoác lên người Tần Chỉ Ái, sau đó buông tay cô, khoác vai cô, dùng thân mình che gió cho cô.

.....

Hai người đã đi rất xa, Lương Đậu Khẩu bước ra từ một chiếc đèn đường.

Trên mặt cô ta không có biểu hiện gì, bước chân cũng rất thong dong, cô đi đến chỗ ghé tựa lúc nãy Cố Dư Sinh ngồi đứng nhìn một chút, sau đó lại nhìn chỗ lúc nãy Tần Chỉ Ái đứng hát một chút, cuối cùng đi đến chỗ Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái hôn nhau.

Gió rất lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể thổi bay nón trên đầu cô.

Cô cũng không biết rốt cuộc mình đã đứng ở đó bao lâu, nháy mắt một cái liền đi theo con đường mà Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái từng đi qua.

Lúc sắp đến bãi đậu xe, Lương Đậu Khẩu còn nhìn thấy Cố Dư Sinh lái xe từ trong bãi đi ra.

Cô sợ bị phát hiện, liền vội vàng núp sau một thân cây.

Xe chạy không bao lâu liền ngừng lại, đầu xe đúng lúc quay về phía cô, xuyên qua kính chiếu hậu có thể nhìn thấy Cố Dư Sinh khom người, giúp Tần Chỉ Ái thắt dây an toàn, sau đó liền nâng mặt của cô, lại hôn một lúc mới lưu luyến thả ra, lần nữa đạp chân ga.

Tốc độ xe tăng nhanh, gió bên người cô gào thét thổi qua.

Trong chớp mắt đã không nhìn thấy bóng dáng chiếc xe đó đâu, Lương Đậu Khẩu giống như bị điểm huyết, đứng cạnh thân cây không nhúc nhích,

móng tay dùng lực cào vỏ cây, mãi đến khi khước móng có máu tí tách rơi trên thân cây, cô mới mơ hồ cảm thấy đau, tầm mắt đại ra, nhìn về năm đầu ngón tay chảy máu của mình.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 337: “Đích” (7)

Giống như bàn tay kia không phải là của cô vậy, Lương Đậu Khẩu hoàn toàn không thay đổi nét mặt, thậm chí còn giơ tay lên trước mặt mình, nhìn chằm chằm từng giọt máu không ngừng chảy xuống những đầu ngón tay.

Môi cong lên, mãi đến khi cả hàm răng trắng nõn lộ hết ra, cô mới phát ra tiếng cười hì hì.

Tiếng cười kia còn thâm hơn là khóc.

Cười cười, mặt Lương Đậu Khẩu lại nổi lên một tầng sương, cô như người mất hồn, vòng qua cây, bước tiến hỗn loạn đi đến bãi đậu xe.

Lương Đậu Khẩu đi ra khỏi nhà trọ của Chu Tịnh lái một chiếc xe đậu ở trong bãi, nhưng cô đi vòng bãi đậu xe mấy lần cũng không tìm thấy, đến nỗi người thu phí trong bãi nhìn thấy chướng mắt mới đến hỏi cô có cần giúp gì không, cô mới giật mình, cầm chìa khóa bấm hai lần, đi đến cạnh một chiếc xe sáng đèn.

Mở cửa xe, ngồi lên, Lương Đậu Khẩu dờ dẩn nhìn chằm chằm phía trước một lúc lâu, mới đạp chân ga, quay bánh lái về nhà, cả người vẫn thất hồn lạc phách.

Xe của cô đi rất chậm, thậm chí cô cũng không biết mình đang đi về đâu, trong đầu cô đầy áp hình ảnh Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái ở cùng nhau tối nay, hắn mua trà sữa cho cô ta, hắn nắm tay cô ta bước đi, hắn nhìn cô ta hát, hắn hôn cô ta nồng nhiệt... Nghĩ tới đây, Lương Đậu Khẩu đột nhiên đạp gấp thắng xe, dừng trên con đường lớn.

Cô dùng sức cầm tay lái, khớp xương trở nên trắng bệch, phát ra tiếng răng rắc.

Cô thở gấp, lồng ngực phập phồng, càng ngày càng gấp, cuối cùng, cô bỗng đạp chân ga, thẳng tiến về nhà Chu Tịnh.

Dừng hẳn xe, Lương Đậu Khẩu vừa lên đến lầu, còn chưa nhấn chuông cửa, cửa đã mở.

Chu Tịnh định ra khỏi cửa lại gặp cô, thở phào nhẹ nhõm, kéo cô vào nhà, đóng cửa lại, sau đó liền lo lắng hỏi: “Tiểu Khẩu, sao cậu về trễ như vậy? Cậu có biết mình đã ra ngoài tìm cậu bao nhiêu lần không?”

Lương Đậu Khẩu giống như không nhìn thấy, không nghe thấy Chu Tịnh, bỏ cánh tay của cô ra, liền đi vào phòng.

Khi đến cửa sổ sát đất, cô mới ngừng lại.

Chu Tịnh vội vàng đi tới, đứng bên cạnh cô, vừa chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Lương Đậu Khẩu liền nhỏ giọng mở miệng: “Đáng lý nên nghĩ tới chuyện này từ sớm...”

Chu Tịnh không nghe rõ, kinh ngạc hỏi: “Cái gì?”

Lương Đậu Khẩu vẫn ngoảnh mặt làm ngơ: “Có điều chỉ là do cô ta may mắn mà thôi, dù sao trước kia là tình huống khẩn cấp, ngoại trừ cô ta cũng không có ai giúp mình vượt qua cửa ải khó khăn này...”

“Cậu cảm thấy trên thế giới thật sự sẽ có lúc hai người yêu nhau sẽ gặp nhau sao? Tớ không ngờ đã nhiều năm như vậy, hấn cũng đã quên, sao bây giờ lại...”

Lương Đậu Khẩu không nhìn Chu Tịnh, tiếp tục lẩm bẩm: “...Tớ thật sự không hiểu, tớ cũng đã ở bên anh ấy lâu như vậy, qua thời gian dài như vậy, tại sao anh ấy vẫn không chú ý đến tớ? Cô ta vừa ở bên cạnh hấn một thời gian ngắn, hấn liền yêu cô ta?”

“Tiểu Khẩu, cuối cùng cậu đang thì thầm gì đó? Tớ nghe không hiểu câu nào hết?” Chu Tịnh không nhịn được cất cao giọng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 338: “Đích” (8)

“Ha ha...” Lương Đậu Khấu vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, bỗng nhiên lại cười khanh khách, cười đến âm điệu có chút lạnh: “Chu Tịnh, tớ đồng ý với cậu, cứ làm theo cách của cậu mà làm đi!”

Chu Tịnh từ nãy đến giờ vẫn chưa hiểu Tần Chỉ Ái nói gì, nhưng khi nghe đến câu nói cuối cùng của cô thì thật sự lóe sáng: “Cậu nghĩ thông rồi?”

Lương Đậu Khấu nhìn ánh đèn rải rác ngoài cửa sổ, hạ quyết tâm không lên tiếng, chỉ là kiên quyết gật đầu một cái.

Tiểu Khấu đồng ý rồi, kế hoạch của cô thành công rồi...

Chu Tịnh mừng rỡ khiến trong âm thanh của cô cũng có chút kích động: “Chúng ta hôm nay liền quay video đi.”

Lương Đậu Khấu quay đầu nhìn Chu Tịnh, sao cô ấy lại gấp gáp như vậy?

Chu Tịnh nhìn tới tầm mắt của Lương Đậu Khấu mới ý thức được biểu hiện của mình hình như quá vô tâm, vội vàng bình tĩnh lại: “Phải quay xong video trước khi Cố Dư Sinh cầu hôn với con bé nghèo kiết xác kia, nếu không một khi Cố Dư Sinh đã cưới con bé đó, công sức của chúng ta chỉ giống như công giã tràng mà thôi.”

“Ừ”, Lương Đậu Khấu đồng ý đáp một tiếng, lại nghĩ đến một vấn đề nan giải, hỏi: “Chỉ là chúng ta làm sao video mới có thể đến được tay của Cố Dư Sinh?”

“Cậu ngốc à? Đương nhiên là thông qua người mà cậu ghét nhất kia...”

Chu Tịnh nói.

Hầu như chưa hề tốn thời gian suy nghĩ Lương Đậu Khẩu liền thốt lên ba chữ: “Tuồng Tiêm Tiêm.”

Sau đó cô lại gật nhẹ đầu hai lần, tiếp tục mở miệng: “Đúng vậy, cô ấy là thích hợp nhất, bởi vì cô ta lúc nào cũng muốn làm khó chúng ta!”

Bởi vì vừa hết bệnh, lại theo dõi Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái đến nửa đêm, Lương Đậu Khẩu cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, cực kỳ uể oải, cô không chờ Chu Tịnh nói, đã lên tiếng: “Tôi mệt quá, ngủ trước đây.”

Nói xong liền quay người đi về phòng khách.

Cô đi còn chưa được hai mét, Chu Tịnh đứng sát cửa sổ bỗng nhiên hô to tên của cô: “Tiểu Khẩu.”

Lương Đậu Khẩu ngừng bước, lại không quay đầu lại.

Chu Tịnh xuyên qua kính cửa sổ nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trên đó, nhìn bóng lưng của Lương Đậu Khẩu một chút, mới từ từ quay người, nói với cô: “Tiểu Khẩu, tuy lần này kế hoạch của mình rất tàn nhẫn nhưng cậu phải tin tưởng mình, mình đều muốn tốt cho cậu.”

Lương Đậu Khẩu quay đầu, cho Chu Tịnh một nụ cười: “Tớ biết.”

Chu Tịnh nhìn thấy cô cười như vậy, nhất thời quyết tâm tăng cao, cười nói: “Ngủ ngon.”

Lương Đậu Khẩu đi vào phòng khách, đóng cửa lại, cô dán vào cửa, từ từ ngồi xuống đất, chôn mặt vào đùi, vẫn không chế để mình khóc không thành tiếng.

Từ lúc rất nhỏ, cô đã thích đến Cố gia chơi, bởi vì cô muốn quán quanh Cố Dư Sinh.

Nhưng Cố Dư Sinh rất ghét cô, không thèm nhìn tới cô, khóa trái cửa phòng ngủ của hắn.

Trong ấn tượng của cô, hắn hầu như không biết Lương Đẩu Khẩu là ai... Bởi vì cô biết hắn chín năm, có lần ở nhà Cố gia, cô không cẩn thận đụng trúng điện thoại của hắn hắn lại mở miệng nói như đúng rồi: “À, bạn ơi, thật ngại quá, phiền bạn nhắc tay lên một chút.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 339: “Đích” 9

Chín năm cô đi qua nhà cũ Cố gia cũng không ít hơn chín mươi lần, nhưng hắn lại không biết cô là ai.

Khổ sở sao?

Rất khó chịu sao? Ngày đó cô về nhà xong cũng giống như bây giờ vậy, lén khóc trong phòng một mình đến không biết trời đất.

Nhưng sau đó cô cũng không còn cảm thấy khó khăn nữa, bởi vì cô phát hiện hắn đối với đứa con gái nào cũng vậy.

Không nhớ được dung mạo, càng không nhớ tên...

Mãi đến khi hắn tốt nghiệp cấp ba, cái tên Tần Chi Ái lại là một ngoại lệ.

Đố kị sao?

Rất đố kị, nhưng không còn cách nào khác, cô chỉ có thể giấu trong lòng, sau đó ước ao mình có thể giống người con gái kia một chút.

Lúc đó cô cũng không đố kị bao lâu, Cố Dư Sinh đã đi lính, hắn và cô bé kia đã không còn liên hệ với nhau.

Cô biết đáy lòng của Cố Dư Sinh có một người con gái, cô nỗ lực để bản thân mình không chú ý chuyện đó nữa, vẫn toàn tâm toàn ý chờ hắn, đến một ngày hắn bị thương trong quân ngũ, quên đi sự tồn tại của cô gái đó.

Mặc dù hắn không chú ý đến cô nhưng cô vẫn rất vui mừng, rất vui mừng.

Cô vào giới nghệ sĩ làm diễn viên, khuôn mặt của cô không xấu, nhưng

lúc tìm kiếm khuôn mặt để phẫu thuật thẩm mỹ, cô bỗng nhiên nghĩ đến Cố Dư Sinh đã từng thích Tần Chỉ Ái.

Cô ngây thơ cho rằng có thể vì vậy hần đã chú ý tới Tần Chỉ Ái, cô cũng có thể biến thành Tần Chỉ Ái, không chừng hần sẽ thật sự chú ý tới cô.

Nhưng mà cô đã thất bại, mãi đến khi cô gặp Chu Tịnh.

Cho dù Cố Dư Sinh chưa từng yêu cô, nhưng Chu Tịnh cũng có cách để giúp cô vào làm cháu dâu nhà họ Cố.

Cho nên cô thật sự rất biết ơn Chu Tịnh, nếu không có Chu Tịnh, cả đời này cô và Cố Dư Sinh mãi mãi cũng chỉ là hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau.

Nhưng thế sự vô thường, lại có biến cố.

Lịch sử lại lặp lại, trong lòng của hần lại xuất hiện một người phụ nữ khác, hơn nữa còn mãnh liệt hơn so với 8 năm trước.

Tuy rằng Chu Tịnh giúp cô, nhưng cô vẫn rất đau lòng... so với thân phận Cố phu nhân, tất nhiên cô còn muốn có được Cố Dư Sinh... Nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác, cô hiểu rõ hơn Chu Tịnh nhiều, Cố Dư Sinh thích Tần Chỉ Ái chính là trong huyết mạch, trong tiềm thức của hần, nếu như cô đổi lại, hần nhất định sẽ phát hiện, cô cũng không muốn mất đi hần, cũng chỉ có thể mạo hiểm một lần.

-

Cố Dư Sinh lái xe được nửa đường, nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Tần Chỉ Ái đã mệt mỏi mà dựa vào cửa kính xe, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Rõ ràng đêm nay bầu không khí rất tốt đẹp, nhưng không biết tại sao hần luôn cảm thấy là lạ, đặc biệt là lúc Tần Chỉ Ái hát xong, rõ ràng là cười với hần rất xán lạn, nhưng sau lưng lại giống như đang có tâm sự khác.

Giống như lúc này, cô đã nhắm mắt ngủ thiếp đi, thực tế lại không ngủ, biểu hiện trên mặt cô rất bình tĩnh, nhưng hần lại cảm thấy có một cơn sóng ngầm rất không bình thường.

Tâm tình của cô không tốt? Hay là có chuyện gì đâu hần?

Cô Dư Sinh vừa lái xe vừa đánh giá Tần Chỉ Ái, đến giao lộ, chờ đèn đỏ, hần lại không nhịn được lên tiếng: “Tiểu Phiền Toái?”

“Dạ?” sau khi Tần Chỉ Ái đáp xong, mới mở mắt ra.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 340: “Đích”

Ánh mắt đen kịt của cô bình tĩnh xuất hiện, nhưng khóe mắt lại rất sáng, dường như đang ngậm lấy một giọt nước.

Cố Dư Sinh nhíu mày, cẩn thận nhìn một chút, có thể là mình nhìn lầm, mới hỏi: “Em... tâm trạng không tốt sao?”

Cố Dư Sinh còn chưa hỏi xong, suýt nữa đã khiến Tần Chỉ Ái rơi nước mắt.

“Không có a...” cô lắc đầu hai cái, liền cúi đầu, hỏi Cố Dư Sinh: “Sao tự nhiên anh lại hỏi vậy?”

Nói xong, cô liền mở mắt cười với Cố Dư Sinh, vẫn xán lạn như cũ, thành một hình bán nguyệt hoàn hảo: “Hôm nay em rất vui nha!!”

Cô không cho hắn chỗ để chen vào, nhìn thấy đèn xanh trước mắt, lại giục hắn một câu: “Đèn xanh rồi, anh lái xe đi đi!”

Cố Dư Sinh không nói nữa, đạp ga, từ từ tăng tốc.

Hắn không phải là người ngu ngốc, tuy rằng biểu hiện của cô vô cùng hoàn hảo nhưng lúc cô cười khóe môi cứng ngắt, lông mày cũng tỏa ra sự đau khổ, hắn đã nhìn thấy.

Cô thật sự không vui, nhưng vì sao cô lại không vui chứ?

Cô che giấu trước mặt hắn như vậy, hắn là không muốn cho hắn biết... hắn hỏi rồi nhưng cô cũng chỉ kiếm cớ lấp liếm cho qua.

Cố Dư Sinh mím môi một hồi, nhìn qua kính chiếu hậu, đúng lúc thấy

trên đường có một cửa hàng tiện lợi, bỗng dưng hấn nảy ra một ý, liền dừng xe ở ven đường.

“Sao vậy ạ?” Tần Chỉ Ái nghi ngờ hỏi.

Cố Dư Sinh không lên tiếng, tháo dây an toàn, liền xuống xe, sau đó mới vòng qua đầu xe đi đến chỗ cô ngồi, giúp cô tháo dây an toàn, ra hiệu cho cô xuống xe.

Tần Chỉ Ái chân chừ trong chốc lát, không hiểu sao mình lại chui ra khỏi xe.

Cố Dư Sinh đóng cửa xe, nắm tay Tần Chỉ Ái đi đến cửa hàng, sau đó đó dừng lại dưới một ánh đèn đường, dẫn dò Tần Chỉ Ái đứng chờ hấn rồi đi vào cửa hàng một mình.

Cố Dư Sinh đi vào cửa hàng rất nhanh, sau đó quay ra, trong tay cầm hai cây bút, hấn đứng trước mặt Tần Chỉ Ái đưa cho cô một cây, sau đó lại rút từ túi tiền ra hai tờ một trăm đồng màu đỏ, cũng đưa cho Tần Chỉ Ái một tờ.

Tần Chỉ Ái không hiểu Cố Dư Sinh đang làm gì, cô một tay cầm tiền một tay cầm bút hỏi: “Anh đưa em mấy cái này làm gì?”

Cố Dư Sinh không trả lời câu hỏi của Tần Chỉ Ái, ngược lại lại hỏi cô: “Em chưa chơi trò này sao?”

Tần Chỉ Ái không lên tiếng, chờ Cố Dư Sinh nói tiếp.

Cố Dư Sinh như đang nhớ lại cách chơi trò kia, qua khoảng nửa phút, mới nói: “Đem những lời em muốn nói viết lên tờ tiền này, sau đó dùng tờ giấy này mua đồ, để tờ tiền này luân chuyển, những người cầm đến tờ tiền này có thể nhìn thấy những suy nghĩ trong đáy lòng của em.”

Thật là một trò chơi lãng mạn, chỉ là... Tần Chỉ Ái than thở xong lại hỏi một câu sát phong cảnh: “Được không?”

“Không thử sao biết?” Cố Dư Sinh nói xong liền quay lưng đặt tờ tiền lên cột đèn, cầm bút viết trước.

Sau khi viết xong, hắn quay người cổ vũ Tần Chỉ Ái: “Em cũng mau đến viết đi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 341: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (1)

Tần Chỉ Ái do dự không quyết.

Tần Chỉ Ái kéo tay Tần Chỉ Ái đến trước cột đèn, hất mắt nhìn ý bảo cô thử xem sau đó đi xa một chút, quay lưng về phía cô.

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm bóng lưng của Cố Dư Sinh vài giây, cầm bút lên, nhanh chóng viết lên tờ tiền một hàng chữ.

Cô vừa đóng nắp bút, Cố Dư Sinh nghe thấy liền nghiêng đầu: “Xong rồi?”

“Dạ.” Tần Chỉ Ái nhẹ giọng gấp tờ tiền lại.

Cố Dư Sinh đi đến trước mặt cô lần nữa, giơ tay chỉ những cửa hàng tiện lợi còn sáng đèn: “Em chọn một cửa hàng đi.”

Tần Chỉ Ái nhìn một chút.

Cố Dư Sinh cúi đầu liếc mắt nhìn tờ tiền giấy, trên đó có vài chữ rỗng bay phượng múa, đặc biệt bắt mắt.

Tiểu Phiền Toái, anh thích em.

Đột nhiên lúc này hắn lại nhớ đến những lời Lục Bán Thành nói với hắn, không hiểu sao lúc hắn đặt bút xuống lại muốn viết những chữ này.

Thế giới rộng lớn như vậy, tờ tiền này cũng sẽ bay từ túi người này sang túi người khác, một năm, năm năm, mười năm... Thậm chí năm mươi năm sau, có khi nào tờ tiền này lại đến tay cô không, cũng có thể mãi mãi cũng không đến tay cô.

Nhưng một trò chơi lãng mạn như vậy, hấn muốn thử chơi cùng cô một chút.

Đợi đến một ngày nào đó cô có thể cầm tờ tiền này trên tay, cô nhất định sẽ nhớ đến lúc này, khi đó có phải cô sẽ rất cảm động không?

Cố Dư Sinh nghĩ tới đây, mặt mũi lại hiện ra nét ôn hòa.

“Tiền sinh, tổng cộng 15 đồng.” Cô thu ngân nói lần thứ hai rồi, hấn mới nghe thấy.

Cố Dư Sinh vội vàng đưa tiền.

.....

Về đến nhà đã là gần ba giờ.

Tần Chỉ Ái tắm xong trốn trong phòng tắm cũng không trang điểm lại, sau khi ra ngoài liền tắt đèn lớn, mới leo lên giường, Cố Dư Sinh đã nằm trên giường từ lâu, thấy cô nằm xuống liền trở mình nằm lên người cô.

Có lẽ là do nụ hôn lúc nãy ở quảng trường vẫn còn chút dư âm, lúc này nhiệt độ trong cơ thể hấn vẫn còn chưa tiêu tan, động tác của hấn rất gấp gáp, cũng không chờ cô hoàn toàn thích ứng đã chiếm lấy thân thể của cô.

Hấn quán lấy cô một lúc lâu, sau khi kết thúc, hấn cũng không sốt ruột rời đi mà tiếp tục để trong cơ thể cô, cảm thụ nhiệt độ cơ thể cô.

Hơi thở ồ ồ của hấn dần dần lắng lại, lại lưu luyến không rời chiếm lấy môi cô, ôm eo cô, trở mình, thay đổi tư thế, tiếp tục liên tục bắt tận, triền miên không dứt.

Sau khi kết thúc, Tần Chỉ Ái mệt đến ngủ say.

Cố Dư Sinh nằm dưới người cô, cảm nhận được hơi thở đều đặn của cô xong, hấn mới nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó lặng lẽ vén chăn lên, đứng dậy đi đến phòng thay đồ, thay một bộ đồ thể dục, sau đó lại ra ngoài,

Cô Dư Sinh rón rén cầm bóp tiền, liền mở cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng xuống lầu, đi tới gara.

Cô Dư Sinh sợ làm người đang ngủ say trong biệt thự thức giấc, khởi động xe rất chậm, vừa ra khỏi cửa lớn biệt thự hẳn mới dám tăng tốc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 342: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (2)

Mười phút sau, hắn đã đến trước cửa hàng tiện lợi lúc này.

Cố Dư Sinh xuống xe, đi thẳng đến cửa hàng tiện lợi mà Tần Chỉ Ái đã chọn.

Qua khoảng một thời gian dài như vậy cũng không có khách, nhìn xuyên qua cửa kính, Cố Dư Sinh liền nhìn thấy nhân viên thu ngân nằm nhoài trên quầy thu ngân buồn ngủ.

Hắn đẩy cửa vào, khiến loa phát ra âm thanh: “Chào mừng quý khách.”, nhân viên thu ngân bị đánh thức, liền ngược lên nhìn Cố Dư Sinh, đôi mắt hắn sáng ngời, sau đó liền nuốt một ngụm nước bọt, lễ phép nói: “Chào mừng quý khách.”

Cố Dư Sinh từ từ đi đến quầy thu ngân.

Nhân viên thu ngân nghĩ rằng hắn cần mình giúp, đại loại là có thứ này thứ kia không, nên lại dùng giọng nói trong trẻo mở miệng: “Tiên sinh, tôi có thể giúp gì được cho ngài?”

Cố Dư Sinh vẫn không phản ứng, hắn móc tiền trong bóp ra, lấy ra một xấp tiền, đặt trên quầy thu ngân, sau đó mở miệng: “Tôi nay ngoài cô ra còn nhân viên thu ngân nào khác nữa không?”

Nhân viên đó vội vàng lắc đầu.

“Vậy có thể làm phiền cô...” Cố Dư Sinh vừa nói, vừa để tiền trong bóp lên bàn, sau đó lại sợ người kia nghĩ hắn là lừa đảo, lại đưa tiền đến trước mặt nhân viên kia, nói tiếp: “...Đêm nay thu được những tờ 100 tệ nào có chữ viết thì cô có thể đưa cho tôi xem một chút không?”

Sau khi nói xong, hắn lại cầm những tờ tiền trên bàn chiêm nghiệm, sau đó lại bổ sung một câu: ‘Đây là thù lao của cô.’

Nhân viên thu ngân đó sáng con mắt lên, cô không chút do dự liền kéo kết tiền ra, đem những tờ giấy bạc 100 tệ tìm từng tờ.

Nhân viên cầm trong tay khoảng hai mươi tờ 100 tệ, tìm một hồi mới tìm thấy hai tờ có chữ viết trên đó.

Tờ thứ nhất là quảng cáo.

Tờ thứ hai, dùng bút bi màu đỏ để viết, hình như là tên người.

Hắn mua hai cây bút màu đen mà... Cố Dư Sinh lật qua lật lại hai tờ tiền một lần, liền ngẩng đầu lên: “Không còn tờ nào nữa sao?”

“Không còn ạ.” Nhân viên thu ngân lắc lắc đầu, nhìn những tờ giấy tiền hắn để trên bàn, nghĩ số tiền tối nay cô thu được còn chưa lớn bằng số tiền hắn để trên bàn, nên không lo lắng gì mà đưa hết sấp tiền mệnh giá 100 tệ cho hắn: “Không tin ngài tự mình xem đi.”

Cố Dư Sinh không từ chối, nhận lấy, lật những tờ giấy màu đỏ kia qua một lần, mỗi tờ đều giống như lời nhân viên kia nói, không có một vết mực nào.

Không đúng a, rõ ràng hắn đã chính mắt nhìn thấy Tiểu Phiền Toái đi vào cửa hàng tiện lợi này mà, lúc tính tiền đưa tờ tiền màu đỏ... Sao lại không có tờ tiền kia?

Lẽ nào cô không có viết gì trên chữ, hoặc là khi viết xong rồi cũng không dùng tờ tiền đó để mua đồ?

“Tiên sinh, xin hỏi có vấn đề gì không?” Nhân viên kia thấy Cố Dư Sinh còn đang cầm cọc tiền, lại nhìn vào hư không không nhúc nhích, cô không nhịn được liền hỏi.

Cố Dư Sinh hoàn hồn, đưa lại tiền cho nhân viên thu ngân, nói Cảm ơn một tiếng, sau đó quay người đi đến cửa, lúc chuẩn bị kéo cửa ra, Cố Dư Sinh lại quay đầu hỏi: “Tất cả những tờ 100 tệ thu được tối nay đều ở trong này sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 343: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (3)

Nhân viên phục vụ liền đưa tiền trả lại về kết thu ngân, có chút lúng túng trả lời: “Đúng vậy, tiên sinh.”

Cố Dư Sinh không nói gì, lúc đi ra khỏi cửa hàng, mới khẽ vuốt cằm một hồi, sau đó kéo cửa ra, cất bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Trở lại xe, Cố Dư Sinh không nhanh chóng lên xe mà dựa nửa đầu vào xe, hẩn sờ trong túi một điều thuốc, châm lửa xong, vừa đưa đến bên môi, trong đầu lại văng vẳng câu nói của Tần Chỉ Ái: “Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, anh hút ít lại một chút, dù tâm tình không tốt đi chăng nữa cũng đừng hút nhiều quá, bỏ được thì càng tốt.”

Động tác của Cố Dư Sinh liền dừng lại, cuối cùng lại buông thông tay xuống.

Hẩn về nhà không về lại ghé qua chỗ này là vì muốn dẫn cô xuống chơi trò này, ngoại trừ việc muốn làm một chút chuyện lãng mạn, nhưng việc quan trọng hơn là hẩn còn thật sự muốn biết cô đang có tâm sự gì.

Không nghĩ tới cô cũng không để lại bất cứ dấu vết gì...

Gió rất lớn, Cố Dư Sinh đứng đến khi thuốc cháy đến đầu lọc mới cảm nhận được chút nóng, lúc này hẩn mới dập thuốc, vứt vào thùng rác rồi mới lên xe trở về nhà.

Lúc hẩn rời đi như vậy, cô bé ở nhà còn đang chìm trong giấc ngủ.

Cố Dư Sinh rón rén bò lên giường, nằm bên cạnh cô, nghe tiếng hít thở của cô, nhìn chăm chăm trần nhà một lúc lâu mới từ từ nhắm mắt lại.

Trước đây không yêu cô, hắn không quan tâm đến cảm xúc của cô nhiều như vậy.

Sau khi yêu cô, hắn sẽ vui vẻ vì nụ cười của cô, cũng sẽ bị thương vì khổ sở của cô.

Tuy rằng rất đáng tiếc, không biết vì sao cô lại không vui nhưng hắn hy vọng đêm hắn cầu hôn cô, những chuyện không vui kia cũng sẽ biến mất, hy vọng vào một tương lai tươi sáng, lúc đó cô có thể mạnh dạn dựa vào hắn, thẳng thắn chia sẻ những vui buồn mừng giận với hắn.

-

Hôm nay, Tưởng Tiêm Tiêm đi thăm mỹ viện chăm sóc hằng tháng.

Thăm mỹ viện ở tầng 9 trung tâm thương mại, lầu tám chính là một nhà hàng.

Bên trong thăm mỹ viện đốt tinh dầu, phối hợp với lực massage của nhân viên khiến cả người Tưởng Tiêm Tiêm đều thả lỏng, trước khi đi ra ngoài cô vừa mới ngủ dậy, bây giờ lại cảm thấy buồn ngủ nữa.

Lúc tỉnh lại, nhân viên nói là đã làm xong, người đó cầm một cái chăn mỏng đắp lên người cô, nhìn thấy cô mở mắt liền cười cợt, âm thanh rất dịu dàng: “Cô nghỉ ngơi một chút, tôi chuẩn bị tổ yến cho cô rồi, nhớ uống lúc còn nóng.”

Tưởng Tiêm Tiêm nhẹ giọng “Ừ” một tiếng, ra hiệu cho nhân viên đó đi ra ngoài.

Cô nhắm mắt lại, dưỡng thần một chút mới từ từ ngồi dậy bụng tổ yến lên, ăn vài miếng, liền đi vào phòng tắm trong phòng riêng, tắm rửa một chút, thay quần áo đi ra, lúc đang chuẩn bị đến quầy thu ngân tính tiền, cô lại vô tình nhìn thấy Chu Tịnh và Lương Đậu Khẩu đi qua từ bên phải.

Biểu hiện của hai người có chút lo lắng, không biết nói chuyện gì, cũng

không chú ý đến cô.

Lâu như vậy gặp lại Lương Đẩu Khấu, Tưởng Tiêm Tiêm theo bản năng cũng để tâm một chút, vì vậy không chần chừ lui vào phòng riêng lúc này của mình, mở cửa len lén nhìn Chu Tịnh và Lương Đẩu Khấu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 344: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (4)

Thăm mỹ viện rất yên tĩnh, trong hành lang không có một bóng người.

Thấy bước chân của Chu Tịnh và Lương Đậu Khẩu ngày càng gần, âm thanh nói chuyện của họ cũng rõ ràng hơn một chút.

“Nếu cô ta hẹn chúng ta ra gặp mà không lan truyền thứ đó ra ngoài thì cậu nên đi gặp cô ấy, chắc hẳn chỉ là vì tiền mà thôi, vì vậy cậu đừng vội, chúng ta gặp cô ta trước, rồi từ từ nói chuyện.”

Đây là tiếng của Chu Tịnh... Từ trong lời nói của cô ấy hình như Lương Đậu Khẩu gặp phiền toái gì đó, bị người khác bắt thóp.

“Không phải mình đã nói với cậu rồi sao, lại đi tìm một người trợ lý như vậy? không có chuyện làm lại lên quay video mình!”

Là tiếng của Lương Đậu Khẩu... trợ lý của cô quay được video... là video gì đây?

Tường Tiêm Tiêm có chút hiếu kỳ, trốn ở trong phòng dựng thẳng lỗ tai, lại càng tập trung nghe lên.

“Cô ta chính là một nữ sinh đại học vừa mới tốt nghiệp, ở trường học thành tích cũng không tệ, ai ngờ cô ta lại làm những chuyện như vậy, bất quá mình nghe người ta nói, mẹ của cô ấy hình như bị bệnh, có thể là không có tiền lo thuốc thang nên cô ấy mới giầu đồ bìm leo? Chỉ cần dùng tiền giải quyết là được rồi, cũng không có chuyện gì lớn, coi như là của đi thay người.”

Trong lời nói của Chu Tịnh có vài phần động viên.

“Cô ta hẹn gặp ở đâu?” Lương Đậu Khẩu không hài lòng, nhưng cũng chỉ nổi nóng trước mặt Chu Tịnh.

“Ngay nhà hàng dưới lầu... À, cô ấy gửi tin nhắn cho tớ, tớ đọc rồi, là phòng 302, cô ấy sắp đến rồi...”

.....

Tiếng nói của Chu Tịnh kết thúc, cô và Lương Đậu Khẩu đi qua trước cửa phòng Tường Tiêm Tiêm.

“Chúng ta xuống trước chờ cô ấy, mặc kệ thế nào hôm nay nhất định phải lấy được video kia tiêu hủy, nếu để nó truyền ra ngoài nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn thật đó...”

Tiếng bước chân của hai người họ xa dần, hình như vẫn tiếp tục nói chuyện gì đó, Tường Tiêm Tiêm nghe không rõ lắm, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng nói.

Sau khi mọi thứ yên tĩnh lại, Tường Tiêm Tiêm mới đưa tay đóng cửa, dựa vào vách tường, nghĩ đi nghĩ lại những lời nó đó mấy lần, sau đó mới hiểu rõ đầu đuôi mọi chuyện.

Trợ lý của Lương Đậu Khẩu vì mẹ bị bệnh mà cần gấp một khoảng tiền. Trong lúc tình thế cấp bách lại bắt được thóp gì đó của Lương Đậu Khẩu, sau đó quay video lại, buộc cô và Chu Tịnh phải gặp mặt nói chuyện dùng tiền để trao đổi.

Từ trong giọng nói lo lắng của Chu Tịnh, có thể thấy uy hiếp này đối với Lương Đậu Khẩu cũng không phải là nhỏ.

Lần trước cô đưa cho Cố Dư Sinh một loạt hình ảnh cô thân thiết với người đàn ông khác, hấn lại tàn nhẫn làm cô mất mặt.

Những lần gặp nhau gần nhất này lần nào gặp Lương Đậu Khẩu cô cũng thất bại, cơn giận này đúng là không thể nào nuốt trôi được, nghĩ đến trong

đầu chỉ toàn buồn bực.

Nếu cô có được video này, có khi còn tàn nhẫn cho Lương Đậu Khẩu chịu khổ, rửa được hận của mấy lần trước rồi.

Hôm qua cô còn muốn tìm Lương Đậu Khẩu rửa hận thì hôm nay Lương Đậu Khẩu lại đến trước mặt cô đăng video đó lên.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Tưởng Tiêm Tiêm sáng lên, liền nhanh chóng mở cửa chạy ra khỏi phòng, đi đến quầy thu ngân trả tiền xong liền đi thang máy xuống nhà hàng dưới lầu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 345: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (5)

Tưởng Tiêm Tiêm ở trong thang máy năm phút, cuối cùng cũng đụng phải trợ lý của Lương Đậu Khẩu.

Tuy rằng hai người gặp nhau gấp như vậy nhưng Tưởng Tiêm Tiêm chưa bao giờ nói chuyện nhiều với trợ lý của Lương Đậu Khẩu, cũng không biết nên gọi cô ấy là gì, cô ghen lời một hồi, không thể làm gì khác hơn là đưa tay cản đường của cô.

Trợ lý của Lương Đậu Khẩu dừng bước, trước tiên nhìn Tưởng Tiêm Tiêm một cái, mới lễ phép hỏi: “Xin hỏi cô có chuyện gì sao?”

Tưởng Tiêm Tiêm nhìn chung quanh một chút, cuối cùng liền chỉ vào một lối thoát hiểm hầu như không có người qua lại, mở miệng nói: “Chúng ta qua đó nói chuyện một chút được không?”

Tưởng Tiêm Tiêm sợ bị từ chối, liền tiến tới bên tai trợ lý của Lương Đậu Khẩu, âm thanh nhỏ xuống bổ sung một câu: “Tôi biết mẹ cô bị bệnh, cần một số tiền lớn, tôi có thể giúp cô.”

Trợ lý của Lương Đậu Khẩu sững sờ, như rất kinh ngạc không biết sao Tưởng Tiêm Tiêm lại biết, sau đó liền khẽ gật đầu, quay người đi về phía lối thoát hiểm.

Tưởng Tiêm Tiêm theo sát phía sau cô, đóng cửa thoát hiểm xong, cô liền dứt khoát sờ soạn trong túi một tờ chi phiếu, cầm bút ký rồi đưa cho trợ lý của Lương Đậu Khẩu.

Trợ lý nhìn số tiền trên tấm séc, lại không nhận mà nhìn vào mắt Tưởng Tiêm Tiêm, mở miệng thẳng thắn nói: “Điều kiện là gì?”

“Video” Tường Tiêm Tiêm cũng không vòng vo, nhìn thấy cô ấy hiểu ý của mình, lập tức thẳng thắn nói: “Tôi muốn lấy cuộn video có liên quan đến Lương Đậu Khẩu trong tay cô.”

Trợ lý chỉ muốn lấy một số tiền từ chỗ Lương Đậu Khẩu, cô không thật sự nghĩ hại Lương Đậu Khẩu, nên mím môi một hồi, quay đầu, tránh khỏi tầm mắt của Tường Tiêm Tiêm, nói: “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Đừng giả bộ nữa, tôi đã biết tất cả mọi chuyện rồi, chỉ cần cô đưa video cho tôi, tờ séc này sẽ lập tức thuộc về cô, dù cho cô có đưa video cho Lương Đậu Khẩu, cô ấy cũng sẽ đưa cho cô một số tiền vậy thôi, tôi cũng không có liên quan, nhưng mà...” Tường Tiêm Tiêm cố ý dừng lại một chút, sau đó lại mở miệng: “...Nếu như tôi là cô, thừa dịp có tiền thì cứ lấy, dù sao chuyện mẹ bị bệnh mới là quan trọng nhất, nếu như còn chưa lấy được tiền của Lương Đậu Khẩu mà lại làm mất video kia thì chẳng phải lại mất cả chì lẫn chài sao?”

Sau khi nói xong, Tường Tiêm Tiêm giống như trầm tư lắm vậy, nghiêng đầu chút, lại mở miệng nói: “Cô nói xem bọn họ có gạt cô ghi âm lại để báo cảnh sát bắt cô tội tống tiền không? Sau đó giam cô vào ngục?”

“Cũng có thể a...” Tường Tiêm Tiêm tán đồng mấy lần, sau đó lại cười xán lạn với trợ lý: “À đúng rồi, tôi quên tự giới thiệu với cô, tôi là Tường Tiêm Tiêm, là em họ của Lương Đậu Khẩu, có một số chuyện người ngoài không biết nhưng tôi là người trong nhà, tất nhiên là đã biết rồi...”

Trợ lý thật sự bị câu nói sau của Tường Tiêm Tiêm hù dọa, cô là em họ của Lương Đậu Khẩu, hay là cô ta chỉ nghe được tin tức gì đó nên đã chặn đầu cô, liền mở miệng nói: “Video tôi cũng có thể đưa cho cô, nhưng cô phải đưa cho tôi thêm hai trăm ngàn.”

Tường Tiêm Tiêm không chút do dự viết thêm một tờ chi phiếu khác, sau đó đưa cho trợ lý.

Trợ lý nhận được thì xác định không có vấn đề gì mới từ trong túi lấy ra

một cái đĩa đưa cho Tường Tiêm Tiêm.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 346: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (6)

Sau khi nhận được đĩa, Tưởng Tiêm Tiêm cũng không nói thêm nhiều với trợ lý, liền mở cửa thoát hiểm, đi thang máy trở về thẩm mỹ viện trên lầu.

Bởi vì là hội viên SVIP, Tưởng Tiêm Tiêm có thể vào phòng nghỉ ngơi, chọn một máy vi tính nào đó, khởi động máy, dùng cổng USB chuyển video vào điện thoại rồi mới đeo tai nghe, xem video.

Video không ngắn, khoảng chừng bảy tám phút, Tưởng Tiêm Tiêm xem được một nửa, mắt trở nên hưng phấn, nhìn đến cảnh cuối, cả người cô đều kích động đứng bật dậy.

Nhân viên phục vụ đứng cách đó không xa ngạc nhiên, đi lên tôn kính hỏi cô: “Tưởng tiểu thư, xin hỏi cô có cần giúp gì không?”

“Không có.” Tưởng Tiêm Tiêm mở tai nghe, xán lạn cười trả lời nhân viên phục vụ, vừa thu dọn đồ đạc vừa gọi cho anh trai của cô.

Anh của cô bắt máy rất nhanh: “Anh hai, xe của em đang đi bảo hành rồi, bây giờ em đang ở JM, buổi trưa anh có về nhà không? Thuận đường rước em với.”

Cô không có số điện thoại của Cố Dư Sinh, nhưng anh hai của cô thì có, cô muốn lập tức, ngay tức khắc đưa đoạn video này cho hắn xem... cô muốn xem xem Cố Dư Sinh vốn luôn che chở cho Lương Đậu Khẩu kia khi nhìn thấy video này có cảm thấy mất mặt hay không!

Chỉ cần cô muốn, Tưởng Tiêm Tiêm nhịn không được giương khóe môi.

Cố Dư Sinh quan tâm đến mặt mũi của bản thân như vậy, nếu biết mình

bị Lương Đậu Khấu đối xử như thế, Tưởng Tiêm Tiêm lại nhẹ nhàng cười ra tiếng.

“Tuởng tiểu thư, tâm tình của cô hình như rất tốt nha.” Nhân viên phục vụ hỏi chuyện lúc này lại lên tiếng.

“Ừm, cũng không tệ lắm.” Tuởng Tiêm Tiêm tự nhiên hào phóng khẳng định, tạm biệt nhân viên phục vụ rồi vừa hát vừa rời đi.

.....

Khi Tần Chỉ Ái tỉnh lại, Cố Dư Sinh đã không còn ở đó từ lâu, chắc là đã đến công ty rồi.

Quản gia còn chưa về, một mình cô ăn đơn giản vài món, đang chuẩn bị tìm chuyện để làm, liền nhìn thấy tin nhắn Cố Dư Sinh gửi tới: “Buổi tối em có rảnh không? Chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Ra ngoài ăn cơm? Tối hôm nay quản gia không ở nhà, hình như cô chưa từng tự mình làm cơm cho hắn... Tần Chỉ Ái trầm tư một lát, lại trả lời Cố Dư Sinh: “Hay là ở nhà ăn cơm đi? Quản gia không có ở nhà, em tự nấu cho anh ăn.”

Rất nhanh lại nhận được tin nhắn trả lời của Cố Dư Sinh: “Cũng được.”

Tần Chỉ Ái trả lời “Ừ” một cái, liền bắt đầu chuẩn bị cơm tối, trong đầu suy nghĩ thực đơn xong, sau đó lại ghi những nguyên liệu cần thiết vào ghi chú trong điện thoại, liền lên lầu thay đồ, cầm bóp tiền và chìa khóa xe đi tới siêu thị dưới tầng hầm của trung tâm thương mại JM.

.....

Tuởng Tiêm Tiêm chờ anh hai của cô đến nỗi khát nước, liền đến siêu thị dưới tầng hầm để mua một chai nước khoáng, lúc tính tiền lại đụng phải “Lương Đậu Khấu”.

Ồ? Không phải cô ta vừa ở trên lầu ăn cơm sao? Sao trong một khoảng thời gian ngắn lại có thể vừa thay một bộ đồ khác vừa chạy xuống đây đi siêu thị rồi?

Nghi hoặc thì nghi hoặc nhưng nghĩ đến video trong tay mình, Tưởng Tiêm Tiêm lại hoàn toàn không có ý nói chuyện dây dưa với “Lương Đậu Khấu”, trong lòng vui rạo rức quay trở về cửa trung tâm thương mại chờ anh hai.

Đợi khoảng năm phút, bên đường có một tiếng huýt sáo, Tưởng Tiêm Tiêm nhìn thấy chiếc xe quen thuộc của anh hai liền vội vàng chạy tới, sau khi ngồi trên xe thắt dây an toàn xong, vừa mới nói với anh cô: “Được rồi, đi thôi.” Liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 347: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (7)

Ồ? Sao lại là một Lương Đậu Khẩu nữa?

Không phải cô ấy ở dưới siêu thị sao?

Sự nghi ngờ còn đang hình thành trong não của Tưởng Tiêm Tiêm, cô bỗng nhiên nhận ra Lương Đậu Khẩu này chính là người cô đã nhìn thấy trên thảm mỹ viện.

Từ trong siêu thị đến lúc cô lên đây đứng đợi anh hai cũng chỉ mới có năm phút, sao cô ta lại có thể thay một bộ đồ khác chỉ trong năm phút đồng hồ ngắn ngủi?

Xe được anh của Tưởng Tiêm Tiêm khởi động, từ từ đi về phía trước, Tưởng Tiêm Tiêm đột nhiên lên tiếng: “Dừng xe.”

Tưởng Dật bị dọa một cái, tàn nhẫn đạp mạnh thắng xe, còn chưa quay đầu mắng được Tưởng Tiêm Tiêm câu nào đã thấy cô hạ kính xe, ló đầu ra nhìn chiếc xe đang đậu phía sau xe mình.

Lương Đậu Khẩu đi bên cạnh Chu Tịnh, hai người họ không nói gì với nhau, một trước một sau đi rất nhanh về phía một chiếc Audi màu đỏ.

Chu Tịnh mở cửa, Lương Đậu Khẩu khom người chuẩn bị ngồi vào xe, Tưởng Tiêm Tiêm lại đưa tay ra kéo tay của Tưởng Dật, chỉ vào kính chiếu hậu, mở miệng nói: “Anh hai, anh nhìn xem đây có phải là chị Khẩu không a?”

Lương Đậu Khẩu cứ đeo mắt kính và khẩu trang như vậy, che chắn kín mít, nhưng là người một nhà, Tưởng Dật nhìn một cái là có thể nhận ra được: “Đương nhiên là Tiểu Khẩu rồi... Em không nhận ra sao?”

Tưởng Tiêm Tiêm không nói gì nữa, nhìn chăm chăm vào chiếc Audi màu đỏ kia, cô lại nghe thấy Tưởng Dật nói: “Có phải lại muốn cùng Tiểu Khẩu gây sự không? Đều là người một nhà, em...”

“Anh hai, lái xe đi!” Tưởng Tiêm Tiêm quay đầu nở nụ cười, cắt ngang lời nhải của Tưởng Dật.

Tưởng Dật ngậm miệng lại, đạp ga lần nữa, lái xe ra đường lớn.

Lúc sắp về đến Tưởng gia, Tưởng Tiêm Tiêm nhớ tới chính sự, liền nói: “Anh hai, cho em mượn điện thoại của anh một chút.”

“Mượn điện thoại làm gì?” Tưởng Dật nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tưởng Tiêm Tiêm, quẹo vào tiểu khu.

“Anh đừng quan tâm, em mượn dùng một chút, có việc quan trọng mà.” Tưởng Tiêm Tiêm kéo kéo cánh tay Tưởng Dật, nhỏ nhỏ giọng nũng nịu.

Tưởng Dật rất yêu thương em gái, cũng không để cô cầu xin lâu như vậy, liền đồng ý: “Được rồi được rồi, nè!” Nói xong liền móc điện thoại ra đưa cho Tưởng Tiêm Tiêm.

“Cảm ơn anh hai.” Tưởng Tiêm Tiêm dẹo mồm khen Tưởng Dật hai câu, liền không chờ được nữa, mở khóa màn hình, đi vào WeChat.

Trong WeChat của Tưởng Dật toàn là bạn bè của hắn là chủ yếu, cô lục một hồi, nhìn thấy một cái tên quen thuộc: Ngô Hạo.

Ngô Hạo là người lúc còn học cấp ba là bạn của anh hai cô, là người cô đã hấp tấp dính lấy không buông.

Hình như hắn và cô đã bảy tám năm không liên lạc rồi ha.

Không biết hắn và Hứa Ôn Noãn có chia tay chưa...

Tưởng Tiêm Tiêm nghĩ, lại hiếu kỳ không biết Ngô Hạo bây giờ trông thế nào, liền bấm vào avatar của Ngô Hạo, vào trang chủ của hắn.

Còn chưa nhìn thấy nội dung, đã nhìn thấy trong album ảnh của hấn có một tấm hình hấn và Hứa Ôn Noãn hôn môi.

Nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn còn ở bên nhau?

Tưởng Tiêm Tiêm khẽ mím môi, liền mở vài bức ảnh ra xem, có hai tấm ảnh Ngô Hạo đánh golf.

Hấn còn đẹp trai hơn trong ký ức của cô rất nhiều, cao hơn nhiều, cũng có sức hấp dẫn hơn.

Tưởng Tiêm Tiêm nhìn bức ảnh đã thấy tim đập nhanh hơn rõ ràng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 348: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (8)

Những năm gần đây không phải cô chùng từng gặp người đàn ông khiến mình động lòng nhưng không người nào có thể mang lại cho cô cảm giác giống như Ngô Hạo vậy, phấn đấu quên mình, nghĩa chẳng từ nan.

“Tiêm Tiêm?” Tưởng Dật dừng xe, liếc mắt nhìn chăm chăm điện thoại của mình, thấy Tưởng Tiêm Tiêm không phản ứng, liền gọi tên của cô.

Tưởng Tiêm Tiêm vội vàng hoàn hồn, điện thoại cầm trong tay chính là muốn đem đoạn video kia chuyển qua điện thoại của anh hai rồi lại từ điện thoại của anh hai gửi cho Cố Dư Sinh, nhưng cô chỉ mới vào WeChat của Tưởng Dật, đã hạ điện thoại xuống, cần môi suy tư một lát, lại cầm lấy điện thoại của Tưởng Dật, chuyển số của Ngô Hạo qua điện thoại di động của mình.

Về đến nhà, ăn cơm xong, Tưởng Tiêm Tiêm lập tức trốn vào trong phòng của mình, cầm điện thoại di động gửi lời mời kết bạn qua cho Ngô Hạo, lại gửi kèm một tin nhắn: “Anh còn nhớ em không? Em là em gái của bạn cấp ba của anh: Tưởng Dật, em là Tưởng Tiêm Tiêm.”

Năm đó cô không ít lần làm khó dễ Hứa Ôn Noãn, bởi vì bạn thân của Hứa Ôn Noãn mà anh của cô và Cố Dư Sinh đánh nhau một lần.

Không biết Ngô Hạo có chấp nhận lời mời kết bạn của cô không...

Tưởng Tiêm Tiêm nghĩ tới đây, lại nhắn một tin: “Thật ngại quá, sở dĩ em tìm anh là vì có một chuyện rất quan trọng phải nói cho anh biết.”

Gửi tin nhắn này đi xong, qua nửa phút, Ngô Hạo đã chấp nhận lời mời kết bạn của cô.

Tường Tiêm Tiêm kích động ôm điện thoại lẫn trên giường, nhấn tin tiếp: “Chào anh.”

Ngô Hạo: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

Tường Tiêm Tiêm bỗng nhiên thay đổi chủ ý, không dùng điện thoại của anh hai để gửi video qua cho Cố Dư Sinh là bởi vì cô muốn dùng chuyện này để tiếp cận Ngô Hạo, cho nên cô cắn cắn ngón tay, ngoẹo cổ, nghĩ bụng gõ một bản nháp trước, sau đó hấn gõ vào tin nhắn: “Bỗng nhiên mạo muội tìm anh là bởi vì em có chuyện gấp, cần nói cho anh Sinh biết, nhưng em gọi cho anh Bán Thành, anh ấy cũng không trả lời nên em không còn cách nào khác là phải tìm anh.”

“Ừm” Ngô Hạo chỉ trả lời một chữ, sau đó liền cho cô số điện thoại của Cố Dư Sinh, sau đó không nói gì nữa.

Hấn là để cô tự mình đi tìm Cố Dư Sinh?

Nhưng người cô muốn nói chuyện là hấn mà... Tường Tiêm Tiêm nghĩ nửa phút, mới thành thật nói cho Ngô Hạo biết: “Em biết WeChat của anh Sinh nhưng anh ấy lại không đề ý đến em.”

Tường Tiêm Tiêm không cho Ngô Hạo trả lời tin nhắn này, liền gửi video qua: “Video này là em dùng một số tiền lớn để chặn không cho nó lan truyền ra ngoài, em nghĩ anh ấy cần phải biết, anh xem xong sẽ hiểu.

Qua khoảng năm phút, Ngô Hạo trả lời: “Video này cô lấy được ở đâu?”

“Là mua từ trợ lý của chị Khấu.” Tường Tiêm Tiêm thành thật trả lời.

“Tôi biết rồi, cảm ơn cô, tôi sẽ chuyển qua cho anh Sinh.”

“Ừ.” Tường Tiêm Tiêm gửi qua một chữ này xong, cảm thấy có chút xa cách, lại bỏ thêm một icon mặt cười, lại thêm hai chữ: “Tạm biệt.”

“88” *

*Trong tiếng Trung, 88 phát âm gần như Bye Bye.

Tưởng Tiêm Tiêm nhìn chăm chăm hai con số của Ngô Hạo gửi qua, có chút ngọt ngào, có chút thất thoát.

Cô có rất nhiều chuyện muốn nói với hắn, nhưng... hình như hắn lại hoàn toàn không có ý muốn nói chuyện với cô.

Nếu cô có thêm một tin tức quan trọng nào đó, có phải cô sẽ lại có thể tiếp cận hắn hay không...

Tin tức quan trọng?

Tưởng Tiêm Tiêm cau mày, vắt óc suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên liên nghĩ đến chuyện mình ở JM vô tình gặp hai Lương Đậu Khẩu mặc hai bộ quần áo không giống nhau...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 349: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (9)

Người cô nhìn thấy dưới siêu thị kia chính xác là Lương Đậu Khẩu.

Người cô nhìn thấy ở trước cửa siêu thị chắc chắn cũng là Lương Đậu Khẩu.

Nhưng một Lương Đậu Khẩu trong thời gian ngắn như vậy sao lại có thể xuất hiện ở hai nơi khác nhau với hai bộ quần áo khác nhau?

Chẳng lẽ... có hai Lương Đậu Khẩu?

Tưởng Tiêm Tiêm bị ý tưởng trong đầu mình làm cho sợ hết cả hồn, sau đó lại cảm thấy chỉ có ý nghĩ này mới có thể giải thích chính xác được.

Nếu như suy đoán của cô là đúng thì nói cách khác, hai người Lương Đậu Khẩu hôm nay cô gặp, một người là thật, một người là giả.

Là ai đang mạo danh Lương Đậu Khẩu? Lương Đậu Khẩu là vợ của Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh là bạn của Ngô Hạo... nếu cô có thể biết thêm chút gì, lại có thể tìm ra một cái cớ để nói chuyện với Ngô Hạo rồi.

Nghĩ tới đây, đáy mắt Tưởng Tiêm Tiêm lại sáng lên, liền cắn móng tay suy nghĩ xem tiếp theo mình phải làm sao, mới có thể tìm ra toàn bộ sự thật của Lương Đậu Khẩu, đồng thời phân biệt được thật giả.

.....

Cùng lúc đó Chu Tịnh đang ngồi trên chiếc Audi màu đỏ, tâm tình thật tốt, mở đài phát thanh, thỉnh thoảng hừ theo tiếng nhạc du dương.

Lương Đậu Khẩu ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, lại

không có chút vui vẻ nào dù kế hoạch đã thành công.

Đúng, không sai, cô quá hiểu rõ Tường Tiêm Tiêm, biết hôm nay cô ta sẽ đến thăm mỹ viện, vì vậy từ sớm cô và Chu Tịnh đã chờ trước ở đó, diễn một màn kịch.

Đương nhiên trợ lý cũng là do cô và Chu Tịnh đã sắp xếp từ trước, cho dù Tường Tiêm Tiêm không đưa thêm 200 ngàn cho cô ấy, trợ lý cũng sẽ đưa video cho cô.

Làm gì có những người nói những chuyện như vậy mà lại ra hành lang đứng nói chứ, bất quá là muốn Tường Tiêm Tiêm nghe được mà thôi.

Chỉ tiếc Tường Tiêm Tiêm vì muốn đấu đá với cô mà không hề nghĩ đến kẻ hở này.

.....

Tần Chỉ Ái mua thức ăn về xong, nguyên liệu cũng không nhiều, nhưng cô chọn rất tỉ mỉ nên cũng phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ để sắp xếp.

Người mua xếp hàng không đông, qua khoảng hai phút là đến lượt cô rồi.

Thu ngân nói từng cái, lại báo tổng tiền cô phải trả.

Tần Chỉ Ái mở túi, nhìn thấy một góc bên trong túi có một tờ tiền 100 tệ nằm yên lặng, đầu ngón tay cô hơi dừng lại, cuối cùng lại rút ra một chiếc thẻ ngân hàng, đưa cho nhân viên thu ngân.

Cô thanh toán xong, nhận túi đồ, sau đó đi thang máy xuống bãi xe dưới tầng hầm.

Cô ngồi lại trên xe, không nhanh chóng khởi động xe mà lại lấy thẻ ngân hàng nhét lại vào bóp tiền trước, sau đó cầm lấy tờ 100 tệ kia.

Cô nhẹ nhàng mở ra, trên đó có một dòng chữ thẳng hàng rõ ràng đập vào

mắt cô.

“Cố Dư Sinh, em là Tần Chỉ Ái, là Tần Chỉ Ái đã yêu anh tám năm.”

Cố Dư Sinh, anh có biết không?

Trò chơi lúc hai giờ sáng kia, là em dùng thân phận Tần Chỉ Ái để viết nên những lời này.

Tha thứ cho em, chỉ có mấy lời, nhưng em lại phải dùng phương thức này để nói với anh.

Lúc em còn trẻ, vì quá nhu nhược nên không thể nói ra câu: “Em thích anh.”

Lúc em ở bên anh, em lại không có tư cách để nói những lời này, chỉ có thể len lén viết những tâm sự này, lại càng không dám để cho cả thế giới biết.

Em yêu anh, tất cả trong em chỉ có một bí mật.

Trong thế giới của anh, em chẳng là gì cả, nhưng trong thế giới của em, anh là tất cả.

Từ nay về sau, khi nghĩ đến ba chữ “Cố Dư Sinh” này, em đều sẽ cảm thấy rất khổ sở.

Tần Chỉ Ái cup mắt, cất tiền cẩn thận, sau đó khởi động xe, trở về nhà.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 350: Cố Dư Sinh, Em Là Tần Chỉ Ái (10)

12 giờ trưa, Lục Bán Thành đến sân bay quốc tế Bắc Kinh.

Hắn bay một chuyến bay 13 tiếng, cũng không dám về nhà tắm lấy hơi mà ngoắc xe đi thẳng đến Cố thị, đưa chiếc nhẫn kim cương hoàn mỹ vừa mới ra lò trao tận tay Cố Dư Sinh.

Lúc Lục Bán Thành đến nơi, Cố Dư Sinh đang có một cuộc họp online với đối tác nước ngoài.

Hắn vừa nghe tiếng mở cửa đã định nói ba chữ “Đi ra ngoài.” Nhưng nhìn thấy Lục Bán Thành cũng không dám mở miệng, quay về người trong video nói câu: “Xin lỗi, chờ tôi một chút.” Liền tắt webcam và âm thanh, nhanh chóng đứng dậy đi về phía Lục Bán Thành.

Hắn còn chưa chờ Lục Bán Thành mở miệng, đã hỏi: “Đồ đâu?”

Lục Bán Thành từ trong túi lấy ra một chiếc hộp gấm màu đỏ, đưa cho Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nhận lấy liền mở hộp ra, nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương nằm yên tĩnh bên trong, giống y như thiết kế ngày hôm đó hắn vẽ, có điều, đồ vật thật lại kinh diễm cao quý hơn so với bản vẽ bằng bút bi của hắn rất nhiều.

Nhẫn kim cương hồng, được cắt thành một hình trái tim hoàn hảo, dưới ánh đèn phản chiếu một ánh sáng lấp lánh xa xỉ hoàn mỹ.

Chỉ nhìn một cái, Cố Dư Sinh liền cảm thấy hài lòng, hắn thấp giọng nói với Lục Bán Thành: “Cảm ơn.” Sau đó liền để nhẫn kim cương xuống bàn làm việc.

Lục Bán Thành rời đi xong, Cố Dư Sinh lại tiếp tục mở video họp, nhấn kim cương để bên cạnh máy tính, hắn lại nhìn đến một lần, từ trước đến giờ hắn luôn rất tập trung làm việc nhưng lần này hắn lại không khống chế được mà thất thần.

Hắn chỉ muốn lần cầu hôn duy nhất trong cuộc đời này làm lãng mạn hơn, kinh ngạc hơn bất cứ người đàn ông nào trên thế giới này.

Hoa tươi, nến, nhẫn kim cương... Người khác có, cô cũng phải có, người khác không có, cô càng phải có.

Chỉ là hắn phải làm thế nào để cô không thể nào quên?

“Cố tiên sinh?” Trong cuộc họp online, đối tác đã diễn thuyết xong cái gì, chờ hắn đáp lời, nhưng kết quả nhìn hắn nửa ngày cũng không thấy hắn phản ứng, lại phải gọi tên của hắn.

Cố Dư Sinh hoàn hồn, nhìn vào video nói: “Rất tốt”, sau đó chú tâm chưa được một phút, lại thất thần.

Tối hôm qua cô hát xong, lúc hắn và cô đi đến bãi đậu xe, hắn có hỏi cô về bài hát đó.

Bài hát đó tựa đề là “Đích”

Cô còn nói đó là bài hát của một lão tiền bối, cũng đã khoảng mười năm, cô rất yêu thích bài hát đó, cũng đã từng có ý định đến buổi biểu diễn của ca sĩ này, nhưng cô lại không đến được. Sau đó ca sĩ này cũng không quá nổi tiếng, bài hát này cũng không tiếp tục được hát trong các buổi biểu diễn nữa, cô cảm thấy rất đáng tiếc, cô còn chưa từng nghe live “Đích” lần nào.

Cô tiếc nuối, hắn sẽ bù đắp lại cho cô.

Cố Dư Sinh nghĩ tới đây, lập tức cầm điện thoại di động, khi hắn vừa định gọi đi mới nhớ là mình còn đang họp online, lại nhìn vào webcam nói “Xin lỗi.” để điện thoại di động xuống, cố tập trung tinh thần đã bay lên chín

tầng mây từ lâu, sau đó cuối cùng cũng không nhìn được nói với Lục Bán Thành đang ngồi trong phòng làm việc của mình.

“Giúp tôi làm vài chuyện, thứ nhất, hoa hồng mua hoa hồng nhật, hôm qua tôi có nói chuyện với Tiểu Phiền Toái, cô ấy nói cô ấy thích nhất là màu hồng nhật.”

“Thứ hai, giúp tôi mua nến, bày ra ở hoa viên sau nhà cho tôi, buổi tối khi nào tôi nhắn tin thì giúp tôi châm lửa.

“Thứ ba...” Cố Dư Sinh hơi dừng một chút, nhìn chằm chằm Lục Bán Thành, nói rõ ràng: “Giúp tôi đi mời ca sĩ hát bài “Đích”, tôi muốn đêm nay người đó hát bài cho Tiểu Phiền Toái nghe!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 351: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (1)

“À, đúng rồi, sau khi tôi gửi tin nhắn cho cậu, cậu cầm nến đi, sau đó lúc châm lửa xong thì mở nhạc, để vị ca sĩ kia từ từ đi ra đứng giữa những ánh nến... Còn phải chuẩn bị micro cho tốt... mặt khác cậu hành động ở trong hậu hoa viên thì cẩn thận đừng để Tiểu Phiền Toái phát hiện...”

Cố Dư Sinh chìm trong suy nghĩ của mình, vừa nghĩ vừa dặn dò Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành đều không nghĩ gì nổi nữa khi nghe tới điều thứ ba... qua một hồi lâu, hắn mới từ từ phản ứng được câu nói kia là có ý gì, bởi vì chạy tới chạy lui, hắn còn chưa được ngủ, cuối cùng chống mí mắt đến nỗi cũng sắp rơi tròng mắt ra ngoài luôn rồi, không chịu nổi cắt đứt lời nói của Cố Dư Sinh: “Bây giờ? Anh muốn em mời người ca sĩ hát bài “Đích” kia đến?”

“Đúng, bây giờ.” Cố Dư Sinh khẳng định, sau đó sợ Lục Bán Thành không hiểu ý mình, lại tiếp tục giải thích: “Mặc kệ dù bây giờ người đó ở đâu, cũng không cần biết tốn bao nhiêu tiền, nhất định phải mời được ông ấy đến.”

“Có lộn không vậy? Có cần phải...”

Lục Bán Thành thuận miệng nói kết quả còn chưa nói xong đã bị ánh mắt của Cố Dư Sinh quét đến, khiến hắn sợ đến không dám nói nữa, lại đổi giọng thành: “Đúng! Không sai! Hoàn toàn không sai! Cố tổng của chúng ta cầu hôn sao có thể tùy tiện muốn làm ở đâu cũng được chứ! Phải mời, phải mời! Thời gian gấp như vậy, nếu không chúng ta còn phải mời đến cả một liveshow!”

Cố Dư Sinh nhất thời cũng không muốn nói gì, khoát tay với Lục Bán Thành, ra hiệu hẳn có thể phần rồi.

Lục Bán Thành không dám chân chừ đứng lên, đi về phía cửa phòng làm việc rồi ra ngoài, lúc hẳn đưa tay mở cửa, nghĩ một chút, cảm thấy làm anh em, mặc dù hẳn lúc nào cũng dồn ép cậu, nhưng vẫn quay đầu chúc phúc Cố Dư Sinh một câu: “Anh Sinh, chúc anh tối nay mã đáo thành công.”

Cố Dư Sinh kéo môi cười, cũng khách sáo mở miệng: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Lục Bán Thành nói xong liền đưa tay mở cửa, quay đầu vừa đụng vào tay cầm, Cố Dư Sinh lại nói: “Chờ chút.”

Lục Bán Thành thu tay, quay đầu nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh chân chừ một chút mới mở miệng hỏi: “Cậu thấy kế hoạch của tôi có vấn đề gì không?”

“Không có vấn đề gì!” không phải anh Sinh từ trước đến giờ làm chuyện gì đều là đánh đâu thắng đó sao? Sao bây giờ lại thấp thỏm không yên như vậy chứ hả?”

Lục Bán Thành trả lời xong, thấy Cố Dư Sinh còn chưa chắc chắn, lại hỏi lại: “Nếu không bây giờ anh không xác định thì cứ xem như em lại Tiểu Khẩu mà tập luyện thử xem.

Một giây trước Cố Dư Sinh còn hoang mang thì nghe đề nghị hảo tâm của Lục Bán Thành xong liền khịt mũi khinh thường nở nụ cười ghét bỏ, trả lời: “Xin lỗi, nhìn cậu tôi không nói chuyện yêu đương nổi.”

Vãi đạn thật, ai mẹ nó muốn động tình với anh!

Lục Bán Thành không muốn nhìn Cố Dư Sinh thêm một giây nào nữa, kéo cửa phòng làm việc nghênh ngang rời đi.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, Cố Dư Sinh rõ ràng đã chuẩn bị tốt

mọi thứ, lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó chưa hoàn chỉnh.

Thì ra, mặc kệ là người đã từng trải qua nhiều chuyện, tràn đầy tự tin, nhưng đụng tới chuyện tình cảm lại luôn cảm thấy yếu mềm.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 352: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (2)

Cố Dư Sinh cầm nhẫn, xem xét thật kỹ một lúc, sau đó nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, liên lần bầu lần bầu gì đó.

Đêm nay hắn đã chuẩn bị cầu hôn với cô, mấy ngày nay hắn đã nghĩ trong đầu vô số lần những lời phải nói, hầu như là đã thuộc lòng, nhưng không biết tại sao khi cầm nhẫn lên hắn lại trở nên căng thẳng, thậm chí những chữ đã nghĩ sẵn trong đầu cũng quên hết phân nửa.

Hắn chưa từng yêu đương, nên những lời nói đó hắn đã vắt óc suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra được.

Những lời cứng nhắc như vậy mà cũng trả bài cho cô nghe thì chỉ bằng nhớ cho kỹ hai câu: “Anh yêu em” và “Chúng ta kết hôn đi” cho lẹ, còn những câu còn lại tự triển khai ý sau.

Tay trái Cố Dư Sinh gõ lên bàn làm việc cũng không theo một tiết tấu nào, trong tiếng lạnh lạnh cộc cộc, hắn lại nảy ra một ý.

Hay là hắn viết những lời muốn nói ra giấu dưới mền lúc cô đi tắm, chờ Tiểu Phiền Toái tắm xong mở chăn đi ngủ, những tờ giấy đó sẽ tung bay đầy giường.

Tốt nhất là nên chuẩn bị một ít nến đỏ đốt trong phòng, ngày xưa không phải người ta đều dùng nến đỏ để tôn lên bầu không khí hỷ kết lương duyên sao?

Trong ánh nến chập chờn, cô ngồi đọc từng tờ, từng tờ giấy mà hắn viết.

Cố Dư Sinh càng nghĩ càng cảm thấy tốt đẹp, liền buông nhẫn xuống, tìm giấy bút, không ngừng nghĩ nghĩ viết viết.

“Trước kia chưa gặp em, anh chưa từng nghĩ đến việc kết hôn, sau khi anh gặp em, anh cũng chưa từng nghĩ đến việc cưới người con gái khác.”

“Trước đây không nghĩ đến chuyện yêu đương, nhưng hiện nay, anh chỉ yêu em.”

“Rõ ràng từ trước tới nay anh chưa từng để ý ai, em là một người duy nhất trong biển người.”

“Anh muốn cùng em ngủ ngon, cùng em thức dậy.”

“Anh muốn em chia sẻ những chuyện vui buồn với anh.”

“Đối với anh mà nói, em là Cố phu nhân, cũng là Tiểu Phiền Toái, còn gọi là... người yêu của Cố Dư Sinh.”

“Anh muốn năm mươi năm sau, anh gọi em là Tiểu Phiền Toái, em vẫn trả lời anh một tiếng “ạ”.”

“Tiểu Phiền Toái, anh yêu em.”

“Anh có được tình yêu đẹp nhất này là nhờ em, vì vậy anh sẽ trân trọng em suốt quãng đời còn lại.”

.....

Mãi đến khi mặt trời lặn, hấn mới ngừng bút, hấn cầm một túi văn kiện, nhét từng tờ giấy trên bàn vào, lúc đóng túi lại cầm bút lên viết câu cuối cùng.

“Tiểu Phiền Toái, anh có thể dùng cả đời này vì em viết những lời sến súa như thế này, chỉ một nội dung, anh cũng mong điều này không có điểm dừng.”

.....

Còn chưa cầu hôn nhưng chỉ cần nghĩ đến những ngày tháng tiếp theo có

thể ở bên cạnh cô, tâm trạng của hắn trở nên dằng trảo, hắn đứng dậy đi tới cửa sổ nhìn bên ngoài ánh nắng vàng rực rỡ, bỗng nhiên mong trời tối mau mau.

Tiểu Phiền Toái, em có biết không?

Khi anh quyết định ở cùng em đến suốt quãng đời còn lại, anh liền mong quãng đời còn lại có thể đến nhanh một chút.

Tiểu Phiền Toái, em sẽ hiểu chứ?

Chỉ muốn bắt đầu, không muốn kết thúc, anh hứa với em tám chữ này, ngoại trừ sinh tử, trên đời này cũng không có chuyện gì có thể chia cắt chúng ta.

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh lại cười nhẹ, khiến cả người hắn cũng trở nên ôn hòa.

Yên tĩnh và hoàn mỹ như vậy cũng chỉ mới kéo dài mấy phút, điện thoại trên bàn hắn đã reo liên tục.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 353: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (3)

Tâm tình tốt bị quấy rầy, Cố Dư Sinh có chút không thích, mi tâm nhíu lại, đứng ở cửa sổ sát đất không nhúc nhích.

Mãi đến khi điện thoại di động ngừng reo, văn phòng lại trở nên yên tĩnh, Cố Dư Sinh mới quay lại bàn làm việc.

Hắn vừa bùng ly café đã nguội lạnh, vừa ung dung thưởng thức, vừa cầm điện thoại di động lên, liếc nhìn tin nhắn trên màn hình.

Là Ngô Hạo gửi tới.

Bấm vào, là một loạt những tin nhắn thoại của Ngô Hạo, bấm vào cái thứ nhất, tiếng của Ngô Hạo liền phát ra, âm điệu có chút thấp thỏm:

“Anh Sinh, có chuyện, em cũng không biết nên nói với anh thế nào nhưng bởi vì đây là chuyện có liên quan đến anh nên em cảm thấy mình cần phải nói cho anh biết. Đây là video mà em gái của Tưởng Dật, Tưởng Tiêm Tiêm đã gửi qua cho em, anh xem thử đi.

Em gái của Tưởng Dật, Tưởng Tiêm Tiêm?

Cố Dư Sinh nhíu mày, con bé vẫn luôn thích gây phiền phức cho Tiểu Phiền Toái?

Một luồng căm ghét buồn nôn trong phút chốc trào lên, trong nháy mắt lấp đầy tim của Cố Dư Sinh, hắn muốn tắt Wechat ngay.

Xin lỗi, không có hứng thú xem.

Kết quả tin nhắn thoại thứ hai của Ngô Hạo lại tự động hiện ra: “Em

cũng không biết chuyện này thật hư ra sao nhưng người trong video này thật sự là vợ của anh.”

“Mặt khác, dù em có xóa video này đi nữa thì Tưởng Tiêm Tiêm vẫn còn giữ lại, anh xem xem thế nào, cũng đem video trong tay cô ta xử lý đi, nếu video này truyền ra ngoài thì thật sự đối với anh và vợ anh đều không tốt, chuyện xấu trong nhà không thể để truyền ra ngoài được.”

Video? Tưởng Tiêm Tiêm có trong tay video của Tiểu Phiền Toái?

Đầu ngón tay thoát WeChat của Cố Dư Sinh dừng lại một chút, liền dán mắt vào màn hình điện thoại.

Trong loa điện thoại tiếp tục truyền đến tiếng của Ngô Hạo.

“Tuy rằng đây là chuyện của vợ chồng hai người, em không nên xen vào nhưng nếu vợ của anh thật sự làm như vậy thì đã quá sỉ nhục anh rồi.”

“Quên đi, anh vẫn nên xem video trước đi, em gửi qua cho anh.”

“À, đúng rồi, em nên nói cho anh biết, video này là Tưởng Tiêm Tiêm phải dùng một cái giá cao mới có thể mua được từ tay của trợ lý của vợ anh mà mua được đó.

Không còn tiếng Ngô Hạo nói chuyện, toàn bộ phòng làm việc lại trở nên yên tĩnh lạ kỳ, Cố Dư Sinh nuốt một ngụm café, vừa nuốt vừa trượt màn hình hai lần, đã nhìn thấy video Ngô Hạo gửi qua.

Cố Dư Sinh tải xuống, trong lúc đợi còn nhìn thấy trên video có hai tin WeChat.

Có điều không phải tin nhắn thoại mà là chữ.

“Anh Sinh, anh ở đâu?”

“Em có chuyện muốn nói với anh.”

Tốc độ load ở công ty rất nhanh, không tới nửa phút đã có thể tải xong.

Cố Dư Sinh nhàn nhã dựa vào bàn làm việc, bung café vừa uống vừa xem video.

Video này hẳn là được quay trộm, tay chân táy máy, lão đảo lung tung.

Cảnh tượng hình như là một phòng riêng ở hậu trường.

Rất yên tĩnh, ngoại trừ Tiểu Phiền Toái và quản lý của cô, cũng không còn người nào khác.

Tiểu Phiền Toái hình như hơi mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, ôm gối, phờ phạc ngồi trên ghế chơi điện thoại di động.

Qua mấy giây, cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, liếc Chu Tịnh đang phiên chuyện kịch bản, nói: “Rót dùm mình một cốc nước.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 354: Chỉ Nguyện Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (4)

“Ừ.” Chu Tịnh trả lời một tiếng, để kịch bản xuống đi ra ngoài.

Qua khoảng một phút, cô bùng một cốc thủy tinh đứng trước sofa, nhẹ nhàng đặt cốc trước mặt Tiểu Phiền Toái.

Tiểu Phiền Toái tiếp tục bấm điện thoại một lát, mới ngồi dậy lấy ly nước trên bàn, tùy tiện ném điện thoại về phía sofa, liền chỉ vào chiếc túi Chanel bên cạnh Chu Tịnh: “Đưa túi cho mình.”

Chu Tịnh đưa túi cho Tiểu Phiền Toái xong, sau đó Tiểu Phiền Toái loại mở dây kéo, tìm bên trong túi một lát, sau đó lấy ra một chai thuốc màu trắng, vặn nắp đổ thuốc ra tay.

“Cậu bệnh hả?” Động tác cầm kịch bản của Chu Tịnh hơi dừng lại một chút, quay lại hỏi.

“Không có.” Lương Đậu Khẩu lắc lắc đầu, đưa thuốc lên miệng uống vào, cảm nước nuốt xuống.

“Không có? Cậu đang khỏe như vậy sao lại uống thuốc chứ?” Cố Dư Sinh vừa nói vừa cầm chai thuốc trên bàn, cô nhìn chăm chăm liền quay đầu nhỏ giọng hỏi: “Thuốc tránh thai? Cậu vẫn đang uống thuốc tránh thai?”

Thuốc tránh thai? Động tác Chu Tịnh cầm ly café đưa lên miệng bỗng dừng lại, hần nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, lọ thuốc trắng trắng mà Chu Tịnh cầm kia quả nhiên là thuốc tránh thai.

Là lọ thuốc lúc trước bị hần đổ đi sao? Vì vậy video này là quay trước khi hần phát hiện cô uống thuốc?

Lương Đậu Khấu không nói gì, để ly nước xuống bàn, qua một lát lại nhẹ nhàng gật một cái, “Ừ” một tiếng.

Hả? Là bởi vì lần đầu tiên đó hắn bắt cô uống sao, vì hắn bắt cô uống nên cô mới trả lời Chu Tịnh như vậy?

Cố Dư Sinh còn chưa kết thúc suy nghĩ, Lương Đậu Khấu trong video lại mở miệng: “Tớ không muốn mang thai đứa con của hắn.”

Ngữ khí của cô rất kiên định, máu khắp người Cố Dư Sinh phảng phất giống như ngưng đọng lại, nhìn chằm chằm màn hình không nhúc nhích.

Trong video có hai người đang trò chuyện, tiếng nói của họ rất rõ ràng, không ngừng đâm thủng tai hắn.

Chu Tịnh hỏi: “Tại sao?”

Lương Đậu Khấu nói: “Chẳng tại sao cả, bởi vì tớ không thích hắn. Chính xác mà nói khi hắn chạm vào người tớ, tớ thấy rất chán ghét, cho nên dù tớ quán quít với hắn nhiều năm như vậy còn phải giả cho hắn, cậu cho rằng tớ vì cái gì? Vì yêu hắn chắc? Ha ha, bớt giỡn đi, tớ bởi vì tập đoàn Cố thị, mà hắn lại là chỗ dựa mạnh mẽ nhất của tớ, từ đầu đến cuối tớ không muốn Cố Dư Sinh, mà là vị trí Cố phu nhân.

Hai người trong video trầm mặc một hồi, Lương Đậu Khấu đã mở miệng: “Không phải cậu cũng không biết tớ, tớ chỉ có hứng thú với sự nghiệp mà thôi.”

“Kỳ thật tớ chưa từng muốn thân mật với hắn, ta đến công ty tìm hắn cũng được, ở trước mặt hắn giả vờ hiền lành cũng được, chỉ là đóng phim mà thôi.”

“Có điều, gần đây nhất cũng không biết mắc gì, hắn cứ để ý chuyện của tớ, còn xử lý Lâm Úc. Có điều ngược lại nếu không phải ngày đó hắn đúng lúc gặp cậu ở nhà hàng Russia, chúng ta cũng sẽ không biết hắn lại che chở cho tớ, ngày hôm qua cũng không xảy ra chuyện ở trong phòng chụp hình

trước mặt nhiều người như vậy dùng Lâm Úc giết một răn trăm!

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 355: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (5)

Hôm qua?

Vậy video này chính là do trợ lý của cô quay lên? Nói cách khác, Tiểu Phiền Toái đến giờ vẫn còn uống thuốc tránh thai?

Nhưng rõ ràng tôi qua lúc hấn hỏi ý cô về chuyện có em bé, cô đã đồng ý rồi mà?

Hấn dùng hết kinh nghiệm của mình cũng cảm thấy chuyện này quá khó hiểu, đại nã Cổ Dư Sinh bắt đầu cảm thấy choáng váng.

“Nói đi cũng phải nói lại, thật sự phải cảm ơn cậu đó Chu Tịnh, nhờ cậu đưa ra một kế sách hoàn hảo như vậy để chọc giận Lâm Úc, sau đó, lại gọi điện thoại cho Cổ Dư Sinh, hiện giờ toàn bộ làng giải trí đều biết người đang làm chỗ dựa vững chắc cho mình là Cổ Dư Sinh đều muốn mời mình đóng phim, các đạo diễn về sau chắc đều cho tớ chọn bạn diễn hết quá!”

“Được rồi Tiểu Khấu, bây giờ ở đây chỉ có mình và cậu không sao, nếu bị người khác nghe thấy, lại nói cho Cổ Dư Sinh biết thì cậu gặp phiền phức lớn đó!”

“Tớ đâu phải đồ ngốc, cái này còn phải để cậu nhắc nhở sao, không có cậu thì Cổ Dư Sinh vẫn là người chồng mà mình thích, có điều...” Lương Đậu Khấu thở dài một hơi, ngoẹo cổ cười híp mắt với Chu Tịnh: “Nói thật lòng, nếu như có thể, bây giờ tớ mong anh ta về nhà ít một chút, ít gặp, tớ mới có thể ung dung vui vẻ, để tớ không cần phải giả vờ như thâm tình, nghe lời, hiểu chuyện gì hết... Cậu biết không? Rất mệt đó. Có điều vì sự nghiệp của tớ, tớ cũng phải chiều theo ý hấn, dù sao đối với tớ mà nói, hấn cũng là một quân cờ tốt nhất...”

Lương Đậu Khấu nói xong, liền cười khẽ hai tiếng: “Đàn ông mà, đều là một dạng, đụng phải tình yêu thì đều trở nên ngu si thôi.”

Chữ “thôi” cuối cùng Lương Đậu Khấu còn chưa nói xong, Cố Dư Sinh bỗng thẳng tay quăng điện thoại đi.

Điện thoại di động bay đến cửa kính tủ đựng rượu đối diện vách tường, tạo nên một tiếng “Ầm”, sau đó những tiếng kính vỡ vụn, rơi xuống cùng một chỗ tạo nên những âm thanh rất lớn.

Quân cờ... kẻ ngu si... thì ra trong mắt cô hắn chỉ như vậy thôi!

Cố Dư Sinh không phải là bị chọc tức, mà là cảm thấy khó chịu, khó chịu đến nỗi trong ngực có một ngọn lửa đốt lên, càng đốt càng cháy phừng phừng, đốt đến nỗi hắn đau lòng, hắn sốt ruột, đến từng tế bào từng giọt máu cũng cảm thấy đau râm rĩ.

Loại đau đớn này giống như cả người bị vỡ ra, dù là đang sống sò sò nhưng vẫn nát vụn, hắn không cách nào nhìn được, cũng quăng ly café trên tay xuống.

Ly café va vào cửa gỗ, phát ra một âm thanh rất lớn, còn chưa được nửa phút, cửa phòng đã bị thư ký mở ra quan tâm: “Cố tổng, xin hỏi...”

“Cút!” Thư ký còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh liền quay đầu rống lên một tiếng, khiến thư ký sợ run, vội vàng chạy ra ngoài, đóng cửa lại.

Cố Dư Sinh dựa vào bàn làm việc thở hồng hộc, huyết thái dương cũng đập thành thạch, khiến cho hắn đau đớn, hô hấp ngày một nặng nề, hắn giơ tay sờ lỏng cravat, mở hai khuy áo, hắn lại nhìn điện thoại đang nằm giữa những mảnh thủy tinh vỡ vụn, hắn đi đến nhặt điện thoại lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 356: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (6)

Màn hình điện thoại nát vụn vô cùng thâm, lúc đầu ngón tay lướt qua liền đâm cho người sờ nhói một chút.

Cố Dư Sinh giống như không cảm thấy đau vậy, hắn nhập sáu chữ số mở khóa màn hình, lại vào WeChat, mở lại đoạn video của Ngô Hạo đã gửi.

Hắn xem lại tất cả một lần, trong phòng làm việc, lại vang vọng tất cả những câu nói kia của Lương Đậu Khấu.

Sau một lúc, hắn không cần nhìn video nữa, nhắm mắt cũng có thể hình dung ra động tác tiếp theo của cô sẽ như thế nào, biểu hiện, lời nói ra sao.

Hắn cũng không biết rốt cuộc mình đã nhìn bao nhiêu lần, mãi đến khi điện thoại không còn pin tự động tắt nguồn, bên tai của hắn vẫn phảng phất như nghe phải ma chú nguyên rủa, bên tai toàn là âm thanh của cô.

“Chẳng tại sao cả, bởi vì tớ không thích hắn.”

“Chính xác mà nói khi hắn chạm vào người tớ, tớ thấy rất chán ghét.”

“Tớ không muốn Cố Dư Sinh, mà là vị trí Cố phu nhân.”

“Tớ mong anh ta ít về nhà một chút, ít gặp, ta mới có thể ung dung vui vẻ, tớ không cần phải giả vờ như thâm tình, nghe lời, hiểu chuyện gì hết... Cậu biết không? Rất mệt đó. Có điều vì sự nghiệp của tớ, tớ cũng phải chiều theo ý hắn, dù sao đối với tớ mà nói, hắn cũng là một quân cờ tốt...”

Cố Dư Sinh bỗng cười lớn ha ha ra tiếng, bên tai hắn liền vang lên câu nói hoàn toàn chắc chắn kia: “Tớ không muốn mang thai đứa con của hắn.”

Tớ không muốn mang thai đứa con của hấn.

Tớ không muốn mang thai đứa con của hấn...

Cố Dư Sinh giống như một con thú phát rồ, đột nhiên giơ chân lên đập chiếc ghế sofa cách đó không xa, sau đó bắt lấy một chiếc đèn bàn ném từ trên bàn làm việc xuống đất.

Đáng giá, không đáng giá, quan trọng, không quan trọng, chỉ cần hấn quơ tới, tất cả mọi thứ đều không may mắn trong phút chốc trở nên vỡ vụn.

Những tiếng vang ầm ầm duy trì khoảng nửa tiếng đồng hồ, Cố Dư Sinh mới thở hắt hên phì phò rồi dừng lại.

Văn phòng xa hoa sạch sẽ ban đầu trở nên tối tăm, laptop rơi xuống chân của hấn, biến thành hai nửa, điện thoại bàn chia năm sẽ bảy, ống nghe may mắn bay đến cửa phòng nghỉ.

Cố Dư Sinh giống như đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực, lui về phía sau hai bước, tựa trên bức tường trắng toát, sờ tìm thuốc lá, một khoảng thời gian dài không hút. Hấn bị sặc đến ho cong người.

Khi hấn sặc sụa nhất, cửa phòng lại lần nữa bị thư ký mở ra, thư ký biết tâm trạng của hấn không tốt nên không dám tiến vào, chỉ đứng ở cửa hỏi: “Cố tổng, anh có sao không?”

Cố Dư Sinh ráng dừng ho, nhìn ra cửa, sau đó phát hiện âm thanh của mình khàn khàn rất kỳ cục: “Có chuyện gì không?”

“Người bên công ty Lâm thị đã tới.” Sau khi thư ký báo cáo xong, lại nói tiếp: “Tôi sẽ đề phó tổng tiếp họ, nói anh có chút chuyện phải đi ra ngoài.”

“Ừ” Cố Dư Sinh đáp một tiếng, hút mạnh một hơi, thở ra một vòng khói, hấn bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, lại hô: “Chờ chút.”

“Cố tổng, còn chuyện gì sao?”

“Cô gọi điện thoại cho Lục Bán Thành, nói cho hắn biết những chuyện tôi nhờ hắn làm lúc này, bây giờ không cần phải làm nữa.”

Thư ký dù tò mò không biết có chuyện gì nhưng cũng không dám hỏi, chỉ ngoan ngoãn trả lời: “Vâng.”

Cố Dư Sinh không nói nữa, dựa vào vách tường ngây ngốc một lúc, sau đó mới quay đầu nhìn chính mình qua những mảnh kính vỡ vụn, thấy đôi mắt của mình đã trở nên đỏ chót.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 357: Chỉ Nguyện Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (7)

Hắn không ngừng hút thuốc, sau đó cup mắt, dùng cách hút thuốc để hành hạ bản thân mình.

Cố Dư Sinh không biết mình đã hút bao nhiêu điếu thuốc, hắn chỉ biết lúc hắn nhìn xuống, quanh chân hắn đã dày đặc những tầng tàn tro và đầu lọc.

Bầu trời không biết từ lúc nào đã trở nên tối đen, khí trời rồi tinh rồi mù, trăng tròn treo ở chân trời tỏa ra ánh sáng trong trẻo, thành thị có vô số ánh đèn, hoặc sáng, hoặc lập lờ.

Cảnh đêm ở thành thị thật xa hoa, óng ánh, đẹp dễ.

Hắn vốn muốn dùng một buổi tối xinh đẹp như vậy để cầu hôn cô.

Hắn chuẩn bị tỉ mỉ như vậy, hắn còn mong có thể phối hợp với phong cảnh lóa mắt kia tạo nên một buổi tối cầu hôn kinh tâm động phách nhất, khiến cho người hắn yêu không thể nào quên...

Nhưng những hình ảnh xinh đẹp như vậy, nhưng trong mắt Cố Dư Sinh lúc này lại giống như biến thành một màu trắng xám.

Khó trách quà hắn mua cô không bao giờ dùng, thẻ ngân hàng cô không bao giờ quét, hắn muốn cùng cô đi dạo, cô cũng kiếm cớ để từ chối.

Trong lòng cô nghĩ đến lợi dụng, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ chuyện một đời.

Thật là buồn cười ha...

Thích cô, hấn không hối hận. cho dù giờ khắc này hấn nghe thấy cô nói những lời kia, hấn cũng không thấy hối hận một chút nào.

Cô không thích hấn, cũng không sao.

Nhưng hấn không thể nào chấp nhận được sự lừa dối của cô, sự tự tôn bị cô chà đạp.

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh nuốt một ngụm nước bọt, mới phát hiện cổ họng của mình vì hút quá nhiều thuốc mà bên trong có một ngọn lửa, vừa nuốt vào lại thấy đau đớn.

Về đau đớn này, vẫn truyền đến nơi sâu nhất trong ngực trái của hấn, kêu gào, khiến trái tim hấn máu me đầm đìa.

Thật đau... Thì ra tình yêu có thể khiến người ta hạnh phúc, khiến người ta vui sướng, lại cũng có thể khiến người ta đau đến chết đi sống lại...

Không được, hấn không thể tiếp tục ở trong này, hấn muốn ra ngoài hóng mát một chút.

Cố Dư Sinh nghĩ xong, liền lấy điện thoại di động và chìa khóa xe rời khỏi văn phòng.

Hấn cũng không biết bản thân mình muốn đi đâu, chỉ lái xe như vậy, đi lung tung, không có mục đích, đèn đỏ thì dừng, đèn xanh liền đi.

Hấn không biết mình đã đi bao xa, chỉ đến khi xe hết xăng, hấn liền cố gắng đạp ga, sau đó dừng xe, tắt ga, đến nỗi bàn chân đều phát đau, hấn mới để xe dừng ở ven đường, cả người giống như hết năng lượng, gục trên tay lái, không nhúc nhích.

.....

Trong phòng khách của biệt thự xa hoa.

Tần Chỉ Ái cố ý ra vườn hái hoa tươi, hoa trong bình kiêu diễm uơn ướn

tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, tràn ngập phòng ăn.

Trên bàn ăn để một bộ chân nến tinh xảo, đẹp đẽ, tràn đầy các loại thức ăn ngon.

Tần Chỉ Ái yên lặng ngồi cạnh bàn ăn, nhìn chăm chăm bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ không chớp mắt.

Vì bữa tối này mà cô đã bận rộn từ ba giờ chiều, quay quáy trong nhà bếp đến sáu giờ rưỡi tối mới xong.

Chỉ có hai người hấn và cô, nhưng cô lại chuẩn bị một bàn đầy ắp thức ăn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 358: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (8)

Có thể đây là bữa tối cuối cùng mà cô có thể ăn cùng hắn rồi.

Cô muốn chấm một dấu tròn hoàn chỉnh cho kết thúc này, cho nên cô sẽ làm tất cả những món ăn mà đáng ra cô phải làm cho hắn, nấu hết một lần.

Cô muốn chính mình phải biểu hiện khuôn mặt xinh đẹp nhất của mình cho hắn xem, vì vậy làm xong cơm tối cô liền lập tức chạy lên lầu, tắm rửa sạch sẽ, xua tan mùi dầu ăn nước tương trên người mình, sau đó ngồi trước bàn trang điểm làm cho mình trở nên thật đẹp, lại cố ý chọn một chiếc váy đẹp nhất, làm những chuyện mà lúc nhỏ cô đã làm để chuẩn bị cho buổi hẹn hò đầu tiên của hắn.

Nhưng bây giờ đã là bảy giờ rưỡi, cô ngồi trước bàn ăn chờ đến tám giờ, chín giờ, mười giờ... Cơm đã nguội, cô lại hâm tới hâm lui không biết bao nhiêu lần, còn hắn lại chưa về nhà.

Nghĩ đến đây, Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng dụi con mắt chua xót, quay đầu nhìn đồng hồ trên tường.

Mười giờ bốn mươi ba phút.

Có thể là hắn đang bận, có thể chờ chút nữa hắn sẽ trở lại.

Tần Chỉ Ái thấy thức ăn trên bàn lại nguội, cô lại hâm lại lần nữa, hâm đến nỗi thức ăn không còn mùi vị như ban đầu, kiên trì, yên lặng chờ đợi hắn.

Thời gian vô tri vô giác trôi, cũng đã đến 11 giờ.

Cố Dư Sinh còn chưa về, thậm chí cũng không gọi điện thoại.

Hắn hẹn với cô tối này mà? Cô có nên gọi điện thoại cho hắn hỏi một câu không?

Tần Chỉ Ái nghĩ, liền gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Nghe thấy trả lời như vậy, Tần Chỉ Ái cảm thấy mát mát để điện thoại xuống.

Không chừng điện thoại hết pin rồi thì phải, đợi thêm một chút vậy, cô đã đợi được hắn lâu như vậy, chẳng lẽ còn một chút nữa cô cũng không chờ được?

Lúc 12 giờ đêm, trong phòng khách tràn ngập tiếng đồng hồ báo giờ.

Là hắn hẹn cô mà, hắn thẳng thắn đồng ý mà, sao giờ này còn chưa về? Lại lỡ hẹn với cô lần nữa sao?

Tay Tần Chỉ Ái nhịn không được nắm thành quyền, từ từ lại tăng lực.

Lúc 12 giờ rưỡi, Tần Chỉ Ái lại cầm điện thoại di động lên, lại gọi cho Cố Dư Sinh một lần nữa, lại không mở máy, sắc mặt của cô dần trở nên trắng xám.

Rõ ràng cách đây mấy tiếng đồng hồ cô rất đói, nhưng bây giờ một chút khẩu vị cũng không có.

Cô rót cho mình một ly nước, uống hết nửa ly, cũng uống không trôi, sau đó cô nhìn ghế ngồi lúc trước Cố Dư Sinh vẫn hay ngồi trên đó ăn cơm, vì tẻ nhạt mà cô lại dùng thời gian phải chờ đợi kia để tưởng tượng xem hắn trở về sẽ như thế nào.

Ảo tưởng đã đến phần cuối, cũng đã là ba giờ sáng, bên ngoài biệt thự vẫn yên lặng, không có bất kì động tĩnh nào.

Tần Chỉ Ái không hề buồn ngủ chút nào, dùng ngón tay nhúng vào

nước, viết chữ lên bàn.

“Cố Dư Sinh, sao anh còn chưa về nhà?”

“Cố Dư Sinh, em đang chờ anh về nha.”

“Cố Dư Sinh, nếu anh còn không về, sau này có thể sẽ không nhìn thấy em nữa đâu.”

“Cố Dư Sinh, được rồi, em thừa nhận, là em muốn nhìn thấy anh.”

Viết viết, viền mắt Tần Chỉ Ái liền trở nên hồng, cô nỗ lực cố gắng cười, liền nằm nhoài trên bàn phát ngốc.

Sắc trời tối đen bên ngoài cũng bắt đầu tờ mờ sáng, sau đó cô mới ý thức được, cô đã thức chờ hấn suốt đêm.

Hấn sẽ không về sao?

Tần Chỉ Ái khẽ thở dài, đứng lên, vừa mới chuẩn bị dọn dẹp com trên bàn, liền nghe thấy tiếng còi xe bên ngoài biệt thự.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 359: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (9)

Tần Chỉ Ái cho rằng mình nghe lầm, trở mắt nhìn một hồi, nghiêng đầu đứng yên một lúc, lại nghe thấy tiếng còi xe ngày càng gần, mới xác định thật sự có xe đi vào vườn. Cô không do dự đá văng ghế tựa, vọt ra cửa sổ ở phòng khách.

Dựa vào ánh đèn mờ mờ trong vườn, Tần Chỉ Ái thấy chiếc xe của Cố Dư Sinh thẳng gấp đến đáng sợ, dừng ở trước cửa nhà.

Hắn về rồi...

Trong cuộc đời cô phải chờ hắn ba lần, cuối cùng lần thứ ba cũng chờ được hắn.

Chờ cả một đêm, nhưng Tần Chỉ Ái vẫn không nhận được mà vui mừng.

Tần Chỉ Ái không nghĩ ngợi gì, quay đầu chạy về phía cửa.

Cô mới đến tủ giày, Cố Dư Sinh đã mở mật khẩu vào nhà, mở cửa ra.

Tần Chỉ Ái dừng bước nhìn Cố Dư Sinh, bởi vì cuối cùng cũng đợi được hắn cho nên cô cảm thấy rất vui, vì vậy lúc mở miệng nói chuyện cũng vui vẻ nở nụ cười yếu ớt, ngay cả âm thanh cũng có chút linh động: “Anh về rồi?”

Cố Dư Sinh không ngờ cô còn chưa ngủ, cả người sững sốt một chút, mắt liền nhìn cô.

Cô cười, rất đẹp, rất ngây thơ.

Lúc trước mỗi lần hắn nhìn thấy cô rụt rè sợ hãi mỗi khi nhìn thấy hắn,

hắn luôn mong cô có thể tươi cười ở bên hắn.

Nhưng lúc này, bộ dạng này, lại làm cho hắn thấy quá chói mắt.

Cố Dư Sinh vội liếc mắt nhìn đi, không nói gì, trực tiếp vào nhà.

Đèn ở cửa trước không mở, Tần Chỉ Ái nhìn không rõ biểu hiện của Cố Dư Sinh, cho rằng hắn mệt mỏi nên khi hắn đến gần cô, cô lại mở miệng hỏi: “Anh ăn cơm rồi sao?”

Sau khi hỏi xong, Tần Chỉ Ái mới ý thức được bây giờ trời đã sáng, phải ăn sáng rồi, cô lại vội đổi câu hỏi: “Anh có đói bụng không?”

Cố Dư Sinh vẫn không lên tiếng, sau khi vào cửa liền ngồi xổm cởi giày.

Tần Chỉ Ái vội vã kéo tủ giày ra, lấy dép lê của Cố Dư Sinh, khom người để trước mặt hắn, sau đó lại hỏi: “Em làm rất nhiều thức ăn, bây giờ em đi hâm...”

Trong miệng cô còn chưa nói hết, thân thể còn chưa đứng thẳng dậy, Cố Dư Sinh đã thay giày xong đi qua cô, tiến vào nhà.

Tần Chỉ Ái hơi run một giây, đứng thẳng người, quay đầu đuổi theo Cố Dư Sinh, lúc cô vừa mới mở miệng nói tiếp, lúc này cô mới nhìn rõ dáng dấp của Cố Dư Sinh dưới ánh đèn bên cạnh vách tường.

Ánh mắt đẹp đẽ của hắn có một chút đỏ, quần áo trên người nhăn nheo, mùi thuốc lá nồng nặc.

Sắc mặt của hắn trắng bệch, cảm vốn sạch sẽ giờ cũng có một đoạn râu.

Hắn sao lại chật vật chán chường như vậy?

Tần Chỉ Ái cho rằng công việc của hắn xảy ra chuyện gì, dịu dàng quan tâm: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Từ lúc Cố Dư Sinh bước vào nhà đến giờ đều không có ý muốn nói

chuyện với cô.

Chắc hẳn rất mệt, tâm tình cũng không tốt... Tần Chỉ Ái lại mở miệng: “Em đi mở nước cho anh tắm trước, tắm xong sẽ thoải mái hơn.”

Nghĩ một chút, Tần Chỉ Ái lại quay đầu đi tới nhà bếp, rót một ly nước nóng, đặt ở khay trà, đi đến chỗ Cố Dư Sinh mở miệng nói: “Anh uống nước trước đi, nghỉ ngơi một chút em chuẩn bị nước tắm xong sẽ gọi anh.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 360: Chỉ Nguyên Có Khởi Đầu, Không Kết Thúc (10)

Tần Chỉ Ái biết lúc Cố Dư Sinh tâm trạng không tốt, thường không muốn nói chuyện, cô cũng có thể thấy lúc này tâm trạng của hắn cực kỳ kém, vì vậy không chờ hắn trả lời, cô liền cười nhẹ nhanh chóng chạy lên cầu thang.

Mở nước nóng xong, Tần Chỉ Ái đi chuẩn bị một bộ đồ ngủ sạch sẽ cho Cố Dư Sinh, để bên cạnh bồn tắm, mới chạy xuống lầu lần nữa.

Cô vừa mới chạy đến khúc quanh, liền dừng lại.

Cố Dư Sinh vẫn đứng ở chỗ trước khi cô lên lầu, nhìn chăm chăm đồng hồ cách đó không xa, ánh mắt không lạnh cũng không nóng, cũng giống như dáng dấp lãnh đạm bình thường, hầu như không có gì khác biệt.

Nhưng không biết có phải Tần Chỉ Ái quá miễn cảm hay không, cô luôn cảm thấy Cố Dư Sinh có gì đó không đúng.

Cô chần chừ một chút, mới gọi Cố Dư Sinh: “Nước tắm chuẩn bị xong rồi ạ.”

Cố Dư Sinh vẫn không có phản ứng, để Tần Chỉ Ái biết là hắn chưa nghe thấy hay là không muốn đi tắm.

Qua một hồi lâu, lúc Tần Chỉ Ái lại định lên tiếng gọi hắn lần nữa, hắn mới chuyển tầm mắt đến cô.

Hắn nhìn cô một chút, liền cup mí mắt, chẳng nói chẳng rằng đi lên cầu thang.

Lúc đi ngang qua người cô, bước đi của hắn hơi khựng lại, nhìn cũng

không nhìn cô một cái, liền né cô, tiếp tục đi lên lầu.

Mãi cho đến khi hình ảnh của Cố Dư Sinh biến mất sau cửa phòng ngủ, Tần Chỉ Ái mới quay đầu nhìn lên lầu.

Có phải cô đã nghĩ nhiều quá rồi không, sao cô lại cảm thấy cô và Cố Dư Sinh có một khoảng cách rất lớn?

Tần Chỉ Ái vốn vì Cố Dư Sinh trở về mà vui vẻ hoạt bát, giờ lại giống như bị tát một chậu nước lạnh, lạnh ngắt.

Tần Chỉ Ái đứng tại chỗ một lát, mới trở về phòng ngủ, cô vốn tin rằng Cố Dư Sinh đã vào nhà vệ sinh tắm rửa, không nghĩ tới việc đẩy cửa lại nhìn thấy hắn cầm áo khoác đứng trước cửa phòng tắm không nhúc nhích.

Tần Chỉ Ái cho là hắn đang lo lắng chuyện gì, không quấy rầy hắn, nhưng qua khoảng năm phút, hắn lại giống như một pho tượng vậy, không có phản ứng, thậm chí mắt cũng không lấp lóe chút nào.

Tần Chỉ Ái cất bước nhẹ nhàng đến trước mặt Cố Dư Sinh, cầm áo khoác của hắn, nhỏ giọng nói: “Nước sắp nguội rồi, anh mau đi tắm thôi.”

Lần này cô nói xong, Cố Dư Sinh có phản ứng, hắn gật đầu vs cô một cái, vừa cởi nút áo vừa đi vào nhà vệ sinh.

Cố Dư Sinh vừa cởi áo xong, nhìn thấy cô đi vào, cử động cởi quần liền dừng lại.

Tần Chỉ Ái quơ quơ chai tinh dầu trước mặt hắn: “Cái này dùng để xoa tan căng thẳng mệt mỏi rất hữu hiệu ạ.”

Giải thích xong, Tần Chỉ Ái liền đổ một ít tinh dầu vào bồn tắm, sau đó đứng dậy đi về phía Cố Dư Sinh cười với hắn một cái, liền đi về phía cửa phòng tắm.

Lúc cô đi ngang qua hắn, mắt nhìn thấy tay hắn có vài vết thương rất

cạn, hình như là do kính đâm phải.

Bước chân của cô hơi dừng một chút, lại không lên tiếng, ra khỏi phòng tắm, giúp hấn đóng cửa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 361: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (1)

Tần Chỉ Ái tìm hộp thuốc ở trong phòng quần gia, sau khi trở lên lầu đã là nửa tiếng sau, cửa phòng tắm vừa được mở ra, Cố Dư Sinh mặc đồ cô chọn cho hắn đi ra ngoài.

Tần Chỉ Ái quay đầu nhìn thấy Cố Dư Sinh còn chưa lau tóc, nước còn tí tách nhỏ giọt, liền nhú mày, nhỏ giọng nói thầm: “Sao không lau khô tóc?”

Sau đó liền đi vào nhà vệ sinh lấy một cái khăn khô, đi đến trước mặt Cố Dư Sinh: “Anh ngồi đi, em lau tóc cho anh, gần đây trời trở lạnh rồi, sẽ cảm đó.”

Cố Dư Sinh vẫn không nói tiếng nào, nghe Tần Chỉ Ái nói xong, liền nhìn cô chằm chằm mấy giây mới đi đến ghế sofa ngồi.

Tần Chỉ Ái đứng phía sau, cầm khăn lau tóc cho hắn, sức mạnh vừa phải lấy đi những giọt nước còn đọng trên tóc hắn, sau đó mới dừng lại sờ sờ tóc hắn, vẫn còn hơi ướt, lại nói: “Em đi lấy máy sấy.”

Cố Dư Sinh chờ cô đi ra vài bước, mới nghiêng đầu nhìn bóng người của cô.

Từ lúc về nhà đến giờ hắn vẫn không có tâm tình gì, nhưng thần thái lúc này lại trở nên hơi phức tạp.

Mãi đến lúc hắn nghe thấy tiếng bước chân của cô từ phòng tắm đi ra, hắn mới mím môi, thu lại tầm mắt, trên mặt lại không cảm xúc.

Tần Chỉ Ái cắm điện trước rồi mới mở máy sấy, đầu ngón tay đan vào những sợi tóc của Cố Dư Sinh.

Hai người không nói gì, ngoài cửa sổ trời đã sáng, chỉ có âm thanh của máy sấy tóc phàn phật vang bên tai họ.

Lúc tóc đã hoàn toàn khô, Cố Dư Sinh từ lúc về đến nhà không nói gì lúc này lại lên tiếng, ngữ khí có chút trầm: “Được rồi!”

Tần Chỉ Ái giật mình một cái, tay run run, máy sấy tóc suýt chút nữa rơi xuống.

Cô không hiểu nhìn Cố Dư Sinh, vội vàng tắt máy, rút dây điện.

Đẹp máy sấy tóc xong, lúc Tần Chỉ Ái đi ra, Cố Dư Sinh vẫn ngồi nguyên trên ghế, nhắm mắt lại.

Bởi vì ngữ khí của hắn không tốt nên Tần Chỉ Ái cũng không dám chọc đến hắn.

Cô biết tính tình của hắn từ trước đến nay vẫn không tốt, bây giờ hoặc là cô xem như hắn không tồn tại bò lên giường ngủ một giấc, hoặc là đi chỗ khác trốn hắn.

Nhưng tâm mắt của cô lại vô tình lướt qua tay hắn.

Qua hôm nay, ngày mốt chính là ngày 12, cô và Lương Đậu Khẩu phải đổi lại rồi.

Lần từ biệt này, sau này cả đời cô cũng không có cơ hội chăm sóc cho hắn nữa.

Tần Chỉ Ái do dự một lúc lâu, mới dùng dũng khí đi đến trước mặt Cố Dư Sinh, nhẹ giọng mở miệng: “Tay anh bị thương rồi, em giúp anh băng lại nha.”

Cố Dư Sinh không có chút phản ứng nào, không lên tiếng, cũng không mở mắt, cả người giống như đã ngủ thiếp đi.

Tần Chỉ Ái còn chưa biết hắn đồng ý hay không đồng ý, đứng đó một

lát, mới cầm hộp thuốc lấy cồn i ốt thấm vào bông tã, ngồi bên cạnh Cố Dư Sinh, kéo tay hắ, đặt trên đùi mình.

Đầu ngón tay của Cố Dư Sinh lưỡn lự một hồi, cuối cùng cũng không rút ra, chỉ không nhúc nhích.

Tần Chỉ Ái cầm bông tã rất dịu dàng lau vết thương cho hắ, khử trùng, sau đó mới cẩn thận dán băng keo cá nhân.

Lúc Tần Chỉ Ái xử lý vết thương cuối cùng, Cố Dư Sinh đột nhiên mở mắt, lạnh lẽo nói với cô: “Giả vờ không mệt mỏi sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 362: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (2)

Giả vờ không mệt mỏi sao? Câu này là có ý gì?

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái run lên, không hiểu rõ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Đáy mắt của cô thật sự rất vô tội, rơi vào trong mắt Cố Dư Sinh lại khiến hần chường mắt đến buồn cười, hần a một tiếng nở nụ cười, cũng chẳng nói thêm gì quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Tần Chỉ Ái không ngốc, nghe thấy lời nói của hần tràn đầy trào phúng.

Cô nhìn gò má hần một chút, nhỏ giọng mở miệng: “Anh... có phải đã hiểu lầm chuyện gì không?”

Hiểu lầm? Hần thật sự hy vọng đó chỉ là hiểu lầm a... nhưng người trong video là cô, mở miệng nói chuyện cũng là cô, ai có thể nói cho hần biết đây là hiểu đúng hay hiểu lầm đây?

Hần ở bên ngoài cả đêm là không muốn về nhà cãi nhau với cô.

Hần cho rằng cô đang ngủ rồi mới về, ai biết cô vẫn còn thức chứ?

Cô vừa nhìn thấy liền đến đón hần, quan tâm hần, chăm sóc hần... Nếu đổi lại là ngày hôm qua, hần nhất định sẽ rất vui vẻ, vô cùng hạnh phúc, nhưng bây giờ, hần lại cảm thấy từng hành động của cô lại giống như từng cái tát vang dội dần nhấn hạ xuống mặt hần.

Mãi cho đến lúc này, hần cuối cùng cũng không nhịn được bật thốt lên hai câu.

Cố Dư Sinh có thể cảm giác được trong ngực mình có một ngọn lửa đang nhanh chóng cháy rừng rực, hấn sợ mình không khống chế được tính khí của bản thân, một giây sau sẽ tát cô một cái bất cứ lúc nào, hấn nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, trong lòng tự nhủ với bản thân, không nghe thấy gì hết.

Tần Chỉ Ái thấy Cố Dư Sinh không lên tiếng, vắt óc nghĩ một lúc lâu cũng không hiểu vì sao Cố Dư Sinh lại không giải thích.

Cô sắp đi rồi, cô không muốn tốt đẹp của hai người lại vỡ vụn, không muốn ra đi với kết cục không vui như vậy.

Tần Chỉ Ái ngồi yên trên ghế salon, nghĩ một lát, coi như không có chuyện gì, sau đó lại cười với Cố Dư Sinh: “Anh cũng cả đêm không ngủ rồi phải không? Em xử lý vết thương xong cho anh rồi anh nghỉ ngơi một chút đi...”

Tần Chỉ Ái nói xong, liền cầm lấy tay hấn, dán băng keo cá nhân một cách cẩn thận từng li từng tý, lại mềm mại nói: “...Đúng rồi, tối qua anh có ăn gì chưa? Có đói bụng không? Nếu đói em đi hâm lại thức...”

Chữ “ăn” cuối cùng còn chưa phát ra, Cố Dư Sinh liền quay người đặt cô trên ghế salon, cúi đầu chặn môi cô lại.

Hấn dùng sức hôn, hầu như là cắn xé.

Hấn còn chưa cạy được môi cô ra, đã vén váy của cô lên.

Hấn trực tiếp kéo áo lót xuống, vừa vội vã lại nhanh chóng xông vào cơ thể cô, chiếm lấy cô.

Phản ứng của hấn quá nhanh, không hề báo trước, cô cũng không hề có chút chuẩn bị nào, chỉ cảm thấy môi vừa bị hấn chặn, thân thể đã bị hấn mở ra, sau đó là một luồng đau đớn truyền khắp toàn thân cô.

Trước kia cô đã trải qua cảm giác này, nhưng lâu như vậy cũng chưa gặp

lại khiến cô không nhìn được, dưới tình huống khẩn cấp lại kêu thành tiếng:
“Đau.”

Cố Dư Sinh liền yên tĩnh lại.

Hắn ở trên người cô không nhúc nhích, môi cũng ngừng lại, một lát sau, hắn mới từ từ vuốt nhẹ môi cô, dịu dàng che chở.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 363: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (3)

Cô từ từ có cảm giác, người vì đau đớn mà cứng ngắt giờ cũng trở nên mềm mại.

Lúc này hấn mới từ từ đi vào chủ đề.

Bầu không khí có chút ngưng đọng, bỗng nhiên tiêu tan vì sự thân mật của hấn và cô lúc này.

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, hình ảnh càng ngày càng kiều diễm, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề.

Mãi đến cuối cùng, hấn và cô ngày càng cuồng nhiệt, cô không kiềm được ôm cổ hấn, hấn ghét ghế sofa quá chật chội, lại ôm eo cô, không rời khỏi thân thể cô mà ôm cô lên giường, váy của cô cũng chưa hoàn toàn được cởi ra, quá vướng bận, hấn vừa di chuyển bên trong cô vừa kéo dây kéo, bởi vì cả người hấn quá kích động, đầu ngón tay cũng không nghe theo sự sai khiến của hấn nên dù có cố gắng thế nào cũng không kéo ra được, hấn đơn giản dùng sức, xé váy của cô thành hai mảnh, ném trên mặt đất, sau đó dán chặt người mình lên da thịt cô.

.....

Sau khi kết thúc, Tần Chi Ái hít thở nặng nề vùi vào cổ Cố Dư Sinh hít thở nặng nề như một con mèo lười, chẳng muốn nhúc nhích.

Có câu đầu giường cãi nhau cuối giường lành, chuyện thân mật như vậy, khiến biểu hiện lạnh nhạt của Cố Dư Sinh đã tiêu tan rất nhiều.

Người đàn ông nhìn trần nhà, không biết đang nghĩ gì, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, nhưng cằm lại hơi căng thẳng, hình như là không vui.

Tần Chỉ Ái cắn môi, nhỏ giọng hỏi: “Anh... hôm nay anh sao vậy?”

Thân thể Cố Dư Sinh rõ ràng cứng đờ, sau đó lắc đầu, rất nhanh trả lời câu hỏi của cô: “Không có gì.”

Kẻ ngu còn biết... Tần Chỉ Ái lặng lẽ nói trong lòng, lại mở miệng nói: “Lời nói lúc nãy của anh là có ý gì?”

Lần này Cố Dư Sinh không có phản ứng nhưng cầm lại căng thẳng rõ ràng hơn.

Trong lòng Tần Chỉ Ái phát lạnh, sau một lát, cô lại mở miệng: “Là gặp chuyện không vui sao? Hay là em...”

Tần Chỉ Ái vốn định nói: “Hay là em làm gì khiến anh không vui”, nhưng cô vừa mới nói đến chữ “em”, Cố Dư Sinh liền cắt ngang cô: “Anh có chút mệt mỏi, ngủ đi.”

Tần Chỉ Ái há miệng, còn đang muốn nói chuyện, Cố Dư Sinh lại rút cánh tay, trở mình, đưa lưng về phía cô.

Bởi vì mới vận động mà người cô ra mồ hôi, bỗng nhiên trở nên lạnh, trên người cô dù có đắp chăn cũng phải rung mình.

Tần Chỉ Ái nhìn lưng của hắn, ngực khó thở đến khó chịu, giống như bị một tảng đá lớn chèn ép lên ngực vậy, khiến cô cảm thấy nặng nề khó chịu.

Cô vẫn muốn hỏi hắn cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy nhưng hắn lạnh lùng quay lưng như vậy, cô cũng không biết phải hỏi thế nào.

Có những chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi.

Hắn và Lương Đẩu Khẩu có quan hệ thế nào, cũng không liên quan gì đến cô... Mà cô thì làm gì có tư cách dùng thân phận của Tần Chỉ Ái để hỏi chứ, hắn và cô rồi cũng sẽ chia lìa, cuối cùng cũng sẽ không gặp lại.

Tần Chỉ Ái có chút ảm đạm, cô cắn môi, di chuyển về phía mạn giường

một khoảng rất nhỏ, kéo dài khoảng cách của cô và hắn, sau đó nhẹ nhàng trở mình, càng thụt lùi xa khỏi hắn.

Trong phòng ngủ rối tinh rối mù, quần áo trên đất tán loạn, không khí còn nồng nặc mùi vị yêu đương mờ ám.

Nhưng hai người vừa thân mật kia giờ lại nằm cách ra một khoảng rất lớn, mặc dù cùng nằm trên một chiếc giường nhưng lại xa như cách nhau một dải ngân hà.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 364: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (4)

Cố Dư Sinh nhắm mắt lại, mím môi, sắc mặt trầm tĩnh.

Tần Chỉ Ái mở to mắt, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, ngây ra.

Hai người cũng không ai buồn ngủ, mỗi người lại chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, không ai lên tiếng, cũng không ai nhúc nhích.

Toàn bộ không khí trong phòng giống như bị chụp ảnh lại, cứ cố định, ngưng trệ như vậy.

Không biết qua bao lâu, lông mi Tần Chỉ Ái nhìn ngoài cửa sổ rốt cuộc run lên, khóe mắt có một giọt lệ im lặng rơi, cô mím môi, chôn mặt trong chăn, nhắm hai mắt lại.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ từng chút từng chút chiếu xuống mặt đất, mang lại ánh sáng ngày càng rõ ràng.

Tần Chỉ Ái trốn trong chăn, đợi đến khi hô hấp của Cố Dư Sinh trở nên đều đặn, cô mới cẩn thận quay đầu, sợ đánh thức hắn nên động tác cực kỳ chậm, liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh.

Người đàn ông kia đưa lưng về phía cô, rất bình tĩnh, như đã ngủ rồi.

Lúc này Tần Chỉ Ái mới vén chăn, xuống giường, cô tùy tiện lượm một bộ đồ dưới đất che người, sau đó liền đi vào phòng thay đồ.

Cô thay váy ngủ mới tinh đi ra ngoài, Tần Chỉ Ái trước tiên đi đến trước mặt Cố Dư Sinh, liếc nhìn hắn.

Biểu hiện trên mặt hắn rất bình tĩnh, nghiêm nhiên là đã ngủ say.

Tần Chỉ Ái lúc này mới yên tâm, cô sợ mình bước đi phát ra tiếng động, liền đi chân trần đến bàn trang điểm, mở ra ba lọ đặt trên bàn, lấy lọ thuốc bên trong, sau đó liền nắm trong lòng bàn tay, rón rén nhẹ nhàng đi ra cửa, không tiếng động kéo cửa ra ngoài.

.....

Một giây trước Cố Dư Sinh còn đang nhắm mắt nằm im trên giường, một giây sau hần liền mở mắt ra.

Trong đầu hần loạn tung phèo, vẫn chưa thể ngủ.

Hần thấy cô ở sau lưng cũng không có động tĩnh gì nhưng khi hần cho rằng cô đã ngủ thì cô lại xuống giường.

Hần nhắm hai mắt, giả vờ như đã ngủ say không nhúc nhích, nhưng lỗ tai lại chú ý đến động tĩnh của cô.

Dù cho những hành động của cô đều rất nhẹ nhàng nhưng hần vẫn có thể dựa vào âm thanh đó mà biết cô vào phòng thay đồ, biết cô đến trước mặt mình, xem qua hần có ngủ chưa vài lần, cũng biết cô thật sự lấy món đồ gì đó ra từ trong túi.

Cô xác định hần ngủ hay chưa, còn lấy đồ trong túi...

Cố Dư Sinh quay đầu nhìn về phía bàn trang điểm, trên bàn lại thấy chiếc túi Chanel y như trong video kia.

Chẳng lẽ cô lại lấy thuốc tránh thai, nhân lúc hần ngủ lại lén lén lút lút đi xuống lầu uống?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Cố Dư Sinh, hần liền đến phòng thay đồ tìm quần áo, vừa mặc đồ vừa sải bước lao ra khỏi phòng ngủ, chạy nhanh xuống lầu.

Cửa phòng ăn không khóa, Cố Dư Sinh đi đến cửa liền nhìn thấy Tần

Chỉ Ái đứng trước máy lọc nước.

Cô cầm một viên thuốc đưa về phía miệng, một tay bưng một ly nước, uống nửa ly, tay còn lại cũng đưa thuốc đến ngay sau đó, lại uống một hớp nước lớn.

Có thể là nuốt không trôi, cô nhú mày, lại uống một ngụm nước lớn, sau đó mới cầm ly nước cầm lấy nắp đóng lọ thuốc lại, vừa xoay ra cửa.

Cả người cô lập tức liên giống như bị điểm huyết, đột nhiên liên đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm Cố Dư Sinh ở cửa, đầu óc trống rỗng, không biết mình nên phản ứng lại thế nào.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 365: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (5)

Vẻ mặt của Cố Dư Sinh khá bình tĩnh, hắn nhìn thẳng ánh mắt của Tần Chỉ Ái, cũng bình thường không có điểm gì khác biệt, thậm chí còn nhu hòa hơn một chút.

Hắn lẳng lặng nhìn trong chốc lát, cất bước, chậm rãi đi vào phòng ăn, đứng trước người cô xa khoảng nửa mét.

Hắn mở miệng, âm thanh không lạnh nhạt, cũng không lạnh lẽo, giống như đang nói chuyện phiếm, bình dị mà lại gần gũi: “Sao phải uống thuốc, em cảm thấy không khỏe sao?”

Nghe thấy Cố Dư Sinh hỏi, Tần Chỉ Ái mới từ từ phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

Cô nhìn thấy hắn ôn hòa như vậy, đầu không tự chủ được cúi thấp xuống.

Hắn không phải đã ngủ thiếp đi rồi sao? Làm sao lại đi xuống đây? Hình ảnh cô uống thuốc kia hắn đã nhìn thấy rồi sao?

“Sao không nói chuyện?” Cố Dư Sinh lại mở miệng, âm thanh dịu dàng chưa từng thấy.

Hắn càng như vậy, trong lòng Tần Chỉ Ái lại càng thấp thỏm sợ sệt, đầu ngón tay nắm chặt lọ thuốc trong tay.

Động tác tinh tế như vậy rơi vào tầm mắt của hắn, hắn nhàn nhã đưa tay về phía lọ thuốc trong tay cô.

Tần Chỉ Ái theo bản năng muốn dẩu lọ thuốc về phía sau trốn tránh bàn

tay của Cố Dư Sinh, hấn nhúu mày lại nhưng một chút biểu hiện của sự tức giận cũng không có, nhưng hấn lại cố duỗi tay dài ra hơn một chút, bắt cổ tay của cô, kéo đến trước mặt hấn.

Tốc độ tim Tần Chỉ Ái đập nhanh hơn, tay cô vì dùng sức mà đổi qua tay khác.

Cố Dư Sinh hoàn toàn không có ý định dừng lại, biểu hiện trên mặt vẫn như vậy nhưng sức mạnh của hấn lại lớn kinh người, đưa tay nắm chặt lọ thuốc của cô kéo ra ngoài.

Lúc hấn cúi đầu đọc chữ trên lọ thuốc, trái tim Tần Chỉ Ái liền ngừng đập.

Biểu hiện của Cố Dư Sinh vẫn như vậy, nhìn chăm chăm lọ thuốc một lúc lâu vẫn không có phản ứng.

Thời gian lúc này giống như đang dừng lại vậy, mấy phút ngắn ngủi trôi qua lại giống như cả thế kỷ rồi, tầm mắt của Cố Dư Sinh mới từ từ chuyển lên mặt Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái cho rằng Cố Dư Sinh sẽ tức giận, theo bản năng nhắm hai mắt lại nhưng mà qua hồi lâu, trong phòng vẫn yên tĩnh đến đáng sợ, lúc này cô mới mở mắt kiểm tra kết quả, nhìn thấy Cố Dư Sinh đưa lọ thuốc đến trước mặt mình, âm thanh lại mềm nhẹ như dòng nước mùa xuân, dịu dàng truyền tới: “Cái này... là thuốc gì?”

Tần Chỉ Ái không dám nói chuyện, cũng không dám thở.

Cố Dư Sinh chuyển động lọ thuốc, đem ba chữ “Thuốc tránh thai” kia đặt trước mặt cô, đối mặt với cô, hỏi lại lần nữa: “Lọ này... là thuốc gì?”

Tần Chỉ Ái cúi đầu ngay một thấp.

Hấn không cho cô uống thuốc tránh thai, tất cả những viên thuốc tránh thai ngày đó hấn nhìn thấy đều đổ vào bồn cầu, cô cũng đã đồng ý là sau này

cũng sẽ không uống nữa, cũng đồng ý cùng hấn có một đứa con, nhưng mà... Đó là cô thay Lương Đậu Khấu đồng ý với hấn, cô là Tần Chỉ Ái, cô không có tư cách... Lúc hấn đổ hết thuốc của cô, cô đã mua một lọ mới ngay sau đó rồi.

“Không nghe tôi hỏi sao? Hay là em cũng không biết đọc ba chữ này?”
Cố Dư Sinh khom người đem đầu tiên lại gần tai của cô hơn một chút: “Chắc không phải là thuốc tránh thai đâu, đúng không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 366: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (6)

Tần Chỉ Ái chưa từng nhìn thấy bộ dạng như vậy của Cố Dư Sinh, sợ đến nổi lạnh sống lưng, bàn tay nắm chặt đồ mờ hôi lạnh.

“Nói đi!” Cố Dư Sinh thấy cô không lên tiếng, hấn tỏ vẻ bình tĩnh nhưng đáy mắt lại ngập tràn những cảm xúc phức tạp, gần như là hoang mang, lại tựa như đang sợ hãi: “Chúng ta không phải hôm qua đã nói sẽ có một đứa bé sao? Vì vậy không phải là thuốc tránh thai, vì vậy em nói với anh đây không phải là thuốc tránh thai đi, không phải...”

Cố Dư Sinh liều mạng muốn nắm lấy một tia hy vọng cuối cùng, lúc nói xong chữ kia, âm thanh của hắn hầu như là cầu xin, cổ họng run rẩy: “Nói đi...”

Chỉ cần là em nói, chỉ cần em phủ nhận, anh sẽ tin em...

Mặc dù hắn biết đây chỉ là đang lừa mình dối người nhưng hắn cũng không còn cách nào khác để trái tim đang đau đớn của mình lúc này dễ chịu hơn một chút.

Tần Chỉ Ái đứng ở đằng xa, mở mắt nhìn Cố Dư Sinh một cái, há miệng, lại không nói chữ nào.

Cô còn có thể nói gì? Nói cô không phải là Lương Đẩu Khẩu thật sự, cô không có quyền mang thai đứa con của hắn? Hay là thuận theo ý của hắn nói cô không có uống thuốc tránh thai?

Hắn và cô đều hiểu rõ, cô thật sự uống thuốc tránh thai, cô cũng không thể chống chế gì nữa.

Phản ứng của cô khiến ánh mắt của Cố Dư Sinh cảm thấy ngón ngang,

hắn biết, dù bản thân có muốn trốn tránh đi chăng nữa nhưng cũng trốn không thoát.

Hắn nhất định phải đối mặt với hiện thực này, cô không muốn có con với hắn, cô vẫn đang lừa gạt hắn,...

Lòng ngực Cố Dư Sinh đập chùng bất định, lại mở miệng, âm thanh xen lẫn tức giận: “Anh nói em phủ nhận đi em có nghe không?”

Nói xong Cố Dư Sinh đột nhiên giơ chân đạp vào bàn ăn: “Tại sao em lại không nói, tại sao?”

Bàn đá hoa cương bị hắn đá một cái cũng phải lệch khỏi vị trí ban đầu khoảng nửa mét, đụng vào một tủ thức ăn gần đó, tạo ra một tiếng “Ầm” thật lớn.

Đạp như vậy cũng khiến chân Cố Dư Sinh bị đau nhưng hắn giống như không cảm nhận được điều đó vậy, hai mắt hắn đỏ bừng nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái.

Hắn lái xe không có điểm dừng đi vòng vòng lang thang suốt đêm, mới có thể khiến bản thân không nghĩ đến những lời nói của cô trong video kia nữa, nhưng giờ phút này những lời kia lại văng vẳng trong tai của hắn.

“Tớ không muốn có con với anh ta.”

“Thứ tớ muốn không phải là Cố Dư Sinh mà là vị trí Cố phu nhân.

Không mang thai đứa con của hắn, không muốn có con với hắn... Cố Dư Sinh bỗng nhiên bắt lấy tay của Tần Chỉ Ái, kéo cô về phía mình, bóp lấy cằm của cô, dùng sức mở miệng của cô ra, sau đó dùng hàm răng vặn mở nắp lọ thuốc, dốc hết lọ vào trong miệng Tần Chỉ Ái: “Không phải em muốn uống sao? Được, có giỏi thì uống hết, uống cho hết đi!”

Tần Chỉ Ái bị Cố Dư Sinh làm như vậy, sợ đến nỗi trái tim đập từng từng như trống dồn, cô liều mạng lắc đầu, né tránh những viên thuốc đang

dốc vào miệng mình kia.

Những viên thuốc kia bị đổ ra, có vài viên đập vào mặt của cô, có mấy viên rơi vào trong ngực áo, còn nhiều viên lọt vào trong miệng cô, gặp phải nước bọt, lập tức tan ra đắng nghét, cô nôn một tiếng, giờ tay liều mạng đẩy cánh tay của Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh dùng đầu ngón tay giữ hai gò má cô, bàn tay dùng sức, sau đó thấy cô đẩy mình, đột nhiên buông lỏng cánh tay.

Tần Chỉ Ái lập tức cong người ới ra, đến khi trong miệng không còn viên thuốc nào, cô nhanh chóng chạy khỏi phòng ăn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 367: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (7)

Cô vừa mới chạy đến cầu thang đã bị Cố Dư Sinh bắt cánh tay lại, cô sợ đến nỗi hét lên một tiếng, sau đó không nghĩ nhiều quay đầu cắn cánh tay hấn.

Cô dùng sức cắn, nhưng hấn giống như không cảm thấy đau, vùng tay đẩy cô vào vách tường, sau lưng cô đau đớn, sức cắn cánh tay hấn cũng không còn, một giây sau Cố Dư Sinh liền áp cả người hấn lên người cô, giống như muốn ép cô dính vào vách tường hoặc là một người sống sờ sờ như cô biến thành một tờ giấy.

Tần Chỉ Ái bị kẹp giữa cơ thể của Cố Dư Sinh và vách tường, thở không nổi, cô nhịn khó chịu, liều mạng giãy dụa, nhưng một chút sức lực cũng không có, cuối cùng cũng chỉ có thể cố gắng nói: “Anh thả ra, anh thả em ra, cách ra một chút...”

Trong đầu Cố Dư Sinh chỉ lảng vảng những câu nói của cô: “Bởi vì tớ không thích anh ta”, “Hy vọng anh ta ít khi về nhà một chút.”, “Tớ không muốn anh ta chạm vào tớ, mỗi lần như vậy tớ đều cảm thấy chán ghét.”

Cô cảm thấy ghét bỏ hấn, không muốn hấn chạm vào cô?

Cố Dư Sinh mãnh liệt bộc phát tức giận.

Hấn cứ nghe thấy mấy câu này, cảm thấy thật sự chói tai, hấn nghe đến nỗi lý trí của hấn đều tan thành mây khói, hấn giơ tay lên, che miệng của cô lại: “Cô câm miệng, câm miệng cho tôi! Không phải cô đóng kịch rất giỏi sao? Lúc tôi mới về nhà không phải cô còn đóng kịch rất tốt sao? Bây giờ sao không đóng nữa đi? Bây giờ bắt đầu nói thật rồi sao? Cách xa cô một chút sao?”

Cố Dư Sinh không biết tại sao lại cười toét môi, nghiêng đầu cười khẽ, một giây sau, hắn liền buông thông ra, lui về phía sau một bước, cách cô một khoảng nhỏ, sau đó nhìn cô chằm chằm cười ha ha: “Sau vậy? Quân cờ như tôi còn chưa phát huy được tác dụng lớn nhất mà cô đã muốn bỏ chạy rồi sao? Cô không sợ lại xuất hiện thêm một Lâm Úc nữa à? Hay là thấy cô ta vẫn còn có thể ở trong Làng giải trí nên thấy tôi vô dụng, chẳng muốn lợi dụng tôi nữa?”

Quân cờ? Lâm Úc?

Tần Chỉ Ái đang cong người hít thở, nghe thấy mấy chữ này liền dừng lại, cô nhú nhú mày, qua mấy giây mới hiểu được ý của hắn.

Khó trách ngày hôm nay tại sao hắn lại phản ứng lạ như vậy, thì ra là hắn đã biết chuyện ở phòng chụp ảnh hôm đó rồi, Lâm Úc là bị hãm hại, hắn cũng biết mình đã bị lợi dụng như một quân cờ.

Tần Chỉ Ái còn đang suy nghĩ, Cố Dư Sinh bỗng nhiên lại tóm lấy vai cô, để cô đứng trước mặt hắn, một tay giơ lên nắm cằm của cô, nhìn thẳng đôi mắt của cô, lại mở miệng, giọng điệu lạnh băng: “Nói thật cho cô biết, cô cho rằng tôi thật sự muốn về nhà sao? Thích mỗi ngày nhìn thấy khuôn mặt của cô sao? Tôi không ham! Cô thật sự cho rằng tôi muốn có con với cô sao? Bất quá là vì ông mà thôi!”

Cố Dư Sinh càng nói, đáy lòng lại càng đau, giống như bị người ta cầm dao đâm vào tim, khiến cho thân thể của hắn đều run rẩy.

Hắn muốn có con với cô, hắn chỉ muốn có con với cô, nhưng... cô không thích...

Hắn cho rằng cô chính là cuộc sống trong suốt quãng đời còn lại của hắn, kết quả thì sao chứ? Cô chán ghét hắn, cô không cần hắn chút nào, cô chỉ coi hắn như một quân cờ mà thôi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 368: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (8)

Mắt Cố Dư Sinh giăng một tầng sương mù, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhưng âm thanh vẫn có một chút run rẩy: “Chán ghét không muốn tôi chạm vào cô đúng không? Hôm nay tôi phải làm cô chán ghét đến chết!”

Đúng vậy, lúc hắn nghe xong video, hắn đã nghĩ cách để đối phó với cô.

Cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, hắn không làm được, càng không cam tâm.

Thật sự hắn phải trả thù sao? Hắn cũng làm không được, bởi vì hắn không nỡ.

Hắn lái xe cả đêm, cũng không nghĩ ra cách để giải quyết.

Mãi đến khi hắn tức giận đến không nghĩ được gì, bật thốt lên những câu nói kia, hắn mới đột nhiên phát hiện, a, sao hắn lại ngu như vậy, cô muốn phá hủy tình cảm của hắn, vậy sao hắn lại không gây ông đập lưng ông khiến cô không được như ý?

Không phải cô không muốn có đứa con của hắn sao? Được lắm, hắn khiến cô phải có một đứa con, bắt cô phải sinh cho bằng được.

Nghĩ xong, Cố Dư Sinh liền bỏ cầm của cô ra, nhắc cô lên một cái, lôi cô lên lầu.

Cô cảm nhận được sức mạnh đáng sợ của hắn, vừa la hét vừa giãy dụa, nhưng vẫn bị hắn kéo đến phòng ngủ.

Hắn giơ chân lên đá văng cửa phòng ngủ, quăng cô lên giường, nghiêng người đè lên, hai ba cái đã ngăn được phản kháng của cô, sau đó liền xóc váy

của cô lên, dùng sức xé đồ lót của cô, chẳng hôn môi cũng chẳng hề có đạo đầu, liền vọt vào bên trong cô.

Sức mạnh của hấn lần này còn mạnh hơn so với lúc sáng sớm gấp mấy lần, cũng khiến cho cô đau đớn hơn gấp mấy lần, nhưng lần này cho dù cô có run rẩy hay kêu đau, hấn cũng không hề dừng lại, giống như không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, chỉ đầu đá lung tung.

Sau đó cô không nhìn được chảy nước mắt, hấn nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng mặt mày vẫn đóng băng như cũ, lạnh lẽo, không dừng lại, không chậm lại, thậm chí còn có chút trào phúng, cười khế, sức mạnh va chạm ngày một tàn nhẫn.

Hấn chỉ là thuần túy rút giận, không có bất kỳ kỹ thuật, càng không có chút thương tiếc nào, chỉ ra ra vào vào như vậy.

Tần Chỉ Ái sắp mất nửa cái mạng, cuối cùng hấn cũng kết thúc, cô nhắm mắt lại, hơi thở hỗn loạn, chỉ còn có thể mở miệng nhỏ hít thở.

Cố Dư Sinh nhìn thấy bộ dạng này của cô, mím môi một hồi, nhìn ngoài cửa sổ.

Lúc hấn vừa biết mình thích cô, đều hy vọng mỗi ngày có thể cùng cô lăn qua lộn lại trên giường như thế này, nhưng mỗi lần sau khi kết thúc, hấn đều thấy đáng về cô nằm phịch trên giường vô cùng đáng thương, lại đau lòng buông tha cô.

Sau đó quyết định có em bé, cũng muốn mỗi đêm làm hai lần, như vậy tỷ lệ mang thai mới lớn hơn một chút, nhưng vẫn không dám, đành phải thuận theo tự nhiên, tới khi có thì tính.

Nhưng đến bây giờ, hấn có nghĩ cho cô đi chẳng nữa, cô cũng không cần!

Nghĩ, Cố Dư Sinh liền trở người Tần Chỉ Ái, từ phía sau điên cuồng bần rộ.

Tần Chỉ Ái không biết Cố Dư Sinh đã làm bao nhiêu lần, hắn cũng không hôn cô, càng không xoa dịu, thậm chí một chút dịu dàng cũng không có.

Mãi đến khi mặt trời bắt đầu lặn, hắn mới buông tha cho cô, ném cô trên giường, chẳng nhìn cô lấy một cái, liền quay người đi vào nhà vệ sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 369: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (9)

Tần Chỉ Ái thoi thóp tàn tạ nằm trên giường, nghe tiếng Cố Dư Sinh rửa ráy thay quần áo, sức để hít thở cũng không có.

Qua khoảng mười phút, Cố Dư Sinh thay một bộ âu phục mới, ngăn nắp lịch sự từ phòng thay đồ đi ra, trong tay cầm cravat, vừa đi đến bên giường nhìn Tần Chỉ Ái sau đó liền đi đến trước mặt của cô, nắm cằm của cô, nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng xám chật vật của cô, cười lạnh mở miệng: “Không phải cô chỉ muốn thân phận Cố phu nhân sao? Được, không thành vấn đề!! Cho tôi đứa bé, tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của cô.”

“Nếu như cô làm không được...” Cố Dư Sinh ác liệt ảm đạm nói: “Thì biết điều mà rút cho tôi!”

Lông mi Tần Chỉ Ái run rẩy, nhưng cũng không nhìn hấn lấy một cái.

Đúng, không nên nhìn.

Cô không hy vọng những ngày cuối cùng ở bên hấn lại nhớ đến hình ảnh đáng sợ đầy chán ghét và căm hờn của hấn.

“Đương nhiên, nếu như cô vì địa vị kia mà sinh đứa bé, nhà này sau này tôi cũng sẽ không về, để cho cô ở, coi như là sinh con xong, ngoài vị trí cô mong muốn còn bồi thường cho cô thêm một khoảng, dù sao tôi tùy tiện tìm cho con mình một người mẹ cũng phải tốn một khoảng tiền!”

Đầu ngón tay của Tần Chỉ Ái chôn trong chăn, nghe lời nói của Cố Dư Sinh xong không kiềm được mà nắm chặt lại.

Kỳ thật như vậy cũng vô cùng tốt, hấn vì cô, mới có thể thay đổi, lại có thể vì cô, trở lại giống như lúc trước.

Tất cả đều quay về điểm xuất phát, thật sự quá tốt!

“Khi nào cô đến thời kỳ rụng trứng thì nói cho tôi biết, khi đó tỷ lệ mang thai cũng lớn hơn, cô không muốn tôi chạm vào cô, tôi cũng sẽ không chạm vào những chỗ khác, hai chúng ta cũng không cần có liên hệ quá nhiều, vì vậy chỉ cần canh thời kỳ rụng trứng, làm ít hiệu quả nhiều, không phải sao?”

Cố Dư Sinh cười giễu cợt, buông cầm Tần Chỉ Ái ra: “À, đúng rồi, cô cũng đừng nghĩ quá nhiều, tôi muốn có con với cô là vì ông thích cô, đối với tôi mà nói, cô cũng chỉ là công cụ đẻ sinh sản! Ngoài ra không có bất kỳ giá trị nào khác, hiểu không?”

Cố Dư Sinh lạnh lùng nói những lời đó xong, lại sửa sang lại cravat, sau đó đi vòng qua giường đến trước cửa.

Hắn vừa mới kéo cửa ra, liền nghĩ đến ví tiền và chìa khóa xe còn để trong túi của bộ quần áo sáng nay, hắn lại qua phòng thay đồ, lúc lấy bóp tiền, đầu ngón tay chạm phải hộp gấm, cả người hắn giống như bị điểm huyết vậy, cứng ngắt trong chốc lát, mới lấy chiếc hộp kia ra.

Đây là chiếc nhẫn hắn tự tay thiết kế cho cô... muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, muốn chờ khi cô ngủ say, mới đeo vào ngón tay nhỏ bé của cô.

Ngay chiều qua hắn còn động lòng tràn ngập hạnh phúc vui mừng xúc động khi nhìn thấy chiếc nhẫn này, chỉ mới qua hai mươi bốn tiếng đồng hồ, tất cả đều xoay chuyển 180 độ, lúc này nhìn nhẫn, hắn chỉ cảm thấy buồn cười và khổ sở.

Cố Dư Sinh dùng sức nắm hộp gấm, một giây sau hắn quay người ra khỏi phòng thay đồ, không do dự ném hộp nhẫn ra ngoài một ô cửa sổ đang mở, sau đó không hề liếc nhìn Tần Chỉ Ái trên giường, quay đầu ra khỏi phòng ngủ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 370: Chỉ Cần Em Phủ Nhận, Anh Sẽ Tin Em (10)

Thay giày xong, đi ra cửa nhà, Cố Dư Sinh đứng trên bậc thang, Cố Dư Sinh dường như bị vườn hoa sau nhà hấp dẫn.

Hắn nghĩ đến cảnh tượng chiều qua hắn hình dung trong đầu, thiết kế một vẻ đẹp mộng ảo, nến, đèn, ca sĩ hát bài hát “Đích” mà cô yêu thích.

Hắn thật sự yêu cô, mới có thể đề tâm như vậy.

Chóp mũi Cố Dư Sinh bắt đầu chua xót, hắn vội thu lại tầm mắt, bước đến bên cạnh xe thật nhanh, mới mở cửa xe, ngồi xuống.

Hắn giống như đang sợ gì đó, nhanh chóng khởi động xe, quay đầu xe lái ra khỏi biệt thự.

Kẹt xe.

Cố Dư Sinh không muốn đến công ty, cũng không muốn đi tìm bạn bè, hắn theo dòng xe cộ đông đúc chạy lúc nhanh lúc chậm, cuối cùng liền dừng ở cửa khách sạn Bốn mùa.

Hắn xuống xe, đưa chìa khóa cho nhân viên ở đó, liền đi thang máy lên tầng cao nhất, đến phòng của mình thường ở.

Hắn đóng kín rèm cửa, tắt đèn, khiến cho căn phòng chỉ còn một màu tối đen, sau đó gục trên giường, che kín chắn, ngủ say.

.....

Tần Chỉ Ái cũng không biết mình nằm trên giường bao lâu, cô giống như ngủ thiếp đi, lại giống như không ngủ, thỉnh thoảng bên tai sẽ nghe thấy

tiếng chim hót ngoài cửa sổ, tiếng chó sủa của nhà bên cạnh hoặc tiếng huýt sáo.

Trong lúc cô muốn xoay người, xương cốt toàn thân giống như sắp vỡ vụn vụn, liên tiếp vang lên những âm thanh răng rắc, hình như là 10 lần, hoặc là 11 lần, lúc này cô mới từ từ mở mắt ra.

Bên trong không bật đèn, tối om.

Cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ, trong vườn có ánh đèn chiếu vào cửa sổ.

Thì ra đã là nửa đêm rồi a....

Một ngày không ăn không uống, cô cũng chẳng cảm thấy đói bụng, chỉ hơi khát một chút.

Cô vất vả lắm mới bò xuống giường được, lảo đảo đi xuống lầu.

Cha của quản gia đã qua đời hai năm trước, hôm này là ngày bà về quê làm đám giỗ.

Trong biệt thự chỉ còn lại một mình cô, yên tĩnh đến khó chịu, lúc cô bước đi, cả phòng đều chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của cô.

Trong phòng ăn khá hỗn loạn, bàn ăn bị Cố Dư Sinh đập khiến trái cây trên bàn cũng lăn lung tung, bình hoa trên bàn rải rác những bông hoa ngày hôm qua cô ra vườn hái mỗi chỗ một bông, bởi vì không có nước mà bây giờ chúng đã trở nên ỉu xiu rồi.

Tần Chỉ Ái uống nước xong, lê thân thể mệt mỏi cố gắng đẩy bàn ăn về lại chỗ cũ, nhặt những bông hoa kia lên, vứt vào thùng rác, cầm khăn lau bàn, sau đó liếc nhìn tủ lạnh, dừng lại một chút, lại mở cửa tủ, lấy những món tối qua mình làm trút vào thùng rác, đem chén bát rửa sạch sẽ.

Mãi cho đến khi nhà bếp khôi phục lại trạng thái ban đầu trước khi cô

xuống bếp làm thức ăn, Tần Chỉ Ái mới mang một túi rác ra khỏi biệt thự, bỏ vào thùng rác lớn, lại đi lên lầu.

Chỉ đơn giản dọn dẹp một hồi như vậy lại khiến cô mất hết toàn bộ sức lực, ngã lên giường, lại đờ ra.

.....

Cùng lúc đó, Tưởng gia.

Tưởng Tiêm Tiêm vừa mới tắm xong, mới từ trong nhà vệ sinh đi ra, điện thoại cô để trên giường liền vang lên tiếng báo tin nhắn đến từ WeChat.

Tưởng Tiêm Tiêm nhú mào, ném khăn trong tay xuống, đi đến bên giường cầm điện thoại lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 371: Nhấn Trong Bụi Cỏ (1)

“Chị Tiêm, theo yêu cầu của chị, em đã phái hai người, một người theo dõi ở biệt thự của Cố Dư Sinh, người theo dõi người ở nhà Chu Tịnh, hai người kia vừa mới trở về rồi.”

“Bức ảnh ở góc phải có ghi lại thời gian chụp, đều là lúc 11 giờ rưỡi tối nay, thời gian chênh lệch chỉ vài phút.”

Giọng nói trong điện thoại vừa phát ra xong, đối phương đã gửi cho Tưởng Tiêm Tiêm hai tấm hình.

Một tấm là Lương Đậu Khẩu ngồi trong xe, bối cảnh là ở nhà họ Chu, Chu Tịnh lái xe, Lương Đậu Khẩu ngồi ở ghế phụ lái.

Tấm còn lại là ở biệt thự của Cố Dư Sinh, Lương Đậu Khẩu mang theo một túi rác đem bỏ.

Tấm thứ nhất có thể nhìn thấy Lương Đậu Khẩu khá rõ ràng.

Hình ảnh ở tấm thứ hai hơi nhòe một chút, tóc Lương Đậu Khẩu khá loạn, quần đại sau đầu.

Như đối phương vừa nói, thời gian hai tấm hình này được chụp chỉ cách nhau khoảng ba phút.

Tưởng Tiêm Tiêm chưa từng đến nhà của Chu Tịnh nên không biết vị trí cụ thể là khu nào, nên mở bản đồ ra tra một hồi, là ở khu Đông Tứ Hoàn.

Biệt thự của Cố Dư Sinh ở thành Tây, hai nơi cách nhau hai mươi cây số.

Trong khoảng thời gian ba phút, không thể đi từ nơi này sang nơi khác được.

Vì vậy... hai tấm hình này cũng đủ chứng minh có hai Lương Đậu Khẩu.

Nhưng mà người nào là thật người nào là giả?

Có điều, không cần biết người nào là thật người nào là giả, điều này có thể nói rõ một vấn đề: chắc chắn Chu Tịnh biết có hai Lương Đậu Khẩu cùng tồn tại, hoặc là người đóng giả kia chính là do Chu Tịnh và Lương Đậu Khẩu sắp xếp.

Các cô ấy tại lại phải làm như vậy?

Tưởng Tiêm Tiêm cầm điện thoại di động đi vòng quanh phòng ngủ một lúc lâu cũng không nghĩ ra được.

Nhưng mà không cần biết hai người họ sắp xếp cô gái kia làm gì, chỉ cần cô ta có đầy đủ bằng chứng như vậy là có thể nói cho Ngô Hạo biết rồi.

Chu Tịnh là người phụ nữ vừa nham hiểm vừa giả dối, lúc cô và Lương Đậu Khẩu đấu đá nhau chết đi sống lại, cô ta cũng làm ra không ít “chuyện tốt” rồi, chuyện lần này nếu muốn thành công, nhất định phải né Chu Tịnh.

Xem ra sáng sớm ngày mai cô nên tìm cơ đến biệt thự của Cố Dư Sinh một chuyến...

.....

Cả ngày không được ngủ, nhưng bây giờ Tần Chi Ái vẫn không ngủ được.

Cô cứ mơ mơ màng màng, trong mơ nhìn thấy rất nhiều chuyện đã xảy ra, có vui có buồn đan xen vào nhau, làm cho tim của cô cứ thấp thỏm không yên, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Cô khó chịu mở miệng hít thở, ngay cả như vậy, hô hấp của cô cũng nặng nề, mãi đến khi bị đè nén đến chịu đựng không nổi mà mở mắt ra, tỉnh lại từ trong mộng, cô mới nhận ra cả váy ngủ đều đã ướt đầm mồ hôi, cổ họng đau rát, toàn thân giống như có lửa đốt, cực kỳ nóng.

Cô đang sốt sao?

Tần Chỉ Ái miễn cưỡng trở mình, tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại một lần nữa.

Rõ ràng cô có đắp chăn nhưng sao toàn thân cô cứ ớn lạnh từng cơn, trên người đổ toàn mồ hôi lạnh, ngực như một có khối đá đè ép, làm cho cô không hô hấp nổi, sức lực cũng không có.

Cô muốn xuống giường tìm nước uống nhưng có người không nghe theo sự điều khiển của cô, không động dậy nổi, cũng chỉ có thể nằm ở trên giường.

Cô cảm nhận được toàn thân mình ngày một nóng lên, nóng đến nổi giống như bị nướng lên.

Cô đưa tay sờ soạng một hồi lâu mới tìm được điện thoại, gọi một cú điện thoại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 372: Nhẫn Trong Bụi Cỏ (2)

Cô gọi điện thoại cho quản gia, điện thoại reo vài tiếng cũng không có người bắt máy.

Đã trễ thế này, có khi quản gia đã ngủ rồi... Tần Chỉ Ái nghĩ, liền muốn dẹp điện thoại tự mình bò xuống giường, đi xuống lầu tìm số điện thoại của bác sĩ nhưng ngón tay còn chưa tắt điện thoại, đầu dây bên kia đã có người bắt máy.

Tần Chỉ Ái “Alo” một tiếng, trong tai không có ai đáp lại.

Bởi vì quá mệt mỏi, Tần Chỉ Ái nói chuyện có vẻ rất mệt mỏi, cô không mở mắt ra nổi, ngữ khí tuy mềm nhũn đến khó nghe nhưng cô vẫn chủ động lên tiếng: “Quản gia sao?”

Đáp lại cô vẫn là sự yên tĩnh, cô nhúu nhúu mày, cố nén khó chịu lần nữa, dùng hết sức lực mở miệng: “Bà đang ở đâu? Nghe thấy tôi nói chuyện không? quản gia, tôi...”

Cô còn chưa nói hết, điện thoại đã bị cúp máy, bên trong truyền đến âm thanh đơ đơ khó nghe.

Tần Chỉ Ái ngẩn người, sốt cao như vậy, nào cô có chút mông lung, lúc này mới nghĩ lại hình như có gì đó không đúng, cô vội vã mở mắt, nhìn vào màn hình điện thoại, phát hiện tên trong lịch sử cuộc gọi lại là Cố Dư Sinh.

Cô giật giật môi, trong mắt hiện lên một vệt ảm đạm.

Cô vừa rồi nói chuyện còn không ra hơi, hắn có thể biết cô không khỏe chứ? Nhưng hắn cũng không nói gì tàn nhẫn cúp máy như vậy...

Quả nhiên hấn giận thật rồi...

Tần Chỉ Ái nghĩ đến những chuyện ban ngày hấn làm với cô, mắt đau xót, từ từ rời khỏi màn hình điện thoại, rời khỏi ba chữ Cố Dư Sinh.

Không oan ức là giả, trong lòng cô đã biết những chuyện này nhưng cô lại không nói cho hấn biết.

Chu Tịnh vì sự nghiệp của Lương Đậu Khẩu mà lợi dụng hấn, là thật, hấn về nhà không nổi điên chính là đang đè nén cơn giận của mình, hấn cũng đã rất khoan dung rồi, nếu hấn không tận mắt nhìn thấy cô uống thuốc tránh thai, hấn cũng sẽ không nổi điên như vậy đúng không?

Dù sao người bị lợi dụng, là hấn, người bị lừa dối cũng là hấn, đừng nói là người có tính khí không tốt như hấn, người có tính tình tốt như thế nào cũng sẽ không thể chấp nhận được.

Khóe mắt của Tần Chỉ Ái ướt mem, cố gắng bò xuống giường.

Bởi vì sốt cao, cô đứng không nổi, vừa mới run run đi về phía trước một bước, liền ngã trên mặt đất, cô chống thử, muốn bò lên nhưng đầu càng choáng váng hơn, hình như cô cố gắng lết được hai lần nữa, lại hình như chưa làm được gì, cuối cùng cả người liền mềm nhũn nằm trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

.....

Lúc Tần Chỉ Ái tỉnh lại, trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu chói mắt, xuyên qua cửa sổ sát đất rộng rãi, soi long lanh nền gạch.

Tia sáng quá chói chang, Tần Chỉ Ái nhìn không được đưa tay che mắt, kết quả phát hiện trên mu bàn tay bị dán một miếng băng keo trắng.

Cô kinh ngạc một hồi nhìn nhìn một chút, thấy bên dưới có một cây kim nhỏ, hình như lúc cô hôn mê bất tỉnh đã có bác sĩ tới khám, còn truyền nước biển cho cô.

Tần Chỉ Ái bừng tỉnh, cô đột nhiên ngồi bật dậy, nhìn chung quanh một vòng, mới ý thức được tối qua mình còn ngã hôn mê bất tỉnh trên sàn nhưng lúc này đã được nằm trên giường, trên đầu còn được dán miếng dán hạ sốt, trong nệm còn có một túi chườm lạnh.

Tối hôm qua trong nhà chỉ có một mình cô, là ai chăm sóc cô?

Hình như cô có gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh, chẳng lẽ anh ấy đã trở về?

Tần Chỉ Ái vén chăn, vừa chuẩn bị xuống giường đã thấy cửa phòng ngủ được mở ra, Tần Chỉ Ái quay đầu, nhìn thấy quản gia đi vào: “Phu nhân, cô tỉnh rồi?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 373: Nhấn Trong Bụi Cỏ (3)

Phu nhân? Là gọi cô sao? Không phải Cố Dư Sinh vẫn luôn muốn người khác gọi cô là tiểu thư sao?

Tần Chỉ Ái còn chưa hồi phục lại tinh thần từ chữ phu nhân của quản gia, quản gia đã đi tới trước mặt cô sờ sờ lên trán cô, sau đó liền cười nói: “Đã hoàn toàn hạ sốt rồi, phu nhân, cô còn cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu, cô còn rất nhiều điều muốn hỏi nhưng chưa biết hỏi từ đâu thì quản gia chưa chờ cô hỏi đến chính sự đã mở miệng nói chuyện trước: “Phu nhân, cô có bạn đến chơi, bây giờ đang chờ dưới lầu, bây giờ cô rửa ráy thay đồ một chút đi, tôi xuống tiếp bạn của cô trước.”

Bạn?

Trong đầu Tần Chỉ Ái đầu tiên nghĩ đến là Chu Tịnh, cô đã nói ngày 12 là hoán đổi lại với Lương Đậu Khẩu thật sự, hôm nay đã là ngày 10, cô ấy đến đây chắc là để bàn với cô khi nào và làm sao đổi lại thôi.

Tần Chỉ Ái nhìn quản gia “Ừ” một tiếng, liền xuống giường đi vào nhà vệ sinh.

Lúc đánh răng, Tần Chỉ Ái nhìn qua gương trước bồn rửa tay, khuôn mặt của cô được trang điểm nhưng đôi mắt vẫn đen thui, lan tràn ra hai gò má, nhìn chật vật mà đáng sợ.

Tắm xong, Tần Chỉ Ái ngồi trước bàn trang điểm, nhanh chóng trang điểm xong lại đứng dậy đi vào phòng thay đồ, tìm một chiếc quần dài mặc vào, đứng trước gương nhìn hai vòng, xác định mình hoàn toàn bình thường mới quay đầu một lúc lâu, tầm mắt cô nhìn người trong gương dừng một chút.

Qua ngày mai và ngày một cô cũng không cần phải trang điểm như thế này nữa, cũng không cần phải sống cuộc sống của người khác... cô đóng vai cô bé Lộ Lem lâu như vậy, cuối cùng cũng đã hạ màn rồi.

Lúc đi đến lan can ở cầu thang, Tần Chỉ Ái theo thói quen liếc nhìn xuống lầu, Tưởng Tiêm Tiêm đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa lớn, mỉm cười duyên dáng, đang nhận trà của quản gia đưa tới.

Sao lại là cô ta mà không phải là Chu Tịnh?

Tần Chỉ Ái nhú mày, còn chưa biết Tưởng Tiêm Tiêm tại sao bỗng nhiên lại tới đây, Tưởng Tiêm Tiêm ngồi bên dưới đã nhìn thấy cô đi xuống, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô cười xán lạn, mở miệng: “Chị Khấu, chị dậy rồi sao?”

Tần Chỉ Ái đáp lại bằng một nụ cười, cũng không lên tiếng, đỡ tay vịn từ từ đi xuống lầu, ngồi xuống ghế sofa đối diện Tưởng Tiêm Tiêm.

Vào thu, thời tiết khá lạnh, quản gia thấy Tần Chỉ Ái mặc mỏng, sợ cô lại bệnh, liền cầm một cái áo khoác dày khoác vào người cô, mới hỏi: “Phu nhân, cô có đói bụng hay không? có muốn ăn chút gì không?”

“Không cần.” Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu: “Cho tôi một ly nước lọc.”

Rất nhanh, quản gia liền mang một ly nước lọc và một ly nước chanh ấm, đặt trước mặt Tần Chỉ Ái.

Chờ bà rời đi, Tần Chỉ Ái trầm tĩnh hỏi Tưởng Tiêm Tiêm: “Sao đột nhiên lại đến đây? Có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì, chỉ là anh của em mấy ngày trước đi Pháp mua cho chị một món quà, hôm qua chúng em đến nhà ông ngoại, ông ngoại lúc nào cũng yêu thương chị, chị cũng biết mà, lúc ăn cơm nói chị đã theo chồng lâu như vậy cũng ít khi về nhà ăn cơm, trùng hợp hôm nay tôi có ghé qua ngân hàng làm chút chuyện, ông biết tôi đi thì nói tôi tiện đường ghé qua thăm chị một chút, mang quà đến cho chị, chị xem nhiều đồ như vậy, toàn là những

thứ chị thích ăn.”

Tướng Tiêm Tiêm nói xong, liền chỉ lên bàn trà, Tần Chỉ Ái lúc này mới để ý những món quà to nhỏ các loại để trên bàn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 374: Nhấn Trong Bụi Cỏ (4)

Lương Đậu Khẩu và Tưởng Tiêm Tiêm không phải lúc nào cũng có thể ngồi chung một bàn nói chuyện, trực giác của Tần Chỉ Ái nói cho cô biết, chuyện này không phải chỉ dừng lại ở đây đơn giản như vậy..

Nhưng mà cô lúc này không biết Tưởng Tiêm Tiêm đang có mục đích gì, cũng chỉ có thể ngồi nhìn xem cô ta muốn giở trò gì, cô cầm ly nước lọc lên, không nhanh không chậm uống một hớp, mới nhẹ giọng trả lời Tưởng Tiêm Tiêm: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo...” Tưởng Tiêm Tiêm nói xong, giống như nghĩ đến chuyện gì đó quan trọng hơn, cô ta đặt ly trà hoa trên bàn, lại lục gì đó trong túi một lúc, móc ra một chiếc hộp tinh xảo: “Chị Khẩu, suýt chút nữa thì quên, đây là quà anh hai mua cho chị.”

Vừa nói, Tưởng Tiêm Tiêm vừa mở ra: “Là sợi dây chuyền, thật là đẹp a... vẫn là thiết kế mới nhất của Chanel đây...”

Tưởng Tiêm Tiêm lấy dây chuyền ra, đưa đến trước mắt, nghiêng đầu cười thân thiện với Tần Chỉ Ái: “Chị Khẩu, em đeo cho chị...”

“Không cần...” Quà này là thuộc về Lương Đậu Khẩu, cô cũng không có phần.

“Không sao đâu mà, mang thử một chút đi...” Tưởng Tiêm Tiêm nhanh chóng đứng lên, chạy đến phía sau Tần Chỉ Ái, vừa lắc lắc vai cô làm nũng vừa chụp dây chuyền vào cổ cô: “Chị Khẩu, chị đừng cử động...”

Tưởng Tiêm Tiêm nói xong, liền vén mái tóc dài của cô lên, cô vừa đeo dây chuyền vừa chú ý tai trái của Tần Chỉ Ái.

Bởi vì không tập trung, Tưởng Tiêm Tiêm nhìn một hồi lâu cũng không đeo xong dây chuyền cho Tần Chỉ Ái, khiến cô nhú mày: “Xong chưa?”

“Sắp rồi...” Tưởng Tiêm Tiêm vừa trả lời vừa cẩn thận nhìn chăm chăm tai trái của Tần Chỉ Ái để xác định chuyện gì, lúc này cô mới móc dây chuyền vào cho xong, lại đi vòng qua tai Tần Chỉ Ái, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, cười sáng lóa với Tần Chỉ Ái: “Chị Khấu, chị đeo sợi dây chuyền này rất đẹp nha...”

Đẹp thật hay đẹp giả, cô cũng không quan tâm chút nào, cô chỉ cười đáp lại Tưởng Tiêm Tiêm một cái, lại nói cảm ơn, mở dây chuyền ra để lại vào hộp, sau đó nhìn thấy Tưởng Tiêm Tiêm nhìn chăm chăm ngay tivi trước mặt, không biết nghĩ gì, ánh mắt có vẻ hung phấn.

Tần Chỉ Ái cho rằng Tưởng Tiêm Tiêm cũng không có ý đồ gì xấu, kết quả một giây sau Tưởng Tiêm Tiêm liền quay đầu nói với Tần Chỉ Ái một câu ngoài sự dự đoán của cô: “Chị Khấu, em có chút chuyện, đi trước.”

Thật là không giống với Tưởng Tiêm Tiêm của ngày thường nha, Tần Chỉ Ái phòng bị, nhưng sau đó lại nghĩ đến cô sắp phải đi rồi, còn ân oán gì đó vẫn để tự Lương Đậu Khấu giải quyết đi.

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái liền không giữ lịch sự, để quản gia tiễn khách.

.....

Tưởng Tiêm Tiêm vừa rời khỏi biệt thự liền tấp xe vào ven đường.

Bởi vì kích động, cô lấy điện thoại ra đầu ngón tay còn có chút run rẩy, cô tìm WeChat của Ngô Hạo, nhanh chóng gõ vài chữ: “Ngô Hạo, anh có online không?”

Cô còn chưa chờ được tin nhắn hồi âm của Ngô Hạo đã lập tức gửi tiếp một tin nhắn qua: “Chuyện lần trước em tìm anh còn có chuyện em không dám nói cho anh biết, sau đó hai ngày nay em có điều tra một chút, phát hiện mọi chuyện phía sau còn đáng sợ hơn rất nhiều.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 375: Nhấn Trong Bụi Cỏ (5)

“Cũng là chuyện liên quan đến anh Sinh, nhưng chuyện ngày càng một nghiêm trọng hơn rất nhiều, em cũng không biết nên nói với anh như thế nào, hiện tại người đang ở trong nhà của anh Sinh thật sự không phải là chị Khấu thật sự, bởi vì sau tai của chị ta không có sẹo.”

Cô ngồi suy nghĩ cả buổi tối mới nhớ Lương Đậu Khấu thật sự có một vết sẹo sau tai trái không dễ dàng nhìn thấy.

Cô biết được vết sẹo kia là bởi vì lúc nhỏ cô và Lương Đậu Khấu đánh nhau, đẩy chị ta ngã, đập vào một hòn đá làm bị thương.

Nhưng người phụ nữ trong nhà Cố Dư Sinh kia, hầu như giống với Lương Đậu Khấu như đúc nhưng sau lỗ tai của chị ta lại trắng nõn sạch sẽ, không hề có một dấu hiệu của sự tổn thương liên sẹo nào.

Vì vậy, Lương Đậu Khấu thật sự là người ở cạnh Chu Tịnh, người giả mạo Lương Đậu Khấu là ở trong nhà Cố Dư Sinh... nếu bị Cố Dư Sinh biết, hẳn đã bị người khác bày kế lừa gạt...

Tưởng Tiêm Tiêm giống như nhìn thấy hình ảnh Lương Đậu Khấu chết thảm trước mắt, cô hưng phấn đến nỗi nói bừa.

“Chị Khấu đã tìm một người đóng giả mình, bây giờ em có hình của hai chị Khấu.”

“Ai da, em cũng không biết nên nói chuyện với anh như thế nào, nói tóm lại, trong tay em có hình ảnh của hai người họ, đó chính là chứng cứ, anh Sinh đã bị gạt rồi.”

“Ngô Hạo, hay là như vậy đi? Nếu như anh đang online nhìn thấy tin

nhấn của em thì trả lời em một tiếng, chúng ta hẹn gặp nhau, em kể cho anh nghe thật tường tận, được không?”

Tường Tiêm Tiêm để điện thoại di động xuống, vỗ ngực hít sâu vài hơi, mới ổn định lại được tâm tình, một lần nữa lái xe, đi dọc theo con đường phía trước.

Lúc đi qua đèn xanh đèn đỏ thứ hai, điện thoại di động của cô leng keng báo tin nhắn vài tiếng, cô cũng không để ý xe của mình đang đi trên đường lớn, liền đạp thắng xe, cầm điện thoại di động lên, xem tin nhắn của Ngô Hạo: “Được, nhưng bây giờ tôi đang ở vùng ngoại thành, ba giờ chiều mới có thể trở lại, cô chọn địa điểm đi, tôi về rồi đến đó.”

Ngô Hạo đồng ý gặp mặt?!

Tường Tiêm Tiêm cầm điện thoại gật gù, sau đó ngay lập tức trả lời một câu “Thật...” không để ý đến hỗn loạn phía sau ngồi đó huýt sáo, ngoẹo cổ suy nghĩ đến một quán café, sau đó gửi địa chỉ cho Ngô Hạo, mãi đến khi hắn trả lời: “OK”, cô mới vui vẻ để điện thoại xuống, lần nữa đạp chân ga.

.....

Quản gia tiễn Tường Tiêm Tiêm rời khỏi biệt thự xong liền trở lại phòng khách, nhìn thấy Tần Chỉ Ái còn đang ngồi ở ghế salon nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

“Phu nhân, cô có đói không? Bữa sáng cô còn chưa ăn, còn phải uống thuốc nữa đó.”

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, mỉm cười gật đầu với quản gia, mới đứng lên đi vào phòng ăn.

Quản gia đứng lên bưng một chén cháo yến mạch đến, lúc Tần Chỉ Ái cầm muống khuấy cháo, ngẩng đầu nhìn quản gia đang lục đục lấy thức ăn cho cô, hỏi: “Tối qua bà về nhà sao?”

“Phải, tôi trở lại trong nội thành cũng đã là nửa đêm rồi, mới vừa ngủ một chút thiếu gia lại gọi điện thoại cho tôi, nói tôi trở về, hình như phu nhân không khỏe.”

“Phu nhân, cô không biết đâu, tôi qua trở về giặt mình hết hồn muốn chết, cô nằm bất tỉnh ở trên sàn nhà, tôi nửa đêm gọi bác sĩ đến, phải truyền nước biển cả đêm đến gần sáng cô mới hết sốt...”

Vì vậy, tôi qua Cố Dư Sinh dù không nói gì trong điện thoại nhưng hẳn vẫn còn quan tâm cô?

Tần Chỉ Ái bất giác cắn môi, nhìn chằm chằm chén cháo bị cô khuấy đến nguội, lại ngẩng đầu lên: “Này... Sao tự nhiên bà lại thăng chức cho tôi vậy? Anh ấy không phải... không phải vẫn luôn bắt bà gọi tôi là tiểu thư sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 376: Nhẫn Trong Bụi Cỏ (6)

“Là thiếu gia nói tôi đổi giọng gọi cô là phu nhân...” quản gia cười đến nhăn mày, giải thích với Tần Chỉ Ái: “...Ngày hôm trước thiếu gia lên công ty, cô còn đang ngủ trong phòng, lúc tôi chuẩn bị về quê thiếu gia nói tôi đừng làm ồn cô ngủ, chuẩn bị thức ăn cho cô, tôi có nói chuyện với thiếu gia một chút, nói tới hai chữ tiểu thư, thiếu gia lại nói tôi sau này hãy gọi cô là phu nhân, đừng gọi cô là tiểu thư nữa.”

Không hỏi cũng biết, nhất định là Cố Dư Sinh bắt bà thay đổi cách xưng hô nhưng sau khi nghe từ miệng quản gia xong tâm tình Tần Chỉ Ái vẫn lâng lâng trên mây mấy lần.

Lúc trước cô ở trong biệt thự quản gia theo dặn dò của Cố lão gia dặn tôi gọi cô là phu nhân lại bị thiếu gia nghe thấy, hẳn hoàn toàn không bận tâm đến tôn nghiêm của cô, liền mắng quản gia trước mặt cô và Tiểu Vương, ngày đó người thấy tổn thương nhất không phải là quản gia, mà là cô.

Mà bây giờ, Cố Dư Sinh từ trước đến nay cũng không chịu thừa nhận Lương Đậu Khấu là vợ lại tự động bắt quản gia sửa lại cách xưng hô, đây không phải chứng tỏ trong lòng hẳn từng chút từng chút, dần dần dần dần đã tiếp nhận Lương Đậu Khấu rồi sao?’

Mà hẳn lại chấp nhận lúc cô đóng giả Lương Đậu Khấu.

Tần Chỉ Ái càng nghĩ, tâm tình lại càng không ổn định, đầu ngón tay cầm muống khẽ run.

“Phu nhân, cô còn khuấy mãi làm gì? Còn không ăn cháo sẽ nguội đó.” Quản gia kinh ngạc nhìn cô nhìn chằm chằm tô cháo cứ khuấy mãi mà chưa ăn được chữ nào, thật lâu cũng không có phản ứng, bà liền quan tâm lên

tiếng.

Tần Chỉ Ái giật giật con người, cười nhạt với quản gia, hờ hững cầm muỗng ăn cháo.

Bởi vì tối qua sốt cao nên khẩu vị của Tần Chỉ Ái không tốt, miễn cưỡng ăn để lấp đầy bao tử trống rỗng.

Quản gia nhìn cô hầu như không ăn một món nào, lúc cầm muỗng đến cho cô lại bận tâm hỏi: “Phu nhân, cô không ăn thức ăn sao? Cô muốn ăn gì buổi trưa tôi làm cho cô ăn...”

Quản gia nhìn động tác của Tần Chỉ Ái, lại nói: “Nếu không tôi nấu canh cá cho cô? Hoặc là cháo thịt? Hay là...”

“Không cần.” Tần Chỉ Ái để ly nước xuống, cắt lời quản gia: “Tôi cảm thấy không khỏe, không muốn ăn thức ăn, buổi trưa nấu cháo là được rồi.”

Dừng một chút, Tần Chỉ Ái lại nói tiếp: “Chắc tối qua bà về còn chưa nghỉ ngơi, bây giờ tôi cũng khỏe rồi, bà không cần phải để ý đến tôi, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Được rồi, phu nhân, có chuyện gì cô có thể gọi tôi.”

“Ừ”, Tần Chỉ Ái cười nhẹ với quản gia, đứng dậy quay người chuẩn bị đi ra phòng ăn, nghĩ đến ngày mai cô phải rời khỏi nơi này, lần cuối nhìn thấy hần cũng không có, cô lại dừng bước, quay đầu nhìn quản gia đang dọn bàn ăn, nhẹ giọng nói: “À, phải rồi, không phải lần trước bà nói Cố Dư Sinh rất thích ăn cháo thịt nạc sao? Tôi chỉ bà, bà tự làm một lần, sau này có thể làm cho anh ấy ăn.”

“Còn nữa, mấy ngày trước tôi có ngâm củ cải, anh ấy cũng thích ăn món đó, lát nữa tôi viết lại công thức cho bà ngâm.”

“Ngoài ra còn có mỗi tháng anh ấy đều ăn chay không phải sao? Tôi có học được vài món, sẽ viết lại cho bà, đến lúc đó bà có thể làm cho anh ấy

ăn...”

Quản gia: “Phu nhân, sao cô không tự mình làm cho thiếu gia ăn, cậu ấy nhất định sẽ rất vui vẻ.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 377: Nhấn Trong Bụi Cỏ (7)

“Lúc tôi bận không phải sẽ không có thời gian để làm sao?”

“Cũng phải, chút nữa phu nhân viết cho tôi, khi cô bận tôi có thể làm cho thiếu gia ăn, phu nhân có thời gian cô cũng nên tự tay làm.” Quản gia cười khanh khách, không nhịn được trêu ghẹo một câu: “Thiếu gia thích nhất là ăn món của thiếu phu nhân làm mà.”

Tần Chỉ Ái cố gắng cười, không trả lời, mà nhanh chóng cup mắt che đi tâm sự tâm sự ảm đạm, sau đó quay người đi ra khỏi phòng ăn.

.....

Hôm qua Cố Dư Sinh ở trong khách sạn Bốn mùa ngủ một giấc thật say thì lại bị tiếng chuông báo thức của khách sạn làm tỉnh giấc.

Thời gian hẳn ngủ không dài nhưng lại có cảm giác như hẳn đã ngủ một thế kỉ rồi vậy, nghe điện thoại, trong ống nghe lại không phải là tiếng của nhân viên phục vụ khách sạn mà lại là âm thanh có chút nóng giận của Tiểu Vương: “Cố tổng, là tôi, Tiểu Vương.”

Bị quấy rầy như vậy, Cố Dư Sinh tuy không thích nhưng mở miệng giọng nói lại không giấu được sự ngái ngủ lười biếng: “Chuyện gì?”

“Bên Thượng Hải có chuyện bất thường, cần bên chúng ta phái người đi xử lý, Cố tổng, anh xem nên phái ai đi...”

Tiểu Vương còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh còn chưa hỏi gì, đã cắt lời hẳn: “Đặt vé máy bay cho tôi, tôi qua đó xem.”

Tiểu Vương còn chưa hiểu hôm qua không biết tại sao hẳn lại giận điên

lên đập nát toàn bộ văn phòng, hôm nay cũng không xuất hiện ở công ty, Cố Dư Sinh lại nói như vậy, khiến hấn ngán người vợ vả trả lời: “Vâng, Cố tổng.”

“Nửa tiếng sau tôi rời khỏi khách sạn Bốn mùa, đến quán rượu chờ cậu, lúc cậu lái xe tới thì sẵn ghé qua trung tâm thương mại mua cho tôi một cái điện thoại di động...” Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại dặn dò: “...Phòng nghỉ ngơi trong phòng làm việc của tôi có quần áo để thay, cậu lấy đại hai bộ cho tôi đi.”

Cúp máy xong, Cố Dư Sinh dựa đầu vào tường, đốt một điếu thuốc, kẹp giữa hai đầu ngón tay, từ từ châm lửa xong, mới vén chăn, đi đến cửa sổ kéo rèm cửa, nhìn xuống cảnh đêm thành phố phồn hoa lấp lánh ánh đèn.

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nhìn đến khi đôi mắt mệt mỏi ê ẩm, mới thu lại tầm mắt, giơ cổ tay nhìn thời gian, dự đoán Tiểu Vương chắc là sắp đến rồi, lúc này mới mặc quần áo, xuống lầu.

Trên đường đi đến sân bay, Tiểu Vương nghĩ đến chuyện còn chưa mua vé chuyến bay về cho Cố Dư Sinh, liền hỏi: “Cố tổng, vấn đề bên Thượng Hải không nghiêm trọng lắm, chừng sáng mai là có thể xử lý xong rồi, chiều nay tôi sẽ đặt vé máy bay trở về Bắc Kinh cho anh.” Cố Dư Sinh đang nhìn đèn đường đang không ngừng lùi lại ngoài cửa xe, qua một lúc lâu, mới “A” một tiếng, liền nhìn Tiểu Vương, nhàn nhạt trả lời: “Không vội, nói sau đi.”

Hấn muốn đến Thượng Hải là để đi khỏi đây một chuyến, để tình cảm của mình bình tĩnh lại.

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh còn nói: “Không phải bên Thượng Hải lần trước có mời tôi làm một cuộc phỏng vấn sao? Cậu liên lạc trước vs bọn họ một chút đi, xem mấy ngày nữa khi nào thì họ làm được.”

“Được, Cố tổng.” Tiểu Vương theo Cố Dư Sinh nhiều năm như vậy, tuy rằng không hiểu được toàn bộ nhưng cũng có thể hiểu đại khái chuyện gì, hấn biết Cố Dư Sinh không thể lộ diện trước truyền thông, bây giờ lại làm

như vậy, chắc chắn là tìm một cái cớ để có thể trốn khỏi Bắc Kinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 378: Nhấn Trong Bụi Cỏ (8)

Trong xe yên tĩnh, đường đêm hết sức thông thoáng, chưa đến nửa giờ đã đến sân bay quốc tế.

Check in, đăng ký, máy bay cất cánh, đáp xuống sân bay Hồng Kiều ở Thượng Hải, đã là một giờ sáng.

Người ở phân bộ Thượng Hải đã sớm nhận được thông báo từ lâu đã chờ ở sân bay đón hai người họ.

Vừa mới lên xe, điện thoại mới mua của Cố Dư Sinh đã vang lên tiếng chuông báo, trên màn hình lại hiện lên ba chữ Tiểu Phiền Toái, hấn bỗng dung khựng lại.

Tiểu Vương ngồi ở ghế tài xế nhìn điện thoại của Cố Dư Sinh vẫn vang lên không ngừng, cho là hấn không nghe thấy, lại lên tiếng nhắc nhở: “Cố tổng, anh có điện thoại.”

Cố Dư Sinh không có phản ứng.

Tiểu Vương buồn bực quay đầu nhìn Cố Dư Sinh, người đàn ông nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động nhưng không biết tại sao lại bất động, ngay lúc Tiểu Vương cho là hấn sẽ không nhận cú điện thoại này, đầu ngón tay hấn lại trượt màn hình giờ điện thoại đến bên tai.

Cố Dư Sinh vẫn không nói gì, cũng không biết người trong điện thoại nói gì, nhưng hấn lại bỗng nhiên cúp máy, ném điện thoại qua một bên, nhắm hai mắt lại.

Trên mặt hấn có chút ảm đạm, từng chút từng chút trở nên khó chịu, bầu không khí trong xe bỗng nhiên bị đè nén theo.

Thì ra tài xế Tiểu Vương đôi khi cũng có thể cảm thấy đây là lúc cần ngoan ngoãn im lặng.

Bên trong xe trở nên cực kỳ yên tĩnh, Tiểu Vương nhìn qua kính chiếu hậu, không ngừng nhìn Cố Dư Sinh, không biết có phải là do bóng đêm hay không, hắn có cảm giác ngọt ngào, Cố Dư Sinh vốn lạnh lùng lúc này, trên mặt lại có một chút bi thương và bất đắc dĩ.

Hắn vẫn luôn nhắm mắt, nhưng ngón tay lại tìm điện thoại vừa mới bị ném qua một bên, hắn giống như đang dùng đầu tranh nội tâm, sức cầm điện thoại càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, hắn lại cười tự giễu, cầm điện thoại di động giơ lên trước mặt, bấm mấy lần, gọi một cú điện thoại, qua khoảng mười mấy giây, hắn đưa điện thoại đến bên tai: “Bà đang ở Bắc Kinh sao?Bây giờ về nhà một chuyến..... Hình như cô ấy không được khỏe...”

Sau khi cúp máy, Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ lại thất thần.

Lần này Tiểu Vương không nhìn lầm, trên người Cố tổng thật sự có cảm giác khổ sở đến lạc lõng.

Đến khách sạn, làm thủ tục check in xong, đã là hai giờ sáng.

Cố Dư Sinh không hề buồn ngủ chút nào, trở về phòng, mở máy vi tính ra, liền lao đầu vào làm việc.

Đến lúc hắn xử lý sự vụ xong cũng đã là bảy giờ sáng ngày thứ hai.

Lúc hắn cầm điện thoại xem thời gian, theo bản năng liền bấm số điện thoại bàn ở nhà, nhưng đến khi suýt nữa gọi đi, hắn lại vội vã dừng lại cử động của mình, ném điện thoại lên giường, đi vào nhà vệ sinh, tắm rửa thay quần áo, sau đó liền theo Tiểu Vương đến chi nhánh của Thượng Hải.

Chuyện giống như Tiểu Vương nói vậy, bên này cũng không có chuyện gì quá to tát, chưa đến nửa giờ đã có thể giải quyết xong rồi.

Cố Dư Sinh làm việc cả đêm, Cố Dư Sinh muốn quay trở lại khách sạn muốn ngủ bù nhưng lặn qua lộn lại mãi cũng không ngủ được, cuối cùng hắn cầm điện thoại di động lên, bấm mấy lần, mới phát hiện trong lúc hắn vô tri vô giác lại bấm soạn một tin nhắn chuẩn bị gửi đến số điện thoại của cô: “Khỏe hơn chưa?”

Cố Dư Sinh không bấm gửi, chỉ nhìn chăm chăm màn hình một lúc lâu, hắn xuống giường, cầm một điều thuốc, đi đến cửa sổ hút.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 379: Nhẫn Trong Bụi Cỏ (9)

Rõ ràng là cô lợi dụng hắn, lừa gạt hắn, có lỗi với hắn, nhưng sao hắn vẫn không quên được cô?

Lúc hắn ở trên người cô tàn nhẫn ra vào, trong đầu hắn toàn là những câu nói kia và hình ảnh lúc cô uống thuốc tránh thai, hắn cực kỳ tức giận, hận không thể giết chết cô bằng cách này, thậm chí còn tự nói với bản thân mình, trên thế giới này có thiếu gì phụ nữ, cô chỉ là một người trong số họ, không phải là cô thì còn người khác!

Nhưng mà sau khi rời khỏi nhà, trong đầu hắn thỉnh thoảng lại nhớ đến hình ảnh khuôn mặt trắng xám của cô lay động, tội nghiệp mà đáng thương nằm trên giường.

Rõ ràng cô không khóc, cũng không chỉ trích hắn, nhưng những âm thanh bị cô cố gắng kiềm nén lại làm cho hắn mềm lòng như núi đổ, đặc biệt là tối hôm qua sau khi nghe tiếng của cô trong điện thoại, hồn vía của hắn giống như lên mây rồi.

Hắn muốn rũ sạch quan hệ, nhưng cô càng làm như vậy hắn lại càng tuyệt vọng, ngay lúc hắn tuyệt vọng đến cực hạn không biết phải làm sao, hắn biết chắc một điều rằng, không phải là cô thì không thể là ai khác nữa.

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh phun khói thuốc, không nhìn được bật cười, từ xưa đến nay hắn còn không biết thì ra bản thân mình lại là một người thâm tình như vậy.

Cố Dư Sinh hút vài điếu thuốc mới nằm lại lên giường, cầm điện thoại di động mở video kia của Ngô Hạo.

Hôm trước hắn đã xem qua rất nhiều lần rồi nhưng hôm nay hắn vẫn

không kiểm được mở lên xem.

Rõ ràng đã xem qua rất nhiều lần, lần này nghe cô nói những lời kia, trong lòng vẫn cảm thấy bén đau.

Lúc hẳn xem xong video, Lương Đậu Khẩu trong đó hình như liếc qua đúng ống kính.

Mi tâm Cố Dư Sinh bỗng nhiên nhú lại, cô trang điểm rất rõ ràng, so với người ngày thường giống nhau như đúc, sao nhìn vào mắt người này, hẳn lại có cảm giác kỳ lạ chứ?

.....

Quay lên lầu, Tần Chỉ Ái trực tiếp đến thư phòng, cô dùng máy vi tính của mình mở văn bản, bắt đầu gõ những món ăn mà cô đã nói với quản gia lúc nãy, nhưng mà cô vừa mới viết được hai món, ngực đã bắt đầu cảm thấy khó chịu, đến món thứ tư, cô đã không chịu nổi, thỉnh thoảng lại dừng động tác gõ bàn phím, món ăn cuối cùng rất đơn giản, chỉ có ba bước, nhưng cô phải gõ mười phút mới xong.

Cô sợ quản gia làm mất công thức, mỗi món lại in mấy bản, sau đó kiểm tra từng cái cẩn thận, xác định đã làm tốt mọi chuyện, mới tắt máy, cầm công thức món ăn đi xuống lầu.

Quản gia đang ngủ, Tần Chỉ Ái không có quấy rầy bà, chỉ để những công thức kia xuống bàn, sau đó nhìn cửa sổ sáng rõ, nghĩ mình quay trở về phòng cũng chỉ rước buồn bực khó chịu vào người, liền lên lầu tùy tiện hóng mát trong vườn một chút.

Lúc cô sốt cao mê man chắc ở đây đã đổ mưa, hoa trong hậu hoa viên hôm nay đều ướt đầm nước, kiêu diễm nở rộ, nhưng cũng có nhiều cành đã bị gió mạnh quật gãy.

Tần Chỉ Ái không cho mình thời gian rảnh rỗi để nghĩ đến chuyện ly biệt, liền dứt khoát ngồi xổm xuống thu dọn lại những nhánh hoa đã bị vùi

dập kia, sau đó chất thành một đống bên cạnh, chuẩn bị lát nữa sẽ cầm vào phòng cấm vào bình.

Tần Chỉ Ái lượm hai cành hoa tươi, cuối cùng chỉ chọn được mười mấy cánh có thể cầm được, cô vứt những cành hoa kia vào trong thùng rác, sau đó lại quay trở lại thăm cỏ, cong người ngồi xuống ôm lấy mười mấy bông hoa này chuẩn bị vào nhà lại chưa đi được hai bước đã dẫm phải một cái gì đó cứng cứng, suýt nữa khiến cô trượt chân mà té.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 380: Nhẫn Trong Bụi Cỏ (10)

Tần Chỉ Ái cố gắng giữ vững thân thể, bởi vì tò mò mà cau mày liếc xuống một cái, liền ngừng lại trong bụi cỏ.

Một chiếc hộp màu đỏ bị quăng vào trong bụi cỏ vừa mới được cắt tỉa mấy ngày trước.

Dù hộp nhung có bị mưa gió vùi dập nhưng nhìn qua cũng thấy nó vẫn còn rất mới, hẳn là vừa mới mua.

Tần Chỉ Ái ngồi xổm xuống, cầm lấy hộp, quay qua quay lại nhìn mấy lần, sau đó cũng không nghĩ gì nhiều, mở hộp ra.

Một viên kim cương với những mặt cắt tinh xảo chói mắt tỏa ra những ánh hào quang khiến cô phải híp mắt lại mới nhìn rõ được viên kim cương.

Hồng nhạt, hình trái tim, lớn như trứng bồ câu vậy.

Nhẫn kim cương như vậy chắc chắn là rất mắc tiền, hào phòng nhưng lại không mất đi phần đơn giản.

Ánh sáng của kim cương tỏa ra, khiến ánh hồng rung động, dù cô gái nào nhìn thấy chắc chắn cũng sẽ rất vui vẻ.

Logo trên hộp chính là loại Tần Chỉ Ái biết, viên kim cương bình thường nhất ở đó nhìn giá thôi cũng khiến người khác trợn mắt lú lủi, huống chi là loại to như vậy, quanh viên kim cương lớn còn có những viên đá nhỏ, giá cả chắc chắn là mắc đến nỗi người khác không thể tưởng tượng nổi.

Tần Chỉ Ái nghĩ nghĩ, lại cầm chiếc nhẫn trong hộp lên quan sát cẩn thận.

Bên trong biệt thự này ngoài Cố Dư Sinh, cũng chỉ có cô và quản gia mà thôi, nếu là Lương Đẩu Khấu thật thì chắc cô cũng có thể mua được nhưng chỉ tiếc cô nợ nần chồng chất, cô và quản gia có làm việc cả đời gộp lại cũng không có cửa mua một chiếc nhẫn như thế này, vì vậy chắc chắn là nhẫn Cố Dư Sinh...

Chữ "Mua" cuối cùng còn chưa nghĩ xong, trong mắt cô liền nhìn thấy ba chữ: "Tiểu Phiền Toái" khắc trên nhẫn.

Tiểu Phiền Toái?

Đây vẫn là cách Cố Dư Sinh vẫn thường dùng để gọi cô mà.

Vì vậy, chiếc nhẫn này không chỉ là hantaran mua mà còn là mua cho Tiểu Phiền Toái?

Mà hẳn lại vì cô mới gọi Lương Đẩu Khấu là Tiểu Phiền Toái.

Chiều hôm qua lúc hắn rời khỏi phòng ngủ cô mơ mơ màng màng nhìn thấy hình như hắn thẳng tay ném gì đó ra ngoài cửa sổ.

Khi đó cô quá mệt mỏi, cho rằng đó là ảo giác.

Tần Chỉ Ái quay đầu, nhìn về phía lầu hai, vì trí này chính là đối diện cửa sổ phòng ngủ rồi.

Đầu óc cô trống rỗng, lần này không chỉ đơn thuần là máu huyết ngưng đọng là nhịp tim và hô hấp cũng dừng lại, hoa trong tay cũng đổ xuống một chỗ.

.

Ngủ bù xong, nấu cơm trưa xong, đi lên lầu tìm một vòng quản gia cũng không tìm thấy Tần Chỉ Ái đâu, bà đi ra khỏi nhà vòng ra sân sau, mới gặp Tần Chỉ Ái đang đứng trên sân cỏ không nhúc nhích.

Mặt trời buổi trưa chói chang, quản gia tới gần mới nhìn rõ ràng khuôn

mặt nhỏ của Tần Chỉ Ái bị chiếu đèn đỏ chói, có vài giọt mồ hôi theo gò má của cô mà chảy xuôi.

Quản gia vội vàng vàng chạy đến trước mặt cô: "Phu nhân cô còn chưa khỏi bệnh hẳn sau lại ngồi ở ngoài này?"

Tần Chỉ Ái vẫn đang chìm đắm trong thế giới của mình hoàn toàn không nghe thấy tiếng của quản gia, chỉ bình tĩnh giờ chiếc nhẫn nhìn.

"Phu nhân?" Quản gia nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 381: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (1)

Con người Tần Chỉ Ái từ từ chuyển động đem đồng tử không có tiêu cự nhìn mặt quản gia, qua một hồi cô mới có thể từ từ định thần, trong mắt lại có chút run động, nhẹ giọng trả lời quản gia: "Hả?" một tiếng.

"Phu nhân, bữa trưa chuẩn bị xong rồi, bên ngoài rất nắng, cô mau vào nhà đi." Nói xong những lời này, quản gia mới chú ý chiếc nhẫn và hộp nhẫn trên tay Tần Chỉ Ái, lại kinh ngạc hỏi: "Phu nhân, chuyện gì vậy?"

Tần Chỉ Ái không trả lời câu hỏi của quản gia, nhìn chăm chăm lòng bàn tay mấy giây, mới để nhẫn lại vào hộp, quay vào nhà trước.

.....

Ước chừng khoảng ba giờ chiều, Ngô Hạo sẽ đến, hai giờ Tường Tiêm Tiêm đã đến quán café.

Cô ngồi trên một chiếc ghế salon trong góc, không ngừng dùng camera trước làm gương soi, kiểm tra trang điểm của mình thật tỉ mỉ.

Hai giờ bốn mươi lăm, Tường Tiêm Tiêm đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, cầm bông phấn trang điểm lại, thoa son, chỉnh lại cho lớp trang điểm thật hoàn mỹ cô mới hài lòng nhìn mình trong gương, mỉm cười, tao nhã quay trở ra ngoài.

Cô vừa mới ngồi xuống, Ngô Hạo đã đẩy cửa quán café đi vào.

Hắn đứng ở cửa, nhìn trái nhìn phải tìm cô.

Tường Tiêm Tiêm thấy tầm mắt của hắn đã quét đến cô, liền rụt rè giơ tay nhẹ nhàng vẫy.

Ngô Hạo trả lời với nhân viên phục vụ đang hỏi mình đi mấy người hai câu, liền đi tới chỗ cô.

Nhiều năm không gặp, Ngô Hạo so với người trong ký ức của Tưởng Tiêm Tiêm cao to hơn rất nhiều, khuôn mặt tỏa sáng như ánh mặt trời, cho người ta cảm giác của sự ấm áp và chín chắn.

Ngô Hạo đi đến từng bước từng bước là mỗi lúc Tưởng Tiêm Tiêm cảm nhận được trái tim của mình đập nhanh hơn, thậm chí có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Ngô Hạo đến trước bàn của Tưởng Tiêm Tiêm rồi nhưng vẫn chưa gấp ghế ngồi xuống, mà lại lịch sự nói câu xin lỗi trước: "Thật ngại quá, đã để cô phải chờ lâu rồi.", sau đó mới kéo ghế thông thả ngồi xuống.

Giọng nói của hắn cũng ngọt ngào hơn lúc trước rất nhiều... Đầu ngón tay của Tưởng Tiêm Tiêm lại càng run rẩy hơn, cô nhìn Ngô Hạo chằm chằm không chớp mắt, len lén hít sâu vài hơi, mới cố gắng giữ được bình tĩnh, nở nụ cười nhẹ: "Không sao, em cũng vừa mới tới thôi."

Ngô Hạo cũng nở một nụ cười, không lên tiếng, lại giơ tay gọi nhân viên phục vụ tới.

Hắn không nhìn thực đơn liền để nhân viên phục vụ đưa thực đơn cho Tưởng Tiêm Tiêm, lại nói với nhân viên: "Cho tôi một ly hồng trà, cảm ơn."

Tưởng Tiêm Tiêm cũng không nhận thực đơn, không hề nghĩ ngợi trả lời: "Tôi cũng vậy, hồng trà."

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn mỉm cười trả lời: "Vui lòng chờ một chút." Liền quay người rời đi.

Nhiều năm không gặp, bỗng nhiên gặp lại, Ngô Hạo và Tưởng Tiêm Tiêm trong phút chốc cũng không biết nên nói gì, bầu không khí ban đầu có vẻ hơi lúng túng, Ngô Hạo liền đơn giản lấy điện thoại di động ra, dáng vẻ rất bận rộn, lại chỉ xem tin tức một chút. Hai ly hồng trà rất nhanh được mang

đến, Ngô Hạo lịch sự "Cảm ơn" nhân viên phục vụ xong liền bùng ly lên thưởng thức, sau đó mới nhìn Tưởng Tiêm Tiêm rồi hỏi thẳng vào vấn đề: "Những câu cô nhắn trong WeChat cho tôi, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?"

"À" Tưởng Tiêm Tiêm đáp một tiếng, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, tìm hai tấm hình, đẩy đến trước mặt Ngô Hạo: "Anh xem, đây là hình ảnh chụp hai người họ tối qua, hầu như cùng một lúc có hai chị Khẩu."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 382: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (2)

Ngô Hạo nhìn hai tấm hình một lúc, trượt lên trượt xuống màn hình mấy lần, nhú mi lại.

Tưởng Tiêm Tiêm chống cằm, nháy mắt nhìn Ngô Hạo, lại nói: "Ngày em gửi lời mời kết bạn với anh trên WeChat, em ở trung tâm thương mại nhìn thấy hai người họ trong vòng năm phút đồng hồ, nên em mới nghi ngờ."

"Anh xem, nhìn từ hai tấm ảnh này có thể biết được hai người họ đang ở hai nơi khác nhau rồi, một là ở biệt thự của anh Sinh, một là ở khu nhà trọ, em đã điều tra địa điểm nhà trọ, là ở khu Đông Tứ Hoàn, cách biệt thự của anh Sinh hai mươi cây số, thời gian chụp được ghi lại rất rõ trong hình, chỉ cách nhau ba phút, điều này đã quá rõ ràng không còn gì để nói nữa rồi..."

Ngô Hạo cũng giống như năm đó, cao lớn hấp dẫn như vậy... Mặt Tưởng Tiêm có chút dịu dàng, cô hoảng hốt một chút, mới định thần lại được, tiếp tục mở miệng nói: "Trong tấm hình này, người ngồi bên cạnh chị Khấu chính là người quản lý của chị ấy, cho nên Lương Đậu Khấu này mới chính là chị Khấu thật sự, còn Lương Đậu Khấu trong nhà của anh Sinh là giả mạo, người này giả mạo để làm gì thì đến lúc này em vẫn chưa điều tra ra được, nhưng có thể khẳng định rõ một điều rằng người đóng giả kia chính là người do chị Khấu và quản lý của chị ấy sắp xếp... Vì vậy người ở bên cạnh anh Sinh lúc này cũng không phải là Cố phu nhân thật sự."

Những câu nói này của Tưởng Tiêm Tiêm khá loạn nhưng Ngô Hạo nghe cũng có thể hiểu được: "Làm sao cô biết được người trong nhà anh Sinh là người giả mạo?"

"Sáng sớm nay em có ghé qua nhà anh Sinh rồi, thật ra chị Khấu thật ở sau tai trái có một vết sẹo nhỏ, nhưng người phụ nữ ở trong nhà của anh Sinh

lại không có." Tưởng Tiêm Tiêm chỉ sợ sau khi nói hết toàn bộ mọi chuyện cho Ngô Hạo biết xong thì không còn cơ hội để bắt chuyện với hắn nữa nên hơi dừng lại, sau đó lại tiếp tục nói: "Đoạn video em gửi cho anh, anh đã xem chưa? Chị Khấu nói với quản lý của chị ấy rằng chị ấy không thích anh Sinh, chỉ vì vị trí Cố phu nhân mà phấn đấu, vì vậy anh nói xem, có phải chị Khấu vì không thích anh Sinh nên mới làm như vậy không?"

Nói tới đây, Tưởng Tiêm Tiêm cũng trở nên mơ hồ: "Không đúng rồi, hình như không thể giải thích được, anh nghĩ xem, chị Khấu sắp xếp người giả mạo ở cùng anh Sinh sớm chiều, vậy tại sao chị Khấu thật lại phải uống thuốc tránh thai? Lẽ nào người trong video là chị Khấu giả?"

"Cũng không đúng a, nếu như là người giả mạo thì cô chỉ là một người đóng thế, làm sao lại dùng ngữ khí của chị Khấu để nói những câu kia?" Tưởng Tiêm Tiêm càng nghĩ càng không hiểu, cô dùng sức lắc lắc đầu: "Ai da, em cũng không hiểu gì hết luôn, cũng không biết cuối cùng người trong video là người thật hay người giả nữa, nhưng em có thể khẳng định, người trong nhà anh Sinh là giả..."

Tưởng Tiêm Tiêm còn chưa nói hết, Ngô Hạo đã cầm điện thoại di động của cô, gửi hai tấm hình kia đến điện thoại của mình, sau đó mở miệng cắt ngang Tưởng Tiêm Tiêm: "Tưởng tiểu thư, trước tiên cứ như vậy đã, tôi đi tìm anh Sinh, chắc còn kịp, cảm ơn cô."

Ngô Hạo không chờ Tưởng Tiêm Tiêm mở miệng đã đi đến quầy phục vụ tính tiền, Tưởng Tiêm Tiêm chỉ có thể tức giận nhìn Ngô Hạo rời đi.

.....

Ăn trưa xong, Tần Chỉ Ái trở lại phòng ngủ, lúc nằm trên giường nghỉ trưa, đầu óc cô lại hoàn toàn tỉnh táo.

Cô lặng lẽ bấm cánh tay của chính mình, cảm thấy có chút đau đơn mới khiến cô tin tưởng rằng chiếc hộp có nhẫn kim cương kia là thật.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 383: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (3)

Hắn và Lương Đậu Khẩu kết hôn lâu như vậy nhưng hắn chưa bao giờ thừa nhận danh phận người vợ này của Lương Đậu Khẩu, ngay cả nhẫn cũng không chuẩn bị, nhưng bây giờ đã chuẩn bị rồi.

Nếu hôm qua hắn không biết chuyện hắn bị lợi dụng, cũng không tận mắt nhìn thấy cô uống thuốc tránh thai, có phải hắn sẽ đưa chiếc nhẫn này cho cô không?

Nói cách khác... hắn thật sự muốn cầu hôn với Lương Đậu Khẩu?

Hắn vì muốn một đứa trẻ mà đồng ý cuộc hôn nhân này, hay là bởi vì trong lòng hắn đã từ từ chấp nhận Lương Đậu Khẩu là người vợ của mình?

Mặc kệ đáp án là gì, cũng đã làm rõ một vấn đề, hắn từ không có cảm tình với Lương Đậu Khẩu, giờ đã chấp nhận cô.

Hay là bởi vì cô đóng vai Lương Đậu Khẩu, hắn mới có chuyển biến như vậy?

Để khẳng định, Tần Chỉ Ái lại mở hộp nhẫn ra lần nữa, lấy nhẫn kim cương ra.

Cô Dư Sinh đã từng cho Lương Đậu Khẩu rất nhiều quà, cô cũng chưa bao giờ đựng tới, nhưng mà...

Đây là lần đầu tiên...

Nhẫn kim cương đẹp dễ như vậy, sau khi đeo vào ngón tay của cô lại vừa khít giống như là thiết kế riêng cho cô vậy.

Cô và Lương Đậu Khấu khá giống nhau, dù bên ngoài có thể dùng công nghệ thẩm mỹ hay trang điểm để che dấu sự thật nhưng khung xương của mỗi người thì không phải như vậy.

Ngón tay của cô và Lương Đậu Khấu không giống nhau, Cố Dư Sinh chính là dựa theo kích thước ngón tay của cô mà làm chiếc nhẫn này. . .

Tần Chỉ Ái cảm động, đáy lòng ngổn ngang những cảm xúc mãnh liệt.

Cô nằm trên giường nhìn ngón tay đeo nhẫn kim cương của mình, trong đầu giống như có một đoạn phim được chiếu lại, là hình ảnh lúc hấn và cô vui vẻ bên nhau.

Hấn cho cô thẻ ngân hàng, hấn đến Paris đưa quà sinh nhật cho cô, hấn thân thiện trả dây chuyền của Tần Gia Ngôn lại cho cô, hấn bỏ công việc qua một bên đến phòng chụp hình bảo vệ cô, còn cảnh cáo Lâm Úc. Hấn cùng cô đi xem phim, hấn nói Tiểu Phiền Toái, chúng ta sinh em bé đi, hấn còn nói, hãy quên hết những gì không vui trước đây, bắt đầu những chuỗi ngày tháng vui vẻ...

Hấn còn để quản gia gọi cô là phu nhân, hôm qua dù tức giận như vậy nhưng hấn cũng không để bụng.

Cô không phải người ngu, cô đã sớm nhận ra toàn bộ những thay đổi của hấn, cũng bởi vì hấn quan tâm cô mà tâm tình của cô luôn chập chùng bất định.

Cô cũng không phải không nghĩ đến chuyện hấn vì cô đóng vai Lương Đậu Khấu nên mới thay đổi nhiều như vậy.

Nhưng lại nghĩ về quá khứ, không phải hấn chưa từng đối xử tốt với cô, cô rất nhiều lần đã tưởng bỏ vì những hành động của hấn, cuối cùng tất cả đều dẫn đến tuyệt vọng và khổ sở.

Bây giờ cô không còn sức lực để làm gì nữa hết, không dám để cho bản thân mình ảo tưởng thêm nữa.

Nhưng cô lại vô tình nhặt được chiếc nhẫn trong bụi cỏ, làm cho cô vốn không hề đoán được trái tim của hắn, lúc này lại hết sức vững tin, Cố Dư Sinh là vì cô mới làm những chuyện này, vì Lương Đậu Khấu giả mà thay đổi.

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái không biết mình vì kích động hay vì thấy đủ đây mà môi bỗng trở nên run rẩy.

Cố Dư Sinh có để ý cô chút nào hay không? Nếu không sao hắn lại có những chuyển biến lớn như vậy?

Ngày mai cô phải rời khỏi hắn rồi, lẽ nào cô cứ im lặng đối lại với Lương Đậu Khấu như vậy, để hắn sống chết mặc bay?

Câu hỏi này vừa xẹt qua trong đầu Tần Chỉ Ái, cô liền ngồi bật dậy.

Không, cô muốn đi tìm Cố Dư Sinh.

Bây giờ, ngay bây giờ, lập tức đi tìm hắn.

Cô muốn đem những câu mà tám năm trước cô không dám nói, dũng cảm hỏi hắn một lần: "Cố Dư Sinh, anh có thích em không?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 384: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (4)

Nếu cô không nhìn thấy chiếc nhẫn này, cô có kích động như vậy không?

Mặc kệ, dù là đáp án khiến cô vui mừng hay không, cô vẫn muốn đối mặt một lần, tiếp nhận sự thật một lần.

Vì đây là cơ hội cuối cùng của cô, nếu không hỏi, cả đời này cô cũng sẽ không biết đáp án, không biết đáp án, cô sẽ không sống yên.

Cô biết, bây giờ cô chỉ có thể dùng thân phận của Lương Đậu Khẩu để hỏi hấn vấn đề này.

Cô cũng biết, hiện nay hấn đã là người đã kết hôn, coi như đáp án của hấn là thích cô, cô cũng không có cơ hội ở bên cạnh hấn.

Nhưng không sao, chỉ cần cô biết hấn vì Tần Chỉ Ái mà thay đổi, đáp án như vậy cũng do chính tai cô nghe thấy, vậy là tốt rồi.

Cô chỉ muốn cùng hấn đặt một dấu chấm hết tròn trĩnh, cô cũng nên cho bản thân mình một câu trả lời hoàn chỉnh sau bằng ấy thời gian thâm thương trộm nhớ không hồi tiếc.

Tần Chỉ Ái nhanh chóng thay đồ, cầm chìa khóa xe và bóp tiền, liền vội vàng xuống lầu.

Cô không để ý đến những câu hỏi của quản gia, chỉ im lặng đến ga ra lấy xe, lao nhanh ra khỏi biệt thự tiến về phía công ty của Cố Dư Sinh..

Khách sạn Thượng Hải.

Phát hiện ánh mắt khác lạ của Lương Đẩu Khẩu trong video, Cố Dư Sinh không chút do dự lùi video lại vài giây, sau đó liền xuất hiện hình ảnh Lương Đẩu Khẩu lơ đãng nhìn về phía ống kính máy quay, hấn lập tức chụp màn hình, sau đó mở tấm ảnh đó ra, quan sát cẩn thận.

Càng xem, hấn lại càng nhú mày.

Nếu là lướt qua chỉ thấy hơi khác thì lúc này hấn hoàn toàn chắc chắn đôi mắt của Tiểu Phiền Toái trong video khác đôi mắt của người bên cạnh hấn rất nhiều.

Đây hình như là lần thứ ba hấn cảm thấy khác lạ đúng không?

Lần thứ nhất là lúc ở Anh hấn nhìn bức ảnh của cô trong tin tức, khi đó hấn cũng không thật sự chú ý, chỉ thấy đôi mắt của cô có chút không chuẩn, nghĩ là do ánh sáng hoặc chỉnh sửa của hậu kỳ, trong lòng còn thầm nhờ nước bọt kỹ thuật photoshop của mấy người kia.

Lần thứ hai là mấy ngày trước đây lúc hấn và cô đi xem phim, trong những cảnh quay cận mặt, phát hiện ánh mắt của cô có chút quái dị, cô giải thích với hấn rõ ràng nên hấn cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy cũng có thể là những nguyên nhân đó.

Nhưng lúc này video này hoàn toàn không có chỉnh sửa lại gì hết, cũng không có trải qua photoshop các kiểu, tại sao ánh mắt của cô vẫn có sự khác biệt lớn đến vậy?

Cố Dư Sinh gặp một câu đó nan giải, hấn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một lúc lâu, vắt óc suy nghĩ, cũng không nghĩ ra đáp án, cuối cùng lại xem video từ đầu tới cuối một lần nữa, chỉ cần là hình ảnh đụng đến ánh mắt của Lương Đẩu Khẩu, liền chụp ảnh màn hình lại.

Video Ngô Hạo gửi cho hấn là đồ quay lén nên số lần Lương Đẩu Khẩu nhìn vào ống kính cũng rất ít.

Người quay trộm chắc cũng cầm điện thoại không ổn định nên ống kính

vẫn luôn lay động, tuy rằng chất lượng video không thấp nhưng hình ảnh cũng chẳng rõ ràng lắm.

Cố Dư Sinh xem đi xem lại video hơn một tiếng đồng hồ, hấn lấy laptop đồng bộ hình ảnh từ điện thoại di động, phóng lớn hình chụp màn hình lúc này, cẩn thận quan sát, lại lên mạng tìm rất nhiều hình ảnh của Lương Đậu Khấu.

Có hình thật, cũng có hình ảnh trong phim, quảng cáo. . .

Cố Dư Sinh sắp xem đến hơn một ngàn bức ảnh, cuối cùng mới nhìn thấy một tấm ảnh khiến hấn có cảm giác quen thuộc.

Tấm hình kia lại dẫn nguồn từ Microblogging của Lương Đậu Khấu, Cố Dư Sinh thuận theo đường dẫn đến trang chủ của Microblogging của Lương Đậu Khấu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 385: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (5)

Microblogging của cô được mở khoảng hai năm rưỡi trước, Cố Dư Sinh nhìn từng tấm hình trên đó.

Microblogging hình như cũng không phải do cô quản lý, nội dung đều chính thức, tất cả đều có liên quan đến công việc của cô.

Hầu như mỗi hình trong Microblogging đều có cô trong đó.

Ban đầu nhìn lướt qua mấy bức ảnh, đôi mắt của cô đều vừa lớn vừa đen, giống như ánh mắt mà hấn mê luyện nhất từ trước tới nay y như đúc. Mãi đến những tấm hình được đăng từ nửa năm trước, mắt của cô bắt đầu trở nên không giống, mãi cho đến bức ảnh đầu tiên cô post lên Microblogging cũng không phải là đôi mắt hấn luôn yêu thương.

Cố Dư Sinh chọn từ hai loại ảnh đó ra một tấm ảnh đặt trên màn hình vi tính, sau đó so sánh hai ánh mắt này nhìn tới nhìn lui nhiều lần.

Một đôi mắt thì long lanh, trong sáng liếc nhìn, ánh nhìn rực rỡ, đáy mắt phản chiếu ánh sáng, giống như có thể hút hồn người khác.

Một ánh mắt còn lại cũng đẹp nhưng không kinh diễm, không đủ sáng, càng không linh động, kém xa ánh mắt của những tấm ảnh chụp nửa năm sau.

Thật là kỳ lạ a... đôi mắt rõ ràng giống y như đúc, nhưng tại sao bức ảnh của nửa năm trước so với nửa năm sau lại cho hấn những cảm giác tương phản khác nhau nhiều như vậy?

Lúc Cố Dư Sinh nghĩ mãi không ra, khách sạn hấn ở lúc này lại có tiếng gõ cửa.

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm trên màn hình máy tính hai lần mới đứng lên đi mở cửa.

Là Tiểu Vương, Cố Dư Sinh không lên tiếng, quay người trở lại trước màn hình máy tính, tiếp tục nhìn chăm chăm hai bức ảnh.

"Cố tổng, Hạ tổng biết anh đến Thượng Hải, buổi tối muốn mời anh dùng một bữa cơm, anh có thời gian không?" Tiểu Vương đóng cửa lại hỏi.

Cố Dư Sinh đến Thượng Hải là chuyện đột xuất, cũng chẳng hề có sắp xếp gì trước, tầm mắt hắn không rời khỏi màn hình máy tính, trả lời: "Có thể."

"Vậy bây giờ tôi gọi điện thoại cho Hạ tổng." Tiểu Vương nói.

Cố Dư Sinh không trả lời, chìm đắm vào việc nghiên cứu hai ánh mắt trong hình.

Cúp điện thoại, Tiểu Vương nói: "Hạ tổng hẹn tối nay bảy giờ gặp."

Cố Dư Sinh "Ừ" một tiếng, phóng to lại thu nhỏ hai tấm hình để so sánh.

Tiểu Vương nghĩ Cố Dư Sinh đang bận làm việc trên máy tính nên thức thời mở miệng: "Cố tổng, không còn chuyện gì nữa, tôi ra ngoài trước."

Cố Dư Sinh căn bản chẳng để ý Tiểu Vương đang nói gì, chỉ "Ừ" cho có lệ, sau đó lại nhích lại gần màn hình, nhìn chăm chăm máy tính tập trung tinh thần xem.

Tuy rằng hai tấm hình là một khuôn mặt giống như như đúc, thế nhưng Cố Dư Sinh càng xem lại càng giống như mình đang nhìn thấy hai người.

Hắn nhíu mày, lúc Tiểu Vương đi đến cửa chuẩn bị mở cửa ra ngoài thì lại bỗng nhiên mở miệng: "Tiểu Vương, cậu qua đây."

Tiểu Vương vội vã quay lại, hỏi: "Cố tổng?"

Cố Dư Sinh vẫy vẫy tay, ra hiệu Tiểu Vương đến gần một chút, sau đó đợi đến khi hắn nhìn thấy màn hình máy tính mới nói: "Cậu có phát hiện điểm gì không giống không?"

Đây không phải là Lương tiểu thư sao? Tiểu Vương lắc lắc đầu: "Không có gì khác hết a."

"Cậu nhìn kĩ một chút."

Tiểu Vương tiếp tục nhìn màn hình, vẫn lắc đầu.

"Chẳng lẽ cậu không cảm thấy người trong hình là hai người sao?" Tiểu Vương cổ quái liếc nhìn Cố Dư Sinh một cái, có chút hoài nghi có phải Cố tổng tâm tình không tốt nên mới muốn lấy hắn ra làm trò đùa? Hắn lại cố gắng nhìn, sau một lúc lại lắc đầu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 386: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (6)

Cố Dư Sinh thấy Tiểu Vương cứ lần lượt lắc đầu, khiến cho hắn tức lên, nhíu nhíu mày căm tức nhìn Tiểu Vương, lại phát tay ra hiệu cho hắn ra ngoài.

Tiểu Vương ra ngoài xong, Cố Dư Sinh cầm điện thoại lại gửi hai tấm hình cho Lục Bán Thành, hỏi lại câu hỏi lúc nãy đã hỏi Tiểu Vương: "Cậu có thấy người trong hai tấm hình này là hai người khác nhau hay không?"

Đúng lúc Lục Bán Thành đang chơi điện thoại, liền trả lời: "Nè, anh, hai, chọc em vui lắm hả?"

Mới vừa nhận được tin nhắn này xong lại có một tin nhắn mới được gửi tới: "Tại nhắn tin cho anh mà em chơi thua rồi nè."

Nhìn thấy tin nhắn thứ nhất của Cố Dư Sinh, Lục Bán Thành vốn không muốn trả lời nhưng đầu ngón tay lại giật giật, sau đó gõ một hàng chữ gửi đi: "Cô bé này quá bận rộn nên không thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý và tâm lý muốn ngắm cô ấy của anh sao?"

Cố Dư Sinh giật khóe môi, bật ra hai chữ "Ấu trĩ" lại ném điện thoại qua một bên, dán mắt vào hai tấm ảnh trên màn hình.

Lẽ nào, chỉ có một mình hắn nhìn thấy một sự chênh lệch rất lớn sao?

Hay là hắn nhìn chăm chú quá lâu nên xuất hiện ảo giác?

Cố Dư Sinh nghĩ nghĩ liền nhắm mắt lại, để cho đầu óc của mình thả lỏng mấy phút, sau đó lại mở mắt ra nhìn hai tấm hình kia.

Đôi mắt kia vẫn cho hắn một cảm giác khác nhau cực kỳ rõ ràng.

Một đôi mắt nhìn vào sẽ khiến tim hấn đập mạnh, đôi còn lại một chút cảm giác cũng không có.

Nếu là hai tấm hình đều là Tiểu Phiền Toái, tại sao lại có sự khác biệt một trời một vực như vậy?

Trong này nhất định là có gì bất thường rồi...

Cố Dư Sinh còn chưa biết kỳ lạ ở chỗ nào, điện thoại hấn quăng một bên lại có tiếng chuông.

Bởi vì đang suy nghĩ những chuyện khác, động tác cầm điện thoại của hấn có chút hồ hững liếc nhìn màn hình, lại là số điện thoại lạ, hấn liền nhận điện thoại.

"Anh Sinh" Đầu dây bên kia là tiếng của Ngô Hạo.

Cố Dư Sinh đang tập trung nên "Ừ" một tiếng, cũng chẳng buồn hỏi: "Có gì không?" chỉ im lặng.

"Anh Sinh..." Ngô Hạo lại gọi hấn lần nữa, giọng có vẻ như gặp chuyện lớn gì.

Biểu hiện của Cố Dư Sinh vẫn bình thản thông dong, sau đó nghe thấy Ngô Hạo lại nghiêm túc thật lòng như vậy, hấn lại nghe người kia nói: "Anh Sinh, vợ của anh không phải là vợ của anh."

Vợ của hấn không phải là vợ của hấn?

Nói cái gì vậy?

Cố Dư Sinh giật giật mắt, cảm thấy Ngô Hạo đang nói mớ, cũng chẳng để ý nhiều. "Anh Sinh, bây giờ em gửi cho anh hai tấm hình, tự anh xem..." Ngô Hạo nói xong điện thoại bên tai Cố Dư Sinh lại run hai lần, hấn lấy điện thoại xuống, bật loa ngoài, sau đó mới mở WeChat, hai tấm hình của Lương Đậu Khẩu lại hiện ra.

Một tấm là ở cửa biệt thự của hắ^ln, Tiểu Phiền Toái đang chậ^tt vật đem túi rác bỏ vào thùng.

Một tấm là ở trước cửa nhà trọ, Chu Tịnh lái xe, cô lại ngồⁱ ở ghế người lái.

Vì là máy kỹ thuật số, dưới góc ảnh còn có thời gian chụp.

Tối hôm qua khoảng 10 giờ rưỡi.

"Anh Sinh, anh thấy sao? Trong một khoảng thời gian chênh lệch không nhiều, vợ của anh lại đồng thời xuất hiện ở hai địa điểm, chuyện này chứng tỏ anh có hai vợ..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 387: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (7)

Cái gì mà có hai người vợ?

Cố Dư Sinh không vui nhíu mày, vừa định nói câu: "Tào lao", tầm mắt lại bị hai đôi mắt khác nhau thu hút sự chú ý.

Lời sắp nói lại ngưng bật.

Người ở trước cửa nhà của hắn có đôi mắt rất quen thuộc, là đôi mắt khiến hắn say mê, cảm thấy yêu thương quen thuộc.

Còn người đi cùng Chu Tịnh lại có đôi mắt khiến hắn cảm thấy quái dị, có chút gì đó không đúng.

Người ở trong nhà hắn là TiểuPhiền Toái, vậy còn người ở cạnh Chu Tịnh là ai?

Càng phải nói, người nào mới là Lương Đậu Khẩu thật?

"Anh Sinh, em sẽ nói cho anh biết một tin tức xác thực, người vợ ở trong nhà của anh lúc này không phải là Lương Đậu Khẩu, người ở cùng với quản lý của Lương Đậu Khẩu kia mới chính là vợ hợp pháp của anh." Lời nói của Ngô Hạo loạn tùng phèo, hắn dừng một chút còn nói: "Nói cách khác, người vợ trong nhà anh là giả!"

Tiểu Phiền Toái không phải là Lương Đậu Khẩu?

Cố Dư Sinh mím môi, mới hỏi lại: "Sao cậu biết được?"

"Là Tướng Tiêm Tiêm em gái của Tướng Dật nói cho em biết, sáng hôm nay cô ấy đã đến biệt thự kiểm tra, Lương Đậu Khẩu thật sự ở sau tai có một

vết sẹo mà người vợ ở trong nhà của anh lúc này lại không có, dù sao các cô cũng là chị em họ, chắc chắn có những chi tiết mà người ngoài không biết..." Ngô Hạo nói những lời Tưởng Tiêm Tiêm kể lại cho Cố Dư Sinh nghe, sau đó cũng có những thắc mắc giống Tưởng Tiêm Tiêm: "...Nhưng mà bây giờ có một chuyện mà em nghĩ mãi cũng không thông, người trong nhà anh là vợ giả, vậy người trong video chính là người thật hay người giả, nếu là người giả sẽ không nói ra những lời như vậy, dù sao Lương Đậu Khẩu thật và cô ấy cũng không có quan hệ gì, nếu như thật sự là vợ của anh, sao lại không ở trong nhà anh mà còn uống thuốc tránh thai?"

Những lời nói của Ngô Hạo chui vào tai Cố Dư Sinh khiến đầu óc hắn nhanh chóng chuyển động.

Người bên ngoài nhìn vào không biết người trong video là Lương Đậu Khẩu thật hay giả.

Nhưng những lời đó của Ngô Hạo đã khiến hắn tỉnh táo hơn rất nhiều, hắn có thể vô cùng chắc chắn người trong video không phải là Tiểu Phiền Toái. Ngô Hạo nói Tiểu Phiền Toái thật sự không phải là Lương Đậu Khẩu, vậy người hắn yêu, người hắn muốn cầu hôn là ai? Tiểu Phiền Toái là ai?

Cho tới lúc này hắn chỉ chạm vào Tiểu Phiền Toái, vậy theo lời Ngô Hạo hỏi, Lương Đậu Khẩu thật sự uống thuốc tránh thai làm gì?

Không, hắn không nên nghĩ tại sao Lương Đậu Khẩu thật sự lại uống thuốc tránh thai, hắn nên nghĩ Lương Đậu Khẩu thật uống thuốc tránh thai thì người nào sẽ chịu oan uổng nhất?

Tiểu Phiền Toái...

Ba chữ này hiện lên trong đầu hắn, trong nháy mắt tất cả mọi chuyện đều trở nên rõ ràng sáng tỏ. Hắn đã nghĩ thông suốt tất cả mọi chuyện.

Trong chuyện này, Tưởng Tiêm Tiêm chỉ là một con cờ để truyền video kia đến tay hắn.

Video là do Lương Đậu Khấu dùng để đối phó Tiểu Phiền Toái, mục đích cuối cùng là để tách hấn và Tiểu Phiền Toái ra.

Lương Đậu Khấu làm như vậy là vì cô sợ hấn biết Tiểu Phiền Toái không phải là Lương Đậu Khấu thật sự, không giữ vững được vị trí Cố phu nhân...

Nói vậy, kẻ coi hấn là một quân cờ ngu ngốc để lợi dụng không phải là Tiểu Phiền Toái!

Chắc chắn là người đã nói không muốn có con với hấn cũng không phải là Tiểu Phiền Toái!

Còn hấn lại nổi điên với Tiểu Phiền Toái như vậy...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 388: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (8)

Thân thể Cố Dư Sinh run rẩy một hồi, sau đó liền nghe thấy tiếng của Ngô Hạo trong điện thoại "Anh Sinh? Anh còn nghe máy không?"

Trong đầu hần lúc này chỉ còn lại những hiểu lầm đối với Tiểu Phiền Toái, hần không trả lời Ngô Hạo, liền cúp máy, cầm điện thoại di động cứng người tại chỗ vài giây, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, còn chưa đóng cửa phòng lại đã vọt đến cửa phòng Tiểu Vương bấm chuông liên tục.

Chẳng trách cô đã đồng ý sinh một đứa bé với hần rồi, nhưng vẫn uống thuốc tránh thai.

Khó trách hần cho cô thẻ ngân hàng, một đồng cô cũng chẳng xài.

Chẳng trách hần cho cô nhiều quà như vậy, cô cũng chưa bao giờ dùng.

Thì ra, Tiểu Phiền Toái mà hần thích chỉ là người thay thế của Lương Đậu Khẩu.

Cô không phải là Lương Đậu Khẩu thật sự, cô không có tư cách hưởng thụ những đãi ngộ kia.

Nhưng cô làm sao biết, những thứ đó là hần tặng cho Tiểu Phiền Toái, không phải Lương Đậu Khẩu...

Càng nghĩ, Cố Dư Sinh lại càng thở gấp, hần thấy cửa còn chưa mở, muốn tự tay đập cửa.

Tiểu Vương hỏi "Ai?" một tiếng, mở cửa ra, nhìn thấy hần liền ngẩng ra, hai chữ "Cố tổng?" còn chưa nói xong, Cố Dư Sinh lại không thể chờ được nói, âm thanh run rẩy kỳ lạ: "Nhanh, đặt vé máy bay cho tôi trở về Bắc

Kinh!"

Nhưng bọn họ vừa mới hẹn với Hạ tổng tối nay đi ăn cơm mà... Tiểu Vương theo bản năng mở miệng: "Cố tổng, tối nay bây giờ chúng ta có hẹn với Hạ..." Tiểu Vương còn chưa nói xong, Cố Dư Sinh lại ngắt lời hắn: "Tôi nói đặt vé thì đặt đi, bây giờ tôi phải trở về Bắc Kinh."

Không có chuyện gì quan trọng hơn việc tìm Tiểu Phiền Toái cả.

Hắn muốn về hỏi cô một câu, cô là ai?

Hắn còn muốn nói xin lỗi.

Tiểu Vương bị hắn làm cho sợ đến nỗi ngậm miệng lại, một chữ cũng không dám nói thêm, liền lấy điện thoại ra bắt đầu đặt vé máy bay.

"Cố tổng, sớm nhất chỉ có chuyến bay lúc năm giờ rưỡi hôm nay."

Cố Dư Sinh nhắc cổ tay, liếc nhìn thời gian, giờ chỉ mới là một giờ trưa, còn bốn tiếng đồng hồ nữa.

Cố Dư Sinh nhíu mi, lo lắng không giải thích được từ người hắn lan tràn ra.

Tiểu Vương không lo lắng, không chờ Cố Dư Sinh nói, liền lập tức nói: "Tôi xem vé xe lửa."

Cố Dư Sinh giật giật môi không lên tiếng.

Chưa tới một phút, Tiểu Vương liền nói: "Xe lửa ngày mai mới có..."

Chữ "chuyến" cuối cùng còn chưa nói xong, Tiểu Vương lại cảm thấy có một luồng áp bức sắp xóc vào trước mặt cậu, hắn theo bản năng lui về phía sau một bước, giải thích: "Có thể là trung thu nên quá tải."

"Lấy chìa khóa xe ra." Cố Dư Sinh xò tay về phía Tiểu Vương.

"Ê?" Tiểu Vương không hiểu ý của Cố Dư Sinh, ngạc nhiên một lúc, lại đem chìa khóa dự phòng của Cố Dư Sinh đưa cho hắn, mới hiểu ý của hắn: "Cố, Cố tổng, không phải anh định lái xe về Bắc Kinh đó chứ?"

Phải, hắn phải lái xe về Bắc Kinh.

Hắn không chờ được tới năm giờ rưỡi tối, nếu là chuyến bay đến muộn hoặc bị hoãn thì sao?

Cố Dư Sinh không trả lời Tiểu Vương, nhàn nhạt nói: "Cậu ở lại Thượng Hải, giải thích với Hạ tổng bên kia rồi."

Dừng một chút, hắn lại bổ sung một câu: "Phòng tôi nhớ giúp tôi thu dọn."

Sau đó liền quay người đi về phía thang máy.

Đi vào trong xe, Cố Dư Sinh thắt dây an toàn xong liền trực tiếp lên ga chuyển bánh lái, lái xe rời đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 389: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (9)

Cách Bắc Kinh ngàn dặm.

Tần Chỉ Ái đi qua công ty của Cố Dư Sinh, đi lên thang máy.

Trước đây lúc Lương Đẩu Khẩu đến công ty, sẽ bị các nhân viên ngăn cản, nhưng lần gần đây nhất khi cô đến công ty thì đại BOSS lại để cô lên tầng cao nhất, nhưng lần này lại không nhận được thông báo gì, nhân viên tiếp tân có chút do dự, không dám để Tần Chỉ Ái lên lầu: "Lương tiểu thư, hôm nay Cố tổng không đến công ty."

"Không đến?" Tần Chỉ Ái tiếc nuối hỏi: "Vậy anh ấy đang ở đâu cô có biết không?"

"Hình như là đi công tác, nhưng là công tác đột xuất nên chúng tôi cũng không biết địa điểm cụ thể.""À." Tần Chỉ Ái trả lời xong, dừng lại mấy giây cảm ơn nhân viên tiếp tân liền quay người rời đi.

Cô trở lại xe, Tần Chỉ Ái mất tập trung đạp chân ga, tốc độ lái xe rất chậm.

Cô đi dọc theo con đường tầm mắt lại liếc nhìn điện thoại di động đặt trên ghế phụ lái.

Đến giao lộ thứ hai, Tần Chỉ Ái bỗng nhiên dừng xe ven đường.

Cô cầm tay lái nhìn thẳng con đường phía trước, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn cầm điện thoại di động lên, tìm số điện thoại của Cố Dư Sinh, hít sâu một hơi, gọi một cuộc.

Điện thoại vang lên vài tiếng chuông mới có người nhận máy, không có

ai nói chuyện, điện thoại chỉ nghe tiếng sột soạt, hình như là người đầu dây bên kia đang đeo tai nghe Bluetooth.

Sau khi Tần Chỉ Ái nghe thấy tiếng đầu dây bên kia yên tĩnh lại, mới nuốt một ngụm nước bọt hỏi: "Anh... đi công tác sao?"

Cố Dư Sinh so với người hôm qua lại chẳng giống hôm nay, không phải cứ trầm mặc, mà nhẹ giọng "Ừ" một tiếng.

Hắn trả lời cô, có phải hắn đã bớt giận rồi không?

Trước khi gọi điện thoại Tần Chỉ Ái có chút thấp thỏm bất an nhưng bình tĩnh một chút, cô lại chủ động mở miệng hỏi: "Anh đi công tác ở đâu?"

"Thượng Hải." Âm thanh của Cố Dư Sinh vẫn rất nhu hòa, giống như cách hắn vẫn nói chuyện với cô hằng ngày, ngày hôm qua hắn cũng đâu có dễ chịu như vậy.

"À." Tần Chỉ Ái đáp một tiếng, muốn hỏi một câu: "Khi nào thì anh về?" nhưng ngày mai cô phải đi rồi, cũng không dám hỏi nhiều, cô dùng sức cầm chặt điện thoại, sau đó lại nói với Cố Dư Sinh: "Chờ em một chút." sau đó lấy điện thoại xuống, kết nối wifi, lên mạng tra một chút, nhìn thấy chiều nay ba giờ có một chuyến bay đến Thượng Hải, liền không chút do dự đặt vé, sau đó trả tiền xong, cô lại đưa điện thoại lên bên tai.

Lúc cô nói ba chữ Cố Dư Sinh, trong điện thoại Cố Dư Sinh cũng đúng lúc thốt lên ba chữ "Tiểu Phiền Toái..."

Hai người nghe thấy đối phương gọi mình, lại im lặng cùng một lúc.

Sau một lát, Tần Chỉ Ái lại hỏi: "Sao..."

Như có thần giao cách cảm vậy, lúc cô nói chữ này Cố Dư Sinh lại dịu dàng "Hả?" một tiếng.

Hắn có rất nhiều điều muốn hỏi cô, cũng có rất nhiều chuyện muốn nói

với cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 390: Vợ Của Anh Không Phải Là Vợ Của Anh (10)

Chỉ là hắn không nghĩ bỗng nhiên cô lại gọi điện thoại tới, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng hắn lại biến mất sạch, đại não còn chưa kịp nghĩ gì ra hồn.

Tần Chỉ Ái không khách khí, vì căng thẳng, cô lại nắm chặt điện thoại, mở miệng nói chuyện: "Em vừa đặt một vé máy bay."

Đầu dây bên kia không lên tiếng.

Tần Chỉ Ái cắn môi, lại nói: "Đi Thượng Hải."

Lúc cô nói xong ba chữ này, trong điện thoại truyền đến một tiếng thảng gập.

Tốc độ thảng gập như vậy, bánh xe ma sát với mặt đường, tạo thành một âm thanh chói tai kéo dài rất lâu, sau đó mới yên tĩnh lại.

Tần Chỉ Ái nhú mày, hỏi: "Anh đang lái xe sao?"

Lại là một sự yên lặng trong điện thoại, không biết đã qua bao lâu, trong điện thoại mới có tiếng Cố Dư Sinh nói: "Ừm."

Lại qua khoảng 10 giây, Cố Dư Sinh lại tiếp tục mở miệng: "Tới tìm anh sao?"

Cô siết chặt điện thoại di động, cố gắng hít thở bình thường, mới thoải mái nhẹ giọng: "Vâng" một tiếng.

Cô ngoan như vậy cũng không nghe thấy tiếng trả lời, mặt cô lại có một vệt hồng, cô lại sợ hắn nghe không rõ, lại nói lớn hơn một chút: "Em đi tìm

anh!"

Cố Dư Sinh cầm điện thoại di động dừng xe sững sờ nhìn chằm chằm con đường cao tốc phía trước, chỉ cảm thấy tất cả như mộng ảo.

Trong đầu hần lại chỉ còn câu nói này của cô lặp đi lặp lại, mới mở miệng, âm thanh dễ nghe: "Mấy giờ? Anh đến đón em?"

"Năm giờ đến." Tần Chỉ Ái nhỏ giọng trả lời, sau đó còn nói: "Sân bay Phố Đông."

Lần trước lúc Tần Chỉ Ái đến công ty của Cố Dư Sinh, nhìn thấy chi nhánh Cố thị ở Thượng Hải gần sông Hoàng Phố, lại mở miệng nói: "Cách công ty của anh khá xa, nhưng em chỉ có thể đặt vé ở sân bay đó thôi."

"Ừ" Cố Dư Sinh nhẹ nhàng, chậm chậm nói: "Anh biết rồi, xuống máy bay thì gọi cho anh."

"Ừm, được." Tần Chỉ Ái trả lời xong, thấy điện thoại lại yên tĩnh, thấy Cố Dư Sinh không nói gì nữa, cô cũng phải đến sân bay rồi, liền mở miệng nói: "VẬY em cúp máy."

"Ừ" Cố Dư Sinh đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, trả lời câu hỏi của cô khá hồ hững.

Tần Chỉ Ái đang chuẩn bị cúp máy, Cố Dư Sinh đột nhiên hô lên: "Tiểu Phiền Toái?"

Tần Chỉ Ái ngừng lại: "Sao ạ?"

"Em khỏe hơn chưa?"

"Rồi ạ..." Tần Chỉ Ái trả lời tỉ mỉ hơn: "... Sáng nay em đã khỏe lại rồi."

"Ừ..." Tần Chỉ Ái cho rằng Cố Dư Sinh trả lời xong chữ này vừa định nói "Tạm biệt" không ngờ hần lại gọi: "Tiểu Phiền Toái?"

Cách điện thoại, Tần Chỉ Ái không nhìn thấy biểu hiện nhưng âm thanh của hắn ngọt ngào như vậy, cô lại luôn cảm thấy hình như hắn có rất nhiều chuyện muốn nói, cô không trả lời, chờ hắn nói.

Qua một lát, hắn lại nói: "Xin lỗi."

Bởi vì hắn bỗng nhiên nói như vậy, Tần Chỉ Ái há miệng, không nói ra chuyện cô nhặt được nhẫn, vội vã tìm hắn, cũng muốn hỏi hắn những câu kia, lúc rằng môi còn đang luống cuống, bất cứ lúc nào cũng có thể bật thốt lên.

"Anh..." Cố Dư Sinh nói được một chữ liền ngừng lại, qua nửa phút hắn lại nói, hắn lại nói: "... Chờ đến khi em đến, anh sẽ nói sau."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 391: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (1)

Tần Chỉ Ái muốn biết Cố Dư Sinh muốn nói gì với cô nhưng lại sợ mình sẽ bỏ lỡ chuyến bay, chân chừ một lúc lại không hỏi, chỉ nhẹ giọng nói: "Được."

Dừng một chút, Tần Chỉ Ái còn nói: "Đúng lúc, em cũng có chuyện muốn nói với anh."

"Hả?" Cố Dư Sinh hỏi lại, Tần Chỉ Ái lại nói: "Khi nào gặp em sẽ nói với anh."

Cố Dư Sinh dừng một chút, lại nói: "Được."

Lại qua mấy giây, hắn kêu tên cô lần thứ ba: "Tiểu Phiền Toái, em..."

Hắn ngừng lại, không nói tiếp.

Qua khoảng một phút, hắn lại từ từ nói: "...chú ý an toàn."

Trực giác nói cho Tần Chỉ Ái biết hắn không phải muốn nói bốn chữ này nhưng cách điện thoại, cô cũng không thể nhìn biểu cảm của hắn, càng không thể phỏng đoán được lúc này hắn đang nghĩ gì, trong lòng cứ chát chòng chòng lớp lớp những nghi hoặc, nghĩ lát nữa sẽ nhìn thấy hắn, cô lại nhỏ nhẹ nói: "Em biết rồi, tạm biệt."

"Tạm biệt." không biết vì sao Cố Dư Sinh lại bỗng nhiên muốn gọi tên cô một lần nữa, dừng một chút, hắn lại mở miệng gọi từng chữ: "Tiểu, Phiền, Toái."

Âm điệu của hắn rất nhẹ, lại có chút triền miên kéo dài, Tần Chỉ Ái nghe thấy, tim run động, mặt dần nóng lên, tay cầm điện thoại di động lại càng

chặt, trầm mặc không nói gì trong chốc lát, mới lấy điện thoại xuống khỏi tai, sau đó mới cúp máy khởi động xe lái về sân bay quốc tế Thủ Đức.

.....

Đến sân bay, cách thời gian cất cánh chỉ có nửa tiếng đồng hồ.

Tần Chỉ Ái vội vàng lấy vé máy bay, check in, đăng kí, lúc cô ngồi lên máy bay cả người đã mệt đến nỗi thở không nổi.

Thất dây an toàn xong, cô lấy điện thoại di động ra, trước khi chuẩn bị tắt máy cô còn nhắn cho Cố Dư Sinh một tin nhắn: "Em lên máy bay rồi."

Nữ tiếp viên hàng không đứng lúc đi ngang qua cô, thấy màn hình điện thoại của cô vẫn sáng, liền nhắc nhở: "Tiểu thư, phiền cô tắt máy khi máy bay chuẩn bị cất cánh."

"Được, tôi tắt ngay." Tần Chỉ Ái trả lời như vậy, nhưng lại cầm điện thoại chờ nửa phút mãi đến khi Cố Dư Sinh trả lời ba chữ: "Lát nữa gặp." xong, cô mới tắt máy.

Máy bay bay đến những tầng mây, Tần Chỉ Ái nhìn qua cửa sổ, những đám mây trắng trôi nổi trên bầu trời, khóe môi không kiềm nổi kéo lên một nụ cười nhàn nhạt yếu ớt.

Cô vốn cho rằng hai người sẽ kết thúc khi hấn đã nổi trận lôi đình.

Không nghĩ tới tình thế lại xoay chuyển, hấn và cô lại có thể gặp lại một lần.

Trời cao cũng không đối xử tệ với cô, cho cô một ân huệ lớn như vậy, trước khi hấn và cô chia xa còn có thể hạnh phúc ở bên nhau.

Cô thích hấn tám năm, cuối cùng cũng có thể cùng hấn đi chung với nhau, cô nghĩ lát nữa nhìn thấy hấn, có thể hỏi câu mà cô đã muốn hỏi từ tám năm trước: "Cố Dư Sinh, anh có thích em không?", cả đời cô cũng đã thỏa

mãn không có gì phải tiếc nuối nữa cả."Năm giờ, Tần Chỉ Ái tới sân bay Phố Đông ở Thượng Hải.

Cô đeo khẩu trang mang mắt kính, liền xuống máy bay đi ra từ cổng VIP rời khỏi sân bay.

Chỗ cô đứng nhận điện thoại liếc nhìn chung quanh, không tìm thấy bóng người của Cố Dư Sinh, cô cho rằng hắn còn chưa đến, liền cầm điện thoại nhắn tin cho hắn: "Em đến rồi."

Sau đó sợ hắn đến rồi mà không nhìn thấy mình, cô liền chụp một tấm hình quán café bên cạnh sau khi gửi đi xong lại bổ sung một câu: "Em đứng ở đây chờ anh."

Tần Chỉ Ái uống xong một tách café, Cố Dư Sinh còn chưa tới.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 392: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (2)

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi cho Cố Dư Sinh một cuộc điện thoại.

Không có người bắt máy.

Tần Chỉ Ái nhú nhú mày, có thể là Cố Dư Sinh lái xe nên không để ý đến điện thoại, liền để điện thoại xuống, bắt chuyện với nhân viên phục vụ một chút.

Vì ngồi chờ quá lâu, nên Tần Chỉ Ái buồn chán lấy một quyển tạp chí trên giá sách trong quán café, ngồi ở một góc khuất, buồn chán xem.

Quảng cáo trong tạp chí cô đã đọc hết không sót một chữ, Cố Dư Sinh còn chưa tới.

Tần Chỉ Ái cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian, đã sắp đến 7 giờ.

Cô đã đợi hai tiếng đồng hồ, sao hắn còn chưa đến nữa? chẳng lẽ lại có chuyện đột xuất, hay là...?

Tần Chỉ Ái lại gọi một cuộc điện thoại cho Cố Dư Sinh, vẫn giống như lúc trước, điện thoại vang mãi cũng không ai bắt máy.

Cô sẽ không bị cho leo cây nữa đâu đúng không?

Tần Chỉ Ái bay đến Thượng Hải, tâm tình vui vẻ thế nào, bây giờ từ từ lại trở nên nguội lạnh.

Trong sân bay rất ồn ào, nhưng cô lại giống như không thể nghe bất kỳ một âm thanh nào, ánh mắt lại bình tĩnh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại.

Thời gian từ bảy giờ năm lúc này đã trở thành bảy giờ mười lăm, lại thành bảy giờ hai mươi lăm, mãi cho đến khi bảy giờ ba mươi lăm, Cố Dư Sinh cũng chưa đến, cũng không có tin nhắn nào.

Tần Chỉ Ái cầm điện thoại di động lên, lần thứ ba gọi cho hắn.

Nhưng vẫn không có ai bắt máy.

Cô cúp máy, lại gọi lần thứ tư lần thứ năm lần thứ sáu, bảy, tám, cô cảm thấy mình sắp điên rồi, cứ gọi rồi cúp máy rồi lại gọi, không biết lặp đi lặp lại hành động này đã bao nhiêu là lần, mãi cho đến khi điện thoại của cô báo dung lượng pin chỉ còn lại 20%, cô mới nháy mắt một cái, sắc mặt có chút tái, cầm dây điện thoại cắn sặc, thân thể cứng đờ nhìn chằm chằm điện thoại trong chốc lát, lại gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh một lần nữa.

Điện thoại reo vài tiếng, cũng không có ai bắt máy, nhưng ngay lúc Tần Chỉ Ái định dập máy thì lại có người bắt máy nhưng lại truyền đến giọng của một người xa lạ: "Xin chào." Dừng một chút, Tần Chỉ Ái còn nói: "Xin chào, anh là..."

"À tôi là Cảnh sát, xin hỏi cô là người thân của chủ nhân chiếc điện thoại này sao?" Tên là Tiểu Phiền Toái, hắn là cách để gọi người yêu hay vợ ha?

Tần Chỉ Ái trở nên hoảng loạn, cô chần chừ trả lời: "...Vâng"

"Là như vậy, tiểu thư, chủ nhân của chiếc điện thoại này vì nhảy xuống sông cứu người nên mất tích, bây giờ chúng tôi đang phái rất nhiều người tìm anh ấy, nhưng vẫn chưa tìm được, sợ là tình hình không được lạc quan cho lắm."

Tần Chỉ Ái đập điện thoại lên bàn, phát ra một tiếng "Ầm", khiến mọi người trong quán café đều nhìn qua.

"Alo? Tiểu thư, cô còn nghe không? Tiểu thư? Tiểu thư?"

Người đó gọi trong điện thoại rất lâu, cô mới chuyển động con người

đông cứng, định thần lại, tay cô run run cầm điện thoại di động lên, khô khốc trả lời: "Tôi đây", sau đó nhanh chóng hỏi: "Chuyện xảy ra ở đâu?"

"Thành phố A, bên này sông Tần, tới gần cổng G30." Người đàn ông nhanh chóng nói địa chỉ, Tần Chi Ái liền nhanh chóng đứng lên, từ trong túi tiền lấy ra một tờ giấy bạc màu đỏ, để lên bàn, nhanh chóng cầm lấy túi chạy ra khỏi quán café, đến khu chờ xe taxi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 393: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (3)

Lúc đi dọc đường Tần Chỉ Ái đụng phải vài người nhưng cô cũng không có thời gian dừng lại, vừa chen qua họ vừa nói: "Xin lỗi", hoặc là "Thật ngại quá", lại xông lên phía trước.

Đến khu chờ taxi, chỉ có rải rác vài người xếp hàng, Tần Chỉ Ái chỉ mới hai ba phút, đầu cô đã đầy mồ hôi.

Đợi được đến khi cô lên xe, cả người cô chưa kịp vào trong xe liền nói cho bác tài biết địa điểm, không chần chừ thúc giục bác tài.

.....

Nhiều năm sau, khi Cố Dư Sinh đang tham gia một buổi phỏng vấn, có một phóng viên hỏi hắn một câu: "Cố tiên sinh, xin hỏi anh có bao giờ cảm thấy hối hận chuyện gì không?"

Lúc đó hắn quần áo chỉnh tề hăng hái nghe kỹ câu hỏi xong, đôi mắt với vô số những ánh đènflash đang liên tục chớp trước mắt, hắn lại bỗng nhiên thất thần.

Hắn từng có chuyện gì khiến mình phải hối hận sao?

Thẳng thắn mà nói, cả đời này của hắn chưa từng hối hận nhưng lúc hắn nghe câu hỏi này, tinh thần hắn lại bừng tỉnh, là vì hắn nhớ tới một chuyện khiến bản thân mình tiếc nuối.

Hắn không biết mình như vậy có tính là hối hận hay không, nhưng hắn biết, nếu thời gian thật sự quay lại, có thể làm lại một lần, hắn vẫn sẽ chọn lựa cách giải quyết như vậy.

Bởi vì hắn không phải là một Cố Dur Sinh đơn thuần, hắn không chỉ đơn thuần yêu Tiểu Phiền Toái, nhưng hắn vẫn là một người lính, cho dù hắn đã xuất ngũ, hắn vẫn yêu quý mảnh đất này, thậm chí là mỗi con người sinh sống trên mảnh đất này.

Chuyện cũ khiến hắn tiếc nuối nhất xảy ra vào ngày Tần Chỉ Ái đến Thượng Hải tìm hắn.

Sau khi hắn cúp máy của cô, không nhanh chóng lái xe đến sân bay Phố Đông mà lại ngồi trong xe, cầm tay lái, nhìn ánh mặt trời long lanh tốt đẹp ngoài cửa sổ, còn mỉm cười. Thẳng thắn mà nói, hắn thật sự không nghĩ cô sẽ gọi điện thoại tới, còn nói muốn đến Thượng Hải tìm hắn.

Trong lúc hắn nhận điện thoại của cô, tim hắn cứ đập dồn bồng bênh, chập chùng, khiến hắn không thể chịu đựng nổi.

Trong điện thoại hắn rất muốn hỏi cuối cùng cô là ai? Tại sao lại phải đóng giả làm Lương Đậu Khẩu? Sau khi tẩy trang xong, khuôn mặt sẽ như thế nào? Cô tên thật là gì? Nhà ở đâu?

Hắn có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng hắn lại sợ mọi chuyện không đơn giản như trong tưởng tượng của hắn.

Cô ở bên cạnh hắn một thời gian dài như vậy, vẫn luôn che dấu thân phận của mình tốt như thế, hầu như mỗi lần thấy cô, cô đều mặc những bộ quần áo gọn gàng đáng yêu, cho dù là buổi tối cũng luôn trang điểm hoàn mỹ.

Trước kia hắn không thích cô, cũng không để ý gì nhiều, sau khi thích cô, hắn mới hiểu kỳ, đương nhiên cũng hỏi cô, cô lại nói, cô muốn duy trì vẻ đẹp như vậy.

Lý do quá hiếm có, nhưng lúc đó nhìn thấy cô cười vô cùng xinh đẹp, tim của hắn cũng mềm nhũn, tin lời cô.

Đến lúc này hắn mới biết không phải suy nghĩ của cô quá hiếm có mà là

do cô sợ hấn phát hiện cô không phải là Lương Đẩu Khẩu.

Cô đóng thế tốt như vậy, chắc là Lương Đẩu Khẩu sẽ phải trả một cái giá nào đó.

Hấn sợ khi hấn hỏi xong, cô biết hấn đã khám phá được bí mật mà cô cất giấu bấy lâu nay, sau đó vì bảo vệ những bí mật kia mà cô lại không dám tới Thượng Hải gặp hấn.

Vì vậy hấn nhịn xuống, không dám bút dây động rùng.

Cố Dư Sinh cầm điện thoại di động, lúc đang chuẩn bị lên ga đi đến sân bay thì điện thoại lại reo một tiếng, là tin nhắn của Tiểu Phiền Toái: "Em lên máy bay rồi."

Hấn nhìn chằm chằm tin nhắn chỉ có năm chữ đơn giản, tinh thần lại mềm mại mà trở nên tốt hơn một chút, mới trả lời cô: "Lát nữa gặp."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 394: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (4)

Cô không trả lời hắn, có thể là đã tắt điện thoại rồi.

Tâm tình của hắn sung sướng để điện thoại xuống, cầm tay lái nghe tiếng hướng dẫn trong GPS, chạy như bay trên đường cao tốc dưới ánh nắng mặt trời long lanh.

Từ trạm thu phí gần nhất, Cố Dư Sinh phải đánh một vòng quanh Thành phố A mới có thể vòng ngược lại đường cao tốc.

Ở Thành phố A, dọc theo đường cao tốc là một Sông Tàn.

Hai bên bờ sông có không ít hộ gia đình đang ở, không phải là dạng nhà có tiểu khu mà tất cả đều là nhà tự xây, đại đa số đều có ba tầng, gác giả nhỏ, tòa nhà nào cũng ngói đỏ tường trắng, nhìn rất đẹp mắt.

Dòng sông này là ở đầu nguồn đổ ra biển, dòng nước rất mạnh, dù đóng cửa sổ xe nhưng Cố Dư Sinh vẫn có thể nghe rõ tiếng nước chảy rầm rập.

Xăng trong xe không đủ, Cố Dư Sinh sợ đi giữa đường cao tốc lại hết xăng mà không tìm được cây xăng, đến lúc đó lại phiền phức, vì vậy mà lúc nhìn thấy trạm xăng ở xa xa liền chạy chậm lại. Đổ xăng xong, trả tiền, Cố Dư Sinh lại tiếp tục lên đường.

Nhìn qua cửa sổ xe có thể nhìn thấy cảnh tượng trên bờ sông, đường hắn đi càng lúc càng thấp, tốc độ nước chảy lại càng lúc càng mạnh.

Khi tốc độ xe của hắn tăng từ 0 đến 30, hắn thấy trên bờ sông có mấy đứa trẻ khoảng mười lăm mười sáu tuổi đang chơi đùa.

Cũng không biết mấy nhóc đó có tranh giành gì đó không, một người

trong số đó liền tháo giày nhảy vào dòng nước siết.

Cậu bé đó vừa đu vào một cây cọc, vừa hướng về phía bờ sông, không biết hô cái gì, ngoài cậu bé đó ra những cậu nhóc khác cũng cởi dép, lần lượt nhảy xuống.

Mấy nhóc đùa giỡn trong nước một lúc, mới phát hiện mình càng ngày càng cách xa bờ, sau đó cố gắng bơi về phía bờ.

Tốc độ của dòng nước cực kỳ nhanh, tốc độ bơi của bọn họ hoàn toàn không mạnh bằng dòng nước, có một cậu bé sau khi mới nhảy xuống xong còn nhìn thấy đầu, về sau lại không thấy đâu nữa.

Có thể là cậu bé đó kêu: "Cứu mạng", mấy cậu bé kia mới quay đầu lại.

Đại đa số là trẻ em, có lẽ là do sợ, không để ý đến cậu bé cuối cùng nữa mà tiếp tục bơi vào bờ.

Chỉ có một cậu bé do dự tại chỗ một lúc lại quay đầu bơi về phía cậu bé kia.

Một người muốn bơi lên bờ đã là không dễ, đằng này lại còn phải mang theo một người nữa mà bơi, hai người trên dòng sông nhấp nhô, nhưng làm thế nào cũng không đủ sức.

Những bé trai trên bờ không biết đang nói gì đó, biểu hiện vô cùng nóng nảy.

Có người nhanh chân chạy về nhà cách đó không xa, chắc là tìm người giúp.

Hai cậu bé trên sông bị nước cuốn trôi càng ngày càng xa, trên bờ có hai cậu bé nhanh chân đuổi theo, thấy độ dốc càng ngày càng thấp, giống như một thác nước nhỏ, nếu như lao xuống sẽ bị cuốn vào trong dòng nước xoáy, sợ là hai cậu bé đó sẽ chết đuối. . .

Cố Dư Sinh nhìn thấy toàn bộ những cảnh này, hầu như không hề do dự hay suy nghĩ liền đạp thắng xe, dừng ở ven đường, nhảy qua song chắn, nhanh chóng chạy đến bờ sông.

Hắn còn chưa cởi giày, đi đến bờ sông liền cố gắng bơi về phía hai cậu bé kia.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 395: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (5)

Hắn lấy hết công phu đã tôi rèn bao nhiêu năm trong bộ đội ra để cứu hai đứa bé cũng không thành vấn đề.

Dùng bốn chữ "nhỏ như con thỏ" để hình dung chuyện này cũng không có gì quá đáng.

Chỉ là rất nhiều lúc trên đời này lại xuất hiện những chuyện khiến người khác dở khóc dở cười.

Cố Dư Sinh cầm lấy hai cánh tay của hai cậu bé, đưa mặt của hai bé lên mặt nước cho chúng thở, còn chưa đến được thác nước nhỏ kia đã đến được bên bờ.

Một tay hắn cầm một chiếc cọc khô, một tay kéo hai đứa bé kia hướng về phía bờ.

Lúc hai bé kia ở trong dòng nước xoáy hắn là đã bị giật mình, nhưng bản năng sinh tồn của con người rất lớn, vì sức không đủ, lúc bò lên bờ có chút vất vả, dưới tình huống cấp bách, một trong hai cậu bé lại giơ chân lên muốn đạp nước, lại đá đúng ngay cổ của hắn. Một cậu bé mười lăm mười sáu tuổi sức lực lúc hoảng lên lại khá lớn, đạp vào chỗ khá yếu ớt của hắn, thêm việc hắn không phòng bị, cả người bị cậu bé kia đạp xuống sông.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, nước ở gần bờ lại không sâu, đầu hắn bị ngã đập vào một cục đá, khiến hắn đau đớn, trước mắt tối sầm lại, Cố Dư Sinh lại có thể ngửi thấy mùi máu tanh quen thuộc.

Hắn còn chưa kịp kiểm tra xem vết thương nghiêm trọng như thế nào, bên tai lại có vài tiếng gọi: "Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu."

Cố Dư Sinh vội vàng ngẩng đầu, nhìn thấy cậu bé vừa mới đập hấn lại không còn sức chống đỡ, lần thứ hai rơi xuống nước, bị dòng nước cuốn đi vài mét.

Cố Dư Sinh biết rõ, đầu hấn đã bị thương, lúc này lên bờ mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

Nhưng cậu bé vừa đập hấn sẽ chết trong dòng nước.

Hấn cũng biết rõ, nếu cứu cậu bé ấy, hấn cũng sẽ không còn sức mà chết.

Hấn cũng chỉ là người ngoài, dù có cứu cậu bé kia không cũng là do hấn lựa chọn, nhưng đối với hấn mà nói, việc này dù không phải trách nhiệm của hấn, hấn cũng phải làm.

Dù vết thương trên đầu hấn là do cậu bé kia đập, nhưng hấn cũng hoàn toàn không tức giận hay do dự, liền dùng toàn bộ sức lực còn lại của mình bơi tới trước mặt cậu bé, nắm lấy cánh tay cậu, lần thứ hai trước khi rút xuống thác nước nhỏ, kéo cậu bé ấy đến bên bờ.

Cậu bé đó lần thứ hai suýt nữa chết đuối đã bị dọa hết hồn nên không còn một chút sức lực nào nữa, vết rách trên đầu Cố Dư Sinh càng đau dữ dội, chân hình như cũng đã bị thương. Cậu bé 15 tuổi nhưng sức nặng ít nhất cũng 50kg, hấn phải dùng hết sức lực mới có thể đẩy cậu bé đó tới bờ sông.

Nhìn thấy cậu ấy đã an toàn, trong lòng Cố Dư Sinh thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa chuẩn bị bò lên bờ liền bị một dòng nước chảy xiết đột nhiên đẩy hấn ra khỏi cách bờ.

Hấn còn chưa kịp phản ứng, cũng đã đến chỗ thác nước nhỏ, thế nước đẩy hấn vào xoáy nước dưới thác nước nhỏ.

Trong đầu choáng váng, trong mũi miệng Cố Dư Sinh toàn là nước sông.

Hấn liều mạng bơi về phía bờ sông nhiều lần nhưng vừa ngược đầu lên

khỏi mặt đất, lại bị nước trên thác đổ xuống, cũng không biết đã dấy dựa trong nước như vậy bao nhiêu lần, hấn uống không ít nước, thân thể dần dần không thể chống lại thế nước được nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 396: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (6)

Chân hấn bị thương lại bắt đầu bị chuột rút, mãi đến cuối cùng, hấn còn không ngược đầu ra khỏi mặt nước nổi, thiếu khí, ý thức trong đầu hấn bắt đầu tan rã.

Thật vô nghĩa... hấn ở trong mưa bom bão đạn không biết bao nhiêu lần cũng chẳng xem là gì nhưng hôm nay lại vì cứu hai cậu bé mà lâm vào tình cảnh nguy hiểm như thế này... Chỉ là Tiểu Phiền Toái của hấn vẫn đang chờ hấn a... hấn còn rất nhiều chuyện muốn nói với cô, hấn còn có rất nhiều chuyện muốn làm cùng cô... cô chờ không thấy hấn, có tức giận không...Hấn liều mạng trấn tĩnh lại, đúng là lực bất tòng tâm nhưng trong đầu hấn lại như nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Phiền Toái đang nhẹ cười với hấn.

.

Lúc Tần Chỉ Ái đến Thành phố A cũng đã hơn chín giờ tối. . .

Trước tiên cô nhìn thấy xe của Cố Dư Sinh, cửa xe không khóa, bên xe có áo khoác túi tiền và chìa khóa biệt thự.

Taxi đưa cô đến đây rồi rời đi.

Cô đứng một mình cạnh xe của Cố Dư Sinh, cầm điện thoại di động gọi vào số của Cố Dư Sinh.

Điện thoại được bắt máy, là người đàn ông đã bắt máy khi cô ngồi trong quán café.

Tần Chỉ Ái nói địa điểm của mình xong, liền cúp điện thoại, sau đó khoảng 10 phút, một chiếc xe cảnh sát lại đến.

Một người đàn ông trung niên xuống xe, sau khi đi đến liền đưa điện thoại của Cố Dư Sinh cho cô, sau đó mới kể lại tỉ mỉ toàn bộ tình hình hiện tại cho cô nghe.

Vì cứu hai cậu bé nên bị một dòng nước mạnh cuốn đi, lúc mấy cậu bé đó báo cảnh sát đến giờ cũng đã là năm tiếng đồng hồ rồi, còn chưa tìm thấy người...

Tần Chỉ Ái nghe xong liền cảm thấy trái tim đau đớn, đến lúc cuối cùng, máu huyết trong người cô cũng trở nên lạnh lẽo, cô nhìn chăm chăm người cảnh sát trung niên nhìn khoảng một phút, há miệng, còn chưa nói được gì, nước mắt đã rơi xuống, sau đó nghẹn lời, cũng không suy nghĩ gì liền bật lên một câu: "Tôi muốn đi tìm anh ấy."

Nói xong Tần Chỉ Ái lại muốn nhảy qua rào chắn.

Người cảnh sát bắt được cô: "Tiểu thư, cô hãy bình tĩnh đi, người trong đội chúng tôi đang tìm, bọn họ có tin gì sẽ lập tức liên hệ với tôi, cô từ Bắc Kinh bay đến, đến bây giờ cũng chưa hề ăn gì đúng không? Hay là cô theo tôi đến một quán ăn nhỏ ở phía trước ăn gì đó đi đã..."

Tần Chỉ Ái còn có khẩu vị muốn ăn đồ ăn sao, cô không đợi cảnh sát nói xong liền lắc đầu, cố chấp mà kiên quyết lặp lại câu nói lúc nãy: "Tôi muốn đi tìm anh ấy."

Cô vừa nói vừa vung tay đẩy tay của cảnh sát ra, trèo lên rào chắn.

Cô nghe tin Cố Dư Sinh bị mất tích đã sợ lắm rồi, toàn thân không còn sức, leo được bên kia đã không còn sức, mắt lại ngập nước, sau đó nước mắt rơi càng nhanh, cô quay đầu đáng thương nhìn cảnh sát mong người đó có thể giúp cô một tay.

Cảnh sát không đành lòng, giúp Tần Chỉ Ái một cái, cô qua được hàng rào chắn liền chạy về phía bờ sông.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 397: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (7)

Bây giờ là buổi tối, nơi này không có người, cảnh sát kia không yên lòng, lại sợ cô xảy ra chuyện gì liền vội vàng khóa kỹ xe, vượt qua rào chắn, liền đuổi theo Tần Chỉ Ái.

Cô mang giày cao gót, bước đi xiêu vẹo, nhiều lần suýt ngã.

Cảnh sát đi theo phía sau cô nhiều lần nhắc nhở: "Cẩn thận", Tần Chỉ Ái cũng ghét đôi giày vướng bận, liền cởi giày, để chân trần chạy. Trên bờ sông toàn là vật cứng, đâm vào lòng bàn chân của Tần Chỉ Ái khiến cô đau đớn nhưng cô không quan tâm đến cảm giác của mình, đổ mắt chạy còn nhanh hơn viên cảnh sát.

Cô đứng bên bờ sông, gọi tên của Cố Dư Sinh hai lần.

Bờ sông ban đêm rất yên tĩnh, yên tĩnh đến khiến người ta rối tinh rối mù, cô gọi tên Cố Dư Sinh hai lần xong lại quay người gọi Cố Dư Sinh ba lần nữa, lại đi dọc theo bờ sông.

Cô không biết cuối cùng mình đã đi bao xa nhưng mỗi một lần gọi ba chữ này, cô đều hy vọng có một giọng nói thanh đậm quen thuộc đáp lại cô một tiếng: "Ừ", nhưng mỗi lần như vậy lại chỉ đổi lấy sự thất vọng.

Cô sợ nhất là loại thất vọng này, càng sợ sệt gọi tên hắn, đến cuối cùng, cổ họng cô đều phát đau, âm thanh phát ra khàn đến kỳ cục.

Lúc 12 giờ đêm, viên cảnh sát kia nhận được điện thoại.

Tần Chỉ Ái nghe trong điện thoại hình như là tiếng của người trong đội tìm kiếm.

Đôi mắt của cô sáng lên, không đợi được cảnh sát và người bên kia nói chuyện xong đã mở miệng hỏi: "Có phải tìm thấy anh ấy rồi không? Có phải có tin tức gì không? Bây giờ anh ấy đang ở đâu?"

Viên cảnh sát không dám nhìn vào ánh mắt mong chờ của Tần Chỉ Ái, hấn dừng lại một chút, lại mở miệng: "Còn chưa tìm thấy, mọi người đã tìm bảy tám tiếng đồng hồ, đã không còn hy vọng, chuẩn bị rút đội..."

Thân thể Tần Chỉ Ái lay động một cái, cô vốn tưởng rằng mình không còn nước mắt để khóc nữa nhưng nước mắt lại lần thứ hai rơi xuống, cô mở miệng nói: "Không đâu, sao có thể hết hy vọng? Nếu như anh ấy còn sống thì sao? Sao các người có thể từ bỏ như vậy chứ?"

Vớt bảy tám tiếng đồng hồ, mọi người đều mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, hơn nữa thời gian dài như vậy sợ là người kia cũng đã có chuyện không lành rồi, tìm ra thì cũng đã là xác chết, ngày mai tiếp tục tìm cũng đâu khác gì tìm ngay lúc này?

Viên cảnh sát giật giật môi, cũng không dám nói nhưng câu này cho cô nghe, chỉ nhìn cô.

Tần Chỉ Ái nhận thấy họ sắp rút quân, liền mở miệng cầu xin: "Cầu xin các người, tìm thêm một chút nữa, có thể tìm thêm chút nào thì hay chút ấy đi, cầu xin ông..."

Viên cảnh sát hít vài hơi, cuối cùng giơ tay lên đầu hàng nói: "Mọi người tìm lâu như vậy rồi, cũng tìm thêm nhiều lần rồi, thật sự là tìm không thấy, còn..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 398: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (8)

Một giờ lại hai giờ tìm kiếm.

Vẫn không có kết quả gì.

Tất cả mọi người đều thấy Cố Dư Sinh không còn hy vọng, nhưng Tần Chỉ Ái lại không muốn đối mặt với sự thật, cố chấp ở lại bờ sông, không chịu đi.

Cảnh sát thấy cô không đi, cũng không dám đi, chỉ có thể ngồi đó cùng cô.

Viên cảnh sát đi theo cô thấy chân cô đã ngang dọc những vết thương, bởi vì đêm khuya lạnh, môi cô đông tím lại, anh ta không đành lòng, liền dẫn một cảnh sát thực tập đến siêu thị tiện lợi một chuyến. Cảnh sát thực tập kia mua một đôi giày, một ổ bánh mì và nước.

Viên cảnh sát trung niên kia đưa giày và thức ăn cho Tần Chỉ Ái, cô đã mệt mỏi ngồi co quắp trên bờ sông, nhìn chằm chằm dòng nước kia, nhìn thấy giày, cô cũng chỉ nhẹ giọng nói "Cảm ơn" rồi mang vào, lại ngồi bất động.

Mọi người tăng ca lâu như vậy, đói muốn chết, mọi người đều ăn như hùm như cọp để lấp đầy bao tử trống rỗng.

Viên cảnh sát trung niên nhìn Tần Chỉ Ái từ đầu đến cuối vẫn không có phản ứng gì, cầm một chai nước và một ổ bánh mì đi về phía cô, sau khi ngồi xuống mới nói: "Ăn một chút đi."

Tần Chỉ Ái lắc đầu, giống như câm không nói gì.

Cô nhìn chăm chăm mặt nước, nghe tiếng nước chảy xiết cuộn cuộn, bỗng nhiên trong đầu lại nghĩ đến lúc chiều hân nhận điện thoại của cô.

"Em vừa mới đặt vé máy bay đến Thượng Hải."

"Tới tìm anh sao?"

"Phải, em đi tìm anh."

"Đến thì báo cho anh biết, anh đến sân bay rước em."

"Tiểu Phiền Toái, em khỏe hơn chưa?"

"Tiểu Phiền Toái, xin lỗi."

"Tiểu Phiền Toái, chú ý an toàn."

"Tiểu Phiền Toái..."

"Lát nữa gặp."

Rõ ràng hân đã nói hân sẽ chờ cô, nhưng sao bây giờ hân còn chưa tới gặp cô chứ?

Đáy mắt cô lại đầy nước, giống như một chuỗi trân châu bị đứt, từng viên từng viên rơi xuống.

Vị cảnh sát kia muốn khuyên cô vài câu, nhưng nhìn thấy cô lại khóc, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Bên bờ sông rất yên tĩnh, sau khi đội tìm kiếm ăn no xong, ai cũng không dám rời đi, chỉ bó tay nhìn Tần Chỉ Ái khóc.

Gió càng lúc càng lớn, khí trời ngày một lạnh, không chỉ có toàn thân Tần Chỉ Ái run mà mọi người trong nhóm tìm kiếm đều lạnh đến nổi răng đập vào nhau.

Mắt thấy trời sắp sáng, bọn họ tốn thời gian ở bờ sông cả một đêm cũng không nhìn được nói: "Chúng tôi đã tìm mấy chục lần rồi cũng không thấy người, chín phần là không còn sống rồi."

Người đó vừa mở miệng, những người còn lại cũng nói theo.

"Cái thác kia nhỏ nên sức nước xoáy rất lớn, thuyền rơi vào còn không chịu nổi nói chi là người."

"Đó là chỗ nguy hiểm nhất của sông, hàng năm đều có mấy người chết."

"Mò kim đáy biển, tìm khó khăn lắm, chỉ có thể chờ xác trôi đến thượng nguồn rồi không chừng sẽ có người phát hiện báo án."

"Sếp, chúng ta rút lui đi, chúng ta đã tìm ở đây 12 tiếng đồng hồ rồi."

Viên cảnh sát trung ngồi bên cạnh Tần Chỉ Ái ho khan một tiếng, nói với Tần Chỉ Ái: "Không phải chúng tôi không cố hết sức nhưng chúng tôi thật sự đã cố gắng hết sức rồi, vẫn không thể tìm được, còn tốn thời gian nữa cũng không phải là cách." Dừng một chút, viên cảnh sát kia lại mở miệng: "Cô cũng thấy đó, chúng tôi đã tốn thời gian cả đêm rồi, có một số việc, chúng ta cần phải đối mặt với thực tế."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 399: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (9)

"Đúng vậy đó tiểu thư, cô đừng quá đau lòng."

"Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức."

.....

Những người này đồng loạt khuyên cô.

Tần Chỉ Ái giống như không nghe thấy, như khúc gỗ ngồi nhìn bờ sông, không nhúc nhích.

Có người nhìn thấy cô cố chấp như vậy liền tức giận, ngữ khí cũng chẳng hòa nhã nữa: "Tiểu thư, nếu cô muốn tìm thì tìm một mình đi, chúng tôi không thể cứ ở đây với cô như vậy được."

Tần Chỉ Ái nháy mắt một cái, ánh mắt đặc biệt yên tĩnh quay đầu liếc nhìn người đàn ông vừa mới nói câu này, sau đó có chút mờ mịt, lại bỗng nhiên chăm chú, khi âm thanh của cô cất lên dù có khàn khàn nhưng vẫn rất kiên quyết: "Mọi người về đi."

Nhóm người đó không ngờ cô lại nói như vậy, toàn bộ đều ngây ngẩn cả người.

Tần Chỉ Ái không để ý đến sự ngạc nhiên của bọn họ, lại quay đầu chăm chú nhìn bầu trời dần trở nên sáng tỏ, nháy mắt một cái, tiếp tục mở miệng, âm thanh rất chắc chắn: "Tôi không đi, tôi muốn ở lại đây, tôi muốn tiếp tục tìm anh ấy."

"Anh ấy đã nói anh ấy có chuyện muốn nói với tôi, tôi nhất định phải tìm được anh ấy."

Mắt Tần Chỉ Ái hiện lên một vệt hồng: "Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh ấy, chúng tôi đã hẹn nhau rồi, tôi nhất định phải tìm thấy anh ấy."

"Anh ấy đã nói với tôi, chút nữa gặp, lúc này mới chỉ đợi có 12 tiếng đồng hồ, tôi còn có thể chờ 120 giờ, 1200 giờ, tôi cũng có thể đợi..."

Nước mắt rơi xuống hai gò má cô cô cố gắng cười, âm thanh trở nên run rẩy, nhẹ nhàng nói: "...anh ấy xuất hiện."

"Tôi tin, anh ấy nhất định sẽ xuất hiện..." Tần Chỉ Ái nói câu này, càng giống như đang nói cho chính mình nghe, cổ vũ bản thân.

Sau khi nói xong, cô giơ tay lên, nhẹ xoa hai má toàn nước mắt, từ từ đứng lên: "Các người đều từ bỏ anh ấy nên tôi không thể từ bỏ anh ấy được, tôi mà còn bỏ rơi anh ấy, sẽ không còn ai quan tâm anh ấy nữa."

Cô nhớ tới lúc hắn giúp Tần Dương, bắt kẻ xấu xong, sau đó lại uống say.

Lúc đó cô rất đau lòng, ôm lấy hắn, hứa với hắn.

Cô nói, anh còn có em.

"Các người muốn đi thì cứ đi đi, tôi không đi, một ngày không tìm được thì tôi ở đây một ngày, hai ngày không tìm thấy thì tôi ở đây hai ngày, một đời không tìm được, tôi ở đây cả đời... tôi sẽ không từ bỏ anh ấy, bởi vì tôi đã nói với anh ấy, anh ấy còn có tôi..."

Vẫn là Tần Chỉ Ái lo lắng cả một đêm, sợ hãi cả một đêm, trong nháy mắt lại trấn tĩnh lại như kỳ tích.

Cô lại tiếp tục lầm bầm nói nhỏ, vừa đi dọc theo bờ sông lại vừa bắt đầu tìm kiếm. "Nói tóm lại, tôi tuyệt đối không đi."

"Chỉ cần không tìm thấy thi thể của anh ấy, tôi sẽ không tin, chỉ cần không tìm thấy thi thể của anh ấy, khả năng anh ấy còn sống vẫn rất cao."

"Muốn đi thì các người đi đi, tôi thì sống phải thấy người, chết phải thấy xác,..."

Nói xong lời cuối cùng, cô cố gắng nhịn đau ở cổ họng, lại gọi tên của hân: "Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh..."

Cảnh sát đứng đó không xa nhìn thấy bóng dáng của cô chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Có người thật sự không chịu nổi nữa, vùng vằng một hồi, rời đi.

Người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư, mãi đến khi người cảnh sát trung niên kia đứng dậy đi về phía cô.

Bờ sông chỉ còn lại Tần Chỉ Ái, cô vẫn cố chấp gọi: "Cố Dư Sinh"

Tiếng hét điên cuồng khiến cuống họng khàn khàn, đến lúc chính cô cũng không nghe thấy âm thanh của chính mình nữa, bên tai cô lại có âm thanh: "Tiểu Phiền Toái..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 400: Không Phải Là Thích, Mà Là Yêu Sâu Đậm (10)

Là âm thanh nhàn nhạt không thể thân thuộc hơn.

Là giọng của Cố Dư Sinh.

Cả người Tần Chỉ Ái giống như bị điểm huyết vậy, đột nhiên cứng ngắt tại chỗ.

Bờ sông lúc hừng đông đặc biệt yên tĩnh.

Tần Chỉ Ái nín thở đã lâu nhưng bên tai ngoại trừ tiếng gió phàn phật và tiếng nước chảy ào ào, lại không thể nghe được tiếng của hắn.

Cô cho rằng bản thân bị ảo giác nên nháy mắt lại phục hồi lại tinh thần, lại gọi một tiếng: "Cố Dư Sinh", lại có một âm thanh rất yếu ớt trả lời: "Tiểu Phiền Toái..."

Tần Chỉ Ái vốn định đi tiếp nhưng lần thứ hai lại đứng yên tại chỗ,

Tần Chỉ Ái tình tường cảm giác được trái tim mình trong nháy mắt giống như ngừng đập, linh hồn của cô sắp rời khỏi thể xác rồi, lông mi cô lại run rẩy

Không phải ảo giác, cô không có nghe lầm, là Cố Dư Sinh, hắn vẫn còn sống...

Tần Chỉ Ái kích động quay đầu, nhìn quanh cảnh xung quanh, cô lại gọi: "Cố Dư Sinh? Là, là anh sao?"

Đáp lại cô chỉ có sự yên lặng.

Tần Chỉ Ái nắm chặt tay, tập trung tất cả sự chú ý lên tai, không lên

tiếng.

Qua khoảng nửa phút, cô lại nghe thấy tiếng người từ trong bụi cỏ cao cao truyền tới: "Là anh."

Ánh mắt của cô nhất thời sáng lên, sáng đến kinh người, cô lao đảo chạy về phía bụi cỏ.

Đầu ngón tay cô run rẩy đẩy hết đám cỏ này đến đám cỏ khác, sau đó lại nhìn thấy một đồng cỏ khô dưới cây đại thụ, thấy Cố Dư Sinh đang nằm co quắp trên đó.

Quần áo hần đều nhuộm đỏ máu, trên đùi có một vết thương rất sâu, thịt bị lật ra ngoài, ngâm nước lâu nên trắng bệch, nhìn thấy mà giật mình.

Sắc mặt hần trắng bệch đến đáng sợ, môi cắn không ra một giọt máu, hần nhắm mắt lại thở gấp một cách khó khăn.

Cô bỗng nhiên đứng yên tại chỗ, nhìn Cố Dư Sinh, nước mắt không khống chế được liền lăn xuống.

"Lát nữa gặp."

Lát nữa gặp... Cố Dư Sinh cuối cùng chúng ta cũng đợi được "lát nữa" rồi.

Anh có biết đêm qua em đã sợ thế nào không? Suýt nữa em không thể chịu đựng được, em thật sự rất sợ, em sợ mình sẽ không thể gặp lại anh nữa.

Cố Dư Sinh, rốt cuộc em cũng đợi được "lát nữa" của anh.

Tần Chỉ Ái mở miệng, muốn nói một câu nhưng tâm tình của cô quá kích động đến nỗi không nói được gì.

Một giây sau, cô nhảy đến bên người Cố Dư Sinh, đưa tay chạm vào mắt hần.

Hắn sốt, nhiệt độ cơ thể cao đến đáng sợ, nhiệt độ như vậy làm cho mũi cô chưa xót nước mắt chảy càng nhiều, cô không nghĩ ngợi chôn đầu trong cổ của hắn, cô có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói nhưng trong lòng lại thiên chuyển không biết bao nhiêu lần, cuối cùng khi phát ra chỉ có ba chữ: "Cố Dư Sinh."

Cố Dư Sinh thở ô ô, nghe thấy âm thanh của cô liền cảm nhận được sự tồn tại của cô, hắn muốn nhìn cô một chút, muốn sờ cô một cái, nhưng hắn lại không có sức lực, cuối cùng chỉ có thể dùng hết sức giật giật môi, miễn cưỡng nói vài chữ: "Không phải thích em, mà là yêu em tha thiết..."

Chương 401→500

- Chương 401: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (1)
Chương 402: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (2)
Chương 403: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (3)
Chương 404: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (4)
Chương 405: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (5)
Chương 406: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (6)
Chương 407: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (7)
Chương 408: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (8)
Chương 409: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (9)
Chương 410: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (10)
Chương 411: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (1)
Chương 412: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (2)
Chương 413: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (3)
Chương 414: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (4)
Chương 415: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (5)
Chương 416: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (6)
Chương 417: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (7)
Chương 418: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (8)
Chương 419: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (9)
Chương 420: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (10)
Chương 421: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (1)
Chương 422: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (2)
Chương 423: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (3)
Chương 424: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (4)
Chương 425: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (5)
Chương 426: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (6)
Chương 427: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (7)
Chương 428: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (8)
Chương 429: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (9)
Chương 430: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (10)
Chương 431: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (1)
Chương 432: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (2)
Chương 433: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (3)
Chương 434: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (4)
Chương 435: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (5)
Chương 436: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (6)
Chương 437: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (7)
Chương 438: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (8)
Chương 439: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (9)
Chương 440: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (10)
Chương 441: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (1)
Chương 442: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (2)
Chương 443: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (3)
Chương 444: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (4)
Chương 445: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (5)
Chương 446: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (6)

Chương 447: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (7)
Chương 448: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (8)
Chương 449: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (9)
Chương 450: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (10)
Chương 451: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (1)
Chương 452: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (2)
Chương 453: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (3)
Chương 454: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (4)
Chương 455: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (5)
Chương 456: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (6)
Chương 457: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (7)
Chương 458: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (8)
Chương 459: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (9)
Chương 460: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (10)
Chương 461: Điều Tra Cô Ấy (1)
Chương 462: Điều Tra Cô Ấy (2)
Chương 463: Điều Tra Cô Ấy (3)
Chương 464: Điều Tra Cô Ấy (4)
Chương 465: Điều Tra Cô Ấy (5)
Chương 466: Điều Tra Cô Ấy (6)
Chương 467: Điều Tra Cô Ấy (7)
Chương 468: Điều Tra Cô Ấy (8)
Chương 469: Điều Tra Cô Ấy (9)
Chương 470: Điều Tra Cô Ấy (10)
Chương 471: Điều Tra Cô Ấy (11)
Chương 472: Điều Tra Cô Ấy (12)
Chương 473: Điều Tra Cô Ấy (13)
Chương 474: Điều Tra Cô Ấy (14)
Chương 475: Điều Tra Cô Ấy (15)
Chương 476: Điều Tra Cô Ấy (16)
Chương 477: Điều Tra Cô Ấy (17)
Chương 478: Điều Tra Cô Ấy (18)
Chương 479: Điều Tra Cô Ấy (19)
Chương 480: Điều Tra Cô Ấy (20)
Chương 481: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (1)
Chương 482: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (2)
Chương 483: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (3)
Chương 484: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (4)
Chương 485: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (5)
Chương 486: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (6)
Chương 487: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (7)
Chương 488: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (8)
Chương 489: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (9)
Chương 490: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (10)
Chương 491: Vết Sẹo Trên Đùi (1)
Chương 492: Vết Sẹo Trên Đùi (2)
Chương 493: Vết Sẹo Trên Đùi (03)
Chương 494: Vết Sẹo Trên Đùi (04)
Chương 495: Vết Sẹo Trên Đùi (05)

Chương 496: Vết Sẹo Trên Đùi (6)
Chương 497: Vết Sẹo Trên Đùi (7)
Chương 498: Vết Sẹo Trên Đùi (8)
Chương 499: Vết Sẹo Trên Đùi (9)
Chương 500: Vết Sẹo Trên Đùi 10)

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 401: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (1)

Không phải thích, mà là yêu tha thiết...

Tiếng nói của hấn rất nhỏ, người không chú ý hoàn toàn không thể nào nghe được.

Tần Chỉ Ái nằm nhoài trên người hấn, tất nhiên có thể nghe thấy không sót một chữ, cô khẽ nhíu mày, thoáng ngẩng đầu, nhìn về phía Cố Dư Sinh, nghi hoặc hỏi: “Cố Dư Sinh, anh nói gì?”

Cố Dư Sinh vẫn còn ý thức, hấn nghe thấy tiếng của cô, bờ môi khô khốc trắng bệch lại động một lúc, lại có âm thanh yếu ớt bay ra.

Hấn nói lại câu kia, sức lực toàn thân đã tiêu hao hết, giờ này tại Tần Chỉ Ái cách môi hấn gần như vậy thậm chí cả đầu cô đều đặt bên môi hấn cô cũng không thể nghe thấy rõ tiếng nói của hấn, chỉ thấy hấn hô hấp ngày một nặng nề, vất vả.

Lúc này Tần Chỉ Ái mới hoàn hồn, ngồi dậy, chạy đến đường cái gọi lại xe cảnh sát sắp rời đi.

Cô lại gọi vài tiếng, cuối cùng viên cảnh sát trung niên kia cũng nghe thấy, quay đầu lại.

Bởi vì cách đó quá xa, viên cảnh sát đó hoàn toàn không nghe cô nói được gì, chỉ nhìn thấy cô không ngừng vẫy tay trong bụi cỏ.

Cảnh sát ven đường nhìn thấy liền giục hấn đi nhanh một chút, hấn chân chừ một hồi cuối cùng cũng quay người đi về phía Tần Chỉ Ái.

Lúc hấn đi cách đó 10 thước, Tần Chỉ Ái liền khàn khàn nói: “Tôi tìm thấy anh ấy rồi, tôi tìm thấy người rồi...”

Cảnh sát kia không thể tin nổi, ngơ người, sau đó liền đột nhiên chạy lại, nhìn thấy người đang nằm thoi thóp bên đồng cỏ khô, đáy mắt chấn động một chút, lại cầm điện thoại di động ra gọi cấp cứu.

.....

Cố Dư Sinh nằm trên bụi cỏ hoàn toàn không hay biết gì, bờ môi còn đang lẩm nhẩm gì đó, như đang cố gắng ghi nhớ chuyện gì.

Tần Chỉ Ái ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Anh nói gì?”

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy tiếng cô hỏi, chỉ hàm hồ nói.

Một viên cảnh sát đứng gần đó nhìn thấy, anh ta biết khẩu ngữ, liền thuật lại lời nói của hấn cho Tần Chỉ Ái nghe: “Hấn nói không phải thích mà là yêu tha thiết, không phải thích mà là yêu tha thiết, không phải thích mà là yêu tha thiết...”

Cảnh sát thấy Cố Dư Sinh niệm như đọc kinh vậy, mới nhìn Tần Chỉ Ái hỏi: “Đây là có ý gì?”

Tần Chỉ Ái buồn bực lắc đầu, sau đó nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Hấn cứ đọc đi đọc lại câu này, cuối cùng là có ý gì?

.....

Một lúc sau, xe cứu thương chạy đến.

Tần Chỉ Ái vẫn luôn ở bên người Cố Dư Sinh, mọi người hỗ trợ đặt Cố Dư Sinh lên xe, trong lúc tay hấn vô ý đụng phải tay cô, cả người giống như tỉnh lại một chút, hấn không biết lại lấy đâu ra sức đột nhiên bắt lấy tay của cô.

Hắn dùng sức rất lớn, giống như là nều buông lỏng, hắn sẽ không nhìn thấy cô nữa vậy.

Hành động của Cố Dư Sinh như vậy khiến mọi người rất khó đưa hắn lên xe cấp cứu.

Có người cố gắng rút tay Tần Chỉ Ái ra nhưng Cố Dư Sinh dù nhắm mắt sắp mất hết ý thức còn nắm chặt hơn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 402: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (2)

Tay Tần Chỉ Ái bị nắm đến đỏ lên, hơi đau, dù cô có kê bên tai khuyên hấn thế nào hấn cũng không thả lỏng, vẫn cố chấp nắm tay cô, càng nắm càng chặt.

.....

Ý thức của Cố Dư Sinh lúc tỉnh lúc mê.

Hấn mơ hồ nhớ tới hấn bị xoáy nước đánh ngất đi, nhưng hấn cũng không nhớ mình đã lên được bờ bằng cách nào.

Hấn chỉ nhớ rõ Tiểu Phiền Toái đang ở sân bay Phổ Đông chờ hấn, hấn muốn đến gặp cô,... nhưng hấn liều mạng đi về phía đường cái nhưng càng chạy càng mệt, mãi đến khi hấn không còn sức lực ngã vào một đồng cỏ khô, không nhúc nhích nổi.

Toàn thân hấn đều ướt, đầu vì mất máu mà tinh thần có chút uể oải, ban đêm nhiệt độ xuống rất thấp, hấn luôn không sợ lạnh nhưng lúc này lại run lên.

Hấn không biết mình đã ở trong bóng tối ảm đạm bao lâu, hấn muốn đứng lên nhưng toàn thân giống như không còn chút sức lực nào cả, mềm oặt không đứng nổi.

Hấn và Tiểu Phiền Toái đã hẹn lát nữa gặp,... cô đợi hấn lâu như vậy, sao hấn có thể để người phụ nữ của mình chờ mình lâu như vậy chứ.

Hấn càng nóng ruột, càng cố gắng giãy dụa, thân thể càng khó chịu, lúc sau cũng không thể thở nổi, ý thức lại bắt đầu mơ màng.

Hắn biết rõ, nếu hắn cứ mê man ở đây thì hắn sẽ thật sự không thể tỉnh lại nữa.

Hắn gượng dậy tinh thần, không thể để cho mình rơi vào bóng tối vô tận, nhưng tia sáng của sức sống kia lại ngày một mờ nhạt, càng ngày càng yếu ớt, ngay lúc đó bên tai hắn lại có một âm thanh: “Cảm ơn.”

Hình như là tiếng của Tiểu Phiền Toái a... hắn đang nằm mơ sao? Cô nói cảm ơn ai chứ?

Cố Dư Sinh mơ hồ nghĩ, lại như nghe thấy tiếng một đám người nói chuyện.

.....

“Chúng tôi đã tìm mấy chục lần rồi cũng không thấy người, chín phần là không còn sống rồi.”

.....

“Cái thác kia nhỏ nên sức nước xoáy rất lớn, thuyền rơi vào còn không chịu nổi nói chi là người.”

.....

“Đó là chỗ nguy hiểm nhất của sông, hàng năm đều có mấy người chết.”

.....

“Không phải chúng tôi không cố hết sức nhưng chúng tôi thật sự đã cố gắng hết sức rồi, vẫn không thể tìm được, còn tốn thời gian nữa cũng không phải là cách.”

.....

“Đúng vậy đó tiểu thư, cô đừng quá đau lòng.”

.....

Ý thức của hắn cũng không tỉnh táo, cũng không nghe được toàn bộ, chỉ nghe vài câu.

Thế nhưng hắn biết hình như bọn họ đang tìm hắn, thế nhưng người bọn họ khuyên là...

Cố Dư Sinh còn chưa xác định là ai, hắn đã nghe thấy tiếng của Tiểu Phiền Toái: “Mọi người về đi.”

Đúng là giọng của Tiểu Phiền Toái rồi... giọng nói của cô khàn đến kỳ cục nhưng mà Cố Dư Sinh nghe lại cảm thấy rất gần gũi tự nhiên.

“Tôi không đi, tôi muốn ở lại đây, tôi muốn tiếp tục tìm anh ấy.”

“Anh ấy đã nói anh ấy có chuyện muốn nói với tôi, tôi nhất định phải tìm được anh ấy.”

“Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh ấy, chúng tôi đã hẹn nhau rồi, tôi nhất định phải tìm thấy anh ấy.”

“Anh ấy đã nói với tôi, chút nữa gặp, lúc này mới chỉ đợi có 12 tiếng đồng hồ, tôi còn có thể chờ 120 giờ, 1200 giờ, tôi cũng có thể đợi...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 403: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (3)

Tiểu Phiền Toái của hấn tìm hấn a... ý thức sắp ngã gục của hấn lại từ từ bị giọng nói kiên định của cô kéo lại.

“Các người đều từ bỏ anh ấy nên tôi không thể từ bỏ anh ấy được, tôi mà còn bỏ rơi anh ấy, sẽ không còn ai quan tâm anh ấy nữa.”

“Các người muốn đi thì cứ đi đi, tôi không đi, một ngày không tìm được thì tôi ở đây một ngày, hai ngày không tìm thấy thì tôi ở đây hai ngày, một đời không tìm được, tôi ở đây cả đời... tôi sẽ không từ bỏ anh ấy, bởi vì tôi đã nói với anh ấy, anh ấy còn có tôi...”

Trong ngực Cố Dư Sinh trở nên ấm áp, có chút nóng lên, khiến đôi mắt của hấn cũng trở nên xốt.

“Chỉ cần không tìm thấy thi thể của anh ấy, tôi sẽ không tin, chỉ cần không tìm thấy thi thể của anh ấy, khả năng anh ấy còn sống vẫn rất cao.”

“Muốn đi thì các người đi đi, tôi thì sống phải thấy người, chết phải thấy xác...”

Cả đời Cố Dư Sinh rất ít khi khóc, nhưng nghe cô nói xong những lời này, sau đó lại bắt đầu gọi tên hấn, khóe mắt của hấn không khống chế được, bỗng nhiên tràn ra một giọt nước.

Bạn nói xem, một cô gái yếu đuối như vậy, ngày thường chỉ cần nhìn thấy hấn đã teo quéo lại rồi, giờ phút này lại làm những chuyện ngoài sức tưởng tượng của hấn.

Lúc trước hấn đến nhà cũ trong lúc vô ý nhìn cô, đôi mắt cô giống như

có thể bỏ bùa khiến hấn luôn nghĩ đến đôi mắt thần bí của cô.

Hấn chán ghét loại cảm giác đó, hấn muốn đẩy cô ra xa khỏi cuộc sống của hấn nhưng sau sinh nhật ông đêm đó, lúc một chiếc xe lao đến, cô lại liều mạng đẩy hấn ra.

Chấn động sao? Rất chấn động... Nhưng sau đó, cô còn làm rất nhiều chuyện khiến hấn chấn động.

Hấn say rượu, cô chăm sóc hấn, cô cho hấn một cái ôm ấm áp, nói với hấn, hấn không mất tất cả, hấn còn có cô.

Ở nghĩa trang, hấn biết cô chính là cô bé quan trọng nhất trong cuộc đời hấn.

Trên người cô giống như vừa sinh ra đã có một loại ma lực, có thể dùng nó dễ dàng đâm vào nơi mềm mại yếu ớt nhất của hấn một cách dễ như trở bàn tay.

Giống như hiện tại, bạn nhìn đi, cô còn sắp nói không ra hơi, sắp tắt tiếng rồi, cô vẫn ngốc như vậy gào tên hấn. Những người đi tìm đã về cả rồi, vẫn còn một mình cô mà cũng không sợ sao?

Cố Dư Sinh nhắm mắt lại, lẳng lặng nghĩ, lại mở miệng, hấn dùng sức lực còn lại của mình mà cũng không phát ra được âm thanh nào, nhưng cuối cùng cũng có thể đáp lại ba chữ: “Tiểu Phiền Toái.”

Kêu thật vất vả nha, hầu như là phải dùng hết toàn bộ hơi thở còn lại cuối cùng của mình nhưng cô bé kia còn chưa nghe thấy sao?

Cố Dư Sinh cố gắng phát ra tiếng gọi thứ hai: “Tiểu Phiền Toái.”

“Cố Dư Sinh, là, là anh sao?”

“Là anh.” Hấn xin thề, trả lời cô hai chữ này xong, hấn cũng không mở mắt ra nổi nữa.

Hắn có thể nghe thấy tiếng cô chạy qua bụi cỏ, gây ra âm thanh sột soạt, hắn cũng có thể cảm giác được cô dừng lại không xa trước người hắn, có chút ngập ngừng, khoảng một phút, hoặc là năm phút, hắn còn đang suy nghĩ xem cô đang đứng ngây người ở đó làm gì, cô liền chạy vội tới ôm lấy hắn, lại gọi một tiếng Cố Dư Sinh.

Biết hành động và tiếng gọi này khiến tim hắn trở nên mềm mại bao nhiêu không?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 404: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (4)

Một khắc đó, trong đầu hấn giống như bị quỷ thần sai khiến, liền đột nhiên nghĩ đến lúc Lục Bán Thành hỏi hấn vào buổi sáng sau khi hấn giặt sợi dây chuyền trên cổ cô: “Anh thích chị dâu sao?”

Đến lúc này, hấn mới biết, nên trả lời Lục Bán Thành như thế nào: “Không phải là thích, mà là yêu tha thiết.”

Tiểu Phiền Toái đã lặng lẽ đi vào hấn, lúc hấn không hề hay biết, cô lúc này lại đi vào huyết mạch của hấn.

Tình cảm mà hấn dành cho cô không chỉ là hạnh phúc khi có được mà là chân thành đến nỗi ghi lòng tạc dạ.

Đối với hấn mà nói, Tiểu Phiền Toái không có quá khứ, không có tương lại, chỉ có duy nhất.

Uống nhầm một ánh mắt, tương tư cả một đời.

Ý thức của hấn tỉnh táo lại, không chống đỡ được bao lâu lại mơ mơ màng màng.

Hấn có rất nhiều điều muốn nói với cô, nhưng não của hấn đã làm việc không nổi nữa, bên miệng chỉ có thể nói một câu: “Không phải thích, mà là yêu tha thiết.”

Hấn không biết mình đã nói đi nói lại câu này bao nhiêu lần, lúc ẩn lúc hiện, có cảm giác như người khác đang nhắc hấn lên.

Hấn không biết mình đang sợ cái gì, chỉ luôn cảm thấy không vững

vàng, giống như là bị nhấc lên, hấn và cô sẽ không gặp lại nữa, dưới tình thế cấp bách, liền hoang mang nắm lấy cổ tay cô.

Chỉ có thể dùng sức nắm tay cô, tâm tình hoảng loạn của hấn mới có thể cảm thấy yên ổn.

.....

Ý thức của Cố Dư Sinh chưa bao giờ tiêu tan, hấn biết mình đến bệnh viện, cũng không muốn buông tay cô ra, cũng biết có người muốn hấn buông tay cô ra, nhưng hấn cố chấp không buông, mãi đến lúc cuối cùng bác sĩ đành bất đắc dĩ cho cô vào phòng cấp cứu cùng hấn.

.....

Mặc dù hấn không còn sức mở mắt cũng không nói chuyện nổi nhưng hấn biết, mình bị chích ống tiêm vào người, cũng biết một ê kíp vây quanh hấn làm việc rất lâu, cầm các loại máy móc kiểm tra cơ thể hấn.

Khi hấn mệt đến sắp không chịu được nữa, cuối cùng xung quanh lại trở nên yên tĩnh, hấn bị đẩy vào một phòng, có y tá vừa kiểm tra nước biển cho hấn, vừa nói những chuyện Tiểu Phiền Toái cần phải chú ý.

Sau khi y tá đi, bên tai hấn lại trở nên yên tĩnh.

Tay của Tiểu Phiền Toái còn đang bị hấn nắm chặt, cô ngồi yên tĩnh bên cạnh hấn, trực giác nói cho hấn biết cô đang nhìn hấn.

Hình như là do tác dụng của thuốc, hấn không có cách nào nói chuyện với cô, nhưng hấn vẫn không buồn ngủ.

Hình như cô sợ làm ồn nên trong lúc ở bên cạnh hấn đều cẩn thận không tạo ra bất cứ âm thanh nào.

Ngay cả lúc cô chỉnh tốc độ truyền nước biển cho hấn, cũng yên tĩnh đến mềm nhẹ.

Cô tìm hẫc cả đêm, có thể cũng đã mệt mỏi rồi, đem đầu gối lên cánh tay hẫc, cô thở rất nhẹ, thỉnh thoảng lại phả vào da thịt của hẫc, ngửa một chút, khiến tim hẫc rối loạn, lại trở nên nhu mềm.

Bầu không khí tốt đẹp như vậy, lại có âm thanh quấy rầy không gian của bọn họ.

Là tiếng điện thoại của cô reo, hình như là âm báo tin nhắn.

“Leng keng” một hồi, liền yên tĩnh lại, cô cũng không dời đầu ra khỏi cánh tay hẫc, chỉ nghe một loạt những tiếng xột xoạt, hẫc nghe thấy cô bấm điện thoại phát ra âm thanh cộc cộc.

Không biết là ai gửi tin nhắn tới, cô nhìn thật lâu mới gõ màn hình.

Cô gửi tin nhắn đi khoảng chưa tới nửa phút lại có tin hồi âm, điện thoại lại phát ra tiếng “leng keng.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 405: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (5)

Sau đó trong phòng bệnh lại trở nên yên tĩnh, cũng không có tiếng cô gõ màn hình điện thoại nữa, Cố Dư Sinh nghĩ hình như Tiểu Phiền Toái không trả lời tin nhắn.

Cô nằm nhoài trên người hấn không nhúc nhích,

Trong phòng chỉ có hai người, không khí yên tĩnh đến nỗi hấn có thể nghe thấy tiếng cô hít thở.

Ngoài cửa sổ mặt trời yên tĩnh chiếu ánh sáng ấm áp qua cửa sổ.

Hai âm báo tin nhắn kia không đáng nhắc tới, bầu không khí lại trở nên ấm áp ngọt ngào như trước.

Tâm tình thả lỏng, Cố Dư Sinh càng lười biếng, thể lực tiêu hao quá nhiều, ý thức của hấn dần bị cơn buồn ngủ bao trùm.

Trước khi hấn sắp chìm vào giấc ngủ, cô bé đang nằm nhoài trên cánh tay hấn lại giật giật đầu, dịch hai gò má về phía hấn, rất gần.

Cố Dư Sinh lập tức lấy lại tinh thần, hấn muốn mở mắt ra liếc nhìn xem cô đang làm gì, nhưng mí mắt giống như bị đồ chì vậy, dù cố gắng chống lên nhiều lần cũng không được, sau đó hấn chỉ cảm giác bàn tay nhỏ bé của cô đang chạm vào mắt hấn.

Nhiệt độ của đầu ngón tay cô man mát, nhẹ nhàng chạm chạm vuốt nhẹ lông mày của hấn, mắt của hấn, sau đó dọc theo sống mũi, đến môi của hấn...

Thân thể Cố Dư Sinh bỗng nhiên trở nên căng thẳng, hô hấp cũng theo đó mà ngừng lại, căng thẳng đó lại giống như một loại tiết tố kích thích, trong nháy mắt đong đầy tim hấn.

Đầu ngón tay của cô lưu luyến trên mặt hấn một lúc lâu, mới từ từ rời đi, sau đó hấn có cảm giác đầu của cô đang tiến gần về phía hấn.

Tốc độ tim của hấn lại không khống chế được mà tăng nhanh, trong lòng gợn sóng, mặt được bờ môi mềm mại ấm áp của cô dịu dàng hôn lên, đầu tiên là mi tâm của hấn.

Trong nháy mắt máu toàn thân hấn đều giống như ngừng chảy, chỉ cảm thấy giờ phút này quá tốt đẹp đến hư ảo.

Cô có chút e lệ, môi run rẩy, cô hôn lên trán hấn một lúc lâu mới dời đến mắt hấn, sau đó hôn từng nụ hôn lên mặt hấn, ấm áp, bình tĩnh, khiến khoe môi hấn vui vẻ đến nổi lên ý cười, hấn cảm thấy như mình có thể nghe thấy âm thanh của cả một đời hoa đang nở.

Cuối cùng, môi của cô cũng rơi xuống môi hấn.

Cảm xúc mềm mại ấm áp khiến toàn thân hấn trở nên nhẹ nhàng.

Cô hôn môi hấn một lúc lâu mới lưu luyến rời đi, sau đó thở gấp vùi đầu vào vai trái của hấn, ngoan ngoãn như một con mèo đang dụi đầu vào ổ chăn ấm áp, lại hướng về tai hấn, thì thầm như một phần của hơi thở: “Dư Sinh...”

Dư Sinh.

Âm thanh thật mềm mại nhưng lại không giống tiếng nói bình thường của cô, như là một người khác.

À, không đúng, là cô giả giọng của Lương Đậu Khẩu, đây mới chính là giọng nói thật sự của cô.

Dịu dàng kéo dài, giống như đôi mắt của cô vậy, rất trêu người.

Cố Dư Sinh bỗng nhiên muốn ôm cô vào ngực, hắt giầy dựa hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể nắm tay cô chặt thêm một chút.

Cô cảm nhận được, cứng người một hồi, lại vùi vào cổ hắt không nhúc nhích, nhưng cơ thể của cô lại càng dằng chặt vào hắt.

Cô ngoan ngoãn chủ động như vậy, khiến tim hắt lại càng rối tinh rối mình.

Nhưng cô ở bên cạnh hắt, thân mật tựa sát như vậy, khiến hắt cực kỳ an tâm.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 406: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (6)

Mùi của cô không ngừng bay vào mũi hấn, giống như một bài hát ru vậy, hấn lại dần dần bị cơn buồn ngủ nhấn chìm.

Khi hấn hoàn toàn chìm vào giấc mộng, trong đầu hấn lại còn nghĩ đến chuyện của cô và hấn trong tương lai, chờ hấn tỉnh lại, cho đến khi hấn có sức, sẽ đem tâm sự của mình nói cho cô biết, từng chuyện từng chuyện một.

Thậm chí hấn còn nghĩ đến lúc cô che mặt đi về phía hấn, khiến giấc mơ của hấn trở nên tươi đẹp, khiến hấn cười ra tiếng.

Nếu Cố Dư Sinh biết sau giấc ngủ này, những ngày trong tương lai hấn mơ tưởng sẽ không đến, mà khi thức dậy cô bé này cũng sẽ không ở bên cạnh hấn nữa, hấn có chết cũng sẽ không mơ giấc mộng này.

Trong một quãng thời gian rất dài sắp tới, hấn vẫn luôn tiếc nuối.

Hấn không phải tiếc vì cứu một đứa bé mà lỡ hẹn với cô ở Thượng Hải, cũng không phải vì bị cậu bé kia đá một cước mà suýt chết trên sông.

Điều hấn tiếc nuối chính là vận mệnh quá trêu ngươi con người, hấn cho rằng mọi chuyện sẽ bắt đầu nhưng đối với họ lại chính là lúc kết thúc.

Điều hấn tiếc nuối chính là dù cô đã tựa vào hấn gần như vậy nhưng chỉ còn thêm một chút nữa, hấn lại bỏ lỡ, một chút cũng không thể giữ cô lại.

.....

Hô hấp của Cố Dư Sinh dần trở nên đều đều, Tần Chỉ Ái đang nằm nhào trên người hấn lúc này mới nhúc nhích ngược đầu lên nhìn hấn ngủ

say.

Cô nhìn không chớp mắt, cực kỳ chăm chú, giống như đang cố gắng ghi lòng tạc dạ hình ảnh của hắn, nhìn chăm chăm như vậy một lúc lâu.

Nhìn đến nỗi tim cô đau nhói, trong cổ họng cũng đau đến khó chịu, cô không thể tiếp tục ở đây, nếu còn ở đây, cô sợ mình sẽ không nở rời đi.

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái đột nhiên khóc, giọt nước mắt vô ý rơi lên môi người đàn ông kia.

Trong giấc ngủ, hắn giật giật môi, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Cô cắn môi dưới, đè lại lồng ngực đang đau đớn kinh khủng, rút cổ tay khỏi bàn tay to lớn vẫn luôn nắm chặt cô lúc này cũng đã buông lỏng, sau đó đứng lên, vừa cầm túi vừa đi ra cửa phòng bệnh.

Lúc cô đưa tay ra kéo cửa, bước chân dừng lại một chút, cô muốn quay đầu nhìn lại một lần nhưng không dám rút bàn tay ra khỏi tay nắm cửa, sợ cô quay đầu lại một cái, sẽ không thể khống chế được chính mình, cô chần chờ nửa phút, cuối cùng cũng mở cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại, chạy trốn ra cầu thang thoát hiểm, ra khỏi bệnh viện bằng cổng sau.

Đợi đến khi Tần Chỉ Ái chạy đến cửa bệnh viện, mắt cô đã ngập nước, cô mơ hồ không thể nhìn thấy rõ ràng con đường phía trước, không cẩn thận lại đụng phải một người đàn ông, người ta “Xin lỗi” cô, cô lại lắc đầu cố họng nghẹn ngào đến nỗi không thể trả lời “Không có gì” đã xông ra khỏi cổng bệnh viện, đi vào một con hẻm nhỏ, ngồi xổm xuống khóc ô ô.

Từ lúc đóng giả làm Lương Đậu Khẩu, cô đã biết sẽ có ngày này.

Rõ ràng đã sớm chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng khi thật sự phải chia lìa, cô mới phát hiện mình còn đau đớn hơn so với những gì cô đã từng tưởng tượng trong đầu.

Đau đến nỗi... cô không thể chịu đựng được.

Cố Dư Sinh, hôm nay tạm biệt anh, chúng ta thật sự phải chấm dứt ở đây rồi.

Em không thể cứ tiếp tục như tám năm trước, anh đi rồi, tuy em bị lỡ hẹn, dù em thương tích đầy mình nhưng trong em vẫn tồn tại một tia hy vọng ngóng trông về phía anh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 407: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (7)

Em cũng không thể giống như 8 năm trước, dùng toàn lực tìm tin tức của anh, cuối cùng không tìm được gì, nhưng vẫn cố chấp chờ anh.

Bởi vì lúc đó em còn trẻ, nhưng bây giờ anh lại có vợ rồi, em và anh đã không còn hy vọng.

Cố Dư Sinh... chúc anh hạnh phúc, cả đời luôn vui vẻ.

Tần Chỉ Ái khóc cực kỳ lâu, lâu đến khi không còn nước mắt nữa, cô mới dừng lại.

Cô lấy khăn giấy trong túi, lau lung tung nước mắt trên mặt mình, sau đó liền lấy điện thoại di động ra mở tin tin nhắn.

Đập vào mắt là tin nhắn của Chu Tịnh gửi cho cô.

ChuTịnh: “Bốn giờ rưỡi chiều này ở hội quán phòng 201, đổi lại với Tiểu Khấu.”

“Tôi biết rồi.”

ChuTịnh: “Nhớ khi đến mang theo những thứ cần thiết.”

Cô không trả lời.

Tần Chỉ Ái mím môi, thoát khỏi chế độ tin nhắn, tìm số điện thoại của Lục Bán Thành, gửi một tin nhắn: “Cố Dư Sinh có chuyện ở Thành phố A, đang nằm ở bệnh viện trung tâm, anh chạy tới đi, bây giờ em có chút chuyện quan trọng cần làm, phải đi rồi.”

Sau khi gửi tin nhắn xong, còn chưa tới nửa phút, Lục Bán Thành đã gọi điện thoại tới.

Tần Chỉ Ái không nhận điện thoại, lại cúp máy gửi thêm một tin nhắn: “Bây giờ em không tiện nhận điện thoại.”

Lục Bán Thành trả lời: “Anh biết rồi, bây giờ anh lập tức qua đó.”

Ngón tay đang gõ phím của Tần Chỉ Ái dừng lại một chút, suy nghĩ gì đó rồi lại không dám gõ vào màn hình, chỉ thoát màn hình, đi ra khỏi hẻm bắt taxi đến sân bay.

Trên đường đi, cô đặt một vé máy bay về Bắc Kinh.

Đến Bắc Kinh đã là 2h30 chiều, Tần Chỉ Ái lái xe đã đậu ở sân bay ngày hôm trước đó trở về biệt thự.

Quản gia không có ở nhà, hẳn là đã đi ra ngoài mua thức ăn.

Sau khi dừng hẳn xe, cô không nhanh chóng lên lầu mà đứng trong vườn, ngược nhìn toàn bộ biệt thự đẹp đẽ, mới đi đến trước cửa nhập password vào nhà.

Cô thay giày, đứng trong phòng khách, đảo mắt qua từng vật dụng trong phòng, mới cất bước lên lầu hai.

Cô đi đến trước thư phòng, sau đó từ từ đi đến phòng nghỉ, nhà kính, cuối cùng đến phòng ngủ chính.

Trong này là nơi cô và hắn ở bên nhau nhiều nhất.

Hầu như mỗi nơi đều có những kỷ niệm của cô và hắn, tốt có, xấu có, mỗi một hồi ức đó lúc này lại trở nên rất quý giá.

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái quét qua từng tác từng tác của bức tường.

Trên ghế salon, cô xúc thuốc cho hắn, hắn đề cô xuống hôn.

Trước bàn trang điểm, hắn để cô sấy tóc cho mình.

Trên ban công, hắn và cô đứng ngắm sao.

Trong phòng thay quần áo, cô tự mình chọn cravat cho hắn.

Trên vách tường này, hắn đã từng ép cô lên đó, hôn thật sâu.

.....

Tần Chỉ Ái ngồi lên giường, nhẹ nhàng vuốt lên chăn, khăn trải giường, gối, nhớ tới cảnh tượng cô và hắn đã thân mật bao nhiêu lần trên chiếc giường này.

Tần Chỉ Ái lại sững sờ một lúc lâu, trong lòng ngọt ngào không chịu nổi, cô nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng thay đồ, lấy hành lý mình đã chuẩn bị xong từ sớm kéo ra khỏi thùng đựng vali, lôi hành lý xuống lầu, không dám quay đầu lại lấy một lần.

Cô để hành lý lên cốp sau xe, đầu ngón tay dùng sức nắm lấy cửa xe, cần môi đứng một lúc lâu, cô mới lấy hết dũng khí quay đầu nhìn toàn bộ biệt thự một lần.

Chỉ là nhìn sơ qua một vòng, cô lập tức mở cửa xe, chui vào, khởi động xe rồi lái đi.

Trong 48', Tần Chỉ Ái đến hội quán.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 408: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (8)

Cô dừng hẳn xe, ngồi trong xe một lát rồi mới cầm chìa khóa xuống xe, lấy hành lý từ cốp sau đi vào thang máy, đi đến phòng Chu Tịnh nói.

Phòng 201 ở lầu hai, phòng cuối cùng.

Trong hành lang rất yên tĩnh, nhân viên phục vụ cũng không có, chỉ có cô và hành lý trong tay, bánh xe ma sát với nền gạch tạo nên tiếng vang.

Còn chưa đi tới cửa, Tần Chỉ Ái đã nghe thấy tiếng Chu Tịnh cười.

Cô không có ý định quan tâm xem bọn họ đang cười cái gì, rũ mi mắt sung đỏ, đi tới cửa, giơ tay lên, vừa mới chuẩn bị đẩy cửa đã nghe thấy giọng nói của Chu Tịnh: “Tiểu Khấu, cậu cũng đừng để ý nhiều, con bé nghèo này không uy hiếp được cậu đâu, Cố Dư Sinh chỉ là vui đùa một chút mà thôi...”

Động tác đẩy cửa của Tần Chỉ Ái còn chưa xong, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng của Lương Đậu Khấu: “Làm sao cậu biết được Dư Sinh chỉ chơi đùa một chút? Có khi anh ấy yêu con bé ấy thật rồi đó.”

“Không đâu, lúc trước tớ đến khách sạn Bốn mùa, lúc gặp được Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành đang tán gẫu, tớ đã vô tình nghe thấy họ nói gì rồi...” Chu Tịnh vừa nói vừa làm như đang nhớ lại nội dung, kể: “... À, mình có ghi âm, mình mở cho cậu nghe...”

Tiếng nói của Chu Tịnh kết thúc, Tần Chỉ Ái nghe thấy có tiếng sha sha sha sau đó là tiếng của Lục Bán Thành: “Anh Sinh, anh thích chị dâu rồi sao?”

ChuTĩnh sợ Lương Đậu Khẩu không hiểu, dừng lại giải thích với Lương Đậu Khẩu: “Chị dâu là nói cậu đó.”

ChuTĩnh vừa nói xong, trong điện thoại của cô lại có tiếng “xì xì” của Cố Dư Sinh cười khẽ một tiếng: “Lục Bán Thành, cậu đùa gì vậy chứ, sao tôi có thể thích cô ấy?”

“Anh chạm qua chị ấy rồi chứ? Hay nói đúng hơn là từ trước đây rất lâu anh đã chạm tới rồi? Tối thiểu là ngày anh đi đón cô ấy về khách sạn Bốn mùa phải không? Anh không thích chị ấy sao lại chạm vào chị ấy?”

Trong đoạn ghi âm lại dừng mấy giây, mới truyền đến âm thanh nhàn nhạt của Cố Dư Sinh: “Cậu đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ có cảm giác hứng thú với cơ thể của cô ấy mà thôi, cảm giác cũng không tệ lắm, ngoài ra cũng không có bất kỳ ý nghĩ nào khác.”

Hình như đoạn ghi âm đã hết, Chu Tĩnh lại mở miệng: “Vì vậy, cậu không cần coi chuyện của con bé kia là chuyện đáng lo, Cố Dư Sinh chỉ có hứng thú với cơ thể của cô ấy mà thôi, lại nói, đàn ông trêu hoa ghẹo nguyệt là chuyện rất bình thường, huống chi Cố Dư Sinh lại là đàn ông của đàn ông, chẳng lẽ cậu còn trông cậy hẳn một đời một kiếp yêu một người phụ nữ?”

“Vậy cũng tốt, Dư Sinh ở bên ngoài thế nào tớ cũng không dám quản.

Lương Đậu Khẩu nghe xong đoạn băng ghi âm, giọng nói từ lo lắng giờ đã chuyển sang thư thả hơn rất nhiều.

“Không phải Cố Dư Sinh ngủ với cô ấy rồi sao, dù sao trong lúc cậu đi hẳn cũng không ra ngoài tìm người phụ nữ khác, vậy cũng đủ sạch sẽ rồi! Có điều con bé nghèo khổ kia chắc cũng không biết bản thân chỉ là công cụ để Cố Dư Sinh chơi, nói không chừng hẳn đối xử dửng dưng với cô ấy một chút, che chở cho cô ta, nói vài câu êm tai, cô còn đàn độn đến nỗi tin Cố Dư Sinh yêu mình đó chứ...” Chu Tĩnh nói tới đây lại cười khinh bỉ.

Lương Đậu Khẩu nghe thấy Chu Tĩnh cười cũng cười theo hai tiếng,

xoay chuyển câu chuyện: “Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa, đã 4h30 rồi, cô ấy cũng sắp đến đó, lát nữa cô ấy nghe được thì không tốt.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 409: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (9)

“Bốn giờ bốn mươi rồi, tôi gọi điện xem cô ấy đi đến đâu rồi.

Ánh mắt đăm đăm của Tần Chỉ Ái nghe thấy Chu Tịnh nói câu này liền hồi phục lại tinh thần, cô nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi ra vừa mới chỉnh chế độ im lặng xong, liền có điện thoại gọi tới.

Cô không cô nhận điện thoại mà lôi hành lý đến nhà vệ sinh gần đó, dựa vào vách tường, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, mới bắt máy.

Điện thoại vừa giơ đến bên tai, Chu Tịnh liền dứt khoát dò hỏi: “Cô đi đến đâu rồi?”

“Ở trong thang máy, lập tức tới ngay.” Những câu cô vô tình nghe thấy ở trước cửa phòng lúc này cứ như ma chú liên tục lặp đi lặp lại trong đầu cô, quanh quẩn không lối thoát, cô miễn cưỡng ổn định lại tinh thần, sau đó cả người liền dựa vào vách tường, từ từ trượt theo tường ngồi xồm xuống.

Hôm nay là ngày cô phải rời khỏi nhưng hấn vì cứu người mà ngất đi.

Trên đường trở về Bắc Kinh, cô còn đang khổ sở, còn chưa có cơ hội chờ hấn tỉnh lại mà hỏi câu: “Cố Dư Sinh, anh có yêu em không?”

Nhưng cô không nghĩ tới về lại Bắc Kinh lại có thể nghe những câu trả lời cho câu hỏi này trong đoạn băng ghi âm.

Những lời làm cho cô thật sự khó chịu không phải là những câu Chu Tịnh nói với Lương Đậu Khẩu mà là những lời Cố Dư Sinh nói trong đoạn ghi âm.

Ngữ khí của hắn nhàn nhạt, mỏng lạnh, mang theo trào phúng như câu hỏi của Lục Bán Thành làm cho hắn buồn cười đến cỡ nào, so với nói thẳng câu: “Tôi không thích cô ấy.” còn làm cho cô đau đớn hơn.

“Cậu đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ có cảm giác hứng thú với cô ấy mà thôi, cảm giác cũng không tệ lắm, ngoài ra cũng không có bất kỳ ý nghĩ nào khác.”

Thì ra trong lòng hắn hắn không quan tâm cô như vậy a... chỉ có hứng thú với thân thể của cô, cảm giác cũng không tệ lắm... hắn chỉ cần thân thể của cô...

Khi hắn cùng cô sức lực của cô luôn không đủ, nói cách khác cô luôn cảm thấy tự ti, không bao giờ dám hy vọng xa vời, cũng chưa từng mong hắn sẽ thích cô.

Nếu không phải cô vô tình nhặt được chiếc nhẫn kia, có khi cô cũng sẽ tin rằng hắn thật sự không thích cô, cũng không dám gan đến nổi bay đến Thượng Hải như vậy.

Bây giờ nghĩ lại, nếu cô không đi thì tốt rồi.

Như vậy, cô sẽ không có thêm bất cứ hy vọng trông chờ gì, bây giờ khi nghe đến những lời trong đoạn ghi âm cô cũng sẽ không cảm thấy khó chịu như vậy.

Hy vọng rồi lại thất vọng, giống như từ thiên đường lại bị đạp một cước xuống địa ngục.

Lần này cũng giống như tám năm trước, cô lại tưởng bỏ, lại ngu ngốc mong chờ.

Hắn lại có nhiều thay đổi tốt đẹp như vậy, nhưng cũng không có nghĩa là hắn thích cô.

Hắn là chuẩn bị nhẫn cho Lương Đậu Khẩu, cô là người vợ hợp pháp

của hắn, tất nhiên hắn phải vì cô mà chuẩn bị rồi.

Giống như 8 năm trước, hắn không hỏi nhà cô đã có thể đưa cô về nhà, hắn vì cô đánh nhau với anh hai của Tưởng Tiêm Tiêm, hắn cho cô số điện thoại.

Cô cho là hắn có tâm, cuối cùng lại thành cái gì chứ?

Hắn lừa hẹn hai lần, mãi đến 8 năm sau mới biết số điện thoại hắn cho cô là giả để cô đừng quần lấy mình nữa, cô lại quên sao?

Biệt danh Tiểu Phiền Toái không phải cũng giống như 8 năm trước khi nghe thấy tên cô hắn cũng đã từng đặt thành Tiểu Lâm Tình đó sao?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 410: Hấn Vì Uống Nhầm Một Ánh Mắt, Yêu Cô Suốt Cuộc Đời (10)

Hay là hấn chỉ thuận miệng mà thôi, là cô quá tin tưởng, quá để ý, quá yêu thương hấn nên thích đến nằm mơ cũng mong mỗi hấn thích cô, ngu xuẩn như vậy bị hấn lừa gạt hết lần này đến lần khác, còn cho rằng hấn có tình ý với cô.

Có điều không sao, ngược lại sau này cô cũng sẽ không bao giờ phạm sai lầm ngu ngốc như vậy nữa.

Tần Chỉ Ái cảm thấy đau lòng, rất đau, giống như là có người đâm vào tim cô một dao lại còn dùng sức khoét sâu xoay tròn vậy, đau đến nỗi hô hấp cũng thật sự là một chuyện quá nặng nhọc.

Cô cũng không biết mình đã ngồi xồm bao lâu, điện thoại trong tay cô lại run lên.

ChuTĩnh lại gọi tới, chắc là hỏi sao cô còn chưa đến.

Cô không bắt máy, trực tiếp cúp máy.

Lúc cô đứng lên mới phát hiện bàn tay kéo hành lý lại run lên cầm cập, cô ngẩng đầu, nhìn vào gương, bên trong phản chiếu một khuôn mặt ướt đẫm nước mắt.

Cô lau sạch, nhanh chóng đi đến phòng 201, gõ cửa.

Rất nhanh, Tần Chỉ Ái đã nghe thấy giọng của Chu Tĩnh: “Vào đi.”

Tần Chỉ Ái đẩy cửa, đi vào, đặt hành lý vào góc tường sau cửa, không nhìn Chu Tĩnh và Lương Đậu Khẩu, liền đi vào nhà vệ sinh.

Cô rửa toàn bộ lớp trang điểm bằng nước nóng, dùng nẹp duỗi tóc kéo thẳng tóc lại, mặc quần áo của mình rồi mới từ nhà vệ sinh đi ra.

Lương Đậu Khấu nhìn thấy cô đi ra, chỉ vào vị trí đối diện mình rồi mới ôn hòa nói: “Lại đây ngồi.”

Nói xong, cô lại rót một tách trà: “Uống chút trà nóng đi.”

Tần Chỉ Ái không trả lời Lương Đậu Khấu, cô không muốn Chu Tịnh và Lương Đậu Khấu thấy đôi mắt đỏ hồng của mình nên từ đầu đến cuối chỉ rũ mi mắt, đi đến trước mặt bọn họ.

Cô đứng trước bàn không có ngồi xuống, liền đưa điện thoại di động, chìa khóa xe, chìa khóa nhà, và thẻ ngân hàng Cổ Dư Sinh đưa toàn bộ đưa lại hết cho Lương Đậu Khấu, bày ra từng cái để trên bàn.

Cô không đợi Chu Tịnh và Lương Đậu Khấu dò hỏi, liền nói giống như đã đọc thuộc lòng trong sách: “Điện thoại di động của chị, chìa khóa xe, chìa khóa biệt thự, đây là chìa khóa cửa lớn, chìa này là mở cửa nhà, cái này là phòng ngủ, phòng dành cho khách, thư phòng...”

“Ngoại trừ chìa khóa dùng để mở cửa chính cửa chính còn có thể mở bằng mật mã, mật mã là...” Tần Chỉ Ái đọc sáu con số xong, sau đó chỉ vào thẻ ngân hàng: “Đây là thẻ ngân hàng mật khẩu được viết ở mặt sau của thẻ, hần có nói có thể tự động đổi mật mã theo ý mình.”

Tần Chỉ Ái mím môi một hồi, lại nói tiếp: “Hần cho cô rất nhiều quà, ở ô vuông thứ hai trong phòng thay đồ ở phòng ngủ chính, tôi chưa từng dùng tới, đều đóng gói còn nguyên vẹn ở đó.”

“Ngăn kéo bên trái trong bàn trang điểm có một chiếc hộp dây chuyền là quà sinh nhật năm nay anh ấy tặng cho cô.”

“Tuần trước ông nội có gọi điện thoại tới tôi đã đồng ý ngày một về nhà cũ ăn cơm với ông, mang bánh bao ở Trần Ký đến cho ông, chị đừng quên.”

“À đúng rồi, Cố Dư Sinh xảy ra chút chuyện ở A thị, hôm qua anh ấy vì cứu hai đứa bé mà rơi xuống nước bị thương, giờ đang ở bệnh viện còn chưa tỉnh lại, trước khi tôi từ A thị trở về đã gửi tin nhắn báo cho Lục Bán Thành để hắn chăm sóc anh ấy, lúc đó tôi nói tôi có chuyện phải đi gấp...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 411: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (1)

Sau khi nói xong, cô rất nghiêm túc suy nghĩ lại một chút, xác định không còn gì để nói lại với Lương Đậu Khẩu nữa mới mở miệng nói: “Tôi đều đã nói hết mọi chuyện rồi” vừa nhìn những thứ trên bàn đã nhìn thấy một túi giấy, qua miệng túi có thể nhìn thấy những tờ tiền mặt đen được cột theo từng cọc, sau đó cô còn chưa chờ Lương Đậu Khẩu trả lời, lại chủ động nói: “Đây là số tiền còn lại chị phải đưa cho tôi đúng không?”

“Ừ.” Lương Đậu Khẩu bị khí thế lạnh nhạt của Tần Chỉ Ái làm cho ngán người, đáp lại một tiếng xong lại để túi giấy trước mặt cô: “Một cọc là hai mươi ngàn, cô đếm lại xem.”

Tần Chỉ Ái không khách sáo ôm túi tiền lưu loát trả lời câu: “Tạm biệt” xong lại không nghĩ nhiều ôm túi tiền quay đầu đi về phía cửa.

“Tần tiểu thư, chờ đã.” Lương Đậu Khẩu bỗng nhiên lên tiếng.

Bước chân của Tần Chỉ Ái dừng lại, không quay đầu mà đem túi tiền đặt ở cửa xong lại mở dây kéo hành lý, để tiền vào vali.

Lương Đậu Khẩu ngồi trên ghế salon không nói gì nữa mà từ trong túi cầm một phong bì dày cộm, đưa cho Chu Tịnh xong lại hất mặt ra dấu.

Chu Tịnh hiểu ý khẽ gật đầu, nhận phong bì xong liền đứng dậy đi về phía Tần Chỉ Ái, thờ ơ nói: “Cái này em cầm đi, là thành ý của Tiểu Khẩu, một là cảm ơn em trong thời gian qua đã giúp tụi chị, cũng không làm lộ chuyện, hay gây ra sơ suất gì, hai là hy vọng em sau khi rời đi thì hãy quên sạch tất cả những chuyện đã xảy ra, coi như em chưa từng gặp Cố Dư Sinh...”

Tần Chỉ Ái bỏ tiền vào rương hành lý, vì những chữ cuối của Chu Tịnh

mà những đầu ngón tay run nhẹ, không ngẩng đầu nhìn Chu Tịnh, cũng không lên tiếng, giống như không có nghe thấy gì, lại tiếp tục bỏ tiền vào vali.

“Ba là...” Chu Tịnh dừng một chút, thay bằng một ngữ điệu khác: “Trước đây lúc chúng ta thỏa thuận có nói chỉ cần em thay Tiểu Khẩu ở trong nhà Cố Dư Sinh, không nghĩ tới cuối cùng em lại mất đi trinh tiết, vì vậy số tiền kia, là bồi thường cho em.”

Bồi thường?

Tần Chỉ Ái giống như bị tát một bạt tai, đầu cúi thấp che dấu khuôn mặt tái nhợt chỉ trong chốc lát, sức cầm tiền cũng không không chế được mà tăng lên.

“Dù sao, Tiểu Khẩu kết hôn với Cố Dư Sinh, bọn họ là vợ chồng hợp pháp, nhưng em và Cố Dư Sinh phát sinh những chuyện này lại là có nguyên nhân, thế nhưng mặc dù thế nào đi chăng nữa giữa bọn họ cũng có mối ràng buộc pháp luật này, em đóng vai Tiểu Khẩu thời gian dài như vậy, hẳn nên biết Tiểu Khẩu là một cô bé hiền lành nhẹ dạ, nhìn thấy em đơn chiếc như vậy, giờ lại mất đi trinh tiết thì thật là đáng thương, cho nên mới an ủi em...”

Chu Tịnh còn chưa nói xong, Tần Chỉ Ái đã kéo pheo mớ tuya đóng hành lý lại, đứng dậy.

Cô cũng không nhìn qua cọc tiền trong tay Chu Tịnh dày đến mức nào, giống như cô ta không hề tồn tại vậy, trầm tĩnh rũ mi mắt, từ trong túi móc ra cọc tiền cuối cùng có mấy chục tờ tiền mặt, sau đó đưa cho Chu Tịnh:

“Trong túi giấy dư 4000 đồng, trả lại cho các người.”

Chu Tịnh đang lải nhải lập tức sững sờ tại chỗ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 412: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khấu (2)

Chu Tịnh còn chưa kịp nói gì, Tần Chỉ Ái liền đem cọc tiền đó nhét vào tay cô, lôi hành lý đi ra khỏi phòng.

Số tiền thuộc về cô, cô sẽ lấy.

Không thuộc về cô, một xu cô cũng không cầm.

Ban đầu đồng ý với đề nghị của Lương Đậu Khấu, một phần là vì muốn trả nợ cho cha, một phần là muốn ở bên cạnh Cố Dư Sinh.

Bất kể là 8 năm trước cô vì Cố Dư Sinh mà đau lòng khôn cùng, nhưng 8 năm sau, chỉ cần có cơ hội, cô cũng sẽ nắm lấy để được ở bên cạnh hắn, là cam tâm tình nguyện, vui vẻ chấp nhận.

Cô không cần bất cứ an ủi cảm thương đồng tình gì hết, cô không cần người khác quẳng tiền vào mặt mình để nói những lời như vậy, rõ ràng trong lòng cô biết rõ Lương Đậu Khấu là vợ hợp pháp của Cố Dư Sinh nhưng khi phải đối lại, cô cũng không cần phải do dự chần chừ thêm nữa.

Bởi vì cô có nguyên tắc làm người của mình, cũng là một người có tự trọng.

Cho dù cô có nghèo hèn cỡ nào, nhưng tôn nghiêm của bản thân thì không thể để người khác dùng tiền mà chà đạp được.

Bóng lưng của Tần Chỉ Ái rời đi thẳng tắp, lộ ra một khí tức khác người.

Đi ra khỏi hội quán, cô đứng ở ven đường bắt một chiếc taxi, tài xế hỏi cô đi đâu, Tần Chỉ Ái ngồi phía sau xe cũng không trả lời.

Trước khi nghe đoạn hội thoại của Lương Đậu Khấu và Chu Tịnh cô còn có ý định sau khi đổi lại thân phận xong lại lên đến thành phố A thăm hấn.

Lúc cô đi hấn còn đang hôn mê bất tỉnh, còn đang trong giai đoạn nguy hiểm, cô muốn biết hấn có tỉnh lại chưa.

Nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy không cần phải làm như vậy nữa.

Lục Bán Thành ở đó với hấn, hấn còn có thể xảy ra chuyện gì? Nói không chừng lúc này hấn đã tỉnh rồi, cũng có thể hấn chưa tỉnh nhưng có bác sĩ ở đó, bất kỳ lúc nào cũng có thể lo cho hấn.

Lúc cô trở thành Lương Đậu Khấu, cô còn không thể đi vào tim của hấn, cô và hấn vốn không ở trong cùng một thế giới, gần cũng không gần được, tới làm gì chỉ thêm hoài công?

“Tiểu thư, xin hỏi cô muốn đi đâu?” Tài xế taxi thấy cô không trả lời, nhin không được lại hỏi lần nữa.”

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, suy nghĩ một chút lại trả lời: “Tây Đại.”

Lúc Tần Gia Ngôn tặng quà sinh nhật cho cô, cô đã đồng ý với cậu ấy, sau khi kết thúc chuyện này sẽ học xong chương trình đang bỏ dở.

Bây giờ cô lại có thể sống cuộc đời của chính mình, món nợ của cha còn được trả sạch, ác mộng của cô cũng đã kết thúc, cô cũng nên quyết định chuyện tương lai của mình.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, cuộc sống mới sắp bắt đầu, so với cuộc sống làm diễn viên đóng thế còn tươi đẹp hơn rất nhiều.

Nhưng trong lòng Tần Chỉ Ái hoàn toàn không có chút hài lòng nào, luôn cảm thấy trong đáy lòng mình có một khoảng trống, giống như thiếu mất một điểm tựa lớn khiến cô cứ chênh vênh.

Tây Đại cách hội quán khá xa, Tần Chỉ Ái nhìn qua cửa sổ xe, nhìn

chằm chằm ánh tà dương bao phủ thành phố xa hoa, mắt lại cảm thấy đau xót.

Đúng là có một chút khổ sở.

Dù sao cũng là tình yêu tám năm.

Lại kết thúc như vậy.

Tuy rằng không phải là đau đến chết đi sống lại, nhưng cả đời này cô đã mất hết cảm giác.

.....

Cố Dư Sinh tỉnh lại lúc 4h45’.

Từ lúc hấn xem video đến giờ cũng chưa thể ngủ một giấc đúng nghĩa, nhưng dưới tác dụng của thuốc, hấn lại có thể ngủ vừa lâu lại vừa sâu, cho tới khi tỉnh lại, não của hấn hầu như là trống rỗng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 413: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (3)

Không khí chung quanh rất yên tĩnh, ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ soi vào bức tường trước mặt hắn, gió lùa qua khe cửa thổi nhẹ nhẹ, cũng đủ khiến cây cối phát ra âm thanh xào xạc dễ nghe.

Cố Dư Sinh thả lỏng người nằm một chút lại chuyển động con người, nhìn nước biển treo một bên, hắn nhìn chăm chăm mấy giây, mới từ từ lấy lại được ý thức.

Hôm qua hắn hẹn với Tiểu Phiền Toái ở sân bay Thượng Hải, sau đó vì cứu hai đứa trẻ mà bị thương, sau đó lại được Tiểu Phiền Toái tìm thấy, cô nói rất nhiều lời cảm động... hắn còn nhớ mình nắm tay cô không buông...

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh liền giật giật tay mình, phát hiện trống rỗng, không có cổ tay mảnh khảnh của Tiểu Phiền Toái, hắn nhú mày, không biết tại sao trong lòng lại trở nên hoang mang, đột nhiên ngồi bật dậy khỏi giường bệnh: “Tiểu Phiền Toái?”

Lục Bán Thành đang ngồi trên ghế salon đang đeo tai nghe chơi game bị Cố Dư Sinh làm cho giật mình, tay run lên, điện thoại di động lướt khỏi đầu ngón tay, đập xuống đất “Đùng” một cái, tạo ra một tiếng “ầm”.

Cố Dư Sinh nghe thấy liền quay đầu, tưởng là Tiểu Phiền Toái, nhưng kết quả người trước mắt hắn lại là Lục Bán Thành, hắn nhú mày, đáy mắt lại có chút lạng lạng.

“ Tỉnh rồi?” Lục Bán Thành khom người nhặt điện thoại di động lên, liếc mắt nhìn màn hình, nhân vật trong game của hắn đã bị giết, hắn cũng chẳng chờ được hồi sinh, liền đi đến trước mặt Cố Dư Sinh, bấm chuông báo cho bác sĩ biết, sau đó lại hỏi Cố Dư Sinh: “Cảm giác thế nào?”

Cố Dư Sinh dẫn mày, từ từ tựa đầu lại về giường, dùng một câu hỏi để đáp lại câu hỏi của hắn: “Tiểu Phiền Toái đâu?”

“Tiểu Khấu sao?” Lục Bán Thành theo thói quen hỏi lại, sau đó vừa chuẩn bị đem tin nhắn của Tiểu Khấu gửi cho mình mở cho Cố Dư Sinh xem, Cố Dư Sinh lại mở miệng cắt đứt lời hắn: “Là Tiểu Phiền Toái, không phải Lương Đậu Khấu.”

Có gì khác nhau sao? Lương Đậu Khấu không phải là Tiểu Phiền Toái sao?

Lục Bán Thành âm thầm nhổ nước bọt hai câu nhưng cũng không có cãi lại hắn, liền nói đến chính sự: “Cô ấy đã sớm nhắn tin cho em nói có việc gấp cần phải đi nên nói em đến chăm sóc anh.”

“Gửi tin nhắn?” Ba chữ này kỳ thật nghe qua thì không có vấn đề gì nhưng không biết tại sao Cố Dư Sinh lại có một hàm ý khác.

“Đúng vậy, anh xem đi, tin nhắn nè.” Nói xong Lục Bán Thành đưa điện thoại cho Cố Dư Sinh xem: “Lúc nãy em gọi điện thoại cho cô ấy nhưng cô ấy không tiện nghe máy.”

Cố Dư Sinh không lên tiếng, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, lại dờn tầm mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao vậy, có vấn đề gì không?” Lục Bán Thành nhìn thấy Cố Dư Sinh có tâm sự, lúc cất điện thoại lại thuận miệng hỏi.

Cố Dư Sinh lắc lắc đầu, không trả lời Lục Bán Thành, tìm điện thoại bên gối của mình, gửi tin nhắn cho “Lương Đậu Khấu”: “Xong việc chưa?”

.....

Sau khi Tần Chỉ Ái ra khỏi phòng thì điện thoại của Lương Đậu Khấu trên mặt bàn lại run lên, có tiếng “leng keng” vang lên.

Lương Đậu Khấu cầm điện thoại di động lên liếc mắt nhìn, vừa liếc qua màn hình điện thoại vừa nói với Chu Tịnh: “Cố Dư Sinh còn gửi tin nhắn qua hỏi xong việc chưa...”, vừa gõ phím mấy cái, trả lời tin nhắn của Cố Dư Sinh: “Còn chưa xong.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 414: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (4)

Gửi xong, Lương Đậu Khẩu lại nhớ đến những lời Tần Chỉ Ái vừa nói, lại gửi thêm một tin nhắn: “Anh tỉnh lại rồi sao? Thân thể có khỏe không?”

.....

Cố Dư Sinh nhìn thấy câu này xong, trong lòng lại cảm thấy chút chân thật!

Xem ra sau khi hấn tỉnh lại cũng chưa có gì thay đổi, Tiểu Phiền Toái vẫn là Tiểu Phiền Toái.

Cố Dư Sinh không để ý, lúc bác sĩ đến kiểm tra sức khỏe của hấn, hấn lại lười biếng soạn một tin nhắn: “Không sao rồi, khi nào thì em xong việc?”

.....

Lương Đậu Khẩu đọc tin nhắn xong lại nói chuyện với Chu Tịnh, sau khi Chu Tịnh trả lời chắc chắn xong mới nhắn tin trả lời hấn: “Có thể sớm nhất là thứ ba.”

.....

“Ừ được rồi.” Cố Dư Sinh đơn giản trả lời vừa nghe bác sĩ dặn dò vừa để điện thoại xuống, suy nghĩ một chút lại nhắn thêm một tin: “Chăm sóc bản thân cho tốt.”

.....

Lương Đậu Khẩu xem tin nhắn, lại trả lời ba chữ: “Em biết rồi.” sau đó lại dùng icon mặt cười.

Sau khi để điện thoại xuống, cô lại hỏi Chu Tịnh: “Cậu nói thử xem con bé kia có nghe thấy đoạn hội thoại chúng ta làm giả những lời nói của Cố Dư Sinh không?”

“Hẳn là nghe được.” Chu Tịnh bưng cốc trà lên uống: “Chúng ta biết thời gian cô ta lên lầu, đã canh rất chuẩn xác rồi, hơn nữa lúc cô ta đi vào còn đỏ cả mắt, chắc chắn là khóc vì nghe nội dung trò chuyện của chúng ta.”

“Nghe được là tốt rồi, vậy cậu nói xem, sau đó chắc chắn cô ta sẽ không dây dưa với Dư Sinh nữa đúng không?” Lương Đẩu Khẩu mới khỏi bệnh, sắc mặt không tốt cho lắm, trên mặt lại lộ ra ý cười, ánh mắt nhìn Chu Tịnh cũng có chút hưng phấn: “Chu Tịnh, lần này phải cảm ơn cậu nhiều, cũng may khi đó cậu có thể lưu lại những âm thanh của Cố Dư Sinh, về chỉ cần chỉnh sửa một chút nữa lại là xong.”

“Ừ, dù sao có rất nhiều thứ lúc đó không có tác dụng, nhưng sau này lại có thể dùng tới chứ.” Chu Tịnh dừng lại một chút, lại giật giật môi, khuôn mặt lại nặng nề tâm sự: “Có điều...”

Lương Đẩu Khẩu thấy Chu Tịnh không nói tiếp, nhú mày hỏi: “Có điều thế nào?”

“Lúc trước chúng ta dùng video lại không thật sự hiệu quả, mục đích của video đó là để Cố Dư Sinh lạnh nhạt với cô ta như lúc ban đầu để hẳn không phát hiện cô ta chỉ là người đóng thế nhưng ai biết được hôm qua hẳn lại xảy ra chuyện, tuy rằng không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng tớ nghĩ nếu hẳn thật sự tin chuyện này là thật thì dựa vào tính tình của hẳn, sao lúc này còn chủ động gửi tin nhắn cho cậu?” Chu Tịnh giơ tay lên xoa xoa thái dương đau nhức vì sự tình bỗng nhiên lại ngoài tầm kiểm soát, lại mở miệng nói tiếp: “Người tính không bằng trời tính, nếu sự việc đã phát triển theo hướng này thì chúng ta cũng chỉ có thể tiếp tục phóng lao theo lao thôi, nhưng tớ chỉ sợ đến lúc đó Cố Dư Sinh lại tiếp xúc với cậu quá nhiều, cậu nên cẩn thận một chút, đừng để hẳn phát hiện chuyện đóng giả này, gần nhất mình đã sắp xếp cho cậu tham gia rất nhiều lịch trình, cũng có thể tránh mặt hẳn càng nhiều càng tốt, để hẳn không nhớ đến cảm giác con bé kia mang đến cho hẳn...”

.....

Vì lúc ở bộ đội Cố Dư Sinh đã từng tôi rèn thể lực rất tốt nên sức khỏe của hấn phục hồi rất nhanh chóng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 415: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (5)

Tiểu Phiền Toái hình như rất bận bịu, trả lời tin nhắn của hắn cũng ít lại, có lúc thật không tìm đâu ra thời gian để hàn huyên vài câu, còn chưa nói được hai câu cô lại có chuyện.

Cũng không biết có phải vì biết chuyện Tiểu Phiền Toái không phải là Lương Đậu Khẩu hay không, hắn luôn cảm thấy trong lòng có gì đó mất mát không vững vàng, hắn vốn định ở trong bệnh viện thêm mấy ngày nhưng ở ngày thứ tư đã nghĩ đến Tiểu Phiền Toái hôm nay sẽ hết việc được về nhà, hắn liền trực tiếp bắt Lục Bán Thành đi làm thủ tục xuất viện, để hắn trở về Bắc Kinh.

Lúc hắn trở về biệt thự cũng đã là buổi trưa.

Quản gia ở nhà một mình, bà cũng không biết Cố Dư Sinh trở về nhà bất chợt, nghe thấy tiếng xe cũng vui vẻ ra đón nhưng lại nhìn thấy đầu hắn quán băng gạc liền khẩn trương hỏi: “Thiếu gia, sao cậu lại bị như vậy? Sao lại bị thương? Có nghiêm trọng không? Có cần tôi gọi bác sĩ đến khám một chuyến hay không?”

“Không cần.” Cố Dư Sinh ném áo khoác cho quản gia, lúc khom người thay giày lại nhàn nhạt hỏi: “Phu nhân có về nhà không?”

“Sáng nay phu nhân có trở về, có điều chỉ về một lúc lại đi ra ngoài, tôi có hỏi buổi tối phu nhân có về ăn cơm không, cô ấy nói đi rồi sẽ về.”

Cố Dư Sinh gật đầu, ý nói hắn biết rồi, không lên tiếng nữa.

Thay giày xong, lúc hắn lên lầu, quản gia lại mở miệng nói: “Thiếu gia, trưa nay cậu muốn ăn gì không? Bây giờ tôi đi chuẩn bị cho cậu.”

Quản gia thấy Cố Dư Sinh không trả lời mình, nghĩ đến thực đơn hai ngày trước Lương Đậu Khấu đã in cho bà, liền đi theo sau Cố Dư Sinh: "... Phu nhân hai ngày trước có cho tôi vài công thức nấu ăn, đúng lúc cậu về nhà, tôi làm theo công thức đó cho cậu ăn?"

Cố Dư Sinh vốn muốn lên lầu nhưng nghe xong lại dừng bước.

Không biết có phải hấn quá nhạy cảm hay không, trong lòng của hấn sau khi nghe những câu nói của quản gia xong lại ần ần khó chịu, lại có cảm giác mông lung không thể nói rõ thành lời.

Hấn quay đầu liếc mắt nhìn quản gia, buồn bực hỏi: "Phu nhân in cái gì? Vì sao bỗng nhiên lại in công thức cho bà?"

"Phu nhân nói lúc cô ấy bận rộn không có thời gian thì tôi học để có thể nấu cho cậu ăn." Quản gia thành thật nói lại những lời hôm đó Tần Chỉ Ái nói với bà kể lại cho Cố Dư Sinh nghe.

Cô bình thường có thể tự mình làm cho hấn ăn, nhưng tại sao lại phải bắt quản gia học?

Trong lòng Cố Dư Sinh lại thấp thỏm bất an: "Phu nhân ngày đó nói những câu này với bà biểu cảm có gì bất thường không?"

Quản gia ngẫm nghĩ một hồi, lắc đầu: "Không có a, ngày hôm đó tâm tình của phu nhân rất tốt, còn ra vườn hái hoa cắm vào bình nữa."

Nghe như vậy, tâm tình của Cố Dư Sinh mới ổn định lại một chút: "A" một tiếng không nói gì nữa, lại đi lên lầu.

Trong phòng ngủ chính trên bàn trang điểm, trong phòng tắm cũng còn nguyên những thứ thường ngày cô hay sử dụng.

Trên khay trà còn có kịch bản, có mấy tờ bị cong góc hấn là đã bị lật đi lật lại nhiều lần.

Cô thích nhất là đọc kịch bản trên ghế mây ngoài ban công.

Ngoại trừ dra giường và vỏ chăn được quần gia thay mới, ngoài ra hầu như không có gì bất thường.

Cố Dư Sinh quan sát phòng ngủ xong liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, căng thẳng lúc nãy do quần gia mang lại giờ có thể hoàn toàn thả lỏng.

Rốt cuộc là vì vết thương vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, cộng thêm buổi sáng đi đường xá xóc nảy, hẳn có chút uể oải, lúc quần gia làm cơm không làm phiền hẳn, hẳn liền nằm ngửa trên sofa, nhắm mắt định thần.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 416: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (6)

Cố Dư Sinh thật sự ngủ thiếp đi, có điều mấy phút sau liền tỉnh lại, chỉ là hần không muốn mở mắt ra, cũng không biết đã trôi qua bao lâu, quản gia lại gọi hần đi ăn cơm trưa.

Hần từ từ mở mắt, lại nằm thêm một chút, mới đứng lên đi xuống lầu.

Đã ăn cơm trưa xong, cơn buồn ngủ lại đánh úp tới, hần quay về phòng ngủ chính, lúc hần ở trong phòng thay đồ tìm áo ngủ, hần lại theo thói quen liếc qua ô thứ hai của tủ, mi tâm tuần tú lại chậm rãi nhíu lại, vốn muốn tìm áo ngủ nhưng lại rút tay về, cất bước đi đến trước tủ.

Bởi vì muốn Tiểu Phiền Toái dùng đồ hần tặng mà hầu như mỗi ngày hần đều bày món quà đó trong ô tủ vương đó một cách chính tề.

Hầu như mỗi ngày hần nhìn lại đều thấy món quà đó đều ở vị trí ban đầu.

Nhưng hôm nay lại không phải như vậy, những thứ hần tặng Tiểu Phiền Toái kia rõ ràng có người đụng tới.

Cố Dư Sinh mím môi, đưa tay lật qua lật lại những món quà đó kiểm tra, quả nhiên hộp Chanel phía dưới cùng lại trống không, trong đó là chiếc túi phiên bản giới hạn do hần cố ý chọn cho cô.

Tiểu Phiền Toái... đã dùng đồ mà hần tặng?

Nếu trước đây hần chưa biết Tiểu Phiền Toái là Lương Đậu Khẩu giả, Cố Dư Sinh nghĩ lúc này tâm tình của mình nhất định sẽ rất kích động, rất vui mừng.

Nhưng giờ phút này hắn không những chẳng có chút hài lòng mà trái lại trong ngực còn có một loại dự cảm hoàn toàn không tốt một chút nào, cực kỳ kinh hoảng, bất an...

Cố Dư Sinh đứng trong phòng thay đồ một lúc lâu, sau đó mới thay quần áo ngủ, rồi đi.

Hắn nằm trên giường, vừa nãy vốn còn rất buồn ngủ nhưng lúc này lại không ngủ được.

Hắn luôn cảm thấy cực kỳ bất an, loạn tung phèo cả lên, khiến hắn ngủ cũng không yên.

Hắn nằm trên giường lăn qua lộn lại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng liền nằm thẳng người tròn tròn mắt nhìn chằm chằm trần nhà được trang hoàng tinh xảo, không ngừng hít sâu, muốn trấn tĩnh lại bản thân.

Ai mà biết được điều này chẳng những không có bất kỳ hiệu quả nào mà lại càng khiến trái tim hắn tăng nhịp vì hốt hoảng.

Nôn nóng cùng bất an chèn ép hắn, hắn vén chăn xuống giường, ngồi trên ghế salon mở tivi, muốn dời đi suy nghĩ vớ vẩn của bản thân nhưng kết quả khi cảm đến điều khiển từ xa thì bấm hồi lâu, cũng không quan tâm xem tivi đang chiếu cái gì.

Hắn tắt tivi đứng dậy đi tới thư phòng.

Hai ngày nay vì bị thương mà hắn có rất nhiều chuyện chất chồng cần phải xử lý.

Trước đây mặc kệ xảy ra chuyện gì hắn cũng có thể dùng công việc để khiến cho mình quên đi nhưng hôm nay cũng không biết tại sao sau khi mở máy tính, nhìn những dòng chữ liti nhá liti nhít trong màn hình vi tính cũng khiến hắn không muốn giải quyết.

Cố Dư Sinh ép mình nhiều lần nhưng cũng không thể tập trung được,

hắn buồn bực đóng máy tính lại, giờ cổ tay nhìn đồng hồ.

Bốn giờ chiều... quản gia đã nói Tiểu Phiền Toái sẽ trở về ăn cơm, hắn ăn cơm xong lúc hai giờ, bất quá cũng chỉ mới trôi qua hai tiếng đồng hồ, hắn lại cảm giác như đã trôi qua hai thế kỷ rồi vậy, chịu đựng dày vò lâu như vậy rồi.

Cố Dư Sinh ngồi trên ghế làm việc không được mấy phút, hắn đứng lên, không để ý ánh mắt hiếu kỳ của quản gia, đi một vòng từ trên xuống dưới biệt thự.

Hắn cũng không biết cuối cùng mình đã đi bao nhiêu bước, nhưng đến khi ngoài trời tối dần, lại có tiếng xe quen thuộc từ cửa truyền tới.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 417: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (7)

Cố Dư Sinh ở ban công trên lầu ba, hắn đi vòng theo ban công nhìn xuống trước cửa, thấy Tiểu Phiền Toái đang từ từ lái xe vào sân.

Cuối cùng cô cũng trở về...

Đợi cô cả một buổi chiều, nhưng lại không dám gọi một cú điện thoại nào, Cố Dư Sinh nhìn xe của cô càng ngày càng đến gần, tay hắn lại bỗng nhiên siết chặt hàng rào ngoài ban công.

Hắn bỗng trở nên cực kỳ căng thẳng, hắn tinh tường cảm nhận được sâu trong lòng mình có một nỗi sợ vô hình.

Xác thực mà nói thì sự sợ hãi này đã xuất hiện từ sau khi hắn tỉnh dậy không nhìn thấy cô, chỉ là chưa mãnh liệt như bây giờ, cho đến chiều nay, khi thấy túi Chanel bị người đụng đến, hắn liền đứng ngồi không yên.

Hắn hiểu rõ rằng, hắn như vậy là do trong lòng hắn có một suy đoán tội tệ, dẫn đến hắn rõ ràng muốn gặp Tiểu Phiền Toái như vậy nhưng hắn lại không dám đối mặt với Tiểu Phiền Toái.

Bởi vì hắn sợ những suy đoán của hắn lại trở thành sự thật.

Hắn không dám, cũng không muốn đối diện với chuyện đó.

Mãi cho đến khi xe dừng hắn trong nhà, tắt máy xe, Cố Dư Sinh mới thu lại tầm mắt, hắn nhìn chằm chằm một cây già trăm tuổi trong vườn một lúc, trấn tĩnh lại vài giây mới xoay người, bước nhanh về phía cầu thang xuống lầu.

Bước chân của Cố Dư Sinh rất ổn định, cả người hắn có vẻ rất trấn tĩnh,

thong dong, nhưng chỉ có bản thân hần mới biết, trong lòng mình có bao nhiêu bấp bênh đời sông lấp biển, tim hần đập thành thạch.

Đi đến khúc ngoặt của cầu thang, Cố Dư Sinh đã nghe thấy âm thanh của quản gia: “Phu nhân, cô đã trở về?”

Hần liền đột nhiên dừng ở khúc ngoặt, ngừng thở, tập trung tinh thần nghe động tĩnh.

Rất nhanh lại nghe một âm thanh “Ừ” nhẹ một tiếng.

Sau đó ba giây lại có âm thanh dịu dịu truyền đến: “Com tối chuẩn bị xong chưa? Tôi có hơi đói.”

“Còn canh phải nấu thêm một chút là được rồi, nhưng mà phu nhân rửa tay trước đi, lát nữa tôi sẽ mang canh ra sau.”

“Được.”

Sau đó, Cố Dư Sinh nghe thấy tiếng bước chân hai người đi đi lại lại.

Ngay sau đó cửa nhà vệ sinh bên cạnh cầu thang chính đã bị đóng lại.

Hần biết Tiểu Phiền Toái đã đi vào đó rửa tay rồi.

Lâu một lại trở nên yên tĩnh, Cố Dư Sinh không nhúc nhích đứng ở chỗ cũ không tiếp tục xuống lầu.

Âm thanh vừa rồi so với giọng nói thường ngày của Lương Đậu Khẩu hoàn toàn không có gì khác biệt. Cuối cùng lo lắng bất ổn, thấp thỏm suốt một buổi trưa cuối cùng cũng đã có thể buông xuống rồi, nhưng không hiểu tại sao hần lại càng sợ càng không có sức, khiến hần không dám xuống lầu.

Mãi đến khi nhà vệ sinh trong phòng khách được mở ra, Tiểu Phiền Toái từ bên trong đi ra, vào phòng ăn, Cố Dư Sinh mới nháy mắt bước về phía trước một bước, chân còn chưa chạm đất, hần lại rút về, qua khoảng chừng 10 giây, hần mới nhắm mắt lại, hít sâu hai cái, mới bước chân xuống lầu đi

về phía phòng ăn.

Cửa phòng ăn được đóng lại, Cố Dư Sinh đang chuẩn bị đẩy cửa lại nghe thấy tiếng quản gia đang nói chuyện: “Phu nhân, cô ăn trước, tôi lên lầu gọi thiếu gia.”

“Dư Sinh? Anh ấy về rồi?” Lương Đậu Khấu kinh ngạc lên tiếng.

“Đúng, thiếu gia đã về từ trưa rồi...”

Quản gia còn chưa nói xong, Cố Dư Sinh đã đẩy cửa đi vào.

Lương Đậu Khấu ngồi trong phòng nghe thấy âm thanh liền quay lại theo bản năng, cùng lúc đó ánh mắt của hai người chạm vào nhau.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 418: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (8)

Người đàn ông đẹp trai chói mắt, trên mặt lại không có bất kỳ cảm xúc nào, nhìn vào mắt của cô, bình thần không gợn sóng.

So với cô trước khi hắn bị bệnh cũng không có gì quá khác nhau.

Nhưng khi Lương Đậu Khẩu tiếp xúc với tầm mắt của Cố Dư Sinh, tim còn chưa không chế được run rẩy một hồi, sau đó liền dời tầm mắt, nhìn về chén cơm trước mặt.

Cô biết, cô đã đối lại với cô bé kia, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với Cố Dư Sinh nhưng chỉ là cô hoàn toàn không nghĩ tới hai người lại gặp nhau đột ngột như vậy, không có dấu hiệu nào khiến cô chưa kịp chuẩn bị tinh thần.

Cố Dư Sinh chống cửa đứng ở đó, không vào, đáy mắt vẫn duy trì biểu hiện lạnh lùng, nhìn chằm chằm Lương Đậu Khẩu không chớp mắt.

Quản gia thấy Cố Dư Sinh đứng nửa ngày cũng không có phản ứng lại kỳ quái nhìn Lương Đậu Khẩu, hơi liếc nhìn Cố Dư Sinh: “Thiếu gia?”

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm Lương Đậu Khẩu trong chốc lát, mới kéo dài tầm mắt không để ý đến quản gia mà đi về phía vị trí yêu thích của mình trong phòng ăn, kéo ghế tựa ngồi xuống.

Quản gia nhanh nhẩu đưa chén cơm cho Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh hoàn toàn không có ý muốn động đũa, hắn rũ mi mắt rất có tư thái dựa trên ghế, sắc mặt lạnh nhạt không biết đang suy nghĩ gì.

Lương Đậu Khẩu thật sự có chút đói, cầm đũa, xới cơm ăn, nhìn thấy Cố

Dư Sinh vẫn thờ ơ không động lòng gì, cô lại cắn đũa dừng ăn, qua nửa phút, cô ngẩng đầu, liếc nhìn Cố Dư Sinh một cái: “Dư Sinh, sao anh không ăn đi?”

Dư Sinh? Trong trí nhớ của hắn, hình như trừ lúc hắn ngắt, cô nằm nhoài trên cánh tay của hắn, gọi Dư Sinh một lần, những lúc khác cô chưa từng gọi như vậy.

Đầu ngón tay đặt trên mặt bàn của Cố Dư Sinh cuộn lại thành nắm, hắn nghe rõ lời của cô nhưng lại cố ý làm như không nghe thấy, nhấc mí mắt lần đầu tiên nhìn về phía cô, mờ mịt “Hả?” một tiếng.

Lương Đậu Khẩu nghe thấy Cố Dư Sinh hỏi lại, lại nhìn cơm nước trên bàn rồi nhìn về phía hắn: “Cơm sẽ nguội mất, anh ăn đi cho nóng.”

Cố Dư Sinh không lên tiếng, lúc cô nói chuyện với hắn, toàn bộ quá trình đều nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, giống như đang tìm tòi nghiên cứu gì đó.

Ánh mắt của hắn đen kịt thâm thúy, Lương Đậu Khẩu bị nhìn chăm chú như vậy thì tim lại đập nhanh hơn, nhìn nhau nửa phút, liền cup mắt cong môi cười yếu ớt lại hỏi: “Sao hôm nay anh đã xuất viện rồi? Thân thể đã hoàn toàn khỏe hẳn chưa?”

Cố Dư Sinh nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, coi như trả lời vấn đề của Lương Đậu Khẩu, sau đó liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô liền dời tầm mắt, giống như lúc vừa nhìn thấy hắn, cứ như vậy im lặng.

Nhưng lần này so với lần trước hắn thấy rõ hơn rất nhiều.

Tóc dài giống nhau, mặt mày giống nhau, cằm cũng giống, môi cũng giống, ngay cả chiếc mũi vênh vênh cũng giống nhau... Nhưng ánh mắt của cô lại không giống.

Là bởi vì hẳn biết Tiểu Phiền Toái không phải là Lương Đậu Khẩu hay là vì hẳn quá khẩn trương, vậy nên xuất hiện ảo giác?

Dù sao chỉ vội vã như vậy đối diện...

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh lại lên tiếng: “Gần đây có chuyện gì bận lắm sao?”

“Em vừa nhận hai quảng cáo mới.” Lương Đậu Khẩu trả lời xong, như là nhớ tới chuyện gì, lại quay đầu nhìn Cố Dư Sinh: “Ngày một ‘Thịnh đường di phong’ sẽ bấm máy, em cần phải đi quay phim mấy tháng.”

Cố Dư Sinh dừng trên đôi mắt của cô bình tĩnh không lên tiếng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 419: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (9)

Trong mắt hắn cũng không có quá nhiều tâm tình, mặt cũng vậy, yên tĩnh mà hờ hững.

Lương Đậu Khẩu cũng không biết có phải hắn đã phát hiện mình khác thường hay không, luôn cảm thấy Cố Dư Sinh có chút cao thâm khó dò, phảng phất giống như có thể nhìn thấu cô bất cứ lúc nào.

Tay cô cầm đũa cũng theo bản năng mà nắm chặt hơn một chút, nhìn lại Cố Dư Sinh, mắt hơi mờ lung.

Chu Tịnh nói với cô, gần nhất đừng tiếp xúc quá nhiều với Cố Dư Sinh để tránh cho hắn phát hiện ra kẽ hở... nghĩ xong, tầm mắt của Lương Đậu Khẩu lại tập trung vào chén cơm trước mặt, bên trong chén chỉ còn một ít cơm, cô giả vờ trấn tĩnh đưa đũa gấp một món ăn, để vào trong chén lại giải thích thêm: “Trong lúc nghỉ ngơi em cũng sẽ có thời điểm trở về Bắc Kinh.”

Cố Dư Sinh vẫn không trả lời, mắt vẫn nhìn chằm chằm cô.

Ánh mắt của Cố Dư Sinh không dữ dằn thậm chí là lạnh nhạt cũng không có nhưng sống lưng Lương Đậu Khẩu lại cảm thấy tê tê.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh không nhanh không chậm ăn cho xong chén cơm, để đũa xuống, lại giật giấy ăn tào nhả lau miệng, mới nói: “Em no rồi, em lên lầu trước đây.”

“Phu nhân, canh nấu xong rồi, cô có muốn ăn một chút không?” quản gia bụng nổi đất từ trong nhà bếp đi ra.

Lương Đậu Khẩu để giấy ăn xuống, cầm điện thoại di động khẽ cười với quản gia: “Không cần đâu, hôm nay tập võ với huấn luyện viên nên tôi ra rất

nhieu mồ hôi, nên tôi muốn đi tắm trước.”

“Vậy phu nhân lát nữa muốn uống thì xuống uống.” quản gia để nôi đất lên trên bàn, cầm chén sứ múc một chén để trước mặt Cố Dư Sinh.

Động tác của quản gia rất nhẹ nhưng lúc chén sứ đụng vào mặt bàn đá hoa cương vẫn phát ra một âm thanh giòn giã.

Lúc này Cố Dư Sinh mới nháy mắt một cái, tầm mắt rời khỏi khuôn mặt của Lương Đậu Khẩu, không biết làm sao ăn cơm nước trên bàn.

Qua không tới hai giây, trước khi Lương Đậu Khẩu đứng dậy, Cố Dư Sinh bỗng nhiên đi về phía nhà bếp, hỏi quản gia: “Trong nhà có xoài không?”

“Có ạ, sáng nay vườn trái cây bên kia vừa mới giao tới.” quản gia trả lời.

“Làm món chè xoài đi.” Cố Dư Sinh nhàn nhạt nói với quản gia xong lại nhìn Lương Đậu Khẩu: “Sau khi ăn cơm xong ăn chút món ngọt tráng miệng.”

Cố Dư Sinh cũng đã mở miệng, chẳng lẽ cô lại dám từ chối sao, Lương Đậu Khẩu khẽ gật đầu một cái, ngoan ngoãn dịu dàng trả lời: “Dạ.”

Quản gia lấy vật liệu trong tủ lạnh ra, liền đi tới nhà bếp.

Cố Dư Sinh và Lương Đậu Khẩu cũng không có trò chuyện, trong phòng ăn có chút yên tĩnh, chỉ có tivi trên vách tường là đang phát ra âm thanh quảng cáo rất nhỏ.

Quản gia rất nhanh đã bung lên món tráng miệng.

Quản gia múc hai chén, đưa cho Cố Dư Sinh và Lương Đậu Khẩu mỗi người chén.

Cố Dư Sinh cầm muống một hồi không nhúc nhích mà lại hất cầm ra hiệu cho Lương Đậu Khẩu ăn.

Lương Đậu Khấu không lên tiếng, cầm muỗng múc một khối xoài, bỏ vào miệng.

Sắc mặt của cô rất dịu dàng, nhai chậm nuốt kĩ, từ từ ăn.

Lúc Lương Đậu Khấu cầm muỗng múc lần thứ hai, Cố Dư Sinh cup mắt không nhìn cô nữa, hắn cầm muỗng vì sức mạnh quá lớn mà gần xanh lộ ra, nhưng âm thanh mở miệng lại bình tĩnh lãnh đạm: “Cô ấy đâu?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 420: Là Tiểu Phiền Toái, Không Phải Lương Đậu Khẩu (10)

Ba chữ này của Cố Dư Sinh quá đường đột làm cho Lương Đậu Khẩu không hiểu hắn đang nói cái gì, nuốt miếng xoài trong miệng xuống, lại mờ mịt ngẩng đầu, nhìn về phía Cố Dư Sinh: “Cái gì?”

Cố Dư Sinh mím môi, lại mở miệng, dù âm thanh nghe có vẻ rất bình tĩnh nhưng lại có một cỗ áp bức vô hình: “Cô biết tôi nói ai mà.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại hỏi lần nữa: “Cô ấy đâu?”

Qua khoảng nửa phút, Lương Đậu Khẩu mới biết cô ấy trong lời nói của Cố Dư Sinh chính là con bé thể thân kia.

Từ lúc cô về nhà đến giờ cũng chỉ mới nói chuyện với hắn mấy câu, sao hắn đã có thể phát hiện được đầu mối?

Trên mặt Lương Đậu Khẩu vẫn nở nụ cười nhưng bờ môi cô đã trở nên đông cứng, cô rũ mắt, không nhìn Cố Dư Sinh, đại não lại nhanh chóng làm việc.

ChuTĩnh nói với cô nếu Cố Dư Sinh có nghi hoặc gì thì hắn cũng không có căn cứ xác thực, cho nên cô không cần phải kinh hoảng, cũng không thể thừa nhận.

Lương Đậu Khẩu nuốt một ngụm nước bọt, khóe môi lại cười đặc biệt chói lóa: “Dư Sinh, anh nói gì vậy? Em nghe không hiểu gì hết?”

Cố Dư Sinh nặng nề nhìn cô, không để ý tới lời nói của cô lại thẳng thắn hỏi một lần: “Bây giờ người đó đang ở đâu?”

Lương Đậu Khẩu vẫn duy trì nụ cười xán lạn, vô tội lắc đầu: “Người

nào?”

“Đừng có giở trò với tôi, nếu tôi hỏi cô như vậy tức là tôi đã biết cô không phải là cô ấy rồi, nói đi, hiện tại cô ấy đang ở đâu?” ngữ khí của Cố Dư Sinh có hơi nặng nề, như là sắp hết nhẫn nại.

Nụ cười trên mặt Lương Đậu Khẩu có chút, nhạt, đầu ngón tay cầm muống của cô cũng vì chột dạ và bất an mà tăng thêm một ít lực, cô vẫn cố gắng mỉm cười, tiếp tục giả ngốc: “Người nào a? Dư Sinh, anh đang nói gì vậy? Em hoàn toàn không hiểu gì hết.”

Nếu phân tích ra thì cái nhìn lần đầu tiên ở sảnh vì còn chưa đủ ánh sáng nên hắn không xác định cô có phải là Lương Đậu Khẩu hay không nhưng khi nhìn cô lần thứ hai, hắn đã có đáp án, chỉ là vì muốn khẳng định chắc chắn hơn, hắn mới nói chuyện với cô thêm một lát, quan sát kỹ càng hơn.

Khi đó hắn chắc chắn một trăm phần trăm, người phụ nữ ngồi trước mắt hắn lúc này là Lương Đậu Khẩu chứ không phải Tiểu Phiền Toái.

Hắn sợ dĩ không vạch trần cô là vì muốn quản gia đi làm chè xoài, để cho hắn chắc chắn đến một ngàn phần trăm.

Hắn hỏi cô liên tiếp ba lần, cô lại còn ở đó diễn trò với hắn? Nghe không hiểu? cô thật sự cho rằng hắn là đứa trẻ ba tuổi, có thể dễ dàng dụ khị như vậy sao?

Cố Dư Sinh nở một nụ cười trào phúng: “Sao tất cả mọi người đều nói cô không biết diễn chứ? Dựa vào khuôn mặt này không phải diễn vô cùng tốt sao? Vẫn là ngày hôm nay phát huy khả năng diễn xuất trước mặt tôi sao?”

Lương Đậu Khẩu sao có thể không nghe ra lời nói đầy trào phúng của hắn chứ, mặt của cô lại tỏ vẻ oan ức, mềm mại mở miệng: “Dư Sinh, em không có, em thật sự không biết anh...”

“Cô ấy không ăn xoài được.” Cố Dư Sinh không đợi Lương Đậu Khẩu nói hết lời đã nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, một chút tình cảm cũng không

có, gọn gàng dứt khoát vạch trần cô.

Lương Đậu Khấu vốn định nói tiếp nhưng lại không nói thêm được gì.

Trong miệng của cô thậm chí còn lưu lại vị xoài.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 421: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (1)

Cô cúi đầu nhìn nửa chén chè xoài đã bị mình ăn hết, lúc này cô mới hiểu rõ mục đích Cố Dư Sinh vì sao lại muốn cô ăn chén chè này như vậy.

Cô không nghĩ tới, con bé kia lại không ăn xoài được...

Ánh mắt Lương Đậu Khẩu lóe lên, rất nhanh lại nói với Cố Dư Sinh: “Dư Sinh, hình như anh đã hiểu lầm rồi? Trước đây em nói em không ăn xoài được nhưng không phải ý đó, em vẫn có thể ăn được một chút...”

Còn dám ngụy biện?

Lần này Cố Dư Sinh chẳng thêm nói, liền lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm mấy cái.

Một giây sau, điện thoại trên bàn của Lương Đậu Khẩu lại liên tục reo leng keng.

Lương Đậu Khẩu dường như biết tin nhắn do ai gửi tới, liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh một cái, chần chừ một chút mới cầm điện thoại di động lên nhìn về phía màn hình.

Quả nhiên là tin WeChat do Cố Dư Sinh gửi tới.

Đầu ngón tay của Lương Đậu Khẩu dừng lại mấy giây, mở WeChat ra.

Cố Dư Sinh gửi cho cô hai tấm hình.

Cô không hiểu gì bấm vào hai tấm hình để phóng to ra.

Một tấm hình là lúc cô ngồi trên xe của Chu Tịnh ở trước cửa nhà trọ của cô ấy.

Tấm còn lại là hình Lương Đậu Khẩu giả đang đi bỏ rác ở cổng biệt thự của Cố Dư Sinh.

Thời gian chụp hai tấm hình này chỉ cách nhau ba phút.

Lương Đậu Khẩu nhìn chăm chăm hai tấm hình kia, nụ cười trên mặt của cô tiêu tan từng chút từng chút một.

Hai Lương Đậu Khẩu giống nhau như đúc xuất hiện cùng một lúc ở hai nơi cách xa nhau như vậy... Cố Dư Sinh sao lại có được những bức ảnh này? Chẳng lẽ hắn sớm đã hoài nghi nên tự mình điều tra?

Trong lòng Lương Đậu Khẩu đầy hoảng loạn, cô vắt óc để cố gắng xoay chuyển nhưng làm thế nào cũng không tìm được một lời giải thích sao cho hợp lý.

Cô nhìn Cố Dư Sinh, nhiều lần muốn nói chuyện nhưng bởi vì quá đường đột mà cô lại không kịp trở tay, cuối cùng cũng không thể nói được gì.

Cố Dư Sinh lại nói: “Nếu cô không muốn trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi cũng được, tôi đổi câu hỏi khác, cô ấy tên thật là gì?”

Môi Lương Đậu Khẩu không trả lời được, luôn giữ yên lặng, con người luôn chuyển, đang suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào.

Lương Đậu Khẩu không nói lời nào, Cố Dư Sinh cũng không gấp, cứ như vậy ngồi chờ.

Qua khoảng mười phút, Lương Đậu Khẩu suy nghĩ kỹ cũng ổn định lại, rốt cuộc nói: ‘Dư Sinh, những bức ảnh này cũng chẳng nói lên được điều gì, rõ ràng có người muốn hãm hại...’

Chữ “em” Lương Đậu Khẩu cần chưa nói được đã bị Cố Dư Sinh cắt đứt lời nói: “Xem ra cô không muốn trả lời vấn đề của tôi phải không?”

“Không phải em không muốn trả lời, phải...”

Lương Đậu Khấu còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh liền chuyển đề tài, bây giờ hỏi cô ta những chuyện này cũng không giải quyết được gì: “Vậy tất cả những thứ trong nhà này từ trước đến giờ vẫn là của cô?”

Lương Đậu Khấu không theo kịp tiết tấu, cô trở mặt rồi mới gật đầu: “Vâng.”

Cố Dư Sinh không nói gì nữa, đá văng ghế tựa, đứng lên đi ra khỏi phòng ăn.

Hắn đã phát hiện cô tìm người đóng thế, hắn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy a... hắn nói được một nửa đã bỏ đi như vậy là có ý gì?

Lương Đậu Khấu còn chưa hiểu được Cố Dư Sinh đang muốn làm gì, theo phản ứng quay lại, bỗng nhiên nghe bên ngoài cửa sổ liền truyền đến một tiếng “Ầm”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 422: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (2)

Cô kinh ngạc nhú mày lại, còn chưa đứng lên, quản gia đã chạy tới, liếc mắt nhìn qua cửa sổ xong, bà liền quay về phía cô gọi: “Phu nhân...”

“Sao vậy? Lương Đậu Khẩu tức giận hỏi lại một câu, đứng dậy, còn chưa đi đến trước cửa sổ đã nghe được những tiếng “Àm, âm, âm” khác.

Lương Đậu Khẩu nhú mày, bước nhanh ra.

Cách cửa sổ phòng khách khoảng một mét, nhìn xuyên qua cửa có thể thấy một cái hộp bị ném từ trên lầu xuống nhờ ánh đèn mờ mờ ngoài vườn, rơi âm vào bãi đất trống trong vườn.

Cô dừng bước, ngay sau đó lại là những bộ quần áo bay xuống.

Một giây sau, Lương Đậu Khẩu dường như hiểu ra chuyện gì, quay đầu chạy đến trước cửa phòng, sau khi mở cửa cô còn chưa đi ra, cũng đã thấy những đồ vật nằm rải rác trong phòng.

Quần áo, túi, giày, lược, kịch bản, mỹ phẩm, hành lý... chỉ cần là đồ của cô đều bị ném ra ngoài.

Lúc trước cô cho con bé kia đóng giả làm mình vào biệt thự đã cho con bé ấy những đồ vật phiên bản có giới hạn mà cô yêu thích, đồng thời cũng đã dặn con bé ấy cái gì có thể, cái gì không thể đụng vào.

Trong đó có một số đồ dùng mà cô phải dùng rất nhiều tiền mới có thể mua được, không phải là những trường hợp đặc biệt thì chính cô còn không dám lấy ra xài nhưng không ngờ lúc này Cố Dư Sinh lại vút hết xuống mặt đất như đồ bỏ.

Lương Đậu Khấu theo bản năng liền chạy ra vườn, cô vừa định đem những đồ vật đất tiền nhặt lên trước nhưng bỗng nhiên trên đầu lại có một đồng đồ ngỗng ngang rơi xuống lại tạo nên những tiếng âm âm liên tiếp, cô bị mấy bộ quần áo nặng nề đập lên đầu Lương Đậu Khấu.

Nhưng bộ quần áo kia đều là do thiết kế riêng kì công sản xuất, trên mặt vải được đính những vật liệu vừa nặng vừa bén, rơi đè lên người cô khiến cô rất đau.

Cô trốn đi theo bản năng, không ngờ lại đập lên một chiếc hộp phía sau, làm cả người và vật ngã trên mặt đất, cứ như vậy khiến những chất liệu trên quần áo và đất đá trong vườn làm cho tay chân cô bị trầy.

Lương Đậu Khấu đau đến nổi suýt nữa hô lên, cô còn chưa đứng dậy được thì từ trên lầu lại có một loạt những đồ vật bị ném xuống.

Lương Đậu Khấu theo bản năng giơ tay bảo vệ đầu, có túi rơi xẹt qua tai của cô, rớt vào gầm xe.

Những tiếng vang này từ từ biến mất, ngay sau đó Lương Đậu Khấu có thể nghe thấy tiếng bước chân của Cố Dư Sinh đang đi xuống, sau đó, người đó cũng dừng ở trước cửa, mở tủ giày ra, ném đôi giày mà thường ngày cô vẫn hay đi ra ngoài.

Ném những đôi giày nữ trong tủ giày hết ra ngoài, lúc Cố Dư Sinh ngồi dậy lại nhìn thấy bên cạnh chân hần còn có một đôi giày cao gót, chắc là đôi hôm nay mà cô đã mang, hần hoàn toàn không có chút do dự nào giơ chân lên đá đôi giày kia ra ngoài cửa, sau đó lấy chìa khóa xe và túi cô để trên kệ cũng quăng ra ngoài cửa, lúc này mới ngồi chồm hổm trước mặt Lương Đậu Khấu đang vật vã trên mặt đất, ngữ khí lạnh nhạt mở miệng: “Tôi hỏi cô, cô không nói, vậy thì cắt đi cho tôi!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 423: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (3)

Nói xong, Cố Dư Sinh trầm mặc, đưa tay muốn đóng cửa.

Đầu ngón tay hắn vừa mới đụng đến cửa đã không dùng sức nữa, hắn chợt nhớ những lời mình nói hình như không thích hợp cho lắm, thu lại cánh tay, sắc mặt lãnh đạm liếc nhìn Lương Đậu Khẩu trong vườn, lại bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, mặc kệ cô có trả lời câu hỏi của tôi hay không, tôi cũng sẽ bắt cô cút!”

Một giây sau, Cố Dư Sinh mở cửa, dùng sức, cửa nhà ở trước mặt Lương Đậu Khẩu đóng sầm lại, phát ra những âm thanh đinh tai nhức óc thật lớn.

.....

Trong vườn lập tức trở nên yên tĩnh lại.

Lương Đậu Khẩu ngồi chồm hồm trên mặt đất, đại ra, yên lặng một lúc cô mới hiểu ra những lời của Cố Dư Sinh là có ý gì.

Ý của hắn rất rõ ràng, dù cô có thừa nhận mình có tìm người đóng thế hay không, hay cô có trả lời những điều mà hắn hỏi hay không thì hắn cũng sẽ đuổi cô ra khỏi nhà mà thôi!

Thì ra từ lúc hắn mở miệng hỏi câu thứ nhất: “Cô ấy đâu?” hắn cũng đã biết, cô không phải là “Lương Đậu Khẩu” từ trước đến nay ở trong căn nhà này với hắn.

Chu Tịnh nói không sai a, Cố Dư Sinh không phải dễ dàng để người khác qua mắt như vậy, nhưng hắn so với sự tưởng tượng của Chu Tịnh càng tinh ranh đáng sợ hơn rất nhiều, hầu như cô chẳng làm gì cũng có thể bị lộ.

.....

Trong nhà, Cố Dư Sinh đóng sầm cửa, lạnh lùng đi lên lầu.

Hắn còn chưa đi được đến bậc thang thứ nhất, quản gia đứng ở cửa nhà ăn đã ầy ầy lên tiếng: “Thiếu gia, phu nhân cô ấy...”

“Cô ấy không phải là phu nhân, cô ấy là Lương Đậu Khẩu.” Cố Dư Sinh giống như bị kích thích, quay đầu ngử khí vừa nặng nề lại vừa tàn nhẫn sửa lại.

Quản gia bị dọa lui về phía sau một bước, không dám nói chuyện, qua một lát, liền ngược mắt nhìn Cố Dư Sinh đi lên cầu thang, lấy hết dũng khí lại lên tiếng: “Thiếu gia...”

Lúc trước hắn còn để bà gọi cô là phu nhân, hôm nay sao lại trở thành tiểu thư?

Hơn nữa vừa rồi những lời họ nói thật kỳ quái... Cố Dư Sinh luôn miệng hỏi ‘cô ấy’ là ai?

Quản gia không hiểu gì hết nhưng cũng không dám hỏi, sau khi Cố Dư Sinh nghe bà gọi lại dừng bước chân, bà lại nói: “... điện thoại của tiểu thư vẫn còn ở trong phòng ăn.”

“Ném ra ngoài cho cô ta.” Cố Dư Sinh nói 6 chữ này xong liền cất bước lên lầu.

Quản gia cũng không phải Cố Dư Sinh, nói ném liền ném, bà vẫn là chạy ra ngoài, tự tay đưa đến trước mặt Lương Đậu Khẩu: “Tiểu thư, điện thoại của cô.”

.....

Lương Đậu Khẩu đang chìm trong suy nghĩ của bản thân, nghe quản gia nói, cô lại chuyển con người phục hồi lại tinh thần nhìn bà.

Cô liếc mắt một cái nhìn điện thoại di động trong tay quản gia, không nhận, mà trong đầu chỉ để ý đến hai chữ ‘tiểu thư’ mà bà vừa gọi.

Lúc này bà còn gọi cô là phu nhân mà, sao quay người lại lại trở thành tiểu thư?

Đây là cách hằn gián tiếp nói cho cô biết danh xưng ‘phu nhân’ kia chỉ có thể dùng để gọi con bé đóng thế kia thôi sao?

Cô mới là vợ của Cố Dư Sinh!! Dựa vào cái gì mà con bé đóng giả kia lại được gọi là phu nhân chứ?

Lương Đậu Khấu đứng lên, cô không để ý tới quản gia, liền vọt vào cửa nhà, hướng về Cố Dư Sinh đang đi lên lầu mà chất vấn: “Cố Dư Sinh, anh dựa vào cái gì mà đuổi tôi đi?”

“Anh đừng quên ban đầu anh đã đồng ý với ông để tôi sống ở đây!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 424: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (4)

Anh cũng đừng quên chúng ta đã đến cục dân chính đăng kí kết hôn, tôi là vợ của Cố Dư Sinh, lẽ ra tôi phải được ở đây, dựa vào cái gì mà anh lại đuổi tôi đi?”

Dựa vào cái gì đuổi cô ta đi? Chỉ vì cô ta không phải là Tiểu Phiền Toái.

Cố Dư Sinh dừng bước chân, đưa lưng về phía cô hai giây, nhưng không có ý định và biểu hiện nào là sẽ trả lời câu hỏi của cô ta, mà chỉ xoay người nhàn nhã cất bước xuống lầu, đi về phía cửa.

“Tôi sẽ không đi! Tôi là vợ của anh! Tôi phải ở trong căn nhà này!”
Lương Đậu Khấu lại kiên quyết nói với Cố Dư Sinh.

Mặt Cố Dư Sinh lạnh băng, hần làm như Lương Đậu Khấu không tồn tại vậy, nói với quản gia còn đang đứng sững sờ ngoài vườn: “Vào nhà!”

Quản gia hoàn hồn lập tức chạy tới, trước khi bà vào nhà, nhìn thấy trong tay mình vẫn còn cầm điện thoại của Lương Đậu Khấu, lại dừng một chút, ném điện thoại về phía người Lương Đậu Khấu, liền lách qua người Cố Dư Sinh mà chạy vào phòng như một làn khói.

Cố Dư Sinh đứng trước cửa lúc này mới quay người đi đến chỗ bấm mật khẩu vào cửa bấm mấy cái, thay đổi mật khẩu, sau đó không hề liếc nhìn Lương Đậu Khấu mà đi vào nhà đóng cửa lại.

Cô nói cô không đi nhưng hần lại thay đổi mật khẩu nhà trước mặt cô, đây không phải là đang đuổi cô ra khỏi cửa sao?

Lòng ngực Lương Đậu Khấu trở nên chập chùng, cô đưa tay ra chặn cửa, ngăn không cho Cố Dư Sinh đóng cửa.

Cố Dư Sinh nhú mi một hồi, tay dùng lực.

Sao cô có thể địch lại với sức của hắn, nhìn thấy cửa dần được đóng lại, sắp khép kín, Lương Đậu Khấu cấp bách đến nỗi lớn tiếng hét lên: “Cố Dư Sinh, chẳng lẽ anh không muốn biết người phụ nữ kia là ai? Nếu anh đuổi tôi đi, anh cũng không thể nào biết được cô ấy là ai!”

Sức đóng cửa của hắn chậm lại: “Nói vậy cô sẽ nói cho tôi biết cô ấy là ai sao?”

“Sẽ không, không phải sao?” Cố Dư Sinh kéo khóe môi, cho Lương Đậu Khấu một nụ cười châm chọc, giống như uy hiếp của cô ta rất buồn cười, một giây sau, ngữ khí của hắn lại trở nên hơi lạnh, có chút tuyệt tình: “Huống hồ, cô có nói cho tôi biết cô ấy là ai, tôi cũng sẽ không để cô ở lại.”

“Nếu như cô thật sự muốn nói cho tôi biết thì có thể nhắn tin cho tôi nhưng nếu không muốn thì biến đi cho khuất mắt tôi, đừng ép tôi phải động thủ!”

Nói xong, Cố Dư Sinh liền dùng sức đóng cửa.

Lương Đậu Khấu lần thứ hai chặn cửa: “Cố Dư Sinh, tôi cho anh biết, nếu anh đóng cánh cửa này lại, cả đời này anh cũng đừng mong cô thể biết cô ấy là ai từ tôi.”

Tốt thôi, nhưng nếu cô làm gì đụng đến cô ấy thì đừng trách hắn xử đẹp cô!

Khó chịu hơn, mọi người cùng nhau khó chịu!

“Coi như là một ngày nào đó anh tìm thấy cô ấy thì anh cũng đừng mong có thể sống bên cạnh cô ấy.”

“Bởi vì tôi sẽ không ly hôn với anh, có bản lĩnh thì anh cứ để cô ấy làm Tiểu Tam cả đời không bao giờ có thể bước ra ngoài ánh sáng đi! Đương nhiên nếu anh ngoại tình với cô ấy tôi cũng sẽ để tất cả mọi người đều biết

bộ mặt thật của anh, để người người đều chế nhạo anh!”

Tiểu Tam cả đời không thấy được ánh sáng? Cố Dư Sinh thật sự không đóng cửa, ngược lại còn mở rộng cửa ra hơn một chút.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 425: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (5)

Lương Đậu Khẩu còn cho là uy hiếp không ly hôn của mình có tác dụng, nhìn Cố Dư Sinh, vừa mới chuẩn bị đàm phán thì Cố Dư Sinh liền cười khẽ một tiếng, đầy trào phúng châm chọc hỏi: “Lương Đậu Khẩu, cô thật sự tin là tôi đã đăng ký kết hôn với cô sao?”

Lương Đậu Khẩu bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn vào mắt Cố Dư Sinh, bất an hỏi: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Cố Dư Sinh nhìn ra sự sợ hãi của cô, nhưng hần hoàn toàn không thương hoa tiếc ngọc, lẳng lặng nhìn vào đôi mắt của cô, vẻ mặt không hề có một gợn sóng, thẳng thắn mà dứt khoát trả lời: “Chính là ý đó, từ đầu đến cuối tôi, Cố Dư Sinh và cô, Lương Đậu Khẩu chưa hề đăng ký kết hôn.”

Ánh đèn màu vàng ấm áp trước cửa nhà chiếu xuống người hần, khiến hần giống như đang phát ra ánh hào quang tinh xảo hoàn mỹ.

Mỗi lần hần nói chuyện, lông mi thật dài khẽ chớp, tỏa ra một vẻ đẹp trên người, nhưng những lời từ trong miệng của hần thật là lạnh lẽo vô tình.

“Hoặc là nói cách khác, ngay từ đầu tôi hoàn toàn không muốn kết hôn với cô, chính là tôi ghét cô suốt ngày đi tìm ông hạch sách tôi này nọ, cảm thấy rất phiền, thậm chí vì được yên thân, tôi có thể làm tất cả mọi việc, kể cả làm giả hôn thú, cô hiểu không?”

“Vì vậy cô yên tâm, nếu như thật sự có một ngày tôi tìm được cô ấy, tôi nhất định sẽ cưới cô ấy về làm người vợ hợp pháp của mình, không để cô ấy làm một tiểu tam đâu!”

Lương Đậu Khẩu ngơ ngẩn người mở to mắt nhìn Cố Dư Sinh, qua một lúc thật lâu cô mới lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Anh gạt tôi.”

Nói xong, cô liền túm lấy tay Cố Dư Sinh, tâm tình bất ổn vội vàng mở miệng: “Anh gạt tôi thôi có đúng không? Chúng ta kết hôn rồi, tôi chính là Cố phu nhân, là vợ hợp pháp của Cố Dư Sinh!”

Cô vừa nói những lời này, mắt vừa đong đầy nước.

“Tôi lừa cô làm gì?” Cố Dư Sinh không cười nữa kéo cánh tay mình về, không khách khí phủi phủi tay đã bị Lương Đậu Khẩu nắm, sau đó mở mắt liếc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô, lại nói: “Lừa gạt cũng cần tình cảm, tôi đối với cô một chút tình cảm cũng không có, tôi cần gì phải gạt cô, nếu thật sự không tin lời tôi nói ngày mai cô có thể cầm hôn thú đến cục dân chính hỏi xem tờ giấy vụn đó là đồ thật hay đồ giả, không phải liền biết sao?”

Lúc Cố Dư Sinh đồng ý kết hôn với cô, Lương Đậu Khẩu cũng không phải là không nghi ngờ.

Nhưng cô thật sự vui vì cuối cùng hắn cũng đồng ý cho cô vào nhà hắn ở, cô cũng không nghĩ gì nhiều.

Lúc này hắn nói cho cô biết hôn thú là giả, cô cũng biết rõ những lời hắn nói là sự thật nhưng từ thiên đường lại rơi xuống địa ngục, cô không thể nào chấp nhận được, chênh lệch quá lớn như vậy, cô không muốn chấp nhận!

Cô kinh ngạc nhìn hắn, lắc lắc đầu, lẩm bẩm: “Tôi không tin, tôi không tin, chắc chắn là anh gạt tôi, tôi là vợ của anh, tôi là vợ của anh!!”

Nước mắt của cô cứ như một chuỗi trân châu bị đứt mà rơi xuống, một giọt lại một giọt, những lời nói trong miệng lại càng kích động: “Tôi chính là vợ của anh, anh ghét tôi vì tôi tìm người đóng thế mình nên anh mới giận mà nói như vậy thôi, anh gạt tôi... Tôi chính là vợ của anh, chúng ta đã kết hôn, kết hôn rồi...”

Đôi mắt với những giọt nước mắt và kích động của Lương Đậu Khẩu, Cố Dư Sinh chẳng có một chút mềm lòng, thậm chí chẳng buồn trả lời, liền

giơ tay đóng cửa đi vào nhà.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 426: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (6)

Những năm gần đây cũng không ít lần Lương Đậu Khấu nhìn thấy Cố Dư Sinh lạnh nhạt và lãng quên cô.

Nhưng sự hờ hững lần này của hắn làm cho cô hốt hoảng đến tột độ.

Qua nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn theo sát bước chân của hắn, tuy rằng chưa bao giờ có được hắn nhưng cô cũng chưa bao giờ muốn bỏ cuộc.

Nhưng lúc này đáy lòng hắn đã có người con gái khác, cô luôn cảm thấy cánh cửa này đóng lại đã đóng luôn cánh cổng để cô có thể bước vào thế giới của hắn rồi.

Sợ sệt, kinh hoảng, làm cho cô lần thứ ba liều mạng bắt lấy vạt áo Cố Dư Sinh: “Dư Sinh, anh phải tin tưởng em, em tìm người đóng thế là vì bất đắc dĩ, em chỉ vì muốn ở bên cạnh anh, Dư Sinh, ban đầu vì em bị bệnh nên mới phải...”

Có thể nào cũng không liên quan đến hắn.

Hắn không muốn nghe, không có hứng thú.

Hắn từng trân trọng ba chữ Lương Đậu Khấu này, từng lưu tâm, nhưng là vì hắn cho rằng ba chữ này là tên của Tiểu Phiền Toái.

Hiện nay hắn biết Tiểu Phiền Toái không phải Lương Đậu Khấu, Lương Đậu Khấu kia cố tình cũng được, vô tình cũng chả sao, không liên quan gì đến hắn.

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy những lời giải thích của Lương Đậu Khấu, dùng sức kéo vạt áo bị cô nắm lấy.

Lương Đậu Khấu liều mạng nắm, giống như nắm như vậy có thể giữ được hần vậy, vạt áo của hần lại bị hần từ từ kéo ra, vạt khỏi bàn tay cô, cô rất sợ, lại quên cả khóc, bỏ qua cả tôn nghiêm, thấp kém cầu xin Cố Dư Sinh: “Dư Sinh, em van anh, em van anh đừng đuổi em đi, cầu xin anh...”

Nhưng mà Cố Dư Sinh cũng không bao giờ bị cô làm cho mềm lòng, tàn nhẫn rút vạt áo ra khỏi tay cô xong, không do dự liền đóng sầm cửa lại.

“Em cầu xin anh, Cố Dư Sinh, van xin anh...” Lương Đậu Khấu vừa khóc vừa đập cửa.

Nhưng mà cô có đập đến đỏ tay cũng không có ai mở cửa, cô bắt đầu căm tức, nắm tay đâm vào cửa, phát ra âm thanh “Tùng tùng tùng” cô lại hét lên: “Cố Dư Sinh, anh mở cửa! mở cửa ra!”

“Cố Dư Sinh, anh đừng quên là ông nội tôi đã cứu ông nội của anh một mạng!!”

“Anh mở cửa cho tôi!”

Lương Đậu Khấu giơ chân lên, bắt đầu dùng sức đập cửa: “Anh là đồ vong ân phụ nghĩa! Anh có lỗi với tôi! Anh có lỗi với Lương gia!”

“Tôi muốn đi tìm ông của anh! Tôi sẽ tìm ông của anh! Tôi sẽ không để yên cho anh, tôi khó chịu anh cũng đừng hòng được sống yên thân!”

Nói xong, Lương Đậu Khấu liền đem điện thoại cầm trong tay tàn nhẫn mà đập lên cửa, sau đó hình như cô ta không còn sức nữa, từ từ ngồi xồm trên mặt đất, vừa tiếp tục đập cửa vừa nhỏ giọng: ‘Cố Dư Sinh, em sai rồi, em không phải cố ý, em không nên tìm người đóng thế, em van anh, anh nói cho em biết là anh đang gạt em đúng không? Nói cho em biết em là vợ của anh, Cố Dư Sinh... mở cửa, mở cửa, Cố Dư Sinh...’

Lương Đậu Khấu hoàn toàn không để ý đến hình tượng, tiếp tục ăn vạ khóc rống lên.

Cô khóc đến nổi viêm họng, khóc đến không còn chút sức lực nào, lúc đó tiếng khóc mới dần dần biến mất, dần dần biến thành tiếng nức nở.

Cửa trước mặt cô vẫn chưa hề mở.

Lương Đậu Khẩu không từ bỏ ý định, lại đập cửa mấy lần, mắt sưng đỏ, sờ tìm điện thoại trên mặt đất, tìm số điện thoại của Chu Tịnh gọi cho cô ta.

Điện thoại được bắt máy, bên trong vừa truyền đến tiếng của Chu Tịnh, Lương Đậu Khẩu liền khóc lên: “Chu Tịnh, xong rồi, xong hết rồi!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 427: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (7)

“Cái gì xong?” Chu Tịnh bên đầu dây kia lo lắng hỏi.

Lương Đậu Khấu một chữ cũng không nói nổi nữa, chỉ nhỏ giọng khóc nói lại nói chữ “Xong” này

“Tiểu Khấu, cậu tỉnh táo lại một chút đi.” Bởi vì sốt ruột, âm lượng của Chu Tịnh lại lớn hơn.

Lương Đậu Khấu bị rống thì ngậm miệng lại, yên lặng được mấy giây, cô mới nói tiếp: “Cậu đến đón tớ đi, tớ ở biệt thự của Cố Dư Sinh.”

Biệt thự của Cố Dư Sinh... Chu Tịnh nghe vài chữ như thế, đáy lòng liền trở nên hồi hộp, một loại cảm giác cực kỳ không tốt dâng lên trong lòng, cảm điện thoại trầm mặc một hồi, Chu Tịnh mới lên tiếng hỏi: “Cậu chạm mặt Cố Dư Sinh rồi hả?”

“Ừ.” Lương Đậu Khấu trả lời.

“Hắn biết chuyện đóng thế rồi hả?”

“Ừ.” Lương Đậu Khấu vừa khóc, cô không đợi được Chu Tịnh hỏi liền nói: “Cậu đừng hỏi nữa có được không? Bây giờ cậu đến đây đón tớ đi, được không?”

Lương Đậu Khấu cảm điện thoại ngời trên mặt đất lạnh lẽo, bò dậy, đi tới chỗ những đồ vật bị Cố Dư Sinh ném đi.

Cô cũng không thu dọn, mặc kệ những đồ đó có còn nguyên vẹn hay đã rách bẽ, chỉ ảo não nhặt lên rồi nhét vào cốp xe.

ChuTĩnh còn chưa tới, Lương Đậu Khấu đã đứng ngốc ở trong vườn được một lúc, đi tới trước cửa xe, mở cửa xe, vừa mới chuẩn bị ngồi vào xe, cửa nhà vốn được đóng chặt lại bị mở ra.

Cô đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Cố Dư Sinh từ trong nhà đi ra.

Lương Đậu Khấu dừng lại cử động bình tĩnh nhìn Cố Dư Sinh.

Theo từng bước chân hắn đi về phía cô, nhịp tim của cô lại càng tăng nhanh.

Hắn luôn luôn sợ ông của hắn, vì vậy nên nhìn thấy cô đi thì cho rằng cô đến tìm ông của hắn nên mới ra giữ cô lại sao?

Sự tuyệt vọng của Lương Đậu Khấu dần tiêu tan, bắt đầu có vài tia, vài tia hy vọng nhỏ nhoi chiếu ra.

Cố Dư Sinh đi đến trước mặt cô lại không dừng lại mà đi đến cốp xe sau của cô.

Hắn muốn làm gì?

Nghi hoặc trong đầu Lương Đậu Khấu còn chưa kết thúc, hắn đã đứng yên vị ở cốp sau, mở cốp, lấy chiếc hộp Chanel bên trong ra.

Con mắt Lương Đậu Khấu lập tức sáng lên, hắn thật sự muốn giữ cô lại.

Thì ra cô đoán không sai, Cố Dư Sinh đúng là muốn giữ cô lại. . .

Sau đó cô lại thấy hắn lấy hộp thứ hai, hộp thứ ba, thứ tư...

Mắt cô ngập nước nhưng vẫn cong lên khoe môi, âm điệu mềm mại dịu dàng oan ức gọi: “Dư Sinh.”

Cố Dư Sinh làm như không nghe thấy, ngoảnh mặt làm ngơ.

Hắn tìm kiếm trong cốp một lúc xong, mới lui về một bước, đóng cốp

lại, ôm những hộp quà kia vào nhà.

Khi hấn đi qua người cô, cô lại mở miệng gọi: “Dư Sinh...”

Cố Dư Sinh bước chậm lại, tầm mắt lại nhìn vào chiếc túi cô đang đeo bên người.

Đó là quà hấn tặng Tiểu Phiền Toái, chính là chiếc túi trong chiếc hộp trống rỗng mà hấn nhìn thấy trong phòng thay quần áo.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 428: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (8)

Sở dĩ hắn đi ra là vì hắn đột nhiên nhớ tới lúc nãy hình như hắn ném đồ của cô ra ngoài đã vô tình ném luôn những thứ mà hắn đã mua tặng Tiểu Phiền Toái!

Nhìn những món quà kia, là hắn mua cho Tiểu Phiền Toái, sao có thể để cho cô ta mang đi?

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm chiếc túi kia suy tư trong chốc lát, sắc mặt chưa nhìn qua Lương Đậu Khẩu đã bung những hộp quà kia đặt xuống trước cửa, sau đó quay người trở lại trước mặt Lương Đậu Khẩu.

“Dư...” Lương Đậu Khẩu lần thứ ba gọi Cố Dư Sinh, chỉ là chữ “Sinh” còn chưa phát âm được thì hắn đã đưa tay ra, giật túi ở trên vai cô ra, sau đó đổ tất cả những thứ bên trong ra ghế phụ lái.

Lương Đậu Khẩu bị những hành động của Cố Dư Sinh làm cho mơ hồ nhúu mày lại, nghi hoặc hỏi: “Dư Sinh, anh làm gì vậy?”

Cố Dư Sinh ngoảnh mặt làm ngơ, lật túi trong tay hai lần, xác định trong đó không còn gì nữa mới quay người muốn đi.

Hắn đi ra lấy vài thứ chẳng lẽ không phải vì muốn giữ cô lại? Sao lần này lại lấy chỉ một cái túi rồi quay đi chứ?

Lương Đậu Khẩu nhúu mi càng ác hơn, cô xuống xe đuổi theo Cố Dư Sinh hai bước.

Người đàn ông nhận ra được cô chạy theo sau hắn, liền dừng bước.

Lương Đậu Khẩu cũng vội vã dừng lại.

Hắn đưa lưng về phía cô, cô cũng không nhìn thấy rõ vẻ mặt của hắn, thế nhưng hắn lại quan sát tất cả những thứ ở trước mắt.

Một chiếc túi thì có gì đáng xem chứ?

Trong lòng Lương Đậu Khẩu lại nổi một ngụm nước bọt, giật giật môi, vừa mới chuẩn bị lên tiếng, hỏi xem có phải hắn đồng ý cho cô ở lại không, người đàn ông quay lưng về phía cô bỗng nhiên lại xoay người, ném túi về phía cô, bỗng dừng lên tiếng: “Túi này chỉ có 123,000 đồng...”

Hắn nói giá của cái túi này cho cô biết làm gì?

Lương Đậu Khẩu chậm chạp “A” một tiếng, lại nghi hoặc “Hả?” một tiếng.

Cố Dư Sinh đưa tay ra, mở miệng quả quyết hỏi: “Lương tiểu thư, xin hỏi cô chuyển khoản hay thanh toán bằng cách nào?”

“A?” Lương Đậu Khẩu cực kỳ bối rối, cô mở to đôi mắt khóc đến sưng đỏ, nháy mắt nhìn Cố Dư Sinh, không hiểu ý của hắn.

Cố Dư Sinh đợi một lúc, thấy cô ta vẫn không có ý định trả tiền, lại lên tiếng: “Chiếc túi này giá 123,000 đồng, trả tiền đi.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại mở miệng nói: “Đó là quà tôi mua cho cô ấy, cô lại dùng qua rồi bây giờ không thể đưa tặng cô ấy nữa, tôi là tặng cho cô ấy, một phen tiền tôi cũng không muốn tốn cho cô, vì vậy phiền cô trả tiền lại cho tôi!”

Lương Đậu Khẩu định thần, tầm mắt lại chậm chậm nhìn vào những chiếc hộp trước cửa.

Lúc này cô mới hiểu thì ra những chiếc hộp kia đều là quà hắn mua cho cô, không, nói đúng hơn... không phải cô mà là con bé đóng thế kia.

Thì ra hắn đi ra không phải vì cô đã uy hiếp được hắn mà giữ cô lại, hắn

vì muốn đòi lại những món quà kia nên mới quay ra đây!

Mà vì bây giờ cô đã dùng cái túi này rồi nên hẳn không lấy lại nữa...
nhưng cũng không muốn đưa không cho cô xài miễn phí.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 429: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (9)

Giống như trên đầu Lương Đậu Khẩu có một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu của cô rót xuống, làm cho cô phát lạnh từ đầu đến chân.

Cô cảm thấy mình lúng ta lúng túng, sắc mặt lại trở nên lạnh ngắt.

Đáy mắt của cô lại bắt đầu chua xót, có giọt lệ muốn rơi xuống, cô hít sâu một hơi, cố gắng không để cho nó rơi xuống, nhanh chóng quay người tìm kiếm điện thoại bên ghế người lái một lúc lâu, run rẩy hỏi: “Số tài khoản của anh là bao nhiêu?”

Cố Dư Sinh vỗ vỗ túi, nhớ đến bóp tiền trong phòng ngủ, hắn vừa mới chuẩn bị nói “Chờ.” Sau đó liền nhớ đến lúc trước hắn có đưa cho Tiểu Phiền Toái một tấm thẻ ngân hàng.

Tấm thẻ kia Tiểu Phiền Toái chưa bao giờ dùng qua, hiện nay cô đi rồi, có thể thẻ này bây giờ thẻ đang ở trong tay Lương Đậu Khẩu.

Cố Dư Sinh nuốt chữ “Chờ” đó lại, đổi giọng nói: “Chắc là ở trong tay cô rồi thì phải, đưa thẻ đó lại cho tôi, cũng chuyển tiền vào số tài khoản trên thẻ này đi.”

Đầu ngón tay cầm điện thoại của Lương Đậu Khẩu run lên, cô không lên tiếng khom người tìm kiếm trong bóp tiền, sau khi mở ra vì trong lòng gợn sóng cô phải dùng hết toàn bộ sức lực còn lại mới có thể rút thẻ ra, sau đó mở internet banking trong điện thoại bấm màn hình một lúc lâu mới chuyển khoản xong, trước mắt cô cũng đã có một màn nước.

Cô cắn môi, không nhìn Cố Dư Sinh liền đưa thẻ ngân hàng về phía hắn, nghẹn ngào nói: “Xong rồi.”

Cố Dư Sinh duỗi hai ngón tay kẹp thẻ ngân hàng, liền không nói gì quay người đi về phía cửa nhà.

Lương Đậu Khẩu khóc lâu như vậy, bây giờ lại rơi nước mắt.

Cô dùng sức cầm điện thoại di động, đứng bên cạnh xe máy giây, trong lòng đầy phẫn hận.

Cô quay video như vậy, cho dù hấn có oán hận và ghét bỏ cô nhưng cô cũng không hối hận, bất quá cô cũng chỉ muốn địa vị Cố phu nhân mà thôi.

Bây giờ hấn nói cho cô biết thân phận địa vị mà cô cho rằng bản thân đã nắm chắc trong tay kia thật ra chỉ là hư không hảo huyền.

Cô trăm phương ngàn kế làm nhiều chuyện như vậy, tất cả đều biến thành một câu chuyện cười cho hấn.

Cô không chỉ mất đi thân phận Cố phu nhân, cô còn bị hấn đuổi ra khỏi nhà, đòi lại quà, cái gì cũng mất!

Cô và con bé đóng thế kia có khuôn mặt giống nhau như vậy, tại sao con bé kia có thể có được toàn bộ quan tâm yêu thương chú ý của hấn trong khi cô lại bị ghét bỏ như vậy?

Nghĩ tới đây, Lương Đậu Khẩu đột nhiên xoay người, không phục lóe ra một ánh mắt độc ác nhìn Cố Dư Sinh: “Cố Dư Sinh!”

“Anh có biết vì sao cô ta lại rời đi không?”

“Đó là vì cô ta cần một số tiền, căn bản cô ta không hề yêu anh, từ đầu đến cuối cô ta cũng chỉ muốn tiền mà thôi!”

“Cô ta chịu ngủ cùng anh để đổi lấy tiền, một ngày nào đó cô ta cũng có thể vì tiền mà ngủ với người đàn ông khác mà thôi!”

“Người phụ nữ mà anh thích, cũng chỉ là một người ham tiền mà chuyện vô liêm sỉ gì cũng có thể làm được thôi! Anh có biết không?”

“Vậy thì đã sao?” Cố Dư Sinh vẫn luôn đưa lưng về phía cô bỗng nhiên dừng bước, hần mở miệng, ngữ khí chậm rãi.

Lương Đậu Khẩu bị sự bình tĩnh của hần làm cho sửng sờ không biết phản ứng như thế nào, lại lên tiếng: “Cô ấy vì tiền mà có thể làm gái...”

“Vậy thì như thế nào?” Cố Dư Sinh không đợi Lương Đậu Khẩu nói hết lời, liền lên tiếng cắt đứt lời nói của cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 430: Làm Ôn Trả Tiền Lại Cho Tôi (10)

Hắn từ từ xoay người, nhìn Lương Đậu Khẩu trong tầm mắt, có chút trào phúng hỏi: ‘Coi như cô ấy là một cô bé giống như trong lời của cô nói thì sao?’

“Tôi thích cô ấy, cũng không phải thích cô, không phải sao?”

“Tôi thừa nhận cô ấy là Cố phu nhân, lại không chịu thừa nhận cô, không phải sao?”

“Vì vậy cô cũng không thể sánh nổi cô ấy, cô ấy là gái, vậy cô nhìn lại bản thân mình xem cô là cái gì?”

Vừa nãy Lương Đậu Khẩu còn đang sôi sục căm phẫn giờ phút này, nghe được câu nói này, sắc mặt trắng xanh lại há miệng, cô muốn trả lời lại, nhưng cô cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Cố Dư Sinh lãnh đạm xoay người, ôm lấy những hộp quà trên bục kia, đi vào nhà.

Cửa nhà lại lần nữa đóng sầm lại trước mắt Lương Đậu Khẩu, lúc này cô mới thở hắt hắt hồi phục lại tinh thần, sau đó cắn răng cắn lợi tàn nhẫn giẫm chân mấy lần, mới tức giận lên xe, tàn nhẫn đạp ga, chuyển vô lăng ra khỏi biệt thự của Cố Dư Sinh.

Bởi vì tâm trạng quá bất ổn, Lương Đậu Khẩu đi ra khỏi biệt thự của Cố Dư Sinh liền không để ý đụng vào hàng rào chắn.

Xe buộc phải dừng lại, cả người cô bị giật về phía trước theo quán tính, đập trán vào vô lăng, làm cho viền mắt cô lại hồng, sau đó liền gục mặt lên tay lái khóc ô ô.

.....

Cố Dư Sinh đem những món quà hấn vừa mới bung lên để vào ô vuông thứ hai trong phòng thay đồ, bày ra như lúc đầu.

Hấn nhìn những món quà kia, bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, giống như tất cả những chuyện vừa mới xảy ra chỉ là một giấc mộng, tất cả đều là do hấn tưởng tượng ra, chỉ cần hấn tỉnh lại, Tiểu Phiền Toái sẽ xuất hiện bên cạnh hấn.

Nhưng những thứ này là chính tay hấn ném ra ngoài.

Vì vậy... đó không phải là mộng...

Ánh mắt của Cố Dư Sinh lập tức trở nên âm đạm.

Hấn còn chưa khỏe lại, ngày đó xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho đến giờ hấn đã dùng hết tinh thần, sức lực và thể lực, lúc này hấn mới cảm giác được, hình như bản thân mình lại phát sốt.

Hấn biết hấn nên gọi bác sĩ đến khám, nên nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng hấn vẫn không kiềm lòng được lê thân thể mệt mỏi nhẹ nhàng đi về phía ban công, bình tĩnh nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, ngó ra, thất thần.

Hấn vừa rồi choáng váng, không muốn tin rằng cô thật sự đã rời đi, dĩ nhiên lại nghĩ đến lý do buồn cười ngu xuẩn như vậy, cho rằng tất cả chỉ là một giấc mơ.

Mặc kệ hấn sợ phải đối mặt với sự thật này bao nhiêu, nhiều lúc không muốn đối mặt, nhưng khi đối mặt, hấn thật sự không thể không chấp nhận một sự thật: Tiểu Phiền Toái đi rồi, rời khỏi hấn, không đóng giả Lương Đậu Khẩu nữa, không về lại bên cạnh hấn nữa...

Từ nay về sau, hấn cũng không thể nhìn thấy bộ dạng khiếp sợ của cô khi hấn tức giận, cũng không thể nhìn thấy đôi mày cong cong khi cô mỉm cười, càng không thể nhìn thấy cô tự do tự tại nhảy nhót nhót, lúc hấn

gọi cô là Bảo Bảo nữa rồi...

Không! Sao có lại dám rời khỏi hắn? Hắn nhất định phải tìm được cô!

Cố Dư Sinh nghĩ vậy, liền quay đầu đi về phía phòng ngủ, cầm điện thoại di động bắt đầu gọi điện thoại điên cuồng.

.....

ChuTĩnh vừa mới lái xe chuẩn bị quẹo vào biệt thự của Cố Dư Sinh liền nhìn thấy xe của Lương Đẩu Khẩu đậu ở ven đường.

Cô vội vàng đạp thắng xe, mở cửa xe chạy tới.

Cửa xe của Lương Đẩu Khẩu không khóa, Chu Tĩnh liền có thể mở ra dễ như ăn cháo, ngồi lên ghế phụ lái.

Trong xe dù có nhiều hơn một người nhưng Lương Đẩu Khẩu cũng không biết, chỉ gục trên tay lái run vai khóc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 431: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (1)

Chu Tịnh gọi Tiểu Khẩu hai tiếng cũng không thấy cô có dấu hiệu sẽ trả lời mình chỉ ngồi yên không nhúc nhích, Chu Tịnh vẫn đợi cho đến khi tiếng khóc nhỏ dần, Chu Tịnh mới giật hai tờ khăn giấy, nhẹ nhàng đựng một vài của Lương Đậu Khẩu: “Được rồi, đừng khóc nữa.”

Lương Đậu Khẩu gục lên tay lái, giọng nghẹn ngào, không đáp lại.

Qua một phút, Chu Tịnh lại đựng vào vai của cô, nhìn cô vẫn không có dấu hiệu muốn ngẩng đầu lên, khẽ thở dài một hơi, liền giữ bờ vai của cô, kéo cô ngồi dậy khỏi bánh lái, cầm khăn ăn giấy nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô: “Được rồi, đừng khóc nữa, khóc cũng không thể giải quyết được vấn đề gì.”

Lương Đậu Khẩu muốn nói nhưng vì khóc quá lâu cũng không thể nói được gì, cuối cùng chỉ nhận khăn giấy từ trong tay Chu Tịnh lau lung tung lên mặt.

Chu Tịnh lấy chai nước trong xe, đưa cho Lương Đậu Khẩu.

Lương Đậu Khẩu mở nắp chai, uống hai ngụm mới khàn khàn nói được hai tiếng: “Cảm ơn.”

Chu Tịnh không nói gì, chỉ ngồi một bên yên lặng nhìn cô.

Nhiều năm hợp tác như vậy, hành động này của Chu Tịnh cũng đủ để Lương Đậu Khẩu hiểu cô ấy vẫn đang chờ mình kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra tới nay, cô tiếp tục uống hơn nửa chai nước, ngồi nghỉ một hồi mới kể lại toàn bộ đoạn hội thoại của cô và Cố Dư Sinh từ đầu đến cuối cho Chu Tịnh nghe, nói xong câu cuối cùng, Lương Đậu Khẩu trở nên hơi bất lực: “Chu Tịnh, cậu nói xem bây giờ chúng ta phải làm gì? Cố Dư Sinh hoàn toàn

chưa đăng ký kết hôn, hôn thú trong tay tớ là giả...”

Chu Tịnh nhìn chăm chăm bóng đêm ngoài cửa xe, không lên tiếng.

Sự trầm mặc của cô làm Lương Đậu Khẩu phát sợ: “Hắn bây giờ còn đuổi tớ ra ngoài, hắn sẽ tìm con bé giả mạo kia, nếu như hắn thật sự tìm được, chúng ta thật sự sẽ chết chắc.”

“Sẽ không.” Chu Tịnh vẫn bình tĩnh bỗng nhiên dời tầm mắt lên người Lương Đậu Khẩu.

Lương Đậu Khẩu nghe thấy hai chữ này lại sửng sò, Chu Tịnh lại nói: “Cố Dư Sinh sẽ không tìm thấy con bé kia.”

“Bởi vì tớ đã sớm chuẩn bị, ngày con bé kia rời khỏi mình cũng đã xóa hết mọi liên hệ của cậu với con bé kia, dù Cố Dư Sinh có thần thông quảng đại đến mức nào cũng không thể nào tìm ra được dấu vết gì đâu, trừ phi là chính miệng tớ nói ra, bằng không sẽ không có người thứ ba biết cuối cùng con bé nghèo kiệt xác kia là ai.”

“Thì ra cậu đã xử lý tốt từ trước hết rồi.” Lương Đậu Khẩu không phải không biết Chu Tịnh rất thông minh, chỉ là cô không nghĩ đến Chu Tịnh đã xử lý xong tất cả những đầu dây mối nhợ để người khác có thể tìm ra được con bé kia từ cô.

“Đúng, vì vậy, cậu cũng không cần quá lo lắng, con bé nghèo kiệt xác kia đã đi rồi, cô ta nghe được đoạn ghi âm chúng ta nói, sẽ không thể nào trở về tìm Cố Dư Sinh, như vậy Cố Dư Sinh sẽ không tìm được cô ta, bọn họ sẽ không đụng nhau, như vậy Cố Dư Sinh bây giờ so với Cố Dư Sinh trước kia cũng chỉ là một người thôi.” Nói tới đây, Chu Tịnh giơ tay lên an ủi vỗ vai Lương Đậu Khẩu ba lần: “Mà cậu không phải còn có Cố lão gia sao? Chỉ cần lấy lòng ông, cậu còn sợ sẽ không dính với hắn sao?”

Chu Tịnh nói vậy làm Lương Đậu Khẩu yên tâm hơn rất nhiều: “Chu Tịnh, mình biết chỉ cần có cậu, dù có khó khăn đến thế nào cũng có thể giải

quyết mà.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 432: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (2)

“Vì vậy, bây giờ cậu đừng nghĩ nhiều nữa, chỉ cần chuẩn bị tốt tâm lý, lái xe về nhà tớ, tắm một cái cho khỏe, nghỉ ngơi một chút, không được quên ngày mai cậu đã hẹn với Cố lão gia ăn cơm, ngày mốt còn phải đi quay phim.”

“Ừ.” Lương Đậu Khấu cười với Chu Tịnh một cái.

Chu Tịnh chỉ chỉ xe mình đang đậu cách đó không xa: “Vậy mình về xe đây.”

“Được.” Lương Đậu Khấu trả lời.

Lúc Chu Tịnh mở cửa xe, Lương Đậu Khấu lại gọi cô, Chu Tịnh quay đầu, Lương Đậu Khấu thật lòng nói: “Cảm ơn cậu, Chu Tịnh.”

Chu Tịnh ổn định lại mỉm cười: “Được rồi Tiểu Khấu!”

Sau đó cô đóng cửa lại, đi về phía xe của mình.

Sau khi ngồi vào trong xe, Chu Tịnh đợi xe của Lương Đậu Khấu đi cách một khoảng rồi mới từ từ chạy theo phía sau.

Phải... sở dĩ cô và Lương Đậu Khấu còn chưa đi đến đường cùng, cũng không phải không có cách cứu chữa.

Nếu Lương Đậu Khấu thật sự không còn cách cứu chữa thì cô ta sẽ không tốn nhiều công sức cho Lương Đậu Khấu rồi.

.....

Cố Dư Sinh không biết mình đã gọi bao nhiêu cú điện thoại, không có

cái nào có thể giúp hấn tìm ra Tiểu Phiền Toái.

Sao lại có thể có chuyện đó?

Gió thổi qua còn có âm thanh, chim đi qua cũng phải để lại dấu vết, cô là một người sống sờ sờ như vậy đến đóng thế cho Lương Đậu Khẩu, sao một chút manh mối cũng không thể nào tra ra được chứ?

Xem ra bên Lương Đậu Khẩu chắc là đã động tay động chân gì rồi.

Cố Dư Sinh tinh tường cảm giác được mình càng ngày càng sốt cao, cả người không còn chút sức lực nào, nhưng hấn ngồi trên ghế tựa trầm tư một lát, vẫn cầm chìa khóa xe đi xuống lầu.

Hấn phải đi tìm cô.

Mặc dù không biết nên tìm ở đâu nhưng hấn vẫn muốn đi tìm.

Hấn còn rất nhiều lời chưa nói với cô, hấn không thể cứ như vậy trơ mắt nhìn cô biến mất khỏi thế giới của hấn.

Vừa mới đi xuống lầu một ngoài cửa sổ liền có một tia chớp lóe lên, màn đêm đen nhánh bị xé thành hai nửa, sau đó liền có một tiếng sấm rung chuyển trời đất.

Quản gia đã ngủ cũng bị đánh thức, bà mặc áo choàng, từ trong phòng ngủ chạy ra, muốn kiểm tra xem tất cả các cửa sổ đã được đóng chưa nhưng không ngờ lại thấy Cố Dư Sinh đang đổi giày ở cửa, bà xoa xoa đôi mắt có chút lim dim buồn ngủ kinh ngạc gọi: “Thiếu gia?”

Cố Dư Sinh ngẩng đầu nhìn bà một cái, không lên tiếng mà đứng dậy, đi về phía cửa nhà.

Bước tiến của hấn có chút bất ổn, trước khi mở cửa, thân thể lại lao đảo một hồi.

Quản gia lập tức chạy tới, đưa tay đỡ Cố Dư Sinh, sau đó mới phát hiện

mặt hần đỏ ửng, có chút gì đó không đúng, trên trán toàn là mồ hôi, toàn thân nóng rần.

Quản gia cau mày, nhanh chóng giơ tay lên sờ trán của hần, quả nhiên là nóng đến giật mình.

“Thiếu gia cậu sốt cao như vậy còn muốn đi đâu?” Quản gia thu tay về, dúi Cố Dư Sinh muốn dẫn hần đến ghế salon ngồi nghỉ.

Cố Dư Sinh bỏ tay của quản gia ra, không nói một lời kéo cửa ra, không để ý mưa to gió lớn bên ngoài, cũng không mang theo dù, muốn đi ra ngoài.

Quản gia cầm một cái ô để sẵn ở cửa, vội vội vàng vàng chạy theo hần.

Cô vừa mới bước xuống bậc thang, Cố Dư Sinh đã ngồi ở trong xe, khởi động xe xong, đang từ từ quay đầu xe.

“Thiếu gia!” quản gia che dù chạy đến trước cửa xe.

Cố Dư Sinh trong xe hoàn toàn không để ý đến bà, chỉ tăng tốc vọt ra khỏi biệt thự.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 433: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (3)

Khi xe của hắn biến mất, bầu trời lại có một tia chớp lóe lên, sau đó lại là một tiếng sấm long trời lở đất, quần gia sợ đến mức vội vội vàng vàng cầm ô quay lại cửa.

Khép ô lại, quần gia mới phát hiện mình chỉ mới đứng ra ngoài một chút đã ướt đầm quần áo, ống quần đang tí tách nước chảy xuống.

Mưa che khuất cả tầm mắt, ánh đèn cảm ứng trên cửa ra vào giúp quần gia nhìn thấy được ngoài trời mưa trắng đêm.

Mưa lớn như vậy, đêm hôm khuya khoắt, ra ngoài nguy hiểm đến nhường nào, đường đi có thể bất ổn, mà thiếu gia lại chạy xe nhanh như vậy, có thể sẽ xảy ra chuyện gì hay không?

Quần gia càng nghĩ càng lo lắng, cũng không thay quần áo ướt nhẹp đã vội vào nhà gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh.

Điện thoại reo rất lâu cũng không có người bắt máy.

Quần gia cúp máy xong, tiếp tục gọi, không biết cuối cùng bà đã gọi bao nhiêu lần Cố Dư Sinh cũng không bắt máy.

Ngoài cửa sổ lại là một trận sấm chớp đùng đùng, chấn động đến nỗi cửa sổ kêu lách cách, trời mưa càng lớn, cửa sổ trong phòng khách kêu càng dữ dội.

Quần gia sầu lo liếc mắt nhìn cơn mưa ác liệt ngoài cửa sổ, thả điện thoại sau một hồi chuông dài cũng không có ai bắt máy xuống, suy nghĩ một chút, bà lại cầm điện thoại lên, muốn gọi đến nhà cũ, nhưng vừa bấm hai số bà lại ngừng lại.

Cố lão gia tuổi cũng đã lớn, thiếu gia có xảy ra chuyện gì cũng không muốn cho ông biết, chính là hấn sợ ông lo lắng, nên bà biết chỉ cần bà gọi cuộc điện thoại này, Cố lão gia sẽ không yên lòng cả đêm, mà Cố Dư Sinh biết được sẽ lại lên cơn...

Quản gia chần chờ một chút, lại cúp máy, đổi thành gọi cho Lục Bán Thành.

Điện thoại vang lên chưa được hai tiếng Lục Bán Thành đã bắt máy, âm thanh còn ngái ngủ: “Alo?”

“Lục tiên sinh, là tôi, quản gia của Cố thiếu gia, thật ngại quá đã trễ như vậy rồi mà còn làm phiền ngài.”

Không ngờ giờ này bà lại gọi điện thoại đến, Lục Bán Thành ngừng vài giây mới hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Là như vậy, Cố Dư Sinh vừa đi ra ngoài, cậu ấy sốt cao, còn chưa đi thẳng được đã chạy xe trong điều kiện thời tiết thế này, vết thương trên người cậu ấy còn chưa khỏe hẳn, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện gì, gọi điện thoại cậu ấy cũng không bắt máy, tôi cũng không dám gọi cho Cố lão gia, sợ ông ấy lo lắng...”

Quản gia nói tới đây, còn chưa kịp nói câu tiếp theo, Lục Bán Thành cũng đã hiểu ý của bà: “Tôi biết rồi, bây giờ tôi đi tìm anh ấy.”

“Cảm ơn Lục tiên sinh.”

.....

Trong lòng Cố Dư Sinh hiểu rõ hấn làm như vậy chẳng khác nào mò kim đáy biển, không thể tìm thấy Tiểu Phiền Toái.

Thế nhưng hấn cũng biết, mù quáng tìm kiếm như vậy là nhánh cỏ duy nhất mà hấn có thể nắm lấy.

Khí trời rất đáng sợ, mưa to đến nỗi cần gạt cũng gạt không kịp nước.

Cô Dư Sinh mở toàn bộ cửa sổ, cũng không để ý nước mưa đang xối xả văng vào xe, tìm dọc theo từng con đường trên thành phố.

Mặc dù ngồi trong xe nhưng toàn thân hắn đã ướt đầm trong chớp mắt, trong xe cũng sắp ngập vì nước mưa.

Vết thương trên đầu và trên chân hắn còn chưa cắt chỉ, vết thương bắt đầu bén đau.

Kỳ thực đau một chút cũng tốt, có thể kích thích não đang mơ màng vì sốt của hắn có thể tỉnh táo hơn một chút, như vậy hắn có thể tìm kiếm cô lâu hơn một chút.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 434: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (4)

Mưa càng ngày càng lớn, ý thức của Cố Dư Sinh càng ngày càng trở nên mơ hồ, hắn dần không nhìn thấy con đường ở phía trước nữa.

Hắn cố hết sức chống mắt lên, vừa chú ý người đi đường vừa đi về phía trước.

Hình như chỉ mới đi được mấy trăm mét, hoặc là đã đi được cả ngàn mét, Cố Dư Sinh run chân không còn chút sức nào để đạp ga.

Hắn thở ngày một nặng nhọc, mí mắt nặng nề, hắn biết mình sắp không chịu đựng nổi, trước khi hôn mê liền dùng một chút ý thức cuối cùng tắt xe vào lề, sau đó đạp thắng, xe liền dừng lại, hắn mới gục lên tay lái không nhúc nhích.

.....

Cố Dư Sinh tỉnh lại, đêm đen nhánh, hắn cố gắng mở mắt ra, hình như là một ánh đèn mờ mờ quen thuộc.

Dù hắn không nhìn xung quanh cũng có thể biết được hắn đang nằm trong phòng ngủ của biệt thự.

Còn chưa hạ sốt nhưng nhiệt độ cũng đã không còn cao như lúc đầu, thân thể mệt mỏi đến nỗi một chút sức lực cũng không có, hắn nằm trên giường một lúc lâu cũng không thể trở mình.

Trên tay hắn còn có kim truyền nước biển, trong bình nước biển chỉ còn lại một ít chất lỏng, theo ống dẫn từ từ chảy vào trong mạch máu của hắn.

Hắn nằm im một lúc, liền nhắm hai mắt lại, không có ngủ, trong não

trống không, hoàn toàn không suy nghĩ được gì.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, có tiếng bước chân trầm ồm đi tới, dừng ở bên giường.

Hắn biết không phải là quản gia nhưng cũng chẳng buồn mở mắt ra để xem là ai.

Qua khoảng một phút, người đó rút kim ra khỏi tay hắn, sau đó cầm một miếng bông gòn không cho máu chảy ra.

Người như vậy đụng vào cũng đủ để cho hắn biết đó là Lục Bán Thành.

Đợi đến lúc Lục Bán Thành lấy miếng bông đi, hắn mới từ từ mở mắt ra.

Lục Bán Thành đang nghiêng người bỏ miếng bông gòn vào thùng rác, cũng không biết hắn đã tỉnh lại.

Cố Dư Sinh không lên tiếng, cố gắng chống tay ngồi dậy.

Lục Bán Thành đưa lưng về phía hắn, nghe tiếng động lại quay đầu, liếc mắt nhìn hắn: “Tỉnh rồi?”

Cố Dư Sinh không lên tiếng, hơi nghiêng người dựa vào đầu giường.

Lục Bán Thành cầm một cái nhiệt kế đưa tới bên miệng Cố Dư Sinh: “Thử xem.”

Cố Dư Sinh không nói gì mở miệng ngậm nhiệt kế.

Lục Bán Thành còn nói: “Quản gia nấu cho anh một ít cháo, em đi lấy cho anh.”

Cố Dư Sinh cũng không có phản ứng.

Lục Bán Thành không nói thêm gì nữa, quay người đi ra khỏi phòng.

Khi Lục Bán Thành bùng một chén cháo quay trở lại, Cố Dư Sinh ngồi trên giường đang chờ ra nhìn một chậu cây xanh ngắt ở góc phòng.

“Thức dậy làm gì?” Lục Bán Thành hỏi, sau đó đi tới bên giường, cầm nhiệt kế trong miệng Cố Dư Sinh ra nhìn một hồi, liếc mắt nhìn: “38 độ, vẫn còn hơi sốt, ngày mai phải gọi bác sĩ đến một chuyến.”

Đáp lại hắn vẫn là sự yên tĩnh.

Lục Bán Thành để nhiệt kế xuống, ngẩng đầu nhìn Cố Dư Sinh, phát hiện hắn vẫn ngồi im không hề nhúc nhích.

Hắn đứng tại chỗ một lát, mới cất bước đi đến trước mặt Cố Dư Sinh, ngồi xuống ghế salon, sau đó mới nói: “Cả ngày anh đã không ăn gì rồi, ăn một chút đi.”

Cố Dư Sinh trầm mặc không nói lời nào.

“Anh vẫn còn sốt, vết thương trên người tôi hôm qua ngâm nước, không ăn làm sao có thể khỏe lại được?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 435: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (5)

“Em biết anh rất khó vượt qua được chuyện này nhưng anh cũng không thể hành hạ bản thân mình như vậy được chứ?”

“.....”

Lục Bán Thành khuyên một hồi lâu, Cố Dư Sinh cũng không nói gì, vẫn cứ giữ dáng vẻ trầm mặc, biểu hiện cũng hoàn toàn không có một chút biến chuyển nào, giống như hắn đang hoàn toàn chìm đắm trong thế giới suy nghĩ của bản thân, hoàn toàn không nghe thấy bên ngoài đang làm gì, nói gì.

Lục Bán Thành trầm mặc lại, trong phòng ngủ yên tĩnh một lúc lâu, Lục Bán Thành khẽ thở dài một hơi, lại nói: “Tối hôm qua quản gia gọi điện thoại cho em, em tìm hơn nửa đêm mới tìm được anh, lúc đó anh đã hoàn toàn hôn mê, nhiệt độ cao đến đáng sợ...”

“... Mưa lớn như vậy em không tìm được anh, sợ anh có chuyện, gọi một cú điện thoại cho Chuột, em định hỏi xem anh có đi tìm cậu ấy không... Không ngờ sau khi hắn xác nhận không có gặp anh xong lại hỏi em một câu, có phải vì chuyện của hai người vợ không?”

“Em lúc đó còn không hiểu hai người vợ là sao, sau đó mới biết, thì ra là Tiểu Khấu tìm một người đóng thế,... Sau khi đưa anh về nhà xong, em có hỏi quản gia vài câu, hình như bà ấy cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, mơ mơ màng màng, liền nói hôm qua anh đuổi Tiểu Khấu ra khỏi nhà, luôn mồm hỏi cô ấy người kia đâu...”

“Người kia... là người đóng giả Lương Đậu Khấu sao?”

Sau khi Lục Bán Thành hỏi xong, dừng một lúc lâu mới mở miệng nói nghi hoặc của mình hỏi: “... Cô ấy đi rồi?”

Cố Dư Sinh đang nhìn chăm chăm cây xanh kia khi nghe đến ba chữ cuối cùng kia, lông mi run rẩy mấy lần, sau đó liền buông thông mi mắt.

Hắn không trả lời vấn đề của Lục Bán Thành mà mệt mỏi ngồi trên ghế salon cạnh Lục Bán Thành, âm thanh nặng nề: “Có thể kéo rèm cửa lại không?”

Lục Bán Thành nhìn Cố Dư Sinh một lúc, nói: “Được.”

Sau đó hắn đứng dậy, đi tới cửa sổ, kéo rèm kín không còn một khe hở.

Hắn quay người, vừa mới chuẩn bị ngồi lại trên ghế salon lại nghe Cố Dư Sinh nói, âm thanh rất nhỏ, cũng rất mệt mỏi: “Còn đèn nữa, tắt đi.”

Lục Bán Thành không từ chối, tắt hết tất cả các đèn trong phòng.

Bên trong trở nên đen kịt không thể nhìn thấy năm ngón tay.

Lục Bán Thành từ từ cẩn thận mò mò đi về phía ghế salon, ngồi trong bóng tối nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh cho rằng hắn không nhìn kỹ, khẽ nhúc nhích một chút, qua mấy giây, mới nhẹ giọng mở miệng: “Tôi vừa tỉnh lại đã cảm điện thoại di động gọi một hồi, tất cả bọn họ đều nói... không tìm được cô ấy...”

Lục Bán Thành không mở miệng, nhưng hắn biết trong “Bọn họ” trong miệng Cố Dư Sinh là những người hắn đã liên hệ để tìm kiếm Lương Đậu Khẩu giả.

“...Chuột hôm đó gọi điện thoại cho tôi nói cho tôi biết cô ấy không phải là Lương Đậu Khẩu, tôi đã lái xe từ Thượng Hải về Bắc Kinh chính là để tìm cô ấy... lúc đi tới thành phố A, nhận được điện thoại của cô ấy, cô ấy nói cho tôi biết cô ấy đến Thượng Hải tìm tôi,... cậu không biết đâu, lúc đó tôi rất hài lòng... tôi cực kỳ vui mừng, tôi cho rằng lúc đó chính là lúc chúng tôi bắt đầu, mãi đến hôm qua, tôi về nhà, tôi mới biết ngày hôm đó cô ấy đi tìm tôi không phải với một tâm thế bắt đầu mà lại là từ biệt... Kỳ thật tôi tỉnh

lại trong bệnh viện, không nhìn thấy cô ấy, tôi liền rất sợ, trong lòng tôi đã có linh cảm, tôi chỉ là không nghĩ tới linh cảm của mình sẽ thật sự biến thành sự thật...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 436: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (6)

Lục Bán Thành nghe đến đó, hoàn toàn hiểu ra: “Vì vậy ngày ấy nếu anh không cứu hai cậu bé đó thì đã có thể gặp cô ấy rồi đúng không?”

Lúc này Cố Dư Sinh phản ứng so với ngày thường còn chậm hơn, một hồi lâu sau hắn mới “Ừ” một tiếng.

Làm bạn bè, Lục Bán Thành biết mình nên an ủi Cố Dư Sinh nhưng trong chốc lát hắn cũng không biết mình nên nói gì, yên lặng một lát, mới nói: “Trong lòng anh có phải rất hối hận không?”

“Không hối hận...” Cố Dư Sinh nói dứt quãng: “...Chỉ cảm thấy thật sự khó vượt qua... Kỳ thật tôi có thể lên bờ nhưng tôi cũng không thể trơ mắt nhìn cậu bé kia chết, tôi cũng biết rất rõ nếu lúc đó cứu người, bản thân mình có thể cũng không lên bờ được...”

“Thế nhưng cậu cũng biết đó, tôi không thể thấy chết mà không cứu,... Kỳ thật tôi cũng từng nghĩ mình thật sự sẽ chết trong dòng nước kia, nhưng tôi lại nghĩ cô ấy đang chờ tôi, tôi liền có thể cố gắng chịu đựng mà vượt qua tất cả...”

“Bán Thành, cậu có biết không? Trước đây khi đi bộ đội, tôi cũng đã không ít lần bị thương, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy như lần này, chưa bao giờ cảm thấy mình lại muốn sống như vậy.”

Lục Bán Thành biết, Cố Dư Sinh còn chưa nói xong hắn cũng có thể biết, tâm tình của Cố Dư Sinh lúc này chắc chắn là ngột ngạt đến cực hạn, hắn nói với mình những chuyện này chính là muốn tìm một chỗ để giải bày mọi chuyện.

Vì vậy Lục Bán Thành không lên tiếng, chỉ im lặng ngồi nghe hắn nói.

“Tôi muốn sống... Bởi vì cô ấy đang chờ tôi...” Âm thanh của Cố Dư Sinh dần trở nên mơ hồ, có thể Lục Bán Thành vẫn có thể nghe hắn nói: “Tôi có thể vì bất kỳ sinh mạng nào trên mảnh đất này mà đánh đổi mạng sống của bản thân nhưng tôi chỉ vì một mình cô ấy mà hy vọng mình có thể tiếp tục sống...”

“Nhưng sau khi tôi sống sót... cô ấy cũng còn ở đây nữa...”

“Tôi vì cô ấy mà tồn tại a...” giọng nói của Cố Dư Sinh có chút run rẩy: “... Bây giờ tôi lại không biết mình tồn tại là vì cái gì nữa, tôi sống còn có ý nghĩa gì, rất vô vị, cậu có biết không?”

Nếu như lúc này Lục Bán Thành còn im lặng để nghe hắn giải bày thì bây giờ Lục Bán Thành lại im lặng là bởi vì hắn không biết mình nên nói gì bây giờ nữa.

Trong phòng tối đen, hắn không thể nhìn rõ mặt Cố Dư Sinh, thế nhưng hắn có thể cảm nhận được sự nặng nề đau xót mà Cố Dư Sinh đang gánh chịu.

Cố Dư Sinh không nói nữa.

Bên trong lại yên tĩnh, Lục Bán Thành thậm chí có thể nghe tiếng hít thở của Cố Dư Sinh.

Không biết qua bao lâu, Cố Dư Sinh lại nhẹ nhàng nhúc nhích thân thể một chút, mở miệng, âm thanh có vẻ khàn khàn: “Đã rất nhiều năm tôi không được cảm nhận cảm giác vô vị này.”

Từ bỏ giấc mơ của chính mình, cha mẹ qua đời, hắn từ một người đầy nhiệt huyết ước mơ và hoài bão đã biến thành một con dao.

Hắn muốn chính mình chỉ cần cả đời cứ như vậy là được rồi, muốn ra sao thì ra.

Mãi đến khi cô xuất hiện, trái tim lạnh băng của hắn mới từ từ sống lại,

đập lên những nhịp đập tươi mới.

Hắn giống như được hồi sinh, tạo nên một vòng luân hồi, mãi đến khi hắn cứu người rơi xuống nước, ngày ấy, nghe thấy những câu nói kia của cô, hắn mới rõ ràng ý thức được, sâu bên trong hắn lại có một giấc mơ mới.

Mà giấc mơ kia, chính là cô.

Nhưng giấc mơ mới của hắn so với việc buông tha mộng sơn hà năm đó lại càng khốc liệt hơn.

Mộng sơn hà kia, ít nhất hắn cũng được theo đuổi, cũng được hưởng thụ cảm giác sống trong giấc mộng đó, còn giấc mộng về cô, chưa kịp bắt đầu đã vội lụi tàn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 437: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (7)

Cố Dư Sinh định thần một lúc lâu mới giật giật người, mơ mơ hồ hồ nhìn qua Lục Bán Thành đang nằm trên ghế salon.

Lại qua một lúc lâu, những tiếng nói kỳ cục lại đều đều phát ra từ miệng Cố Dư Sinh, âm điệu như là đang lẩm bẩm lâu bầu: “Tôi còn chưa khỏe lại, cô ấy đã rời bỏ tôi mà đi.”

Dừng một chút, hần lại mở miệng, trong họng giống như bị một thứ gì đó chặn lại, hần rất nặng nhọc nói tiếp: “...Tôi đã quyết định cho cô ấy tất cả mọi thứ, nhưng cô ấy đã đi rồi...”

“Không phải cậu cũng biết tôi rất sợ yêu một người sao? Nhưng tôi vẫn còn yêu... mà tên của cô ấy tôi còn không biết, ngay cả mặt của cô ấy cũng không...” hần giơ hai tay che kín mặt mình, hô hấp nặng nề: “... Cái gì tôi cũng không biết...”

Lục Bán Thành cũng cảm thấy khó chịu, hần nhìn chằm chằm bóng người của Cố Dư Sinh trong bóng tối không chớp mắt, mới nói: “Anh cũng đừng quá đau buồn... Dù sao anh cũng còn trẻ, biết đâu không bao lâu sau anh lại có thể tìm được một người phụ nữ tốt hơn thì sao. Đừng bi quan như vậy...”

“Không đâu...” Cố Dư Sinh nặng nề thở, chỉ nói hai chữ lại đột nhiên ngừng lại, sau đó hít mũi một cái rất nhỏ, rất nhỏ.

Bên trong rất yên tĩnh nên Lục Bán Thành có thể nghe được rất rõ ràng, thế nhưng hần cũng không xác định, hô hấp cũng dừng lại.

Qua một lúc cực kỳ lâu, Cố Dư Sinh lại mở miệng, ngữ khí vẫn bình tĩnh, nhưng âm thanh lại mang theo một giọng mũi không dễ phát hiện: “...

không gặp được cô gái tốt hơn đâu...”

Đối với hắn mà nói, cô chính là cô gái tốt nhất thế giới.

Độc nhất vô nhị, không thể thay thế.

Coi như cô đã đi rồi thì cả đời này hắn cũng sẽ tìm cô, tìm không thấy cô hắn cũng sẽ không yêu bất cứ cô gái nào khác nữa.

Hắn chỉ có một trái tim, cho cô rồi, hắn cũng không thể chấp nhận người khác được nữa.

Nghĩ tới đây, đáy mắt Cố Dư Sinh lại nóng lên, giọng nói ngày càng run đến khó nghe, rõ ràng là đang khóc nức nở: “Hơn nữa, tôi cũng không muốn quen, nhiều nhất chính là... vân vân...”

Có thể tìm thấy cô không?

Dù sao...

Đầu ngón tay Cố Dư Sinh chạm vào khóe mắt, cảm thấy ướt át, toàn thân hắn cứng đờ, mới nói tiếp: “Bán Thành, tôi chỉ nghĩ về một tương lai mà thôi...”

Bên trong tương lai đó, chỉ có cô.

Chữ “thôi” cuối cùng của hắn còn chưa phát âm tròn vành rõ chữ lại ngậm miệng lại.

Cách mấy giây, Lục Bán Thành lại nghe thấy một tiếng khụt khịt rất nhỏ.

Hắn đang khóc sao?

Một lát sau, Lục Bán Thành thăm dò gọi: “Anh Sinh?”

Cũng biết biết hắn có nghe thấy hay không, hoặc là nghe thấy được

nhưng không muốn trả lời.

Cách một lúc rất lâu, hắn mới “Hả?” một tiếng, ngữ khí nhàn nhạt, vẫn giống như lúc bình thường.

Sau đó Lục Bán Thành liền nghe thấy một loạt những âm thanh, là Cố Dư Sinh đứng lên, hắn chỉ có thể nhìn thấy bóng đen di chuyển.

Cố Dư Sinh đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa.

Sau đó trong nhà tắm lại có tiếng nước chảy, phá hủy bầu không khí yên tĩnh.

Trong nháy mắt, trực giác của Lục Bán Thành đang tự hỏi, Cố Dư Sinh có lên trốn vào nhà vệ sinh khóc không.

Qua một lúc, cửa phòng lại được mở ra.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 438: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (8)

Trong phòng tắm sáng đèn, chiếu sáng toàn bộ phòng ngủ, rơi vào trong mắt Lục Bán Thành là khuôn mặt không chút gợn sóng của Cố Dư Sinh, ngoại trừ đôi mắt có chút hồng, không có dấu vết đã khóc, nhưng lúc hần mở miệng giọng nói nghe rất kỳ cục: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, cậu về nghỉ ngơi một chút đi, tôi cũng mệt rồi.”

Lục Bán Thành nhìn chằm chằm Cố Dư Sinh, khẽ gật đầu một cái đứng lên rời đi.

Mãi đến lúc Lục Bán Thành biến mất không còn tăm hơi, Cố Dư Sinh mới từ cửa phòng tắm từ từ đi đến giường, nằm ngửa trên giường.

Ánh đèn trong nhà vệ sinh vừa vắn chiếu xuống mặt hần, khiến hần chói mắt, hần giơ tay lên, che lại ánh sáng, đáy mắt mới thoải mái hơn một chút, nhưng không qua bao lâu lại cảm thấy chua xót.

Chuyện của hần và cô bắt đầu vào một ngày hạ trăm hoa đua nở, lại kết thúc vào một mùa đông cảnh khô trơ trọi.

Thời gian nửa năm, là thời điểm ảm áp nhất trong sinh mệnh của hần, mất đi thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh, ai có thể chịu đựng được mấy ngàn dặm đau đớn?

Quãng thời gian còn lại của Cố Dư Sinh không có cô... hần phải sống như thế nào đây?

Hay là giống như trước đây, vô tình vô dục, không bi ai không bi thương, sống ngày nào tính ngày đó sao?

Hình như cũng chỉ có thể như vậy, không có cô, còn có thể nào kém hơn

sao, hay là dần dần vô vị không còn muốn sống?

Quãng đời còn lại dài như vậy, nhưng hẳn luôn có cảm giác bản thân đã đến điểm cuối cùng của cuộc đời rồi.

-

Đã một thời gian dài Tần Chỉ Ái chưa gặp mẹ, còn hai tháng nữa là đến tết, thêm vào việc vừa mới rời khỏi Cố Dư Sinh, tâm tình của cô không ổn định cho lắm, món nợ của cha cũng đã có thể được trả sạch, nhịn lâu như vậy, cô cũng đã có thể quay trở lại cuộc sống sinh hoạt bình thường, vì vậy cô muốn cho mình một kỳ nghỉ dài hạn, liền tự tay điền đơn xin nhập học lại vào ngày khai giảng sau kì nghỉ đông.

Đơn xin nhập học rất nhanh liền được nhà trường phê chuẩn.

Coi như đã xong tất cả những chuyện ở Bắc Kinh.

Cô không có nơi ở ở Bắc Kinh nên mấy ngày nay chỉ toàn ở khách sạn, sau khi nhận phê chuẩn nhập học của trường xong cô định buổi chiều sẽ đi tìm mẹ và Tần Gia Ngôn ở Hàng Châu.

Nhưng còn chưa mua được vé tàu cô đã nhận được điện thoại của Hứa Ôn Noãn, nói cho cô biết cô ấy đã giải quyết xong tất cả những chuyện còn lại ở Thượng Hải, mấy ngày nữa sẽ trở về Bắc Kinh không muốn về nhà làm phiền cha mẹ nên muốn thuê nhà trọ, hỏi cô có muốn chia phòng không.

Tần Chỉ Ái đang do dự không biết là năm sau nên vào ký túc xá của trường ở hay là tìm nhà trọ gần trường ở, lại nghe Hứa Ôn Noãn đề nghị như vậy, chẳng cần suy nghĩ liền đồng ý.

Ngày mốt Hứa Ôn Noãn đến Bắc Kinh mà còn chưa tìm được chỗ nên sau khi cúp máy xong cô liền liên lạc với trung tâm môi giới, tìm một căn phòng trọ.

Vận may của cô cũng không tồi, chiều hôm đó liền tìm thấy một căn nhà

dù là xét về giá cả hay vị trí đều rất tốt, cô chụp ảnh cho Hứa Ôn Noãn xem xong, được sự chấp thuận của Hứa Ôn Noãn liền lập tức ký hợp đồng.

Lấy được chìa khóa nhà cũng đã là năm giờ chiều, Tần Chỉ Ái không có gì làm liền đi đến siêu thị mua một chút đồ dùng hằng ngày, trở lại trang trí phòng.

Đợi đến lúc hoàn thành xong mọi việc, cũng đã là 11 giờ khuya, Tần Chỉ Ái đi ra cửa nhỏ của khu Khoái xan sành ăn một tô mì, lấp đầy bao tử trống rỗng, sau đó mới quay trở lại phòng bắt đầu thu dọn đồ để sáng sớm ngày mai đi Hàng Châu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 439: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (9)

Tất cả quần áo của cô đều để ở Hàng Châu, Tần Chỉ Ái nghĩ, qua tết lúc về lại Bắc Kinh có thể phải xách theo rất nhiều đồ nên lúc này phải dọn đồ ít nhất có thể.

Lúc Tần Chỉ Ái thu dọn hành lý, nhìn lên giường để một đồng những thứ không cần mang theo.

Bởi vì quá mệt mỏi nên Tần Chỉ Ái chỉ có thể bỏ toàn bộ vào ngăn kéo, vừa mới chuẩn bị đi ngủ, cô lại nhìn thấy một hộp quà vuông vức ném trên mặt đất.

Bước chân của cô bỗng dừng lại, nhìn chằm chằm hộp quà một lúc lâu, cô mới cong người nhặt nó lên.

Mặc dù không mở ra cũng có thể biết được đó chính là chiếc nhẫn cô nhặt được sau vườn.

Lúc trước khi đổi lại với Lương Đậu Khấu, cô lại quên trong hành lý còn sót lại chiếc nhẫn này.

Tần Chỉ Ái ngồi chồm hổm trên mặt đất, sửng sốt một lúc lâu, mới đứng lên đặt hộp nhẫn lên giường, sau đó mới đi tới nhà vệ sinh.

Tần Chỉ Ái tắm xong, tắt đèn lớn, nằm trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được.

Cô lăn qua lộn lại một lúc lâu, ngồi dậy mở tủ đầu giường soi đèn bàn giản dị vào hộp quà kia, cô nắm trong tay hồi lâu mới giờ lên trước mắt, từ từ mở hộp ra.

Ánh kim cương lưu chuyển, đâm đến chói mắt.

Cô nhìn chăm chăm trong chốc lát, cũng không biết nghĩ gì, lại nhìn qua cửa sổ, nhìn cảnh đêm lấp lánh ánh đèn, ngây ngẩn hồi lâu mới đóng hộp nhẫn lại, nhẹ nhàng đặt trên tủ đầu giường, tắt đèn bàn, chui lại vào trong chăn, nhắm mắt lại.

Nằm nằm, mắt cô lại ướt.

Tàu của Tần Chỉ Ái khởi hành lúc 10 giờ ngày thứ hai.

Chưa tới 6 giờ cô đã rời giường, sau khi rửa mặt xong cô lại đi tới trước tủ đầu giường, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trong chốc lát, sau đó cầm lấy nhẫn bỏ vào trong túi áo bành tô, liền vội vàng hành lý đi ra cửa.

Cô đi tàu điện ngầm cô không nhanh chóng vào ga tàu hỏa mà lại tìm một công ty chuyển phát nhanh.

Sau khi đi vào, Tần Chỉ Ái muốn chuyển phát nhanh nhưng bất kể là người nhận hay người chuyển cô đều điền tên và số điện thoại của hân

Cô đặt hộp nhẫn trong một chiếc hộp nhỏ, tự tay gói lại, sau đó đưa cho nhân viên chuyển phát nhanh, nhìn người ta đóng dấu vào hộp rồi mới trả tiền, nói cảm ơn, sau đó nhìn chăm chăm chiếc hộp trong tay nhân viên chuyển phát nhanh nhiều lần rồi mới kéo hành lý xoay người, cũng không quay đầu lại lấy một lần, đi tới nhà ga.

Chín giờ bốn mươi, Tần Chỉ Ái lên tàu hỏa.

Mười giờ đúng, tàu hỏa xuất phát đúng như giờ dự kiến.

Sau năm tiếng, đến trạm Hàng Châu Đông, Tần Chỉ Ái xuống tàu, lúc chờ taxi cầm điện thoại di động tra mã vận đơn, chính là đơn hàng sáng nay cô đã gửi đi.

Chắc là một chút nữa hân sẽ nhận được chiếc nhẫn đúng chứ?

Đó là đồ vật cuối cùng có liên quan đến hắn mà cô mang theo.

Hắn và cô triệt để rõ ràng như vậy là tốt rồi.

Tần Chỉ Ái đứng ven đường, bưng tỉnh tỉnh thần, nhìn thấy taxi chạy đến, liền vẫy xe.

Ngồi lên xe, cô mới phát hiện thì ra tâm trạng của cô rất nặng nề.

Tim đập vút và một lúc, bây giờ lại bén đau.

.....

Lục Bán Thành cho rằng Lương Đậu Khẩu giả kia rời đi sẽ khiến Cố Dư Sinh suy sụp một trận.

Hắn không nghĩ tới ngày hôm sau Cố Dư Sinh lại giống như không có chuyện gì vậy, đi đến công ty.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 440: Tôi Chỉ Nghĩ Đến Một Tương Lai Mà Thôi (10)

Ngoại trừ sức khỏe còn chưa hoàn toàn hồi phục, dẫn đến sắc mặt của hắn có chút trắng bệch, Cố Dư Sinh cũng không khác với ngày thường là mấy, bất kể là họp hay là đàm phán với khách hàng, trong miệng hắn vẫn nói chuyện rất rõ ràng logic.

Lúc Lục Bán Thành vẫn có chút lo lắng, nhưng sau khi quan sát tỉ mỉ xong, thấy Cố Dư Sinh vẫn mang dáng dấp tĩnh lặng nhòa nhòa như nước lã vậy, hắn mới từ từ cảm thấy yên tâm.

Thậm chí có ngày Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành tham gia một số buổi tiệc, có người cười nói chơi trò đoán số, ai thua sẽ bị phạt ba chén rượu

Lúc tâm tình Cố Dư Sinh không tốt luôn không để ý đến người khác, lúc này chỉ cách ngày Lương Đâu Khẩu giả rời đi có mấy ngày, người này chắc chắn phải chịu mất mặt rồi.

Ai ngờ hắn lại lười biếng ngồi trên bàn lại ngược mắt hờ hững nói: “Được.”

Lục Bán Thành bất ngờ liếc nhìn hắn một cái, sau đó liền nhìn thấy hắn thật sự đưa nắm tay trước mặt người kia.

Ba thua hai thắng.

Cố Dư Sinh thua.

Đầu hắn còn chưa cắt chỉ, Lục Bán Thành lại ngăn lại, nói với người kia: “Anh Sinh còn chưa khỏe, không thể uống rượu.”

“Vậy làm sao bây giờ?” người cùng chơi với Cố Dư Sinh cũng không

miễn cưỡng hẳn, để chai rượu xuống, suy nghĩ một hồi, có thể là đã ngà ngà say, lá gan cũng lớn hơn, liền nói: “Nếu đã như vậy, hay là Cố tổng hát một bài đi.”

Nói thật, Lục Bán Thành quen biết Cố Dư Sinh nhiều năm như vậy rồi nhưng hẳn chưa bao giờ nhìn thấy Cố Dư Sinh hát, cũng vì vậy hẳn vẫn cho rằng Cố Dư Sinh sẽ từ chối lời đề nghị này, nhưng không ngờ lại thêm một lần nữa, Cố Dư Sinh lại làm ngược lại với suy nghĩ của Lục Bán Thành, hẳn đồng ý rồi.

Trong phòng karaoke, có người thấy Cố Dư Sinh đồng ý, lập tức để nhân viên phục vụ chuyển micro và điều khiển từ xa cho hẳn.

Cố Dư Sinh cầm điều khiển từ xa, nhìn một lúc mới bấm nút.

Sau đó âm nhạc êm tai vang lên.

Cố Dư Sinh ngồi một chỗ không nhúc nhích, đợi khoảng 20 giây, mới đứng dậy, mở miệng.

Bài hát kia nguyên gốc là do ca sĩ nữ hát, thế nhưng Cố Dư Sinh chọn bài này hát ngược lại cũng đặc biệt có ý nghĩa.

Sau khi kết thúc, hẳn cầm micro đứng dưới ngọn đèn, biểu hiện rất ôn hòa, không biết đang nghĩ gì, ánh mắt lại lấp lánh nước, mãi cho đến khi có người vỗ tay, hẳn mới xoay người đưa micro cho nhân viên phục vụ, đi đến trước bàn lại ngồi xuống chỗ cũ.

Lục Bán Thành nhìn mắt hẳn vài lần, nghĩ thầm đêm nay Cố Dư Sinh thật sự tâm tình rất tốt a, xem ra hẳn còn nguôi ngoai dễ hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hẳn.

Hai ngày sau Lục Bán Thành mới biết, hẳn hiểu sai ý của Cố Dư Sinh rồi, không phải là đã nguôi ngoai mà là chưa từng nguôi ngoai.

Đợi đến khi hẳn xử lý mọi chuyện xong cũng đã là năm giờ chiều.

Lúc tan tầm, buổi tối hẵn không có gì làm, Cố Dư Sinh ở trong phòng làm việc, Lục Bán Thành không có hình tượng nằm trên ghế salon đột nhiên nghĩ xong rồi nói: “Em biết có một chỗ không tệ lắm, chúng ra đến đó ăn tối đi.”

Cố Dư Sinh đang xem lướt qua văn bản trên máy tính, tay trái chống cằm, trên mặt hững hờ, nghe lời nói của hẵn xong cũng chẳng nhìn hẵn một cái, không để ý nói: “Được.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 441: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (1)

“Vậy em gọi điện thoại đặt bàn trước.” Lục Bán Thành vừa nói vừa tìm số điện thoại trong danh bạ.

Vừa bấm điện thoại xong, cửa phòng Cố Dư Sinh lại có tiếng gõ cửa.

Là thư ký của Cố Dư Sinh đi vào, đặt một tập tài liệu xuống bàn, giọng điệu nhỏ nhẹ nói chuyện làm ăn.

Cố Dư Sinh cũng không nói gì chỉ nghe cô ấy trình bày sau khi thư ký nói xong mới gật đầu một cái ý nói biết rồi.

Thư ký không ra ngoài ngay mà đưa một chiếc hộp chuyển phát nhanh đưa cho hắn: “Đây là chuyển phát nhanh tiếp tân vừa mới đưa tới, là gửi cho ngài.”

“Ồ.” Cố Dư Sinh hờ hững đáp một tiếng, chỉ trên bàn làm việc, ý nói cô ấy đặt ở chỗ đó, sau đó liền quay về máy laptop nhanh chóng gõ chữ.

Đợi đến khi đưa bưu kiện cho Cố Dư Sinh xong thư ký mới đi ra khỏi văn phòng, Lục Bán Thành đang ở đó nói tên để người bên đầu dây bên kia ghi nhận đặt bàn.

Cố Dư Sinh xoa xoa cái cổ cứng đờ, tầm mắt lơ đãng nhìn đến hộp bưu kiện trên bàn, nhìn thấy tên người gửi hay người nhận cũng là hắn, liền nhú mày.

Hắn chưa từng gửi cho chính mình bất cứ một cái gì nha, hơn nữa đây là số điện thoại riêng của hắn, cũng không có nhiều người biết.

Cố Dư Sinh chần chừ trong chốc lát, lúc đó mới lấy dao rọc giấy, nhanh

chóng mở giấy gói bên ngoài ra, bên trong chính là một hộp quà quen thuộc.

Hắn khẽ mím môi, lại cầm hộp lên, mở nắp ra quả nhiên bên trong chính là chiếc nhẫn hắn đã mua cho Tiểu Phiền Toái.

Mấy ngày nay hắn có đến hoa viên tìm nhưng tìm không thấy.

Quản gia nhìn hắn cứ hỏi hắn đang tìm cái gì.

Hắn nghĩ quản gia cũng sẽ thường xuyên đến hậu hoa viên chăm sóc vườn cây nên hỏi bà có nhìn thấy một chiếc nhẫn hay không.

Quản gia như nhớ lại chuyện gì, lại nói ngày hắn đi Thượng Hải công tác, phu nhân đã cầm đi rồi.

Khi đó người sống trong biệt thự vẫn còn là Tiểu Phiền Toái... Mà bây giờ, cô lại gửi chiếc nhẫn này lại cho hắn... Vì vậy, người gửi chiếc nhẫn này là Tiểu Phiền Toái sao?

Cố Dư Sinh nhất thời vội đến nhảy lên, lao ra khỏi văn phòng, vọt tới trước mặt thư ký, lo lắng hỏi: “Chuyển phát nhanh này là ai đưa tới?”

Mới hỏi xong hắn liền nhớ lại là nhân viên tiếp tân đưa lên, sau đó cũng chẳng chờ thư ký trả lời đã chạy về hướng thang máy, đi đến quầy tiếp tân.

Trước quầy tiếp tân là nhân viên đã ký nhận tất cả các bưu kiện gửi đến công ty nên có thể tìm được số điện thoại của công ty vận chuyển.

Một lúc lâu sau mới tra ra được một chút tin tức là thật sự có một cô gái đã ký chuyển phát bưu kiện này đi nhưng chỉ đeo khẩu trang nên nhân viên ở đó không thể nhìn rõ mặt.

Nhân viên tiếp tân thuật lại toàn bộ cho Cố Dư Sinh nghe.

Qua một lúc lâu, Cố Dư Sinh mới “A” một tiếng, xoay người quay lại thang máy trở về văn phòng.

Trở lại phòng làm việc, Lục Bán Thành đã cúp máy, nhìn hần trở về lại buồn bực hỏi: “Anh làm gì mà chạy ra ngoài gấp như vậy?”

Cố Dư Sinh ngồi lại bàn làm việc, nhìn chăm chăm chiếc hộp chuyển phát nhanh một chút, mới trả lời Lục Bán Thành: “Không có gì.”

“À.” Lục Bán Thành đáp một tiếng, vừa chuẩn bị nói “Em đặt bàn được rồi, tối nay 7 giờ”, kết quả lại còn chưa mở miệng đã nhìn thấy đồ vật trong hộp”

Đây không phải là chiếc nhẫn hần đã đi Anh làm giúp Cố Dư Sinh sao?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 442: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (2)

Làm sao lại còn có người dùng hình thức chuyển phát nhanh để giao đến tay hần?

Nhẫn này là hần mua cho Lương Đậu Khẩu giả,... chẳng lẽ lại là Lương Đậu Khẩu giả kia gửi về?

Khó trách vừa rồi hần lại chạy vội ra ngoài như vậy, chắc là tìm tin tức của con bé kia, sau khi trở về biểu hiện lại bình thản như vậy, chắc là không thu hoạch được gì rồi.

Lục Bán Thành nhìn chằm chằm đáng vẻ xem tài liệu của Cố Dư Sinh, lại hỏi: “Buổi tối còn đi không?”

“Đi đâu?” Cố Dư Sinh hờ hững hỏi ngược lại, mắt vẫn không rời khỏi tập tài liệu, sau đó mới nhớ lại lúc nãy hần vừa đồng ý đi ăn tối với Lục Bán Thành, lại gật đầu một cái, nhàn nhạt nói: “Đi.”

“Ừm.” Lục Bán Thành tiếp tục quan sát Cố Dư Sinh vài lần, thấy hần hoàn toàn không có chút khổ sở cô đơn nào mới dựa vào ghế sofa, nói những câu lúc nãy định nói: “Em đặt bàn rồi, tối nay 7 giờ.”

Cố Dư Sinh “Ừ” một tiếng, tầm mắt chưa hề rời khỏi tài liệu trên tay.

Cơm tối, Lục Bán Thành chờ Cố Dư Sinh đi.

Trên đường đi Cố Dư Sinh nhận điện thoại, là một đối tác bên Mỹ gọi tới, hần dùng tiếng Anh trả lời với bọn họ rất trôi chảy, nói chuyện khoảng 20 phút, câu chữ rõ ràng sáng tỏ.

Dáng dấp kia lý trí như vậy, hoàn toàn không chịu một chút ảnh hưởng

nào từ chiếc nhẵn kia.

Trước đây Cổ Dư Sinh cứ lạnh nhạt bình tĩnh như vậy, Lục Bán Thành rất yên tâm, nhưng lúc này, bộ dạng này của hắn khiến cho Lục Bán Thành cảm thấy sợ.

Bởi vì hắn quá lý trí, lý trí đến nỗi hắn cho rằng một giây sau Cổ Dư Sinh có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Nhưng mà ngoài những gì mà hắn dự tính, toàn bộ quá trình ăn tối, Cổ Dư Sinh còn nhàn nhã thông dong hơn so với những gì hắn nghĩ nhiều.

Đến tận khi dùng cơm xong, Lục Bán Thành mới hoàn toàn thừa nhận rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Từ lúc rời khỏi nhà hàng, Lục Bán Thành một tay lái xe, ra khỏi bãi đậu xe lại quay người hỏi Cổ Dư Sinh: “Về nhà sao?”

“Công ty.” Cổ Dư Sinh liếc mắt nhìn hắn, ngữ khí tự nhiên mà trôi chảy trả lời: “Còn có chút chuyện chưa xử lý xong.”

Lục Bán Thành không nói nữa, vọt thẳng về công ty.

Lục Bán Thành không lái xe xuống bãi đậu xe dưới đất mà dừng ở ven đường, sau khi Cổ Dư Sinh xuống xe mới từ từ đạp chân ga, đi về nhà.

Sắp đến cửa nhà, Lục Bán Thành mới nhớ đến mình còn giữ một tập tài liệu quan trọng của Cổ Dư Sinh, sáng mai hội nghị lúc 8 giờ cần phải dùng tới rồi.

Bây giờ Cổ Dư Sinh còn đang tăng ca trong công ty, có khi ngày mai sẽ không thể dậy sớm như vậy.

Lục Bán Thành do dự một chút, lại quay đầu xe trở về công ty của Cổ Dư Sinh.

Dừng hẳn xe hắn mới lên thang máy thẳng đến tầng cao nhất của tòa

nhà.

Ngoại trừ văn phòng của Cố Dư Sinh là còn sáng đèn, những chỗ khác đã đen kịt một màu.

Lục Bán Thành tiện tay mở hai công tắc đèn, đi về hướng văn phòng của Cố Dư Sinh.

Có thể là chỉ có mình hắn trên tầng cao nhất nên hắn cũng không đóng cửa.

Lúc sắp đến gần, Lương Đậu Khẩu nghe thấy bên trong có tiếng nhạc.

Không phải tặng ca sao? Lại còn mở nhạc?

Lục Bán Thành vừa mới ngó vào phòng, sau đó lại giống như bị điễm huyết, đứng yên tại chỗ.

Cố Dư Sinh đang cầm chiếc nhẫn kia trong tay, nắm nhoài lên bàn vai run run.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 443: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (3)

Mặc phòng làm việc có tiếng nhạc, nhưng qua âm thanh du dương kia lại có thể nghe thấy tiếng nước nổ đứt quãng của Cổ Dư Sinh.

Lục Bán Thành không biết mình đã đứng đó bao lâu, mãi đến khi Cổ Dư Sinh đang nằm nhoài trên bàn kia giật giật người, hắn mới bừng tỉnh lại tinh thần, nhanh chóng lùi về một bước đứng sau vách tường.

Trong phòng làm việc không còn tiếng nhạc.

Lục Bán Thành đứng một lúc lâu mới định thần lại, hình như Cổ Dư Sinh dùng ca khúc này để nhớ về cô bé kia, hơn nữa giai điệu có chút quen thuộc, hình như hắn cũng đã nghe qua ở đâu rồi.

Hắn nghe được: “Đến khi mắc kẹt trong thế giới của anh, em mới biết tình yêu nguy hiểm như thế nào.” Lúc nghe câu này, Lục Bán Thành mới nhớ tỉnh ngộ, đây không phải là bài hát hai ngày trước hắn chịu phạt đã hát sao?

Đây là bài hát gì nhỉ? Sao hắn lại yêu thích như vậy?

Lục Bán Thành nghĩ, lại lấy điện thoại di động ra tra lời bài hát, thì ra là bài “Đích”, lúc nhìn thấy chữ này, hắn lại nhú mày.

Sao lại nghe quen như vậy, hình như đã từng nghe thấy ai hát...

Trong đầu Lục Bán Thành còn đang tự hỏi, thì đã thấy tên của ca sĩ, lúc này hắn mới hiểu mọi chuyện.

Đây chính là ca sĩ mà hắn muốn mời đến để cầu hôn Lương Đậu Khẩu giả kia.

Lúc đó Cố Dư Sinh đã nói gì nhỉ?

Hắn nói Tiểu Phiền Toái thích bài hát này, hắn muốn ca sĩ đã từng trình diễn bài này hát cho cô nghe.

Vì vậy... nhiều ngày trôi qua như vậy rồi, hắn thấy Cố Dư Sinh hoàn toàn không phải là một Cố Dư Sinh chân thật nhất.

Hắn vẫn bình tĩnh thong dong như không có chuyện gì xảy ra, nhưng kỳ thực hắn chỉ đang giả vờ trước mặt mọi người mà thôi.

Nếu không phải tối hôm nay vô tình nhìn thấy được chuyện này, hắn mãi mãi cũng sẽ không biết lúc không có người, Cố Dư Sinh mới đau khổ như thế nào.

Lục Bán Thành sợ Cố Dư Sinh biết mình ở đây sẽ lúng túng nên không đưa tài liệu mà lặng lẽ rời đi.

Trước khi đi, hắn lại liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh qua khe cửa.

Cố Dư Sinh ngồi dậy, hai tay bịt mắt, giữa kẽ ngón tay hắn ướt nhẹp nước, không ngừng tràn từ trong ra ngoài.

Trong miệng hắn còn đang mơ hồ lẩm bẩm gì đó, âm lượng rất nhỏ, Lục Bán Thành không thể nghe thấy được, thế nhưng lúc cất bước rón rén rời đi, Lục Bán Thành cũng có thể ngờ ngợ nghe ra ba chữ Tiểu Phiền Toái.

Lục Bán Thành trở lại trong xe, không nhanh chóng về nhà mà đợi khoảng hai tiếng sau, nhìn thấy xe của Cố Dư Sinh chạy từ tầng hầm lên.

Hắn nghĩ một chút, lại đuổi theo.

Vì để tránh Cố Dư Sinh không biết bị hắn theo dõi, Lục Bán Thành vẫn giữ khoảng cách rất xa xe của Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh không về nhà mà đi đến quảng trường Nhật Thị

Lục Bán Thành buồn bực ngồi trong xe nhìn Cố Dư Sinh đậu xe ở ven đường, đi đến chỗ hò hẹn ước.

Hắn tìm một đồng xu trong túi, vứt vào hồ, lại tiêu tụy lắm bầm cầu nguyện.

Đêm rất yên tĩnh, Lục Bán Thành hạ cửa kính xe, âm lượng của Cố Dư Sinh không lớn nhưng từ trong gió có thể nghe được những lời hắn nói: “Xin trời cao, hãy đưa cô ấy về lại bên tôi.”

Mắt Lục Bán Thành có chút nóng lên, hắn nhanh chóng ngược mắt lên, đóng cửa sổ, đạp chân ga, nhanh chóng rời đi.

Đi được một khoảng cách rất dài, hắn mới dừng xe lại, sau đó ngồi trong xe, nhớ đến một chuyện lúc còn trẻ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 444: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (4)

Khi đó cô ấy học trung học, hần còn chưa xuất ngoại, ở trong cùng một tiểu đội vs Cố Dư Sinh.

Lúc đó đã có quảng trường này, ngay đó cũng có hồ nguyện ước kia.

Lúc tan tầm, hai người họ thường đến quảng trường này trượt băng.

Lúc chạng vạng quảng trường có nhiều người, cũng không ít người sẽ vút tiền xu xuống để cầu nguyện.

Hồi đó có một bé gái thường hay lôi kéo bạn tốt của mình đến hồ nguyện ước thành thật nói: “Đây chính là hồ nguyện ước mà tớ đã nói với cậu, đặc biệt linh nghiệm nha, chỉ cần cậu thành tâm cầu nguyện thì sẽ thành hiện thực.”

“Có thật không?” Một bé gái khác hỏi.

“Thật đó.”

Sau đó hai cô bé tìm trong người mình một đồng xu trí giá một tệ, ném vào trong hồ, chấp tay trước ngực, rĩ mi mắt nghiêm túc cầu nguyện.

Lúc đó hần và Cố Dư Sinh ở ngay bên cạnh, bên cạnh đó còn có mấy học sinh nam khác, mọi người thấy bé gái nghiêm túc như vậy đều tin, sau đó đều đồng loạt cầu nguyện, chỉ có Cố Dư Sinh ngồi một bên nhìn bọn họ khinh thường cười khẽ một tiếng, sau đó liền đứng lên thành thạo xoay tròn một vòng trên giày trượt băng.

Qua nhiều năm như vậy, nếu Lục Bán Thành không chính mắt nhìn thấy Cố Dư Sinh đứng ở hồ nguyện ước cầu nguyện, hần sợ rằng mình còn không

còn nhớ chuyện xưa.

Cuối cùng hấn nhưng nhớ cô bé kia bao nhiêu, chờ đợi cô bé kia thấp thỏm đến tuyệt vọng thế nào mới đến hồ nguyện ước, làm những chuyện mà lúc trẻ bản thân chẳng coi là gì kia một lần?

Nói cách khác, hấn có bao nhiêu tuyệt vọng, bao nhiêu bất lực, mới có thể nghĩ đến phương thức như thế?

.....

Cố Dư Sinh ngồi ở hồ nguyện ước một lúc lâu mới trở lại xe.

Hấn liếc mắt nhìn thời gian, một giờ rưỡi sáng, sau đó lại nhìn trời, hình như cô chỉ mới rời khỏi hấn nửa tháng, nhưng có vẻ hấn sắp không chịu đựng nổi nữa rồi.

Nói thời gian là liều thuốc tốt nhất, có thể chữa trị tất cả mọi đau đớn.

Nhưng một ngày lại một ngày trôi qua, hấn mới phát hiện thời gian không phải là thuốc giải mà chính là độc dược.

Vì so với nỗi đau thấu tim gan của những ngày đầu, thời gian càng lắng đọng lại những thâm tình, khiến người ta không thể nào quên tình yêu khắc cốt ghi tâm, đó chính là điều đáng sợ nhất, khiến người ta đau đớn nhất.

Hấn thật sự rất sợ, sợ cả đời này cũng không thể gặp lại cô, sợ cô và hấn thật sự đã là kết thúc rồi.

Bởi vì quãng thời gian còn lại quá dài, mà hấn không thể nào quên được cô.

-

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nháy mắt đã đến đêm giao thừa.

Lúc Tân Gia Ngôn nghỉ đông, đang đi làm công nhân tạm thời nên

không thể trở về Liễu gia.

Chỉ có hai người Tần Chỉ Ái và mẹ của cô nhưng mẹ cô lại bày một bàn đầy những món ăn ngon.

Hai ngày nay sức khỏe của mẹ cô rất yếu, có thể bà vẫn cố gắng để vượt qua năm mới, mới nghỉ ngơi.

Tần Chỉ Ái không buồn ngủ, ngồi một góc trên ghế salon trong phòng khách coi tv, âm lượng mở đến mức thấp nhất, tiếp tục xem chương trình dạ hội mừng năm mới.

Lúc bài hát quen thuộc ‘Khó quên đêm nay’ vang lên, điện thoại trên bàn đối diện cô lại run lên.

Cô liếc mắt nhìn màn hình, là điện thoại của Hứa Ôn Noãn gọi tới, chắc là cô ấy đã canh chính xác thời điểm giao thừa mà gọi chúc mừng năm mới cho Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái ở ngồi trong nhà nghe điện thoại sẽ làm mẹ của cô thức giấc nên khoác áo cầm điện thoại đi ra hành lang, mới nhận điện thoại: “Ôn Noãn.”

Cô vừa dứt lời, trong điện thoại Hứa Ôn Noãn lại kích động reo lên: “Tiểu Ái, năm mới vui vẻ.”

“Chúc mừng năm mới!” bên kia đầu dây Hứa Ôn Noãn đang đứng toàn là âm thanh pháo hoa hoan hô không ngừng, Tần Chỉ Ái dựa lên hàng hiên, nhẹ giọng hỏi: “Cậu đang ở bên ngoài sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 445: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (5)

“Đúng vậy, mình cùng Ngô Hạo đến bãi biển xem pháo hoa.” Hứa Ôn Noãn vừa mới trả lời câu hỏi của Tần Chỉ Ái xong liền nghe thấy tiếng bắn pháo hoa, sau đó lại nghe những tiếng hoan hô vang lên, Hứa Ôn Noãn vs nói vào điện thoại di động vừa bị những tạp âm kia cắt đứt, sau đó nói lại: “Tiểu Ái, chừng nào cậu mới về lại Bắc Kinh a?”

“Qua rằng tháng giêng đi.”

“Trễ như vậy sao. Trong nhà chỉ có một mình tớ thật là chán a, cậu về nhanh một chút nha...” Hứa Ôn Noãn nũng nịu nói, so với cô bên này lại yên tĩnh hơn rất nhiều, có thể là xem pháo hoa xong rồi bây giờ đang lên xe ra về.

“Được rồi mình xem ngày có vé gần nhất thì lên với cậu ngay.” Dừng một chút, Tần Chỉ Ái còn nói: “Nhưng mà có thể nào cũng phải sau mùng 13 nha.”

“Thật sao, yêu cậu, moặc moặc.” Hứa Ôn Noãn cười hì hì trả lời.

Tần Chỉ Ái vừa định cười ha ha với Hứa Ôn Noãn liền nghe trong điện thoại có âm thanh của Ngô Hạo: “Anh Sinh, đưa vợ em về trước nha.”

Tần Chỉ Ái lập tức đứng đờ như một khúc gỗ.

Trong điện thoại có thể nghe thấy tiếng của Cố Dư Sinh trả lời rất rõ ràng “Ừ” một tiếng.

Cách một chút hần lại hỏi hai chữ “Địa chỉ?”

“Tiểu Ái, cậu chờ một chút.” Hứa Ôn Noãn trả lời cô một câu, sau đó lại

nói địa chỉ nhà của hai người họ cho Cố Dư Sinh biết. Sau đó cô mới quay lại điện thoại “Alo” một tiếng.

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, có chút mất tập trung, “ừ” với Hứa Ôn Noãn một tiếng, sau đó cũng chưa chờ Hứa Ôn Noãn trả lời, liền lên tiếng trước: “Ôn Noãn, mẹ mình gọi, cúp máy trước nha, khi nào rảnh chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

Nói xong cô cũng không chờ Hứa Ôn Noãn trả lời mà nhanh chóng cúp máy, sau đó lại cầm điện thoại di động đứng ngốc ở hành lang.

Nhiều ngày như vậy, cô cho làm tâm tình của mình đã có thể bình tĩnh lại rồi.

Nhưng lại không nghĩ tới chỉ cần nghe thấy giọng nói của hắn, thế giới của cô lại dễ dàng bị đảo lộn như vậy.

.....

Mùng 12 tết, Tần Chỉ Ái quay trở về Bắc Kinh vì muốn cho Hứa Ôn Noãn một niềm vui bất ngờ, trong điện thoại cô nói mùng 13 cô mới đến nhưng ba giờ chiều cô đã đến Bắc Kinh rồi.

Tết vừa mới trôi qua, xe cộ rất ít, cả con đường hầu như rất trống trải.

Cô chỉ tốn 20 phút đã có thể đến nhà trọ của cô và Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn không có nhà, trong phòng khách có chút loạn, nhà vệ sinh chất rất nhiều quần áo dơ.

Tần Chỉ Ái bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ nhiều năm như vậy Hứa Ôn Noãn vẫn như vậy.

Cô đặt hành lý xuống, sắc trời ngày một tối dần, Hứa Ôn Noãn còn chưa về, Tần Chỉ Ái nhìn tủ lạnh, ngoại trừ mấy quả trứng gà và mấy bình sữa bò thì không còn gì khác, không có đồ ăn, cô liền cầm bóp tiền, đi ra siêu thị

gần đó.

Tần Chỉ Ái mua đồ ăn có thể trữ trong vòng một tuần, mới đẩy xe đi tính tiền.

Sau khi ra khỏi siêu thị, trời đã tối đen.

Mua khá nhiều đồ nên túi rất nặng, dù siêu thị cách nhà không xa nhưng cô vẫn rất vất vả.

Lúc đến dưới lầu, Tần Chỉ Ái nhìn thấy Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo đứng trước cửa không xa.

Tần Chỉ Ái theo bản năng muốn gọi “Ôn Noãn” kết quả còn chưa phát ra âm thanh đã có một tiếng còi xe, sau đó là tiếng của Lục Bán Thành: “Con Chuột, hai người xong chưa? Cứ như vậy không chán sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 446: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (6)

Tần Chỉ Ái im lặng, từ từ đi tới, nhìn thấy phía trước là một chiếc xe không thể nào quen thuộc hơn.

Tuy rằng người ngồi ở ghế lái là Lục Bán Thành nhưng cô liền có thể nhận ra đó là xe của Cố Dư Sinh.

Cô không biết Cố Dư Sinh có ở trong xe hay không, nhưng cô sợ, không hề nghĩ nhiều mà nhìn chung quanh một chút, liền trốn sau một cái cây đã được cắt tỉa gọn gàng gần đó.

Nhìn qua khe hở của cành lá, cô có thể thấy Hứa Ôn Noãn đang ôm Ngô Hạo, làm nũng nghênh cổ chờ hấn hôn xuống, mới lưu luyến không rời mà buông tay Ngô Hạo ra, lùi về sau một bước, vẫy tay chào hấn.

Ngô Hạo đưa tay ra khỏi xe xoa đầu của cô rồi mới quay người đóng cửa xe.

Xe vốn không có đóng cửa kính, Tần Chỉ Ái nhìn thoáng một cái đã thấy hết toàn bộ trong xe.

Tần Chỉ Ái nhìn vào xe, thấy Cố Dư Sinh ngồi ở ghế phụ lái.

Hấn mặc một cái áo khoác màu đen, tóc bị gió thổi loạn.

Bởi vì quá nhanh, cô hoàn toàn chưa kịp nhìn thấy rõ vẻ mặt của hấn, càng không biết ba tháng không gặp, hấn có gì thay đổi không.

Tần Chỉ Ái né tránh một lúc lâu, cũng không bước ra, mãi đến khi điện thoại trong túi cô vang lên, cô mới hồi phục lại tinh thần, lấy điện thoại đi động ra, cô bắt máy nhưng vẫn không lên tiếng.

Trong điện thoại Hứa Ôn Noãn cực kỳ kích động: “Tiểu Ái, cậu về rồi sao?”

“Cậu trở về sao lại không báo cho tớ biết? Tớ sẽ đi đón cậu nha!”

“Tiểu Ái, bây giờ cậu ở đâu rồi?”

Hứa Ôn Noãn nói vài câu, Tần Chỉ Ái mới bình tĩnh trả lời: “Mình đi siêu thị một chút.”

“Siêu thị nào? Siêu thị Hoa Sen ở gần đây sao? Chờ mình một chút, mình đi đón cậu.” trong điện thoại Tần Chỉ Ái lại nghe thấy tiếng Hứa Ôn Noãn đang chạy.

“Không cần, tớ đến dưới lầu rồi, cậu chờ mình trước cửa đi.”

.....

Tần Chỉ Ái đi thang máy lên liền nhìn thấy Hứa Ôn Noãn.

Cô còn chưa kịp phản ứng, Hứa Ôn Noãn liền chạy tới ôm cô lại hôn, lại nhảy cẫng lên.

Hai cô bé ở cửa một lúc lâu mới đi vào nhà.

Hứa Ôn Noãn định kéo Tần Chỉ Ái ra ngoài ăn, Tần Chỉ Ái đi tàu mét về lại phải dọn một bãi chiến trường lại dứt khoát ở nhà ăn.

Hứa Ôn Noãn nghe theo lời cô, đương nhiên là cùng cô ở nhà làm thức ăn.

Tần Chỉ Ái trong bếp bận rộn, Hứa Ôn Noãn ở bên cạnh giúp một tay, lại thần bí mở miệng gọi: “Tiểu Ái?”

Ngữ khí của Hứa Ôn Noãn đột nhiên thay đổi làm cho Tần Chỉ Ái buồn bực nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó lại hạ tầm mắt, vừa hạ dao xuống vừa nhẹ giọng: “Hả?”

“Cậu còn nhớ Cố Dư Sinh không?”

Động tác hạ dao bỗng dừng khựng lại, không lên tiếng.

Hứa Ôn Noãn cúi thấp đầu chọn đồ ăn, không nhận ra được hành động nhỏ của cô, cho rằng cô chỉ trầm mặc, không có ấn tượng, lại mở miệng: “Chính là anh chàng hotboy nhà giàu kia đó, tính tình kỳ quái, lúc trước có đưa chúng ta đi ăn cơm một lần đó.”

Tần Chỉ Ái hạ dao, cắt một miếng thịt, ngửi khí tự nhiên hỏi lại: “Nhớ, sao vậy?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 447: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (7)

“Anh ấy xảy ra chút việc, hình như là đã xảy ra một chuyện hy hữu, cũng không thể gọi là hy hữu mà là rất ly kỳ... Như tiểu thuyết thời cấp ba chúng ta vẫn hay đọc đó... Lương Đậu Khẩu, cậu biết không? Ngôi sao lớn kia, chính là vợ của hắn, nhưng không biết vì lý do gì, sau khi cưới về lại không ở bên cạnh hắn mà lại tìm một người đóng thế cô ấy.”

Tần Chỉ Ái trượt tay xuống dao, cắt trúng ngón tay, chảy máu ròng ròng.

Cô vội để dao xuống, chặn lại miệng vết thương, lại “Nha” với Hứa Ôn Noãn đang lật rau một tiếng.

“Chuyện cụ thể ra sao mình cũng không rõ lắm, chính là lúc đó Ngô Hạo vô tình nói một câu, thế nhưng Ngô Hạo cũng không kể rõ ràng lắm, Tiểu Ái, cậu không cảm thấy thần kỳ sao? Trên thực tế lại có chuyện như vậy xảy ra...”

Thì ra cô rời đi ba tháng, chuyện Lương Đậu Khẩu đóng giả đã bị bại lộ rồi,... Tần Chỉ Ái chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không nghe những câu tiếp theo của Hứa Ôn Noãn.

“À, đúng rồi, Tiểu Ái, tối ngày một cậu có rảnh không?” Hứa Ôn Noãn lật xong hai bó rau liền đứng lên, nhìn thấy Tần Chỉ Ái cầm ngón tay chảy máu, liền đưa tay quơ quơ trước mặt Tần Chỉ Ái đang đứng ngây ngẩn cả người, nhìn thấy cô cũng không có phản ứng gì, liền đi đến bên tai cô “Ây” một tiếng.

Toàn thân Tần Chỉ Ái run cầm cập, nhìn về phía Hứa Ôn Noãn.

Cô vừa “Hả?” một cái, Hứa Ôn Noãn liền thấy được vết thương trên ngón tay của cô, liền lập tức ném rau thơm qua một bên, nắm chặt tay của

cô: “A, Tiểu Ái. Sao cậu lại bị thương rồi, mình đi tìm băng keo cá nhân cho cậu.”

“Không cần.” Tần Chỉ Ái lên tiếng ngăn Hứa Ôn Noãn lại, đưa tay vào vò nước rửa một cái, lại thấy ngón tay sạch rồi thì cầm dao tiếp tục cắt thịt: “Lúc này cậu nói gì?”

“Mình nói ngày một cậu có rảnh không?”

“Chi vậy?”

“Tôi ngày một là sinh nhật một người bạn của anh ấy tổ chức trên du thuyền, mình đưa cậu đi cùng.”

Cố Dư Sinh Ngô Hạo và Lục Bán Thành là bạn thân, nhưng thời điểm này không phải là sinh nhật của Cố Dư Sinh, chắc là sinh nhật của Lục Bán Thành rồi.

Tần Chỉ Ái nghĩ một lát, lại nhẹ giọng hỏi: “Ai vậy?”

“Lục Bán Thành lần trước đi ăn cơm cậu cũng đã gặp rồi đó.” Hứa Ôn Noãn đáp xong, lại nhớ ra chuyện gì tốt đẹp, cười hì hì lại mở miệng nói: “Tiểu Ái, cậu có thích ngôi sao nổi tiếng nào không? Anh ấy là người đầu tư các bộ phim truyền hình, nếu có chúng ta có thể tìm anh ta, nhất định sẽ được dẫn đi gặp thần tượng đó, lúc trước mình cũng đã đi với anh ta, còn được chụp hình với họ nữa đó...”

Đúng là Lục Bán Thành a... Tần Chỉ Ái bưng tỉnh nghe Hứa Ôn Noãn nói nửa câu sau xong liền quay đầu nhìn về phía cô một chút, không lên tiếng, lại ra hiệu cho cô lui về phía sau một chút, mở lửa, để khô nồi, mới đổ dầu, xào thức ăn.

Làm cơm xong, hai cô bé ngồi đối diện nhau lúc ăn cơm, Hứa Ôn Noãn nghĩ Tần Chỉ Ái vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình, lại hỏi lại một lần: “Tiểu Ái, cậu còn chưa trả lời ngày một cuối cùng cậu có rảnh hay không?”

Nói tới đây, Hứa Ôn Noãn dừng lại một chút, lại mở miệng nói: “Cậu còn chưa đi học mà, nên chắc là rảnh đúng không, đi với mình đi, ở nhà chán chết đi được, nha, được không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 448: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (8)

Sinh nhật Lục Bán Thành, chắc chắn Cố Dư Sinh sẽ tham dự rồi...

Ba chữ Cố Dư Sinh này bay qua đầu cô, không biết tại sao bên tai Lương Đậu Khẩu lại có tiếng vang, lúc trước khi cô và Lương Đậu Khẩu đối lại, ở hội quán đã nói những câu:

--“Đùa gì thế, sao tôi lại có thể thích cô ấy.”

--“Cậu cũng đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ có hứng thú với cơ thể của cô ấy, có cảm giác, ngủ chung cũng không tệ lắm, ngoài ra cũng không có bất kỳ ý nghĩ nào khác.”

Cho dù đã trôi qua ba tháng nhưng tới bây giờ cô vẫn còn nhớ như in những câu nói đó, càng không quên nỗi đau khổ đến nghẹt thở ngày hôm đó.

Sức cầm đũa của cô tăng lên, rũ mi mắt, khuôn mặt có chút tái nhợt.

“Tiểu Ái cậu sao vậy?” Hứa Ôn Noãn nhận thấy được sự khác thường của Tần Chỉ Ái, động tác bới cơm liền dừng lại, quan tâm hỏi.

“Không có gì.” Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu, sợ Hứa Ôn Noãn nhìn thấy đáy mắt cô đơn của mình, không dám nhìn thẳng cô, qua mấy giây, cô mới mở miệng, ngữ khí ảm áp: “Mình chợt nhớ ra ngày một giáo viên chủ nhiệm có hẹn mình ra gặp, chắc là vì mình nghĩ học quá lâu nên cô có rất nhiều chuyện cần mình xác nhận lại, vì vậy chắc mình không rảnh rồi.”

Yêu thì yêu nhưng sai lầm hết lần này đến lần khác như vậy là đủ rồi, cô không muốn phạm phải một sai lầm đến ba lần.

Cô đã không còn là Tần Chỉ Ái của 8 năm trước, cô bé có thể vì tới gần

hắn mà mặc kệ hết tất cả mọi chuyện đều phấn đấu để tiến về phía hắn đã không còn nữa rồi.

Huống chi bây giờ hắn đã kết hôn, cô tới cũng có thể thay đổi được gì chứ, chỉ khiến cho bản thân càng thêm bi thương mà thôi.

Chuyện bây giờ cô muốn làm chính là cất giấu những ký ức đẹp đẽ nhất của hắn và cô vào tận đáy lòng, sau đó sống một cuộc sống bình thường như trước đây.

“Vậy sao...” Hứa Ôn Noãn tiếc nuối: “Mình còn muốn dẫn cậu lên thuyền chơi một chuyến đó.”

“Không sao đâu mà, sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội.” Tần Chỉ Ái ổn định lại tâm tình mới ngẩng đầu lên cười yếu ớt với Hứa Ôn Noãn một cái.

“Được rồi.” Hứa Ôn Noãn miễng cưỡng đáp lại, sau một lát vẫn chưa từ bỏ ý định lại nói: ‘Cậu xong rồi mà còn sớm thì có thể nói cho mình biết, mình đến đón cậu, chúng ta cùng đi, nếu thật sự không có thời gian thì thôi.’”

Tần Chỉ Ái cười cười, biểu hiện bình thường: “Ừ, được thôi.”

.....

Tần Chỉ Ái thật sự không đi dự sinh nhật của Lục Bán Thành.

Buổi chiều cô ra khỏi nhà, đã là năm giờ rưỡi, Hứa Ôn Noãn gọi điện thoại cho cô hỏi cô xong việc chưa.

Cô nói dối, sau đó lại ngồi trong KFC ôn tập, nghỉ học lâu như vậy, cô cũng đã quên hết bảy tám phần kiến thức rồi, đến khi cô lên WeChat nhìn thấy ảnh chụp trong sinh nhật của Lục Bán Thành một hồi rồi mới dọn đồ về nhà.

Tần Chỉ Ái tắm rửa sạch sẽ, ngồi trên ghế salon, xem lại vài bài tập chưa xem xong, sau đó liếc nhìn thời gian, thấy còn sớm, mới mở tv xem một bộ

phim điện ảnh, xem xong cũng đã là 12 giờ khuya.

Cô cho rằng Hứa Ôn Noãn không về, liền tắt tv bò lên giường mình.

Vừa mới vào phòng ngủ không bao lâu, Tần Chi Ái đã bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Ban đầu cô còn cho rằng mình nằm mơ, trợn tròn mắt, nhìn trần nhà sừng sốt một chút, lại nghe thấy tiếng chuông cửa leng keng, lúc này mới vội vàng vén chăn lên, xuống giường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 449: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (9)

Tần Chỉ Ái cho rằng Hứa Ôn Noãn đã về lại quên mang theo chìa khóa nên mới gõ cửa, chỉ mặc bộ đồ ngủ tơ tằm có thắt lưng nhỏ đi chân trần ra ngoài.

Chuông cửa lại reo lên, cô sợ Hứa Ôn Noãn chờ sốt ruột nên vội vàng vọt ra cửa, chưa kịp mở đèn phòng khách, ngay cả mắt thần cũng không nhìn liền mở cửa ra.

Cô chưa nhìn bên ngoài đã lên tiếng: “Ôn Noãn, sao cậu lại không mang theo chìa...”

Chữ “khóa” cô còn chưa kịp nói đã im bật.

Đúng thật là Hứa Ôn Noãn trở về nhưng cô ấy lại uống say như chết, bất tỉnh nhân sự nằm trên lưng Lục Bán Thành, một chút ý thức cũng không có.

Có điều không phải là Lục Bán Thành làm cô ngây người mà là Cố Dư Sinh đang đứng phía sau hắn.

Áo khoác màu đen, quần dài, giày da.

Vóc người thon dài, so với lúc trước khi cô rời đi hình như đã gầy đi rất nhiều.

Hắn lười nhác đứng một bên, rũ mi mắt, nửa tỉnh nửa mê, một tay cầm túi của Hứa Ôn Noãn một tay cầm điện thoại di động đang nghe máy, miệng không nói nhiều, đôi khi chỉ “ừ”, hoặc “Biết rồi.”

Hàng hiên tối tăm, cô không nhìn rõ vẻ mặt của hắn nhưng cô có thể cảm giác được khí tức trên người hắn, lạnh lùng mà mờ mịt.

Lục Bán Thành công Hứa Ôn Noãn nhìn Tần Chỉ Ái đứng một lúc lâu cũng không mở đường, càng không có ý mời hấn vào nhà, liền hắng giọng một cái, ho khan một tiếng.

Tần Chỉ Ái hoàn hồn liền vội vàng rời tầm mắt khỏi Cố Dư Sinh, hơi nhích người rồi mới lên tiếng: “Vào đi.”

Lục Bán Thành vừa mới chuẩn bị vào phòng, sau đó lại thu chân hỏi: “Có cần phải thay giày không?”

Hứa Ôn Noãn là bạn gái của Ngô Hạo nhưng mà cô là người thuê phòng chung với Hứa Ôn Noãn nên chưa bao giờ dẫn Ngô Hạo vào nhà, sợ quấy rầy cô, vì vậy trong nhà cũng không có dép của đàn ông.

Tần Chỉ Ái vội lắc đầu hai lần: “Không cần đâu.”

“A” Lục Bán Thành đáp một tiếng mới vào nhà.

Tần Chỉ Ái thấy hấn đi qua mình mới nhớ tới trong phòng không bật đèn, lại đưa tay sờ tìm công tắc đèn trên tường.

Trong phòng trở nên sáng choang, cô nghiêng đầu liếc nhìn Cố Dư Sinh vẫn còn đang nghe điện thoại, phát hiện mặt hấn còn trắng hơn da con gái.

Cô đứng ở cửa do dự một chút, không dám lên tiếng quấy rầy hấn, chỉ không đóng cửa, đi theo phía sau Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành đặt Hứa Ôn Noãn ngồi trên ghế, lúc hấn vừa mới chuẩn bị đứng dậy thì Hứa Ôn Noãn lại vươn mình suýt nữa lăn xuống khỏi ghế, Lục Bán Thành vội đưa tay kéo cô lại.

Tần Chỉ Ái vừa mới chuẩn bị giúp hấn một tay lại nhìn thấy mình qua một tấm gương trên tường, trên người chỉ mặc đồ ngủ, liền lùi về phía sau một bước, nói với Lục Bán Thành: “Tôi đi thay đồ đồ.”

Sau đó còn chưa chờ Lục Bán Thành có phản ứng gì liền chạy vào

phòng ngủ của mình, đóng cửa lại.

Tần Chỉ Ái thay quần áo xong đi ra lại nghe thấy Hứa Ôn Noãn đã say đến rồi tỉnh rồi mù thì thầm câu: “Nước, nước, nước.”

Lục Bán Thành đứng trước ghế sofa đang nhìn chung quanh, hần nghe thấy tiếng cửa phòng mở liền nói với Tần Chỉ Ái: “Rót cho cô ấy cốc nước nhanh lên.”

Tần Chỉ Ái không kịp lên tiếng, liền đi đến nhà bếp, trước nhà bếp cô liền thấy Cố Dư Sinh đang đứng ở cửa nhận điện thoại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 450: Không Thể Nào Quên Được Thâm Tình (10)

Lúc Tần Chỉ Ái rót nước cho Hứa Ôn Noãn cũng thuận tay rót cho Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành mỗi người một ly nước.

Cô bung khay từ trong nhà bếp đi ra, Cố Dư Sinh đứng trước cửa cũng đã cúp máy, vừa cất điện thoại di động vào vừa liếc vào trong một cái, tầm mắt đúng lúc xẹt qua người cô.

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái căng thẳng không tự chủ nắm chặt khay, làm như không có gì, từ từ đặt khay để xuống bàn, trước tiên đưa cho Lục Bán Thành một ly nước, sau đó mới bung một ly nước ngồi xôm trước mặt Hứa Ôn Noãn.

Lục Bán Thành nhận nước xong lại lễ phép: “Cảm ơn.”

Tần Chỉ Ái cười yếu ớt, không lên tiếng, cầm ly nước đưa đến bên môi Hứa Ôn Noãn đang mơ mơ màng màng.

Lục Bán Thành uống nửa ly nước xong nghĩ đến Hứa Ôn Noãn là bạn gái của Ngô Hạo mà lại bị hấn và Cố Dư Sinh đưa về nhà thêm vào đó bầu không khí cũng vô cùng ngột ngạt, liền vừa giải thích vừa cố gắng làm bầu không khí trở nên tốt hơn: “Chuột cũng uống say rồi đang ngủ như chết trên xe, tôi cảm thấy hấn ở một mình trên xe cũng không sao nên mới để anh Sinh cùng lên đây giúp tôi cầm mấy thứ lật vật.”

Hứa Ôn Noãn được uống nước rồi lại bò qua một bên ngủ say như chết.

Tần Chỉ Ái để ly nước lên bàn, mới cười với Lục Bán Thành vừa nói một đoạn dài như vậy trả lời “Ừ” một tiếng.

“Em còn nhớ anh Sinh chứ? Lúc trước chúng ta cùng ăn chung một bữa

com rồi.” Lục Bán Thành lại nói.

“Còn ạ.” Tần Chỉ Ái trả lời đơn giản.

“Em hát cũng hay lắm.” Lục Bán Thành khen Tần Chỉ Ái một câu.

Tần Chỉ Ái cười cười không lên tiếng.

Đi vào nhà lại không có ghế salon ngồi nên Cố Dư Sinh chỉ có để đứng tựa vào cửa, liếc nhìn Tần Chỉ Ái đang tán gẫu với Lục Bán Thành, nói câu đầu tiên sau khi gặp cô lại là: “Đi thôi.”

Ngữ khí của hắn rất nhạt, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào làm cho người ta có cảm giác xa cách lạnh lẽo.

“Ừ, đi ngay đây.” Lục Bán Thành đáp một tiếng, lập tức đứng lên, đặt ly nước xuống, mới chào tạm biệt Lương Đậu Khẩu, nhìn lại Hứa Ôn Noãn đang ngủ trên ghế salon, lại nghĩ Tần Chỉ Ái cũng chỉ là một cô bé, sợ là không thể nào vác Hứa Ôn Noãn vào phòng được, lại chỉ chỉ Hứa Ôn Noãn, sau đó hỏi: “Cô ấy ở phòng nào? Có cần anh giúp em đưa cô ấy vào phòng một tay không?”

“Được, cảm ơn anh.” Tần Chỉ Ái nói xong liền chỉ vào một cánh cửa: “Là phòng này.”

Lục Bán Thành không hé răng, chỉ đơn giản khiêng Hứa Ôn Noãn từ ghế salon lên dễ như ăn cháo, nhanh chân tiến vào phòng ngủ của cô ấy.

Sinh nhật Lục Bán Thành nên buổi tối hắn cũng đã uống nhiều rượu rồi, có chút nhớ nhà vệ sinh, nên sau khi đặt Hứa Ôn Noãn lên giường liền lễ phép quay người hỏi thăm: “Có thể cho anh dùng nhờ nhà vệ sinh một lát được không?”

“Được ạ.” Tần Chỉ Ái trả lời.

Cô chờ Lục Bán Thành đi rồi mới vào phòng ngủ đắp lại chăn cho Hứa

Ôn Noãn, rồi mới rời khỏi phòng ngủ của cô.

Lục Bán Thành còn chưa ra khỏi nhà vệ sinh, trong phòng khách chỉ còn cô và Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh không có ý muốn nói chuyện với Tần Chỉ Ái, Tần Chỉ Ái cũng không chủ động nói chuyện với hắn.

Bên trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh.

Không biết có phải là do tâm lý hay không, Tần Chỉ Ái luôn cảm thấy bầu không khí này càng ngày càng lúng túng, khiến cả người cô cũng trở nên sốt sắng.

Ngay lúc cô không hiểu sao Lục Bán Thành lâu như vậy còn chưa xong, Cố Dư Sinh đang đứng ở cửa lại gọi “Này” một tiếng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 451: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (1)

Tần Chỉ Ái run mí mắt, tay phải nắm lấy vạt áo, qua mấy giây mới thoáng nâng đầu lên một chút, nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Hắn nhìn chằm chằm một ô vuông trên kệ có để một cây xanh, bình tĩnh nhìn, cũng không biết đang nghĩ gì, nhàn nhạt đi đến gần cây.

Hắn rất yên tĩnh, giống như một pho tượng, khiến Tần Chỉ Ái có chút hoài nghi, tiếng “Này” lúc này chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Tần Chỉ Ái nhìn một lát, thấy hắn vẫn không có phản ứng gì, vừa chuẩn bị thu lại tầm mắt lại thấy lông mi hắn nhấp nháy ba lần, tầm mắt nhìn cây xanh kia một chút, chỉ là hướng đầu về phía vị trí cô đang đứng, không nhìn cô nhưng lại gọi: “Này” một tiếng.

Lần này tận mắt Tần Chỉ Ái nhìn thấy hắn mở miệng nên đầu ngón tay cô lại run nhẹ lên, đáy lòng nao núng “Dạ?” một tiếng rất nhẹ.

Cố Dư Sinh không nói gì nữa mà đưa tay đang cầm túi của Hứa Ôn Noãn về phía cô, lắc hai cái, giống như đang hỏi cô túi này xử lý như thế nào.

Cô đứng tại chỗ nhìn thấy như vậy mới hiểu ý “A” một tiếng, nhanh chóng chạy đến gần hắn, đưa tay ra nhận lấy túi.

Tần Chỉ Ái vốn muốn quay vào phòng nhưng suy nghĩ một lát lại thay Hứa Ôn Noãn nói một câu: “Cảm ơn.”

Cố Dư Sinh vẫn dùng dáng vẻ lãnh đạm, nghe thấy cô nói cảm ơn cũng không chớp mắt, không nhìn Tần Chỉ Ái, chỉ nhìn hư không, khẽ gật đầu một cái thật nhẹ, liền dựa vào vách tường, giống như đang hoảng hốt, im

lặng tạo thành một bức tranh.

Tần Chỉ Ái vẫn không dám nhìn thẳng Cố Dư Sinh một cách quang minh chính đại mà chỉ liếc nhìn hắn rất nhanh, chỉ như vậy cũng có thể khiến cô nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch và hốc mắt sâu, quầng mắt còn hiện ra một màu đen rất rõ ràng.

Không biết là bao lâu rồi hắn không nghỉ ngơi thật tốt mới có thể thâm quầng mắt như vậy.

Hơn nữa sắc khí so với lúc cô vừa đi lại uể oải tiêu tụy hơn rất nhiều.

Trong ngực Tần Chỉ Ái bén đau, cô nhìn hắn một chút, có chút quan tâm, nhưng cô lại không có tư cách nói ra, cuối cùng cũng chỉ có thể cầm túi của Hứa Ôn Noãn bình tĩnh đặt xuống ghế.

Lục Bán Thành còn chưa ra khỏi nhà vệ sinh, bên trong lại yên tĩnh lần nữa, bầu không khí có vẻ càng thêm lúng túng.

Cố Dư Sinh đứng ở cửa, Tần Chỉ Ái cũng không tiện ngồi, chỉ có thể cứng ngắc đứng sau lưng hắn, cạnh bàn trà.

Không hề có một tiếng động như vậy làm cho Tần Chỉ Ái không chịu nổi, cô nhìn một vòng, nhìn thấy ly nước trên bàn lúc nãy cô mang ra.

Để giảm bớt sự ngột ngạt trong bầu không khí, cũng để cho mình thả lỏng một chút, Tần Chỉ Ái quay đầu hỏi Cố Dư Sinh: “Anh có muốn uống nước không?”

Cố Dư Sinh làm như không nghe thấy, nhìn chăm chăm vào hư không, tầm mắt đắm chiêu, ngay lúc Tần Chỉ Ái cho rằng hắn sẽ không để ý đến cô thì hắn lại “Ừ” một tiếng.

Hả? Đây là ý gì?

Tần Chỉ Ái nghi hoặc, vẫn khom người bưng ly nước lên đưa cho Cố Dư

Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 452: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (2)

Cô đi đến cách hắn còn nửa mét thì dừng bước.

Ngón tay cô cầm ly nước đông cứng lại, cô rũ mắt, hít một hơi, mới ngẩng đầu vừa nhìn về phía hắn vừa đưa nước tới: “Cho...”

Chữ “anh” còn chưa kịp nói, ánh mắt vốn nhìn vào hư không của Cố Dư Sinh bỗng nhiên nhìn thẳng cô.

Cô không mang giày cao gót, lùn hơn hắn rất nhiều, tầm mắt của hắn nhìn thấy đỉnh đầu của cô, dừng lại một chút mới từ từ dời xuống, lúc nhìn thấy lông mày đẹp đẽ của cô, điện thoại trong túi hắn lại vang lên.

Hắn còn chưa nhận ly nước cô đưa tới, đã thấp giọng “Xin lỗi”, lại thu hồi tầm mắt, lấy điện thoại di động trong túi ra.

Trước khi hắn nhận điện thoại liền nhìn vào màn hình một chút, biểu hiện không có quá nhiều sóng gió, nhưng mi tâm đẹp đẽ tinh xảo bỗng nhíu lại một chút, thoáng có vẻ sốt sắng không dễ nhận ra.

Hắn lập tức bắt máy, đưa điện thoại di động lên tai hỏi: “Sao rồi?”

Không biết là ai gọi điện thoại tới, cũng không biết người trong điện thoại nói gì nhưng cả đêm từ khi nhìn thấy hắn tới giờ, hắn luôn bình tĩnh lạnh nhạt lúc này lại trở nên hơi gấp gáp: “Ở đâu?”

“Được, tôi biết rồi.” Nói xong, Cố Dư Sinh liền cúp máy, cũng không nói chuyện vs Tần Chỉ Ái mà quay người đi ra cửa, lúc sắp đi đến thang máy, hắn nghĩ tới Lục Bán Thành, lại quay người sờ soạng chìa khóa xe trong túi, hơi khoát tay, vừa đưa chìa khóa xe cho Tần Chỉ Ái vừa nói: “Phiền cô nói với Lục Bán Thành bảo hắn đưa Chuột về, tôi có chuyện phải

đi trước.”

Tần Chỉ Ái “Dạ” đáp lại hấn, cửa thang máy mở ra, hấn vội vội vàng vàng đi vào, liên tục bấm nút đóng cửa.

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm bóng người của Cố Dư Sinh không chớp mắt, nhìn hấn từng chút từng chút biến mất sau cửa thang máy đang đóng dần.

Hấn chỉ nhìn chăm chăm màn hình điện thoại bấm bấm, như là đang tìm số điện thoại của ai đó, có chút lo lắng, từ đầu đến cuối vẫn không nhìn Tần Chỉ Ái lấy một lần.

Đợi đến khi Lục Bán Thành ra khỏi nhà vệ sinh Tần Chỉ Ái mới lấy lại tinh thần.

Cô rời mắt khỏi thang máy, Lục Bán Thành đã đi ra, hấn nhìn thấy trong phòng khách chỉ có một mình cô liền buồn bực hỏi: “Anh Sinh đâu?”

“Nhận điện thoại đi rồi ạ.” Tần Chỉ Ái trả lời, sau đó đưa chìa khóa xe cho Lục Bán Thành: “Anh ấy nói anh đưa Ngô Hạo về trước.”

“À” Lục Bán Thành nắm tóc, nhận chìa khóa xong liền nghĩ đến cô là con gái, lại không quen thân, ở lại như vậy quá khó xử liền nói: “Tôi đi đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Tần Chỉ Ái lui về phía sau một bước, tránh đường.

Đợi đến lúc Lục Bán Thành tiến vào thang máy, cô mới đóng cửa, sau đó nhìn chăm chăm bức tường Cố Dư Sinh vừa mới tựa vào kia, nháy mắt nhìn hồi lâu, mới tắt đèn, trở về phòng ngủ.

.....

Ngày đó đi vội như vậy, Tần Chỉ Ái nghĩ cũng chưa từng nghĩ mình sẽ gặp lại Cố Dư Sinh.

Ngô Hạo bắt đầu gây dựng sự nghiệp, chuyện công ty rất bận rộn, Hứa Ôn Noãn giúp hắn cũng đi trễ về sớm liên miên.

Tần Chỉ Ái tuy rằng ở cùng Hứa Ôn Noãn nhưng thời gian gặp nhau cũng không nhiều, coi như là gặp nhưng Hứa Ôn Noãn cũng chỉ nói về chuyện công ty của Ngô Hạo, chưa từng đề cập đến Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 453: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (3)

Đương nhiên Tần Chỉ Ái cũng sẽ không hỏi.

Ngoại trừ Hứa Ôn Noãn, những người xung quanh cô cũng không hề quen biết Cố Dư Sinh, tự nhiên cũng sẽ không hỏi những chuyện có liên quan đến hắn.

Ba chữ Cố Dư Sinh này trong thế giới của cô hình như đã xảy ra rất nhiều chuyện không thể lý giải được.

Chẳng hạn như hết tết, cô vừa mới trở về Bắc Kinh ngày đầu tiên lại nhìn thấy hắn, không qua hai ngày lại có thể trực tiếp đứng trước mặt hắn.

Lúc đó cô liền nghĩ thế giới quá nhỏ bé, cô có tránh hắn thế nào cũng không tránh được.

Nhưng trong chớp mắt thế giới cũng thật lớn, có lần vì kẹt xe, cô ở trên xe buýt một tiếng đồng hồ vô tình đứng trước cửa Cố thị nhưng đừng nói là nhìn thấy hắn, ngay cả xe của hắn cũng không thấy.

Tết qua đi, tiết trời cũng ngày một ấm áp, Tần Chỉ Ái mỗi ngày chỉ đi học, đến thư viện, nhà ăn của trường... rồi lại về nhà.

Bởi vì đã ngừng chương trình học hơn một năm rưỡi nên hiện tại những người học chung lớp với cô đa số đều nhỏ hơn cô một tuổi, nhưng cũng có một vài học sinh nam không để ý đến tuổi tác mà viết thư tình cho cô.

Đa số họ thấy cô không nói gì liền từ bỏ, nhưng cũng có một người giống như con gián vậy, giết không chết, cứ chăm chỉ viết không ngừng.

Nói thật, khai giảng chỉ mới một tháng, cô cũng đã nhận được hai mươi

ba mươi bức thư tình của bạn nam kia, nhưng còn chưa biết người đó ra sao, tên là gì.

Mùa xuân đến, ánh mắt trời ngày một sáng rõ, tình cờ lúc Tần Chỉ Ái ngồi trong thư viện xem sách mệt, nhân nhả nhìn ra ngoài cửa sổ lại nhớ tới Cố Dư Sinh, sau đó bừng tỉnh, thì ra bản thân đã thất thần một lúc lâu.

Cây cối hai bên đường phố đều nở rộ, Tần Chỉ Ái rốt cuộc có thể nghe một ít chuyện liên quan đến Cố Dư Sinh.

Chính xác mà nói là tin tức liên quan đến Cố thị.

Lúc cô xem tivi trong phòng ăn đang phát sóng những kênh thông tin tài chính.

“Cố thị từ trước đến nay chỉ chủ yếu kinh doanh bất động sản lúc này lại đầu tư sang lĩnh vực Công nghệ thông tin, thành lập công ty mới tại Thượng Hải, CEO đương nhiệm của Cố thị cũng sẽ chuyển công tác đến Thượng Hải.”

Tin tức rất nhanh gọn, lại đổi sang một điểm tin khác.

Tần Chỉ Ái cầm đĩa bình tĩnh nhìn người biên tập viên trong màn hình tivi thật lớn một lúc, mới hiểu ý của tin tức.

CEO đương nhiệm không phải là Cố Dư Sinh sao?

Dời công tác đến Thượng Hải, vậy Cố Dư Sinh sắp đi Thượng Hải rồi sao? Từ nay về sau sẽ không quay lại Bắc Kinh rồi sao?

Hắn không ở lại Bắc Kinh, khoảng cách của hai người họ vốn xa nay lại chẳng còn chút cơ hội nào gặp mặt.

Chỉ nghĩ đến đây, từ nay về sau, trong thành phố to lớn này sẽ không thể vô tình nhìn thấy hắn nữa, trong lòng Tần Chỉ Ái lại vô cùng lạc lõng.

Cả một buổi chiều ngồi trong lớp nhưng Tần Chỉ Ái vẫn không thể nào

tập trung, tâm tư cứ trôi về nơi xa.

Sau khi tan học về nhà, cô cũng không có tâm trạng làm cơm tối, ôm gối dựa ngồi trên ghế salon, cầm điện thoại di động tra tin tức có liên quan đến Cố thị, phát hiện rất nhiều tin tức mới do truyền thông đưa lên, tiết lộ hai ngày nữa Cố Dư Sinh sẽ rời khỏi Bắc Kinh đến Thượng Hải.

Hứa Ôn Noãn hôm nay đi làm về sớm, Tần Chỉ Ái vừa nghe thấy tiếng mở cửa phòng liền thoát màn hình điện thoại ra khỏi tin tức.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 454: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (4)

Cuối tuần Ngô Hạo cũng được đón tiếp Tần Chỉ Ái. Hứa Ôn Noãn rất vui vẻ thấy Tần Chỉ Ái chưa ăn cơm thì kéo cô ra ngoài làm một bữa tiệc thật lớn.

Sau khi trở lại Tần Chỉ Ái thấy thời gian còn sớm liền nằm nhoài trên bàn ôn tập.

Hứa Ôn Noãn rảnh rồi thì không chịu ở yên, lúc đó sẽ chạy đến phòng cô nói chuyện phiếm.

Tần Chỉ Ái cũng đã quen bị Hứa Ôn Noãn quấy rối nên dù cô có đang đọc sách đi chăng nữa cũng chẳng thành vấn đề.

Lúc Hứa Ôn Noãn lên Microblogging, nhìn thấy mấy bộ phim điện ảnh mới chiếu được chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết mà cô yêu thích, lại nghĩ Ngô Hạo chủ nhật có chuyện bận không thể cùng cô đi xem phim được nên ngã vào giường của Tần Chỉ Ái, ảo não lộn mấy vòng, sau khi nằm xuống mới nói với Tần Chỉ Ái: “Tiểu Ái, chủ nhật này cậu đi xem phim với tớ đi.”

“Mình coi một chút nha...” Hứa Ôn Noãn đọc vài cái tên, đều là những diễn viên nổi tiếng, trong đó có ba chữ khiến Tần Chỉ Ái đang viết dở lại ngừng bút: “Lương Đậu Khấu.”

Hứa Ôn Noãn đọc tới tên Lương Đậu Khấu lại quệt miệng: “Mình cũng không biết tại sao luôn cảm thấy gần đây Lương Đậu Khấu có chút sa sút, mùa hè năm ngoái, sự nghiệp của cô ấy mới thật sự là ở đỉnh cao nha, nhan sắc còn được gọi là một mỹ nhân...”

Mùa hè năm ngoái... là lúc cô đóng giả Lương Đậu Khấu mà... đầu ngón tay cầm bút của Lương Đậu Khấu đè xuống đến rách giấy.

“Thật sự không thể hiểu nổi anh ta, Bắc Kinh đang phát triển sự nghiệp tốt như vậy, mấy năm qua sốt đất sốt nhà bất động sản là nhất rồi, tại sao phải lăm lăm đi chuyển hướng sang Thượng Hải, mở thị trường mới.” Hứa Ôn Noãn một mình lầu bầu.

Dừng vài giây, Tần Chỉ Ái xé tờ giấy bị đẽ rách ra vò thành một cục, vứt vào thùng rác, lại tiếp tục viết.

“Nghe Ngô Hạo nói hình như trong nhà Cố Dư Sinh thật sự xảy ra chuyện gì, hình như loạn đến không muốn ở lại Bắc Kinh mà phải chuyển đi Thượng Hải.. Tối ngày hôm qua lúc bọn mình ăn cơm là bữa tiệc chia tay, lúc đó Lục Bán Thành hỏi hần một câu, nói hần có trở về Bắc Kinh nữa không, hần nói... có thể sẽ không trở lại...” Hứa Ôn Noãn nói tới đây, lắc đầu đáng tiếc: “... Bắc Kinh lớn như vậy, sản nghiệp lại lớn như vậy, ngồi không hưởng phước còn được, cần gì chứ!”

Tần Chỉ Ái vẫn luôn chú ý đến những lời cô nói, cô viết lại tiêu đề bài học, nhìn chăm chăm giáo trình, nói chuyện như không có gì đáng ngạc nhiên: “Hôm nay trong phòng ăn buổi trưa mình cũng có nhìn thấy tin tức trên tivi, không ngờ lại là thật.”

Qua một lát, Tần Chỉ Ái lại nói thêm một câu: “Mình còn thấy ngày một anh ấy bay đến Thượng Hải, không biết là thật hay là giả.”

“Thật đó, hình như là chiều ngày một bay, Ngô Hạo và Lục Bán Thành cũng đưa anh ấy đi.”

“A.” Tần Chỉ Ái đáp.

“Mười hai giờ rồi, mình đi ngủ đi! Ngày mai còn phải dậy sớm! Ngủ ngon!” Hứa Ôn Noãn hấp tấp chạy về phòng mình.

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên xong, trong phòng lập tức trở nên yên lặng.

Tần Chỉ Ái ngồi trước bàn đọc sách phát ngốc một chút, nhắc bút lên lại

tiếp tục viết tiêu đề.

Viết một hồi, ngòi bút dừng.

Đầu ngón tay cầm bút vì dùng sức quá lớn mà trở nên trắng bệch.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 455: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (5)

Chỉ một lúc sau, bút lại chuyển động, viết chưa được vài chữ, bút lại được đặt ở trên bàn, giáo trình bị đóng lại.

.....

Ngày hôm sau, Tần Chỉ Ái đi học cả ngày, buổi tối về đến nhà, người rất mệt mỏi, sau khi tắm rửa sạch sẽ, liền bò lên giường ngủ.

Nửa đêm bị tiếng sấm ngoài cửa sổ đánh thức, Tần Chỉ Ái đi vào nhà vệ sinh một chuyến, sau khi trở lại, cô liếc nhìn giờ trong màn hình điện thoại, ba giờ sáng, cách giờ hán bay không còn bao nhiêu thời gian.

Nhất thời cơn buồn ngủ lại hoàn toàn biến mất.

Cô ngồi cứng trên giường một lúc, mặc đồ dài, rón rén nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ, đi tới ban công, mở cửa sổ ra, gió đêm có chút lạnh, nhìn chầm chầm bóng đêm, ngó ra.

Đến khi Tần Chỉ Ái tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã sáng dần, dù là mùa xuân nhưng buổi tối ở Bắc Kinh vẫn có chút lạnh, tay cô rất lạnh.

Lúc trở lại phòng ngủ chui vào trong chăn, lăn qua lộn lại, nằm một lúc lâu, mới cảm thấy ấm lại, sau đó cô liền nhắm mắt, cố gắng ép bản thân mình ngủ, nhưng cũng không ngủ được, mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng Hứa Ôn Noãn thức dậy, rồi lại đi ra khỏi nhà, cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng cô vẫn nằm trên giường cầm điện thoại, liếc nhìn thời gian, cũng sắp đến 12 giờ trưa, buổi chiều có tiết học, cô thầm tính toán thời gian một chút, lại gõ tin nhắn gửi cho lớp trưởng xin nghỉ, sau đó rửa ráy mặc quần áo, bắt taxi tới sân bay.

Tần Chỉ Ái đợi ở sân bay nửa tiếng đồng hồ, không ngờ thật sự nhìn thấy xe của Cố Dư Sinh.

Lục Bán Thành lái xe, quẹo vào bãi đậu xe T2.

Tần Chỉ Ái trực tiếp đi vào phòng chờ T2, trốn sau cây cột trong soát vé của khoang hạng nhất, đứng chưa được 10 phút, liền nhìn thấy Cố Dư Sinh cầm vé máy bay đi tới, theo sau hắn là một vài người, có Ngô Hạo, có Lục Bán Thành, còn có Tiểu Vương.

Cố Dư Sinh đi vào lối dành cho khách đi khoang hạng nhất, hoàn thành việc kiểm soát hành lý xong mới đứng nói chuyện với mọi người một chút. Sau đó hắn giơ tay lên vỗ lên vai Lục Bán Thành và Ngô Hạo, rồi mới nhận laptop trong tay Tiểu Vương, đi vào cửa hải quan.

Lục Bán Thành, Ngô Hạo thấy người đã đi vào, mới tản ra.

Sau khi nhìn thấy họ đi khỏi sân bay, Tần Chỉ Ái mới đi ra từ sau cột, nhìn vào lối đi tới khoang hạng nhất, cô đứng lúc có thể nhìn thấy bóng lưng của Cố Dư Sinh.

Người đàn ông một tay cầm túi, bước đi thong dong, thận trọng, từng bước từng bước, đi xa khỏi tầm mắt của cô, mãi đến khi cô không thể nhìn thấy hắn nữa, trong tầm mắt chỉ toàn là những người xa lạ, Tần Chỉ Ái mới khôi phục lại tinh thần.

Cố Dư Sinh, tạm biệt...

Em nghĩ, anh mãi mãi cũng không biết ngày đó anh rời đi, ngoài những người bạn kia còn có một cô gái, đang chào tạm biệt anh.

Tần Chỉ Ái buông mí mắt, quay người rời đi.

.....

Cố Dư Sinh nghỉ ngơi trong phòng VIP, đúng lúc này không biết vì sao

lại bỗng dựng nhói lên một cái, tay run lên, ly café nóng rơi xuống, trúng vào tay còn lại của hắn, nóng đến lòng hắn, cả người hắn kinh ngạc đứng lên, những người xung quanh kinh ngạc trở mắt nhìn, một lúc lâu mới trở lại bình thường.

-

Tám tháng sau.

.....

Lúc Tần Chỉ Ái nhận được điện thoại của giáo sư Chu, cô chỉ vừa mới tỉnh ngủ: “Tiểu Ái, chiều ngày hôm nay có một buổi tọa đàm quan trọng, em phụ trách đi đón người nha, ba giờ rưỡi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 456: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (6)

“Người này thật sự rất quan trọng, một nhóm nhiều sinh viên như vậy nhưng tôi chỉ có thể tin tưởng em mới giao cho em trọng trách quan trọng như vậy, đừng làm cho tôi thất vọng đó, phải biết tối nay Hiệu trưởng Trần sẽ đích thân đến mời người đó ăn cơm.”

Tần Chỉ Ái vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, nghe giáo sư Chunói như vậy, đại não phản ứng chưa kịp, chỉ trả lời “Dạ.” một tiếng.

Vừa dứt lời, giáo sưChulại nói: “Tọa đàm ở hội trường lớn, phương thức liên lạc với người đó lát nữa tôi sẽ nhắn tin cho em, em nhớ đến sớm đó.”

Hắn là giáo sưChurất bận rộn nên ngay sau khi nói xong liền nói: “Tôi còn có chuyện khác phải xử lý, cúp máy trước đây.”

Người này hẳn phải là một người rất có máu mặt, trước khi cúp máy còn không yên lòng nhấn mạnh một lần: “Tiểu Ái, em phải đón tiếp họ cho tốt, còn nữa, nhất định phải đến sớm một chút, đừng đi trễ, ăn mặc lịch sự vào.”

Điện thoại vừa cúp, giáo sưChuliền gửi một tin nhắn khác.

Lúc Tần Chỉ Ái đọc tin nhắn, nhìn lướt qua là số điện thoại ở Thượng Hải, có thể là do người đàn ông mà cô yêu ở Thượng Hải nên từ sau khi hắn rời đi cô và thành phố xa lạ kia lại khiến cô lo lắng mỗi khi nghe thấy tên nó, cô sẽ lại thất thần khi nhìn thấy hai chữ đó, sau đó lại thắc mắc hắn như thế nào, đối với cô mà nói, Thượng Hải bằng với Cố Dư Sinh.

.....

Chưa tới hai giờ, Tần Chỉ Ái đã đi đến trường.

Lúc cô bước vào sân trường, cầm điện thoại di động gửi qua cho số ở Thượng Hải kia một tin nhắn: “Xin chào ngài, tôi là sinh viên phụ trách đón tiếp ngài, sau khi ngài đến có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi đứng ở cổng trường đón ngài.”

Qua khoảng 10 phút, Tần Chỉ Ái nhận được một tin nhắn trả lời rất lịch sự: “Được, cảm ơn.”

Tọa đàm bắt đầu lúc ba giờ rưỡi, còn một tiếng rưỡi, mùa đông ở Bắc Kinh lạnh run người, Tần Chỉ Ái tìm đại một phòng học, ngồi trong góc, chơi game trong điện thoại di động.

Ba giờ đúng, trong điện thoại cô có một cú điện thoại, là người mà cô phụ trách đón tiếp gọi tới.

Trong phòng có rất nhiều sinh viên đang ôn tập Tần Chỉ Ái cầm điện thoại di động lặng lẽ đi ra ngoài, đến cuối hành lang mới nhận máy: “Alo? Xin chào? Xin hỏi ngài đã tới chưa?”

“Sắp đến rồi, còn khoảng 10 phút nữa.” hình như người này đang lái xe, ngữ khí rất khách sáo, nhưng cũng không thật sự tập trung.

“Tần Chỉ Ái cảm thấy âm thanh này rất quen, nhưng trong chốc lát lại không nhớ ra là ai, cô dừng lại một chút mới nói: “Xin hỏi ngài đến cửa nào?”

“Cửa Bắc.”

Cúp máy, Tần Chỉ Ái chạy thẳng đến cửa Bắc.

Cô chờ khoảng 7, 8 phút mới có một chiếc xe từ từ được lái tới, dừng hẳn ở cửa trường học.

Ngay lúc cô cho rằng đó là người mà cô phải đón tiếp thì điện thoại di động lại vang lên, vẫn là số điện thoại kia gọi tới, cô còn chưa bắt máy mà nhìn đến chỗ bác tài nhìn vào, lại thấy một người đã lâu không gặp.

Tiểu Vương.

Tài xế của Cố Dư Sinh.

Động tác nhận điện thoại của cô bỗng nhiên dừng lại.

Tiểu Vương nghe được điện thoại của cô đang reo, liếc nhìn cô một cái, vẫy vẫy tay với cô, nói: “Chào cô.” Liền đi vòng qua đầu xe, đi đến cửa phía sau mở cửa ra.

Còn chưa nhìn thấy người đó xuống xe, Tần Chỉ Ái đã nín thở trước.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 457: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (7)

Theo trực giác của cô, người chưa xuống xe kia chắc chắn là người rất quen thuộc với cô đã lâu không gặp.

Trước hết đập vào mắt cô chính là một đôi giày da bóng loáng, không mang vớ, quần tây để lộ ra một cổ chân trắng nõn kêu gọi.

Tầm mắt còn chưa nhìn thấy người đó, đầu ngón tay cô đã không tự chủ được nắm lấy vạt áo.

Cô nhìn chằm chằm chiếc giày da đó, bắt đầu nhìn thấy đôi chân dài thẳng tắp, đến khi cô nhìn lên đến cravat của hắn, lại bất động.

Hắn mặc đồ tây, sạch sẽ quần dài giày da, lịch sự gọn gàng.

Cho dù đã trôi qua 8 tháng không gặp nhưng cho dù chưa nhìn thấy khuôn mặt của hắn, cô vẫn có thể đoán được đó chính là hắn, trực giác của cô hoàn toàn không sai.

Bởi vì trên thế giới này, người có thể mặc vest lịch lãm đẹp mắt như vậy, hình như chỉ có hắn.

“Cố tổng, người này chính là sinh viên đón anh.” Tiểu Vương đóng cửa xong, đi về phía trước hai bước, đi về phía Tần Chỉ Ái, lại quay đầu giải thích với Cố Dư Sinh, sau đó Tiểu Vương thấy Tần Chỉ Ái đứng một lúc lâu cũng không nhúc nhích, mới mở miệng gọi cô, còn chưa kịp nói ra, lại vì không biết tên của cô là gì, hơi dừng lại một chút, lại nói: “Chào cô.”

Tần Chỉ Ái vội thu lại ánh nhìn trên cravat của Cố Dư Sinh, hít sâu một hơi, mỉm cười cho đúng lễ tiết, liền tiến lên nghênh đón.

Cô lễ phép cúi người chào, lúc ngẩng đầu lên, tầm mắt không dám nhìn thẳng vào Cố Dư Sinh, đã nhìn sang Tiểu Vương: “Chào các ngài.”

“Chào cô, tôi họ Vương, là tài xế lái xe của Cố tổng.” Tiểu Vương đưa danh thiếp của mình cho Tần Chỉ Ái, sau khi cô cầm lấy mới giới thiệu người đang đứng im lặng cạnh cậu ấy không lên tiếng: “Người này là tổng giám đốc của tập đoàn Cố thị, Cố tổng, Cố Dư Sinh, anh ấy sẽ phụ trách buổi tọa đàm hôm nay.”

Cố Dư Sinh... ba chữ này bay vào tai của Tần Chỉ Ái, đầu ngón tay cô liền run rẩy, qua một lát, cô mới đưa tay trước mặt Cố Dư Sinh, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh vững vàng: “Chào ngài, tôi là người được giáo sư Chuphái tới chịu trách nhiệm đón ngài, tôi tên là Tần Chỉ Ái.”

Tần Chỉ Ái... hình như hần đã từng nghe qua ba chữ này.

Cố Dư Sinh nhíu mày một chút, nhanh chóng lục lại trí nhớ một lần.

Trên mặt hần vẫn rất bình thản, nhìn chăm chăm bàn tay của cô bé đang hướng về phía mình trong chốc lát, mới đưa tay bắt tay cô.

Một cái nắm tay khách sáo như vậy chỉ kéo dài một giây đồng hồ, liền buông ra.

Nhưng đầu ngón tay ấm áp của hần lại làm cho hô hấp của Tần Chỉ Ái trở nên bất ổn.

Cô dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, mới cố gắng dùng biểu hiện bình thường để mời hần đi vào: “Cố tiên sinh, Vương tiên sinh, xin mời vào.”

Nói xong, cô vừa bước đi trước vừa quay mặt mỉm cười, nói với họ: “Thời gian còn sớm, tôi dẫn hai người đến phòng chờ ngồi nghỉ một chút.”

.....

Đẩy cửa phòng chờ, Tần Chỉ Ái mời Cố Dư Sinh và Tiểu Vương ngồi

xuống xong liền đi lấy nước cho họ.

Lúc nấu nước, Tần Chỉ Ái mở tay, liếc nhìn lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi của mình.

Nước sôi rất nhanh, Tần Chỉ Ái pha hai ly hồng trà xong mới trở lại phòng nghỉ, nhưng lúc này trong salon chỉ còn lại một mình Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 458: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (8)

Hắn gác chân qua chân còn lại, dựa vào ghế sofa vẫn rất có tư thái, đầu ngón tay cầm một điều thuốc, ngẩng đầu lên thở khói.

Cả người tao nhả, tỏa ra một luồng khí bức nhân.

Cả hai hòa quyện lại, không khiến người ta thấy xung đột, ngược lại rất ý nhị.

Tần Chỉ Ái ngừng bước một hồi, mới từ từ đi đến.

Cô khom người đặt tách trà trên bàn, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh, đây là lần đầu tiên cô gặp hắn sau tám tháng biệt.

Cách khói thuốc, cô lại không thể nhìn thấy rõ ánh mắt của hắn, nhưng cũng có thể cảm giác được tầm mắt hắn không có chút gợn sóng, da dẻ trắng nõn, còn trắng hơn cả con gái, ngũ quan sâu sắc, đường nét trên mặt thanh thoát, ngoại trừ hơi gầy, nhan sắc của hắn vẫn hoàn mỹ đến nỗi không chèn vào đâu được.

Rất nhanh, Tần Chỉ Ái lại thu tầm mắt, vẫn nói chuyện bằng ngữ khí khách sáo, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Cố tiên sinh, mời dùng trà.”

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy lời nói của cô, duy trì tư thái nhàn nhạt, ngoài động tác hút thuốc, lại không có hành động nào dư thừa.

Trong phòng nghỉ ngơi rất yên tĩnh, Tiểu Vương cũng không quay lại.

Tần Chỉ Ái ngoan ngoãn đứng một bên, tiếp Cố Dư Sinh.

Hắn không lên tiếng, cô cũng không nói gì.

Mười phút sau, hấn hút xong hai điều thuốc, đến khi hấn mò tìm điều thứ ba thì Tần Chỉ Ái không nhịn được lên tiếng: “Cố tiên sinh, sắp bắt đầu buổi tọa đàm rồi.”

Cô cho rằng cô nhắc nhở như vậy có thể khiến hấn không hút thuốc nữa, nhưng không ngờ hấn chỉ nhắc mí mắt, nhìn lướt qua cô, sau đó thu lại tầm mắt, giống như cô không hề tồn tại, lại lười biếng bật lửa, rất nhanh châm lửa sáng lên, từ hơi thở của hấn lại có khói trắng bay ra.

Tần Chỉ Ái cắn môi, không nói nữa.

Bên trong lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Cho dù từ lâu hấn và cô hoàn toàn không có quan hệ gì nhưng bây giờ hấn hút thuốc liên tục như vậy, trong lòng cô vẫn có chút lo lắng, ánh mắt lại không không chế được nhìn điều thuốc lá trong tay hấn.

Cô nhìn lâu như vậy, lúc này Cố Dư Sinh ngồi trên ghế salon cũng đã nhận thấy ánh nhìn của cô, lúc hấn đưa thuốc lên môi hút lại ngược lên nhìn cô, đúng lúc ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Lông mày Cố Dư Sinh khẽ run, thuốc vừa đưa đến bên môi bỗng nhiên giật mình đến nỗi đánh rơi rớt lên quần.

Hình như là phải một lúc sau, hấn mới nhanh chóng hất điều thuốc ra.

Hấn cúi người nhìn lướt qua quần, lúc này thấy thuốc còn chưa cháy lung quần mới ngẩng đầu lên, lần thứ hai nhìn về phía Tần Chỉ Ái đứng cách đó không xa.

Cô gái ấy đã quay lưng về phía hấn, rũ mắt, lông mi dài cong vút.

Hình như trên mặt có chút hoang mang, da thịt trắng nõn như đám mây sau cơn mưa, sạch đến nỗi khiến người ta rối tinh rối mù.

Tóc dài đen nhánh cuốn gọn gàng, lộ ra chiếc cổ thon dài đẹp đẽ.

Vóc người gầy gò, khung xương cân xứng, có điều dù cô đã mang giày cao gót cao ba phân nhưng nhìn cô có chút... nhỏ bé.

Cả người khí chất thuần túy, so với cô bé phiên toái kia hoàn toàn không có chút nào giống nhau.

Cố Dư Sinh lại dùng sức cầm thuốc, tầm mắt lại chưa từng rời khỏi Tần Chỉ Ái chút nào.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 459: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (9)

Qua một lúc, điện thoại di động của Tần Chỉ Ái vang lên.

Là người bên phòng hội nghị gọi cho cô, cô bắt máy, âm thanh rất nhẹ: ‘Đã chuẩn bị xong chưa?... Được, tôi lập tức đưa Cố tiên sinh qua.’

Cúp máy xong, Tần Chỉ Ái quay người, nói với Cố Dư Sinh: “Cố tiên sinh, tọa đàm sẽ bắt đầu ngay, tôi đưa ngài qua đó.”

Cố Dư Sinh ngồi trên ghế salon cầm thuốc cũng không nhúc nhích, tầm mắt vẫn nhìn chăm chăm đôi mắt của cô.

Ánh mắt của hắn khác với lúc trước, không còn lạnh lùng mờ mịt mà lại có một tia sáng, còn sáng hơn cả những tia nắng xán lạn ngoài cửa sổ kia.

Tần Chỉ Ái bị Cố Dư Sinh nhìn, đầu ngón tay nắm lại thành quyền, tầm mắt cũng không dám nhìn thẳng hắn.

Cô cố gắng trấn tĩnh lại, đợi một lát, nhìn hắn vẫn không có phản ứng gì, lại nhẹ giọng nói: “Cố tiên sinh, tọa đàm sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi.”

Nói xong, cô lại bị ánh mắt nhìn chăm chăm không chớp của hắn chèn ép đến nỗi không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cố Dư Sinh giống như là đang tìm tòi thứ gì đó trên người cô, nhìn chăm chăm mắt của cô một lúc lâu, hắn mới đưa tay dập thuốc, sau đó mới đứng lên.

Tần Chỉ Ái cho rằng cuối cùng cũng có thể đi rồi, thậm chí thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, mỉm cười lịch sự ra dấu mời vs Cố Dư Sinh. Còn chưa nói gì, tầm mắt của Cố Dư Sinh lại càng sắc bén lần thứ hai nhìn thẳng đôi mắt của

cô.

Lông mày cô khẽ run rẩy, cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, ngữ khí lễ phép: “Cố tiên sinh, mời đi bên này.”

Cố Dư Sinh không nhúc nhích, tầm mắt vẫn dán trên người cô, chỉ là trong mắt có chút hoảng hốt.

Khí chất không giống nhau, âm thanh cũng không như thế, ngay cả khuôn mặt... thẳng thắn mà nói, tuy hắn rất yêu Tiểu Phiền Toái, nhưng hắn có tật xấu là không nhớ mặt kỹ, thế nhưng người quen thuộc thì cũng có thể nhớ kỹ.

Nhưng cũng không biết tại sao, ngoại trừ đôi mắt của Tiểu Phiền Toái, hắn cũng không thể nhớ rõ hình dáng của cô.

Hắn nghĩ, hay là chỉ do cô và Lương Đậu Khẩu quá giống nhau?

Bỏ đi những phần khác, chỉ nhìn đôi mắt... ngoại trừ ánh mắt, mang đến cảm giác rất giống cảm giác Tiểu Phiền Toái mang lại cho hắn, đáy mắt lưu chuyển con người trong suốt mê người, hình như những chỗ khác đều không giống nhau.

Hai mắt của cô không to như Tiểu Phiền Toái, nhưng mà lại mê hoặc, lại pha một chút thanh thuần vô tội, lại khá giống Tiểu Phiền Toái.

Hơn nữa tuổi của cô cũng nhỏ hơn Tiểu Phiền Toái nhiều thì phải...

“Cố tiên sinh?” Tần Chỉ Ái da đầu tê lại lên tiếng.

Cố Dư Sinh nháy mắt một cái, tiếp tục nhìn mặt cô một vòng, sau đó khẽ gật đầu một cái, phản ứng với cô một cái, mới dời tầm mắt.

Tần Chỉ Ái đi trước, Cố Dư Sinh theo sau.

Trên đường đến hội trường, Tần Chỉ Ái thấy Tiểu Vương đang nói chuyện với lãnh đạo, giờ cô mới hiểu được tại sao lại không nhìn thấy Tiểu

Vương, thì ra là đi xã giao thay Cố Dư Sinh.

.....

Buổi tọa đàm của Cố Dư Sinh rất thành công.

Lúc kết thúc, trên mặt nhiều học sinh còn đang muốn nghe tiếp.

Sau khi kết thúc, phóng viên vào trường học, muốn phỏng vấn hẳn một chút.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 460: Chào Anh, Em Là Tần Chỉ Ái (10)

Người phỏng vấn là một nữ sinh, ngưỡng mộ hỏi Cố Dư Sinh những câu hỏi đã chuẩn bị sẵn xong, còn chưa muốn kết thúc, lại tự mình hỏi thêm một vài vấn đề, hỏi đến cuối cùng có một số câu không biết nên trả lời như thế nào.

Cố Dư Sinh vẫn phong độ đứng trên lễ đài, không có chút nao núng nào, nhưng Tần Chỉ Ái dưới sân khấu lại nhìn ra được lúc hắn nhìn xuống micro, vẫn thấy sự thiếu kiên nhẫn của hắn.

Khí phách được giáo dục từ nhỏ, để trên mặt hắn lại trở thành nụ cười nhẹ.

Chỉ là vấn đề nữ sinh vừa hỏi khá riêng tư, nghe xong rất dễ phát hỏa.

Ý cười trên mặt Cố Dư Sinh nhạt dần, đáy mắt cũng có chút nhạt nhòa, Tần Chỉ Ái lo lắng không biết làm sao để nữ sinh kia buông tha cho hắn, vội vàng chạy lên sân khấu cắt ngang: “Thật ngại quá, xin lỗi bạn, đã hết thời gian phỏng vấn rồi, chút nữa Cố tiên sinh còn có việc phải làm.”

Nói xong, Tần Chỉ Ái liền quay người về phía Cố Dư Sinh: “Cố tiên sinh, thầy Trần ở trên lầu đang chờ ngài, ngài đi theo tôi nha?”

Buổi tối Cố Dư Sinh còn có việc, vốn muốn từ chối nhưng lại nghe câu: “Ngài đi theo tôi nha?” tinh thần hắn lại chuyển động, không lẽ buổi tối cũng có cô đi cùng?

Cố Dư Sinh khẽ gật đầu một cái: “Được.”

Chỉ một chữ như vậy, vẻ mặt và ngữ khí của hắn sau khi trả lời những câu hỏi của nữ sinh kia vẫn còn mang vẻ khó chịu lạnh lùng.

Lúc ở trong trường học, Tiểu Vương thay Cố Dư Sinh đi chào hỏi, không biết đang ở nơi nào, ra khỏi phòng hội nghị, Cố Dư Sinh liền cầm điện thoại gọi cho Tiểu Vương, nói cho hắn biết đến phòng của thầy Trần tìm hắn, sau khi cúp máy mới mở miệng nói với Tần Chỉ Ái: “Đi thôi.”

Phòng hội nghị lớn cách đó khá xa, hai người đi một trước một sau im lặng không nói với nhau cả nửa đường, nhưng đột nhiên Cố Dư Sinh đang đi sau Tần Chỉ Ái lại hỏi một tiếng: “Cô tên là Tần Chỉ Ái?”

Bất kể là tám tháng trước hay tám tháng sau, mỗi lần Tần Chỉ Ái nhìn thấy Cố Dư Sinh, hắn đều không nhìn cô, nhưng lúc này bỗng nhiên hắn lại chủ động nói chuyện với cô, cô hơi kinh ngạc quay đầu lại liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh một cái, mới trả lời câu hỏi của hắn: “Vâng.”

Năm ngoái Hứa Ôn Noãn dẫn cô đến gặp hắn, khi đó có giới thiệu tên của cô với hắn, hơn nửa ngày đó ăn cơm xong khi gặp hắn ở chỗ đón taxi cũng nói chuyện với hắn mấy câu.

Nghe hắn nói như vậy, hình như không nhớ rõ cô rồi.

Sau khi trả lời xong, trong lòng Tần Chỉ Ái vẫn cảm thấy thương cảm.

“Cô đã học ở đây bao lâu rồi?”

Tần Chỉ Ái cho rằng Cố Dư Sinh sẽ không nói nữa, nhưng không ngờ hắn lại hỏi một câu khác.

“Bốn năm đại học, ba năm nghiên cứu sinh.”

“A.” Cố Dư Sinh đáp một tiếng, không nói nữa, nhìn thẳng con đường phía trước, ánh mắt khá chăm chú, giống như đang suy tư chuyện gì.

Khi đến nơi, hắn vẫn cứ trầm mặc.

Hiệu trưởng Trần dẫn theo một nhóm lãnh đạo của trường, đã sớm chờ ở đó.

Một nhóm người nhìn thấy Cố Dư Sinh liền chen chúc hàn huyên nói chuyện với hã.

Tần Chỉ Ái chỉ phụ trách đón tiếp, làm gì có cửa ngòì ăn cơm cùng với các lãnh đạo, cô dẫn Cố Dư Sinh đến nơi đã giống như người vô hình không ai nhìn thấy rồi, cô hoàn thành trọng trách nặng nề, thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới cất bước đi về phía cổng trường.

Lúc cô đi chờ xe buýt, chuẩn bị về nhà, lại nhận được điện thoại của Hứa Ôn Noãn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 461: Điều Tra Cô Ấy (1)

Hứa Ôn Noãn nói hôm nay là ngày công ty của Ngô Hạo chính thức đi vào hoạt động, lại vừa mới ký một hợp đồng lớn nên muốn cùng nhau đi ăn mừng, muốn cô tới tham gia.

Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo có thể đạt được thành tựu như vậy, cô là bạn thân của Hứa Ôn Noãn nên cũng mừng cho hai người họ, không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, sau đó đứng cạnh trạm chờ xe buýt, chờ Hứa Ôn Noãn gửi tin nhắn địa điểm cụ thể rồi mới quay người đi về phía trạm tàu điện ngầm.

.....

Cố Dư Sinh cho rằng Tần Chỉ Ái sẽ cùng đi ăn cơm tối nhưng không ngờ sau khi bị các lãnh đạo quay một vòng đã không thấy tăm hơi của cô bé ấy đâu.

Có khá nhiều hiệu trưởng lãnh đạo ở Tây Đại đều tập trung ở đây, hẳn thật sự không dám từ chối, nhưng cũng không thể vừa mới vào tiệc liền bỏ đi, chỉ có thể chờ tùy cơ ứng biến mà xã giao với họ.

Cố Dư Sinh miễn cưỡng ở được một giờ, thật sự cảm thấy nhàm chán, liếc Tiểu Vương một cái, Tiểu Vương liền thức thời mở miệng: “Cố tổng, ngài có hẹn với Lương tổng lúc tám giờ rưỡi, bây giờ chúng ta nên đi rồi.”

Nghe Tiểu Vương nói như vậy, Cố Dư Sinh tỏ vẻ tiếc nuối khách sáo chào tạm biệt các vị lãnh đạo sau đó đi theo Tiểu Vương lên xe.

Về xe xong, Cố Dư Sinh móc ra điện thoại đã bị hắt đặt ở chế độ yên lặng hồi lâu, có 34 cuộc gọi nhỡ, có số từ nhà riêng, cũng có số ở nhà cũ của ông nội, cũng có số của Lương Đậu Khấu.

Hắn còn chưa xem xong, Tiểu Vương đã hỏi hắn: “Thiếu gia, vừa rồi Cố lão gia gọi điện thoại cho tôi, nói hôm nay anh về Bắc Kinh nên nhắc anh về nhà một chuyến.

Cố Dư Sinh giờ tay xoa xoa mi tâm có chút đau, không có phản đối “Ừ” một tiếng.

“Vậy bây giờ trở về nhà cũ sao Cố tổng?”

Cố Dư Sinh không trả lời, qua khoảng một phút, điện thoại trong tay lại reo, là số bàn ở nhà cũ, hắn nhìn chăm chăm màn hình điện thoại một lát, bắt máy, để điện thoại bên tai, còn chưa mở miệng đã nghe thấy âm thanh của Lương Đậu Khẩu truyền đến: “Dư Sinh, ông muốn em gọi điện thoại cho anh hỏi anh mấy giờ về nhà ăn cơm?”

Cố Dư Sinh không trả lời.

Lương Đậu Khẩu đợi một chút, lại nói: “Mọi người đều đang chờ anh về ăn cơm đó.”

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy.

“Dư Sinh, em biết anh đang nghe máy, có thể trả lời em được không?”

“Cô ấy là ai?” Cố Dư Sinh nghe câu này của cô xong, nhú mày hỏi.

Lương Đậu Khẩu cầm điện thoại trầm mặc một hồi, âm thanh có chút oan ức: “Dư Sinh, đã lâu như vậy rồi anh còn không tha thứ cho em sao, hay là em không tồn tại, một câu cũng không chịu nói với em, vừa mở miệng lại hỏi cô ta là ai? Anh có thể nói cho em nghe câu khác không?”

“Được...” đối lập với ai oán trong điện thoại, âm thanh của Cố Dư Sinh vẫn luôn thanh đạm đến nỗi khiến người ta khó chịu: “... Cô ấy tên gì?”

Dừng một chút, Tần Chỉ Ái thấy Lương Đậu Khẩu không lên tiếng, hắn liền mở miệng: “Hoặc là... số điện thoại của cô ấy là bao nhiêu?”

“Càng hoặc là... những tư liệu có liên quan đến cô ấy mà cô đã hủy đi là gì?”

Đầu dây bên kia Lương Đẩu Khẩu trầm mặc một lúc lâu, lên tiếng:
“Dư...”

Lời của cô còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh liền cúp máy, sau đó quay về phía Tiểu Vương nói: “Cậu gọi điện thoại về nhà cũ, nói cho họ biết, khi nào cô ta biến mất thì gọi tôi về thăm ông.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 462: Điều Tra Cô Ấy (2)

Lương Đậu Khẩu có âm mưu gì, chẳng lẽ hấn còn không hiểu sao.

Cô không nói cho hấn biết rốt cuộc Tiểu Phiền Toái là ai, cũng chẳng sao, hấn tự tìm.

Cô không chiếm được hấn, liền khiến hấn cũng phải khó chịu như không, cũng không sao, hấn có thừa những biện pháp khác nhau để làm cô ta khó chịu.

Mấy ngày nay hấn không nói chuyện với cô, hoặc là hể mở miệng ra là lại hỏi chuyện của Tiểu Phiền Toái.

Coi như hấn muốn đả kích cô, những lời hấn muốn hỏi đều là do Tiểu Vương truyền đạt lại.

.....

Tiểu Vương nghe Cố Dư Sinh nói xong lập tức gọi điện thoại về nhà cũ, bấm số một cách thành thạo.

Trong tám tháng này, hấn giúp Cố Dư Sinh truyền đạt nhiều lời khó nói đến nỗi những lời khó nghe thế nào cũng đã nói thành quen miệng.

Điện thoại vừa được bắt máy, hấn không mặt đỏ tim đập liền nói lại những lời Cố Dư Sinh vừa nói: “Thiếu gia nói, khi nào Lương Đậu Khẩu về thì báo cho anh ấy để anh ấy về thăm ông.”

Cúp máy, Tiểu Vương nhìn qua kính chiếu hậu một lúc, nhìn Cố Dư Sinh không hề có chút cảm xúc nào: “Cố tổng, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Cố Dư Sinh vừa mới định để Tiểu Vương chở mình về khách sạn nhưng điện thoại lại reo lên.

Là Lục Bán Thành gọi tới.

Bắt máy, hần không lên tiếng, Lục Bán Thành hình như là uống rượu, đầu lưỡi cứ nói chuyện chẳng đâu vào đâu: “Anh Sinh, không phải bây giờ anh đang ở Bắc Kinh sao? Đêm nay con Chuột mời, bọn em bây giờ đang ở Vàng son lộng lẫy, đã lâu không gặp anh đến chơi một chút đi.”

Cố Dư Sinh “ừ” một tiếng, cúp máy xong lại nói với Tiểu Vương: “Đến Vàng son lộng lẫy.”

Chín giờ, đường sá rất thông thoáng, chỉ 20 phút đã đến cửa vàng son lộng lẫy.

Cố Dư Sinh lên lầu không bao lâu, Tiểu Vương cũng không vội vàng lên theo.

Tiểu Vương sinh ra đã là người Bắc Kinh, công ty mới bận bịu không thể quay lại, thật lâu mới có thể trở về Bắc Kinh, cũng nên về nhà một chuyến, Cố Dư Sinh thấy Tiểu Vương dừng xe, lại nói: “Không có việc của cậu nữa, cậu về thăm nhà một chuyến đi.”

Tiểu Vương nói: “Cảm ơn Cố tổng” xong, trong mắt lóe lên một sự vui sướng, sau khi dừng hẳn xe lại, hần vừa chuẩn bị xuống xe, giúp Cố Dư Sinh mở cửa xe, Cố Dư Sinh bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì, “A” một tiếng, ngăn Tiểu Vương lại: “Đúng rồi, lúc trước cậu gọi điện thoại cho tôi không phải nói Trương Nhất có chuyện gì cần nói sao?”

Trương Nhất là phó tổng giám đốc của công ty chi nhánh Thượng Hải.

Tiểu Vương có chút nghi ngờ, liền mở điện thoại ra đưa cho Cố Dư Sinh xem.

Cố Dư Sinh tìm thấy số điện thoại của Trương Nhất, nhanh chóng lưu lại

số của phó tổng bên kia, lại nhìn thấy số được lưu tên: “Sinh Viên đón tiếp ở Tây Đại.” đầu ngón tay lại nhẹ nhàng bấm vào, sau đó lưu lại số điện thoại của Tần Chỉ Ái vào điện thoại mình.

Sau khi lưu xong, Cố Dư Sinh lại mở tin nhắn, lục tung những tin nhắn hân và Trương Nhất nói chuyện với nhau.

Kết thúc trò chuyện, Cố Dư Sinh trả điện thoại cho Tiểu Vương thuận tay lấy chìa khóa xe.

Hắn ngồi ở trong xe, chờ khi Tiểu Vương rời đi mới cầm điện thoại đi động mở ra, nhìn những số điện thoại hân đã lưu lại.

Hắn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một lúc, sau đó mới cất điện thoại, đẩy cửa, đi vào Vàng son lộng lẫy.

.....

Lúc Tần Chỉ Ái ăn cơm đã uống không ít canh, đến Vàng son lộng lẫy lại uống khá nhiều nước trái cây nên lúc này cứ ra vào nhà vệ sinh nhiều lần.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 463: Điều Tra Cô Ấy (3)

Lúc cô quay lại phòng riêng sau bốn lần đi vệ sinh, bởi vì hình như sắp đến bài hát cô chọn rồi nên bước chân đi khá vội.

Đẩy cửa phòng ra, cô cũng không chú ý đến những người xung quanh, chỉ chạy đến bên cạnh Hứa Ôn Noãn đang đứng trên sân khấu: “Ôn Noãn, đến lượt mình chưa?”

Nói xong, cô liền ôm cánh tay Hứa Ôn Noãn, đầu hướng về phía màn hình liếc một cái, phát hiện bài của mình đã bị bấm cho qua, nhíu nhíu mày, vừa định nói: “Mình muốn hát lại lần nữa, phải là sau bài này.” Bên tai cô lại nghe thấy tiếng Hứa Ôn Noãn dịu dàng chào hỏi: “Chào anh Sinh.”

Anh Sinh? Cố Dư Sinh sao? Hắn không phải ở trường học ăn cơm với các lãnh đạo sao?

Tần Chỉ Ái cứng đờ mấy giây, mới quay đầu nhìn theo tầm mắt của Hứa Ôn Noãn, sau đó quả nhiên nhìn thấy Cố Dư Sinh.

Hắn vẫn mặc bộ quần áo lúc chiều, có thể là vì tham gia tập bạn bè nên cravat đã được tháo ra, áo sơ mi mở hai nút đầu, lộ ra xương quai xanh tinh xảo khêu gợi.

Trong tay hắn lại là một điều thuốc, dưới ánh đèn trong phòng nhìn đặc biệt chói mắt.

Hình như hắn đã sớm phát hiện ra cô, gật đầu chào Hứa Ôn Noãn xong, tầm mắt liền rơi vào khuôn mặt của cô.

Hắn nhìn mắt cô, giống như buổi chiều ngồi trong phòng nghỉ vậy, một ánh sáng lập lờ, chăm chú, còn có chút tìm tòi nghiên cứu.

Tần Chỉ Ái bị hấn nhìn đến nỗi tim đập loạn nhịp, lông mi hơi run, liền dờn tầm mắt.

Cố Dư Sinh nhìn Tần Chỉ Ái như chưa bao giờ gặp nhau, Hứa Ôn Noãn thấy hấn nhìn Tần Chỉ Ái lâu như vậy, cho rằng hấn cảm thấy lạ nên mới lưu ý liền lên tiếng giới thiệu: “Anh Sinh, đây là bạn của em...”

Hứa Ôn Noãn còn chưa nói hết, hấn lại bỗng dưng nói: “Thật là trùng hợp.”

Tần Chỉ Ái cười yếu ớt trả lời Cố Dư Sinh, trong âm thanh cũng có chút run rẩy sốt sắng: “Phải, thật trùng hợp.”

Cô vừa mới dứt lời, Lục Bán Thành liền chạy lại, kéo vai Cố Dư Sinh đi.

Lúc hấn đi qua cô, lại có thể ngửi thấy trên người cô có một hương thơm đặc trưng thanh đậm, cô theo bản năng nhìn lại hấn, đúng lúc hấn cũng nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt của hai người lại chạm nhau.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô có thể cảm nhận được người đàn ông đang cầm thuốc hút kia đầu ngón tay run lên một hồi, bước chân cũng chậm lại một chút, nhìn chằm chằm ánh mắt thâm thúy của cô.

Tần Chỉ Ái bị ánh mắt của hấn làm tim đập nhanh thành thịch, đến khi Lục Bán Thành kéo Cố Dư Sinh đi, cô mới đứng sững sờ tại chỗ định thần lại.

Hứa Ôn Noãn đứng bên cạnh một lúc lâu mới quay đầu, nháy mắt với cô, lại kinh ngạc lên tiếng: “Tiểu Ái, cậu nói như vậy với anh Sinh là có ý gì? Các người đã gặp nhau ở đâu rồi sao? Vẫn có bí mật không thể cho ai biết hả?”

Tần Chỉ Ái nháy mắt hai lần, mới tỉnh táo lại, cô hích eo Hứa Ôn Noãn một cái, nhỏ giọng giải thích: “Đừng đoán mò, buổi chiều anh ấy có đến trường của mình tham dự một buổi tọa đàm nên mình chịu trách nhiệm đón tiếp anh ta.”

“Thì ra là như vậy, thật sự rất trùng hợp ha.” Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên tỉnh ngộ gật gật đầu, sau đó liền lúi cô đến sân khấu: “Không phải lúc này cậu muốn hát sao? Bài cậu chọn lúc này lại đi vệ sinh nên Ngô Hạo đã bấm qua, bây giờ chọn lại đi...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 464: Điều Tra Cô Ấy (4)

Cô chọn bài hát đã từng hát cho Cố Dư Sinh nghe: “Đích”

Thứ này có độc, không thể chạm vào.

Nếu không phải hôm nay cô tình cờ được cử đi đón tiếp hắn, sợ là bài hát này vẫn sẽ bị cô chôn giấu ở nơi sâu nhất trong lòng, không đào lên lại.

Nhưng gặp lại như vậy, khiến cho đáy lòng của cô vốn phẳng lặng, giờ phút này lại quấy loạn đến rối bời, mặc dù cả đêm cô ở cạnh Hứa Ôn Noãn cười hi hi ha ha nhưng lúc tình cờ thất thần, trong lòng vẫn có chút khó chịu, cho nên lúc này lại chọn bài hát này.

Nếu như hắn không tới, có thể cô sẽ hát bài này, nhưng mà bây giờ hắn ở đây, có một số việc hắn vẫn không thể nào biết được, cũng nên cẩn thận một chút.

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái vội đưa tay kéo lại tay của Hứa Ôn Noãn sắp chạm đến điều khiển đĩa trên bàn, nói: “Đột nhiên mình không muốn hát nữa, muốn ăn chút gì đó...”

Tần Chỉ Ái hơi quay đầu, nhìn thấy trên bàn có một đĩa trái cây, một đĩa vịt chiên bột lại nói: “Chúng ta qua bên kia ngồi một chút đi.”

.....

Dãy ghế dài rất lớn, ngoài Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn ngồi ở đó cũng không có người khác.

Tất cả mọi người đều ngồi ở ghế quay một chiếc bàn vuông chơi bài, chơi tung xúc xắc, thua thì phạt hát, rất náo nhiệt.

Cố Dư Sinh nhàn nhạt đứng trước cửa sổ, đứng bên cạnh là Ngô Hạo và Lục Bán Thành, còn có một số người Tần Chỉ Ái không biết tên, thế nhưng trước khi hấn đi Thượng Hải hình như những người đó có tiền hấn.

Mấy người họ trong tay đều cầm một điều thuốc, không biết là đang nói chuyện gì, vẻ mặt của họ đều rất nghiêm túc, lượn lơ khói thuốc, khiến bóng hình của họ cũng trở nên mơ hồ.

Ngô Hạo và một trong những người đàn ông đó rời đi trước, cùng ra ghế ngồi, hình như là Ngô Hạo đi vệ sinh, sau khi quay trở lại phòng lại nhìn một vòng tìm người.

Tầm mắt của hấn nhìn thấy Hứa Ôn Noãn và Tần Chỉ Ái, liền đi về phía hai người, sau đó ngồi cạnh Hứa Ôn Noãn, đưa tay ôm cô ấy vào lòng: “Sao hai người lại chạy đến đây ngồi?”

Hứa Ôn Noãn quay đầu, nở nụ cười ngọt ngào với Ngô Hạo: “Tiểu Ái nói đói bụng nên em mới ăn cùng cô ấy một chút.”

Ngô Hạo nhìn lướt qua vệt chiên bột trên tay Tần Chỉ Ái, lên tiếng: “Anh tìm nhân viên phục vụ hâm nóng lại cho các em.”

Tần Chỉ Ái ngậm vệt trong miệng, không thể trả lời được, lại lắc đầu mấy cái thật mạnh với Ngô Hạo.

“Được rồi, muốn ăn gì thì cứ việc gọi nha.” Ngô Hạo vừa nói xong, điện thoại trong túi lại vang lên, hấn lấy điện thoại, Hứa Ôn Noãn dựa vào vai hấn lại mở mắt ra nhìn mặt hấn: “Ai gọi vậy?”

Ngô Hạo nhìn chằm chằm màn hình không trả lời, chỉ thấy ba chữ **Tượng Tiêm Tiêm**.

Hứa Ôn Noãn hiếu kỳ nhìn vào màn hình điện thoại di động của Ngô Hạo, nhưng Ngô Hạo đã nhanh hóng cúp máy, cất vào trong túi: “Chắc lại là tiếp thị gì đó rồi.”

Hứa Ôn Noãn cũng không nghĩ nhiều “Ừm” một tiếng, lại dựa vào vai hắn, tiếp tục nói với Tần Chỉ Ái về bộ phim mà hai người đang bàn.

Ngô Hạo ngồi đó chơi với họ một chút, lại chọn lúc bọn họ ngưng nói mà chen vào: “Anh đi vệ sinh một chút.”

“Được ạ.” Hứa Ôn Noãn ngồi thẳng người, rời khỏi chiếc ôm ấm áp của Ngô Hạo.

Ngô Hạo sờ sờ đầu cô, đứng dậy ra khỏi phòng, lúc đóng cửa lại, hắn lấy điện thoại ra nhận cuộc gọi vẫn luôn chấn động trong túi quần.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 465: Điều Tra Cô Ấy (5)

Tưởng Tiêm Tiêm gọi tới.

.....

Một giây trước Ngô Hạo vừa mới rời đi, một giây sau lại có người đi về phía Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn.

Lúc đó Hứa Ôn Noãn đang nói nhỏ vào tai Tần Chỉ Ái: Ngô Hạo đã cầu hôn cô ấy rồi, ngày lễ tình nhân năm sau hai người sẽ kết hôn, nên không có ai chú ý đến người vừa mới đến gần.

Tình yêu 9 năm trời cuối cùng cũng có kết thúc tốt đẹp, Tần Chỉ Ái cảm thấy hài lòng thay cho Hứa Ôn Noãn.

Trên thế giới này, Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo hình như là tình cảm tốt đẹp nhất mà cô từng thấy đó.

Trong đầu của cô nhìn thấy Hứa Ôn Noãn cười khanh khách, thật sự chúc phúc cho cô ấy, nói: “Ôn Noãn, sang năm đại hôn, mình nhất định sẽ cho cậu một món quà thật lớn.”

“Được lắm...” Hứa Ôn Noãn không khách khí, sau đó cô lại giống như nghĩ đến chuyện gì rất nghiêm chỉnh: “Tiểu Ái, cậu cũng không còn nhỏ nữa, nên suy nghĩ chuyện của mình một chút...”

Nói xong, Hứa Ôn Noãn liền đi đến trước mặt Tần Chỉ Ái: “... Thành thật khai báo, có người yêu chưa?”

Nếu không phải Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo có quan hệ thân mật như vậy, Tần Chỉ Ái chắc chắn sẽ nói cho cô biết người trong lòng cô từ 9 năm

trước, vẫn là Cố Dư Sinh.

Nhưng cô lại sợ Hứa Ôn Noãn nói với Ngô Hạo, Ngô Hạo sẽ lại nói cho Cố Dư Sinh biết, nên cô vẫn không dám nói cho Hứa Ôn Noãn biết, lúc này nghe được câu hỏi này của Hứa Ôn Noãn, liền tránh né: “Không có...”

Chữ “có” vừa được nói lên, cô liền nhìn thấy người không biết từ lúc nào đã ngồi gần hai người họ: Cố Dư Sinh.

Hình như hần mệt mỏi, ngồi tựa trên ghế, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Trên mặt không có cảm xúc, tùy tiện ngồi trên ghế, đầu ngón tay cầm điện thoại.

Tần Chỉ Ái lên nhìn Cố Dư Sinh một chút, lại thu tầm mắt, nói với Hứa Ôn Noãn tiếp: “Mình không có tâm trạng nghĩ mấy chuyện kia, qua hết năm, mình sẽ tốt nghiệp rồi, ngoại trừ chạy luận văn, mình còn phải thực tập nữa.”

“Này lại đi quá xa chính sự, nhưng mà cậu muốn tìm việc thế nào, có muốn đến công ty của Ngô Hạo làm không? Hoặc là để mình nhờ Ngô Hạo hỏi bạn bè của anh ấy...”

“Không cần đâu, mình đã gửi CV vào bên kia rồi, họ trả lời ba giờ chiều thứ ba tuần sau đến phỏng vấn.

“Chỗ này sao?”

“Cậu xem, là công ty game này.” Cố Dư Sinh hơi nghĩ nghĩ, lại giải thích: “Mình xem qua thử rồi, gần đây nhất bọn họ vừa mới phát hành vài game, thị trường rất lớn, tương lai sẽ phát triển rất tốt...”

Cố Dư Sinh ngồi một bên nhìn như đang ngủ nhưng lông lại nhẹ động, hần mở mắt, nhìn về phía Tần Chỉ Ái đang quay lưng về phía mình, thấy Tần Chỉ Ái đang nói lời nhai với Hứa Ôn Noãn.

Tầm mắt của hần dừng lại trong chốc lát, mới thu lại, sau đó nhắm mắt

lại, giống như không nghe thấy gì, lại trở về trạng thái mất ngủ tai hoạt động.

.....

Tàn cuộc đã là 11 giờ tối.

Ngô Hạo lái xe đưa Tần Chi Ái và Hứa Ôn Noãn về nhà.

Lục Bán Thành uống rượu, đi nhờ xe Cố Dư Sinh chở về.

Cố Dư Sinh trực tiếp ném Lục Bán Thành về nhà, lúc sắp đến cửa nhà hắn, hắn vừa lái xe, lại vừa nói với Lục Bán Thành: “Ra quán café ngồi một chút không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 466: Điều Tra Cô Ấy (6)

Lục Bán Thành liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh, biết hẳn có thể là muốn bàn chuyện gì với mình liền gật đầu trả lời: “Được.”

Cố Dư Sinh không trả lời, lại quẹo ở giao lộ phía trước, lái xe về phía khách sạn bốn mùa.

.....

Rạng sáng, quán café trong khách sạn ngoài ba nhân viên phục vụ ra cũng không có ai khác.

Trong quán café có âm nhạc êm dịu, Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành đi theo nhân viên vào một bàn sát cửa sổ.

Sau khi ngồi xuống, nhân viên phục vụ đưa menu cho họ, Cố Dư Sinh không nhận, trực tiếp ra hiệu cho Lục Bán Thành gọi.

Lục Bán Thành uống nhiều rượu rồi, trong bụng có chút khó chịu, gọi một ly hồng trà, Cố Dư Sinh nói theo: “Cũng vậy.”

Nhân viên phục vụ sau khi rời đi, Lục Bán Thành vật vã một hồi mới dựa vào gối sau lưng, tìm một tư thế ngồi xong mới hỏi: “Sáng mai bay sao?”

“Ừ.” Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm ánh đèn óng ánh ngoài cửa sổ, khẽ lên tiếng.

“Không về thăm nhà một chút sao?”

Cố Dư Sinh không trả lời, hẳn thật sự muốn về thăm ông nhưng lại

không muốn gặp người phụ nữ kia.

Lục Bán Thành hiểu ý của Cố Dư Sinh, sau một lúc lại nói: “Thật sự không trở lại Bắc Kinh nữa sao?”

Hắn không có ý định trở về, nếu xế chiều nay không nhìn thấy cô bé kia...

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm ánh sáng ngoài cửa sổ, có chút hoảng hốt.

Lúc Tiểu Phiền Toái rời đi, chuyện Lương Đẩu Khẩu và hắn hoàn toàn chưa đăng ký kết hôn bị ông biết, ông tức gần chết, từ nhỏ đến giờ chưa từng đánh hắn cái nào lúc đó lại cho hắn một bạt tai.

Hắn không thể cưới Lương Đẩu Khẩu.

Lúc trước chưa biết Tiểu Phiền Toái đã là không thể, sau khi biết Tiểu Phiền Toái thì lại càng không thể.

Ông cũng làm dữ, nhưng thái độ của hắn rất kiên quyết, ông cũng không biết làm sao, khi đó ông muốn thỏa hiệp, chỉ còn cách lấy 25% cổ phần của Cố thị đến Lương gia xin lỗi.

Hắn không có ý kiến, những năm gần đây hắn mở một mắt nhắm một mắt với Lương Đẩu Khẩu chỉ là do muốn làm ông hài lòng.

Mãi đến đêm... sinh nhật Lục Bán Thành, hắn nhận được điện thoại nói ông xảy ra tai nạn xe, là Lương Đẩu Khẩu liều mình cứu ông.

Ông hai lần từ cõi chết trở về đều là do người nhà họ Lương cứu, ông vốn muốn thỏa hiệp lúc này lại thay đổi cách suy nghĩ, chẳng cần hỏi ý kiến của hắn lại chạy đến Lương gia chọn ngày lành làm lễ cưới.

Lúc đó hắn không còn cách nào khác nên phải từ Bắc Kinh bay tới Thượng Hải.

Lương Đẩu Khẩu muốn gả cho hắn không phải sao? Người không trở

lại, để xem bọn họ cưới ai, đi một năm không buông tha thì hai năm, hai năm không được thì ba năm... Một ngày nào đó, người nhà họ Lương sẽ không chịu được, mà một người phụ nữ chỉ có một thời thanh xuân, cũng không thể cứ kéo dài mãi được.

Chỉ là một buổi chiều, hắn đột nhiên có ý định trở về trong đầu.

Trở về có ý nghĩa là gì, hắn hiểu.

Nhưng không trở lại, hắn sợ hắn sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Dù sao, hắn cũng đã bỏ lỡ rất nhiều, rất nhiều thứ.

Hắn sợ có vài thứ nếu bản thân không nỗ lực nắm lấy, đến cuối cùng sẽ thật sự không còn gì cả, cô độc đến suốt cuộc đời.

Nhân viên phục vụ đem hai ly hồng trà bùng đến, rón rén đặt lên bàn:
“Hai vị, mời dùng.”

Lời nói của cô ta làm Cố Dư Sinh đang nhìn chằm chằm ánh đèn ngoài kia lóe mắt nhìn về phía Lục Bán Thành, nói: “Bán Thành, hôm nay tôi đụng phải một cô bé, tôi luôn có cảm giác chính là cô ấy.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 467: Điều Tra Cô Ấy (7)

“Ai?” Lục Bán Thành vừa đem cốc trà đến bên mép, nghe vậy liền ngẩng đầu hỏi.

Cố Dư Sinh yên lặng một chút, lại gọi ba chữ: “Tần Chỉ Ái.”

Sau đó hần nhíu mày.

Tần Chỉ Ái, Tần Chỉ Ái, Tần Chỉ Ái... hần cảm thấy cái tên ngày càng đọc càng thấy quen.

Buổi chiều lúc nghe thấy cô ấy giới thiệu tên đã cảm thấy quen tai rồi.

Đến buổi tối nhìn thấy cô, hần mới nhớ thì ra năm ngoái đã gặp cô, cô là bạn tốt của người yêu của Chuột.

Hần cho rằng loại cảm giác quen tai buổi chiều kia bắt nguồn từ chuyện của năm ngoái, nhưng càng đọc lại tên của cô, hần lại đột nhiên có cảm giác không đúng,... luôn cảm thấy từ rất lâu rất lâu trước đây, hần đã từng nhớ kỹ ba chữ này.

“Tiểu Ái?” Lục Bán Thành không hề nghĩ ngợi lắc đầu: “Làm sao có thể chứ? Đùa gì vậy, Tiểu Ái không thể nào là người đóng thế Lương Đậu Khẩu được, em thừa nhận là hai người họ khá giống nhau nhưng tướng mạo bên ngoài cũng không thể quyết định được tất cả, anh cũng phải biết, bây giờ công nghệ thẩm mỹ phát triển như vậy, kỹ thuật trang điểm hoàn toàn có thể biến hai người dù không giống nhau y như đúc, cũng có thể giống tới 90%... Cho nên em khẳng định là không phải, bởi vì Tiểu Ái và Lương Đậu Khẩu không giống, hơn nữa khí chất chênh lệch quá xa, hoàn toàn không phải là cùng một loại người, không thể! Tuyệt đối không thể!”

Sau khi nói xong, Lục Bán Thành còn nói thêm một câu: “Hơn nữa, anh đừng quên năm ngoái chúng ta đã gặp Tiểu Ái một lần, trong nhà anh lúc đó vẫn còn Lương Đậu Khẩu giả kia! Vì vậy không thể nào là cô ấy được...”

“Tôi biết...” so với sự kích động của Lục Bán Thành, âm thanh của Cố Dư Sinh lại bình tĩnh đến kỳ lạ.

Lục Bán Thành nói gì hắn đều hiểu.

Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy hai người có sự chênh lệch quá lớn.

Nhưng không biết tại sao, hắn lại vì một cái chạm mắt vô tình kia mà nơi sâu nhất trong đáy lòng lại bị chấn động, tạo ra một loại cảm giác mãnh liệt, khiến hắn tin rằng cô chính là người hắn vẫn tìm bấy lâu nay, chờ đợi bao lâu nay.

Nhiều lúc, rất nhiều lúc, cảm giác chính là thứ không thể giải thích được, giống như lúc trước hắn gặp Tiểu Phiền Toái ở nhà cũ, chỉ nhìn thoáng qua một cái, một đời của hắn liền rơi vào tay cô.

Từ khi cô rời đi, cho đến bây giờ đã là mười hai tháng, hắn đã từng gặp qua nhiều người trong suốt 12 tháng này, nhưng chỉ có mình cô bé kia mới có thể cho cảm giác quen thuộc như vậy trong lòng.

Vì vậy, mặc kệ là cô ấy có khác Tiểu Phiền Toái bao nhiêu, mặc kệ Lục Bán Thành cảm thấy vô nghĩa như thế nào, hắn cũng phải đi theo cảm giác của mình, đâm ròng hang cọt cũng chẳng lo.

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh lại nói: “Nhưng tôi muốn xem thử...”

“Ý của anh là...” Lục Bán Thành mơ hồ đoán được quyết định của Cố Dư Sinh.

Câu kế tiếp còn chưa nói ra nhưng Cố Dư Sinh đã gật đầu một cái, khẳng định với hắn: “Phải, tôi sẽ trở về Bắc Kinh.”

Dù sau khi hấn trở lại cũng sẽ không bao giờ có những ngày tháng yên tĩnh như ở Thượng Hải nữa nhưng không quan trọng, hấn chính là muốn quay về.

Cho dù cô bé kia khác Tiểu Phiền Toái nhiều như vậy, nhưng hấn vẫn muốn trở về.

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh lại bổ sung thêm một câu: “Vì cô ấy mà trở về.”

Không đơn thuần chỉ là trở về mà còn muốn đến bên cạnh cô, mãi cho đến khi xác định cô có phải là Tiểu Phiền Toái hay không, lúc đó mới có thể dừng lại.

Cố Dư Sinh lại nhìn Lục Bán Thành nói lần thứ hai: “Cậu còn muốn làm game không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 468: Điều Tra Cô Ấy (8)

Đại khái là khoảng hai tháng trước, Lục Bán Thành đến Thượng Hải chơi với hần có ăn một bữa cơm, Lục Bán Thành cả ngày nói làng giải trí kia cũng bắt đầu nhạt dần, còn muốn chơi trò mới.

Lúc đó chỉ là nói chuyện phiếm, lẩn liên hỏi chơi cái gì mới?

Lục Bán Thành lại đúng lúc cầm điện thoại di động chơi game, liền trôi chảy nói làm game.

Lúc đó hần cũng không để ý nhưng đến tận đêm nay, hần mới nghe thấy cô bé kia nói công ty game mời đến phỏng vấn, bỗng nhiên lại nghĩ đến những câu này của Lục Bán Thành.

Cố Dư Sinh đôi đề tài quá nhanh khiến Lục Bán Thành không theo kịp tiết tấu, nghi hoặc “Hả?” một tiếng, qua mấy giây mới hiểu được hần hỏi như vậy là có ý gì, liền mở miệng nói: “Muốn làm a, mấy năm gần đây thị trường game nhộn nhịp như vậy, thế nhưng anh cũng biết đó, em không có kiến thức về phương diện kia, có hơi phiền...”

“Vậy thì làm đi.” Cố Dư Sinh lạnh nhạt giống như bàn về việc nấu một bữa cơm vậy: “Tôi hợp tác với cậu cùng làm.”

Lục Bán Thành cho rằng Cố Dư Sinh nói chơi, không quá để ý: “Thiệt hay giả vậy?”

Cố Dư Sinh uống một hớp hồng trà, lại nhàn nhạt nói: “Không biết những kiến thức đó cũng không sao, chúng ta có thể thuê người.”

Lục Bán Thành mở to mắt nhìn về phía Cố Dư Sinh, kinh ngạc, không phải là thật chứ?

Cố Dư Sinh cũng thật sự quyết tâm: “Tôi biết một công ty mấy năm nay chỉ mới demo chưa dám tung sản phẩm ra thị trường, nhưng tương lai rất rõ ràng, nếu như cậu cảm thấy có thể, tôi sẽ nói Tiểu Vương phụ trách liên lạc với bên đó, thu mua trực tiếp.”

Demo... người yêu thích game như Lục Bán Thành thật sự là một công ty tốt.

Chỉ là lúc này dù là Cố thị hay là công ty mới ở Thượng Hải đều đang phát triển rất tốt.

Dù hẳn có tầm thấy được tương lai thì Cố Dư Sinh cũng sẽ quan tâm sao? Làm sao lại muốn thu mua lại công ty này? Hơn nữa đột nhiên thu mua một công ty hình như cũng không phải là một cách làm lý trí lắm.

Lục Bán Thành suy tư mấy giây, cũng không biết Cố Dư Sinh nghĩ gì, lại hỏi: “Sao đột nhiên anh lại nghĩ đến chuyện thu mua công ty?”

Cố Dư Sinh từ từ nhìn qua Lục Bán Thành, buông mí mắt, từ từ nuốt hồng trà, không trả lời câu hỏi của hắn.

“Hơn nữa anh nên biết, hiện tại bây giờ thu mua công ty cũng không phải là thời điểm tốt, tối thiểu phải đợi đến khi tung ra những game này, xem lượt đăng nhập như thế nào, nếu không sẽ tốn một đồng tiền vô ích đó...”

Lục Bán Thành còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh đã nhìn chăm chăm vào chất trà màu đỏ sậm trong ly, thất thần một lúc lại bỗng nhiên lên tiếng: “Đợi quá lâu rồi, tôi không muốn đợi thêm nữa.”

“Cái gì?” Lục Bán Thành lại không hiểu hỏi lại.

Cố Dư Sinh không lên tiếng, cứ nhìn ly trà ung dung thong thả trả lời: “Chứ như vậy đi, ngày mai tôi trở về Thượng Hải một mình, Tiểu Vương sẽ ở lại đây giúp cậu bàn bạc việc thu mua.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại lên tiếng: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi đưa cậu về nghỉ ngơi.”

“Thôi khỏi, em tự mình đi về.” Nói xong, Lục Bán Thành lấy điện thoại di động ra, gọi một chiếc xe.

Lục Bán Thành đi rồi, Cố Dư Sinh ngồi trên ghế salon trong quán café của khách sạn một lúc mới đứng dậy, ký tên lên giấy tờ, mới lên phòng trên lầu.

Tắm xong, hắn không buồn ngủ chút nào, đứng ở cửa sổ hút thuốc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 469: Điều Tra Cô Ấy (9)

Hút nửa điều thuốc, Cố Dư Sinh đột nhiên cảm thấy mùi vị lại có chút hỗn độn, hắt dập thuốc, hai tay để lên đầu, nghiêm túc nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu lại nghĩ tới cô.

Lúc yêu Tiểu Phiền Toái, hẳn không hiểu tình cảm.

Lúc rời xa Tiểu Phiền Toái, hẳn mới ghi lòng tạc dạ thế nào là tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Biết rõ cô không thể nghe hẳn nói nhưng mỗi đêm hẳn đều nói với cô mấy câu.

“Tiểu Phiền Toái, em ở đâu? Em có khỏe không?”

“Tiểu Phiền Toái, hôm nay anh gặp phải một cô bé rất giống em, ánh mắt giống hệt em.”

“Tiểu Phiền Toái, anh thu mua công ty game này không phải vì muốn làm game, mà là vì cô bé kia muốn vào công ty này làm việc.

“Tiểu Phiền Toái, Bán Thành nói đúng, đây không phải là thời điểm thích hợp để thu mua công ty game này, nhưng anh đã chờ quá lâu rồi, anh không muốn chờ thêm nữa, anh muốn tìm em, muốn em về bên anh.”

“Tiểu Phiền Toái, anh không thể bỏ qua bất cứ hy vọng nào, vì vậy anh quyết định trở về Bắc Kinh, có điều em yên tâm, mặc kệ ông gây áp lực như thế nào, anh cũng sẽ không cưới Lương Đậu Khẩu đâu.”

“Tiểu Phiền Toái, anh rất nhớ em.”

Nói mấy chữ nhỏ chỉ mình hấn có thể nghe thấy, trên khuôn mặt của hấn lại có mấy vết thương cảm, trước mắt hấn như nhìn thấy đôi mắt mê hoặc lòng người lúc ẩn lúc hiện của Tần Chỉ Ái trên kính cửa sổ.

Nhìn nhìn, không biết xảy ra chuyện gì, không chỉ thấy đôi mắt mà lại mở rộng hình ảnh đến trán, mũi, bờ môi, đường viền cả khuôn mặt.

Mãi cho đến khi tất cả các hình ảnh đều hiện lên rõ ràng hấn lại nhìn chăm chăm một lúc lâu, mới ý thức được khuôn mặt này chính là khuôn mặt của cô bé nữ sinh hấn gặp lúc chiều.

Thật kỳ lạ... từ nhỏ đến lớn, hình như rất ít người con gái nào có thể làm hấn nhớ rõ cả khuôn mặt.

Ngay cả Tiểu Phiền Toái hấn cũng không nhớ rõ mặt, sao cô lại làm như vậy được?

Cô là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.

Cố Dư Sinh tình tưởng cảm giác được lồng ngực của mình trở nên ấm áp lạ thường, tim hấn đột nhiên tăng nhịp.

Cô bé kia rất dịu dàng, khí chất xinh đẹp giống Tiểu Phiền Toái, dù trừ đôi mắt ra đều không giống, nhưng hấn lại có thể nhớ rõ khuôn mặt của cô ấy.

Môi Cố Dư Sinh mím chặt trong lòng hấn lại hỏi từng chữ: “Tiểu Phiền Toái, đây có phải là khuôn mặt thật của em không? Đây thật sự là em sao?”

.....

Sáng sớm thứ hai, Tiểu Vương liền chạy đến phòng chờ của khách sạn Bốn mùa, chờ Cố Dư Sinh.

10 giờ bay, tám giờ Cố Dư Sinh đi xuống lầu.

Hoàn tất việc trả phòng, Tiểu Vương lái xe đưa Cố Dư Sinh đến sân bay.

Lúc đi được nửa đường, Cố Dư Sinh nói: “Tôi một mình về Thượng Hải.”

“A?” Tiểu Vương ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hình ảnh phản chiếu của Cố Dư Sinh qua gương chiếu hậu, không hiểu nhìn hấn.

Cố Dư Sinh không lên tiếng mà đưa một văn bản để ở ghế phụ lái cho Tiểu Vương: “Đây là tài liệu tôi đã chuẩn bị tối qua, các người đọc kỹ một chút, sau đó liên hệ với công ty game này, mặc kệ phải dùng bao nhiêu tiền cũng phải mua lại công ty này cho tôi.”

“A?” Lần này âm điệu của Tiểu Vương lại chuyển thành kinh sợ.

Chuyện lớn như vậy, trước đây hấn lại chưa từng nói với Tiểu Vương, một mình Cố tổng quyết định trong một buổi tối, có phải là năng suất làm việc đã quá cao rồi không?

Ở Thượng Hải, Tiểu Vương cũng đã tiếp xúc với Cố Dư Sinh nhiều rồi nên càng lớn gan hơn, lại dám chọc Cố Dư Sinh: “Cố tổng, hôm nay không phải là ngày Cá tháng tư đâu.”

“Cậu đang khoe đôi mắt đuôi của cậu không biết nhìn lịch đó hả?” Cố Dư Sinh nhìn liếc qua Tiểu Vương nhàn nhạt trả lời.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 470: Điều Tra Cô Ấy (10)

Tiểu Vương bị hỏi lại đến nghẹn, sau một lát lại mở miệng: “Cố tổng, vừa nãy anh nói thật sao?”

Cố Dư Sinh nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Tiểu Vương có thể thấy Cố Dư Sinh thật sự quyết tâm, không nói nữa.

Trong xe lại trở nên yên tĩnh.

Lúc sắp lên máy bay, Tiểu Vương dùng dừng dừng khí còn lại nói: “Cố tổng, tại sao anh lại muốn thu mua công ty game kia?”

“Bởi vì...” Cố Dư Sinh vốn muốn nói “bởi vì muốn tìm phu nhân của cậu.” nhưng lại không nói lại im lặng.

Nếu cô bé kia không phải là Tiểu Phiền Toái thì sao đây?

Tất cả đều chưa có gì chắc chắn.

Cố Dư Sinh trầm ngâm trong chốc lát, không trả lời thẳng thắn câu hỏi của Tiểu Vương, “Tôi cho cậu thời gian ba ngày, ở đây phải giải quyết xong xuôi.”

Thứ ba tuần sau cô bé kia sẽ đi phỏng vấn, hẳn muốn mua được công ty trước, còn phải giải quyết tất cả những chuyện bên Thượng Hải mới có thể nhận cô ấy vào làm.

.....

Có thể đi theo Cố Dư Sinh nhiều năm như vậy, tất nhiên phải có chút bản lĩnh.

Cố Dư Sinh cho Tiểu Vương thời gian ba ngày, Tiểu Vương chỉ cần một dùng một ngày rưỡi đã có thể giải quyết xong mọi việc thu mua.

Hợp đồng vốn định ký vào thứ sáu, sau khi Tiểu Vương gọi điện thoại báo cáo cho Cố Dư Sinh, hắn liền dứt khoát trả lời: “Đặt vé cho tôi về Bắc Kinh vào ngày thứ ba, thứ tư tôi trở về Bắc Kinh, sáng thứ tư ký hợp đồng.”

Tại sao lại phải gấp như vậy? Tiểu Vương hỏi thăm nhưng vẫn phải đồng ý.

Tám giờ tối thứ ba, Cố Dư Sinh từ Thượng Hải bay về Bắc Kinh.

Chín giờ rưỡi sáng thứ tư, Cố Dư Sinh đến công ty game xem thử.

Mười giờ rưỡi Cố Dư Sinh ký hợp đồng thỏa thuận thu mua thành công.

Ngoại trừ Chủ tịch thay đổi, ngoài ra trong công ty nhân lực đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Buổi chiều, Cố Dư Sinh có những chuyện khác cần phải xử lý, lại dặn dò Tiểu Vương một câu: “Buổi chiều cậu đến xem những tư liệu của tất cả các nhân viên thực tập cầm về khách sạn cho tôi.”

Có lộn hay không vậy? Công ty nhà mình tuyển người hắn còn chưa thêm quan tâm, giờ đi mua công ty hay là đi mua hồ sơ nhân viên thực tập đây? Công ty nhỏ như vậy, tuyển dụng thì có gì phải xem lại hồ sơ nhân viên chứ?

Tiểu Vương có cảm giác rõ ràng rằng mình càng ngày càng không thể hiểu nổi Cố Dư Sinh.

.....

Hết việc, trở lại khách sạn, đã là hơn 10 giờ tối.

Cố Dư Sinh còn chưa vào sảnh lớn của khách sạn, nhìn qua kính đã thấy Tiểu Vương ngồi trong sảnh chờ hắn.

Cố Dư Sinh đi vào cổng, gọi cho Tiểu Vương, đợi cậu ấy bắt máy lại nói hai chữ “thang máy” xong lại cúp máy.

Tiểu Vương hiểu ý của hắn, đứng dậy, chạy vội về phía thang máy.

Đi thang máy lên đến tầng cao nhất, Cố Dư Sinh cầm thẻ mở cửa phòng của mình, người còn chưa bước vào đã hỏi Tiểu Vương: “Tài liệu đâu?”

Tiểu Vương vội vã đưa hắn.

Cố Dư Sinh vừa cầm tài liệu vừa tháo cravat, tiện tay ném lên giường, sao đó mở hai nút áo, ngồi xuống, liếc lục trong những tư liệu Tiểu Vương đưa.

Đầu ngón tay hắn nhanh chóng tìm, mãi đến khi tìm thấy ba chữ Tần Chi Ái, sau đó mới rút tài liệu của cô ra, nhìn cẩn thận không sót một chữ.

Họ tên: Tần Chi Ái.

Giới tính: Nữ.

Tuổi: 26 tuổi.

Cố Dư Sinh nhíu mày, 26 tuổi, nghiên cứu sinh sắp tốt nghiệp, hình như là học hơi trẻ, là học lại sao?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 471: Điều Tra Cô Ấy (11)

Có lẽ trong lòng hoài nghi người đó là người mà mình tìm kiếm bấy lâu nay nên hiển nhiên Cố Dư Sinh lại để ý đến Tần Chỉ Ái rất nhiều.

Một là về tuổi tác, không nói lên vấn đề gì nhưng Cố Dư Sinh vẫn tưởng tượng sau khi nhìn CV của Tần Chỉ Ái xong lại đưa tài liệu cho Tiểu Vương: “Cậu điều tra kỹ lại người này cho tôi.”

“A?” Tiểu Vương cảm thấy mấy ngày nay Cố Dư Sinh rất kỳ lạ, cách làm việc cũng càng ngày càng kỳ quái.

Cố Dư Sinh nhú nhú mày, không lên tiếng.

Tiểu Vương nhanh chóng nhận lấy, lại nhìn đến họ tên của người trong tài liệu, lúc nhìn thấy ảnh của người đó liền ngạc nhiên một hồi, bật thốt lên: “Đây không phải là người đã đón tiếp chúng ta ngày anh đến thành Tây Đại sao?”

“Ừ.” Cố Dư Sinh không để tâm trả lời.

Nữ sinh đó... Cố tổng để ý đến tư liệu của cô bé này làm gì? Chẳng lẽ lại là... Tiếng sét ái tình?

Ánh mắt Tiểu Vương nhìn Cố Dư Sinh đầy nghi hoặc

Cố Dư Sinh càng nhú mày, sau một lát hắn mới nhặt nhòa mở miệng nói: “Ngày đó tôi và cô ấy nói chuyện vài câu, cảm thấy cô ấy làm việc rất thận trọng, bây giờ không phải thư ký Trương đang mang thai sao, có thể sẽ không tập trung toàn lực vào chuyện của công ty vì vậy tôi nghĩ nên tìm hiểu cô ấy.”

Nha, thì ra là như vậy a... Tiểu Vương tỉnh ngộ, sau đó nói: “Nhưng mà thư ký không phải nên tìm người có kinh nghiệm sao?”

“Người tự mình bồi dưỡng mới tốt.”

Cũng đúng,... Tiểu Vương ngẫm lại, cũng cảm thấy có lý, gật gù nói: “Cố tổng, ngày mai tôi sẽ đưa tài liệu của cô ấy cho anh.

Cố Dư Sinh gật đầu, không lên tiếng, phát tay với Tiểu Vương, ý nói cậu ấy có thể ra ngoài rồi.

.....

Tần Chỉ Ái chủ động tìm việc sớm nên không cần phải sốt ruột, cho nên dù nhiều nhà tuyển dụng hỏi nhưng cô cũng chỉ nộp CV vào một công ty.

“Tần tiểu thư, chào cô, tôi là trưởng phòng nhân sự, rất vui được thông báo rằng cô đã trúng tuyển trở thành nhân viên mới của công ty chúng tôi.”

Tần Chỉ Ái cho rằng mình nằm mơ, âm thầm bấm vào chân mình một cái, mới cố gắng kiềm chế kích động mà trả lời: “Cảm ơn cô.”

“Không cần khách sáo, Tần tiểu thư.” Trong điện thoại nghe thấy một giọng nữ rất dịu dàng, thông báo xong liền hỏi tiếp: “Tần tiểu thư, thứ hai cô có rảnh để đến công ty một chuyến để trao đổi công việc được không?”

Tuy rằng học kỳ này còn chưa kết thúc nhưng ngoại trừ thi học kỳ thì những việc còn lại không cần phải lo nữa nên Tần Chỉ Ái không chần chừ chút nào: “Được ạ.”

“Vậy thứ hai chính giờ rưỡi sáng, mời Tần tiểu thư đến phòng nhân sự tìm tôi là được rồi.” Giọng nói trong điện thoại lúc này lại như nhớ tới cái gì, lại mở miệng nói: “À, đúng rồi, Tần tiểu thư có chuyện cần phải nói với cô một chút, cô đăng ký vào vị trí thiết kế, nhưng công ty chúng tôi đang thiếu người nên phải để cô làm trợ lý chủ tịch, lương của cô...” Sau đó người đó lại nói với cô lương vài con số không...

Thư ký chủ tịch? Vậy là coi như vượt mấy cấp so với đăng ký tuyển dụng ban đầu của cô đó. Hơn nữa lương thực tập còn cao hơn so với lương cơ bản ở các công ty rất nhiều a... Tần Chỉ Ái hoài nghi không biết có phải là công ty lừa gạt gì không a...

“Tần tiểu thư, cô vẫn nghe máy chứ?” trong điện thoại thấy cô không trả lời lại lên tiếng hỏi.

“Ồ.” Tần Chỉ Ái vội trả lời: “Vậy thứ hai gặp.”

“Được, thứ hai gặp.”

.....

Thứ hai trời vừa sáng Tần Chỉ Ái liền thức dậy, thay đồ rửa mặt, sau đó soi gương nhìn mình mấy vòng, xác định không có gì bất thường mới ra ngoài, đi tầm điện ngầm đến công ty.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 472: Điều Tra Cô Ấy (12)

Lần này công ty tuyển 18 thực tập sinh, Tần Chỉ Ái đến sớm nhất, lúc đến phòng nhân sự chẳng có ai, đến khoảng nửa tiếng sau mới có người thực tập sinh khác lục tục chạy tới.

Tất cả các thực tập sinh đến đông đủ xong, giám đốc phòng nhân sự mời mọi người tụ tập trong một phòng hội nghị nhỏ, thông báo tình hình của công ty cho mọi người biết, đến khi xong mọi chuyện cũng đã là 12 giờ trưa.

Ở nhà ăn trong công ty ăn cơm xong, giám đốc lại để một nhân viên nữ trung dẫn một nhóm thực tập sinh đi tham quan công ty, biết những bộ phận nào, phụ trách nội dung nào ngồi ở đâu, đến khi đi xong một vòng, nữ nhân viên đó lại dặn dò: “Các bạn đi đến từng vị trí mà mình đã được sắp xếp đến khu vực làm việc của mình tìm tổ trưởng, Tần Chỉ Ái ở lại.”

Vì bị gọi tên như vậy nên khi những thực tập sinh kia trước khi giải tán lại nhìn cô bằng một ánh mắt đánh giá nhìn cô từ trên xuống dưới một vòng, sau đó mới rời đi theo thứ tự.

Mãi đến lúc phòng nghỉ ngơi chỉ còn một nhân viên nữ đó và Tần Chỉ Ái, người nhân viên đó mới nói: “Đi thôi, tôi dẫn cô đến phòng của Trương tổng.”

Tần Chỉ Ái trước khi đăng ký cũng đã tìm hiểu trước về công ty, biết Trương tổng trong miệng cô là phó tổng của bộ phận giám sát kỹ thuật.

Người nhân viên nữ đó đưa cô đến trước cửa phòng làm việc của Trương tổng, thay cô gõ cửa, đến khi bên trong có tiếng: “Vào đi.” Cô mới quay lại cười với Tần Chỉ Ái một cái, ra hiệu cho cô đi vào, sau đó liền rời đi.

Tần Chỉ Ái lễ phép mỉm cười xong liền đẩy cửa đi vào, cô vừa mới nhẹ

nhàng đóng cửa, cũng không cho Tần Chỉ Ái có cơ hội chào hỏi đã mở miệng trước: “Tần Chỉ Ái? Thực tập sinh đúng không?”

“Vâng.” Tần Chỉ Ái cười nhẹ đáp.

Trương tổng đứng lên, nhìn qua cửa kính văn phòng, chỉ vào một cái bàn trống ở khu vực thư ký nói: “Đó là vị trí của cô, cô là thư ký của Đồng sự trưởng, bây giờ Đồng sự trưởng đang có một cuộc họp video, khoảng nửa tiếng nữa mới kết thúc, đến lúc đó cô hãy pha một chén café tới phòng làm việc chào hỏi anh ấy, công tác cụ thể như thế nào anh ta sẽ dặn dò cô.”

“Cảm ơn Trương tổng.” Tần Chỉ Ái nói.

Trương tổng gật đầu một cái, không nói gì.

Tần Chỉ Ái chào tạm biệt xong thì rời đi.

Vì không có việc gì làm, Tần Chỉ Ái ngồi ở trước bàn làm việc của mình chơi game.

Qua khoảng 25 phút sau, cô đứng lên đi đến phòng trà, sau khi pha xong một tách café, đúng lúc là nửa tiếng đồng hồ, sau đó liền bùng lên đi vào văn phòng làm việc của Đồng sự trưởng.

Tần Chỉ Ái giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ cửa hai lần.

Người bên trong hình như còn chưa hết bận, còn chưa trả lời cô, Tần Chỉ Ái kiên trì đợi khoảng ba phút, vừa định rời đi, bên trong lại có người mở cửa đi ra, người đi ra là một người đàn ông chừng 30 tuổi.

Nhìn đôi mắt của anh ta có khi lại khác biệt quá lớn so với tuổi, thế nhưng Tần Chỉ Ái vẫn nhận ra đây là Đồng sự trưởng họ Lý, liền mỉm cười chào hỏi: “Đồng sự trưởng, chào ngài, tôi là...”

“Cô là thư ký mới tới của đồng sự trưởng sao?” Tần Chỉ Ái còn chưa nói hết, đối phương liền khách sáo cắt đứt lời của cô, cách khỏi cửa một khoảng

xa, nhường đường: “Đồng sự trưởng ở trong, cô vào đi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 473: Điều Tra Cô Ấy (13)

Nói xong, đối phương lại cười với cô một cái, một tay cầm một tập tài liệu, cất bước rời đi.

Rõ ràng tuần trước cô nhìn qua cơ cấu công ty thì đồng sự trưởng chính là anh ta mà?

Tần Chỉ Ái bùng một tách café đứng ở cửa văn phòng trở mắt nhìn một chút, mới đẩy cửa đi vào.

Trên bàn làm việc đối diện cửa có chút loạn, chất đầy các tập tài liệu, trên ghế làm việc trống rỗng, không có ai.

Tần Chỉ Ái nhú mày, hầu như chưa kịp suy nghĩ gì đã chuyển tầm mắt từ phòng làm việc đến cửa sổ.

Đưa lưng về phía cô là một người có bóng lưng không thể nào quen thuộc hơn, tay tùy ý chống lên kính, đầu ngón tay thon dài đẹp đẽ, cầm điều thuốc, đang nhận điện thoại, giọng nói thanh đậm dễ nghe, là hình thức nói chuyện điển hình của Cố Dư Sinh: “Ừ,... tôi hiểu rồi,... được... không thành vấn đề, tối ngày một gặp.”

Cúp máy, trong phòng làm việc lại trở nên yên tĩnh.

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm bóng lưng của Cố Dư Sinh, đầu óc trống rỗng, không kịp phản ứng, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra a...

Cố Dư Sinh đưa ngón tay cầm thuốc lên hút, những vòng khói đẹp đẽ từ miệng hần bay ra, hần như nhớ lại trong phòng làm việc vừa có người bước vào, quay người nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

Hắn nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, vẫn là khuôn mặt ngốc ngốc như vậy, giống như người mất hồn, nhưng chính là đôi mắt sáng to này dù có nhìn chăm chăm cô, cô cũng không phản ứng, lúc này hắn mới xoay hẳn người đứng đối diện với cô, sau đó mới hắn giọng, phá tan yên tĩnh trong phòng.

Con người đen kịt của Tần Chỉ Ái xoay chuyển hai vòng, sau đó vẽ mặt lại phục hồi lại tinh thần.

Cố Dư Sinh không thể làm gì khác hơn là mở miệng: “Có việc gì sao?”

Tần Chỉ Ái thấy cả người run rẩy một cái, café bung trên tay bắn ra mu bàn tay khiến cô tỉnh táo hơn: “Tôi, tôi...”

Ban đầu nhìn thấy đồng sự trưởng kia cô đã chuẩn bị tinh thần tốt từ sớm nhưng lúc này nhìn thấy hắn từ ngữ trong đầu đã không còn một mống, cô áp ứng: “Tôi” vài tiếng, cũng không thể nói ra một câu hoàn chỉnh, cuối cùng mặt trở nên đỏ chót, có chút lúng túng luống cuống cắn môi, cúi đầu, không nói thêm được gì.

Phản ứng của cô vô tội như vậy có thể lấy lòng Cố Dư Sinh, tâm tình hắn lúc tác chiến lúc này đang gay go giờ lại trở nên ung dung hơn rất nhiều, mặt mày lại trở nên dịu hiền, hắn đứng thẳng người, đi về phía cô, còn khoảng hai mét thì hắn bỗng dừng bước, ngón tay giữa đập thuốc, ném tàn thuốc vào thùng rác, mới lần nữa bước về phía cô, đứng trước mặt cô, nhìn lướt qua tách café trong tay cô: “Tôi?”

Hỏi xong, hắn cũng không chờ cô trả lời, liền đón lấy tách café trên tay cô, bung đến bên môi uống một hớp, sau đó mới cúi đầu nhìn chăm chăm đỉnh đầu của cô một chút, lại nhìn đồng tài liệu trên tay cô, liền nói: “Bảo cáo sao?”

“Ừ.” Tần Chỉ Ái gật đầu lung tung, sau đó liền vội vàng đưa tài liệu cho hắn.

Cố Dư Sinh không cầm, lại quay người đặt tách café trên khay trà, giắt một tờ khăn giấy đưa cho Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 474: Điều Tra Cô Ấy (14)

Tần Chỉ Ái không rõ ngẩng đầu mơ hồ nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Ánh mắt trắng đen rõ ràng, sáng loáng trong suốt đáng yêu, ánh mắt theo ánh sáng lưu chuyển như một con suối bên trong chiếu vào mắt hắn.

Cố Dư Sinh bị ánh mắt như vậy nhìn đến nổi tinh thần hơi động, vốn định nhắc nhở cô lau café trên mu bàn tay nhưng nhất thời lại bị nghẹn ở cổ họng.

Đôi mắt của cô rất hấp dẫn, khiến hắn không kiềm lòng được mà sa vào trong đó, hắn sợ hắn thật sự sẽ không kiềm chế được, liền buộc mình phải rời khỏi đôi mắt của cô, sau đó cầm khăn giấy khẽ chạm vào bàn tay dính café của cô một chút.

Chỉ tiếp xúc nhẹ như vậy, Tần Chỉ Ái liền giật mình tỉnh táo lại.

Thì ra hắn muốn lau café trên tay mình, ... cô làm sao dám cản hắn?

Tần Chỉ Ái giật mình nói “Cảm ơn.” Sau đó lại nhận khăn giấy nhanh chóng lau café trên tay, sẵn tiện cầm khăn giấy lau hai lần chỗ Cố Dư Sinh đụng vào, mãi đến khi cảm giác đau, tim cô đập loạn nhịp, mới vững vàng lại, sau đó cô cầm tài liệu trong tay đưa đến trước mặt Cố Dư Sinh lần nữa: “Cố tiên sinh, cố tổng, tôi đến trình diện.”

Một câu nói lại có đến hai đại từ nhân xưng, cứ cho là cô cố gắng che giấu cảm xúc của mình, nhưng ngữ khí nói chuyện dịu dàng run rẩy khiến cho tim hắn rối loạn, cứ đập thình thịch theo từng tiếng gọi của cô.

Cố Dư Sinh im lặng đứng đó trong chốc lát, đợi đến khi mình thông dong trấn tĩnh trở lại, mới duỗi ngón tay đẹp đẽ thon dài ra rút lấy tài liệu

trong tay cô, sau đó ngồi cạnh ghế salon, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Làm gì có thư ký nào được ngồi ngang hàng với tổng giám đốc trong phòng làm việc chứ?

Tần Chỉ Ái không dám ngồi, Cố Dư Sinh cũng không miễn cưỡng, nhìn thấy cô không ngồi xuống cũng đứng theo cô.

Cô làm thư ký cho hắn, hắn cũng đã sớm dặn dò Tiểu Vương điều tra tài liệu về cô rồi, hắn thậm chí còn có thể đọc lâu lâu, nhưng cũng giả vờ như không biết gì, sau đó cầm bút ký tên, ngẩng đầu lên nói với cô: “Tôi không thích dơ bẩn nên trước khi tôi đến công ty, cô phải vào phòng làm việc của tôi thu dọn quét bụi cho sạch sẽ.”

“Những lịch trình liên quan đến công ty, cô sắp xếp, lúc cần thiết thì bàn bạc với Tiểu Vương, để tôi không bị trùng với lịch làm việc của công ty khác, tôi không biết phân thân...” Nói tới đây, Cố Dư Sinh giải thích thêm: “Là tài xế mà mấy ngày trước tôi đến Tây Đại đã gặp cô, cô cũng biết số điện thoại của cậu ấy đó.”

Thấy Tần Chỉ Ái gật đầu, Cố Dư Sinh tiếp tục: “Trước đây cô chưa có kinh nghiệm làm việc nên bây giờ sẽ có chút bỡ ngỡ, tôi sẽ nói Tiểu Vương giúp cô.”

Nói tới đây, Cố Dư Sinh như nghĩ đến chuyện gì, tìm trong túi một tờ danh thiếp, sau đó cầm bút, viết gì đó, đưa cho Tần Chỉ Ái: “Trên này có cách liên lạc với tôi, số viết tay trên đó chính là số cá nhân của tôi.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại bổ sung: “Số này tôi không muốn tiết lộ cho nhiều người biết.”

“Vâng.” Tần Chỉ Ái choáng váng vô cùng, ngoại trừ mấy chữ này, trong đầu cũng không biết nên nói gì.

Lúc Tần Chỉ Ái cầm danh thiếp, chính là dãy số gồm 11 chữ số quen thuộc do hắn viết tay.

Dãy số này quen thuộc đến nỗi cho dù hã không viết nhưng cô có thể đọc lầu lầu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 475: Điều Tra Cô Ấy (15)

Bởi vì 11 chữ số này lúc cô đóng vai Lương Đậu Khẩu đã thường dùng để liên lạc.

Cố Dư Sinh thấy Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm danh thiếp một lúc lâu cũng không có phản ứng, lại lên tiếng: “Còn chuyện gì muốn hỏi không?”

“Không có ạ.” Tần Chỉ Ái theo bản năng trả lời, sau đó người lại đứng ngây tại chỗ mới nói một câu tỉnh táo: “Nếu Cố tổng còn có chuyện, tôi ra ngoài trước.”

Cố Dư Sinh gật đầu, không lên tiếng.

Tần Chỉ Ái quay người, máy móc ra khỏi phòng Cố Dư Sinh, sau đó giống như mộng du mà đi đến bàn làm việc của mình, đứng ngây người một lúc, hồn vía lên mây ngồi xuống, sau đó nhìn chăm chăm màn hình vi tính tối om đúng 10 phút mới nháy mắt một cái, cúi đầu nhìn danh thiếp trong tay.

Cố Dư Sinh.

Cô nhìn ba chữ này rất nhiều, rất nhiều lần, mới xác định những gì mình trải qua trong căn phòng đó là thật, không phải là mơ, chính xác 100% không thể lệch đi đâu được.

Cô nhận lời mời của đồng sự trưởng họ Lý mà... sao lúc này chỉ mới có mấy ngày lại biến thành Cố đồng sự trưởng chứ?

Phó tổng giám đốc Trương nhắc đến Cố Dư Sinh là nói chuyện về hấn như một cái máy hát vậy, liên thu bất tận: “Tôi trước đây thật sự rất ngưỡng mộ tài làm ăn kinh doanh của Cố tổng, không ngờ lúc này lại có thể nhìn

thấy người thật bằng xương bằng thịt, thật là đẹp trai nha, thật là hâm mộ cô có thể làm thư ký của anh ấy...”

Tần Chỉ Ái không dám nghe tiếp mà suy nghĩ chuyện công việc của chính mình.

Thì ra chỉ mới mấy ngày mà công ty đã bị thu mua a.

Thật ra hiện giờ đây chỉ là một công ty nhỏ thôi, không ngờ người thu mua lại là CEO của Cổ thị, Cổ Dư Sinh.

Kỳ lạ là cô vừa mới tiếp đón hần ở Tây Đại, sau đó buổi tối còn vô tình gặp hần ở Vàng son lông lầy, nói vài chuyện về công ty này cho Hứa Ôn Noãn nghe, nhưng sao sau đó hần lại tốn công mua lại công ty này, còn biến cô thành thư ký của hần?

Tần Chỉ Ái càng nghĩ càng cảm thấy mọi chuyện quá mức ly kỳ, giống như là ông trời cho hần và cô chơi trò hack life vậy.

.....

Những điều Cổ Dư Sinh nói Tần Chỉ Ái đều làm theo, Tiểu Vương đã sớm sắp xếp chỉ dạy cho cô.

Tiểu Vương cho Tần Chỉ Ái làm những việc không nặng, thêm vào đó Cổ Dư Sinh có quá nhiều chuyện phải làm, ngoại trừ ngày thứ nhất hần có thời gian chạm mặt với cô một lát, cả một tuần sau hần cũng không vào công ty một bước, mỗi ngày đối với cô trôi qua đều rất dễ dàng.

Ban đầu bởi vì mới bắt đầu làm thư ký, cô xử lý thao tác trên máy khá lâu, nhưng sau hai ngày đã có thể quen với quy trình làm việc, đến giữa trưa là cô đã có thể xử lý xong những việc phải làm trong ngày, sau đó buổi chiều càng rảnh rỗi, cô có thể nằm nhoài trên bàn đeo tai nghe xem tivi trong điện thoại hoặc ngủ.

.....

Sau khi Tần Chỉ Ái nhận việc, ngày hôm sau, Cố Dư Sinh bay sang Mỹ một chuyến.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 476: Điều Tra Cô Ấy (16)

Đợi đến khi chuyện bên Mĩ xử lý xong, đã là một tuần sau, ba giờ chiều Cố Dư Sinh đáp máy bay xuống sân bay quốc tế Đô Thành, vừa mới lên xe, điện thoại di động của Tiểu Vương liền vang lên, sau đó nói cho hắn viết hẳn cần phải tham gia một buổi tiệc rượu.

Thứ sáu đường khá đông, từ sân bay vào thành phố kẹt xe ghê gớm, lúc hắn đến khách sạn Bốn mùa đã là năm giờ chiều, rửa ráy thay đồ xong hầu như còn chưa có thời gian uống một ngụm nước đã phải vội vã lên xe đến chỗ tổ chức tiệc.

Xã giao không ngừng nghỉ, đến khi xong tất cả mọi việc đã là 8 giờ tối.

Còn chưa thích ứng được với sự lệch múi giờ, thêm ba tiếng bay, hơn một tiếng đồng hồ độ sức với hết người này đến người khác, Cố Dư Sinh cảm thấy uể oải, nhân lúc mọi người không chú ý liền cầm ly rượu đến một hành lang không một bóng người đốt một điếu thuốc.

Phía sau rất náo nhiệt, tiếng ca, tiếng nhạc, tiếng cười, không ngừng bay ra từ cửa sổ đóng chặt.

Cố Dư Sinh lẳng lặng hút thuốc, nhìn gió Bắc Phong thổi dung đưa nhánh cây khô, gào thét qua ô cửa sổ.

Bị gió thổi tán hết mùi thuốc lá, ý thức của hắn cũng hơi phân tán, não cũng không tập trung vào bất kỳ chuyện gì, không biết tại sao lại nhớ đến tuần trước, mình tuyển dụng cô bé sinh viên kia, à, không, hiện tại phải gọi cô ấy là thư ký.

Hồ sơ liên quan đến cô ấy, chiều qua Tiểu Vương đã gửi cho hắn.

Sở dĩ 26 tuổi cô mới chuẩn bị tốt nghiệp nghiên cứu sinh là vì cô tạm nghỉ học hai năm.

Lý do là mẹ cô bị bệnh nặng.

Tiểu Vương rất thận trọng, liền điều tra xem mẹ của cô bị bệnh gì, ở bệnh viện nào.

Năm nay đã xuất viện.

Trong tài liệu có ghi rõ, trong hai năm qua cô ở lại Bắc Kinh không nhiều, chủ yếu là ở Hàng Châu, còn có một em trai, tên là Tần Gia Ngôn, sinh viên năm tư trường đại học H, trong tài liệu còn có hình ảnh chính xác lúc cậu ấy học cấp ba, lông mày lúc đó có chút non nớt ngây ngô, rất giống cô.

Cha qua đời vì tai nạn giao thông.

Ngoài ra, hồ sơ của cô cũng không có sơ hở nào.

Hắn còn đang mong chờ từ hồ sơ của cô có thể tìm thấy được manh mối nào đó, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Thậm chí từ hồ sơ của cô còn có thể thấy rõ lúc Tiểu Phiền Toái đóng giả làm Lương Đậu Khẩu, mẹ của cô đang nhập viện, chuẩn bị phẫu thuật.

Trên giấy cam kết phẫu thuật còn có chữ ký của cô mà.

Nếu cô thật sự là Tiểu Phiền Toái thì sao có thể đến bệnh viện chăm sóc cho mẹ mà hắn lại không biết chứ.

Rất hiển nhiên, thời gian không trùng khớp.

Các dấu hiệu trước mắt cho thấy cô không phải là Tiểu Phiền Toái, nhưng nếu thật sự là như vậy, tại sao hắn nhìn thấy cô, trong lòng lại có cảm giác run động mãnh liệt kia?

“Cố tổng?” Tiểu Vương đi một vòng hội trường cuối cùng cũng có thể tìm ra Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh trấn tĩnh lại, giơ tay lên, hút một ngụm thuốc, không trả lời Tiểu Vương.

Tiểu Vương đi đến bên cạnh hắn, đứng lại: “Cố tổng, sáng sớm ngày mai có một hợp đồng phải ký, là chuyện bên công ty game, tôi đi in ra cho anh đọc, chờ tôi một chút.”

Cố Dư Sinh vốn định gật đầu nhưng không biết sao lạo toát ra một ý nghĩ, sau đó liền không hề gật đầu nhàn nhạt nói: “Không cần.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh còn nói: “Cậu gọi điện thoại cho Thư ký Tần, để cô ấy đưa tới đây.”

Có lẽ vừa nghĩ đến cô nên bây giờ, hắn muốn gặp cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 477: Điều Tra Cô Ấy (17)

Có điều, bây giờ ở Bắc Kinh đang là lúc lạnh nhất, hơn nữa đã là mười giờ tối, để cô chạy ra ngoài lúc nửa đêm như vậy, có khi nào trong lòng cô lại nghĩ hần là một ông chủ không có tình người không?

Cho dù nghĩ như vậy, Cố Dư Sinh vẫn đưa tay trước mặt Tiểu Vương: “Đưa điện thoại của cậu cho tôi.”

.....

Hôm nay là thứ sáu, đến mười một giờ trưa là Tần Chỉ Ái đã không còn gì để làm, buổi chiều hầu như là cô chỉ có thể giết thời gian bằng cách xem một bộ phim, đến tối thì về nhà.

Hứa Ôn Noãn còn chưa về nhà, Tần Chỉ Ái lại ở một mình trong phòng khách, đến chín giờ tối, cô vào nhà vệ sinh nằm ở trong bồn tắm nhân nhả tắm nước nóng, sau khi ra ngoài về cả người luôn mệt mỏi, cô lại lên giường, lúc nhắm mắt ngủ, điện thoại bên gối lại vang lên.

Tiểu Vương gọi điện thoại tới, Tần Chỉ Ái vội bắt máy: “Alo?”

Đầu dây bên kia hoàn toàn yên tĩnh, Tần Chỉ Ái cho rằng đối phương còn chưa nghe thấy cô nói nên “Alo?” lại một tiếng.

“Ngủ rồi sao?” Cuối cùng cũng có người trả lời rồi.

Nhưng có điều không phải là người cô nghĩ gọi mà lại là Cố Dư Sinh đích thân hỏi.

Tần Chỉ Ái há miệng, cầm chặt điện thoại hơn, sau một chút mới trả lời: “Chưa ạ.”

Trả lời xong, cô mới ý thức được mình đang nói chuyện quá ngắn gọn, không giống thái độ của một thư ký với đại BOSS, lại vội vã mở miệng: “Cố tổng, xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Cố Dư Sinh hình như đang do dự chuyện gì, dừng lại một lúc lâu mới nói tiếp: “Bây giờ cô đi một chuyến đến công ty, có một tập tài liệu sáng mai tôi cần dùng, để ở dưới con chuột trong bàn làm việc của tôi, đem đến hội sở.”

Lúc cô vừa nhận được điện thoại hẳn đã nghe thấy âm thanh của cô có chút buồn ngủ, có phải cô bị hẳn đánh thức không? Để cô đi ra ngoài một chuyến có được không?

Sau khi giao việc cho cô xong, không đợi Tần Chỉ Ái trả lời, Cố Dư Sinh liền hỏi thêm một câu: “Cô có thể đi được không?”

“Không thành vấn đề.” Tần Chỉ Ái thốt lên.

Cố Dư Sinh trầm mặc một lúc lâu, vẫn là làm theo khát vọng của mình, ích kỷ “Ừ” một tiếng, sau đó cúp máy.

Lúc Tần Chỉ Ái mặc quần áo, nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má của mình để xác định đúng thật là Cố Dư Sinh bảo cô đưa tài liệu đến cho anh ấy, lúc này mới cầm bóp tiền và điện thoại, vội vã chạy ra cửa.

Trên đường Tần Chỉ Ái ngồi trên xe taxi chạy đến công ty, Tần Chỉ Ái không ngừng nhìn cảnh đêm lùi về phía sau trong ô cửa kính, rốt cuộc đến lúc này cô mới có cảm giác “Cô thật sự trở thành thư ký của Cố Dư Sinh” rồi.

Tập tài liệu Cố Dư Sinh nói rất dễ tìm.

Trước khi rời công ty, Tần Chỉ Ái còn thuận tiện ghé qua bàn làm việc của mình cầm theo những tài liệu cần Cố Dư Sinh ký tên, ôm theo.

Trước sau gì hẳn cũng phải ký tên vào những văn kiện này, vậy thì sẵn

tiện đem cho hấn ký luôn một thể...

.....

Đến hội sở, Tần Chỉ Ái vừa mới xuống xe, đã thấy được xe của Cố Dư Sinh đang đậu ven đường.

Cô còn chưa đi qua, cửa sổ xe đã được hạ xuống, Tiểu Vương vẫy tay với cô, gọi: “Thư ký Tần, ở bên này.”

Tần Chỉ Ái nhìn qua, nói được với Tiểu Vương, sau đó mới thấy trong cửa kính xe được mở ra có Cố Dư Sinh đang ngồi bên trong, cô lại vội chào: “Cố tổng.”

Cố Dư Sinh ngồi trong xe nhìn cô chăm chăm, thấy cô chỉ mặc một chiếc áo bành tô, liền chạy ra ngoài, liền nhíu mày không nói gì.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 478: Điều Tra Cô Ấy (18)

Tần Chỉ Ái đem tập tài liệu đó tới: “Cố tổng, đây là tài liệu mà anh cần.”

Một cơn gió lạnh thổi qua, Tần Chỉ Ái rung mình một cái, giọng nói rõ ràng cũng trở nên run rẩy.

Cố Dư Sinh không nhận, mở miệng nói một câu hoàn toàn không liên quan: “Lên xe.”

“Hả?”

“A.”

Tần Chỉ Ái nói liên tục hai trợ từ ngữ khí, sau đó liền ngoan ngoãn bò lên xe theo ý của Cố Dư Sinh.

Sau khi đóng cửa xe, Tần Chỉ Ái lập tức đưa tài liệu đến trước mặt Cố Dư Sinh: “Cố tổng, tài liệu.”

Cố Dư Sinh nhận, không để ý đến cô mà lại nói với Tiểu Vương bằng ngữ khí nhàn nhạt: “Đi đến Vĩnh Tân hoa uyển.”

Vĩnh Tân hoa uyển không phải là nhà của cô sao? Ý là hắn muốn đưa cô về sao?

Tần Chỉ Ái lặng lẽ nhìn Cố Dư Sinh đang cúi đầu xem tài liệu, đầu ngón tay khẽ run lên.

Xác định tập tài liệu mà cô mang tới đúng là thứ mà hắn cần, Cố Dư Sinh tiện tay nhét vào một bên, sau đó lại liếc nhìn những thứ cô ôm trong lòng, hỏi: “Những thứ kia là...?”

Tần Chỉ Ái hoàn hồn vội vàng đưa cho hắn: “Đây là những tài liệu cần anh ký tên...”

Cố Dư Sinh mím môi, lạnh lùng “Hừ” một tiếng, lấy một cây bút từ trong túi ra sau đó liếc mắt nhìn Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái nhìn Cố Dư Sinh một cái, lại nhìn tài liệu trong ngực mình, một giây sau mới hiểu chuyện gì, liền đưa từng tập tài liệu đưa cho hắn, Cố Dư Sinh lúc này mới mở nắp bút, ký tên một cách trôi chảy.

Trong xe rất yên tĩnh, hình như có thể nghe thấy tiếng bút di chuyển trên mặt giấy.

Đến khi Cố Dư Sinh ký hết tất cả các tài liệu cần thiết, bên trong xe lại trở nên yên tĩnh không hề có bất kỳ một tiếng động nào nữa.

Tiểu Vương đã quen ở cùng Cố Dư Sinh như vậy nên hoàn toàn không có phản ứng khó chịu nào.

Tần Chỉ Ái không biết có phải do mình ở quá gần Cố Dư Sinh hay không, luôn cảm thấy bầu không khí trong xe có chút ngột ngạt, càng ngày càng trì trệ, đến cuối cùng, cô cũng không dám thở nữa.

Còn có một chút nữa là đến nhà rồi, nếu như cứ tiếp tục như vậy, sợ đến khi về đến nhà cô đã tắt thở mà chết.

Để giảm bớt bầu không khí căng thẳng, cũng để cho mình không quá cứng nhắc, Tần Chỉ Ái nhanh chóng suy nghĩ một lần, nghĩ đến mấy ngày trước trong phòng làm việc, mọi người đều nhắc nhở cô một chuyện.

Công ty Hồi thị lúc trước mỗi tháng đều có một chuyến dã ngoại.

Tuần trước đúng vào ngày tổ chức dã ngoại.

Nhưng mà Cố Dư Sinh đột nhiên mua lại công ty nên dã ngoại hàng tháng vẫn chưa được tổ chức.

Nhưng không có mệnh lệnh của Cố Dư Sinh phòng tài vụ cũng không dám chi ngân sách tổ chức dã ngoại.

Bởi vì cô là thư ký của Cố Dư Sinh, là người duy nhất có thể tiếp xúc với hắn nên mọi người đều hồi thúc cô hỏi hắn việc tổ chức cho nhân viên tham gia dã ngoại.

Nghĩ tới đây, Tần Chỉ Ái quay đầu nhìn về phía Cố Dư Sinh: “Cố tổng?”

Cố Dư Sinh dựa vào ghế, ban đêm trong xe có chút tối, cô không nhìn rõ biểu hiện của hắn cho lắm, nhưng cũng có thể cảm nhận được hắn đang nghiêng đầu nhìn về phía đôi mắt sáng của cô, sáng kinh người: “Hả?”

“Ồ, có một việc, tôi còn chưa báo cáo với anh...” Tần Chỉ Ái nhanh chóng đặt câu trong lòng, nói tiếp: “...Công ty mỗi tháng đều tổ chức dã ngoại cho nhân viên... nhưng tháng này chưa có lệnh của anh, nên vẫn chưa thể thực hiện được...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 479: Điều Tra Cô Ấy (19)

“A” tuy rằng Tần Chỉ Ái chưa nói hết mọi chuyện nhưng Cố Dư Sinh đã hiểu ý của cô, hần trăm mặc trong chốc lát, lên tiếng hỏi: “Cô muốn đi đâu chơi?”

“Hả?” Tần Chỉ Ái khiếp sợ.

Hắn hỏi cô đi đâu chơi, là có ý gì? Lẽ nào cô nói đi đâu hắn liền tổ chức đi đó sao?

Cố Dư Sinh hình như cũng ý thức được câu hỏi của mình có vấn đề, cô cũng không thể trả lời nổi, liền đổi giọng: “Như vậy đi, đã ngoại được tổ chức vào chủ nhật, nơi ăn ở vui chơi, cô quyết định.”

Nếu như vậy, cô sẽ là người được ưu tiên chọn địa điểm đúng không?

“À, được.”

Cô đã đồng ý, Cố Dư Sinh quay đầu lại, nhắm mắt, không nói nữa.

Trong xe lại hoàn toàn yên tĩnh.

Tần Chỉ Ái quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không biết qua bao lâu, Tần Chỉ Ái không chớp mắt lâu thu lại tầm mắt chưa xót, khẽ đảo mắt.

Lúc cô chuẩn bị hạ tầm mắt, ánh mắt lại quét qua một đồ vật quen thuộc, cô cứng người một hồi, tầm mắt liền từng chút, từng chút dịch qua.

Chỗ tài xế ngồi, có đặt một đôi thỏ trắng lông xù.

Đó là lúc trước cô còn đóng vai Lương Đậu Khấu, đi ra ngoài cùng Cố Dư Sinh ăn tối xong, vì quá no nên hai người cùng đi tản bộ, cô nhìn thấy mấy quán vỉa hè bán đôi thỏ trắng này, liền muốn mua, sau đó đặt trên xe của Cố Dư Sinh, cũng không lấy đi.

Nếu không phải cô vô tình nhìn thấy đôi thỏ trắng này, sợ là cô đã quên chuyện này.

Chỉ là cô không nghĩ tới Cố Dư Sinh vẫn giữ lại đôi thỏ trắng này.

Tần Chỉ Ái theo bản năng quay đầu, nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Người đàn ông giống như đã nhận thấy tầm mắt của cô chuyển về phía mình, lông mi dày nhẹ nhàng run rẩy, sau đó mở mắt ra.

Tần Chỉ Ái vội thu lại tầm mắt, quay đầu, nhìn ra cửa xe lần nữa.

Đèn neon đỏ của thành phố không ngừng xẹt qua mặt cô, khiến cho biểu hiện của cô có chút hoảng hốt.

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm cô, sau đó từ từ thu lại tầm mắt, sau đó ánh mắt liền để ý đến đôi thỏ trắng để ở ghế tài xế.

Nhận ra được ánh mắt của Cố Dư Sinh không còn nhìn mình nữa, cô lặng lẽ nhìn vào kính chiếu hậu, qua mặt gương có thể nhìn thấy người đàn ông hạ mi mắt, nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó, bình tĩnh không lay động, quanh quẩn như có một vệt sâu muộn.

Tần Chỉ Ái không biết có phải đó là ảo giác của mình không, trong nháy mắt, cô luôn cảm thấy người đàn ông này luôn có quá nhiều bi thương, lại có chút thương cảm, từng chút từng chút tràn ra từ người hắn.

.....

Tần Chỉ Ái tổng hợp ý kiến của nhân viên trong công ty, cuối cùng quyết định dã ngoại sẽ tổ chức ở suối nước nóng Sơn Trang.

Ba giờ chiều thứ sáu từ công ty xuất phát.

Năm giờ rưỡi đến nơi tổ chức.

Đợi đến khi mọi người check in xong cũng đã là 6 giờ rưỡi.

Bảy giờ rưỡi, mọi người trong phòng ăn ở khách sạn Sơn Trang ăn tối, sau đó tập trung ở suối nước nóng tắm.

Mấy ngày nay đúng vào lúc kỳ sinh lý của Tần Chỉ Ái đến, không thể xuống nước được, sau khi ăn tối xong cô chỉ đi tản bộ một vòng, bởi vì quá lạnh nên không đi lâu liền trở về sảnh lớn của khách sạn.

Lúc đang chờ thang máy, một nhân viên công ty lại gọi cô: “Thư ký Tần, có người đến tìm Cố tổng, cô ở sảnh khách sạn đón họ đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 480: Điều Tra Cô Ấy (20)

Tìm Cố Dư Sinh, tại sao lại không trực tiếp liên hệ hẳn mà bắt cô tiếp chứ?

Tần Chỉ Ái nhú mày, nhìn người gọi cho cô, trong lòng đầy nghi hoặc.

Nhân viên đó hình như hiểu được nghi vấn của cô nên giải thích: “Bọn họ nói không thể liên lạc với Cố tổng được nên muốn nhờ tôi giúp người đó tìm anh ấy, tôi cũng không biết phương thức liên lạc với anh ấy nên tôi đành phải liên lạc với cô.”

“Thì ra là vậy...” Tần Chỉ Ái giật mọi trả lời, không biết tại sao cô lại hoảng hốt một hồi, mới mở miệng nhẹ giọng trả lời nhân viên kia: “... Vậy anh đưa tôi đi gặp người đó đi.”

.....

Có mấy người, nếu có thể, Tần Chỉ Ái hy vọng cả đời này cũng không thể gặp lại họ.

Nhưng mỗi khi bánh răng của vận mệnh xoay vòng, những chuyện không muốn xảy ra vẫn cứ xảy ra, những người không muốn gặp lại cũng phải gặp lại.

Chỉ là Tần Chỉ Ái không nghĩ lại có thể gặp họ sớm như vậy.

.....

Tần Chỉ Ái có đôi chân thon dài, đi giày cao gót đẹp đẽ, âm thanh lúc bước đi dù có vang lên tiếng cộc cộc nhưng cũng rất dễ nghe.

Cô đi theo sau nhân viên kia, lúc đi qua sảnh lớn của khách sạn đã khiến không ít người chú ý.

Nhân viên nhận ra cô là ai, còn cười khen cô: “Thư ký Tần đi đến đâu là kinh diễm đến đó nha.”

Tần Chỉ Ái cong môi cười nhạt, vừa định khiêm tốn trả lời trong tâm mắt đã nhìn thấy hai người ngồi trong phòng nghỉ cách đó không xa.

Đưa lưng về phía cô là một người lớn tuổi, nhưng cô cũng có thể nhận ra, đó chính là người không ít lần cô đã lấy lòng khi còn đóng giả làm Lương Đậu Khẩu, là Cố lão gia.

Người ở đối diện ông là một người phụ nữ quay mặt về phía cô, đeo mắt kính khẩu trang, tóc xoăn dài, váy ngắn, giày cao, áo khoác màu đỏ thẫm, dù là ở đâu đều mặc quần áo thời thượng tinh xảo, bàn tay nhỏ dài như ngọc đẹp để tinh tế đang cầm một tách café.

Cho dù không thể nhìn thấy mặt nhưng khí chất này, Tần Chỉ Ái không thể nào quen thuộc hơn, bởi vì cô đã từng được Chu Tịnh huấn luyện để trở thành bản sao của cô ta, thần thái đặc trưng không thể thay đổi: Lương Đậu Khẩu.

Bước chân của Tần Chỉ Ái chậm lại một chút, đi một chút liền không nghe tiếng bước chân của cô nữa.

Người nhân viên đi trước cô có thể nhận ra sự bất thường, liền quay đầu lại nhìn cô một chút, không lên tiếng, Tần Chỉ Ái liền thu lại tầm mắt, tiếp tục đi theo cô ấy, còn cười nhẹ, những lời vừa muốn nói lại thu về, bước chân không nhanh không chậm nhẹ nhàng bước qua.

Nhân viên dẫn Tần Chỉ Ái đến cách chỗ của Cố lão gia và Lương Đậu Khẩu khoảng một mét thì dừng lại: “Thư ký Tần, chính là hai vị này đến tìm Cố tổng.”

Sau đó, nhân viên lại quay về phía Cố lão gia và Lương Đậu Khẩu mở

miệng giới thiệu: “Thật ngại quá, tôi cũng không tìm thấy Cố tổng, nhưng tôi có thể cho hai người gặp thư ký của ngài ấy.”

Có thể là do không thể liên lạc với Cố Dư Sinh, Cố lão gia hờn giận, sau khi nghe thấy nhân viên đó nói xong sắc mặt lại càng khó coi hơn, cũng không thèm để ý đến Tần Chỉ Ái.

Lương Đậu Khẩu rũ mi mắt, giống như không nghe thấy những gì nhân viên kia nói vậy, vừa bung một chén trà nóng vừa nói: “Ông, mời dùng trà.”

Cố lão gia dù không bớt giận nhưng cũng nhận lấy tách trà.

Nhân viên nói chuyện lại không được chú ý, có chút lúng túng, nghiêng đầu nhìn Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 481: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (1)

Tần Chỉ Ái cười với nhân viên đó một cái, sau đó ra hiệu bằng mắt cho người đó rời đi, đến khi hắn đi được một khoảng khá xa, Tần Chỉ Ái mới bước lên một bước.

Cô biết Cố lão gia, là nhờ lúc đóng giả làm Lương Đậu Khẩu.

Lúc trước khi giao dịch của cô với Lương Đậu Khẩu kết thúc, cô và Lương Đậu Khẩu cũng trở thành người xa lạ.

Vì vậy lúc này dù ở trước mặt cô đều là những người cô biết nhưng vẫn phải giả vờ như không biết, lễ phép mỉm cười, lại chính thức chào hỏi: “Chào ngài, tôi là thư ký của Cố tổng, xin hỏi hai vị là...?”

Âm thanh của cô vang lên, khiến bàn tay đang dâng trà cho Cố lão gia của Lương Đậu Khẩu run lên một cái.

Lương Đậu Khẩu đeo mắt kính và khẩu trang nên Tần Chỉ Ái không thể nhìn rõ biểu hiện của cô ta nhưng đầu ngón tay cầm tách trà của Lương Đậu Khẩu trở nên trắng bệch, cô vẫn biết được Lương Đậu Khẩu đang khiếp sợ.

Bầu không khí có hơi căng co.

Cố lão gia nhận thấy được sự bất thường của Lương Đậu Khẩu nên ngẩng đầu nhìn cô: “Sao vậy Tiểu Khẩu?”

“Không có gì thưa ông.” Lương Đậu Khẩu rất nhanh khôi phục lại tư thế bình tĩnh như lúc đầu, âm thanh dịu dàng như nước: “Cháu thấy thư ký của Dư Sinh hình như khá giống cháu.”

Cố Dư Sinh nghe thấy có chút hứng thú, nghiêng đầu nhìn Tần Chỉ Ái,

đúng thật là có chút hơi giống, tin rằng cô vì vậy mà ngây người nên cũng không nói nữa.

Lương Đậu Khấu để tách trà trong tay xuống, quay đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái, ngữ khí mềm mại dịu dàng kèm theo chút khách sáo, giống như một Lương Đậu Khấu hoàn toàn mới mà Tần Chỉ Ái chưa từng gặp: “Chào cô, tôi họ Lương, người này chính là ông nội của Dư Sinh.”

Tần Chỉ Ái vội vàng lễ phép chào hỏi: “Chào Cố lão tiên sinh, chào Lương tiểu thư.”

Lương Đậu Khấu tiếp tục mở miệng, âm thanh vẫn ấm áp nhu hòa như thường: “Trước đây ông chưa biết Dư Sinh đã mua lại Hồi thị, vẫn luôn chưa đến tham quan, nhưng lại vì những chuyện khác mà ông cũng không tiện đi, ngày hôm nay đúng lúc ông biết được nhân viên ở Hồi Thị đang tham gia ngoại khóa ở đây nên liền đến vốn muốn cho Dư Sinh một niềm vui bất ngờ nhưng lại không tìm thấy anh ấy.”

Lương Đậu Khấu hời hợt giải thích vì sao cô ta và Cố lão gia lại ở đây xong, Lương Đậu Khấu lại đi vào vấn đề chính: “Thư ký Tần, bây giờ cô biết Dư Sinh đang ở đâu không?”

“Tôi gọi điện thoại hỏi một chút.” Tần Chỉ Ái nói xong liền lấy điện thoại di động ra.

Cô gọi cho Tiểu Vương một cú điện thoại trước, không có người bắt máy, sau đó lại gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh, cũng không có người bắt máy.

Cô để điện thoại di động xuống, nghĩ ra một nguyên nhân hợp lý, sau đó lại giải thích: “Có thể Cố tổng đang tắm suối nước nóng không có mang điện thoại di động theo bên người nên không thể liên lạc được.”

“Như vậy sao...” Lương Đậu Khấu không để ý đến Tần Chỉ Ái, nhìn về phía Cố lão gia: “Ông, ông đừng nóng giận, đợi lát nữa Dư Sinh tắm xong,

có thể nhìn thấy cuộc gọi nhớ trong điện thoại, chắc là sẽ gọi điện thoại lại cho ông.”

Dừng một chút, Lương Đậu Khẩu lại nói: “... Ông, bây giờ cũng không còn sớm nữa, hay là ông đi nghỉ một chút trước đi?”

Nhìn thấy Cố lão gia gật đầu, Lương Đậu Khẩu mới quay lại nói với Tần Chỉ Ái: “Thư ký Tần, hình như Sơn Trang đã được đặt phòng hết rồi, tôi không thể tìm phòng nào cho ông nghỉ ngơi được, cô có thể giúp tôi liên hệ với người phụ trách sắp xếp cho ông một phòng để nghỉ ngơi không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 482: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (2)

“Được ạ.” Tần Chỉ Ái đáp xong liền lấy điện thoại di động ra, gọi cho giám đốc khách sạn một cú điện thoại.

Giám đốc của khách sạn ngồi ngay phòng lớn lúc cô phụ trách sắp xếp cho chuyển ngoại khóa lần này đã từng gặp mặt nên hẳn biết cô, trực tiếp cúp máy, liền đi đến chỗ cô đang đứng: “Tần tiểu thư, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho cô?”

Tần Chỉ Ái: “Bây giờ còn dư phòng trống nào không?”

“Máy phòng ạ?”

Tần Chỉ Ái nghĩ Cố lão gia chắc chắn sẽ không chịu đi, Lương Đậu Khẩu cũng sẽ ở lại theo, liền trả lời: “Hai phòng.”

“Tần tiểu thư chờ một chút.” Giám đốc khách sạn trả lời xong liền bước nhanh đến quầy tiếp tân, qua khoảng hai phút, liền quay lại khách sạn lên tiếng: “Thật xin lỗi Tần tiểu thư nhưng bây giờ khách sạn chỉ còn lại một phòng trống thôi ạ.”

Thật không đúng lúc a... Tần Chỉ Ái nghĩ nếu không cô có thể để phòng của cô cho Lương Đậu Khẩu ở còn cô có thể tìm một đồng nghiệp thân thiết nào đó ở cùng, nhưng Lương Đậu Khẩu đang ngồi trên ghế salon bưng tách trà vẫn đang im lặng lúc này lại lên tiếng: “Thư ký Tần không cần phải tìm hai phòng, tìm một phòng cho ông là đủ rồi, buổi tối tôi và Dư Sinh ở chung một phòng.”

Buổi tối tôi và Dư Sinh ở chung một phòng... Tần Chỉ Ái chỉ cảm thấy tim co rút lại, một loại cảm giác đau đớn nhanh chóng lan truyền ra toàn thân.

Não cô trông rỗng mấy giây, mới từ từ phản ứng lại, sau đó nở một nụ cười khô khốc với giám đốc khách sạn, vững vàng nói: “Vậy thì phiền ngài mở phòng đó đi.”

“Được, Tàn tiểu thư, vui lòng chờ một chút.” Giám đốc khách sạn đáp xong liền quay người đi đến nhân viên tiếp tân, Lương Đậu Khẩu lại mở miệng: “À, thư ký Tàn, phiền cô lấy thêm một thẻ phòng của Dư Sinh giúp tôi.”

“Vâng.” Tàn Chỉ Ái nắm chặt tay lại, đầu móng tay bấm vào lòng bàn tay đến phát đau, cô cố gắng giữ vẻ mặt tươi cười, nói lại với giám đốc khách sạn.

Giám đốc khách sạn gật đầu ý nói ông ấy biết rồi, sau đó quay lại điện thoại nói chuyện vài câu, sau đó nhanh chân rời đi.

Một lát sau, giám đốc khách sạn cầm hai thẻ phòng đưa đến cho Tàn Chỉ Ái.

Tàn Chỉ Ái nhẹ giọng cảm ơn xong, lúc nhận lấy, liền nhìn số phòng trong hai phiếu phòng khác nhau, quay người lúc đưa cho Lương Đậu Khẩu, liền nhắc nhở cô ta: “Lương tiểu thư, Cố lão tiên sinh, đã có phòng rồi, Cố lão gia ở tầng 17, Cố tổng ở tầng 18.

Lương Đậu Khẩu không nhận thẻ phòng mà ung dung cất điện thoại vào túi mình, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Tàn Chỉ Ái dò hỏi: “Thư ký Tàn, có thể làm phiền cô giúp tôi xách hành lý của ông và tôi lên lầu không?”

“Được...” Tàn Chỉ Ái chần chờ một lát vẫn đồng ý.

Cô là thư ký của Cố Dư Sinh, Cố lão gia là ông của Cố Dư Sinh, Lương Đậu Khẩu là vợ của Cố Dư Sinh, đây là chuyện cô phải làm.

Lương Đậu Khẩu đứng lên, không khách khí đặt hai thùng hành lý sau đó đi đến trước người Cố lão gia, quan tâm đỡ ông đứng lên, sau đó kéo

cánh tay của ông đi về phía thang máy.

Tần Chỉ Ái mỗi tay xách một thùng hành lý, cố gắng đuổi theo sau.

Lúc đi vào thang máy, Tần Chỉ Ái quét phiếu phòng, bấm tầng 17 trước.

Trong thang máy chỉ có ba người họ, Lương Đâu Khẩu giống như không quan tâm đến sự tồn tại của Tần Chỉ Ái, trên Cổ lão gia cười không ngừng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 483: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (3)

Tần Chỉ Ái đứng đối diện Lương Đậu Khẩu, cùng hướng với Cố lão gia, ngón tay cầm hành lý của hai người họ tăng thêm lực.

Đến tầng 17, dừng ở phòng của Cố lão gia, Lương Đậu Khẩu cuối cùng cũng ngưng lại nhai, hai người họ chờ Tần Chỉ Ái mở cửa phòng xong, trước hết mời Cố lão gia vào phòng, sau đó nhẹ giọng nói với Tần Chỉ Ái: “Cô chờ ở đây một chút.”, sau đó lấy hành lý của ông từ tay Tần Chỉ Ái, kéo vào phòng.

Cửa không khóa, Tần Chỉ Ái đứng ở cửa, có thể nhìn thấy Lương Đậu Khẩu hầu hạ Cố lão gia rửa mặt xong, lại cùng ông coi tivi, mãi đến khi Tần Chỉ Ái đứng đến mỗi chân, Lương Đậu Khẩu mới đứng dậy chào tạm biệt Cố lão gia.

Đóng cửa phòng của Cố lão gia xong, Tần Chỉ Ái cảm giác được khí tức trên người Lương Đậu Khẩu càng lạnh, cô ta cũng không liếc nhìn Tần Chỉ Ái lấy một cái, sau đó quay người đi về phía thang máy.

Rất nhanh đến tầng 18, Tần Chỉ Ái quét thẻ phòng xong, vừa mới chuẩn bị nói “Tạm biệt” rồi đưa thẻ phòng cho Lương Đậu Khẩu, Lương Đậu Khẩu lại thẳng lưng đẩy cửa vào, không thêm để ý đến sự tồn tại của cô.

Cô tháo mắt kính và khẩu trang, ném trên ghế salon gần đó, sau đó dựa vào vách tường cởi giày, tầm mắt lạnh lẽo liếc nhìn Tần Chỉ Ái, chỉ vào một nền gạch trống vô tình sai bảo: “Để hành lý của tôi ở đó đi.”

Nói xong, cô liền đi chân trần vào nhà vệ sinh.

Tần Chỉ Ái để hành lý xuống, cửa phòng tắm đã bị mở ra, Lương Đậu Khẩu thay áo tắm đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Cô ta giống như ở trong phòng mình vậy, tao nhả hào phóng đi đến chiếc giường rộng hai mét, nhẹ nhàng nằm lên.

Áo tắm trắng tinh, dây lưng không thắt chặt, theo động tác cô ta nằm xuống lộ ra cả bộ ngực trắng toát, không mặc áo lót.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy liền thu hồi tầm mắt, dù cùng là phụ nữ nhìn nhau nhưng cũng thật không tiện, mặt hơi đỏ, sau đó lễ phép nói: “Lương tiểu thư, nếu không còn chuyện gì, tôi ra ngoài trước.”

Cô đến kì kinh nguyệt, nên có chút không thoải mái, vừa rồi ở tầng 17 đứng lâu như vậy, bụng dưới của cô có chút khó chịu, Tần Chỉ Ái không chờ Lương Đậu Khẩu trả lời đã quay người, đi đến cửa.

Cô vừa mới giờ tay đụng đến tay nắm cửa, Lương Đậu Khẩu nằm trên giường đã trở mình, ngữ khí có chút lười biếng mở miệng: “Thư ký Tần, có thể phiền cô đi siêu thị mua giúp tôi một hộp bao cao su không?”

Tần Chỉ Ái đưa lưng về phía Lương Đậu Khẩu, lưng cô cứng đờ, không quay đầu lại.

Lương Đậu Khẩu xuống giường, cầm bóp tiền trên ghế sofa, lấy một tờ tiền từ trong đó ra, đi đến trước mặt Tần Chỉ Ái, cũng không cần biết cô có đồng ý hay không, nhét tiền vào trong tay cô, lại nói: “Thư ký Tần, cảm ơn cô, cô cũng biết đó, tôi là nhân vật của công chúng, không tiện ra ngoài mua mấy thứ đó, vì vậy phải phiền Thư ký Tần đi một chuyến rồi.”

Dừng một lát, cô ta cười một nụ cười rục rờ với Tần Chỉ Ái, nhớ lại trong khách sạn cũng có bán loại đó, còn tỏ vẻ ngại ngùng lên tiếng: “Loại bán sẵn trong khách sạn, Dư Sinh không thích dùng đâu.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 484: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (4)

Lương Đậu Khẩu lập tức kê sát tai Tần Chỉ Ái, nhỏ giọng nói một loại cho cô nghe.

Lúc rời khỏi tai Tần Chỉ Ái, Lương Đậu Khẩu còn dừng lại một chút, sau đó lại nói: “Dư Sinh rất thích dùng loại này.”

.....

Tần Chỉ Ái không biết cuối cùng mình đã rời khỏi phòng của Lương Đậu Khẩu như thế nào.

Cô chỉ biết là trong não của mình lúc này trở nên trống rỗng, lúc lấy lại được ý thức, cô đã ở sảnh lớn ở khách sạn rồi.

Ngoài khách sạn không khí rất lạnh, lại một trận gió Bắc phong vù vù thổi qua, cô giống như không cảm thấy lạnh vậy, hồn bay phách lạc đi về phía cổng Sơn Trang.

Sơn Trang rất lớn, cô phải đi 20 phút mới có thể đi đến siêu thị mà Lương Đậu Khẩu nói.

Đủ loại ba con sói thuộc đủ nhãn hiệu khác nhau lít nha lít nhít đặt tại giá thứ tư trên kệ, Tần Chỉ Ái ngây ngốc nhìn một lúc lâu mới tìm thấy nhãn hiệu mà Lương Đậu Khẩu nói.

Cô tùy tiện cầm một hộp đi đến quầy thu ngân, trả tiền, chờ thời tiền xong, cô liền máy móc rời khỏi siêu thị, đi về phía khách sạn.

Lúc Tần Chỉ Ái vào thang máy, đúng lúc có vài người quen đi tắm nước nóng lên, dồn dập chào hỏi cô.

Tần Chỉ Ái chậm vài nhịp mới trả lời lại bọn họ, sau khi phục hồi lại tinh thần, mới nở những nụ cười cứng ngắt, sau đó nhìn chăm chăm con số màu đỏ, tinh thần lại đông cứng lại.

Cô không chọn tầng, chờ đến khi người trong thang máy về phòng hết chỉ còn lại một mình cô, lại có vài người vào, lúc này cô mới tỉnh táo lại mà bấm tầng 18.

Cô đứng trước cửa phòng Cố Dư Sinh, hít sâu vài hơi, mới giơ tay lên bấm chuông cửa.

Ánh mắt cô không dám chớp nhìn cánh cửa vẫn đang đóng chặt.

Qua khoảng một phút, cửa mới được mở ra, Tần Chỉ Ái ngừng thở, đem bao cao su đưa cho cô, trả lại tiền thối cho Lương Đậu Khẩu.

Lương Đậu Khẩu tự nhiên hào phóng nhận lấy: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Tần Chỉ Ái giống như phải dùng sức lực của toàn thân, mới có thể bình thản nói ra ba chữ này.

Sau đó cô liền buông mí mắt, cũng không dám nhìn Lương Đậu Khẩu, liền lùi về một bước, xoay người, đi về phía thang máy.

Trở lại phòng của mình, toàn thân Tần Chỉ Ái như nhũn ra, ngay lập tức ngã xuống giường nằm co quắp lại.

Cô kinh ngạc nhìn chăm chăm trần nhà, không biết qua bao lâu, điện thoại di động trong túi cô run lên.

Mặc kệ một lúc lâu, lúc này Tần Chỉ Ái mới lấy điện thoại ra, liếc nhìn màn hình, là số điện thoại của Tiểu Vương gọi tới.

Nãy giờ điện thoại của cô đã có 7 cuộc gọi nhỡ, cô đã thất thần lâu như vậy...

Tần Chỉ Ái vừa mới chuẩn bị gọi lại cho Tiểu Vương, điện thoại của cô

lại reo lên, lần này màn hình điện thoại hiện lên hai chữ Đại BOSS.

Cô không nhận điện thoại của Tiểu Vương nên hẳn mới gọi điện thoại cho cô sao?

Tần Chỉ Ái mím môi trấn tĩnh lại một lát mới bắt máy, điện thoại còn chưa đưa đến bên tai, liền nghe thấy giọng nói thanh đậm của Cố Dư Sinh, không biết có phải là ảo giác hay không, trong giọng của hắn có chút lo lắng: “Cô đang ở đâu?”

Tần Chỉ Ái hít sâu một hơi, mới ung dung trả lời: “Tôi ở phòng mình rồi ạ.”

Sau khi trả lời xong, cô mới nghĩ đến lý do Cố Dư Sinh lại hỏi như vậy, liền giải thích thêm: “Vừa rồi tôi đi tắm.” nên không thể nhận điện thoại của Tiểu Vương.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 485: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (5)

Đầu dây bên kia Cố Dư Sinh trầm mặc một lúc lâu mới bình tĩnh mở miệng: “Lúc này cô gọi điện thoại cho tôi sao?”

Cố Dư Sinh chuyển đề tài, Tần Chỉ Ái chưa kịp phản ứng.

Cố Dư Sinh lại lên tiếng: “Lúc này tôi tắm ở suối nước nóng nên không mang theo điện thoại.”

Tần Chỉ Ái lúc này mới nghĩ đến Cố lão gia và Lương Đẩu Khẩu, lại nói: “Vì Cố lão gia và Lương tiểu thư đã tới nên tôi gọi điện thoại tìm anh.”

.....

Cố Dư Sinh tắm xong đi ra khỏi suối nước nóng, Tiểu Vương đã giơ điện thoại di động lên nói với hắn: Cố tổng, Cố lão tiên sinh và Lương tiểu thư đã gọi điện thoại cho tôi.”

Cố Dư Sinh không để ý hắn, lại tìm điện thoại của chính mình, lúc này trong điện thoại của hắn có 30 cuộc gọi nhỡ, hầu hết là do Cố lão gia và Lương Đẩu Khẩu gọi tới.

Nửa đêm rồi, hắn không muốn trả lời, đang định cất điện thoại thì trong mắt lại nhìn thấy trong số những cuộc gọi nhỡ có ba chữ “Tiểu Thư ký” đầu ngón tay khẽ run, lại nghe Tiểu Vương nói: “Ồ, Thư ký Tần cũng gọi cho tôi một cuộc, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng sao?”

Sau đó Tiểu Vương liền gọi điện thoại qua cho Tần Chỉ Ái, không biết tại sao gọi mấy lần cũng không có ai bắt máy, Tiểu Vương lại nói thầm: “Thật kỳ lạ, sao Thư ký Tần lại không nhận điện thoại chứ?”

Cố Dư Sinh nằm trên giường đá, nhúu mày, nghiêng đầu thấy Tiểu Vương đã cúp máy, liền lấy điện thoại của mình gọi qua cho Tần Chỉ Ái, không ngờ cô ấy lại bắt máy.

Hắn không nhận điện thoại của ông, cũng không biết họ đã đến Sơn Trang rồi, bây giờ nghe Tần Chỉ Ái báo cáo, hắn sững sốt trong chốc lát: “Bây giờ ông đang ở đâu?”

Cách một lúc, Tần Chỉ Ái mới nói: “Cố lão tiên sinh đang ở tầng 17, phòng 1709, Lương tiểu thư ở phòng của anh.”

Lương tiểu thư ở phòng của hắn?

Lương Đậu Khẩu ở trong phòng của hắn?

Cố Dư Sinh bỗng nhiên bốc hỏa, hắn muốn mắng Tần Chỉ Ái một trận, ai bảo cô để Lương Đậu Khẩu ở trong phòng của hắn?

“Ai...” chỉ là chưa kịp nói, liền ý thức được giọng điệu của mình quá hung ác, sau đó liền nén lại, hít sâu một hơi, sau đó liền “A” một tiếng, liền cúp máy.

.....

A... hắn đáp lại bình thường như vậy, giống như là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tần Chỉ Ái nghe thấy trong điện thoại đã có tiếng cúp máy đô đô ở đầu dây bên kia, cô mới đưa tay tắt máy, sau đó xoay người chôn mặt vào gối, khóc.

Cô thật sự không có tư cách để khổ sở.

Nhưng có một số việc, dù cô biết mình không thể tận mắt nhìn thấy cũng không cần phải khó chịu như vậy, bây giờ Lương Đậu Khẩu vào phòng của Cố Dư Sinh, hắn nghe thấy như vậy cũng không có phản ứng gì, chỉ như vậy

còn khiến cô cảm thấy khó chịu hơn là nhìn thấy Lương Đậu Khẩu hờ hang nằm trên chiếc giường kia nữa, đúng là vượt qua khả năng chịu đựng của cô.

.....

Cố Dư Sinh tức giận ném điện thoại di động xuống sàn nhà, lấy một điều thuốc bên cạnh bàn, châm lửa.

Hút nửa điếu, hắn không những không thể xoay chuyển được tâm tình của mình mà còn cảm thấy khó chịu hơn, càng phiền muộn hơn, hắn đột nhiên đứng dậy, nhặt điện thoại lên, mở số điện thoại của “Tiểu thư ký”, gọi cho cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 486: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (6)

Lúc đầu ngón tay sắp bấm nút gọi, Cố Dư Sinh lại nặng nề nhét điện thoại qua một bên.

Gọi tới làm gì chứ? Nói cho cô biết hần và Lương Đậu Khẩu không có bất kỳ quan hệ gì, hay là vẫn mắng cô một trận, sau đó xé xác Lương Đậu Khẩu?

Cô là gì của hần chứ?

Mắng cô, hần không nữ, giải thích, hần có tư cách gì mà giải thích?

Trong lòng ngực Cố Dư Sinh ngày một tức giận, lửa càng ngày càng cháy lớn.

Suy nghĩ kỹ lại, hình như từ sau khi Tiểu Phiền Toái đi, hần đã lâu không tức giận đến vậy rồi.

Cố Dư Sinh đưa thuốc đến bên miệng, tàn nhẫn hút một hơi thật sâu, sau đó nặng nề phun khói, nhìn khói thuốc bay trong không trung, hần cảm giác giờ tay lên, dùng sức vỗ tóc của mình.

Cho dù hần không biết người hần tìm có chính xác là Tiểu Phiền Toái hay không nhưng cũng không muốn để cô ấy hiểu lầm hần và Lương Đậu Khẩu như vậy.

Nếu như cô thật sự là Tiểu Phiền Toái thì làm sao bây giờ?

Quan trọng hơn là ngoại trừ những người có mối quan hệ thân thiết với hần, cũng không ai biết được hần đang và Lương Đậu Khẩu như thế nào, nhưng lúc này lại là một tiểu thư ký thì làm sao có quyền hạn để Lương Đậu

Khẩu vào phòng hấn ở, chắc chắn là có ông nhúng tay vào rồi.

Đã sớm biết sau khi về Bắc Kinh sẽ không được thanh tĩnh nhưng lúc này chỉ mới có mấy ngày mà sự tình đã...trời ạ...

Cố Dư Sinh xoa xoa huyết thái dương đau đớn, vừa hút thuốc lại nghĩ, bình thường Lương Đậu Khẩu quay quay bên cạnh ông hạch sách đủ điều còn chưa tính, buộc hấn ở trước mặt ông phải thế này thế kia cũng nhin, nhưng bây giờ họ lại còn ở trước mặt tiểu thư ký... hủy đi hình tượng thuần khiết của hấn, hấn không thể coi như không có gì được...

Nếu không thể giải thích ngắn gọn dứt khoát với tiểu thư ký, vậy hấn có thể dùng cách khác, hấn có thể để cho tiểu thư ký biết, hấn không có ở chung phòng với Lương Đậu Khẩu.

Cố Dư Sinh ngậm thuốc nhìn chăm chăm từng chuỗi lá xanh rũ xuống đầu, trầm tư vài giây mới ngồi dậy, hô lên: “Tiểu Vương!”

“Bây giờ gọi điện thoại thông báo cho thư ký Tần, nửa giờ...”

Không, nửa giờ hình như hơi lâu, nếu như cô cảm nhận được trong nửa tiếng đồng hồ đó hấn và Lương Đậu Khẩu đã làm gì thì tính sao bây giờ?

Cố Dư Sinh hơi dừng một chút, vì sự thuần khiết thanh sạch của chính mình mà đôi giọng nói: “15 phút, không, năm phút đồng hồ, sau năm phút triệu tập cuộc họp ở phòng hội nghị ở lầu hai với các phó tổng giám đốc.”

“Bây giờ sao?” Tiểu Vương liếc mắt nhìn thời gian, đã hơn 10 giờ đêm rồi, hơn nửa hôm nay còn là ngày ngoại khóa mà?

“Đúng, ngay bây giờ.” Ngữ khí của hấn hoàn toàn chắc chắn, hấn từ trên giường đá cứng đứng lên, cầm quần áo đi đến phòng thay đồ, lúc sắp đến cửa phòng, hấn bỗng dừng bước.

Mấy người phó tổng đó hình như hơi ít người, nên gọi thêm nhiều người nữa để trông có vẻ hoành tráng, như vậy cô mới biết hấn và Lương Đậu

Khẩu không ở cùng một phòng.

Vừa mới nghĩ như vậy xong, Cố Dư Sinh liền quay đầu, nhìn về phía Tiểu Vương đang kinh ngạc vì hắn lại quyết tâm dâng trào “mắc” hợp vào lúc này, lại nói thêm một câu: “Ngoại trừ mấy phó tổng còn phải gọi các vị giám đốc của các bộ ngành lên.”

Suy nghĩ một chút, Cố Dư Sinh xác định không có vấn đề gì, mới đẩy cửa quần áo đi vào.

Sau khi tiếng cửa phòng đóng lại, Tiểu Vương lúc này mới khôi phục lại tinh thần, hắn bấm một cái vào đùi mình, cảm thấy đau đốn, điều đó chứng tỏ rằng những lời căn dặn của Cố Dư Sinh vừa rồi đều là thật, sau đó mới vội vã cầm điện thoại di động lên, bắt đầu gọi điện thoại cho Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 487: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (7)

Ngẫm nghĩ một hồi lâu, Tần Chỉ Ái mới nghĩ tới hình như khá lâu rồi cô không khóc vì Cố Dư Sinh.

Hắn và cô không có bất kỳ quan hệ gì, trong tám tháng này, nửa đêm nằm mơ, cô nghĩ đến hắn, không biết vánh mắt đã đỏ bao nhiêu lần, mỗi lần đều có thể nín nhịn lại.

Có lẽ là do cô đã đè nén quá lâu, Lương Đậu Khẩu bỗng nhiên xuất hiện làm cho cô khóc, tâm tình hoàn toàn mất khống chế, vùi đầu trên giường, đầu ngón tay dùng sức cầm lấy chăn, không đè nén nữa mà khóc thành tiếng.

Lúc cô khóc đến cao trào nhất, điện thoại bên giường lại vang lên.

Cô thật sự không muốn bắt máy nhưng mà điện thoại cứ reo hết cuộc này đến cuộc khác, cô cầm lấy điện thoại di động, mắt nhắm lệ nhìn thấy hai chữ Tiểu Vương trên màn hình, cô mới quệt mũi một cái, mím môi điều chỉnh tâm tình của mình một hồi, mới trượt màn hình nhận điện thoại.

Tâm trạng của cô đặc biệt không tốt, không dám mở miệng nói chuyện.

Đợi được hai giây đồng hồ, Tiểu Vương liền vội vã mở miệng: “Thư ký Tần, bây giờ cô thông báo với các phó tổng giám đốc và các giám đốc quản lý từng chi nhánh đến phòng hội nghị ở lầu hai họp.

Bây giờ đi họp? Đã xảy ra chuyện gì sao?

Tuy rằng đáy lòng nghi hoặc nhưng mà Tần Chỉ Ái sợ lên tiếng hỏi sẽ bị Tiểu Vương nghi ngờ nên chỉ nhẹ giọng: “Vâng” một tiếng, sau đó cúp máy, hít sâu vào một hơi, lâu bầu vãi chữ gì đó nghe không rõ, đến khi âm thanh của mình nghe có vẻ bình thường rồi cô mới gọi điện thoại cho các phó tổng

và các vị quản lý.

Sau khi thông báo xong cho tất cả mọi người, Tần Chỉ Ái đi vào nhà vệ sinh, rửa mặt, sau đó ôm laptop đi đến thang máy, bấm xuống lầu hai.

Đẩy cửa phòng họp ra, Tần Chỉ Ái liếc mắt liền nhìn thấy Cố Dư Sinh và Tiểu Vương ngồi trước bàn hội nghị.

“Thư ký Tần.” Tiểu Vương chào hỏi cô, sau đó chỉ vào chỗ bên cạnh Cố Dư Sinh, ra hiệu cho cô ngồi bên đó.

Tần Chỉ Ái khẽ gật đầu một cái, nhẹ giọng trả lời: “Vâng.”

Lúc cô đi ngang qua người Cố Dư Sinh, đưa tay kéo ghế dựa ra thì Cố Dư Sinh đang gõ bàn phím ầm ầm trên laptop nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Nhận ra được hắn đang nhìn mình, cô cũng nhìn hắn: “Cố tổng.”

Cố Dư Sinh gõ bàn phím chậm lại, không lên tiếng, nhìn chằm chằm đôi mắt của cô trong chốc lát, mới thu lại tầm mắt, nhìn lại màn hình máy tính, hắn tiếp tục động tác gõ máy, nhưng lại trở nên hơi đứt quãng.

Vẫn chờ được đến khi Tần Chỉ Ái mở máy tính ra, Cố Dư Sinh bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Mắt cô làm sao vậy?”

Tiếng nói của hắn rất nhẹ, nhưng Tần Chỉ Ái vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Cô kinh ngạc một hồi quay đầu nhìn Cố Dư Sinh.

Trên mặt người đàn ông kia không có biểu hiện gì quá lớn, hắn nhìn chằm chằm màn hình vi tính một chút, sau đó lại gõ mấy tiếng, lại lên tiếng: “Khóc?”

Thì ra hắn lại chú ý đến đôi mắt đỏ hồng của cô a... lòng mi Tần Chỉ Ái run rẩy, nhỏ giọng trả lời: “Không, tôi vừa mới nhỏ mắt.”

Hắn “A” một tiếng, động tác gõ phím dừng lại.

Hắn không để ý đến những người đang lần lượt tiến vào chào mình mà nhìn chăm chăm màn hình vi tính, ánh mắt hơi thất thần, qua khoảng một phút, hắn bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn Tiểu Vương, nói bằng giọng mà chỉ có hai người họ mới có thể nghe thấy: “Đi, dặn dò người phụ trách khách sạn phá hủy khóa cửa phòng đi.”

Lương Đẩu Khẩu không phải muốn ở phòng của hắn sao? Tốt lắm, vậy thì hắn phá hỏng ổ khóa, làm cho cô không thể ra được, ở trong đó cho đã!

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 488: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (8)

Phá hủy cửa phòng?

Tiểu Vương cho rằng mình nghe lầm, kinh ngạc vài giây nhìn Cố Dư Sinh đang nói nhỏ với mình, cũng dùng dB nhỏ nhất để đủ cho hắn nghe: “Vậy Cố tổng, sao lát nữa anh vào phòng được?”

Trở về phòng? Bớt giỡn, cô ta ở trong căn phòng đó, sao hắn còn có thể trở về chứ...

Không chỉ không về mà ngay cả những đồ để trong đó hắn cũng không lấy lại nữa.

Cố Dư Sinh không trả lời vấn đề Tiểu Vương đặt ra, lần nữa tập trung vào công việc, nhìn chăm chú trong màn hình vi tính.

Tiểu Vương thấy hắn hoàn toàn không có chút đùa giỡn nào, ngồi bên cạnh hắn một chút lại đứng lên chuẩn bị đi làm theo ý hắn, kết quả Cố Dư Sinh đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính lại ngược lên nhẹ giọng nói với Tiểu Vương: “Còn nữa, nói bọn họ cắt điện trong phòng đó đi.”

Phòng khách sạn không hề có một thiết bị giải trí gì, không xem tivi thì cũng chỉ có thể chơi điện thoại.

Trong phòng không có điện, điện thoại di động của cô ta chắc chút nữa thôi là đã hết pin rồi, mà cô ta còn ở trong phòng chờ hắn, có thể chút nữa ổ khóa cũng banh phanh.

Chờ đến lúc cô ta phát hiện ra điểm bất thường, cũng đã không thể đi tìm ông nữa rồi...

Cố Dư Sinh nghĩ tới đây, lại nhìn chăm chăm màn hình vi tính một hồi, vừa gõ chữ vừa quay đầu nói nhỏ với Tiểu Vương lần nữa: “Điện thoại bàn nội tuyến cũng ngắt kết nối luôn!”

Không ra khỏi phòng được, không có điện thoại bàn lẫn điện thoại di động, chờ đến khi trời sáng, hấn gọi điện thoại cho ông, nói cho ông biết hấn và Lương Đậu Khẩu có việc nên về trước, sau đó gửi giấy thông hành cho ông về nhà, khi đó Lương Đậu Khẩu đúng là kêu trời trời không thấu kêu đất đất không hay rồi!

Trước mắt Cố Dư Sinh như hiện ra hình ảnh Lương Đậu Khẩu đang xù lông, giậm chân, khước môi hấn lại hiện lên một nụ cười gian xảo, lại nói với Tiểu Vương: “Đi làm cho tốt.” sau đó mới yên vị trên ghế.

.....

Hội nghị Cố Dư Sinh triệu tập đột xuất tất nhiên là không có bất kỳ chủ đề nào cụ thể để thảo luận, nhưng hấn ở trên thương trường chém giết lâu như vậy, đợi đến khi mọi người đến đông đủ xong hấn mới nói dăm ba câu đã có thể xác định rõ ràng nội dung chính của cuộc họp, sau đó nói câu: “Bắt đầu đi.” Liền chờ mỗi phó tổng lần lượt thay phiên nhau báo cáo.

Mỗi người phụ trách một chi nhánh nói mỗi người 10 phút, nói hết một vòng phòng hội nghị cũng đã hết hai tiếng đồng hồ.

Mãi đến khi giám đốc bộ phận quản lý thị trường thông báo xong, Cố Dư Sinh nghiêm chỉnh tổng kết lại một lần, sau đó cuối cùng ai cũng cho là đã có thể giải tán, ai biết được sau khi Cố Dư Sinh tổng kết xong lại nói thêm một vấn đề mới để mọi người thảo luận.

Đã cũng rạng sáng 12 giờ rồi a,... lại thảo luận một vòng nữa, chẳng phải sẽ đến ba giờ sáng sao?

Tất cả mọi người đều có biểu hiện phàn nàn trên mặt, nhưng cũng không dám phản đối, chỉ có thể gắng gượng tinh thần, tiếp tục họp với Cố Dư Sinh.

Trước hết hẳn hỏi ý kiến của Phó tổng Trương, sau khi nói xong lại là phó tổng Lý trình bày ý kiến, sau đó là giám đốc của bộ phận kỹ thuật... Tần Chỉ Ái ngồi cạnh Cố Dư Sinh cũng ghi chép nội dung, làm hết sức điềm tĩnh, đầu ngón tay của cô gõ bàn phím rất nhanh, nhất thời cũng không nhận được ngập dài một cái.

Cố Dư Sinh nghiêng đầu ngắm cô một chút, biểu hiện trên mặt cũng không có biến hóa gì lớn, nhưng sau khi tổng giám đốc bộ phận kỹ thuật phát biểu xong, còn cho là phải đến lượt tổng giám đốc phòng nhân sự lên tiếng, Cố Dư Sinh vốn đang trầm mặc nghe mọi người nói lúc này lại giơ tay lên nhìn đồng hồ, sau đó lên tiếng: “Thời gian cũng đã không còn sớm nữa, mọi người dừng ở đây, khi nào rảnh lại nói tiếp vấn đề này.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 489: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (9)

Cả phòng hội nghị nghe thấy câu này ánh mắt liền đồng loạt sáng lên, mọi người đều cung kính nói: “Chào tạm biệt Cố tổng”, “Cố tổng chúc ngủ ngon”, sau đó tan tác như chim muông.

Kinh nguyệt đến khiến Tần Chỉ Ái có chút không khỏe, đến khi họp lại khiến cả người cô cực kỳ mệt mỏi, cô vừa nghe đến “Khi nào rảnh lại nói tiếp vấn đề này” liền lập tức lưu những gì vừa mới gõ, sau đó đứng dậy cũng cất bước đi về phía cửa phòng họp.

Hắn nhìn thấy cô buồn ngủ nên mới nói tan họp, nhưng đêm chỉ qua được một nửa, nếu như cô không nhìn thấy hắn lại cho rằng hắn về phòng tình tang với Lương Đậu Khẩu thì phải làm sao đây, chẳng phải những gì hắn vừa làm cũng chỉ là uổng công thôi sao?

Ánh mắt của Cố Dư Sinh chợt lóe lên, cũng không nghĩ nhiều mà nói với theo Tần Chỉ Ái sắp đi khỏi cửa: “Thư ký Tần.”

Tần Chỉ Ái ngừng bước, quay người nhìn về phía Cố Dư Sinh: “Cố tổng.”

Cố Dư Sinh cũng không gấp gáp nói chuyện với cô mà lại nói với Tiểu Vương đang thu dọn tài liệu trên bàn nói: “Tiểu Vương, lát nữa đến phòng của cậu, tôi có chuyện cần bàn.”

Lúc hắn nói câu này, tầm mắt vẫn luôn nhìn thẳng đôi mắt của Tần Chỉ Ái, nếu không phải trong miệng hắn gọi Tiểu Vương, cô còn cho rằng hắn đang nói chuyện với cô.

Đợi đến khi Tiểu Vương “Vâng” một tiếng, Cố Dư Sinh mới nói với Tần Chỉ Ái: “Biên bản họp hôm nay thứ hai giao cho tôi.”

Vì để Tần Chỉ Ái tận mắt nhìn thấy hắn vào phòng của Tiểu Vương, hắn dặn dò Tần Chỉ Ái xong liền lấy tập tài liệu cầm lên đưa cho Tiểu Vương, sau đó liền nói: “Cầm tài liệu nè.” Sau đó liền đi trước, thẳng tiến ra khỏi phòng họp.

Tần Chỉ Ái ôm lấy tài liệu trên bàn, cùng Tiểu Vương đi theo sau hắn.

.....

Phòng của Tiểu Vương đúng lúc ở sát vách phòng của Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái đặt tài liệu xuống bàn làm việc trong phòng Tiểu Vương xong mới nhỏ giọng nói với Cố Dư Sinh: “Cố tổng, tôi về phòng trước.”

Trở lại phòng của mình, Tần Chỉ Ái lập tức ôm máy tính co quắp trên giường.

Vừa rồi lúc họp cô mệt mỏi như vậy, giống như là vừa được nằm xuống giường là có thể lập tức ngủ ngay nhưng giờ nằm trên giường, nhắm mắt lại, trong cô lại có tinh thần trước nay chưa từng có.

Lúc cô vào phòng, không dùng thẻ mở điện trong phòng, cả phòng tối om.

Cô mở mắt, chỉ thấy đen kịt một màu.

Trong bóng tối cô nằm lẳng lặng một lúc lâu, trong đầu không biết sao lại nghĩ đến Cố Dư Sinh.

Hắn bây giờ đã nói chuyện với Tiểu Vương xong chưa? Đã về phòng sao?

Tần Chỉ Ái nghĩ lung tung đưa tay ra tìm một lúc, sau đó cầm điện thoại di động lên, liếc mắt nhìn thời gian, sắp hai giờ sáng rồi.

Cách lúc tan họp cũng đã một tiếng đồng hồ,... Vậy bây giờ có phải hắn đã lên phòng cùng cô ấy...

Tần Chỉ Ái dừng lại suy nghĩ, ép mình không được suy nghĩ thêm nữa, nhưng mà dù cô có cố gắng thế nào nhưng vẫn không thể tự lừa mình dối người.

Có thể bây giờ Cố Dư Sinh sẽ đối với Lương Đậu Khẩu giống như lúc hắn đối với cô vậy, chính là đang hôn hít Lương Đậu Khẩu, vuốt ve Lương Đậu Khẩu, phải không?

Hình ảnh hắn và cô triền miên bỗng nhiên lại hiện lên trong đầu cô, Tần Chỉ Ái nhắm mắt lại, đầu ngón tay không chịu được nắm chặt dra giường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 490: Tôi Ở Chung Phòng Với Anh Ấy (10)

Tim cô giống như bị ai tàn nhẫn nắm lấy, dùng sức cầu xé, có đau đớn kịch liệt, có run rẩy sợ hãi truyền khắp toàn thân cô.

Cô không kìm lòng được cuộn chặt người, chôn mặt vào trong chăn, lại đỏ vành mắt.

Im hơi lặng tiếng khóc một lúc lâu, Tần Chỉ Ái mới mở màn hình điện thoại bật đèn pin, dựa vào ánh sáng yếu ớt lấy thẻ phòng bật điện.

Bên trong phòng sáng choang, Tần Chỉ Ái không thích ứng kịp giờ tay lên che mắt, sau đó đứng yên một chút, liền đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi ra ngoài, Tần Chỉ Ái nấu một bình nước sôi, rót một ly nâng lên lòng bàn tay, vòng qua giường, đi đến cạnh cửa sổ, đẩy cửa ra, đi ra ban công lộ thiên.

Đêm khuya ở vùng ngoại thành cực kỳ yên tĩnh.

Tần Chỉ Ái nằm nhoài trên lan can, không tập trung nhìn cảnh đêm ở Sơn Trang.

Có tiếng gió gầm rú qua, khiến cô lạnh thấu xương, Tần Chỉ Ái run cầm cập, cũng không muốn trở về phòng.

Cô nâng ly nước đã nguội, bỗng nhiên thấy một luồng thuốc lá nhàn nhạt từ bên trái bay tới.

Cô theo bản năng quay đầu một hồi, cách ban công của phòng bên nhìn qua một khe hở, thấy một người đàn ông mặc áo khoác đen, cũng đứng trên ban công, nhìn cảnh đêm xa xa, yên lặng hút thuốc, người đó không ai khác

chính là Cố Dư Sinh.

Không phải đã là ba giờ sáng rồi sao? Sao hắn còn ở trong phòng Tiểu Vương?

Tần Chỉ Ái nghi hoặc nhíu mày, liền nhìn thấy Cố Dư Sinh đã hút hết, dập thuốc xong, hắn lại lấy một điếu khác, nhét vào miệng, lại bật lửa.

Tần Chỉ Ái càng nhíu mày, cô như có thể đoán được chuyện gì, nhón chân lên, dùng sức ngược đầu qua thăm dò, quả nhiên nhìn thấy dưới chân hắn đã rải rác đầy những tàn thuốc dài ngắn khác nhau.

Hắn vẫn nghiện thuốc như vậy sao?

Tần Chỉ Ái mím môi, còn chưa kịp rút đầu lại, Cố Dư Sinh đang đứng thẳng tắp dường như nhận thấy sự có mặt của cô, hơi nghiêng đầu, ánh mắt chạm vào tầm mắt của cô.

Hắn như biết cô còn chưa ngủ, nhìn thấy cô cũng không có chút ngạc nhiên nào, ổn định cả người như cũ.

Tần Chỉ Ái cũng có chút sững sốt, có điều chưa đến ba giây, cô lại định thần, mở miệng chào hỏi: “Cố tổng.”

Nghe thấy cô gọi, lông mày của hắn khẽ nhúc nhích, sau đó mới liền cầm lại điếu thuốc ra khỏi miệng, lên tiếng: “Còn chưa ngủ?”

“Vâng.” Cô cũng không thể nói, vì hắn mà cô mất ngủ, Tần Chỉ Ái dừng trong chốc lát, mở miệng: “Tôi đang xem phim trên tivi.”

Hắn lại ngậm thuốc, trong miệng hàm hồ “A” một tiếng.

Tần Chỉ Ái không biết nên nói gì nữa, lại trầm mặc.

Hai người không nói chuyện, trên bàn công giống như không có người.

Lại là một ngọn gió Bắc phong thổi tới, Tần Chỉ Ái lạnh đến nổi bàn tay

cầm ly nước cũng trở nên cứng đờ.

Cô vừa định nói với Cố Dư Sinh rằng cô về phòng trước, hắt đang im lặng lại hơi ngược đầu, nhìn ánh sao lẻ loi ở chân trời, đột nhiên mở miệng, đúng lúc gió thổi tới khiến âm thanh phát ra có chút tán loạn: “Thư ký Tần, cho tôi một ly nước nóng đi.”

“A, được ạ.” Tần Chỉ Ái vội vàng đồng ý, sau đó lại nói thêm một câu: “Chờ một chút.” Liền đẩy cửa trở vào phòng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 491: Vết Sẹo Trên Đùi (1)

Nước sôi để này giờ cũng đã dần nguội, Tần Chỉ Ái cầm một cái ly sạch rót cho Cố Dư Sinh, sau đó lại nhanh chóng quay lại ban công.

Cách hai ban công có tường ngăn, cho nên Tần Chỉ Ái có duỗi thẳng tay cũng chưa đưa đến được tay của Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái với mãi cũng không tới, cuối cùng bỏ cuộc, lại chỉ chỉ phía sau lưng mình: “Cố tổng, hay là tôi đưa qua cửa trước cho anh?”

“Không cần.” Cố Dư Sinh nhàn nhạt từ chối.

Tần Chỉ Ái cho rằng Cố Dư Sinh không muốn uống nước nữa, “Ồ” một tiếng, rút tay về, lui về một bước, vừa mới chuẩn bị nói câu chúc ngủ ngon rồi rời đi, không ngờ Cố Dư Sinh lại đi đến ban công đẩy chậu cây trên ban công sang một bên, sau đó lúc Tần Chỉ Ái còn chưa biết hắn muốn làm gì thì Cố Dư Sinh đã nhảy lên tường một cái.

Cô ở lầu 10, ở độ cao hơn ba mươi mét.

Gió Bắc thổi vù vù khiến cả người hắn có vẻ lay động.

Tần Chỉ Ái sợ đến nỗi nắm chặt ly nước trong tay, vừa mới run rẩy gọi: “Cố tổng.” Cố Dư Sinh liền nhảy xuống ban công chỗ cô, từ từ ngồi dậy, đứng thẳng trước mặt cô.”

Mãi đến khi Cố Dư Sinh lấy ly nước trong tay cô, Tần Chỉ Ái mới hồi phục lại tinh thần từ một màn nguy hiểm như vậy, sắc mặt cô tái nhợt, giọng nói nghe lại càng run rẩy hơn: “Vừa rồi quá nguy hiểm... lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Cố Dư Sinh uống nước ừng ực, giống như nghe chuyện cười, hần cong môi, hời hợt nói: “Sao có thể như vậy được? Đây có là gì đâu chứ? Cô chưa từng thấy tôi ở bộ đội, lúc đó chúng tôi còn huấn luyện đáng sợ hơn như vậy nhiều, giống như Ninja vậy đó...”

Bình thường Cố Dư Sinh rất ít nói, nhưng bây giờ hần lại nói chuyện thoải mái như vậy lại làm cho người ta có cảm giác thân thiết hơn rất nhiều.

Chỉ là sau khi hần nói xong, dường như đụng đến một chuyện gì đó không vui, hần lại trầm mặc.

Tần Chỉ Ái có thể nhận thấy được, đầu ngón tay hần cầm ly nước vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

Cô nghĩ, nhất định là vì lúc này hần nghĩ đến hai chữ “bộ đội” nên mới trở nên như vậy.

Tần Chỉ Ái phải giả vờ như không biết, mở miệng thay đổi đề tài: “Cố tổng, sao trẻ như vậy rồi anh còn chưa ngủ?”

Cố Dư Sinh khôi phục lại trạng thái bình thường, uống thêm một ngụm nước, sau đó đập thuốc lá trong tay, trả lời: “Vừa mới xong việc, tôi muốn hóng mát một chút.”

Làm gì có chuyện vừa xong việc, rõ ràng cô nhìn thấy hần đã hút một đồng tòn thuốc dưới chân, chắc hần đã đứng đó một tiếng đồng hồ rồi.

Tần Chỉ Ái không dám vạch trần Cố Dư Sinh, chỉ cong môi cười nhạt, sau đó nằm nhoài trên hàng rào ban công, nhìn chằm chằm vào hư không, những tán cây không ngừng đung đưa vì bị gió thổi bay, lại hỏi: “Vậy còn anh Vương, anh ấy ngủ chưa a?”

“Ừ” Cố Dư Sinh trả lời xong, lại thấy câu trả lời của mình quá ngắn gọn, lại nói thêm: “Đã ngủ này giờ rồi.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại hỏi: “Còn cô xem tivi gì mà muộn như

vậy vẫn chưa ngủ?”

“Một bộ phim Hàn Quốc.” Tần Chỉ Ái ngừng một chút, rõ ràng biết Cố Dư Sinh không có hứng thú nhưng lại nói tiếp: “Là chuyển thể từ một bộ truyện tranh nhưng lại rất có sáng tạo.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 492: Vết Sẹo Trên Đùi (2)

“Ừ.” Cổ Dư Sinh thật sự không có hứng thú với phim Hàn Quốc, nhưng hẳn vẫn tỏ vẻ rất chăm chú trả lời.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc làm bầu không khí thoải mái hơn rất nhiều, Tần Chỉ Ái dần cũng không còn căng thẳng nữa, não thả lỏng, trò chuyện với Cổ Dư Sinh cũng tự nhiên hơn một chút, trong lúc nhất thời không chú ý, cô lại vô tình hỏi thắc mắc trong lòng mình: “Sao Cổ tổng lại không về phòng mình?”

Hỏi xong, Tần Chỉ Ái mới ý thức được chính mình đã hỏi những gì, có thể nào hẳn sẽ cảm thấy cô quản nhiều chuyện của hẳn quá không, trong lòng cô lại có một con cừu nhỏ chạy loạn.

“Nếu như có thể trở lại thì sẽ không...” có lẽ là cũng vừa cùng cô nói chuyện quá hợp ý nên cũng không cảm thấy vấn đề mà cô hỏi không ổn, cũng không có gì quá lớn, đến khi hẳn phát hiện mình sắp nói ra hết những gì trong lòng thì cũng đã nói được nửa câu rồi.

Cổ Dư Sinh vội ngưng lại, bụng ly nước đã nguội lạnh lên uống một hớp, sau đó lại nhìn về phía cô.

Đáy mắt trong suốt đen huyền, hầu như hội tụ tất cả các ánh sáng, sáng đến chói mắt, khuôn mặt hẳn hầu như cũng trở nên ngờ ngàng trước vẻ đẹp đó.

Không biết có phải đã quá trễ rồi hay không, hẳn hơi mệt, cả người cũng không thể kiềm chế được, vẫn là ánh mắt rất giống Tiểu Phiền Toái của cô khiến hẳn say rồi, hẳn nhìn cô một chút, không biết tại sao lại bỗng nhiên lẩm bẩm nói nhỏ một câu: “Tiểu Phiền Toái...”

Sẽ không cái gì chứ?

Tần Chỉ Ái còn đang chờ hấn nói hết, trong mắt có chút khó hiểu.

Cô nghĩ trăm ngàn lần nhưng lại không nghĩ tới hấn mở miệng lại nói ra ba chữ Tiểu Phiền Toái.

Giống như có một thứ đồ gì đó đánh trúng tim cô, làm cho hơi thở và nhịp tim của Tần Chỉ Ái như dừng lại.

Tiểu Phiền Toái... lúc cô đóng giả làm Lương Đâu Khẩu, hấn vẫn luôn gọi cô như vậy... hấn đột nhiên nói ba chữ này vào lúc này là có ý gì?

Tần Chỉ Ái vừa mới lén khóc hai lần lúc này trong mắt lại trở nên cay xè, cô cầm lấy lan can, tay run lên, cả môi cũng run đến kỳ cục.

Một trận gió mạnh quật thẳng lên mặt cô, khiến cô bén đầu.

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, vội vàng dời mắt khỏi Cố Dư Sinh, sau đó rũ mi mắt, trong lòng cố gắng bình tĩnh lại, đến khi cô thấy tâm trạng của mình đã bình thường rồi mới cười nhẹ, chậm chạp mà buồn bực lên tiếng hỏi lại: “Cố tổng, anh vừa mới nói gì vậy?”

Giọng nói không phải của Tiểu Phiền Toái làm cho Cố Dư Sinh hoảng hốt giật mình tỉnh lại.

Hấn hơi đảo mắt, nhìn cô một chút, lại trầm mặc thu lại tầm mắt, yên lặng đứng một lát mới lên tiếng: “Ngoài này lạnh rồi, cũng trễ như vậy, cô nên vào trong nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nói xong, hấn đưa ly nước trong tay đưa cho Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái nhận, ngữ khí bình thường: “Tạm biệt Cố tổng, ngủ ngon.”

“Ừ.” Cố Dư Sinh không nhìn cô, chỉ nhìn chằm chằm vào hư không, đến khi cô quay vào chuẩn bị mở cửa vào phòng mới hoàn hồn lại nói: “Ngủ ngon.”

Bước chân Tần Chỉ Ái dừng lại, không quay đầu lại, cũng không nói gì, chỉ cất bước vào phòng.

Lúc cô đưa tay đóng cửa sổ, ngẩng đầu lên, Cố Dư Sinh vẫn duy trì tư thái lúc nãy đứng ngoài ban công đưa lưng về phía cô.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô luôn thấy giờ phút này, Cố Dư Sinh có đầy cô đơn và đau thương trong lòng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 493: Vết Sẹo Trên Đùi (03)

Cô nuốt một ngụm nước bọt, từ từ dùng sức đóng cửa, lúc cửa sắp khép lại, cô còn mơ hồ có thể nghe được tiếng nói rất nhỏ tan vào trong gió, lúc ẩn lúc hiện: “Tôi sẽ không trở lại phòng của mình.”

Tần Chỉ Ái giống như bị điểm huyết, cả người cứng đờ.

Hắn muốn nói cho cô nghe, nhưng sao lại phải nói thắm?

Tôi sẽ không trở lại phòng của tôi... ý của hắn là, hắn biết Lương Đậu Khẩu ở trong phòng của hắn rồi, nhưng hắn cũng vì cô ta mà không muốn trở về phòng của mình sao?

Hứa Ôn Noãn đã nói với cô hắn đã phát hiện Lương Đậu Khẩu tìm người đóng giả rồi, vì vậy mà mối quan hệ của hai người bọn họ mới tệ như vậy sao?

Tần Chỉ Ái thật sự rất vất vả mới có thể bình tâm lại, lần thứ hai lại hít thở không thông.

Cô nhìn bóng lưng của hắn, yên lặng một chút, ép chính mình thu lại tầm mắt, nhẹ nhàng đóng cửa lại, kéo rèm cửa sổ, ngăn tầm mắt của mình tìm kiếm hắn, sau đó tiện tay đặt ly nước lên đầu tủ lạnh, liền nằm xuống giường.

Cô không muốn đoán mò, dù câu nói kia hắn muốn nói cho cô nghe nhưng điều đó có thể nói lên được gì?

Đừng quên trước khi đổi lại vai, ở hội quán, cô đã nghe rất rõ ràng đoạn ghi âm đó.

Lại càng không thể quên người vì hắn tám năm trước đã chịu quá nhiều đau khổ, một lần, hai lần, không thể cứ thế lao vào lần thứ ba nữa, bằng không, cô đúng là đồ ngốc, bị người ta chê cười cũng đáng lắm.

Quan trọng hơn là Tần Chỉ Ái, mày tuyệt đối không nên quên, Cố Dư Sinh là người đã có vợ,... hắn và Lương Đậu Khẩu dù gì cũng là vợ chồng.

Mày chỉ là người đứng lúc được làm thư ký của hắn, hơn nữa cũng chỉ là thư ký thực tập, sau ba tháng, có thể mày còn chưa được làm nhân viên chính thức nữa không chừng.

Vì vậy, chớ vì một câu Tiểu Phiền Toái của hắn mà bị hắn mê hoặc, cũng đừng vì câu nói “Tôi sẽ không trở về phòng của mình” làm cho lay động.

Không biết cô phải tự nhắc nhở bản thân mình bao lâu, tâm tình của cô mới có thể từ từ bình tĩnh lại.

Thế giới yên tĩnh như vậy, Tần Chỉ Ái nghĩ có lẽ Cố Dư Sinh đã rời đi rồi.

Hiện tại đã là bốn giờ sáng, cô cũng không nên suy nghĩ lung tung nữa, nên nghỉ một chút đi...

Có thể đúng là đã muộn, tinh thần tiêu hao quá nhiều khiến Tần Chỉ Ái thật sự ngủ thiếp đi.

Cô ngủ được một lúc, bụng dưới lại bén đau, cô cho rằng mình nằm mơ, trở mình nhắm mắt, ôm bụng, tìm một tư thế thoải mái một chút, nhưng không ngờ lại càng đau hơn, đến cuối cùng, cô đau đến không thở nổi, đau như có một con dao đâm vào bụng của cô vậy.

Ngủ mà không ngủ, vì đau bụng mà cô lại không nhận được rên rỉ thành tiếng.

Ngay lúc cô cho rằng mình không thể chịu đựng được nữa, lại có một

bàn tay ôm lấy mặt cô: “Thư ký Tần, thư ký Tần?”

Âm thanh kia thật quen tai, nhưng vì cô quá đau, não lại không hoạt động được bình thường, không thể nhận ra được đó là giọng nói của ai.

“Thư ký Tần, tỉnh lại đi? Thư ký Tần?”

Người kia vẫn gọi cô, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, khuôn mặt đẹp dễ tinh xảo đến nỗi ai cũng phải ghen tỵ liền đập vào mắt cô.

Cô chuyển động mắt, bụng lại đau quặng lên, cô khẽ rên một tiếng mới ý thức được thì ra không phải cô đang nằm mơ mà là đau bụng hành kinh tái phát.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 494: Vết Sẹo Trên Đùi (04)

Nghĩ đến lúc cô đón tiếp Lương Đậu Khẩu, khi đứng trước phòng Cố lão gia quá lâu, sau đó cô lại phải đi mua ba con sói, chịu lạnh chịu rét, rồi phải ngồi hộp ba tiếng đồng hồ, lại đứng ở ban công gió lớn như vậy, có thể là do quá lạnh nên bị như vậy.

“Cô đau ở đâu?” Cố Dư Sinh thấy cô tỉnh lại, bình tĩnh lại nhưng trong âm điệu vẫn có chút lo lắng.

Tần Chỉ Ái sững sờ nhìn hấn, hốt hoảng mới từ từ phản ứng lại, sao hấn lại ở trong phòng của cô?

Chẳng lẽ sau khi cô vào phòng ngủ rồi, hấn vẫn cứ đứng ở đó sao?

Cố Dư Sinh thấy cô không nói lời nào, cho là cô khó chịu đến nỗi nói không nổi, sau đó không chút đắn đo vén chân, khom người muốn nâng cô lên: “Tôi đưa cô đến bệnh viện.”

“Không, không cần.” Tần Chỉ Ái hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vã đưa tay ra cản động tác của Cố Dư Sinh, bởi vì đau đớn mà giọng nói của cô run rẩy đến kỳ cục.

Nghe cô từ chối, Cố Dư Sinh nhú mày, sắc mặt lại trở nên trắng bệch như vậy, còn không chịu đến bệnh viện?

Cố Dư Sinh chần chừ chưa tới một giây đồng hồ liền có thể thoát khỏi ngăn cản của cô mà ôm ngang cô từ giường đi đến cửa phòng.

“Cố, Cố tổng...” Tần Chỉ Ái càng lo lắng, cô lại đau đến rên khê một tiếng.

Bước chân của Cố Dư Sinh lại càng nhanh hơn, đi đến cửa còn chưa kịp đưa tay cầm tay nắm cửa đã bị Tần Chỉ Ái cản rằng cầm tay hấn lại, chẳng còn ngại ngùng hay e lệ gì đó, liền vội vàng bật thốt lên: “Tôi,... tôi bị đang bụng kinh.”

Cố Dư Sinh lập tức dừng bước.

Tần Chỉ Ái nhắm mắt lại, thở vừa gấp vừa ngắn, có chút suy yếu đứt quãng, lại nói tiếp: “...Có thể là vừa rồi ngồi ở ngoài hơi lạnh... uống chút nước nóng là sẽ hết đau thôi.”

Cố Dư Sinh giống như nghĩ đến chuyện cũ, ôm cô đứng ở cửa mới từ từ sững sốt một chút, mới đưa cô trở lại giường, sau đó giật chăn che kín người cô, mới đi nấu một bình nước nóng, sau đó mới rót một ly nước đưa đến bên giường cho Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái nói “Cảm ơn” xong, muốn nhận ly nước nhưng bụng đau đón khó chịu, không có sức cầm ly nước.

Cố Dư Sinh ngồi bên giường, duỗi cánh tay đỡ cô ngồi lên, sau đó mới đưa ly nước đến bên miệng cô, tự mình đút cho cô uống.

Tần Chỉ Ái uống được nửa ly, mới lắc đầu với Cố Dư Sinh, liền né đầu đi.

Cố Dư Sinh cũng không ép cô, đặt ly nước xuống đầu giường, nhìn chằm chằm cô nằm thoi thóp trên giường một chút, không nói tiếng nào, quay người rời khỏi phòng.

Hắn đi cũng là chuyện bình thường, dù sao nam nữ không có mối quan hệ gì lại lại ở chung trong cùng một phòng mới không hợp lý....

Tần Chỉ Ái gạt bỏ lạc lõng trong lòng, cuộn mình lại, chịu một cơn đau nữa ập đến.

Lúc cô đau, quần áo ngủ đều ướt đẫm mồ hôi, cửa phòng ngủ lại được

đẩy ra lần nữa, cô ngẩng đầu lên nhìn một cái, thấy Cố Dư Sinh mang theo một cái túi quay lại.

Hắn nhìn cô một cái, không lên tiếng, thẳng tay đẩy cửa phòng tắm.

Trong chốc lát, hắn lại đi ra với một túi chườm nóng trong tay.

Tần Chỉ Ái sững sốt một chút, nhận túi, vừa mới đặt lên bụng, Cố Dư Sinh bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Mấy ngày nay cô vẫn đang có kinh sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 495: Vết Sẹo Trên Đùi (05)

Hắn hỏi kỳ kinh của cô là có ý gì?

Lại một cơn đau ập đến, từ bụng dưới lan đến toàn thân, đau đến nỗi Tần Chỉ Ái cuộn mình run rẩy hai lần mới có thể mở mắt, thắc mắc nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Nhìn thấy ánh mắt đầy khó hiểu của cô, Cố Dư Sinh mới ý thức được câu hỏi của mình lúc này hình như quá... riêng tư, mới nói thêm: “Có thể nói cho Tiểu Vương biết để cậu ấy tránh sắp xếp những công việc hoặc những hoạt động quan trọng vào những ngày này cho cô, tránh những phiền phức không đáng có.”

Thì ra hắn sợ ảnh hưởng đến công việc a... cũng đúng, hắn bận rộn như vậy, chú ý năng suất làm việc như thế, dự phòng những chuyện này cũng là chuyện bình thường thôi.

Cũng còn may hôm nay chỉ là dã ngoại, nếu thật sự bị hành kinh vào những ngày có công tác quan trọng gì thì thật sự là hỏng chuyện rồi.

Tần Chỉ Ái không để ý ngượng ngùng, nhún nhún cố gắng miễn cưỡng trả lời một tiếng: “Phải, là mấy ngày nay ạ.”

Đầu ngón tay Cố Dư Sinh khẽ run rẩy, hắn cố gắng bình tĩnh trong khi đáy lòng lại đập chồm bồng bênh không nguôi những lo lắng, nhưng lại hồ hững lên tiếng: “Không có kỳ nào bất thường chứ?”

“Không có...” Tần Chỉ Ái nhin không được ai oán nói, lại thì thào nói không ra hơi: “...Kỳ kinh của tôi thường rất ổn định, là mấy ngày này mỗi tháng.”

Tiểu Phiền Toái cũng đau đớn như vậy mỗi khi đến ngày, thời gian kéo dài cũng luôn rất chính xác, cũng đúng lúc là mấy ngày nay...

Từ khi gặp cô đến giờ, hắn luôn hoài nghi cô chính là người kia, có thể tìm nhiều manh mối như vậy, đúng là đáng mà!

Đây là môi trường quan giống nhất của cô và Tiểu Phiền Toái... Mặc dù hắn biết toàn bộ thế giới này không thiếu những người phụ nữ như vậy, cũng có nhiều người khi hành kinh đều đau dữ dội như vậy...

Nhưng trong lòng Cố Dư Sinh vẫn cảm thấy rất kích động, hắn phải nắm tay chặt lại thành nắm mới có thể duy trì khuôn mặt nhẹ tựa lông hồng, sau đó xoay người đi đến trước bàn nước, lấy một túi hồng trà gừng ra pha, hắn lại hỏi: “Không phải mỗi ngày đều đau như vậy chứ?”

“Không phải mỗi ngày đều đau đâu ạ.” Tần Chỉ Ái vội lắc đầu: “... Chỉ có ngày đầu tiên mới đau nhiều như vậy, qua ngày đó rồi thì sẽ không sao nữa.”

Tiểu Phiền Toái cũng đau đến chết đi sống lại vào ngày đầu tiên như vậy,... thật sự quá giống nhau mà...”

Trong lòng ngực Cố Dư Sinh lại kích động, lúc hắn không cẩn thận lại rót nước sôi vào thành ly, khiến nước văng vào tay hắn, khiến hắn đau rát.

Cố Dư Sinh nuốt một ngụm nước bọt, thân thể cứng đờ, mới từ từ rót nước, sau đó bưng một tách hồng trà gừng từ từ đi đến bên giường, đưa cho Tần Chỉ Ái: “Uống chút đi cho ấm người.”

“Cảm ơn Cố tổng.” túi chườm nóng khiến bụng của Tần Chỉ Ái dễ chịu hơn rất nhiều, có thể tự mình ngồi dậy cầm tách trà uống.

Chỉ uống nửa chén, cả người cô đã ấm lên, cũng lấy lại được tinh thần, cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, mới nhớ Cố Dư Sinh vẫn còn trong phòng, hình như cả đêm hắn cũng chưa nghỉ ngơi, liền nâng trà lên nói lại: “Cố tổng, đêm nay thật sự rất cảm ơn anh.”

Sau đó lại tiếp tục mở miệng nói: “Bây giờ tôi đã khỏe hơn nhiều rồi, anh về nghỉ ngơi đi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 496: Vết Sẹo Trên Đùi (6)

Cố Dư Sinh đứng dựa trên vách tường nhìn thấy cô uống xong hồng trà gừng, đang suy nghĩ việc của mình, lại nghe thấy cô nói như vậy, hần nhàn nhật nhìn cô một cái, mới “Ừ” một tiếng, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tần Chỉ Ái sợ hần không còn thời gian nghỉ ngơi trời đã sáng rồi, lại uyển chuyển tiễn khách.

Bây giờ cô đã nói một lần rồi, nói lại lần nữa thì sẽ thành đuổi người nên cô cũng không tiện nói thêm.

Bên trong lại yên tĩnh.

Cô ngồi trên giường, yên lặng uống trà.

Hần đứng bên cạnh, nhìn chăm chăm đèn trên bàn.

Không lâu sau, Tần Chỉ Ái đã uống hết trà trong tách, cô vừa mới đặt tách lên đầu giường, Cố Dư Sinh đang đứng yên như một pho tượng bỗng nhiên lại thẳng người đi tới.

Hần không nói cầm lấy tách, nhẹ nhàng để lên tủ đầu giường, sau đó hần lại rút gối lót để cô ngồi lúc này, ra hiệu cô nằm xuống, giúp cô đắp chăn, lại nói: “Ngủ đi.”

Tần Chỉ Ái thật sự rất buồn ngủ, tiếng nói của hần lại trầm thấp mà dịu dàng, pha chút cô đơn, làm cho cô trở nên âm thầm theo, trong khoảng thời gian ngắn, hần chưa rời đi cô đã gật gật đầu, nhắm hai mắt lại, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

.....

Cô đã ngủ thiếp đi, hấn nên ra ngoài mới phải...

Nhưng hai chân của Cố Dư Sinh giống như đồ chì vậy, đứng bên giường chỉ im lặng nhìn cô ngủ thật điềm tĩnh, lại không muốn rời đi.

Hành kinh đau bụng khiến cả người cô đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Tóc của cô ướt, vài sợi tóc mềm mại dính vào gò má trơn bóng.

Cố Dư Sinh nhìn nhìn, không kiềm được liền đưa tay gạt những sợi tóc tán loạn ra cho cô.

Cô ngủ rất say, hầu như không biết được những đụng chạm của hấn.

Đầu ngón tay hấn khẽ run, dừng ở gò má cô một lúc lâu, mãi đến khi hấn ý thức được, bàn tay đã vuốt lên da thịt mềm mại của cô, hấn đột nhiên rút tay lại, quay người nhẹ nhàng đi đến cửa sổ, đẩy cửa ra, đứng trên ban công đang bị quạt bởi gió lạnh gào thét, lại châm một điều thuốc.

Trời sáng, Cố Dư Sinh quay đầu lại nhìn phòng của Tần Chỉ Ái, thấy cô vẫn ngon giấc, lúc này mới yên lòng.

Hấn biết hành động của mình có chút không thích hợp, nhưng mà vẫn âm thầm luồn tay vào chăn, lấy túi chườm đã lạnh ra, hấn rót một túi nước nóng nữa, sau đó lại chườm lên bụng cô, đắp mền kín người cô rồi mới đi đến phòng nghỉ lớn ở lầu một nghỉ ngơi.

Trong đại sảnh lúc này chỉ có hai ba nhân viên trực, nhìn thấy hấn đi đến, lại cung kính hỏi xem hấn có cần giúp gì hay không.

Hấn lắc lắc đầu, chọn đại một dãy ghế sofa hình chữ u ngồi lên, nhắm mắt lại, ngủ không sâu, đến khi phòng nghỉ trở nên ồn ào, ánh mặt trời đã chiếu sáng khắp nơi, hấn lại đứng dậy, đi đến phòng ăn của khách sạn, dùng qua những món đơn giản, lại dặn người ta đóng hộp một phần cháo, trở lên lầu, vào phòng Tiểu Vương rửa mặt trước, sau đó mới gõ cửa phòng Tần Chỉ Ái.

Cô bé đã thức rồi, hình như hân nghe được một tiếng hỏi êm tai: “Ai a...” sau đó đợi khoảng nửa phút, cô mới mở cửa ra.

Cô không nghĩ là hân tới, ngần người, mới mở rộng cửa mời hân vào phòng lại vội vã chạy vào nhà vệ sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 497: Vết Sẹo Trên Đùi (7)

Súc miệng xong, Tần Chỉ Ái giặt hai tờ khăn giấy, nhang chóng lau tay, liền vọt ra khỏi nhà vệ sinh: “Cố tổng.”

Cố Dư Sinh không để ý đến cô, đi thẳng ra cửa sổ, để cháo đặt lên bàn, mới quay người nhìn qua cô một chút: “Ăn một chút gì đi, sau đó thu dọn hành lý, ba giờ chiều nay bay theo tôi đến Hải Nam.”

Khi cô lên lịch đã biết sau khi kết thúc dã ngoại hẳn sẽ bay đến Hải Nam.

Có lẽ bởi vì Lương Đậu Khẩu tới nên thời gian bay phải dời lên trước một ngày.

Bên Hải Nam có một hạng mục, hẳn vốn không định mang Tần Chỉ Ái đi theo nhưng sẵn tiện Tiểu Vương đổi vé, liền đặt thêm cho cô một vé, vì hẳn nghĩ lúc này thời tiết ở Bắc Kinh đang lạnh, cô ở Hải Nam có thể ấm hơn một chút, liền dứt khoát để Tiểu Vương đặt thêm một vé.

Cố Dư Sinh muốn dẫn cô đi sao? Cô chỉ mới thực tập chưa được hai tuần lễ nữa.

Tần Chỉ Ái nhìn Cố Dư Sinh bằng ánh mắt không-thể-tin-được.

“Bên kia có nhiều chuyện bận, một mình Tiểu Vương đi thì nhân lực không đủ.” Cố Dư Sinh hiểu được ánh mắt đầy nghi hoặc của cô, sau đó giải thích một hồi, mới móc điện thoại không ngừng reo trong túi quần ra, liếc mắt nhìn, lại là ông gọi tới, không nghe, mà lại quay lên nhìn Tần Chỉ Ái hỏi: “Không có vấn đề gì chứ?”

“Không thành vấn đề ạ.” Hẳn là người lãnh đạo trực tiếp của cô, hẳn sắp xếp cô làm việc, chẳng lẽ cô lại dám phản đối.

“Tôi nói là vấn đề sức khỏe.” Cố Dư Sinh biết trong đầu cô nghĩ gì, lại bổ sung một câu.

Tần Chỉ Ái run lên một lát, mới hiểu được Cố Dư Sinh biết cô bị hành kinh nên lắc lắc đầu, có chút ngượng ngùng cup mắt trả lời: “Tôi đã khỏe hơn nhiều rồi.”

Tần Chỉ Ái vốn đã nói rất nhiều lời cảm ơn, dừng một chút lại nói: “Cảm ơn Cố tổng.”

Cố Dư Sinh lại không nói gì, cúi đầu nhìn điện thoại ông đang gọi tới, sau đó để điện thoại vào túi, nhàn nhạt nói với Tần Chỉ Ái: “Tôi đi lên lầu một chút, lát nữa đến đại sảnh gặp.”

“Được...”

Âm “được” cô chỉ mới nói được một nửa, Cố Dư Sinh lại mở miệng: “Tầng 17.”

Tần Chỉ Ái kinh ngạc nhìn Cố Dư Sinh, sau đó trả lời “À” một tiếng, vẫn đợi đến khi hắn ra khỏi phòng mới trở nên hoảng hốt.

Trước khi hắn đi, hắn nói đến tầng 17 kia là có ý gì?

Tầng 17, Cố lão gia ở phòng trên tầng 17, hắn nói cho cô biết, là hắn đến thăm ông nội sao?

Chẳng lẽ hắn sợ cô cho rằng hắn đến tầng 18 sao?

Trong đầu Tần Chỉ Ái bỗng nhiên nghĩ đến câu hắn nói lúc nửa đêm qua: “Tôi sẽ không trở về phòng của mình.”

Lẽ nào hắn thật sự muốn giải thích với cô? Chỉ là cô và hắn không có bất kỳ quan hệ gì, tại sao hắn lại phải giải thích với cô? Cuối cùng hắn có ý gì?

Cô biết rõ năm ngoái cô và Lương Đậu Khẩu thay đổi thân phận, cô đã phải bỏ qua bao lâu mới có thể quên đi chua xót từ cuộc tình kia.

Nếu bây giờ cô lại bắt cần, cô sẽ lại bắt cần ngã vào trong vòng xoáy đau khổ đó lần nữa.

Tần Chỉ Ái thật sự không muốn suy nghĩ nhiều, nhưng nỗi lòng của cô vẫn hỗn loạn.

.....

Đến Hải Nam.

Ngoại trừ ngày thứ nhất, Tần Chỉ Ái cùng ăn ba bữa bên ngoài với Cố Dư Sinh. Ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư, hắc và Tiểu Vương đều bận đến nỗi không thấy bóng dáng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 498: Vết Sẹo Trên Đùi (8)

Tần Chỉ Ái đến là để công tác, cho dù Cố Dư Sinh để cô ở khách sạn chẳng làm gì nhưng cô cũng không dám đi lung tung ra ngoài.

Cũng may trong khách sạn Cố Dư Sinh ở có phòng tập gym, hồ bơi, suối nước nóng, không thiếu gì cả, thậm chí còn có một khu mua sắm nhỏ, cửa sau khách sạn có thể đi bộ ra biển, thật sự là không còn gì tốt hơn, đến nỗi ngốc thế nào đi chẳng nữa nhìn vào cũng biết Tần Chỉ Ái không phải đang đi công tác mà là đang đi du lịch.

Ngày thứ năm ở Hải Nam, kỳ kinh nguyệt của Tần Chỉ Ái đã kết thúc.

Trời vừa sáng, cô đã nhìn thấy Tiểu Vương nhắn tin tới, nội dung cũng không khác gì so với mấy ngày trước, nói chung là hai người họ phải đi gặp khách hàng, cô muốn làm gì thì làm.

Mấy ngày trước cũng vậy Tần Chỉ Ái rời giường lúc chín giờ rưỡi, đi đến lầu hai ăn sáng xong cô liền trở về phòng nằm chơi, sau đó đến lầu ba ăn trưa.

Mấy ngày trước không giống hôm nay, Tần Chỉ Ái ăn trưa xong không trở về phòng làm luận văn tốt nghiệp, mà lại đến khu mua sắm ở lầu một mua một cái áo tắm, vì kinh nguyệt đã hết nên nhất định phải đến bãi biển cô thềm nhỏ dạo mấy ngày nay để được hạ thủy.

Bơi lội là việc chân tay, Tần Chỉ Ái xuống biển chơi hơn một tiếng đồng hồ mới lên bờ lấy khăn tắm nằm trên ghế được dựng sẵn ở bãi biển, tắm nắng.

Trên bãi biển hiện nay có không ít khách du lịch, có chút ồn ào, Tần Chỉ Ái đeo tai nghe, nghe nhạc.

Ánh mặt trời rực rỡ, trong xanh, bờ biển rộng mênh mông vô bờ, tiếng nhạc bên tai, làm cho cô thật sự cảm thấy vui vẻ, cả người và tâm trạng như bay bổng lên theo điệu nhạc.

Chỉ tiếc rằng, đến đoạn điệp khúc cao trào, điện thoại của cô lại có cuộc gọi tới.

Cô không nhìn màn hình xem ai gọi mà lập tức nghe máy: “Alo?”

“Thư ký Tần, Cố Tổng nói tối nay chúng ta cùng dùng bữa.” Là Tiểu Vương gọi tới.

Tần Chỉ Ái chỉ “được” một tiếng, bên kia đúng lúc lại có một đứa bé chạy qua, hét lên một tiếng. Đầu dây bên kia Tiểu Vương nghe thấy, thuận miệng hỏi: “Thư ký Tần, cô ở đâu vậy?”

Tần Chỉ Ái sợ Tiểu Vương cho rằng mình ỷ dựa vào công tác mà đi chơi, lại nói với cậu ấy: “Tôi đang đi dạo ngoài bãi biển.”

Tiểu Vương “Ừ” một tiếng, “Buổi tối năm giờ gặp ở phòng lớn.”

“Được.”

Cúp máy, bên tai lại vang lên tiếng nhạc, Tần Chỉ Ái hát theo vài câu, cầm điện thoại lên liếc mắt nhìn thời gian.

Đã ba giờ rưỡi chiều rồi.

Cô để lại điện thoại vào túi, chuẩn bị bơi một vòng nửa tiếng đồng hồ nữa, sau đó về khách sạn tắm rửa, lát nữa cùng Cố Dư Sinh và Tiểu Vương ăn cơm tối.

Có điều, Tần Chỉ Ái vừa xuống biển 10 phút, nước biển bắt đầu trở lạnh, cô sợ chơi nữa sẽ bị cảm nên có chút tiếc nuối ở trong nước, lưu luyến bơi một lát, liền bơi về bãi cát.

Nước càng ngày càng cạn, Tần Chỉ Ái từ bơi đã phải biến thành đi.

Lúc đi đến chỗ nước biển chỉ còn đến eo cô, lòng bàn chân cô đạp phải một vật gì đó, có chút bong loáng khiến cô bị trượt, quỵ xuống trong nước.

Cô không có chút phòng bị nào, phải uống một ngụm nước vì không kịp phản ứng, thật ra cũng không có gì quá to tát nhưng vừa mới chuẩn bị đứng lên từ trong nước thì một cánh tay bắt được tay của cô, dùng sức kéo cô ra khỏi mặt nước.

“Không sao chứ?”

Một âm thanh quen thuộc từ trên đỉnh đầu vang lên khiến Tần Chỉ Ái ngẩng đầu lên theo bản năng.

Ánh mắt tinh xảo đẹp đẽ của Cố Dư Sinh đập vào mắt cô.

Trong mắt của hắn mang theo lo lắng rất rõ ràng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 499: Vết Sẹo Trên Đùi (9)

Hắn đang lo lắng sao?

Tần Chỉ Ái định nói “không sao” đột nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm đôi mắt của Cố Dư Sinh, tinh thần thoáng bừng tỉnh lại.

Cố Dư Sinh thấy cô kinh ngạc như vậy vẫn không lên tiếng, nhú mày, khom người ôm cô lên đi vào bờ.

Đợi đến khi hắn đặt cô nằm lên ghế, Tần Chỉ Ái mới tỉnh táo lại, lần thứ hai nhìn về phía Cố Dư Sinh, trên mặt người đàn ông đã trở nên sự bình thản nhất quán, ánh mắt thâm thúy, không có cảm tình gì quá sâu sắc, giống như lo lắng lúc nãy mà cô nhìn thấy hình như chỉ là ảo giác.

“Cảm ơn Cố tổng.” Tần Chỉ Ái nói cảm ơn xong, mới phát hiện hình như lần gần đây nhất cô nói những chữ này chính là lúc cô bị hành kinh đau bụng kinh khủng, bây giờ lại là ngã chồng vó, có phải hắn sẽ cảm thấy cô rất phiền phức không?

Tần Chỉ Ái có chút xấu hổ lại lên tiếng giải thích: “Lúc nãy không biết tôi giẫm trúng thứ gì, thật là trơn a.”

“Ừ.” Cố Dư Sinh nhàn nhạt trả lời một câu, sau đó tầm mắt lại kiểm tra đầu gối của cô, lại từ từ nhú mày.

Tần Chỉ Ái không hiểu sao hắn lại nhú mày, liền nhìn theo tầm mắt của hắn, mới biết đầu gối của mình toàn là máu.

Vừa rồi chỉ chú ý đến sự xuất hiện của hắn, còn đang khiếp sợ, làm gì cảm thấy đau.

Cô liếc mắt nhìn, hình như là bị một đồ vật sắc nhọn cứa trúng, cho nên vết thương khá dài, nhưng cũng không sâu, cũng không nghiêm trọng cho lắm.

Có điều sau khi Cố Dư Sinh đưa cô về khách sạn xong, bảo cô rửa sạch cát trước, sau đó liền đi đến hiệu thuốc.

Tần Chỉ Ái tắm xong, lúc mặc áo tắm đi ra, Cố Dư Sinh đứng lúc từ hiệu thuốc quay về, đang bấm chuông cửa phòng cô.

Tần Chỉ Ái cầm khăn mặt, một bên lau nước trên tóc, một tay chạy ra mở cửa.

Tần Chỉ Ái vốn cho rằng Cố Dư Sinh chỉ mua thuốc giúp cô thôi rồi đi, không ngờ người đàn ông kia lại không nói tiếng nào bước vào nhà, chỉ chỉ vào ghế sofa ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Hắn muốn đích thân bôi thuốc cho cô sao? Coi như là ông chủ chăm sóc thuộc hạ là chuyện bình thường nhưng có phải hắn có hơi chăm sóc cô quá kỹ không?

Ngay lúc Tần Chỉ Ái đang suy nghĩ cách từ chối cho uyển chuyển, Cố Dư Sinh đã đè vai cô ngồi xuống ghế salon quý một gối xuống đối mặt với vết thương của cô, nắm chặt chân bị thương của cô.

Hắn kiểm tra vết thương một chút, thấy không có gì nghiêm trọng mới lục trong đồng hồ hắn đã mua kia, tìm thuốc sát trùng.

Ban đầu không thật sự đau nhưng đến lần thứ hai lần thứ ba mới thấm đau, chân Tần Chỉ Ái bắt đầu run lên không ngừng.

Cố Dư Sinh nhận ra sự rát của thuốc khử trùng, nhẹ tay hơn rất nhiều.

Đau đớn qua đi, Tần Chỉ Ái cảm thấy đầu ngón tay của hắn đặc biệt ấm áp, lúc hắn bôi thuốc, đầu ngón tay có lúc sượt qua đầu gối của cô khiến Tần Chỉ Ái tê dại.

Tần Chỉ Ái cắn môi dưới, nhìn về phía Cố Dư Sinh theo bản năng.

Người đàn ông chăm chú mà thật lòng xử lý vết thương cho cô.

Động tác của hắn rất cẩn thận, giống như đang nâng niu một vật gì đó rất quý giá.

Trong ấn tượng của Tần Chỉ Ái, hình như cô chưa từng thấy Cố Dư Sinh như vậy bao giờ.

Thần trí tỉnh táo của cô vừa nhìn hắn một chút lại thất thần.

Thoa thuốc xong, Cố Dư Sinh dán băng keo cá nhân, lại dặn dò Tần Chỉ Ái: “Tốt nhất hai ngày tới đừng để dính nước, đừng để vết thương nhiễm trùng.”

“Ừ” Tần Chỉ Ái bị lời nói của hắn làm hoàn hồn, trả lời một tiếng, tầm mắt nhìn quần áo trên người Cố Dư Sinh ướt đẫm, còn chảy xuống từng giọt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 500: Vết Sẹo Trên Đùi 10)

Đáy lòng cô run lên, mới bắt ngờ phản ứng lại, sau khi hấn đuổi cô ra khỏi xe, lại chở cô trở về nhà, còn mua thuốc cho cô, nhưng lại chưa đi thay quần áo trên người mình.

Cho dù nhiệt độ Hải Nam nóng, không cảm sốt, nhưng mặc quần áo ướt sũng ở trên người, cũng rất khó chịu.

Tần Chỉ Ái để tay trên sô pha, chậm rãi nắm thành quyền, trong cổ họng của cô như bị cái gì đồ vào, có chút cảm động, lại có chút không nỡ.

"Thuốc này, cô nhớ rõ mỗi ngày dùng một lần vào sáng và chiều."

Tần Chỉ Ái vốn không nghe thấy Cố Dư Sinh đang nói cái gì, chỉ qua loa đáp "Ừ" một tiếng.

"Nhất là thuốc này, nhất định phải kiên trì thoa lên, sẽ không để lại sẹo."

Lần này ngay cả nói Tần Chỉ Ái cũng không hề nói, mà không chút để ý gật gật đầu.

Cố Dư Sinh ngồi xổm ở trước mặt Tần Chỉ Ái, nghĩ lại trong chốc lát, sau khi nhận định không còn gì để dặn nữa, vừa mới chuẩn bị chậm rãi đứng lên, thì tầm mắt bị bắp đùi trắng nõn mềm mại của cô hấp dẫn.

Vừa mới thoa thuốc, hấn không nghĩ đến nhiều lắm, hiện tại một mực chú ý, hấn mới nhận ra được, nắm da thịt trong lòng bàn tay hấn, rốt cuộc có bao nhiêu mềm mại nhẵn nhụi.

Từ sau khi phiên toái nhỏ rời đi, trong một thời gian dài như vậy, chưa bao giờ có xúc động mãnh liệt như thế này, lập tức tràn ngập trong ngực hấn

rồi lan vào huyết mạch đến toàn người.

Hô hấp hẳn dần trở nên bất ổn, ánh mắt nhìn bàn chân cô, cũng mang theo nhiệt độ cực nóng.

Hắn không dám lộn xộn, sợ nghĩ tới là, không khắc chế được dục vọng đang điên cuồng trong cơ thể.

Hắn không biết tư thế mình giằng co, đã ngồi xổm xuống bao lâu, rốt cục hẳn mới có thể dời tầm mắt của mình khỏi bàn chân của cô, sau đó lặng lẽ hít sâu một hơi, đè lại tất cả dục vọng, bắt mình, phải duy trì dáng vẻ phong khinh vân đạm, từ từ đứng lên.

Hắn vừa mới chuẩn bị nói lời tạm biệt với cô, quay về phòng thay đổi quần áo, sau đó dẫn cô đi ăn bữa cơm hải sản, chỉ là mới vừa mở miệng nói một từ "Tôi", tầm mắt lại không kìm được mà nhìn về phía bắp đùi trắng của cô.

Hô hấp hẳn ngừng lại, mới vừa vất vả kiềm chế đám hỏa kia, nay lại bùng lửa.

Xúc động mãnh liệt này, thật sự là muốn mạng hắn!

Quên đi, hắn vẫn nên không nói, cứ ngây ngốc là được, hắn không dám chắc chắn là mình có thể thật sự kìm chế được hay không!

Nghĩ nghĩ, Cố Dư Sinh chuẩn bị xoay người, nhấc chân rời khỏi chỗ, chỉ là ánh mắt của hắn, mới dời khỏi từ trên đùi của cô, cả người như bị điểm huyết, đứng yên bất động.

Vừa mới đó, trong lúc vô tình, từ trên bắp đùi trắng nõn mềm mại của cô, đảo tới.....

Bởi vì giây đó thoáng nhìn qua nhanh, khiến cho hắn cũng không dám tin tưởng, chỉ sợ là mình bị ảo giác.

Khóe môi hần hơi mím chặt lại, một lần nữa dờn tầm mắt mình từ từ trở lại, sau đó liền dừng trên bụng cô.

Nơi đó có một vết sẹo, giống như là vết thương rất lâu trước kia, vết sẹo cũng đã nhạt đi rất nhiều.

Nhưng, vết sẹo đó, lại giống với vết sẹo trên đùi của phiên toái nhỏ, giống như đúc.

Sở dĩ hần nhớ rõ tỉ mỉ như vậy, là bởi vì vết sẹo trên đùi phiên toái nhỏ, là do hần mới có.

Đó là năm trước vào một đêm trước sinh nhật của ông nội, ở trong xe hần thiếu chút nữa đã cưỡng bức cô, cô sợ hãi, tội nghiệp cầu xin hần, nói là nhất định từ nay về sau không bao giờ... đây đưa lấy hần nữa.

Hần nghe được câu nói kia, càng thêm phiên muộn, đuổi cô xuống xe.

Quần áo cô bị hần xé rách, hần nhìn qua kính xe, lúc nhìn thấy quần áo cô không chỉnh tề, liền quay trở lại.

Chương 501→600

- Chương 501: Cây Xoài Nước, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (1)
Chương 502: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (2)
Chương 503: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (3)
Chương 504: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (4)
Chương 505: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (5)
Chương 506: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (6)
Chương 507: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (7)
Chương 508: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (8)
Chương 509: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (9)
Chương 510: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (10)
Chương 511: Chờ Ngày Người Quay Về (1)
Chương 512: Chờ Ngày Người Quay Về (2)
Chương 513: Chờ Ngày Người Quay Về(3)
Chương 514: Chờ Ngày Người Quay Về(4)
Chương 515: Chờ Ngày Người Quay Về(5)
Chương 516: Chờ Ngày Người Quay Về (6)
Chương 517: Chờ Ngày Người Quay Về(7)
Chương 518: Chờ Ngày Người Quay Về(8)
Chương 519: Chờ Ngày Người Quay Về(9)
Chương 520: Chờ Ngày Người Quay Về(10)
Chương 521: Chờ Ngày Người Quay Về(11)
Chương 522: Chờ Ngày Người Quay Về(12)
Chương 523: Chờ Ngày Người Quay Về(13)
Chương 524: Chờ Ngày Người Quay Về(14)
Chương 525: Chờ Ngày Người Quay Về(15)
Chương 526: Chờ Ngày Người Quay Về(16)
Chương 527: Chờ Ngày Người Quay Về(17)
Chương 528: Chờ Ngày Người Quay Về(18)
Chương 529: Chờ Ngày Người Quay Về(19)
Chương 530: Chờ Ngày Người Quay Về(20)
Chương 531: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (1)
Chương 532: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (2)
Chương 533: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (3)
Chương 534: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (4)
Chương 535: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (5)
Chương 536: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (6)
Chương 537: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (7)
Chương 538: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (8)
Chương 539: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (9)
Chương 540: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (10)
Chương 541: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (11)
Chương 542: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (12)
Chương 543: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (13)
Chương 544: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (14)
Chương 545: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (15)
Chương 546: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (16)

Chương 547: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (17)
Chương 548: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (18)
Chương 549: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (19)
Chương 550: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (20)
Chương 551: Bắt Ngờ Mang Thai (1)
Chương 552: Bắt Ngờ Mang Thai (2)
Chương 553: Bắt Ngờ Mang Thai (3)
Chương 554: Bắt Ngờ Mang Thai (4)
Chương 555: Bắt Ngờ Mang Thai (5)
Chương 556: Bắt Ngờ Mang Thai (6)
Chương 557: Bắt Ngờ Mang Thai (7)
Chương 558: Bắt Ngờ Mang Thai (8)
Chương 559: Bắt Ngờ Mang Thai (9)
Chương 560: Bắt Ngờ Mang Thai (10)
Chương 561: Bắt Ngờ Mang Thai (11)
Chương 562: Bắt Ngờ Mang Thai (12)
Chương 563: Bắt Ngờ Mang Thai (13)
Chương 564: Bắt Ngờ Mang Thai (14)
Chương 565: Bắt Ngờ Mang Thai (15)
Chương 566: Bắt Ngờ Mang Thai (16)
Chương 567: Bắt Ngờ Mang Thai (17)
Chương 568: Bắt Ngờ Mang Thai (18)
Chương 569: Bắt Ngờ Mang Thai (19)
Chương 570: Bắt Ngờ Mang Thai (20)
Chương 571: Bắt Ngờ Mang Thai (21)
Chương 572: Bắt Ngờ Mang Thai (22)
Chương 573: Bắt Ngờ Mang Thai (23)
Chương 574: Bắt Ngờ Mang Thai (24)
Chương 575: Bắt Ngờ Mang Thai (25)
Chương 576: Bắt Ngờ Mang Thai (26)
Chương 577: Bắt Ngờ Mang Thai (27)
Chương 578: Bắt Ngờ Mang Thai (28)
Chương 579: Bắt Ngờ Mang Thai (29)
Chương 580: Bắt Ngờ Có Thai(30)
Chương 581: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (1)
Chương 582: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (2)
Chương 583: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (3)
Chương 584: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (4)
Chương 585: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (5)
Chương 586: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (6)
Chương 587
Chương 588: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (8)
Chương 589: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (9)
Chương 590: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (10)
Chương 591: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (1)
Chương 592: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (2)
Chương 593: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (3)
Chương 594: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (4)
Chương 595: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (5)

Chương 596: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (6)
Chương 597: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (7)
Chương 598: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (8)
Chương 599: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (9)
Chương 600: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (10)

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 501: Cây Xoài Nước, Phiền Toái Nhỏ, Kết Thúc (1)

Hắn cởi tây trang, sau đó đưa cho cô, rồi xoay người bước đi.

Cô theo sau hắn, lo lắng nói một câu: "Cố Dư Sinh!"

Hắn không quay đầu lại, sau đó cô đẩy hắn ra, một chiếc xe chạy tới, dừng ngã cô trên mặt đất.

Đêm đó, là hắn chở cô đi đến bệnh viện, trước khi đến bệnh viện, hắn đã sơ cứu đơn giản miệng vết thương đang chảy máu trên đùi cô, cho nên lúc đó hắn rất nhớ rõ vị trí miệng vết thương đó.

Tim Cố Dư Sinh, đập nhanh vô cùng, hắn nhanh ngồi xổm xuống, một lần nữa chạm vào bắp đùi trắng của Tần Chỉ Ái.

Động tác của hắn quá mức mãnh liệt, khiến cho Tần Chỉ Ái đang thất thần, chợt tỉnh lại, cô thoáng nghi hoặc nhìn Cố Dư Sinh, sau khi thấy tầm mắt hắn nhìn chăm chăm không rời khỏi bắp đùi của cô, tầm mắt nhìn trực tiếp như thế, khiến cô nhú mào, không rõ nhìn lại theo mắt hắn, sau đó liền thấy được vết sẹo trên bắp đùi mình.

Chuyện cũ, trong nháy mắt nhanh hiện lên trong đại não cô.

Đầu ngón tay cô khẽ run rẩy, dưới đáy lòng bỗng dưng bắt đầu khẩn trương và bất an.

Hắn sẽ không..... Sẽ không hoài nghi cô, là người từng sắm vai Lương Đậu Khẩu?

Suy nghĩ này, thoáng hiện qua đại não của Tần Chỉ Ái, sau khi cô và Cố Dư Sinh gặp lại ở Tây Đại, từng màn từng màn hữu duyên hiện lên, tựa như

đoạn phim quay trở lại, từng màn từng màn nhanh lướt qua trong đầu cô.

Một đêm "Xanh vàng rực rỡ" kia, cô nói với Hứa Ôn rằng cô muốn vào Hối thị, an vị bên cạnh hắn.

Ngay sau đó, Hối thị bị mua, rõ ràng cô đã nhận lời mời làm ngành thiết kế, kết quả lại trở thành bí thư cho chủ tịch.

Một đêm đó gặp lại, hắn nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, gọi cô là "phiên toái nhỏ".

Hắn còn hỏi đến chu kỳ sinh lý.....

Hiện tại lại để ý vết sẹo trên đùi cô.....

Nên hắn sẽ không, từ lúc đầu, đã hoài nghi cô là người thể thân mà Lương Đậu Khẩu tìm?

Cô thừa nhận, sau khi Lương Đậu Khẩu quay về, cô ấy đưa tiền cho cô, đúng thật là có mang theo một chút khinh miệt và sỉ nhục.

Nhưng nếu không có Lương Đậu Khẩu, thì năm trước, cô cũng không có cơ hội đến bên cạnh Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh biết trước đó Lương Đậu Khẩu tìm thể thân, nhưng không biết là ai, chắc chắn Lương Đậu Khẩu cũng không muốn để cho Cố Dư Sinh biết.

Giao dịch của cô và Lương Đậu Khẩu, lúc đầu cô có lòng riêng, ít nhiều gì cũng có chút xấu hổ với Lương Đậu Khẩu.

Bây giờ, cho dù vì sao Cố Dư Sinh lại muốn tìm thể thân lúc trước của Lương Đậu Khẩu, cô cũng không thể đào góc tường của Lương Đậu Khẩu, rồi bỏ đá xuống giếng.

Nghĩ đến đây, Tần Chỉ Ái giấu tay ra sau lưng, dùng sức nắm vạt áo, rồi ra vẻ bộ dáng hào phóng thẳng thắn vô tư, ngẩng đầu, vẻ mặt tò mò nhìn Cố

Dư Sinh: "Cố tổng, ngài đang nhìn cái gì vậy?"

Tiếp đó, cô giả bộ chú ý tới tầm mắt hắn nhìn chằm chằm vết sẹo trên đùi cô, giương môi cười, tiếp tục mở miệng nói: "Thì ra là nhìn vết sẹo này..... Lúc mấy năm trước, tôi đi leo núi với bạn học, không cẩn thận bị cành cây quệt qua."

Tròng mắt Cố Dư Sinh chợt lóe lên, rút cục dời tầm mắt từ vết sẹo trên đùi cô, chuyển đến gương mặt cô.

Hắn nhìn mắt cô, tràn ngập sự dò xét, như đang muốn tìm ra dấu vết cô nói dối.

Tần Chỉ Ái hết sức khẩn trương, nhưng cô biết, lúc này mình, phải ổn định, nếu không, sẽ bị Cố Dư Sinh thấy rõ manh mối.

Cô vươn tay che miệng, ý cười nhợt nhạt, trên khuôn mặt khéo léo tình xảo, sau đó lại giả bộ đáng vẻ khó hiểu cố ý hỏi: "Cố tổng, ngài làm sao vậy?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 502: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (2)

Trong nháy mắt ánh mắt Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm Tần Chỉ Ái một hồi lâu, mới lắc lắc đầu, giọng điệu thản nhiên trả lời: "Không có gì."

Đây là hấn thấy ký ức về cô sao?

Tần Chỉ Ái không nản lòng, gương mặt mang theo nụ cười mỉm gật nhẹ đầu với Cố Dư Sinh, "Vâng" một tiếng.

Tầm mắt của Cố Dư Sinh, luôn không rời khỏi gương mặt xinh đẹp của cô, ngữ khí thản nhiên khiến cho người ta không biết đến tốt cùng hấn tin hay không tin: "Tôi lên lầu thay quần áo, đợi lát nữa gặp ở Đại Đường, cùng ăn bữa tối."

"Được." Tần Chỉ Ái cười hào phóng, vì muốn màn diễn của mình càng thêm thật, cô còn chỉ vào vết thương đã được Cố Dư Sinh mới băng bó, mở miệng ngọt ngào: "Cảm ơn."

Cố Dư Sinh không nói, ánh mắt nhìn chăm chăm cô một lát, rồi mới xoay người, rời khỏi phòng.

Đợi đến khi cánh cửa đóng lại, Tần Chỉ Ái như trải qua một hồi đại nạn, trong nháy mắt xụi lơ ở trên giường, mở ra lòng bàn tay, bên trong đều là mồ hôi.

.....

Cố Dư Sinh đứng ở trước cửa, vệt quang chợt loé lên trong mắt, quay đầu liếc mắt nhìn cánh cửa đang đóng chặt, rồi cất bước rời đi.

.....

Ngày hôm sau giữa trưa hai giờ, từ HN bay quay về BJ rồi đáp xuống sân bay thủ đô quốc tế, là gần chạng vạng năm giờ.

Trên đường lái xe quay về, Cố Dư Sinh nhận điện thoại, nói chuyện hơn nửa giờ, đến lúc ngắt điện thoại, hắn nâng cổ tay nhìn thoáng qua thời gian trên đồng hồ, sau đó bỗng dừng lên tiếng: "Queo sang khách sạn BJ, có bữa tiệc."

Ngừng một chút, Cố Dư Sinh lại nói thêm một câu: "Tần bí thư cũng đi theo luôn đi."

.....

Lúc trở về, đường có chút gập gềnh, lúc đám người Cố Dư Sinh chạy tới khách sạn BJ, lúc đó người tham gia bữa tiệc đêm nay dường như đã gần đến toàn bộ.

Mọi người thấy người từ trước đến nay không mang theo bí thư, vậy mà hôm nay lại dẫn theo một nữ bí thư đến, đều hết sức ngạc nhiên, đương nhiên lực chú ý ở trên người Tần Chỉ Ái cũng rất nhiều.

Lúc ăn cơm, không ít người muốn mời rượu Tần Chỉ Ái, đều bị Cố Dư Sinh cản lại.

Đang lúc, Cố Dư Sinh và Tiểu Vương đi vào toilet một chuyến, nhưng lúc trở về, chỉ có một mình Cố Dư Sinh.

Ở bữa tiệc chưa ngáy người lâu, thì Cố Dư Sinh đã tìm cơ, dẫn theo Tần Chỉ Ái rời khỏi trước.

Cố Dư Sinh đã uống rượu, vậy người lái xe đương nhiên là Tần Chỉ Ái.

Từ sau khi phiên toái nhỏ rời đi, dường như Cố Dư Sinh chưa hề quay về biệt thự cô từng ở.

Rất xúc cảnh đả thương người.

Nhưng sau khi Tần Chỉ Ái khởi động xe, lúc hỏi hấn đến nơi nào, thì hấn lại nói địa chỉ biệt thự đó.

Tần Chỉ Ái ở biệt thự này hơn nửa năm, đương nhiên là biết đường, nhưng cô vẫn cẩn thận cảm di động, tra hướng dẫn.

Ban đêm ngoài đường, vô cùng vắng xe, lúc sắp chạy đến tiểu khu biệt thự của Cố Dư Sinh, người ngồi ở ghế phó lái, đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên mở mắt, liếc mắt nhìn một cái ra ngoài cửa sổ, sau đó lên tiếng: "Dừng ở ven đường đi."

Tần Chỉ Ái không hiểu ý của Cố Dư Sinh, nhưng vẫn làm theo.

Sau khi đỗ xong, Cố Dư Sinh nói một câu "Uống rượu vào khó chịu quá, cô theo tôi đi uống ly cà phê đi", cũng không quan tâm cô có đồng ý hay không, liền trực tiếp xuống xe, đi đến phía quán cà phê nơi ngã tư đường.

Tần Chỉ Ái khóa kỹ xe, rồi vội vàng đuổi theo.

Lúc Tần Chỉ Ái đi vào quán cà phê, thì Cố Dư Sinh đã chọn được vị trí ngồi xuống.

Cô đi lên trước, vừa – gọi một câu "Cố tổng", thì người phục vụ đã bưng hai ly nước xoài ép đi tới.

Cố Dư Sinh chỉ ghé ngồi đối diện, ý bảo Tần Chỉ Ái ngồi xuống, sau khi người phục vụ để lên bàn một ly nước xoài ép, hấn để ở trước mặt Tần Chỉ Ái: "Ném thử đi, nước xoài ép quán này, tôi đã uống qua, ngon nhất trong thành phố BJ này."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 503: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (3)

Ngày hôm qua ở HN sau khi bị Cố Dư Sinh nhìn thấy vết sẹo trên đùi, Tần Chỉ Ái luôn đều bất an không thôi.

Cho đến khi buổi tối ăn cơm, vẻ mặt Cố Dư Sinh vẫn như thường, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, trong lòng của cô mới thoáng an tâm.

Sau khi ăn xong cơm chiều, trên đường quay về khách sạn, Tiểu Vương nói cho cô "Ngày mai hai chiều mới có chuyến bay", một đêm này hấn nói vô cùng ít, nay lại hài hước nói thêm câu "Có thể ngủ một giấc."

Lòng cô căng thẳng cả một đêm, hoàn toàn thả lỏng.

Sau khi trở lại phòng khách sạn, cô nghĩ, có lẽ là do tà tâm, mà khiến mình khẩn trương quá mức.

Hôm nay quay về BJ mặc dù bằng phi cơ, nhưng trong bữa tiệc đó, hấn không có gì khác biệt, cô cũng thật sự nghĩ chuyện ngày hôm qua ở HN bị hấn nhìn thấy vết sẹo chỉ là một nhạc đệm, đã trôi qua.

Cho đến khi cô thấy người phục vụ bưng tới hai ly nước ép xoài, cô mới biết được, chuyện vốn không lạc quan như cô tưởng tượng, lúc này chỉ sợ mới thật sự bắt đầu.

Khó trách trong bữa tiệc vừa rồi, sau khi Tiểu Vương và hấn rời khỏi, lại không thấy quay về.

Chỉ sợ là do hấn an bài.

Chỉ là, hấn bảo cô chờ hấn quay về biệt thự.

May mắn, là cô có đề phòng, tra hướng dẫn, nếu không, thật sự là rơi vào bẫy rập hần đã an bài.

Tần Chỉ Ái sợ mình thất thần lâu, lại bị Cố Dư Sinh thấy sự khác thường, cô nhanh thu lại suy nghĩ trong đầu, khoé môi nhếch với Cố Dư Sinh, cười yếu ớt, "Thật vậy chẳng?"

Nói xong, cô thông dong ngồi xuống, vươn tay, cầm ly nước xoài ép Cố Dư Sinh để trước mặt, kéo đến trong tầm mắt, cầm muống khuấy hai lần, mới mở miệng nói: "Vậy tôi nên nếm thử xem sao."

Phản ứng từ đầu đến cuối của cô, đều bình tĩnh lạnh nhạt.

Cùng với phản ứng lúc trước hần đứng trên đường dành riêng cho người đi bộ, đưa cho cô ly trà sữa hương xoài, hoàn toàn khác nhau.

Cố Dư Sinh rũ mắt, lặng yên không một tiếng động đánh giá ánh mắt cô, bung lên một ly xoài ép khác trên bàn, không nhanh không chậm uống một hớp, mới thản nhiên mở miệng nói: "Quán cà phê này, có máy hát, cô có muốn nghe bài nào hay không?"

Cố Dư Sinh bỗng nhiên chuyển đề tài, Tần Chỉ Ái không đuổi theo kịp, im lặng trong chốc lát, mới lắc lắc đầu, nói: "Không cần đâu."

"Đề tôi gọi người bật một bài." Cố Dư Sinh nói xong, nâng tay lên, bảo người phục vụ ở cách đó không xa

Đợi sau khi người phục vụ đến, hần không mở miệng nói chuyện, mà khẽ đứng lên, kê sát bên tai người phục vụ, nói nhỏ.

Trực giác nói cho Tần Chỉ Ái biết, một loạt phản ứng của Cố Dư Sinh, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản như cô thấy như vậy.

Nhưng cô không xác định rốt cuộc hần đang có chủ ý gì, chỉ có thể bình thản ung dung ngồi xem biến hoá.

Âm nhạc dễ chịu, bởi vì yêu cầu của Cố Dư Sinh, rất nhanh đã bị ngừng lại.

Mười giờ tối ở quán cà phê, khách ít, bối cảnh âm nhạc, cả quán cà phê, có vẻ hết sức yên tĩnh.

Không tiếng động ngồi yên, duy trì đoán chừng một phút đồng hồ, lại phát ra âm nhạc dễ nghe, từ máy hát của quán cà phê truyền ra.

Đó là khúc nhạc dạo Tần Chỉ Ái rất quen thuộc.

Cô theo thói quen đặt tay trên đùi, bàn tay được mặt bàn che đi, theo bản năng nắm lại thành quyền.

Cô cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, lẳng lặng ngồi đó, ra vẻ nhìn không ra tầm mắt dò xét của Cố Dư Sinh.

Đại khái qua hai mươi giây, cô mới nhẹ nhàng mở to mắt, mở miệng:
"Khúc nhạc dạo này nghe rất hay."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 504: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (4)

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm gương mặt cô, uống một ngụm nước xoài ép, không nói chuyện.

Tiếng ca uyển chuyển động lòng người vang lên.

"Lúc quay về nơi chúng ta bắt đầu, còn nhớ rõ ngày đó cũng là ngày mưa, anh ôm chặt em vào trong ngực, nói anh sẽ yêu em đến vĩnh viễn."

Cho dù năm trước Tần Chỉ Ái rời khỏi Cố Dư Sinh, cũng không nghe lại ca khúc này, lời ca giai điệu, trong mỗi một chữ, mỗi một âm điệu, đều quen thuộc như vậy, quen thuộc đến khiến cô hốt hoảng.

Cô thật sự rất sợ, sợ mình bỗng nhiên không nhận được, mà đánh mất vẻ bình tĩnh, cô ổn định hô hấp, mặt mày mờ mịt nhìn Cố Dư Sinh dưới ánh đèn mê ly, mở miệng: "Tên bài hát này là gì thế? Nghe rất hay."

Đương khi nói ra những lời này, Tần Chỉ Ái nhận không được mà tự khen mình dưới đáy lòng, lúc trước hai năm làm diễn viên thế thân, hơn nửa năm đóng thế Lương Đậu Khẩu, thật đúng là không vô ích.

Một màn lại một màn muốn thử Tần Chỉ Ái của Cố Dư Sinh, khác với Tần Chỉ Ái bình tĩnh trong tưởng tượng, hẳn liên tục nghe được hai câu nghi hoặc trong lời nói của cô, rốt cục mới nói chuyện: "Kết Thúc."

Ngữ khí hẳn trả lời thực lạnh nhạt, giống như chỉ tùy tiện nói chuyện phiếm với cô.

"Ồ." Tần Chỉ Ái nâng lên một bàn tay, cầm ống hút, lại khuấy vài cái trong ly nước xoài ép, lại không uống, ngữ khí nói chuyện dường như không khác Cố Dư Sinh, đều nhẹ nhàng băng quơ tùy ý như vậy: "Ai hát thế?"

Cố Dư Sinh nhấp một ngụm nước xoài ép, nói ra tên người hát.

"Sao tôi chưa từng nghe nói qua." Tần Chỉ Ái thật sự bội phục mình, nói dối, mặt không đỏ tim không nhảy, thậm chí mí mắt cũng không chớp.

Cố Dư Sinh thản nhiên "Ừ" một tiếng, qua một lát, nói: "Tôi cũng không sao thuộc được."

Tần Chỉ Ái còn chưa nghĩ phải làm sao trả lời những lời này, thì hần lại mở miệng: "Sở dĩ tôi biết bài hát này, ngôi sao ca nhạc này, là bởi vì một cô gái."

Cô gái hần là cô đi.....

Trong đầu Tần Chỉ Ái mới vừa hiện lên suy nghĩ này, Cố Dư Sinh lại mở miệng nói tiếp: "Cô ấy hát cho tôi nghe, ở trên quảng đường suối phun Vạn Triệu dành riêng cho người đi bộ."

"Đêm đó, tôi và cô ấy đi xem phim trước, sau đó ăn cơm ở quán Trần Nhớ, rồi hai người tản bộ ở trên đường dành riêng cho người đi bộ....."

"..... Cô ấy nói rất nhiều với tôi, bảo tôi không được hút thuốc, không nên uống rượu, còn nói sẽ hát một bài cho tôi nghe....."

Tần Chỉ Ái thật sự không nghĩ tới, vậy mà Cố Dư Sinh vẫn nhớ lại chuyện cũ.

Vào lúc cô nghe bài hát « kết thúc » này, cô đã cố gắng không nhớ lại trong đầu, không để cho quá khứ này hiện ra.

Chỉ là một câu lại một câu tùy ý của Cố Dư Sinh, lại dễ dàng thức tỉnh trí nhớ cô, một đêm đó, hình ảnh cô hát cho Cố Dư Sinh nghe, như tái hiện lại hôm qua, từng màn lướt qua trước mắt cô.

"Giọng cô ấy hát rất êm tai, tôi cảm thấy, so với ca sĩ hát còn dễ nghe hơn....."

Ngày hôm qua, sau khi hắn đang nhìn thấy vết sẹo trên đùi cô, theo phản ứng và lời nói hoàn mỹ không dấu vết của cô, hắn vẫn là không tin.

Đầu tiên nhìn thấy, hắn đã cảm thấy cô giống với phiên toái nhỏ, thời gian hành kinh, vết sẹo, hai khuôn mặt khác nhau lại có hai chuyện giống nhau, khiến cho cảm giác này của hắn trở nên hết sức mãnh liệt.

Cho nên đêm nay hắn quay về Bắc Kinh, đến đây muốn thử hết một màn lại một màn như vậy.

Nhưng mà, thật sự nói đến chuyện cũ với cô, lúc này trong ngực hắn, cũng tràn đầy tiếc nuối và thương cảm.

Cố Dư Sinh sợ mình còn chưa thử xong, thì đã thua trước rồi, hắn lấy tay tìm kiếm điều thuốc, lễ phép hỏi: "Có thể chứ?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 505: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (5)

Tần Chỉ Ái ngồi ngay ngắn ở ghế trên, không dám lộn xộn, sợ không nghĩ đến là, vẻ nguy trang trên người liền biến mất.

Cô chậm chạp khẽ gật gật đầu với Cố Dư Sinh, mở miệng nói, bình tĩnh hơn so với trong tưởng tượng cô: “Có thể.”

Cố Dư Sinh chậm thuốc, rít một hơi, trong lòng cảm xúc cũng đã rõ ràng dịu đi rất nhiều, mở miệng nói, cũng bình tĩnh lại: “Đêm đó, tôi còn nói với cô ấy, chúng ta sinh một đứa bé đi, cô ấy đã đồng ý với tôi.”

”Sau khi hát xong khúc đó, còn chủ động hôn tôi.”

”Trên đường lái xe chở cô ấy về nhà, tôi cảm thấy được tâm tình của cô ấy có chút không tốt, mới chở cô ấy đến ven đường cửa tạp hoá hai mươi bốn giờ, chơi một trò chơi.”

”Trò chơi đó, chính là viết những lời trong lòng lên giấy nhân dân tệ, sau đó chôn ngoài đó, nhìn xem có thể có một ngày, được chuyển đến trong tay đối phương hay không.....”

Nói tới đây, Cố Dư Sinh lại rít mạnh một hơi thuốc.

Chuyện cũ hân và cô trải qua, lúc này được nhắc đến, khó chịu không chỉ là một mình hân, mà còn có cô.

Tần Chỉ Ái cảm giác rõ cảm xúc nơi đáy lòng mình như sụp đổ, cô không biết mình còn có thể nguy trang bao lâu, nắm lại một tay dưới bàn thành quyền, dùng sức siết chặt lòng bàn tay, tạo ra cảm giác đau đớn muốn ép mình thanh tỉnh, phải nguy trang.

Cô nhìn lại ánh mắt Cố Dư Sinh, trong suốt sạch sẽ, dưới đáy mắt không dư lại bất cứ tình cảm nào.

Cô nhìn đôi mắt hấn một hồi lâu, đại khái khoảng mười giây đồng hồ, mới xác định nếu mình mở miệng thì sẽ không lộ ra bất cứ điều gì khác thường, giả bộ hăm mộ mở miệng nói: “Cố tổng, chuyện cũ giữa anh và cô gái kia, thật lãng mạn.”

Cố Dư Sinh không trả lời cô, vẫn tiếp tục nói: “Sau khi về đến nhà, cô ấy ngủ, còn tôi thì không.”

”Tôi lén lút đứng lên, một lần nữa quay trở lại nơi chúng tôi đã chơi trò chơi kia.”

”Tôi muốn biết suy nghĩ trong lòng cô ấy, cho nên phải đi đến nơi cô cất giấu tờ tiền kia, lấy càng nhiều, muốn đổi lại tờ tiền của cô.”

Cô biết, đêm đó hấn kéo cô đi chơi trò chơi, là thấy cô không vui.

Nhưng cô không biết, thì ra hấn còn lén lút quay trở lại.

Vì sao hấn lại quay trở lại? Vì sao lại muốn biết suy nghĩ trong lòng cô? Cũng như vì sao hấn không nên cố ý tìm ra ai là thể thân của Lương Đậu Khẩu?

Tần Chỉ Ái rõ ràng cảm giác được, cô sắp không chế không được chính mình, giống như tùy thời sắp sụp đổ.

”Chỉ tiếc, kết cục có chút chấp nhận, tôi không tìm thấy tờ tiền mà cô ấy đã viết.”

”Kỳ thật tôi không biết nhiều về cô, hoặc là nói, tôi hoàn toàn không biết gì về cô..... Ngay cả tên cô cũng không biết, nhưng tôi vẫn luôn gọi cô là.....” Cố Dư Sinh dừng một chút, như muốn cố ý, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, con mắt lập tức trở nên sáng ngời tràn đầy thâm sâu, giọng điệu mở miệng, vừa ôn hòa mà lại vừa chọc người: “..... Phiền toái nhỏ.”

Tần Chỉ Ái ngay cả hít thở cũng không dám hít thở.

Cô biết rõ, mắt đã thoáng mờ đi, cũng chính là cảm giác sắp muốn khóc.

Cô không thể để hắn nói tiếp, hay nói thêm gì đi nữa, nếu không đêm nay khẳng định cô sẽ bị bại lộ ở trong này.

Tần Chỉ Ái khẽ tránh đi tầm mắt nóng rực câu người của Cố Dư Sinh, bàn tay giấu dưới bàn, tìm di động, dựa theo trí nhớ, rất nhanh đã tìm được số điện thoại, bấm vào người thứ nhất, rồi gọi đi.

Đó là dãy số của Hứa Ôn.

Trước khi cô lên phi cơ, đã nói điện thoại với cô ấy.

Điện thoại vang lên chỉ một tiếng, cô liền ngắt đi, giống như chuyện gì cũng chưa làm, ở dưới ánh mắt chú ý của Cố Dư Sinh, không có một chút do dự mà cầm ly nước xoài ép, đưa tới bên miệng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 506: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (6)

Cố Dư Sinh vốn định tiếp tục nói chuyện, nhưng nhìn đến hành động của Tần Chỉ Ái, lời nói đến bên miệng, bỗng dừng lại.

Phiên toái nhỏ vốn không ăn xoài.

Chính là một đêm cô hát cho hắn, hắn biết được.

Ngay lúc đó cô, chỉ nuốt một ngụm nhỏ trà sữa hương xoài, như ăn phải cái gì khó chịu, lập tức khom người phun ra.

Nhưng hiện tại..... Cô gái ngồi đối diện hắn, mí mắt cũng chưa nháy một cái, đã uống một hơi hết ly nước ép xoài.

Uống xong, cô buông ly, cười yếu ớt thân nhiên nói với hắn: “Uống thật sự rất ngon.”

Cố Dư Sinh không nói chuyện, vẫn nhìn chăm chăm Tần Chỉ Ái, như đang muốn xác định lần nữa.

Hứa Ôn chưa gọi điện thoại cho cô, nhất định là sẽ gọi lại.

Cô miễn cảm với xoài, nhưng cũng không lập tức có phản ứng, ít nhất cũng cần hơn kém một giờ.

Chỉ mong, trong nửa tiếng, Hứa Ôn sẽ gọi điện thoại đến.

Dưới đáy lòng Tần Chỉ Ái vừa âm thầm địa cầu nguyện, vừa ngẩng đầu, hỏi Cố Dư Sinh chuyện mà cô muốn biết lúc trước: “Vì sao anh lại gọi cô ấy là phiên toái nhỏ?”

Theo cô nói, khúc ca Cố Dư Sinh vừa bảo bật, cũng đồng thời xướng

đến lúc cao nhất.

”Tim của em một ngày một chút, mắc cạn trong thế giới của anh, em hiểu được tình yêu có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần qua hôm nay, sẽ yêu chính mình thêm nhiều hơn, trong thế giới của em, sẽ không có lời hứa của anh.”

Cố Dư Sinh không biết bởi vì lời cô, hay bởi vì ca từ, mà tầm mắt hơi hơi động, nhưng vẫn như trước không có ý mở miệng nói, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Tần Chỉ Ái.

Vì muốn màn trình diễn càng thêm thật, đại khái qua hai phút, Tần Chỉ Ái cầm lên ly xoài ép đã hết trên mặt bàn, sau đó giả vờ mới phát hiện đã hết, nói với Cố Dư Sinh, mang theo vài phần thăm hỏi: “Cố tổng, tôi có thể gọi thêm một ly không?”

Cố Dư Sinh khẽ gật đầu.

Tần Chỉ Ái giơ tay, gọi phục vụ, nở nụ cười rục rờ nói: “Cho tôi thêm một ly nước xoài ép.”

Rất nhanh nước xoài ép được bung lên, Tần Chỉ Ái cầm ống hút, vẻ mặt vui rạo rức, đáng vẻ đó thấy thế nào, cũng như cực kỳ thực sự thích uống nước xoài ép.

Chẳng lẽ vết sẹo trên đùi, thời gian hành kinh, đều chỉ là một sự trùng hợp?

Đáy lòng Cố Dư Sinh, dấy lên một tia do dự.

Nếu thật sự trùng hợp, vì sao, khi hắn nhìn thấy cô, lại có cảm giác?

Nếu không phải trùng hợp, cô chán ghét rõ nước xoài ép như vậy, làm sao bây giờ có thể uống được?

Hơn nữa, hơn nữa, vừa mới nãy hắn nói đến chuyện cũ, phản ứng của cô

lại bình tĩnh như vậy, nghiêm nhiên như những chuyện hăn nói, cô đều không biết.

Đến tột cùng do cô nguy trang rất tốt, hay là cô thật sự không phải là phiên toái nhỏ?

Ngay lúc Cổ Dur Sinh trăm mối không được giải, thì di động Tần Chỉ Ái bỗng nhiên vang lên.

Tần Chỉ Ái cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình, quả nhiên là Hứa Ôn gọi đến, cô nhanh buông ống hút, nhanh nhận nghe: “Hứa Ôn? Có chuyện gì sao?”

”Cậu hỏi mình có chuyện gì à? Là cậu gọi điện thoại đến cho mình đây, Đại tiểu thư!”

Tần Chỉ Ái không để ý tới lời Hứa Ôn nói, vẫn tiếp tục nói: “Cái gì? Cậu không thấy chìa khóa đâu à? Không vào được nhà? Vậy cậu chờ tôi nhé, tôi lập tức trở về.”

”Tiểu Ái, cậu đang làm cái.....”

”Được, được, gặp lại.” Tần Chỉ Ái không đợi Hứa Ôn nói hết lời, đã mở miệng, sau đó vội vàng nói vài câu, liền cúp điện thoại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 507: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (7)

“Cố tổng, Hứa Ôn không thấy chìa khóa, có thể tôi phải đi về.” Tần Chỉ Ái nói xong, như sợ Cố Dư Sinh còn chưa chịu bỏ qua màn thử này, lại bổ sung: “Hiện tại trời lạnh như thế, ở bên ngoài chờ lâu, sẽ lạnh mà sinh bệnh.”

Cố Dư Sinh nhìn thấy Tần Chỉ Ái, tầm mắt nặng nề.

Không biết có phải là chợt dạ hay không, mà Tần Chỉ Ái cảm thấy có một không khí vô hình áp bức vây quanh người dày đặc, cô không dám thở mạnh, chỉ hít thở ngắt quãng rất nhẹ.

Qua đại khái một phút đồng hồ, Cố Dư Sinh gạt đầu, tầm mắt nhìn về phía phục vụ đứng cách đó không xa: “Tính tiền.”

Tính tiền xong, từ quán cà phê đi ra, Tần Chỉ Ái trước chờ Cố Dư Sinh về biệt thự, sau khi trả khoá xe cho Cố Dư Sinh, cô lễ phép hào phóng nói gặp lại, mới xoay người đi đến cửa tiểu khu, gọi một chiếc taxi.

Vừa lên xe, hô hấp Tần Chỉ Ái nặng nề khó thở, dạ dày có chút khó chịu muốn nôn, cô không đợi tài xế mở miệng hỏi đến nơi nào, thì đã lên tiếng nói trước: “Bác tài, phiên bác chở con đến bệnh viện.”

Trên đường đến bệnh viện, Tần Chỉ Ái gọi điện thoại cho Hứa Ôn.

”Tiểu Ái, rốt cuộc cậu đang làm cái gì?”

Nếu nói, chỉ sợ là mình sẽ nôn, Tần Chỉ Ái cố gắng giải thích hoàn toàn ngắn gọn với Hứa Ôn, trực tiếp nói thẳng: “Hứa Ôn, tôi có việc cần cậu giúp.”

Hứa Ôn đại khái nghe thấy giọng nói lo lắng của cô, lập tức nghiêm túc:

“Chuyện gì?”

”Nếu có người hỏi, đêm nay có phải cậu không thấy chìa khoá hay không, thì cậu phải nhất định nói đúng.” Tần Chỉ Ái không để cho Hứa Ôn thời gian hỏi “Vì sao”, liền nói đến chuyện thứ hai: “Đồng thời, nếu có người đến hỏi cậu, đêm nay tôi có về nha hay không, nhất định cậu phải nói có, mặt khác, nhớ kỹ, sáng mai tám giờ tôi sẽ lên xe lửa quay về Hàng Châu, đêm mai là sinh nhật của mẹ tôi, ngàn vạn lần đừng nói sai, cũng đừng nói đêm nay tôi không về nhà.”

Cố Dư Sinh không phải người dễ lừa như vậy, Ngô Hạo và hấn là bạn tốt, chỉ cần hấn tùy tiện tìm cớ, thì có thể gặp được Hứa Ôn.

Nếu hấn hỏi Hứa Ôn, vậy sẽ biết cô đã nói dối, càng sẽ hoài nghi cô, hay là xác định cô chính là thể thân lúc trước của Lương Đậu Khẩu.

”Tiểu Ái, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

”Trước tiên cậu đừng hỏi nhiều như vậy, cậu cứ nhớ kỹ những lời tôi vừa mới nói, khi nào trở về, tôi sẽ kể chuyện cho cậu nghe.” Xuyên qua cửa kính xe, Tần Chỉ Ái nhìn thấy nhanh đã đến bệnh viện nhân dân, chỉ mở miệng nói: “Hứa Ôn, tôi cúp trước, cảm ơn cậu.”

Trừ bỏ người thân, Hứa Ôn là bạn thân cô có thể tin cậy được trên thế giới này.

Có thể nói câu, nếu cô thật sự giết người phóng hỏa, thì khẳng định cô ấy sẽ vì cô mà hủy thi diệt tích cũng không chừng.

Cho dù hiện tại Hứa Ôn bị cô làm bất ngờ, không hiểu ra sao, nhưng cô ấy vẫn theo lời cô nói.

Cố Dư Sinh từ nơi cô ấy, chỉ sợ sẽ không tìm được manh mối nào.

Tần Chỉ Ái bình tĩnh lại, đợi xe dừng ở ven đường, rồi lập tức trả tiền, vội vàng chạy vào bệnh viện.

.....

Tần Chỉ Ái bị giày vò ở bệnh viện hơn nửa đêm, rốt cuộc cả người mới có thay đổi tốt.

Cô không lừa Hứa Ôn, ngày mai thật sự là sinh nhật của mẹ cô, mà cô cũng thật sự mua vé xe lửa vào tám giờ trở về Hàng Châu.

Có lẽ ngay cả trời cũng đề giúp cô, ngày mai là ngày lễ, cô không cần xin phép công ty, cũng tránh cho chuyện cô uống nước xoài ép mà lấy có khác.

Mặc dù cơ thể không khoẻ, nhưng sáng sớm, Tần Chỉ Ái đã làm thủ tục xuất viện, đi đến trạm ga phía Nam.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 508: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (8)

Một khắc xe lửa chậm rãi rời khỏi Bắc Kinh, Tần Chỉ Ái dựa đầu trên kính thủy tinh, trong đầu lại thoáng hiện lên hình ảnh tối qua ở quán cà phê, hình ảnh Cố Dư Sinh với mình nói chuyện.

Mỗi một tiếng, đều êm tai đến mê người.

Cô thật sự, thật sự thiếu chút nữa, một chút thôi, thì đã quân lính tan rã, buông bỏ vũ khí đầu hàng trước mặt hắn.

Nếu không phải cô là người thứ ba thì cô rất muốn nói cho hắn rằng, lúc trước cô là người đã sắm thế vai Lương Đậu Khẩu.

Sau đó hỏi hắn, vì sao lại lãng phí nhiều tâm tư để tìm cô như vậy?

Nhưng cô không dám, cô có nguyên tắc làm người của mình, cô thương hắn, yêu rất đậm, chỉ sợ hiện tại hắn, không thể cùng cô được, nhưng cô vẫn thương hắn như trước, toàn tâm toàn ý thương hắn, cô không muốn chính cô là lý do phá hoại hôn nhân của người khác.

Hắn tìm được phiên toái nhỏ, lại vì phiên toái nhỏ mà bỏ lương đậu khấu, cô không chấp nhận.

Hắn tìm được phiên toái nhỏ, không ly hôn để phiên toái nhỏ làm tiểu tam, cô càng không thể nào thích ứng được.

Mặc kệ là chỗ nào, cũng không phải là con đường tốt.

Sau đó, lại vướng vào nghiệt duyên và hoang đường vô tận, không bằng nghĩ ra biện pháp, để hắn vĩnh viễn tìm không được phiên toái nhỏ.

.....

Buổi tối ngày lễ, Lục Bán Thành gọi điện thoại hẹn liên hoan, Cố Dư Sinh không muốn đi, nhưng cách điện thoại, mơ hồ nghe được tiếng Hứa Ôn, vì thế liền đáp ứng, sau đó chọn một bộ quần áo dễ chịu, lái xe, chậm rãi từ từ đi đến chỗ hẹn.

Trong suốt cả buổi liên hoan, Cố Dư Sinh một câu cũng không nói.

Trên đường sau khi Ngô Hạo và Lục Bán Thành đi toilet, Hứa Ôn tự tay lấy giấy ăn, hần thấy, giúp cô một phen, Hứa Ôn nói nghệt ngào “Cám ơn” một tiếng, hần không nói, chỉ qua một hồi lâu, mới trả lời câu: “Đừng khách khí.”

Hần trả lời quá trễ, Hứa Ôn kinh ngạc liếc mắt nhìn hần một cái.

Cố Dư Sinh cầm đôi đũa, gấp một miếng thịt bò, để ở miệng một khoảng, không để ý, nhai nuốt vào trong bụng, rồi thuận miệng hỏi Hứa Ôn một câu: “Tối hôm qua cô, không thấy chìa khóa sao?”

Thì ra tối hôm qua Tiểu Ái gọi điện thoại cho cô, miệng nói có người, thì ra chính là hần..... Hứa Ôn “Ừ” một tiếng, cười trả lời: “Đúng vậy, bởi vì có Tiểu Ái, cho nên rốt cuộc tôi mới để bữa bãi thế.”

Hứa Ôn biết, hiện tại người lãnh đạo trực tiếp của Tần Chỉ Ái là Cố Dư Sinh, ngừng một chút, cô lại hỏi: “Tối hôm qua tôi gọi điện cho Tiểu Ái, cậu ấy đang làm việc sao? Không ảnh hưởng gì đến công việc của hai người chứ?”

”Không.” Trên mặt Cố Dư Sinh thản nhiên, rũ mắt, che đi cảm xúc nơi đáy mắt hần, khiến cho người ta không biết được cảm xúc của hần có tốt hay không.

”Vậy là tốt rồi.” Hứa Ôn cười cười, bung lên nước chanh trên bàn, uống hết gần nửa ly.

Cố Dư Sinh không nói tiếp, trầm mặc thật lâu sau, mới nghiêng đầu, nhìn Hứa Ôn hỏi: “Ngày hôm qua sau khi cô về nhà, không có chuyện gì chứ?”

”Không có, đều bình thường, hôm nay là sinh nhật mẹ Tiểu Ái, sáng sớm cô ấy đã xuống giường, lên xe lửa đi đến Hàng Châu rồi!” Hứa Ôn nói xong, hỏi lại câu: “Làm sao vậy? Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đều bình thường, lên xe lửa đi Hàng Châu..... Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm các món ăn trên bàn, ánh mắt đăm chiêu.

Hứa Ôn quen thấy thái độ lãnh đạm của Cố Dư Sinh, nhìn thấy hắn không để ý tới mình, cũng không quấy rầy hắn, mà chỉ thường thường liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh một cái, mới phát hiện từ sau khi hắn nói chuyện với cô xong, con người dường như không chuyển.

Không biết qua bao lâu, Lục Bán Thành gọi tên hắn một tiếng, hắn mới chậm chạp, nhìn về phía Lục Bán Thành.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 509: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (9)

Hắn không hỏi Lục Bán Thành nói cái gì, cũng không nghe Lục Bán Thành muốn nói gì, mà chỉ trực tiếp từ từ đứng lên, cầm lấy áo khoác phía sau, rời khỏi. Nếu không nhìn trong chớp mắt đó, thì vô hạn hy vọng, có lẽ lúc này, cũng sẽ không thất vọng như vậy.

Nghĩ lại một chút, đêm nay đại khái từ khi quen biết cô đến nay ở Tây Đại, cũng là lần đầu tiên cảm xúc rất tệ.

Cố Dư Sinh lái xe, di chuyển lung tung vòng quanh thành Bắc Kinh, cuối cùng liền đi đến hồ hứa nguyện hắn thường đến.

Ban đêm gió lạnh, thổi gào thét.

Hắn chỉ nhất bộ quần áo đơn bạc, đứng ở trong mùa đông khắc nghiệt này, lại không - cảm thấy lạnh.

Hắn ném một xu về phía hồ hứa nguyện, lại ước một nguyện vọng, cho đến cuối cùng, không còn sức lực, ngồi chồm hổm ngồi ở cạnh hồ hứa nguyện, châm một điếu thuốc, để trên đầu ngón tay, không hút.

Mùi khói bay trong không trung, khiến cho đáy mắt hắn khế đau.

Làm sao bây giờ? Hắn vẫn cảm thấy cô chính là phiên toái nhỏ hắn muốn tìm.

Không liên quan, hắn có thể tiếp tục từ từ tiếp xúc với cô, hắn tin tưởng rằng, có một ngày, hắn sẽ tìm được đáp án chính xác mười phần.

Chính là..... Chính là, hắn thật sự nghĩ muốn, rất nghĩ muốn phiên toái nhỏ của hắn, có thể nhanh, nhanh trở về bên cạnh hắn.

-

Cuối tuần Tần Chỉ Ái quay về Bắc Kinh, Hứa Ôn kể lại những lời Cố Dư Sinh hỏi cho cô biết, đương nhiên Hứa Ôn cũng hỏi cô cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra.

Cô tùy tiện tìm lí do thoái thác nói qua loa, dường như Hứa Ôn cũng nhìn ra cô không muốn nói, cũng không khó xử cô.

Đêm nói chuyện đó, như một trận đấu chung kết.

Ngày hôm sau Tần Chỉ Ái đi đến Hối thị làm, nhiều ngày liên tiếp, cũng không nhìn thấy bóng dáng Cố Dư Sinh.

Hối thị kỳ thật không có chuyện gì cần Cố Dư Sinh phụ trách, tự hấn đến công ty vốn là đã là chuyện khó tin, trước đó sở dĩ hấn đến Hối thị thường xuyên, chỉ sợ hoài nghi cô là người hấn muốn tìm.

Hiện giờ, hấn không phát hiện ra điều khác thường, cũng không có chuyện quan trọng, đoán chừng cũng lười đến Hối thị rồi?

Kỳ thật như vậy cũng rất tốt, cô chỉ cần làm tốt bốn phận công việc của mình, không cần tiếp xúc với hấn quá nhiều, quan hệ rõ ràng, dứt khoát rõ ràng, thật sự là rất tốt.

Chỉ là có vài lúc, có một số việc, thường không dựa theo suy nghĩ của bạn.

Giống như nửa năm trước, vào đêm Cố Dư Sinh đưa số điện thoại cho cô, cô nghĩ rằng chuyện cũ hấn và cô sẽ bắt đầu, sau đó mới biết được, đó chính là kết cục của chuyện cũ hấn và cô.

Chỉ là lúc này, hoàn toàn khác với tám năm trước, cô nghĩ sau buổi đêm nói chuyện đó, Cố Dư Sinh biết cô không phải là người hấn muốn tìm, thời gian hấn và cô gặp lại chỉ ngắn ngủi, liền hoàn toàn kết thúc. Nhưng vận mệnh cổ tình lại thay đổi vào giờ phút quan trọng, đột ngột xuất hiện một sự

thay đổi lớn, khiến cô và hấn vốn chầm dứt, lại một lần nữa xoay quanh nhau, hơn nữa so với trước đó, càng thêm quan trọng hơn.

Tần Chỉ Ái vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó, là ngày hai mươi ba tháng mười hai, cách hai ngày chính là lễ Giáng Sinh.

Cách với đêm cô và Cố Dư Sinh nói chuyện với nhau, chỉ cách hai mươi một ngày không nhìn thấy Cố Dư Sinh.

Ngày đó thời tiết vô cùng xấu, sương mù rất dày, 10086 còn gửi đến tin nhắn, báo động màu lam nhắc nhở trước mọi người.

Ngày đó cô bị cảm, buổi sáng đi làm, đầu vô cùng đau, muốn đi đến tiệm thuốc tây mua hộp 999 chữa cảm cúm, nhưng sợ đi làm muộn, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn không đi.

Lúc cô đến công ty, Trương bí thư và những người khác đều đã tới, mọi người đang quây quanh một chỗ, thương lượng nên tổ chức lễ Giáng Sinh như thế nào.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 510: Nước Xoài Ép, Phiên Toái Nhỏ, Kết Thúc (10)

Tổng Tả nhìn thấy cô, nhiệt tình lôi kéo, hỏi: "Tiểu Ái, lễ giáng sinh năm nay cô có dự tính gì không? Có hẹn với ai chưa?"

Cô cười nhợt nhạt, nói: "Về nhà ngủ."

Bốn chữ đơn giản, khiến cho Tổng Tả đã kết hôn, có đứa nhỏ đang học tiểu học, bưng bưng hứng thú: "Tiểu Ái, cô chưa có bạn trai sao? Có muốn tôi giới thiệu một người cho cô không? Ở trong tiểu khu tôi, có tiểu tử kia, cũng không tồi, là lưu học sinh, hộ khẩu BJ, hiện tại đang làm ngành chính trị pháp luật....."

"Được rồi, Tổng Tả, anh mà nói thêm nữa, thì không cần làm việc nữa, mà đi làm bà mối là được rồi!" Trương bí thư nhìn ra được Tần Chỉ Ái có chút ngượng ngùng, lên tiếng đánh gãy lời.

"Không phải là tôi thấy Tiểu Ái xinh đẹp, muốn thừa dịp cô ấy còn trẻ tuổi tìm kiếm nơi đỗ tốt sao?" Tổng Tả không phục trả lời.

"....."

Ở lúc mọi người đang bàn tán ồn ào, thì ở Hội thị có một nhân vật "hoàng thân quốc thích" đột nhiên lâu chưa xuất hiện đến đây.

"Hoàng thân quốc thích" này chính là Tiểu Vương, được Tổng Tả đặt biệt danh, nói rằng hắn làm trong công ty này, chính là dưới một người trên vạn người.

Tiểu Vương chính là thư ký của Cố Dư Sinh, lúc mọi người thấy hắn đi tới, trong nháy mắt liền im lặng, đứng thẳng kính cẩn chào.

Tiểu Vương được Cố Dư Sinh phái tới đi họp, nghe mọi người chào hỏi, lễ độ ôn hoà chào lại từng người, sau đó liền gọi tên Tần Chỉ Ái, bảo cô đến phòng mình.

Tiểu Vương gọi Tần Chỉ Ái đi công tác, sau khi sắp xếp xong xuôi, cầm lấy di động, nhìn thoáng qua thời gian, thấy lập tức đến giờ đi họp, hẩn thân thiết cười với Tần Chỉ Ái, bảo cô quay về chỗ mình, rồi đứng dậy, tìm văn kiện, vào phòng họp.

Trước đó, khi Tiểu Vương sắp xếp cho Tần Chỉ Ái công tác, lại nghe hẩn thuận miệng đề cập qua một câu, nói là công ty đang được chỉnh lại.

Hôm nay đại khái cuộc họp nói đến nội dung như thế, cho nên thời gian hết sức lâu, đợi đến khi chấm dứt, đã đến gần hai giờ chiều.

Lúc giữa trưa Tần Chỉ Ái, cô ýchuẩn bị cơm trưa cho Tiểu Vương, nhìn hẩn đi ra, lập tức đưa cơm trưa cho hẩn.

Trước một giây Tiểu Vương mới vừa đi phòng trà nước trà ăn cơm trưa, sau một giây ở Hồi thị lại có hai khách không mời mà tới.

Lần tới này, là người xưng với tên gọi "Hoàng thân quốc thích".

Cố lão tiên sinh và Lương Đẩu Khẩu.

Tiểu Vương đang lúc ăn cơm, nhìn thấy Cố lão tiên sinh và Lương Đẩu Khẩu đến, lập tức buông đũa, rút khăn tay, một bên lau miệng, một bên đi đến nghênh đón: "Cố lão tiên sinh, Lương tiểu thư."

Cố lão tiên sinh "Ừ" một tiếng, không nói thêm gì, nghiêng đầu, nhìn nhìn xung quanh, hiển nhiên là đang đánh giá công ty Cố Dư Sinh mới thu mua.

Lương Đẩu Khẩu kéo cánh tay Cố lão tiên sinh, không để ý nhân viên chung quanh khe khẽ nói nhỏ và chụp ảnh trộm, tự nhiên hào phóng mỉm cười với Tiểu Vương, mở miệng nói: "Đang ăn cơm sao?"

"Vâng, do họp ra trễ." Tiểu Vương trả lời, ngừng một chút, vội vàng nói: "Cố lão tiên sinh, Lương tiểu thư, cố tổng không có ở công ty."

"Tôi biết, là ông nội hôm nay rảnh rồi, muốn đến công ty đi dạo." Lương Đậu Khấu trả lời ôn hoà, theo sau, lại hỏi: "Văn phòng của Dư Sinh, là phòng kia sao?"

"Phải" Thấy Lương Đậu Khấu nhắc tới như vậy, Tiểu Vương vội vàng làm động tác mời: "Cố lão tiên sinh, Lương tiểu thư, trước mời hai người vào văn phòng nghỉ ngơi trong chốc lát."

"Được." Lương Đậu Khấu mỉm cười đáp ứng, trước khi cất bước, như nghĩ đến cái gì đó, lại ôn nhu mở miệng nói: "Vương tài xế, anh trước đi ăn cơm đi, để Tần bí thư theo tôi và ông nội là được rồi."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 511: Chờ Ngày Người Quay Về (1)

Tiểu Vương không biết việc Lương Đậu Khấu và Tần Chỉ Ái đã biết nhau, nghe cô bỗng nhiên gọi tên Tần Chỉ Ái, vẻ mặt rõ ràng hơi ngạc nhiên, thoáng không thể tin lên tiếng: “Tần bí thư?” “Đúng vậy.” Lương Đậu Khấu mỉm cười, dung nhan đẹp như tranh, rục rờ tươi đẹp động lòng người, giọng điệu mở miệng cũng như một hồ xuân thủy: “Trước đó không lâu, ở trong núi suối nước nóng, tôi đã gặp Tần bí thư, nói chuyện với cô ấy thật sự rất hợp.....”

Giải thích xong, Lương Đậu Khấu nghiêng đầu, lại hỏi một lần: “Có thể chứ?”

Hắn chỉ là một người làm công, làm sao dám đắc tội với Cố lão tiên sinh và Lương tiểu thư được..... Xem Lương Đậu Khấu ôn hòa hỏi lại lần thứ hai, Tiểu Vương lập tức vội gật đầu không ngừng nói: “Không thành vấn đề.”

Sau đó, Tiểu Vương quay đầu, lên tiếng phân phó với Tần Chỉ Ái ngồi ở trước bàn công tác: “Tần bí thư, cô tiếp đãi Cố lão tiên sinh và Lương tiểu thư đi.”

Ân oán của Tần Chỉ Ái và Lương Đậu Khấu, ở trong văn phòng này, ngoại trừ trong lòng hai cô biết, thì người bên ngoài ai cũng không biết.

Ngày gặp lại, cô ta lại muốn cô đón tiếp, muốn cô đứng chờ Cố lão tiên sinh ở trước cửa, cô không phải là kẻ ngốc, làm sao nhìn không ra cô ta đang cố ý làm khó dễ mình chứ.

Lúc này, cô ta lại còn trực tiếp gọi tên cô, chỉ sợ là không có chuyện gì tốt.....

Ngẫm lại cũng bình thường, Lương Đậu Khấu biết cô trở thành bí thư

của Cố Dư Sinh, khẳng định là sẽ không từ bỏ ý đồ, nghĩ đến hôm nay, cô ta muốn thị sát công ty là giả, đối phó với cô mới là thật.

Nếu là lúc trước cô biết rằng, cô sẽ trở thành bí thư của Cố Dư Sinh, nhất định sẽ không đồng ý kí, chỉ là khi cô biết, thì hợp đồng thực tập đã ký, tiền bồi thường quá lớn, cô không trả nổi.

Hiện tại việc có thể làm, chỉ có thể đi từng bước xem từng bước.

Dưới đáy lòng Tần Chỉ Ái nhanh suy nghĩ trong đầu, mới đứng lên, không thành vấn đề trả lời với Tiểu Vương một tiếng: “Vâng”

Tần Chỉ Ái trước dẫn Cố lão tiên sinh và Lương Đậu Khẩu đi vào văn phòng Cố Dư Sinh, sau khi mời bọn họ, mới theo lệ đứng ở một bên, cung kính lên tiếng hỏi: “Xin hỏi Cố lão tiên sinh, Lương tiểu thư, muốn uống chút gì không?”

”Ông nội uống trà.” Lương Đậu Khẩu thuận tay cầm lấy quyển tạp chí trên mặt bàn, lật xem nói: “Tôi uống cà phê.”

”Được, xin chờ.”

Tần Chỉ Ái rời khỏi văn phòng Cố Dư Sinh, mới vừa nhẹ nhàng đóng cửa, chợt nghe tiếng nói nhỏ xì xào bên ban bí thư truyền đến.

”Trời ạ, người vừa mới tới đây là nữ thần quốc dân, Lương Đậu Khẩu?”

”Cô ấy và đại BOSS chúng ta có quan hệ gì?”

”Hoàng thân quốc thích khách sáo với cô ấy như vậy, cô ấy còn đi chung với Cố lão tiên sinh đến đây, nói không chừng chính là bà Cố?”

”Khó trách đại BOSS còn chưa có tin tức gì, thì ra sớm đã lén lút nuôi dưỡng nữ thần quốc dân trong nhà.....”

Tần Chỉ Ái rũ mắt, làm bộ như không nghe thấy, đi vào phòng nước trà.

.....

Tiểu Vương sau khi phân phó Tần Chỉ Ái dẫn Cố lão tiên sinh và Lương Đậu Khấu đi vào văn phòng Cố Dư Sinh, vốn định quay về phòng nước trà ăn cơm, nhưng đi hai bước, cuối cùng vẫn đi đến chỗ an toàn không ai thường lui tới, gọi cho Cố Dư Sinh.

Bên đầu dây Cố Dư Sinh có chút ồn, không ít người đang hét to, giọng điệu hấn mở miệng lại lãnh đạm, Tiểu Vương không nghe rõ.

Nhưng nghĩ đến gần đây tâm tình của Cố Dư Sinh vô cùng tệ, cũng không dám hỏi lại lời hấn vừa nói, chỉ có thể tự mình nói, dần dần, khi hấn nói đến: “Tần bí thư đang tiếp đãi Cố lão tiên sinh và Lương tiểu thư.....” Thì, bên đầu điện thoại kia Cố Dư Sinh, bỗng nhiên quát to một tiếng: “Câm miệng hết cho tôi!”

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 512: Chờ Ngày Người Quay Về (2)

Tiểu Vương sợ tới mức tay run lên, di động suýt nữa rơi xuống từ bàn tay.

Giây tiếp theo, bên đầu điện thoại kia trong nháy mắt trở nên vô cùng im lặng.

Qua đại khái nửa phút, giọng Cố Dư Sinh tuy tiện, từ trong điện thoại truyền tới: “Cậu vừa mới nói cái gì?”

Giọng hần có chút say, hần là đã uống không ít rượu.

”Tần bí thư hiện tại đang tiếp đãi Cố lão tiên sinh và Lương tiểu thư.”
Tiểu Vương vội vàng nói lời vừa mới nói lại một lần, hần sợ Cố Dư Sinh nghĩ mình nhàn hạ, liền bổ sung thêm một câu: “Là Lương tiểu thư yêu cầu, nói cô ấy thân với Tần bí thư.”

”Tần bí thư sao?” Bên đầu điện thoại kia, giọng Cố Dư Sinh có chút mơ hồ, tựa như quên mất Tần bí thư là ai, qua một một lát, hần “Ừ” một tiếng, nói một câu”Đã biết”, sau đó liền cúp điện thoại.

.....

Lúc này, Tần Chỉ Ái thật sự cảm thấy, Lương Đậu Khẩu và Tương Tiêm Tiêm không hổ là chị em họ với nhau, cách đối phó người, quả thực đều giống nhau.

Cô đã sớm đoán trước, chuyện cô chiêu đãi Cố lão tiên sinh và Lương Đậu Khẩu, tuyệt đối không thuận buồm xuôi gió như vậy, chính là cô không ngờ tới, Lương Đậu Khẩu lại sớm ra tay như thế.

Chén trà ngon và ly cà phê, chén trà hơi nóng, cô cố ý tìm cái khay để bung đến văn phòng Cố Dư Sinh.

Trước lễ phép gõ cửa, đợi giọng nói “Mời vào” để nghe uyển chuyển của Lương Đậu Khẩu truyền đến, cô mới đẩy cửa vào.

Bước chân cô vững vàng, đi về phía Cố lão tiên sinh và Lương Đậu Khẩu.

Lúc cô sắp đến gần bàn trà, cơ thể tao nhã đang dựa vào sô pha, vừa ở một bên xem tạp chí, vừa ở một bên trò chuyện với Cố lão gia, đột nhiên đôi chân kề sát sô pha, nay lại vươn về phía bên chân cô.

Theo yêu cầu làm việc, gót giày Tàn Chỉ Ái cao năm li.

Dưới văn phòng Cố Dư Sinh, gạch men bóng loáng rục rở, tất cả lực chú ý của cô đều ở trên khay trong tay, một cước của Lương Đậu Khẩu, quả thực là bất ngờ không kịp đề phòng.

Cả người Tàn Chỉ Ái còn chưa kịp phản ứng tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, thì cảm thấy dưới chân bị vật gì ngáng ngang, liền bổ nhào về phía trước.

Theo đó, cô mới ý thức được, là Lương Đậu Khẩu bỗng nhiên vươn chân, muốn ngáng chân cô.

Cố lão tiên sinh ngồi ở phía trước cô, một cú ngã này, hai ly chất lỏng trên khay trong tay cô, hiển nhiên là đều rơi vào trên mặt Cố lão tiên sinh.

Chén nước trà nóng một trăm độ, ly cà phê pha bằng nước sôi một trăm độ, cũng đủ làm người bị phỏng.

Cố lão tiên sinh là ông nội của Cố Dư Sinh, hai ly chất lỏng này nếu thật sự rơi trên người Cố lão tiên sinh, phỏng chừng Tàn Chỉ Ái cô, công việc thực tập ở Hối thị cũng đã hoàn toàn kết thúc.

Cô lý giải được suy nghĩ Lương Đậu Khẩu muốn ép cô rời khỏi Hối thị,

nhưng cô không hiểu được vì sao cô ta lại muốn làm Cố lão tiên sinh bị thương.

Huống chi, Cố lão tiên sinh thật sự có bao nhiêu yêu thương với Lương Đâu Khẩu, thì lúc cô sắm vai cô ta, đã rõ ràng.

Điều quan trọng là, Cố lão tiên sinh, là thân nhân duy nhất, Cố Dư Sinh có trên thế giới này.

Cơ hồ trong nháy mắt kia, một khắc Tần Chỉ Ái sắp ngã sắp xuống ở trên bàn trà, mạnh kéo khay trong tay lại một cái.

Mắt thấy hai ly chất lỏng sắp rơi vào trên người Cố lão tiên sinh, lần lượt rơi xuống trên bàn trà.

Bởi vì hành động phản xạ có điều kiện, Tần Chỉ Ái thậm nghĩ không muốn làm Cố lão tiên sinh bị thương, phản lực như vậy của cô, đã khiến cho nước trà và cà phê, rơi vào trên người mình.

Cảm nhận đầu tiên của cô là trên cổ tay đau đớn một hồi, sau đó liền xịu ở trên bàn trà.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 513: Chờ Ngày Người Quay Về(3)

Ngay sau đó bên tai liền truyền đến tiếng vang lêng xêng liên hồi, sau đó Tần Chỉ Ái cảm thấy cánh tay và trước ngực mình, toàn bộ đều bị thấm ướt. Trên mặt bàn đá cảm thạch lạnh lẽo, nhiệt độ của nước trà và cà phê rơi xuống tuy bớt nóng rất nhiều, nhưng vẫn mang theo nhiệt độ, khiến cho da thịt cảm thấy từng cơn đau.

Lúc Tần Chỉ Ái ngã xui, một chân bên bàn trà. Cả người đều đau, khiến cho trên trán cô toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Cô nhin không được thở một hơi dài, còn chưa kịp thở xong, bên tai liền truyền đến tiếng la sợ hãi của Lương Đậu Khấu: “A!”

.....

Gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh xong, vừa mới chuẩn bị quay trở lại phòng nước trà tiếp tục ăn cơm, thì Tiểu Vương đang lúc đi qua ban bí thư, thì nghe thấy tiếng la sợ hãi, hấn chưa kịp nghĩ nhiều liền vọt tới trước cửa văn phòng Cố Dư Sinh, đẩy cửa ra một cái, vội vàng lên tiếng: “Làm sao.....”

Lời hấn còn chưa nói xong, Lương Đậu Khấu nhảy lên từ trên sô pha, giọng điệu cao sợ hãi, như muốn hận không thể cho cả mọi người trong công ty biết Tần Chỉ Ái phạm sai: “Tần bí thư, cô muốn làm gì?”

Tiểu Vương nhú nhú mày, vội vàng đóng cửa lại, chậm rãi đi vào, hấn vừa mới chuẩn bị mở miệng gọi “Cố lão tiên sinh, Lương tiểu thư”, thì Lương Đậu Khấu quay đầu nhìn hấn, sau đó chỉ vào Tần Chỉ Ái đang chật vật gục trên bàn trà, kiện cáo: “Vương tài xế, cậu có biết vừa rồi có biết bao nhiêu nguy hiểm hay không, cô ta bùng cà phê với nước trà nóng, bổ nhào về phía ông nội!”

Nói xong, lập tức Lương Đậu Khẩu đi đến trước mặt Cố lão tiên sinh, dáng vẻ quan tâm lo lắng: “Ông nội, ông có bị thương hay không?”

Vừa nói, cô vừa ở một bên kiểm tra Cố lão tiên sinh, nhìn thấy cổ tay áo Cố lão tiên sinh có vết nước, mày đẹp liền nhíu lại, lên tiếng chất vấn Tiểu Vương: “Vương tài xế, làm sao các anh tìm bí thư như thế này? Chân tay vụng về! Cậu xem, quả thật đã làm ông nội bị bỏng rồi!”

Tiểu Vương nhìn thoáng qua theo chỗ Lương Đậu Khẩu chỉ, cũng chỉ dính một chút nước, tình trạng vốn không nghiêm trọng.

So sánh với góc kia, hiện tại Tần Chỉ Ái cố gắng từ trên bàn trà đứng lên, dường như vết thương càng thêm nghiêm trọng.

Cổ tay đỏ, đầu tóc rơi bù xù, trước ngực áo toàn bộ đều bị ướt, dính đầy lá trà và cà phê.

Hơn nữa từ tình huống đứng lên của cô, dường như chân cũng bị thương.

Tiểu Vương vừa mới không ở trong văn phòng, cho nên cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Gần đây Tần Chỉ Ái đi làm ở công ty, đều làm theo lời hấn, làm việc hết sức đáng tin cậy, lấy lúc bình thường mà nói thì sẽ không xuất hiện sai lầm như vậy.

Cho dù hiện tại thật sự xảy ra vấn đề, dưới đáy lòng Tiểu Vương vẫn hơi thiên vị cho Tần Chỉ Ái, hấn biết trình độ Cố lão tiên sinh dung túng Lương Đậu Khẩu, cung chiều không giới hạn, nếu Lương Đậu Khẩu thật sự so đo chuyện này, thì không đảm bảo là Cố lão tiên sinh không thật sự khai trừ Tần Chỉ Ái khai trừ.

Hiện tại Cố tổng không ở đây, hấn cũng không có quyền lợi gì, không giữ được Tần Chỉ Ái.

Nghĩ đến đây, Tiểu Vương nhìn ra được, Lương Đậu Khẩu muốn chuyện

bé xé to, nhưng vẫn vội vàng nhận sai thay, trả lời: “Cố lão tiên sinh, Lương tiểu thư, thật sự có lỗi.”

”Vương tài xế, cậu có lỗi gì chứ? Người làm sai không phải là cậu!”
Lương Đậu Khấu cảm khăn tay, sẵn sóc ôn nhu lau đi lau lại cổ tay áo vốn đã không còn một nửa vết nước của Cố lão gia.

Ngụ ý là, đầu sở gây nên là Tần Chỉ Ái, người nên giải thích chính là cô.

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 514: Chờ Ngày Người Quay Về(4)

Tiểu Vương bị chặn ngang không nói được, ngừng trong chốc lát, nhìn về phía Tần Chỉ Ái, chuyển cho cô một ánh mắt, ý bảo cô nhanh nói lời xin lỗi, việc này sẽ nhanh trôi qua.

Trong phòng này, chỉ có hai người Tần Chỉ Ái và Lương Đâu Khẩu biết, cô là người vô tội.

Nhưng khi cô nói ra, chỉ sợ cũng không có người tin, huống chi, cô chỉ là một người thực tập.

Làm sao có năng lực đấu với Lương Đâu Khẩu có Cố lão tiên sinh làm chỗ dựa?

Huống chi, ánh mắt kia của Tiểu Vương, rõ ràng là ám chỉ với cô, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.

Tần Chỉ Ái nhanh nắm chặt tay thành quyền, suy nghĩ, cúi đầu về phía Cố lão tiên sinh, lên tiếng: "Cố lão tiên sinh, thực xin lỗi."

Cố lão tiên sinh vốn không bị thương, hấn sống đã nhiều tuổi như vậy, lúc trẻ là người không tính toán chi li, hiện tại về già, lại càng không thể so đo với một cô gái nhỏ, hấn thấy Tần Chỉ Ái giải thích, không một chút do dự liền phát phát tay, tỏ vẻ chuyện này quên đi.

Tiểu Vương nhìn thấy lão tiên sinh không có nửa khẩu khí so đó, hấn sợ Lương Đâu Khẩu lại có tâm tư gì, lập tức mở miệng nói với Tần Chỉ Ái, muốn nhanh đẩy cô rời khỏi chỗ thị phi này: "Tần bí thư, cô xem hiện tại cô có dáng vẻ gì, nhanh đi ra ngoài đi, chỉnh trang lại mình."

Tần Chỉ Ái hiểu ý tứ của Tiểu Vương, cô liền trả lời "Vâng", rồi xoay

người muốn rời khỏi.

Lương Đậu Khấu làm sao có thể bỏ qua, cô đến Hối thị, chính là muốn đuổi Tần Chỉ Ái, tuy rằng một chiêu vừa rồi của cô, không thể khiến nước nóng rơi vào trên người ông nội, đạt được kết quả theo dự đoán của cô, nhưng dù sao cô ta cũng đã phạm lỗi sai, nếu lúc này bỏ lỡ, thì không biết đến khi nào mới có thể làm được.

Lương Đậu Khấu vào một khắc Tần Chỉ Ái mới nhắc chân, nhanh mở miệng: "Chờ một chút!"

Tần Chỉ Ái dừng bước chân.

Lương Đậu Khấu tiếp tục mở miệng: "Tần bí thư, cô xem cô làm bản phòng này, cứ như vậy mà đi, thì có chút không thích hợp đi?"

"Vệ sinh văn phòng Dư Sinh, hẳn cũng là bí thư cô phụ trách? Cô không mau dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ, tránh lúc nữa Dư Sinh đến đây, nhìn thấy nơi này bẩn mà tức giận."

"Tình huống bây giờ của Tần bí thư, cũng không thích hợp, để tôi dọn dẹp." Tiểu Vương nói xong, đi đến một bên toilet, cầm khăn lau và giẻ lau nhà đi ra.

"Vương tài xế, Dư Sinh trả nhiều tiền cho cậu như vậy, không phải để cậu quét dọn vệ sinh chứ?" Lương Đậu Khấu nhẹ nhàng chậm rãi hỏi lại Tiểu Vương một câu, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Cố lão tiên sinh: "Hơn nữa, vương tài xế, Dư Sinh cũng không chỉ có một nữ bí thư, nhưng, dường như cậu bảo vệ cô ta quá rồi, chỉ một bí thư này thôi à, vì sao chứ?"

Tiểu Vương bị Lương Đậu Khấu hỏi đáy lòng thoáng rơi lộp bộp, sau đó liền hiểu được, câu nói cuối cùng của cô, nhìn như đang nói cho hắn nghe, kì thực là muốn nói cho Cố lão tiên sinh nghe.

Câu này rõ ràng là khiến Cố lão tiên sinh nghĩ đến Tần Chỉ Ái là bí thư đặc biệt.

Mà có thể khiến hắn (Tiểu Vương) đôi đũa đặc biệt như vậy, tất nhiên là Cố Dư Sinh bị bày mưu đặt kế.

Không phải là nói rõ cho Cố lão tiên sinh, quan hệ của Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh không giống bình thường sao?

Cố lão tiên sinh thích Lương Đẩu Khẩu như vậy, làm sao chịu được chuyện Cố Dư Sinh quan hệ với phụ nữ không rõ bên ngoài?

Theo suy nghĩ trong đầu Tiểu Vương, hắn rõ ràng nhìn thấy, Cố lão tiên sinh bởi vì lời giải thích thay cho Tần Chỉ Ái của hắn vừa rồi, mà mi tâm giãn ra, nay lại từ từ nhú chặt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 515: Chờ Ngày Người Quay Về(5)

Tiểu Vương tuy không đành lòng để Tần Chỉ Ái chật vật như vậy, còn bị Lương Đậu Khẩu liều mạng ép buộc, bắt cô phải quét dọn vệ sinh, nhưng nếu hiện tại hắn còn tiếp tục bảo vệ Tần Chỉ Ái, chỉ sợ là sẽ khiến tình cảnh Tần Chỉ Ái càng thêm gian nan, hắn âm thầm cắn chặt răng, vừa ở một bên giải thích, vừa ở một bên đi về phía Tần Chỉ Ái: "Sở dĩ tôi nói đến, là sợ Tần bí thư vừa mới phạm lỗi sai, nếu ở trong này, sẽ khiến ngài và Cố lão tiên sinh chướng mắt, nếu ngài không chê, vậy thì Tần bí thư sẽ tới dọn dẹp."

Nói xong, Tiểu Vương chạy tới trước mặt Tần Chỉ Ái, thừa dịp Lương Đậu Khẩu và Cố lão tiên sinh không chú ý, mập mạp miệng không tiếng động với Tần Chỉ Ái một câu "Ủy khuất cô", rồi sau đó đưa khăn và cây lau nhà từ trong tay cho Tần Chỉ Ái, ý bảo cô quét dọn sớm.

Tần Chỉ Ái không ngốc, biết Tiểu Vương muốn tốt cho mình, cô càng không thể phụ lòng với lòng tốt của Tiểu Vương, cho dù cổ tay và chân rất đau, nhưng cô vẫn cắn chặt răng, đi đến trước bàn trà, ngồi xổm xuống, cố gắng quét dọn.

Lương Đậu Khẩu nhìn chăm chăm vào cô như nữ quét vệ sinh, dưới đáy mắt lại hiện lên một luồng ánh sáng lạnh.

Cô ta nghĩ nếu cô ta nhường nhịn, thì cô sẽ từ bỏ ý đồ sao?

Làm sao có thể?

Ngày gặp lại, cô ở trong phòng khách sạn đợi Cố Dư Sinh lâu như vậy, nhưng Cố Dư Sinh lại không trở về!

Chuyện này chưa tính, ai ngờ, lúc cô muốn đi ra, thì cửa phòng bị hỏng, bên trong còn bị cúp điện, ước chừng cô bị nhốt trong đó không ăn không

uống suốt hai mươi bốn giờ!

Sau khi cô đi ra, mới biết được, Cố Dư Sinh mang theo cô ta và Tiểu Vương, đi Hải Nam công tác!

Làm sao cô có thể nuốt xuống được?

Cố Dư Sinh không để cô thoải mái, thì cô cũng sẽ không để cho hai người bọn họ thoải mái!

Vẻ mặt Lương Đậu Khấu, hiện lên một mặt âm ngoan, theo sau, cô liền hồi thần cười yếu ớt, nhìn Cố lão tiên sinh, bỗng nhiên như nhớ tới chuyện gì, mở miệng gọi một tiếng "Ông nội", sau đó nói: "Có chuyện, con quên nói cho ông, Tần bí thư là giáo sinh ở Tây Đại, hiện tại đến Hối thị thực tập."

Xong đời, xong đời! Chuyện này thật sự xong đời!

Tiểu Vương nhin không được kêu rên dưới đáy lòng.

Cố Dư Sinh dùng một bí thư mới, lúc trước ngay cả hấn cũng đều kinh ngạc, chứ đừng nói là Cố lão tiên sinh!

Vừa mới đó nếu hấn không nói giúp thì hoàn hảo rồi, chỉ là lời vừa nói, hơn nữa những lời này, hiển nhiên là thật, Tần Chỉ Ái nhìn như là bí thư của Cố Dư Sinh, kì thực là tiểu tình nhân Cố Dư Sinh nuôi dưỡng ở bên ngoài.

Âm hiểm, thực âm hiểm!

Hấn ngàn cẩn thận, vạn cẩn thận, ngàn nhường nhịn, vạn nhường nhịn, không nghĩ tới, vẫn bị Lương Đậu Khấu ăn một quân.

Cố lão tiên sinh nghe được câu nói của Lương Đậu Khấu, vẻ mặt rõ ràng rất khó nhìn, nhưng Lương Đậu Khấu lại không ngừng thêm mắm thêm muối nói Tần Chỉ Ái thêm câu: "Tần bí thư, con biết cô ấy, là người thứ nhất thực tập được xem như bí thư chủ tịch, hấn là trong trường học nhất định cô ấy học rất giỏi? Nếu không Dư Sinh làm sao có thể tuyển cô ấy làm bí thư

chứ?"

Dừng một chút, Lương Đậu Khấu còn nói: "Con còn nghe nói, lúc ấy thông báo tuyển dụng bảy thực tập sinh, trong đó có người lưu học ở Mỹ trở về, có hai bằng với bằng bác sĩ, nhưng hấn cũng chưa được tuyển, thật là đáng tiếc!"

"Được rồi!" Cố lão tiên sinh vốn không mở miệng nói chuyện, ngữ khí nặng nề mở miệng: "Tiểu Khấu, không phải là con đã biết trước chút gì rồi?"

Tay Tần Chỉ Ái nắm khăn lau, tăng thêm khí lực.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 516: Chờ Ngày Người Quay Về (6)

Lương Đậu Khẩu rử lông mi, không nói chuyện, trên mi tâm hiện rõ, là tràn đầy ủy khuất.

Cố lão tiên sinh thấy dáng vẻ này của cô, rốt cuộc tức giận đứng dậy, nhẹ thở dài một hơi: "Tiểu Khẩu, con có chuyện gì, con nói trực tiếp cho ông biết là có thể, hà tất phải quanh co lòng vòng như vậy, lẩn qua lẩn lại một vòng lớn?"

"Ông nội." Đáy mắt Lương Đậu Khẩu hồng hồng, tiếng mở miệng, lại đáng thương tội nghiệp: "Con cũng không chắc chắn, cho nên hôm nay mới đề nghị để người tới bên này đi dạo một vòng, người xem, hành động cô ấy bụng nước đã không được, tốt nghiệp trường học cũng không phải tốt nhất, thành tích cũng không phải giỏi nhất, mà có thể trở thành thư ký..."

"Tốt, tốt." Cố lão tiên sinh nhẹ nhàng trấn an cô hai câu, ý bảo cô an tâm, sau đó liền quay đầu nhìn về phía Tiểu Vương: "Tiền lương của cô ta bao nhiêu?"

Tiền lương Tần Chỉ Ái không thấp, hiện tại vào tình huống này, Tiểu Vương nào dám báo số thực, chỉ nói một nửa.

Tuy không có chứng cứ xác thực, nhưng có thể chứng minh sự liên quan giữa thư ký này với Cố Dư Sinh, một thực tập sinh còn chưa tốt nghiệp, có thể đến làm thư ký cho Cố Dư Sinh, hiển nhiên là không bình thường.

Cố Gia thiếu Lương gia quá nhiều, Lương Đậu Khẩu lại càng tôn trọng hiếu kính hẳn.

Lương Đậu Khẩu đại khái có thể gả cho người tốt hơn, sở dĩ như vậy, là vì cô ấy thích Cố Dư Sinh, nguyện vọng duy nhất của cô, hẳn (ông nội Cố)

thể nào cũng cần phải thay cô hoàn thành. Huống chi, người thiết tình thích Cố Dư Sinh, mới có thể đối tốt với Cố Dư Sinh.

Lui một vạn bước mà nói, phụ nữ bên ngoài, ai cũng có mưu đồ riêng, Lương Đậu Khẩu là người hần hiểu rõ, hần sẽ không tạo ra nhiều gièm pha như mẫu thân của hần.

Cố lão tiên sinh trầm tư vài giây, cũng không quay đầu nhìn Tần Chỉ Ái, nhưng lại nói ra lời khiến cô không chịu nổi, liền mở miệng: "Vương tài xe, cậu đi liên hệ xuống bộ phận tài vụ, bảo bọn họ tổng kết nửa năm tiền lương cho Tần tiểu thư, rồi để Tần tiểu thư đi đi."

Tần Chỉ Ái mấp máy khóe môi, không nói chuyện, rốt cục cũng lên tiếng: "Tôi với Cố tổng không có quan hệ gì, tôi tới công ty này..."

"Tần tiểu thư, vừa mới rồi tôi không nói cho cô nghe." Cố lão tiên sinh gọn gàng dứt khoát ngắt lời Tần Chỉ Ái, sau đó nhìn về phía Tiểu Vương: "Vương tài xế, lời tôi vừa mới nói, còn cần nói lại một lần sao?"

Tiểu Vương lắc lắc đầu, đứng tại chỗ không nhúc nhích, qua một lát, hần mở miệng: "Cố lão tiên sinh, Tần tiểu thư là thư ký của Cố tổng, ngài muốn sa thải cô ấy, tôi nghĩ, vẫn nên để Cố tổng giải quyết."

"Vương tài xế, ý của cậu, là muốn để cho ông già ta, tự mình đi xuống bộ phận tài vụ một chuyến sao?" Giọng điệu Cố lão tiên sinh không nặng, nhưng lại mang theo sự quyết đoán.

Tiểu Vương cúi đầu: "Không dám."

"Không dám, vậy thì nghe theo!"

Tiểu Vương do dự một hồi, nhưng vẫn còn không dám chống đối Cố lão tiên sinh, thành thành thật thật đi đến trước bàn làm việc, ở trước mặt Cố lão gia, gọi điện thoại cho quản lý tài vụ.

Một thoáng chốc, quản lý tài vụ liền chạy đến, trong tay còn cầm một cái

phong thư lớn, giao cho Tiểu Vương.

Tiểu Vương không trực tiếp đưa cho Tần Chỉ Ái, mà cầm đến trước mặt Cố lão tiên sinh.

Cố lão tiên sinh nhìn lướt qua phong thư, lại mở miệng: "Lấy giấy bút."

Tiểu Vương nhẹ thở dài một hơi, từ trên bàn làm việc của Cố Dư Sinh, cầm giấy bút.

Đưa cho Cố lão tiên sinh, Cố lão tiên sinh nhìn về phía Tần Chỉ Ái: "Tần tiểu thư, viết đơn từ chức đi."

Hắn như sợ Tần Chỉ Ái lại biện giải, không đợi Tần Chỉ Ái mở miệng, đã nói trước: "Tần tiểu thư, tự mình từ chức, có thể tốt hơn lúc bị công ty đuổi."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 517: Chờ Ngày Người Quay Về(7)

"Phải biết rằng, một khi đã bị đuổi, thì rất khó có thể tìm việc ở công ty khác."

Lời uy hiếp trần trụi như thế, sao Tần Chỉ Ái có thể không nghe hiểu.

Nhưng cô cũng biết, Cố lão tiên sinh có thể nói ra lời như vậy, thì có thể làm ra chuyện như thế.

Nếu cô không viết thư từ chức, thì nói vậy cả đời này của cô, cũng đừng hy vọng có thể bước vào một công ty tốt.

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm giấy bút trong tay Tiểu Vương, trong giây phút lặng im, vươn tay, nhận lấy.

Theo bản năng đầu ngón tay Tiểu Vương dùng lực, một hồi lâu Tần Chỉ Ái cũng không rút giấy được.

Tần Chỉ Ái giương mắt, cười nhợt nhạt một cái với Tiểu Vương, rồi sau đó liền tăng thêm lực trên tay, mạnh rút giấy đi, đi đến trước bàn làm việc của Cố Dư Sinh, khom người xuống, cầm bút, trong phút chốc ngưng lại, rồi viết xuống bốn chữ "Đơn xin từ chức".

"Kính gửi lãnh đạo công ty: "

"Ngài khỏe."

"Vô cùng cảm ơn ngài đã trợ giúp quan tâm cho tôi có cơ hội công tác tại công ty trong tháng này! Bởi vì có chút lý do cá nhân, cho nên hôm nay tôi muốn từ chức ở đây."

"..."

Tần Chỉ Ái rất nhanh viết dài gần 500 chữ, mới ngừng lại.

Cô nhìn từ đầu tới đuôi một lần, sau khi xác định không có vấn đề gì, liền nhìn về phía góc phải dưới chỗ trống.

Chỉ cần ở nơi đó, viết xuống ba chữ "Tần Chỉ Ái", thì phong thư từ chức này, đã hoàn thành.

Lực đạo Tần Chỉ Ái nắm bút, mạnh đến kinh người, qua đại khái chừng nửa phút, cô di chuyển bút, về phía góc phải dưới chỗ trống, ký xuống.

Ngồi bút cô cầm, mới vừa chạm đến trang giấy, chưa kịp viết xong một chữ "Tần", thì cửa phòng, bỗng nhiên bị người dùng lực thật lớn mở ra.

Mục tiêu Lương Đẩu Khẩu đạt thành, dưới đáy lòng khỏi phải nói là rất tốt, thậm chí còn có cảm xúc tốt lấy di động ra, lướt Microblogging, cho nên khi cửa bị người đẩy mạnh vào, bọn họ đều không có phản ứng gì, khóe môi cũng bởi vì xem nội dung, mà nở nụ cười yếu ớt.

Nghe tiếng, Tiểu Vương trước nhìn về phía cửa, hắn vừa thấy Cố Dư Sinh, ánh mắt lập tức sáng lên: "Cố tổng!"

Cố Dư Sinh không để ý đến hắn, trở tay đóng cửa lại, lướt mắt quanh một vòng trong phòng, lúc thấy cà phê rơi vãi đầy mặt đất, cùng với cốc sứ bị vỡ, mi tâm hắn nhẹ chau lại một cái, cũng không hỏi chuyện gì xảy ra, liền nhìn về phía Tần Chỉ Ái đang khom người ghé vào trước bàn làm việc của mình.

"Dư Sinh, con đến rồi?" Cố lão tiên sinh, sau đó lên tiếng

Những lời này của ông, khiến cho Lương Đẩu Khẩu đang lướt từ trên di động tỉnh lại, vẻ mặt cô ngẩn người, lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía Cố Dư Sinh, cong môi gọi: "Dư Sinh."

Mi tâm Cố Dư Sinh càng nhúu chặt hơn, hấn như không nghe thấy tiếng gọi của Lương Đậu Khấu, quay về phía Cố lão tiên sinh nói một câu "Ông nội", sau đó liền quét về phía Tiểu Vương, "Sao lại thế này?"

Hấn không đợi Tiểu Vương trả lời, liền sải bước về phía Tần Chỉ Ái.

"Là như vậy, Tần bí thư vừa mới không cẩn thận..." Tiểu Vương thốt ra một hồi, nhưng khi hấn vừa mới nói ra mấy chữ, nghĩ đến Cố lão tiên sinh và Lương tiểu thư còn đang ở đây, hấn trắng trợn cáo trạng như vậy là không tốt, vì thế vội vàng ngậm miệng lại.

Cố Dư Sinh đưa lưng về phía Tiểu Vương, lấy tay nhéo nhéo mi tâm, không so đo sự nhát gan của hấn, mà chỉ đứng ở sau lưng Tần Chỉ Ái, không để ý tới cô gái đang ngạc nhiên nhìn mình, liền cầm lấy giấy bút trong tay cô.

Theo động tác của hấn, Tần Chỉ Ái rõ ràng nghe thấy mùi rượu và khói dày đặc.

Mi tâm xinh đẹp thanh tú của cô, cau lại, liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 518: Chờ Ngày Người Quay Về(8)

Vẻ mặt người đàn ông chạm đến chữ viết trên trang giấy, đã lạnh đến dọa người, không khí bên trong phòng đều trở nên có chút bất ổn.

Trên tờ giấy trắng, chỉ mấy trăm chữ màu đen, nhưng hắn lại nhìn ước chừng khoảng 10 phút, mới chậm rãi quay đầu, về phía Tần Chỉ Ái: "Cô muốn viết thư từ chức?"

Tần Chỉ Ái không lên tiếng, buông mí mắt.

Ngực Cố Dư Sinh phập phồng lên xuống rõ ràng, hắn giờ giờ lên trang giấy mỏng trong tay, như muốn giết Tần Chỉ Ái, sau cùng lại nhắm mắt, hít mạnh một hơi, dè dặt lời nói đến bên miệng xuống ruột, sau đó liền cầm tờ giấy trong tay, hai ba lần xé thành từng mảnh nhỏ, vứt vào thùng rác ở một bên, nói ra hai chữ: "Không được!", liền quay đầu trừng về phía Tiểu Vương, nhớ đến tờ giấy Tần Chỉ Ái viết thư từ chức, tức giận trong ngực, toàn bộ đều đổ lên người hắn: "Cậu làm ăn cái gì không biết? Không để tôi vào mắt rồi hả? Muốn đuổi việc thư ký của tôi, vì sao không nói tôi?"

"Tôi, tôi..." Tiểu Vương há to miệng, không dám nói lung tung, chỉ có thể bày ra một vẻ mặt khổ không thể tả.

Một bên là Cố lão tiên sinh, một bên là Cố tổng, hắn đều dắc tội không nổi!

May là Cố Dư Sinh không phát hỏa, nếu phát hỏa, tính tình càng cáu kỉnh.

Hắn tức giận đặng đặng trừng mắt nhìn Tiểu Vương vài lần, liền chống tay ngang hông, chuyển tầm mắt.

Lúc nhìn thấy cổ tay Tần Chi Ái cầm bút, vẻ mặt của hắn cứng đờ, một giây sau bắt ngay tay cô.

Sung đỏ vô cùng, hiển nhiên là đã bị phỏng rồi.

Sau đó, hắn chú ý đến quần áo trên người Tần Chi Ái, bản thủ dơ dáy, dính đầy vết cà phê.

Ngực Cố Dư Sinh càng phập phồng lên xuống hơn, lửa giận trong ngực, một đường thiêu đốt toàn người, hắn quay đầu, đổ ập xuống người Tiểu Vương mắng to: "Cậu không thấy cô ấy bị thương sao? Âu phục đều bẩn thành như vậy, là do cậu sắp xếp sao? Còn không biết đưa cô ấy đi đến bệnh viện?"

"Tôi, tôi..." Tiểu Vương hận không thể quỳ rạp xuống đất.

Hắn trái lại muốn đưa, nhưng bên Cố lão gia, hắn không qua được...

"Con mắng Vương tài xế làm gì? Người là do ông đuổi!" Cố lão tiên sinh vươn tay, gõ gõ cây gậy xuống trước bàn trà.

Theo động tác của ông, tầm mắt Cố Dư Sinh nhìn về bàn trà, lúc nhìn đến trên bàn đặt phong thư, mi tâm hắn giật giật, liền buông cổ tay Tần Chi Ái, sải bước đi tới.

Hắn cầm phong thư lên, mở ra vừa thấy, quả nhiên đều như hắn suy nghĩ, tất cả đều là tờ tiền đỏ rực, một giây sau, hắn vươn tay, liền vỗ mạnh phong thư lên mặt Lương Đậu Khẩu: "Có phải cô bị bệnh rồi hay không! Ngoại trừ mỗi ngày khuyến khích ông nội ằm ỉ với cô, có phải cô không còn chuyện gì để làm hay không?!"

"Cố Dư Sinh!" Cố lão gia liền đứng lên, tóm lấy tạp chí trên bàn trà, ném về phía Cố Dư Sinh: "Đây là thái độ gì của cậu? Người nào dám cho cậu có thể đối xử với Tiểu Khẩu như vậy!"

Cố Dư Sinh hơi hơi nghiêng đầu, tránh được chồng tạp chí đang bay tới

ngheh đón, trừng mắt Lương Đậu Khẩu một cái, rồi quay đầu mắng Tiểu Vương đang đứng ở một bên không biết làm sao: "Không nghe thấy lời tôi vừa mới nói sao? Còn ở trong này làm gì? Mang cô ấy đi bệnh viện!"

Tiểu Vương liền đáp "Dạ", rồi nhanh như chớp chạy vội tới trước mặt Tần Chỉ Ái, kéo lấy cánh tay của cô, liền chạy khỏi văn phòng.

Lúc Tiểu Vương đóng cửa, Tần Chỉ Ái nghe thấy giọng nói Cố Dư Sinh tức giận đùng đùng: "Hôm nay tôi nói rõ ràng cho mọi người, cô ấy là do tôi bảo vệ, không được sự cho phép của tôi, đừng hòng người nào có thể đuổi cô ấy ra khỏi công ty!"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 519: Chờ Ngày Người Quay Về(9)

"Vô liêm sỉ!" Lời tiếp theo chính là tiếng gầm đầy giận dữ của Cố lão tiên sinh, Tiểu Vương nghe được sợ run cả người, nhanh khép cửa.

Phía sau phòng đang nói cái gì, Tần Chỉ Ái nghe không rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy có tiếng người tranh cãi âm ỉ, còn kèm theo một tiếng khóc nức nở, là tiếng của Lương Đậu Khấu, gọi "Ông nội" và "Dư Sinh".

Thư ký xung quanh, đại khái đều đã nghe thấy động tĩnh trong phòng Cố Dư Sinh, sợ tới mức không dám thở mạnh.

Tiểu Vương sợ có người nhìn thấy vết dơ trên người Tần Chỉ Ái, rồi bị truyền đi, quan tâm chần chờ thể mình trước người Tần Chỉ Ái, đỡ lấy cô rồi vội vàng đi đến thang máy.

Lúc cửa thang máy mở ra, trong văn phòng truyền ra một tiếng "Ầm", cùng với tiếng ghế dựa bị ném ngã nện vào vách tường.

Tần Chỉ Ái nghe thấy đáy lòng liền run lên, lúc bước vào thang máy, lại theo bản năng quay đầu, nhìn lướt qua về phía văn phòng Cố Dư Sinh, đáy lòng tránh không được lo lắng, là ai ra tay? Cố lão tiên sinh ném vào Cố Dư Sinh sao?

...

Cổ tay Tần Chỉ Ái bị phỏng không nghiêm trọng, một vị bác sĩ, sau khi bôi thuốc xong cho cô, lại mở một hộp thuốc, dặn cô dựa theo lời hướng dẫn mà bôi, rồi sau đó tiễn người.

Tiểu Vương từ phía bác sĩ nhận đơn, rồi cùng đi với Tần Chỉ Ái quay về lầu một, ra ý bảo cô ngồi nghỉ trên ghế chờ một lúc, sau đó cầm đơn thuốc

xếp hàng trả tiền lấy thuốc.

Bởi vì là buổi chiều, bệnh viện rất ít người, không đến vài phút, Tiểu Vương đã cầm một bìch thuốc trở về, vừa đến trước mặt Tần Chỉ Ái, còn chưa mở miệng nói chuyện, thì di động trong túi liền vang lên, hấn lấy ra, nhìn thoáng qua, vội vàng bấm nhận, gọi: "Cố tổng."

Trong bệnh viện ồn ào, Tiểu Vương lại cách Tần Chỉ Ái một đoạn, Tần Chỉ Ái không nghe thấy tiếng Cố Dư Sinh nói gì bên đầu điện thoại kia, đại khái qua một phút đồng hồ, cô nghe thấy Tiểu Vương mở miệng: "Tần thư ký không có vấn đề lớn gì, thuốc khám, cũng đã mua rồi, bác sĩ nói qua vài ngày là tốt hơn..."

"A..., a..., tôi biết rõ, để tôi chờ Tần thư ký đi qua."

Cúp điện thoại, Tiểu Vương đưa thuốc cho Tần Chỉ Ái, mở miệng nói: "Cố tổng nói quần áo trên người cô bẩn rồi, hiện tại để tôi chờ cô sang bên Bách Thịnh mua đồng phục rồi đi về công ty."

Bách Thịnh? Bên đó đều bán đồ với giá xa xỉ... Tần Chỉ Ái do dự, còn chưa mở miệng, Tiểu Vương như biết được suy nghĩ dưới đáy lòng cô, lại lên tiếng: "Cố tổng còn nói, chuyện này xem như tai nạn lao động, công ty chi trả."

Nói đã nói đến mức này, nếu Tần Chỉ Ái lại cự tuyệt, khó tránh khỏi có chút già mồm cãi láo ra vẻ, cô nói câu "Cảm ơn", đồng ý.

Khoảng cách từ bệnh viện đến Bách Thịnh, đi đến chỉ mất mười phút, trong xe chỉ có Tiểu Vương và Tần Chỉ Ái, hai người trầm mặc một lúc, Tiểu Vương nghĩ đến buổi chiều, hấn bảo Tần Chỉ Ái giải thích, lại còn đi dọn dẹp vệ sinh, sợ đáy lòng cô trách hấn, liền lặng lẽ sắp xếp lời nói, mở miệng: "Tần thư ký, xế chiều hôm nay, tôi bảo cô giải thích, bảo cô dọn dẹp vệ sinh, kỳ thật là muốn nhanh dần xếp ổn thoả, sợ phiền phức âm ỉ, sẽ không tốt với cô, cô cũng đừng trách tôi."

Tần Chỉ Ái không nghĩ tới Tiểu Vương bỗng nhiên sẽ giải thích những hành động này, cô ngẩn người, quay đầu, bấu môi với hấn, mở miệng nói: "Làm sao tôi có thể trách anh, ngược lại, tôi nên cảm ơn anh."

Cô không ngốc, không phải không nhìn ra được, kỳ thật Tiểu Vương đang che chở cho cô, chỉ là hấn có lòng nhưng không đủ lực.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 520: Chờ Ngày Người Quay Về(10)

"Tôi cũng không giúp cô được cái gì." Tiểu Vương bị một tiếng cảm ơn này của cô, có chút xấu hổ, giơ tay lên, gỡ gỡ tóc sau, lên tiếng, an ủi Tần Chỉ Ái: "Tần bí thư, chuyện xé chiều hôm nay, cô đừng để trong lòng."

Tần Chỉ Ái khẽ gật đầu, mặt mỉm cười "Uhm" một tiếng.

Trong lòng Tiểu Vương còn sợ hãi cảm thán một câu: "Không ngờ là Cố tổng chạy tới đúng lúc, bằng không..."

Dừng một chút, Tiểu Vương lại thở dài một hơi, nói: "Chúng ta đi thôi, phỏng chừng Cố tổng Cố lão tiên sinh, lại cãi nhau rồi."

Tuy nhiên Tần Chỉ Ái là thư ký của Cố Dư Sinh, mỗi ngày đều tiếp xúc với Tiểu Vương, hai người quen biết, cũng không phải là chưa nói chuyện phiếm bên ngoài công việc, nhưng cũng rất ít khi nói đến Cố Dư Sinh.

Lúc này Tiểu Vương bỗng nhiên thở dài một câu như vậy, Tần Chỉ Ái nhìn không được nhìn nhiều Tiểu Vương hơn.

Có thể là do duyên cớ Tần Chỉ Ái đánh bậy đánh bạ đi vào trong nhà Cố Dư Sinh, Tiểu Vương thân thiết nói thêm cho cô: "Kỳ thật hơn một năm gần đây Cố tổng, không được vui."

"Nên là nói như vậy, theo tôi lúc Cố tổng rời khỏi bộ đội, tiếp nhận công ty Cố thị, từ lúc đó, trong bốn năm năm này Cố tổng, kỳ thật đều không được vui."

"Cố tổng cũng có lúc vui vẻ, là năm trước, lúc hấn và Lương tiểu thư ở chung tốt nhất... Cũng không có thể nói là Lương tiểu thư..."

Tuy Tiểu Vương không biết rõ ràng, nhưng có biết một ít, rõ ràng là Lương Đậu Khẩu tìm người thể thân.

Nhưng rốt cuộc là chuyện nhà của Cố Dư Sinh, hắn cũng không dám nói ra toàn bộ.

Nhưng mà thân là đương sự Tần Chỉ Ái, lại biết, hắn nói lập lòe nước đôi như vậy, là có ý tứ gì.

"Dù sao khi đó Cố tổng, là thật sự vui vẻ, tôi theo anh ta nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ hắn vui vẻ như thế."

"Nhưng, vui vẻ chưa bao lâu, toàn bộ lại trở về như lúc trước rồi... Nói chính xác là, so với lúc trước còn tệ hơn..."

Tần Chỉ Ái ngồi trên ghế lái phụ, không nói chuyện, trong lòng lại bị mấy lời Tiểu Vương, chọc bắt đầu hoảng hốt suy nghĩ.

Sau khi cô và Lương Đậu Khẩu đổi về thân phận cũ, Cố Dư Sinh quả thật không tốt lên được sao?

"Tôi quen biết Cố tổng nhiều năm như vậy, tôi chưa thấy Cố tổng có thể uống nhiều rượu như vậy, uống đến dạ dày xuất huyết, cũng không thấy Cố tổng hút quá nhiều thuốc lá như vậy, hút đến ngày hôm sau cổ họng không nói được, ngày này năm trước, Cố tổng còn ở trong bệnh viện gần một tháng, mới xuất viện..."

Tần Chỉ Ái vẫn không nói chuyện như cũ, nhưng tay cô, lại lặng lẽ nắm chặt dây an toàn.

"Lương tiểu thư là bà Cố mà Cố lão tiên sinh chấp thuận, năm trước có một hồi, Cố tổng suýt nữa đã cắt quan hệ với Lương tiểu thư, hình như là ả muốn ly hôn hay gì đó..." Rất nhiều chuyện, Tiểu Vương biết cũng không kể toàn bộ, vẫn cho là, Cố Dư Sinh và Lương Đậu Khẩu đã sớm kết hôn, lúc trước Cố Dư Sinh còn đồng ý cho Lương Đậu Khẩu cổ phần xí nghiệp công ty Cố thị, là bồi thường cho ly hôn.

"Nhưng, tết âm lịch qua đi, ngẫu nhiên, suýt nữa Cố lão tiên sinh đã bị đụng xe, là Lương tiểu thư cứu Cố lão tiên sinh một mạng, lúc ấy Lương tiểu thư hôn mê ở trong bệnh viện nửa tháng, Cố lão tiên sinh thiếu một nhân tình lớn như vậy, chết sống không cho Cố tổng và Lương tiểu thư tách ra, cho nên thời điểm đó, Cố lão tiên sinh vừa thấy mặt Cố tổng, liền âm ỉ không ngừng! Mà lúc đó Cố tổng, cũng quyết định rời khỏi Bắc Kinh, đi đến Thượng Hải..."

Thì ra, đầu năm, Cố Dư Sinh rời khỏi, là vì tránh né Lương Đậu Khẩu... Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái khẽ run lên một cái, rớt cục lên tiếng: "Vậy Cố tổng, sao lại bỗng nhiên quay về?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 521: Chờ Ngày Người Quay Về(11)

"Tôi cũng không hết sức rõ ràng, dù sao quyết định đột nhiên quay về, nhưng tôi nghĩ rằng, tám phần cùng cô..."

Tiểu Vương mới vừa nói lời này, di động được hấn tiện tay đặt trên hộp đựng trong xe, vang lên.

Tần Chỉ Ái theo tiếng nhìn tới, nhìn thấy hai chữ điện báo hiện lên "Cố tổng".

Tiểu Vương vội vàng ngậm miệng, cầm lấy điện thoại nhẩn nghe.

"Vâng, Cố tổng, lập tức tới, lâu ba? Tốt, chờ một lát."

Cúp điện thoại, Tiểu Vương giải thích với Tần Chỉ Ái: "Cố tổng đã đến Bách Thịnh, tại lâu ba, chờ chúng ta."

Tần Chỉ Ái ngoài ý muốn biết được Cố Dư Sinh đang ở đây, ngay người vài giây, mới khẽ gật đầu.

Bị Cố Dư Sinh điện thoại cắt ngang Tiểu Vương, cũng không tiếp tục nói đến trọng điểm đề tài vừa rồi, hấn nhìn chăm chăm đường phía trước, chuyên chú lái xe.

Tần Chỉ Ái hạ mí mắt, nhìn một hồi tay mình, lại quay đầu nhìn ra phía ngoài của sổ xe, sương mù trắng xóa như bao trùm cả thành phố, nhìn như bị dính vết bẩn, khiến cho tâm tình của cô, cũng trở nên nặng nề theo.

...

Đến hầm đỗ xe Bách Thịnh, Tiểu Vương dẫn Tần Chỉ Ái lên thang máy

trực tiếp lên lầu ba.

Theo thang máy đi ra, quẹo trái, đi thẳng 100 bước, là một tấm bảng ghi tên cửa hàng quốc tế nổi tiếng.

Cách lớp thủy tinh rộng lớn rục rờ, Tần Chỉ Ái liếc thấy Cố Dư Sinh đang ngồi tựa trên sofa nghỉ ngơi.

Đi vào cửa hàng, đến gần, Tần Chỉ Ái mới nhìn rõ, Cố Dư Sinh đang nhắm mắt lại.

Vẻ mặt hắn nhìn rất tệ, mi tâm nhíu sâu, đại khái là do uống không ít rượu, mà cánh môi có chút tái nhợt.

Vừa mới ở văn phòng, nhìn thấy dáng vẻ tóc tai quần áo hắn, có phần lộn xộn, nhưng cũng không ảnh hưởng một chút nào đến khí chất của hắn, ngược lại còn tăng thêm một mỹ cảm ngang ngược.

Tiểu Vương đứng cách Cố Dư Sinh nửa thước, thấp giọng mở miệng: "Cố tổng."

Quá vài giây, Cố Dư Sinh mới mở mắt, quay đầu, thuận miệng nói.

Sau khi nhìn thấy Tần Chỉ Ái, mi tâm đang cau chặt của hắn, rõ ràng đã buông lỏng một ít, hắn không nói lời vô ích, mà trực tiếp nói một câu "Nhìn xem bộ nào thích", rồi nhắm mắt lại một lần nữa.

Tiểu Vương một bên kéo cổ tay áo của Tần Chỉ Ái, đi về phía quầy y phục, một bên kề bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Nhanh đi chọn y phục đi, bây giờ Cố tổng, hiển nhiên là tâm tình đã cực kỳ tệ đến cực hạn, tốt nhất đừng trêu chọc hắn."

Tần Chỉ Ái quay đầu nhìn thoáng qua Cố Dư Sinh, mới nhìn về phía Tiểu Vương "À..." một tiếng, sau đó đi theo sau người bán hàng, xem từng y phục.

Tùy tiện nhìn giá của một bộ y phục, cũng đã đặt tiền đến dọa người, Tần Chỉ Ái dạo qua một vòng, chỉ một áo lông rẻ nhất nói: "Cái đó đi."

Cô vừa dứt lời, Cố Dư Sinh đang ngồi ở khu nghỉ ngơi, lại nhú nhú mày, mở mắt, không lạnh không nhạt lên tiếng: "Tiểu Vương."

Tiểu Vương lập tức xoay người chạy tới: "Cố tổng."

Cố Dư Sinh không để ý hấn, khom người từ trước bàn trà, cầm lên cuốn tạp chí, lật xem vài cái, chỉ vào bộ sưu tập quần áo mới mùa đông đẹp nhất, lại chỉ hai lần: "Tần thư ký, đi tính tiền."

"Vâng, Cố tổng." Tiểu Vương được chỉ thị, vội vàng cầm tạp chí chạy đến nói chuyện với Tần Chỉ Ái và người bán hàng, lên tiếng nói: "Xấu hổ, tiểu thư, chúng ta muốn bộ sưu tập này."

Tần Chỉ Ái chăm chú nhìn giá cả, hơn cả một năm tiền lương của cô, theo bản năng cô mở miệng: "Vương tài..."

"Tần thư ký." Cô còn chưa nói hết, thì Cố Dư Sinh lại mở miệng, "Cô ngồi chờ một chút, Tiểu Vương, tính tiền."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 522: Chờ Ngày Người Quay Về(12)

"Vâng, Cố tổng." Tiểu Vương nhanh nhẹn theo lời Cố Dư Sinh nói, liếc mắt ra hiệu về phía Tần Chỉ Ái, để cô theo lời phân phó của Cố Dư Sinh mà làm, sau đó liền đi theo người bán hàng đang tươi cười rạng rỡ, đi tính tiền.

...

Tần Chỉ Ái đi đến trước mặt Cố Dư Sinh, nhìn dáng vẻ tuấn mỹ của hắn, lại nhìn vài lần, rồi ngồi xuống vào vị trí đối diện hắn.

Hắn cảm thấy cô đến gần, nhưng lại không mở mắt.

Khu nghỉ ngơi trừ bỏ hắn và cô, không có người khác.

Ở cửa hàng, âm nhạc nhẹ nhàng, nhưng không khí quanh người, vẫn có chút ngưng tĩnh.

Ngay lúc Tần Chỉ Ái cho rằng cô và Cố Dư Sinh vẫn sẽ tiếp tục trầm mặc như vậy, thì giọng nói dễ nghe của người đàn ông, bỗng nhiên truyền tới: "Chuyện hôm nay, thật xin lỗi."

Cứ việc lúc Cố Dư Sinh nói những lời này, là nhắm mắt, nhưng cô vẫn lắc đầu nói với hắn: "Không liên quan, Cố tổng."

Cố Dư Sinh không lên tiếng, như đã ngủ thiếp đi.

Tần Chỉ Ái cũng không nói nữa.

Quá đại khái một phút đồng hồ, di động Cố Dư Sinh vang lên, mi tâm hắn giật giật, tìm lấy điện thoại di động, hé mắt, chăm chú nhìn vào màn hình, chuyển động.

Không biết đầu bên kia điện thoại nói gì, Cố Dư Sinh trả lời: "Kim huy bích hoàng? Được, tôi biết rồi, chờ một chút tôi sẽ trực tiếp qua bên kia thương thảo với các anh."

Sau khi cúp điện thoại, tầm mắt hắn không nặng không nhẹ rơi vào trên người Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái theo bản năng hạ mi mắt, ánh mắt chuyển động, lướt đến trên mu bàn tay hắn tùy ý đặt trên sô pha, trên da thịt trắng nõn xinh đẹp, có một mảnh bầm tím, nhiều chỗ, lại lộ ra vết hồng hồng.

Hiển nhiên là vết thương mới, là lúc vừa vặn ở công ty, bị Cố lão tiên sinh tạo ra sao?

Tần Chỉ Ái cắn cắn môi dưới, không dám lên tiếng hỏi.

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm vào tóc cô, rồi chuyển dời tầm mắt, nhìn về phía ngoài cửa thủy tinh, không ngừng có người đi lên xuống thang máy.

Tiểu Vương thanh toán xong, rất nhanh liền trở về.

Cố Dư Sinh bảo hắn cầm quần áo đưa cho Tần Chỉ Ái, đi sang phòng thay quần áo đổi, rồi mới từ trên ghế sofa đứng lên, phân phó Tiểu Vương: "Cậu đưa Tần thư ký về công ty sau, tôi còn có việc, đi trước."

Sau khi nói xong, tầm mắt Cố Dư Sinh, lại rơi xuống trên người Tần Chỉ Ái, cũng không nói lời nào, mà cầm chìa khóa, trực tiếp đi khỏi.

Đợi người bán hàng đóng gói lại quần áo bản cho Tần Chỉ Ái, Tiểu Vương và Tần Chỉ Ái cùng rời khỏi Bách Thịnh.

Lúc Tiểu Vương đưa Tần Chỉ Ái trên đường trở về công ty, Tần chỉ Ái nghiêng đầu, hỏi: "Đêm nay Cố tổng có xã giao, sao anh không đi cùng?"

"Không phải là xã giao, hôm nay Cố tổng đi với mấy người bạn cũ, tới Bắc Kinh, hắn chiêu đãi nhóm bạn cũ." Sau khi nói xong, Tiểu Vương lo

lặng nhẹ thở dài một hơi: "Tâm tình Cố tổng không tốt như thế, khẳng định là đêm nay càng uống nhiều, hơn nữa còn gặp mặt với bạn cũ..."

Tần Chỉ Ái giật giật môi, dưới đáy mắt hiện lên lo lắng rõ ràng.

Khó trách hôm nay vẻ mặt hần lại, lãnh đạm như thế, hần luôn luôn là người không nói nhiều, cơ hồ như có thể tích chữ thành vàng.

Thì ra, hần họp mặt với bạn cũ.

Bạn cũ... Lúc trước hần chỉ ngẫu nhiên gặp Tần Dương, mà đã khổ sở như thế rồi...

"Tần thư ký, đến nơi rồi." Giọng Tiểu Vương bỗng nhiên truyền đến, gọi Tần Chỉ Ái hồi thần.

Tần Chỉ Ái vội vàng trả lời một tiếng, rồi sau đó mang theo hộp, đi xuống xe.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 523: Chờ Ngày Người Quay Về(13)

Một hồi đến quây thư ký, mấy người thư ký lập tức vây quanh Tần Chỉ Ái hỏi han.

"Tiểu Ái, vừa rồi trong văn phòng Cố tổng đã xảy ra chuyện gì?"

"Đúng vậy, sau đó cô và hoàng thân quốc thích đã đi đến chỗ nào vậy?"

"..."

Tần Chỉ Ái không thể nói chuyện Lương Đâu Khẩu ngáng chân mình, càng không thể tiết lộ chuyện riêng của Cố Dư Sinh, cho nên đổi mặt với câu hỏi của mọi người, dưới đáy lòng cô sắp xếp từ ngữ, mới mở miệng nói: "Cụ thể sao lại thế này, tôi cũng không hết sức rõ ràng, sau khi Cố tổng đến đây, đã phân phó tôi với Vương tài xế đi ra ngoài làm việc rồi."

"A..., thì ra là như vậy..."

Mọi người nghe xong, cũng tin.

Qua một lúc lâu sau, liền có thư ký mở miệng: "Mọi người khoan hãy nói, đây chính là lần đầu tôi bị một người đàn ông tức giận dọa sợ, tuy không tận mắt thấy, nhưng cách cửa, cũng đã dọa đến gần chết rồi."

"Ai nói không phải, lúc ấy tôi cũng bị dọa đến không dám thở mạnh, chỉ sợ một giây sau, lửa giận đó sẽ thiêu đốt trên người mình."

"Ai, lúc ấy, trong văn phòng náo nhiệt kích liệt nhất, không phải tôi bị Trương tổng gọi lên văn phòng hấn một chuyến sao? Vừa lúc đi qua văn phòng Cố tổng, tôi có nghe thấy, trong đó Cố tổng có nói, đây là công ty của hấn, hấn muốn làm thế nào thì làm thế đó, nếu có ngày nào hấn cao hứng, thì

có thể hắn sẽ tìm một thực tập sinh làm tổng giám đốc!"

Thực tập sinh... Một phòng người, đều cho Cố Dư Sinh nói ngoan độc, nhưng Tần Chỉ Ái hiểu rõ, biết được, ba chữ thực tập sinh đó, không phải nói ngoa, mà là chỉ cô.

Trước khi cô rời đi, câu nói đó của Cố Dư Sinh, lại quay vòng vòng trong đầu cô.

"Hôm nay tôi nói rõ ràng cho hai người biết, tóm lại cô ấy là do tôi bảo vệ, không được sự cho phép của tôi, đừng người nào có thể nghĩ đuổi cô ấy ra khỏi công ty!"

Cho nên, sau khi cô rời khỏi, hắn vì cô, mà trở mặt với Cố lão tiên sinh và Lương Đậu Khẩu sao?

Trong đầu Tần Chỉ Ái còn chưa hoàn toàn xác định được suy nghĩ này, thì bên tai lại truyền tới giọng nói của một thư ký: "Nhưng mà, mọi người đừng nói, cho dù Cố tổng có tức giận đến đâu, thì vẫn vô cùng tuân thủ đến bức người! Nhất là khi hắn gọi bảo vệ, tư thế kéo Lương Đậu Khẩu ra khỏi công ty đó kia, quả thực là đẹp trai đến không thể đẹp trai hơn!"

Kéo Lương Đậu Khẩu ra khỏi công ty?

Lòng Tần Chỉ Ái, như bị vật gì đập mạnh một cái, run mạnh hai lần.

"Đâu chỉ đẹp trai đến không thể đẹp trai chứ!" Bởi vì gần tan tầm, lãnh đạo công ty đã đi về, tổng thư ký Trương trực tiếp đứng lên, bày ra tư thế cả vú lấp miệng em, bắt chước Cố Dư Sinh: "Tôi nói với mọi người, từ giờ trở đi, nếu ai dám để cho Lương Đậu Khẩu có thể bước vào công ty một bước, thì người đó liền cắt khỏi đây cho tôi!"

"A a a, cô đừng nói nữa, hormone của tôi đã dâng đầy rồi!"

"Tôi không nghĩ tới, có một ngày, tôi có thể nhìn thấy nữ thần quốc dân quang vinh rực rỡ, lại có một mặt chật vật như thế!"

"Bỏ đi, chúng ta vừa rồi còn tưởng rằng, Cố tổng vì có nữ thần quốc dân mới nên không có hứng thú với người cũ, cũng không nhìn vào mắt tình cảm của nữ thần quốc dân cũ!"

"Trái lại Cố lão tiên sinh cũng bị tức không nhẹ, cầm bình sứ, ném về phía đầu Cố tổng, nếu Cố tổng không phản ứng nhanh, giờ một tay che lại, thì đầu Cố tổng đã bị chảy máu rồi..."

Đồ sứ? Tần Chỉ Ái vốn trầm mặc nghe người ta nói, theo bản năng quay đầu, nhìn về phía vật bài trí cách đó không xa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 524: Chờ Ngày Người Quay Về(14)

Phía trên trống không, đồ sứ Thanh triều vốn được đặt ở nơi đó, không thấy nữa.

Trên mặt đất văn phòng sạch sẽ, nói vậy là sớm đã được người quét dọn sạch sẽ.

Cho nên, vừa mới ở Bách Thịnh, cô thấy vết thương trên mu bàn tay của hân, là bị Cố lão tiên sinh ném đồ sứ trúng sao?

Cứ việc mấy đồng sự đang bàn chuyện phiếm, nói ngắn gọn, nhưng Tần Chỉ Ái vẫn có thể tưởng tượng ra, hình ảnh ngay lúc đó, có bao nhiêu hung ác nguy hiểm.

Mọi người còn đang đang anh một lời tôi một câu, nhưng Tần Chỉ Ái không nghe nổi nữa, cô an tĩnh đứng ở một bên, hoảng hốt trong chốc lát, rồi sau đó nhìn thoáng qua màn hình máy tính, đã đến giờ tan tầm, nhớ đến còn có chút việc còn chưa hoàn thành, liền rút USB, sau đó mang theo túi, nhẹ giọng nói ‘gặp lại’ với mọi người, rồi rời đi trước.

Lên ngôi tàu điện ngầm, về đến nhà, Tần Chỉ Ái nấu một tô mì, ăn no bụng, rồi trở lại phòng ngủ, mở máy tính, xử lý nốt công việc ban ngày chưa xong.

Sự chú ý của cô, cũng không vô cùng tập trung, cho nên hiệu suất làm việc rất thấp, thường đánh chữ, rồi ngừng lại.

Bình thường một giờ có thể xử lý xong, nhưng hôm nay ước chừng cô phải tốn ba giờ mới hoàn thành.

Kiểm tra sơ một lần, sau khi xác định không có vấn đề gì, cô liền gửi file

đến hộp thư Tiểu Vương, khép lại máy tính, đi vào phòng tắm.

Trong đầu rối loạn, rõ ràng không có gì, cũng không suy nghĩ gì, nhưng lại cảm thấy có rất nhiều chuyện.

Lúc tắm rửa, lại tắm rửa rồi gội đầu, rồi lại tắm rửa.

Lộn xộn một hồi, mới miễn cưỡng từ trong phòng tắm bước ra, mở ngăn tủ, lấy áo ngủ mặc vào, vào lúc cô do dự, cô quyết định đổi quần áo, sau đó tìm điện thoại di động và bóp tiền, vội vã ra khỏi nhà, chặn một chiếc taxi, đi đến "Kim bích huy hoàng".

Đợi xe đến cửa lớn "Kim bích huy hoàng", lúc tài xế xe taxi nhắc nhở cô trả tiền, Tần Chỉ Ái mới phản ứng lại, rút cuộc mình đã làm cái gì.

Trả tiền, xuống xe, cô không đi đến kim bích huy hoàng, mà trực tiếp đi đến dưới đèn đường, lẳng lặng nhìn chằm chằm cửa "Kim bích huy hoàng".

Cô thừa nhận, những lời đó của Tiểu Vương, vết thương trên mu bàn tay của Cố Dư Sinh, những lời nói chuyện của thư ký trong văn phòng với nhau, bện chặt lại quá nhiều cô, khiến cô thế nào cũng không yên lòng, tâm tình tệ như vậy, lại còn hợp mặt với bạn cũ.

Cô sợ hãi giống với lúc trước gặp Tần Dương, uống đến say như chết, sợ hãi giống như Tiểu Vương nói, say rượu đến dạ dày xuất huyết, lại càng sợ sau khi hấn say rượu, không có người chăm sóc, không có ai làm bạn.

Kỳ thật cô rất cố gắng để mình phân rõ giới hạn với hấn, cũng cực kỳ Cố gắng để mình cố gắng ít tiếp xúc với cuộc sống của hấn.

Nhưng con người khi còn sống, khi gặp được uy hiếp, rõ ràng không nên tiếp xúc, nhưng lại cứ lo lắng cho người ta không thôi.

Mà uy hiếp này của cô, quá cường đại, đùa cười cô, còn chọc cô khóc, càng khiến cô không thể tách rời, cũng khiến cô hận không rời được.

...

Sáng mai có buổi họp, kỳ thật Cố Dư Sinh không nghĩ sẽ uống rượu nhiều.

Chỉ là tại "Kim bích huy hoàng", một đám bạn cũ đã từng xuất sinh nhập tử, ôn chuyện cũ nói chuyện phiếm, có người nói cuối năm mình muốn kết hôn, nói người hỏi thời gian, nhớ rõ lúc trước, mọi người hứa sẽ uống đến chết không rời.

Một đám đều nói "được", sau đó liền có người quay đầu, hỏi Cố Dư Sinh một câu: "Cố đội trưởng, cậu? Vẫn một mình sao?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 525: Chờ Ngày Người Quay Về(15)

Cố Dư Sinh châm một liều thuốc, nhắc mí mắt, không nói gì.

Ngồi ở bên cạnh hắn, chiến hữu từng ngủ dưới giường hắn, mở miệng: "Khẳng định là vẫn một mình, Cố đội trưởng chúng ta, là người không kết hôn!"

Có thể là do xế chiều hôm nay gặp cô, sau đó liền nhớ đến phiên toái nhỏ, có lẽ là do uống rượu, mà hắn có chút cảm tính, Cố Dư Sinh dường như cả đêm chưa mở miệng, nay lại bỗng dưng lên tiếng, nói hai chữ: "Không đúng."

Một đám người bị Cố Dư Sinh bỗng dưng nói ra hai chữ, đều ngẩn ra, đồng loạt nhìn về phía hắn.

Cố Dư Sinh như không thấy, từ trên bàn tìm bật lửa, không nhanh không chậm châm lên, rít một hơi dài, hắn mới tiếp tục nói tiếp, đầy đủ: "Tôi không phải là người không kết hôn."

Cách màn khói trắng lượn lờ, bầu không khí và người trong căn phòng được bao này bỗng nhiên trở nên có chút mơ hồ, trước mắt hắn dường như hiện lên, một đêm kia, hắn và cô ở trên đường dành riêng cho người đi bộ, sau khi có cô hát xong, lúc hắn hôn sâu cô, dưới đáy lòng lại nổi lên nhớ nhung: Phiên toái nhỏ, cho đến bây giờ anh mới biết được, thì ra, người nói không kết hôn, là chỉ người không gặp được người mình nghĩ muốn kết hôn mà thôi.

Một cái chớp mắt, cả người hắn bỗng nhiên có chút thương cảm, lại mở miệng nói, khẽ khàng, lạnh nhạt: "Bởi vì một cô gái."

Ghế lô vốn không có tiếng động lớn, an tĩnh, lập tức liền có người uống

một ngậm bia, hỏi: "Ý của Cố đội trưởng, là muốn cưới cô gái đó?"

Cố Dư Sinh buông mí mắt, không nói chuyện.

Ngay sau đó có người lại hỏi: "Cố đội trưởng, khi nào thì tính ngày kết hôn? Một nhóm chúng ta, khẳng định sẽ tới, để được chiêm ngưỡng tư thái của chị dâu."

"Cố đội trưởng, nếu không kết hôn chung ngày với tôi đi." Lần này người mở miệng vừa vặn là bạn cũ nói cuối năm muốn kết hôn.

Đầu ngón tay Cố Dư Sinh khẽ run lên một cái, có khói thuốc rơi lả tả trước mặt hắn lại rơi xuống ly rượu, nhưng hắn lại như không cảm thấy, vẫn bung lên, một hơi uống sạch, mới nói: "Cô ấy... đi khỏi nhà rồi, có khả năng phải đợi nữa."

Những người khác không hiểu hết hàm nghĩa trong lời nói này, ngây ngốc mở miệng hỏi: "Đi đâu rồi? Du lịch xuyên suốt? Hay là được phái đi nơi nào công tác rồi?"

Cố Dư Sinh nhích lại gần chỗ tựa trên sofa, mở đôi mắt xinh đẹp, nhìn chằm chằm ngọn đèn đang chiếu sáng trên trần nhà, rất lâu, ngữ khí trầm thấp chậm rãi trả lời, có phần như đang lằm bằm lầu bầu, nhưng có thể để người trong phòng nghe rõ ràng: "Trái lại tôi còn hi vọng, cô ấy đang đi du lịch xuyên suốt, hoặc là được phái đi nơi nào công tác, như vậy, còn có ngày trở về, còn có chuyện để hi vọng..."

Cố Dư Sinh không nói nữa, vẫn cúi đầu, qua thật lâu, hắn kéo nhẹ khóe môi, vẽ ra nụ cười trào phúng, vẻ mặt lạnh nhạt mở miệng: "... chờ cô ấy, không biết ngày về."

Hắn không biết, khi nào cô quay về.

Chờ đợi đến tận cùng như vậy, thì phải là một người nhẫn nại.

Mà hắn, từ trước đến nay là người không có tính nhẫn nại, lại kiên quyết

chờ đợi cô như vậy.

Chờ đợi đến tận cùng, thì sẽ bị thương lòng.

Mà hử, cho dù tim bị thương, nhưng lại chưa từng nghĩ sẽ buông bỏ.

Cô Dư Sinh lặng im rất lâu, rất lâu, mới nhẹ chớp chớp mí mắt, lại mở miệng, bởi vì khó thở, giọng nói cũng mơ hồ, khiến người nghe không rõ: "Tôi vẫn luôn đợi cô ấy."

Chờ ngày người quay về.

Chỉ chờ ngày một người quay về.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 526: Chờ Ngày Người Quay Về(16)

Đại khái bị Cố Dư Sinh lây nhiễm, mà không khí trong ghế lô, trở nên có chút thương cảm.

Tất cả mọi người từng là chiến sĩ oai phong dũng cảm một cõi, lúc này nói đến trăm chuyện ngàn quay về nhu tình như vậy, mọi người không biết nên nói tiếp như thế nào.

Được một lúc, mới có người lên tiếng, dùng từ ngữ khô khan an ủi Cố Dư Sinh một câu: "Cố đội trưởng, có câu là, cũ không đi mới không tới, cậu cũng đừng quá cố chấp, có thể ngày mai, sẽ tốt hơn."

"Đúng Đúng vậy đó, cả đời người, ai mà không có thất bại trong tình cảm, mỗi tình đầu đẹp nhất, là đẹp nhất lúc ban đầu, nhưng lúc ban đầu, cũng không nhất định là đẹp nhất."

"Cho nên, Cố đội trưởng, hi vọng cậu sớm ngày gặp được chân ái (tình yêu của đời mình)!"

Sau khi mở miệng nói chuyện, lại giơ lên ly rượu, cùng cụng ly.

Những người khác đều đứng theo bụng ly rượu, còn Cố Dư Sinh lại ngoảnh mặt làm ngơ, không hành động.

Mọi người nghiêng đầu đồng loạt nhìn hắn thật lâu, cuối cùng hắn mới có động tác, nhưng không phải là bụng ly rượu trên bàn, mà chậm rãi dụi tắt tàn thuốc vào trong gạt tàn thuốc, sau đó mới ngẩng đầu, khẽ quét sơ một vòng người xung quanh đang nhìn mình, vẻ mặt nghiêm túc từ nay chưa từng có: "Tôi sẽ không lại yêu người thứ hai."

Sự nghiêm túc của hắn, khiến cho không khí không dễ dàng trở nên

thoải mái, lại bắt đầu nặng nề.

Hắn đối mặt với sự nghi hoặc của mọi người, lại châm một điếu thuốc, không nói chuyện.

Hắn sẽ không lại yêu người thứ hai.

Trong lòng có một người, làm sao có thể yêu người khác?

Cho dù thật sự gặp được người thứ hai, thì cũng sẽ phụ lòng.

Cho dù người khác có tốt, cũng không phải là phiên toái nhỏ, cho dù cô không tốt, nhưng cô là phiên toái nhỏ.

Cố Dư Sinh thở dài một hơi, cầm lên một bình rượu mới mở, trực tiếp uống từ miệng chai.

Mọi người thấy hắn uống, cũng uống theo.

Đề tài rất nhanh liền thay đổi, nhưng suy nghĩ của Cố Dư Sinh, lại chưa từng từ trong đề tài đó đi ra.

Trước, hắn rất biết uống rượu tiết chế, nhưng nay một ly tiếp một ly, uống không ngừng.

-

Gió càng lúc càng lớn, xe trên đường càng ngày càng ít, Tần Chỉ Ái đứng chờ đến chân bị đông cứng, rốt cục mới nhìn thấy Cố Dư Sinh và một đám người, từ cửa "Kim bích huy hoàng" đi ra.

Một đám người tựa hồ như đã uống sang, đi đường nghiêng ngả, mọi người không phải người ở đây, thuê khách sạn, kể bên cạnh "Kim bích huy hoàng", Cố Dư Sinh và bọn hắn đang đi qua, đợi đến khi đám người đều đã đi vào khách sạn, hắn mới đứng thẳng bên cửa một lát, mới bước chân nghiêng ngả, đi về phía bãi đỗ xe cách đó không xa.

Tần Chỉ Ái không xác định rõ cuộc hấn đã uống say thành bộ dáng gì, không dám đi đến gần, chỉ đi theo từ rất xa.

Sắp đến gần bãi đỗ xe, hấn bỗng nhiên chạy tới trước thùng rác ven đường, khom người nôn ra.

Rất nhanh, cơ thể hấn liền loạng choạng đứng lên, lảo đảo bước chân bước tiếp, đi đến bên cạnh siêu thị, mua một chai nước.

Uống hết nước, hấn mới phản ứng lại, tình trạng mình bây giờ, không thích hợp để lái xe, liền đi ra hàng rào, sau đó tự xác nhận phương hướng, đi về phía ven đường.

Cơ thể hấn ngả nghiêng, bắt đầu vẫy tay, kêu lung tung được một lúc, rốt cục cũng có xe taxi đứng ở trước mặt.

Hấn lên xe taxi không xa, Tần Chỉ Ái cắn môi, do dự một giây, vẫn giơ tay lên, cản một chiếc taxi vừa lúc chạy qua.

Ngồi trên xe, Tần Chỉ Ái đưa tiền cho tài xế, rồi chỉ chỉ chiếc taxi phía trước đang dừng đèn đỏ, nói với hấn, bắt kịp.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 527: Chờ Ngày Người Quay Về(17)

May mà đêm khuya trong thành phố, không có xe nhiều, toàn bộ hành trình Tần Chỉ Ái đều đi theo Cố Dư Sinh.

Cũng không biết hắn là muốn đi đâu, hắn lên xe taxi đi vòng quanh hai vòng, chạy hơn phân nửa, mới quẹo xuống đường.

Quẹo trái, đi về phía trước đại khái cách một ngàn mét, Tần Chỉ Ái nhận ra, lúc này nơi hắn đến chính là khu buôn bán.

Chung quanh tất cả cửa hàng đều đã đóng cửa, trừ bỏ đèn nê ông lúc sáng lúc tối, dường như không có người.

Đi tiếp về phía trước một đoạn ngắn, xe Cố Dư Sinh ngồi dừng ở ven đường, Cố Dư Sinh từ trong xe đi xuống, nhưng xe taxi đánh hai vòng, cũng không rời đi, Tần Chỉ Ái nghĩ rằng, đại khái là Cố Dư Sinh bảo tài xế xe taxi chờ hắn.

Cô sợ bị Cố Dư Sinh phát hiện, bảo tài xế xe taxi đi về phía trước một chút, liền dừng lại từ xa xa.

Nhìn xuyên qua cửa kính xe, Tần Chỉ Ái vừa vặn nhìn thấy cước bộ không vững của Cố Dư Sinh băng qua ven đường vòng dây xanh, đi đến giữa quảng trường khu buôn bán.

Hắn là do uống rượu, bước chân lão đảo, chỉ là một khoảng cách hai chục mét, hắn đi nghiêng ngả một hồi lâu, mới dừng lại trước hồ ước nguyện giữa quảng trường.

Xung quanh quảng trường đều được bật đèn, ánh sáng chói mắt, cũng để Tần Chỉ Ái thấy rõ ràng, Cố Dư Sinh từ trong túi mò mẫn tìm hồi lâu, mới

tìm được một đồng tiền xu.

Hắn đối mặt với hồ ước hứa nguyện, hai tay tạo thành hình chữ thập, thái độ cực kỳ nghiêm túc không biết đã ước gì, sau đó vươn tay, ném tiền xu vào hồ ước hứa nguyện, làm nổi lên một mảnh bọt nước, một hồi lâu, mặt nước mới trở về an tĩnh, hắn đứng tiếp ở nơi đó một hồi lâu, mới xoay người, cố gắng quay lại cạnh xe taxi.

Hắn cật lực mở cửa xe, tư thái có chút chật vật, sau đó đóng cửa xe, hai đèn pha được mở, xe taxi một lần nữa chuyển bánh.

"Tiểu thư, còn đứng đây hay sao?" Tài xế xe taxi nhìn xe taxi phía trước lái đi, lên tiếng hỏi.

Tần Chỉ Ái chuyển tầm mắt từ hồ ước hứa nguyện, khẽ gật đầu, nói một chữ: "Đi."

Tần Chỉ Ái chưa từng tới nơi này, không phải rất quen thuộc, vẫn đi theo xe taxi của Cố Dư Sinh đại khái khoảng 10 phút, cô mới phản ứng kịp, hình như Cố Dư Sinh đang về biệt thự của hắn.

Như cô suy nghĩ, xe chạy đại khái 10 phút, phong cảnh bên đường quen thuộc, một màn lại một màn rơi vào trong mắt Tần Chỉ Ái, mãi đến khi cô thấy Cố Dư Sinh từ trên xe taxi, quẹo vào cửa biệt thự, cô mới lên tiếng: "Tài xế, dừng xe đi."

Trả tiền xong, xe taxi lái đi sau một giây, lại một giây, Tần Chỉ Ái nhìn thấy xe taxi đưa Cố Dư Sinh đi vào tiểu khu chạy ra.

Hắn đã an toàn về đến nhà rồi?

Có quản gia ở đây, chỉ sợ là sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu?

Tần Chỉ Ái đứng ở ven đường gió lạnh gào rít, lôi kéo áo, lặng im do dự, rốt cuộc vẫn không khống chế được mình, bước tiếp cước bộ, đi về phía cửa tiểu khu, chậm rãi đi đến.

Biệt thự Cổ Dư Sinh, tại nơi tối nhất trong tiểu khu, cũng chính là trên chỗ cao nhất kia.

Cô đi tới gần 15 phút, mới đến gần cửa biệt thự hắc.

Cô từng ở trong này hơn nửa năm, có rất nhiều hồi ức tốt xấu cùng hắc.

Lúc này bỗng nhiên thăm lại chốn xưa, cô thậm chí có một loại cảm giác "Gần hương tình khiếp".

Cước bộ cô, càng ngày càng chậm, cho đến cuối cùng, mắt thấy gần đến cửa biệt thự hắc, bỗng dừng cô ngừng lại.

Một hồi lâu, cô mới một lần nữa bước đi, đi tới cửa, mới phát hiện cửa lớn vậy mà lại mở rộng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 528: Chờ Ngày Người Quay Về(18)

Tần Chỉ Ái trở mắt một phen, nhìn vào phía trong vườn, cửa phòng bị mở ra không đóng, dưới ánh đèn vàng ấm áp nơi cổng vòm, từ trong nhà ra phía ngoài, có thể nương theo ánh sáng này, lờ mờ thấy rõ, trong vườn không bật đèn, cũng không có một bóng người.

Đêm khuya khu biệt thự, im ắng.

Tần Chỉ Ái đứng ở cửa lớn rất lâu, không thấy có người đi ra đóng cửa, mi tâm cô nhin không được mà từ từ nhíu lại.

Chẳng lẽ hôm nay quản gia không ở đây? Nếu không làm sao có thể để đêm hôm khuya khoắc, mà cửa vườn cũng không có người đóng?

Hắn uống vào nhiều rượu như vậy, một mình ở nhà sẽ không có gì chứ?

Tần Chỉ Ái buông tay xuống bên người, chậm rãi nắm thành quả đấm, cô muốn đi vào, nhưng lại không có dũng khí, do dự thật lâu sau, cô mới nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lo lắng, nhấc chân nhẹ nhàng đi vào trong vườn biệt thự Cố Dư Sinh.

Mãi đến cửa phòng, ánh đèn nơi cổng vòm toả ra, bao phủ cả người cô, cô mới dừng bước.

Cô nhìn chằm chằm cửa bình tĩnh một lúc, mới nhấc chân, mới vừa bước vào bậc thang cửa phòng, lại thu chân trở về.

Cũng không biết rốt cuộc qua bao lâu, một đợt gió lạnh thổi tới, mang theo lãnh lẽo thấu xương, khiến cho đại não cô trong nháy mắt thanh tỉnh lại.

Cô mấp máy khóe môi, rũ mắt, vừa mới xoay người rời khỏi, liền nghe

từ trong nhà truyền đến một tiếng động "Bốp", giống như vật gì rơi, sau đó lại là tiếng thủy tinh rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Động tác xoay người của Tần Chỉ Ái cứng đờ, nhanh ngẩng đầu, lại nhìn về phía cửa phòng.

Cách nửa giây, trong phòng lại truyền đến một tiếng "Ầm", lò mờ lại vang lên tiếng kêu rên hỗn loạn.

Tuy khẽ, không rõ ràng, nhưng cũng đủ để đánh tan lý trí của Tần Chỉ Ái, để cho cô rớt cuộc không còn rảnh để suy nghĩ cố kỵ, nhanh nhấc chân, đi vào trong nhà.

Vòng qua cổng vòm, cô nhìn xung quanh, cũng không phát hiện Cố Dư Sinh ở trong phòng khách, mi tâm cô hơi nhíu lại một cái, lập tức liền mơ hồ nghe thấy trong phòng ăn truyền đến tiếng động, chưa kịp nghĩ nhiều cô liền nhanh chân chạy tới hướng đó.

Cửa nhà ăn cũng được mở rộng, cô mới vừa đi thẳng đến tới cửa, liền nhìn thấy bóng người đang ngồi ngã chập vạt dưới đất, một tay hất chống xuống đất, vùng vẫy như muốn đứng lên, nhưng bởi vì uống quá nhiều rượu, cho nên cả người không có một chút khí lực, miễn cưỡng gắng gượng nhiều lần mới có thể đứng lên, nhưng lại té ngã trên mặt đất.

Bên tay trái hất, là các mảnh nhỏ thủy tinh rơi phân tán đầy đất, bên cạnh còn có một vết nước.

Tần Chỉ Ái giật giật môi, tầm mắt dời sang, nhìn đến ấm nước bị rơi, tỏa ra hơi nóng cuồn cuộn.

Cố Dư Sinh hất là muốn uống nước, cho nên mới cầm ly thủy tinh? Sau đó lúc rót nước ấm vào, bị rơi rồi?

Tần Chỉ Ái mới vừa làm rõ tình hình, liền nhìn thấy tay Cố Dư Sinh, giờ về phía mảnh nhỏ thủy tinh trên mặt đất.

"Cố tổng!" Tần Chỉ Ái vội vàng chạy thẳng qua, tóm lấy tay Cố Dư Sinh, ngăn cản động tác của hắn.

Cố Dư Sinh như không nghe thấy, tiếp tục vùng vẫy muốn đứng lên.

Hắn đúng là đã say đến rồi tinh rồi mù, cô cầm lấy tay hắn, nhưng hắn lại hoàn toàn không cảm giác được... Tần Chỉ Ái vừa nghĩ, lại lên tiếng: "Cố tổng, anh đừng lộn xộn, trên đất đều là các mảnh nhỏ thủy tinh, để tôi đỡ anh đi nghỉ."

Tần Chỉ Ái ôn nhu nói một hồi lâu, nhưng ánh mắt của Cố Dư Sinh vẫn mê mang ngây ngốc như cũ, hiển nhiên là không nhận biết được có người đang nói chuyện với hắn.

Tần Chỉ Ái nhíu nhíu mày, trực tiếp dùng lực, chống cánh tay hắn, kéo hắn từ dưới mặt đất đứng dậy

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 529: Chờ Ngày Người Quay Về(19)

Cổ Dư Sinh đứng lên, đại khái là vì uống rượu, mà vô cùng khát nước, cơ thể lay động muốn đi rót nước.

Vừa mới làm rơi ly thủy tinh, không bị phỏng đã là may mắn, Tần Chỉ Ái ở đây, đâu có thể để cho hắn vô thức không thanh tỉnh đi rót nước, cứ việc cô biết, cô nói, tất cả hắn đều không nghe thấy, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng mở miệng nói với hắn: "Trước để tôi đỡ anh lên trên sofa nghỉ, chờ một lúc, tôi sẽ rót nước cho anh uống được không?"

Nói xong, cô liền đỡ hắn, đi ra phòng ăn.

Hắn cũng không kháng nghị, dưới sự giúp đỡ của cô, đã ngồi lên ghế sofa.

Tần Chỉ Ái rất nhanh liền bung trở lại một ly nước ấm, đưa tới trong tay Cổ Dư Sinh.

Đầu ngón tay hắn vô lực, cốc nước đưa bên miệng rất miễn cưỡng, tay cầm không ngừng run, có khiến nước văng ra, rơi trên người hắn.

Tần Chỉ Ái sợ hắn không cầm được, cốc nước sẽ rơi xuống, vội vàng cầm lấy, tự mình đưa đến bên miệng hắn.

Hắn đang say không tỉnh táo, cũng không nghĩ quá nhiều, nhìn thấy nước, liền mở miệng, uống vào.

Uống hết nước, không đợi Tần Chỉ Ái để xuống cốc nước, liền từ trên ghế sofa đứng lên, nghiêng ngả bước về phía cầu thang.

Lúc vòng qua bàn trà, hắn vốn thấy không rõ vật gì, không biết đã bị vấp

vật nào, mà cả người ngã nhào vào một bên trên sofa.

Tần Chỉ Ái vội vàng để xuống cốc nước, đứng dậy đi đến trước người hấn, kéo lên.

Cơ thể hấn đứng thẳng dậy, cũng không thấy sô pha ở trước mặt, mà tiếp tục đi về phía cầu thang, tuy hấn có uống rượu, khí lực không lớn, nhưng vẫn có thể đẩy mạnh sô pha ra một đoạn.

Tần Chỉ Ái biết hấn muốn lên lầu, đưa hấn đi về phía cầu thang, sau đó giúp đỡ hấn, dìu hấn lên lầu.

Cô vốn muốn trực tiếp dìu hấn lên giường, ai ngờ mới vừa đặt hấn ngã xuống giường, hấn liền vùng vẫy ngồi dậy.

Mơ mơ màng màng, vốn không biết trong phòng còn có người ngoài, liền trực tiếp tháo cà- vạt, ở trước mặt cô, bắt đầu cởi quần áo.

Hấn và cô tuy có tiếp xúc da thịt thân mật, nhưng cách mười một tháng không gặp, chợt thấy hấn hành động như vậy, Tần Chỉ Ái vẫn thoáng đỏ mặt.

Bất quá may mà, sau khi hấn cởi quần áo, vẫn để lại một bộ nội y.

Hấn bò xuống giường, bước chân loạng choạng, đi về phía phòng tắm.

Hấn muốn đi tắm rửa sao?

Theo suy nghĩ trong đầu cô, trong phòng tắm không đóng cửa, liền truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Đều đã say rượu thành như vậy rồi mà còn... Tần Chỉ Ái thật sự không an tâm, cô do dự, rồi đi tới phòng tắm, nhìn thấy Cố Dư Sinh dưới vòi nước lạnh, bồn tắm lớn không nhét lại, nước chảy vào, tất cả đều chảy xuống cống thoát nước.

Tần Chỉ Ái vội vàng cất bước, đi lên phía trước, mở ra vòi nước nóng,

chỉnh lại nước ấm một hồi, sau đó mới vươn tay nhét nút thoát nước trong bồn tắm lớn.

Đợi đại khái 10 phút, trong bồn tắm lớn đã chảy hai phần ba nước, Tần Chỉ Ái mới đóng vòi nước, còn chưa nói Cố Dư Sinh có thể tắm rồi, thì người ta đã bước vào trong bồn tắm, nằm xuống.

Tần Chỉ Ái từ một bên tay cầm, cầm lên áo tắm và khăn để bên cạnh bồn tắm lớn, sau đó mới đi ra phòng tắm.

Thừa dịp lúc Cố Dư Sinh tắm rửa, Tần Chỉ Ái xuống lầu, đóng lại cửa vườn và cửa phòng.

Trở lại phòng ngủ chính, Tần Chỉ Ái đợi đại khái gần 20 phút, không thấy Cố Dư Sinh ra khỏi phòng tắm, đáy lòng cô khó tránh khỏi nổi lên lo lắng, lại đợi một hồi, thấy cửa phòng tắm vẫn không có động tĩnh, đứng dậy đi tới, gõ trước hai lần, thấy bên trong vẫn là một mảnh an tĩnh, lúc này mới vội vàng đẩy cửa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 530: Chờ Ngày Người Quay Về(20)

Bước hai bước vào trong phòng tắm, Tần Chỉ Ái liền thấy Cố Dư Sinh đang nằm ở trong bồn tắm, hơi hơi nghiêng đầu, nhắm mắt lại, như đã ngủ thiếp đi.

Tần Chỉ Ái chân chờ một giây, mới nhắc chân đi tới trước bồn tắm.

Hắn tắm rửa tinh dầu, xung quanh bồn tắm lớn hương thơm vô cùng nồng.

Trong bồn tắm lớn xà bông bọt trắng, tràn đầy xung quanh, còn có một ít dính ở trên mặt và tóc hắn.

Trong phòng tắm mở ấm đèn, ngọn đèn nhu hòa, chiếu lên hai gò má ửng ửng của hắn, khiến cho da thịt vốn trắng nõn tinh tế, lại càng tôn lên hoàn hảo không tỳ vết, trên lông mi đen dày, còn ẩn ẩn vài giọt nước, khiến cho vẻ ngoài hoàn mỹ nay lại càng thêm kinh tâm động phách.

Tần Chỉ Ái nhìn đến ngây ngốc, mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Cố tổng? Cố tổng?"

Đáp lại cô là một mảnh an tĩnh.

Nước ấm đều đã lạnh, nằm ngủ như vậy, khẳng định sẽ bị bệnh, mà cô lại không có sức lực lớn như vậy, có thể kéo hắn từ trong bồn tắm ra... Tần Chỉ Ái đành phải ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng vỗ cánh tay Cố Dư Sinh: "Cố tổng? Cố tổng?"

Nhìn hắn vẫn không phản ứng, lực đạo trên tay cô không nhịn được tăng thêm một ít.

Lông mi xinh đẹp của người đàn ông, khẽ giật giật, quá đại khái nửa phút, lông mi dài đen run rẩy, rơi xuống giọt nước, như là nước mắt, khiến cho đáy lòng Tần Chỉ Ái lại run lên một cái, sau đó liền nhìn thấy hấn chậm rãi mở mắt.

Ánh mắt hấn, không có tiêu cự, nhìn chăm chăm trần nhà, không phản ứng một hồi lâu.

"Cố tổng, anh không thể ngủ ở trong bồn tắm, sẽ bị cảm."

Hấn nghe thấy được tiếng nói của cô, trì hoãn nửa nhịp, mới xoay xoay đầu, nhìn về phía cô.

Hấn nhìn ánh mắt cô, trống rỗng mờ mịt, hiển nhiên là không nhận ra cô là ai.

Hấn nhìn quanh mặt cô một hồi lâu, vẻ mặt cũng không có thay đổi gì quá lớn, mãi đến lúc cô vừa giương mí mắt, đối diện với ánh mắt cô khi đó, trên gương mặt bình tĩnh của hấn, hiện lên lay động rõ ràng.

Tần Chỉ Ái bị vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi của hấn, khiến sửng sốt, quá vài giây, mới hoàn hồn, tiếp tục mở miệng, nhẹ nhàng nhắc nhở: "Cố tổng, đứng lên đi..."

Hấn không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, vẫn duy trì dáng vẻ đó như cũ, bình tĩnh đối mặt cô.

Đáy mắt tối đen thâm thúy kia, dần dần như có ánh sáng, càng lúc càng sáng rực rỡ, cho đến cuối cùng, như đã hội tụ tất cả ánh đèn và tinh quang, vô cùng chói mắt.

Tần Chỉ Ái không rõ vì sao Cố Dư Sinh lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, cô thoáng mở miệng, mới vừa gọi một câu "Cố tổng", cả đêm, từ lúc cô đi vào biệt thự của hấn, đến bây giờ, hấn cũng chưa nói gì, nay lại đột nhiên lên tiếng: "Em rốt cục cũng đã trở lại..."

Cái gì mà em rớt cục cũng đã trở lại?

Tần Chỉ Ái khó hiểu nhú nhú mày, sau đó, cô liền nhìn thấy tình cảm dưới đáy mắt của Cố Dư Sinh, có chút phức tạp, vui sướng, cảm động, kích động.

Chưa từng từ trên người hắn, có thể nhìn thấy ánh mắt phức tạp như vậy cô, lập tức ngây người.

Hắn chậm rãi từ trong bồn tắm ngồi dậy, vươn lên bàn tay ướt sũng, đuổi về phía mặt cô, đến cách hai gò má cô, chỉ cách một tấc khi đó, hắn lại ngừng lại.

Hắn như đang sợ hãi chuyện gì đó, đầu ngón tay run rẩy nhiều lần, cũng chưa hề vươn ra phía trước một tấc nào.

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, như hạ quyết tâm, cắn chặt hàm răng, rớt cục cũng đưa ngón tay chạm vào mặt cô.

Xúc giác ẩm ướt, khiến Tần Chỉ Ái hồi thần.

Cô còn chưa kịp phản ứng, thì Cố Dư Sinh nhìn cô, lại đột nhiên đưa tay che khóe môi, nở nụ cười: "Thật sự là em đã trở về rồi..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 531: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (1)

Hắn lớn lên đã đẹp như vậy, lúc cười lại càng thêm đoạt hồn người.

Tần Chỉ Ái bừng tỉnh, liền nghe thấy hắn nói: "... Em có biết anh vẫn luôn chờ em không?"

Trên mặt hắn vẫn là nụ cười dịu dàng như cũ nhưng không biết sao cô lại cảm thấy nụ cười của hắn có chút bi thương, cô giống như bị chặn họng, có chút khó chịu, cô nuốt một ngụm nước bọt đánh ực một cái, mới dờn tầm mắt, thấp giọng nói: "Cố tổng, anh đứng lên trước đi, ngồi nữa sẽ lạnh đó."

Cả đêm cô nói chuyện với hắn hắn đều không đáp lại, lúc này lại trả lời một tiếng: "Được".

Nói xong, hắn muốn đứng lên.

Rốt cuộc là do say rượu, hắn không còn sức lực, không đứng lên nổi, Tần Chỉ Ái kịp thời đưa tay, giúp hắn.

Từ bồn tắm ra ngoài, Tần Chỉ Ái mới phát hiện trên người Cố Dư Sinh đã không còn áo lót nữa, cô chỉ vội vã liếc một cái, chưa nhìn thấy gì cũng đủ khiến mình phồng mặt bồng mặt rồi.

Tay cô điều chỉnh nước ấm xong mới đưa vò sen đến trước mặt hắn.

Tuy rằng cô biết hắn uống say không nhìn thấy sự ngượng ngùng của mình nhưng cô còn chưa mở miệng, mắt đã phiêu bồng một hồi: "Cố tổng, anh rửa sạch sữa tắm trên người trước đi."

Cố Dư Sinh không nhận mà lại dùng cặp mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm cô.

Mặt Tần Chỉ Ái càng nóng hơn, cô cup mắt, không dám nhìn hần, trực tiếp cầm vò sen chế lên người hần, sau đó liền giặt khăn đưa cho hần.

Cố Dư Sinh vẫn không cầm lấy, vẫn nhìn cô trừng trừng như vậy.

Lúc này hần say quá rồi, vẫn không biết mình tỉnh hay mơ, hay là xuất hiện ảo giác.

Bởi vì hần từng nằm mơ quá nhiều giấc mộng tương tự rồi.

Rất nhiều đêm trong giấc mộng hần đều nhìn thấy cô trở về, nhưng mỗi lần hần đưa tay ra lại chỉ có thể chạm vào hư không, sau đó hần lại gọi: “Tiểu Phiền Toái”, từ trong giấc mơ đến khi tỉnh giấc, sau đó hần không thể nào ngủ lại nữa.

Nhưng giấc mộng đêm nay không giống như vậy, hần nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Phiền Toái vẫn đẹp dễ xinh đẹp như vậy, vẫn linh động như vậy, thậm chí còn đẹp hơn lúc trước nhiều.

Hần còn có thể chạm vào mặt cô, cảm xúc thật sự rất giống với cảm xúc mà hần đã từng được cảm nhận.

Nghĩ đi nghĩ lại, Cố Dư Sinh vẫn phải xác minh lại, hần lại ngảng đầu lên chạm vào gò má của Tần Chỉ Ái, xúc cảm vẫn như vậy, mềm mại, bóng loáng, Cố Dư Sinh không nhịn được vuốt nhẹ mặt cô.

Hần lại nhìn cô, lại sờ mặt cô... Tần Chỉ Ái cắn môi dưới, cảm thấy hô hấp không thoải mái, vì vậy nhanh chóng rời khỏi buồng tắm, giúp hần lau người.

Lau xong, cô quăng đại khăn vào một cái rổ gần đó, liền quay người kéo cánh tay của hần ra khỏi nhà vệ sinh, dẫn hần đến bên giường: “Cố, Cố tổng, anh nghỉ ngơi trước đi, tôi, tôi đi trước.”

Đi? Thần trí của Cố Dư Sinh vốn không tỉnh táo, khi nghe đến chữ đó liền có biến, một giây sau đã bắt lại cánh tay của Tần Chỉ Ái: “Không thể đi,

không cho em đi...”

Nói xong hắn liền kéo cô vào lòng, ôm chặt cô: “Đừng đi...”

Hắn như một đứa trẻ không có cảm giác an toàn, sức ôm cô lại càng mạnh, giống như muốn ép cô vào người hắn để hai người nhập thành một...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 532: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (2)

Tần Chỉ Ái bị hấn làm giật mình và cũng có chút đau, cô hơi giật giật thân thể, hấn cho rằng cô muốn trốn thoát khỏi hấn nên cánh tay lại dùng sức, cô nhúu mày vì đau, định mở miệng nói hấn nhẹ tay một chút, hấn liền chôn đầu vào cổ cô, âm thanh vô cùng dịu dàng: “Đừng đi, để anh ôm em một chút...”

Hấn sợ cô không đồng ý, sợ cô lại tiếp tục giẫy dụa, sợ cô phải đi, ngay sau đó hấn lại nói: “Một chút thôi... một chút thôi mà...”

Tiếng nói của hấn không chỉ có dịu dàng, mà còn có chút cầu xin.

Trong ấn tượng của cô, Cố Dư Sinh vẫn là một người không có gì không làm được, thô bạo, mạnh mẽ, tràn đầy sức sống.

Nhưng lúc này giọng nói của hấn lại làm cho tim cô mềm mại đến cực hạn, dù eo của cô có bị hấn bẻ gãy, cô vẫn nhịn đau, bất động để cho hấn muốn làm gì thì làm.

Hấn ôm cô chặt như vậy, nhưng hấn vẫn luôn cảm thấy không đủ, luôn có cảm giác cô sẽ biến mất như một làn khói bất cứ lúc nào.

Hấn sượt qua cổ của cô, hơi thở nóng bỏng lại phả ra: “Em cũng ôm anh một chút, được không?”

Đáy lòng cô run lên, còn chưa biết làm thế nào, bên tai cô hấn lại lầm bầm: “Ôm một chút, một chút thôi, ở đâu cũng được... Chỉ ôm một chút, một chút, một chút thôi...”

Cô biết đây là rượu đang nói, nhưng ngữ khí của hấn lại làm cô cực kỳ đau lòng, đầu ngón tay của cô khẽ run, lý trí của cô còn chưa phản ứng, cánh

tay của cô đã từ từ giờ lên, ôm lấy eo của hắn.

Một động tác đơn giản của cô như vậy lại làm cho hắn cảm giác mình đã có được cả thế giới vậy, hài lòng cười ra tiếng bên tai cô.

Cô rất hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ sung sướng của hắn như vậy, nghe hắn nở nụ cười, cô liền muốn hắn vui vẻ hơn một chút, càng ôm hắn chặt hơn.

Hắn cảm nhận được hành động đó, đầu cọ vào cổ cô, sức mạnh cũng giảm bớt, chỉ còn lại dịu dàng và thân mật.

Không biết hắn và cô đã ôm nhau như vậy bao lâu, hắn bỗng nhiên kéo cô ra khỏi mình một khoảng, lại cúi đầu nhìn vào mắt cô, hỏi: “Em sẽ không đi nữa đúng không?”

Cô kinh ngạc giật giật lông mày, còn chưa kịp nói, hắn lại mở miệng, giọng điệu còn cấp thiết hơn lúc nãy rất nhiều: “Hứa với anh, đừng đi nữa, được không?”

Hắn nói xong một giây, cũng không đủ kiên nhẫn chờ cô nói, lại nóng lòng chen vào, lần này có chút hung hăng: “Nói, em sẽ ở lại, nói nhanh lên!”

Trong giọng điệu của hắn, Tần Chỉ Ái vẫn cảm nhận được một chút đau xót lóe lên.

Cô không biết sao hắn lại muốn cô nói như vậy nhưng cô cắn môi một hồi, giống như bị quỷ thần sai khiến, lại gật gật đầu với hắn, mềm mại trả lời: “Được, em không đi, em sẽ ở...”

Chữ “lại” của cô còn chưa phát âm ra, hắn liền cúi đầu ấn môi lên môi cô một cách kiên quyết.

Cả năm chưa ôm ai hôn ai, được Cố Dư Sinh hôn, khiến toàn thân Tần Chỉ Ái run lên, não trống rỗng.

Cả người cô giống như bị điểm huyết, trợn tròn mắt, nhìn lông mi dài kêu gọi của hắn không nhúc nhích.

Môi của hắn mềm mại mà nóng bỏng, nhiều lần ma sát lên đôi môi thần thờ của cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 533: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (3)

Mãi đến khi hắn cạy mở hàm răng của cô ra, cô mới tỉnh táo lại một chút, lại tiếp tục sững sờ nhìn lông mày đẹp đẽ của hắn một chút, mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cố, Cố Dư Sinh đang hôn cô... bên tai cô giống như có những âm thanh ong ong đang kêu gào.

Một lát sau, cô mới mở miệng cắn hắn, nhưng cô vừa định lên tiếng, hắn đã giữ chặt đầu của cô, xông vào càng mạnh mẽ.

Hôn nồng nhiệt như vậy, khiến những âm thanh bên tai Tần Chỉ Ái dần dần biến mất, cô mơ hồ nghe thấy tiếng hắn và cô hít thở một cách gấp gáp, lông mi cô nhẹ nhàng run rẩy, sau đó lại có tiếng hai đôi môi lướt trên nhau đồng điệu khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Âm thanh mờ ám như vậy khiến mắt Tần Chỉ Ái đỏ lên, mắt nhắm lại theo bản năng, sau đó cô càng tập trung, càng khắc sâu nụ hôn này.

Không biết cuối cùng đã hôn bao lâu, Tần Chỉ Ái cảm thấy như toàn bộ sức lực trong người mình đều bị hắn hút đi, cuối cùng hắn cũng dừng lại.

Môi của hắn còn dán vào môi cô, hơi thở ngồn ngộn gấp gáp.

Có điều chỉ nửa giây sau, hắn lại hôn tới, lần này lại càng mạnh mẽ hơn, táo bạo hơn, hắn ôm cánh tay của cô, như muốn vò nát cánh tay yếu mềm.

Khi hắn thay đổi góc độ, sau đó lại lần nữa quán quít môi cô, hắn lại đẩy cô, từng bước từng bước lùi về phía sau.

Cô ngất ngây ngây ngất cũng không hiểu hắn đang làm gì đã bị hắn áp

đảo trên giường, tay hắn không biết từ lúc nào đã luồn vào áo lông của cô, lục lọi bên trong, cởi nút áo lót của cô.

Lúc cởi được, lộ ra da thịt, mát mẻ khiến cô tỉnh táo hơn một chút.

Cô, cô... cô muốn lên giường với Cố Dư Sinh sao?

Nhưng cô, cô không còn đóng giả Lương Đậu Khẩu nữa... nếu như cô ngủ với hắn, không phải là...

“Không, không được...” Tần Chỉ Ái ngăn cản, giãy dụa, muốn trốn, nhưng hắn lại đè cô nặng hơn.

“Cố, Cố tổng, anh thả tôi ra...” tránh không được, cô mở mắt trong miệng còn chưa nói xong, đã thấy hắn nhìn về phía ánh mắt của cô.

Hừng hực, nóng bỏng, ai oán, triền miên.

Cô co rụt lại, những lời còn chưa nói ra cũng không dám nói nữa, hắn nhìn mắt cô, giờ tay lên từ từ vuốt thái dương của cô, mang theo thương tiếc, mang theo yêu thương, cô dần bừng tỉnh tỉnh thần, hắn nhẹ nhàng cúi đầu, hôn lên mi tâm của cô, hôn lên lông mày đang run rẩy, lại đến hai gò má, cổ, xương quai xanh, mỗi tác da thịt của cô đều lít nha lít nhít những nụ hôn của hắn.

Đầu ngón tay cô theo bản năng nắm chặt dra giường, thân thể cô run rẩy, khi cô cảm giác được hắn đã cởi hết quần áo của cô ra, lý trí của cô đều bị đánh tan thành mây khói, thậm chí cô còn giờ tay lên ôm cổ hắn.

Thân thể hắn khựng lại một chút, lại dùng sức xông vào thế giới của cô.

Cô hoàn toàn chìm đắm vào đó.

Bầu không khí rất nhanh trở nên nóng bỏng mà kịch liệt.

Sự yên tĩnh của đêm tối lại bị tiếng thân thể của hai người quần chặt vào nhau, tiếng giường ngủ đôi khi lại có một âm thanh kéo kẹt nhẹ nhàng mà

biến mất dạng.

.....

Sau khi kết thúc, Cố Dư Sinh nằm nhoài lên cổ Tần Chỉ Ái, hơi thở gấp gấp bất ổn, chậm chạp không chịu rời đi.

Cách vài phút, hắt lại hôn như không hôn lên vành tai cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 534: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (4)

Thân thể của cô run lên một cái, kiễng mũi chân lên.

Hắn vờ như không nhận ra phản ứng nhỏ bé của cô, dờn môi dọc theo gò má của cô, từ từ đến môi cô, lại hôn tập trung mà nồng nhiệt.

Hôn hôn, hắn lại hứng thú trở mình, ôm cô trên người mình, sau đó lại là một trận triền miên tiêu hồn thực cốt.

.....

Hai lần liên tục làm Tần Chỉ Ái mệt muốn chết, vừa kết thúc, cô liền vùi vào lồng ngực của Cố Dư Sinh, ngủ thiếp đi.

Trong mơ mơ màng màng, cô cảm giác được có một bàn tay cứ di chuyển khắp người cô, cô cho rằng đó là mơ, né tránh, thay đổi tư thế, nằm nhoài trên giường, kết quả lại thấy một thân thể quen thuộc đè trên lưng cô, cảm xúc quen thuộc như vậy mới làm cho tỉnh táo lại một chút, cô quay đầu, mới vừa liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh, hắn đã không chịu đựng được nữa tiến vào trong cô.

.....

Lại kết thúc, Cố Dư Sinh vui sướng trong triền miên đến tận cùng, dựa vào rượu, lúc này hắn mới gác cằm lên vai cô, ôm eo cô, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Vừa rồi bị vây đến kiệt sức, Tần Chỉ Ái lúc này đã có thể nghe thấy tiếng hít thở và nhịp tim mạnh mẽ của hắn, lúc này lại không ngủ được.

Chuyện xảy ra đêm nay là từ từ hiện lên như một thước phim điện ảnh,

từng hình ảnh lại xẹt lên trong đầu cô.

Cuối cùng, cô vẫn phạm phải sai lầm mà cô muốn né tránh nhất với hắn...

Hắn say như vậy, khi tỉnh lại sẽ cho rằng đây là một giấc mơ hoang phải không?

Tần Chỉ Ái ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt nhắm nghiền của Cố Dư Sinh, lẳng lặng nhìn một lúc lâu, sau đó hơi ngẩng đầu lên, môi nhẹ đụng một cái vào khóe môi của hắn.

Trong giấc ngủ dường như hắn vẫn cảm thấy được, khẽ hừ một tiếng, Tần Chỉ Ái sợ đến nổi vội vàng dời môi.

Cô nhìn chằm chằm trần nhà sáng đèn, cười một chút, nhẹ nhàng dời cánh tay của hắn ra khỏi eo mình, lặng lẽ bò xuống giường, nhin đau, từ từ mặc quần áo rải rác trên sàn nhà.

Cô không nhanh chóng rời đi mà nhìn quanh phòng ngủ một hồi, xác định mình không còn để lại đồ vật gì khiến hắn có thể nghi ngờ là cô đã đến đây, sau đó mới đi tới bên giường sửa lại dra giường và chăn nệm gọn gàng, sau đó mới quay đầu, đối mặt với khuôn mặt đang ngủ say của hắn.

Nhìn vài lần, cô liền dời tầm mắt, vừa nhìn điện thoại di động của mình vừa yên lặng rời khỏi phòng ngủ của hắn.

Vừa ra khỏi nhà, lại một trận gió lạnh thổi đến khiến thân thể Tần Chỉ Ái co rúm một hồi, đứng ở cửa nhà mấy giây mới cất bước rời khỏi biệt thự của Cố Dư Sinh.

.....

Về đến nhà mới là năm giờ sáng.

Cách giờ đi làm còn bốn tiếng, cô mệt co quắp nằm trên giường cũng

không đi tắm nôi, liền bò lên giường ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm qua khi tỉnh lại cô đã thấy mình sắp bệnh, hôm qua lại ở ngoài lạnh đứng sững sờ lâu như vậy, lúc Tần Chỉ Ái bị đồng hồ báo thức làm tỉnh dậy, cô đã cực kỳ khó chịu, nghẹt mũi, đau đầu muốn ngồi dậy nhưng một chút sức lực cũng không có, cuối cùng cũng không thể làm gì khác hơn là cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Tiểu Vương xin nghỉ.

Sau khi nhận được tin hồi âm của Tiểu Vương xong, Tần Chỉ Ái mới gọi Hứa Ôn Noãn mới rời giường lấy cho cô hai viên thuốc cảm, uống xong lại nặng nề ngủ.

Một lần cảm lạnh này, Tần Chỉ Ái nằm trên giường ba ngày mới sống lại được.

Đợi đến buổi sáng ngày thứ tư, lúc cô đi xuống lầu mua đồ ăn sáng, vừa đúng lúc đi qua hiệu thuốc, mới nhớ tới đêm đó cô và Cố Dư Sinh hoàn toàn không có biện pháp phòng tránh nào hết...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 535: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (5)

Vừa bắt đầu Tần Chỉ Ái chỉ định đi ngang qua nhưng lúc đi xa khoảng 20 mét rồi, cô bỗng nhiên dừng bước, sau đó quay lại hiệu thuốc.

Còn sớm, hiệu thuốc chưa mở cửa, Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm bảng quảng cáo không ngừng chớp đèn một lúc lâu mới hoàn toàn hiểu được câu: “Đêm đó cô và Cố Dư Sinh cũng không có biện pháp phòng tránh nào hết.” chợt lóe lên trong đầu cô là có ý gì.

Đêm đó về đến nhà, ngày hôm sau bị bệnh, cô cực kỳ mệt mỏi, nên cũng không nghĩ đến chuyện đêm đó càng không dám đối mặt với sự thật, từ trong tiềm thức cô vẫn luôn che đậy chuyện này, cho tới giờ, cô vừa nghĩ đến chuyện này sẽ liên quan đến mạng người, là chuyện rất quan trọng, lúc này cả người mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Đêm đó cô và hắn đã làm ba lần, một lần là đã có khả năng mang thai rồi chứ nói chi là ba lần.

Hơn nữa đã trôi qua ba ngày ba đêm, cho dù bây giờ uống thuốc cũng không cản nổi nữa rồi.

Tần Chỉ Ái theo bản năng sờ vào bụng dưới phẳng lì của mình.

Cô sẽ không mang thai chứ?

Nếu mang thai thật thì phải làm sao bây giờ?

Trong lòng Tần Chỉ Ái lo sợ, đứng hoảng hốt ở ven đường một lúc lâu, mới tập trung bước chậm rì rì đến chỗ bán đồ ăn sáng.

Mang bữa sáng về, trên đường về nhà, đầu óc cô rối loạn cả lên.

Vừa vào nhà, cô còn chưa cởi giày đã bỏ chạy đến phòng ngủ, cầm lịch trên bàn sách lên lật ra xem.

Đến ký hiệu của cô, hai ngày sau nữa mới là ngày cô có chuyện, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đồng lộn tùng phèo trong đầu cũng được gỡ bỏ.

Còn may, mấy ngày nay là thời gian an toàn của cô, tỷ lệ mang thai rất nhỏ, hơn nữa chỉ có một buổi tối, sẽ không có gì...

-

Liên tục ba ngày Cố Dư Sinh vẫn không có động tĩnh gì.

Tần Chỉ Ái biết đêm đó hần say bí tỉ, hần là sau khi tỉnh lại cũng không nhớ gì rồi.

Có điều dù hần có nhớ chút gì đi chăng nữa thì cô cũng đã xóa sạch dấu vết, có khi hần cũng chỉ cho rằng đó là một giấc mơ thôi.

Cứ biến chuyện đêm đó thành một bí mật, mà khi Tần Chỉ Ái khỏi bệnh đi làm lại, cô vẫn cảm thấy trong lòng rất căng thẳng.

Đến công ty, nhìn thấy Cố Dư Sinh không có ở đó, Tần Chỉ Ái vốn nắm chặt tay thành một nắm đấm, lúc này đã có thể buông lỏng ra.

Xin nghỉ ba ngày có rất nhiều việc phải làm, mỗi ngày Tiểu Vương cũng cho cô việc mới, Tần Chỉ Ái bận rộn rong rã ba ngày mới có thể bắt kịp tiến độ công việc.

Mãi đến một buổi chiều Cố Dư Sinh đã lâu không đến rốt cuộc cũng đại giá quang lâm.

Bất quá hần cũng không nói gì với Tần Chỉ Ái, thậm chí cũng không vào văn phòng mà trực tiếp vào phòng hội nghị.

Đến lúc họp mới biết, hình như hần còn có nhiều việc khác phải làm, chỉ

tự mình ký tên những hồ sơ khẩn cấp xong liền rời đi.

Chỉ còn lại Tiểu Vương ở bàn làm việc sắp xếp lại hồ sơ tài liệu.

Tiểu Vương đưa những tài liệu Cố Dư Sinh đã ký tên đưa cho Tần Chi Ái trước, sau đó lại giao cho cô một vài việc, đến khi xong mọi thứ, Tần Chi Ái mới vừa định ôm tài liệu đi, Tiểu Vương lại gọi cô: “Thư Ký Tần, chờ một chút.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 536: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (6)

Tần Chỉ Ái dừng bước, quay đầu nhìn Tiểu Vương.

Tiểu Vương rút một phong bì xinh đẹp ra dưới một tập tài liệu, đưa cho Tần Chỉ Ái: “Đây là thứ Cố tổng muốn tôi giao cho cô.”

Tần Chỉ Ái nghi ngờ nhìn Tiểu Vương, sau khi nhận phong bì tinh xảo xong lại trực tiếp mở ra trước mặt Tiểu Vương, rút ra một tấm thiệp mời càng hoa lệ xa xỉ hơn.

Là thư mời dự họp mặt thường niên của Cố thị.

Lúc Tần Chỉ Ái đóng vai Lương Đậu Khẩu, dù không có cơ hội tham gia nhưng có biết mỗi năm Cố thị có một cuộc họp thường niên rất lớn, nhưng cũng chỉ nghe qua, biết rằng nó khác với những cuộc họp thường niên ở những công ty khác, những khách mời đến tham dự toàn là danh môn vọng tộc.

Thậm chí mấy phó tổng trong công ty này còn chưa chắc có thể đến dự họp, sao cô lại có thiệp mời chứ.

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm thư mời trong chốc lát, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Vương.

Tiểu Vương hình như hiểu được cô lo lắng chuyện gì, vừa cười cợt nói: “Tôi luôn nói chuyện hồi trước của Lương tiểu thư khiến cô oan ức rồi cho nên vẫn luôn muốn mời cô ăn một bữa, nhưng cũng không có thời gian nên nhân dịp công ty có cuộc họp thường niên, không phải sẽ tiện sao? Đúng lúc công ty có mời một diễn viên kiêm ca sĩ nổi tiếng, tôi lại nghĩ đến lúc trước khi chúng ta nói chuyện cô cũng đã nói rất thích anh ấy mà, cho nên tôi nói ra cách này, không ngờ Cố tổng lại đồng ý để tôi cho cô một tấm thiệp mời.”

Thì ra là như vậy,... Tần Chỉ Ái cảm thiệp mời nói cảm ơn với Tiểu Vương.

Tiểu Vương lại khách sáo nói: “Hơn nữa, Cố tổng còn cố ý dặn tôi chờ sau khi hoạt động của ngôi sao nổi tiếng trong buổi tiệc kết thúc có thể dẫn cô đi tìm anh ta xin chữ ký.”

Dừng một chút, Tiểu Vương như nhớ ra chuyện gì, lại nhắc nhở Tần Chỉ Ái một câu: “À, đúng rồi, thư ký Tần hôm đó phải mặc lễ phục nha.”

Cố thị quyết định ngày ba tháng một hằng năm làm ngày họp thường niên, địa điểm là ở một hội sở ở Bắc Giao.

Tần Chỉ Ái có được thư mời, mà Hứa Ôn Noãn nhờ Ngô Hạo mà cũng có được thư mời như vậy.

Hai người cùng tham gia một cái tiệc rượu, tất nhiên là Hứa Ôn Noãn muốn đi cùng Tần Chỉ Ái, đến sát ngày rồi Hứa Ôn Noãn mới nói với Ngô Hạo là cô muốn dẫn theo Tần Chỉ Ái.

Chỗ của họ cách hội sở ở nội thành có hơi xa nên cần phải xuất phát sớm.

Chưa đến bốn giờ chiều, Ngô Hạo liền gọi điện thoại cho Hứa Ôn Noãn nói cho cô biết khoảng nửa tiếng sau hần sẽ chờ các cô ở dưới lầu.

Hứa Ôn Noãn đã thay quần áo xong, lúc chờ Ngô Hạo lại quay về gương sửa lại lớp trang điểm cho hoàn hảo một lần nữa.

Nửa tiếng sau, điện thoại của Ngô Hạo đúng giờ gọi tới.

Tần Chỉ Ái xuống lầu xong mới biết không phải chỉ có xe của Ngô Hạo mà còn có một chiếc xe cô không thể nào quên hơn.

Nhìn thấy họ từ xa, Ngô Hạo lập tức mở cửa xe, sau khi xuống xe, hần còn chưa nói gì, cửa xe sau lưng đã có một người mặc tây trang màu xanh da

trời thò đầu ra ngoài, Lục Bán Thành chào hỏi họ: “Tiểu Ái, Ôn Noãn.”

Bên cạnh hắn còn có một cô gái xinh đẹp, lúc Tần Chỉ Ái đóng vai Lương Đậu Khâu đã từng gặp một lần, là thư ký của Lục Bán Thành, chắc giờ đã trở thành bạn gái của hắn rồi nên hôm nay mới dẫn theo.

Ngô Hạo chờ Hứa Ôn Noãn đến gần xe xong mới ôm eo của cô, giải thích: “Xe của tôi đủ người rồi, chắc hôm nay Tiểu Ái phải ngồi xe của anh Sinh thôi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 537: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (7)

Anh Sinh... trong đầu Tần Chỉ Ái lại xẹt qua hình ảnh của đêm đó, hần và cô ở trên giường bão táp mưa sa, khiến bàn tay cô vô thức nắm chặt túi.

Ngô Hạo vừa dứt lời, Tiểu Vương đã đẩy cửa xe Cổ Dư Sinh ra, trước tiên chào Hứa Ôn Noãn: “Hứa tiểu thư” sau đó mới mở cửa xe sau ra, ra hiệu cho Tần Chỉ Ái lên xe: “Thư ký Tần.”

Hay là có tật giật mình nên Tần Chỉ Ái nên cô sợ phải đối mặt với Cổ Dư Sinh, đặc biệt là đi chung với cả nhóm người, nếu cô từ chối, sẽ càng khả nghi, cho nên cô đành phải hít sâu một hơi, nói với Hứa Ôn Noãn: “Lát nữa gặp lại.” sau đó liền cất bước đi đến trước xe Cổ Dư Sinh.

Nếu cô được lựa chọn, Tần Chỉ Ái thật sự muốn ngồi ở ghế phụ lái, nhưng Tiểu Vương lại mở cửa sau của xe, cô chỉ có thể nhắm mắt khom người đi vào trong xe, chào hỏi Cổ Dư Sinh đang ngồi một bên: “Cố tổng.”

Cổ Dư Sinh đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy cô nói, như có như không đáp lại một tiếng, mắt cũng không mở.

Tiểu Vương lên xe rất nhanh, đạp ga, từ từ khởi động đi theo sau xe của Ngô Hạo.

Trên đường đi đến hội sở, Cổ Dư Sinh cũng không mở mắt chứ nói chi là mở miệng nói chuyện, cả người yên tĩnh đến mức giống như không tồn tại.

Mặc dù vậy Tần Chỉ Ái vẫn có chút căng thẳng, tư thế ngồi cũng cứng nhắc.

Tiểu Vương nhìn qua kính chiếu hậu có thể thấy hình như cô không dễ

chịu, sau khi ngồi trong xe nửa tiếng đồng hồ, mới tìm đề tài để hỏi cô: “Thư ký Tần hết cảm lạnh hẳn chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi ạ.”

“Trời mùa đông lạnh nên rất dễ bị cảm.”

“Đúng vậy a, hai ngày trước thư ký Trương cũng bị cảm.”

Tiểu Vương không biết đó là ai nhưng vẫn phối hợp nói chuyện rất ăn ý, vì vậy nói tiếp: “Vì vậy nên mùa đông nên mặc quần áo ấm một chút...”

.....

Tiểu Vương và Tần Chỉ Ái mỗi người một câu trò chuyện, mãi cho đến khi đến nơi cũng không hề nghe thấy một âm thanh của Cố Dư Sinh.

Xe dừng hẳn, còn chưa tắt máy, Tiểu Vương liền mở miệng nhắc Cố Dư Sinh: “Cố tổng, đến rồi.”

Cố Dư Sinh “Ừ” một tiếng, qua một lúc lại từ từ mở mắt ra, lại không động.

Tiểu Vương xuống xe trước, liền thuận thế giúp Tần Chỉ Ái mở cửa xe, mới vòng qua bên kia mở cửa cho Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh khom người xuống xe, đứng bên cạnh xe, giơ tay lên chỉnh lại quần áo, cách đó không xa liền truyền đến một tiếng gọi mềm mại lạnh lạnh: “Dư Sinh.”

Hứa Ôn Noãn đã xuống xe đang chuẩn bị đi về phía Tần Chỉ Ái, nghe thấy âm thanh kia liền dừng bước, tự động quay đầu, nhìn thấy Lương Đậu Khẩu ăn mặc hoa lệ, đi cùng Chu Tịnh, từ từ đi về phía Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy tiếng Lương Đậu Khẩu gọi, trên mặt hoàn toàn không có chút biểu hiện nào, mãi cho đến khi Tiểu Vương đi đến gần Lương Đậu Khẩu mới chào hỏi: “Lương tiểu thư”, Cố Dư Sinh mới

dùng ngón tay đang chỉnh lại trang phục của mình một chút, bỗng nhiên gọi Tần Chỉ Ái: “Thư ký Tần.”

Tần Chỉ Ái đã cất bước rời đi, bỗng nhiên lại nghe thấy hắn gọi, lại dừng bước.

Cố Dư Sinh không chờ cô tới gần, liền đi vòng qua xe, đi về phía cô bỏ Lương Đậu Khẩu qua một bên.

Cố Dư Sinh đang đứng trước mặt Tần Chỉ Ái chỉnh lại cravat, hơi cúi đầu, nhàn nhạt nói với cô: “Chờ chút nữa hoạt động của các nam diễn viên kết thúc Tiểu Vương sẽ tìm cô để chụp hình xin chữ ký gì đó với họ, đừng có chạy lung tung.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 538: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (8)

Thì ra hẳn gọi mình là để nói chuyện Tiểu Vương đã nói a...

Tần Chỉ Ái không nhận ra chuyện gì bất thường, liền vội vã gật đầu: “Tôi biết rồi Cố tổng.”

Cố Dư Sinh nhìn về phía Hứa Ôn Noãn vừa mới xuống xe của Ngô Hạo, lại lên tiếng nói: “Bên trong rất nhiều người, có thể cô sẽ không quen biết, nên cô đi cùng họ, sẽ không lúng túng.”

Tần Chỉ Ái “Ừ” một tiếng, cười yếu ớt với Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh không nói nữa, có lẽ hôm nay tâm trạng của hắn đặc biệt tốt nên khi nhìn thấy cô mỉm cười, cũng nhếch môi cười.

.....

Đợi đến khi Hứa Ôn Noãn kéo cánh tay của Tần Chỉ Ái, cô đi cùng Ngô Hạo và Lục Bán Thành vào hội sở, Cố Dư Sinh mới quay đầu quét về phía Lương Đậu Khẩu vẫn đang đứng đó không rời đi.

Những năm gần đây bên cạnh hắn có không người phụ nữ nào nhập nhằng, còn có những thư ký xinh đẹp hơn cả Tần Chỉ Ái, Lương Đậu Khẩu tuy rằng vẫn luôn muốn dính chặt lấy hắn mà không để ý đến cô gái kia.

Nhưng hôm nay Lương Đậu Khẩu chưa từng ra tay với bất cứ người phụ nữ nào lại dẫn ông đến Hội thị muốn đuổi cô ấy ra khỏi công ty.

Cô lẽ là hắn đã nghĩ quá nhiều rồi hay là do Lương Đậu Khẩu không phải trăm phương ngàn kế muốn đuổi Tần Chỉ Ái, hay là cô thật sự không cẩn thận làm đổ café? Mượn cơ hội đó Lương Đậu Khẩu lại giở tính khí của

đại tiểu thư? Nhưng những hành động khác thường của cô ta, Cố Dư Sinh vẫn chẳng thềm để tâm.

Nếu Lương Đậu Khẩu dùng trăm phương ngàn kế để đuổi Tần Chỉ Ái đi như vậy, có thể nói rõ một điều, Lương Đậu Khẩu sợ Tần Chỉ Ái ở bên cạnh hắn.

Qua nhiều năm như vậy, cô chưa từng ra tay với cô gái nào, tại sao lại sợ một Tần Chỉ Ái?

Đáp án chỉ có một, đó là Tần Chỉ Ái là một uy hiếp lớn đối với cô ta.

Trên thế giới này, người có thể uy hiếp Lương Đậu Khẩu, chỉ có thể là Tiểu Phiền Toái.

Bởi vì cô biết, người phụ nữ Cố Dư Sinh yêu chỉ có Tiểu Phiền Toái.

Vì vậy, hắn không chút do dự để Tần Chỉ Ái vào dự cuộc họp thường niên của Cố thị, cũng cố ý để cô cùng đi một xe với hắn đến đây, lại cùng lúc khi cô gọi hắn, hắn lại gọi Tần Chỉ Ái.

Không sai, chính là hắn muốn Lương Đậu Khẩu thấy.

Giống như vừa rồi, hắn thật sự không muốn nói những lời đó với thư ký nhỏ kia, nhưng hắn thấy thư ký nhỏ kia đứng trước mặt thì cúi đầu, còn mỉm cười, hắn đang muốn làm cho Lương Đậu Khẩu hiểu lầm.

Nếu Tần Chỉ Ái thật sự là một uy hiếp lớn đối với Lương Đậu Khẩu, hắn càng không biến sắc đối xử tốt với thư ký Tần, trong lòng Lương Đậu Khẩu sẽ càng sợ, sẽ lại càng kích động, đi tìm Tần Chỉ Ái.

Nghĩ tới đây, tầm mắt Cố Dư Sinh lại không nhìn Lương Đậu Khẩu nữa, nhìn Tiểu Vương một cái, sau đó cất bước đi vào hội sở giống như Lương Đậu Khẩu hoàn toàn không tồn tại.

Tiểu Vương thấy ánh mắt của hắn, lại vội vã nói với Lương Đậu Khẩu:

“Tạm biệt.” liền nhanh chóng cất bước đuổi theo Cố Dư Sinh.

.....

Công ty Cố thị không chọn cách trang trí theo kiểu phương tây mà lại làm theo kiểu truyền thống phong cách Trung Hoa.

Cố Dư Sinh ngồi trên bàn dành cho chủ trì, chung bàn với Lương Đậu Khẩu và Cố lão gia.

Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn ngồi cùng bàn với Ngô Hạo, cách bàn của Cố Dư Sinh khá xa.

Lục Bán Thành và Tiểu Vương ngồi cùng một bàn sát bên bàn của những nhân vật chủ trì.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 539: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (9)

Tám giờ, cuộc họp bắt đầu.

Hai người MC đứng dưới ánh đèn óng ánh trên sân khấu, một xướng một họa, gạn đục khơi trong một lúc, sau đó người MC nam mới đi vào trọng điểm, lập tức người MC nữ mới cười nói: “Mời Đồng sự trưởng của Cổ thị, Cổ Dư Sinh tiên sinh lên sân khấu phát biểu đôi lời.”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Cổ Dư Sinh đứng lên tao nhã thong dong bước lên sân khấu.

Bất kể trong trường hợp nào, những lãnh đạo nói chuyện là vô vị nhất.

Nhưng cũng là những lời này, từ trong miệng Cổ Dư Sinh phát ra lại không chỉ hấp dẫn mọi người chú ý mà còn khiến cả hội trường dán mắt về phía hắn.

Thế gia xuất thân của hắn từ nhỏ đã quen phải ứng phó với những tình huống như vậy, đối mặt mới một phòng đầy khách mời, hắn vẫn cứ trầm ổn bình tĩnh, ngôn ngữ trôi chảy ngắn gọn, hơn nữa giọng nói lại đủ nghe, kết hợp với tướng mạo, đứng dưới ánh đèn, lóng lánh khiến người ta không thể rời mắt, quả thật là hoàn mỹ như ảo mộng.

Bình thường hắn nói chuyện rất ít, cũng chỉ ba phút là xong.

Lúc hắn xuống sân khấu, trên mặt mọi người đều tỏ vẻ thòm thòm còn muốn nghe tiếp.

Sau lời phát biểu của Cổ Dư Sinh là màn mở đầu.

Âm nhạc vang lên, vũ công nhảy trên sân khấu, một nhóm nhân viên

phục vụ bung mâm, bung đĩa, lại bắt đầu mang món ăn lên cho từng bàn.

Sau khi màn nhảy mở đầu kết thúc, đến lượt phó tổng của Cố thị lên phát biểu.

Sau đó lại là tiết mục văn nghệ tiếp nối chương trình.

Mãi đến khi nhân viên phục vụ mang món ăn sắp lên bàn xong, vua điện ảnh ngôi sao ca nhạc lớn nhất mới lên sân khấu.

Cố Dư Sinh cũng không nhìn họ ca hát nhảy múa, lúc vua điện ảnh đứng trên sân khấu thét một tiếng trầm thấp chói tai, hắn mới liếc nhìn lên sân khấu một cái.

Cũng không quá cao, vóc người không ưa nhìn, tướng mạo cũng kém hẳn một chút,... thật kỳ lạ, mấy người phụ nữ mù mới đi thích hắn ta như thế.

Cho dù nghĩ như vậy nhưng sau khi vua điện ảnh xuống sân khấu xong, Cố Dư Sinh vẫn nghiêng đầu gọi người đang ngồi ở bàn gần mình: “Tiểu Vương.”

Cố Dư Sinh cả đêm cũng không mở miệng, lúc này lại nói chuyện, khiến Lương Đậu Khấu cũng nhìn về phía hắn.

Cố Dư Sinh biết Lương Đậu Khấu nhìn mình, nhưng vờ như không biết, sau khi gọi xong lại để đĩa xuống, nói với Tiểu Vương: “Cậu đi...”

Cố Dư Sinh nói hai chữ lại dừng một chút, trong phòng hơi ồn, hắn sợ Lương Đậu Khấu không nghe thấy hắn nói, liền nói to hơn một chút: “Cậu đi đưa...”

Lần này nói ba chữ xong, Cố Dư Sinh dừng lại, có điều chỉ trong chớp mắt hắn lại mở miệng, không gọi thư ký Tần mà thay đổi cách xưng hô thân mật hơn: “... Tiểu Ái ra phía hậu trường, không phải cô ấy muốn chụp ảnh với ca sĩ kia sao?”

Tiểu Vương uống một chút rượu, không để ý cách hắt sữa lại xung hô, cũng không có chút biến hóa nào gật đầu, liền đứng lên đi về phía bàn Tàn Chi Ái.

.....

Sau 10 phút, Tiểu Vương trở lại.

Chương trình họp thường niên kết thúc.

Lúc chương trình sắp kết thúc cũng là lúc Cố Dư Sinh phải đi xã giao.

Lúc trước toàn là Tiểu Vương đi cùng Cố Dư Sinh, lúc mấu chốt thì thay hắt uống, nhưng lần này lúc Tiểu Vương đứng lên, hình như Cố Dư Sinh lại nghĩ đến chuyện gì đó, lại sai Tiểu Vương đi làm một chút chuyện khác.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 540: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (10)

Tiểu Vương “Vâng” một tiếng, lúc chuẩn bị đi lại bị Cố Dư Sinh gọi lại: “Chờ chút.”

Tiểu Vương quay đầu hỏi: “Cố tổng?”

“Cậu gọi Tiểu Ái tới đi xã giao với tôi.”

Tần Chỉ Ái là thư ký của Cố Dư Sinh, Tiểu Vương cũng cho đây là chuyện bình thường, liền gật gù làm theo lời hắn.

Tần Chỉ Ái đến trước mặt Tần Chỉ Ái, nói nhỏ vài câu, Tần Chỉ Ái rất nhanh đứng lên, chạy từ từ đến chỗ Cố Dư Sinh: “Cố tổng, anh tìm tôi?”

Cố Dư Sinh khẽ gật đầu một cái, không mở miệng nói chuyện mà lấy một ly rượu từ người bồi bàn đang cầm gần đó, đưa một ly tương đối thấp cho Tần Chỉ Ái, sau đó lại ra hiệu cho cô đi theo mình, đợi đi được một khoảng, Cố Dư Sinh mới hơi nghiêng đầu đến gần Tần Chỉ Ái, sau đó mới thấp giọng nói: “Tiểu Vương có chút việc bận, cô theo tôi đi xã giao một vòng.”

Cô là thư ký của hắn, theo hắn đi xã giao là chuyện bình thường, nên cô không nhận thấy bất kỳ vấn đề gì, ngẩng đầu trả lời hắn: “Vâng, Cố tổng.”

.....

Hình ảnh hắn và cô nói chuyện như vậy rơi vào mắt Lương Đẩu Khẩu, giống như hai người họ đang nói thầm với nhau điều gì.

Cô ngồi trên bàn cố gắng duy trì nụ cười hào phóng thông dong, nhưng tay cầm ly nước lại âm thầm tăng thêm sức.

Tiểu Ái,... mấy ngày trước lúc cô thấy hần nói chuyện còn gọi là thư ký Tần, sao bây giờ lại biến thành Tiểu Ái rồi hả?

Hơn nữa, phó tổng của Hối thị còn chưa có tư cách tham gia cuộc họp này thì sao một thư ký nhỏ còn đang thực tập như cô lại lại có thể đi cùng xe với hần đến đây?

Lúc này đúng lúc có một nhân viên đang bung canh nóng đi qua trước mặt Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh liền đưa tay ra, chắn cho cô, lại nghiêng người che trước mặt cô.

Cử động nhỏ của hần như vậy rơi vào mắt người khác lại giống như hần là vệ sĩ của con bé kia vậy.

Có thể trong mắt Lương Đậu Khấu biết người hần thích chính là con bé kia, nên sự che chở này lại thay đổi góc độ thành nâng niu thể hiện sự lo lắng bảo vệ.

Cảm xúc trong lòng Lương Đậu Khấu càng lẫn lộn trùng mắt nhìn Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái, ánh mắt có chút lạnh.

Tám năm trước, cô hấp dẫn sự chú ý của Cố Dư Sinh.

Tám năm sau, cô đóng vai của Lương Đậu Khấu, vẫn có thể có được sự chú ý của hần.

Cô được sự giúp đỡ của Chu Tịnh, bỏ ra nhiều công sức như vậy, đuổi cô đi xa khỏi Cố Dư Sinh.

Có thể là do ma xui quỷ khiến, cô và hần lại đụng nhau.

Cô cũng biết khi hần còn chưa mua lại Hối thị, Tần Chỉ Ái đã nộp CV vào công ty này rồi.

Lương Đậu Khấu không thể xác định được cuối cùng có thể phải Cố Dư Sinh cố tình mua lại Hối thị hay không nhưng cô chỉ biết Cố Dư Sinh cố ý

cho Tần Chỉ Ái làm thư ký, nhất định là vì động tâm với cô ta.

Ba lần... đã ba lần... chỉ cần cô xuất hiện, tất nhiên sẽ hút lấy tất cả tâm tư tình cảm của Cố Dư Sinh.

Nếu cô ta còn ở bên cạnh Cố Dư Sinh, sợ là Cố Dư Sinh sớm muộn gì cũng sẽ yêu cô ta.

Không được, cô không thể cứ như vậy ngồi chờ chết, cô nghĩ đến một biện pháp, cướp cô khỏi tay Cố Dư Sinh.

Lúc Lương Đẩu Khẩu đang vắt óc suy nghĩ nên làm gì, Cố Dư Sinh cách đó không xa bỗng nhiên rút ly rượu khỏi tay Tần Chỉ Ái, không biết nói gì với người trước mặt, Cố Dư Sinh liền cạn sạch ly rượu trước mặt mọi người thay Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 541: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (11)

Hắn lại uống rượu thay cô?

Một tổng giám đốc lại thay thư ký tiếp rượu?

Đầu ngón tay cầm ly rượu của Lương Đậu Khẩu bắt đầu run lên.

Đúng lúc này, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái đi qua cô, hướng đến bàn bên phải cô, trong đồng âm thanh ồn ào hỗn loạn, Lương Đậu Khẩu có thể nghe thấy một giọng nói truyền đến: “Mệt không?”

“Không.”

“Bàn cuối cùng, kính rượu bàn này xong, tôi để Tiểu Vương dẫn em lên lầu nghỉ ngơi một chút.”

Sau đó hắn và cô đi không xa, cô không nghe rõ ràng họ nói gì, lại quay đầu, thấy hắn và cô cùng sóng vai nhau, lại nói chuyện gì đó với nhau.

Đây là hình ảnh mà cô hằng thiết tha có được, qua nhiều năm như vậy, cô vẫn mong mình có thể đứng bên cạnh hắn, cùng hắn xã giao, nhưng hắn chưa từng cho cô cơ hội này mà con bé kia lại có thể dễ dàng có được một cách dễ như trở bàn tay,... ly rượu trên tay bị Lương Đậu Khẩu cầm càng ngày càng chặt, nụ cười công nghiệp trên khuôn mặt cô cũng dần tắt ngúm.

Bàn bên phải này là bàn cuối cùng bọn họ phải mời rượu rồi, xã giao xong, Cố Dư Sinh trở về vị trí của mình, Tần Chỉ Ái trở về bàn của cô.

Cố Dư Sinh chỉ mới ngồi mấy phút, Tiểu Vương liền trở lại.

Tiểu Vương còn chưa ngồi xuống, Cố Dư Sinh đã gọi hắn lại: “Lấy thẻ

phòng đưa Tiểu Ái lên phòng nghỉ ngơi, cậu có biết phòng đó ở đâu không?”

Trong lúc Tiểu Vương còn đang lúng túng không biết, Cố Dư Sinh liền nói thêm hai chữ: “Bên kia.”

Tiểu Vương cho rằng Cố Dư Sinh muốn nói nhóm người của Ngô Hạo, không nghĩ nhiều “Vâng” một tiếng, tìm thẻ phòng xong lại đi gọi Tần Chỉ Ái.

Tiếng Cố Dư Sinh dặn dò Tiểu Vương dù không lớn lắm nhưng Lương Đậu Khẩu vẫn có thể nghe được rõ rõ ràng ràng.

Lúc này Lương Đậu Khẩu làm gì còn có tâm tư để ngẫm nghĩ, giờ phút này trong đầu cô cũng chỉ còn bốn chữ “Thẻ phòng” và “Tiểu Ái” mà thôi.

Hắn lại đem phòng nghỉ ngơi của mình cho con bé giả dạng kia... mà cô tự ý vào phòng của hắn, ngay cả hành lý hắn cũng không quay lại lấy.

Lương Đậu Khẩu không thể nhìn được nữa dùng sức cắn chặt răng.

Trong chốc lát, người nghiện thuốc lá như Cố Dư Sinh đi đến chỗ Lục Bán Thành mượn bật lửa, đứng dậy ra khỏi phòng tổ chức yến hội.

Đợi đến khi bóng lưng của hắn hoàn toàn biến mất ở cửa Bắc, Lương Đậu Khẩu quay đầu nhìn đến bàn của Tần Chỉ Ái, liếc một cái.

Nụ cười của cô ta thật xán lạn, hình như nói gì đó với bạn một chút rồi cũng đứng dậy, cầm túi xách và thẻ phòng đi về phía thang máy.

Cô muốn đi đến phòng nghỉ của Cố Dư Sinh sao?

Lương Đậu Khẩu đột nhiên cầm ly rượu trong tay mình tàn nhẫn đặt trên bàn.

Hành động của cô làm cho Cố lão gia đang nói chuyện với bạn ở gần đó nghiêng đầu nhìn qua.

“Tiểu Khấu, sao vậy?”

Lương Đậu Khấu mới ý thức được cô đã không khống chế bản thân, vội vàng bình tĩnh nén giận, cười với ông một cái: “Không có gì ạ, cháu trượt tay.”

Đợi đến khi Cố lão gia và người bạn của ông nói chuyện tiếp, Lương Đậu Khấu mới đứng lên cầm xách tay, cắn răng đi đến hướng Tàn Chỉ Ái vừa rời khỏi.

Cô muốn đi tìm Tàn Chỉ Ái.

Nhắc nhở cô ta, cô ta phải lập tức rời khỏi Cố Dư Sinh.

Cũng nhắc cho cô ta nhớ, lúc trước chính mình đã giúp đỡ cô ta trả nợ cho cha!

.....

Sau khi Lương Đậu Khấu bước vào thang máy, Cố Dư Sinh đang đứng bên ngoài cửa Bắc hút thuốc nhưng vẫn luôn nhìn chăm chăm vào bên trong hội trường lúc này mới dập thuốc, bỏ tàn thuốc vào thùng rác, nhàn nhã quay trở lại hội trường, cũng đi đến thang máy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 542: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (12)

Tổng cộng có 7 cái thang máy có thể đi đến phòng nghỉ ở lầu hai.

Tần Chỉ Ái đi thang máy số một, Lương Đậu Khấu lại đi thang máy số năm.

Cửa Bắc ở hội trường cách thang máy không xa, Cố Dư Sinh ước chừng bằng mắt được, lúc hắn đi cách thang máy còn 10 mét, lại có người ngăn hắn lại để chào hỏi, theo lễ phép, hắn dừng lại nói chuyện với người đang khách sáo chào hỏi, lại cố ý liếc một cái trong thang máy, nhìn con số màu đỏ, có thể nhìn thấy Tần Chỉ Ái và Lương Đậu Khấu đã đến được lầu hai bằng hai thang máy khác nhau.

Cố Dư Sinh không biến sắc thu tầm mắt lại, chào hỏi người trước mặt mình, không nói nhiều liền viện cớ tránh họ, nhanh chóng đi đến thang máy, bấm nút thang máy hai lần.

Rất nhanh, cửa thang máy đã mở ra, Cố Dư Sinh bước vào, chọn lầu hai.

Từ thang máy đi ra, Cố Dư Sinh đứng lúc nhìn thấy bóng lưng biến mất ở cuối hành lang bên phải.

Cố Dư Sinh không chần chừ đuổi nhanh tới, sau đó dừng ở khúc quanh, hắn nghiêng đầu nhìn một hồi, thấy Tần Chỉ Ái cầm thẻ phòng quét mở cửa, sau đó đi vào phòng.

Đợi đến khi cửa đóng lại, Cố Dư Sinh mới chuyển đầu, nhìn xung quanh tìm vài vòng, lại không nhìn thấy bóng người của Lương Đậu Khấu.

Đôi mắt tinh xảo của Cố Dư Sinh nhú lại, một giây sau, hắn mới lẳng lẳng quay lại trước thang máy, lúc này Tần Chỉ Ái và Lương Đậu Khấu đi

thang máy số một và số năm, đến giờ vẫn chưa có ai vào, vẫn đang đứng ở tầng hai.

Chính xác là Lương Đậu Khẩu đã lên lầu hai mà.

Hơn nữa từ thang máy đi ra khúc quanh ở hành lang bên phải cũng không còn cửa phòng nào khác nữa, Tần Chỉ Ái đi trước, cô ta đi sau không bao lâu hẳn đã lên đến nơi.

Từ trong thang máy đi ra Lương Đậu Khẩu chỉ có thể chậm hơn Tần Chỉ Ái một chút, theo lý thuyết hẳn vẫn có thể nhìn thấy Lương Đậu Khẩu.

Vậy... Lương Đậu Khẩu đâu?

.....

Tần Chỉ Ái ăn ở phòng ăn gần khu hai người ở với Hứa Ôn Noãn, ăn không ít đồ nguội, thực phẩm sống. Lúc đi tiếp khách với Cố Dư Sinh lại uống rượu lạnh, bụng của cô lại khá khó chịu.

Có thể là thấy cô lâu lâu lại sờ bụng một chút nên Cố Dư Sinh mới cho rằng cô lại có kinh, vì biết thời gian hành kinh của cô đúng lúc là hai ngày nay nên hẳn mới để Tiểu Vương tìm một phòng cho cô nghỉ ngơi.

Thật ra Tần Chỉ Ái không bị đau bụng hành kinh mà là do ăn đồ nguội, thực phẩm sống nhiều mà bị tiêu chảy.

Bởi vậy thật ngại không dám nói cho Cố Dư Sinh biết, vì vậy hẳn hỏi cô có phải lại bị hành kinh hay không, cô chỉ gật đầu đại cho qua chuyện.

Sau khi cô nhận được thẻ phòng xong không nhanh chóng đi lên mà phải ngồi bên cạnh Hứa Ôn Noãn uống một ít nước nóng, để trong bụng thoải mái một chút, cô mới có sức đến phòng của Cố Dư Sinh nghỉ ngơi.

Đóng cửa lại xong, cô lập tức ôm bụng đi vào nhà vệ sinh.

Ngồi xổm trên bồn cầu, vì nhàm chán, cô muốn tìm điện thoại di động

trong túi ra chơi một chút, lại vô tình nhìn thấy thư mà mấy ngày trước cô đến trường A để nhận hồi âm của S Quân.

Mấy ngày gần đây có quá nhiều chuyện khiến cô suýt nữa quên mất chuyện này...

Tần Chỉ Ái nghĩ, liền cầm phong thư trên tay, mở ra đọc.

.....

Năm ngoái trước khi cô và Lương Đẩu Khẩu thay đổi thân phận, có liên đến Hàng Châu, cho nên hai ba tháng nay đã không liên lạc với S Quân.

Tháng ba cô quay lại trường học A, gặp chú bảo vệ mới lấy được thư hồi âm của S Quân.

Lúc đó là lá thư cô nhận được lúc cô còn chưa đổi thân phận lại với Lương Đẩu Khẩu mà

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 543: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (13)

Nội dung bên trong chỉ quay quanh những câu mà hần đã hỏi cô: “Nếu như có một người con gái chết đi sống lại cũng không chịu dùng tiền của người đàn ông của mình thì lý do là gì?”

Hần nói cảm ơn cô đã cho hần đáp án, hần đã thăm dò cô bé mà hần thích.

Ngay lúc đó trong thư không có kết quả của cuộc thăm dò đó, cho nên khi đó cô hồi âm lại hỏi hần một câu: “Cô gái mà anh thích có thích anh không?”

Có thể là S Quân đang thi hành nhiệm vụ gì đó nên sau khi cô gửi cho hần xong, đến hết mùa hè năm nay cô mới nhận được thư hồi âm.

Hần trả lời rất đơn giản, đại khái là xin lỗi vì giờ mới có thể viết thư cho cô, gần đây hần khá bận.

Những năm gần đây, cô nhận được không ít thư của hần, dù hần có trả lời câu hỏi của cô cũng chỉ nói vồn vện vài chữ: “Tiểu A, cô bé mà tôi yêu bỏ đi rồi.”

Trên mặt chữ “Đi” kia có một vết nước, chắc chắn là nước mắt rơi xuống, sau đó để khô lại.

Khi đó cô rời khỏi hần cũng đã bảy tháng, cũng đã không còn đau đến chết đi sống lại như lúc mới rời khỏi hần.

Có thể cô nhìn thấy câu nói kia của S Quân, lại nhớ đến chuyện đau khổ của mình, khó tránh khỏi lúc viết thư hồi âm cho hần lại nói ra câu: “S Quân, tôi cũng giống như anh vậy, phải rời xa người mình yêu.”

Lần đó chỉ nửa tháng lại có thư hồi âm, trong thư S Quân còn an ủi cô, còn nói hai người coi như là đồng bệnh tương liên rồi.

Ban đầu lúc viết thư cho S Quân, cô liền nói với hắn biết cô yêu một người, vì vậy S Quân là người duy nhất trên thế giới này biết cô đã yêu một người suốt tám năm.

Lá thư gần đây nhất của S Quân lại hỏi cô một câu: “Tiểu A, cô vì người đàn ông kia lãng phí 8 năm thanh xuân của cuộc đời mình, bây giờ người đó lại kết hôn rồi, cô định làm sao bây giờ? Không cần nhắc đến việc bắt đầu mọi thứ lại từ đầu sao?”

Cô thành thật trả lời: “S Quân, tôi không biết nữa, có lẽ tôi sẽ bắt đầu cuộc sống mới, nhưng bây giờ tôi còn chưa có dự định gì hết.”

“Bởi vì S Quân, anh biết không? Tôi có dũng khí rời khỏi anh ấy nhưng tôi cũng đã mất hết sức mạnh mà anh ấy dành cho tôi.”

Sau đó cô còn đang hỏi hắn vấn đề tương tự: “S Quân, anh thì sao? Người con gái anh yêu bỏ đi rồi, anh định sẽ làm gì? Bỏ qua sao?”

Lá thư đó cô vừa mới gửi tháng trước.

Sau đó cô liền vội vàng đi tìm việc làm, sau đó làm thư ký của Cố Dư Sinh, một loạt những chuyện khiến cô bận đến không thể đọc thư của hắn, đến lúc này cô mới có thể mở thư ra.

Lần này S Quân viết thư cho cô vẫn như những lần trước, không dài.

Trong thư S Quân gợi ý cô đi xem bộ phim nhưng vì cô đọc thư quá trễ nên chắc là không còn suất chiếu nữa rồi.

S Quân cho cô một tấm hình, do lúc trước cô nói muốn đi núi Trường Bạch xem tuyết nhưng mà vẫn chưa có cơ hội, rất đáng tiếc, mà S Quân lại đúng lúc đi qua nên liền chụp một bức ảnh có cảnh tuyết cho cô.

S Quân trả lời miêu tả rất rõ ràng những chỗ chơi vui ở Trường Bạch cho cô, mãi đến cuối cùng, cô mới nhìn thấy câu trả lời mà lần trước cô hỏi hắn: “Tiểu A, tôi và cô không giống nhau, tôi không phải không biết, mà tôi biết rồi, sẽ không bỏ qua.”

“Tôi, trước đây không nghĩ mình sẽ yêu một người, hiện tại tôi chỉ muốn cô ấy trở về bên cạnh tôi.”

“Cô ấy là chiến trường của tôi, thà chết trên chiến trường, tôi cũng không muốn từ bỏ.”

Cô không biết hình dáng, không nghe được giọng nói của S Quân nhưng chỉ cần mấy câu đơn giản này Tần Chỉ Ái đã cảm nhận được sự quyết tâm và kiên định của hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 544: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (14)

Những năm gần đây, viết thư với S Quân nhiều như vậy, Tần Chỉ Ái cũng chưa từng hiểu kỳ hấn cuối cùng là một người như thế nào.

Nhưng lúc này trong lòng cô không kiềm lòng được mà tưởng tượng hấn.

S Quân rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào?

Hoặc là cô độc không yêu, hoặc là yêu tha thiết không thay lòng...

Lúc Tần Chỉ Ái đang nhìn chăm chăm bức thư mà suy tư, điện thoại của cô bỗng nhiên vang lên.

Cô vội vàng tìm điện thoại trong túi, liếc mắt nhìn màn hình, là Hứa Ôn Noãn gọi tới, thúc giục cô xuống lầu.

Tần Chỉ Ái trả lời câu: “Xuống ngay.”, cúp máy xong liền nhét lại thư vào túi, ngồi trên bồn cầu một lúc mới đứng dậy rửa tay rời đi.

.....

“Chu Tịnh cậu buông tớ ra.”

“Cậu kéo tớ đi đâu?”

Lương Đậu Khấu la hét vài câu nhưng Chu Tịnh lại giống như không nghe thấy vậy, chỉ kéo cô ra khỏi hội trường.

“Chu Tịnh, cuối cùng cậu muốn làm gì? Có chuyện gì cậu có thể nói chuyện với tớ không? Tớ đang có chuyện quan trọng phải làm.”

“ChuTĩnh, cậu nghe tớ nói không hả?”

ChuTĩnh đột nhiên quay lại nhìn Lương Đậu Khấu, lại không nói gì, mà dùng một lực lớn kéo cô ra xe, đẩy Lương Đậu Khấu lên cửa xe, ra hiệu cho cô lên xe.

“ChuTĩnh, cuối cùng cậu muốn làm gì hả?” Lương Đậu Khấu vừa mới bò lên xe, Chu Tĩnh liền chen vào sau.

Đóng cửa xe, Lương Đậu Khấu mới từ từ nhớ lại mà nói chuyện, từ tầng hai ở cửa thang máy cô đã bị Chu Tĩnh kéo lên xe rồi, cứ im ỉm không nói tiếng nào, Chu Tĩnh lúc này lại lên tiếng: “Tiểu Khấu, vừa rồi cậu định làm gì?”

“Tìm con bé nghèo kiết xác kia?”

“Nhắc nhở cô ta tránh xa Cố Dư Sinh một chút sao?”

ChuTĩnh không đợi Lương Đậu Khấu nói chuyện đã liên tiếp chất vấn.

“Phải, tớ muốn đi tìm cô ta! Tớ cho cô ta nhiều tiền như vậy, bây giờ cô ta lại kè kè với Dư Sinh, tớ có thể không đi tìm cô ấy sao? Hơn nữa, Chu Tĩnh, không phải cậu không biết, nếu không phải mùa xuân năm nay chúng ta bày ra vụ tai nạn xe để mình cứu Cố lão gia thì ông đã không thể kiên quyết như vậy rồi. Tớ vốn cho rằng Cố Dư Sinh sẽ không tìm được cô ta, sẽ buông tay, nhưng mà bây giờ bọn họ lại chạm mặt, cô không nhìn thấy tối nay Cố Dư Sinh tốt với cô ta thế nào sao?”

Lương Đậu Khấu càng nói càng kích động, thậm chí cô còn đưa tay ra muốn đẩy cửa xe: “Tớ phải đi tìm cô ta để cô ta rời khỏi Dư Sinh, tớ không thể để cô ta ở bên cạnh Dư Sinh thêm một giây một phút nào nữa!”

“Tiểu Khấu!” ChuTĩnh đưa tay ra cầm lấy cánh tay của Lương Đậu Khấu, dùng sức kéo cả người cô lại, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô, ngữ khí cực kỳ nặng nề nhưng âm lượng lại không cao: “Cậu có biết lúc cậu đi lên thang máy Cố Dư Sinh cũng đi theo không?”

Trong phút chốc, Lương Đậu Khấu đã hiểu ý của Chu Tịnh, giọng nói vẫn tràn đầy phần nộ và căm tức: “Sau đó thì sao? Có vấn đề gì không?”

“Cậu nói xem?” Chu Tịnh cũng bị Lương Đậu Khấu mất hết lý trí mà làm cho tức lên, ngữ khí lại trùng xuống: “Nếu không phải mình kịp thời đến kéo cậu vào một thang máy khác, sợ là bây giờ Cố Dư Sinh đã biết con bé kia chính là người hấn đang tìm bấy lâu nay rồi!”

Trên mặt Lương Đậu Khấu tuy rằng vẫn còn tức giận nhưng mà vẫn nhìn chăm chăm ánh mắt của Chu Tịnh, thần trí thoáng khôi phục lại một chút.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 545: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (15)

ChuTĩnh thấy cô đã hiểu ra những lời mình nói, lúc này mới từ từ nói tiếp: “Cậu có biết vừa rồi cậu đã mạo hiểm thế nào không? Chỉ có một chuyện nhỏ như vậy, suýt chút nữa chính cậu là người đã nói ra hết mọi chân tướng sự việc rồi!”

“Cậu cho rằng làm như vậy là đẩy con bé kia đi nhưng thật sự là cậu đang đẩy con bé kia vào ngực của Cố Dư Sinh đó cậu có hiểu không?”

Cố Dư Sinh đi theo cô? Cô đi tìm con bé giả mạo kia, hẳn liền có thể nghe hết những gì cô nói với cô bé kia... trong mắt Lương Đậu Khấu lộ ra một vết kinh hoàng: “Ý của cậu là Cố Dư Sinh đang gài bẫy tớ?”

“Tớ không xác định” tâm tư của Cố Dư Sinh quá phức tạp, ChuTĩnh và hẳn cũng không quen nhau, làm sao biết hẳn tính toán cái gì.

“Thế nhưng không thể loại bỏ khả năng này, dù sao lúc trước, khi cậu đi Hối thị, lôi kéo Cố lão gia quây như vậy, đã khiến Cố Dư Sinh nghi ngờ rồi, phải biết những năm gần đây cậu chưa bao giờ đối phó bất cứ người phụ nữ nào ở bên cạnh hẳn nhưng lần này cô ta lại là người đầu tiên.”

Lý trí của Lương Đậu Khấu càng rõ ràng, cô ta lại càng hoảng sợ, càng nghĩ càng không biết nên làm thế nào, theo bản năng lại ngẩng đầu hỏi ChuTĩnh: “Vậy bây giờ làm sao đây? Cố Dư Sinh sẽ không vì vậy mà hoài nghi cô ta chính là người mà hẳn muốn tìm chứ?”

“Hoài nghi là hoài nghi thật, nhưng dù sao cũng chỉ là nghi ngờ, chưa xác định, không phải sao?” ChuTĩnh thấy Lương Đậu Khấu đã tỉnh táo lại, buông lỏng cánh tay của cô ra, lười biếng dựa vào ghế xe, giơ tay lên xoa xoa mi tâm có chút đau, mới tiếp tục mở miệng nói: “Vì vậy, Tiểu Khấu, bắt

đầu từ bây giờ, tốt nhất là cậu cứ xem con bé kia như không khí đi.”

“Không khí?”

“Đúng, nói đúng hơn, dù cô ta có gần Cố Dư Sinh như thế nào, làm những gì, cậu cũng phải xem như không hề hay biết, bây giờ thứ duy nhất cậu nên quan tâm là nhẫn, bằng không, nếu như một ngày nào đó cậu nổi điên lên như hôm nay, chắc chắn là tự đào mồ chôn chính mình rồi.”

“Lẽ nào, mình cứ để con hồ ly tinh kia ở bên cạnh Dư Sinh như vậy sao? Tiếp tục như vậy, anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ nhận ra cô ta.”

“Không, cậu chưa hiểu ý của tớ rồi, ý của tớ chính là cậu án binh bất động, không có nghĩa là người khác cũng sẽ án binh bất động.” Chu Tịnh thoa lại son, lúc nói những lời này trong mắt cô ta lại có chút ác liệt: “Trên thế giới này, có tiền cũng có thể sai khiến được quỷ ma, chỉ cần chúng ta chịu bỏ tiền, hạng người nào mà không tìm được, tại sao chỉ có một chuyện nhỏ mà phải tự mình làm, sau đó lại tự làm rồi traten tuyên của chính mình?”

“Trước hôm nay tớ đã sắp xếp xong xuôi rồi... chỉ cần chờ một cơ hội, con nhóc kia sẽ bị người khác bắt cóc, tớ đã bảo mấy người đó cưỡng bức cô ta, chụp hình lại phát tán lên internet, khiến cho cô ta thân bại danh liệt, Cố gia lại là gia tộc lớn như vậy, rất quan tâm đến danh tiếng, cho dù là Cố Dư Sinh, một nam nhân trong nam nhân như hấn cũng sẽ mất hết mặt mũi, lại đi muốn một con bé như vậy sao...”

Lương Đậu Khẩu nuốt một ngụm nước miếng, qua một lát lại lên tiếng: “Như vậy có phải quá tàn nhẫn hay không? Không tốt lắm...”

“Tàn nhẫn?” Chu Tịnh rũ mi mắt cười ra tiếng, sau một lát cô ta mới quay đầu nhìn chằm chằm biểu hiện của Lương Đậu Khẩu, khuôn mặt dịu dàng ấm áp nhưng giọng nói lại nhiễm đầy lạnh lùng như băng sương: “Tiểu Khẩu, đây không phải là tàn nhẫn, mà cái này là cầm dao phải nắm đằng cán.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 546: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (16)

Lương Đậu Khẩu ngó người, trong mắt lại có một tia bất an.

ChuTĩnh bình tĩnh nhìn cô, yên lặng một hồi Chu Tĩnh bỗng nhiên cười ra tiếng, sau đó mới mở miệng: “Tiểu Khẩu, tớ là đang giúp cậu, giúp cậu nắm chắc thứ cậu muốn nha.”

“Trên thế giới này, thân bất do kỷ, có một số việc nếu như cậu không tranh thủ, sẽ thật sự đánh mất cơ hội đó. Hơn nữa con bé nghèo kiết xác kia nếu như ngoan ngoãn thức thờ thì đâu đến nỗi chuốc họa vào thân? Nếu cô ta tránh xa Cố Dư Sinh, chúng ta cũng sẽ không xuống tay với cô ta như vậy, không phải sao? Vì vậy không phải là chúng ta độc ác mà là do cô ta tự tìm lấy đường chết.”

Bên trong xe có một loại yên lặng tĩnh mịch.

ChuTĩnh không nói chuyện nữa, nhàn nhạt như đã chắc chắn Lương Đậu Khẩu sẽ đồng ý với cách làm của mình.

Thời gian từ từ trôi qua, lúc Chu Tĩnh ngồi mãi một tư thế cũng có chút mệt mỏi, vừa chuẩn bị đổi tư thế, Lương Đậu Khẩu ngồi bên cạnh lại nhẹ nhàng nháy mắt giọng nói dịu dàng êm ái lên tiếng: “Cậu nói rất đúng, tớ chỉ nắm chắc thứ mà tớ muốn.”

ChuTĩnh cười cười không nói.

Qua mấy giây, Lương Đậu Khẩu lại mở miệng: “Đều nhờ vào cậu, Chu Tĩnh, nếu không có cậu chắc giờ phút này lợn lành đã thành lợn què rồi.”

“Không có gì.”

“ChuTĩnh, cậu thật tốt.” Lương Đậu Khấu yên lặng một chút, lại nói.

ChuTĩnh không dám nhận, chỉ từ từ quay đầu, nhìn một ánh đèn không xa ngoài cửa sổ.

Cô đối với Lương Đậu Khấu thật tốt?

Trên thế giới này, làm gì có chuyện một người tự nguyện đối xử tốt với một người?

Chỉ vì lợi ích mỗi người muốn đạt được mà thôi.

.....

Lúc Tần Chỉ Ái từ trên lầu hai trở lại yến hội, Lục Bán Thành ngồi ở bàn gần bàn của cô đã chuyển hẳn sang bàn cô ngồi, đang nói chuyện với Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo.

Không biết mấy người họ đang nói gì, có vẻ đặc biệt kích động.

Cô đi đến gần họ mới biết bọn họ đang bàn xem lễ tình nhân, hôn lễ của Ngô Hạo và Hứa Ôn Noãn sẽ được tổ chức ở đâu.

Hứa Ôn Noãn vừa nhìn thấy cô đi đến liền không thể chờ được mà hỏi ý kiến của cô: “Tiểu Ái, Bắc Kinh, đảoBali, cậu thấy tổ chức hôn lễ ở đâu tốt hơn?”

Tần Chỉ Ái nghĩ một hồi, trả lời: ‘ĐảoBaliấm áp hơn một chút, cử hành hôn lễ ở đó chắc sẽ rất thích hợp, còn phải coi cậu có thích hay không thôi.’

“Minh cũng muốn như vậy đó!” Hứa Ôn Noãn gật đầu tán đồng, sau đó liền cười lớn với Ngô Hạo: “Vậy chúng ta tổ chức ở đảoBalinha?”

Dừng một chút, Hứa Ôn Noãn còn nói: “ỞBali, có thể tốn nhiều tiền không?”

“Không sao!” Ngô Hạo giơ tay xoa xoa đầu Tần Chỉ Ái, dung túng nói:

“Kết hôn là chuyện quan trọng cả đời, em thích mới là quan trọng nhất.”

Hứa Ôn Noãn cười còn chói mắt hơn cả ánh đèn trên cao kia, cô không để ý đến những người xung quanh thơm lên má Ngô Hạo một cái, mới nói: “Chọn được địa điểm rồi, tiếp theo là khách sạn, tiara, lễ phục, thiệp cưới, bánh kẹo cưới...”

Hứa Ôn Noãn đếm đếm, liền nhíu mày, nhìn vừa ảo não vừa đáng yêu gọi Ngô Hạo: “A, nghĩ đến là thấy đau đầu rồi.”

“Còn một tháng nữa mà, chúng ta có thể từ từ tính...” Ngô Hạo còn chưa nói xong, điện thoại trong túi liền vang lên, hắn nhìn đến, không có nghe mà nghiêng đầu nhìn về phía Tường Tiêm Tiêm đang ngồi đó không xa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 547: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (17)

Tưởng Tiêm Tiêm thấy Ngô Hạo nhìn tới, liền cười sáng lạn với cậu ta.

Mặt Ngô Hạo không biến sắc thu lại tầm mắt, trước tiên hấn chỉnh điện thoại sang chế độ tắt âm, sau đó vui vẻ nói nhỏ vào tai Hứa Ôn Noãn: “Anh đi nhận điện thoại, Lý tổng gọi tới.”

“Được.” Hứa Ôn Noãn cắn đưa hấu, gật đầu đồng ý.

Ngô Hạo đưa tay sờ sờ tóc của Hứa Ôn Noãn mới đứng dậy, đi ra khỏi hội trường.

Thấy hấn đứng dậy, Tưởng Tiêm Tiêm cũng đứng dậy theo, nhưng có điều lại đi ngược hướng với hấn vào nhà vệ sinh.

Trong chốc lát, Ngô Hạo lại quay lại phòng tổ chức yến hội, đi đến trước bàn ăn, hấn không ngồi xuống mà khom người kéo Hứa Ôn Noãn vào ngực, nói vào tai cô: “Lý tổng tìm anh có chút việc, có thể anh phải về trước.”

Dừng một chút, Ngô Hạo còn nói: “Em ở đây chơi với Tiểu Ái trước đi, lát nữa giúp anh ấy xong anh sẽ quay trở lại đây đón em.”

Hứa Ôn Noãn đáng yêu chu môi, đợi đến khi Ngô Hạo hôn cô một cái sau đó mới gật đầu nói: “Được.”

Sau đó lại nói thêm một câu: “Anh lái xe cẩn thận!”

“Ừ” Ngô Hạo cúi đầu, lại hôn lên thái dương của cô một chút, như là không yên lòng để cô lại, miệng còn dặn dò: “Không được uống nhiều rượu nha.”

“Em biết rồi!” Hứa Ôn Noãn tỏ vẻ chề hấn đông dài.

Ngô Hạo khẽ cười, cúi đầu lại hôn môi cô, mới lấy áo khoác quay lưng rời đi.

.....

Ngô Hạo ra khỏi hội trường khoảng năm phút, Tưởng Tiêm Tiêm mới đi ra khỏi nhà vệ sinh, đi đến vị trí lúc nãy mình ngồi, ôm túi, không biết nói gì với một tiểu thư ngồi bên cạnh rồi cất bước ra khỏi hội trường.

Từ hội sở đi ra, cô đi bộ về phía đông khoảng 10 phút, cô nghe thấy tiếng huýt sáo, cô nhìn xung quanh, không để ý chân mình đang mang giày 8 cm mà chạy đến trước xe.

Mở cửa xe, ngồi vào, còn chưa đợi Ngô Hạo mở miệng, chuyện đầu tiên cô ta làm chính là hướng về môi của đối phương mà hôn, còn ôm cổ hấn: “A Hạo, đã lâu không gặp anh.”

Ngô Hạo né tránh, nghiêm mặt lên tiếng: “Đừng quậy, ngồi yên, tôi còn phải lái xe.”

“Không muốn.” Tưởng Tiêm Tiêm yếu điệu nói, sau đó lại tiến đến bên môi hấn, lần này Ngô Hạo không có tránh né.

Trong chốc lát, trong xe chỉ còn lại tiếng hôn môi nhỏ bé đầy mờ ám.

.....

Trong hội trường, sau khi Ngô Hạo rời đi, Hứa Ôn Noãn lại lôi kéo Tần Chi Ái bàn chuyện lễ cưới một lúc lâu.

Lục Bán Thành ngồi bên cạnh, không biết đang nhìn chăm chăm cái gì, khi nghe hai người họ nói đến game thì hứng thú: “Game gì?”

Hứa Ôn Noãn nói tên game.

“Cô cũng chơi?” Lục Bán Thành như gặp được tri kỷ.

“Anh cũng chơi sao?” Hứa Ôn Noãn ngẩng đầu lên, có chút bất ngờ liếc mắt nhìn Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành không trả lời mà trực tiếp hỏi: “Cô chơi server gì, tên nhân vật là gì?”

Tần Chỉ Ái ngồi bên cạnh Hứa Ôn Noãn nói: “Server 47, tên là Bảo bảo đừng sợ có anh bảo vệ.” Dừng một chút, Tần Chỉ Ái còn nói: “Tên này là do em đặt cho cậu ấy đó.”

Đầu ngón tay Lục Bán Thành ngay lúc người ta không chú ý liền phát run nhẹ, tỏ vẻ như không có gì đáng kinh ngạc lại hỏi: “Có chiến đội không?”

“Có a, em chính là nữ vương chiến đội trưởng!” Hứa Ôn Noãn vừa nói, đầu ngón tay vừa nhanh chóng đánh game.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 548: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (18)

Lục Bán Thành không nói nữa, ánh mắt nhìn bàn ăn có hơi lung lay.

Không ngờ... người đội trưởng hần quen nhiều năm như vậy lại chính là cô...

Hứa Ôn Noãn vừa chỉnh sang chế độ tự động vừa liếc nhìn Lục Bán Thành: “Sao vậy?”

Lục Bán Thành hoàn hồn: “Không có gì.”

“A” Hứa Ôn Noãn đáp một tiếng, không để ý Lục Bán Thành mà quay lại màn hình điện thoại chăm chú chơi game.

Đầu ngón tay Lục Bán Thành khẽ vuốt màn hình điện thoại, khóe mắt lại nhìn Hứa Ôn Noãn hai lần.

Thì ra cô lại mỗi ngày làm đội trưởng dẫn dắt hần trong game a...

-

Cuộc sống đôi khi sẽ có những chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Cố Dư Sinh uống công tính toán nhiều ở cuộc họp thường niên như vậy lại hoàn toàn không có manh mối nào về việc Tần Chỉ Ái có phải là Tiểu Phiền Toái hay không.

Nhưng ở cuộc họp thường niên ở Cổ thị, nhưng đã xảy ra những chuyện kinh tâm động phách khác, khiến cho hần hiểu ra một chuyện mà mấy năm gần đây hần vẫn không lý giải được khác.

Hần không ngờ, sự kiện kia lại có liên quan đến Tần Chỉ Ái.

-

Bạn mãi mãi cũng sẽ không thể nào biết được chuyện gì sẽ đến vào ngày mai.

Trước thời điểm đó, Tần Chỉ Ái vẫn cảm thấy, đây chính là một câu chuyện liên quan đến tâm linh.

Mãi đến cuộc họp thường niên của Cổ thị, mới có chuyện bất ngờ xảy ra như trong tiểu thuyết, không biết tại sao lại ập đến cô, câu nói kia, quả thật quá triết lý rồi.

Cũng không phải điều bất ngờ này sẽ có thể lấy mạng của cô nhưng điều bất ngờ này lại hủy hoại cả cuộc đời của cô.

.....

Cuộc họp thường niên kết thúc, Tần Chỉ Ái muốn vào nhà vệ sinh.

Hứa Ôn Noãn đang đánh game khí thế hừng hực, Tần Chỉ Ái chỉ đi có một mình.

Cô không phải là con nít ba tuổi, cũng sẽ không bị lạc, nhưng ai mà biết được chuyên đi vệ sinh này của cô lại là một đi không trở lại chứ?

Đã không ít khách mời lục tục đi về, nhà vệ sinh đông đến xếp hàng dài bây giờ đã không còn ai.

Tần Chỉ Ái đi ra khỏi phòng vệ sinh, đứng ở bồn rửa tay chói mắt, lúc mở vòi nước rửa tay, cửa toilet nam được đẩy ra, một người mặc đồng phục nhân viên đi ra từ bên trong.

Tần Chỉ Ái nghe tiếng, nhìn qua gương, nhìn hẩn một chút, không nghĩ gì nhiều, chỉ lấy xà phòng xoa xoa lòng bàn tay, lúc cô vừa đưa tay dưới vòi nước để rửa sạch xà phòng, người kia lại đứng sau cô.

Thân thể cô nhanh chóng cứng đờ, còn chưa kịp lên tiếng, bên tai liền

nghe thấy tiếng nói: “Cô dám mở miệng, tôi sẽ tiêm nọc độc này vào người cô.”

Tần Chỉ Ái im bật, cô cúi đầu, liếc mắt nhìn bên hông, trong tay người đàn ông cầm một cái kim tiêm sắc bén, đi vào lỗ phục của cô một cách dễ dàng, còn một chút nữa là đụng đến da của cô.

Tần Chỉ Ái không dám lộn xộn, chỉ lo kim đâm vào da, nọc độc sẽ chảy vào người.

“Khuyên cô tốt nhất là thức thoir một chút, theo tôi đi ra từ cửa sau, nếu không tôi sẽ giết cô ngay tại đây.” Giọng nói của người đàn ông lại nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

Tim Tần Chỉ Ái run lên, cô mím môi, cúi cùng vắn gật đầu với người đàn ông kia, hấn kèm bên dưới, cô cùng hấn lùi lại, ra khỏi nhà vệ sinh, sau đó đi ra cửa sau không có ai ra vào, rời khỏi yến hội.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 549: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (19)

Sân sau của hội sở không một bóng người, thậm chí ngay cả đèn đường cũng không có.

Dựa vào ánh đèn chiếu từ những khung cửa sổ, Tần Chỉ Ái thấy lối ra có một chiếc xe màu đen không có biển số.

Nhân viên phục vụ kia kèm hai bên cô, có thể là hấn sợ người ta phát hiện, cầm ống tiêm chống phía sau, thúc giục cô nhanh lên một chút.

Vì cô tham gia cuộc họp thường niên nên cố ý mang đôi giày tám phân, ở hậu viện của hội trường chỉ dùng thạch phô, giày cao gót giẫm lên thật sự rất khó đi, lúc nam nhân viên đó thiếu kiên nhẫn đẩy cô, Tần Chỉ Ái làm rơi một chiếc giày.

Cô đến nhà vệ sinh không cầm túi, không mang điện thoại di động, trên người chẳng có gì, một phương tiện để cầu cứu cũng không có.

Vì vậy lúc làm rơi giày, Tần Chỉ Ái thấy người đó không phát hiện, liền không lên tiếng, giả bộ khập khiễng vì giày cao gót, cố gắng đi về phía trước.

Đi tới trước xe, nhân viên phục vụ mở cửa xe, động tác đẩy cô rất mạnh, sau đó liền đóng cửa ngồi cạnh ghế tài xế, rồi nói với tài xế: “Nhanh.”

Tiếng nói của hấn kết thúc, xe lao ra rất nhanh.

Lúc Tần Chỉ Ái bị người kia đẩy lên xe, cả người hầu như nằm nhoài phía sau xe, tài xế tăng tốc, thân thể cô lay động mạnh một cái, mới chống yên xe, ngồi dậy, sau đó cô mới nhìn rõ người đàn ông lái xe có một vết sẹo uốn lượn khiến cô cảm thấy e sợ.

Tần Chỉ Ái thật sự không nghĩ ra, sao bọn họ lại bắt cóc cô.

Cô xuất thân bình thường, lại không có thù oán với ai.

Cô có hỏi hai người phía trước nhưng họ giống như bị câm vậy, trước sau cũng chẳng nói gì.

Vùng ngoại thành vốn ít xe, xe chạy dọc theo đường nhỏ, chạy vội khoảng 10 phút, hai bên đường đã trở thành đồng ruộng, đừng nói là bóng người, nhà cửa cũng không thể nhìn thấy.

Tần Chỉ Ái không nhận ra họ đi hướng nào, cũng không biết phải đi bao lâu nữa, cuối cùng có thể nhìn thấy một tòa nhà lầu.

Hình như là một tiểu khu, Tần Chỉ Ái còn chưa kịp nhìn tiểu khu tên gì, xe liền quẹo trái, lái đến trước cửa một biệt thự hai tầng.

Tiếng thắng xe gấp đến chói tai, cửa ghế phụ lại được mở ra, người đàn ông mặc quần áo nhân viên phục vụ nhảy xuống, mở cửa sau, không thương hoa tiếc ngọc chút nào kéo cô ra khỏi xe, cầm cánh tay của cô kéo cô đến cửa biệt thự.

Người đàn ông lái xe cũng xuống xe, đi đến trước cửa, dùng sức đóng cửa.

Rất nhanh, bên trong có một tiếng nói của đàn ông ồ ồ: “Đến rồi.”

Sau đó, cửa mở ra, Tần Chỉ Ái bị người ta đẩy vào, cô chân có chân không giày, thân thể bất ổn, liền té nhào trên đất.

Biệt thự không được trang trí, xi măng lổm chổm khiến cánh tay cô bị trầy đau đớn.

Cô âm thầm cắn răng, thừa dịp những người đàn ông kia không chú ý đá chiếc giày còn lại ra khỏi cửa.

Cô cũng không chắc bỏ lại hai chiếc giày có tác dụng gì không nhưng

một chút hy vọng cô cũng phải nắm lấy, có còn hơn không, ít nhất cũng là một tia hy vọng, không phải sao?

Người mặc đồ nhân viên phục vụ và tài xế vào nhà xong, cửa biệt thự lại nặng nề đóng lại, sau đó trên đỉnh đầu Tần Chỉ Ái lại có những tiếng chỉ huy: “Ngươi, chuẩn bị máy quay cho tốt đi, còn ngươi, đưa cô ta đến ghế salon, cởi quần áo cô ta ra!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 550: Cô Bé Mà Tôi Yêu Bỏ Đi Rồi (20)

Tiếng nói kia kết thúc, Tần Chỉ Ái còn chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn mặt người nói câu này, đã bị người bên cạnh nắm lấy cánh tay của cô, giật cô kéo đi.

Người kia hoàn toàn không để ý xem cô có đứng vững nổi hay không, liền kéo cô đi đến ghế sofa trống rỗng trong biệt thự.

Tuy Tần Chỉ Ái không biết tại sao những người này lại làm như vậy nhưng cũng hiểu những người này lát nữa sẽ làm gì cô.

Cởi quần áo, quay phim... rõ ràng là muốn cưỡng bức cô rồi...

Tần Chỉ Ái bắt đầu chống cự theo bản năng, không chịu để cho người đàn ông kia kéo tay cô, không thể để hắn ta kéo cô đến ghế sofa.

Người trong lúc nguy cấp, sẽ dùng hết sức lực, khó tránh khỏi sức của cô sẽ đặc biệt lớn, người đàn ông đang kéo cô không chú ý, nhất thời tuột tay khỏi cánh tay của cô.

Cô hầu như không chút do dự quay người nhanh chân chạy về phía cửa biệt thự.

Cô không mang giày, chân đạp lên những nơi không bằng phẳng trên mặt đất, thật sự cảm thấy đau.

Cô hoàn toàn không để ý, cứ chạy, liều mang xông về phía trước, lúc đến tay vịn cửa, đang chuẩn bị đẩy cửa chạy, đã có người đuổi tới phía sau cô, giành trước một bước dùng sức đóng cửa lại lần nữa.

Người đàn ông kia tóm chặt cánh tay của cô, lúc này đã có phòng bị, dù

Tần Chỉ Ái có dây dựa thế nào đi chăng nữa cô cũng không thể thoát khỏi bàn tay của người đàn ông kia, từng bước bị người đàn ông kia kéo về phía sofa.

Ghế sofa cũ nát, trên đó còn có tàn thuốc.

Người đàn ông kia hất cô xuống ghế, cả người cô té nhoài trên ghế salon.

Một giây sau, có một người đàn ông khác đứng gần ghế, khom người, cởi cổ áo cô.

Tần Chỉ Ái muốn trốn nên cô vừa nhìn thấy bàn tay hắn đưa tới đã đưa tay hất cánh tay của hắn ra, sau đó che cổ áo mình lại, đứng lên từ ghế sofa lần nữa chạy đến cửa.

Lần này cô còn chưa chạy được hai bước đã bị người đàn ông kia kéo trở về, dùng một lực lớn vật cô xuống ghế salon.

Cô còn chưa ngồi dậy từ trên ghế salon, giấy dựa ngồi dậy, người đàn ông kia liền vòng qua ghế sofa, đứng trước mặt cô, tóm chặt áo của cô.

Bên tai nghe thấy tiếng xé rách, Tần Chỉ Ái có cảm giác rõ ràng cổ áo lễ phục của cô bị buông lỏng, hầu như là phản ứng có điều kiện, cô giơ tay lên, chop lung tung tới người đàn ông vừa mới xé áo của mình.

Cô ra tay rất nhanh, sức mạnh rất lớn, người đàn ông kia không hề phòng bị, bị cô bắt được sườn mặt bên trái.

Người đàn ông kia đau đến nỗi hít một ngụm khí lạnh, liền đứng thẳng lên, sờ sờ chỗ đau, khi thấy ngón tay có vết máu, mới lên tiếng chửi tục một câu.

Máy quay phim đã được chuẩn bị sẵn, người quay phim bắt đầu thúc giục bọn họ.

Âm thanh kia cô có thể nhận ra được, là người đã bắt cô ở trong nhà vệ sinh.

Vừa nghe thấy tiếng người đó thúc giục, đã có người mở miệng: “Có một con đàn bà mà cũng lúng túng như vậy, còn chưa bắt được sao?”

Người đàn ông bị Tần Chỉ Ái ngắt bị thương lúc này lại nghe thấy tiếng cười trào phúng, mắt mặt lại bắt lấy tay Tần Chỉ Ái.

Lần này sức mạnh của hắn còn mạnh hơn rất nhiều.

Lần này Tần Chỉ Ái còn sợ hơn, tay chân đầm đá hắn lung tung.

Cô liều mạng giãy dụa, khiến cho người đàn ông đó không thể xuống tay được trong một khoảng thời gian ngắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 551: Bất Ngờ Mang Thai (1)

Người đàn ông không nhìn được, động tác rất thô bạo, nắm cánh tay trắng nõn của Tần Chỉ Ái đến nỗi bầm tím.

Sức của cô sao có thể mạnh bằng sức đàn ông, chỉ có thể thua trận.

Tay của người đàn ông giật áo cô, lúc có tiếng vải rách vang lên, cô vốn đã mệt bỏ hơi tai lúc này lại không cam lòng đột nhiên quấy mạnh chân, không cố ý mà đạp lên đũng quần của người đàn ông đang cố gắng xé lễ phục của cô.

“Thật là đồ vô dụng.”

“Đúng là đ*o xài được mà!”

Mấy người đàn ông xung quanh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn thì dừng lại việc đang làm trong tay nghiêng đầu liếc mắt nhìn, sau đó đồng loạt giẫm cạy hắn.

Người đàn ông đó bị chế nhạo, lại bị Tần Chỉ Ái làm mặt bị thương, còn bị đạp trúng sinh mạng, đáy lòng tức điên đỏ mắt lên.

Hắn ngồi chồm hồm trên mặt đất đợi đến khi bớt đau, đột nhiên đứng lên, đi đến trước ghế sofa liền kéo tóc của Tần Chỉ Ái, khiến cô ngẩng mặt lên, tàn nhẫn đánh cô một bạt tai: “Cho mày đạp ông! Mẹ nó, lát nữa mày đạp thử xem.”

Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi mắng, làm như chỉ mắng cũng chưa hả giận, lại tát Tần Chỉ Ái thêm một cái nữa.

Hắn ra tay rất nặng, Tần Chỉ Ái bị đánh đến nỗi tê dại không còn tri

giác.

Cô cảm thấy tai ong ong, sau đó liền có chất lỏng tanh tanh chảy ra từ môi.

Cô biết mình không thể chống lại được sức mạnh của một người đàn ông, có thể cô còn giùng giăng nữa, sẽ thua hoàn toàn.

“Nằm im cho tao!”

Người đàn ông bắt lại chân đang đập lung tung của cô, thô bạo xé quần áo của cô.

Tay cô đang chống cự bắt được cánh tay của hắn.

Hắn nắm tóc của cô kéo đầu cô đến, sau đó tàn nhẫn mà hất cô đến thanh vịn của ghế sofa, phát ra một tiếng “Ầm.” Tần Chỉ Ái cảm thấy đau bụng, lập tức liền nghe thấy người đàn ông kia nói: “Còn dám giãy dụa, xem tao có dám giết mày không!”

Hắn nói xong, lại cầm tóc của cô lên, mắt cô nhìn thấy hắn lần thứ hai thúc cô vào tay vịn, lúc sắp rơi xuống, một nhóm cách đó không xa sợ hãi chính sự liền mở miệng muốn tốc chiến tốc thắng: “Được rồi, đánh hai lần là được rồi đừng để làm chậm trễ việc chính sự!”

“Mau mau, mau cởi quần áo, mày ở bên kia chụp hình đi!” một người khác chen vào.

Người đàn ông đó thật sự dừng tay, buông tóc của cô ra, liền kéo quần áo của cô.

Lúc này Tần Chỉ Ái đã bị hai cái bạt tai của hắn làm cho choáng váng hoa mắt, làm gì còn sức lực để giãy dụa.

Cô chỉ có thể mặc cho người đàn ông kia kéo quần áo một cách thô lỗ, bên tai từng tiếng cười “Hí hí hí” vang lên, như tiếng hô hoán của âm thanh

từ địa ngục.

.....

Người đầu tiên phát hiện hiện ra sự mất tích của Tần Chỉ Ái là Tiểu Vương.

Cố Dư Sinh không thấy Lương Đậu Khấu ở lầu hai, lúc còn đang nghĩ không ra, đã bị Cố lão gia gọi xuống chiêu đãi mấy vị cổ đông lớn tuổi ở Cố thị.

Lại đến trước bàn của các vị cổ đông, Cố Dư Sinh nghĩ tới mấy ngày nay cô đang đến kỳ kinh nguyệt nên chắc là cảm thấy không khỏe, sợ lại bị đau bụng, trước tiên đến chỗ Tiểu Vương cúi đầu giao việc cho hắn: “Dặn dò nhà bếp là một tách hồng trà gừng nóng đưa cho thư ký Tần.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 552: Bất Ngờ Mang Thai (2)

Tiểu Vương làm theo lời của Cố Dư Sinh, cố ý đến nhà bếp tìm hồng trà gừng.

Trước khi Tiểu Vương rời đi, đã không nhìn thấy Tần Chỉ Ái ở trong phòng yến hội, vì vậy hắn cho rằng Tần Chỉ Ái ở trong phòng nghỉ ngơi ở lầu hai, nên từ nhà bếp đi ra, Tiểu Vương liền thẳng tiến đến phòng nghỉ của Cố Dư Sinh ở lầu hai.

Không ngờ gõ cửa một lúc lâu cũng không có người trả lời, Tiểu Vương không thể làm gì khác hơn là trở về phòng yến hội.

Phòng yến hội đã có không ít người bắt đầu ra về, rất ồn ào náo nhiệt.

Tiểu Vương từ thang máy đi ra, liếc nhìn Lục Bán Thành và Hứa Ôn Noãn ngồi ở bàn bấm điện thoại.

Đi đến gần, Tiểu Vương mới biết Hứa Ôn Noãn đang đánh game, Lục Bán Thành lại xem video.

“Lục tiên sinh.” Tiểu Vương hỏi Lục Bán Thành một tiếng, mới nhìn đến Hứa Ôn Noãn, hỏi: “Hứa tiểu thư, cô có thấy thư ký Tần không?”

“Tiểu Ái sao? Cậu ấy đi vệ sinh rồi.” Hứa Ôn Noãn không rời khỏi màn hình điện thoại chút nào.

“A” Tiểu Vương khom người, đặt trà nóng lên bàn trống: “Chờ lát nữa thư ký Tần quay lại, phiền cô nói cô ấy uống cái này. Đây là trà Cố tổng chuẩn bị cho cô ấy.”

“Được.” Hứa Ôn Noãn vừa mới trả lời Tiểu Vương, trong game nhân vật

của cô lại bị người ta dùng một chiêu đánh chết, cô ảo não ném điện thoại đi động một cái, liền quay đầu nhìn vị trí của Tần Chỉ Ái, như nhớ đến cái gì, nhú mày, nghi hoặc lên tiếng: “Ồ, Tiểu Ái còn chưa quay lại sao? Nãy giờ đã đi lâu lắm rồi.”

Nghe được Hứa Ôn Noãn nói thầm, Lục Bán Thành cũng nhìn thời gian trong điện thoại: “Cũng khoảng 10 phút rồi.”

“10 phút? Sao lại lâu như vậy?” Hứa Ôn Noãn cũng đứng lúc muốn đi vệ sinh, liền nói: “Để em đi tìm cậu ấy.”

Hứa Ôn Noãn tìm trong nhà vệ sinh một vòng, cũng không thấy bóng dáng của Tần Chỉ Ái, cô cho rằng lúc đi vào trùng hợp là lúc Tần Chỉ Ái rời đi nên hai người không gặp nhau, không nghĩ nhiều, rửa tay xong liền quay lại phòng yến hội, kết quả phát hiện vị trí trên bàn cạnh chỗ của mình cũng không có ai ngồi, chỉ có Lục Bán Thành và Tiểu Vương, cô “Hả?” một tiếng, vừa giật giấy ăn vừa lau tay còn ướt nước, lại ngồi xuống: “Tiểu Ái đâu rồi?”

“Em không thấy cô ấy sao?” Lục Bán Thành cất điện thoại đi động, nhìn về phía Hứa Ôn Noãn.

“Cậu ấy không có ở trong nhà vệ sinh, em tưởng cô ấy đã quay lại...” Hứa Ôn Noãn lắc lắc đầu, mới phản ứng lại câu hỏi của Lục Bán Thành: “... Ý của anh là Tiểu Ái vẫn luôn không trở lại sao?”

“Đúng vậy.” Lục Bán Thành gật gật đầu, biểu hiện rất bình tĩnh.

“Con bé này, chạy đi đâu lại không nói cho người khác biết một tiếng, lại đi đâu một mình từ sớm rồi?” Hứa Ôn Noãn vừa nói, vừa gọi điện thoại cho Tần Chỉ Ái.

Theo tiếng chuông reo trong máy, bên ngoài cũng có một tiếng nhạc chuông dễ nghe.

Hứa Ôn Noãn theo tiếng đó tìm kiếm, nhìn thấy điện thoại Tần Chỉ Ái để lại trên bàn ăn, “Túi và điện thoại cũng không mang, cậu ấy không thể đi

một mình được, nhà vệ sinh cũng không có cô ấy nữa.”

Lục Bán Thành không nghĩ nhiều chỉ hỏi: “Có phải ở phòng nghỉ ngơi trên lầu hai không?”

“Thư ký Tần không có ở đó, tôi vừa mới ở trên đó xuống.” Tiểu Vương trả lời.

Lục Bán Thành vẫn chưa cảm thấy vấn đề gì, nghe Tiểu Vương nói câu này lại nôn nóng: “Không có?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 553: Bất Ngờ Mang Thai (3)

“Đúng vậy Lục tiên sinh.” Tiểu Vương khẳng định.

Lục Bán Thành nhíu mày: “Có phải là thấy trong này buồn nên đi ra ngoài hít thở không khí rồi không?”

“Em đi tìm xem.” Hứa Ôn Noãn thấy suy đoán này của Lục Bán Thành cũng có lý, lần nữa đứng lên chạy ra khỏi phòng yến hội.

Hứa Ôn Noãn đi dạo một vòng ở sân trước, không thấy bóng người của Tần Chỉ Ái, liền quay về phòng yến hội.

Bên ngoài có chút lạnh, cô mặc lễ phục hở vai, giọng nói có chút run: “Tiểu Ái vẫn chưa quay lại sao?”

Lục Bán Thành lắc đầu.

Tiểu Vương hình như cũng cảm thấy cô chuyện gì đó không đúng, đứng lên: “Tôi trở lên lầu xem thử.”

“Vậy tôi đến sân sau tìm.” Hứa Ôn Noãn nói nhân viên phục vụ lấy áo khoác nhung cho cô mặc, khoác lên người xong liền thẳng tiến ra khỏi phòng yến hội.

.....

Tiểu Vương sợ Tần Chỉ Ái ở trong phòng ngủ quên nên không thể nghe thấy tiếng hấn gọi nên tìm nhân viên ở đó dùng thẻ vạn năng mở cửa phòng.

Bên trong rất yên tĩnh, đèn được bật lên, bên trong không một bóng người.

Tiểu Vương quay lại nói cảm ơn với nhân viên phục vụ xong, liền đi thang máy xuống lầu, hắt vôi vàng chạy đến chỗ Lục Bán Thành, còn chưa mở miệng Lục Bán Thành đã hỏi: “Có không?”

Tiểu Vương lắc lắc đầu, cũng lên tiếng hỏi: “Hứa tiểu thư còn chưa quay lại sao?”

“Còn chưa...” Lục Bán Thành chưa nói xong, Cố Dư Sinh đã xong việc nhẹ nhàng quay trở lại, nhìn thấy biểu hiện khác thường của hai người họ, bước chân liền chậm lại, nhàn nhạt hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cố tổng, không thấy thư ký Tần đâu hết.” Tiểu Vương thành thật trả lời.

“Cái gì gọi là không thấy?” lông mày Cố Dư Sinh nhíu lại, không hiểu lời nói của Tiểu Vương.

“15 phút trước Tiểu Ái nói đi vệ sinh nhưng bây giờ lại không trở về, túi và điện thoại của cô đều để ở đây, sẽ không thể đi đâu được, nhưng Tiểu Vương lên lầu tìm rồi, cô ấy cũng không ở đó, Ôn Noãn đã tìm ở nhà vệ sinh và phía trước viện vẫn không thấy, bây giờ cô ấy đang tìm ở sau viện...” Lục Bán Thành nói lại ngắn gọn mọi chuyện một lần.

Thật buồn cười, sao lại có thể không tìm thấy được?

Cố Dư Sinh nhíu mày lại hỏi: “Có xem camera trong hội sở chưa?”

“Còn chưa xem...” được Cố Dư Sinh cảnh tỉnh, Tiểu Vương liền phản ứng lại: “Tôi đi xem ngay.”

Kết quả Tiểu Vương đi kiểm tra camera còn chưa quay lại, Hứa Ôn Noãn đã quay lại với chiếc giày của Tần Chỉ Ái trong tay, cô vôi vàng chạy vào, cũng không để ý mọi người xung quanh, hoàn toàn không để ý đến hình tượng lễ phép gì nữa liền hô lớn: “Tiểu Ái nhất định xảy ra chuyện rồi!”

Từ nãy đến giờ sau khi không gặp cô ấy xong, Cố Dư Sinh vẫn chưa

được ngồi xuống, lúc này hấn nhú nhú mào, chạy đến đón Hứa Ôn Noãn, cũng mặc kệ xung quanh những người xung quanh sẽ thấy như thế nào.

Cùng lúc đó, Lục Bán Thành từ ghế đứng lên, đi sát theo sau Cố Dư Sinh.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Cố Dư Sinh vừa dứt lời, Lục Bán Thành đã mở miệng: “Tình hình sao rồi?”

“Đây là giày của Tiểu Ái, em vừa tìm được ở sân sau.” Có thể là Hứa Ôn Noãn chạy hơi gấp, lúc nói chuyện hơi thở rất hỗn loạn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 554: Bất Ngờ Mang Thai (4)

Trong tay cô cầm chiếc giày cao gót ướt nhem.

“Cậu ấy không có ở sau vườn, nhưng mà sân sau hoang phế như vậy, không ai ăn no rừng mỡ mà lại đi bộ hít thở không khí đầu, em chỉ tìm thấy một chiếc giày của Tiểu Ái, cậu ấy chắc chắn là đã xảy ra chuyện rồi.”

“Em xác định đây là giày của Tiểu Ái sao?” Lục Bán Thành hỏi.

“Phí lời, hôm qua lúc đi dạo phố em đã chọn chung với Tiểu Ái, chắc chắn không sai.”

Hứa Ôn Noãn còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh đứng trước mặt cô bỗng nhiên quay người, đi về phía phòng bảo vệ của hội sở.

Cố Dư Sinh vừa đi vào cửa, Tiểu Vương lại mang biểu hiện lo lắng vọt ra.

Hắn nhìn thấy Cố Dư Sinh, vội dừng bước, liền bật thốt lên: “Cố tổng, thư ký Tần bị người ta bắt cóc rồi.”

Từ lúc Hứa Ôn Noãn cầm chiếc giày của cô chạy đến phòng yến hội hắn đã mơ hồ có dự cảm không tốt rồi, bây giờ lại nghe Tiểu Vương nói câu này, vẻ mặt của hắn càng lạnh đến âm độ.

“Là lúc cô ấy ở trong nhà vệ sinh bị một người mặc đồng phục nhân viên nam ở hội sở khống chế bắt đi...” Tiểu Vương còn chưa nói hết Cố Dư Sinh đã đẩy hắn qua một bên bước vào phòng bảo vệ.

Tần Chỉ Ái bị đẩy lên tường, còn chưa giữ vững được thân thể, Cố Dư Sinh liền quay lại từ màn hình, đi đến cửa.

“Cố...” Tiểu Vương còn chưa nói một chữ, Cố Dư Sinh đã đẩy cả người hẳn qua một bên, chạy nhanh về phía cửa phòng yến hội.

Tiểu Vương lùi lại vài bước mới có thể đứng vững lại được, liền chạy theo sau Cố Dư Sinh.

Hắn vừa mới đứng ở đại sảnh, đã bị Lục Bán Thành và Hứa Ôn Noãn cản đường.

Hứa Ôn Noãn không thể chờ thêm liền hỏi: “Biết Tiểu Ái ở đâu rồi sao?”

“Thư ký Tần bị người ta bắt cóc rồi...” Tiểu Vương nói với Hứa Ôn Noãn và Lục Bán Thành, miên tả những gì mình nhìn thấy từ đoạn ghi hình trong camera, lại đi theo Cố Dư Sinh.

Hứa Ôn Noãn và Lục Bán Thành cũng vội vàng đuổi theo.

Đợi đến lúc ba người ra khỏi cửa, Cố Dư Sinh đã nghênh ngang quay đầu xe đi, chỉ trong mấy giây, bóng xe đã biến mất trước mắt bọn họ.

.....

Lễ phục đẹp dễ tinh xảo rất nhanh bị xé thành những mảnh nhỏ.

Tần Chỉ Ái cầm một mảnh vải khá lớn co ro cố gắng đứng dậy che cơ thể lại.

Mặc dù như vậy nhưng cô vẫn để lộ một mảnh da thịt trắng nõn, lọt vào tầm mắt của mấy người đàn ông kia.

Tần Chỉ Ái nghe thấy tiếng bọn chúng nuốt nước bọt.

Cô đương nhiên biết, âm thanh kia nói lên điều gì, cô sợ đến phát run, tay cầm miếng vải lớn run cầm cập.

“Tội bây ai lên trước?” người đứng trước máy quay hỏi bọn họ.

“Tao!”

“Tao tao!”

Người phụ nữ xinh đẹp như vậy, đều có thể khiến đàn ông kích động, mấy người đàn ông đều giành nhau trả lời.

“Mày tới đi.” Người đàn ông quay phim chỉ người đàn ông kéo cô từ hội sở ra.

Người đàn ông kia vẻ mặt vui mừng, không chần chừ liền nhào đến trước mặt Tần Chỉ Ái.

Đáy mắt Tần Chỉ Ái đầy sợ hãi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 555: Bất Ngờ Mang Thai (5)

Bộ dạng của cô vô tội mà diễm đạm đáng yêu như vậy, khiến người đàn ông kia nhiệt huyết sôi trào, hần mới đứng trước mặt Tần Chỉ Ái, liền không nhịn được đưa tay chạm vào bả vai đang lộ ra ngoài không khí lạnh của cô.

Cô giống như bị đánh thứ gì đó rất dơ bẩn vậy, theo phản xạ có điều kiện né tránh, mắt không chế mà hô to: “Đừng đụng tôi.”

Ngữ khí của cô có chút trùng, nhưng đáy mắt của cô lại cho người khác biết cô đang rất sợ, cho đến không cô nói ra, lại không có một chút kiên định nào, rơi vào tai đàn ông lại khiến cho hần phối hợp nói: “Tôi rất sợ, tôi rất sợ đó...” khiến cả phòng cười phá lên.

Người đàn ông đứng trước mặt Tần Chỉ Ái kia sau khi cười xong lại lần thứ hai chạm vào vai cô.

Hần sợ cô lại trốn, cố ý cùng hai tay, ngăn không cho cô giãy dụa, da thịt của cô mềm mại nhẵn nhụi, khiến hần hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó trong miệng liền phát ra những câu hạ lưu: “Đừng đụng em? Anh không chỉ muốn đụng em mà còn chụp hình em, lát nữa còn mấy anh trai khác nữa!”

Nói xong, người đàn ông đó đẩy cô ngã lên ghế salon đè lên người cô.

Trọng lượng của hần làm cho cô không còn chút sức lực nào, không thể thoát khỏi hần.

“Trước tiên quay hình cho xong đã, đừng có cố làm mình thoải mái.” Người phụ trách ghi hình kia thấy người đàn ông đè lên người Tần Chỉ Ái nửa ngày cũng chưa vào chính sự, mới không nhịn được nói: “...Hướng mặt cô ấy về phía ống kính, lộ ngực ra, mày đừng lộ mặt, hôn cổ của cô ấy đi!”

Theo chỉ huy của người quay phim kia, người đàn ông đề lên người Tần Chỉ Ái liền làm theo.

Mặt Tần Chỉ Ái bị người đàn ông kia ép hướng về phía ống kính, môi của người đàn ông đó dán lên cổ của cô, lòng cô cực kỳ khủng hoảng, cô không thể không chế được sợ hãi không ngừng run lên.

Cô không thể để cho họ chụp ảnh được, càng không thể để một người đàn ông mình không quen biết cưỡng bức được...

Tần Chỉ Ái càng nghĩ càng muốn giãy dụa.

Cô không thể nào nhúc nhích được, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng máy quay đang răng rắc chụp ảnh, những âm thanh đó thật sự rất khủng bố, cô đành phải cầu xin: “Cầu xin các người đừng đụng vào tôi, thả tôi ra, cầu xin các người đừng...”

Mấy người đàn ông kia giống như không nghe thấy tiếng cầu xin đầy tuyệt vọng của cô, còn chỉ đạo cho người trên người cô tư thế chụp.

“Cởi hết áo ra, như vậy mới có hiệu quả...”

“Để lộ chân cô ấy ra đi...”

“Làm cho chân cô ấy quấn quanh eo mày kia...”

“Hôn lỗ tai nó, mò ngực nó đi...”

Máy chụp hình lóe lên ánh đèn, Tần Chỉ Ái cả người chỉ cảm thấy tuyệt vọng, ánh mắt đẹp đẽ của cô ngày một trống rỗng, cuối cùng hoàn toàn mất hết tiêu cự.

Bị người ta sỉ nhục như vậy, cô không muốn sống, cô không muốn sống... cô không muốn sống nữa!!!!

Câu nói đó như ma chú nguyện rửa lặp đi lặp lại bên tai cô nhiều lần.

“Không được, tư thế bây giờ tuy lộ mặt nhưng không thể để lộ thân thể của cô ấy, một ít chân vai cũng không có ý nghĩa gì... mày lật cô ấy ra, khiến cho cô ấy mở chân và cánh tay ra, khiến cô ấy lỏa lồ trước ống kính đi...”

Tần Chỉ Ái nghe thấy câu nói này, ánh mắt lóe lên, bỗng nhiên lại mở miệng dùng sức tát tới lưỡi của mình.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 556: Bất Ngờ Mang Thai (6)

Ngay lúc hàm răng của cô sắp cắn trúng lưỡi, lúc người đàn ông kia vừa mới chuẩn bị cuộn người cô lại, kéo áo lót của cô xuống, một tiếng “Loảng xoảng” rất lớn liền truyền đến.

Động tĩnh lớn như vậy, khiến tất cả mọi người trong phòng quay đầu nhìn lại.

Cửa sổ không biết bị cái gì đập phải, toàn bộ đều vỡ vụn, vô số những mảnh vỡ to nhỏ rơi xuống như mưa rào, rơi xuống mặt đất khiến tiếng loảng xoảng cứ kéo dài.

.....

Cảnh tượng này giống như một cảnh trong một bộ phim hành động vậy.

Toàn bộ những người trong phòng đều há mồm tròn mắt.

Qua khoảng một phút, tiếng vang đều dừng lại.

Toàn bộ thế giới giờ phút này đều trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Mấy người đàn ông nhìn nhau vài lần, có người lên tiếng: “Sao lại như...”

Lời của hắn còn chưa nói hết toàn bộ, một bóng người đen kịt từ màn đêm nhẹ nhàng bước vào.

Thế giới thật sự rất yên tĩnh.

Bóng người kia còn chưa lộ mặt, Tần Chỉ Ái cũng có thể nhận ra đó là ai.

Cô dừng động tác cắn lưỡi, nhìn chăm chăm người vừa đến không chớp mắt, cảm thấy đó là một ánh sáng, chiếu sáng cuộc đời đã mất đi toàn bộ niềm tin của cô đến chói mắt.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy Cố Dư Sinh, có chút vui vẻ choáng váng, ý thức của cô có hơi dần động, đại não còn chưa kịp xoay chuyển, không cử động, cũng không thể đứng lên.

Cô giống như bị điểm huyết vậy, cứ như vậy nhìn trừng trừng hấn, mãi đến khi hấn đứng trước mặt cô, mãi đến khi trọng lượng đè trên người cô biến mất, con người trong suốt đen kịt của cô mới giật giật, thần trí lại có thể khôi phục lại một tý.

Cô cho rằng mình nhìn thấy ảo giác, cô há miệng muốn gọi Dư Sinh, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, hấn đã dùng áo khoác của mình che lên người cô.

Cô không muốn lộ da thịt cho bọn người kia nhìn, luôn cố gắng cuộn chặt mình, âu phục của hấn ném qua đầu như có thể che cả người cô lại.

Trong một màu đen kịt kia, cô nghe được tiếng nói của hấn.

Giọng của hấn mát lạnh, nhưng ngữ điệu vẫn rất dọa người.

Lúc trước cô đóng vai Lương Đậu Khẩu, đã vô số lần nghe thấy hấn nói những lời vô tình.

Có thể những lời nói lúc này đã được hâm nóng, nghe rất dễ chịu.

Hấn nói: “Cứ như vậy, đừng nhúc nhích!”

Là giọng của hấn, là áo của hấn tỏa ra mùi thơm quen thuộc dễ ngủ.

Hấn đến thật rồi...

Cô không có nằm mơ!

Tần Chỉ Ái núp trong quần áo Cố Dư Sinh, xác định nhiều lần mới biết, đây không phải là mơ, cũng không phải là ảo giác của cô.

Vì chìm đắm trong ý thức của mình, âm thanh nghe có vẻ cách cô rất xa.

Cô mơ hồ nghe thấy người nói: “Mày là...”

Hắn đang hỏi Cố Dư Sinh là ai đúng không?

Nhưng hắn chỉ vừa nói hai chữ, đã truyền đến tiếng kêu thảm thiết rồi.

Tần Chỉ Ái sợ co rúm người một hồi, sau đó lại là một loạt những tiếng hét thê lương.

Cô hoàn toàn không nhớ Cố Dư Sinh nói cô đừng nhúc nhích, chỉ giật áo xuống một chút, lộ đầu ra.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 557: Bất Ngờ Mang Thai (7)

Có thể là do Cố Dư Sinh ra tay quá nhanh, mấy người đàn ông cao to không có phòng bị nên bị hấn đập một người ngã đông một người ngã tây.

Nhưng mấy người này cũng không phải hồng nhũn, đại đa số bọn chúng đều là lưu manh, ít nhiều gì cũng biết đánh nhau, Cố Dư Sinh vừa động thủ, bọn họ liền bị bẻ xương quật ngã xuống đất, kêu thảm thiết, nhưng rất nhanh những người vừa bị đánh lẫn kia có thể đứng lên lại, vậy Cố Dư Sinh như hung thần ác sát.

Cố Dư Sinh đứng nghiêm ngay chính giữa phòng khách, đối mặt với những người đàn ông đang xúm lại mình không nhúc nhích.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy hoảng sợ gấp đến nỗi mở miệng kêu to: “Cố” một cái, Cố Dư Sinh liền nghiêng đầu hơi nhìn cô một chút, hấn không nói gì nhưng một giây sau một người đàn ông đứng trước mặt hấn đã bị quật ngã xuống đất.

Còn lại hai người, nhìn thấy đồng bọn đều bị đánh quỵ, không dám xông lên, ngược lại lại nhìn về phía những đồ vật đang ngã đổ lung tung trong góc phải biệt thự.

Người đàn ông chạy đến chỗ đổ đồ đó đầu tiên chính là người chụp ảnh lúc nãy, hấn mở một cái rương ra, lục lung tung, lấy ra hai con dao bầu, đưa cho người đàn ông theo sát phía sau hấn một con, sau đó liền vọt tới chỗ Cố Dư Sinh.

Ánh dao sáng loáng dưới sự cộng hưởng của ánh đèn lại mang thêm vài phần sắc lạnh.

Mặt mày Tần Chỉ Ái kinh hoàng mà trở nên trắng bệch, không dám phát

ra bất cứ âm thanh nào, sợ làm Cố Dư Sinh phân tâm.

Cố Dư Sinh như cảm nhận được sự hoảng sợ của cô, quay đầu nhìn cô một chút, khóe môi giật giật, sau đó muốn nói gì đó động viên cô nhưng hai người cầm dao kia vọt tới quá nhanh, khiến hắn không thể nói gì.

Cố Dư Sinh nghiêng người né tránh ánh dao vừa vọt tới, trở tay đã bắt được giá đỡ máy quay phim.

Tuy rằng Tần Chỉ Ái vẫn không chuyển con người nhìn cũng có thể do động tác của Cố Dư Sinh quá nhanh mà cô chỉ thấy ánh dao vừa lóe lên, sau đó liền nghe thấy tiếng người đau đớn hét lên, sau đó là tiếng vỡ nát, cô liền nhìn người đàn ông đó, tay cầm dao của hắn đã buông lỏng, dao rơi xuống đất tạo ra tiếng loảng xoảng, hắn khoanh cổ tay, kêu rên, lăn lộn trên mặt đất.

Tần Chỉ Ái đương nhiên biết âm thanh vỡ nát lúc này là tiếng gì.

Đó là tiếng xương gãy.

Mấy người đàn ông kia không thể thắng được hắn, toàn bộ đều cầm dao sáng loáng xông lên cùng một lúc muốn ép Cố Dư Sinh vào thế yếu.

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái run lên, cầm áo khoác của Cố Dư Sinh thật chặt, môi cô cắt không còn giọt máu, run cầm cập.

Tiếp theo là tiếng kim loại ma sát, vang lên những âm thanh chói tai, trong phòng khách lại truyền đến âm thanh vỡ vụn trong nháy mắt, trên mặt đất lại có hai người bị quật xuống.

Kỳ thật Cố Dư Sinh đánh với bọn chúng không bao lâu, nhưng Tần Chỉ Ái lại có cảm giác như thời gian họ đánh nhau kéo dài đến vô tận, sau đó lại bị dày vò trong lo lắng.

Người đàn ông chụp ảnh kia lúc đối phó với Cố Dư Sinh kia lại bỗng nhiên xoay người lại vung dao về phía Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 558: Bất Ngờ Mang Thai (8)

Tần Chỉ Ái chỉ kịp nhìn ánh dao vung lên, sau đó cũng cảm nhận được một lực ác liệt từ trên giáng xuống.

Lòng của cô, lập tức lại phản xạ có điều kiện hét lên một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, ngừng thở, chờ cơn đau thấu xương đến.

Nhưng mà con dao kia còn cách đầu của cô 10 cm, đã bị một giá đỡ máy chụp hình ngăn lại.

Sau đó “Ầm” một tiếng, sau đó lại là một tiếng kêu thảm thiết.

Tần Chỉ Ái run mi mắt hai lần, mới dám mở mắt nhìn người đàn ông kia, ông ta đang lặn lội trên mặt đất, che ngực, rên rỉ: “Ai da ai u.”

Tần Chỉ Ái quá sợ hãi, phía sau toát một tầng mồ hôi lạnh, cô thở dốc từng ngệm từng ngệm một lúc lâu mới nháy mắt một cái, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Đáy mắt của cô đầy kinh hoàng, trên mặt vẫn còn dấu vết của sự sợ hãi không thôi, nhìn Cố Dư Sinh mà mềm nhũn, cả người hấn vẫn còn tràn ngập sát khí nhưng âm thanh lại dịu dàng mở miệng: “Được rồi, không sao rồi, đừng sợ...”

Chỉ những chữ đơn giản như vậy, trong nháy mắt cô liền đong đầy nước, cô giống như muốn tìm chỗ dựa, đưa tay bắt lấy tay hấn.

Lòng bàn tay của hấn đụng đến lòng bàn tay mềm mại của cô, cả người cứng đờ một hồi, liền cúi người đối mặt với cô.

Hấn vừa định đưa tay ra, xoa xoa tóc cô một chút, ánh mắt hấn lại bị ánh

mắt sưng đỏ của cô hấp dẫn.

Hắn nhíu mày, ngón tay vốn định xoa đầu cô lại chạm vào hai gò má của cô.

Hắn không dùng lực, nhưng cô vẫn đau đến nỗi run lên, đáy mắt hắn nhất thời lại đờ đờ sát khí hỏi: “Ai đánh?”

Cô biết ánh mắt thô bạo của hắn lúc này không phải là đối với cô mà là những người kia, nhưng nghe giọng nói của hắn như vậy nên khiến cô lại càng sợ hãi.

Cô cắn cắn môi, không lên tiếng, lông mi lại run rẩy.

Hắn nhìn thấu sợ hãi của cô, cũng biết câu hỏi lúc nãy của mình đã làm cô sợ rồi, liền hạ giọng, nói: “Đừng sợ, anh không có tức giận với em...”

Hắn sờ sờ mái tóc của cô, cử động dịu dàng đầy cưng chiều: “Em nói cho anh biết, ai đánh em, anh giúp em trả thù...”

Hắn sợ cô không nói, vừa ngọt ngào vừa lên tiếng dụ dỗ: “Chỉ cho anh biết, được không?”

Giọng nói của hắn dịu dàng như vậy, từng chút từng chút khiến cô mềm lòng.

Cô nhấc mắt, nhìn một vòng những người đang nằm trên đất, sau đó giơ tay lên chỉ vào người lúc nãy đã xé quần áo của cô: “Hắn...”

Bởi vì lúc đó quá bất lực, quá tuyệt vọng, lúc này có người che chở cho cô, cô cũng không để ý giới hạn của hắn và cô nữa, cũng không phải làm nũng, chỉ nói một chữ như vậy liền vỡ òa: “Hắn muốn cởi quần áo của em, em không cho nên đập phải hắn...”

Lại nhìn tới người cô lúc này, Cố Dư Sinh không hận không thể lập tức đứng lên giẫm vào hai tay của tên khốn đó.

Nhưng sau khi nghe tiếng nói điềm đạm đáng yêu của cô, hấn lại nhắ
nhìn kích động trong lòng, dịu dàng nhìn cô nói.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 559: Bất Ngờ Mang Thai (9)

“Hắn đánh em, còn nắm tóc của em...” âm thanh của cô rất nhỏ, mang theo oan ức.

Không nghe còn bình thường, nghe xong trong lòng Cố Dư Sinh càng tức giận, hắn sợ mình tức giận sẽ lại làm cô sợ, hắn chỉ có thể cắn răng nắm chặt tay thành quyền để nén giận.

“Còn đập đầu của em...” cô vừa nói vừa chỉ đến tay vịn gỗ trên ghế sofa: “... Đập vào nơi đó.”

Hắn hít vào một hơi, dù đang cố áp chế nhưng giọng điệu vẫn khá đáng sợ: “Hắn đã dùng tay nào?”

Hắn không chờ cô trả lời, cũng không kịp chờ cô trả lời, một giây sau hắn liền đứng thẳng người, nhìn xung quanh hai vòng, nhìn thấy một chiếc bàn có mấy chai bia, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, cầm một chai lên, đi về phía người đàn ông vừa mới đánh Tần Chỉ Ái, không nói một lời, thậm chí còn không nhìn người đàn ông kia một cái, chỉ lấy chai bia tàn nhẫn đập lên đầu người đàn ông nằm dưới đất, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, Cố Dư Sinh cũng không chớp mắt dùng mảnh vỡ còn lại trên tay đâm vào hai lòng bàn tay của người kia.

Tiếng kêu ngày càng khốc liệt, nghe sồn cả tóc gáy.

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy, mặt mày lạnh lùng đứng lên, lần nữa quay lại chỗ Tần Chỉ Ái.

Cô bé nhìn thấy hình ảnh nhiều máu me như vậy, sắc mặt dần trở nên trong suốt.

“Được rồi, đừng nhìn nữa.” Cố Dư Sinh nhàn nhạt cúi đầu nói hai chữ, liền giơ tay lên che mắt cô, sau đó lại hỏi: “Có thể đứng lên không?”

Sau khi hỏi xong, hắn mới thấy mình quá phí lời rồi.

Bây giờ cô sợ muốn chết, còn sức đâu mà đứng nổi.

Hắn không chờ cô trả lời, liền khom người, ôm cô lên, sau đó liền cảm nhận được một cơn gió ác liệt phía sau mình.

Chỉ nghe tiếng thôi hắn cũng có thể xác định hướng chạy của người sau lưng.

Hắn đang chuẩn bị xoay người lại, đá người chạy đến, đúng lúc lại có người đứng lên từ trên mặt đất, vung dao về phía hắn và Tần Chỉ Ái. Đột nhiên Tần Chỉ Ái hô lên: “Cố Dư Sinh.”

Thân thể Cố Dư Sinh khẽ run một hồi, cả người bị điểm huyết cứng đờ bất động.

Hắn nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái, ánh mắt trở nên phức tạp mà hỗn loạn.

Không biết có phải hắn quá nhớ nhung Tiểu Phiền Toái đến nỗi sinh ra ảo giác hay không nhưng mà giọng nói của cô lúc này cực kỳ giống lúc Tiểu Phiền Toái đẩy hắn ra khỏi xe lao đến... lúc đó cô cũng gọi ba chữ Cố Dư Sinh như thế này...

Mãi đến khi sau lưng hắn cảm thấy đau đớn, ánh mắt của Cố Dư Sinh mới lóe lên hai lần, cả người mới hoàn hồn.

Hắn phản xạ có điều kiện quay người đá tới người phía sau, khiến người đó văng ra xa năm mét, đập vào vách tường rồi nặng nề rơi xuống đất.

Áo sơ mi của hắn bị nhuộm đỏ, Tần Chỉ Ái theo bản năng chạm vào, cô vừa mở miệng nói một chữ “máu” liền thấy tối sầm lại, ngất đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 560: Bất Ngờ Mang Thai (10)

Tần Chỉ Ái không biết mình đã ngủ say bao lâu, cô chỉ biết lúc cô có ý thức, cổ họng giống như bị hỏa thiêu, miệng khô lưỡi khô, muốn uống nước.

Cô cố gắng mở mắt nhưng lại không mở được.

Cô liều mạng động môi, mong có ai đó sẽ rót cho mình cốc nước, nhưng cô cố gắng thế nào cũng không thể nghe thấy được âm thanh của chính mình.

Trong mơ mơ hồ hồ, cô cảm giác được có một bàn tay lớn sờ lên trán của mình, sau đó bên tai lại có tiếng gọi: “Tần Chỉ Ái, Tần Chỉ Ái.”

Âm thanh kia từ rất xa truyền đến, cô cảm thấy giọng nói đó rất quen thuộc nhưng trong chốc lát lại không thể nghĩ ra đó là ai.

Có thể người đó thấy cô không tỉnh, rời đi rồi, qua một lúc không lâu, lại có tiếng nói của người đó, rất nhỏ, hình như đang trả lời điện thoại: “Ừ, nóng rần lên... Cô ấy đã ngủ một ngày một đêm rồi... Gọi bác sĩ trưởng khoa đến đây một chút, kiểm tra lại lần nữa đi...”

Ai nóng rần lên? Ai ngủ một ngày một đêm?

Tần Chỉ Ái trong đầu thoáng qua hai câu hỏi này xong, không nhận được khó chịu mà rên rỉ một tiếng.

Cũng không biết qua bao lâu, hoàn cảnh xung quanh cô loạn cả lên.

Hình như có rất nhiều người ở xung quanh cô, nói rất nhiều, sau đó cô cảm nhận được cổ tay mình bị một cái gì đó đâm vào, đau quá.

Ngay sau đó lại là tiếng bước chân rời đi.

Thế giới của cô lại trở nên yên tĩnh, một lúc sau lại truyền đến một âm thanh quen thuộc, lần này cô có thể nhận ra, đó là giọng của Hứa Ôn Noãn: “Anh Sinh, em đi xem Tiểu Ái thế nào, anh nghỉ ngơi trước đi.”

Trong đầu cô còn chưa suy nghĩ được gì, lại có hai âm thanh quen thuộc vang lên.

“Cố tổng, tôi dẫn anh về phòng bệnh của anh.”

“Anh Sinh, em và Ôn Noãn ở đây, anh yên tâm đi.”

Bọn họ là ai vậy? Tần Chỉ Ái mơ mơ màng màng nghĩ một lúc lâu mới nghĩ ra người gọi Cố tổng là Tiểu Vương, người gọi anh Sinh chính là Lục Bán Thành, sao bọn họ lại ở bên cô chứ?

Có thể là do nghĩ quá nhiều, đầu của cô thật là đau.

Có người nhẹ nhàng giúp cô kéo chăn lên cao, cô ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, là Hứa Ôn Noãn, tâm tình của cô mới bình tĩnh lại một chút, cũng không biết có phải thuốc bắt đầu phát huy tác dụng hay không, cô lại dần cảm thấy buồn ngủ nhưng cô lại không ngủ yên, lúc tỉnh lúc mê, mơ mơ hồ hồ.

Cô biết có ý tá đến rút kim trong người, cô cũng biết Tiểu Vương đã đến, để Hứa Ôn Noãn và Lục Bán Thành rời đi.

Trong phòng chỉ có hai người họ, không khí có chút quỷ dị.

Cô lại bị thuốc tác dụng mà ngủ thiếp đi, trong mơ hồ, cô cảm thấy cửa được mở ra.

Còn chưa hạ sốt, cô không ngừng nằm mơ.

Cô nằm mơ khi còn nhỏ, lúc cấp ba, đến lúc mình đóng vai Lương Đậu Khẩu, mơ mơ mơ, không biết xảy ra chuyện gì, lại xẹt đến hình ảnh những

người đàn ông kia vây quanh cô, cởi đồ, vuốt ve cô.

Cô liều mạng giãy dụa, nhưng cô không thể thoát khỏi.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn quần áo của mình bị người ta xé thành từng mảnh.

Cô tinh tường nhìn thấy đáy mắt của người đàn ông kia, thấy được hạ thể ông ta đang rỉ nước, thậm chí còn có một người đàn ông đang vừa cởi quần áo vừa đi về phía cô...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 561: Bất Ngờ Mang Thai (11)

Cô khóc lóc cầu xin bọn họ buông tha cho cô, người đàn ông kia lại lạnh lùng đè lên thân thể của cô.

Cô nhìn thấy máy quay tiến về phía mình, không ngừng lóe flash, người đàn ông ở trên người cô lại găm hôn da thịt của mình...

Cô rất sợ, sợ đến nỗi cả người rung rẩy, muốn nôn.

Có thể người đàn ông kia còn chưa rời khỏi người cô, những bất lực tuyệt vọng làm cho cô không nhận được mà hét lên.

Lúc cô hét đến khàn giọng, bên tai lại có người gọi tên cô: “Tần Chỉ Ái, Tần Chỉ Ái?”

“Tỉnh lại đi? Tần Chỉ Ái? Tỉnh lại đi?” người kia vừa gọi vừa vỗ nhẹ lên mặt cô.

Tần Chỉ Ái nhú mày, từ từ mở mắt ra, khuôn mặt đẹp đẽ đến ngây người của Cố Dư Sinh liền đập vào mắt cô.

Cô trở mắt nhìn một hồi mới dừng la hét, sau đó nhìn hấn sững sốt một chút, mới hỏi: “...Sao...”

Cô vốn muốn hỏi: “Sao lại như vậy?” nhưng vừa nói được một chữ, liền hiểu ra, cô không phải gặp ác mộng mà những hình ảnh kia là tồn tại trong não cô một cách chân thật, cô thật sự bị người đàn ông đó cởi hết quần áo, còn chụp ảnh...

Ánh mắt của cô trở nên kinh hoàng luống cuống, lung tung bắt lấy tay áo của Cố Dư Sinh, như là tóm chặt lấy một nhánh cỏ cứu mạng, lại mở miệng,

âm thanh run rẩy bất lực: “Bức ảnh, hình chụp...”

Tần Chỉ Ái chỉ nói được vài chữ, nhưng Cố Dư Sinh đã hiểu ý của cô, hần dụi dàng mở miệng: “Không có ảnh chụp, đã bị phá hủy hết rồi.”

“Phá hủy?” ánh mắt của Tần Chỉ Ái từ hoang mang, lại không xác định hỏi lại.

“Đúng, bị hủy rồi.” Cố Dư Sinh giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa đầu cô, lau mồ hôi lạnh trên trán cô, hần sợ cô không yên lòng, lại chắc chắn nói thêm: “Máy quay và thẻ nhớ đều bị anh hủy hết rồi.”

“Phá hủy, hủy...” Tần Chỉ Ái lẩm bẩm lặp đi lặp lại nhiều lần, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cô ngồi dậy: “Em muốn đi tắm, em muốn rửa ráy một chút...”

Những người đàn ông kia đụng vào cô, cô muốn đi tẩy sạch dấu vết của bọn họ, thật tử tế...

Tần Chỉ Ái còn chưa xuống giường, Tần Chỉ Ái đã ngăn cô: “Đã tắm rồi.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía hần.

“Hứa Ôn Noãn giúp em tắm rồi.” Cố Dư Sinh giải thích dụi dàng cho cô nghe.

Ôn Noãn giúp cô tắm... Tần Chỉ Ái thả lỏng, lại ngồi trên giường, ôm đầu gối, chôn mặt vào gối, lẳng lặng mà bất động.

Cố Dư Sinh không biết có phải cô đang khóc không, có thể bộ dạng luống cuống bất an này của cô lại làm cho hần đau lòng xót ruột.

Chuyện đáng sợ như vậy, ai đụng phải mà không bị ám ảnh hoảng sợ chứ?

Cố Dư Sinh nhẹ nhàng ngồi bên giường, dụi dàng xoa lưng của cô, rải

rác lên mái tóc dài của cô dịu dàng nói: “Chuyện đã qua rồi, em đừng nghĩ nữa, không sao nữa rồi...”

Cô không để ý đến hắn, nghe những lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, đôi mắt cô lại trở nên chua xót.

Tay hắn còn đang vuốt mái tóc dài của cô: “Hơn nữa những kẻ hại em cũng đã bị bắt rồi...”

Tiếng nói của hắn rất ôn hòa, khiến người ta rất an lòng, nhưng cũng có thể khiến Tần Chỉ Ái rơi nước mắt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 562: Bất Ngờ Mang Thai (12)

“Tên bị anh đâm chai thủy tinh vào, rất lâu sau hẳn cũng sẽ không thể cử động được...” dừng một chút, Cố Dư Sinh còn nói: “Nếu em thấy như vậy vẫn chưa đủ, anh chờ hẳn ra tù, lại tìm hẳn tính sổ...”

Đúng vậy... cô sao có thể không nhớ đến chuyện lúc Cố Dư Sinh kịp thời chạy đến, nếu hẳn thật sự không đến, chắc cô đã bị bọn người đó cưỡng bức rồi.

Tần Chỉ Ái vừa sợ, nhưng cũng vừa cảm động, nước mắt của cô càng rơi nhiều hơn, thậm chí bả vai nhỏ cũng bắt đầu run rẩy.

Cố Dư Sinh nhìn thấy cô như vậy, tim lại giống như bị cắt ra một đường dài, cực kỳ đau đớn: “Em nói xem chúng ta nên tính món nợ đó thế nào, đừng khóc được không?”

Tiếng nói của hẳn vừa dừng lại, tiếng khóc rất nhỏ kia lại tràn ra khắp phòng.

Hắn không biết dỗ dành con gái, lại không biết nên dỗ cho cô nín hay là cứ để cô khóc.

Hắn vắt óc suy nghĩ một lúc lâu, cũng không nghĩ ra được mình nên nói gì, khẽ thở dài một hơi, đơn giản đưa tay ra, kéo cô ngược lên, đưa tay còn lại lau nước mắt trên mặt cô, nhưng nước mắt của cô cứ ròi không dừng lại được như một con đập bị vỡ, đến nỗi hẳn lau không khô được, cuối cùng đành kéo cô lại, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi vỗ vỗ lưng cô.

Hành động của hẳn khiến cả người cô khẽ run rẩy, sau đó lại chôn mặt vào lòng ngực hẳn, khóc càng lớn.

Khóc một hồi, cô đưa tay ra, ôm eo của hắn.

Sức của cô khá lớn, đụng đến vết thương sau lưng hắn, hắn nhúu mày, mím môi để mình không phát ra âm thanh.

Cô khóc quá nhiều, khóc đến khô cạn nước mắt, khóc đến cả người không còn sức lực, dựa vào người hắn, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Cô không ngủ yên, hắn muốn để cô xuống giường nhưng cô lại nhúu mày, cuối cùng hắn chỉ có thể dựa nửa người lên giường, nửa người dưới giường, ôm cô, cùng nhau ngủ.

.....

Ôm ấp và động viên của Cố Dư Sinh thật sự có tác dụng, cô ngủ rất sâu không còn thấy mộng mị.

Lúc cô tỉnh lại lần nữa đã là chạng vạng.

Sau giấc ngủ yên ổn, Tần Chỉ Ái cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, không còn căng thẳng như trước nữa, cô không mở mắt ra, chỉ duỗi người một chút, nhưng gò má lại đụng phải một lồng ngực vững chãi mà ấm áp.

Tần Chỉ Ái bị dọa tỉnh ngủ, đột nhiên mở mắt ra, sau đó lúc ngẩng đầu lên, lại đụng phải ánh mắt của Cố Dư Sinh đang nhìn cô, hình ảnh rạng sáng nay khi cô tỉnh lại lại lóe qua trong đầu cô.

Cô lại khóc trước mặt hắn, hắn lại còn động viên cô, chủ động ôm cô...

Từ lúc cô thích hắn, hình như đã là mười năm rồi đi.

Có thể rạng sáng nay là lần đầu tiên cô khóc trước mặt hắn.

Đúng, là lần đầu tiên.

Vì hắn là người đàn ông mà cô yêu, cũng không phải là người đàn ông của cô, vì vậy cho đến nay, coi như là oan ức thế nào cô cũng có thể nhẫn

nhìn tiếp tục chịu thiệt, ở trước mặt hắn luôn tỏ ra mạnh mẽ, kiên cường.

Có thể lần này cô thật sự bị mấy người đàn ông kia hù sợ rồi, sau khi tỉnh lại lại oan ức đến cực hạn mà hắn lại là người đàn ông cô yêu nhiều năm như vậy, cho nên khi hắn an ủi cô, cô mới làm những chuyện không lý trí như vậy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 563: Bất Ngờ Mang Thai (13)

Ở trong lòng hấn, có hấn ở bên, thật sự làm cho cô yên tâm hơn rất nhiều.

Có thể cô và hấn đến cuối cùng cũng không có quan hệ gì, nhưng cô dùng sức ôm hấn như vậy, để hấn ngủ cùng cô như vậy, thật sự có chút không thích hợp.

Không phải cô nên nói gì đó giải thích với hấn vài câu sao...

Ngay lúc Tần Chỉ Ái đang trầm tư, tay của Cố Dư Sinh lại nhẹ nhàng đặt lên trán cô: “Hạ sốt rồi.”

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, cô mới ý thức được cánh tay của mình vẫn đang ôm eo của hấn, cô vội rút tay lại ngồi dậy, kéo dài khoảng cách của cô và Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nằm nửa người như vậy cả ngày, thân thể đã sớm tê cứng, thấy cô ngồi dậy, hấn cũng từ từ ngồi dậy.

Tần Chỉ Ái thấy Cố Dư Sinh không có biểu hiện gì, cũng không để ý đến chuyện tối qua hấn và cô cô nam quả nữ ở cùng một phòng mặc đồ ngủ ngủ chung với nhau, cũng giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngữ khí cung kính mở miệng gọi: “Cố tổng.”

Cố Dư Sinh không mở miệng nhưng cũng có thể phát ra tiếng “Ừ.”

Âm thanh của hấn kết thúc, Tần Chỉ Ái còn đang không biết có phải mình nghe lầm không, âm thanh đó của hấn rất ngắn ngủi nhưng lại giống như một tiếng kêu rên hơn.

Vì tò mò, cô ngẩng đầu lên nhìn Cố Dư Sinh. Lúc này mới phát hiện sắc mặt của người đàn ông hoàn toàn trắng bệch.

“Cố tổng, anh không thoải mái... “ Tần Chỉ Ái còn chưa nói hết, cô lại nhìn thấy bàn tay vừa rút khỏi lưng của Cố Dư Sinh về toàn là máu.

ở đâu chảy nhiều máu như vậy chứ?

Sống lưng Tần Chỉ Ái tê dại một hồi, cả người trợn mắt há hốc mồm, cô mới từ từ nhớ đến hình ảnh trước khi ngất đi, Cố Dư Sinh đã bị người ta đâm một dao...

Cô nhảy xuống giường, chưa cho Cố Dư Sinh kịp phản ứng liền vòng qua sau lưng hắn.

Trên người hắn mặc đồng phục bệnh nhân, toàn bộ lưng đồng phục đều nhuốm đỏ máu.

Khó trách sắc mặt của hắn lại khó coi như vậy, tư thế ngồi dậy cũng cứng ngắc không tự nhiên...

Tần Chỉ Ái nhìn thấy hình ảnh đó mà tay chân run đến lạnh lẽo, đầu óc cô trống rỗng nhìn chằm chằm lưng Cố Dư Sinh trong nửa phút, hoàn toàn quên hết phải bấm chuông gọi bác sĩ, cũng chẳng mang giày, liền chạy nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Y tá nhìn thấy lưng hắn đầy máu, sắc mặt cũng thay đổi, liền lấy điện thoại khẩn trong phòng gọi bác sĩ.

.....

Vết thương sau lưng của Cố Dư Sinh vì bị Tần Chỉ Ái dùng sức ôm, thêm tư thế nằm không đúng cả đêm nên bị bung chỉ toàn bộ.

Bác sĩ may lại một lần nữa cho hắn, để tránh mất nước, để y tá truyền nước biển cho hắn.

Sau khi Tần Chỉ Ái ngất đi không tỉnh lại, Cố Dư Sinh bị thương vẫn chưa tài nào chợp mắt được, vì tác dụng của thuốc và mất máu quá nhiều, hần nằm trên giường không lâu liền chìm vào giấc ngủ.

.....

Có thể là vì hôn mê hai ngày hai đêm, sáu giờ sáng ngày thứ hai Tần Chỉ Ái liền tỉnh lại.

Tối qua bác sĩ nói với cô rằng cô đã không còn gì đáng ngại, có thể xuất viện, cho nên hôm nay cô có thể đi làm thủ tục xuất viện được rồi.

Vì thời gian còn sớm nên bác sĩ còn chưa đến làm việc, Tần Chỉ Ái rửa mặt xong liền chạy qua phòng của Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 564: Bất Ngờ Mang Thai (14)

Cố Dư Sinh đã dặn dò Tiểu Vương và Lục Bán Thành không được nói chuyện hấn nằm viện cho ông biết và hai người họ xử lý chuyện ở công ty nên giờ phút này hấn chỉ nằm trong bệnh viện một mình không có ai ở bên cạnh hấn.

Tối hôm qua lúc Tần Chỉ Ái đến hấn vẫn còn đang phải truyền nước biển, từ lúc truyền dịch đến giờ hấn vẫn ngủ rất yên ổn.

Tần Chỉ Ái giúp hấn đắp chăn, ngồi trong phòng bệnh một chút, liền đi ra ngoài mua đồ ăn sáng, sau khi trở lại đến mười giờ Cố Dư Sinh mới tỉnh lại.

Bữa sáng đã nguội từ lâu, cũng may lúc Tiểu Vương đến đây có mang theo một ít cháo.

Có thể là do bị thương, khẩu vị của Cố Dư Sinh không tốt, ăn chưa được ba miếng đã nằm nhoài trên giường bệnh báo Tiểu Vương báo cáo công việc.

Y tá lại đến truyền nước biển cho hấn.

Tiểu Vương báo cáo công tác một hồi, đa số là những chuyện của Cố thị, Tần Chỉ Ái ngồi yên trên ghế salon không làm phiền bọn họ.

Sau khi nói xong chính sự, Tiểu Vương mới hỏi thăm Tần Chỉ Ái: “Thư ký Tần có khỏe hơn chút nào không?”

“Khỏe hơn nhiều rồi.” Tần Chỉ Ái khẽ di động xuống, cười yếu ớt với Tiểu Vương: “Cảm ơn.”

“Những người kia thật quá đáng, lại làm ra những chuyện khôn kiếp như

vậy.” Tiểu Vương giận dữ mắng hai câu, lại tò mò hỏi Tần Chỉ Ái: “Thư ký Tần sao bọn chúng lại bắt cóc cô? Cô đắc tội với ai sao?”

Cố Dư Sinh vẫn nhắm mắt, lúc nghe câu hỏi này của Tiểu Vương lại mở mắt ra, nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái lắc đầu: “Không có a.”

“Vậy lúc bọn chúng bắt cóc cô có nói gì không?” lần này không phải Tiểu Vương mà là Cố Dư Sinh vẫn luôn trầm mặc lên tiếng: “Chẳng hạn như vì tiền hay muốn uy hiếp cô làm gì không?”

Tần Chỉ Ái nghiêng đầu nhớ lại một lúc, sau đó lại lắc đầu: “Không.”

“Vậy thì kỳ lạ thật, không vì tiền, cũng không muốn uy hiếp cô, bọn họ có bệnh sao?” Tần Chỉ Ái không nhận được nói.

Nghe xong Cố Dư Sinh liền lóe lên một chuyện, nhìn Tần Chỉ Ái: “Thư ký Tần.”

“Dạ?” Tần Chỉ Ái nghiêng đầu nhìn vào ánh mắt của Cố Dư Sinh.

“Đối diện bệnh viện có bán hạt dẻ, cô đi mua một chút đi.”

Cố Dư Sinh vừa nói ra, Tiểu Vương liền từ trên ghế salon đứng lên: “Cố tổng, thư ký Tần còn chưa khỏe, tôi đi cho...”

Tần Chỉ Ái còn chưa nói hết, tầm mắt của Cố Dư Sinh đã quét tới người hắt, sau đó Tiểu Vương liền vỗ trán một cái, nói với Tần Chỉ Ái: “Thư ký Tần, cô đi được không? Tôi chợt nhớ tới tôi còn có việc quan trọng chưa báo cáo với Cố tổng!”

.....

Tiểu Vương nhìn thấy ánh mắt của Cố Dư Sinh liền biết hắt đang muốn đẩy cô ra ngoài để nói chuyện riêng với mình.

Vì vậy sau khi Tần Chỉ Ái ra khỏi phòng một thời gian, hắn liền đi đến cửa sổ, không nhìn thấy bóng người của Tần Chỉ Ái rồi mới quay người, mở miệng: “Cố tổng.”

“Ừ...” Cố Dư Sinh nhàn nhạt đáp, sau đó hỏi: “Công an điều tra thế nào rồi?”

“Điều tra ra rồi, mấy người đó thấy thư ký Tần xinh đẹp nên nổi lòng tham thôi.”

“A”, Cố Dư Sinh khẽ gật đầu một cái, sau một lát lại nói: “Cậu tra lại lịch của mấy người kia, tra luôn xem gần đây nhất họ có tiếp xúc với ai không.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 565: Bất Ngờ Mang Thai (15)

“Vâng”, Tiểu Vương sững sốt một chút, đồng ý.

Đi theo Cố Dư Sinh lâu như vậy, khiến Tiểu Vương cũng trở nên khôn khéo, chỉ một câu dẫn dò nhưng Tiểu Vương có thể hiểu rõ ý sau lời nói kia của Cố Dư Sinh.

Hắn đứng bên giường một lúc, không nhịn được nói những lời trong lòng ra: “Cố tổng, anh hoài nghi... thư ký Tần không phải chỉ vô tình bị bắt sao?”

Cố Dư Sinh không lên tiếng, rũ mi mắt, để Tiểu Vương biết câu trả lời cho câu hỏi của hắn là “ừ”.

Nhưng mà... Tiểu Vương không hiểu rõ: “Có thể đây là chuyện trái với pháp luật, có thể dính dáng đến thế giới ngầm, muốn bọn chúng làm việc phải bỏ ra một cái giá rất cao,... Cố tổng, Thư ký Tần chỉ là một cô bé thư ký nhỏ, thân thể sạch sẽ, còn chưa tốt nghiệp đại học,... có chỗ nào đáng để người ta dùng nhiều tiền như vậy để hại cô ấy?”

“Đúng vậy, cô ấy có gì đáng để người khác phải dùng số tiền không phải là nhỏ để đối phó?”

Tiểu Vương ngẩn người, liền hiểu câu hỏi ngược lại của Cố Dư Sinh này là có ý gì.

Tiểu Vương tỉnh ngộ gật gật đầu, sau đó lại hỏi: “Cố tổng, anh có thể đoán được là ai ra tay hại thư ký Tần không?”

Tiểu Vương đi theo hắn nhiều năm như vậy, chưa bao giờ làm chuyện mà hắn không nắm chắc, nếu đã tra, chắc hắn trong lòng hắn đã có đối tượng

hoài nghi rồi.

Lúc này nghĩ việc công đã lâu, lại còn đang phải truyền nước biển, Cố Dư Sinh có chút mệt, nhắm mắt lại, không để ý câu hỏi của Tiểu Vương.

Tiểu Vương thấy Cố Dư Sinh không muốn nói tiếp nữa, thức thờ im lặng.

Tiểu Vương rời đi, Cố Dư Sinh từ từ mở mắt ra.

“Cố tổng, anh có thể đoán được là ai ra tay hại thư ký Tần không?”

Câu hỏi của Tiểu Vương lại vang lên bên tai hắn, hắn lóe mắt một cái liền nhìn chăm chăm vào vách tường trắng như tuyết, thất thần.

Thành thật mà nói, hắn cũng không xác định những người đó thật sự là có lòng tham hay là bị người khác sai bảo.

Hay là trong lòng hắn quá bức thiết muốn biết Tần Chỉ Ái có phải là Tiểu Phiền Toái hay không, cho nên lại cảm thấy chuyện này có chút liên quan đến Lương Đậu Khẩu.

Nói cách khác, hắn quá hy vọng người làm chuyện này có quan hệ với Lương Đậu Khẩu, mới hoài nghi như vậy.

Nếu không phải hắn muốn biết Tần Chỉ Ái có phải là Tiểu Phiền Toái không như vậy, hắn sẽ không làm nhiều chuyện thân thiết với Tần Chỉ Ái ở cuộc họp thường niên ở Cổ thị để thăm dò Lương Đậu Khẩu.

Hắn vốn định từ từ chọc tức Lương Đậu Khẩu bằng cách dùng Tần Chỉ Ái nữa.

Sở dĩ hắn có ý nghĩ như vậy là vì phát hiện có một số chuyện xảy ra ngoài dự toán của hắn.

Chẳng hạn như ban đầu hắn vì đôi mắt của Tần Chỉ Ái mà cho rằng cô là Tiểu Phiền Toái muốn thăm dò cô có phải là Tiểu Phiền Toái hay không liền

sắp xếp cho cô ở bên cạnh mình, cũng không biết từ khi nào, cô bé ấy lại đi vào lòng hắn.

Chẳng hạn như mấy ngày trước cô và hắn ngủ chung.

Phát hiện cô đã đi vào lòng hắn là từ khi cô đi công tác ở Hải Nam trở về.

Lúc hắn thăm dò cô, sau đó lại thất vọng, có thể sáng thứ hai thức dậy, lúc Tiểu Vương đến nhà đón hắn, hắn rõ ràng muốn nói đến Cố thị, thật sự là ở đó còn một đồng chuyện phải xử lý nhưng không biết tại sao hắn lại kích động muốn Tiểu Vương đưa mình đến Hồi thị.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 566: Bất Ngờ Mang Thai (16)

Hắn biết rõ bản thân muốn đến Hối thị là để nhìn mặt cô.

Hình như đây không phải là lần đầu tiên hắn xúc động như vậy, lúc trước công tác ở Mỹ về, hơn nửa đêm, hắn lại muốn gặp cô, bắt cô phải mang tài liệu đến cho hắn, sự vọng động này đối với cô nói lên điều gì?

Vì vậy một thời gian dài hắn cũng không quay lại Hối thị.

Mãi đến hôm đó, cùng bạn bè chiến đấu lúc trước gặp nhau, nhận được điện thoại của Tiểu Vương, biết Ông và Lương Đẩu Khẩu đến Hối thị, liền không yên lòng mà chạy đến, những điều hắn sợ lại thật sự xảy ra.

Khi hắn nhìn thấy cô viết đơn từ chức, nháy mắt trong lòng ngực không phải tức giận ông, không phải tức giận Lương Đẩu Khẩu, mà là giận cô.

Hắn cảm tức nhìn cô rời đi, mà khi nhìn thấy hai bàn tay cô phồng đến đỏ lên, quần áo bẩn thỉu, hắn lại đau lòng.

Loại cảm giác vừa yêu vừa tức giận này, hắn quá quen thuộc, bởi vì đã từng, Tiểu Phiền Toái đã từng cho hắn cảm giác này vô số lần.

Nhưng hắn lại có thể tìm thấy cảm giác này ở cô...

Sau đó, cô đi đến Vàng son lộng lẫy, hắn vốn không định uống rượu, nhưng mà bởi vì có nhiều chiến hữu hỏi hắn việc kết hôn, hắn kỳ thật cũng chỉ muốn trả lời họ vài câu, nhưng không biết tại sao, khi hắn nói đến: “Nhưng tôi nhất định phải chờ cô ấy trở về.” trong đầu hắn lại hiện ra khuôn mặt của Tần Chỉ Ái.

Hắn rất chắc chắn, tình yêu mà hắn dành cho Tiểu Phiền Toái là một loại

tình cảm tha thiết chân thành.

Nhưng hắn không hiểu sao, tại sao trong lòng hắn đã có Tiểu Phiền Toái, trong đầu hắn vẫn cứ hiện lên khuôn mặt của Tần Chỉ Ái.

Vì vậy, hắn mở miệng lại nói: “Tôi vẫn luôn chờ cô ấy.”

Người nghe câu này, cho là hắn trả lời câu hỏi của bọn họ, nhưng chỉ có hắn mới là người biết rõ nhất, hắn đang nói cho chính mình nghe.

Hắn yêu Tiểu Phiền Toái, chờ cũng là chờ Tiểu Phiền Toái, hắn không yêu người phụ nữ thứ hai, cho dù gặp, cũng chỉ hoài công mà thôi.

Hắn chợt nhớ tới cô là bởi vì đôi mắt của cô giống với đôi mắt của Tiểu Phiền Toái, hắn chỉ là nhất thời si mê Tần Chỉ Ái vì lý do đó mà thôi, không phải là tình yêu thật sự.

Hắn nhiều lần tự nhắc nhở bản thân mình, nhưng càng tự nhủ, hắn lại càng cảm thấy mâu thuẫn, đến tận cùng, hắn lại biến mọi thứ trở nên rối tinh rối mù.

Hơn nửa đêm, cô một mình ra đây làm gì?

Hắn nghi hoặc, sau đó dùng thị lực tốt của mình nhìn cô, cô cũng nhìn thấy hắn.

Vì cô quá nhiều lần quá nhiều, hắn liền không để ý đến cô mà đón xe rời đi.

Nhìn qua kính chiếu hậu, cô thật sự đuổi theo hắn.

Cô thấy hắn say rượu nên không yên lòng sao?

Say rượu, ý thức cũng mơ hồ.

Sao cô vào biệt thự được? sao cô lại ở trên giường hắn? Hắn thật sự không nhớ rõ.

Hắn chỉ biết ngày hôm sau tỉnh lại đã là buổi trưa, trong biệt thự rất yên tĩnh, chỉ có một mình hắn.

Hắn và Tiểu Phiền Toái đã yêu nhiều lần như vậy, ngày hôm sau tỉnh lại, hắn vẫn có thể cảm nhận chân thật được một điều rằng hắn và một người phụ nữ đêm trước đã xảy ra quan hệ.

Sau đó hắn xem camera an ninh, mới biết hắn say đến hồ đồ, sau khi vào nhà cũng không đóng cửa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 567: Bất Ngờ Mang Thai (17)

Đương nhiên hắn có thể thấy cô vào nhà, cũng thấy cô rạng sáng đã ra khỏi nhà hắn.

Thằng thẩn mà nói, hắn có chút vui khi cô im lặng không nói gì rời khỏi nhà hắn.

Nếu cô chưa đi, hôm sau tỉnh lại, cô và hắn gặp nhau, hắn không biết rốt cuộc mình phải xử lý đoạn tình cảm lúng túng này thế nào mới đúng.

Hắn biết rất rõ, hắn không thể ở bên cô, vì hắn rất yêu rất yêu Tiểu Phiền Toái.

Giống như lúc hắn đã nói với chiến hữu ở buổi tiệc, hắn sẽ không để mình yêu cô gái thứ hai, cho dù có gặp, cũng chỉ thêm hoài công.

Hắn và Tiểu Phiền Toái trải qua nhiều chuyện như vậy lúc hắn chết chìm, hắn muốn buông bỏ tất cả mọi thứ, nhưng chỉ không muốn buông bỏ Tiểu Phiền Toái, khi hắn khó khăn nhất, là Tiểu Phiền Toái đã luôn cho hắn sự ấm áp.

Cho dù Tần Chỉ Ái bất ngờ tiến vào tim hắn khiến hắn không thể không chế nhưng tình cảm của hắn dành cho Tiểu Phiền Toái vẫn là ghi lòng tạc dạ không thể dứt bỏ.

Đêm đó sau khi Tần Chỉ Ái rời đi, không đến tìm hắn, cũng giống như đêm đó cũng chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hắn thừa nhận bản thân mình vô liêm sỉ, cô làm như không có chuyện gì xảy ra, hắn cũng mượn rượu giả ngu, cho rằng không nhớ mình đã ngủ với cô, bởi vì hắn không gánh nổi trách nhiệm này.

Đương nhiên hắn cũng cảm thấy hổ thẹn và tự trách.

Hắn có lỗi với Tiểu Phiền Toái, hắn cũng đã làm tổn thương Tần Chỉ Ái.

Chỉ mới đây thôi, hắn cũng không hiểu rõ được tại sao bản thân mình lại tham lam như vậy, đã yêu Tiểu Phiền Toái, còn thích Tần Chỉ Ái?

Nhưng hắn biết rõ, hắn không thể ở bên Tần Chỉ Ái.

Hắn không thể quên được Tiểu Phiền Toái, cũng không từ bỏ Tiểu Phiền Toái, nếu cứ tiếp tục phát triển mọi chuyện như vậy, hắn sẽ chỉ khiến Tần Chỉ Ái càng tổn thương nặng nề hơn.

Hắn phải nhanh chóng kết thúc đoạn tình cảm không nên có này một cách dứt khoát.

Dù sao, nếu cuối cùng cũng sẽ không có kết quả gì, cần gì dây dưa nữa.

Vì vậy, hắn mới có thể tuyệt tình dùng Tần Chỉ Ái để kích thích Lương Đậu Khẩu.

Nếu cô thật sự là Tiểu Phiền Toái vậy là tốt nhất, nhưng nếu cô không phải,... Một khi yêu nhau, sẽ lại làm cho nhau đau khổ, cũng sẽ để lại những vết thương không thể xóa nhòa, thế nhưng vẫn lao vào.

Nếu như cô không phải, hắn nghĩ hắn sẽ chuyển việc khác cho cô, sẽ không chạm mặt trong công việc, từ nay về sau không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

Cố Dư Sinh từ từ nhắm mắt lại, đã nhìn một chỗ lâu như vậy, đôi mắt có chút cay.

Trong màu đen kịt kia, hắn nhìn lại tim mình cho rõ ràng.

Hắn có một loại tha thiết chờ mong, chờ mong Tần Chỉ Ái chính là Tiểu Phiền Toái, bởi vì đối với hắn mà nói, đó là kết cục tốt nhất.

Bằng không, hấn sợ hấn sẽ chỉ có thể phụ Tần Chỉ Ái...

-

Tần Chỉ Ái đi mua hạt dẻ về, Cố Dư Sinh đã ngủ thiếp đi.

Cô rón rén để hạt dẻ ở một bên tủ đầu giường, sau đó đứng bên giường, vô cùng nhẹ nhàng kéo lại chăn che kín vai của hấn.

Cô nhìn chăm chăm hấn ngủ say, liền chuyển mắt về phía bình truyền dịch.

Chất lỏng bên trong không còn lại bao nhiêu, cô không dám đi lung tung, sợ lát nữa truyền hết mà không tháo kim, máu sẽ chảy ngược lên.

Đứng khoảng 7, 8 phút, Tần Chỉ Ái cẩn thận từng ly từng tý nhẹ bước đi ra ngoài gọi y tá đến rút kim.

Cô đề bông gòn trên tat Cố Dư Sinh một chút, để máu không chảy ra, mới đi đến trước sofa ngồi xuống.

Cô một mình không có chuyện gì làm, nghĩ đến trong túi của mình có một quyển sách, liền móc ra ngồi yên đọc trên ghế salon.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 568: Bất Ngờ Mang Thai (18)

Xem xong một quyển sách, Cố Dư Sinh cũng không có dấu hiệu thức dậy.

Tần Chỉ Ái ngồi trên ghế sofa một chút, nghĩ đến lúc cô nhận được thư của S Quân còn chưa viết thư hồi âm cho hắn, đúng lúc bên trong cuốn sách kia có một tờ giấy viết thư kẹp bên trong, cô liền lật túi ra lấy bút, sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất, nằm nhoài trên khay trà viết thư hồi âm.

Cô xin lỗi S Quân trước, nói cô có hơi bận không hồi âm được cho hắn, sau đó hỏi thăm sức khỏe của S Quân, sẵn tiện nói cho hắn biết những bộ phim hắn giới thiệu cho cô thật sự rất hay, chỉ tiếc cô cũng không có thời gian để xem nhiều.

Cô trả lời S Quân nói bạn tốt của cô muốn kết hôn, cô phải làm phù dâu, cô rất vui cho bạn thân của mình.

Đương nhiên, cô cũng chưa quên cảm ơn S Quân đã gửi cho cô hình ở núi Trường Bạch, còn nói khi nào có cơ hội nhất định sẽ đến đó tham quan.

Vì vừa qua khỏi tết nguyên đán, cô còn không quên chúc S Quân năm mới vui vẻ, cô còn thuận tiện hỏi Tết có được giao nhiệm vụ gì không?

Lúc viết thư đến khúc cuối, cô lại nghĩ đến chuyện của hắn, lại viết vài câu động lòng người: “S Quân, tôi không ngờ anh là một người đàn ông tốt si tình như vậy, mong anh sẽ gặp được người con gái mà anh yêu, hiểu nhau, ở bên nhau.”

Chúc phúc xong, Tần Chỉ Ái còn tái bút thêm một câu: “S Quân, bây giờ tôi mới thấy anh hành văn rất nghệ sĩ nha, lúc trước đi học có phải môn văn thường đạt điểm rất cao phải không?”

Tần Chỉ Ái vốn định kết thúc thư, lại ngẩng đầu lên nhìn qua giường bệnh, lại thấy Cố Dư Sinh, cô mím môi một chút, mới tiếp tục viết.

“S Quân, tôi lại gặp lại anh ấy rồi.”

“Tôi mỗi ngày đều bị dày vò, tôi muốn bản thân mình không để ý đến anh ấy nữa nhưng tôi thậm chí còn không thể điều khiển được bản thân của mình”

“S Quân, anh có biết không? Nếu như chuyện tình cảm không xuất phát từ hai phía thì đó thật sự là một chuyện rất đau khổ.”

Tần Chỉ Ái đặt bút xuống, đọc lại từ đầu đến cuối thư một lần, sau khi xác định không có vấn đề gì, lại lần nữa cầm bút lên vừa mới đặt bút định ký tên “Tiểu A” thì nghe trên giường có tiếng kéo kẹt.

Cô theo bản năng nghiêng đầu nhìn Cố Dư Sinh, hắn đã tỉnh lại đang muốn ngồi dậy.

Hắn nhìn thấy cô, thấy cô nhìn về phía hắn, liền thuận miệng hỏi một câu: “Viết gì ở đó vậy?”

Bị hắn hỏi, Tần Chỉ Ái mới nhìn thấy tầm mắt của hắn đang nhìn tới bức thư, có hơi xa, cô biết hắn sẽ không đọc thấy chữ nhưng cho dù hắn thấy được, cũng sẽ không biết cô đang nói cho S Quân biết là cô thích hắn, có thể cô vẫn có chút chột dạ, sau đó lắc đầu: “Không có viết gì hết ạ.”

Cố Dư Sinh nhàn nhạt “A” một tiếng, nhìn chằm chằm vào tờ giấy cô để dưới quyển sách một lúc, mới thu lại tầm mắt.

Vừa rồi cô giấu quá nhanh, hắn không thấy rõ trên giấy viết gì, nhưng hắn có thể biết rõ được cô đang viết một lá thư.

Chẳng lẽ cô cũng giống hắn, có một người bạn qua thư tín?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 569: Bất Ngờ Mang Thai (19)

Viết thư tốn thật nhiều thời gian, lúc này Tần Chỉ Ái nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi, cô nghĩ đến việc gọi y tá đưa thức ăn đến, liền hỏi: “Cố tổng, anh có muốn ăn chút gì không?”

Cố Dư Sinh hoàn hồn, trả lời: “Cái gì thanh đạm một chút.”

“Dạ.”

Lúc Tần Chỉ Ái bấm chuông gọi y tá, thấy Cố Dư Sinh muốn xuống giường, lại nhanh chóng nhẹ nhàng chạy qua, giúp hắn một chút.

Đợi đến khi Cố Dư Sinh vào nhà vệ sinh, cô mới gọi món ăn với y tá.

.....

Lúc Cố Dư Sinh từ nhà vệ sinh ra, thức ăn đã được dọn lên bàn.

Cô chờ hắn ngồi xuống, lập tức đưa ra đĩa và chén.

Ăn xong buổi tối, Tần Chỉ Ái giúp Cố Dư Sinh đánh răng rửa mặt xong lại cho hắn uống thuốc, đưa hắn trở lại giường.

Buổi sáng Tiểu Vương đến có mang theo vài tài liệu, Cố Dư Sinh ngủ ban ngày khá lâu rồi, bây giờ không còn mệt nữa, nghỉ ngơi hai ngày, người cũng khỏe hơn nhiều rồi, an vị trên giường trước, sau đó mới mở tài liệu xem.

Tần Chỉ Ái không làm phiền Cố Dư Sinh, ngồi trên ghế salon cầm điện thoại yên tĩnh đọc tiểu thuyết.

Trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh, hai người họ lại chìm đắm trong

thế giới của riêng mình.

Cố Dư Sinh xem tài liệu xong, đang muốn đổi tư thế ngồi, lại lơ đãng quét mắt qua Tần Chỉ Ái đang ngồi trên ghế salon.

Cô bé mặc một chiếc áo lông cổ thấp, tư thế cúi đầu xem điện thoại khiến cho chiếc cổ dài đẹp đẽ của cô hiện ra.

Cũng không biết cô xem cái gì, rất chăm chú, tập trung, lông mi của cô rất dài, khuôn mặt nhỏ nhỏ, da thịt nhẵn nhụi, dưới ánh đèn trong phòng bệnh lóa mắt xinh đẹp như búp bê sứ.

Hắn nhìn cô chăm chăm một chút, lại thu hồi tầm mắt, lại lật xem tài liệu lần nữa, nhưng hắn lại không thể tập trung, thỉnh thoảng lại ngắm cô hai lần.

Cho dù rất cố gắng để mình không bị cô ảnh hưởng, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy cô, hắn lại không thể chống lại sức hấp dẫn của cô.

Đầu ngón tay Cố Dư Sinh dùng sức cầm tập tài liệu, nhìn ra bầu trời đêm đen thui ngoài cửa sổ quyết tâm lên tiếng: “Hôm nay làm thủ tục xuất viện cho tôi đi.”

Cố Dư Sinh bỗng nhiên mở miệng khiến Tần Chỉ Ái đang nhìn chăm chăm màn hình trở mắt sau đó mới phản ứng lại, vội vàng ngẩng đầu lên: “Vâng, Cố tổng, hôm sau làm.”

Cố Dư Sinh vừa liếc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, ngữ khí nhàn nhạt: “Đã muộn rồi.”

Mặc dù hắn chỉ nói như vậy nhưng trong tai Tần Chỉ Ái vẫn nghe thành một câu đuổi khách.

Nếu không phải đột nhiên hắn đuổi cô đi, cô còn muốn gác đêm ở đây.

Có thể cô và hắn ngoại trừ quan hệ công việc, còn chưa đến mức độ thân thiết đến nỗi qua đêm chăm sóc hắn.

Hắn vì cô mà bị thương, cứ đi như vậy, thật sự có chút không yên lòng, nhưng hắn đuổi cô, cô lại không thể không đi...

Tần Chỉ Ái dùng sức cầm điện thoại hai lần, sau đó nói: “Ôn Noãn cầm chìa khóa 11 giờ cậu ấy mới về, tôi không có chìa khóa vào nhà...”

Dừng một chút, Tần Chỉ Ái liếc nhìn màn hình điện thoại, mới chín giờ, sau đó lại mở miệng: “Tôi đã gọi xe rồi, mười giờ rưỡi sẽ có người đón tôi...”

Cô nói đến đây, Cố Dư Sinh cũng không bắt buộc cô phải lập tức rời đi, liền cúi đầu tiếp tục xem tài liệu.

Tần Chỉ Ái thấy hắn yên lặng đồng ý rồi, liền tiếp tục đọc tiểu thuyết.

Có thể hắn bỗng nhiên muốn cô đi, tâm tình có hơi khó chịu, vốn đang đọc đến tình tiết hấp dẫn, nhưng giờ cô lại không đọc nổi nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 570: Bất Ngờ Mang Thai (20)

Tần Chỉ Ái nhìn màn hình ngơ ngẩn một chút, không nhìn được lặn lẽ liếc mắt lên nhìn trộm hấn.

Không biết có phải hấn xem tài liệu nên mệt mỏi hay không, lúc cô đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt, hấn bỗng nhiên đóng tài liệu lại, nhét đại một bên, nhắm mắt lại, gơ tay lên, xoa xoa mi tâm.

Lúc Tần Chỉ Ái nhìn lên hấn có liếc qua tủ đầu giường, cô thấy ly nước trên tủ trống rỗng rồi, cô do dự trong chốc lát, liền đứng lên đi tới.

Cố Dư Sinh thấy cô tới gần, liền ngược nhìn cô, không lên tiếng

Tần Chỉ Ái cầm ly thủy tinh, lấy một ly nước ấm sau đó quay lại giường bệnh, nhẹ nhàng đặt ly nước trên tủ đầu giường, cô nhìn thấy hạt dẻ lúc sáng hấn muốn cô đi mua, liền nói: “Cố tổng, hạt dẻ để ở đây rồi.”

Cố Dư Sinh nghe thấy, quay đầu, sau đó vươn cánh tay.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy cử động của hấn, liền cầm gói hạt dẻ đưa vào tay hấn.

Cố Dư Sinh mở túi giấy ra, vừa cầm vừa lột, Tần Chỉ Ái lại nghĩ đến vết thương sau lưng hấn, đầu ngón tay dùng sức, sợ là lại đụng đến vết thương, liền nói: “Cố tổng, tôi giúp anh.”

Động tác Cố Dư Sinh cầm hạt dẻ dừng một chút, không từ chối, nhưng cũng không đồng ý.

Tần Chỉ Ái không hiểu ý hấn, cuối cùng như vậy là có ý gì, đứng yên một lúc, cuối cùng cô vẫn ngồi bên giường, đưa tay cầm một viên lột vỏ.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng vỏ hạt dẻ bị lột.

Buổi tối trước khi ngủ ăn nhiều hạt dẻ bụng sẽ khó chịu nên Tần Chỉ Ái lột một lúc, nhắc nhở Cố Dư Sinh đừng ăn quá nhiều.

Nhưng động tác lột của cô lại không dừng lại.

Cô tìm một cái túi mới, đem phần hạt dẻ đã được lột sạch vỏ để vào trong túi sau đó quay lại nói với Cố Dư Sinh: “Cố tổng, tôi lột trước giúp anh hết rồi, ngày mai anh có thể ăn.”

Cố Dư Sinh nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, dời tầm mắt từ đỉnh đầu của Tần Chỉ Ái ra cửa sổ, cuối cùng vẫn không nhìn được mà nhìn hình ảnh phản chiếu của cô trong ô kính cửa sổ.

Tần Chỉ Ái không nhận ra được Dư Sinh đang nhìn gì, nhưng lại làm cho cô cảm thấy bầu không khí trong phòng có chút không ổn.

Bởi vì yêu hấn mà mỗi khi bầu không khí ngưng đọng lại, cô sẽ lại trở nên căng thẳng.

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái dùng sức mạnh hơn để mở vỏ hạt dẻ, vì bất an mà ngẩng đầu lên, vội vã liếc nhìn Cố Dư Sinh một cái, mở miệng: “Cố tổng.”

Kỳ thật cô còn chưa nghĩ ra mình muốn nói gì nhưng lúc gọi tên của hấn, cô mới phát hiện mình có một câu rất quan trọng cần phải nói với hấn nhưng vẫn chưa nói ra: “...Cảm ơn anh...”

Cô sợ hấn chưa định thần lại nên không biết cô đang cảm ơn chuyện gì cho nên cô mới bổ sung: “Chuyện hôm đó, cảm ơn anh, nếu không phải anh, tôi nghĩ...”

Câu kế tiếp cô còn chưa nói, nhưng cô nghĩ hấn có thể hiểu ý của cô.

Cố Dư Sinh đã nhìn Tần Chỉ Ái từ lúc cô gọi “Cố tổng”.

Hắn nghe cô nói cảm ơn xong, qua một lúc lâu hắn mới “Ừ” một tiếng trả lời: “Không có gì.”

“Cố tổng, tại sao anh...” Tần Chỉ Ái còn đang do, qua mấy giây mới tiếp tục hỏi: “Sao anh lại đánh người xuống tay với tôi nặng như vậy?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 571: Bất Ngờ Mang Thai (21)

Cho dù cô sợ đến mức nào cô vẫn nhớ đến ngày hôm đó, cô tinh tường nhìn thấy đáy mắt tức giận của hắn khi hắn chạm vào gò má cô, lúc đó ánh mắt của hắn đáng sợ biết nhường nào.

Nhưng chính mình bị người khác hành hạ, hắn lại đánh người kia như người bị khi dễ chính là hắn...

Nên nhớ... dĩ nhiên cô sẽ không dám dùng từ ngữ này để hình dung thái độ của hắn đối với cô lúc đó...

Động tác mở vỏ hạt dẻ của cô lúc đó thoáng dừng lại một chút, sau đó bỗng nhiên hạ mi mắt, tiếp tục lột vỏ.

Không biết có phải Cố Dư Sinh bị câu hỏi này của cô làm khó hay không, yên lặng một lúc lâu cũng không nói chuyện.

Lúc cô cho rằng hắn sẽ không trả lời câu hỏi của mình, tầm mắt của hắn đột nhiên nhìn thẳng cô, sau đó lại mở miệng, lẳng lặng nói: “Bởi vì em rất giống một cô gái mà tôi đang tìm.”

Là ai? Người đóng vai Lương Đậu Khẩu kia sao?

Tần Chỉ Ái tinh tường cảm giác được có một cảm xúc mãnh liệt trong lồng ngực của Cố Dư Sinh, trong phút chốc có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Cô muốn hỏi, có phải là cô gái lúc ở Hải Nam hắn nói với cô không?

Có thể cô không dám hỏi.

Cô sợ cô nghe được chữ “Ừ.”

Giống như lúc cô viết thư cho S Quân vậy, cô vẫn luôn không chế trái tim của chính mình, không để hấn bị mình liên lụy quá nhiều.

Nếu hấn trả lời “Ừ.” Cô sợ chính bản thân mình sẽ vượt qua hàng rào của đạo đức, chỉ lao vào một quyết định sai lầm như một con thiêu thân.

Tần Chỉ Ái cố gắng ổn định lại tâm trạng của mình, chăm chú mở vỏ hạt dẻ.

Mãi đến khi những hạt dẻ trong túi đều được lột sạch, cô mới lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn màn hình, còn chưa đến mười giờ rưỡi, nhưng cô đã chào Cố Dư Sinh: “Cố tổng, xe đón tôi sắp đến rồi, tôi đi trước.”

“Được” Cố Dư Sinh không cố gắng giữ cô lại, yên lặng trong chốc lát, hấn lại mở miệng: “Đi từ từ.”

“Vâng.” Tần Chỉ Ái khẽ lên tiếng, chỉ thong dong đứng lên, đi đến trước ghế sofa, bỏ đồ dùng của mình vào túi xách, sau đó lại cầm túi xách trong tay rồi đứng lên, nói với Cố Dư Sinh: “Tạm biệt Cố tổng.”

“Tạm biệt.”

Tần Chỉ Ái cười với Cố Dư Sinh, quay lưng đi về phía cửa phòng.

Cô còn chưa đến cửa phòng bệnh, điện thoại trong tay cô lại vang lên.

Cô cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, là mẹ cô gọi tới.

Mẹ cô luôn ngủ rất sớm, sao lúc này đã thức rồi còn gọi điện thoại cho cô?

Tần Chỉ Ái sợ đã xảy ra chuyện gì, không để ý mình còn đang đứng trong phòng Cố Dư Sinh đã bắt máy.

“Alo, chào cô, tôi là bác sĩ Trương ở bệnh viện nhân dân ở Hàng Châu, xin hỏi cô có phải là con gái của chủ nhân số điện thoại này không? Mẹ của cô bị tai nạn xe, có người bấm 120, bây giờ bà đang ở trong phòng cấp cứu...”

“Tai nạn xe? Mẹ tôi bây giờ thế nào? Được, tôi biết rồi, tôi lập tức đến đó...”

Cô Dư Sinh ngồi trên giường bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tần Chi Ái.

Cô đã cúp máy, cúi đầu, bận rộn bấm điện thoại, hình như đang tìm vé máy bay hoặc vé xe lửa.

Bây giờ cũng đã là 11 giờ khuya, cho dù là đường sắt hay đường hàng không, chắc cũng không có chuyến.

Cô Dư Sinh vừa nghĩ đến đây, Tần Chi Ái liền gọi một cú điện thoại, điện thoại reo lên vài tiếng, cũng không có người bắt máy, cô càng lo lắng, chân không ngừng nhún tới nhún lui, thậm chí còn nói thầm: “Sao Ôn Noãn lại không bắt máy chứ?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 572: Bất Ngờ Mang Thai (22)

Có thể là quá lâu mà không có người bắt máy, điện thoại tự động ngắt máy.

Không biết cô bấm gì đó trên điện thoại, sau đó lại nói vào điện thoại: “Ôn Noãn, bây giờ cậu đang làm gì? Mình muốn mượn xe của Ngô Hạo một lát, mình muốn về Hàng Châu...”

Mượn xe? Một mình cô đêm khuya khoắt lái xe muốn đi Hàng Châu?

Cố Dư Sinh nhú mày, hầu như không hề do dự cầm điện thoại của mình, ngón tay bấm bấm hai lần, sau đó liền gọi một cú điện thoại: “Tiểu Vương, bây giờ cậu lái xe đến bệnh viện đi.”

Cố Dư Sinh cúp máy liếc nhìn Tần Chỉ Ái còn đang đứng ở cửa gọi điện thoại cho Hứa Ôn Noãn.

Bởi vì gọi bao nhiêu lần cũng không có người bắt máy, mắt của cô cũng bắt đầu đỏ lên.

Cố Dư Sinh vén chăn, xuống giường, không để ý đến vết thương sau lưng mà chỉ thấy xót ruột, liền bước qua rút điện thoại trong tay cô ra, cúp máy, nói với cô: “Tiểu Vương lập tức đến, để cậu ấy lái xe đưa em về Hàng Châu.”

.....

Thật sự là Tiểu Vương lái xe đến Hàng Châu, có điều... Cố Dư Sinh cũng đi theo.

.....

Chín giờ sáng, bọn họ đã đến bệnh viện nhân dân.

Tiểu Vương dừng hẳn xe xong, Tần Chỉ Ái liền vọt ra khỏi xe, tìm phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú.

Chạy đến phòng bệnh, mẹ của cô đang ngủ say.

Bên cạnh có một y tá nhìn thấy cô liền lập tức đứng lên.

Tần Chỉ Ái khá giống mẹ của cô, y tá nhìn thấy liền đoán được cô là ai: “Cô là con gái của bà phải không?”

Tần Chỉ Ái gật đầu, cũng chẳng ừ hử gì, liền vội vàng hỏi: “Mẹ tôi thế nào rồi?”

“Mẹ của cô không sao, sáng sớm nay đã tỉnh lại rồi, cũng không bị thương ở đâu, chỉ là do quá sợ mà ngất đi thôi, thêm sức khỏe của bà vẫn không tốt, bây giờ lại càng suy yếu, bác sĩ kiến nghị bà nên nằm viện quan sát mấy ngày, nhân tiện bồi dưỡng sức khỏe.”

Tần Chỉ Ái nghe thấy những lời này xong mới hoàn toàn yên lòng, cô lấy đơn thuốc từ chỗ bác sĩ, đi xuống lầu làm thủ tục nhập viện cho bà, trở lại phòng bệnh, ngồi xuống một bên giường, nắm tay của mẹ, cảm nhận được nhịp đập ổn định của bà xong cô mới bình tĩnh lại, sau đó mới hồi phục lại tinh thần, bỗng nhiên nghĩ đến Tiểu Vương đã lái xe cả đêm đưa cô từ Bắc Kinh đến đây, còn có Cố Dư Sinh nữa.

Cô vội ra khỏi phòng bệnh, cầm điện thoại di động gọi cho Tiểu Vương, Tiểu Vương không bắt máy, cô liền nhìn qua cửa sổ, nhìn thấy xe của Cố Dư Sinh ở dưới lầu.

Cô cúp máy, đi thang máy xuống lầu chạy đến cạnh xe.

Một đêm không ngủ, Tiểu Vương và Cố Dư Sinh đang ngủ bù trong xe.

Vết thương của Cố Dư Sinh còn chưa hồi phục hoàn toàn, liền cố ý suất

viện, sắc mặt hẳn lúc này lại tái nhợt đến đáng sợ.

Tần Chỉ Ái vốn sốt ruột chuyện của mẹ, đã không nghĩ đến họ, lúc này lại càng hồ thẹn bất an nói cảm ơn nhiều lần.

Cố Dư Sinh nhúu nhúu mày, cắt ngang cô: “Mẹ của em sao rồi?”

“Đã không sao rồi ạ, sáng nay bà có tỉnh lại một lần, bây giờ còn đang ngủ.” Dừng lại một chút, Tần Chỉ Ái nghĩ đến ba người chạy suốt đêm, còn chưa ăn gì, liền nói: “Cố tổng, tài xế Vương, tôi mời hai người ăn một bữa cơm được không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 573: Bất Ngờ Mang Thai (23)

Tiểu Vương theo bản năng nhìn về phía Cố Dư Sinh, thấy Cố Dư Sinh gật đầu, Tiểu Vương mới nói với Tần Chỉ Ái: “Được đó thư ký Tần.”

.....

Tần Chỉ Ái không phải người Hàng Châu, chỉ là sau khi cha qua đời, sức khỏe của mẹ cô không tốt, Tần Gia Ngôn lại phải đến Hàng Châu học cho nên cô mới mang mẹ đến đây để tiện chăm sóc.

Cô ở Hàng Châu không lâu lại phải đến Bắc Kinh đóng giả Lương Đậu Khẩu nhưng cô lại có thể biết hai nhà hàng nấu ăn cũng không tệ lắm.

Đến nhà hàng, hành động đầu tiên của cô chính là lấy thực đơn đưa cho Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh không nhận, âm điệu lãnh đạm xen lẫn chút mệt mỏi: “Em gọi đi.”

Tần Chỉ Ái không thoái thác nữa, mở thực đơn ra, chọn vài món ngon, cuối cùng vẫn không quên gọi một bình trà Bích Loa Xuân.

Trong chốc lát người phục vụ bung một mâm thức ăn lên, còn có ba chén cơm trắng.

Bộ đồ dùng của nhà hàng này là sứ phục cổ của Thanh Hoa, phối hợp với cơm nước thơm ngon đẹp mắt, khiến người ta muốn ăn.

Cơm nước ăn được một nửa, Tiểu Vương bỗng dưng nhớ đến chuyện gì đó, ngẩng đầu lên, nhìn Tần Chỉ Ái: “Thư ký Tần, tôi vừa mới phát hiện hình như những món cô chọn đều là những món Cố tổng thích ăn.”

Cố Dư Sinh đã để đĩa xuống, uống trà, hơi ngược mắt nhìn lại những món trên bàn đã bị quắp lung ta lung tung.

Tần Chỉ Ái không nói hăn cũng không để ý, chỉ thuận miệng mà ăn thôi, nhưng giờ hăn mới ý thức được đây toàn là những món hăn thích ăn hoặc có nguyên liệu mà hăn thích ăn.

Hăn ăn đồ luôn rất xoi mói, chỉ là lúc ở bên ngoài, rất ít biểu lộ ra, vì vậy có lẽ những người vừa mới tiếp xúc một thời gian ngắn như Tần Chỉ Ái không thể nào biết được những món mà hăn thích ăn.

Một giây sau, tầm mắt của Cố Dư Sinh liền dời đến mặt Tần Chỉ Ái.

Đầu ngón tay cầm đĩa của Tần Chỉ Ái căng thẳng một lúc, lúc cô gọi món ăn thật sự không nghĩ gì nhiều, nếu Tiểu Vương không nói chắc cô cũng không ý thức được những món mình chọn toàn là những món Cố Dư Sinh thích ăn.

“Thật vậy sao. Thật là trùng hợp.” Tần Chỉ Ái cười phụ họa, khóe mắt không kìm được nhẹ nhàng lướt về phía Dư Sinh, nhẹ nhàng cười với hăn, người đàn ông lại thu hồi tầm mắt, rũ mi tiếp tục uống trà.

Có lẽ là do chợt dạ, Tần Chỉ Ái luôn cảm thấy bầu không khí có chút quỷ dị, cô cắn đĩa thay đổi đề tài: “Ăn xong chúng ta đến khách sạn bên cạnh đặt hai phòng cho hai người, hai người nghỉ ngơi một lát được không?”

Tiểu Vương cũng lại giống như lúc Tần Chỉ Ái mời họ đi ăn cơm, chờ quyết định của Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh lần này không gật đầu với Tiểu Vương mà từ từ nuốt xuống ngụm trà trong miệng, đặt ly trà xuống, nhàn nhạt trả lời Tần Chỉ Ái: “Không cần, chút nữa tôi và Tiểu Vương phải đi Thượng Hải rồi.”

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng Tiểu Vương lại biết hàm nghĩa trong lời nói của Cố Dư Sinh: “Tôi và Cố tổng lái xe tới nhất định phải lái xe đi, đến lúc đó có thể tiện đường ghé đến Hàng Châu đón cô về Bắc Kinh.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 574: Bất Ngờ Mang Thai (24)

“Tôi còn chưa biết rõ...” Tần Chỉ Ái cắn đũa một chút, thành thật nói lại những điều bác sĩ dặn nói lại với cô: “Sức khỏe của mẹ tôi không tốt, lần này tuy rằng tai nạn xe không có gì nghiêm trọng nhưng sức khỏe của bà cần phải ở bệnh viện theo dõi và điều trị một thời gian, vì vậy...”

Nếu mẹ cô nằm bệnh viện nửa tháng, chẳng lẽ muốn bọn họ cùng cô ở Hàng Châu nửa tháng luôn sao?

Tần Chỉ Ái dừng lại một chút, lại nói: “Cố tổng, hai người giải quyết xong những chuyện ở Thượng Hải, thì về Bắc Kinh đi, không cần phải đề ý đến tôi.”

Nói xong những lời như vậy, Tần Chỉ Ái mới phản ứng được mình còn chưa xin nghỉ việc, liền nhìn về phía Tiểu Vương một chút, ngượng ngùng nói: “Tài xế Vương, có lẽ tôi phải xin nghỉ mấy ngày nữa rồi...”

Tiểu Vương sáng khoái đồng ý, sau đó tính tiền rời khỏi nhà hàng.

Trước khi bay qua Thượng Hải, Cố Dư Sinh và Tiểu Vương lại tiễn Tần Chỉ Ái vào bệnh viện.

Tần Chỉ Ái đứng trước cửa bệnh viện, chào tạm biệt Cố Dư Sinh, đợi khi bọn họ đi một khoảng xong, mới quay người trở về phòng bệnh.

.....

Tầm mắt của Cố Dư Sinh vẫn nhìn Tần Chỉ Ái qua kính chiếu hậu, mãi đến khi cô bé quay người đi vào bệnh viện mới từ từ thu hồi lại tầm mắt, lúc dư quang của Cố Dư Sinh không còn để ý kính chiếu hậu nữa lại thấy một bóng người cực kỳ quen thuộc, nhảy xuống từ trạm xe buýt đối diện bệnh

viện.

Đó là một người thanh niên trẻ, cao cao, xách túi đen, tai đeo earphone màu trắng.

Hắn không nhìn rõ mặt người đó cho lắm, nhưng hắn cảm thấy rất quen thuộc, hình như là đã nhìn thấy ở đâu rồi... Cố Dư Sinh từ từ nhú mày, sau đó liền bỗng nhiên lên tiếng: “Dừng xe.”

Tiểu Vương bị hắn làm cho hết hồn, đạp thắng xe.

Cố Dư Sinh nghiêng người mở cửa xe, đầu óc Tiểu Vương mơ hồ gọi: “Cố tổng?” quay đầu nhìn Cố Dư Sinh nhảy xuống xe.

Nhưng đến khi Cố Dư Sinh chạy đến chỗ trạm xe buýt đã không nhìn thấy bóng người đó đâu nữa.

Hắn đứng tại chỗ tìm kiếm xung quanh.

Tiểu Vương khóa kỹ cửa xe, chạy tới vội hỏi: “Cố tổng, sao vậy?”

Cố Dư Sinh không nói gì, cứ tiếp tục tìm xung quanh.

“Cố tổng?” Tiểu Vương lại lên tiếng.

Xung quanh có rất nhiều người qua lại, tìm nhiều lần cũng thấy sự không tìm thấy người kia, Cố Dư Sinh mới thu lại tầm mắt, không để ý Tiểu Vương, lại quay người bước về phía xe.

Tiểu Vương vội vàng đuổi theo, chạy trước đến cạnh xe, giúp Cố Dư Sinh mở cửa xe.

Cố Dư Sinh khom người lên xe lại quay đầu nhìn về phía trạm xe buýt lần nữa.

Lại một tốp người xuống trạm, càng hỗn loạn hơn.

.....

Tần Chỉ Ái trở lại phòng bệnh không bao lâu, Tần Gia Ngôn đã đến.

Lúc chạng vạng, mẹ của cô đã tỉnh lại.

Vì Tần Chỉ Ái xin nghỉ rồi, cô lại sợ Tần Gia Ngôn chậm trễ việc học nên ba người ăn tối trong bệnh viện xong, cô liền hỏi Tần Gia Ngôn rời đi.

Mẹ cũng phụ họa theo, thế là chưa tới 7 giờ, Tần Gia Ngôn đã bị buộc phải rời đi.

Tần Chỉ Ái đưa Tần Gia Ngôn đến cửa bệnh viện, chờ cậu ấy bắt được xe buýt, sau khi xe buýt đi rồi mới quay lại phía cửa bệnh viện.

Cô còn chưa đi được hai bước, một người đàn ông bỗng nhiên thúc vào cô, hất nhanh tay lẹ mắt đỡ cô đứng thẳng lại, tiến tới bên tai cô nhưng không phải nói xin lỗi mà lại là bốn chữ: “Rời khỏi Hối thị.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 575: Bất Ngờ Mang Thai (25)

Buổi tối ở bệnh viện cũng không ồn ào náo nhiệt như ban ngày.

Dù âm thanh của người đàn ông kia rất nhỏ nhưng Tần Chỉ Ái vẫn có thể nghe được một cách rất rõ ràng.

Tần Chỉ Ái sửng sò, cũng không hiểu nói như vậy là có ý gì, liền ngẩng đầu lên, cô còn chưa kịp nhìn thấy người đàn ông kia, hắn đã buông lỏng tay đang cầm cánh tay của cô, vòng qua người cô mà rời đi.

Cô quay đầu lại, là một người mặc đồ đen nhưng.

Tần Chỉ Ái đứng ven đường nhìn một chút mới phản ứng lại, cô vừa đi vào cửa bệnh viện vừa nghĩ tới bốn chữ của người đàn ông kia: “Rời khỏi Hối thị.”

Có phải có người đang ra tay với cô hết lần này đến lần khác là để nhắc nhở cô?

Uy hiếp, nhắc nhở... bước chân đi vào bệnh viện của Tần Chỉ Ái bỗng nhiên dừng lại.

Đầu tiên cô bị bắt cóc trong cuộc họp thường niên ở Cố thị, sau đó lại đến mẹ bị tai nạn giao thông... hai chuyện này lại xảy ra liên tiếp như vậy, chẳng lẽ lại có liên quan gì đến nhau?

Tần Chỉ Ái bị suy nghĩ của mình làm cho sợ hết hồn, cô quay đầu lại theo bản năng, liếc nhìn về hướng người đàn ông kia đã đi ngang qua, một hồi lâu sau mới trở lại phòng bệnh của mẹ mình.

.....

Mẹ Tần đã ngủ, Tần Chỉ Ái không đánh thức bà dậy.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Tần Chỉ Ái cùng bà đi dạo ở hoa viên một lúc, tìm một cơ hội, tỏ vẻ vô ý hỏi mẹ Tần một câu: “Mẹ, sao hôm đó mẹ lại bị tai nạn xe?”

“Mẹ đang đi bộ với các dì của con ở quảng trường gần nhà, trên đường về thì lại bị một người đi xe máy quẹt phải.”

“Vậy là ai gọi xe cứu thương? Người đụng vào mẹ sao?”

Nhắc đến đây, mẹ Tần lại có vẻ rất tức giận: “Là dì Trương của con đó, còn tên chạy xe máy kia sau khi va vào người khác xong chẳng những có dấu hiệu gì là dừng lại mà còn chạy nhanh hơn nữa.”

Người bình thường đụng người không phải đều sẽ dừng xe lại sao, tình huống như vậy là sao chứ?

Tần Chỉ Ái kéo tay của mẹ Tần, run rẩy một hồi.

Mẹ Tần còn đang ở bên cạnh nói một hồi liên tục, một lúc lâu sau bà mới phát hiện hình như Tần Chỉ Ái có gì đó không ổn mới mở miệng gọi: “Tiểu Ái?”

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, cười dịu dàng với bà: “Mẹ, sau này cần phải cẩn thận hơn một chút.”

.....

Tần Chỉ Ái không biết có phải mình đã nghĩ quá nhiều hay không nhưng mà cô nghe mẹ nói tình huống đó xong trong lòng lại trở nên thấp thỏm bất an.

Sau đó chừng mấy ngày, cô lại có chút lo lắng đề phòng, sợ lại xảy ra chuyện gì.

Từng ngày trôi qua, trong nháy mắt đã qua nửa tháng, mãi cho đến khi

mẹ cô xuất viện, bất kể là cô, hay mẹ hay Tần Gia Ngôn đều bình an vô sự, lúc này Tần Chỉ Ái mới yên tâm.

.....

Lúc này cách tết nguyên đán còn chưa tới một tuần lễ.

Chỉ về Bắc Kinh vài ngày lại đến lúc nghỉ tết, nhưng cô chỉ là nhân viên thực tập, càng không dám nghỉ thêm nữa, nên sau khi mẹ cô xuất viện xong, ngày hôm sau cô liền đặt vé máy bay đi Bắc Kinh.

Ở trạm xe ở Hàn Châu, lúc Tần Chỉ Ái xếp hàng qua cổng kiểm soát, có người chen lên phía sau cô một chút, ban đầu cô cũng cho là tình cờ đụng phải như ở bệnh viện hôm trước, nhưng bên tai cô lại có một âm thanh chỉ hai người họ mới có thể nghe thấy được: “Nếu như không muốn mẹ cô tiếp tục nằm viện thì mau rời khỏi Hồi thị.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 576: Bất Ngờ Mang Thai (26)

Tần Chỉ Ái theo phản xạ có điều kiện quay đầu lại, người đàn ông vừa nói bên tai cô không biết đã đi đâu, cô chỉ nhìn thấy những người phía sau đang vác bao lớn bao nhỏ ra xe lửa.

Bởi vì lúc tới lượt Tần Chỉ Ái đã có chút lâu, ảnh hưởng đến việc kiểm soát nên nhân viên kiểm soát không nhận được hồi thúc cô.

Lúc này cô mới định thần lại, móc chứng minh nhân dân ra đi vào trạm xe lửa.

Cô ngồi trên tàu hỏa nhưng lại không yên lòng, cô gọi điện thoại về nhà, mãi đến khi cô xác định được mẹ mình không có xảy ra chuyện gì thì mới cúp máy.

Lúc cô đến Bắc Kinh đã là 8 giờ tối.

Trên đường về Tần Chỉ Ái vẫn luôn không yên tâm, lúc đi tàu điện ngầm về nhà trọ đã lên nhầm tàu, đợi đến khi cô nhận ra đã đến khu Đông Ngụ Hoàn.

Lộ trình vốn chỉ cần tốn bốn tiếng đồng hồ để có thể về tới nhà, nhưng cô lại phải đi thêm hai giờ nữa mới về được đến khu cô và Hứa Ôn Noãn ở.

.....

Lần thứ nhất có thể nói là cô xui xẻo.

Nhưng đến lần thứ hai, Tần Chỉ Ái đã không cho là vậy nữa rồi.

Buổi tối cô ngủ không yên, nằm mơ nhìn thấy mẹ máu me đầm đìa nằm

trên đường lớn, sau đó cô liền giật mình tỉnh dậy, cô mở đèn, tựa đầu lên giường, hít thở nặng nhọc rất lâu, tim mới có thể đập lại bình thường.

Cô không còn buồn ngủ nữa, ngồi chờ đến khi trời sáng mới gọi điện thoại về cho mẹ Tần.

.....

Ban ngày ở công ty, trạng thái làm việc của Tần Chỉ Ái cũng không được tốt lắm, Tiểu Vương cũng không giao cho cô quá nhiều việc, có thể là do cô nghĩ quá nhiều, chờ sau khi cô làm xong việc, trời cũng đã tối.

Từ công ty đi ra, trên đường đến tàu điện ngầm, Tần Chỉ Ái lại gọi cho mẹ cú điện thoại thứ năm.

Có thể là do cô gọi điện thoại quá nhiều lần, mẹ Tần liền không nhận được hỏi cô có chuyện gì phải không?

Sao cô có thể nói những chuyện như vậy với bà, chỉ nói đại ý là sau khi bà bị tai nạn cô lại sợ bà xảy ra chuyện gì không ổn.

Mẹ Tần nghe vậy liền cười an ủi vài câu, có thể là an ủi của mẹ cô có tác dụng, sau khi cô cúp máy, tâm tình của cô tốt hơn rất nhiều, cô cong môi, cất điện thoại vào trong túi, bên cạnh liền có một người đàn ông giật túi của cô.

Cô liền đến sở cảnh sát gần đó báo án, để lại số điện thoại ở phòng trọ mà cô và Hứa Ôn Noãn thuê.

Về đến nhà chưa được mấy phút, liền nhận được điện thoại của cảnh sát gọi tới, nói là đã tìm được túi của cô, là một bảo vệ phát hiện trong thùng rác ở khu tàu điện ngầm.

Sau khi Tần Chỉ Ái đến lấy lại túi, kiểm tra đồ trong túi của mình, lại không thấy thiếu gì cả, sau đó liền quay lại nhà trọ.

Bởi vì thời điểm cuối năm trường xuất hiện rất nhiều tình trạng trộm

cướp nên Tần Chỉ Ái cũng không để ý nhiều, đến tối, khi cô tắm xong nằm trên giường, lúc cầm điện thoại chơi, trong lúc đó lại có một tin nhắn được gửi tới: “Rời khỏi Hối thị, đừng để tôi nhắc cô lần thứ tư, đừng quên, cô chẳng những còn mẹ mà còn có em trai của cô nữa.”

Văn bản hay lời nói lúc này lại truyền tới những cảm giác mãnh liệt.

Tay Tần Chỉ Ái run lên, điện thoại từ trên tay rơi xuống, rớt lên vai cô.

Đau làm Tần Chỉ Ái nhú mày một hồi, sau đó liền ôm chần ngồi dậy.

Bị bắt cóc ở cuộc họp thường niên ở Cố thị không phải là chuyện bất ngờ, tai nạn của mẹ... Hai cơn ác mộng này không phải là kết thúc mà chỉ là mới bắt đầu...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 577: Bất Ngờ Mang Thai (27)

Là ai chứ? Là ai uy hiếp cô?

Tần Chỉ Ái hoang mang suy nghĩ hai vòng, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một cái tên: Lương Đậu Khẩu.

Người muốn cô rời khỏi Hối thị, chỉ có một mình cô ta.

Chính xác mà nói, cô ta muốn cô rời khỏi Cố Dư Sinh.

Không, cũng không đúng, mà là những chuyện này hẳn là do người của Chu Tịnh làm.

Cô cũng hiểu Lương Đậu Khẩu, cô ta và Tưởng Tiêm Tiêm như thế, cho dù trêu qua ghẹo lại cũng chưa hề muốn xuống tay nặng như vậy... Chỉ có người quản lý Chu Tịnh kia, chỉ có người thông minh như Chu Tịnh.

Chẳng trách lần trước Lương Đậu Khẩu đến Hối thị, không ép cô đi được, lại bị Cố Dư Sinh làm dữ, lại không có động tĩnh gì nữa.

Cô có chút buồn bực, đó cũng không phải là tính cách từ trước đến nay của Lương Đậu Khẩu, thì ra... cô còn có những toan tính khác.

Tuy rằng cô nhiều lần bị uy hiếp liền có thể báo cảnh sát, nhưng lại không có bằng chứng gì cả.

Hai lần trước có người lên nhắc nhở cô, lần này chỉ dùng điện thoại di động của cô gửi tin nhắn, đưa cho cảnh sát, có khi nào họ lại nghĩ cô điên rồi không?

Có thể các cô ta có tiền có thế, cô không phải là đối thủ của họ.

Lần trước cô bị bắt cóc, cũng may là được cứu, nếu như có lần nữa thì phải làm sao đây? Quan trọng hơn là lại liên lụy đến mẹ và em trai...

Không được, cô tuyệt đối không thể để bị tập kích bất ngờ như vậy nữa, những chuyện như vậy lúc nào cũng có thể đổ ập lên đầu mẹ và em trai của cô.

.....

Ngày đầu tiên Tần Chỉ Ái đến Hội thi biết cấp trên của cô là Cố Dư Sinh, cô đã định kết thúc đợt thực tập này sẽ không tiếp tục ký hợp đồng, xem ra thêm chuyện lần này nữa, cô thật sự không thể làm nhân viên chính thức ở Hội thi rồi.

Mấy ngày nay cũng đã đến ngày kết thúc đợt thực tập rồi.

Đêm đó nhìn tin nhắn trong điện thoại di động của mình xong, Tần Chỉ Ái ngồi đến nửa đêm, nghĩ rằng mình phải rời khỏi Hội thi nhưng cũng chẳng muốn đi khỏi Bắc Kinh.

Cũng không ngờ ba ngày sao lại cô chuyện làm cô không thể không rời khỏi Bắc Kinh.

.....

Ngày hôm sau Tần Chỉ Ái nhìn thấy tin nhắn Tiểu Vương nói cô ký hợp đồng chính thức với Hội thi.

Cô đã quyết định kỹ càng, cũng không xem những điều khoản trên hợp đồng, liền xin lỗi Tiểu Vương nói cô muốn rời khỏi Hội thi.

Tiểu Vương rất bất ngờ, hỏi cô rất nhiều vấn đề.

“Là lương quá thấp phải không? Hay là ở Hội thi có chỗ nào chưa đủ tốt?”

“Hay là cô cảm thấy thư ký không phải là công việc đúng chuyên ngành

của mình?”

“Vẫn là cô có một lựa chọn công việc tốt hơn phải không?”

Tần Chỉ Ái đều lắc đầu phủ nhận những nhận định của Tiểu Vương, cho cậu ấy đáp án: cô muốn dùng thời gian rảnh tập trung viết luận văn tốt nghiệp cho tốt.

Cô kiên quyết như vậy khiến Tiểu Vương phải gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh.

Cũng không biết Cố Dư Sinh nói gì trong điện thoại, sau khi Tiểu Vương cúp máy, sau đó nói với Tần Chỉ Ái: “Cố tổng nói cô có muốn nghỉ việc đi chẳng nữa cũng phải chờ đến khi anh ấy tìm được thư ký mới.”

“Mặt khác Cố tổng muốn cô cầm lại hợp đồng này suy nghĩ kỹ lại một chút.”

Nói lại những ý của Cố Dư Sinh xong, Tiểu Vương lại nói thêm hai câu: “Cố tổng nói cũng đúng, giờ cũng đã là cuối năm rồi, không phải là thời điểm thích hợp để tuyển người mới, vì vậy thư ký Tần, trong khi chờ đợi, cô suy nghĩ kỹ một chút, đương nhiên nếu như cô có thêm yêu cầu gì khác, cũng có thể nói ra, tôi có thể nói lại với Cố tổng.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 578: Bất Ngờ Mang Thai (28)

Người khác nếu nghe thấy những lời này, chắc chắn sẽ không thể từ chối, nhưng dù Tần Chỉ Ái cầm hợp đồng chính thức trong tay, cô cũng sẽ không ký tên, nhưng vẫn nhận lấy, cười khẽ với Tiểu Vương: “Tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Kết quả, Cố Dư Sinh và Tiểu Vương còn chưa hỏi kết quả sau khi “suy nghĩ thật kỹ” thế nào rồi, cô đã chủ động đưa hợp đồng tới, nói cho bọn họ biết kết quả của cuộc suy-nghĩ-thật-kỹ của cô.

Chuyện này xảy ra một ngày trước giao thừa.

Gần đây không biết xảy ra chuyện gì, từ sau khi cô đi Hàng Châu, mỗi ngày dù thân thể mệt mỏi đến mức mềm nhũn nhưng vẫn luôn cảm thấy như ngủ không đủ.

Vì phải đi làm, mỗi ngày Tần Chỉ Ái đều để báo thức, nhưng buổi sáng hôm đó nếu Tần Gia Ngôn không gọi điện thoại tới khiến cô thức dậy thì chắc đồng hồ báo thức không đánh thức được cô, khiến cô trễ giờ đi làm.

Tần Gia Ngôn gọi điện thoại tới hỏi ngày mai mấy giờ cô xuống Hàng Châu, cậu ấy sẽ sắp xếp ra đón cô.

Cô nói thời gian trên vé tàu xong, Tần Chỉ Ái vội liếc nhìn thời gian một chút, phát hiện còn nửa tiếng nữa là đến giờ cô phải có mặt ở công ty, liền vội vã cúp máy, mặc quần áo chỉnh tề, chạy đến nhà vệ sinh.

Lúc đánh răng, cô không biết có phải do ăn uống không điều độ hay không, có chút buồn nôn, lúc súc miệng được một nửa, liền bỗng nhiên ọe một cái.

Lúc đó thời tiết rất tốt, trời xanh mây trắng, mùa đông ở Bắc Kinh thường có mưa tuyết nhưng lúc này lại không như vậy.

Có thể là do thời tiết tốt, tâm trạng của Tần Chỉ Ái cũng không tệ lắm, cô mang giày cao gót năm centimet, bước đi như bay vào tàu điện ngầm, sau đó quét thẻ điểm danh ở công ty, ngồi trong bàn làm việc.

Bình thường công việc buổi sáng thường khác bận nên thời gian cũng vì vậy mà trôi qua rất nhanh.

Buổi trưa cô và mấy đồng nghiệp ăn trưa cùng nhau ở nhà ăn, có phần thịt kho tàu cô rất thích ăn, gần đây nhất sức ăn của cô ngày càng lớn, ngồi trước bàn ăn, cầm đũa, gắp một miếng thịt, vừa mới bỏ vào bụng, cô còn chưa nhai, dạ dày đã bỗng nhiên nổi lên cảm giác buồn nôn giống như lúc đang đánh răng buổi sáng.

Có điều cũng chỉ bùng lên một cái chứ không duy trì lâu như cảm giác khó chịu lúc sáng.

Tần Chỉ Ái ăn ba phần tư thức ăn, trở lại tầng cao nhất, dạ dày lại bắt đầu lặn lội, cô chạy vào nhà vệ sinh, hai tay chống bồn cầu, nôn sạch toàn bộ những gì mình đã ăn lúc nãy.

Tần Chỉ Ái từ nhà vệ sinh đi ra, tự rót cho mình một ly nước, uống nửa ly, cả người mới cảm thấy thư thái một chút.

Buổi sáng cô đã làm hầu hết những việc phải làm, lúc chiều chưa tới nửa tiếng đồng hồ, cô đã hoàn thành tất cả những việc phải làm trong ngày rồi.

Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, Tần Chỉ Ái vốn chỉ muốn nằm trên bàn một chút, nhưng không ngờ lại ngủ thiếp đi.

Cô ngủ rất say, khi tỉnh lại, cũng đã gần đến giờ tan tầm.

Những tầng dưới đã có người lục tục ra về, có vài đồng nghiệp tụ tập lại tán gẫu.

“Từ khi trong công ty có chính sách chỉ sinh hai con, gần đây nữ nhân viên trong công ty chúng ta có thai ngày càng nhiều.”

“Lại là ai có thai?”

“Trưởng phòng tài vụ Trương Ly mang thai đó, ngày hôm qua vừa mới đi siêu âm, đã sinh một cặp song thai rồi, giờ lại có một đứa nữa trong bụng kia.”

“Kinh nguyệt của tôi trễ một ngày, tôi cũng có chút lo lắng, làm ơn đừng là mang thai...”

Tần Chỉ Ái vừa mới tỉnh ngủ, đại não có chút ngơ ngác, khi nghe đến hai chữ KINH NGUYỆT liền nắm chặt con chuột, tay run lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 579: Bất Ngờ Mang Thai (29)

Kinh nguyệt...

Tháng trước, cô quên tháng này cô còn chưa tới, kết quả chuyện cô bị bắt cóc ở cuộc họp thường niên của Cổ thị ngày hôm đó rồi đến mẹ cô bị tai nạn khiến cô quên mất...

Cũng đã qua một tháng rồi, đừng nói là mấy ngày nay nên có động tĩnh, tháng trước cô còn chưa có kinh...

Chẳng trách mấy ngày nay cô luôn cảm thấy cả người không khỏe, cũng vì Lương Đậu Khẩu uy hiếp mà lúc nào trong người cũng nhạy cảm, bây giờ nghĩ một chút, thật giống như không phải bị những chuyện kia uy hiếp... mà là...

Những ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu, cô liền nghe thấy tim mình đập bộp một tiếng.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Cô và hắn làm nhiều lần như vậy, chỉ có một lần quên tránh thai cô liền mang thai?

.....

Tan tầm, trên đường về nhà, Tần Chỉ Ái ghé tiệm thuốc mua vài que thử thai.

Cứ xoắn xuýt lo lắng, lúc Tần Chỉ Ái về đến nhà, cả người đã không còn chút sức lực nào.

Cô thay dép lê, dựa vào vách tường, đứng một chút, sau đó liền xách túi vào nhà vệ sinh.

Vì áp lực trong lòng quá lớn, lúc cô thử que, đầu ngón tay run lẩy bẩy, dùng rất nhiều sức lực mới mở hết bao bì của que thử ra.

Cô chưa từng hồi hộp như lúc này, trong quá trình chờ đợi kết quả, cô thậm chí còn không dám thở.

Mấy phút ngắn ngủi trôi qua, cô cảm thấy như đã qua cả thế kỷ rồi vậy.

Trong nhà vệ sinh rất yên tĩnh, bởi vì quá căng thẳng bất an, đến cuối cùng, Tần Chỉ Ái thậm chí có thể nghe được tiếng tim mình đập thành thịch.

Những que thử thai từ từ xuất hiện kết quả.

Cái thứ nhất, hai vạch, kết quả: đã có thai.

Cái thứ hai, hai vạch, kết quả: đã có thai.

Cái thứ ba, hai vạch, kết quả: đã có thai.

Cái thứ tư, năm, sáu...

Cái cuối cùng cũng có kết quả như vậy, tất cả đều cho kết quả giống nhau.

Lúc cô phát hiện mình một tháng không có kinh, cũng đã đoán được là do cô có thai rồi, mà khi que thử thai hiện lên kết quả giống nhau, cô vẫn cảm thấy như có một tia sét đánh trúng đỉnh đầu, khiến cô cháy đen thui.

Không biết qua bao lâu, trong não cô cứ trống rỗng, cô mang thai rồi...

Tần Chỉ Ái không nhớ mình đã ra khỏi nhà vệ sinh bằng cách nào, lúc cô tỉnh táo lại, cả người đã nằm vật trên giường, ôm chần, ngẩng người nhìn trần nhà.

Cô mang thai, cô mang thai con của Cố Dư Sinh, cô nên làm gì? Có nên giữ đứa bé này hay không?

Tần Chỉ Ái càng nghĩ càng đau đầu, lúc cô xuống giường, sắc trời đã tối, cô còn chưa ăn gì.

Nếu là bình thường, cô không muốn động, liền không ăn, nhưng bây giờ không phải như vậy, trong bụng cô còn có thêm một vật nhỏ... còn chưa biết có nên giữ lại đứa bé này không, Tần Chỉ Ái liền ngồi lên giường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 580: Bất Ngờ Có Thai(30)

Cô đi đến nhà vệ sinh, dọn sạch những que thử thai, gom vào một túi rác, sau đó mang túi rác ra cửa.

Cô đi thang máy đến lầu một, vừa bước ra khỏi thang máy hai bước, Tần Chỉ Ái cúi đầu, cô còn chưa cởi giày cao gót ra, sau đó lại sờ sờ bụng dưới bằng phẳng, cầm túi rác trong tay vứt xong, lại đi thang máy lên đối thành đôi giày vải trắng.

Trên đường tìm quán ăn, Tần Chỉ Ái lại phân tích tình hình hiện nay một hồi.

Đầu tiên cô còn chưa kết hôn, Cố Dư Sinh đã kết hôn, đứa bé trong bụng cô chắc chắn sinh ra sẽ không có cha.

Thứ hai, cô không có tiền, nuôi một đứa trẻ là một việc đầu tư dài hạn, nếu như muốn sinh đứa bé này sợ là sau này cuộc sống của cô sẽ gặp nhiều khó khăn.

Cuối cùng, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ người ta.

Nói tóm lại, cách làm lý trí nhất lúc này chính là nhân lúc nó chỉ mới là một giọt máu mà phá đi.

Cứ nghĩ như thế, lúc Tần Chỉ Ái ăn chút gì đó, vẫn không kìm lòng được mà tránh xa những món không tốt cho thai nhi, thậm chí lúc đang đợi món ăn, cô còn lấy điện thoại di động ra tra xem phụ nữ có thai cần phải làm những gì.

Tâm tình xoắn xuýt, Tần Chỉ Ái vẫn phải cố lấp đầy cái bụng trống không.

Đi ra khỏi quán ăn, buổi tối gió lạnh, cả người cô lại tỉnh táo hơn rất nhiều.

Cô đứng ven đường, nhìn chăm chăm đường phố ban đêm lóng lánh ánh đèn một chút, cuối cùng vẫn đi tới ven đường, chặn một chiếc taxi đi đến bệnh viện gần đó.

Làm xét nghiệm máu, kết quả rất nhanh đã đến, chuyện mang thai từ chắc tám chín phần lúc này là chắc chắn mười phần.

Cầm giấy xét nghiệm, rời khỏi bệnh viện, Tần Chỉ Ái không nhanh chóng về nhà mà tìm một quán café, uống ô mai một chút, ngồi cạnh cửa sổ, nhìn chăm chăm đường phố mà thất thần.

Đêm dần khuya, xe cô ngày một ít đi, mãi đến lúc đèn đuốc gần tắt hết, lúc đó Tần Chỉ Ái mới biết có một đạo lý mà cô nên hiểu, có một sinh mệnh trước mắt, cô không thể làm những chuyện lý trí.

Cho dù không thể sống cùng Dư Sinh, cho dù con của cô sinh ra đã không có cha, cho dù con theo cô, tương lai sẽ rất khổ, cho dù cô bị đũa bé liên lụy cả đời cũng khó tìm một tấm chồng tốt, cho dù cô chưa có chồng mà lại mang thai sẽ bị người đời chê cười, nhưng trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: đó là phải sinh đứa bé này ra.

Giống như lúc cô đóng vai Lương Đậu Khẩu, biết rõ uống thuốc tránh thai không tốt cho sức khỏe, nhưng cô vẫn phải uống.

Bởi vì lúc đó trong lòng cô biết, nếu mình mang thai, cô sẽ chẳng từ nan mà sinh ra đứa bé này.

Chỉ là, nếu cô muốn có con,... e là cô phải rời khỏi thành phố này rồi.

Tần Chỉ Ái cắn môi, nhìn ngoài cửa sổ, trong đáy mắt lại nổi lên bi thương nhàn nhạt.

Cố Dư Sinh, em sinh đứa con này của anh, chắc cả đời này cũng không

thể báo cho anh biết, không cần anh đáp lại, vui vẻ chịu đựng, có thể vì đây là chuyện cuối cùng em có thể làm vì anh rồi.

Một lúc sau, Tần Chỉ Ái mới thu lại tầm mắt, lấy điện thoại di động ra tìm số điện thoại của giáo sư Chu, vốn định gọi đi, nhưng đã hơn 11 giờ, liền đổi thành nhắn tin: “Thầy Chu, lần trước thầy đề nghị em đi nước ngoài làm exchange student, bây giờ còn cơ hội không ạ?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 581: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (1)

Tần Chỉ Ái cho rằng sáng ngày thứ hai giáo sư Chu mới có thể trả lời tin nhắn của cô, không ngờ nhân viên phục vụ vừa tính tiền xong, cô vừa mới đi ra khỏi quán café, còn chưa kịp đón xe, điện thoại trong túi đã vang lên, là giáo sư Chu trả lời tin nhắn của cô: “Đương nhiên là còn, em là sinh viên ưu tú nhất trong khóa này của tôi, nếu như quyết định xong rồi thì ngày mai đến trường gặp tôi, đúng lúc ngày mai tôi phải lên trường có chút chuyện đây, tám giờ sáng, lấy bảng đề cử của tôi ký tên, qua tết liền lên đường.”

“Được, thầy Chu.” Dừng một chút, Tần Chỉ Ái lại gửi thêm vài chữ: “Thầy ngủ ngon”

“Ngủ ngon.”

Vẻ mặt của Tần Chỉ Ái đầy lễ phép và tôn trọng.

.....

Bảy giờ sáng ngày hôm sau, Tần Chỉ Ái liền rời giường, rửa mặt, chuẩn bị ra cửa.

Đến Tây Đại đã là tám giờ mười lăm phút, giáo sư Chu đang ngồi trong phòng làm việc uống trà.

Giáo sư Chu thấy Tần Chỉ Ái đến, lập tức gọi: “Tiểu Ái!” sau đó liền cầm danh sách đề cử trao đổi sinh viên đưa cho Tần Chỉ Ái, sau đó chỉ vào một ô hai lần, nói: “Ký tên ở đây là được rồi.”

“Vâng.” Tần Chỉ Ái cầm bút lên, nhìn chằm chằm danh sách, liền viết xuống ba chữ Tần Chỉ Ái.

.....

Từ Tây Đại ra, Tần Chỉ Ái lấy điện thoại di động, gọi một cuộc điện thoại cho Tiểu Vương: “Tài xế Vương, bây giờ tôi muốn gặp anh và Cố tổng.”

Ngữ khí của cô rất kiên định, trong điện thoại Tiểu Vương có chút sững sốt, mới trả lời: “Thư ký Tần, cô có chuyện gì gấp sao?”

“Phải...” Tần Chỉ Ái chỉ nói một chữ, cách điện thoại, liền nghe thấy giọng nói thanh tao lãnh đạm của Cố Dư Sinh: “Thư ký Tần sao?”

Là tiếng hấn hỏi lại Tiểu Vương.

Sau đó lại nghe Tiểu Vương trả lời: “Phải, thư ký Tần nói bây giờ cô ấy muốn gặp anh.”

.....

Cố Dư Sinh nghe vài chữ như thế, động tác đánh chữ đang nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính bỗng nhiên dừng lại.

Trong điện thoại cô muốn tìm hấn có chuyện gì, hấn cũng có thể đoán được.

“Cố tổng?” Tiểu Vương thấy Cố Dư Sinh còn chưa có câu trả lời, nhin không được gọi hấn.

Cố Dư Sinh liền thu lại tầm mắt, đầu ngón tay trên bàn lại gõ nhanh hơn, sau một lát, đầu ngón tay hấn lại dừng lần nữa: “11 giờ nói cô ấy đến câu lạc bộ Kinh Thành.”

“Vâng, Cố tổng.” Tiểu Vương nói xong liền đưa điện thoại đến bên tai, nói với Tần Chỉ Ái những gì Cố Dư Sinh đã dặn: “Thư ký Tần, Cố tổng nói 11 giờ trưa nay anh ấy sẽ gặp cô ở câu lạc bộ Kinh thành.”

“Được, lát nữa gặp.”

Theo tiếng Tiểu Vương trả lời Tần Chỉ Ái, ngón tay gõ phím của Cố Dư Sinh lại từ từ chậm lại, sau đó lại gõ không theo một quy luật nào.

.....

Câu lạc bộ Kinh thành, gió lớn.

Tần Chỉ Ái dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, đi vào phòng riêng của Cố Dư Sinh, hắn đã chờ bên trong, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, cuộn tay áo, lộ ra cánh tay trắng nõn rắn chắc, cả người gọn gàng sạch sẽ.

Tiểu Vương nhìn thấy Tần Chỉ Ái liền chào hỏi, sau đó liền ra hiệu chỗ cô nên ngồi.

Tần Chỉ Ái chào “Cô tổng” rồi đến “Tài xế Vương”, sau đó mới ngồi xuống.

Tiểu Vương đưa cho cô một chén trà nóng.

Mang thai uống trà không tốt, Tần Chỉ Ái mỉm cười nói cảm ơn, sau khi nhận lấy cũng không uống mà để trên bàn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 582: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (2)

Cố Dư Sinh đang xem tài liệu, Tiểu Vương thấy hắn còn chưa có ý muốn lên tiếng, không tiện mở miệng hỏi Tần Chỉ Ái tìm họ có chuyện gì. Mà Tần Chỉ Ái thấy Cố Dư Sinh còn đang bận như vậy, cũng không dám nói chuyện làm phiền hắn, trong phòng liền lập tức trở nên yên tĩnh.

Qua mấy phút, Cố Dư Sinh khép tài liệu lại, đưa tay ra cầm tách trà trước mặt uống, nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái: “Chuyện gì?”

Hỏi xong, hắn thu lại tầm mắt, không nhanh không chậm uống một ngụm trà.

Tần Chỉ Ái nghe thấy Cố Dư Sinh hỏi, lúc này cô mới lấy hộp đồng chính thức mà mấy ngày trước Tiểu Vương đưa cho cô ra, nhẹ nhàng đặt trên bàn, sau đó tiếc nuối mở miệng nói: “Cố tổng, rất xin lỗi, hộp đồng làm việc chính thức này, tôi không thể nào ký được rồi.”

Tay Cố Dư Sinh cầm tách trà lay động một chút làm trà bắn ra mu bàn tay trắng nõn của hắn, tỏa ra một chút nóng.

Trên mặt hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh, hắn đặt chén trà xuống, động tác vẫn rất vững vàng, khiến người ta không thể nhận ra bất cứ run động nào.

“Hồi thị thật sự là một môi trường rất tốt, tôi cũng thật sự rất thích Hồi thị, nhưng tháng ba trường tôi có một đợt trao đổi sinh viên, tôi sẽ đi Mỹ một năm...” Tần Chỉ Ái dừng một chút, lại nói tiếp: “... Cố tổng, anh cũng biết, đây là một cơ hội tốt của tôi, tôi không muốn bỏ qua cơ hội này.”

Lấy thân phận là sinh viên xuất sắc, được trường đề cử đi du học, tám phần khi trở lại sẽ làm giảng viên của trường đúng không?

Đối với một cô gái mà nói, làm giảng viên đại học, công việc ổn định, lương không thấp, thưởng cuối năm cũng nhiều, tương lai còn có cơ hội học lên giáo sư, tiền đồ sáng lạng, thật sự là tốt hơn so với việc làm một thư ký nhỏ ở Hải thị rất nhiều.

Cũng là một đáp án không thể khiến người khác giữ mình lại được, Tiểu Vương vốn định khuyên vài lời nhưng nghe Tần Chỉ Ái nói những câu này xong cũng im miệng lại.”

Tần thư ký thật sự là một nhân viên tốt, nhưng cũng không phải vì cô làm tốt mà cứ một mực giữ cô lại không cho cô phát triển tiền đồ của bản thân.

Cố Dư Sinh nhàn nhạt nhìn hợp đồng trên bàn, lại ngược mắt lên nhìn Tần Chỉ Ái khoảng mười giây, sau đó lại nói với Tiểu Vương: “Tiểu Vương, cậu ra ngoài một chút đi.”

“Ờ?” Tiểu Vương ngẩng người, sau đó vội vàng đứng lên, cầm điện thoại, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Tiểu Vương vừa đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn hai người Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái.

Hắn vẫn ngồi trên ghế salon không nhúc nhích, nghiêng đầu, bình tĩnh nhìn một cành cây của một gốc cây già, không biết đang suy nghĩ gì.

Tần Chỉ Ái không xác định, hắn đuổi Tiểu Vương đi là để nói gì với cô.

Yên tĩnh kéo dài một lúc lâu, lúc Tần Chỉ Ái ngồi đến cứng người, tầm mắt của Cố Dư Sinh vẫn còn chưa nhìn cô nhưng hắn lại mở miệng: “Em còn nhớ sau khi từ Hải Nam trở về, chuyện tôi đã kể với em về cô gái kia không?”

Tần Chỉ Ái trả lời: “Còn nhớ.”

Bên trong lại im lặng, hoàn toàn yên tĩnh, lần này cũng không lâu lắm,

Cố Dư Sinh lại mở miệng: “Em biết cô gái kia không?”

Tần Chỉ Ái không nghĩ đến hắn lại hỏi mình như vậy, ngẩn ra, không lên tiếng.

Cố Dư Sinh từ từ quay đầu, đối mặt với đôi mắt của cô, hắn như đang đắn đo suy nghĩ, ánh mắt cực kỳ thật lòng mở miệng: “Hoặc là, em có phải là cô gái đó hay không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 583: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (3)

Thì ra những suy đoán của cô về hành động của hắn đều đúng, hắn cố ý để cô làm thư ký bên cạnh hắn, là bởi vì hoài nghi cô là Tiểu Phiền Toái mà hắn muốn tìm...

Chỉ tiếc, mặc dù trong đáy lòng hắn chỉ mãi mãi có hứng thú với cơ thể của Tiểu Phiền Toái kia, hắn vẫn không nhớ những thứ khác, cô mãi mãi không cách nào có thể chiếm được trái tim hắn.

Nếu trước khi không có con, cô không muốn phá hủy hôn nhân của hắn thì sau khi biết mình đã có em bé, cô càng không muốn trở thành người thứ ba.

Tần Chỉ Ái nhìn đôi mắt đen kịt sâu thẳm của Cố Dư Sinh, nắm chặt tay, cô đè lại những cảm xúc đang lặn lộn trong lồng ngực, sau khi Cố Dư Sinh hỏi, hầu như không có chút do dự và ngập ngừng, liền nở nụ cười: “Cố tổng, sao anh lại có thể nghĩ tôi là cô ấy được chứ?”

Cố Dư Sinh không nhúc nhích, trầm mặc không nói.

Tần Chỉ Ái không thể làm gì khác hơn là lại nói tiếp, khẳng định lại lần nữa: “Cố tổng, không biết tôi đã làm gì khiến anh hiểu lầm nhưng thật sự tôi không phải là cô bé mà anh nói.”

Ánh mắt Cố Dư Sinh lóe lên hai mắt nhìn chằm chằm cô buông xuôi, thu hồi tầm mắt, hắn lên tiếng, giọng nói vẫn cứ bình thường: “Chuyện cô vừa nói, để tôi suy nghĩ lại.”

“Cố tổng...” tháng ba cô phải xuất ngoại rồi, bây giờ đã là nửa tháng hai, cô không thể kéo dài thời gian thêm nữa.

Cố Dư Sinh biết cô muốn nói gì, không chờ cô nói xong, liền cắt ngang cô: “Tôi sẽ nhanh chóng cho cô một câu trả lời chắc chắn.”

Dừng lại một chút, hắn lại bổ sung: “Sẽ không quá ba ngày.”

“Đợi lát nữa tôi còn có hẹn, cô đi trước đi.”

Không biết có phải Tần Chỉ Ái gặp ảo giác hay không, cô thấy Cố Dư Sinh trước mặt cô lúc này tuy rằng ngoài mặt vẫn bình lặng như nước, nhưng sau lưng lại là đang cuộn cuộn sóng trào, cô không nhìn được nhìn hắn chăm chú, nhìn thêm một chút, lúc thấy mi tâm của hắn có chút thiếu kiên nhẫn, cô liền vội vàng đứng lên, cúi người, nói: “Tạm biệt Cố tổng.” sau đó ôm túi, vội vã rời đi.

Tiểu Vương đẩy cửa vào, đã thấy Cố Dư Sinh đứng cạnh cửa sổ, dưới chân hắn toàn là tàn thuốc.

Hắn đưa lưng về phía Tiểu Vương, Tiểu Vương không nhìn thấy vẻ mặt không vui của hắn nhưng cũng dư sức biết tâm tình của hắn lúc này rất tồi tệ.

Tiểu Vương thức thời không trêu chọc Cố Dư Sinh, rón rén đi đến trước sofa, ngồi xuống.

Trong phòng khách lúc này rất yên tĩnh.

Ngoại trừ tiếng Cố Dư Sinh bật lửa, ngoài ra không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Phòng lớn vì hắn hút thuốc như vậy mà bên trong toàn mùi thuốc lá.

Lúc Tiểu Vương chịu không nổi, điện thoại trong tay hắn lại vang lên, là tiếng ghi chú báo Cố Dư Sinh phải tham gia một bữa tiệc lúc 12 giờ trưa nay.

Có chuyện, Tiểu Vương lập tức lên tiếng: “Cố tổng, trưa hôm nay anh có một bữa tiệc quan trọng, bây giờ chúng ta nên xuất phát rồi.”

Cố Dư Sinh nhắc cổ tay lên, liếc mắt nhìn thời gian, còn sớm, hắn lại

đứng không nhúc nhích.

Hắn sờ túi, lại lấy bật lửa châm thuốc, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ một lúc, mới mở miệng: “Cậu gọi điện thoại cho thư ký Tần, nói tôi đồng ý để cô ấy rời khỏi Hối thị.”

“Vâng, Cố tổng.” Tiểu Vương tuy rằng thấy Tần Chỉ Ái rời đi như vậy rất đáng tiếc nhưng cũng mừng vì cô ấy có một con đường tốt hơn để đi, đồng ý với Cố Dư Sinh xong, hắn lại cầm điện thoại di động, gọi qua cho Tần Chỉ Ái.

“Thư ký Tần sao? Cố tổng nhờ tôi nói với cô, anh ấy đồng ý để cô rời khỏi Cố thị... thư ký Tần, chờ tôi có cơ hội đi Mỹ công tác nhất định sẽ liên lạc với cô, lúc đó cô đừng giả bộ như không quen biết tôi nha...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 584: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (4)

Cố Dư Sinh đưa lưng về phía Tiểu Vương, nghe thấy tiếng hần nói chuyện với Tần Chỉ Ái trong điện thoại, tầm mắt mới trở nên hoảng hốt.

Hần thả cô đi rồi?

Nhưng không thả cô đi thì làm thế nào bây giờ?

Cũng không thể vì hần nghĩ cô giống Tiểu Phiền Toái mà cứ ích kỷ như vậy, kiềm hãm sự nghiệp của cô, cứ ép cô ở Hối thị.

Lỡ như đến cuối cùng điều tra ra cô thật sự không phải là Tiểu Phiền Toái thì sao? Lúc đó lại đuổi cô đi à?

Nếu không sớm quyết định, sẽ làm phụ lòng cô, chi bằng thừa dịp còn chưa hoàn toàn khiến cô đau khổ, buông tha cho cô đi.

Dù sao hần ngủ với cô đêm đó nhưng dù chuyện đó không phát sinh, không phải cũng đã hủy hoại tương lai của cô rồi sao?

Mặc dù không có cách nào hiểu rõ tại sao cô lại có thể đi vào lòng hần nhưng những điều này không quan trọng, ngược lại, sau khi cô rời đi, cô sẽ chỉ còn là ký ức của hần.

Kỳ thật cô đi cũng rất tốt, cô ở bên cạnh hần, hần sẽ lại càng có tâm tư với cô, vì Tiểu Phiền Toái không ở bên mà hần lại không kiềm chế được đi tiếp cận cô, đối với cô thật sự không công bằng chút nào.

Giống như lúc nằm viện, hần tinh tường cảm nhận được những hấp dẫn mà cô mang đến, hần liều mạng muốn tránh xa những hấp dẫn kia, liền đuổi cô đi, nhưng khi nghe mẹ cô gặp chuyện, lại không nhịn được mà đứng ra

giúp cô.

Đã hạ quyết định, nhưng tại sao ở trong lòng lại như móc cô ra khỏi trái tim, có chút không nổi, có chút đau đớn khó chịu.

.....

Lúc Tần Chỉ Ái ra khỏi câu lạc bộ Kinh Thành đã là buổi trưa.

Có thể là do cô quá hoang mang, rất dễ đói bụng, Tần Chỉ Ái nghĩ tới trong thành phố A cách đó không xa có một quán ăn cũ khá ngon, liền đón xe qua đó.

Lúc ăn mì, Tần Chỉ Ái nhận được điện thoại của Tiểu Vương.

Cô Dư Sinh nói để hần suy nghĩ một lúc, cô cho rằng ít nhất phải là đến hết năm, hần mới có thể cho cô câu trả lời, không nghĩ rằng cô rời đi chưa được hai tiếng đồng hồ, hần đã nói cho cô biết, hần đồng ý để cô rời khỏi Hồi thị rồi.

Nói chuyện khách sáo với Tiểu Vương một chút, sau khi cúp máy, đột nhiên Tần Chỉ Ái không muốn ăn nữa.

Nhưng vì bé con trong bụng, cô buộc chính mình phải ăn hết sạch sành sanh tô mì trước mặt.

Còn chưa gọi nhân viên phục vụ tính tiền, cô liền đột nhiên chạy đến nhà vệ sinh nôn.

Lần này còn nôn nhiều hơn lần trước, đợi đến khi cô dừng lại, cả người đều đã rũ rượi.

Cô chống tay lên bồn nước, thở hồng hộc, bỗng nhiên chớp mũi đau xót, mắt đỏ hồng.

Những năm gần đây cô qua lại với hần nhiều như vậy, mỗi lần hợp rồi lại tan, lại là những lần khổ sở đau lòng đến không thể chịu nổi.

.....

Từ quán mỳ đi ra, Tần Chỉ Ái vốn định trực tiếp đón xe về nhà nhưng lúc qua trường A, cô chợt nhớ đến việc nửa tháng trước lúc mình rời khỏi Bắc Kinh có viết thư cho S Quân, cũng không biết hắn viết thư hồi âm cho cô chưa.

Nghĩ vậy cô liền đến phòng bảo vệ ở trường tìm trong một đồng thư từ, thật sự tìm thấy thư hồi âm của S Quân.

.....

Về đến nhà, Tần Chỉ Ái liền thu dọn hành lý, kéo vali đến ga tàu hỏa.

Sau khi ngồi lên tàu, Tần Chỉ Ái lấy thư của S Quân ra đọc.

S Quân nói nếu cô có thời gian muốn đến núi Trường Bạch đi du lịch, hắn có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho cô.

Trong thư hắn không nói với cô chuyện mà cô gặp lại người đàn ông kia mà ở cuối thư lại nói một chuyện ngoài dự tính của Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 585: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (5)

“Tiểu A, Tết năm nay có thể tôi sẽ đến Thượng Hải làm nhiệm vụ, cô ở Hàng Châu sao? Cũng gần, có cơ hội thì ngày mừng ba, ở nhà hàng Gia Uyển gặp mặt một lần đi.”

“Kỳ thật tôi không có ý gì, chẳng qua chúng ta đã liên lạc thư từ nhiều năm như vậy, bỗng nhiên tôi muốn thực tế một chút, bỗng nhiên muốn gặp cô một lần, cũng không uổng quãng thời gian chúng ta đã quen nhau.”

Mặt sau thư hân còn viết cụ thể số bàn, và thời gian.

S Quân hình như sợ cô không đến, sau khi viết địa chỉ nơi gặp mặt xong lại viết thêm một câu: “Ngày đó tôi sẽ đến đúng giờ chờ cô ở Gia Uyển, không gặp không về.”

.....

Ngày mừng ba năm nay cách thời gian Hứa Ôn Noãn tổ chức lễ cưới ở Bắc Kinh chỉ còn 18 ngày.

Ngày đó ở Bắc Kinh, tuyết rất lớn.

Ngày đó ở Hàng Châu, trời xanh mây trắng.

Ngày đó ở Thượng Hải và Hàng Châu, khí trời giống như có chút nhưng nhớ nhau.

Ngày đó ở Thượng Hải xuất hiện một chuyện lớn giữa Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh.

Trùng hợp là chính vào ngày đó ở Bắc Kinh, giữa Ngô Hạo và Hứa Ôn

Noãn cũng xảy ra một chuyện cực kỳ lớn.

Chỉ là trong một ngày có hai chuyện lớn xảy ra cùng một lúc, Tần Chi Ái chỉ biết là Ngô Hạo vào Hứa Ôn Noãn xảy ra chuyện, nhưng cô lại không biết ở Thượng Hải đã xảy ra chuyện lớn gì đối với Cố Dư Sinh, chỉ cho rằng đó là một sự trùng hợp.

.....

Mùng hai tết, đáng lý ra con rể tương lai Ngô Hạo phải đến Hứa gia chúc tết thì hẳn lại có một khách hàng lớn quan trọng nào đó đến Bắc Kinh nên ngày chúc tết dời đến ngày mùng ba.

Buổi sáng Sơ Tam hôm đó, Hứa Ôn Noãn thức dậy rất sớm.

Không biết có phải là trực giác trời sinh cho phụ nữ hay không, hay là do kinh nguyệt của cô sắp tới, mí mắt của cô giật rất nhiều, trong lòng Hứa Ôn Noãn liên hoang mang rối loạn, luôn cảm thấy hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Kỳ thật trong lòng Hứa Ôn Noãn biết rất rõ, cô có cảm giác như vậy là do mấy ngày trước cô đã hẹn rõ ràng với Ngô Hạo đi xem phim nhưng cuối cùng Ngô Hạo vẫn có chuyện mà lỡ hẹn.

Ban đầu, cô còn cho là Ngô Hạo từ Thượng Hải về Bắc Kinh lập nghiệp nên mới có nhiều vấn đề cần phải giải quyết, hồi đó bọn họ cũng đã từng rất mệt, mỗi ngày quay tới quay lui còn chưa ăn nổi một bữa cơm.

Có thể khi đó, mỗi ngày họ đều có thể gặp nhau, có thể cho đối phương một cái ôm ấm áp, một nụ hôn nhẹ nhàng.

Mở công ty, về ngoại giao không thể thiếu được xã giao bên ngoài.

Đàn ông mà, thà bỏ tiền thuê thư ký đi theo mình ra ngoài xã giao cũng không muốn để mình yêu phải tiếp rượu người khác, nhưng khi đó mặc kệ Ngô Hạo xã giao đến thế nào, cũng không cần biết bận rộn ra sao, hẳn

đều nhắn tin cho cô, có khi thì gọi điện thoại, sau đó kiên trì ngày nào cũng “Chào buổi sáng”, rồi lại “Chúc ngủ ngon.”

“Bà xã, ngày hôm qua anh uống nhiều rượu quá, bây giờ khó chịu hà.”

“Bà xã, em ngủ chưa? Anh vừa về tới nhà hà.”

“Bà xã à, anh mua món nướng mà em thích nè, lát nữa anh đưa qua cho em, em xuống lầu lấy nha.”

Sau đó, công ty của Ngô Hạo phát triển theo chiều hướng ngày một tốt lên, hẳn càng phải xã giao nhiều hơn, có lúc sẽ quên nhắn tin, có lúc sẽ quên gọi điện thoại cho cô, cô cuối cùng cũng tức giận: “Bà xã, anh uống quá nhiều rồi, xin lỗi em.”, “Bà xã, xin lỗi, điện thoại của anh hết pin rồi.”, “Bà xã, xin lỗi...”

Ban đầu là một tháng một câu xin lỗi, sau đó phát triển thành nửa tháng, cho đến bây giờ, hầu như mỗi ngày Hứa Ôn Noãn đều có thể nghe hai chữ xin lỗi mỗi ngày từ miệng Ngô Hạo.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 586: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (6)

Cô biết Ngô Hạo rất bận, cho nên cô không muốn làm phiền hắn, cô tự mình tìm hiểu hắn, để có thể thông cảm cho hắn, nhưng thường lại đòi lấy không vui nhiều hơn.

Ngô Hạo càng ngày càng có tiền, lúc không có tiền, hắn và cô cùng buồn, nhưng sau khi có tiền, người buồn chỉ còn lại mình cô.

Mặc dù mỗi ngày hắn đi công tác sẽ mua rất nhiều quà và mỹ phẩm cho cô, mặc dù hắn cố ý dặn dò thư ký mỗi tháng đều đưa cho cô một tấm thẻ ngân hàng có một số dư khá lớn, mặc dù hắn ngay ngày này năm trước vừa mới mua xe...

Có thể cô chưa từng sống cuộc sống như thế nên bây giờ lại bắt đầu đề phòng, thậm chí tháng trước khi hắn dự định mở rộng nghiệp vụ, cô nói: “Ngô Hạo, chúng ta cứ như vậy là được rồi, không cần phải liêu mạng kiếm nhiều tiền như vậy...”

Lúc đó Ngô Hạo nhìn cô bằng ánh mắt như thể cô là một kẻ thấp kém ngu si, phảng phất như đang nói, ai lại không muốn kiếm được nhiều tiền chứ?

Đúng 9 giờ sáng ngày mùng ba, Ngô Hạo đến Hứa gia mang theo một đồng bao lớn bao nhỏ, hầu như chất hết nửa cái phòng khách.

Nhà cưới của Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo đã trang hoàng xong từ hai ngày trước rồi, cha mẹ Hứa còn chưa đến xem qua nên sau khi ăn cơm trưa xong, Ngô Hạo liền lấy xe chở bọn họ đi tham quan.

Nhà cưới là một biệt thự, cha mẹ Hứa đi tham quan xung quanh, Ngô Hạo và Hứa Ôn Noãn lại vào phòng ngủ chính của bọn họ.

Bao bọc chăn giường còn chưa mở ra, Ngô Hạo ôm Hứa Ôn Noãn nằm lên giường, hôn nhau lưu luyến không rời, hôn đến cuối cùng hai người đều có biến, Ngô Hạo liền kề sát bên tai Hứa Ôn Noãn, hít thở không thông nói: “Ôn Noãn, anh đã nhịn 10 năm, chỉ còn 20 ngày nữa, rốt cuộc anh cũng không cần phải nhịn nữa rồi.”

Hứa Ôn Noãn sao có thể không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Ngô Hạo, mặt đỏ lên, liền đẩy hắn ra.

Cha mẹ Hứa đều đang ở đây, Ngô Hạo không thể làm những chuyện muốn làm liền chán ngán ngồi dậy, đi vào nhà vệ sinh.

Lúc Ngô Hạo trong nhà vệ sinh điện thoại hắn để trên giường lại kêu lên.

Điện thoại di động để ngay bên tai Hứa Ôn Noãn, cô theo bản năng liền ngậy ngốc liếc nhìn một cái, nhìn thấy là tin nhắn của Lý tổng nhắn đến.

“Anh yên tâm đi, em sẽ không mang thai, em vừa mới uống thuốc tránh thai rồi.”

Lý tổng? Lý tổng không phải là nam sao? Không phải hôm qua hắn chỉ tiếp đãi người này thôi sao? Mang thai? Uống thuốc? Đang nói gì vậy?

Hứa Ôn Noãn có chút ngu ngơ, cô còn chưa hiểu chuyện là như thế nào, rất nhanh lại có một tin nhắn mới: “Uống thuốc đó rất mệt người, em không biết đâu, tối nay anh phải đến nhà người ta, bồi thường cho người ta.”

Trong nhà vệ sinh chỉ có tiếng nước chảy ầm ầm, Hứa Ôn Noãn nghe thấy tiếng bước chân của Ngô Hạo đến gần cửa nhà vệ sinh.

Cô sợ Ngô Hạo biết mình đọc được tin nhắn của hắn, trực tiếp trở mình, đưa lưng về phía điện thoại của Ngô Hạo, cầm điện thoại di động của mình bắt đầu chơi.

Ngô Hạo từ nhà vệ sinh đi ra, ngồi bên giường nói chuyện phiếm với cô.

Bị tin nhắn kia ảnh hưởng, Hứa Ôn Noãn vẫn luôn không tập trung, Ngô Hạo phát hiện cô có chỗ bất thường, liền quan tâm hỏi: “Sao vậy Ôn Noãn, em không thoải mái ở đâu sao?”

Hứa Ôn Noãn lắc lắc đầu: “Có thể là do em sắp bị hành kinh, bụng dưới có chút đau.”

Hứa Ôn Noãn đứng dậy, lấy ra một chiếc chăn bông từ trong tủ quần áo, đắp cho cô, đầy săn sóc: “Vậy em nghỉ ngơi một chút đi.”

Hứa Ôn Noãn nhẹ giọng “Ừ” một tiếng, nhanh chóng nhắm hai mắt lại.

Cô làm sao có thể nghỉ ngơi được, đầu cô cứ nghĩ đến hai tin nhắn vừa rồi thôi.

Ngô Hạo ngồi bên cạnh cô, rất yên tĩnh, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng hán gõ bàn phím, cô không biết có phải hán đang gửi tin nhắn với người kia hay không, nhưng mà cô luôn cảm giác hán đang trả lời tin nhắn của “Lý Tổng” kia.

Cô thật sự muốn hỏi Ngô Hạo, hai tin nhắn kia rốt cuộc là như thế nào, hán thật sự vẫn là Ngô Hạo mà cô biết sao?

Có thể cô không dám, tình yêu 10 năm, hán từ lâu đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của cô, cô thật sự sợ, sợ hán làm chuyện gì đó có lỗi với mình.

Nếu có thể, Hứa Ôn Noãn thật sự muốn chọn lựa lừa gạt chính bản thân mình, giả vờ như không hề nhìn thấy tin nhắn đó.

Có thể trời cao không muốn buông tha cho cô, sau khi Ngô Hạo chở cô và cha mẹ Hứa về, trên đường về Hứa gia, điện thoại của Ngô Hạo lại vang lên.

Hay là bởi vì cô thấy tin nhắn đó cho nên bây giờ cô lại theo phản xạ có điều kiện, nhìn vào màn hình điện thoại di động của hán.

Cho dù hấn cầm điện thoại di động lên rất nhanh nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy hai chữ Lý tổng đang hiện trên màn hình.

Hấn nhận điện thoại, lời nói rất ý nhị: “Ừ, Lý tổng, được, không thành vấn đề, lát nữa gặp.”

Lát nữa gặp...đầu ngón tay Hứa Ôn Noãn run lên nhẹ nhẹ, sau khi Ngô Hạo cúp máy lại giống như không biết gì cố ý hỏi hấn: “Là ai gọi vậy?”

“Lý Tổng...” Ngô Hạo lái xe, thản nhiên đáp một câu: “...Anh ấy tối nay muốn đến vàng son lộng lẫy uống rượu, vì vậy lát nữa anh đi qua đó một chút.”

Đến giờ phút này, Hứa Ôn Noãn mới phát hiện hình như mấy tháng trước Ngô Hạo cũng thường xuyên liên lạc với Lý tổng này a... Nếu không phải ngày hôm nay cô nhìn thấy tin nhắn vừa rồi, cô vẫn không hay biết gì a... Hứa Ôn Noãn nhẹ gật đầu, cười nói: “Ừ, buổi tối đừng uống quá nhiều rượu.”

Ngô Hạo cười với cô một cái.

Cô cũng cười với Ngô Hạo, sau đó ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó khuôn mặt tươi cười đã trở nên lạnh dần.

Ngô Hạo dừng xe ở tiểu khu vào Hứa gia.

Cha mẹ Hứa xuống xe vào nhà trước.

Hứa Ôn Noãn đứng cạnh xe nói lời từ biệt với Ngô Hạo, lúc Ngô Hạo cúi đầu muốn hôn cô, cô cũng không biết cả người tại sao lại né ra trốn tránh môi hôn của hấn.

Bầu không khí có vẻ cứng ngắt, một giây sau, Hứa Ôn Noãn liền chu môi, dậm chân: “Lạnh quá, em cứng người hết rồi, anh đi nhanh đi.”

Bầu không khí hòa hợp, Ngô Hạo xoa đầu cô, ra hiệu cô vào nhà đi, sau

đó mới lái xe đi.

Sau khi Ngô Hạo lái xe đi xong, cô lập tức chạy ra khỏi tiểu khu, chặn một chiếc taxi đuổi theo xe của Ngô Hạo.

Ngô Hạo lái xe vào một khách sạn xa hoa.

Hứa Ôn Noãn chờ hấn vào tòa nhà này xong, sau đó mới vội vã đi theo, sau đó liếc mắt nhìn thấy hấn vào thang máy bấm nút.

Lúc cô vừa mới lên thang máy, Ngô Hạo đã đứng lúc đi vào phòng đối diện cửa thang máy.

Hứa Ôn Noãn đứng trên hành lang rất lâu, lâu đến nổi máu toàn thân cô ngưng đọng lại, cô mới bước chân, đi đến trước cửa phòng Ngô Hạo vào, bấm chuông cửa.

Bấm vài lần, bên trong liền có một giọng nữ dễ nghe: “Ai nhĩ?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 587

Chương không có nội dung

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 588: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (8)

Sau đó cửa bị mở ra, người trong tầm mắt của Hứa Ôn Noãn là người nhiều năm không gặp rồi nhưng cô vừa nhìn thấy liền có thể nhận ra: Tưởng Tiêm Tiêm.

Tưởng Tiêm Tiêm thấy cô, đầy bất ngờ.

Hứa Ôn Noãn và Tưởng Tiêm Tiêm giống như bị điểm huyết vậy, mặt đối mặt đứng bất động.

Mãi đến khi trong phòng có tiếng bước chân cộc cộc còn có tiếng Ngô Hạo hỏi: “Là nhân viên giao thức ăn nhanh sao?”

Ngô Hạo vừa nói vừa ra khỏi cửa, bước chân của hắn liền dừng lại sau Tưởng Tiêm Tiêm cách xa hai mét.

Trên người hắn chỉ quấn một cái khăn quanh hông, lộ ra nửa người trên có những dấu vết mờ ám.

Ngô Hạo giống như không quen biết Hứa Ôn Noãn, nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, ánh mắt lúc này mới giật mình, hắn cũng không để ý trên người chỉ có một cái khăn xốc xếch, nhảy ra ngoài, lúc hắn bước ra cửa chân không cẩn thận bị vấp, lão đảo, có chút chật vật.

Hắn bắt được tay của Hứa Ôn Noãn, vội vàng mở miệng: “Ôn Noãn...”

Hứa Ôn Noãn lúc này mới hồi phục lại tinh thần, cô từ từ dời mắt về phía Ngô Hạo.

Hứa Ôn Noãn cũng không ngạc nhiên, và lại người phụ nữ nào nhìn thấy tình cảnh này cũng biết giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều, cô

chưa từng nghĩ rằng mình sẽ phải chứng kiến cảnh tượng này.

Cô cho rằng lúc cô nhìn thấy sẽ tức giận đến phát điên, nhưng chính bản thân cô cũng không ngờ được lúc này cô lại rất bình tĩnh.

Cô không nói gì, liền mở tay Ngô Hạo ra, quay người đi về phía thang máy.

Ngô Hạo đuổi tay bắt lấy tay cô lại, còn chưa đụng đến vạt áo của Hứa Ôn Noãn, cô đã cầm túi xách hất tay của hắn đi, sau đó mở cửa thang máy, cô bước nhanh vào, dùng sức bấm nút đóng cửa, lúc con số trên thang máy giảm dần, mắt của cô mới dần nổi lên sương mù...

-

Bốn giờ chiều ngày mừng ba, Tần Chỉ Ái vẫn đi tàu hỏa đến Thượng Hải.

Nhưng năm gần đây, Tần Chỉ Ái chưa từng muốn gặp S Quân, nhưng khi S Quân đưa ra lời đề nghị gặp mặt, mặc dù cô có chút bất ngờ nhưng cũng cảm thấy rất có đạo lý, hắn và cô gửi thư qua lại nhiều năm như vậy, hiển nhiên đều đã xem đối phương là một phần trong cuộc sống của mình rồi, người chỉ sống một lần, cũng nên gặp nhau.

S Quân nói bảy giờ rưỡi tới gặp, Tần Chỉ Ái đến trạm xe lửa Hồng Kiều sau đó đến tàu điện ngầm đi đến nhà hàng Gia Uyển chỉ mới 6 giờ tối.

Tần Chỉ Ái nói vị trí mà S Quân đã đặt từ trước, nhân viên phục vụ cười vui vẻ dẫn cô vào, đi xuyên qua một sân khấu lồng lầy, đi đến một vị trí sát cửa sổ, ra hiệu mời: “Tiểu thư, mời ngồi.”

Tần Chỉ Ái ngồi xuống xong, nhân viên phục vụ đã lấy cho cô một ly nước nóng, lễ phép dò hỏi: “Tiểu thư, bây giờ cô muốn gọi món ăn hay là chờ lát nữa bạn của cô đến rồi mới gọi món?”

“Chờ bạn tôi đến.”

“Được ạ.” Nhân viên phục vụ mỉm cười cúi chào, sau đó lặng lẽ rời đi, không có quấy rầy cô.

Trong nhà hàng có để tạp chí, Tần Chỉ Ái cầm đại một quyển, dựa lên ghế sofa nhàn nhã đọc.

Chờ đến khi cô đọc xong, S Quân vẫn còn chưa tới.

Tần Chỉ Ái cầm điện thoại di động lên, liếc mắt nhìn thời gian, đã là 8 giờ.

Cô cau mày, lẽ nào S Quân lại có chuyện gì nên đến trễ?

Tần Chỉ Ái thay một quyển tạp chí khác, rất bình tĩnh tiếp tục chờ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lúc đến 9 giờ, cô không đợi được S Quân đến, nhưng lại nhìn thấy hai người quen cũ đến...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 589: Tiểu A, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (9)

Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành.

Hai người hình như là vừa ăn xong trên lầu, vừa nói vừa cười với một vài người nữa xấp xỉ tuổi họ, đi ra từ thang máy.

Bọn họ đều ăn mặc rất chỉnh tề, mỗi người đầu mặc âu phục thẳng tắp, hình như họ nói chuyện cũng rất thân thiết, không phải kiểu khách sáo như bàn việc với đối tác, Tần Chỉ Ái nghĩ hình như đó là hộp mặt bạn bè gì đó.

Có hai người Tần Chỉ Ái không quen, đi đến trước quầy thu ngân, hình như là để tính tiền.

Có hai người uống nhiều rồi, chân bước lảo đảo về phía nhà vệ sinh.

Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành thêm một người cô không quen nữa đứng ở cạnh chỗ trống gần thang máy nói chuyện.

Không biết bọn họ nói chuyện gì, Cố Dư Sinh từ trước đến nay rất ít cười giờ lại cong môi, lấy một điều thuốc trong túi ra lấy một cái đưa đến bên miệng xong lại mời Lục Bán Thành và người kia.

Ba người đàn ông mỗi người cầm một điều thuốc, rất nhanh xung quanh họ liền lượn lờ khói thuốc.

Hai người đàn ông đi tính tiền đã xong việc, mới cất bước đi về phía cửa.

Bọn họ đứng lúc đi ngang qua chỗ Tần Chỉ Ái ngồi, lúc cách còn khoảng mười mét, không biết Lục Bán Thành đưa lưng về phía Cố Dư Sinh nói gì, hần ngậm thuốc lại nổi lên một vệt cười khế, không nhận những lời Lục Bán

Thành nói, Lục Bán Thành chỉ nhún vai một cái, liền đứng lúc nhìn thấy Tần Chỉ Ái.

Lục Bán Thành làm như không ngờ lại trùng hợp gặp ở đây nên nhìn Tần Chỉ Ái ngẩn ra, sau đó đi về phía Tần Chỉ Ái giơ tay lên: “Tiểu Ái.”

Lục Bán Thành vừa dứt lời, Cố Dư Sinh đang nói chuyện với hắn cũng quay đầu nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

So với ánh mắt kinh ngạc của Lục Bán Thành, ánh mắt của Cố Dư Sinh lại không để lộ tâm tình gì.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua cô một cái, rất nhanh lại dời tầm mắt, tiếp tục nghe người còn lại nói chuyện.

Lục Bán Thành chào hỏi Tần Chỉ Ái trước, bất kể là lễ phép hay tôn trọng, cô đều không thể không đếm xỉa đến Lục Bán Thành. Vì vậy lúc Lục Bán Thành đi tới, Tần Chỉ Ái lập tức đứng lên, cười khanh khách chào: “Lục Bán Thành.”

Lục Bán Thành dừng bước: “Sao em lại ở đây?”

“Em có hẹn ăn cơm với bạn.” Tần Chỉ Ái nói.

Cố Dư Sinh nghiêng đầu một chút, vừa liếc nhìn Tần Chỉ Ái, vừa quay lại phía ba người kia, nói nhỏ gì đó, ba người kia đi ra hắn mới dập thuốc, đi đến chỗ cô và Lục Bán Thành.

Dù sao cũng là thư ký của hắn mấy tháng, cho dù Tần Chỉ Ái đã không còn là nhân viên của hắn nữa như lúc cô là nhân viên của Hồi thị, cũng đã gọi quen miệng: “Cố tổng.”

Cố Dư Sinh “ừ” một tiếng, tầm mắt lại nhìn về phía sổ trên bàn của Tần Chỉ Ái đang ngồi, lông mày của hắn khẽ động, nhưng rất nhanh lại bình thản lại.

“Bạn gì? Nam hay nữ?” Lục Bán Thành hỏi xong, lại bổ sung thêm: “Tiểu Ái, không phải em đi coi mắt đó chứ?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 590: Tiểu Á, Có Cơ Hội Chúng Ta Gặp Mặt Đi (10)

“Không...” Tần Chỉ Ái phủ nhận theo bản năng, kết quả trong miệng vừa nói ra được một chữ, điện thoại trên bàn cô lại reo lên.

Tần Chỉ Ái nghe tiếng, liền liếc nhìn màn hình điện thoại di động, lúc cô thấy hai chữ Ngô Hạo, lại nhú mày.

Là Ôn Noãn tìm cô sao?

Tần Chỉ Ái quay về phía Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành cười xin lỗi một cái, vội vàng bắt máy.

Trong điện thoại là tiếng của Ngô Hạo: “Tiểu Ái? Ôn Noãn có liên lạc với cô không?”

“Không có a...” Tần Chỉ Ái không hiểu: “Đã trễ như vậy, cậu ấy còn chưa về nhà sao?”

“Chưa...”

Ngô Hạo chỉ trả lời một chữ, Tần Chỉ Ái có thể tin tưởng nhận thấy giọng nói lo lắng và sốt ruột của Ngô Hạo.

Không biết có phải cô gặp ảo giác hay không, cách điện thoại, cô còn thấy có một sự kinh hoảng.

Ngô Hạo hoảng cái gì?

Tần Chỉ Ái nhú mi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ừ...” Ngô Hạo đáp một tiếng, nhưng cũng không biết nên mở miệng nói thế nào.

Hắn dừng lại một lát mới mở miệng: “Tiểu Ái, cô có quan hệ tốt nhất với cô ấy, cô gọi điện thoại cho cô ấy đi, hỏi xem cô ấy ở đâu.”

Trong trí nhớ của Tần Chỉ Ái, Ngô Hạo và Hứa Ôn Noãn đừng nói là cãi nhau, bọn họ hầu như rất ít khi cãi nhau.

Hình như đây là lần đầu tiên Ngô Hạo nhờ cô giúp hắn tìm Hứa Ôn Noãn.

Không biết làm sao, trong lòng Tần Chỉ Ái bỗng nhiên có một sự khủng hoảng, cô không biết rốt cuộc mình đang sợ cái gì, qua vài giây, cô mới nói với Ngô Hạo một chữ: “Được.” sau đó cúp máy, quay về phía Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành, lại cười cợt, tìm số điện thoại của Hứa Ôn Noãn, gọi cho cô ấy.

Lúc Tần Chỉ Ái nhận được điện thoại của Ngô Hạo, đã cảm thấy Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo chắc chắn là có mâu thuẫn gì đó.

Cô có khủng hoảng gì đi chăng nữa nhưng trong đầu cũng chỉ muốn nghĩ đó là một mâu thuẫn, kỳ thật cũng vì Ngô Hạo là một người quá quan trọng đối với Hứa Ôn Noãn nên nếu xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, cô ấy chỉ đánh vài cái là xong thôi.

Mà sau khi gọi cho Hứa Ôn Noãn, cô mới biết, mình đúng là chỉ có suy nghĩ của một đứa trẻ lớp một thôi.

Điện thoại reo rất nhiều mới có người bắt máy, cô còn chưa kịp gọi: “Ôn Noãn...” trong điện thoại, Hứa Ôn Noãn đã oan ức “oa” một tiếng, giống như đứa trẻ tìm thấy chỗ dựa rồi mới dám bày tỏ hết những uất ức trong lòng mình

Tần Chỉ Ái nghe Hứa Ôn Noãn khóc, thật sự cảm thấy bối rối.

Cô quen Hứa Ôn Noãn nhiều năm như vậy, cũng rất ít khi thấy Hứa Ôn Noãn khóc, thậm chí là không có.

Nhưng bây giờ cậu ấy lại khóc thành như vậy.

Tần Chỉ Ái cầm điện thoại di động, sững sờ một lúc mới phục hồi lại tinh thần, sau đó vội vàng hỏi: “Ôn Noãn, xảy ra chuyện gì? Sao cậu lại khóc thành như vậy?”

Lục Bán Thành quay đầu nhìn Cố Dư Sinh, hai người họ đang chờ cô nói chuyện điện thoại xong, nhưng nghe thấy chữ “Khóc” về mặt của họ đều ngưng trệ một hồi, nghiêng đầu nhìn Tần Chỉ Ái, thấy cô dừng lại đang nghe vài giây, lại nói hơi lộn xộn, nên tất cả sự chú ý đều dồn lên điện thoại của cô.

Tần Chỉ Ái nói thật nhiều, Hứa Ôn Noãn trong điện thoại vẫn tiếp tục khóc, khóc đến nỗi lúc mắt Tần Chỉ Ái cũng trở nên hồng, âm thanh ghen ngào của Hứa Ôn Noãn mới dừng lại, rồi cuộc, cô mở miệng nói: “Tiểu Ái, Ngô Hạo hấn làm chuyện có lỗi với mình!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 591: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (1)

“Hắn có lỗi với mình... Ngô Hạo có lỗi với mình...” Hứa Ôn Noãn cứ nói đi nói lại những câu này, đến cuối cùng cô ấy lại khóc ô ô, lúc cô ấy khóc đến thương tâm nhất, trong điện thoại lại truyền đến âm thanh rất nhỏ của Hứa Ôn Noãn: “...Tiểu Ái, Ngô Hạo, hắn... hắn ở cùng với Tưởng Tiêm Tiêm đó...”

Não Tàn Chỉ Ái nổ bùm một cái.

Ngô Hạo yêu Hứa Ôn Noãn bao nhiêu, cô cũng có thể tận mắt nhìn thấy được mà.

10 năm trước, Ngô Hạo vì Hứa Ôn Noãn, không để ý đến Tưởng Tiêm Tiêm, cũng không nể tình bạn bè với Tưởng Dật, cô thật sự không thể tin được Ngô Hạo sẽ lại ở cùng một chỗ với Tưởng Tiêm Tiêm.

Cho đến sau khi nghe Hứa Ôn Noãn nói xong, sau đó câu nói đầu tiên cô bật thốt lên là: “Ôn Noãn, cậu đang nói hươu nói vượn gì vậy, sao Ngô Hạo lại có thể ở cùng Tưởng Tiêm Tiêm chứ? Nhất định là cậu hiểu lầm chuyện gì rồi...”

Cô nói như một lời thề, hùng hực khí thế, như dùng 10 phần sức lực để nói.

Có thể những câu nói kia của cô còn chưa nói xong, trong điện thoại Hứa Ôn Noãn đột nhiên cắt ngang: “Hiểu lầm? Mình tận mắt nhìn thấy hắn ta đi vào khách sạn với Tưởng Tiêm Tiêm, còn chỉ có một chiếc khăn tắm trên người, mình tận mắt nhìn thấy trên người anh ta còn có vết Tưởng Tiêm Tiêm cào, tận mắt nhìn thấy trên cổ Tưởng Tiêm Tiêm còn có dấu hôn, cậu nói cho mình biết đây là hiểu lầm sao? Chẳng lẽ hai người họ ở trong cùng

một phòng, cởi hết quần áo, cũng chỉ là chơi trò như mấy đứa trẻ mẫu giáo sao?”

Nói xong, Hứa Ôn Noãn lại gào khóc trong điện thoại.

Tần Chỉ Ái lúc này mới phát hiện chuyện cũng không hề đơn giản như cô tưởng tượng, thậm chí còn nghiêm trọng hơn gấp nhiều lần...

Thời gian mười năm, mười năm thanh xuân tốt đẹp nhất của một cô gái, đều chỉ phí hoài trong đoạn tình cảm này...

Lúc này, tất cả đã thay đổi... Hứa Ôn Noãn có bao nhiêu đau khổ chứ?

Tần Chỉ Ái có chút đau lòng, lại có chút tức giận, cô không hề do dự nói: “Ôn Noãn, bây giờ cậu đang ở đâu?”

Trong điện thoại Hứa Ôn Noãn chỉ khóc, không nói chuyện.

“Ôn Noãn, bây giờ mình trở lại Bắc Kinh nói cho cậu biết mình ở đâu, mình lập tức đến tìm cậu...”

.....

Cúp máy xong, Tần Chỉ Ái cũng không để ý đến S Quân, lập tức gọi nhân viên phục vụ.

Lúc cô tính tiền, Lục Bán Thành đã hỏi: “Tiểu Ái, Ôn Noãn và Chuột sao vậy?”

Tần Chỉ Ái nóng ruột, không để ý đến Lục Bán Thành, lúc đưa cho nhân viên một tờ tiền mặt màu hồng, liền không lấy tiền thối mà quay người về phía Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành, gấp gáp chào họ, liền mang theo túi, chuẩn bị rời đi.

Lục Bán Thành đi trước một bước chặn cô lại: “Tiểu Ái, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Bán Thành là bạn của Ngô Hạo, Ngô Hạo bắt nạt Hứa Ôn Noãn,... đại khái là vì mang thai nên gần đây nhất cảm xúc của Tần Chỉ Ái luôn khó kiểm soát, cô lại bị Lục Bán Thành năm lần bảy lượt ngăn cản, khiến cô tức giận, không hề nghĩ ngợi liền đẩy cánh tay Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành lại đi trước cô một bước, hắn còn chưa đuổi theo kịp, Tần Chỉ Ái đột nhiên quay người tạt nhãn giẫm lên chân hắn một cái: “Bạn của đàn ông cặn bã cũng là đàn ông cặn bã!” sau đó Tần Chỉ Ái cũng không thèm để ý đến vẻ mặt nhăn nhó của Lục Bán Thành mà quay người đi thẳng.

Lục Bán Thành hít vài ngụm khí lạnh, chân mới có tri giác: “Cái quái, anh có nghe hay không? Cô ấy mắng chúng ta là đàn ông cặn bã!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 592: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (2)

Cô ta đi đâu?

Cố Dư Sinh nhíu mi một hồi, không để ý đến Lục Bán Thành, đi ra cửa, lúc đi ngang qua trước mặt Lục Bán Thành, hắn hơi dừng chân, sau đó liền nhìn chân còn lại lạnh lặn của Lục Bán Thành, theo tiếng kêu rên đau đớn của hắn lại nói: “Cô ấy nói rất đúng về cậu, chứ đâu có bao gồm tôi.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh liếc mắt nhìn vẻ mặt trắng bệch của Lục Bán Thành, từ từ giật giật môi ới ra bốn chữ: “Đàn ông cặn bã!”

Lục Bán Thành “Này” một tiếng, thì thầm nói: “Nói như anh không phải là bạn của Chuột không bằng á!”

“Vừa bắt đầu tôi đã không phải.” Cố Dư Sinh đưa lưng về phía Lục Bán Thành, không nhẹ không nặng trả lời, vừa đi thẳng đến cửa.

.....

Đi đến cổng nhà hàng Gia Uyển, Cố Dư Sinh đứng lúc nhìn thấy Tần Chỉ Ái vội vàng chui vào trong xe taxi, hắn thấy cô rời đi, không thèm đếm xỉa đến mấy người bạn xung quanh, lại hỏi người phục vụ lúc này đã thu tiền của Tần Chỉ Ái: “Cô gái lúc này không chọn món ăn, chỉ tính phí phục vụ kia, cô ấy đến khi nào?”

Nhân viên phục vụ thấy Cố Dư Sinh sang trọng như vậy, rất ân cần lấy giấy ghi chép nhìn lại: “Bàn 52, vị tiểu thư đó chưa gọi món, sáu giờ cô ấy đã đến rồi.”

Bởi vì Tần Chỉ Ái đến sớm nhất, nhưng vẫn chưa chọn món ăn nên nhân viên mới có ấn tượng với cô ấy nhất.

“Bàn kia đã được đặt trước nửa tháng, thời gian là 7h30 tối. A... tiểu thư kia mới đến nửa giờ...” nhân viên phục vụ tra trong máy tính hai lần, mới tiếp tục nói: “...Người đặt bàn ở đây tên là S Quân.”

Cố Dư Sinh gật gật đầu, đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, không có phản ứng, mãi đến khi có người gọi: “Anh Sinh”, hắn mới thu lại tầm mắt, liền “ừ” với nhân viên phục vụ một tiếng, mới quay người rời đi.

.....

Ngồi trên xe, Lục Bán Thành và hai người bạn nữa nói chuyện rất rôm rả.

Cố Dư Sinh không nói gì ngồi một chỗ phía sau xe, nhìn chằm chằm cảnh đêm ngoài cửa sổ, đại khái là khoảng hai mươi ngày trước, nhớ lại lúc mình nhận được thư hồi âm của Tiểu A.

Những năm gần đây, mặc dù hắn vẫn thường hay gửi thư cho tiểu A nhưng vì không quá hiểu rõ lúc trước tại sao mình lại viết thư kiên trì như vậy cho tiểu A, vì vậy chưa từng thật sự tiết lộ cho cô ấy biết bất cứ thông tin nào về chính mình, sau khi hắn xuất ngũ, lại không đổi địa chỉ, vẫn luôn nhờ chiến hữu nhận thư của cô, sau đó chuyển phát nhanh đến địa điểm ở Bắc Kinh cho hắn.

Lúc hắn nhận được hồi âm của Tiểu A ngày ấy là lúc hắn đưa Tần Chi Ái đến Hàng Châu, sau đó đến công ty ở Thượng Hải xử lý chuyện, mới có thể quay trở lại Bắc Kinh.

Nếu không phải ngày đó xử lý xong việc sớm, sợ là hắn đã không đọc được thư của Tiểu A.

Ngày đó khi rút thư của Tiểu A ra, hắn không để ý nội dung của thư mà là chú ý tờ giấy viết thư.

Nhìn tờ giấy viết thư rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó...

Hắn nhìn chăm chăm tờ giấy viết thư kia nhiều lần, khoảng chừng ba phút, mới đột nhiên nhớ tới tờ giấy này giống với tờ giấy lúc hắn nằm viện, tỉnh dậy thấy Tần Chỉ Ái đang viết gì đó như đúc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 593: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (3)

Ngày đó cô che lại thư rất nhanh nên hắn chỉ có thể nhìn qua tờ giấy kia một lần.

Ngày đó hắn còn có chút buồn bực chẳng lẽ cô lại có chuyện gì giấu hắn, chẳng lẽ cô cũng có một người bạn qua thư?

Đều là giấy viết thư, tờ nào chẳng thể giống tờ nào... Sau đó trong đầu hắn lại có một suy nghĩ Tần Chỉ Ái có khi nào lại là Tiểu A không?

Sau đó, hắn tìm bảng viết tay của Tần Chỉ Ái trên các tài liệu trong công ty, so sánh bút tích một hồi, bởi vì không có chữ nào giống nhau nên rất khó để so, cuối cùng đến chữ Ái phát hiện một điểm giống nhau, chính là ba nét chấm có một nét chính giữa thường nhỏ hơn hai nét hai bên một chút.

Trong lúc đó, những suy đoán trong đầu hắn liền mãnh liệt đến cực hạn, sau đó liền viết thư hồi âm hẹn gặp cô.

Vì không xác định cô có thật sự là tiểu A hay không, vì vậy hắn cũng không cho cô tên thật và số điện thoại, chỉ nói thời gian và địa điểm.

Sở dĩ chọn nhà hàng Gia Uyển là do hôm nay có một cuộc hẹn bạn bè ở đây.

Dương nhiên đã gặp mặt bạn thì không thể gặp Tiểu A được rồi.

Có điều, hắn cũng không muốn gặp, bởi vì nếu tiểu A không phải là Tần Chỉ Ái, hắn cũng không muốn làm quen với một cô gái xa lạ.

Hắn đến nhà hàng Gia Uyển tương đối sớm lúc 8h, hắn từ trên lầu đi xuống liền thấy được Tần Chỉ Ái.

Vì vậy để Tần Chỉ Ái thiếu kiên nhẫn, hắn liền quay lại, nói với mọi người đôi địa điểm tiếp tục chơi.

Khi hắn nhìn thấy số bàn Tần Chỉ Ái ngồi, cũng đã biết rồi, cô chính là Tiểu A người thư từ qua lại với hắn nhiều năm như vậy.

Sở dĩ hắn hỏi nhân viên phục vụ là để chắc chắn hơn thôi.

Thì ra, Tần Chỉ Ái chính là Tiểu A.

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, nhíu mày.

Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn là bạn tốt, Hứa Ôn Noãn là bạn gái của Ngô Hạo, mà hắn là Ngô Hạo lại là bạn cùng lớp, thường xuyên đi chúng thời cấp ba,... hắn là cấp ba hắn đã quen Tần Chỉ Ái, ngược lại... sao hắn ở trong bộ đội lại dùng thân phận nặc danh mà viết thư cho cô?

Ban đầu lúc học cấp ba chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao trong đầu hắn một chút ấn tượng cũng không có?

.....

Xe đã dừng ở trước một nhà hàng huy hoàng tráng lệ, Cố Dư Sinh ngồi trong xe nhưng lại không có động tĩnh gì.

Lục Bán Thành không nhịn được nhắc nhở hắn: “Anh Sinh, đến nơi rồi.”

Cố Dư Sinh vẫn đang chìm trong suy nghĩ của mình, cũng không đáp lại Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành nhíu nhíu mày, vỗ vai Cố Dư Sinh một cái: “Anh Sinh?”

Cố Dư Sinh hoàn hồn, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mở miệng: “Đến rồi sao?”

Dừng một chút, hắn không đợi đến lúc Lục Bán Thành trả lời, đã đưa tay

ra: “Đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi còn có chút việc, cậu vào trước đi.”

.....

Cố Dư Sinh nhận chìa khóa xe xong, ngồi im trong chốc lát, mới dời lên ghế người lái, khởi động xe, lái xe, đi về phía khách sạn.

Hơn ba tháng trước, vừa nhìn thấy cô ở Tây Đại, cô đã tiếp cận cô, muốn tra xem cô có phải là Tiểu Phiền Toái không.

Không ngờ, không điều tra ra được cô có phải là Tiểu Phiền Toái hay không, lại tra ra được một đáp án ngoài ý muốn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 594: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (4)

Hắn vốn cho rằng Tần Chỉ Ái chỉ là người bạn một thời gian ngắn của hắn, nhưng không ngờ hắn lại có thời gian 8 năm quen biết người bạn này.

Tám năm nay, trước khi hắn gặp Tiểu Phiền Toái, chưa từng nghĩ đến chuyện yêu thương, nhưng lại làm bạn với cô 8 năm trời, còn là chủ động với viết thư cho cô...

Hắn và cô nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó,... A đúng rồi, suýt nữa hắn đã

quên, cô có một người đàn ông mà cô yêu thích nhiều năm, người đàn ông kia là ai?

Trong nháy mắt Cố Dư Sinh có chút vui mừng vì hắn đã không đứng ra nhận mình là S Quân.

Mọi người đều như vậy, trong lòng có chuyện gì thì nói cho một người xa lạ biết nhưng cũng không muốn người ở bên cạnh mình biết quá nhiều.

Dừng xe ở khách sạn, Cố Dư Sinh ném chìa khóa cho nhân viên lướt qua sảnh khách sạn, bấm nút thang máy, đi thẳng lên phòng mình.

Lấy thẻ phòng, mở cửa, Cố Dư Sinh nhanh chóng cởi Âu phục, ngồi trước bàn đọc sách, tìm giấy bút, liền viết thư hồi âm cho Tiểu A.

“Tiểu A, tôi không thể đến chỗ hẹn được, thành thật xin lỗi cô.”

“Bởi vì lúc đó nhận được nhiệm vụ khẩn cấp, sáng sớm ngày Sơ Tam tôi đã phải rời khỏi Thượng Hải rồi.”

“Lần này đề nghị của tôi quá đột ngột, đến lúc hẹn lại gặp biến cố, cô cũng biết đó, trong bộ đội quân lệnh như núi không thể cãi lại được, mặc kệ thế nào, lần này đều là tôi sai, mong cô thứ lỗi.”

“Nếu như cô thật sự muốn gặp tôi, chúng ta có thể tìm một cơ hội khác, lại hẹn nhau, nhất định tôi sẽ không để tình hình như hôm nay tái diễn đâu.”

Lần trước vì vội vàng, tôi còn có nhiều chuyện chưa kịp nói, lúc tôi đi học, điểm môn văn cũng không cao cho lắm...”

Cố Dư Sinh viết rất nhiều, mãi đến cuối thư mới hời hợt viết một câu: “Lần trước cô hồi âm cho tôi nhắc đến việc cô đã gặp lại người mà cô thích...”

“Cô gặp người đó như thế nào? Là vô tình gặp sao? Bây giờ cô còn liên lạc với người đó không?”

“Những năm gần đây hầu như mỗi lần viết thư cô đều nhắc người đó, những điều cô nói có phải vì cô yêu người đó không?”

“Vì vậy, Tiểu A à, nói về chuyện si tình, tôi chỉ là cây si nhỏ so với cây si to là cô thôi.”

“Có điều, tôi cũng phải cảm ơn lời chúc phúc của cô, tôi cũng mong có thể gặp người đàn ông mà mình yêu, hiểu nhau, gần nhau hơn.”

Viết tới đây, Cố Dư Sinh định ký tên S Quân, nhưng ngò bít chân chừ một chút, hấn lại nói một câu: “ Tiểu A, tôi bỗng nhiên có chút hiếu kỳ, người đàn ông mà cô thích là người như thế nào? Có thể nói cho tôi biết một chút không?”

.....

Tần Chỉ Ái đến Bắc Kinh, đã là một giờ sáng.

Cô tìm Hứa Ôn Noãn trong một quán bar.

Lúc này Hứa Ôn Noãn đã say như chết, nằm nhoài trên bàn, không nhúc nhích. Có mấy người đàn ông ngồi bên cạnh cô ấy, thỉnh thoảng vẫn cố ý đánh thức cô vài lần.

Tần Chỉ Ái vội vàng bước đến, kéo Hứa Ôn Noãn lên.

Còn may, cô cũng chưa say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, nghe thấy âm thanh của Tần Chỉ Ái, liền dựa lên người Tần Chỉ Ái, theo cô ra khỏi quán bar.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 595: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (5)

Về đến nhà, Tần Chỉ Ái đưa Hứa Ôn Noãn đặt lên giường vừa mới chuẩn bị rót cho cô chén nước nóng, Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên ôm eo cô, chôn đầu trong ngực của cô, nhỏ giọng khóc òa lên.

Tần Chỉ Ái không lên tiếng, lẳng lặng ngồi lên giường, ôm cô, để cho Hứa Ôn Noãn khóc cho thỏa lòng.

Có thể là do uống nhiều rượu, dù đau lòng gần chết, khóc đến cuối cùng vẫn nặng nề ngủ thiếp đi trong lòng Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng đặt cô nằm trên giường, đắp chăn cho cô, cẩn thận che chở cho cô, sau đó ngồi trên giường một lúc lâu, mới trở về phòng ngủ của mình.

.....

Hôm sau, Hứa Ôn Noãn khóa trái phòng ngủ của mình, không ra ngoài.

Tần Chỉ Ái rất lo lắng, thỉnh thoảng lại gõ cửa, nói với Hứa Ôn Noãn hai câu.

Đến 10 giờ khuya, Hứa Ôn Noãn mới ra khỏi phòng, Tần Chỉ Ái bụng com nước đến trước mặt cô, cô không có khẩu vị gì, chỉ húp nửa chén cháo, liền trở về phòng ngủ, khóa trái cửa.

Nửa đêm, Tần Chỉ Ái đi vệ sinh, đi ngang qua cửa phòng Hứa Ôn Noãn, cách cửa phòng, cô cũng có thể tinh tường nghe thấy tiếng Hứa Ôn Noãn khóc rất nhỏ, rất ngọt ngào.

Hứa Ôn Noãn đều ở trong trạng thái ngơ ngơ ngác ngác ăn uống thất

thường như vậy trong mấy ngày.

Mỗi lần Ngô Hạo tới, trong tay đều mang quà bao lớn bao nhỏ, nhưng mà hẳn cũng có thể cảm giác được Tần Chỉ Ái đã không muốn nói chuyện với mình, vì vậy đứng ở ngoài cửa nói chuyện một mình.

Có mấy lời nói là nói cho Hứa Ôn Noãn nghe, cũng có vài lời là nói với Tần Chỉ Ái, đại đa số đều là nhờ Tần Chỉ Ái chăm sóc Hứa Ôn Noãn thật tốt.

Đến ngày thứ 6, lúc Tần Chỉ Ái rời giường, đã thấy Hứa Ôn Noãn đang ngồi trong phòng khách.

Cô mặc quần áo rất đẹp, hình như là bộ mà cô thích nhất trong tủ quần áo, nhìn thấy Tần Chỉ Ái liền cong môi cười xán lạn: “Tiểu Ái, chào buổi sáng.”

Cũng không phải Tần Chỉ Ái hy vọng cô tiếp tục khóc, nhưng nhìn thấy cô bỗng nhiên cười như thế này, Tần Chỉ Ái có chút sợ rồi.

Hứa Ôn Noãn nhìn thấu sự lo lắng của cô, đứng lên, đi đến trước mặt cô, kéo cánh tay cô, lại cười khanh khách mở miệng: “Tiểu Ái, cậu rửa mặt nhanh một chút đi, đợi lát nữa mình dắt cậu đi ăn, sau đó chúng ta đi thành phố A một vòng được không?”

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm Hứa Ôn Noãn, quan sát hai mắt Ôn Noãn, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Được.”

Hứa Ôn Noãn không chạy chiếc xe mà mấy ngày trước hẳn cho cô, lại gọi một chiếc xe dịch vụ.

Các cô đến cửa hàng trong thành phố A ăn sáng, lúc ăn đến cái sủi cảo cuối cùng, Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên lên tiếng nói: “Tiểu Ái, cậu biết không? Lúc Ngô Hạo theo đuổi mình, mỗi buổi sáng anh ta đều đưa mình đến đây ăn sủi cảo, đã nhiều năm như vậy, mùi vị của sủi cảo cũng không giống như lúc trước nữa, có thể, tình yêu của Ngô Hạo cũng đã thật sự thay đổi rồi.”

Đầu ngón tay cầm đũa của Tần Chỉ Ái khẽ run rẩy, không có gì để nói.

Hứa Ôn Noãn rũ mi mắt, cười một cái, đứng dậy gọi nhân viên phục vụ tính tiền, quay lại nói với Tần Chỉ Ái: “Đi thôi, chúng ta đi dạo trong trường một vòng.”

Còn chưa hết Tết, trường học còn chưa khai giảng.

Trong sân trường trống rỗng, không có người.

Hứa Ôn Noãn đến mỗi một nơi đều dừng bước, sau đó lại nói vài câu, nội dung của những câu nói đó, đều có hai chữ Ngô Hạo.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 596: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (6)

“Lần đầu tiên mình gặp Ngô Hạo chính là ở sân thể dục này, trong tay hắn cầm một quả cầu, lại ném lên đầu mình, sau đó lúc mình né trái cầu này lại va vào người hắn, cầu thì xệt qua lưng của mình.”

“Ngô Hạo tỏ tình với mình ở đây, ngày đó tan học, về nhà, bỗng nhiên hắn lại nhảy ra ngoài, còn chưa kịp nói gì anh ta đã làm mình sợ đến nỗi khóc lên. Tiểu Ái, cậu biết sau đó anh ta làm gì không? Anh ta đã ôm mình vào lòng, lau nước mắt cho mình, nói với mình rằng anh ấy thích mình, lúc đó mình còn nghĩ bản thân gặp phải lưu manh nên tát vào mặt anh ta một cái rồi bỏ chạy.”

“Tớ lần đầu tiên nắm tay Ngô Hạo là ở đây, hồi đó mình không đồng ý làm bạn gái của anh ta nhưng hôm đó là mùa đông, anh ta nói nắm cho tớ ấm tay, Tiểu Ái, cậu xem, có phải anh ta thật sự không biết xấu hổ không?”

“Tớ và Ngô Hạo hôn nhau lần đầu tiên là ở đây, cũng chính là lúc đó, mình mới đồng ý làm bạn gái của anh ta, cậu có biết mặt anh ta dày đến mức nào không? Mình vừa mới đồng ý làm bạn gái của anh ấy, anh ta đã gọi mình là bà xã...”

“Mình và Ngô Hạo cứ ở đây ôm ôm ấp ấp, lúc bị chủ nhiệm bắt gặp, Ngô Hạo còn giúp mình bỏ chạy, sau đó anh ấy bị phát quét dọn nhà vệ sinh một tháng.”

“.....”

“Tết năm ngoái, anh đã cầu hôn mình ở đây, ngày đó Bắc Kinh rất lạnh, vừa có một trận tuyết lớn, toàn bộ sân trường đều trắng tinh, anh ấy quỳ gối trên tuyết, lấy chiếc nhẫn này ra, nói với mình: gả cho anh đi, Ôn Noãn...”

Nói tới đây, Hứa Ôn Noãn đã khóc không thành tiếng.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời mờ mịt, hít sâu một hơi, quay đầu, mang theo khuôn mặt đầy nước mắt, nhìn Tần Chỉ Ái cười xán lạn: “Tiểu Ái, cậu đến quán café đối diện trường ngồi một chút đi, ở đó sẽ ấm hơn, mình muốn một mình yên tĩnh ở đây một chút.”

Hứa Ôn Noãn sợ cô không dám đi, lại nói: “Tiểu Ái, cậu yên tâm, mình không sao, chờ tâm trạng của mình tốt lên một chút sẽ đến tìm cậu.”

.....

Tần Chỉ Ái làm theo ý Hứa Ôn Noãn, để lại cô một mình, rời đi.

Vì cô mang thai, sợ mình bị cảm lạnh, cô cũng không dám ở ngoài quá lâu, vì vậy núp trong một góc nhìn lên Hứa Ôn Noãn, xác định cô sẽ không làm chuyện gì đại dột, mới đi ra cổng trường.

Có thể là do đã quen, lúc đi ngang qua cổng trường, Tần Chỉ Ái lại đến phòng bảo vệ tìm thư.

Tìm một chút, cô nghĩ cô còn chưa viết thư hồi âm cho S Quân, cho rằng S Quân sẽ không viết thư cho cô... ý nghĩ này còn chưa kết thúc, Tần Chỉ Ái liền thấy một bức thư quen thuộc...

Bước vào quán café, Tần Chỉ Ái gọi một chén trà mật ong, ngồi cạnh cửa sổ, mở thư ra xem.

Thì ra ngày đó S Quân lỡ hẹn là vì cô nhiệm vụ khẩn cấp a...

Trong lúc chờ Hứa Ôn Noãn, có lẽ hơi tẻ nhạt, Tần Chỉ Ái đến cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua một cây bút và một phong thư, ngồi trong quán café, viết thư hồi âm cho S Quân.

“S Quân, tuy rằng ngày đó tôi chờ anh khá lâu nhưng cũng không sao...”

Tần Chỉ Ái viết vài lời khách sáo xong, mới trả lời câu hỏi chính của S Quân.

“Người mà tôi thích chính là người lúc anh ấy đến trường tôi học diễn thuyết, tôi được cử đi đón anh ấy nha.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 597: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (7)

“Tôi vốn cho rằng tôi chỉ có thể gặp anh ấy một chút như vậy thôi, nhưng không ngờ ông trời giống như cho tôi chơi trò hack life vậy, biến tôi trở thành thư ký của anh ấy khi tôi nhận lời mời thực tập của một công ty.”

“Có điều, hiện giờ đã qua ba tháng, tôi đã kết thúc đợt thực tập, tôi không thể tiếp tục ký hợp đồng chính thức được nữa vì vậy lúc tôi viết thư này cho anh, tôi đã không còn liên lạc gì với anh ấy nữa rồi.”

“S Quân, anh hỏi tôi anh ấy là người đàn ông như thế nào sao?”

“Ừm...”

Tần Chỉ Ái dừng bút, ngoẹo cổ, nhìn qua cửa sổ, nhìn thấy trường học A, lại nhớ đến lần đầu tiên cô gặp hắn.

Sau giờ Ngọ, mùa hạ nóng bức, ánh mặt trời tươi sáng, cô mang theo valy nặng nề vất vả nhấc lên từng bậc thang, lúc hắn đi ngang qua lại tiện tay ôm lên, cũng không nhìn đến cô, cùng mấy người bạn rời đi, cô ngẩng lên nhìn, đập vào mắt cô là một học sinh nam cao gầy.

Thời gian trôi qua, thoáng cái đã 10 năm trôi qua rồi, mỗi khi nhớ lại hình ảnh này, trong lòng cô lại có chút kinh diễm.

Có thể là do đột nhiên nhớ tới chuyện xưa, mặt Tần Chỉ Ái lại trở nên ảm áp.

Cô cắn bút, suy nghĩ trong chốc lát, lại tiếp tục viết.

“Anh ấy rất cao, đẹp trai, còn nhớ năm đó lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là trên đời này chẳng có phong cảnh nào đẹp

hơn anh ấy cả.”

“Thế nhưng vì tính cách trời sinh của anh ấy, anh ấy luôn cho người ta một cảm giác chán ngán.”

“Anh ấy có thời gian giống như anh vậy, làm quân nhân, có một giấc mộng sơn hà rất cao cả, anh rất sạch sẽ, giống như bạch mã hoàng tử vậy, nhưng miệng của anh ta rất xấu.

“Anh ta gọi tôi bằng một cái biệt danh rất đáng ghét: Tiểu Lâm Tình.”

“Anh ấy còn có nhiều thói quen rất xấu nghiện thuốc là rất nặng, tính khí rất xấu, người lại rất dữ...”

“Anh ấy có một cái tên rất dễ nghe...” Tần Chỉ Ái dùng bút một chút, do dự trong chốc lát, không dám viết họ tên, chỉ viết tên Cố Dư Sinh: “Tên là Dư Sinh.”

“S Quân, anh nói tôi và anh ấy có thể gần nhau, có thể hiểu nhau không?”

“Tôi rất cảm ơn lời chúc phúc của anh, thế nhưng, S Quân, tôi và anh ấy sẽ không có cơ hội.”

“Bởi vì tôi...”

Tần Chỉ Ái viết đến đây, mắt lại hồng lên.

Cô đọc lại thư một lần từ đầu đến cuối, xác định không có vấn đề gì, gấp thư lại, bỏ vào phong bì, dán tem, sau đó cầm trà mật ong lên ngồi yên tĩnh một lúc lâu, mới điều chỉnh lại tinh thần vì viết một đoạn văn mà trong lòng phập phồng lăn lộn, lúc này mới đứng dậy, tính tiền, cầm thư rời khỏi quán café.

Đem thư bỏ vào hòm thư cạnh trường, Tần Chỉ Ái quay lại trường học, còn chưa tìm thấy Hứa Ôn Noãn, đã nhận được tin nhắn của Hứa Ôn Noãn.

Tần Chỉ Ái ngồi ở vò phun nước trước lối vào cửa chính, đợi khoảng năm phút, nhìn thấy Hứa Ôn Noãn khoan thai đi đến.

Trên mặt Hứa Ôn Noãn vẫn còn dấu vết vừa mới khóc xong, nhẹ nhàng cười chạy đến bên cạnh Tần Chỉ Ái, kéo cánh tay của cô, ngoẹo cổ, líu ra líu riu cùng cô bước ra khỏi trường, cô mở miệng, hầu như không có gì khác biệt: “Tiểu Ái, chúng ta đi dạo đi, cũng đã lâu mình không mua đồ rồi! Sau khi đi dạo phố xong chúng ta lại đi xem phim, lâu rồi mình không đi hát, muốn hát quá! Có điều trước khi làm những chuyện này, chúng ta phải làm một bữa tiệc lớn mới được!!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 598: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (8)

Mấy ngày kế tiếp, Hứa Ôn Noãn, lại giống như hoàn toàn chưa phát hiện chuyện Ngô Hạo ở cùng Tường Tiêm Tiêm, cả ngày cười cười nói nói lôi kéo Tần Chỉ Ái đi khắp nơi chơi.

Những năm gần đây, Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn đã ăn hết tất cả các món ngon trong Kinh thành, dạo hết tất cả các điểm vui chơi đặc sắc ở đây, du sơn ngoạn thủy qua từ từng đường phố đến những ngõ ngách nhỏ.

Hứa Ôn Noãn cho số điện thoại của Ngô Hạo vào danh sách đen, điện thoại của Tần Chỉ Ái cũng vậy, cho nên dù Ngô Hạo có gọi cháy máy Tần Chỉ Ái cô cũng không biết hẳn đang tìm Hứa Ôn Noãn.

Thế nhưng cô biết, từ khi Hứa Ôn Noãn đến thành phố A về đã không khóc nữa.

Không buồn không lo, sống những ngày tháng ung dung đơn giản, hầu hết mỗi ngày đều trôi qua rất nhanh.

Nháy mắt liền tới ngày 12 tháng hai, cách hôn lễ của Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo chỉ còn hai ngày.

Sáng hôm đó lúc ăn điểm tâm, Tần Chỉ Ái nhìn thấy người chuẩn bị lễ cưới gọi vài cú điện thoại cho Hứa Ôn Noãn, cô cũng không bắt máy.

Kỳ thật có một số chuyện Tần Chỉ Ái thật sự muốn hỏi Hứa Ôn Noãn dự tính như thế nào, nhưng nhìn khuôn mặt cứ tươi cười của Hứa Ôn Noãn, Tần Chỉ Ái cũng không dám hỏi.

Tình cảm 10 năm, 10 năm làm bạn, có những người đã trở thành một phần cuộc sống của nhau, sao có thể nói bỏ là bỏ.

Tần Chỉ Ái biết, mỗi ngày Hứa Ôn Noãn đều cười, mỗi ngày đều làm như không có chuyện gì xảy ra, trốn tránh, bắt quả Tần Chỉ Ái là bạn tốt của Hứa Ôn Noãn, cô thật sự không đành lòng phá hỏng tâm trạng Hứa Ôn Noãn, cứ lừa mình dối người như vậy, thế nên cuối cùng cô vẫn lựa chọn trầm mặc, tiếp tục đi chơi với cô.

Kinh thành hết tết, đã trở nên ấm áp, hoa nở tươi tốt, gió thổi ấm áp chứ không còn lạnh thấu xương như lúc trước nữa.

Hôm nay thời tiết cực kỳ tốt, Hứa Ôn Noãn muốn đi đến vườn hoa dạo một vòng, mang thai đi nhiều một chút cũng tốt, Tần Chỉ Ái liền cùng đi với cô.

Buổi trưa, hai người đến một quán ăn ăn trưa, sau khi tính tiền, Tần Chỉ Ái vốn cho rằng Hứa Ôn Noãn còn muốn đi chỗ khác chơi, không ngờ cô lại muốn về nhà.

Hứa Ôn Noãn nói buổi tối không muốn ra khỏi nhà, vì vậy trên đường về nhà, quẹo qua siêu thị một chuyến, mua rất nhiều nguyên liệu nấu thức ăn, Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn về nhà, nghỉ ngơi nửa giờ, lại vào bếp rửa rau nấu cơm.

Kết quả Tần Chỉ Ái chưa nằm trên giường được hai phút, chuông cửa đã bị nhấn.

Trực giác thứ nhất của Tần Chỉ Ái: Người ngoài cửa là Ngô Hạo, cho nên cô nằm trên giường chẳng buồn nhúc nhích.

Chuông cửa lại vang lên vài lần, Tần Chỉ Ái vốn cho rằng một lát nữa cũng sẽ yên tĩnh lại, ai ngờ điện thoại của cô lại vang lên.

Tần Chỉ Ái chui ra khỏi chăn, liếc mắt nhìn điện thoại, là Cố Dư Sinh gọi tới.

Cô trở mắt nhìn vài giây, bắt máy, còn chưa mở miệng nói chuyện liền nghe thấy âm thanh nhỏ nhẹ thanh đậm đã lâu chưa được nghe của hắn nói

gọn gọn hai chữ: “Mở cửa.”

Không phải Ngô Hạo đến mà lại là Cố Dư Sinh?

Đến làm gì?

Trong đầu Tần Chỉ Ái còn chưa hết nghi hoặc, chuông cửa lại vang lên, cô vén chăn lên, xuống giường, đi đến trước cửa, nhìn qua mắt thần trên cửa một chút, thấy chỉ có một mình Cố Dư Sinh, lúc này mới mở cửa, thò đầu ra: “Cố...”

Chữ “Tổng” còn chưa nói xong, Tần Chỉ Ái liền thấy Ngô Hạo và Lục Bán Thành ở hàng hiên.

Trốn nửa ngày, cũng không thể thoát khỏi Ngô Hạo à!

Tần Chỉ Ái không chút chần chừ đóng cửa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 599: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (9)

Cố Dư Sinh biết cô sẽ đóng cửa, nhanh tay chặn cửa, tốc độ nhanh hơn tốc độ của cô nhiều, khiến cô không thể đóng cửa lại.

.....

Thằng thẩn mà nói, nếu không phải Ngô Hạo chạy đến công ty cầu xin hắn đến đây một chuyến, Cố Dư Sinh thật sự chẳng muốn quan tâm hắn ta có nát đến thế nào.

Đương nhiên, có thể thuyết phục hắn không phải là Ngô Hạo mà là câu nói kia của Ngô Hạo: “Anh Sinh, anh theo em đến nhà của Tiểu Ái và Hứa Ôn Noãn một chuyện đi.” Là 4 chữ ‘nhà của Tiểu Ái’ đã khiến hắn nhắc người lên.

Từ lúc ở Thượng Hải, sau khi hắn biết Tần Chỉ Ái là Tiểu A xong, Cố Dư Sinh vẫn đang chờ hồi âm, gần như nửa tháng rồi hắn còn chưa nhận được.

Lại là từ lúc cô rời khỏi Hối thị, sau khi Ngô Hạo và Hứa Ôn Noãn có mâu thuẫn, hắn và cô hầu như chưa từng có liên hệ với nhau.

Vì vậy, Cố Dư Sinh ôm tâm tư muốn gặp cô liền chạy đến đây một chuyến.

Lại vì lẽ đó, sau khi hắn ngăn cô đóng cửa lại, liền đưa tay ra kéo Tần Chỉ Ái qua khỏi cửa, sau đó tránh cửa để Ngô Hạo vào phòng.

Tần Chỉ Ái phản ứng rất đúng với tưởng tượng của Cố Dư Sinh: tóm lấy cánh tay của Ngô Hạo: “Ôn Noãn không muốn nhìn thấy anh.”

“Chuyện của bọn họ để bọn họ tự mình giải quyết, cô cần được nhất thời, cũng đâu cần được cả đời...” Cố Dư Sinh đưa tay ra, bắt lấy tay Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái càng nắm chặt: “Nhưng tối thiểu là lúc này Ôn Noãn không muốn gặp anh ta...”

Tần Chỉ Ái còn chưa nói hết, Hứa Ôn Noãn đã nghe động tĩnh bên ngoài, bỗng nhiên mở cửa phòng đi ra.

“Ôn Noãn...” Ngô Hạo gọi cô.

Hứa Ôn Noãn giống như không nghe hắn gọi, lẳng lặng nhìn Tần Chỉ Ái: “Tiểu Ái, cậu để anh ta vào đi.”

“Ôn Noãn...” Tần Chỉ Ái chân chừ một chút, không buông tha cho cánh tay của Ngô Hạo.

Hứa Ôn Noãn hiểu được sự lo lắng của cô, cười yếu ớt: “Anh Sinh nói không sai, mình và anh ta thật sự có chuyện cần phải giải quyết.”

Tần Chỉ Ái mím môi, buông lỏng cánh tay của Ngô Hạo.

“Tiểu Ái, cậu nói chuyện với anh Sinh và anh Thành đi.” Hứa Ôn Noãn nhẹ nhàng nói thêm một câu, sau đó cuối cùng cũng nhìn về phía Ngô Hạo, cô không gọi tên hắn mà nhàn nhạt nói: “Vào đi.” Liền quay vào phòng ngủ của mình.

Ngô Hạo chỉ dừng một lúc, mới cất bước vào phòng ngủ của Hứa Ôn Noãn.

Đợi đến khi Ngô Hạo vào trong xong, Tần Chỉ Ái mới để Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành vào nhà.

Tần Chỉ Ái rót ba ly nước lọc, để ở trước mặt Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành mỗi người một ly, sau đó tự mình cầm một ly, ngồi với hai người họ

trên ghế salon, không ai nói gì với ai.

Phòng mà cô và Hứa Ôn Noãn thuê hiệu quả cách âm không tốt, tiếng nói của Ngô Hạo vào Hứa Ôn Noãn, bên ngoài đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Người đầu tiên lên tiếng trước chính là Ngô Hạo, sau khi hấn vào phòng, đứng rất lâu, mới nói câu đầu tiên: “Ôn Noãn, xin lỗi...”

Trong tình yêu, không gì làm người khác đau đớn nhất bằng hai chữ “Xin lỗi.”

Tuy rằng Tần Chỉ Ái không thể nhìn thấy biểu hiện của Hứa Ôn Noãn, nhưng cô lại biết ba chữ này chính là một con dao đâm vào lòng ngực Ôn Noãn một cách tàn nhẫn nhất.

Như suy nghĩ của Tần Chỉ Ái, một giây sau, trong phòng của Hứa Ôn Noãn liền vang lên tiếng “Đùng” một cái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 600: Thì Ra Tiểu A Chính Là Cô (10)

Như là tiếng bể ly.

Ngay sau đó chính là âm thanh giận run của Hứa Ôn Noãn: “Xin lỗi? Ngô Hạo, anh cảm thấy bây giờ anh nói câu này với tôi còn có tác dụng gì? Anh cho rằng bây giờ tôi muốn nghe anh xin lỗi sao?”

Hứa Ôn Noãn nói, lại có những đồ vật từ từ bị quăng xuống đất.

“Tôi nói cho anh biết, Ngô Hạo, tôi con mẹ nó không muốn nghe anh xin lỗi, nếu như có thể, tôi đây cả đời này cũng không muốn nghe hai chữ xin lỗi phát ra từ miệng của anh.”

Lại là tiếng “Cách cách” vang lên, pha thêm tiếng nói rất thấp của Ngô Hạo: “Ôn Noãn, em đừng như vậy mà...”

“Tôi đừng như vậy? Tôi đừng thế nào?” âm điệu của Hứa Ôn Noãn càng ngày càng cao: “Lúc anh và Tưởng Tiêm Tiêm ở cùng nhau, sao anh lại không nghĩ đến tôi sẽ như vậy? Đàn ông các người đều như vậy có phải không? Đụng chuyện là nói phụ nữ chúng tôi đừng như thế này đừng như thế kia, vậy tại sao lúc làm lại không nghĩ đến sẽ như thế nào?”

Hứa Ôn Noãn tức giận đến nổi quăng đồ vật khắp nơi.

“Ngô Hạo, anh đừng chạm vào tôi! Anh có biết không, nhìn thấy anh tôi liền nghĩ đến Tưởng Tiêm Tiêm, cái *** thối của cô ta! Tôi buồn nôn muốn chết! Anh đừng chạm vào tôi!”

“Được, anh muốn nói chuyện với tôi đúng không? Được lắm, chúng ta nói chuyện! Anh nói cho tôi biết, cuối cùng anh và Tưởng Tiêm Tiêm đã bắt đầu từ khi nào, còn muốn chơi đến khi nào?”

“Tôi đang nói chuyện với anh đó, không phải anh đến tìm tôi để giải quyết sao? Nếu như anh không muốn nói thì rút ra ngoài cho tôi.”

Một lúc lâu sau, mới nghe thấy tiếng nói của Ngô Hạo: “Tháng tám năm ngoái.”

Lục Bán Thành ngồi trên ghế salon vừa mới cầm ly nước lên chuẩn bị uống nghe thấy như vậy liền nặng nề đặt trở lại khay trà.

Có điều ly nước chạm đến bàn trà, phát ra tiếng vang mà xung quanh Tần Chi Ái và Cố Dư Sinh cũng không nghe thấy, đã bị tiếng Hứa Ôn Noãn đập phá đồ đạc trong phòng lấp liếm mất rồi.

“Tháng tám? Đến lúc tôi phát hiện đã được năm tháng? Được lắm, Ngô Hạo, anh che giấu giỏi lắm, tôi, trong năm tháng đó Hứa Ôn Noãn tôi chỉ là một con ngốc để cho anh xỏ mũi dắt đi đúng không? Có phải anh thấy tôi ngốc lắm có đúng không?”

“Ôn Noãn, ban đầu là anh uống nhiều...”

“Mới bắt đầu chỉ là uống nhiều? Còn về sau thì sao? Sau năm tháng thì sao? Mỗi lần anh đều uống nhiều sao? Còn nữa, Ngô Hạo, anh coi tôi là con ngốc đùa bốn năm tháng chưa đủ, bây giờ anh còn coi tôi ngốc đến nỗi dùng lý do này để giải thích sao? Uống nhiều rồi? Uống nhiều cũng có thể làm cái cơ sao?” Mặc kệ Hứa Ôn Noãn tức giận như thế nào, cô nói xong những lời này vẫn khóc lên.

Tay Lục Bán Thành để trên salon dùng sức nắm thành quyền, cắn chặt răng, trong lòng giống như bị một vật gì rất nặng nề chèn ép, khiến hắt khó thở.

“Ngô Hạo, tôi theo anh 10 năm, ròng rã 10 năm, từ lúc lớp 10 đã cùng anh, lúc đó tôi mới 16 tuổi, bây giờ tôi đã 26 tuổi, một người phụ nữ cả đời chỉ có thời gian này là đáng giá nhất, tất cả đều trao cho anh, anh nói anh sẽ đối xử tốt với tôi, kết quả đây sao? Anh tốt với tôi như vậy sao? Đúng

không? Ngô Hạo, anh có biết hay không, ngoại trừ cha mẹ, trên thế giới này người tôi tin tưởng nhất chính là anh... Ô Ô Ô...”

Lục Bán Thành nghẹn họng một hồi, hình như chịu không nổi nữa, hắn vừa cầm điện thoại di động vừa đứng lên, nói với Cố Dư Sinh đang ngồi bình thản bên cạnh một câu: “Ra ngoài làm điều thuốc không?”

Chương 601→700

- Chương 601: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (1)
Chương 602: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (2)
Chương 603: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (3)
Chương 604: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (4)
Chương 605: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (5)
Chương 606: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (6)
Chương 607: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (7)
Chương 608: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (8)
Chương 609: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (9)
Chương 610: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (10)
Chương 611: Chữ Trên Tiền Giấy (01)
Chương 612: Chữ Trên Tiền Giấy (2)
Chương 613: Chữ Trên Tiền Giấy (3)
Chương 614: Chữ Trên Tiền Giấy (4)
Chương 615: Chữ Trên Tiền Giấy (5)
Chương 616: Chữ Trên Tiền Giấy (6)
Chương 617: Chữ Trên Tiền Giấy (7)
Chương 618: Chữ Trên Tiền Giấy (8)
Chương 619: Chữ Trên Tiền Giấy (9)
Chương 620: Chữ Trên Tiền Giấy (10)
Chương 621: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (1)
Chương 622: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (2)
Chương 623: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (3)
Chương 624: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (4)
Chương 625: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (5)
Chương 626: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (6)
Chương 627: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (7)
Chương 628: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (8)
Chương 629: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (9)
Chương 630: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (10)
Chương 631: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (1)
Chương 632: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (2)
Chương 633: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (3)
Chương 634: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (4)
Chương 635: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (5)
Chương 636: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (6)
Chương 637: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (7)
Chương 638: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (8)
Chương 639: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (9)
Chương 640: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (10)
Chương 641: Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (1)
Chương 642: Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (2)
Chương 643: Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em

- (3)
Chương 644: Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em
- (4)
Chương 645: Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em
- (5)
Chương 646: Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em
- (6)
Chương 647: Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em
- (7)
Chương 648: Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em
- (8)
Chương 649: Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em
- (9)
Chương 650: Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em
- (10)
Chương 651: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (1)
Chương 652: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (2)
Chương 653: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (3)
Chương 654: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (4)
Chương 655: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (5)
Chương 656: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (6)
Chương 657: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (7)
Chương 658: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (8)
Chương 659: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (9)
Chương 660: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (10)
Chương 661: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (11)
Chương 662: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em. (12)
Chương 663: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (13)
Chương 664: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (14)
Chương 665: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (15)
Chương 666: Tiểu Phiền Toái, Ta Thích Người (16)
Chương 667: Chờ Anh Tỉnh Lại (1)
Chương 668: Chờ Anh Tỉnh Lại (2)
Chương 669: Chờ Anh Tỉnh Lại (3)
Chương 670: Chờ Anh Tỉnh Lại (4)
Chương 671: Chờ Anh Tỉnh Lại (5)
Chương 672: Chờ Anh Tỉnh Lại (6)
Chương 673: Chờ Anh Tỉnh Lại (7)
Chương 674: Chờ Anh Tỉnh Lại (8)
Chương 675: Chờ Anh Tỉnh Lại (9)
Chương 676: Chờ Anh Tỉnh Lại (10)
Chương 677: Chờ Anh Tỉnh Lại (11)
Chương 678: Chờ Anh Tỉnh Lại (12)
Chương 679: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (1)
Chương 680: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (2)
Chương 681: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (3)
Chương 682: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (4)
Chương 683: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (5)
Chương 684: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (6)

Chương 685: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (7)

Chương 686: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (8)

Chương 687

Chương 688: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (10)

Chương 689: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (11)

Chương 690: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (12)

Chương 691: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (13)

Chương 692: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (14)

Chương 693: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (15)

Chương 694: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (16)

Chương 695: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (17)

Chương 696: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (18)

Chương 697: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (19)

Chương 698: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (20)

Chương 699: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (21)

Chương 700: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (22)

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 601: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hấn (1)

Cố Dư Sinh hờ hững liếc về phía Tần Chỉ Ái một chút, thấy cô bé cầm ly nước cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Qua một lát, hấn lắc đầu với Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành không nói gì, rất nhanh bước qua bàn trà, rời khỏi phòng.

“Ngô Hạo, sao anh có thể khi dễ tôi như vậy? Anh biết không? Mấy ngày trước tôi đến trường học ở thành phố A rồi, sủi cảo ở trước cổng trường vẫn có mùi vị như vậy, trên cây cổ thụ vẫn còn khắc tên chúng ta, mỗi một nơi mỗi một góc ngách anh và tôi đã từng trải qua, đều có bóng dáng của anh, nhưng mà, anh biết không? Lúc đó tôi chỉ có cảm giác như Ngô Hạo trước đây mà tôi yêu đã chết rồi...” Hứa Ôn Noãn khóc đến khàn tiếng.

Những chuyện Hứa Ôn Noãn nhắc lại, Ngô Hạo đều nhớ, hấn cũng rơi lệ, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

Vốn không có ai nói chuyện trong phòng khách, trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc của Ngô Hạo và Hứa Ôn Noãn.

Bầu không khí càng trở nên lúng túng.

Tần Chỉ Ái dần không nén được tức giận, lúc cô đặt ly nước xuống bàn, Cố Dư Sinh liếc nhìn cô một chút, cũng cảm thấy bây giờ hầu như không phải là lúc thích hợp để ở lại, chủ động nói: “Đi dạo một vòng không?”

“Ừ.” Tần Chỉ Ái gật gật đầu, sau đó chỉ phòng ngủ của mình, lại nói: “Tôi đi lấy áo khoác.”

Cố Dư Sinh hất tay, không nói gì.

Lúc Tần Chỉ Ái cầm áo khoác đi ra, Cố Dư Sinh đã không ngồi trong phòng khách rồi.

Tiếng khóc của Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo ngày một kịch liệt.

Tần Chỉ Ái vội vã cất bước đi, đổi giày xong, kéo cửa đã nhìn thấy Cố Dư Sinh đứng cạnh thang máy đang hút thuốc.

Hắn thấy cô đi ra, liền dập thuốc, bắn vào thùng rác, sau đó thuận tay bấm nút thang máy.

.....

Hai người đi ra không thấy bóng dáng của Lục Bán Thành.

Mặc dù đã vào xuân nhưng nhiệt độ còn khá lạnh, Cố Dư Sinh sờ chìa khóa xe trong túi, mở khóa xe, quay lại nói với Tần Chỉ Ái: “Ngồi trong xe một chút đi.”

Tần Chỉ Ái nhợt nhạt cười: “Được ạ.”

Cô vốn muốn mở cửa xe nhưng Cố Dư Sinh lại ra tay giúp cô mở.

Tần Chỉ Ái không ngần ngại cong người, ngồi ở ghế phụ lái.

Cố Dư Sinh vòng qua đầu xe, ngồi vào trong xe.

Theo tiếng đóng cửa, không gian nhỏ hẹp trong xe lại cực kỳ yên tĩnh.

Hai người cũng không nói chuyện, bầu không khí lại càng trở nên lúng túng, Cố Dư Sinh nhận thấy cô không tự nhiên, liền đưa tay mở radio trong xe.

Hôm qua Tiểu Vương lái xe, đúng lúc mở kênh âm nhạc, tiếng hát nhẹ nhàng, lượn lờ bên tai khiến không khí ngưng trệ lưu động hơn rất nhiều.

Tần Chỉ Ái vốn cho rằng hấn sẽ cùng cô ngồi yên như vậy đến lúc Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo nói xong, cũng không lâu sau, Cố Dư Sinh lại chủ động mở miệng nói chuyện: “Ngày đó, ở Thượng Hải, thật sự là cô đi xem mắt sao?”

Tần Chỉ Ái bị Cố Dư Sinh hỏi, sững sờ mấy giây mới phản ứng lại, đó là lúc cô hẹn gặp S Quân, trùng hợp gặp hấn và Lục Bán Thành.

Sở dĩ hỏi đi xem mắt là do cái tên miệng rộng Lục Bán Thành kia, nói tào lao, nói không phải cô sẽ đi xem mắt chứ...

Tần Chỉ Ái vội lắc đầu: “Không phải.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 602: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (2)

Cố Dư Sinh đương nhiên biết ngày hôm đó cô không có đi coi mắt, sở dĩ hỏi đến sự kiện kia là muốn tìm lời dẫn cho những câu hỏi tiếp theo sau mà hắn tìm mãi không ra đáp án thôi.

Cố Dư Sinh nhích lại gần ghế tựa, rõ ràng động tác của hắn rất nhỏ nhưng tỏa ra khí chất tao nhã nồng nặc, hắn rất hồ hững ‘ừ’ một tiếng, dừng một chút, vừa mới chuẩn bị hỏi cô sao cô lại đến đó, Tần Chỉ Ái đã quay đầu, nói với hắn: “Ngày đó tôi hẹn gặp một người bạn.”

Cố Dư Sinh nhìn Tần Chỉ Ái một chút, giả vờ như thuận miệng hỏi cô: “Bạn gì?”

“Um...” nói chuyện với hắn một chút, bầu không khí lại trở nên hòa hợp hơn rất nhiều, Tần Chỉ Ái đang tìm một từ thích hợp để hình dung S Quân: “... một người bạn mà đến bây giờ tôi vẫn chưa biết mặt...”

“Hả?” Dù đã biết rõ trong lòng nhưng Cố Dư Sinh vẫn có biểu hiện kinh ngạc, như là rất sững sốt, hắn còn hỏi lại một cách ngu ngơ: “Không phải cô lại quen loại hình bạn trên mạng chứ?”

“Không phải bạn trên mạng...” Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu: “Thế nhưng cũng gần như vậy đó...”

Âm lượng nhạc trong máy có hơi lớn, Cố Dư Sinh giơ tay lên vặn nhỏ âm lượng lại một chút, liền tăng nhiệt độ thêm một chút, mới quay đầu, liếc mắt nhìn Tần Chỉ Ái không nói gì, nhưng biểu hiện trên mặt của hắn lại như đang dò hỏi cô: “Cũng gần như vậy là có ý gì?”

Tần Chỉ Ái làm sao biết trong lòng Cố Dư Sinh đang nghĩ gì, cứ tiếp tục mở miệng giải thích: “Là bạn qua thư.”

“Nhiều năm về trước thì trò này còn thịnh hành, nên tôi đã quen người bạn này đã quen từ nhiều năm về trước rồi.”

Cố Dư Sinh đi một vòng tròn lớn như vậy, chính là muốn Tần Chỉ Ái nói câu này: “Quen từ khi nào?”

“Năm lớp 11 ạ.”

Rốt cuộc là vòng đến thời cấp ba... trong lòng Cố Dư Sinh thầm nghĩ... lại trả lời: “Như vậy là rất lâu rồi...”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh còn nói: “Hai người có thể kiên trì gửi thư cho nhau một thời gian dài như vậy, coi như cũng là kỷ tích rồi.”

Tần Chỉ Ái cười cười: “Phải” một tiếng.

“Ngày đó lúc tôi thấy cô cô chỉ ngồi một mình, còn chưa gặp sao?”

“Chưa, lúc đó anh ấy có việc, không thể đến thành.”

Cố Dư Sinh xin lỗi “À” một tiếng, sau một lát, lại nhàn nhạt mở miệng: “Cấp ba, lúc đó cô và Hứa Ôn Noãn đã có quan hệ tốt như vậy rồi sao?”

“Đúng vậy ạ, lớp 10 chúng tôi đã là bạn tốt của nhau.”

“Thật sao?” Cố Dư Sinh dừng một chút, lại nhàn nhã mở miệng: “Theo lý thuyết, lúc học cấp ba chúng ta không phải đã quen nhau rồi sao?”

Nếu không phải bỗng nhiên nói đến chuyện cấp ba, cô quen Hứa Ôn Noãn, hẳn quen Ngô Hạo, có phải hẳn và cô đã từng gặp nhau sao?

Thì ra, những chuyện tốt đẹp trong quá khứ kia, chỉ có cô nhớ thôi.

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái run nhẹ, nhanh chóng cup mắt, che giấu ánh mắt ảm đạm, mới nhẹ giọng nói: “Cứ cho là quen đi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 603: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (3)

Coi như là quen đi? Lẽ nào không phải sao? Nếu như không phải quen vậy sao hắn lại viết thư cho cô? Lại còn là thư nặc danh?

Cố Dư Sinh nhúu máy, sau đó biểu hiện lại trầm ổn như mây gió: “Coi như là quen? Vậy chúng ta không thân thiết gì sao?”

Nếu không phải ba năm trước, hắn và cô bỗng nhiên gặp nhau, cô mới biết hắn đã quen cô từ lâu.

Cô thật sự cho rằng lúc đó cô đã từng có thể đi vào thế giới của hắn.

Về sau sau khi cô biết hắn cố ý cho cô số điện thoại giả, cô mới nhận thức được hắn chưa từng muốn để cô bước vào thế giới của hắn.

Đối với cô, một sự quen biết này đáng giá cả một đời.

Đối với hắn, sự quen biết này chỉ là phù du mây khói.

Hiện nay hắn lại hỏi cô có đặc biệt thân thiết không? Cô phải trả lời như thế nào đây chứ? Tôi đã từng bị anh cho leo cây hai lần? Tôi đã đợi anh rất nhiều năm, dù tôi bị đau bụng hành kinh cũng theo Ôn Noãn đi chơi chỉ để gặp anh, tôi từng đứng ở Cố gia lúc cha mẹ anh qua đời không ăn không uống đứng xa xa nhìn anh ba ngày ba đêm sao?

Những việc làm đó, cũng chỉ là do cô đơn phương tự nguyện thôi.

Trong lòng Tần Chỉ Ái không ngừng chua xót, gượng gượng cười, ngẩng đầu nhìn Cố Dư Sinh: “Chúng ta sao có thể thân thiết chứ? Tôi chỉ đi chơi với Ôn Noãn nên tình cờ gặp anh mấy lần.”

Tổng cộng 28 lần, cô nhớ rất rõ ràng.

Trong đó có 8 lần hấn một cái cũng không liếc nhìn cô, bảy lần hấn nhìn cô như một người xa lạ, sáu lần hấn gật gật đầu với cô, rồi nói vài câu khách sáo.

“Hơn nữa đa số những lần đó chúng ta không hề nói chuyện với nhau.” Tần Chỉ Ái cười càng long lanh, chỉ có một mình cô biết, lúc này trong lòng cô có bao nhiêu thương tâm.

Cô yêu hấn, cho tới nay, cô cũng chỉ có một mình tự mình cuồng loạn trong tình yêu đó, tự biên tự diễn một vở kịch cho chính mình.

Yêu đến khí thế ngất trời, yêu đến vật đổi sao dời cũng không thay đổi.

Nhưng hài hước nhất chính là người cảm động cũng là cô, người không hay biết gì vẫn là hấn.

Trong đầu Tần Chỉ Ái không biết tại sao lại nghĩ đến câu nói kia của Hứa Ôn Noãn: “Sủi cảo kia cũng không còn mùi vị như lúc xưa, Ngô Hạo cũng không phải là Ngô Hạo của ngày đó nữa rồi.”

Cố Dư Sinh, anh biết không?

Em yêu anh đã lâu, thật lâu, lâu đến nỗi em đều không muốn thời gian kia trôi qua, em vẫn còn yêu anh của lúc xưa, em cũng vẫn là em của năm ấy.

“Thì ra là như vậy...” Cố Dư Sinh như gặp một vấn đề nan giải, ánh mắt trở nên thấp thỏm.

Tần Chỉ Ái không lên tiếng, có thể là vì Cố Dư Sinh hỏi lại chuyện cũ, làm cô nhớ lại những chuyện trong quá khứ, tâm tình lại trở nên khổ sở, lại thêm mang thai, cô cảm thấy rất khó chịu, cực kỳ khó chịu. Tần Chỉ Ái đột nhiên liền che miệng, ủa một cái, sau đó đẩy cửa xe ra, vội vã nhảy xuống xe, chạy đến trước thùng rác ven đường đỡ một thân cây, nôn mửa mãi

liệt...

Cố Dư Sinh đang trầm tư bỗng nhiên nghe tiếng Tần Chỉ Ái nôn khan, mi tâm cau lại, định thần, sau đó tầm mắt lại nhìn vào kính chiếu hậu, thấy Tần Chỉ Ái đang nôn đến tối tăm mặt mũi.

Cố Dư Sinh càng nheo mày, hấn đẩy cửa xe ra, chạy vội đến bên cạnh Tần Chỉ Ái: “Sao vậy?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 604: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (4)

Tần Chỉ Ái nghiêng đầu liếc nhìn Cố Dư Sinh một cái, muốn nói câu “không có chuyện gì” nhưng cô còn chưa kịp động môi, lại phải cong người nôn thêm một chặp.

Đồ ăn từ buổi trưa đã tiêu hóa hết, giờ cô chỉ toàn nôn ra giấm chua, cô nôn đến khi không còn gì trong bụng thì đã mệt đến đứng không nổi, cả người đều phát run.

Cố Dư Sinh nhìn thấy sắc mặt của cô trắng bệch, ánh mắt của hắn lại nổi lên một tầng lo lắng, hắn liền đưa tay ra bắt lấy cánh tay của cô: “Tôi dẫn cô đến bệnh viện...”

“Không...” Tần Chỉ Ái bật lên chữ này từ trong tiềm thức.

Chuyện cô mang thai ngoại trừ cô ra, không ai có thể biết được, đi tới bệnh viện chẳng phải sẽ lộ hết sao?

Tần Chỉ Ái xoay trở một lát, mới miễn cưỡng ngăn cơn buồn nôn trong dạ dày, uể oải tiếp tục mở miệng nói: “... Không cần... tôi.... Tôi không sao...”

Nói xong cô liền nôn còn mãnh liệt hơn lúc nãy.

Đã ói thành như vậy, còn nói là không có chuyện gì?

Cố Dư Sinh mím môi một hồi, không để ý đến sự từ chối của Tần Chỉ Ái, trực tiếp khom người ôm ngang cô.

Tần Chỉ Ái theo phản xạ có điều kiện, nhảy xuống khỏi lồng ngực hắn, liên tục lùi về phía sau vài bước, mệt mỏi dựa vào đầu xe hơi, hít sâu vào vài

hơi, cười với Cố Dư Sinh: “Thật sự không cần đến bệnh viện, tôi không sao...”

Cố Dư Sinh nhìn thẳng vào mắt cô, lông mày giật giật, không lên tiếng.

Cảm giác buồn nôn trôi qua, Tần Chỉ Ái cảm thấy đỡ hơn rất nhiều: “Hai ngày trước dạ dày của tôi đã không khỏe rồi...”

Cố Dư Sinh nhìn thấy cô đỡ hơn, lúc này mới buông lỏng: “Không đi bệnh viện lấy thuốc uống? Hoặc là siêu âm?”

“Có... hai ngày nay tôi vẫn còn uống thuốc.” Bởi vì nói dối, Tần Chỉ Ái có hơi khựng lại một chút.

Cố Dư Sinh không nói nữa, đi tới trước xe, mở cốp xe, cầm một chai nước khoáng, vặn mở nắp bình, đưa cho Tần Chỉ Ái.

“Cảm ơn.” Tần Chỉ Ái nhận chai nước xong liền súc miệng, sau đó uống nửa chai nước, cả người đã khôi phục lại như lúc đầu, cô quay đầu cười với Cố Dư Sinh sợ hãi thấy sơ hở gì, suy nghĩ một chút, liền tiếp tục giải thích: “Hình như là mấy ngày trước ăn đồ ven đường với Hứa Ôn Noãn, ăn phải đồ hư rồi.”

Cô thật sự không sao rồi, Cố Dư Sinh lại quay lại dáng vẻ hờ hững nhất quán, nhàn tản tựa lên xe, mở miệng nói chuyện mang theo một tia lười biếng: “Quán ven đường không vệ sinh, tốt nhất là đừng ăn.”

“Có lúc thèm mà...”

Cố Dư Sinh như suy tư gì, mắt tập trung, chỉ ‘ừ’ một tiếng, sau đó lại bình tĩnh lại.

Tần Chỉ Ái nghe thấy hần trả lời qua loa như vậy, quay đầu, liếc mắt nhìn hần, thấy tinh thần hần đã bay đi đâu, không lên tiếng nữa.

Lại yên tĩnh.

Mãi đến khi Ngô Hạo ló đầu ra, Tần Chỉ Ái mới đứng thẳng lên.

Ngô Hạo khóc, viền mắt còn lại một vệt hồng, hấn đi đến bên cạnh xe Cổ Dư Sinh, móc ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa cho Tần Chỉ Ái: “Tiểu Ái, phiền cô đưa cho Ôn Noãn giúp tôi.”

Nếu Ôn Noãn muốn nhận, hấn hà tất phải nhờ cô chuyển giúp.

Tần Chỉ Ái không nhận, coi Ngô Hạo như không khí, quay về chào tạm biệt Cổ Dư Sinh, sau đó liền cất bước rời đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 605: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hấn (5)

Khi Tần Chỉ Ái về nhà, Hứa Ôn Noãn đang ở trong nhà bếp rửa rau.

Hứa Ôn Noãn nghe thấy tiếng động, liền để hai tay ướt chạy ra cửa, dò xét một lúc lâu: “Tiểu Ái, mau giúp mình nấu đồ ăn đi, mình đói lắm rồi.”

Tần Chỉ Ái còn chưa kịp nói với Hứa Ôn Noãn một câu, cô liền lách vào nhà bếp.

Tần Chỉ Ái thay giày, đi vào phòng ngủ, thay đồ mặc ở nhà, nhìn vào phòng Hứa Ôn Noãn một chút, trong phòng ngủ của cô đã được dọn sạch sành sanh, giống như những âm thanh đồ vật đổ vỡ chỉ là ảo giác của Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái thu lại tầm mắt, nhìn ngoài ban công, thấy một túi rác đen to tướng, chắc là lúc cô còn chưa về, Hứa Ôn Noãn đã dọn sạch rồi phải không?

Thay xong quần áo, Tần Chỉ Ái thấy Hứa Ôn Noãn đang ngồi trên bàn ăn, bật bếp điện làm nước dùng.

Tần Chỉ Ái đi đến giúp, ánh mắt lâu lâu lại nhìn Hứa Ôn Noãn, nhưng có mấy lời muốn hỏi lại không dám hỏi ra.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Tần Chỉ Ái thả thịt dê vào nồi, Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên như nhớ đến gì đó, liền chạy đến mở tủ lạnh lấy ra một chai bia: “Tiểu Ái, cậu uống không?”

Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu: “Mình uống sữa!”

“Được rồi...” Hứa Ôn Noãn không ép cô, tiện tay lấy ra một chai sữa bò.

Hứa Ôn Noãn ngồi xuống, mở bia, nâng đầu lên uống như uống nước lọc vậy, sau đó mới cầm đũa, gấp thịt dê lên ăn, mặt mày vui vẻ nhai.

Tần Chỉ Ái thấy Hứa Ôn Noãn cười, cũng mím môi cười nhạt, nhưng sau đó vẫn gọi: “Ôn Noãn.”

Hứa Ôn Noãn như biết Tần Chỉ Ái muốn hỏi chuyện giữa cô và Ngô Hạo, cũng không biết nên xử lý như thế nào, giơ chai bia, đụng vào chai sữa bò của cô, cắt ngang Tần Chỉ Ái: “Nào, cạn ly!!”

Tần Chỉ Ái uống hai ngụm sữa bò, nhìn về phía Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn gấp cho cô hai miếng thịt, ra hiệu cô ăn cho nóng.

Tần Chỉ Ái nhìn hiểu Hứa Ôn Noãn không muốn nói chuyện lúc này, không hỏi nữa.

Sau đó Hứa Ôn Noãn uống đến chai thứ hai, cô vẫn chủ động khai báo: “Tiểu Ái, mình không kết hôn với Ngô Hạo.”

Trưa nay trên thichsdoctruyen tiếp tục ra thêm nhiều chương nữa mọi người chờ nhé:)

Kỳ thật cô đã sớm có linh cảm này, lễ cưới của Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo ngày một sẽ bị hủy, chỉ là lúc nghe từ miệng của Hứa Ôn Noãn, Tần Chỉ Ái lại không nhận được, đầu ngón tay khẽ run rẩy.

“Có điều, Tiểu Ái...” Hứa Ôn Noãn rũ mi mắt, cố gắng cười, nói tiếp: “...Mình cũng không chia tay với Ngô Hạo.”

“Nói thật, gần đây mình cứ cảm thấy giống như nằm mơ, rất nhiều lần mình cho rằng sau khi tỉnh ngủ, sẽ phát hiện kỳ thật Ngô Hạo không có dây dưa gì với Tưởng Tiêm Tiêm.”

“Dù mình có rất tức giận, cũng rất khó vượt qua khổ ải này, thậm chí lúc mình cãi nhau với Ngô Hạo đã nói rất nhiều lời khó nghe, nhưng Tiểu Ái,

cậu biết không? Hai chữ biệt ly kia, mình không cách nào có thể nói ra được.”

Mắt lại lấp lánh ánh nước, giọt nước từ khóe mắt lăn xuống, cô giờ chai bìa lên, mới tiếp tục run rẩy nói: “Bởi vì lúc mình và Ngô Hạo ở bên nhau, mình không bao giờ nghĩ đến việc phải nói với anh ấy hai chữ ly biệt này.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 606: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hấn (6)

“Trước đây dù mình không muốn nhìn thấy mặt Ngô Hạo, nhưng anh ấy vẫn cứ ở bên cạnh mình không rời, nhưng bây giờ nhìn thấy Ngô Hạo, mình liền nhìn thấy hình bóng của Tưởng Tiêm Tiêm... Mình nghĩ đến mỗi ngày nhìn thấy hấn lại nhớ tới khuôn mặt của con nhỏ kia, mình đã muốn chết đi cho xong...”

“Cậu biết không? Tiểu Ái, hiện giờ Ngô Hạo đối với mình mà nói giống như một trái tim bị hỏng rồi, không dùng được...” Hứa Ôn Noãn đưa tay lên chỉ vào ngực trái của mình: “.. Hái xuống, mình không sống nổi, không hái, mình cũng khó chịu...”

“Mình không biết sau này phải sống cùng với Ngô Hạo như thế nào...”

Hứa Ôn Noãn uống hết chai rượu trong tay, lại đến tủ lạnh lấy một chai khác, khác, ngửa đầu uống một ngụm lớn, Tần Chỉ Ái không nhịn được lên tiếng: “Ôn Noãn, đừng uống nhiều như vậy, người khó chịu sẽ là cậu đó.”

“Khó chịu? Người mà tứ quan tâm nhất lại không thèm để ý tứ có khó chịu hay không. Tứ còn phải quan tâm làm gì nữa chứ?” Hứa Ôn Noãn cười haha, cười xong, cô liền nằm trên bàn khóc ô ô lên.

Khóc một lúc lâu, Hứa Ôn Noãn mới yên tĩnh trở lại.

Cô gạt một tờ giấy, lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nhìn Tần Chỉ Ái: “Tiểu Ái, ngày mai mình muốn rời khỏi Bắc Kinh.”

Ngày mai? Sao lại đột ngột như vậy?

Tần Chỉ Ái kinh ngạc.

Trong mắt Hứa Ôn Noãn vẫn còn ăng ặc nước, cô nhìn Tần Chỉ Ái cười cợt, có chút tự giễu: “Năm ngoái mình biết tháng sau cậu phải đi Mỹ, mình còn chuẩn bị tinh thần tiễn cậu đi, nghĩ rằng chắc lúc đó mình sẽ khóc rất khổ sở, không ngờ bây giờ mình chính là người phải đi trước rồi.

Tần Chỉ Ái: “Cậu đi đâu?”

Hứa Ôn Noãn trầm mặc một lúc lâu, mới mờ mịt lắc đầu: “Mình cũng không biết, mình còn chưa tính phải đi đâu nữa.”

“Khi nào thì về?”

“Mình cũng chưa biết.” đôi mắt của Hứa Ôn Noãn có chút tiêu cực rồi: “Mình chỉ nói với Ngô Hạo: chờ sau khi mình trở về thì tính tiếp.

.....

Sau khi Tần Chỉ Ái rời đi, Ngô Hạo đề nghị đi uống rượu với Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh cũng giống như Tần Chỉ Ái, nghe hần nói xong không gật đầu cũng không lắc đầu, giống như Ngô Hạo không hề tồn tại, sau đó mở cửa lên xe, về nhà.

Có điều ngày hôm sau cũng chính là ngày Hứa Ôn Noãn rời khỏi Bắc Kinh, buổi tối Cố Dư Sinh vẫn cùng Ngô Hạo ra ngoài uống rượu, đương nhiên cũng có Lục Bán Thành.

Đi, bởi vì buổi tối hần nhận được thư của Tiểu A gửi tới.

Lúc Tiểu Vương đưa vào văn phòng của hần, hần đang có hội nghị qua video.

Qua tết, công ty mở rộng thêm hạn mục mới, hần bận rồi tinh rồi mù tối tăm mặt mũi, sau khi nghe tiếng gõ cửa, vừa trả lời nội dung trong video vừa ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Tiểu Vương, nhìn thấy trong tay hần cầm một

lô một lốc thư từ hồ sơ, huyết thái dương của Cố Dư Sinh rõ ràng trở nên rạo rực, sợ là đêm nay phải tăng ca.

Tiểu Vương biết hấn đang bận nên không quấy rối hấn, để thư xuống rồi rời đi, sau một lát, Tiểu Vương lại đi vào, hấn ra vào rất nhiều lần, khiến Cố Dư Sinh không kiên nhẫn nhú mày, không để ý đến Tiểu Vương nhưng dư quang lại để ý những thứ Tiểu Vương để trên bàn.

Kết thúc hội nghị qua video, đã là 7 giờ tối.

Thư ký đã nghỉ rồi, hấn không thể làm gì khác hơn là tự rót cho mình một cốc café, bung trở lại bàn làm việc, vừa mới chuẩn bị xem những tài liệu mà Tiểu Vương mang vào lại nhìn thấy một thư chuyển phát nhanh trước tiên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 607: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (7)

Cố Dư Sinh không nghĩ nhiều, lấy ra một phong thư từ trong túi chuyển phát nhanh.

Lúc Cố Dư Sinh nhìn thấy hai chữ S Quân, không biết tại sao tim hắn lại đột nhiên đập thật nhanh.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn chờ đợi tin hồi âm của Tiểu A, nhưng hôm nay nhận được sao hắn lại sốt sắng như vậy.

Không biết Tiểu A có giận hắn vì ngày hôm đó S Quân lỡ hẹn hay không, không biết cuối cùng người Tiểu A thích là ai...

Cố Dư Sinh dùng sức nặn nặn phong bì, hít một hơi thật sâu, sau đó mới lấy dao rọc giấy rạch mở, sau đó đầu ngón tay run rẩy rút thư ra.

Mở ra.

Cố Dư Sinh đọc nhanh qua những lời khách sáo Tiểu A viết đầu thư, đọc đến trọng điểm.

“Người mà tôi thích chính là người lúc anh ấy đến trường tôi học diễn thuyết, tôi được cử đi đón anh ấy nha.”

Trong thư Tiểu A viết rất nhiều chữ, Cố Dư Sinh vốn tưởng cô ấy viết nhiều làm nên, không ngờ về ngày lỡ hẹn hôm đó cô chỉ nói: “Không sao.” Lại nói “khi nào có dịp trong tương lai thì hẹn gặp mặt.” chỉ đơn giản như vậy liền đi thẳng vào đề tài chính.

Rất ít số, Cố Dư Sinh nhìn liên tục nhiều lần nhưng cuối cùng vẫn rơi vào hai chữ “diễn thuyết” và “đón tiếp”.

Mặc dù hấn không cần tiếp tục đọc nhưng cũng có thể mơ hồ đoán được người mà cô đang nói là ai...

“Tôi vốn cho rằng tôi chỉ có thể gặp anh ấy một chút như vậy thôi, nhưng không ngờ ông trời giống như cho tôi chơi trò hack life vậy, biến tôi trở thành thư ký của anh ấy khi tôi nhận lời mời thực tập của công ty.”

“Có điều, hiện giờ đã qua ba tháng, tôi đã kết thúc đợt thực tập, tôi không thể tiếp tục ký hợp đồng chính thức được nữa vì vậy lúc tôi viết thư này cho anh, tôi đã không còn liên lạc gì với anh ấy nữa rồi.”

Thực tập thư ký, không tiếp tục ký hợp đồng chính thức...

Mấy từ ngữ này khi nhìn thấy trong mắt thì hấn run đến nỗi làm rớt lá thư xuống chân mình.

Hấn giống như người bị hút hết linh hồn vậy, dựa vào bàn làm việc, không nhúc nhích, như một pho tượng, cứng ngắt một lúc lâu, hấn mới từ từ lấy lại ý thức vào não trống rỗng.

Thì ra... không phải mơ hồ biết người cô thích là ai mà bây giờ đã là biết chính xác rồi a....

Người cô thích... phải!!!! LÀ HẤN!!

Người cô thích tám năm trời, CHÍNH LÀ HẤN!!

Máu trong người Cố Dư Sinh nháy mắt như ngừng chảy, thậm chí hô hấp của hấn cũng đình chỉ.

Ánh mắt của hấn nhìn thẳng ngoài cửa sổ, bầu trời đen óng, thành thị huy hoàng óng ánh đèn đêm.

Qua một lúc rất lâu, hấn mới nhẹ nhàng run lông mi mà tiếp tục đọc thư.

Lúc này mới phát hiện đầu ngón tay trống rỗng.

Hắn nhíu mi một hồi, mới từ từ dịch tầm mắt đến giày da của mình, nhìn thấy lá thư kia.

Hắn từ từ cong người nhặt lên, hít thở từng ngụm từng ngụm, nhìn chăm chăm giấy viết thư một lúc lâu, mới tiếp tục đọc.

“S Quân, anh hỏi tôi anh ấy là một người đàn ông như thế nào sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 608: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hấn (8)

“S Quân, anh hỏi tôi anh ấy là người đàn ông như thế nào sao?”

“Ừm...”

“Anh ấy rất cao, đẹp trai, còn nhớ năm đó lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là trên đời này chẳng có phong cảnh nào đẹp hơn anh ấy cả.”

“Thế nhưng vì tính cách trời sinh của anh ấy, anh ấy luôn cho người ta một cảm giác chán ngán.”

“Anh ấy có thời gian giống như anh vậy, làm quân nhân, có một giấc mộng sơn hà rất cao cả, anh rất sạch sẽ, giống như bạch mã hoàng tử vậy, nhưng miệng của anh ta rất xấu.

“Anh ta gọi tôi bằng một cái biệt danh rất đáng ghét: Tiểu Lâm Tình.”

“Anh ấy còn có nhiều thói quen rất xấu nghiệm thuốc là rất nặng, tính khí rất xấu, người lại rất dữ...”

“Anh ấy có một cái tên rất dễ nghe,... Tên là Dư Sinh.”

Dư Sinh, hai chữ không thể quen thuộc hơn, rơi vào trong mắt hấn lại trở thành một sự va chạm độc ác khiến hấn run rẩy hai lần.

Hấn lại đọc tiếp: “S Quân, anh nói tôi và anh ấy có thể gần nhau, có thể hiểu nhau không?”

“Tôi rất cảm ơn lời chúc phúc của anh, thế nhưng, S Quân, tôi và anh ấy sẽ không có cơ hội.”

Cố Dư Sinh nhúu mày một hồi, qua mấy giây, mới nhớ vài tháng trước trong lá thư nọ cô có nói người đàn ông mà cô yêu đã kết hôn.

Khi đó hắn còn hỏi cô: “Tiểu A, người cô yêu nhiều năm như vậy lại lấy vợ rồi, cô định làm sao đây? Không nghĩ đến việc sống một cuộc sống mới sao?”

Cô trả lời S Quân: “S Quân, tôi cũng không biết, có thể tôi phải bắt đầu một cuộc sống mới nhưng bây giờ tôi vẫn chưa có tính toán gì.”

Cố Dư Sinh nhúu mày chặt hơn, hắn kết hôn? Hắn kết hôn hồi nào?

Lương Đậu Khấu sao? Sao cô biết được?

Sau đó Cố Dư Sinh lại nghĩ đến có thể cô nghe chuyện của hắn từ Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo...

Căn bản Cố Dư Sinh không hề kết hôn, hắn hoàn toàn không bao giờ nghĩ mình đã cưới người phụ nữ kia, cô cũng không biết chuyện này, cho rằng hắn đã kết hôn...

“S Quân, trước đây anh có hỏi qua tôi cân nhắc bắt đầu cuộc sống mới như thế nào? Lúc đó tôi nói với anh rằng mình chưa có ý định gì, nhưng bây giờ, tôi đã chuẩn bị bắt đầu một cuộc sống mới rồi.”

Bắt đầu cuộc sống mới? Là ý gì?

Cố Dư Sinh không dám đọc tiếp, hắn ngừng thở, nhìn chăm chăm những câu này trong vòng năm phút đồng hồ, mới từ từ dời mắt xuống phần tiếp theo.

“Vì trong sinh mệnh của tôi, có một người khác quan trọng hơn rồi.”

“Người này đối với tôi mà nói, còn quan trọng hơn người mà tôi yêu suốt tám năm qua.”

“Tương lai, người này chính là toàn bộ sinh mệnh của tôi.”

“Tất cả mọi thứ của tôi, tính mạng của tôi, đều sẽ vì sự tồn tại của người này mà phân đầu.”

“S Quân, tôi nghĩ tôi sẽ sống rất hạnh phúc rất vui vẻ.”

“Tiểu A.”

Ký tên, ngày tháng năm.

Đọc xong, tờ giấy trong tay Cố Dư Sinh lại rơi xuống đất lần nữa.

Trong thư này có quá nhiều, quá nhiều hàm ý, nhiều đến nỗi nhất thời Cố Dư Sinh vẫn hoàn toàn không tiêu hóa được, cả người lại bất động như tượng.

Cố Dư Sinh không biết mình đã mất đi khả năng tư duy và suy nghĩ như vậy trong bao lâu, mãi đến khi bên tai nghe thấy tiếng chuông điện thoại, hấn mới hoàn hồn, không tiếp điện thoại, thậm chí còn không liếc mắt nhìn liền bước ra cửa sổ đứng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 609: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (9)

Nên hình dung tâm tình của hắn sau khi đọc thư của Tiểu A thế nào nhỉ?

Kinh ngạc, kích động, mừng rỡ, cảm động, sau đó là đau lòng, khổ sở, khó mà tin nổi, không thể chấp nhận... Nói tóm lại, những cảm giác phức tạp, xung đột với nhau làm cho tim hắn không chịu nổi gánh nặng, cả người suýt bị ngã quỵ.

Tần Chỉ Ái có bao nhiêu trọng lượng trong hắn, chỉ có mình hắn hiểu rõ nhất.

Hắn rõ ràng là vì Tiểu Phiền Toái mới tiếp cận cô, nhưng sau đó lại trao trái tim mình cho cô.

Cô yêu hắn bao nhiêu, cô yêu hắn bao lâu, thư đi tin lại bao nhiêu lâu nay, hắn là người biết rõ ràng nhất.

Cho nên khi hắn biết, hắn là người đàn ông cô thích tám năm, lại là lúc hắn không thể nhận được nhưng vẫn không thể nào lừa gạt chính bản thân mình, trong lòng hắn vừa vui mừng lại vừa rung động, lại còn là tràn đầy cảm động, đến nỗi trong nháy mắt đọc xong lá thư đó, hắn liền muốn mang tâm tư giấu kín bấy lâu, bỏ qua việc tìm kiếm Tiểu Phiền Toái để chạy đến bên cô.

Nhưng hắn không nghĩ tới trong cùng một bức thư lại có một khúc cua gấp như vậy.

Cô muốn bắt đầu cuộc sống mới, trong lòng cô có một người quan trọng khác rồi.

Nói không bị kích thích chính là tự lừa dối bản thân mình, những rung

động của cô dù rất khó vượt qua, càng rất chua xót nhưng nhiều hơn chính là đáng tiếc.

Tình yêu tám năm a... cô cất giấu cẩn cẩn thận thận như vậy, thần thần bí bí như vậy, lúc cô viết thư cho hắn, hắn còn nghĩ rằng người đàn ông nào được cô yêu lại không biết, thật là phí hoài phúc phận lớn nhất của cả đời, thì ra người đàn ông đó... lại chính là hắn!

Thật sự tiếc nuối... lúc cô yêu hắn, hắn không biết cô yêu hắn, lúc cô không còn yêu hắn nữa, hắn lại biết...

Từng luồng từng luồng sóng thật dài như thủy triều không ngừng phun trào trong đầu Cố Dư Sinh.

Tayhắn nắm thành quyền, khóe môi cũng mím chặt.

Mặc dù trong lòng hắn hiểu rất rõ, Tiểu Phiền Toái là một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của hắn nhưng hắn trong lúc vô tình tìm hiểu Tần Chỉ Ái, lại không ngờ trở thành tình yêu sâu như vậy.

Hôm qua cô nói với hắn, cô cũng không quen thân hắn.

Trong thư Tiểu A cũng có nói, cô chỉ là yêu thầm.

Nhưng nếu không thân, sao lại dám gọi cô bằng một biệt danh táo tợn như vậy, “Tiểu Làm Tình?”

Cố Dư Sinh nhú mày, thì ra Tiểu Phiền Toái không phải là người đầu tiên hắn đặt biệt danh để gọi.

Vì vậy, đối với hắn mà nói, Tần Chỉ Ái không chỉ đơn thuần là “Không quen.”

Là vì cô chuẩn bị sống một cuộc sống mới, vì vậy muốn quên hết quá khứ, nên mới nói với hắn như vậy sao?

Cố Dư Sinh càng nhú mày, cấp ba người liên hệ mật thiết với cô và hắn

nhất chính là Ngô Hạo...

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh lập tức quay người, về bàn làm việc, cầm điện thoại di động lên, liền gửi tin nhắn cho Ngô Hạo và Lục Bán Thành.

Xế chiều này, Ngô Hạo đã hẹn hấn và Lục Bán Thành ra ngoài uống rượu.

Hấn không thèm đếm xỉa, không thèm đọc tin nhắn chứ nói chi là trả lời.

Nhưng hình như Lục Bán Thành đồng ý rồi.

Tin nhắn gửi đi chưa được nửa phút, Ngô Hạo liền trả lời tin nhắn của hấn, là địa điểm chỗ hấn và Lục Bán Thành đang ngồi lúc này.

.....

Lúc Cố Dư Sinh chạy xe tới, Lục Bán Thành và Ngô Hạo đã ở ngồi trên bàn dài hai mét, đang cụng ly.

Mặt bàn đá hoa cương đã xếp nửa bàn những chai rượu.

Một năm qua, Ngô Hạo xã giao khá nhiều khiến tử lượng của hấn giống như thánh rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 610: Tình Cảm Tám Năm Của Cô, Chính Là Hắn (10)

Hai phần ba số rượu trên bàn là do Ngô Hạo uống, nhưng lúc Cố Dư Sinh bước vào, hắn vẫn còn có thể đứng lên, nói chuyện rất rõ ràng: “Anh Sinh, đến rồi sao?”

Cố Dư Sinh cũng không nói gì, nhẹ nhàng đi đến bên bàn.

Ngô Hạo đưa tay giúp hắn kéo ghế dựa, Cố Dư Sinh không ngồi, lại kéo một cái ghế khác ra ngồi xuống.

Lục Bán Thành uống khá nhiều rồi, lúc Cố Dư Sinh ngồi xuống một chút mới ngoẹo cổ nhìn hắn vài lần, mồm miệng không rõ ràng: “Anh Sinh.”

Ngô Hạo gọi nhân viên phục vụ, lấy cho Cố Dư Sinh một cái ly, sau đó mới ngồi lại chỗ của mình, nói tiếp những chuyện trước khi Cố Dư Sinh đến đang nói dở với Lục Bán Thành: “Em thật lòng yêu Ôn Noãn, từ hồi cấp ba lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, em đã muốn kết hôn với cô ấy, nhất định cô bé ấy phải là vợ của em, thoáng cái mười năm trôi qua, ý nghĩ này vẫn chưa bao giờ thay đổi...”

“Em muốn vì chính bản thân mình gây dựng một công ty, một chệt thì có làm sao? Chính là muốn cho Ôn Noãn một cuộc sống thật tốt, anh không biết đâu, vừa mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, liên tục nửa năm cũng không hề có một hợp đồng nào, mỗi ngày đều ăn cùng Ôn Noãn, uống với Ôn Noãn, cô ấy cầm hết tiền tích cóp được nuôi em, em lại vì một hợp đồng mà Tưởng Tiêm Tiêm mang lại, mới cùng với cô ta... em nghĩ cũng chỉ là toan tính với Tưởng Tiêm Tiêm, sau khi đứng vững chân thì sẽ giữ sạch toàn bộ quan hệ, nhưng không ngờ lại bại lộ rồi...”

“Em không có thật lòng với Tưởng Tiêm Tiêm, không thật lòng... Sao

em có thể thích Tường Tiêm Tiêm chứ, chỉ qua lại với Tường Tiêm Tiêm vì một tương lai tươi sáng hơn... em làm như vậy cũng chỉ là vì Ôn Noãn...”

Lục Bán Thành vẫn cúi đầu, say khướt, không để ý đến những lời lầm bầm của Ngô Hạo, bỗng nhiên lại cầm chai rượu, nặng nề đặt lên bàn, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt của Ngô Hạo, như là uống quá nhiều, mắt hấn khá đỏ, đầu lưỡi hấn nói năng lộn xộn, phun ra một câu: “Có! Cậu chính là vì chính bản thân mình, đừng trốn tránh trách nhiệm nữa!”

“Bán Thành, em nói cho anh biết, anh chưa từng trải qua những ngày tháng nghèo khó, anh không hiểu những ngày bọn em không có gì nó khó khăn như thế nào đâu!”

Lục Bán Thành uống nửa chai rượu, lại trả lời: “Vẫn là có! Trên thế giới này có nhiều người không có tiền, không có địa vị, cũng không đi phản bội người mình yêu! Tôi thấy chỉ có mình cậu mà thôi.”

“Bán Thành, anh đừng như vậy, sao mỗi câu anh nói hôm nay đều chống lại em hết vậy... em tìm anh ra là để tâm tình nói hết những chuyện không vui mà, anh như vậy lại càng làm em đau khổ hơn...” Ngô Hạo nói xong, liền cầm chai rượu lên uống như nước lọc vậy.”

“Không sao, chờ khi cậu gặp Tường Tiêm Tiêm, cô ấy sẽ làm cậu hài lòng thôi à!” Nói xong, Lục Bán Thành ngẩng đầu lên uống cạn chai rượu trong tay.

“Anh...” Ngô Hạo không còn gì để nói, quay đầu nhìn Cố Dư Sinh: “Anh Sinh, anh thấy anh Thành như vậy có được không?”

Cố Dư Sinh không để Ngô Hạo vào mắt, mà lại đưa tay cầm chai rượu trên bàn, nhưng đầu ngón tay còn chưa đụng ly rượu, lại nghĩ đến ly rượu này cũng là do Ngô Hạo gọi người đem đến cho mình nên liền tu cả chai, uống một hớp.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 611: Chữ Trên Tiền Giấy (01)

Ngô Hạo há miệng, không nói được gì.

Lục Bán Thành dựa vào ghế ngồi một lúc, có thể là hắn uống nhiều rồi nên muốn đi vệ sinh, đứng dậy, bước đi loạng choạng loạng choạng.

Trong phòng khách bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Qua một lúc lâu, Ngô Hạo lại thấp giọng mở miệng nói: “Anh Sinh, có phải anh thấy em rất khốn nạn, rất không đáng mặt đàn ông phải không?”

Hắn không đợi Cố Dư Sinh trả lời liền nói tiếp một mình: “Trong lòng anh rất xem thường em rồi đúng không? Em không ngốc, em hoàn toàn có thể nhìn ra được, anh không đồng ý với cách làm của em, ghế em kéo anh không ngồi, ly em gọi nhân viên lấy anh cũng không đụng...”

Ngô Hạo khẽ cười thở dài một hơi, trên mặt sầu bi và mờ mịt, lại tiếp tục lên tiếng: “...Có điều, anh Sinh, đêm nay anh chịu đến đây, em đã cảm thấy mãn nguyện rồi...”

Ngô Hạo đột nhiên cảm thấy, nhưng lời Lục Bán Thành nói dù có chút khó nghe nhưng còn tốt hơn thái độ khinh thường không để vào mắt của Cố Dư Sinh nhiều.

Ngô Hạo uống mấy ngụm rượu, mới lên tiếng: “Anh Sinh, sao anh lại đến đây?”

Cố Dư Sinh không thừa nước đục thả câu, đi thẳng vào vấn đề: “Cấp ba tôi có quen Tần Chỉ Ái hay không?”

“Sao bỗng nhiên anh lại hỏi em chuyện Tiểu Ái? Không phải anh có tình

ý gì với Tiểu Ái đó chứ?”

Kết hôn thất bại, bây giờ vợ cũng không biết đi đâu rồi mà ở đây lo chuyện bao đồng... Cố Dư Sinh mở mắt, nhìn lướt qua Ngô Hạo, không nói gì thêm.

Bạn bè nhiều năm, Ngô Hạo nhìn thấy là hiểu ánh mắt kia của Cố Dư Sinh đang muốn nói gì, ngoẹo cổ nghiêm túc trầm tư suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Cấp ba, anh cũng không thân với Tiểu Ái lắm thì phải?”

“Chưa từng thấy anh và cô ấy tiếp xúc ngầm qua... hồi đó trong lòng anh chỉ muốn đi lính, đối với phụ nữ đều không quan tâm, sao anh có thể để ý đến Tiểu Ái chứ?”

“Nhất định là có đụng mặt nhau, chính là lúc cấp ba, nha, cũng không phải gặp cô ấy mà là gặp Ôn Noãn...” hay là bởi vì Tưởng Tiêm Tiêm a...” Ngô Hạo có chút mơ hồ nghĩ đến tình hình lúc đó: “...Nếu như lúc gặp nhau có chào hỏi đôi lời mà được gọi là thân thì thật sự là anh cũng thân với cô ấy đó.”

Ngô Hạo thấy Cố Dư Sinh nhìn mình chằm chằm, không lên tiếng, cho rằng Cố Dư Sinh không tin mình, liền giơ tay lên giống như đang thề, nói: “Anh Sinh, những điều mà em nói chính xác 100% đó, vợ em là bạn tốt của Tiểu Ái, vợ em nhất định sẽ biết mà.”

Cố Dư Sinh thu hồi lại tầm mắt, dựa vào ghế, ngồi yên trong chốc lát, lại đứng dậy.

Trước khi đi, hắn nhớ đến chuyện gì, cúi đầu nhìn Ngô Hạo đang hung hăng uống rượu, nói: “Hứa Ôn Noãn bây giờ cũng không phải là vợ cậu rồi.”

Lời này của hắn đâm một cái liên thấy máu, đâm mạnh vào Ngô Hạo đang uống rượu, hắn sặc, khom người ho khùng khục.

Vừa bước đi một bước, Cố Dư Sinh vừa nghĩ đến chai rượu của mình đang uống, liền đến quầy thu ngân tính tiền ngay trước mặt Ngô Hạo, sau đó

mặt Ngô Hạo chính thức trở nên trắng bệch, Cố Dư Sinh cũng không nói gì nữa, nhanh chân rời đi.

.....

Chẳng lẽ Ngô Hạo nói đúng, lúc cấp ba hẳn không thật sự quen cô sao?

Vậy sao hẳn lại dùng thư nặc danh qua lại với cô lâu như vậy?

Chẳng lẽ lúc đó hẳn không nghĩ đến chuyện tình cảm nhưng vẫn bị cô hấp dẫn, vì vậy nên muốn dùng cách thức liên hệ như vậy để cho mình một con đường lui?

Cố Dư Sinh giống như gặp một vấn đề rất nan giải, suy nghĩ một lúc lâu ven đường, cũng không tìm ra được đáp án.

Trong lòng hẳn trở nên buồn bực, muốn châm thuốc hút, hẳn sờ sờ, phát hiện mình sốt ruột ra ngoài nên bóp tiền và thuốc lá cũng không mang theo.

Hắn hậm hực thở ra một hơi, mở mắt, nhìn thấy bên cạnh có ngân hàng, không cần thẻ cũng có thể rút, liền đi tới.

Lấy tiền xong, Cố Dư Sinh quẹo qua siêu thị tiện tay cầm hai gói thuốc lá ngày thường hẳn thích hút, để lên quầy thu ngân.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 612: Chữ Trên Tiền Giấy (2)

“Tiên sinh?” đầu ngón tay của nhân viên thu ngân kia đúng lúc chạm vào tiền, có chút buồn bực ngẩng đầu lên nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh giống như không nghe thấy tiếng cô ta gọi, lấy tờ tiền kia đưa lên trước mắt.

Tiền giấy đã cũ, chắc là do đã chuyển tay quá nhiều người, chữ viết trên đó cũng trở nên mờ nhạt, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy chữ rất rõ ràng.

Trên tờ tiền giấy có năm chữ rất đơn giản.

Nhưng hắn nhìn chăm chú những chữ trên mặt giấy, trong lòng đọc từng chữ một, trần trọc đọc đi đọc lại nhiều lần, mới hoàn chỉnh ghép lại thành câu

“Tiểu Lâm Tình, xin lỗi.”

Tiểu Lâm Tình, xin lỗi...

Tiểu Lâm Tình... Tiểu A trong thư có nói đến, thời cấp ba hắn đặt biệt danh cho cô là Tiểu Lâm Tình...

Xin lỗi... hắn làm gì có lỗi với cô sao?

Nếu thật sự như Tần Chỉ Ái và Ngô Hạo nói, lúc cấp ba hắn và cô không quen thân, vậy tại sao hắn lại phải xin lỗi cô?

Còn nữa, sao hắn lại không trực tiếp xin lỗi cô mà lại viết lên tiền?

Chữ viết này là trò chơi từ nhỏ hắn đã biết, là mẹ của hắn chơi với hắn.

Mẹ hắn nói, nếu có gì không thể nói được với người quan trọng nhất trong sinh mệnh của mình thì viết trên tiền giấy, một ngày nào đó, có thể tờ tiền giấy đó có thể đến tay của người kia.

Những năm gần đây, hắn chưa từng chơi trò này với ai.

Bởi vì cho tới nay, trong sinh mệnh của hắn vẫn chưa từng xuất hiện người quan trọng nhất, mãi đến khi gặp Tiểu Phiền Toái, hắn cho rằng cô là người đầu tiên mà hắn chơi cùng, nhưng cũng chỉ là để hôm đó Tiểu Phiền Toái không buồn nữa, nhưng không ngờ... đã từng... hắn đã từng chơi trò này rất lâu trước đây rồi...

Cố Dư Sinh cầm tờ tiền giấy trên tay, bắt đầu run rẩy, hắn bình thường rất bình thản không hề có một chút cảm xúc trên mặt lúc này đã có chút cảm xúc bắt đầu rục rịch.

Nhân viên thu ngân nhìn hắn một lúc, hắn đứng hình một lúc lâu như vậy cũng không có phản ứng, liền đưa tay gõ gõ quầy thu ngân: “Tiền sinh?”

Cố Dư Sinh giật mình, nhìn cô một cái.

“Tiền sinh, anh còn thiếu 100 tệ...” nhân viên thu ngân nhắc nhở hắn.

Cố Dư Sinh lập tức đưa tay ra, móc một tờ 100 tệ khác đặt lên bàn thu ngân.

Cố Dư Sinh cầm thuốc, cũng không lấy tiền thôi, liền xông cửa rời khỏi cửa hàng.

Hắn bước rất nhanh, chạy vội đến trước xe mình, kéo cửa xe ngồi vào, đạp mạnh chân ga, liền hướng về phía nhà cũ Cố gia.

Chuyện tuyệt đối không phải đơn giản như Ngô Hạo nói, lúc đó chắc chắn hắn và cô đã xảy ra chuyện gì đó...

Bằng không hắn sẽ không viết những lời như vậy xuống tiền giấy.

Chỉ là... tám năm trước cuối cùng hấn đã làm chuyện gì có lỗi với cô?
Tại sao trong đầu hấn một chút ấn tượng cũng không có?

Cô Dư Sinh nghĩ, lại tăng tốc, vọt nhanh như bay.

Hấn không để ý đến đèn đỏ, cũng không muốn giảm tốc, chỉ muốn nhanh chóng đến nhà cũ của Cố gia.

Hấn muốn tìm những thứ có liên quan đến thời hấn học cấp ba, có thể sẽ tìm được manh mối gì đó... hấn nhất định đã làm mất đi một đoạn ký ức, một đoạn ký ức rất rất quan trọng...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 613: Chữ Trên Tiền Giấy (3)

Mãi đến khi chuông cửa vang lên ba tiếng, hấn mới nghĩ đến trên xe của hấn có chìa khóa nhà, sau đó vội vàng quay trở lại xe, từ trong cốp tìm một chìa khóa, mở cửa, bước nhanh về phía cửa phòng mình.

Vừa mới đi được nửa đường, liền thấy cửa phòng sáng đèn, cửa bị mở ra, là má Trương nghe thấy tiếng chuông cửa đi ra.

Bà đang ngủ bị đánh thức, cả người có chút mờ mịt, đứng trước cửa, nhìn chằm chằm Cố Dư Sinh đang bước vào nhà một lúc lâu, mới phản ứng lại được.

Lúc bà còn trẻ, đã là giúp việc cho Cố gia, nhìn thấy Cố Dư Sinh lớn lên, sớm đã đối xử với hấn như con.

Từ đầu năm ngoái, vì Lương Đậu Khẩu mà hấn cãi nhau với Cố lão gia không vui, sau đó hầu như cũng không về nhà nữa, lúc này nhìn thấy Cố Dư Sinh, bà còn kinh ngạc một hồi, sau đó mới nghênh tiếp hấn: “Thiếu gia, cậu trở về rồi, mau để tôi nhìn cậu một chút,... cậu gầy đi nhiều rồi...”

Cố Dư Sinh muốn lên lầu nhưng lại bị bà vây đến bực mình, liền gọi hai tiếng “Má Trương” xong, liền đi lên lầu.

Má Trương đuổi theo sát phía sau: “Thiếu gia, cậu có đói bụng không, có muốn tôi nấu gì đó cho cậu ăn không?”

Cố Dư Sinh lắc lắc đầu, chỉ nói một tiếng cảm ơn đơn giản rồi đưa tay mở cửa phòng ngủ của mình.

“Thiếu gia, tối nay cậu muốn ngủ ở đây sao? Tôi sẽ lập tức trải giường cho cậu...” Đã một năm trời Cố Dư Sinh không đến nhà này ngủ rồi,... má

Trương không ngậm được mồm, lấy chăn dra gói nệm từ trong ngăn kéo ôm ra.

Cố Dư Sinh không có thời gian mà cản má Trương lại, trực tiếp đi đến tủ sách cạnh cửa sổ tìm trong ngăn kéo, bắt đầu lục tung lên.

“Thiếu gia, sáng sớm ngày mai cậu có muốn ăn gì không?” má Trương vừa trải giường vừa nói: “Sáng mai tôi phải nói quán gia đi mua con cá, làm món cá hấp mà cậu thích ăn, sau đó để thêm đậu đỏ trên mặt.”

Má Trương nói xong, lại nhìn Cố Dư Sinh, thấy hắn đang kéo ngăn kéo tìm gì đó, tất cả đều bị hắn lật tung lên, bà lập tức ném dra giường đang trải qua một bên, vội vã chạy tới: “Thiếu gia, cậu đang tìm gì vậy? Cậu nói cho tôi biết tôi giúp cậu tìm.”

Nói xong, liền thấy hắn kéo hần ngăn kéo ra nhìn bên trong, thấy trống rỗng mới đứng dậy, đi đến một tủ gần đó lật đồ bên trong lên.

Má Trương ngồi xồm xuống, vừa sắp xếp lại những nơi vừa bị hắn lật tung lên vừa thao thao bất tuyệt: “Thiếu gia, cuối cùng cậu muốn tìm cái gì? Đã trễ như vậy rồi ngủ trước một giấc đi rồi ngày mai dậy tìm tiếp được không? Ngày mai tất cả người hầu trong nhà đều thức dậy, có thể giúp cậu tìm, như vậy sẽ nhanh hơn.”

Cố Dư Sinh đứng trước tủ quần áo.

Bên trong đa số là những quần áo cũ đã lâu không mặc, chỉ có hai ba bộ âu phục, không thể tìm thấy gì từ đó.

Hắn tùy tiện sờ sờ, liền bước vào nhà vệ sinh, mở luôn tủ âm tường trong nhà vệ sinh, sau đó mới quay đầu nhìn má Trương đang dọn dẹp những đồng lộn xộn hắn vừa mới tạo ra: “Má Trương, đồ lúc tôi còn đi học hồi nhỏ để đâu rồi?”

“Năm ngoái trong phòng quá nhiều đồ chiếm diện tích cho nên tôi đã dọn qua một lần rồi, tất cả đều để ở gác chứa đồ...”

Má Trương còn chưa nói hết, hắn đã đi ra khỏi phòng ngủ đến gác chứa đồ...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 614: Chữ Trên Tiền Giấy (4)

Má Trương dọn dẹp xong phòng ngủ của Cố Dư Sinh, lúc chạy đến góc chứa đồ cũ, đồ trên đó đều bị Cố Dư Sinh lật tung lên, không còn ngăn nắp nổi như lúc đầu.

“Thiếu gia, cuối cùng là cậu muốn tìm cái gì mà lật như...”

Lời của má Trương chỉ nói được một nửa, Cố Dư Sinh tìm đồ trong vali bỗng nhiên lại yên tĩnh lại.

Má Trương vẫn chưa nhận thấy được sự khác thường của hắn, sau đó thấy hắn không nhúc nhích mới phản ứng lại, lên tiếng gọi: “Thiếu gia?”

Cố Dư Sinh vẫn không nói gì, bình tĩnh, nhìn chằm chằm trong vali một lúc lâu, mới từ từ đưa tay cầm những đồ vật đó ra.

Đó là một tấm ảnh chừng hai tấc.

Đã qua nhiều năm, tướng mạo cũng đã thay đổi nhiều nhưng chỉ cần nhìn thấy Cố Dư Sinh liền nhận ra người học sinh nữ trong hình mặc đồng phục, đang cười khẽ rất đáng yêu chính là Tần Chỉ Ái.

Sau lưng bức ảnh còn có dấu vết của keo dính.

Vì vậy, bức hình này là hắn tháo ra từ một hồ sơ nào đó sao?

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm bức hình một lúc lâu, mới ngồi xổm xuống, tiếp tục tìm kiếm bên trong vali.

Có mấy lá thư tình dưới bằng vài tư liệu vật lý vứt trên mặt đất.

Lúc cấp ba, cô lén đưa thư tình cho hắn sao?

Hắn nhớ tới mình lúc đó một là không nhận thư tình, hai là trực tiếp ném thư vào thùng rác trước mặt người gửi...

Bởi vì tò mò, Cố Dư Sinh tiện tay mở một bức thư, lấy ra giấy viết thư rực rỡ sắc màu, đập vào mắt dĩ nhiên là cái tên Tần Chỉ Ái.

Mà dưới giấy viết thư lại đề người gửi là “Năm ba lớp hai, Vương Nhất Xuyên.”

Đây là thư tình người khác đưa cho Tần Chỉ Ái, sao lại ở trong tay hắn?

Cố Dư Sinh càng nheo mày, hắn mở hết những lá thư còn lại ra, lá thứ hai cũng vậy, nhưng người gửi lại không giống nhau, nhưng đều là viết cho Tần Chỉ Ái.

Trong đó còn một tờ giấy mà hắn biết, người này chính là người hai ngày trước hắn còn đi nhậu chung... thì ra hồi cấp ba hắn cũng đã từng theo đuổi Tần Chỉ Ái.

Bỏ lại những lá thư tình kia, Cố Dư Sinh lại tiếp tục đào bới trong vali, tìm thấy một hộp quà tinh xảo.

Dù hộp quà xem ra có chút cổ xưa, nhưng mà vẫn được bảo quản rất tốt.

Bên trong là một hộp nhạc, nhiều năm trước rất lưu hành loại quà này, không đắt lắm, hình như khoảng vài chục tệ.

Bên cạnh hộp nhạc còn có một tấm thiệp, trên đó có dòng chữ đẹp đẽ ngay ngắn, hắn không nhận ra nét chữ nhưng cũng may trên đó có tên tuổi: “Ngô Hạo, chúc Anh Sinh nhật vui vẻ, Tần Chỉ Ái.”

Đây là quà Tần Chỉ Ái tặng sinh nhật cho Ngô Hạo? Tại sao hắn lại giữ ở đây?

Cố Dư Sinh đặt hộp nhạc xuống, tiếp tục lục tung lên.

Thì ra bên trong không chỉ có một chiếc hộp nhạc mà còn có một... có

điều bên trong lại là một món đồ trang sức khá xa xỉ... là một sợi dây chuyền mặt thủy tinh hình giọt nước, trên đó còn có hai chữ Tiểu Ái.

Cũng còn may, trong hộp này cũng có thiệp, dù không có ký tên nhưng hắn cũng có thể biết là ai viết, đó là nét chữ của hắn.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Tiểu Ái? Tần Chỉ Ái? Năm đó hắn mua quà sinh nhật cho Tần Chỉ Ái sao? Nhưng tại sao không đưa mà lại để ở đây?

Không biết, có phải là nhìn thấy dòng chữ ‘Tiểu Lâm Tình xin lỗi’ trên tờ tiền không, hắn vẫn cố gắng hết sức tìm kiếm manh mối, đầu của hắn ngày một nghi hoặc, bỗng nhiên trở nên hơi đau.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 615: Chữ Trên Tiền Giấy (5)

Cố Dư Sinh giơ tay lên xoa xoa huyết thái dương để bớt đau một chút, mới đóng lại hộp dây chuyền, lại tiếp tục nhìn trong vali.

Ở dưới để rất chỉnh tề những tài liệu ôn tập và sách giáo khoa lúc hắn học cấp ba.

Cố Dư Sinh ném lung tung ra ngoài, lúc ném nhìn thấy một trang giấy đã ố vàng rơi ra từ trong sách giáo khoa tiếng anh lớp 12 nhẹ nhàng rơi xuống chân hắn.

Hắn liếc nhìn một cái, phát hiện tờ giấy đó lít nha lít nhít những dòng chữ, ngờ ngợ nhìn thấy chữ “Tiểu Lâm Tình” đập vào mắt, lông mày hắn khẽ động, lập tức cầm tờ giấy kia lên.

Sơn hà mộng? Tiểu Lâm Tình? Chọn cái nào?

9 chữ này xẹt qua trong đầu Cố Dư Sinh, nhịp tim hắn liền tăng tốc, ở nơi sâu thẳm trong tim đột nhiên nhói lên một cái, đau đớn thật sắc bén truyền tới.

Nỗi đau này thật quen thuộc như đã từng... giống như hắn đã từng trải qua lúc Lục Bán Thành hỏi hắn có yêu Tiểu Phiền Toái không, nếu như một ngày không có Tiểu Phiền Toái ở bên cạnh, hắn sẽ cảm thấy như thế nào...

Không, lúc đó hắn có đau đớn nhưng bây giờ đau đớn lúc đó chỉ là lần thứ hai thôi, dường như rất lâu trước đây, hắn đã từng đau đớn như thế này rồi. Thậm chí trong đầu hắn còn hiện lên hình ảnh bản thân không ngừng khóc lóc, xin lỗi.

Kèm với hình ảnh đó còn có những hình ảnh khác.

Rất nhiều hình ảnh, rất rõ ràng.

Thậm chí lúc này, những hình ảnh đó không còn là cảnh tượng hấn khóc mà còn là cảnh tượng hình như là trong nhà vệ sinh,... hơn nữa, trong miệng hấn cũng chỉ có hai chữ ‘xin lỗi’ này, tuy rằng trong đầu hấn là những hình ảnh đứt quãng, nhưng hấn vẫn có thể hiểu được những tâm trạng đang bị đè nén, chấp vá như thế nào, gào khóc: “Tiểu Lâm Tình,... xin lỗi... xin lỗi... anh nhớ em... Tiểu Ái...”

Trong đầu hấn lại đau kinh khủng.

Hấn cố gắng kìm nén huyết thái dương để hấn không còn đau nữa, nhưng cơn đau kia lại hoàn toàn không có dấu hiệu thuyên giảm, ngược lại là càng ngày càng đau.

Trong đầu hấn, những hình ảnh xin lỗi kia chuyển thành hấn lái một chiếc xe thể thức một đưa một cô bé về nhà... Cô gái kia là ai?

Cố Dư Sinh nhắm mắt lại, muốn nhìn hình ảnh của cô bé đó cho rõ ràng, nhưng hấn giống như bị che mắt vậy, cố gắng thế nào cũng không thể nhìn thấy rõ.

Đầu hấn đau quá, đau như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung.

Hấn ôm đầu, không để ý đến hình tượng gì nữa, ngồi xồm trên mặt đất.

Má Trương lo lắng: “Thiếu gia, cậu làm sao vậy? Thiếu gia? Sao sắc mặt của cậu lại khó coi như vậy?”

Cố Dư Sinh hoàn toàn không có sức lực trả lời những câu hỏi của má Trương, cả người nằm co rút trên mặt đất, trong miệng hấn phát ra những tiếng rên rỉ yếu ớt, những hình ảnh trong đầu hấn lại bắt đầu phức tạp, ngày một nhiều hơn.

Có hình ảnh hấn gào thét, có lúc hấn ngồi trong tiệm internet nhìn chằm chằm bóng lưng của một cô bé...

Những hình ảnh kia ngày một xuất hiện rồi biến mất nhanh hơn, lúc huyết thái dương của hắn đập thành thạch, hắn bắt đầu không kiềm được mà dùng sức vỗ đầu bút tóc của mình.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 616: Chữ Trên Tiền Giấy (6)

“Thiếu gia, thiếu gia!!”

“Có ai không? Người đâu mau tới đây!”

Cô Dư Sinh nghe thấy tiếng bước chân của má Trương chạy đi, đầu hấn đau, móng tay chịu không nổi bắt đầu bấm vào da đầu.

Trong chốc lát, có tiếng bước chân hỗn loạn truyền tới.

Âm thanh rất hỗn tạp, huyên náo.

“Thiếu gia thế nào?”

“Có cần phải nói cho Cố lão gia biết không?”

“Xuân Hạ, con đi gọi điện gọi bác sĩ đến trước đi rồi hấn gọi điện thoại cho Cố lão gia.”

Bác sĩ Hạ không bắt máy, làm sao bây giờ?”

“Gọi xe cấp cứu đi!”

Những âm thanh này vang lên bên tai Cô Dư Sinh, càng ngày càng xa, cuối cùng, trước mắt hấn tối sầm lại, hôn mê...

.....

Lúc Cô Dư Sinh tỉnh lại, hấn đã mơ xong một giấc mộng rất dài, rất dài....

Sau khi tỉnh lại hấn mới biết đó không phải là mộng, mà đó chính là

những gì tốt đẹp nhất trong cuộc sống của hần.

.....

Lần đầu tiên Cố Dư Sinh nghe thấy ba chữ Tàn Chi Ái chính là lúc Ngô Hạo nói về cô ấy là bạn thân nhất của vợ cậu ta.

Ngay lúc đó, Ngô Hạo đang theo đuổi Hứa Ôn Noãn, mỗi ngày trong giờ tự học đều bàn mưu tính kế với mấy đứa trong lớp xem nên lên kế hoạch theo đuổi Hứa Ôn Noãn như thế nào.

Ngày đó, hai người họ đang nói chuyện bàn rất lớn tiếng, khiến hần đang ngủ cũng phải thức dậy, hần còn chưa ngồi dậy đã lấy sách giáo khoa đập vào lưng hai người họ mỗi người một cái.

Ngô Hạo và bạn học cùng lớp kia nói chuyện cũng nhỏ lại, nhưng mà hần thì không buồn ngủ nữa.

Bởi vì chẳng muốn động, hần liền nằm nhoài trên bàn dưỡng thần.

Ngô Hạo và bạn học kia sau khi bàn nên mua quà gì để cho Hứa Ôn Noãn một niềm vui bất ngờ, sau đó liền móc ngoéo, lại hỏi người kia: “Bạn tốt của Ôn Noãn cũng rất xinh đẹp, cậu có muốn theo đuổi cô ấy không?”

Lúc Ngô Hạo nói câu này, giật người đụng vào bàn của Cố Dư Sinh một hồi, hần giơ mắt lên, nhìn Ngô Hạo một chút.

Đúng lúc Ngô Hạo cũng nhìn về phía hần, nhìn thẳng vào mắt hần, cho là Cố Dư Sinh có hứng thú với cô gái trong lời nói của mình, Ngô Hạo liền bò đến bàn của hần, như là đang dâng báu vật nói: “Anh Sinh, em nói thật đó, cô bé đó rất xinh đẹp, vừa mới nhập học mấy tháng thôi đã được bình chọn là hoa khôi của trường, tên là Tàn Chi Ái...”

A, hoa khôi của trường, còn hần là hotboy của trường đây!

Cố Dư Sinh xem thường gõ đầu Ngô Hạo, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt

duỡng thần.

Cố Dư Sinh lần thứ hai nghe thấy ba chữ Tần Chỉ Ái chính là từ một bạn nam học lớp bên cạnh, có quan hệ khá tốt với hắn, tan học đánh cầu xong, hắn ngồi trên xà đơn xuống nước, lúc đó người bạn đó nói với hắn: “Anh Sinh, em nhìn thấy cô gái khiến em động tâm rồi!”

Người bạn đó có máu văn nghệ, không ngại Cố Dư Sinh trầm mặc thế nào, lại tiếp tục nói: “Anh Sinh, anh biết loại cảm giác đó không? Chớp mắt vạn năm trôi, em xuất hiện trên đời này chính là vì cô ấy...”

Cố Dư Sinh vẫn bất thính giữa dòng đời vạn thính, ngồi nghe người bạn kia nói chuyện như đọc thơ vậy, nói những câu nghe rất hoa mộng, cuối cùng mới nói tên của cô: “Cô ấy tên là Tần Chỉ Ái, tên rất hay có phải không Anh Sinh?”

Phải không em gái cậu ấy, tên cô ta nghe có hay hay không liên quan quái gì đến tôi?

Cố Dư Sinh quẳng chai nước trống rỗng chuẩn xác vào thùng rác, nhảy từ trên xà đơn xuống, vác cặp bỏ đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 617: Chữ Trên Tiền Giấy (7)

Cổ Dư Sinh nghe thấy ba chữ Tàn Chỉ Ái là lúc thi xong học kỳ một, trong đại hội khen thưởng học sinh giỏi.

Cô lớp mười, hần lớp mười hai, ngồi giữa còn cách một khối mười một, có thể dùng từ “Trời nam biển bắc” để hình dung khoảng cách của hai người họ.

Lúc hiệu trưởng đọc danh sách khen thưởng là đọc tên học sinh lớp mười hai trước, rồi mới đến lớp mười một rồi cuối cùng mới là khối lớp mười.

Lúc công bố danh sách học sinh giỏi lớp mười một, hần và Ngô Hạo đi đến nhà vệ sinh một chuyến, hần dựa lưng vào tường, hút nửa điếu thuốc, lúc trở lại hội trường, học sinh khối mười một đã lãnh thưởng xong, hiệu trưởng đứng trên lễ đài đang đọc tên học sinh giỏi lớp mười.

Lớp mười còn chưa phân chuyên văn và chuyên lý, cho nên chỉ tiêu chỉ có 10 học sinh được nhận giải.

Hiệu trưởng đọc thứ hạng từ một đến mười, mãi đến lúc cuối cùng, người đứng nhất toàn khối chính là ba chữ Tàn Chỉ Ái.

Lúc đó giọng Hứa Ôn Noãn rất lớn, người lãnh thưởng cũng không phải là cô ta mà cô ta lại la hét như là mình trúng số năm triệu vậy, khiến cho ai cũng nghe thấy tiếng của cô ta.

Hồi đó Ngô Hạo đã theo đuổi thành công Hứa Ôn Noãn, hần nghe Ngô Hạo gọi Hứa Ôn Noãn là vợ, rồi hai đứa cứ vợ xướng chồng tùy, lúc Tàn Chỉ Ái đứng trên lễ đài nhận thưởng mà Ngô Hạo lại làm như người đứng trên đó là vợ hần không bằng, dương dương tự đắc khoe khoang với những người

xung quanh: “Đây là bạn tốt nhất của Ôn Noãn nhà tớ, xinh đẹp, học giỏi, không phải là lọ hoa mà là nữ thần! Nữ thần!

Hắn và Tần Chỉ Ái không có quen nhau, nhưng mỗi lần nghe thấy ba chữ này, hoặc là lưu ý, hoặc là suy nghĩ... nói tóm lại, là bắt đầu để ý.

“Lớp mười chạy cự ly 400 mét đạt hạng nhất chính là hoa khôi vừa mới vào học, Tần Chỉ Ái, cô ấy có phé truất danh hiệu hoa khôi của Lương Đậu Khẩu luôn.”

“Nghe nói trước đây không lâu Tần Chỉ Ái làm một trong mười đại diện trường tham gia Olympic cũng dành được hạng nhất đó.”

“Giáng Sinh ngày hôm đó, quà và thư tình để trong ngăn bàn của Tần Chỉ Ái sắp chứa không nổi rồi!

“Hạng nhất học kỳ này lại là Tần Chỉ Ái a...”

Mãi đến khi hắn kết thúc học kỳ một của lớp 12, nghỉ tết xong, mới có may mắn được gặp người mà mình đã nghe danh rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ gặp mặt này... học giỏi nhất khối 10, hoa khôi của trường, Tần Chỉ Ái.

Ngày ấy, là ngày mọi người hẹn đi trượt băng.

Khuya hôm trước, hắn ở tiệm net chơi game với bạn, cả đêm không ngủ, sáng ngày thứ hai mới về đến nhà, nằm lỳ trên giường, chuẩn bị ngủ bù, kết quả đêm giao thừa, ba của hắn trở về.

Mấy năm nay cha của hắn hoặc là không về nhà, còn về nhà thì uống rượu rất say.

Lúc đầu ông ấy về nhà, hùng hùng hổ hổ đập phá đồ, sau đó lại nghe thấy tiếng mẹ của Cố Dư Sinh khóc.

Trong lòng cha hắn có thù oán với mẹ hắn, nên đánh mẹ hắn không đủ,

đập luôn cả hấn.

Cha hấn không yên tĩnh được một chút, hấn cũng không ngủ bù được, liền tắm rửa sạch sẽ, hẹn Ngô Hạo đi trượt băng.

Trước khi ra cửa, cha hấn mắng hấn một trận, vừa bắt hấn ở nhà, hấn không chịu, liền bị cha hấn lấy gậy tàn thuốc đập vào lưng, đau đớn.

Không ngủ đủ, tâm tình của hấn lại càng phiền.

Vì vậy đến chỗ trượt băng hấn chẳng thèm nói chuyện với ai, chỉ tìm một chỗ yên tĩnh để dựa vào vách tường, hút thuốc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 618: Chữ Trên Tiền Giấy (8)

Nhóm người đó chơi thân nên hiểu rõ tính cách của hắn, biết tâm tình của hắn không tốt, mọi người đều tản ra, hoặc lúc đi ngang qua hắn cũng chào hai chữ: “Anh Sinh” liền sợ đến nỗi trốn thật xa.

Chỉ có Ngô Hạo là nói với hắn vài chữ, vì muốn giới thiệu cô bé kia: “Anh Sinh, đây là bạn thân của bạn gái em, tên là Tần Chỉ Ái.”

Lúc Ngô Hạo đến trước mặt hắn nói câu này, hắn còn không ngược mắt nhìn Ngô Hạo, chỉ cắn đầu lọc hút thuốc.

Có thể lúc nghe thấy ba chữ Tần Chỉ Ái này, đầu ngón tay của hắn cũng run rẩy rất nhẹ đến nỗi người đứng bên cạnh hắn cũng không tài nào nhận ra, lúc bật lửa, bị bóng ngón áp út.

Có chút đau, nhưng cũng nhắc nhở hắn, hắn đã thất thố.

Hắn rũ mi mắt, hút thuốc, nhả khói, vì rung động mà tâm tình có chút biến dạng, mãi đến khi có thể bình tĩnh lại, hắn mới liếc mắt về phía cô bé ngồi cạnh Ngô Hạo một chút.

Hắn không nói chuyện với cô, chỉ là gạt đầu một cái, lại không nhìn nữa.

Cô bị Hứa Ôn Noãn lôi đi, Ngô Hạo lấy một điều thuốc trong gói của hắn rút ra, châm lửa: “Anh Sinh, thế nào? Có phải thấy Tiểu Ái thật sự xứng với biệt danh hoa khôi không?”

Thật kỳ lạ, cô có xứng hay không xứng liên quan gì đến hắn?

Cô Dư Sinh chớp chớp mắt, không trả lời Ngô Hạo.

Ngô Hạo cũng biết tâm tình của hắn đang không tốt, sợ lát nữa lại chọc hắn điên lên, nhìn thấy Hứa Ôn Noãn thay giày trượt băng xong, ném lại một câu: “Anh Sinh, em đi tìm vợ em đây” liền bỏ chạy.

Hắn lại lẳng lặng dựa trên vách tường, tiếp tục hút thuốc.

Lần này cha hắn lấy gạt tàn thuốc đập vào lưng hắn khá mạnh, lưng đau quá, đau từng cơn từng cơn.

Hắn nhíu mày một hồi, liền ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên sàn trượt băng đủ màu sắc.

Đúng lúc hắn không nhìn nữa, Tần Chỉ Ái lại đi ngang qua, tầm mắt hắn liếc qua cô một cái, cô cũng cảm nhận được hắn nhìn mình, liếc hắn một cái.

Tầm mắt của hắn và cô đụng nhau, ngón tay hắn run lên, điều thuốc trên tay rơi xuống.

Hắn vội vàng cup mắt, cúi đầu đập lên tàn dập thuốc, đứng yên tại chỗ một lúc, sau đó liền quay người không nói tiếng nào rời khỏi sân trượt băng.

Vì không biết trong nhà bây giờ đang thế nào, hắn không muốn về, liền đi tiệm internet hắn thường đến.

Kéo ghế ở dãy hắn hay ngồi, một mình nằm lên bàn cầm nón áo khoác che người rồi ngủ say.

Lúc tỉnh lại đã là nửa đêm, mở máy tính, lên game, nhập id password xong, nhìn qua màn hình tối đen lại thấy đôi mắt của Tần Chỉ Ái... đôi mắt lập lòe lay động, câu nhân gần chết...

Hắn lưu ý tên Tần Chỉ Ái một cách chính thức, không phải là lúc gặp cô ở sân trượt băng.

Mà là sau khi hắn nhìn thẳng vào mắt cô một lần.

Đánh game đến nửa đêm, hắn mệt chết, lười biếng dựa vào ghế, đeo tai

nghe xem phim.

Kết quả cô bé kia bỗng nhiên chạy đến trước mặt hắn.

Hắn đeo tai nghe, âm thanh có chút hỗn loạn, không nghe được cô nói gì, đã thấy cô để một chai nước trà xanh để trước mặt hắn.

Có ý gì?

Hắn buồn bực nhìn cô một chút, thấy cô không lên tiếng, liền nghĩ...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 619: Chữ Trên Tiền Giấy (9)

Hắn buồn bực nhìn cô một chút, thấy cô không lên tiếng, liền nghĩ bình thường cô hay đưa chai nước cho Ngô Hạo nhờ hắn mở giúp, sau khi Ngô Hạo mở nắp chai nước ra lại đưa cho cô, nên hắn cũng nghĩ cô muốn nhờ hắn mở chai nước giúp, sau đó hắn cầm chai, mở nắp dễ như trở bàn tay, lại đưa lại cho cô, sau đó trong lòng còn cười khẽ một tiếng, cô bé này đang trêu ngươi hắn sao? Hắn và cô quen nhau sao? Lại nhờ hắn mở nắp chai cho cô?

Cô cầm chai trà xanh, đứng bên cạnh lại không đi.

Hắn nhú nhú mày, có chút buồn bực, hắn đã mở cho cô rồi, sao cô còn chưa chịu đi? Chờ hắn dứt cô uống sao?

Chỉ tiếc, những câu nói kia còn chưa hỏi, hắn liền nhận được điện thoại nói cha hắn nửa đêm về nhà, kéo mẹ hắn xuống giường, đánh bà ngất đi, bây giờ đang ở trong bệnh viện cấp cứu...

Lần hắn lưu ý Tần Chi Ái nhất chính là sinh nhật Ngô Hạo.

Ngày đó hắn đi cùng một nhóm người có quan hệ khá tốt, đến khu giải trí gần trường học đặt trước một phòng ăn lớn, ăn ăn uống uống rất âm ỉ náo nhiệt.

Cô uống nửa chai bia, cả người có sức sống hơn bình thường một chút.

Trong sinh nhật Ngô Hạo, lúc kết thúc, cô và Hứa Ôn Noãn cùng song ca một bài tên là: “Một mực tìm một người.”

Lúc hát đến gần hết, Hứa Ôn Noãn hát: “Tôi một mực tìm một người, dù là mù quáng nhưng vẫn cam tâm tình nguyện, cũng chỉ có tình yêu thật sự mới có thể hiểu, cái gì gọi là khắc cốt ghi tâm” lúc hát mấy chữ này, Hứa Ôn

Noãn quay về phía Ngô Hạo nháy mắt một cái, còn giờ ngón trở lên với Ngô Hạo.

Tần Chỉ Ái rũ mắt đứng bên cạnh Hứa Ôn Noãn, có vẻ trầm tĩnh hơn rất nhiều, nâng micro, thâm tình chân thành kết: “Một mực tìm một người, để tin rằng hạnh phúc là có thật, còn có cái gì có thể khiến người khác quý trọng hơn, bên em có anh thì đó chính là hạnh phúc.”

Hát xong câu này, Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn đi vòng qua bàn, định đi ra cửa.

Lúc đi ngang qua hần, sức Hứa Ôn Noãn đẩy Tần Chỉ Ái hơi mạnh, Tần Chỉ Ái đứng không vững vấp một cái, cả người đều ngã lên người hần.

Hứa Ôn Noãn phản ứng rất nhanh, liền hét một cái: “Tiểu Ái, cậu không sao chứ?” liền kéo cô ra khỏi người hần.

Cô ở trên người hần mấy giây, chỉ mấy giây ngắn ngủi, nhưng hần có thể cảm nhận rõ ràng rằng tay của cô đã đụng phải “lão nhị” của hần.

Lúc đó hình như họ đến nhà vệ sinh gấp, cũng không để ý mình đụng trúng ai, cũng không biết bản thân đụng trúng chỗ nào của đàn ông, cũng chẳng có chút lúng túng nào, còn cười với Hứa Ôn Noãn mà đi ra ngoài.

Chỉ còn lại hần ngồi như vừa mới bị điện giật, cả người căng thẳng rồi tỉnh rồi mù.

Trong khi giãy chết, hần còn có phản ứng... hơn nữa, phản ứng bùng bùng kia như vậy còn chưa giảm xuống, hại hần phải đến nhà vệ sinh sững sờ nửa giờ.

Loại cảm giác đè nén đó, luôn khiến hần có cảm giác bản thân hần bị bốn cột rồi.

Sau khi cô và Hứa Ôn Noãn trở lại phòng, hần liền bắt đầu liếc nhìn cô nhiều lần.

Nói thật, mẹ hắn chính là một người đẹp, hắn từ nhỏ chẳng bao giờ để ý đến những cô gái xung quanh, bởi vì không ai đẹp như mẹ hắn, nhưng đêm đó hắn lại nhìn cô lâu như vậy, nhìn không chán, càng nhìn lại càng thuận mắt.

Sau khi sinh nhật của Ngô Hạo kết thúc, hắn đưa Ngô Hạo đã say rồi tỉnh rồi về nhà, trong đồng quà của Ngô Hạo, tìm món quà Tần Chỉ Ái tặng cho hắn, sau đó đến cửa hàng quà lưu niệm còn chưa đóng cửa mua một cái y như vậy, đánh tráo.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 620: Chữ Trên Tiền Giấy (10)

Hầu như là sau ngày đó, mỗi lần cô xuất hiện, hần đều lập tức nhìn cô.

Khi đó mọi người đều mặc đồ học sinh nhưng dù quần áo có giống nhau thế nào đi chăng nữa, cô vẫn có một vẻ đẹp khác với những người khác.

Cô không giống như những tiểu thư nhà giàu được sống trong tiện nghi xa hoa từ nhỏ, nhưng những điều đó không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô. con người đen tuyền xinh đẹp, tóc dài, có lúc xõa, có lúc lại cột đuôi ngựa, có khi là đeo băng đô, rất đáng yêu...

Chú ý đến cô nhiều lần, dần dần biết trong trường có bao nhiêu là học sinh nam yêu thích cô.

Những học sinh khác xem cô như là nữ thần, ngôi sao lớn, ca sĩ này nọ, đại đa số đều coi cô như nữ thần.

Dương nhiên, hần cũng nhìn thấy nhiều người chặn đường cô để tỏ tình.

Cũng không biết có phải cô bị tỏ tình nhiều đến mức chai lỳ rồi không, đối mặt với những học sinh nam đang e lệ thâm tình hay bày tỏ tình cảm một cách thô bạo, cô đều có thể bình tĩnh như nước mà ứng phó.

Những hình ảnh đó đều bị hần thu vào mắt, nhìn bề ngoài nhẹ như mây gió, nhưng bên trong sóng lớn nổi lên cũng không chừng.

Sau đó không biết tại sao hần lại làm một số hành động mờ ám với những nam sinh vừa mới tỏ tình thất bại xong.

Chẳng hạn như vô tình đá cầu trúng đầu mục tiêu.

Chẳng hạn như giả vờ không cầm chắc chai nước trên tay mà không cần thận trọng đổ vào ngực áo người vừa mới bị từ chối lời tỏ tình kia.

Hoặc là với những người dính lấy cô nhiều lần không buông thì cần được khóa trái trong nhà vệ sinh để “răn đe” không cho ra.

Hoặc là mỗi buổi tối đều sẽ lên đến phòng học của cô, vét sạch những lá thư tình trong ngăn bàn của cô đem về nhà.

Lại chẳng hạn như có một học sinh nam dương dương tự đắc nói câu: “Tôi mặc đồng phục, Tần Chỉ Ái cũng đang mặc đồng phục, chúng tôi đang mặc quần áo cặp” sau đó hắn sẽ cầm thuốc lá đung phải người nam sinh kia, chọt cho quần áo của hắn lủng vài lỗ, lúc đó y vào tuổi trẻ ngông cuồng, lại dựa vào gia cảnh giàu có, trường học cũng không thể quản hắn, vì vậy người chưa bao giờ mặc đồng phục đi học như hắn lại mặc đồng phục mãi đến lúc tốt nghiệp...

Hắn nghĩ, lúc hắn đi học, trong đầu hắn cũng chỉ có ý đồ ‘mặc đồ cặp’.

À, không ngừng lại ở ý đồ đó, còn có người bên ngoài không biết biểu hiện bệnh tự kỷ ra.

Cô và Hứa Ôn Noãn lúc trước rất thích chơi audition, thường hẹn nhau buổi trưa ra ngoài tiệm net chơi.

Cô đẹp mà, khiến không ít côn đồ các kẻ ngoài trường quan tâm.

Ngày đó đúng lúc hắn chuẩn bị về trường, liền nhìn thấy một tên côn đồ đến chỗ máy tính của cô, mặt dày quán quít nói chuyện, thậm chí còn muốn đưa tay đụng vào cô, cũng may cô cầm chai nước hất đi, không đụng được tới mặt cô.

Qua ba ngày sau, hắn lại tình cờ gặp đúng tên côn đồ kia đang đánh game, Cố Dư Sinh nhắm hai mắt đá văng ghế đứng dậy đi ngang qua tên côn đồ kia, nhìn hắn giết BOSS, giết đến khi BOSS sắp hết máu thì rút nguồn điện máy tính hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 621: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (1)

Tiếp đó, tất nhiên là phải đánh nhau rồi.

Nhưng không có gì đáng kể, chỉ là do bản thân hắn sinh ra đã có máu đánh nhau thôi.

Thật sự xuất thân của hắn hơn hẳn những người bình thường khác rất nhiều nhưng mà hắn chưa bao giờ vì vậy mà lấy gia thế ra ép người, ngày đó trong đời hắn, là lần đầu tiên hắn làm như vậy.

Hắn và bạn của hắn đánh gãy JJ của tên côn đồ đó xong, liền giả bộ như bị tên kia đánh gãy tay sau đó gọi điện thoại về méc với ông nội.

Ông lo lắng cho hắn nhanh chóng chạy tới, đương nhiên cũng có người đi cùng với ông đến đồn công an gần đó.

Mấy người côn đồ kia đều được còng tay bị gán vào tội ẩu đả đánh nhau, bị mang đi!

Đợi đến khi tiệm internet yên tĩnh lại, hắn và ông lên xe, ông vừa sốt ruột dặn dò tài xế đưa hắn đến bệnh viện xong, một giây sau hắn liền đuổi cánh tay giả vờ bị gãy kia, lúc ông còn đang trợn mắt há mồm nhìn cho kỹ tay hắn, hắn đã vỗ vỗ ghế tài xế phía trước, nói “Về nhà.”

Hắn biết nhà cô ở đâu là vì có lần đi học về cô và Hứa Ôn Noãn đến một siêu thị tiện lợi gần trường mua đồ ăn vặt, lúc trả tiền, đúng lúc hắn đang cầm một chai nước đi phía sau hai người họ, nghe thấy cô nhỏ giọng quay lại nói chuyện với Hứa Ôn Noãn, giọng nói có chút oán giận mà ngây thơ: “Ôn Noãn, đừng về nhà mình đang sửa, ít người qua lại mà còn không có đèn đường luôn, tự học buổi tối xong đi về một mình rất sợ a...”

Người kia trả lời những gì, hấn không biết, bởi vì lúc đó hấn đã ra khỏi siêu thị tiện lợi rồi.

Thế nhưng giờ tự học buổi tối, hấn lại từ chối tất cả những lời mời chơi game của các bạn học mà lập tức chạy đến sân thể dục, lấy xe đạp tự mình đạp theo sau cô.

Cô không biết, sửa đường nửa tháng, hấn giống như bị cuồng làm vệ sĩ ngầm cho cô vậy, lặng lẽ theo cô về nhà nửa tháng liên tục.

Hấn thích nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của cô, vì có một lần, hấn ngồi trên xe thể thức một.

Hấn nhìn thấy cô ra khỏi hiệu sách cùng với một người bạn.

Hai người họ đang nói nhỏ gì với nhau, lúc đó cô rất tập trung, không để ý đến hấn.

Lúc cô đi ngang qua hấn, hấn có thể nghe họ nói chuyện.

“Cậu mua sách gì vậy?” Nữ sinh kia hỏi Tần Chỉ Ái.

Cô là một cô bé đáng yêu sạch sẽ, xinh đẹp, xuất sắc như vậy, hấn còn cho rằng cô phải đọc những quyển sách như là ‘Hồng lâu mộng’, ‘Phiêu’, ‘Kim phán thế gia’, những tác phẩm như vậy mới hợp với cô.

Nhưng hấn lại không ngờ cô lại mở miệng nói những cuốn sách như vậy.

Cô cầm ba quyển sách, quơ quơ trước mặt nữ sinh kia, không biết ngượng mà đọc tên những quyển kia, giọng nói lại còn rất êm tai: ‘Tổng giám đốc bá đạo đánh gục tiểu kiều thê’, ‘Thúc Thúc, yêu cháu đi’ và ‘Thầy giáo ác ma thật xấu xa’.

Hấn còn có thể nhìn thấy rõ ràng, trên trang bìa của quyển sách này là một cô gái mặc đồ lộ ra xương quai xanh trắng nõn.

Nữ sinh kia che miệng cười hì hì, sau đó liền nói nhỏ vào tai Tần Chỉ Ái:

“Tiểu Ái, cậu thật là đen tối.”

Cô cười với nữ sinh đó xong, nhét ba quyển sách này vào trong túi, không một chút e lệ nào trả lời: “Đen tối một chút, nữ sinh mới yêu.”

Lúc đó hắn cũng không biết mình mắc cái gì, lại nhin không được cười khẽ ra tiếng.

Cô và nữ sinh kia nghe thấy tiếng hắn cười, không hẹn mà cùng quay đầu về phía hắn.

Hắn sao có thể để cô biết được hắn đang nghe lén chứ, lập tức giả bộ áp điện thoại bên tai, che mặt, lại cười thêm hai tiếng nữa, mới nói: “Được, không thành vấn đề, tối nay gặp...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 622: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (2)

Hắn có thể cảm giác được hai người kia nhìn hắn đầy nghi ngờ.

Một giây sau, khuôn mặt nhỏ của cô bỗng trở nên đỏ chót, kéo cô bạn đi cùng chạy nhanh như một cơn gió.

Nhìn thấy cô ngượng ngùng như vậy, tâm tình của hắn lại bỗng chốc trở nên vui vẻ.

Những năm qua mẹ của hắn vượt tường, cha của hắn về nhà say rượu bạo hành, khiến hắn ít khi cười như thế này.

Thậm chí sự vui vẻ này vẫn kéo dài đến ba ngày sau, đến sinh nhật của Hứa Ôn Noãn.

Tất cả mọi người đều đi khiêu vũ, trong phòng chỉ còn lại cô và hắn.

Hắn nhìn điện thoại nhưng thực chất tất cả sự chú ý đều đặt trên người cô.

Cô ăn từng miếng từng miếng bánh gato, vừa ăn lại vừa nhìn trộm hắn vài lần.

Hắn luôn có sự miễn dịch với sự nhìn trộm của những nữ sinh khác, nhưng đó là lần đầu tiên hắn dễ dàng bị kích động như vậy.

Hắn không muốn mình thất thố, để điện thoại di động xuống, nhắm mắt dưỡng thần, kết quả cô lại to gan hơn một chút.

Hắn có thể cảm giác được tim mình đập rất nhanh, lúc đó, hắn còn cho rằng bản thân mình lại có thể để một người xa lạ như vậy làm cho hoang

mang, sau đó liền chủ động nói chuyện với cô: “Này.”

Cô ngẩng đầu lên: “Hả” một tiếng.

Thấy hắn không lên tiếng, cô lại hỏi: “Có chuyện gì không ạ?”

Đúng là không có chuyện gì... sau đó hắn nói thật: “Không có chuyện gì, mà sao cô cứ nhìn lên tôi vậy? Tôi đã để ý cô một hồi rồi.”

Cô bé nghe thấy hắn hỏi như vậy liền đỏ mặt.

Bộ dạng này đáng yêu cực kỳ luôn, khiến hắn muốn nhéo hai má của cô.

Có thể là cô không biết nên trả lời hắn như thế nào, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, hắn luôn luôn ít nói nhưng lại đột nhiên muốn nhắc nhở cô một chút, nhưng hắn chưa từng nói chuyện với con gái, trong phút chốc cũng không biết nên nói gì, nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra chuyện để hỏi: “Cô tên là gì?”

“Em tên Tần Chỉ Ái...” hắn đương nhiên biết cô tên Tần Chỉ Ái, nhưng hắn không ngờ cô nói xong lại còn bổ sung thêm: “Anh có thể gọi em là Tiểu Ái, ái trong khả ái.”

Tiểu Ái... rất nhiều người gọi cô bằng cái tên này, hắn không muốn giống những người kia... rõ ràng là nghĩ như vậy, miệng lại nói tào lao: “Còn nói là ái trong khả ái, tôi thấy cô rõ ràng là ái trong yêu ăn mới đúng chứ?”

Cô thật vất vả mới không đỏ mặt nữa, lại lần nữa trở thành đỏ cực kỳ đỏ, cô giờ nữa, nhìn chằm chằm bánh gato trên đó không biết làm sao, ăn không được mà không ăn cũng không được.

Hắn càng thấy bộ dạng khổ não của cô càng vui vẻ, nhin không dám cười, nếu không hắn đã cười xì ra một tiếng giống như ngày đó nghe thấy cô nói khoác với nữ sinh kia không biết ngượng miệng: “Đen tối một chút, nữ sinh mới yêu”.

Khi đó hắn thật sự là rất xấu xa, rõ ràng là thích người ta, mà lại muốn nhìn thấy cô bé kia tưng quẫn, hắn còn chưa chịu dừng mà lại nói tiếp: “Cô không chịu yêu ă sao, vậy tôi đổi một cái khác...”

Hắn trầm tư một hồi lâu, lúc đó nghĩ đến ngày sinh nhật của Ngô Hạo, cô dụng phải “lão nhị” của hắn, liền không nghĩ nhiều đã nói câu: “Không thì Tiểu Lâm Tình được không?”

Lần này cô không chỉ đỏ mặt mà đôi mắt cũng đỏ, tức giận chỉ vào hắn: “Anh...” một tiếng, giống như mắng hắn nhưng lại không mắng, cuối cùng bỏ đĩa bánh mà bỏ chạy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 623: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (3)

Thẳng thắn mà nói, hần thật sợ sợ cô tức giận, sau này sẽ không để ý đến hần nữa.

Vui vẻ mà lại còn có chút thấp thỏm bất an, mãi đến lần sau chạm mặt, cô vẫn giống như không có chuyện gì, cười với hần, hần mới yên tâm.

Khi đó đã là lúc sắp thi đại học.

Hần và cô càng ngày càng ít cơ hội gặp nhau.

Mãi đến khi kỳ thi học kỳ kết thúc, hần mới có thể gặp riêng cô lần thứ hai.

Hần đưa cô về nhà, hần dừng xe trước cửa nhà, muốn đi nhưng không ngờ cô lại gọi hần lại.

“Cố Dư Sinh!”

Giọng nói có chút run, ngữ điệu lại gấp gáp.

Nhưng đây dường như là ba chữ “Cố Dư Sinh” âm thanh êm tai nhất hần từng được nghe.

Mãi đến sau này khi hần nhập ngũ rồi, vẫn thường xuyên nghe thấy ba tiếng này vang vọng bên tai.

Hần quay đầu lại nhìn cô, cô có chút ngại ngùng, sắc mặt lại bất an, ấp a ấp úng một hồi mới nói được một câu đầy đủ: “Ngày một anh có rảnh không? Em, em, em muốn mời... anh đi xem phim...”

Hắn phảng phất có thể nghe thấy được âm thanh của hoa nở, tâm tình râm râm nhảy nhót, không do dự liền gật đầu nói: “Được.

Không ai biết được, lúc đó hắn đã dao động, hắn không muốn nhập ngũ nữa. đêm đó về nhà, hắn còn ảo tưởng, sau khi thi học kỳ xong liền nộp nguyện vọng vào một trường đại học, sau đó hắn có thể thường xuyên gặp cô...

Hắn thật sự muốn đến chỗ hẹn, thậm chí hắn biết chẳng bao lâu nữa chính là sinh nhật của cô, hắn sợ đến lúc đó hắn không có cơ hội nhìn thấy cô, liền mua một dây chuyền thủy tinh.

Nhưng hắn không thể biết được sợi dây chuyền kia mãi cũng không thể đến được tay cô.

Vì đúng vào ngày hắn hẹn gặp cô, hắn phải nhập viện.

Lúc cha cầm côn đánh vào đầu mẹ của hắn, hắn liền che cho mẹ, còn đập lên đầu hắn, ngất xỉu tại chỗ.

Chờ khi hắn tỉnh lại đã là hai ngày sau.

Đã qua ngày hắn hẹn cô.

Hắn bị thương chỉ vì muốn để ba mẹ của hắn có thể hòa hợp với nhau.

Nhưng mà chỉ nhiều lắm là một hai tiếng đồng hồ, bọn họ lại rùm beng lên.

Hắn nằm trên giường nghe thấy hai người họ dùng những lời nói đáng sợ nhất để tổn thương đối phương, hắn cực kỳ buồn bực, giật chăn che kín đầu mình lại, trong tối tăm, nghe thấy cha mẹ cãi nhau, hắn lại nghĩ đến cô, nghĩ đến hắn và cô...

Tình yêu đầu, chính là tình yêu đẹp nhất.

Nhưng đến một ngày nào đó, tình yêu lại trở nên rất đáng sợ.

Lúc này hấn và cô đang tốt đẹp, nhưng tương lai thì sao? Hấn và cô có như cha mẹ của hấn bây giờ không?

Hấn cũng không thể chờ đến tương lai đến để tìm câu trả lời cho những câu hỏi này, chỉ bằng thừa dịp này hãy để tất cả kết thúc khi nó còn chưa bắt đầu.

Huống chi từ nhỏ hấn đã có mộng sơn hà...

Trước ngày thi đại học một ngày, hấn không ngừng viết tên cô và sơn hà mộng, nên chọn cái nào.

Nếu không phải sau đó trước khi nhập ngũ gặp cô.

Nếu không phải ngày đó Tưởng Tiêm Tiêm làm khó dễ cô, hấn không nhận được ra mặt giúp cô.

Nếu không phải ngày đó hấn dẫn cô về nhà, lúc cha hấn đánh hấn, cô lại lao ra che chắn cho hấn.

Nếu không phải đêm đó hấn và cô ngồi cạnh nhau, hấn nói thật nhiều những lời thật lòng như vậy...

Hấn và cô không phải nên cắt đứt từ khi hấn lỡ hẹn lần đầu tiên rồi sao?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 624: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (4)

Không gặp được cô thì nhớ nhưng, nhìn thấy cô thì lại không thể không chế được bản thân mình.

Hắn thật sự muốn dứt khoát ra đi.

Hắn có thể nhìn thấy cô cũng có chút tình ý với hắn.

Hắn vào quân đội, có nghĩa là hắn đã phó mặc tính mạng của mình cho quốc gia này.

Hắn không muốn liên lụy cô, cũng không thể để cô phí hoài tuổi thanh xuân đẹp đẽ vì hắn, vậy nên lúc đưa cô về nhà, hắn đã quyết định.

Hắn chủ động xin lỗi cô, chủ động hẹn cô đi xem phim, hắn đưa số điện thoại cho cô...

Hắn chỉ biết những điều này không phải là để bắt đầu với cô mà là để kết thúc...

Vì số điện thoại hắn cho là giả.

Cắt đứt tình cảm lúc này chẳng khác nào hắn dồn ép mình đến đường cùng.

Lần thứ hai hẹn, thật ra hắn đã đến.

Chỉ là hắn không lộ diện.

Hắn chưa hề biết mình lại có thể tàn nhẫn, tuyệt tình như vậy.

Hắn đứng từ xa che dù, nhìn cô như một kẻ khờ, cố chấp đứng chờ hắn mà không chịu đi, nhìn cô như một người điên gọi hết cuộc điện thoại này đến cú điện thoại khác vào một số máy không hề tồn tại...

Hắn và cô cách xa như vậy, có tiếng xe, có tiếng gió, còn có tiếng mưa rơi, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, mãi cho đến khi đường phố lên đèn, hắn cũng không xuất hiện trước mắt cô.

Cô rời đi rồi, hắn vẫn đứng ở đó.

Hắn thầm nghĩ lần này sẽ thật sự làm cô tuyệt vọng, hắn cũng nên từ bỏ rồi...

Nhưng hắn lại không để ý ông nội giữ hắn lại, cố ý nhập ngũ, sau đó mới biết, đó không phải là kết thúc mà chính là bắt đầu của những đau khổ.

Hắn không nhớ cô ngày đêm nữa, nhìn chăm chăm vào ánh mặt trời đến nỗi đầu vầng mắt hoa, chạy vòng quanh thao trường 30 vòng, chạy đến lúc toàn thân không còn chút sức lực nào nữa, buổi tối bạn cùng phòng của hắn ngủ say rồi, hắn vẫn thức đến khi trời sáng, hắn không dám ngủ, hắn vừa nhắm mắt, trong đầu hắn lại xuất hiện hình ảnh cô gào khóc trong mưa...

Lúc mới vào lính, lượng huấn luyện rất lớn, hắn không dám ngủ đã thành một thói quen.

Hắn đi gặp bác sĩ, bác sĩ cũng bó tay toàn tập, cuối cùng hắn cũng chỉ có thể dựa vào một lượng lớn thuốc ngủ để duy trì giấc ngủ cơ bản.

.....

Trên giường bệnh trắng tinh, Cố Dư Sinh ngủ say, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên đau đớn, trên trán có một tầng mồ hôi lạnh, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

Cô lão gia nhìn thấy như vậy, lập tức lo lắng lao đến bên giường: “Dư Sinh? Dư Sinh? Dư Sinh?”

Không biết gọi bao nhiêu lần, Cố Dư Sinh ngủ đủ một ngày một đêm cuối cùng cũng từ từ mở mắt ra.

Có thể là do ngủ quá say, cũng không có thể là nằm mơ thấy những chuyện cũ, Cố Dư Sinh có chút mờ mịt nhìn trần nhà, mãi đến khi nghe thấy tiếng la của ông, hắn mới giật giật con ngươi, có chút khàn giọng gọi: “Ông.” Sau đó mới cố gắng ngồi dậy.

Ngoài trời tối đen như mực, hầu như có tiếng vang của còi xe thỉnh thoảng vang lên.

Cố Dư Sinh không để ý đến ông đang hỏi tới hỏi lui, lẳng lặng nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ một lúc lâu, mới hiểu được lúc hắn ngủ, trong đầu đã nhớ lại tất cả những chuyện trước kia, hoàn toàn không phải là nằm mơ, chỉ là những ký ức lúc hắn bị thương đã lãng quên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 625: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (5)

Bởi vì ký ức trở lại, trong đầu Cố Dư Sinh còn nhớ rất rõ ràng những chuyện đã xảy ra lúc trước, Tần Chỉ Ái mặc đồng phục học sinh, đi lại trong vườn trường, dáng vẻ rất ngây thơ, lúc Tần Chỉ Ái ngồi trong tiệm internet, nhìn chằm chằm màn hình máy tính không để ý đến hình tượng cười haha, hình ảnh Tần Chỉ Ái ngồi đọc sách trong giờ nghỉ trưa, nhai kẹo cao su ngon lành, hình ảnh Tần Chỉ Ái nói với hắn vài câu đã bị hắn chọc đến đỏ bừng mặt không nói nên lời, hình ảnh Tần Chỉ Ái ngồi xồm trong mưa cảm hai tấm vé xem phim khóc đến không thở nổi...

Thì ra, hắn từng gần gũi một cô gái như vậy... gần đến nỗi chỉ cần đưa tay ra là có thể kéo cô vào thế giới của hắn...

Nhưng cuối cùng, hắn lại không thể kéo cô vào mà lại càng đẩy cô ra xa khỏi thế giới của mình...

Trong giấc mộng, nghĩ đến những chuyện cũ lúc trước kia, mặc dù đau, nhưng vẫn cho rằng mình chỉ là người xem, nhưng khi tỉnh lại, nghĩ lại những hình ảnh kia, từng chút từng chút hiện lên trong đầu, mới phát hiện cơn đau kia cũng không kém gì lóc xương lóc thịt.

Khó trách lần đầu tiên hắn nhìn Tiểu Phiền Toái, liền cảm thấy ánh mắt của cô xinh đẹp mà câu nhân.

Khó trách hắn nhìn nghe tiếng cô gọi “Cố Dư Sinh” lại cảm thấy quen thuộc như vậy.

Khó trách lúc Lục Bán Thành hỏi một câu đánh thức tình cảm của hắn đối với Tiểu Phiền Toái, hắn vẫn do dự, cảm thấy trong lòng như vẫn đang dành chỗ cho một ai khác...

Thì ra, hắn không phải yêu Tần Chỉ Ái vì cô có đôi mắt của Tiểu Phiền Toái mà là hắn đã sớm yêu cô từ lâu.

Vì cô là người hắn vẫn luôn cất giấu trong tiềm thức, hắn mới có thể động tâm với đôi mắt của Tiểu Phiền Toái.

Nhưng năm tháng đó, hắn thật sự đã quên cô, nhưng ở nơi cốt nhục sâu thẳm nhất, vẫn thủy chung có cô trong đó...

Vì vậy, khi gặp Tiểu Phiền Toái, hắn mới không ngừng bị ảnh hưởng, không ngừng lo này lo kia.

Đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng hắn cũng chỉ yêu có một người, dù cô có giả dạng làm một người khác đi chăng nữa, hắn cũng lại lần nữa vì cô mà động tâm.

Tay Cố Dư Sinh đặt trên chân có chút run, lông mày nhíu lại.

Tâm tình quá khó chịu, đầu ngón tay hắn run run, cuối cùng nắm chặt chân.

Vì dùng lực quá mạnh, máu lại chảy ngược lên dây dẫn nước biển.

“Dư Sinh! Dư Sinh!” Cố lão gia lắc lắc cánh tay của Cố Dư Sinh, nhìn thấy máu chảy ngược vào ống truyền nước biển càng ngày càng nhiều, vội vàng vàng bấm chuông gọi y tá.

Trong chốc lát, bác sĩ và y tá vội vã chạy đến, trong phòng bệnh có tiếng bước chân, khiến Cố Dư Sinh thoát ra khỏi suy nghĩ của bản thân, con người chuyển động, nhìn quét qua một vòng trong phòng, không nhìn thấy rõ những khuôn mặt kia, một giây sau liền giơ tay lên, tháo kim đang truyền nước biển, vén chăn nhảy xuống giường, cũng không thay đồng phục bệnh nhân trong người, liền đi tìm điện thoại di động, không để ý đến ông và bác sĩ y tá trong phòng mà chạy khỏi bệnh viện.

Trước cửa bệnh viện đúng lúc có hai chiếc taxi đang đậu.

Cố Dư Sinh mở cửa xe, chui vào, nói địa chỉ nhà Tần Chỉ Ái, liền giục tài xế lái xe.

Lúc đến khu gần nhà Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh nhìn qua cửa sổ, thấy một cửa hàng, hắn nói tài xế dừng lại, dùng điện thoại di động thanh toán tiền xe xong mới xuống xe, vào cửa hàng mua một gói thuốc lá và bật lửa, vừa hút thuốc vừa đi bộ đến khu nhà Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 626: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (6)

Còn chưa đến chỗ khu dưới lầu liền thấy trong phòng cô còn sáng đèn.

Màu vàng dịu dàng, cho người ta một cảm giác ấm áp.

Từ lúc tỉnh lại đến giờ, tim hắn vẫn đang nhảy loạn trong ngực, lúc này mới bình thường trở lại, dòng máu nóng đang tuông trào cũng từ từ hạ xuống.

Cố Dư Sinh vừa từ từ hút thuốc vừa đi đến dưới lầu cô, mới dừng lại.

Hắn dựa vào một cột đèn nhìn chăm chăm cửa sổ phòng cô không chớp mắt, không lên lầu.

Hắn nghĩ tới ngày trước khi hắn nhập ngũ một ngày, lúc đi qua nhà cô, đứng dưới nhà, cũng giống như bây giờ vậy, dựa vào một thân cây, nhìn chăm chăm cửa sổ phòng cô.

Đêm đó, hắn vẫn luôn mong mỏi cô có thể đến trước cửa sổ, chẳng cần biết là lý do gì, chỉ cần cô đứng ở vị trí hắn có thể nhìn thấy cô là đủ rồi, hắn có đi cũng không hối tiếc.

Đêm đó hắn đứng yên cả đêm, hút hết mấy gói thuốc lá, cô vẫn không xuất hiện, sáng sớm ngày thứ hai, cổ họng hắn khô khốc đau đớn nói không nên lời lên máy bay nhập ngũ.

Lần từ biệt đó, hắn đã ôm tâm thế cả đời này không gặp lại nhau nữa.

Có thể sau khi đi bộ đội hắn mới hiểu được hắn đã quá đánh giá cao bản thân mình, cũng đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của cô đối với hắn.

Hắn nhớ cô da diết, nghĩ đến mỗi buổi tối đều trằn trọc không thể ngủ được.

Nhưng ngoại trừ nhớ cô thì hắn còn có thể làm gì?

Là hắn từ bỏ cô, cũng không thể bởi vì hắn đổi ý thì có thể quay lại trêu chọc cô, không phải sao?

Làm người, đều muốn cho mình chút sĩ diện.

Nếu không, có một ngày lúc lên mạng tán gẫu với Ngô Hạo qua video, trong lúc đó Hứa Ôn Noãn lại gọi điện thoại tới khổ sở nói cho Ngô Hạo biết trong điện thoại: ‘Tiểu Ái khóc.’, có thể hắn sẽ thật sự không viết thư.

Chỉ là một bức thư nặc danh, không ai biết ai là ai, nhưng hắn phải đắn đo bao nhiêu lần mới có thể đưa ra quyết định gửi.

Sau khi gửi thư thì có hy vọng.

Đêm đó đọc thư hồi âm của cô xong, đó là lần hắn ngủ được yên ổn đầu tiên trong quân ngũ.

Lá thư hồi âm này là thứ duy nhất thuộc về cô mà hắn có được.

Đối với hắn, những lá thư đó chính là toàn bộ sinh mệnh của hắn.

Thư từ qua lại với cô khoảng ba năm trời, hồi đó cô đã lên đại học, mà hắn cũng đã thành một đặc công, bắt đầu chấp hành một số nhiệm vụ nguy hiểm.

Lúc đó thành phố X động đất, đội của hắn được cử đến đó cứu viện.

Không ai biết, trước khi đi cứu viện, hắn đã về Bắc Kinh một chuyến.

Đó là lần đầu tiên sau khi hắn nhập ngũ, mà hắn về lại là vì cô.

Là do lúc nói chuyện qua video với Ngô Hạo, nghe Ngô Hạo thuận

miệng nhắc đến cô, vì hấn ít nói, hai người gọi điện thoại lại không có đề tài, Ngô Hạo lại bỗng nhiên hỏi: “Anh Sinh, anh còn nhớ Tiểu Ái không?”

Câu này khiến trong lòng hấn gợn sóng, tâm tư lan tràn, nhưng trong phút chốc lại trả lời một cách rất bình tĩnh: “Còn nhớ.”

Dừng một chút, hấn lại hỏi: “Sao vậy?”

“Em nghe Ôn Noãn nói cô ấy sắp bay lên làm phượng hoàng rồi, trong đại học có một tên con ông cháu cha nào đó theo đuổi cô ấy, còn sắm cho cô ấy laptop đời mới, hình như là mấy vạn tệ đó...”

Một cô gái xinh đẹp như vậy, có người theo đuổi là chuyện bình thường, chỉ là trong lòng của hấn vẫn có chút chua xót, mãi đến khi Ngô Hạo nói: “...Nghe Ôn Noãn nói Tần Chỉ Ái và người đó có hy vọng, ngày hôm trước còn cùng nhau ăn tối...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 627: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (7)

Tim hắn giống như bị đâm một dao, không có từ ngữ nào có thể hình dung được cảm giác của hắn lúc đó đau đớn như thế nào.

Hắn không cúp máy của Ngô Hạo, cầm điện thoại di động đứng ngốc một lúc lâu, liền báo cáo lên cấp trên, liền mạng trở về Bắc Kinh.

Không phải không nghĩ tới người con gái mà hắn yêu sẽ gặp một người đàn ông tốt hơn hắn, thậm chí là dựng vợ gả chồng.

Mà khi hắn phong trần mòn mỏi trở lại Bắc Kinh, đứng dưới ký túc xá trường đại học của cô, đợi đến nửa đêm, thật sự nhìn thấy cô xuống một chiếc xe sang trọng, lúc này toàn bộ thế giới của hắn mới thật sự sụp đổ.

Đêm đó hắn lên máy bay trở lại quân doanh.

Khi về ký túc xá, hắn trốn trong nhà vệ sinh, hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, trong lòng quyết tâm cắt đứt tình cảm với cô xong, tâm tình vẫn ngọt ngào đến không thể chịu đựng nổi, đường đường là nam nhi thân dài tám thước lại giống như một cô gái, ngồi xổm trong nhà vệ sinh không một bóng người che mặt khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Đêm đó, thành phố X động đất, sáng sớm ngày thứ hai, hắn liền lên đường đi cứu viện.

Kỳ thật nhiệm vụ này chẳng là gì so với những nhiệm vụ trước, nhưng có thể ngày đó tinh thần của hắn thật sự không tốt.

Lúc cứu hai mẹ còn trong một tòa nhà ở lầu một, người mẹ bị thương khá nghiêm trọng, có thể là biết mình không thể sống nổi nên để Cố Dư Sinh

cứu con gái của bà ấy trước, cô bé kia tên là Tần Ngải, lúc cô bé đó đã được Cố Dư Sinh cứu, mẹ của cô bé đó giống như trút được gánh nặng vậy, ngất đi nhưng trong miệng vẫn lẩm bẩm gọi tên của con gái.

Lúc hắn quay lại cứu người mẹ, còn chưa kịp hành động, liền nghi thấy người mẹ la hét gọi: “TầnNgải, Tần Ngải, Tần Ngải...”

Hắn nghe vào tai lại biến thành: “Tần Chỉ Ái, Tần Chỉ Ái, Tần Chỉ Ái...”

Đang nguy hiểm như vậy hắn lại thất thần.

Dư chân bùng lên, run chuyển nhà cửa, có một khối đá lớn đập xuống.

Tần Dương ở bên ngoài la to: “Cố đội trưởng! Cố đội trưởng!”

Hắn hoàn hồn, không hề do dự liền bảo vệ người mẹ không biết có còn khả năng sống sót không kia.

Khi tỉnh lại, thế giới liền thay đổi... Tần Chỉ Ái lại giống như chưa từng tồn tại trong sinh mệnh của hắn, hắn quên không còn một chút ký ức nào.

Đầu ngón tay bỏng, hắn mới tỉnh lại từ trong hồi ức, nhìn về thế giới thật.

Hắn dập thức, ném vào một thùng rác, sau đó lại tìm một điều khác, châm lửa.

Hắn hút chậm rì rì, phun ra những vòng khói đẹp đẽ, tiếp tục nhìn chăm chăm cửa sổ phòng Tần Chỉ Ái.

Không bao lâu, trên cửa sổ có bóng người.

Đầu ngón tay Cố Dư Sinh khẽ run lên, chỉ một cái liếc mắt hắn liền nhận ra đó là cô, dù biết cô sẽ không biết hắn ở dưới lầu, nhưng trong lòng vẫn có chút vui sướng.

Vui vẻ còn chưa được bao lâu, còn chưa lan tràn hết trái tim hấn, hấn liền tỉnh tường nhìn thấy trên cửa sổ còn có một bóng người khác.

Dáng cao cao, tóc ngắn ngắn, hiển nhiên là đàn ông.

Cổ Dư Sinh giống như bị điểm huyết, mỗi tế bào toàn thân, mỗi một lỗ chân lông đều trở nên bất động.

Trong lồng ngực vừa có một vui sướng nhàn nhạt giờ lại bị một luồng lạnh lẽo thay thế.

Một lúc lâu sau, não của hấn mới có ý thức lại, hấn mới hoảng hốt ý thức được, đó là người mà cô đã viết trong thư.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 628: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (8)

“Tôi chuẩn bị bắt đầu một cuộc sống mới rồi.”

“Vì trong sinh mệnh của tôi có một người khác quan trọng hơn.”

“Người này đối với tôi mà nói, còn quan trọng hơn người đàn ông mà tôi đã yêu suốt tám năm trời.”

“Tương lai người này chính là toàn bộ cuộc sống của tôi.”

“Tất cả mọi thứ của tôi, tính mạng của tôi, đều sẽ vì sự tồn tại của người này mà tiếp diễn.

Tay Cố Dư Sinh nhin không được cầm điều thuốc trên tay càng chặt, điều thuốc biến hình, tàn thuốc từ từ rơi, bị gió thổi tán loạn trong đêm.

Đêm mùa xuân có chút lạnh, trên người hần chỉ mặc đồ ngủ đơn giản, lạnh đến nỗi hần run cầm cập, nhưng hần lại bỏ qua cảm giác đó, ngo ngác đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng của hai người chiếu trên cửa sổ.

Qua một lúc lâu, hần mới tự hỏi: Người đàn ông này chính là người cô đã tìm kiếm cho cuộc sống mới của mình sao?

Hai người có vẻ rất hòa hợp, tuy rằng không thể nhìn thấy mặt họ, cũng không thể nghe thấy những lời họ nói nhưng hần có thể cảm giác được, bọn họ đang tán gẫu rất vui vẻ.

Người đàn ông kia rất chăm sóc cô, thời tiết lúc này đã lạnh rồi, người đó liền cầm một cái áo khoác, khoác lên người cô.

Cô cũng rất chăm sóc người đàn ông đó, quay lại phòng bùng một ly

nước đưa cho đối phương.

Họ ở trên ban công sững sờ một lúc không lâu lắm, liền quay lại phòng.

Cố Dư Sinh vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, hắn nhìn cửa sổ lúc này đã đen kịt, không còn thấy gì nữa rồi.

Nhưng trước mắt hắn lại thấp thoáng hiện lên hình ảnh người đàn ông kia và cô đứng trên ban công trò chuyện.

Đáy lòng hắn có chút đau, có chút buồn.

Lúc trước còn trẻ, hắn vì mơ ước của bản thân mà không ngần ngại từ bỏ cô, cô lại hoàn toàn không chút oán giận, sau khi hắn rời đi, còn nghĩa chẳng từ nan yêu thương hắn nhiều năm như vậy.

Sau đó, hắn quên cô, lại sau đó, hắn vì Tiểu Phiền Toái mà say rượu làm bậy, lại lần nữa phụ lòng của cô.

Tan vỡ và đau thương mà hắn mang lại cho cô nhiều như vậy, ngoài yêu cô và làm cô đau lòng, hắn còn có mặt mũi gì mà đòi hỏi cô quay lại liếc nhìn hắn một cái.

Vả lại, cô đã có cuộc sống mới của riêng mình rồi.

Gió thổi, thuốc tàn rất nhanh, gió thổi, khiến ánh mắt hắn cũng cay xè.

Trong tiểu thuyết, khi người ta mất đi ký ức, lúc nhớ lại tất cả, chính là một sự bắt đầu lại đẹp đẽ của sự đoàn viên.

Có thể trên thực tế hắn lại toàn nhớ lại những vết thương ở những nơi sâu kín nhất, nhưng lại là nhớ lại lúc hắn và cô kết thúc.

Hiện nay những điều còn lại hắn có thể làm chính là nhìn thấy cô sống quãng đời còn lại một cách hạnh phúc.

Nếu cô hạnh phúc, có thể hắn cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Cố Dư Sinh đứng cả một đêm, mãi đến khi những ánh nắng đầu tiên của ngày chiếu xuống, hắn mới giật giật hai chân lạnh lẽo, đứng thẳng người.

Thùng rác cạnh chỗ hắn đứng đã chất đầy tàn thuốc to nhỏ.

Hắn nhìn lướt qua, rõ ràng cổ họng khô khốc, còn có chút ngứa nhưng hắn vẫn cúi thấp đầu, dăm chiêu đứng một chút, mới rời đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 629: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (9)

Trở lại bệnh viện, Cố Dư Sinh đã sốt cao.

Hắn truyền nước biển, ngủ đến một giờ chiều, khi tỉnh lại đã hạ sốt được một nửa.

Vì tới qua đứng quá lâu, cơ thể của hắn cũng không có gì bất ổn, kết quả chụp CT não cũng không có gì bất thường.

Hắn không nói cho bác sĩ biết mình đã quên những gì, nhưng cũng hỏi vài câu tương tự như tình huống của mình.

Chủ nhiệm khoa não nói với hắn gọi là mất trí nhớ mang tính lựa chọn, là loại hình mất trí nhớ rất thường gặp.

Có thể là hình ảnh của Tần Chỉ Ái năm đó ảnh hưởng đến não của hắn quá lớn cho nên khi hắn bị thương, hắn mới bị như vậy.

Một giờ rưỡi chiều, Tiểu Vương ghé qua, lúc sắp đi, Cố Dư Sinh để hắn chở ông về nhà để ông nghỉ ngơi.

Trong phòng bệnh lúc này chỉ còn một mình hắn, hắn không ngờ mình lại có thể nhớ đến những ký ức kia.

Còn trẻ, quãng thời gian đó tươi đẹp đến mức nào, nhưng bây giờ lại có nhiều chuyện đã xảy ra, hắn nặng nề đến nghẹt thở, lúc hắn muốn hút một điếu thuốc theo thói quen thì phát hiện mình đã ngất xỉu được mang đến bệnh viện, ngoại trừ điện thoại di động, cũng không còn bất cứ thứ gì khác trong túi quần.

Vén chặn lên, hấn muốn xuống cửa hàng đối diện bệnh viện mua gói thuốc lá, nhưng không ngờ mình nuốt vào đều nghe thấy mùi khói thuốc.

Tối hôm qua hấn hút thuốc nhiều như vậy, lúc sốt lại ra rất nhiều mồ hôi, xen lẫn trong đó còn có mùi rất sặc mũi...

Cô Dư Sinh cởi đồng phục bệnh nhân, đến nhà vệ sinh trong phòng bệnh của mình tắm rửa, sau khi đi ra ngoài, lượm quần áo của mình mặc lại chỉnh tề, gọi y tá đến thay dra giường vỏ chăn sạch cho hấn, rồi rời khỏi phòng.

Sau giờ ngộ, ánh nắng ấm áp chiếu lên người, rất thoải mái.

Trong phòng bệnh cầm hút thuốc.

Cô Dư Sinh ngồi trong khuôn viên bệnh viện hút thuốc, nhìn mấy người mặc áo trắng ra ra vào vào phòng cấp cứu, yên lặng mà hút.

Không biết hấn hút bao nhiêu điếu thuốc rồi nữa, có thể là bốn điếu, hấn lại nhìn thấy Tần Chỉ Ái đi ra từ phòng trên lầu của phòng cấp cứu đi xuống.

Trong tay cô cầm tờ giấy gì đó giống như đơn thuốc, vừa nhét vào trong túi, vừa cúi đầu nhìn cầu thang mà đi xuống.

Cô chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, vọt thẳng đến trước cổng bệnh viện.

Trên đường đi đúng lúc cô đi qua chỗ hoa viên.

Cô Dư Sinh ngậm thuốc lá nhìn chằm chằm bóng người của cô từ xa đi tới, lúc cô từ từ đi qua bên cạnh hấn, sau đó lúc cô cách hấn chừng hai mét, không biết thần sai quỷ khiến thế nào, hấn liền gọi: “Tần Chỉ Ái”

Vì trong miệng ngậm thuốc nên giọng của hấn nghe khá mơ hồ.

Có thể là cô nghe thấy, dừng bước.

Có thể là bởi vì nghe tiếng có vẻ không chân thật cho lắm, cô không quay đầu lại, mà lăm lét nhìn trái nhìn phải.

Hắn hạ thuốc lá xuống, đứng lên, lại gọi tên cô lần nữa: “Tần Chỉ Ái”

Lần này cô nghe âm thanh khá rõ ràng, nên nhìn về phía nguồn, đột nhiên nghiêng đầu, lúc tiếp xúc với tầm mắt của hắn, trong mắt cô lại có một tia sáng kinh ngạc.

Hắn dập thuốc, ném vào thùng rác, sau đó Cố Dư Sinh mới đi về hướng Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy hắn càng ngày càng tới gần, lúc đó mới hồi phục lại tinh thần, ý thức được chính mình đang đứng giữa đường, thoáng di chuyển vài bước đến ven đường.

Cố Dư Sinh đứng cách Tần Chỉ Ái xa khoảng nửa mét, ánh mắt của hắn nhìn khuôn mặt nhỏ của cô chằm chằm một lúc lâu, hỏi: “Cô không khỏe ở đâu sao?”

Trong lòng hắn đang thầm so sánh cô với Tần Chỉ Ái trong ký ức của hắn trước đây.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 630: Hạnh Phúc Của Anh Chính Là Nhìn Thấy Em Được Hạnh Phúc (10)

Đã nhiều năm như vậy nhưng đôi mắt của cô vẫn hoàn toàn không hề thay đổi, trong suốt sạch sẽ, thuần túy tinh khiết khiến cho những người nhìn cô lại sợ sẽ làm vấy bẩn đôi mắt thanh thuần ấy.

Mặt đúng là hơi nhọn một chút, không còn êm dịu như lúc nhỏ, nhưng cũng có những đường viền gợi cảm, vẻ đẹp có thể làm người ta rung động.

Cô cao hơn không ít, tóc vẫn dài như trong ký ức của hắn...

Năm đó ở trong bộ đội, trước khi chưa quen cô, vẫn luôn nghĩ không biết khi cô lớn lên vóc dáng sẽ như thế nào, không ngờ, một cô bé ngày nào đã trở thành một người phụ nữ, làm cho người ta càng thêm cảm giác trí mạng...

.....

Chẳng bao lâu nữa, Tần Chi Ái phải xuất ngoại, nhà cô thuê ở Bắc Kinh có rất nhiều đồ vật cô không thể mang về Hàng Châu.

Cô mang thai, không thể cứ bôn ba qua lại, ngày hôm qua đúng lúc là chủ nhật, cô đặt trước vé tàu hỏa cho Tần Gia Ngôn, để cậu ấy đến đây.

Hôm qua hai chị em họ thu dọn một đồng đồ, bao lớn bao nhỏ, xếp đầy ba túi.

Một túi sách quá nặng, ký gửi về Hàng Châu, còn lại quần áo, hôm nay Tần Gia Ngôn sẽ mang đi.

Sợ mẹ lo lắng, cô không dám nói cho Tần Gia Ngôn biết cô mang thai,

buổi sáng cô phải chờ Tần Gia Ngôn đi rồi, cô mới dám đến bệnh viện để khám thai.

Cũng may bác sĩ không trách cô trễ hẹn, còn cho cô rút số lại.

Sau khi cô mang thai, không dám uống thuốc cảm nên cô đến hỏi bác sĩ một chút, nhưng mà bác sĩ nói không phải là thuốc uống điều trị lâu dài thì cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhưng sau khi kiểm tra xong, cô ngồi trong bệnh viện tổng hợp, vẫn không giữ được bình tĩnh mà lấy tất cả những thắc mắc mà những ngày trước cô nhìn thấy trên internet hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, tình huống của tôi thế nào? Thai nhi có khỏe không? Có mang thai ngoài tử cung hay không? Có dấu hiệu sảy thai gì không?”

Bác sĩ bị những câu hỏi của cô làm cho rối tinh rối mù, chọc cho bác sĩ nở nụ cười, bác sĩ phải trấn an cô một lúc lâu, chỉ vào hình ảnh trong màn hình siêu âm, nhỏ đến nỗi chỉ là một dấu chấm, nói cho cô biết thai nhi đều bình thường, lần sau tái khám nhớ mang theo những giấy tờ này để theo dõi.

Tần Chỉ Ái nghe thấy bào thai không có chuyện gì bất thường thì “Ừ, ừ” vài tiếng, sau đó vừa cười vừa nói “Cảm ơn bác sĩ” nhiều lần, mới rời khỏi phòng siêu âm.

Lúc đi thang máy xuống lầu, cô còn cầm tờ kết quả xem không hiểu kia nhìn chăm chăm vào điểm chỉ bằng hạt đậu trong hình, nhìn thật cẩn thận, sau đó mới cười yếu ớt.

Nói thật, cảm giác này rất kỳ diệu.

Trước khi chưa mang thai, cô rất sợ mang thai, khi biết mình có thai, cô còn do dự không biết có nên sinh đứa bé này ra không, có thể bảo bảo ở trong bụng càng lâu, tình cảm sẽ càng sâu, là tình mẫu tử thiêng liêng.

Ra khỏi thang máy, cô sợ nhiều người chen chen chúc chúc tụng chúc mừng cô, liền cuộn giấy kết quả siêu âm cất vào túi, sau đó lại nhét hết những đơn

thuốc các loại, cô mang giày đế bằng, sau khi biết Bảo Bảo rất khỏe mạnh, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chỉ mới đi được vài bước, đã bị Cố Dư Sinh chặn lại.

Nghe thấy hắn hỏi, cô vội vàng lắc đầu trả lời: “Không phải ạ.”

Dừng một chút, nghĩ đến mấy ngày trước cô đến khám sức khỏe, liền nửa thật nửa giả nói: “Em đến lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe, hồ sơ du học cần phải có.”

Cố Dư Sinh nhìn cô chăm chăm, không biết đang nghĩ gì, không phản ứng

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 631: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (1)

Cố Dư Sinh trầm mặc lại làm cho bầu không khí trở nên ngưng trệ, Tần Chỉ Ái đợi một chút, lại mở miệng nói: “Còn anh thì sao? Cũng đến khám sức khỏe sao?”

Hỏi xong câu này, Tần Chỉ Ái mới để ý thấy sắc mặt của Cố Dư Sinh thật sự không tốt.

Cô nhúu nhúu mày, “Bệnh rồi?” câu này cô còn chưa hỏi ra, hắn đã tỉnh táo lại, nhàn nhạt nói: “Thăm bạn bị ốm.”

Tần Chỉ Ái nuốt câu hỏi lại, “Ồ” một tiếng.

Có thể vì cô nói đến chuyện du học, hắn biết cô phải làm sinh viên trao đổi, qua một lát, lại nói chuyện khách sáo với cô vài câu: “Thủ tục đều làm xong hết chưa?”

“Hầu như đều làm xong rồi ạ, em còn chờ thị thực nữa thôi, có thể trễ nhất là thứ hai.”

“Ừ...” ngừng một chút, Cố Dư Sinh lại hỏi: “Ngày nào em đi?”

“Ngày 29 ạ”

Hôm nay là ngày 20, còn lại chưa đầy mười ngày nữa.

“Sắp rồi...” Cố Dư Sinh đáp.

Sau khi đáp xong, hắn như bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì, lại hỏi: “Không phải em nói ngày 10 tháng ba bên kia mới khai giảng sao?” Sao lại đi sớm như vậy?”

“Giáo sư khuyên em nên đến sớm một chút để quen với hoàn cảnh bên đó.”

“Cũng đúng.” Cố Dư Sinh nhìn lơ đãng, không tiếp tục nói nữa.

Hai người trầm mặc quanh quẩn một lát, Tần Chỉ Ái đang muốn nói chào hẳn, điện thoại trong túi lại reo lên.

Tần Gia Ngôn gọi tới, nói cho cô biết cậu ấy đã đến Hàng Châu an toàn.

Tần Chỉ Ái dặn dò Tần Gia Ngôn vài câu, sau đó mới cúp máy.

Tuy rằng hẳn không nghe Tần Chỉ Ái gọi tên, cũng không biết người trong điện thoại nói gì, nhưng hẳn có thể mơ hồ đoán được người gọi cho cô là nam.

Mặt cô lúc nói chuyện có chút dịu dàng, ngữ khí lại mềm mại, thật sự là người trong khởi đầu mới của cô sao?

Trong lòng hẳn lại ngọt ngào buồn bực, Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái, bàn tay nắm thành quyền.

Bây giờ cô đang sống tốt vô cùng có thể tìm được người mình yêu, còn xuất ngoại đi du học, tuy rằng chưa kịp lấy chồng nhưng đối với nhiều người khác có thể cho là cực kỳ tốt rồi.

Hẳn không phải là ngóng trông cô không hạnh phúc, nhưng những chuyện cô có được hôm nay đều phải buông bỏ những đoạn tình cảm trong quá khứ, có phải cô bây giờ không còn xoắn xuýt phiền muộn nữa không?

Cố Dư Sinh tàn nhẫn nuốt một ngụm nước miếng, cặp mắt, che lấp tham vọng muốn nhìn cô suốt cuộc đời mà nhẹ giọng nói: “Tôi có việc, đi trước.”

“Vâng” Tần Chỉ Ái cười nhẹ, ngọt ngào lại xán lạn: “Tạm biệt.”

Cố Dư Sinh có cảm giác như có một vật gì đó đang đâm vào cổ họng mình, khiến hẳn rất khó chịu, phải dùng một sức lực lớn mới có thể đứng

vững rồi đáp lại hai chữ: “Tạm biệt.”

Tần Chỉ Ái rời đi, Cố Dư Sinh cũng không trở lại phòng bệnh ngay lập tức.

Đứng tại chỗ, hắn hút thuốc đến khi ánh mặt trời ngã về tây, không còn nhiệt độ ẩm áp, khí trời trở lạnh, hắn mới ho một hồi, thở dài một hơi, quay người, đi về phía phòng bệnh.

Y tá thấy hắn trở về, hỏi: “Cố tiên sinh, anh muốn ăn tối không?”

Không thấy ngon miệng, hắn khoát tay một cái, để y tá rời đi, vừa nằm trên chăn đệm được thay sạch sẽ, hắn đã nhắm mắt lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 632: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (2)

Hắn nằm không nhúc nhích không biết qua bao lâu, y tá lại gõ cửa, đến chỗ hắn: “Cố tiên sinh, bây giờ anh muốn ăn tối chưa?”

Qua rất lâu, Cố Dư Sinh mới nói một chữ “Chưa.”

Cửa đóng lại, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, hắn giật người, thay đổi tư thế thoải mái hơn, lần nữa nhắm mắt lại, không lâu sau, cửa phòng lại bị đẩy ra, hắn còn cho là y tá, hắn đang buồn phiền lúc này đang hắt chẩn ra định chửi cô thì lại nhìn thấy Lục Bán Thành đang mang theo túi lớn túi nhỏ hỏi: “Anh Sinh, thế nào rồi?”

Cố Dư Sinh không để ý đến Lục Bán Thành, lại nằm trên giường.

Lục Bán Thành không chú ý, để bao lớn túi nhỏ lên bàn, nhìn thấy trong phòng chỉ có một cái đèn bàn, liền đi đến cửa mở đèn.

Tia sáng sáng choang, có chút chói mắt.

Cố Dư Sinh giơ tay lên, che mắt.

Lục Bán Thành kéo ghế dựa đến ngồi, nhìn dáng vẻ sống dở chết dở của hắn, tám phần là do tâm tình không được tốt, liền không lên tiếng, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại di động.

Game có tin nhắc nhở, hắn không chậm trễ mở game, đang đọc tin nhắn của những game thủ trên đó, có tin của “Bảo Bảo sợ, bảo vệ tôi” mặc dù không nhìn nội dung nhưng tâm tình của hắn lại rất tốt, hỏi Cố Dư Sinh một câu: “Sao vậy? Tâm tình không tốt sao?”

Cố Dư Sinh giống như đã ngủ thiếp đi, không nhúc nhích.

Lục Bán Thành vào phòng này giờ hắn còn chưa nhìn đến Lục Bán Thành một lần, Lục Bán Thành không tính toán với hắn, lại quay về màn hình điện thoại di động, đầu ngón tay nhanh chóng trả lời tin nhắn của ‘Bảo Bảo sợ bảo vệ tôi’.

Trả lời quá trời cũng không thấy hồi âm, Lục Bán Thành không vui như lúc này nữa, vừa mới chuẩn bị gõ tiếp, lại thấy ‘Bảo Bảo sợ bảo vệ tôi’ logout rồi.

Tâm tình cũng không tốt theo, Lục Bán Thành nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, đọc lại tin nhắn của mình và ‘Bảo Bảo sợ bảo vệ tôi’ một lần, chưa từ bỏ lại kèm theo một tin nhắn: “Login thì tìm tôi.” Sau đó cất điện thoại di động, đứng dậy đi tới trên bàn, tìm mấy quả táo trong túi mình mua đến mang và nhà vệ sinh rửa sạch sẽ, tìm dao gọt hoa quả, ngồi cạnh giường Cố Dư Sinh.

“Anh Sinh, khi nào thì anh có thể xuất viện?”

Không ai để ý.

Không sao, Lục Bán Thành tiếp tục mở miệng: “Anh Sinh, qua trận này không phải anh chuẩn bị nghỉ ngơi sao? Có tính toán gì không?”

Vẫn không ai trả lời.

Lục Bán Thành nghĩ đến tin nhắn hai ngày trước ‘Bảo Bảo sợ bảo vệ tôi’ gửi cho hắn nói ở Lệ Giang chơi rất vui, liền nói: “Anh Sinh, hay là chúng ta làm một chuyến du lịch tới Lệ Giang chơi được không?”

Vẫn không ai nói năn gì.

Lục Bán Thành gọt vỏ táo xong cắt thành từng miếng nhỏ, để vào bát, sau đó lại cầm một quả khác tiếp tục gọt vỏ.

Trầm mặc khoảng hai ba phút, hắn lại nhớ ra chuyện gì đó, thăm thăm thở dài một hơi: “Ôi Ôn Noãn và Tiểu Ái đúng thật là bạn thân...”

Cô Dư Sinh vẫn trầm mặc giờ nghe thấy hai chữ Tiểu Ái, lưng lại cứng một hồi.

“Các cô ấy thật sự là chị em tốt khổ cũng khổ cùng một lúc, một người thì bị người yêu suốt 10 năm trời phản bội, một người thì đang học lại bị ba làm cho mang một đồng nợ, không thể làm gì khác hơn là phải tạm dừng chuyện học để kiếm tiền trả nợ...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 633: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (3)

Cố Dư Sinh đưa lưng về phía Lục Bán Thành, sau khi nghe đến hai chữ “đòi nợ” lông mày hăn lại nhú chặt lại.

Đòi nợ?

Lúc trước hăn biết Tần Chỉ Ái học trễ, đã có chút nghi ngờ nên cố ý phái Tiểu Vương đi thăm dò hồ sơ của cô, nhưng... hăn xem hồ sơ của cô, cô rõ ràng là vì mẹ cô bệnh nên mới phải nghỉ học chăm sóc cho mẹ mà?

Lục Bán Thành không biết trong lòng Cố Dư Sinh đang nghĩ gì, lại thở dài một hơi, lại lầm bầm lầu bầu nói: “Anh Sinh, anh có biết không, dưới cái nhìn của em, tình yêu chính là thứ tốt đẹp nhất, không có gì bằng Chuột và Ôn Noãn, tuy rằng cấp ba em ra nước ngoài không thể cùng các người lớn lên, nhưng mấy năm qua, em cũng có thể trở thành một nhân chứng tình yêu của họ, Chuột thật sự đối xử với Ôn Noãn rất tốt, thật sự khiến cho một người đàn ông như em cũng cảm thấy cảm động.

Thậm chí, trong cuộc họp thường niên của Cổ thị, sau khi biết Hứa Ôn Noãn là đội trưởng trong game mà mình thường chơi, Lục Bán Thành vẫn không hề dám có ý gì với cô.

Bởi vì trong lòng Lục Bán Thành, Ngô Hạo và Hứa Ôn Noãn chính là một đôi trời sinh.

Lục Bán Thành dừng lại một chút, mới tiếp tục mở miệng, giọng nói lại có chút thôn thức, lại kèm thêm phiên muộn: “... Nhưng mà, Anh Sinh, anh nói xem, sao Chuột và Tưởng Tiêm Tiêm lại có thể tách ra ở cùng với nhau? Chẳng lẽ là bởi vì tiền sao? Tiền thật sự còn quan trọng hơn tình yêu sao?”

Lục Bán Thành lầm bầm nói rất nhiều, Cố Dư Sinh cũng không nghe

vào tai, trong đầu hẳn lúc này chỉ còn chuyện của Tần Chỉ Ái mà Lục Bán Thành vừa mới thuận miệng đề cập đến: “Đòi nợ.”

Hắn lại chờ lúc Lục Bán Thành yên tĩnh lại, đôi mắt đang mở của hắn lại bỗng nhiên mở ra.

Hắn nhìn chăm chăm vách tường trắng như tuyết hai giây, sau đó đột nhiên ngồi dậy, quay lại nhìn Lục Bán Thành: “Sao cậu biết chuyện cha của Tần Chỉ Ái mượn nợ bị đòi?”

Lục Bán Thành đang chìm đắm trong những suy nghĩ của mình về chuyện của Ngô Hạo vào Hứa Ôn Noãn, thấy Cố Dư Sinh đột nhiên hỏi khiến cho hắn ngẩng ra sững sốt mấy giây, sau đó mới định thần lại: “Ôn Noãn nói cho em biết, cũng không định nói chuyện về Tiểu Ái nhưng mà trong lúc đó lại vô tình nói tới...”

Kỳ thật cũng hoàn toàn không có ý hỏi, là do mấy ngày trước hắn trò chuyện với Ôn Noãn trong game.

Hắn hỏi cô tại sao chỉ một mình đi du lịch, không phải cô còn có bạn cùng phòng sao? Sao lại không đi cùng cô ấy?

Hứa Ôn Noãn trả lời bạn tốt của cô có chút việc trong nhà, hiện tại có chút khó khăn về kinh tế, cô không muốn kéo bạn đi để tiêu tiền.

Hứa Ôn Noãn cũng không biết người kia trong game chính là Lục Bán Thành, nhưng hắn thì biết, còn biết người trong lời nói của Hứa Ôn Noãn chính là Tần Chỉ Ái, lại thuận miệng hỏi bạn cùng phòng của cô xảy ra chuyện gì?

Đại khái là nhà của Tần Chỉ Ái có chuyện, cô không được tiết lộ, nhưng lại nghĩ dù sao cũng là người chơi game, dù không nói tỉ mỉ, nhưng nói vài câu cũng không sao: “Cha của cô ấy thiếu nợ người ta một khoảng tiền lớn, cậu ấy còn phải tạm dừng học hai năm để kiếm tiền trả nợ.”

Hứa Ôn Noãn nói, Hứa Ôn Noãn và Tần Chỉ Ái có quan hệ tốt, tất nhiên

sẽ không nói dối rồi, nhưng nếu phải... cha của Tần Chỉ Ái thiếu nợ người ta, tại sao trong hồ sơ của cô lại không ghi?

Cho dù là bị người ta sửa cũng phải có lỗ hổng chứ, nhưng tài liệu của cô lại kín không một lỗ hổng...

Trừ phi... trừ phi có người làm mới hồ sơ lại một lần nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 634: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (4)

Nhưng Tần Chỉ Ái nghèo rớt mùng tơi, làm gì có bản lĩnh để bóp méo hồ sơ chứ?

Vì vậy, có thể là hồ sơ của cô đã bị người khác thay đổi.

Người kia tại sao lại phải làm như vậy? Có bí mật gì phải che giấu người khác sao?

Chỉ trong vòng mười mấy giây, trong đầu Cố Dư Sinh lại xuất hiện một lô một lốc những nghi ngờ.

Lục Bán Thành thấy Cố Dư Sinh chủ động hỏi chuyện mình nên hiếu kỳ lên tiếng: “Sao vậy? Sao tự nhiên anh lại để ý đến chuyện Tần Chỉ Ái và ba cô ấy thiếu nợ?”

Trong này nhất định có vấn đề... nhưng mà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cố Dư Sinh nhú mày, không để ý tới Lục Bán Thành.

“Chẳng lẽ có vấn đề gì sao?” Lục Bán Thành lại hỏi.

Hắn vừa dứt lời, Cố Dư Sinh vốn đang ngồi yên lại bỗng nhiên vén chăn lên, nhảy xuống giường, vội vã mang giày, tìm điện thoại di động bên giường, không để ý đến những câu hỏi của Lục Bán Thành mà chạy khỏi phòng bệnh.

Chạy đến cổng bệnh viện, Cố Dư Sinh chặn một chiếc taxi, trở về biệt thự của chính mình.

Trả tiền, xuống xe, Cố Dư Sinh vì sốt ruột mà bấm sai mật khẩu ba lần, mới có thể mở cửa được.

Đẩy cửa, Cố Dư Sinh mở đèn, cũng không lo thay giày, liền chạy lên lầu, vọt tới thư phòng, mở một ngăn kéo dưới tủ sách, lấy ra một cái hộp, mở nắp hộp, trong này có một bức thư được để rất chỉnh tề.

Cố Dư Sinh đặt chiếc hộp lên bàn làm việc, tiện tay kéo ghế dựa, còn chưa ngồi vững trên ghế, hắn đã giật thư trong phong bì, mở ra đọc lại.

Đây là lá thư đầu tiên cô viết cho hắn lần đầu tiên 8 năm trước.

Ban đầu, cô mang theo tâm lý viết thư cho một người bạn qua thư nên chỉ mang tính xã giao không có gì để đọc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 635: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (5)

Đó là lần đầu tiên hắn trở về sau khi nhập ngũ.

Khi đó hắn đã quên mất cô là ai.

Có thể cô vẫn nhớ hắn, thậm chí thời gian chôn cất cha mẹ hắn, vẫn luôn đứng bên ngoài, ở bên cạnh hắn.

Có một số việc, trước khi không biết, chỉ có chút cảm động, nhưng hôm nay, sau khi hắn đã biết tất cả mọi chuyện, lại cảm thấy cực kỳ đau lòng.

“S Quân, tôi nhìn thấy anh ấy liền chạy đến trước mặt anh ấy nói chuyện, nhưng anh biết không? Tôi còn chưa mở miệng, anh ấy đã quay về phía người bên cạnh hỏi tôi là ai...S Quân, anh biết không? Thời khắc đó tôi suýt khóc, người đàn ông tôi tâm tâm niệm niệm, mong mong chờ chờ, lại hỏi tôi là ai...”

Hắn và cô có chạm mặt sao? Sao hắn lại không có ấn tượng gì?

Cổ Dư Sinh nhìn qua ngày viết thư, nhíu mày hồi tưởng lại một lúc lâu, mới mơ hồ nhớ lại đúng là có chuyện đó.

Khi đó hắn đã tiếp quản sự nghiệp của Cổ thị được hai năm, hình như lúc đó hắn tham gia một đại tiệc từ thiện.

Hắn và một khách hàng đang đứng hút thuốc thì có một cô bé chạy về phía hắn.

Hắn không nhớ rõ lúc đó hắn đã nói gì, chỉ biết cô gái kia vẫn quần lấy hắn, hắn có chút phiền, liền cùng người bạn đó rời đi.

Thì ra... đó là cô.

Cố Dư Sinh nhếch môi không nhúc nhích nhìn chằm chằm lá thư một lúc lâu, mới tiếp tục tìm những thư tiếp theo.

“S Quân, gần đây tâm trạng của tôi rất khó chịu, cha của tôi lại có thói quen đánh bạc.”

Nếu không phải vô tình lật trúng lá thư này, hẳn thật sự có lúc quên rằng Tiểu A trong thư đã từng đề cập đến chuyện cha của cô đánh bạc.

“S Quân, cảm ơn ý tốt của anh, tôi và anh còn chưa biết mặt nhau, sao tôi có thể lấy tiền của anh được, nhưng mà tôi đã có cách giải quyết rồi.”

Cố Dư Sinh nhìn qua ngày tháng, là lúc Tần Chỉ Ái đáng ra nên tốt nghiệp đại học.

Hắn hẳn là chưa từng hỏi cô cô có cách gì để kiếm tiền trả nợ? Bởi vì sau đó, trong thư của cô lại chưa từng nhắc lại chuyện nợ nần, ngoại trừ tình cờ nói đến chuyện sức khỏe của mẹ cô không tốt, sau đó đa số là nói về người mà cô thích.

Qua khoảng hơn một năm, trong thư của cô lại nói đến chuyện nợ nần, mà trong từng hàng chữ của cô hẳn còn có thể cảm nhận được sự hân hoan trong cô: “S Quân, anh có tin vào duyên phận không? Đợi tám năm, tôi rất cuộc cũng có thể chờ được ngày gặp lại anh ấy. Anh ấy mãi mãi cũng không biết, tôi đã ngàn dặm xa xôi đến để gặp anh ấy.”

Thời gian trong thư là cuối năm ngoái, trùng khớp hoàn toàn với thời gian hắn ở với Lương Đậu Khẩu trong biệt thự.

Đầu ngón tay Cố Dư Sinh run lên, tim bỗng nhiên đập nhanh một cách bất thường, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“S Quân, tôi ở bên cạnh anh ấy gần như vậy, thật ra tôi nên hiểu, tôi và anh ấy là không thể nào. Tôi và anh ấy giống như tình yêu trong truyền

thuyết vậy đó, dù có yêu sâu đậm bao nhiêu, chỉ có điều, tình thâm là tôi, còn anh ấy, là không duyên không phận.”

“S Quân, anh ấy đã thật sự quên tôi, lãng quên chính là sự vô tình nhất.”

“S Quân, tôi nói cho anh biết một tin mừng, tháng sau tôi đã có thể trả hết toàn bộ số nợ của cha tôi. S Quân, người mà tôi thích đó, gần đây anh ấy làm rất nhiều chuyện khiến tôi khổ sở, nhưng mà có một chuyện anh ấy làm khiến tôi rất vui vẻ, đó là anh ấy nói chúc mừng sinh nhật tôi, dù là tôi gạt anh ấy nói ra, nhưng tôi vẫn rất vui vẻ.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 636: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (6)

Hắn nói chúc mừng sinh nhật cô là do cô gạt hắn nói ra?

Cố Dư Sinh nhú mày...

Đời này của hắn, trừ sinh nhật của mẹ hắn, hắn chưa bao giờ chúc người phụ nữ khác sinh nhật vui vẻ.

Cô gái kia chính là Tiểu Phiền Toái, là ngày sinh nhật của Lương Đậu Khẩu, hắn đã nói bốn chữ này.

Tần Chỉ Ái thích hắn tám năm...

Nhịp tim và hô hấp của Cố Dư Sinh đều ngừng lại trong nháy mắt.

Hắn nhìn câu nói này chằm chằm trên giấy, nhưng vẫn không hiểu, hắn phải liên tục đọc thầm nhiều lần, liền mở máy tính ra, tra tài liệu của Lương Đậu Khẩu, liếc nhìn ngày sinh nhật của cô ta, mới phát hiện sinh nhật của Tần Chỉ Ái trễ hơn cô ta một ngày.

Lúc trước, hắn nhìn thấy sinh nhật của Lương Đậu Khẩu là từ trên tin tức.

Khi đó hắn còn chưa biết bản thân đã động tâm với Tiểu Phiền Toái, có thể khi đó hắn lại không khống chế được vọng động của mình, ngàn dặm xa xôi chạy từ Anh đến Paris để đưa quà sinh nhật cho cô, còn canh ngay trước khi hết ngày mới nói câu: “Sinh nhật vui vẻ” với cô.

Tiểu Phiền Toái lại nói cô không nghe rõ...

Lúc đó Cố Dư Sinh có chút buồn bực vì cũng đã qua ngày sinh nhật của

cô, liền thẹn quá hóa giận mà bực dọc nói: “Không nghe rõ thì thôi...”

Tiểu Phiền Toái “a” một tiếng, không đòi hấn nói nữa, nhưng cô lại có chút khở sở, khiến cho hấn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Hấn muốn an ủi cô, lại hôn cô, sau đó là quần quít trên giường, sau khi kết thúc, hấn mới lên tinh thần, liền nói với cô: “Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Phiền Toái, lúc này anh muốn chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Lúc này, đôi mắt của cô sáng ngời, sáng đến chói mắt hấn.

Bây giờ, trong thư, cô lại nói cô lừa hấn nói ra mấy chữ đó, mà đúng dịp lại là sau ngày sinh nhật của Lương Đậu Khấu... Vì vậy... Vì lẽ đó...

Đáp án trong đầu hấn vô cùng rõ ràng.

Cố Dư Sinh không biết tại sao, trong lúc này hấn lại bỗng cảm thấy sợ.

Một lúc lâu, hấn mới thả lỏng tay, lấy lá thư tiếp theo.

Lá thư đó là vài tháng sau khi Tiểu Phiền Toái đã ra đi, cô lại viết thư hỏi hấn: “S Quân, cô gái mà anh yêu có yêu anh không?”

Vì thời gian cách nhau cũng không xa, hấn tình tường nhớ được lúc đó hấn đã trả lời cô: “Tiểu A, cô bé mà tôi yêu, bỏ đi rồi.”

Cố Dư Sinh không cần mở lá thư sau cũng biết, cô đã hồi âm: “S Quân, tôi cũng giống anh vậy, tôi phải rời khỏi anh ấy rồi.”

Lúc đó hấn còn nói sao lại có thể trùng hợp đến như vậy, hấn mất đi người yêu, cô lại phải rời xa người cô yêu, bọn họ xem như đồng bệnh tương lân rồi.

Nhưng bây giờ hấn mới biết chẳng có gì là trùng hợp cả, kỳ thật cô chính là người hấn đã tìm kiếm bấy lâu nay, là Tiểu Phiền Toái của hấn.

Cố Dư Sinh giống như hóa đá vậy, không nhúc nhích, ngồi trên bàn yên

tĩnh một lúc lâu, mới từ từ hồi phục lại tinh thần.

Hắn nhìn chăm chăm bóng đêm ngoài cửa sổ một lúc lâu, sau đó mới lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

Tần Chỉ Ái và Tiểu Vương có quan hệ không tệ... Cố Dư Sinh tìm số điện thoại của Tiểu Vương, gõ nhẹ màn hình gửi một tin nhắn cho hắn:
“Tiểu Vương, bây giờ cậu tìm một lý do gì đó để Tần Chỉ Ái ra khỏi nhà đi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 637: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (7)

“Bây giờ sao???” Bây giờ đã là chín giờ rưỡi tối, đêm hôm khuya khoắt, cô còn là quả nữ, hình như không thích hợp cho lắm, Tiểu Vương trả lời tin nhắn, thêm vài dấu chấm hỏi.

“Ừ, chính là bây giờ.” Cố Dư Sinh trả lời xong, nghĩ một chút, lại gửi qua Tiểu Vương một tin nhắn: “Đừng để cho cô ấy biết là tôi muốn cô ấy đến gặp.”

.....

Nhận được tin nhắn trả lời “OK” của Tiểu Vương, Cố Dư Sinh đứng dậy, tìm chìa khóa xe, đi đến khu nhà của Tần Chỉ Ái.

Đợi khoảng 10 phút, Cố Dư Sinh đã thấy cô đi ra, đứng ven đường, chặn một chiếc taxi rời đi.

Vẫn đợi đến khi taxi đi đến giao lộ, dòng xe di chuyển hỗn loạn, Cố Dư Sinh mới đẩy cửa xuống xe, cất bước đi lên nhà Tần Chỉ Ái.

Đến tầng trệt chỗ cô ở, Cố Dư Sinh nhìn hai vòng, thấy không có ai qua lại, mới từ từ lấy ra một thanh sắt mỏng.

Đầu ngón tay hấn đâm thanh sắt vào bên trong ổ khóa, nhẹ nhàng xoay một cái, mở được cửa.

Cố Dư Sinh đẩy cửa vào nhà, tiện tay mở một cái đèn, liền đi vào phòng ngủ của Tần Chỉ Ái.

Trong ngăn kéo ở tủ đầu giường ngoại trừ mấy túi giấy cũng không có gì để xem.

Cố Dư Sinh bước đến trước bàn đọc sách, có một chút mỹ phẩm và trang sức, có thể là nhận được điện thoại của Tiểu Vương xong, phải ra ngoài gấp nên còn chưa tắt máy tính, nhìn qua màn hình, Cố Dư Sinh có thể thấy cô đang viết luận văn tốt nghiệp.

Cố Dư Sinh không xem máy tính nữa, dựa vào bàn sách, nhìn quanh phòng ngủ của cô hai vòng, vừa ngồi trên ghế salon đã phát hiện một đôi vớ nam.

Tầm mắt Cố Dư Sinh dừng lại một chút, là của người đàn ông đã ở lại nhà cô hôm đó sao?

Cố Dư Sinh mím môi, sau đó lại dờ mắt.

Lúc ánh mắt hần lia tới ban công, hần thấy được một vali, có chút quen mắt... Cố Dư Sinh nhú mày, lẳng lặng nhìn chằm chằm đánh giá cái vali một chút, sau đó mới nhớ ra đúng là nó giống với cái vali Tiểu Phiền Toái để trong nhà hần lúc cô dọn tới, để trong phòng thay quần áo...

Cố Dư Sinh ngồi thẳng lên, trầm tư chốc lát, mới đi lên trước, xách vali lên, có chút nặng.

Cô chuẩn bị hành lý xuất ngoại xong hết rồi sao?

Vậy đồ mà hần muốn tìm có còn ở đây không?

Cố Dư Sinh nghĩ xong, liền để vali nằm ngang, kéo dây kéo mở ra.

Quả nhiên như hần nghĩ, trong đó chứa đầy quần áo, giày, vài cuốn sách, còn có một cái túi màu trắng.

Túi nặng trình trịch, đựng khá nhiều đồ, Cố Dư Sinh mở miệng túi ra, lại thấy từng phong thư được xếp chỉnh tề bên trong.

Hần lấy lên một vài lá thư, đều là của S Quân gửi cho cô.

Dưới đồng thư là một túi tiền màu đỏ.

Cố Dư Sinh mở dây đỏ, lọt vào tầm mắt hắn là một cọc tiền giấy màu đỏ, còn có một sợi dây chuyền sáng lấp lánh.

Hắn lấy dây chuyền ra, lúc thấy một hạt trân châu nhỏ trên đó, trong nháy mắt hắn lại bất động.

Qua một lúc lâu, đầu ngón tay run run của hắn liền rút tiền giấy, mở ra, có một dòng chữ xinh đẹp ngay ngắn lọt vào tầm mắt của hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 638: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (8)

Dây chuyền kia chính là sợi dây chuyền hắc đồ ký với tên nhóc kia mà giật đứt, sau đó hắc lại cực kỳ ảo não, đi hết tiệm vàng bạc đá quý này đến tiệm kim cương châu báu khác để sửa lại.

Tiền kia, là hắc bảo cô viết tâm sự của mình lên để nó lưu hành, mọi người đều sẽ biết nỗi buồn của cô. Lúc đó hắc ra cửa hàng tiện lợi tìm không thấy, còn cho là cô vốn không viết gì, nhưng bây giờ nhìn lại, là cô không dùng tờ tiền này.

Thì ra cô chính là Tiểu Phiền Toái mà hắc tìm kiếm bấy lâu nay.

Thì ra trong thư, người cô luôn miệng gọi là anh ấy, là hắc, người hắc luôn miệng nói cô ấy, chính là cô.

Thì ra, trong cuộc đời hắc, ba lần yêu, đều là mỗi lần yêu đều yêu đến tha thiết sâu đậm, chỉ có mình cô.

Thì ra, giờ hắc mới tỉnh ngộ...

Chẳng trách hắc gặp Tiểu Phiền Toái lần đầu tiên, hắc liền bắt đầu không phải là chính mình.

Chẳng trách sau khi gặp phải Tần Chỉ Ái, cô chẳng cần làm gì, hắc cũng vô thanh vô tức mà yêu cô.

Chẳng trách dù cô và Tiểu Phiền Toái khí chất không giống nhau, giọng nói và tướng mạo cũng không giống, nhưng hắc luôn cảm thấy hai người họ chính là một người.

Chẳng trách, nhiều chuyện hắc không hiểu như vậy, nghĩ đến phát điên

cũng không thể nghĩ ra...

Lúc này hắn đã hiểu, hiểu tất cả.

Tiểu Lâm Tình cũng được, Tiểu Phiền Toái cũng được, sau đó là Tiểu Thư Ký, quay tới quay lui cũng không thể thoát khỏi ba chữ Tàn Chỉ Ái.

.....

Cố Dư Sinh không biết mình đã ngây người nhìn tờ tiền giấy kia bao lâu, kinh ngạc bao lâu, mãi đến khi điện thoại di động trong túi hắn reo lên, khiến hắn run cả người, hắn mới có thể lấy lại được thần trí.

Lấy điện thoại di động ra, là tin nhắn của Tiểu Vương gửi tới.

“Cố tổng, tôi kéo thư ký Tàn ra ăn cơm ở gần nhà cô ấy mà lại quên mang theo tiền nên cô ấy đã trả tiền rồi.”

“Cố tổng, tôi không thể kéo dài thời gian thêm được nữa, anh đã làm xong chuyện muốn làm chưa?”

“Cố tổng, thư ký Tàn đã về nhà rồi.”

“Cố tổng...”

Cố Dư Sinh trả lời “ừ” một cái, cất điện thoại di động, nhét lại dây chuyền và tiền vào túi đỏ, buộc chặt như cũ, sau đó lại để mọi thứ ngay ngắn như lúc đầu, sau đó mới kéo dây kéo đóng vali lại, để về vị trí cũ, sau đó đứng lên nhìn một vòng phòng của Tàn Chỉ Ái lần nữa, thấy không có gì bất thường, không để lại bất kỳ kẽ hở nào, mới cất bước ra khỏi phòng.

Trước khi ra khỏi phòng, Cố Dư Sinh quay đầu lại, nhìn về đôi vợ của người đàn ông kia trên ghế salon.

Hắn nhìn chằm chằm một lúc lâu, mới cất bước rời đi.

Trở lại xe, hắn sững sờ chưa được mấy phút liền có một chiếc taxi dừng

ở tiểu khu, Tần Chỉ Ái xuống xe, trả tiền, mới vào tiểu khu.

Mãi đến khi ánh đèn phòng Tần Chỉ Ái sáng lên, Cố Dư Sinh mới khởi động xe, từ từ đạp chân ga rời đi.

Trở lại biệt thự, Cố Dư Sinh lại đọc lại những lá thư mà Tiểu A đã gửi cho hắn lại một lần.

Thì ra sau lưng hắn có một cô bé yêu hắn điên cuồng, nồng cháy, liều lĩnh, dùng hết tuổi thanh xuân và sức lực của bản thân để yêu hắn mà không cần được đáp lại.

Nhưng hắn thì sao chứ?

Tám năm trước vì giấc mơ của mình mà từ bỏ tình yêu của cô.

Năm năm trước lãng quên cô.

Một năm trước dùng thân phận của người phụ nữ khác đến bên cạnh hắn, hắn lại vì tín ngưỡng của bản thân mà lại bỏ lỡ cô lần nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 639: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (9)

Hơn một tháng trước đây, hắn vì Tiểu Phiền Toái mà sau rượu mất đi lý trí ngủ với cô, lại còn giả vờ như không biết gì, lựa chọn cách phụ cô.

Thời gian đó, cô đối với hắn đầy thâm tình, mà hắn lại chỉ mang đến cho cô đầy rẫy những thương tổn.

Cả đời hắn động tâm ba lần, nhưng chỉ yêu một người, nếu có thể, hắn thật sự muốn giữ cô bên cạnh cả đời.

Nhưng nhiều lúc, có rất nhiều chuyện khiến người ta dở khóc dở cười.

Hắn hiểu ra mọi chuyện, nhớ ra tất cả, biết mọi thứ, nhưng cũng là lúc cô quay lưng rời đi.

Giống như tám năm trước, lúc cô chủ động mời hắn xem phim, nếu như ngày đó hắn không bị ba đánh phải nhập viện, nếu ngày ấy hắn đến chỗ hẹn, hay là vào lúc ấy hắn và cô ở bên nhau, hay là hắn từ bỏ giấc mộng của bản thân vì cô, nhưng hắn cũng không thể làm như vậy.

Giống như một năm trước, cô đến Thượng Hải tìm hắn, hắn đã biết cô là Lương Đậu Khẩu giả, họ đã hẹn rõ ràng thời gian địa điểm, nhưng hắn cũng là một người lính, tín ngưỡng đó đã thấm vào tận xương tủy, khiến hắn cứu người, khiến hắn lần nữa bỏ lỡ cô, hắn cũng không thể không cứu cậu bé kia, lại vì vậy mà bỏ qua cô.

Hay là thật sự như cô nói vậy, cô thì thâm tình, nhưng hắn thì không có duyên.

Không có duyên là hắn không có duyên với cô.

Chỉ là cuối cùng, hắn không nữa.

Dù sao hai người cùng nhau, yêu nhau quanh quẩn nhiều năm như vậy rồi.

Nhưng hắn lại mang đến cho cô quá nhiều tổn thương, có lỗi với cô nhiều lần như vậy, bây giờ cô đang bắt đầu cuộc sống mới, hắn còn có tư cách để quấy rối cô sao?

Cố Dư Sinh ngồi trên bàn làm việc hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, khiến cổ họng của hắn lại khô khan đau đớn, hắn ngồi thẳng người, lấy một tờ giấy sạch sẽ trên bàn viết thư hồi âm cho Tiểu A.

Không buông tay hoàn toàn được, vậy thì tranh thủ một lần đi.

Chỉ cần cô có chút không chắc chắn về bắt đầu kia, hắn nhất định sẽ giành cô về phía mình.

Có thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, cũng có thể là đột nhiên hắn lại hút quá nhiều thuốc, Cố Dư Sinh không chịu nổi, đầu óc có chút chậm, hắn cầm bút, vắt óc suy nghĩ một lúc lâu mới miễn cưỡng viết vài chữ tán dóc.

Hắn thấy giao đãi như vậy là đủ rồi, mới viết đến những lời thật sự trong đáy lòng mình.

“Tiểu A, người cô đã dùng hết tuổi thanh xuân để yêu, có thể dễ dàng buông tay được sao?”

“Tiểu A, cô tìm được cuộc sống mới của riêng mình, tôi mừng cho cô, qua thư của cô, tôi cảm nhận được người đó thật sự rất quan trọng.”

.....

Thứ hai, Tần Chi Ái nhận được thư.

Chỉ còn chờ ngày xuất ngoại, cô rảnh đến nỗi không có gì để làm.

Sắp đến tháng ba, gió xuân ôn hòa, cây cối tốt tươi, đi ra từ cục xuất nhập cảnh, Tần Chỉ Ái nhìn bầu trời tươi đẹp, liền đi đến thành phố A.

Trường học ở thành phố A đã mở, Tần Chỉ Ái nghe thấy tiếng bước chân trong phòng học.

Trên sân trường, có hai lớp đang học thể dục, còn có hai học sinh từ trong lớp lên chạy ra ngồi vào hàng.

Qua cửa kính phòng thí nghiệm trong suốt, cô còn có thể nhìn thấy học sinh trong đó đang nhìn giáo viên làm thí nghiệm, hưng phấn mà chăm chú nhìn thí nghiệm hóa học.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 640: Gặp Ba Lần, Yêu Tha Thiết Ba Lần (10)

Tần Chỉ Ái đi quanh sân trường một vòng, lấy điện thoại di động ra, thấy sắp đến giờ ra về, cô sợ chút nữa học sinh ra về sẽ rất đông nên liền ra khỏi cổng trường.

Lúc đi đến cổng trường, người bảo vệ biết cô gọi cô lại: “Tôi vừa định nhắn tin cho cô, nói cho cô biết cô có thư, hôm nay cô lại đúng lúc đến đây.”

Là thư của S Quân hồi âm cho cô, mới đây mà anh ta lại trả lời thư của cô nhanh như vậy.

Trước đây hầu như là một tháng, hoặc nhanh nhất là nửa tháng cô mới nhận được thư hồi âm của S Quân, Tần Chỉ Ái trở mắt, bất ngờ, hai giây sau mới lấy lại tinh thần mà đi theo bảo vệ vào phòng trực.

Nhận thư xong, Tần Chỉ Ái nói cảm ơn, rồi lại nói chuyện phiếm với chú bảo vệ hai câu, lại nghe thấy tiếng chuông tan học vang lên, mới nói tạm biệt chú ấy rời khỏi cổng trường.

Cô gọi một chiếc taxi, về đến nhà, Tần Chỉ Ái nấu một tô mì, lấp đầy bụng, nằm trên giường nghỉ trưa hai tiếng đồng hồ, sau khi thức dậy uống một ly sữa, mới lấy thư của S Quân ra đọc.

Cách ngày cô xuất ngoại chỉ còn một tuần lễ, Tần Chỉ Ái sợ mấy ngày nữa lại có chuyện bận không thể trả lời thư của S Quân được, bây giờ lại không có chuyện gì, liền lấu giấy bút viết thư hồi âm cho S Quân.

Tần Chỉ Ái nói mình phải đi du học cho S Quân biết trước, có thể một năm rưỡi sau cô cũng không thể viết thư lại cho hắn. Cô cũng không quên hỏi S Quân một câu, có thể chờ cô đi du học về, lại viết thư cho hắn không, đến lúc đó hắn đừng quên trả lời thư của cô.

Dừng bút, Tần Chỉ Ái lại nhìn thư của S Quân một lần, không có nhanh chóng trả lời câu hỏi đầu tiên của hắn mà lại trả lời câu hỏi thứ hai trước.

“Cuộc sống mới của tôi đương nhiên là rất quan trọng.”

Tần Chỉ Ái có chút do dự, chần chừ, liền viết xuống một cách trôi chảy.

“Quan trọng đến nỗi, dù tôi có phải từ bỏ tính mạng của mình, tôi cũng sẽ dùng hết sức lực còn lại cuối cùng để bảo vệ người này.”

Đó là con của cô và Cố Dư Sinh. Là đứa bé mà sau khi cô đắn đo suy nghĩ thiệt hơn xong, vẫn muốn giữ nó lại, sao lại có thể không quan trọng được?

Có thể là đối với mỗi người phụ nữ, được ôm lấy đứa con trong bụng của mình trong lòng chính là điều hạnh phúc nhất.

Tần Chỉ Ái theo bản năng đưa tay sờ sờ bụng dưới bằng phẳng của mình, khéo môi lại cong lên mỉm cười, không biết có nên chia sẻ niềm vui này với S Quân hay không: “Tôi cũng không có hy vọng gì to lớn, tôi chỉ mong người này có thể khỏe mạnh, vui vẻ. Chỉ lần có thể, tôi đều sẽ cố gắng để người này vui vẻ. tôi sẽ chăm sóc người này thật tốt.”

“Bởi vì anh biết không S Quân? Bây giờ trong sinh mệnh của tôi, chỉ có người này mới mang đến cho tôi hạnh phúc.”

Viết tới đây, Tần Chỉ Ái bỗng nhiên trở nên ảm đạm.

Vì mang thai, cô không muốn suy nghĩ nhiều, sợ mình lại nhớ đến Cố Dư Sinh, lại buồn, lại ảnh hưởng không tốt đến thai nhi.

Vẫn có những lúc cô không chú ý mà nghĩ đến hắn, lại cảm thấy buồn.

Tần Chỉ Ái thất thần một lúc lâu mới thoải mái hơn một chút, cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu, mới viết tiếp: “S Quân, tôi không biết nên trả lời câu hỏi thứ nhất của anh như thế nào, tôi chỉ có thể nói với anh, bây giờ tôi đang

cố gắng hết sức để quên anh ấy.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 641: Trời Xanh Chờ Con Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (1)

Năm giờ rưỡi, Tần Chỉ Ái ra khỏi nhà ăn cơm, tiện đường ghé bưu điện gửi thư.

.....

Lúc Tần Chỉ Ái nghỉ việc ở Hối thị, tuy rằng gần đây nhất Lương Đậu Khẩu vẫn không có cơ hội gặp mặt Cố Dư Sinh nhưng tâm tình của cô ta vẫn không tệ, đặc biệt là hai ngày trước khi bộ phim điện ảnh của cô vừa mới đóng máy xong thu về doanh thu phòng vé khá tốt, cuộc sống bình thường thuận lợi như vậy cũng khiến cô hài lòng rồi.

Đêm nay, cô và Chu Tịnh ăn cơm cùng một vài đối tác đầu tư nước ngoài, lúc uống rượu, bị mấy tên khốn đó sờ tay của cô, Lương Đậu Khẩu có chút buồn nôn nhưng khi hắn đồng ý đầu tư một trăm triệu, buồn nôn đã lập tức biến thành hài lòng, cô ngồi sau xe, lấy khăn giấy ướt lúc lau tay của mình nhiều lần còn nói tài xế mở nhạc, thỉnh thoảng hừ theo tiếng ca ung dung.

Hơn nửa đêm rồi, có hai đoạn đường đang thi công, bị phong tỏa, chỉ có thể đi đường chính là nhanh nhất, rồi mới đi đường tắt về nhà.

Đi ngang qua một khu dân cư, Lương Đậu Khẩu nhìn chăm chăm vào móng tay tinh xảo, lúc bàn bạc với Chu Tịnh lại về khoảng tiền đầu tư, nhìn qua cửa sổ lại thấy một chiếc xe quen thuộc, cô ta đang lái nhai lại trở thành hai chữ: “Dừng xe.”

Chu Tịnh uống nhiều rượu rồi, có chút uể oải, vẫn luôn nhắm hai mắt lại, đột nhiên nghe thấy Lương Đậu Khẩu nói như vậy, nhú nhú mày, từ từ mở mắt ra: “Sao vậy?”

Lương Đậu Khấu không để ý đến cô ta, quay qua cửa sổ, thò đầu ra, nhìn chiếc xe kia.

ChuTĩnh cũng nhìn thấy, thấy một chiếc Audi, Cố Dư Sinh đứng ven đường, mặc áo khoác đen mỏng, tao nhã đứng bên đường, hút thuốc, lẳng lẳng nhìn căn phòng trước mặt.

“Hơn nửa đêm Cố Dư Sinh đứng ở đây làm gì?” ChuTĩnh vừa mới hỏi, lại giống như nhớ ra chuyện gì đó, nhìn lướt qua tòa nhà mà hắn đang nhìn chăm chú, sau đó nụ cười trên môi liền biến mất, cô còn chưa nói chuyện, Lương Đậu Khấu đã nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn có thể làm gì? Còn không phải con bé đóng thế kia?”

Nói xong, Lương Đậu Khấu có chút tức giận ngồi lại vào xe, quay đầu nói với Chu Tĩnh: “Con nhỏ kia không phải đã rời khỏi Hối thị rồi sao? Gần đây nhất cô ta cũng không có tiếp xúc với Cố Dư Sinh, sao nửa đêm hắn lại còn đứng dưới nhà cô ta chứ?”

So sánh với sự tức giận của Lương Đậu Khấu, Chu Tĩnh lại bình tĩnh hơn rất nhiều, cô ra hiệu cho tài xế lái xe trước, sau đó mới nói với Lương Đậu Khấu: “Cậu cũng đừng quá tức giận, không qua mất ngày nữa không phải con bé kia đã đi du học rồi sao?”

Ngữ khí của Chu Tĩnh rất hời hợt, khiến cho Lương Đậu Khấu càng nổi điên, cô còn đang chuẩn bị nói thêm hai câu thì Chu Tĩnh đang dừng lại bỗng nhiên nói tiếp: “Có điều...”

Lương Đậu Khấu nuốt lại những lời kia, nghi ngờ hỏi: “Có điều thế nào?”

ChuTĩnh ngoẹo cổ, nhìn chằm chằm bóng đêm bên ngoài cửa sổ một chút, ngoắc ngoắc môi, nhìn Lương Đậu Khấu: “Có điều trước khi con bé kia đi, mình còn có một món quà lớn muốn tặng cho cô ta.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 642: Trời Xanh Chờ Con Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (2)

.....

Ngày hai mươi bảy tháng hai, cách thời gian Tần Chỉ Ái xuất ngoại còn năm mươi tiếng đồng hồ, trong làng giải trí lại có một tin náo loạn.

Đợi đến khi Tần Chỉ Ái nhìn thấy tin, đã là 12 giờ trưa.

Ngay lúc đó cô đang ăn cơm ở một quán ăn gần nhà bán đồ Trung Quốc.

Buổi trưa ở nhà hàng người khá đông, thời gian lên thức ăn rất chậm, cô buồn bực ngán ngẩm nên mới mở điện thoại di động ra, trong lúc vô ý, cô mơ hồ nghe thấy hai cô bé ở bàn bên cạnh nhỏ giọng nói: “Không ngờ Lương Đậu Khấu lại sắp có hỷ sự, tôi còn đang ghép cô ấy với một nam thần làm một couple nữa đây, không ngờ lại chìm tàu rồi.”

“Đẹp đi, nếu tôi là Lương Đậu Khấu chắc chắn tôi cũng chọn gả vào hào môn, nam thần của cậu dù có bị người ta vây lấy cũng không phải là danh gia vọng tộc gì, huống chi người mà Lương Đậu Khấu cưới còn đẹp trai hơn nam thần của cậu gấp mấy lần...”

Tần Chỉ Ái đang bấm điện thoại, nghe thấy ba chữ Lương Đậu Khấu thì dừng lại một chút, qua một lúc lâu mới mở Microblogging ra.

Tin tức được nhiều người quan tâm nhất lúc này chính là cụm từ khóa tìm kiếm: ‘Nữ thần quốc dân Lương Đậu Khấu sắp có hỷ sự.’

Tần Chỉ Ái mơ hồ đoán được tin tức trong giới giải trí sẽ có nội dung như thế nào, mới bấm vào chuyện của Lương Đậu Khấu đang được nhiều người quan tâm kia.

Nội dung là: “Nữ thần quốc dân Lương Đậu Khẩu sắp có hỷ sự, gả vào hào môn, kết duyên cùng CEO của tập đoàn Cổ thị Cổ Dư Sinh, hai người là thanh mai trúc mã từ hai đứa trẻ ngây thơ lúc này đã chuẩn bị kết hôn, đúng là một đoạn lương duyên động lòng người.”

Phía dưới còn có vài tấm ảnh.

Tấm thứ nhất là ảnh Lương Đậu Khẩu ở nhà cũ của Cổ gia.

Tấm thứ hai là hình ảnh Cổ Dư Sinh ngồi trong một khu bán trang sức xa xỉ đang chọn nhẫn.

Tấm thứ ba là hình ảnh Cổ Dư Sinh, Lương Đậu Khẩu và Cổ lão gia, và cha mẹ của Lương Đậu Khẩu cùng ngồi ăn cơm.

Tấm thứ tư là hình ảnh chụp Lương Đậu Khẩu kéo tay Cổ lão gia vào phim trường, cô ta còn cười tí mắt, xem ra rất hòa thuận.

Thời gian đăng tin kia là lúc một giờ sáng.

Mấy năm nay Lương Đậu Khẩu rất được nhiều người quan tâm, đến mười hai giờ trưa đã có mấy trăm ngàn lượt xem.

Trong số những bình luận, đại đa số đều là chúc phúc cho cô ta.

Trong đó còn có một Microblogger nhiệt tình comment, còn được một trăm hai mươi ngàn lượt like: “Tôi biết rõ hai người quá rồi, có người nói hai người bí mật kết hôn từ lâu rồi, bây giờ mới công khai mời khách rồi đăng tin các loại phải không?”

Comment xong còn có người share lại, số lượt share đã là hơn mười ngàn người.

Tần Chỉ Ái đã từng đóng vai Lương Đậu Khẩu, cô cũng biết không ít người mắng hai người họ là lừa gạt này nọ.

Kỳ thật đã sớm nghĩ đến hai người sẽ kết hôn, sẽ công bố thiên hạ, chỉ là

không nghĩ đến sau khi cô nhìn thấy tin tức, cả người lại hoảng hốt như vậy.

Mãi cho đến khi nhân viên phục mang thức ăn lên, Tần Chỉ Ái mới dời mắt khỏi màn hình điện thoại.

Cô để điện thoại di động xuống, cầm muỗng, bình tĩnh cúi đầu hạ tầm mắt, yên lặng ăn cơm, dù đang nhai nhai nhưng đôi khi vẫn dừng lại.

Một chén cơm cô phải ăn cả tiếng đồng hồ mới hết.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 643: Trời Xanh Chờ Con Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (3)

.....

Buổi chiều Cố Dư Sinh mới đến công ty, vừa vào công ty, liền bắt đầu nổi nóng, cả người giống như một quả bom, thấy người nào liền chửi người đó.

Bầu không khí trong công ty vì sự xuất hiện của hắn mà trở nên cực kỳ ngột ngạt, hầu như tất cả mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh trên bàn làm việc của mình, thậm chí còn không dám thở, thậm chí muốn đứng lên đi vệ sinh cũng không dám.

Lúc Lục Bán Thành tới, Cố Dư Sinh đang ngồi yên trong phòng làm việc, Lục Bán Thành đi từ trong thang máy ra, nhìn thấy Tiểu Vương đang ôm một đồng tài liệu trên tay, đi qua đi lại trước cửa phòng làm việc của Cố Dư Sinh cũng không dám gõ cửa đi vào.

Lục Bán Thành thất trong phòng làm việc có gì đó sai sai, lại nghĩ đến những tin tức ồn ào trên internet, liền đoán được liền đi đến trước mặt Tiểu Vương hỏi: “Vì tin tức mà nổi đóa sao?”

“Không phải...” vừa nói đến đây, Tiểu Vương lại sầu lo, quay về phía Lục Bán Thành khai báo: “Hôm qua quả thật là một ngày cực kỳ gian nan luôn, buổi sáng không biết là đã có bao nhiêu công ty truyền thông gọi điện thoại đến hỏi Cố tổng thông tin trên internet đó là thật hay giả... lúc đó Cố tổng còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, liền nói với bọn họ rằng Lương Đẩu Khẩu là ai anh ấy không hề quen biết... Sau khi cúp máy xong, mới lên mạng xem tin tức, sắc mặt đã cực kỳ khó coi bảo tôi lái xe về nhà cũ Cố gia, lúc Cố tổng đến, Lương Đẩu Khẩu đúng lúc cũng đang ở đó, đang nhận điện

thoại của phóng viên, nói là cô và Cố tổng đã quen nhau hơn một năm... Anh nói xem, phóng viên gọi điện thoại đến nhà cũ Cố gia Lương Đẩu Khẩu lại nhận điện thoại, không phải đã nói cho phóng viên biết mối quan hệ của Cố tổng và Lương Đẩu Khẩu quá rõ ràng rồi sao? Lúc đó Cố tổng giành lại điện thoại, đòi phủ nhận, nhưng mà Cố lão gia sao có thể trơ mắt để anh ấy muốn làm gì thì làm, liền không nói gì lại coi ngày thành hôn... Cố tổng liền ở trước mặt Lương Đẩu Khẩu gọi điện thoại liên hệ với nhân viên bên Microblogging để người ta xóa bài viết đó đi, sau đó còn liên hệ với các công ty truyền thông, muốn mở hợp báo làm sáng tỏ chuyện của anh ấy và Lương Đẩu Khẩu hoàn toàn là không có thật, Cố lão gia lại không chịu, nói nếu như anh ấy đánh vào mặt Lương Đẩu Khẩu một cách trắng trợn như vậy, ông cũng sẽ đoạn tuyệt quan hệ với anh ấy... tính khí của Cố tổng anh cũng biết mà, mềm không được mà cứng cũng không xong, làm không được gì liền bỏ đi... tới công ty, giống như ăn phải thuốc súng vậy, dằn vặt mọi người quá chừng...”

Tiểu Vương nói nhỏ một đoạn rất dài, sau đó mới nhớ lại chuyện gì đó, tay cầm tài liệu lại quăng vào ngực Lục Bán Thành, lại nói tiếp: “Lục tiên sinh, xin hãy giúp tôi một chuyện, đây đều là những tài liệu quan trọng mà hôm nay Cố tổng phải ký.”

Lục Bán Thành cúi đầu, nhìn vào tài liệu trong tay, sau đó để lại cho Tiểu Vương một câu: “Cậu đi làm việc của cậu đi.” Lục Bán Thành mới cất bước đi vào phòng Cố Dư Sinh.

Lục Bán Thành gõ cửa hai lần, không có ai trả lời, liền đẩy cửa vào.

Trong phòng làm việc cực kỳ yên tĩnh, Cố Dư Sinh không ngồi trước bàn làm việc mà hai tay chắp sau lưng, đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chăm bên ngoài, không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ gì.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 644: Trời Xanh Chờ Con Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (4)

Từ bóng lưng của Cố Dư Sinh lúc này dù nhìn từ phía sau vẫn có chút thông dong hờ hững, hoàn toàn không có chút ác liệt như Tiểu Vương vừa mới miêu tả.

Cố Dư Sinh biết có người vào phòng cũng không quay lại nhìn xem đó là ai.

Lục Bán Thành đặt tài liệu trước bàn làm việc, mở miệng nói: “Đây là vài tài liệu cần có chữ ký của anh.”

Cố Dư Sinh vẫn không có phản ứng.

Lục Bán Thành dựa vào bàn làm việc, tiện tay lật tài liệu mà Tiểu Vương đưa cho hắn lên xem, thật sự là việc rất khẩn cấp, lại mở miệng: “Đều là chuyện gấp, dù là tâm tình không tốt, anh cũng đừng làm trễ nãi việc chính sự...”

Nói được nửa câu, Lục Bán Thành bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào một phong thư, ngừng lại, hắn mới quay phong bì lại coi, là thư gửi cho S Quân, liếc mắt nhìn lưng của Cố Dư Sinh một cái, lại tiếp tục nói: “... Còn có một lá thư.”

Cố Dư Sinh đột nhiên nghiêng đầu, chỉ liếc bàn tay cầm thư của Lục Bán Thành, sau đó liền nhẹ nhàng đi đến trước mặt Lục Bán Thành trong khi Lục Bán Thành còn chưa phản ứng lại, lá thư trên tay hắn đã biến mất.

Cố Dư Sinh vừa mở thư vừa quay lại cửa sổ, đưa lưng về phía Lục Bán Thành, mở thư ra, cúi đầu đọc.

“Cuộc sống mới của tôi đương nhiên là rất quan trọng.”

“Quan trọng đến nỗi, dù tôi có phải từ bỏ tính mạng của mình, tôi cũng sẽ dùng hết sức lực còn lại cuối cùng để bảo vệ người này.”

“Tôi cũng không có hy vọng gì to lớn, tôi chỉ mong người này có thể khỏe mạnh, vui vẻ. Chỉ lần có thể, tôi đều sẽ cố gắng để người này vui vẻ. tôi sẽ chăm sóc người này thật tốt.”

“Bởi vì anh biết khôngS Quân? Bây giờ trong sinh mệnh của tôi, chỉ có người này mới mang đến cho tôi hạnh phúc.”

“S Quân, tôi không biết nên trả lời câu hỏi thứ nhất của anh như thế nào, tôi chỉ có thể nói với anh, bây giờ tôi đang cố gắng hết sức để quên anh ấy.”

Thì ra, người trong cuộc sống mới của cô lại quan trọng như sinh mạng của cô vậy.

Thì ra cô đã quên hẳn...

Tim bỗng nhiên cảm thấy nặng nề, khiến hẳn cảm thấy từng nhịp đập chính là một lần bị tra tấn.

Não Cổ Dư Sinh hoảng loạn, mãi đến khi Lục Bán Thành đi đến trước mặt hẳn, nhìn lên qua thư trên tay hẳn, hẳn mới phản xạ có điều kiện mà gấp thư lại nhét vào trong túi tiền.

“Anh Sinh, tài liệu trên bàn...” Lục Bán Thành thấy Cổ Dư Sinh muốn ra khỏi phòng, liền nhắc nhở một câu.

Cổ Dư Sinh dừng bước, nhìn lướt qua tập tin, đi tới...

Nắm tập tin, Cổ Dư Sinh cầm bút ký một lần 15 chữ ký, tốn một lúc lâu.

Để bút xuống, Cổ Dư Sinh lại cầm chìa khóa xe vừa mới đặt lên bàn, cũng không để ý đến Lục Bán Thành, liền đi ra khỏi văn phòng, vào thang máy, đi xuống bãi giữ xe dưới tầng hầm.

Cố Dư Sinh không biết mình muốn đi đâu, lái xe lung tung không có mục đích, đi vòng quanh đường phố, mãi đến giờ tan tầm, lúc kẹt xe, hắn mới dừng lại, nhìn qua cửa xe, phát hiện là giao lộ mà mấy ngày nay hầu như đêm nào hắn cũng đi.

Đi thẳng khoảng 200m chính là đến nhà cô.

Những câu cô viết trong thư kia, từng chữ từng chữ lại xuất hiện trong đầu hắn.

Âm thanh hỗn loạn ngoài cửa xe bỗng trở nên cách hắn thật xa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 645: Trời Xanh Chờ Con Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (5)

Xa đến nỗi trong lúc hoảng hốt, hắn thậm chí có thể nghe được nhịp thở của chính mình.

Không biết hắn ở trong xe mờ mịt phát ngốc như vậy bao lâu, bên tai Cố Dư Sinh lại có tiếng chuông điện thoại chói tai.

Hắn không lập tức lấy điện thoại di động mà cúi đầu liếc mắt nhìn tên người gọi tới hiển thị trên màn hình, là điện thoại của nhà cũ Cố gia gọi tới, tám phần là ông nội gọi tới, muốn thuyết phục hắn, không muốn làm sáng tỏ chuyện scandal của hắn và Lương Đậu Khấu.

Cố Dư Sinh chẳng muốn tiếp tục nói chuyện với ông, tùy ý đến điện thoại reo.

Ngược lại không bao lâu sau, chuông điện thoại biến thành tin nhắn: “Cố thiếu gia, Cố lão gia ngất xỉu rồi.”

Kèm theo bức ảnh sắc mặt ông trắng bệch, nhắm mắt nằm trên giường.

Cố Dư Sinh không mở hình lớn ra xem chỉ quan sát rất kỹ, điện thoại lại có cuộc gọi đến của má Trương, hắn chần chờ một chút, mới bắt máy.

“Thiếu gia, Cố lão gia vừa ngất xỉu, tôi gọi xe cấp cứu rồi, tôi nghe nhịp tim của ông, không ổn rồi...”

“Thiếu gia, từ đầu năm ngoái đến nay sau khi cậu đến Thượng Hải sức khỏe của Cố lão gia đã không tốt, tai nạn dù được Lương tiểu thư cứu nhưng vẫn có chút tổn thương, Cố lão gia chỉ là không nói cho cậu biết thôi...”

“Hôm nay Cố lão gia tức giận không ăn cơm liền vào phòng nghỉ ngơi, tôi cho là ông ngủ thôi, không ngờ vừa làm xong cơm tôi lên gọi ông, ông đã bất tỉnh nhân sự rồi,....”

Má Trương trong điện thoại nói rất nhiều, Cố Dư Sinh chỉ nghe mấy chữ ‘bất tỉnh nhân sự’ là rõ nhất, đầu ngón tay cầm điện thoại của hắn bỗng nhiên dùng sức, âm thanh khô khốc hỏi lại: “Bệnh viện nào?”

Cố Dư Sinh cúp máy, muốn khởi động xe mới phát hiện chân của mình mềm ra không còn chút sức lực nào.

Hắn thở không ra hơi nằm nhoài trên tay lái, không biết sao trong đầu lại hiện ra hình ảnh năm năm trước hắn nhận được điện thoại báo ba mẹ hắn qua đời.

Bức ảnh má Trương gửi hầu như là giống nhau như đúc.

Tim hắn giống như bị một thứ gì đó đâm vào vậy, hắn lại sợ.

Hắn cầm tay lái mà cực kỳ run, hắn thử nhiều lần nhưng không thể nào khởi động xe nổi, ngẩng đầu lên, nhìn qua kính chắn gió thấy nhà của Tần Chỉ Ái ở xa xa, không biết làm sao, mấy ngày nay hắn vẫn không thể khống chế được chính bản thân mình mà muốn nhìn thấy cô, nhưng lại không dám quấy rầy cô.

Dù chỉ nghe giọng nói của cô một chút, hắn cũng sẽ an lòng hơn rất nhiều.

Cố Dư Sinh run rẩy, đầu ngón tay cầm điện thoại di động lên, tìm số của Tần Chỉ Ái, gọi cho cô.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Tiếp tục gọi, lại là câu nói đó.

Cố Dư Sinh vội vàng xuống xe, chạy về phía nhà của Tần Chỉ Ái.

Mấy cái thang máy đều kẹt cứng, hấn chờ một chút, cũng không thấy thang máy xuống nổi, liền mở cửa lối thoát hiểm, chạy lên lầu.

Đến khi hấn đứng trước cửa nhà Tần Chi Ái, hấn đã mệt đến nỗi thở hồng hộc, dùng hết sức mới bấm chuông cửa được.

Không ai mở cửa.

Cô Dư Sinh đưa tay ra, đập cửa “Rầm rầm rầm”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 646: Trời Xanh Chờ Con Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (6)

Đập đến nỗi tay hấn đau Tần Chỉ Ái vẫn không mở cửa ra, nhà bên cạnh nhà cô lại mở cửa.

Người mở cửa là một phụ nữ trung niên, liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh, sau đó lại nhìn cửa phòng Tần Chỉ Ái một chút mới mở miệng nói: “Anh tìm cô bé ở trong phòng này sao?”

Cố Dư Sinh gật gật đầu, không lên tiếng.

Vì Tần Chỉ Ái rất xinh đẹp cho nên người phụ nữ kia nhìn thấy liền nhớ mặt cô, hôm nay khi cô trở về, cũng đúng lúc gặp cô ta nên tốt bụng nói cho Cố Dư Sinh biết: “Cô ấy không có ở nhà, lúc tôi về đúng lúc thấy cô ấy đã đi ra ngoài rồi.”

Không ở nhà, điện thoại lại tắt máy, hấn không liên lạc được với cô.

Cố Dư Sinh nhíu mày, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ lạc lõng, mới từ từ hỏi lại một câu: “Vậy sao?”

“Đúng, đúng như vậy...” người phụ nữ đó là người Tứ Xuyên, nói giọng địa phương: “... Đi với một cậu nhóc đẹp trai ra ngoài...”

Cố Dư Sinh vốn định nói gì đó, nhưng trong phút chốc lại cứng đờ cả người.

Trong phòng người phụ nữ trung niên đó đang mở nhạc, tiếng nhạc lan ra cửa: “Màu trời xanh chờ cơn mưa dịu dàng, còn anh đang chờ đợi em...”

Thì ra, cô hẹn với người trong cuộc sống mới ra ngoài rồi...

Cô đang cố gắng quên hẳn...

Dù lúc này có nhiều hoang mang nhiều đến luống cuống, cô đã không còn là cô gái khi hẳn đau khổ đến tận cùng, khi hẳn cho rằng mình đã mất tất cả mà đến ôm lấy hẳn, thì thắm với hẳn rằng ‘Anh còn có em’ nữa.

Cố Dư Sinh đưa lưng về phía người phụ nữ trung niên một lúc lâu, lâu đến nỗi người phụ nữ kia nhìn hẳn với ánh mắt kỳ quái một lúc lâu, cuối cùng cũng đóng cửa, quay vào nhà, hẳn mới quay đầu, nhìn hàng hiên không một bóng người, vô thức hỏi lại: “Thật như vậy sao?”

Hàng hiên trống trải yên tĩnh, không có ai.

Hắn đứng yên một lúc, cười khẽ một cái, vào thang máy.

Từ trong thang máy đi ra, trời đã tối đen.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời không một ánh sao, cũng không có trăng, bên tai bỗng nhiên lại vang lên câu hát vừa nãy mà hẳn đã nghe trên hành lang: “Màu trời xanh chờ cơn mưa dịu dàng, còn anh đang chờ đợi em...”

Cô có biết hẳn đang rất muốn, cực kỳ muốn gặp cô không?

Cô có biết, cho dù cô có quay đi nhưng hẳn vẫn như cũ lựa chọn chờ đợi không?

.....

Bởi vì ngày một Tần Chỉ Ái phải ra nước ngoài.

Đêm nay Tần Chỉ Ái muốn mời lãnh đạo và bạn học của mình đi ăn tối.

Buổi chiều, cô ngồi trên ghế dài trong tiểu khu, nhiều lần đọc Microblogging, nhìn tin tức về scandal của Cố Dư Sinh và Lương Đậu Khẩu, cho đến khi điện thoại hết pin.

Về đến nhà, cô còn chưa kịp sạc pin, nhóm trưởng đã đến đón cô.

Đến điểm hẹn, điện thoại không còn pin, tự động tắt nguồn.

Ăn tối xong, về đến nhà, đã là 11 giờ khuya.

Cô sạc pin điện thoại trước, sau đó mới đi tắm.

Sau khi ra ngoài, bởi vì mang thai mà cô không dám dùng máy sấy tóc, chỉ cầm khăn mềm lau tóc, đợi đến khi tóc đã khô, cô mới bò lên giường.

Tựa đầu lên giường, việc đầu tiên Tần Chỉ Ái làm là mở Microblogging lên.

Trước khi cô tắt máy còn để điện thoại treo ở tin kết hôn của Cố Dư Sinh và Lương Đậu Khấu, nhưng giờ lại không thấy nữa rồi!

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 647: Trời Xanh Chờ Con Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (7)

Tin tức nóng hổi như vậy, sao có thể nói biến mất là biến mất chứ?

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm bảng xếp hạng trên Microblogging, nghi ngờ trong chốc lát mới từ từ thoát ra khỏi Microblogging, sau đó liền nhìn thấy có tin nhắn.

Bấm vào, tất cả đều là tin nhắn của 10086 nhắc nhở.

Số điện thoại rất quen thuộc, chỉ nhìn một cái cô liền biết đó là số điện thoại của Cố Dư Sinh.

Hắn sao đột nhiên lại gọi điện thoại cho cô?

Có một số việc, Tần Chỉ Ái biết bản thân mình không có quyền lo lắng nhưng mỗi khi là chuyện của Cố Dư Sinh, cô lại không thể nghe theo được lý trí của chính mình.

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, xoắn xa xoắn xuýt, quay qua quay lại nửa tiếng đồng hồ, biết rằng đã muộn, biết rằng đã là 12 giờ khuya, Cố Dư Sinh có thể đã ngủ rồi, nhưng quỷ thần sai khiến thế nào, cô lại nhắn cho hắn một tin” “Buổi chiều anh gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì không?”

Không nghĩ rằng Cố Dư Sinh sẽ trả lời, Tần Chỉ Ái liền đặt điện thoại lên tủ đầu giường, vừa chuẩn bị nằm xuống, cô lại nghe điện thoại vang lên.

Cô phản xạ có điều kiện lấy điện thoại xuống, trên màn hình là Cố Dư Sinh gọi đến.

Tần Chỉ Ái không do dự, lập tức nghe máy: “Alo?”

Đầu dây bên kia có vẻ như có rất nhiều người, trong đó có âm thanh quen thuộc của má Trương: “Sao đã lại như vậy rồi còn chưa ra chứ?”

“Ai, cô y tá, tình hình bên trong thế nào rồi?”

Y tá? Ai bị bệnh sao?

Tần Chỉ Ái nhú mày, thấy Cố Dư Sinh ở đầu dây bên kia lại không nói chuyện, lập tức nhắc lại: “alo?”

Vẫn không có tiếng trả lời, Tần Chỉ Ái sốt ruột gọi: “Cố Dư Sinh?”

“Không lạc quan là có ý gì? Má Trương lại hỏi, cách điện thoại của Cố Dư Sinh cũng có thể nghe thấy rõ ràng bà đang thất kinh thần thất.

Tim Tần Chỉ Ái lại càng đập mạnh, căng thẳng hỏi: “Cố Dư Sinh, anh đang ở đâu?”

Lần này rốt cuộc có tiếng của Cố Dư Sinh: “Ờ.”

Là tiếng của Cố Dư Sinh.

“Đã xảy ra...” Tần Chỉ Ái còn chưa hỏi xong, trong điện thoại lại có tiếng của má Trương, là nói với Cố Dư Sinh: “Thiếu gia, cậu nói xem Cố lão gia có chuyện gì bất trắc không?”

Tần Chỉ Ái còn đang định hỏi, lại nuốt câu hỏi vào trong bụng.

Lão gia?

Là Cố lão gia có chuyện gì sao?

Từ lúc nhận điện thoại tới giờ toàn là tiếng của má Trương, hình như là chuyện rất nghiêm trọng.

Cố lão gia là người thân còn lại duy nhất của Cố Dư Sinh rồi.

Năm năm trước hắn đã mất hết cha mẹ, bây giờ nếu không còn ông...

Tim Tần Chỉ Ái giống như bị dao cắt vậy, hô hấp của cô cũng ngừng lại, cô không hề do dự bật thốt lên: “Cố Dư Sinh, bây giờ anh đang ở bệnh viện nào?”

Đầu dây bên kia vẫn trầm mặc trong phút chốc, mới từ từ nói vài chữ.

Cúp máy, Tần Chỉ Ái lập tức mở đèn, vén chăn xuống giường, mặc quần áo, sau đó cầm bóp tiền và điện thoại di động, sau đó vội vàng xuống lầu.

Đứng trước tiểu khu khoảng hai phút, cô mới có thể chặn được một chiếc taxi, sau đó nói với bác tài bệnh viện mà Cố Dư Sinh vừa nói cho cô biết.

Trả tiền xe xong, Tần Chỉ Ái vội vàng chạy đến phòng cấp cứu.

Đến hàng hiên ở cuối phòng cấp cứu, cô liền nhìn thấy Cố Dư Sinh đang tựa trước cửa phòng phẫu thuật.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 648: Trời Xanh Chờ Con Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (8)

Tóc của hắn có chút loạn, sắc mặt cũng tái nhợt,

Tần Chỉ Ái hơi dừng chân một chút, sau đó mới bước về phía hắn.

Lúc cách Cố Dư Sinh chừng năm mét, Cố Dư Sinh cũng nhận ra được sự có mặt của cô, quay đầu, nhìn về phía Tần Chỉ Ái/

Tần Chỉ Ái thấy Cố Dư Sinh nhìn mình, bỗng nhiên dừng bước.

Hắn nhìn cô, cô cũng nhìn hắn.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau một lát, mãi đến khi má Trương ở một bên nghi hoặc đứng dậy, dò hỏi: “Thiếu gia, vị này là...” Mí mắt Cố Dư Sinh mới lóe lên, đứng thẳng người, đi về phía Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy hắn động, mới phục hồi lại tinh thần, cũng đi về phía hắn, cô không chờ Cố Dư Sinh trả lời mà mở miệng hỏi trước: “Anh có khỏe không?”

Cố Dư Sinh không lên tiếng, nhìn chằm chằm cô không chớp mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, đột nhiên lại nắm lấy tay cô.

Tần Chỉ Ái bị cử chỉ của hắn làm hết hồn, mà má Trương đứng bên cạnh cũng đang dùng ánh mắt cổ quái quan sát cô và hắn, Tần Chỉ Ái theo bản năng muốn rút tay ra khỏi tay Cố Dư Sinh: “Cố tổng...”

Vừa nói hai chữ này, cô cảm giác được bàn tay đang nắm tay mình của Cố Dư Sinh bỗng trở nên run rẩy mà lạnh lẽo.

Những lời còn lại cô cũng không thể nói được, ngay cả rút tay ra khỏi

tay hấn cũng không dám rút.

Thì ra ẩn sau bề ngoài bình tĩnh sóng yên biển lặng này lại là dày đặc những khủng hoảng và luống cuống mà không phải ai cũng có quyền nhìn thấy.

Tim Tần Chỉ Ái trở nên mềm nhũn, cô không để ý đến má Trương bên cạnh, lại nắm lấy tay hấn.

Cử động nhỏ của cô như vậy làm Cố Dư Sinh càng thêm căng thẳng, sức nắm tay cô bỗng nhiên tăng lên.

Cô nhú mày, lại không lên tiếng, chỉ để hấn nắm lấy tay cô, không có một chút cử động nào tỏ ý từ chối hấn, đi tới bên tường, nhường đường cho người khác ra vào phòng cấp cứu.

Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái không hề nói gì, cứ như vậy nắm chặt tay nhau, đứng cạnh nhau dựa vào vách tường.

Má Trương dù có nghi ngờ nhưng cũng không lên tiếng hỏi.

Trong hành lang lại yên lặng.

Ba chữ “Đang giải phẫu” trên cửa phòng cấp cứu cũng không có gì thay đổi.

Theo từng nhịp của thời gian, Tần Chỉ Ái nhìn bàn tay Cố Dư Sinh nắm tay mình, có thể thấy được bao nhiêu là lo lắng bất an.

Cô không lên tiếng, dùng đầu ngón trỏ xoa xoa bàn tay hấn, hấn cảm nhận được, nhìn về phía cô, cô ngẩng đầu lên, nhàn nhạt cười với hấn.

Hấn hiểu được ý của cô, biết cô đang động viên hấn, mi tâm vốn nhú chặt giờ lại dần ra rất nhiều, lòng bàn tay dày rộng được cô xoa, thả lỏng hơn rất nhiều, nói cho cô biết hấn đã nhận được sự động viên của cô.

Không biết tiếp theo đã đứng bao lâu, chân của Tần Chỉ Ái cũng tê rần

rồi.

Vì để giảm bớt khó chịu, cô có những động tác chuyển người rất nhỏ, từng li từng tí chuyển động chân, dù góc độ rất nhỏ nhưng vẫn quấy rầy Cố Dư Sinh, hấn cúi đầu, liếc mắt nhìn, sau đó nắm tay cô đi đến băng ghế trống ngồi xuống.

Ba giờ sáng, cửa phòng cấp cứu mới được mở ra.

Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh không hẹn mà cùng đứng lên, đi đến cửa phòng cấp cứu.

Mới vừa đi chưa được ba bước, Cố lão gia nằm trên giường bệnh có túi dưỡng khí trên mặt, được một ekip bác sĩ và y tá ẵm oải đẩy ra.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 649: Trời Xanh Chờ Con Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (9)

“Lão tiên sinh!” má Trương đứng khá gần đó, nhìn thấy liền chạy vội đến trước mặt Cố lão gia.

“Ông!” Cố Dư Sinh có chút gấp, nhưng hấn vẫn không buông tay Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái chỉ mới một tháng không gặp Cố lão gia nhưng Cố lão gia lúc này so với người ông trong cuộc họp thường niên của Cố thị lúc này trông có vẻ già nua mà suy nhược hơn rất nhiều.

Sắc mặt của ông trắng bệch trong suốt, toàn thân cảm toàn những ông dẫn, hô hấp vừa yếu ớt lại vừa vất vả.

“Ông!” Cố Dư Sinh lại gọi Cố lão gia một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bác sĩ điều trị.

Bác sĩ thấy Cố Dư Sinh nhìn, lại chưa chờ hấn hỏi cũng biết ý hấn là gì, liền mở khẩu trang ra: “Cố tiên sinh, tình hình của Cố lão gia bây giờ không mấy lạc quan...”

Tần Chỉ Ái cảm thấy rõ ràng được sau khi bác sĩ nói xong bốn chữ ‘không mấy lạc quan’, lòng bàn tay của hấn đang nắm tay cô lại run một hồi...

“... Chúng ta bây giờ sẽ tìm bác sĩ và y tá tốt nhất chăm sóc đặc biệt cho Cố lão gia, còn phải quan sát thường xuyên tình hình của ông, nhưng Cố tiên sinh, tôi đề nghị anh nên chuẩn bị tốt tâm lý...”

Lúc bác sĩ nói xong, Cố lão gia nằm trên giường lại phát ra một âm

thanh yếu ớt: “Dư Sinh...”

“Thiếu gia, lão gia gọi cậu...” má Trương run ống tay áo của Cố Dư Sinh, hắn mới hoàn hồn lại, có thể là do Cố lão gia mở miệng nên giọng nói của bà có chút kích động.

“Ông, cháu ở đây...” Cố Dư Sinh nhìn thấy Cố lão gia vất vả giơ tay lên, giống như bắt lấy món đồ gì, hắn không hề chần chừ dùng bàn tay trống rỗng của mình nắm chặt tay ông, lại nói: “Ông, cháu ở đây.”

“Dư Sinh...” Cố Dư Sinh mơ mơ màng màng, cứ nắm chặt tay Cố Dư Sinh, khi từ từ nhận thức được Cố Dư Sinh đang ở bên cạnh ông, ông mới nói, ngữ khí rất yếu: “... Dư Sinh... cùng... Tiểu Khấu... sống thật tốt... được không?”

Thân thể Cố Dư Sinh cứng đờ, không nói được gì nữa.

Tần Chỉ Ái giống như bị rót một gáo nước lạnh từ trên đầu rót xuống, trong nháy mắt nhìn thấy ánh mắt đầy lo lắng và đau lòng của Cố Dư Sinh, mới từ từ tỉnh táo lại.

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía nắm tay của mình và Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm Cố lão gia đang nói: “Sống với Tiểu Khấu, được không?” khóe môi hắn mới mím chặt, không lên tiếng.

Cố lão gia cấp thiết chờ hắn trả lời, hô hấp có chút rải rác mà lại gấp gáp: “Được, được không? Dư, Dư Sinh...”

Cố Dư Sinh không mở miệng, hắn từ từ quay đầu, nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

Tầm mắt của hắn và cô đụng nhau, hắn giật giật môi, giống như là muốn nói gì, Tần Chỉ Ái liền cup mắt, che lại tầm mắt của mình, cô mím mím môi, giống như dứt khoát quyết định xong rồi, rút tay của hắn ra.

Sức của cô rất lớn, khiến tim của Cố Dư Sinh nhói lên một cái, một giây sau liền vội vàng đưa tay ra nắm chặt lấy tay cô.

Tần Chỉ Ái run lên, dùng tay khác mở tay của hắn, sau đó không nhìn Cố Dư Sinh nữa mà quay người, đi đến thang máy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 650: Trời Xanh Chờ Con Mưa Dịu Dàng, Còn Anh Đang Chờ Đợi Em (10)

Cố Dư Sinh theo bản năng bước về phía Tần Chỉ Ái một bước, sau đó hắn cũng cảm giác được tay của Cố lão gia từ từ buông tay của hắn.

Tim Cố Dư Sinh run lên, cả người giống như bị chụp hình vậy, chân không nhấc lên nổi.

Cố lão gia làm bầm lúc lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng Cố Dư Sinh đáp lại, ông thở ngáy càng nặng nề, thậm chí thở không nổi.

Má Trương ở bên cạnh nhìn thấy đau lòng đến đỏ cả mắt: “Thiếu gia, cậu đồng ý với Cố lão gia đi, dù chỉ là nói dối thì van xin cậu, thiếu gia! Thiếu gia! Thiếu gia!”

Chỉ một chữ ‘được’ đơn giản nhưng Cố Dư Sinh cảm thấy nó giống như một chiếc xương cá sắc bén vậy, kẹt trong cổ họng của hắn, mặc dù hắn cố gắng thế nào cũng không phun ra được, đầu ngón tay vừa nắm tay của Tần Chỉ Ái lúc nãy xong bây giờ lại cực kỳ run, trên tay còn hơi ẩm của cô, nhưng hắn lại cảm thấy lạnh lẽo đến rối tinh rối mù, hắn mở miệng nhiều lần nhưng cũng không nói ra nổi chữ “được” kia, mà lại tiến đến sát tai ông, nói: “Ông, chờ ông tỉnh lại, chúng ta lại bàn tiếp chuyện này.”

“Lão gia, thiếu gia nói khi ngài tỉnh dậy sẽ cùng ngài nói chuyện, ngài có nghe được không? Lão gia?” má Trương vội vàng nói.

Ý thức của Cố lão gia mơ mơ hồ hồ, hầu như không nghe thấy những gì họ nói, trong miệng cứ lặp đi lặp lại: “Dư Sinh. Tiểu Khấu, Tiểu Khấu... Dư Sinh?” lại hôn mê.

.....

Thang máy đến lầu một thì mở ra, Tần Chỉ Ái cầm túi, lúc đi ra khỏi thang máy, ngẩng lên lại nhìn thấy Lương Đậu Khẩu đang lo lắng vội vã vào thang máy.

Hầu như đúng lúc đó Lương Đậu Khẩu lại để ý đến cô, bước chân của cô ta bỗng nhiên dừng lại, đáy mắt nhìn cô đầy bất ngờ.

Tần Chỉ Ái cũng dừng bước.

Hai người nhìn nhau một lúc, Tần Chỉ Ái mới hồi phục lại tinh thần, bước nhanh ra khỏi thang máy.

Lúc Tần Chỉ Ái đi ngang qua Lương Đậu Khẩu, đi về đại sảnh của bệnh viện được năm mét, Lương Đậu Khẩu mới phản ứng lại, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía bóng lưng của Tần Chỉ Ái: “Đứng lại!”

Tần Chỉ Ái chần chừ một chút, vẫn bước ra ngoài.

“Tôi nói cô đứng lại cô có nghe thấy không?” Lương Đậu Khẩu lại mở miệng, trong đại sảnh đã khuya không một bóng người, âm thanh trở nên lớn đến chói tai.

Cô vừa nói vừa quay người đuổi theo Tần Chỉ Ái.

Lúc Tần Chỉ Ái sắp đi đến cửa lớn của phòng cấp cứu, Lương Đậu Khẩu đã bắt được tay của cô: “Sao cô lại ở đây?”

Lương Đậu Khẩu không đợi Tần Chỉ Ái trả lời, liền nói ra suy đoán của mình: “Cô đến đây tìm Cố Dư Sinh đúng không?”

Cô dùng trăm phương ngàn kế như vậy, nhưng tại sao vẫn không thể đuổi con bé này rời xa Cố Dư Sinh?

Hai ngày trước cô nhìn thấy Cố Dư Sinh đứng dưới lầu nhà cô ta, liền để Chu Tịnh tung tin với giới truyền thông về việc hết hôn của cô và Cố Dư Sinh, cô ta cho rằng Tần Chỉ Ái nhìn thấy tin này chỉ có thể trốn ở một góc

nào đó mà đau lòng.

Không ngờ sau khi quay phim xong, biết được Cố lão gia nằm viện, sốt ruột bần bịu chạy tới, lại đụng phải con bé này!

Lương Đậu Khẩu đè nén lửa giận đã bao lâu nay, giờ liền bắn ra: “Cố lão gia bị bệnh liên quan gì đến cô? Cô có tư cách gì mà đến đây?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 651: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (1)

“Chẳng lẽ cô không nhìn thấy tin tức của tôi và Dư Sinh sao? Tôi và anh ấy sắp kết hôn rồi!”

“Cuối cùng thì cô muốn thế nào? Đừng quên ban đầu là ai cho cô tiền để trả nợ cho cha, đừng quên lúc trước cô đã hứa những gì với tôi! Bây giờ cô lại quay lại dính chặt lấy cổ Dư Sinh, cô có biết xấu hổ không?”

Nếu không phải vì Chu Tịnh, Lương Đẩu Khẩu đã sớm chửi cho Tần Chỉ Ái một trận rồi.

Giờ phút này cô đã nói ra hết những gì trong lòng, sau khi nổi giận xong còn nói thêm những câu hung ác:

- Tôi nhắc nhở cô lần cuối cùng, cô tránh xa Dư Sinh ra, anh ấy là người đàn ông của tôi, cô đừng hòng có ý đồ gì với anh ấy!”

- Cổ lão gia chỉ nhận tôi làm người vợ của Cổ Dư Sinh, chỉ một mình tôi! Chỉ cần tôi còn sông một ngày, cô đừng mong có thể bước vào cửa lớn nhà Cổ gia!

- Hơn nữa, nếu như cô không sợ mẹ cô lại xảy ra tai nạn xe, năm lần bảy lượt ở đây thì cô cứ tiếp tục quấn lấy anh ấy đi!

- Trước đây tôi còn nương tay, thật sự không tổn thương ai, nhưng mà cô đừng chọc điên tôi, không biết tôi điên lên thì chuyện gì sẽ xảy ra đâu!

- À, đúng rồi, còn em trai của cô nữa đúng không? sắp tốt nghiệp đại học rồi hả? Nghe nói là thành tích học tập của cậu ấy rất tốt, còn được trường cử đi đại học Q học bác sĩ đúng không? cô nói xem nếu như bây giờ cậu ấy phạm phải một tội gì đó chẳng hạn như cưỡng gian, hoặc là ăn cắp, lưu lại

một vết ố trên lý lịch sạch sẽ thì cả đời chẳng phải đã bị hủy rồi sao?

- Tôi còn biết cô còn có vài người bạn tốt, cùng nhau lớn lên ha, nếu như cô cảm thấy đối xử với em trai của cô như vậy không đủ thì tới lượt cô ấy được không? lần trước cô may mắn, có thể được Cố Dư Sinh cứu, nhưng mà nếu đổi lại là cô ấy thì sao? Cô cảm thấy cô ấy có may mắn như cô không? nếu nghi ngờ thì chúng ta liền làm thử xem sao, lúc những hình ảnh và video kia được tung lên mạng, thể để cho cộng đồng mạng cùng thưởng thức...”

Dùng!

một cái tát vang dội cắt ngang lời của Lương Đậu Khẩu.

Lương Đậu Khẩu còn đang kinh ngạc nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái mấy giây, sau đó mới đưa tay lên ôm mặt mình.

Đầu ngón tay của cô đụng vào chỗ bị đánh khiến nơi đó lại nhói lên, làm cho cô phản ứng lại, mới biết tiếng vang lúc nãy là gì, đáy mắt của cô muốn phun ra lửa, tàn nhẫn trừng mắt nhìn Tần Chỉ Ái: “Cô còn dám đánh tôi...”

Tiếng nói của cô ta còn chưa kết thúc, Tần Chỉ Ái lại giơ tay lên, tàn nhẫn tát Lương Đậu Khẩu thêm một bạt tai nữa.

Cô mang thai, sợ rằng đánh cô ta xong, lát nữa cô ta sẽ đánh lại lại xảy ra chuyện gì, hoặc là đụng trúng chỗ nào, một giây sau cô liền nắm chặt lấy tay Lương Đậu Khẩu, để cô ta không thể phản kháng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô mà nói: “Có một số việc cô nên nhớ rõ nguyên nhân, chẳng hạn như Cố Dư Sinh vì sao lại mua Hồi thị, chẳng hạn vì sao anh ta lại để tôi làm thư ký riêng của anh ấy!”

“Cô sở dĩ muốn tôi tách ra khỏi anh ấy như vậy là bởi vì cô sợ Cố Dư Sinh biết, tôi chính là người đã đóng giả cô!” Tần Chỉ Ái nói một câu đâm trúng tim đen của Lương Đậu Khẩu: “Nhưng cô cũng nên biết rõ rằng, tôi chưa từng nói cho Cố Dư Sinh biết chuyện đó!”

“Tôi thừa nhận, tôi không nói cho anh ấy biết là vì muốn trả ơn cô, có

thể từ lúc tôi biết cô làm chuyện như vậy với mẹ tôi, làm những chuyện thấp hèn buồn nôn như vậy, những biết ơn và cam kết kia đã sớm không còn tồn tại nữa rồi!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 652: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (2)

“Hiện tại bây giờ tôi không nói cho Cố Dư Sinh biết tôi là người đóng thế Lương Đậu Khẩu cũng không liên quan gì đến chuyện này!”

“Bởi vì Cố Dư Sinh mà tôi mới không nói cho anh ấy biết.”

“Bởi vì tôi không muốn người đời nói anh ấy trắng hoa, càng không muốn anh ấy quay lưng lại với ông!”

“Tôi và cô không giống nhau, Lương Đậu Khẩu cô mới chính là người chiếm lấy, dính chặt, mà tôi thì chỉ nghĩ cho được mắt của anh ấy!”

“Vì vậy, Lương Đậu Khẩu, cô đừng suy bụng tar a bụng người nữa!”

Tần Chỉ Ái nói một đoạn văn dài như vậy, vừa bởi vì Lương Đậu Khẩu uy hiếp đến em trai và Ôn Noãn, lại đụng đến lửa giận của cô, thoáng bình tĩnh lại một chút, cô mới nhìn chăm chăm đôi mắt của Lương Đậu Khẩu, tiếp tục nói từng chữ, từng chữ: “Cô yên tâm, tôi sẽ đi, tôi đi không phải vì sợ cô mà là vì tôi không muốn dấn vật Cố lão gia, dấn vật Cố Dư Sinh!”

“Hai bạt tai vừa rồi là đáp lại những gì cô đã làm với mẹ tôi, nếu như cô dám làm chuyện gì với em trai và bạn thân của tôi...”

Đáy mắt Tần Chỉ Ái lóe lên một vết ác liệt: “...Lương Đậu Khẩu, tôi thật sự không sợ liều mạng mà mất cả chì lẫn chài với cô đâu, cô đừng quên tốt xấu gì tôi cũng từng đóng thế diễn viên hai năm, còn giả dạng làm cô nửa năm, có chút bí mật mà cô không dám cho ai biết, tôi cũng biết ít nhiều, nếu như cô không muốn mọi chuyện đến tai mọi người thì tốt nhất đừng chọc tôi!”

Nói xong, Tần Chỉ Ái vung Lương Đậu Khẩu một cái, Lương Đậu Khẩu

vì mang giày cao gót mà chật vật lùi về phía sau, đập vào cửa kính, sau đó Tần Chi Ái lại thẳng tiến ra khỏi bệnh viện.

Lúc cô xuống lầu, bỗng nhiên nhớ đến chuyện ở Hồi thị, Lương Đậu Khẩu làm Tần Chi Ái cố tình khiến cô làm đổ trà và café nóng lên người Cố lão gia, bước chân lại dừng lại.

Cô đưa lưng về phía Lương Đậu Khẩu, đứng đó một chút, lại quau người nhìn về phía Lương Đậu Khẩu: “Lương Đậu Khẩu, Cố lão gia rất yêu thương cô, trên thế giới này, có thể gặp một người yêu thương mình như vậy không phải là chuyện dễ dàng gì, hy vọng cô tự lo lấy thân mình, đừng thấy Cố lão gia đối xử tốt với cô mà lại lấy ông làm vũ khí làm những chuyện không chừa thủ đoạn nào!”

.....

một đêm không ngủ, Tần Chi Ái về nhà, ngã trên giường, liền mơ mơ màng màng ngủ say.

Mười giờ sáng, cô bị đói bụng làm cho tỉnh một lần, ở nhà cô có trữ đầy đủ thức ăn cho phụ nữ có thai, lấp đầy bụng xong, Tần Chi Ái không dám để cho mình suy nghĩ bất cứ chuyện gì, liền che kín chăn, buộc mình phải ngủ, trong chốc lát, cô liền rơi vào trong giấc mộng.

Nếu có thể, Tần Chi Ái thật sự muốn để mình ngủ thẳng đến ngày lên máy bay, không cần phải thức dậy.

Chỉ tiếc, 6 giờ sáng, cô lại nhận được điện thoại của Hứa Ôn Noãn.

Vì ngày hôm sau Hứa Ôn Noãn sẽ đến Tây Tạng nên không trở về, cô chào tạm biệt Tần Chi Ái qua điện thoại.

Tần Chi Ái và Hứa Ôn Noãn có quan hệ tốt nhiều năm như vậy, có chút hiểu ý, nên khi nghe Ôn Noãn nói chuyện trong điện thoại, có vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng của Hứa Ôn Noãn bây giờ tốt hơn so với trước khi đi nhiều rồi.

Tần Chỉ Ái cũng cảm thấy vui vẻ, cúp máy xong, cô đang chuẩn bị làm thức ăn, điện thoại di động lại vang lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 653: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (3)

Tần Chỉ Ái cầm điện thoại nhìn số điện thoại gọi đến trong màn hình, là Lục Bán Thành gọi đến, cô ngớ ngẩn mấy giây mới bắt máy: “Alo? Anh Bán Thành?”

“Em ăn tối chưa?” Lục Bán Thành hình như đang lái xe, có tiếng còi xe, qua điện thoại vẫn có thể nghe thấy.

“Em còn chưa ăn, sao vậy ạ?”

“đúng lúc anh đi ngang qua nhà em...” Lục Bán Thành cúi đầu, liếc mắt nhìn thời gian: “Khoảng 10 phút nữa, 10 phút nữa em xuống lầu, chúng ta đi ăn tối!”

Đây là lần đầu tiên Lục Bán Thành chủ động mời cô ăn cơm, Tần Chỉ Ái có chút khó hiểu, cầm điện thoại không nói gì.

Cách điện thoại di động, Lục Bán Thành biết Tần Chỉ Ái đang nghi ngờ, lại vội mở miệng giải thích: “Không phải ngày mai em đi du học rồi sao? Tốt xấu cũng là bạn bè, phải ăn một bữa tiệc chia tay chứ?”

Dừng một chút, Lục Bán Thành lại nói: “Tiểu Ái, không phải em không xem em là bạn bè chứ?”

“Không có...” Lục Bán Thành hỏi câu này xong, Tần Chỉ Ái không từ chối nữa lập tức trả lời: “...Em đi rửa mặt, lát nữa gặp anh!”

.....

Lục Bán Thành chở Tần Chỉ Ái đến một quán ăn lâu năm, gọi một vài món ăn thanh đạm.

Lục Bán Thành định gọi một bình rượu ngon, Tần Chỉ Ái không thể uống được, liền gọi trà là tốt nhất.

Tiệm này ở gần Cốc Cung, nhìn qua cửa sổ có thể nhìn thấy đèn đuốc huy hoàng trong Cốc Cung Thành.

Nhân viên phục vụ bung nước lên rất nhanh, Lục Bán Thành tự tay rót cho Tần Chỉ Ái một tách trà, Tần Chỉ Ái cười lễ phép nói: “Cảm ơn anh.”

Lục Bán Thành mở mắt, nhìn Tần Chỉ Ái một chút, cúi đầu, lại rót cho mình một tách trà, bung lên thưởng thức, sau đó mở miệng nói: “Anh vốn định đêm nay kéo Anh Sinh theo nhưng mà nhà anh ấy có chút chuyện, Chuột thì vẫn cứ buồn chuyện của Ôn Noãn, hẳn ta đối xử với Ôn Noãn như vậy, anh cũng không muốn gặp mặt hẳn ta. Cuối cùng chỉ có thể đi một mình tới gặp để mở tiệc chia tay em.”

Tần Chỉ Ái rũ mi mắt cười yếu ớt, để tách trà trống rỗng xuống, suy nghĩ một chút, lại hỏi Lục Bán Thành: “Ông của anh ấy đã tỉnh lại chưa ạ?”

“Ồ? Sao em lại biết?” Lục Bán Thành đang châm trà, ngạc nhiên nhìn Tần Chỉ Ái.

“Hôm qua em có gọi điện thoại cho anh ấy, nên biết...”

Tần Chỉ Ái làm thư ký của Cố Dư Sinh mấy tháng, bởi vì trước đây Ngô Hạo và Hứa Ôn Noãn có quan hệ nên cũng thường xuyên tụ tập, Lục Bán Thành ngược lại vẫn không thấy Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh có chỗ nào không đúng khi qua lại với nhau nên chỉ bưng tỉnh “À” một tiếng, trả lời câu hỏi của Tần Chỉ Ái: “Buổi chiều anh ghé bệnh viện, Cố lão gia còn chưa tỉnh, tình hình không tốt lắm, cứ nói sáng suốt!”

“Không còn biện pháp chữa trị nào khác sao ạ?”

“Dư Sinh đã mời hai chuyên gia từ nước ngoài về, cũng tìm đông y rồi...”

“À” Tần Chỉ Ái đáp một tiếng, qua một lát lại hỏi: “VẬY CỐ TỔNG... anh ấy có khỏe không?”

“Khỏe gì chứ! Lục Bán Thành không nghĩ ngợi liên tục lắc đầu.

“Cố lão gia là người thân duy nhất còn lại trên đời của anh ấy, bây giờ lại bệnh như vậy, sao anh ấy có thể cảm thấy dễ chịu được?”

“Điều này cũng bình thường, vì chuyện của Tiểu Khấu mà hơn một năm nay Cố Dư Sinh và Cố lão gia liên tục bất hòa, bây giờ Cố lão gia lại bệnh như vậy, sợ là Anh Sinh không thể cứ kiên trì như vậy nữa! cũng phải vì ông nội mà gật đầu cười Tiểu Khấu thôi...”

“Cười?” Tần Chỉ Ái nhú mày: “Không phải bọn họ đã sớm kết hôn rồi sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 654: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (4)

“Ê?” Lục Bán Thành bị Tần Chỉ Ái hỏi thì rất bình tĩnh, sau một lát lại nói: “Thật ra bọn họ chưa từng kết hôn, lúc trước anh cũng cho là hai người họ đã kết hôn nhưng một lần Anh Sinh say rượu thì anh mới biết, lúc trước giấy hôn thú của họ là giả, là do Anh Sinh làm để bịt miệng hai người họ thôi...”

Không phải giấy hôn thú thật sự, vậy là có ý gì?

Đầu ngón tay cầm tách trà của Tần Chỉ Ái run lên, lòng bàn tay cô càng nắm chặt.

Lục Bán Thành vừa mới mở miệng, đúng lúc nhân viên phục vụ lại mang thức ăn lên, hắn liền im lặng, đợi đến khi nhân viên phục vụ rời đi, hắn nói Tần Chỉ Ái ăn cho nóng xong, vẫn nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, lại tiếp tục mở miệng: “Lúc trước là vì Cố lão gia hối thúc hắn mới phải làm hôn thú giả lừa gạt họ cho bớt phiền phức, còn đồng ý để Tiểu Khấu vào nhà mình ở, sau đó...”

Lục Bán Thành nói tới đây lại dừng một chút, nhìn Tần Chỉ Ái hỏi: “Em có biết chuyện có hai Tiểu Khấu không?”

Biết, cô đương nhiên biết, bởi vì người Tiểu Khấu thứ hai chính là cô mà.

Tần Chỉ Ái “ừ” nhẹ một tiếng, lại giải thích thêm: “Trước đây có lần Ôn Noãn đã nói cho em nghe, nhưng chuyện cụ thể như thế nào thì em lại không biết.”

“Chính là chuyện của người giả dạng Lương Đẩu Khấu rời đi, Anh Sinh liền đuổi người thật ra khỏi nhà...” Lục Bán Thành nói vài câu đại khái, sau

đó liền đi thẳng vào trọng điểm: "... Nói tóm lại, Anh Sinh và Lương Đậu Khấu thật sự chưa kết hôn, hơn nữa từ trước đến nay anh ấy cũng chưa bao giờ muốn cưới Tiểu Khấu."

Lục Bán Thành nói rất nhỏ nhưng trong lòng Tần Chỉ Ái lại run rẩy đến đáng sợ, đũa đang gấp sườn liền rơi lên bàn.

"Cẩn thận một chút." Lục Bán Thành gấp lại cho cô một miếng khác.

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, cố gắng đè lại những gợn sóng trong lòng, có thể mở miệng âm thanh có chút run rẩy: "Cảm ơn anh!"

"Đừng khách sáo!" Lục Bán Thành yếu ớt cười, cúi đầu uống trà.

Tần Chỉ Ái cầm đũa gấp sườn lần nữa, trong lòng đã có đáp án nhưng mà vẫn giả vờ như rất tò mò, nghiêng đầu hỏi: "Anh Bán Thành, người kia là ai vậy?"

Lục Bán Thành nghe thấy câu này, đang định đưa đũa lên gấp thức ăn đột nhiên dừng lại, qua một lúc lâu mới gấp đồ ăn, biểu hiện như thường: "Chính là người do Tiểu Khấu tìm tới để đóng thế cô ấy."

"Ồ..." Tần Chỉ Ái sợ chính mình để lộ sơ hở, cong môi cười cợt, nghĩ đến lúc trước Hứa Ôn Noãn kể cho mình nghe chuyện này mình đã phản ứng thế nào thì bây giờ lại làm y chang như vậy: "...Nghe thật là ly kỳ, giống như chuyện ngôn tình thời cấp ba em vẫn hay đọc ha."

"Thật sao?" Lục Bán Thành chưa từng đọc ngôn tình nên không biết: "Anh không biết nó thế nào, nhưng mà anh chỉ biết Anh Sinh thật sự rất thích cô bé ấy."

Lục Bán Thành gấp rau lại hạ đũa.

Nhắc đến chuyện cũ, trong đầu hắn lại hiện ra một đồng chuyện.

Hắn dừng một lúc lâu mới mở miệng bổ sung: "...Là rất yêu, rất yêu

luôn á...”

Lục Bán Thành không thể tìm thấy từ ngữ nào thích hợp để diễn tả loại tình yêu kia, lần này qua khoảng mười giây, hắ mới nói: “...Anh kể cho em nghe.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 655: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (5)

Tần Chỉ Ái vẫn cảm thấy những lời vừa rồi Lục Bán Thành làm cho cô rất bất ngờ!

Cô lại càng không nghĩ tới, Lục Bán Thành sắp kể tiếp theo mới làm cho cô thật sự bất ngờ.

“Cô bé đóng thế đó vừa đi, anh thật sự rất lo lắng cho Anh Sinh, anh hồi đó hầu như đều phải dính lấy anh ấy, kết quả em biết không? Tiểu Ái, Anh Sinh mỗi ngày đều có vẻ rất bình thường, ăn cơm, đi làm, xã giao... tất cả mọi thứ đều bình thường... thậm chí ở trên bàn ăn còn giỡn chơi, còn hát theo yêu cầu của người khác...”

“Bình thường giống như là cô bé đóng thế kia chưa bao giờ đi vào thế giới của hắn...”

“Anh nhìn thấy anh ấy bình thường như vậy thì rất yên tâm, mãi đến một ngày Anh Sinh ăn tối xong, anh chuẩn bị về nhà nhưng lại nghĩ đến mình đang giữ một tài liệu quan trọng mà hôm sau anh ấy cần, liền quay trở lại, kết quả...”

“...Anh Sinh không làm việc mà đang nghe nhạc, lúc đó anh còn nghĩ sao anh ấy lại nhàn nhã thoải mái như vậy, nhưng mà em biết không? chờ đến khi anh đến cửa, anh mới biết, anh sai rồi, anh ấy không hề nhàn hạ thoải mái, mà anh ấy đang khóc...”

Lục Bán Thành nói tới đó lại tìm một điều thuốc, châm lửa, một đại gia như hắn khi nói đến chuyện cũ lại cảm thấy rối tinh rối mù.

Tần Chỉ Ái mang thai, nhưng thấy trước mặt mình có người hút thuốc cũng không dám lên tiếng ngăn cản Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành chỉ hút nửa điếu, lại nặng nề đập thuốc, mới nói tiếp: “Hơn nữa bài hát anh ấy nghe là bài mà cô bé đóng thế kia trước khi đi đã hát cho anh ấy nghe... cũng là bài anh ấy đã hát khi người ta đề nghị anh ấy hát, đó cũng là một trong số ít những bài anh ấy nhớ tên, là “Đích” ... thậm chí lời bài hát cũng nhớ.

Có thể là đề tài này quá ưu thương, Lục Bán Thành cắn thuốc còn hừ hai cái rất rõ ràng: “Thế giới của em vì anh mà thay đổi từng ngày, nhưng cũng vì vậy mà phải trả giá...”

Hắn hừ một lúc xong, Lục Bán Thành nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, yên lặng nửa khời một lúc, không quay đầu nhìn Tần Chỉ Ái, lại tiếp tục nói: “...đêm đó anh còn lén theo dõi Anh Sinh, nhìn thấy anh ấy đến một quảng trường mà trước đây bọn anh thường đến, ở đó có một hồ nguyện ước, anh ấy ném tiền xu vào hồ, tiêu tụy ước nguyện, đêm đó gió rất lớn, anh mở cửa ra cũng có thể nghe rõ anh ấy nói gì...”

“Anh ấy nói, cầu xin ông trời, đưa cô ấy về bên cạnh con...”

Tần Chỉ Ái từ đầu đến cuối cũng chưa nói gì, Lục Bán Thành cầm đũa ung dung thong thả ăn cơm.

Bộ dạng kia, thong thả giống như đó là chuyện của người khác, mình là người ngoài cuộc, không liên quan gì đến mình.

Cơm trong miệng đầy, hắn nhai xong, lại nuốt xuống.

Rõ ràng buổi tối hắn chưa ăn gì, nhưng lúc này trong bụng lại giống như vừa mới nuốt một bàn đầy sơn hào hải vị vậy, phình to, tràn đầy.

Lục Bán Thành không thể nói rõ cảm giác của mình lúc này thế nào, chỉ biết trong lòng hắn cứ lẩn lộn nhưng cảm giác khó chịu, không biết cuối cùng đã lẩn lộn bao nhiêu lần, cuối cùng cô cũng đã hình dung ra được hình ảnh lúc đó.

Hình ảnh Cố Dư Sinh hát “Đích”. Hình ảnh Cố Dư Sinh rơi lệ, hình ảnh

hắn chắp tay chân thành cầu nguyện trước hồ nguyện ước, thủ thủ rằng: “Cầu xin trời ông trời, đưa cô ấy về bên cạnh con...”

“Tiểu Ái, em có biết không? Anh Sinh từ đầu năm ngoái phải rời khỏi Bắc Kinh là vì anh ấy bị ép hôn gấp...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 656: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (6)

“Cổ lão gia nợ nhà họ Lương hai mạng, Tiểu Khấu lại yêu Anh Sinh, Lương lão gia từ mình đến bàn chuyện kết thân với, Cổ lão gia sao còn có thể từ chối?”

“Em biết lúc Lương gia đến tìm Cổ gia đã nói một điều rất đúng gì không?”

“Nói, lão Cổ, tôi đây cả đời chưa từng cầu xin ông điều gì, cổ phần của Cổ thị ông lấy để xin lỗi cũng không cần, chỉ xin ông một chuyện, tôi có một đứa cháu gái rất yêu thích Dư Sinh...”

“Em nói xem, Lương lão gia đã nói những lời này, tất nhiên là Cổ lão gia phải đồng ý a...”

“Ôi, nhưng sao bỗng nhiên anh lại nói với em những chuyện này trời.”

“Tiểu Ái, em coi như chưa từng nghe thấy anh nói gì đi, Anh Sinh không thích anh nói chuyện của anh ấy cho người khác nghe đâu.”

“Tại vì hôm nay đến bệnh viện nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của anh ấy, anh mới khó chịu thôi...”

“Tiểu Ái?” Lục Bán Thành thấy Tần Chỉ Ái thất thần, lại gọi cô.

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, cười cười với Lục Bán Thành: “Em cảm thấy những chuyện anh nói giống như là kể chuyện buồn á...”

Lục Bán Thành cũng cười cười, không nói nữa, có thể là vừa rồi nói quá nhiều, lúc này hẳn lại cảm thấy không miệng, râm râm uống hai ly nước trà lạnh lớn.

Tần Chỉ Ái chuyển đề tài, vừa ăn vừa tán gẫu.

Trên đường, Lục Bán Thành còn hỏi Tần Chỉ Ái, Hứa Ôn Noãn có liên lạc với cô không.

Tần Chỉ Ái không che giấu, nói Lục Bán Thành biết xế chiều hôm nay cô ấy có gọi điện thoại về, nghe giọng có vẻ là tâm tình đã tốt lên nhiều.

Lục Bán Thành “A” một tiếng, mặt mày cũng hớn hờ hơn nhiều, lại bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì, lại hỏi Tần Chỉ Ái: “Phụ nữ các em, nếu như gặp phải người đàn ông lặn nhẩn ở ngoài, đều sẽ chọn tha thứ sao?”

“Cái này cũng không phải là tất cả ai cũng đều như vậy ạ, nhưng đại đa số đều sẽ chọn cách tha thứ, có điều... cũng có vài người có bệnh thích sạch sẽ, có thể sẽ không thể chấp nhận được, không thể tha thứ được... anh cũng biết đó, hai người ở chung với nhau một thời gian dài như vậy, đồng cam cộng khổ bao lâu, tình yêu sâu đậm đến tận xương tủy sao có thể nói chia tay là tách ra ngay được...”

Nghe thấy câu này xong, ý cười trên mặt Lục Bán Thành từ từ tiêu tan.

Cố Dư Sinh nói xong, hắn mới “à” một tiếng.

Tần Chỉ Ái có tâm sự của chính mình, không nói nữa.

Trên bàn ăn yên tĩnh một lúc lâu.

Mãi đến khi Lục Bán Thành gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền, Tần Chỉ Ái mới nhìn chằm chằm Lục Bán Thành hỏi một câu: “Anh, nếu như giữa tình yêu và tình thân phải chọn một trong hai, anh sẽ chọn cái nào?”

“Sao bỗng nhiên lại hỏi như vậy?”

“Không có gì, em vừa nghe anh nói đến chuyện của Cố tổng cho nên em thuận miệng hỏi thôi.”

Lục Bán Thành trầm tư một lúc lâu, mới nói: “chuyện không phải của

anh nên anh cũng không biết nên chọn bên nào nhưng nếu thật sự phải lựa chọn, anh nghĩ mình sẽ chọn tình thân.”

“Đúng vậy, tình thân...” Tần Chỉ Ái cảm thấy đúng, gật đầu, qua một lát, lại nói rất nhỏ: “Em sẽ để anh ấy lựa chọn tình thân.”

“Hả? Em nói cái gì?”

“Không có gì ạ.” Tần Chỉ Ái cười với Lục Bán Thành, lắc đầu: “Anh Bán Thành, cảm ơn anh tối nay đã mời em ăn cơm!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 657: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (7)

.....

Sau khi tính tiền, Tần Chỉ Ái không để Lục Bán Thành đưa cô về nhà mà là xuống xe ở khách sạn gần tàu điện ngầm.

Đã tám giờ rưỡi, phố thị đèn đuốc huy hoàng, vẫn rất náo nhiệt.

Mùa xuân, buổi tối cũng ấm áp hơn nhiều, hoa đua nhau nở hai bên đường còn có những ngọn gió xuân thổi tới, mang theo hương hoa thoang thoảng.

Lúc ăn cơm, Tần Chỉ Ái bị những lời nói của Lục Bán Thành làm đảo loạn tâm tình, Tần Chỉ Ái đứng ở cửa tàu điện ngầm một lát, đi dọc theo đường phố chứ chưa nhanh chóng tiến vào trạm.

Cô mang giày đế bằng, vừa đi vừa nghỉ, không cảm thấy mệt, chỉ không để ý một chút, nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Đợi đến khi Tần Chỉ Ái để ý đến cảnh tượng hai bên đường, mới biết mình đã vô tình đi đến bệnh viện chỗ ông của Cố Dư Sinh đang nằm.

Cửa bệnh viện còn cách chỗ cô đứng khoảng 10 mét.

Đối diện bệnh viện là một loạt những cửa hàng, cái gì cũng có bán.

Hiện tại bây giờ đã là chín giờ tối nhưng đa số các cửa hàng vẫn còn bán.

Tần Chỉ Ái dừng bước, nhìn chằm chằm cổng bệnh viện, lẳng lặng nhìn một chút, lại thu lại tầm mắt, đang chuẩn bị quay lưng rời đi lại thấy một

bóng người quen thuộc ánh vào trong mắt cô.

Đầu tiên cô ngẩng ra, sau đó lại thất thần, vừa mới định thu hồi tầm mắt, người đứng cách đó không xa cúi đầu đang hút thuốc cũng đã cảm nhận được gì đó, ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô.

Động tác của đầu ngón tay hẫng bỗng nhiên bất động.

Tim Tần Chỉ Ái co rụt lại, đứng yên tại chỗ.

Hai người cách dòng người mênh mông, lẳng lặng nhìn đối phương.

Xung quanh rất ồn ào, khiến cho cả hai có cảm giác như mình đang đứng cách nhau rất xa.

Cũng không biết đã nhìn như vậy bao lâu, nhìn đến khi có một tiếng còi xe vang lên bên tai, Tần Chỉ Ái mới chớp chớp đôi mắt cay cay vì nhìn không chớp một thời gian dài.

Cố Dư Sinh đứng dựa vào cột điện, tư thế không quá nghiêm túc, lúc này lại đứng thẳng lên, dập thuốc chưa hút được bao nhiêu trên tay, đi về phía Tần Chỉ Ái.

Hắn từ từ đến gần, Tần Chỉ Ái có chút hoảng hốt, mãi đến khi hắn cách cô hai mét, mới gọi cô: “Tần Chỉ Ái.”

Đêm nay chỉ trong vòng hai ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi, tim của Tần Chỉ Ái lại bị chấn động mấy lần, lúc Cố Dư Sinh gọi tên của cô xong, cô mới bình tĩnh lại: “Cố tổng.”

Cố Dư Sinh cúi đầu liếc nhìn đầu ngón tay, thấy điều thuốc này cũng không thể tiếp tục hút được nữa, liền quăng vào thùng rác gần đó, sau đó mới nhìn Tần Chỉ Ái, gật gật đầu, hỏi: “Sao em lại đến đây?”

“Em đúng lúc đi ngang qua...” Tần Chỉ Ái dừng một chút, lại hỏi: “... Cố lão gia bây giờ thế nào rồi ạ?”

Cố Dư Sinh lắc lắc đầu, không trả lời.

Tần Chỉ Ái có thể thấy chắc Cố lão gia sẽ không tỉnh lại, cô an ủi: “Cố lão gia nhất định sẽ tỉnh lại, anh cũng đừng quá lo lắng.”

Cố Dư Sinh nhìn Tần Chỉ Ái một chút, cũng không nói gì.

Tần Chỉ Ái không biết nên nói gì nữa, giữa hai người lại không còn tiếng động nào.

Cuối cùng vẫn là Cố Dư Sinh mở miệng trước: “Ngày mai bay sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 658: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (8)

“Ừ” Tần Chỉ Ái cười yếu ớt: “Mười hai giờ trưa bay.”

“À.” Cố Dư Sinh vẫn không biết trong lòng mình đang nghĩ gì, biểu hiện có chút hoảng hốt, ngữ khí nói chuyện cũng không nhập tâm, cách khoảng mười mấy giây, mới lần nữa nhìn chăm chăm Tần Chỉ Ái: “Thu dọn hành lý xong hết chưa?”

“Xong rồi ạ...”

Cố Dư Sinh không nói gì, chỉ hàm hồ “Ừ” một tiếng rất nhỏ, hẩn lấy trong túi ra một điều thuốc, dùng sức mà hút hai cái, lượn lơ khói thuốc, hẩn lại nhìn dòng xe cộ trên đường, lại thất thần.

Lại là một đoạn yên lặng không một tiếng động.

Hai người thật ra cũng không có gì để nói với nhau, có thể là sắp chia xa nên làm cho tâm tình của cả hai có chút không tốt.

Lúc ăn cơm những câu nói kia của Lục Bán Thành lại xuất hiện trong đầu Tần Chỉ Ái, sau đó cô lại nghĩ đến đêm hôm qua, Cố lão gia nằm trên giường bệnh trắng tuyết buộc hẩn đồng ý sống hạnh phúc với Lương Đậu Khẩu, cứ lảm bảm những lời kia, hốc mắt của cô trong phút chốc lại nóng lên, cô cup mi mắt, định chào tạm biệt, nhưng vừa định nói, Cố Dư Sinh vẫn đang mờ mịt hút thuốc lúc này lại bỗng nhiên lên tiếng: “Tần Chỉ Ái?”

Tần Chỉ Ái đang định lên tiếng nghe hẩn gọi lại buộc miệng: “Hả?”

“Có thể...” Cố Dư Sinh mới nói vài chữ liền dừng lại.

Có thể dừng đi không?

Cô đã bắt đầu cuộc sống mới rồi, hấn còn nói ra những câu này, không phải là lần nữa làm phiền cuộc sống của cô sao?

Huống chi bây giờ ông còn chưa tỉnh lại, trong nhà hấn lại còn một đồng vắn đề phải giải quyết, lấy cái gì mà giữ cô lại?

Cho dù là giữ cô lại, sợ ông cũng sẽ khi dễ khiến cô oan ức.

Dù sao, hấn bây giờ cũng không còn là hấn của ngày xưa nữa, cũng không phải sợ Tiểu Phiền Toái không yêu hấn.

Lúc thích một người, cứ muốn giữ lấy, đó chính là ích kỷ.

Yêu tha thiết thì đã sao, mỗi người một đường, mỗi người một quyết định, trong đáy lòng cũng không muốn làm ảnh hưởng đến đối phương, không muốn ngăn cản tiền đồ của cô, có phải như vậy là chưa đủ tốt đối với cô... nghĩ tới nghĩ lui, chỉ muốn làm những điều tốt nhất cho cô.

Cố Dư Sinh tự giễu cười một chút, lại hút một ngậm thuốc, vì hút quá mạnh mà sặc, khó chịu khiến viền mắt mũi hấn trở nên mệt mỏi, ê ẩm, hấn ngừng thở, chờ khó chịu mạnh mẽ nhất qua đi, mới nói lần nữa, nhưng câu nói nghĩ bao nhiêu là lần: “Có thể đừng đi không?” khi mở miệng lại biến thành: “...Có thể qua quán café đối diện ngồi một chút không?”

.....

Quán café rất đơn sơ, chỉ có năm bàn, cũng may trời đã tối, cũng không còn nhiều khách.

Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái chọn một bàn khá xa quầy thu ngân, ngồi xuống.

Tùy tiện gọi nước xong, lúc người phục vụ đưa nước đến, lại đúng lúc chuyển sang một bài mới.

“Hai vị, mời dùng nước.” người phục vụ ôm khay, lễ phép cúi người.

Tần Chỉ Ái “Cảm ơn” một tiếng.

Nhân viên phục vụ vừa định quay người rời đi, trong quán lại có một câu hát vang lên: “Nếu như thay đổi không gian và bối cảnh, chỉ mong nhận ra được em.”

Đầu ngón tay Cố Du Sinh khẽ run, khói bay tàn thuốc rơi, sau đó hắn liền quay đầu hỏi nhân viên phục vụ: “Đây là bài hát gì?”

“Thần thoại ánh trăng.” Nhân viên phục vụ trả lời xong, mới rời đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 659: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (9)

Cố Dư Sinh lại trầm mặc, những câu từ trong lời bài hát kia lại luẩn quẩn trong đầu hắn một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn Tần Chỉ Ái ngồi ở đối diện: “Mấy năm qua, nước ngoài không an toàn bằng trong nước, một cô gái như em tốt nhất buổi tối đừng ra ngoài.”

“Ừm.” Tần Chỉ Ái ngược mắt, cười yếu ớt với Cố Dư Sinh: “Em biết rồi.”

“Lúc trước Bán Thành ở nước ngoài khá lâu, quen biết không ít người, em liên lạc với cậu ấy nhiều một chút, nếu như gặp khó khăn gì thì cũng có thể nhờ cậu ấy giải quyết, hoặc là tìm người thân giúp.”

“Vâng.”

Cố Dư Sinh “Ừ” một tiếng, không nói nữa.

Không biết sao, trong đầu hắn chợt nhớ tới lúc trước Tiểu Phiền Toái đứng ở quảng trường hát bài ‘Đích’ cho hắn nghe.

Khi đó có rất nhiều chuyện hắn không biết, lúc này khi mọi chuyện quá rõ ràng, trong lòng hắn mới hiểu.

Cho đến hôm nay, hắn mới hiểu đêm đó Tiểu Phiền Toái đã nói nhiều với hắn như vậy, dặn hắn đừng hút nhiều thuốc, đừng uống nhiều rượu, bây giờ hắn cũng như vậy, dặn dò cô vài chuyện.

Chẳng trách đêm đó, hắn nói, thời gian sau này còn dài, cô lại nhón chân lên, chủ động hôn lên môi hắn, không để hắn nói tiếp nữa.

Vì cô và hắn lúc đó, chỉ có thể là khúc ly biệt, không có tương lai.

Vì vậy, hăn giờ khắc này cũng cảm thấy đau lòng, chính là vì đêm đó hăn không hiểu được cảm nhận của cô, đêm đó khi về nhà, cô lại sầu não uất ức như vậy...

Cố Dư Sinh gạt tàn thuốc ra ngoài, dập thuốc, hỏi: “Đi rồi về chứ?”

“Sẽ về ạ...” Tần Chỉ Ái chân chừ một chút, còn nói: “...Có điều, có thể em sẽ không về Bắc Kinh rồi.”

Trong bụng của cô có con của hăn, nếu ở cùng một thành phố, kiểu gì mà chẳng gặp nhau, lúc đó lại dây dưa không rõ lần nữa... trước khi cô quyết định xuất ngoại, đã quyết định không về nước sẽ không ở lại Bắc Kinh rồi.

Cố Dư Sinh lơ đãng nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, sau một lúc mới chậm chạp mở miệng: “Có dự định đi đâu chưa?”

“Chưa ạ... Còn sớm...”

“Cũng đúng...” Cố Dư Sinh nghĩ một chút, lại nói: “Lúc về sợ là tuổi cũng không còn nhỏ nữa rồi, nên lo chuyện chung thân đại sự đi.”

Tần Chỉ Ái biết Cố Dư Sinh nói chung thân đại sự là chuyện hết hôn sinh con, cô thấy cũng đúng, gật gật đầu, cười nói: “Đúng là phải tính rồi ạ.”

Cố Dư Sinh hà miệng, cổ họng như bị cái gì chặn lại, không nói nổi nữa.

Tần Chỉ Ái cảm thấy trong lòng như có một tảng đá lớn đè ép, nặng trĩu, nhìn chằm chằm đôi mắt đẹp đến không thể tin được của Cố Dư Sinh, lẳng lặng nhìn một lúc lâu, kéo môi cười, sau đó lại nói: “Cũng không còn sớm nữa, em cũng phải về đây, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Cố Dư Sinh không giữ cô lại. “Được” một tiếng, liền đứng lên, đi tính tiền.

Bước chân của hăn có chút loạn, trên đường đi không cẩn thận va phải

một chiếc ghế dựa, va phải đầu gối đau đớn, nhưng hắn lại giống như không có cảm giác vậy.

Ra khỏi quán café, đứng dưới ngọn đèn đường, Cố Dư Sinh mới nói: “Tần Chỉ Ái, tạm biệt.”

Tần Chỉ Ái gật gật đầu, chưa nói gì, đã vẫy tay gọi taxi.

Hắn và cô quanh quẩn hơn 10 năm, lần này thật sự không gặp lại rồi.

Hắn và cô tan rồi lại hợp 10 năm, cuối cùng cũng không có kết quả gì rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 660: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (10)

Taxi dừng lại, Tần Chỉ Ái bước về phía trước một bước, lúc chuẩn bị mở cửa xe, Cố Dư Sinh phản xạ có điều kiện đưa tay ra nắm lại cổ tay của cô.

Tần Chỉ Ái căng thẳng, không dám quay đầu lại vì trong mắt cô đã che kín một tầng sương mù.

“Tần Chỉ Ái.”

Cố Dư Sinh kêu tên của cô, dừng một chút, mới lên tiếng: “Chăm sóc bản thân cho tốt.”

Quen biết em nhiều năm như vậy tuy rằng anh chưa thể nào chăm sóc em được gì, nhưng vẫn muốn nói với em một câu, hãy chăm sóc tốt cho bản thân mình.

Đôi mắt Tần Chỉ Ái đau xót, nước mắt lặn xuống, phải cố gắng lắm cô mới có thể nói được câu: “Em biết rồi!”

Em sẽ chăm sóc bản thân, chăm sóc con của chúng ta thật tốt.

Nước mắt rơi càng nhiều như một chuỗi trân châu bị đứt, Cố Dư Sinh cố gắng cười, giọng nói cũng nhiễm ý cười: “...Cố tổng, anh cũng vậy, phải chăm sóc bản thân mình thật tốt.”

Những năm tháng sau này, có thể em sẽ không thể trốn ở phía sau anh, không còn cơ hội để trốn ở xa xa nhìn bóng lưng của anh nữa.

Lúc em không ở bên cạnh anh, anh cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân mình, như vậy... như vậy em mới có thể yên tâm.

Cố Dư Sinh mím môi, dùng sức mà mím, lại không trả lời cô.

Chăm sóc bản thân thật tốt?

Hắn yêu cô sâu đậm, cô là tất cả của hắn, hắn đã mong chờ những năm tháng tốt đẹp hơn.

Nhưng không còn cô, hắn còn chăm sóc bản thân mình cho tốt để làm gì?

“Tần Chỉ Ái...” trong lồng ngực của hắn lại chùng chắt những cảm xúc, khiến Dư Sinh lại mở miệng gọi tên cô lần nữa.

Hắn còn chưa nói gì, Tần Chỉ Ái giống như sợ phải nghe những lời tiếp theo vậy, bỗng nhiên lên tiếng chặn hắn: “Cố tổng...”

Cô không cho hắn cơ hội mở miệng, hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Đối xử với bản thân thật tốt, đối xử với người nhà tốt hơn một chút...”

Cô nhấn mạnh hết sức hai chữ ‘người nhà’ này.

Cố Dư Sinh hiểu ý của cô, cô nhắc hắn nên nghe lời ông.

Tần Chỉ Ái nuốt một ngụm nước bọt, lại nói rõ ràng: “... Đừng đưa ra những quyết định khiến mình hối hận cả đời.”

“Vì vậy, vì vậy...” cô lại nhớ lại những lời mà Lục Bán Thành nói với cô lúc ăn cơm, cô dao động, nhưng cuối cùng, cô vẫn lựa chọn coi như chuyện gì cũng không biết, cái gì cũng không chưa từng nghe qua, vì cô không muốn hắn có lỗi với người thân, nhưng đến lúc nói ra những lời này, trong lòng cô lại đau hơn sự tưởng tượng của bản thân: “...Cố tổng, anh hãy đồng ý với Cố lão gia, sống với Lương tiểu thư cho tốt...”

Cô còn chưa nói hết, Cố Dư Sinh dùng sức nắm lấy cổ tay cô, kéo cô vào trong lồng ngực của hắn.

Cánh tay hắn ôm cô run đến đặc biệt đáng sợ.

Hắn ôm không bao lâu, lại buông cô ra, giống như một cái ôm của hai người bạn vậy, chỉ đơn giản là một cái ôm khách sáo.

Hắn không nhìn cô, lui về phía sau một bước, một giây sau, hắn liền đi đến cạnh taxi ven đường, kéo cửa ra chống tay lên nóc xe.

Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng đi đến, lúc cô khom người chui vào trong xe, còn có thể tỉnh tường nghe Cố Dư Sinh nói hai chữ: “Bảo trọng....”

Cô không trả lời hắn, cũng không nhìn hắn, bình tĩnh nói địa chỉ cho bác tài.

Cố Dư Sinh đứng cạnh xe nhìn cô thật lâu, sau đó mới

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 661: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (11)

Xe đã chạy đi rất xa, Tần Chỉ Ái nhìn vào kính chiếu hậu, không thấy hình ảnh của Cố Dư Sinh nữa, lúc đó mới giơ cánh tay lên, cắn vào, khóc.

.....

Mãi cho đến khi không thấy bóng xe đâu nữa, Cố Dư Sinh mới lấy từ trong túi ra một miếng thuốc, đầu ngón tay vẫn còn run rẩy.

Hắn cảm bật lửa, phải tốn rất nhiều công sức mới có thể châm lửa được.

Vừa mới hút vào một hơi, lúc nhả khói lại có một làn gió đẩy làn khói kia trở ngược vào mặt hắn, mắt hắn bị khói làm đỏ hồng.

Trong quán café vẫn cứ phát bài hát kia.

“Điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời anh, chính là được gặp em.”

Lúc hắn còn trẻ, tâm tình đang hậm hực đứng trong phòng bóng bàn hút thuốc, Ngô Hạo lại kéo cô đến trước mặt hắn: “Anh Sinh, đây là bạn thân của bạn gái em, Tần Chỉ Ái.

“Trong biển người mê mông lặng lặng nhìn em, xa lạ mà quen thuộc.

Đầu mùa hạ năm ngoái, trước cửa nhà cũ, hắn và cô đối mặt với nhau một lần, một ánh mắt của cô, đảo lộn trái tim vốn ngăn nắp của hắn.

“Dù có thể hô hấp cùng một bầu không khí, nhưng vẫn không cách nào có thể đến gần em...”

Cố Dư Sinh cúi đầu, nhìn về phía bàn tay vừa nắm cổ tay cô, trên đó còn lưu lại nhiệt độ của cơ thể cô, nhưng giờ lòng bàn tay vẫn trống rỗng.

“Nếu như ở một thân phận khác và một cuộc sống khác, chỉ mong nhận ra ánh mắt người.”

Lần đầu tiên gặp ở Tây Đại, hắn vô tình thoáng nhìn, lần thứ hai tìm thấy đôi mắt của cô.

“Ngàn năm sau, khi đó dù em có ở đâu, dù trong hoàn cảnh thế nào.”

Nhiều năm sau, hắn và cô có thể gặp nhau trong biển người mêh mông, lần thứ hai tương phùng, khi đó có phải cô đã là vợ của một người nào đó rồi không? Còn hạnh phúc ôm một bé gái, yêu kiều cười khẽ nói với hắn một câu: “Cố tổng, đã lâu không gặp.”

“Chúng ta có những hồi ức đẹp để mỹ lệ như vậy, thật khó có thể phai mờ.”

Tình yêu thật sự là một lĩnh vực không nói đạo lý, chỉ nhớ rõ lúc đầu chúng ta yêu đến nở nụ cười nhưng đến lúc sau cũng là vì yêu mà khóc thật nhiều.

Người đi rồi, tôi lựa chọn ở lại, vĩnh viễn chờ đợi người...

.....

Hôm sau, chín giờ sáng, Tần Chỉ Ái một mình đi taxi đến sân bay.

Mười giờ đúng, cô lấy được vé máy bay, làm thủ tục check in xong, Tần Chỉ Ái tranh thủ thời gian rảnh lấy một ít tiền mặt xếp hàng ở quầy thu đổi ngoại tệ, đợi khoảng chừng 20 phút là đến phiên cô.

Tiếp cô là một người phụ nữ trung niên, nhìn cô một cái, không chờ cô mở miệng đã hỏi gọn gàng dứt khoát: “Nước nào? Đổi bao nhiêu tiền?”

Tần Chỉ Ái cầm toàn bộ số tiền đó đưa cho cô ta, nói cho cô ta biết loại tiền tệ mà cô muốn đổi.

Đợi khoảng một phút, người phụ nữ đó lại mở miệng: “Đưa thêm 50 tệ

nữa là có thể đổi được một con số chẵn đó.”

“Được.” Tần Chỉ Ái lấy túi ra, móc bóp, sau đó rút ra hai tờ tiền đỏ, đưa cho người trong quầy, còn dư lại một tờ, vừa mới chuẩn bị bỏ vào bóp tiền lại nhìn thấy một hàng chữ.

Cô nhét vào trong túi được một nửa, lại rút ra, nhìn thấy dòng chữ đó: “Tiểu Phiền Toái, anh thích em.”

Nhìn qua cách xưng hô Tiểu Phiền Toái quen thuộc, Tần Chỉ Ái ngờ ngợ có thể nhận ra đó là nét chữ của Cố Dư Sinh.

--“Anh nói cho em biết chuyện này làm gì?”

--“Anh đang đùa giỡn với em sao?”

--“Viết những lời trong lòng mình muốn nói ra, để cho nó lưu hành, những người nhìn thấy dòng chữ này có thể biết được tâm sự của em.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 662: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em. (12)

--“Cái này sao có thể chứ?”

--“Không thử sao biết?”

Không thử làm sao biết được?

Đêm đó cô bị hấn thuyết phục, thử viết một chút.

Chỉ là tờ tiền giấy kia cô không có dùng, mà là dùng tiền của hấn.

Tờ tiền giấy kia đã lưu chuyển, cách một năm sáu tháng sau, lại rơi vào trong tay cô.

Thì ra khi đó hấn đã thích Tiểu Phiền Toái.

Thì ra khi đó hấn có nhiều thay đổi như vậy thật sự là vì cô.

Hồ hấp của Tần Chỉ Ái trở nên gấp gáp.

Người phụ nữ trung niên đưa loại tiền cô cần qua một cái ô nhỏ trước cửa sổ.

Tần Chỉ Ái cầm tờ tiền giấy kia, ngơ ngác một lúc lâu trước bàn đổi tiền cũng không nhúc nhích.

Người phía sau bắt đầu có chút lo lắng, thúc giục cô, nhưng cô vẫn không hề hay biết.

Người phụ nữ trung niên nhú mày, đưa tay gõ cửa kính, quay vào nói trong micro: “Tiểu thư, tiền của cô đổi xong rồi, phiền cô tránh qua một chút, còn có người đang chờ phía sau.”

Giọng nói của cô ta có chút cao, khiến Tần Chỉ Ái tỉnh táo lại.

Cô có chút hốt hoảng, nói “Xin lỗi” hai lần rồi mới cầm tiền ra ngoài, hồn vía lên mây đi theo đoàn người vào cửa hải quan.

Trong quá trình xếp hàng, Tần Chỉ Ái có rất nhiều tâm trạng.

Thật vất vả mới có thể qua cửa bảo an, nhưng cô làm mất vé máy bay, phải quay ra tìm một hồi lâu, mới tìm thấy ở cổng kiểm soát.

Cô ngỡ ngàng đến phòng chờ, sau khi ngồi xuống, nhìn cửa sổ, tay cầm tờ tiền có viết câu: “Tiểu Phiền Toái, anh thích em.” Sững sờ, phát ngốc.

Cách giờ bay còn một tiếng hai mươi phút nữa.

Cô chờ đến ngồi 40 phút, mới từ từ giật giật con người đông cứng chưa xót.

Lát nữa lên máy bay, phải bay 8 tiếng đồng hồ, bây giờ đã bắt đầu lên máy bay, cô sợ trên máy bay sẽ rất buồn chán nên nhân lúc còn nửa tiếng nữa mới đóng cửa cabin, liền đi vào hiệu sách, chọn mấy quyển tạp chí.

Lúc tính tiền, cô không dùng tờ có dòng chữ “Tiểu Phiền Toái anh thích em” móc hết những tờ tiền còn lại ra nhưng vẫn không đủ trả tiền tạp chí.

Cô tìm trong người mình, coi có thể tìm thấy tiền lẻ không.

Cô tìm trong áo khoác hôm qua mặc, bên túi trái có rất nhiều thứ ngổn ngang, có giấy ăn, chìa khóa, còn có hai thẻ nhỏ lúc tối qua đi ngoài đường không mục đích thu được.

Cô nhét lại những thứ đó trong túi, sau đó mò túi bên phải, bên trong có điện thoại di động, còn có vé máy bay và passport và thẻ ngân hàng.

Cô để lại trong túi sau đó lại sờ túi phải phía sau, quả nhiên có rất nhiều tiền lẻ.

20 tệ, 10 tệ, 1 tệ...

Cô trả đủ tiền cho nhân viên xong, trong tay còn có tiền còn sót lại.

Ra nước ngoài cũng không cần phải dùng tiền nhân dân tệ nữa rồi.

Tần Chỉ Ái muốn đếm lại coi mình còn lại bao nhiêu tiền, coi còn có thể mua một chai nước và một ít trái cây không, kết quả nhìn thấy trong một đồng tờ một tệ, lại có một tờ màu đỏ mệnh giá 100 tệ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 663: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (13)

Tờ giấy kia có chút cũ, xem ra đã qua tay rất nhiều người.

Tần Chỉ Ái nói với nhân viên thu ngân để mình đặt lại tạp chí xuống bàn một chút, lại không nghĩ gì nhiều mở tiền giấy ra.

Quay người, cô còn chưa đi được nửa bước, liền nhìn thấy tờ này cũng có chữ viết: “Tiểu Làm Tình, xin lỗi.”

Chữ viết trên tiền giấy rất ngây ngô, nhưng vẫn có thể nhận ra một cách dễ dàng đó là chữ của Cố Dư Sinh.

Chắc là trước đây rất lâu hắn đã viết rồi.

Tiểu Làm Tình, xin lỗi...

Tiểu Làm Tình... tám năm trước, sau khi hắn và cô biết nhau, ngoại trừ trong mộng, cũng không có ai dùng biệt danh này để gọi cô nữa rồi.

Xin lỗi... tại sao hắn lại phải xin lỗi cô? Là vì lần đó lỡ hẹn? Là vì hắn cố ý cho cô số điện thoại giả sao?

Ký ức,... phảng phất giống như một vòi nước được mở ra, dòng ký ức tuông tràn trong nháy mắt.

Trung học cơ sở còn chưa biết yêu, lên cấp ba thì đương nhiên là biết rồi, cấp ba có một anh chàng đẹp trai nhà giàu tên là Cố Dư Sinh.

Lớp mười ngày đầu tiên đã nhìn thấy người thiếu niên cao, ốm đi qua cô, tiện tay giúp cô ôm vali nặng chịch.

Hắn lái xe thể thức một, cực kỳ đẹp trai mà tiêu sái...

Hắn chơi bóng rổ, cực kỳ buông thả mà ngồi ngồi...

Hắn cúi đầu hút thuốc, cực kỳ u buồn mà nặng nề...

Hắn ngồi trong những tia sáng đủ màu trong phòng KTV, gọi cô một tiếng: “Này!”

Hắn dập thuốc, nói với cô: “Đi thôi, tôi đưa cô về nhà...”

Hắn nhắc ghế dựa, tàn nhẫn đập lên đầu anh của Tưởng Tiêm Tiêm...

Lúc hắn bị ba đánh, không nói tiếng nào kéo cô vào lòng ngực, bảo vệ cô, bộ dạng vẫn không có gì đáng kể...

Hắn nằm trên sân cỏ, nhàn nhã nói với cô về mộng sơn hà...

Cô đứng ngoài cửa, cách hàng rào nhìn hắn đau lòng ngồi chồm hổm trên mặt đất, hình ảnh cực kỳ thương tâm và chán chường.

Hắn hờ hững liếc mắt nhìn cô, quay đầu hỏi người bên cạnh hỏi: “Cô là ai?”

Cô đồng ý đóng vai Lương Đậu Khẩu vào nhà hắn, nhìn hắn một chút.

Hắn phát điên giật sợi dây chuyền của Tần Gia Ngôn tặng cô, rồi lại giúp cô sửa lại.

Sau khi cô vào Hồi thị, hắn đứng cả đêm trên lan can người đầy ưu thương.

Cô bị đau bụng hành kinh đến chết đi sống lại, hắn đi qua đêm đông lạnh lẽo mua túi chườm nóng cho cô.

Từ Hải Nam trở về, hắn dẫn cô đi uống nước ép xoài.

Trong cuộc họp thường niên của Cố thị, cô bị bắt cóc, hắn bắt kẻ đêm ngày tìm đến.

Một loạt những hình ảnh không ngừng xẹt qua mắt cô.

Cô cầm hai tờ tiền, nhìn chăm chăm dòng chữ trên đó “Tiểu Phiền Toái anh thích em” và “Tiểu Làm Tình, xin lỗi” nhìn một lúc lâu, sau đó không để ý trong cửa hàng hay ở bất cứ đâu, đột nhiên liền ngồi xồm xuống, khóc rống thành tiếng.

Âm thanh hỗn loạn trong sân bay như cách cô rất xa.

Bên tai cô chỉ vang vọng những lời tồi qua lúc ăn cơm Lục Bán Thành nói với cô:

“Anh Sinh và Tiểu Khấu chưa từng kết hôn, hơn nữa Anh Sinh cũng không bao giờ có ý định kết hôn với Tiểu Khấu.

“Anh Sinh thật sự rất thích cô ấy, rất thích, thích đến nổi...”

“Anh Sinh không phải đang nghỉ ngơi nhàn hạ, mà là anh ấy đang khóc.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 664: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (14)

“Cầu xin trời cao, hãy mang cô ấy về bên con.”

Tần Chỉ Ái càng khóc thương tâm hơn, khóc như một đứa bé.

Loa trong sân bay không ngừng đọc: “Chuyến bay MH2345 sắp cất cánh, mời Tiểu thư Tần Chỉ Ái lập tức lên máy bay.”

Có thể Tần Chỉ Ái không nghe thấy, chỉ đang chăm chú khóc.

Tiếng khóc của cô ngày một lớn, toàn bộ siêu thị đều vang lên tiếng khóc nghẹn ngào.

“Dư Sinh, Dư Sinh, Cố Dư Sinh...”

-

Cố Dư Sinh nằm trên ghế salon trong phòng bệnh của Cố lão gia ngủ, khi tỉnh lại, Tiểu Vương vừa mới vào phòng bệnh được một lúc.

Tiểu Vương nhìn thấy Cố Dư Sinh mở mắt, lập tức gọi: “Cố tổng.”

Cố Dư Sinh nhìn trần nhà chăm chăm, nhìn một lúc mới hỏi: “Máy giờ rồi?”

“12 giờ 15 phút ạ.”

Máy bay của cô cất cánh lúc 12 giờ, bây giờ đã là 12h15, cô đã đi rồi, đúng không?

Cố Dư Sinh có chút thất thần, qua một lúc lâu mới từ từ mở miệng, âm thanh rất thấp, cực kỳ thấp hầu như là lầu bầu: “Máy bay cất cánh rồi...”

Tiểu Vương không nghe rõ, “hả” một tiếng.

Cố Dư Sinh không nói nữa, nhàn nhạt nằm trên ghế sofa, một lúc sau mới ngồi dậy, sau đó lại phát hiện trong phòng bệnh ngoài ông đang hôn mê, Tiểu Vương, còn có một người, Lương Đậu Khẩu.

Cô ngồi cạnh giường của ông, cầm khăn mặt, đang lau mặt cho ông, nhỏ giọng nói gì đó với ông.

Hắn không lên tiếng, Tiểu Vương cũng không nói gì.

Toàn bộ phòng bệnh đều yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng nói nhỏ nhẹ của Lương Đậu Khẩu.

Đầu Cố Dư Sinh đau, ngực nặng nề, thở không ra hơi, hắn muốn ra ngoài hút thuốc, hóng mát một chút.

Cố Dư Sinh đứng lên, không để ý đến Lương Đậu Khẩu, đi về phía cửa phòng bệnh.

Tiểu Vương thấy hắn đi, cũng đứng lên, muốn đuổi theo hắn.

Cố Dư Sinh không quay đầu lại nhưng cũng có thể đoán được Tiểu Vương muốn làm gì, lại nhàn nhạt nói: “Cậu ở lại đây đi.” Liền mở cửa ra ngoài.

Hắn đi thang máy xuống lầu, đi ra khỏi bệnh viện, đến đường cái.

Hắn nhìn đám người xung quanh bệnh viện, nhìn xe cộ qua lại không ngừng, đột nhiên cảm thấy thành phố hắn đã quen thuộc từ nhỏ lúc này lại cực kỳ xa lạ.

Cô đi rồi, cô nói cô sẽ không bao giờ quay trở lại thành phố này nữa, trong thành phố này, cũng sẽ không bao giờ có sự tồn tại của cô nữa...

Cố Dư Sinh dừng bước, ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn ngày mờ mịt, bỗng nhiên toét môi cười.

Đi rồi... cô đi rồi, cha mẹ cũng đi rồi, mộng sơn hà cũng không còn, ông cũng hôn mê bất tỉnh, hấn lại mất tất cả... lần nữa...

Nghĩ đi nghĩ lại, Cố Dư Sinh liền cười ra tiếng.

Tiếng cười kia càng lúc càng lớn, nghe lại như tiếng khóc than, còn khiến người ta khó chịu, bi thương hơn cả tiếng khóc.

Tối qua hấn đem tờ tiền giấy có dòng chữ “Tiểu Lâm Tình, xin lỗi” lên bỏ vào túi của cô.

Hấn có lỗi với cô.

Hấn dường như cũng đã làm xong những chuyện cần làm,... thứ hấn nhận lại được là gì đây?

Cố Dư Sinh đứng một lúc, lê bước chân, tiếp tục đi về phía trước.

Hấn đi không bao xa, nhưng cả người giống như bị vét sạch toàn bộ sức lực, cả người không làm được gì cả.

Hấn không làm được gì nữa rồi...

Cô cũng có cuộc sống mới, không cần hấn, ngay cả chờ cô, hấn cũng không có cơ hội chờ nữa...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 665: Tiểu Phiền Toái, Anh Thích Em (15)

Cố Dư Sinh không biết rốt cuộc mình đã đi bao xa, hắn chỉ biết lúc mình hồi phục lại tinh thần, đã đứng trước hồ nguyện ước mà hắn đã từng tới vô số lần.

Nước trong hồ trong suốt có thể nhìn thấy đáy, bên trong có một đồng tiền xu lít nha lít nhít.

Giữa hồ là một pho tượng nâng lọ nước, có một dòng nước nhỏ chảy từ trong lọ xuống, tạo ra tiếng nước róc rách.

Cách đó không xa có một trung tâm thương mại, thỉnh thoảng lại có tiếng ồn truyền tới, có thể Cố Dư Sinh không nghe thấy, nhìn chằm chằm hồ nguyện ước, từ trong túi lại tìm một điều thuốc.

Đến khi hút hết thuốc, Cố Dư Sinh mới đi đến gần hồ nguyện ước, ngồi xổm xuống, chạm vào thành hồ.

Có chút lạnh lẽo, đầu ngón tay hắn với xuống nơi sâu nhất của lòng hồ.

Cô đi rồi, từ nay về sau, cho dù hắn có tung bao nhiêu đồng xu xuống hồ đi chăng nữa, cô cũng sẽ không trở lại bên hắn.

Cuộc đời của hắn, những thứ mà hắn luôn mong đợi, khát vọng, tất cả đều chưa bao giờ có thể nắm giữ.

Mất đi, mất đi, lại mất đi,... giống như chết một mạng trong game, chơi đi chơi lại hết lần này đến lần khác, cũng chỉ là thất bại.

Hắn vẫn cảm thấy bản thân mình có thể chống đỡ, nhưng mà vì mộng sơn hà mà từ bỏ cô, lúc mất đi cha mẹ lại phải từ bỏ ước mơ, vẫn có thể

chống đỡ, bởi vì có Tiểu Phiền Toái ở bên cạnh hắn, nói hắn còn có cô, hắn mới có thể chống đỡ...

Những năm gần đây, hắn vẫn luôn chống đỡ, rất nỗ lực mà chống đỡ.

Hắn cho rằng những năm tháng qua chính là những năm tháng mệt mỏi nhất trong cuộc đời hắn rồi.

Chỉ cần hắn cắn chặt ra mà chịu đựng, chống đỡ, hắn có thể chống đến khi trời quang mây tạnh.

Những mỗi một lần trời sắp sáng, liền biến thành tối đen đến không nhìn thấy năm đầu ngón tay.

Lần này, thế giới của hắn lại đen sẫm, có khi không còn nhìn thấy ánh sáng được nữa.

“Dư Sinh, đồng ý với ông, cùng Tiểu Khẩu sống thật hạnh phúc, được không? Ông đã cầu xin hắn như vậy.

“Đối với mình tốt một chút, đối với người thân của mình tốt một chút, đừng đưa ra những quyết định khiến bản thân phải hối hận, đồng ý với Cố lão gia, cùng Lương Đậu Khẩu sống thật tốt được không?” cô cũng khuyên hắn như thế.

Hắn thật sự phải đồng ý sao? Thật sự phải chấp nhận lời cầu xin của ông và cô, cưới một Lương Đậu Khẩu mà hắn không hề yêu về làm vợ sao?

Hắn và Lương Đậu Khẩu chưa bao giờ bắt đầu, chỉ nghĩ thôi hắn cũng không thể thế nào muốn bắt đầu.

Đúng, hắn không thể chấp nhận được, cùng cô ta sống qua hết ngày này đến ngày khác, hắn thà chết còn hơn...

Cố Dư Sinh ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn ngày mờ mịt, bây giờ đã là hai giờ chiều, cô bay này giờ, chắc là đã ra khỏi biên giới Trung Quốc rồi nhỉ?

Bây giờ, hấn và cô cũng không còn ở trên cùng một quốc gia nữa...

Cố Dư Sinh từ từ quay người, đi về phía vỉa hè.

Hấn không biết mình nên đi đâu.

Hấn ngờ ngàng.

Trên đường phố, người xe tấp nập.

Có một đứa bé cỡ năm sáu tuổi, miệng gọi mẹ, mặc dù mẹ của nó đã dặn dò đứng ở đó chờ bà nhưng cậu bé lại không nghe, lại chạy đại qua bên đường đối diện.

Một chiếc xe ô tô màu đen từ giao lộ chạy thẳng tới.

Trong xe hình như tài xế đang nói chuyện điện thoại, không chú ý đến cậu bé trước mặt.

Cậu bé vừa gọi mẹ, bà cũng gọi tên cậu bé, muốn đi xuống đường nhưng vừa mới bước về phía con trai được hai bước, bà lại bị một chiếc xe đang chạy cản bước.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 666: Tiểu Phiền Toái, Ta Thích Người (16)

Mẹ của cậu bé nói với theo, bảo cậu bé lui về phía sau.

Cậu bé đứng cách đó không xa, chạy như bay tới xe ô tô, sợ choáng váng, lại đứng giữa đường không biết nên làm sao.

Người tài xế đang gọi điện thoại cuối cùng cũng chú ý đến cậu bé, liều mạng đạp thắng, còn bóp còi.

Có thể là cách đó đã quá gần rồi, xe có thắng gấp cũng không kịp nữa, xe vẫn lao về phía cậu bé theo quán tính.

Tài xế sợ đến nỗi quảng điện thoại qua một bên, bởi vì luồng cuống chỉ có thể ngồi đó mà bấm còi.

Tiếng còi xe chói tai vang lên, Cố Dư Sinh đứng ven đường nhú mào, từ từ quay đầu, nhìn thấy cảnh tượng như vậy trên đường phố.

Là một người quân nhân, nhiệt huyết là ở trong xương tủy, bất kể là lúc nào cũng sẽ không phai mờ.

Dù lúc này Cố Dư Sinh có nản lòng thoái chí đến mức nào, hấn vẫn theo phản xạ có điều kiện, vượt rào ngăn cách, vọt tới lối dành cho người đi bộ, đẩy cậu bé ra khỏi đầu xe.

Cậu bé bị đẩy bò lên mặt đất, đau đớn, tinh thần cậu bé lúc này mới hồi phục lại, sau đó oa một tiếng khóc lên.

Động tác Cố Dư Sinh đang muốn né xe nghe thấy tiếng khóc, lại bỗng nhiên dừng lại.

Hắn thật sự có thể rời khỏi đầu xe, cho dù hắn thật sự không nhanh như vậy, hắn vẫn có thể chống tay lên nóc xe, vươn mình một cái cũng có thể thoát khỏi va chạm.

Nhưng trong nháy mắt, hắn nhìn thấy cậu bé kia khóc, chợt nhớ tới năm ngoái hắn đã cứu một cậu bé như thế này trên đường đi sân bay Phổ Đông gặp Tiểu Phiền Toái, lúc đó dù có bao nhiêu khó khăn đến nỗi hắn ngỡ rằng bản thân không thể chịu đựng nổi, nhưng vì Tiểu Phiền Toái, hắn vẫn có thể cố gắng chống đỡ.

Bởi vì, hắn không thể lờ hện.

Bởi vì hắn có thể hy sinh vì bất cứ người nào trên mảnh đất này, nhưng hắn chỉ có thể vì một người mà tồn tại.

Khi đó, tuy rằng hắn sống sót, cô đã đi, nhưng hắn vẫn còn ôm hy vọng tìm kiếm cô.

Nhưng lúc này thì sao chứ? Hắn có sống sót đi chăng nữa, cô cũng không còn ở đây nữa rồi...

Sau khi mất đi giấc mơ, mất đi cha mẹ, hắn chỉ muốn có một tương lai với Tiểu Phiền Toái, bây giờ, thậm chí tương lai kia cũng mất...

Giấc mơ, người thân, tình yêu... trong cuộc đời của mỗi người, không phải ai cũng vì những điều này mà tồn tại sao?

Hắn không còn những thứ này nữa, hắn sống trên đời này còn có ý nghĩa gì?

Thì ra, trên thế giới này, đáng sợ nhất không phải là không thực hiện được hy vọng của mình, mà thứ đáng sợ nhất chính là lòng người đã nguội lạnh, không còn bất cứ hy vọng gì.

So với việc sống sót, đi vào lẽ đường, chi bằng cứ như vậy đi?

Mẹ của cậu bé đã chạy đến trước mặt cậu bé, an ủi cậu.

Tài xế trên xe kia lại liều mạng bấm còi, giục hấn tránh né.

Có thể Cố Dư Sinh không nghe bất cứ âm thanh nào nữa, trong đầu hấn chỉ còn bốn chữ: “Cứ như vậy đi...”

Cho đến giờ phút này, hấn mới biết, không có người nào là không thể gục ngã, không có người nào mình đồng da sắt.

Một người trông có vẻ mạnh mẽ, nhưng bên trong đã phải gánh chịu bao nhiêu nhất dao đau đớn?

Hấn sợ yêu, nhưng lại yêu sâu sắc một người.

Hấn vì người đó mà có sức lực, nhưng cuối cùng cũng mất đi sức lực cuối cùng, vì người đó.

Vì lẽ đó, cứ như vậy đi, cứ như vậy đi...

Cố Dư Sinh từ từ nhắm hai mắt, mặc cho xe đụng vào mình...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 667: Chờ Anh Tỉnh Lại (1)

Một lực nặng nề đánh bay hắn, sau đó hắn nặng nề ngã xuống đất.

Đầu tiên là một cảm giác trống rỗng, sau đó chính là đau nhức đến sắc bén truyền đi toàn thân, di đến từng tế bào.

-

Có lẽ Tần Chỉ Ái đã ngồi trên mặt đất gào khóc quá lâu, khách trong nhà sách ở sân bay cũng không thể nào chịu nổi mà đi đến trước mặt Tần Chỉ Ái, ngồi xổm xuống, quan tâm hỏi: “Tiểu thư, cô không khỏe ở đâu sao?”

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm đầu gối, lắc lắc đầu, tiếng nói đã khản đi, không nói nên lời.

Yêu nhiều năm như vậy, yêu đến tận xương tủy, mặc kệ những biểu hiện của hắn đối với cô thật tốt tới đâu, trong lòng cô cũng hiểu rõ ràng, trong miệng cô cũng đã nói về tương lai với hắn, nhưng trên thực tế, cô không làm được.

Những năm gần đây, nếu thật sự lo cho tương lai, cũng không thiếu những người đàn ông có quyền có thể theo đuổi cô, cô có thể cưới họ, sống một cuộc sống vô tư vô lo.

Cô không đồng ý, là vì cô chỉ muốn làm vợ hắn, nếu không phải là hắn, cả đời này cô thà không kết hôn.

Những năm gần đây, cô vẫn luôn chờ hắn, chờ hắn thích cô.

Bây giờ cuối cùng hắn cũng đã thích cô, nhưng hắn lại cách cô ngàn núi trăm sông, xa xôi cách trở như vậy, không có cách nào ở cùng nhau.

Hắn yêu cô nhiều năm như vậy, yêu tha thiết a... cứ như vậy, hắn đành lòng sao?

Thật sự không cam lòng... đặc biệt là sau khi nhìn thấy hai tờ tiền giấy, cô càng không cam tâm... cũng không phải không cảm lòng, nhưng cô còn có thể sao? Thật sự để hắn vì cô mà buông tha cho tình yêu này sao?

Cô không muốn để hắn làm như vậy, cô biết mình phải dẹp bỏ hết tất cả những ý nghĩ liên quan đến hắn, vừa nghĩ đến điều đó, cô lại nghĩ nếu hắn quay đầu lại, cô có chấp nhận hắn không?

Giờ phút này, đáng lý ra cô đã lên máy bay, nhưng cô không đi, thậm chí trong đầu còn nhớ nhung một người, muốn đi gặp mặt hắn một lần...

“Tiểu thư? Tiểu thư?” người quan tâm Tần Chỉ Ái còn đang gọi cô.

Tần Chỉ Ái lau nước mắt, đứng lên, vì ngồi chồm hồm quá lại mà chân cô tê rần, suýt té, cũng may người đàn ông đang hỏi thăm cô đỡ cô dậy.

“Vẫn ổn chứ?” Người đàn ông kia quan tâm hỏi.

Tần Chỉ Ái gạt đầu lung tung, nghẹn ngào nói cảm ơn, cũng không để ý khăn giấy người kia đưa cho cô đã bỗng nhiên xoay người, tạp chí vừa mua cũng không lấy, liền đi ra ngoài.

Từ tối hôm qua, sau khi nghe Lục Bán Thành nói những lời kia, cô vẫn luôn bắt buộc mình phải làm theo lý trí.

Nhưng bây giờ hãy cho cô làm theo cảm tính và trái tim một lần đi, gặp mặt hắn một lần, một lần nữa, một lần cuối thôi... dù cho chỉ là đứng ở xa xa nhìn hắn, cũng là tốt rồi.

Tần Chỉ Ái đứng ở cửa sân bay, nhìn quanh hai bên, thấy chỗ đậu taxi có nhiều người đứng xếp hàng dài như vậy, cô liền lo lắng dậm chân, sau đó đi thẳng đến bãi đậu xe.

Bên kia có không ít xe, cô tìm đại một chiếc cũng không quan tâm giá cả hợp lý hay không, liền ngồi lên xe, hỏi thúc bác tài xuất phát.

Tần Chỉ Ái đến trước bệnh viện của Cố lão gia, dùng di động trả tiền xe xong, cô mới vừa xuống xe, liền nhìn thấy Tiểu Vương chạy ra khỏi bệnh viện, liền gọi cậu ấy lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 668: Chờ Anh Tỉnh Lại (2)

Tiểu Vương vừa mới chuẩn bị mở cửa xe, nghe thấy tiếng của Tần Chỉ Ái liền nhìn trái nhìn phải, đến khi nhìn thấy cô mới cất bước đi về phía cô kinh ngạc hỏi: “Thư ký Tần, sao cô lại ở đây? Không phải hôm nay cô phải lên máy bay rồi sao?”

Tiểu Vương vừa nói vừa giơ cổ tay nhìn thời gian, cũng đã là mười hai giờ rồi: “Lẽ nào chuyến bay bị hủy bỏ rồi sao?”

Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu, còn chưa mở miệng nói được gì, Tiểu Vương liền chú ý đến đôi mắt sưng đỏ của cô: “Thư ký Tần, cô khóc sao? Xảy ra chuyện gì?”

Tần Chỉ Ái kéo kéo môi, cười yếu ớt, lại không trả lời câu hỏi của Tiểu Vương mà lại hỏi ngược lại cậu ấy: “Cố Dư Sinh đâu? Có ai ở trong phòng bệnh không?”

“Thư ký Tần tìm Cố tổng sao?” Tiểu Vương kinh ngạc hỏi xong, mới ý thức được Tần Chỉ Ái trong miệng gọi là Cố Dư Sinh chứ không phải là Cố tổng, hắn có chút cổ quái nhìn Tần Chỉ Ái, sau đó mới tiếp tục trả lời: “Cố tổng đã đi ra ngoài cách đây 15 phút rồi, bây giờ còn chưa quay lại...”

Không ở bệnh viện? Tần Chỉ Ái nhú mày, cười yếu ớt với Tiểu Vương, nói cảm ơn xong cũng không chờ Tiểu Vương trả lời, đã quay người, giơ tay lên, ngoắc một chiếc xe đến công ty của Cố thị.

Sau khi hỏi nhân viên tiếp tân xong mới biết Cố Dư Sinh không có đến công ty, sau đó cô lại đến biệt thự, bấm chuông nửa ngày cũng không có ai mở cửa.

Lúc rời khỏi biệt thự, cô hỏi bảo vệ trong tiểu khu một chút.

Bảo vệ nghĩ một lát, mới lắc đầu trả lời: “Cố tiên sinh không có trở lại.”

Không ở bệnh viện, không ở công ty, cũng không có ở nhà, vậy hẳn đi đâu chứ?

Tần Chỉ Ái nghĩ một lúc, lại nhớ đến chỗ hẳn thích đến: Khách sạn Bốn mùa.

Hắn có đặt phòng dài hạn ở bên kia mà.

Tần Chỉ Ái biết số phòng, lên thẳng đó gõ cửa, lại không có người mở cửa, cuối cùng mới hỏi nhân viên vệ sinh ở đó, người đó nói cho cô biết, phòng này bà vừa mới dọn dẹp, không có ai trong này hết.

Tiểu Vương lại không đi cùng với hắn, chắc chắn là hắn không đi làm, chẳng lẽ hắn lại đi với Lục Bán Thành?

Tần Chỉ Ái nghĩ đến đây, vội lấy điện thoại di động ra, trước khi gọi điện thoại cho Lục Bán Thành lại nhận ra mình thật ngốc, sao mình lại không gọi điện thoại cho hắn?

Cô tìm thấy số điện thoại của Lục Bán Thành rồi, lại tìm số điện thoại của Cố Dư Sinh, reo rất lâu, cũng không có người bắt máy.

Tần Chỉ Ái nhíu nhíu mày, cúp máy, lại gọi cho Lục Bán Thành, điện thoại còn chưa reo được nửa tiếng, Lục Bán Thành liền bắt máy, giọng nói cũng tràn đầy kinh ngạc giống như Tiểu Vương vậy: “Tiểu Ái? Không phải em lên máy bay rồi sao?”

“Em, em có chút chuyện, hoãn chuyến bay rồi...” Tần Chỉ Ái giải thích cho qua, lại hỏi vào trọng điểm: “... Anh Bán Thành, Cố Dư Sinh có ở cùng anh không?”

“Không có a, không phải bây giờ anh ấy đang ở trong bệnh viện sao?”

“Không có... em gọi điện thoại cho anh ấy cũng không được... không

có người bắt máy...”

“Em tìm anh ấy có việc gấp sao?”

Tần Chỉ Ái chân chừ, “Vâng” một tiếng.

Lục Bán Thành cũng không hỏi nhiều, nghĩ một hồi, liền nói với Tần Chỉ Ái một vài địa điểm mà Cố Dư Sinh thích đến.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 669: Chờ Anh Tỉnh Lại (3)

Trong đó có một nơi, là khách sạn Bốn mùa mà Tần Chỉ Ái đã đến.

Cố Dư Sinh đặt phòng dài hạn ở phòng cao nhất trong khách sạn, cúp máy, Tần Chỉ Ái liền gọi lại cho Cố Dư Sinh, vẫn không ai bắt máy, cô đi tìm thêm vài chỗ mà Lục Bán Thành kể, nhưng vẫn không gặp, Tần Chỉ Ái nhú mày, lúc muốn gọi điện thoại lại cho Cố Dư Sinh, cô bỗng nhiên nghĩ đến nghĩa trang.

Hắn có thể đến đó hay không? Hay là ông bệnh, nhất thời hắn sẽ nghĩ đến người thân?

Tần Chỉ Ái càng nghĩ càng cảm thấy có thể, liền lên taxi, chạy ra nghĩa trang ở vùng ngoại thành.

Vẫn là kết quả đó, Cố Dư Sinh không có ở đây.

Vùng ngoại thành không giống trong thành, cô đi đến nhưng nơi xung quanh một hồi, Tần Chỉ Ái liền vào nội thành, chạy vòng vòng cũng đã là gần hai giờ chiều.

Không biết có phải có quá cấp thiết muốn nhìn thấy Cố Dư Sinh hay không, lại không gặp được hắn, trong lòng cô cực kỳ khó chịu, thấp thỏm bất an.

Thai nhi trong bụng cô cũng chỉ mới lớn bằng một hạt đậu, nhưng cô đã cảm thấy nó cũng có chút nóng lòng.

Cô giơ tay lên, che bụng dưới, đáy lòng lại càng sợ hãi, thậm chí tâm tình lại nóng nảy.

Có xe taxi, cô lên xe, lúc đến giao lộ, Tần Chỉ Ái liền nghĩ đến hai nơi, vội nói cho tài xế lái xe biết.

Một chỗ là lúc trước khi cô còn đóng vai Lương Đậu Khẩu đã đi trên lối dành riêng cho người đi bộ.

Một chỗ là cửa hàng tiện lợi lúc cô chơi trò viết tiền lên chữ với Cố Dư Sinh.

Vẫn không tìm thấy người.

Cố Dư Sinh đều không ở hai nơi này.

Đầu mùa xuân, khí trời còn man mát, Tần Chỉ Ái có thể cảm nhận được lưng cô đã đổ đầy mồ hôi.

Bàn tay cô cầm điện thoại cũng toàn mồ hôi.

Cô không ngừng gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh, không biết đã gọi bao nhiêu lần, hắn cũng không bắt máy.

Loại cảm giác tìm người nhưng không tìm được này... thật sự quá dằn vặt...

Hô hấp của cô trở nên bất ổn, có một dự cảm không tốt nổi lên.

Hắn, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tần Chỉ Ái không biết tại sao trong đầu mình lại có những ý niệm như vậy, đầu ngón tay cô run lên, điện thoại di động rơi ùng xuống đất.

Màn hình bị bể một góc, cô nhặt lên, lại gọi cho Lục Bán Thành lần nữa: “Anh Bán Thành, em đã tìm rất nhiều nơi rồi cũng không thể nhìn thấy Cố Dư Sinh, anh nghĩ một chút xem còn có chỗ nào anh ấy có thể đi nữa không?”

“Những nơi ngày thường Anh Sinh thích đi cũng không nhiều, một

người sao có thể tìm hoài không ra chứ?” Lục Bán Thành nói nhỏ lắm bẩm, lại suy nghĩ.

Tần Chỉ Ái run tay đầu óc của cô xoay chuyển nhanh đến nỗi tốc độ tim của cô cũng đập nhanh theo.

Lúc tim cô sắp nhảy ra khỏi cuống họng, cô chợt nhớ đến lúc cô còn làm việc ở Hối thị, vì Cố Dư Sinh gặp chiến hữu mà cô lo lắng sau đó lái xe đi theo hắn, thấy hắn đến hồ nguyện ước,... mà tối hôm qua, lúc Lục Bán Thành nói chuyện với cô, cũng có đề cập đến hồ nguyện ước...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 670: Chờ Anh Tỉnh Lại (4)

Trực giác mạnh mẽ nói cho Tần Chỉ Ái biết, chính là nơi đó.

Cô không hề nghĩ ngợi bật thốt lên: “Anh ấy ở hồ ước nguyện!”

Không hẹn mà gặp, Lục Bán Thành cũng cùng lúc thốt lên: “Anh Sinh ở hồ ước nguyện đó!”

.....

Vị trí của Tần Chỉ Ái lúc này cách hồ ước nguyện không xa, đi bộ chừng 10 phút.

Cúp máy xong, cô liền gọi taxi.

Lúc này còn chưa vào giờ cao điểm, đường sá rất thông thoáng.

Dọc đường đi, cô rất nhiều lần xoa xoa lòng bàn tay.

Xe dừng ở con đường gần hồ ước nguyện, Tần Chỉ Ái xuống xe, cất bước đi về phía hồ.

Trên đường có không ít người, cô nhìn vài vòng cũng không nhìn thấy bóng người của Cố Dư Sinh.

Cô nắm chặt tay, chưa từ bỏ ý định tìm lại lần nữa, nhưng vẫn không thấy hắn.

Tần Chỉ Ái không thể hiểu được cảm giác trong lòng lúc này, cô cất bước, đi về phía ven đường.

Cô giơ tay lên, vừa định gọi taxi, lại chưa từ bỏ ý định quay lại nhìn hồ

nguyện ước.

Bình tĩnh một lúc lâu, cô mới thu lại tầm mắt, lúc gọi taxi, cô lại nhìn thấy cách đó không xa đang có một nhóm người đang tụ lại.

Tim cô bỗng nhiên nhói một cái, nhìn chăm chăm đám người đó không chớp mắt, chân chừ trong chốc lát, như thể cảm nhận được gì đó, cô từ từ giơ chân lên, từ từ cất bước đi đến.

Càng tới gần, cô càng sợ.

Cách đoàn người này còn khoảng 10 mét, cô còn nghe thấy tiếng người nói: “Năm yên bất động như vậy, có phải là chết rồi không?”

“Sao xe cấp cứu còn chưa tới? Thật sự chết người mất!”

Bước chân Tần Chỉ Ái bỗng nhiên dừng tại chỗ.

Tay cô nắm lại thành quyền.

Cô nín thở, nhìn chăm chăm nhóm người kia, cắn răng nhấc chân lên, chạy vội qua, sau đó dùng lực đẩy người che tầm mắt mình, nhìn tới cảnh tượng trên đường.

Là Cố Dư Sinh cô tìm suốt hai tiếng đồng hồ, hắn nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

Mặt hắn trắng bệch, có một vết máu lớn đỏ tươi lan từ người của hắn ra.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy máu, trên mặt không còn chút huyết sắc, cô há miệng, muốn gọi một tiếng “Dư Sinh” nhưng cô không thể nào phát ra bất cứ âm thanh nào, cuối cùng chỉ là trong lúc mọi người đang chắn cô, cô nhẹ nhàng chen qua, đi đến bên cạnh Cố Dư Sinh, ngồi xổm người xuống, sau đó đưa tay ra, đụng và gò má của hắn một cái thật nhẹ.

Cảm xúc chân thật khiến cho cô biết, những điều cô đang trải qua chính là sự thật.

Tim Tần Chỉ Ái đột nhiên đập thật nhanh.

Mắt cô tràn đầy đau khổ khó mà tin nổi.

Chỉ là trong nháy mắt, ánh sáng trong đôi mắt đen láy của cô trở nên tan vỡ, hỗn loạn, sau đó lại trải thêm một tầng sương mù.

Chẳng trách cô lại cảm thấy bất an như vậy.

Chẳng trách, đứa bé trong bụng cô mơ hồ cảm thấy đau...

Sương mù hóa thành nước mắt, rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt Cố Dư Sinh.

Cô há miệng, dùng hết sức mình mới có thể gọi hai tiếng “Dư Sinh” rồi nắm chặt lấy cánh tay hắn, gào khóc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 671: Chờ Anh Tỉnh Lại (5)

Hôm qua hắn còn rất khỏe mạnh đứng trước mặt cô, sao bây giờ lại như vậy?

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm Cố Dư Sinh đang nằm im trên đường phố, rất muốn đánh thức hắn nhưng không dám di chuyển hắn, đầu ngón tay chỉ có thể bắt lấy cánh tay hắn, nắm chặt rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, lặp đi lặp lại nhiều lần, cô mới nhẹ nhàng đưa tay lên, chạm vào mũi hắn.

Hô hấp của hắn rất yếu, yếu đến nỗi không thể nhận ra được.

Đầu ngón tay của cô run lên, nước mắt càng rơi nhiều hơn, khóc cực kỳ thương tâm như một đứa trẻ.

Cô muốn tới gặp mắt hắn lần cuối trước khi đi, nhưng cô lại không muốn nhìn thấy hắn như vậy.

Cô lại tìm tay hắn, nắm chặt, cô không nhịn được mở miệng, kèm theo tiếng khóc nức nở, gọi tên hắn: “Dư Sinh, Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh, Dư Sinh...”

Cô không biết cuối cùng mình đã gọi bao nhiêu lần, nhưng hắn giống như không nghe thấy vậy, trước sau vẫn nằm im không nhúc nhích, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh, không có phản ứng gì.

Cô thật sự sợ hắn sẽ đi như vậy, sinh ly tử biệt.

Đầu ngón tay nắm tay hắn run cầm cập đến kỳ cực, có lẽ là vì hắn bất tỉnh, cô lại càng sợ, cũng không để ý những người xung quanh, liên tăng cao tần số âm thanh, lớn tiếng gọi: “Cố Dư Sinh!”

Cô giống như tự ngược đãi chính bản thân mình, một hơi gọi mấy tiếng thật lớn, đến nỗi khàn cả giọng, âm thanh cũng bị bóp méo, nhưng cô cũng không có ý định dừng lại.

Những người xung quanh không đành lòng, liền khuyên cô một câu: “Tiểu thư, cô đừng gọi nữa, có gọi cậu ấy cũng không nghe đâu.”

Cô đâu còn nghe được những âm thanh khác, cô khóc đến nỗi cả người đều phát run, cô viêm họng, cổ họng đau rát, thét đến tiếng cuối cùng, âm thanh vừa khàn lại vừa chói tai.

Sau đó, trong cổ họng cô cũng không thể phát ra chữ “Cố Dư Sinh” hoàn chỉnh mà tiếng vang lại rải rác, vỡ vụn: “Dư,... Dư... Sinh...”

Cũng không biết cô đã khêu khào từng chữ từng chữ như vậy bao lâu, Cố Dư Sinh nằm trên đất bất động như đã chết rồi, lúc này bỗng nhiên động động lông mày.

“Ồ, mi tâm của cậu ấy động rồi kìa.” Những người đứng xung quanh có người nhanh mắt phát hiện được.

Tần Chỉ Ái động môi, hai mắt đăm lẹ, nhìn Cố Dư Sinh, nước mắt của cô rơi rất nhiều, tầm mắt cũng mơ hồ, cô sợ mình không nhìn rõ, liền lau nước mắt lung tung trên mặt, liền tập trung nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Lông mày của người đàn ông lại chuyển động một cái.

Tim của Tần Chỉ Ái cũng tàn nhẫn mà giật thót một cái, tay cô đang nắm lấy tay của hắn không chịu được nắm chặt hơn một chút.

Không biết có phải hắn nhận ra hành động đó hay không, lông mày của hắn lại nhảy lên, lông mi cũng chớp chớp...

“Dư...” Tần Chỉ Ái theo bản năng gọi tên hắn, nhưng chỉ có thể phát ra một chữ.

Cô tỉnh tường cảm giác được, lúc cô gọi hấn, ngón út ở bàn tay cô đang nắm giật nhẹ một chút.

Hô hấp của cô dừng lại trong chốc lát.

Sau đó cô nhìn thấy hấn cố gắng hết sức mở mắt ra.

Sau đó, trong đôi mắt đen kịt của hấn, cô nhìn thấy mình khóc đến mù quáng.

Hấn nhìn cô, không nói gì.

Ánh mắt hấn rất yếu.

Cô như người từ cõi chết trở về, kích động lại khóc lên.

Có một giọt lệ, vô tình rơi vào môi hấn.

Mùi vị mặn mà khiến con người của hấn khẽ nhúc nhích. Sau đó hấn cảm nhận được lòng bàn tay của mình lại bị bàn tay của cô nắm thêm chặt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 672: Chờ Anh Tỉnh Lại (6)

Cảm xúc chân thật như vậy, trong miệng là mùi vị của nước mắt, khiến não đang từ từ hoạt động của hắn xác định, hắn không nằm mơ.

Tim sắp ngừng đập, bỗng nhiên lại có dấu hiệu đập lại, một lần lại một lần, lần sau lại càng mạnh hơn lần trước.

Tuy rằng cả người đều đau đớn nhưng ý thức của hắn ngày một tỉnh táo.

Cô không phải lên máy bay rồi sao? Tại sao còn ở đây?

Còn ở bên cạnh hắn, khóc đến đứt ruột đứt gan như vậy?

Nước mắt của cô chảy vì hắn sao? Vừa rồi cô kinh hoàng như vậy, gọi tên hắn lớn như vậy, vì sợ hắn sẽ chết sao?

Trong thế giới đen kịt bỗng nhiên có một vệt sáng.

Cố Dư Sinh nghĩ, cảm giác lúc này của mình chính là như vậy.

Một loại cảm giác vừa ấm áp lại vừa yêu thương bao phủ trái tim của hắn, để hắn cảm thấy toàn thân đều có tràn đầy sức mạnh, sức mạnh để sống tiếp.

A... thì ra, tình cảm sâu đậm đến tận xương tủy, lại là như vậy.

Người kia bước đi, cả thế giới chỉ còn lại tuyệt vọng.

Người kia quay lại, hy vọng lại bay khắp trời.

Tiểu Lâm Tình, em gào khóc nhiều như vậy, rốt cuộc trong lòng em vẫn có anh phải không?

Tiểu Phiền Toái, bây giờ em cuối cùng cũng yêu anh, cho dù đến bây giờ, vẫn không quên được anh, đúng không?

Tiểu Ái, em biết giờ phút này trong lòng anh đang nghĩ gì không?

Anh nghĩ, tình yêu chính là thứ tốt đẹp nhất, mà anh sẽ vì em mà trân trọng quãng đời còn lại của mình.

Cô đang khóc, nhưng hấn nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô, khóe môi lại hơi cong lên.

Hấn muốn giơ tay lên, muốn lau đi nước mắt trên mặt cô, chỉ tiếc hấn đã dùng toàn bộ sức lực để mở mắt rồi, bây giờ hấn không còn sức để lau nước mắt cho cô nữa.

A... ngoại trừ lau nước mắt, hấn còn rất muốn hỏi cô một câu, sao cô lại tới đây? Cô ở lại vì hấn sao? Nhưng cố gắng động môi bao nhiêu lần, hấn vẫn không thể phát ra tiếng.

Đến cuối cùng, hấn chẳng còn chút sức lực nào, cười thật nhẹ, không dễ để người khác nhìn thấy.

Theo nụ cười của hấn, lại có vết máu chảy ra từ khóe môi hấn.

Tần Chỉ Ái khó khăn lắm mới có thể dừng khóc.

Miệng cô động tới động lui, vì cổ họng gào khóc đến hư rồi, chỉ có thể phát ra những âm thanh vỡ vụn, hấn cũng không biết cô đang nói gì, nhưng hấn có thể cảm giác được cô đang rất sợ.

Cô Dư Sinh nhìn Tần Chỉ Ái, cảm giác như mình đang nhìn thấy toàn bộ những hình ảnh tốt đẹp của thế giới này.

Khóe môi hấn càng cười lớn hơn, càng lúc càng lớn, cuối cùng thành một nụ cười rõ ràng.

Nếu có sức lực, hấn thật sự rất muốn cười ra tiếng, cười haha.

Khóe môi lại chảy rất nhiều máu, càng vì hấn nằm mà máu càng chảy ngược lên, khiến hấn bị sặc, ho khan một tiếng, lại ho mạnh hơn phun máu ra ngoài.

Cô đã khóc đau khổ lắm rồi, nhìn thấy hình ảnh này càng sợ đến choáng váng hơn, cô giật mình, quên khóc, qua một lúc lâu mới đưa tay, lau máu trên khóe môi hấn.

Đầu ngón tay của cô chạm vào người hấn, hấn có thể tưởng tượng cảm giác được tay cô đang run rẩy.

Cô bị hấn làm cho sợ rồi sao?

Tuy rằng hấn rất vui vẻ nhưng mà cô quan tâm lo lắng như vậy, hấn cũng không muốn hù cô nữa.

Hấn cắn răng buộc mình phải giơ tay lên, nắm tay lấy tay cô, hấn biết hấn không thể nói gì, trong đầu liên nghĩ một chút, mới nói tóm tắt: “Về Hàng Châu...”

Hấn không biết khi nào mình có thể tỉnh lại, sợ ông lại tỉnh trước hấn, lại gặp cô, gây khó dễ cho cô, bị Lương Đẩu Khẩu giật dây phía sau làm hành động gì đó.

Ba chữ này bật thốt lên xong, hấn giật giật môi, sức nắm chặt tay của cô lại tan rã, bởi vì không còn một chút thể lực nào, bắt đầu buông lỏng, môi và mặt hấn đều trắng xám.

Hấn biết một giây sau có thể hấn sẽ ngất đi, hơn nữa hấn còn có thể nghe thấy tiếng của xe cứu thương cách đó không xa, hấn còn có một câu cần phải nói với cô, hấn thở hổn hển một lúc lâu, mới nhỏ giọng vấp vấp nói: “Chờ anh tỉnh lại.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 673: Chờ Anh Tỉnh Lại (7)

Chờ anh tỉnh lại... sau khi tỉnh lại, anh sẽ lập tức đến Hàng Châu tìm em, lúc này không thể nào nói nhiều được, đến lúc đó, anh sẽ nói cho em nghe.

Vì vậy, nhất định phải về Hàng Châu chờ anh tỉnh lại.

Anh nhất định sẽ tỉnh lại, tỉnh lại vì em.

Cố Dư Sinh muốn nói lại bốn chữ này một lần nữa, có thể không còn sức lực nhưng hắn vẫn giật giật môi, cuối cùng cũng chỉ có thể tạo thành một nụ cười rất cạn, sau đó bàn tay nắm lấy tay Tần Chỉ Ái hoàn toàn buông lỏng, sức lực biến mất, từ từ rơi xuống đất, lông mi thật dài của hắn loáng lên hai lần, mới nhắm lại, cả người rơi vào một khoảng không đen kịt, hôn mê.

Tần Chỉ Ái hoảng hốt nắm chặt tay Cố Dư Sinh, để mặc cho cô nắm tay hắn chặt như thế nào, hắn cũng không động mi giống như lúc này.

Cô khóc lên lần thứ hai, khóc không thành tiếng.

Xe cứu thương đến, mấy người bác sĩ mặc áo blouse trắng nhảy xuống xe, chạy về phía Cố Dư Sinh.

.....

Tần Chỉ Ái thật sự trở về Hàng Châu.

Cô cũng không phải vì Cố Dư Sinh, về Hàng Châu, trong lòng cô cực kỳ lo lắng, dù cô không thể xuất hiện ở trong phòng bệnh của hắn, ngày đêm ở bên cạnh hắn nhưng cô cũng muốn ở lại Bắc Kinh, tìm hiểu tin tức của hắn, xem hắn có tỉnh lại không.

Chỉ tiếc, lúc cô theo xe cứu thương chạy đến bệnh viện, sau khi Cố Dư Sinh được đẩy vào phòng mổ xong, bụng của cô lại bắt đầu đau dữ dội.

Cô đi đến nhà vệ sinh một chuyến, nhìn thấy trong quần lót có một vết đỏ, cô sợ đến mức té xỉu trong nhà vệ sinh, chân bước đi run rẩy mà bất ổn, cuối cùng cũng may có một y tá nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô mà dẫn cô đến khoa sản.

Có thể vì tâm tình quá hoảng sợ, động thai, có thể có dấu hiệu sảy thai, nhưng cũng may không nghiêm trọng lắm, bác sĩ cho cô thuốc dưỡng thai xong, căn dặn cô phải nằm trên giường nghỉ ngơi cho tốt mới thả cô đi.

Từ khoa sản đi ra ngoài, cô liền đi đến lầu ở phòng mổ của Cố Dư Sinh.

Trên đường theo xe cấp cứu đến bệnh viện, cô có gọi điện thoại cho Tiểu Vương và Lục Bán Thành, cho nên cô vừa đi đến thang máy, cô liền nhìn thấy bọn họ đã chạy đến đây.

Có điều trước cửa còn có một người mà cô không muốn gặp: Lương Đậu Khẩu.

Tần Chỉ Ái nghĩ có lẽ là lúc cô gọi điện thoại, có thể là Lục Bán Thành hay Tiểu Vương đang ở trong phòng của Cố lão gia nên Lương Đậu Khẩu ngồi bên cạnh cũng có thể nghe thấy.

Cố Dư Sinh còn chưa ra khỏi phòng phẫu thuật, ba người đứng trước cửa, vô cùng lo lắng.

Tần Chỉ Ái bị cái thai trong bụng làm cho hoảng sợ hai lần, cả người uể oải, nếu đụng mặt Lương Đậu Khẩu nữa cô sẽ không chịu nổi nên Tần Chỉ Ái do dự trong chốc lát, lại thừa dịp ba người họ chưa biết được sự có mặt của cô, lại quay ra thang máy, rời khỏi bệnh viện, lên taxi, về nhà cô và Hứa Ôn Noãn thuê.

Ngủ đàng hoàng một đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy, Tần Chỉ Ái cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Có thể vì có dấu hiệu sảy thai nên cô vẫn rất chú ý, nghĩ mình ở lại Bắc Kinh cũng phải dẫn vật ba bữa, trở lại Hàng Châu cũng có thể bớt lo lắng, đơn giản cầm điện thoại, đặt vé tàu, cùng ngày về Hàng Châu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 674: Chờ Anh Tĩnh Lại (8)

Vì mang thai nên cô không thể đi đường dài, vì vậy thời gian xuất ngoại phải dời lại.

Mẹ cô hỏi cô tại sao lại trở về.

Cô không dám để cho bà biết cô chưa kết hôn mà đã có con, tìm một cái cớ nói trường sắp xếp một kế hoạch khác cho cô để lấy lệ.

Mấy ngày nay ở Hàng Châu, mỗi ngày hầu như cô đều ăn rồi ngủ, ngủ dậy rồi lại ăn, cuộc sống an nhàn ổn định, chỉ lo cho Cố Dư Sinh cách xa cô ngàn dặm, thỉnh thoảng hồn vía cô sẽ lên mây, phập phồng thấp thỏm một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sức khỏe nhiều, lúc đi bệnh viện kiểm tra, thai nhi đã ổn định hơn rất nhiều.

Tối hôm đó, cô nhận được tin nhắn Tiểu Vương gửi tới: “Cố tổng đã tỉnh lại, cô đừng lo lắng nữa.”

Tần Chỉ Ái thấy tin nhắn kia, tim cũng bình tĩnh lại, sao đó cảm điện thoại nghĩ đến trước khi hấn ngất đi còn nói với cô một câu: “Chờ anh tỉnh lại.”

Mấy ngày nay không phải cô vẫn luôn nghĩ đến tình cảnh đó, tuy nhiên chỉ là lúc tình cờ thất thần, suy nghĩ một chút, rất nhanh liền không nghĩ đến nữa.

Không thể phủ nhận, trong lòng cô thật sự vì bốn chữ này mà dao động.

Lý trí nói cho cô biết, cô không thể dao động.

Nhưng lấy hay bỏ, mãi mãi vẫn luôn là vấn đề nan giải.

Tần Chỉ Ái rất vui mừng vì bào thai trong bụng cô, cô không thể cứ ở trong nước, bằng không cô thật sự không biết nên rời đi hay nên nghe lời Cố Dư Sinh, chờ hãn tỉnh lại.

Tần Chỉ Ái không dám nhận là mình đang chờ đợi Cố Dư Sinh nhưng mà cô chờ một ngày lại một ngày, đợi đến cuối cùng, không thể thấy một cuộc gọi, hay một tin nhắn của hãn mà lại là một tin tức liên quan đến Cố Dư Sinh.

Sau khi Cố Dư Sinh làm phẫu thuật xong, ngày hôm sau liền tỉnh lại.

Có điều tỉnh lại không lâu, hãn lại ngủ mê dưới tác dụng của thuốc.

Cố Dư Sinh đều dùng thuốc tốt nhất để chữa trị, thêm vào việc hãn ở trong quân đội đã rèn luyện rất tốt nên tố chất của hãn tốt hơn người thường rất nhiều, vì vậy ngủ ba bốn ngày liền, cả tinh thần và thể chất của hãn đều được hồi phục.

Sau khi hãn lấy lại được ý thức, chuyện đầu tiên mà hãn nghĩ là gửi một tin nhắn cho Tần Chỉ Ái báo cho cô biết hãn đã tỉnh lại, nhưng không biết sau khi hãn rời khỏi phòng bệnh của ông đã bỏ điện thoại ở đâu, mà sau khi tỉnh táo lại chỉ có một người ở trong phòng bệnh của hãn, đó chính là Lương Đậu Khấu, Tiểu Vương và Lục Bán Thành đều đi công tác, khiến hãn không thể liên lạc được với Tần Chỉ Ái, phải chờ đến khi Tiểu Vương đi công tác từ Thượng Hải về.

Ngày đó Cố Dư Sinh đã khỏe hơn rất nhiều, buổi chiều còn có thể xuống giường đi lại.

Đêm đó, Cố Dư Sinh vốn muốn mượn điện thoại của Tiểu Vương tự mình nhắn tin cho Tần Chỉ Ái, nhưng Tiểu Vương nói cho hãn biết còn có một chuyện quan trọng cần phải xử lý.

Tiểu Vương xuống máy bay đã là 11 giờ khuya, hãn không về nhà, liền chạy đến chỗ Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh đã truyền xong một chai nước biển, đã buồn ngủ, lại thức giấc vì Tiểu Vương vội vội vàng vàng lao vào.

Phản ứng đầu tiên của Cố Dư Sinh là cho rằng công ty xảy ra chuyện gì gấp, nhưng hắn cũng không thèm quan tâm, chuyện đầu tiên mở miệng là mượn điện thoại di động của Tiểu Vương.

Kết quả hắn còn chưa nói ra Tiểu Vương liền hô lên một câu: “Cố tổng.” không thể chờ thêm nữa, Tiểu Vương lại mở miệng: “Cố tổng, anh còn nhớ chuyện thư ký Tần bị bắt cóc ở hội nghị thường niên của Cố thị không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 675: Chờ Anh Tỉnh Lại (9)

Cố Dư Sinh bỗng dưng không còn sức nói chuyện nữa, gật đầu với Tiểu Vương một cái, ý nói hắn còn nhớ nhưng cũng không nói gì.

“Cố tổng, không phải lúc đó anh hoài nghi chuyện này có liên quan gì đến thư ký Tần sao? Còn cố ý nói tôi điều tra lai lịch của mình người kia và những người mà họ đã tiếp xúc qua, thế nhưng không phải có mấy người không bị cảnh sát bắt không phải sao? Có một người trong nhà có tiền, thời gian ở trong ngục cũng có biểu hiện tốt nên hai ngày trước đây đã được thả ra, tôi có ý dặn người theo dõi hắn, ban đầu hắn sinh hoạt rất bình thường, tiếp xúc một thời gian lâu mới thấy hắn không phải là người đảng hoàng, mỗi ngày đều đánh bài uống rượu, hôm qua em được người theo dõi báo cáo lại, nói lúc hắn ở trong quán rượu nhìn thấy người kia là Lục Ca, hơn nữa Lục Ca còn rất khách khí với tên đó, còn đưa cho hắn thuốc, và một bình rượu ngon.

Lục Ca?

Cố Dư Sinh tuy rằng không ở trong thế giới kia nhưng cũng đã từng nghe qua cái tên này, hắn là một trong những cái tên lớn của thế giới không ánh sáng.

Sau khi Tần Chỉ Ái có chuyện, Tiểu Vương cũng đã điều tra mấy người kia, còn có tài liệu lý lịch, xuất thân cực kỳ bình thường, hơn nữa cũng đã lăn lộn nhiều năm trong giang hồ, cũng toàn là côn đồ giang hồ.

Theo lý thuyết, tên đó phải cung kính với một đại nhân vật lớn như Lục Ca, tại sao Lục Ca lại phải khách sáo với tên đó?

Cố Dư Sinh dù không lên tiếng nhưng nhìn thấy Tiểu Vương cau mày,

có thể đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì, ngay sau đó lại mở miệng nói: “Bọn họ đều là đại ca, tại sao lại phải chăm sóc đặc biệt một tên giang hồ du côn như vậy chứ, nhất định là do tên kia vì hắn mà bán mạng làm một chuyện, mà chuyện lớn đó chính là bắt cóc thư ký Tần, thế lực đối phó với thư ký Tần, căn bản không phải là mấy người đó mà là Lực Ca...”

“Thư ký Tần và Lực Ca chưa bao giờ gặp nhau, không có thù oán gì, e rằng Lực Ca không phải vì tư thù mà là có người cho hắn một số tiền để hắn ra tay...”

“Vì vậy tôi đã tra xét tài khoản ngân hàng của Lực Ca, phát hiện hai ngày trước có một số tiền lớn được chuyển vào tài khoản của hắn, mà khoản tiền kia lại được chuyển từ một tài khoản của người dân ở thành phố S.”

Tiểu Vương nói đến đây, chần chừ một chút, hình như có gì khó nói.

Cố Dư Sinh càng nhú mày, ngược mắt nhìn Tiểu Vương một cái, ra hiệu cho hắn nói tiếp.

Tiểu Vương mím môi một hồi, hít một hơi thật sâu, sau đó liền nói một lời kinh người: “Một người dân bình thường làm sao lại có thể có nhiều tiền như vậy, điều này tất nhiên là không hợp lý, cho nên tôi lại điều tra một hồi, tìm tất cả các bạn bè và người thân của cô ta, trong đó tìm thấy được một cái tên quen thuộc.

“Người đó chính là Chu Tịnh.”

“A, không, Cố tổng, chính xác mà nói phải gọi là Chu Thái Hà.”

“Cô ta ở thành phố S, mà người kia là họ hàng xa của cô ta. Cô ta đổi họ khẩu từ thành phố S đến Bắc Kinh, sau đó còn đổi cả họ tên.

Dừng một chút, Tần Chỉ Ái nói hết toàn bộ: “Mà Chu Tịnh này chính là người quản lý của Lương tiểu thư.”

‘Hơn nữa, trong quá trình điều tra, tôi còn vô tình biết được Chu Tịnh và

Lục Ca đã từng học chung cấp ba.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 676: Chờ Anh Tỉnh Lại (10)

Tiểu Vương nói tất cả những lời muốn nói rồi.

Bên trong phòng bệnh lại có một mảnh yên tĩnh quái dị.

Cố Dư Sinh dựa vào đầu giường, nhìn chăm chăm bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ, không có bất kỳ bất thường gì.

Tiểu Vương không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, nhưng trong lòng hắn còn rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không dám nói.

Hắn biết, Cố tổng không thích Lương tiểu thư, có thể hai nhà Cố, Lương từ trước đến nay luôn có quan hệ rất tốt nhưng Cố tổng cũng có nhiều lúc không khách khí với Lương tiểu thư, nhưng cũng chưa từng quá đáng như vậy, ít nhiều Cố lão gia cũng nợ Lương gia hai cái mạng.

Mà thư ký Tần nói về gia thế không thể sánh được với Lương tiểu thư, bàn về thân thích, hầu như... không thể so sánh được với Lương tiểu thư.

Cố tổng còn nể mặt ông, có nhiều việc, hắn còn chưa dám động thủ.

Tiểu Vương đứng trước mặt Cố Dư Sinh suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng cắn răng không để ý sẽ bị Cố Dư Sinh mắng, lại nói: “Cố tổng, tôi biết Lương tiểu thư là người tôi không phải muốn bàn đến thì nghị luận, nhưng mà, Cố tổng, sở dĩ cô làm những việc này có thể là có liên quan đến Lương tiểu thư.”

Cố Dư Sinh vẫn không có phản ứng gì, nghe được câu này liền hừ hừ cười lạnh hai cái: “Còn chờ cậu nói sao?”

Tiểu Vương yên lặng cúi đầu.

Bên trong lại không có bất cứ âm thanh nào.

Cố Dư Sinh tùy ý khoát tay lên tay vịn trên giường bệnh, ngón tay gõ rất có tiết tấu, phát ra tiếng lộc cộc, trong sự yên lặng trong phòng lại đặc biệt rõ ràng, nghe thấy Tiểu Vương nói, chẳng biết vì sao trong lòng hắn lại phát sợ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Cố Dư Sinh ngừng gõ ngắc đầu lên, nhìn liếc qua Tiểu Vương một cái: “Liên hệ với Hạ tiên sinh, mau sắp xếp cho tôi gặp ông ấy.”

“Hạ tiên sinh?” Tiểu Vương chần chờ.

Cố Dư Sinh biết Tiểu Vương đang do dự cái gì.

Thẳng thắn mà nói, không có vấn đề gì vương bận tay chân, hắn thật sự không muốn qua lại với Hạ tiên sinh nhiều, gia cảnh của người này còn mạnh mẽ hơn Đinh Ca rất nhiều, chiếm thế lực từ tám đến mười phần trong thế giới ngầm.

Mời hắn ra tay, tất nhiên có thể nắm tất cả các động thái bên kia của Đinh ca đã như vậy, sớm muộn gì cũng biết được động thái của Lương Đâu Khẩu.

Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh ngược mắt lên, nhìn Tiểu Vương một chút, nghĩ khí nặng nề hơn lúc nãy rất nhiều: “Cứ làm theo những lời tôi nói đi!”

“Vâng, Cố tổng.” Cố Dư Sinh thấy Cố Dư Sinh kiên quyết như vậy, liền đồng ý.

Thời gian đã muộn, khi Tiểu Vương chào tạm biệt Cố Dư Sinh, hắn không giữ Tiểu Vương, lại khi cậu ấy đi ra cửa, hắn mới nhớ tới hắn còn chưa liên hệ với Tần Chỉ Ái, lại mở miệng nói: “Gửi tin nhắn cho thư ký Tần báo cho cô ấy biết tôi đã tỉnh lại rồi.”

-

Sáng sớm ngày thứ hai lúc Tiểu Vương đến bệnh viện, nói cho Cố Dư Sinh biết thứ sáu tuần này sẽ gặp Hạ tiên sinh.

.....

Thứ sáu, ngày vừa sáng, Cố Dư Sinh liền xuất viện, đi cùng Tiểu Vương, đến khu Lão Hồ ở Bắc Kinh gặp Hạ tiên sinh.

Hắn nói rõ mục đích của mình xong, Hạ tiên sinh không hề do dự, liền gọi điện thoại trước mặt hắn, trong chốc lát, có một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi đến, Hạ tiên sinh liền giới thiệu với hắn: “Cố tiên sinh, hắn là trợ thủ đắc lực nhất Lục Ca, từ hắn ngài có thể biết tất cả mọi chuyện của bên kia.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 677: Chờ Anh Tỉnh Lại (11)

Trợ thủ đắc lực của Lục Ca thấy Hạ tiên sinh, cũng phải gọi một tiếng “Hạ tam gia”, Hạ tiên sinh đương nhiên sẽ không gọi hắn là Lục Ca.

Hạ tiên sinh nói với Cố Dư Sinh xong, mới quay về phía trợ thủ đắc lực nhất Lục Ca lại nói: “Vị này chính là Cố tiên sinh của Cố thị, hôm nay tìm cậu là có chút chuyện muốn hỏi, cậu chỉ cần thành thật trả lời là được.

“Vâng, Hạ tam gia.” thủ đắc lực nhất của Lục Ca đồng ý, sau đó mới quay người chào hỏi Cố Dư Sinh: “Chào ngài, Cố tiên sinh.”

Cố Dư Sinh ngồi trên ghế salon, không chớp mắt một hồi.

Tiểu Vương ngồi bên cạnh hắn nhắc một cái vali to để lên bàn, mở ra, bên trong là một lớp tiền mặt màu đỏ.

Tiểu Vương hỏi trước: “Nói đi, những chuyện các người đã từng làm với Tần Chỉ Ái là do ai sai khiến các người làm?”

Hạ tiên sinh còn chưa chờ Lục Ca trả lời liền chen vào mở miệng trước: “Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, họ Lục mờ nhạt mười năm, cũng không bằng nổi tên của ngày hôm nay, càng không thể so với Cố tiên sinh đây, đây cũng chính là cơ hội tốt để cậu một bước lên mây đó.”

Dừng một chút, Hạ tiên sinh quay đầu, nhìn về phía Cố Dư Sinh: “Cố tiên sinh, tôi nói có đúng không?”

Từ lúc Cố Dư Sinh nói chuyện với Hạ tiên sinh xong, từ nãy đến giờ vẫn chưa lên tiếng, hắn vẫn trầm mặc quay đầu nhìn Hạ tiên sinh, nhàn nhạt gật đầu một cái.

Lục Ca không phải là kẻ ngu, nếu như nói Hạ tiên sinh trong thế giới ngầm chính là nhân vật lớn thì Cố tiên sinh trong thế giới có thể nhìn thấy mặt trời lại là một nhân vật không thể đụng vào.

Hiện nay hai người họ đều khách khí với hắn, còn muốn cho hắn mặt mũi, sao hắn lại không cần thể diện chứ, không nghĩ ngợi nhiều liền tự mình khai hết toàn bộ mọi chuyện: “Cố tiên sinh, Hạ tiên sinh, người tìm Lục Ca làm việc là ngôi sao nổi tiếng nhất hiện nay, Lương Đâu Khẩu, còn có người quản lý của cô ấy là Chu Tịnh, Chu tiểu thư là bạn cũ của Lục Ca, nên đến giờ họ vẫn còn liên hệ.”

“... Mới đầu chỉ muốn đánh cho Tần Chỉ Ái một trận thôi, nhưng sau đó lại muốn chụp hình quay phim, đăng lên internet, để cô ấy thân bại danh liệt, không muốn làm người.”

Cố Dư Sinh chỉ nghe, không nói.

Hắn nghe thấy máy từ “chụp hình”, “quay phim”, “đăng lên internet”, ánh mắt liền trở nên ác liệt.

“... sau đó không thực hiện được, liền ra tay với mẹ của Tần Chỉ Ái.”

Cố Dư Sinh đốt thuốc, khói thuốc lượn lờ che dấu vẻ mặt của hắn, nhưng vẫn không che giấu được khí tức lạnh lẽo từ trong người hắn tràn ra.

“... Vì để Tần tiểu thư rời khỏi Hối thị, Lục Ca còn phái một người đàn em đe dọa Tần tiểu thư nhiều lần... Có lần còn giật lấy túi xách của cô ấy...”

Những chuyện hắn nói càng ngày càng nhiều, sắc mặt của Cố Dư Sinh cũng ngày một đáng sợ.

Đến cuối cùng, bên trong toàn bộ là luồng khí áp thấp, lạnh đến cực hạn.

Trong chút lát, tâm tình của hắn từ bình thường trở nên cực kỳ âm trầm, còn xa so với lúc hắn nổi giận, khiến người ta không rét mà run.

Thì ra khi hấn không biết, các cô ấy lại có thể đối xử với Tiểu Phiền Toái của hấn như thế, làm những chuyện dơ bẩn như vậy.

Nếu là ban đầu trong cuộc họp thường niên hấn không phải dựa vào giày cao gót phát hiện cô mất tích, có phải cô sẽ thật sự bị đám người đó phá hoại?

Đầu ngón tay Cố Dư Sinh cầm điều thuốc bắt đầu run.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 678: Chờ Anh Tỉnh Lại (12)

Cố Dư Sinh muốn giết người trong nháy mắt tràn ngập toàn thân hắn, nghĩ thôi cũng đã cảm thấy sợ.

Tiểu Vương ngồi bên cạnh hắn cũng tức giận: “Quả thật là không có nhân tính mà! Làm ra những chuyện thương thiên hại lý như vậy, cũng không sợ gặp báo ứng sao?”

Tất cả những chuyện Lục Ca làm người này đều nói hết rồi.

Hạ tiên sinh nhìn thấy Cố Dư Sinh không lên tiếng, lại quay đầu nhìn Cố Dư Sinh một chút: “Cố tiên sinh, chuyện này ngài tính xử lý thế nào?”

Cố Dư Sinh hé mắt, không phân biệt được hắn đang tức giận hay là đau lòng, nói không nên lời.

Hạ tiên sinh chờ giây lát, lại mở miệng hỏi: “Cố tiên sinh, chi bằng, tôi xử lý tên họ Lục kia...” “Không cần!”

Cố Dư Sinh đột nhiên mở miệng khiến Hạ tiên sinh nhảy dựng lên một cái, bởi vì tiếng nói của hắn cực kỳ ác liệt.

Cố Dư Sinh lạnh như băng, hắn đưa cho Hạ tiên sinh một ánh mắt xin lỗi xong, lại mở miệng, ngữ khí vẫn muốn giết người: “Họ Lục kia không nên xử lý, giữ lại hắn, anh...”

Cố Dư Sinh nhìn qua trợ thủ đắc lực nhất của Lục Ca: “... Còn anh ở lại bên cạnh Lục Ca, có tin tức gì lập tức báo cho tôi biết.”

Đụng đến Lục Ca, cũng phải tính đường xử lý Lục gia.

Lần này cũng may hấn cứu được Tần Chỉ Ái, nếu như lần sau không may mắn như vậy thì phải làm sao?

Hấn không thể dùng Tần Chỉ Ái mà mạo hiểm như vậy được.

Nếu như bọn họ ngằm, hấn cũng sẽ ngằm theo bọn họ.

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh lại nói với trợ thủ đắc lực nhất của Lục Ca: “Anh yên tâm, tôi sẽ không bạc đãi anh đâu!”

“Vâng, Cố tiên sinh, chỉ cần bên kia có bất kỳ hành động nào ảnh hưởng đến Tần tiểu thư, tôi sẽ lập tức báo cho anh biết.”

.....

Rời khỏi chỗ của Hạ tiên sinh, Cố Dư Sinh liền trở về biệt thự.

Trên đường đi, quanh người hấn vẫn tỏa ra luồng khí lạnh, thật khiến người ta hít thở không thông.

Sau khi lái xe vào trong viện, Tiểu Vương lập tức nhảy xuống xe, hít một hơi thật sâu, mới đi đến cửa sau mở cửa xe cho Cố Dư Sinh: “Cố tổng, đến rồi.”

Hấn tựa trên lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần, không biết đang suy tính điều gì, không có phản ứng gì trước câu nói của Tiểu Vương.

Tiểu Vương nhận ra được tâm trạng của Cố Dư Sinh cực kỳ gay go, cậu đứng bên cạnh, không dám lên tiếng.

Qua một lúc sau, Cố Dư Sinh vẫn nhắm mắt, nhưng lại bỗng nhiên mở miệng: “Tiểu Vương, cậu đi làm cho tôi một sự kiện.”

Nghe thấy Cố Dư Sinh nói một chuỗi những việc phải làm.

“Vâng, Cố tổng.” Tiểu Vương ghi nhớ từng cái.

Cố Dư Sinh ngồi trong xe yên tĩnh trong chốc lát, xác định hẳn không có gì dặn dò Tiểu Vương nữa, mới khom người xuống xe, đi đến trước cửa, lúc giờ tay lên chuẩn bị nhập password vào nhà, Cố Dư Sinh bỗng nhiên nghĩ đến một việc quan trọng: “Đúng rồi, Tiểu Vương, ngày mai lúc cậu tới thì mua cho tôi một cái điện thoại di động mới.”

Tiểu Vương gật gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Cố Dư Sinh không nói nữa, gật đầu, đẩy cửa vào trong viện.

Chờ Cố Dư Sinh vào nhà xong, Tiểu Vương mới lên xe, khởi động xe rồi đi.

Qua khoảng hai tiếng đồng hồ, bỗng nhiên có tin tức một tiệm internet bốc cháy.

.....

Hàng Châu vào tháng ba càng ngày càng ấm.

Hôm nay là thứ sáu, thời tiết cực kỳ tốt, trời xanh mây trắng, hầu như không có gió.

Hai ngày trước, thai nhi trong bụng có vấn đề làm hai ngày nay tâm tình của Tần Chỉ Ái thật sự rất tồi tệ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 679: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (1)

Sau khi ăn sáng xong, cô ngồi trên ban công phơi nắng một chút, nhìn khí trời ngoài cửa sổ, thấy thời tiết tốt như vậy liền gọi mẹ Tần ra Tây Hồ tản bộ.

Bữa trưa, ăn ở ngoài, về đến nhà đã là một giờ chiều, Tần Chỉ Ái đang mang thai, rất hay buồn ngủ, liền về phòng ngủ trưa.

Lúc tỉnh lại, mặt trời ngoài cửa sổ đã ngã về tây rồi.

Cô đi vệ sinh xong, ra ngoài lại nhìn thấy mẹ Tần bận rộn trong bếp, có tiếng của máy hút khói ong ong.

Cô vươn vai một cái lười biếng mở tivi ngồi trên ghế salon coi.

Chạng vạng, chương trình truyền hình cũng không có gì để xem, nghĩ mang thai nên xem nhiều chương trình thiếu nhi một chút, lại bỏ điều khiển từ xa xuống xem hoạt hình.

Lúc quảng cáo, Tần Chỉ Ái nhìn điện thoại, thấy có tin nhắn WeChat báo tới.

Bấm vào, là hình ảnh Hứa Ôn Noãn gửi tới.

Cô gửi một icon ước ao.

Hứa Ôn Noãn đúng lúc đang cầm điện thoại di động chơi, nên một giây sau liền gửi lại một icon cười gian.

Sau đó cô lại gửi qua một icon khác, lát nữa trong đoạn chat của hai người toàn là icon.

Tần Chỉ Ái đang chuẩn bị cất điện thoại thì Hứa Ôn Noãn lại chia sẻ qua một đoạn tin tức trên Weibo, còn chưa kịp bấm vào, đã nhìn thấy tin tức Hứa Ôn Noãn gửi tới: “Anh Sinh và nữ thần Lương Đẩu Khẩu đăng ký kết hôn rồi.”

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái vốn định bấm vào Weibo, nhưng đầu ngón tay cách màn hình một centimet nhưng lại không dám bấm vào.

Cô nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, đầu óc trống rỗng một lúc lâu, mãi đến khi mẹ cô nấu cơm xong đi ra từ nhà bếp, gọi cô ăn cơm, Tần Chỉ Ái mới phục hồi lại được tinh thần, sau đó phát hiện mình đã ngồi bất động lâu đến nỗi màn hình cũng đã tự động khóa bàn phím.

“Tiểu Ái, sao tự nhiên lại dờ ra vậy? Mau rửa tay ăn cơm a”

Mẹ cô bung thức ăn ra, nhìn cô còn đang ngơ ngác, ngồi trên ghế salon nên lên tiếng giục.

“Dạ.” Tần Chỉ Ái ngẩng đầu lên, trả lời mẹ một tiếng rồi vội vàng đứng lên, vào nhà vệ sinh.

Cô không rửa tay mà đứng tựa vào cửa phòng, bình ổn lại hô hấp, mới mở khóa màn hình, mở WeChat, bấm vào link chia sẻ của Hứa Ôn Noãn.

Đập vào mắt cô là hai tấm hình.

Tấm thứ nhất là ở cục dân chính, Cố Dư Sinh và Lương Đẩu Khẩu đang đi vào trong cục dân chính.

Tấm thứ hai là ở bệnh viện, Lương Đẩu Khẩu cùng đi vào đó với Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái liền nhận ra đây chính là bệnh viện mà Cố lão gia đang nằm.

Cô nhìn chăm chăm hai tấm hình kia một lúc lâu, sau đó mới xem nội dung trong Weibo.

“Nữ thần quốc dân Lương Đậu Khẩu thành công gả vào hào môn, hôm qua đã lấy giấy đăng ký kết hôn. Theo người của bệnh viện cho biết Cố lão tiên sinh bệnh nặng, nữ thần quốc dân Lương Đậu Khẩu phải dừng lại tất cả mọi hoạt động, mỗi ngày đều đến bệnh viện chăm sóc ông.

Một đám chữ khiên Tần Chỉ Ái đọc nhiều lần mới có thể hiểu ý của câu nói kia.

Thì ra Cố Dư Sinh đã xuất viện a... hần và Lương Đậu Khẩu cùng đi và lấy hôn thú, vẫn tiếp tục đi với hần đến bệnh viện để thăm Cố lão gia...

Hần thật sự vì Cố lão gia mà kết hôn với Lương Đậu Khẩu.

Đây chẳng phải là điều cô mong chờ sao?

Như vậy thật tốt, đây không phải là điều cô vẫn luôn mong chờ sao?

Cho dù khoảng thời gian này cô không hề ôm bất kỳ hy vọng nào về câu nói: “Chờ anh tỉnh lại”, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý hần sẽ vì Cố lão gia mà lấy Lương Đậu Khẩu làm vợ, nhưng lúc này nhìn thấy tin tức, trong lòng cô vẫn có một nỗi khổ sở không nói nên lời.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 680: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (2)

Cô nhìn chăm chăm nội dung trong Weibo, lâu đến nỗi màn hình tối sầm lại lần nữa, ánh mắt của cô vẫn chưa rời đi.

Bên ngoài nhà vệ sinh, mẹ Tần đã bung món ăn lên hết, thấy Tần Chỉ Ái vào nhà vệ sinh lâu như vậy vẫn chưa ra, bà không nhịn được, đi tới, gõ tay gõ cửa phòng: “Tiểu Ái, con bé này có rửa tay không mà cũng lâu...”

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, giọng nói bình tĩnh hơn cô nghĩ rất nhiều: “Con ra ngay đây.”

Cô nghe tiếng bước chân của mẹ đi xa dần mới quay lại gương trên tường.

Trong kính, đáy mắt của cô lấp lánh trong suốt, không có chút sương mù nào, giống như tin tức của Cố Dư Sinh và Lương Đẩu Khẩu không hề ảnh hưởng gì tới cô cả.

Có thể trong lòng cô hiểu rõ nhất, cô phải dùng sức nhiều đến thế nào mới có thể kiềm chế được những cảm xúc đang dậy sóng lúc này.

Ăn cơm tối xong, Tần Chỉ Ái đi rửa chén, thu dọn nhà bếp, còn đi bỏ rác một chuyến.

Chỉ là lúc cô đi bỏ rác, thấy được một cặp vợ chồng trẻ, trong tay người chồng ôm một đứa bé rất nhỏ, còn chưa tới một tuổi, đó là một cảnh tượng rất thông thường nhưng cô lại sững sốt một lúc lâu, mới nén rác vào thùng, sau đó nhẹ nhàng gõ tay lên sờ sờ bụng dưới bằng phẳng, xoay người, từ từ đi vào nhà.

Xem phim truyền hình nhiều tập với mẹ Tần xong, nội dung của bộ

phim rất hài hước, trong nhà từng trận cười vang lên.

Tần Chỉ Ái ngồi bên cạnh mẹ, ôm một cái gối dựa, nhìn chằm chằm màn hình tivi, lại không thể cười nổi, thậm chí lúc mẹ cô hỏi cô có muốn uống nước không, cô mới gật gật đầu với bà.

Ban đêm rất yên tĩnh, Tần Chỉ Ái nằm trên giường bệnh, lăn qua lộn lại, trần trọc không ngủ được.

Lúc giáo đường cách đó không xa vang lên tiếng chuông, Tần Chỉ Ái mở mắt ra, ngồi dậy.

Cô cầm điện thoại di động lên, không kiềm lòng được lại bấm vào Weibo, tin tức kết hôn của Lương Đậu Khấu còn chễm chệ trên đó, vẫn nằm ở vị trí tin tức hot được nhiều người quan tâm nhất, thậm chí còn có nhiều bình luận vui vẻ chúc phúc, còn vô số lượt chia sẻ.

Mặc kệ dù thế nào đi chăng nữa, trong sinh mệnh của cô cũng chỉ tồn tại một người mà cô đã yêu suốt 10 năm, Cố Dư Sinh.

Lúc này hắn và cô thật sự đã vẽ nên dấu chấm tròn hoàn chỉnh, mà Tần Chỉ Ái lại cảm thấy như dấu tròn này cũng không khác gì dấu chấm hết trong sinh mệnh của cô.

.....

Kỳ thật, Cố Dư Sinh không nghĩ mình lại đến Hàng Châu tìm Tần Chỉ Ái nhanh như vậy.

Tối thiểu, hắn biết hắn vẫn chưa giải quyết xong chuyện của Lương Đậu Khấu với ông như mà ít nhất là với người ngoài, hắn đã hoàn toàn rũ bỏ mọi quan hệ với Lương Đậu Khấu, mới dám đến Hàng Châu tìm cô.

Nhưng không nghĩ đến, sáng ngày thứ hai, Tiểu Vương lại gọi đến điện thoại trong nhà của hắn, nói Hạ tiên sinh muốn tìm hắn vì Chu Tịnh bên kia có phái Lực Ca làm việc.

Hầu như Cố Dư Sinh không hề do dự chút nào, để Tiểu Vương đặt một chuyến bay gần nhất đến Hàng Châu vào buổi trưa hôm đó.

.....

Cả buổi tối, Tần Chỉ Ái có làm thế nào cũng không ngủ được.

Sáng sớm thức dậy, cô lại đau đầu, ăn sáng xong lại về phòng ngủ bù.

Vừa rơi vào giấc mộng, cô liền ngủ đến ba giờ rưỡi chiều, sau khi tỉnh lại, Tần Chỉ Ái liếc nhìn cửa sổ, âm trầm, giống như muốn mưa.

Cô đến nhà vệ sinh một chút, tắm rửa sạch sẽ, sau khi đi ra ngoài vừa gọi mẹ cô, kết quả điện thoại trong phòng lại reo lên.

Mẹ cô đang ở trong phòng khách nên bắt máy rất nhanh, nghe bà nói trong điện thoại: “Cái gì? Sao có thể như thế? Tôi lập tức đi qua đó!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 681: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (3)

Sau khi cúp máy, mẹ Tần vội vã chạy ra ngoài, chạy đến cửa, bà lại nghĩ mình còn chưa lấy bóp tiền, lại trở vào nhà.

Tần Chỉ Ái nhú nhú mày: “Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Gia Ngôn...” Mẹ Tần nói hai chữ này xong liền đi vào phòng ngủ.

Tần Chỉ Ái càng nhú mày, cô bước nhanh đến phòng bà hỏi lại: “Gia Ngôn? Gia Ngôn làm sao?”

“Vừa rồi chủ nhiệm của nó gọi điện thoại về nói nó gian lận trong kỳ thi tiếng anh cấp 6, không chỉ muốn hủy toàn bộ điểm mà còn muốn làm xử lý kỷ luật nữa...” Mẹ cô vừa nói vừa cầm bóp tiền chạy ra cửa, lúc đổi giày, viền mắt liền đỏ hồng.

Gian lận, quay cóp? Sao Gia Ngôn lại có thể gian lận quay cóp?

Từ nhỏ hần đã thông minh đến nỗi trước khi thi cũng không cần phải ôn bài, chuyện thi cấp 6 đối với em ấy thật sự là một chuyện rất dễ dàng, làm sao có thể gian lận quay cóp?

Tần Chỉ Ái lau khô tóc, cũng không để ý mình còn chưa ăn cơm trưa, liền nói: “Mẹ chờ con một chút, con đi với mẹ.”

Nói xong, cô liền quay người đi vào phòng ngủ của mình, bắt đầu thay đồ.

Tần Chỉ Ái thay đồ rất nhanh, vậy mà mẹ Tần vẫn hối thúc liên tục.

Ra ngoài, cô bắt một chiếc taxi ven đường, đi đến trường học của Tần

Chỉ Ái, mẹ Tần cầm tay của Tần Chỉ Ái, vẫn lái nhai liên tục.

“... Con nói xem thằng bé này từ nhỏ đã rất ngoan, sao bây giờ lại làm những chuyện như vậy đây chứ?”

“... Đã sắp tốt nghiệp rồi, trường học mà xử lý kỷ luật thì thật không biết làm sao bây giờ nữa?”

“Tiểu Ái, con nói chúng ta có nên mua một chút quà tặng cho trường không?”

Trong lòng của Tần Chỉ Ái cũng chưa chắc chắn, bây giờ mẹ của cô lại sợ như vậy, mím mím môi, cô lại trấn an mẹ cô vài câu: “Mẹ, trước tiên mẹ đừng lo lắng quá như vậy, đi đến xem chuyện là như thế nào đã, rốt cuộc đã phải xảy ra chuyện gì chứ? Còn nữa, Tần Gia Ngôn nhất định sẽ không cần phải gian lận quay cóp...”

Tần Chỉ Ái nói đến đây, trong đầu bỗng nhiên hiện ra những câu nói trước phòng phẫu thuật của Cố lão gia đêm đó, lúc cô rời đi, đúng lúc đụng phải Lương Đậu Khẩu, cô ta cũng đã từng nói những lời này.

Tần Chỉ Ái nói được một nửa, lại không nói gì thêm.

Mẹ Tần buồn bực quay đầu, nhìn cô một cái: “Tiểu Ái, con đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì ạ.” Tần Chỉ Ái lắc đầu, cười động viên mẹ Tần, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Cô không ra nước ngoài, Cố Dư Sinh xảy ra tai nạn, lúc cô thông báo với Lục Bán Thành và Tiểu Vương, sợ là Lương Đậu Khẩu đã biết cô vẫn còn ở trong nước rồi.

Chẳng lẽ thật sự là cô ta làm? Có thể cô đã toại nguyện được gả cho Cố Dư Sinh nhưng cô ta vẫn muốn đuổi cùng giết tận? Hay chỉ là do cô suy nghĩ nhiều quá?

.....

Đến trước cửa trường học, Tần Chỉ Ái nhanh chóng trả tiền xe, rồi cùng mẹ Tần đi vào phòng giáo vụ.

Bên trong đang có rất nhiều thầy cô đang tụ tập, vây quanh Tần Gia Ngôn, hình như đang tranh luận.

Tần Gia Ngôn mặc áo sơ mi trắng, yên lặng đứng nhìn một đám giáo viên trước mặt, vẻ mặt hơi ủ rũ, đối với những lời buộc tội của giáo viên lại trầm mặc không nói một lời.

Mấy người đó nhìn thấy mẹ Tần và Tần Chỉ Ái đi vào, lập tức dừng lại.

Một trong những thầy giáo trong đó là chủ nhiệm của Gia Ngôn, ông ta không hề khách sáo nói chào hỏi mẹ Tần và Tần Chỉ Ái, thậm chí khi mẹ Tần đưa tay ra muốn bắt tay với ông, ông ta lại làm vẻ mặt khinh thường, không có ý muốn đưa tay ra chút nào, khuôn mặt lạnh lùng, bắt đầu kể rõ đầu đuôi chuyện Tần Gia Ngôn quay bài gian lận như thế nào.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 682: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (4)

Chuyện rất đơn giản, chính là lúc thi có một thí sinh khác ném một mảnh giấy nhỏ về phía Tần Gia Ngôn, còn chưa kịp nói với giáo viên gác thi thì đúng lúc giám thị hành lang mà cũng chính là giáo viên chủ nhiệm của Gia Ngôn nhìn thấy, chạy đến lấy tờ giấy, mở ra, trên đó là những dòng chữ đáp án lút nha lút nhít, lập tức phán Tần Gia Ngôn tội gian lận trong thi cử, gọi vào phòng giáo vụ.

Đương nhiên, Tần Chỉ Ái cũng đã giải thích rồi, nói tờ giấy đó không phải do cậu viết, là người khác ném lên bàn của cậu.

Nhưng mà giáo viên chủ nhiệm lại không tin, một mực chắc chắn dòng chữ đó là do cậu viết, hơn nữa còn nói những người gian lận tất nhiên sẽ không nhận mình quay cóp rồi.

Mẹ Tần thật sự lo Tần Gia Ngôn bị nhà trường xử lý kỷ luật, bây giờ có quay cóp hay không thì cũng không phải là chuyện quan trọng, bà nghe giáo viên chủ nhiệm nói xong liền bắt đầu xin lỗi: “Xin lỗi, thầy chủ nhiệm, mong thầy nghĩ đến từ trước đến nay Gia Ngôn vẫn luôn rất chăm chỉ mà tha cho nó, nó cũng chỉ mới vi phạm lần đầu thôi, lần này cảnh cáo nó như vậy là được rồi, có gì từ từ giải quyết...”

Từ khi tiến vào phòng giáo vụ giải thích xong rồi còn chưa nói gì, lúc này nghe thấy mẹ nói như vậy, Tần Gia Ngôn liền nhú mày thốt lên: “Mẹ!”

Mẹ Tần nháy mắt ra dấu, ra hiệu cho hắn im lặng, lại tiếp tục ăn nói khép nép với thầy chủ nhiệm.

Thầy chủ nhiệm vẫn khó dăm dăm, không để ý đến những lời bà nói, cũng không có chút xiêu lòng nào.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy mẹ mình phải cầu xin người khác như vậy, tiến lên ôm mẹ mình một cái, sau đó nói với thầy chủ nhiệm: “Làm phiền thầy đưa tờ giấy kia cho tôi nhìn một chút có được không?”

Giáo viên chủ nhiệm không từ chối, đưa tờ giấy ra cho Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái mở ra, liếc nhìn chữ trong giấy, liền mở miệng nói: “Chủ nhiệm, tờ giấy này rõ ràng không phải là chữ viết của Tần Gia Ngôn, một trường học lớn như vậy sao có thể tùy tiện chỉ trích học sinh gian lận quay cóp trong khi chứng cứ thì lại không thích đáng? Nếu không tin, thầy có thể kiểm tra lại nét bút!”

Thầy chủ nhiệm hừ lạnh một tiếng: “Chữ viết không giống cũng không chứng minh được cậu ấy không gian lận không phải sao? Tôi tận mắt nhìn thấy cậu ấy cầm tờ giấy này!”

Sau đó, giáo viên chủ nhiệm cảm thấy chuyện của Tần Gia Ngôn nói đi nói lại quá lâu rồi, cuối cùng mở miệng nói: “Như vậy đi, dù sao em này cũng là sinh viên mới, bây giờ cậu viết một bản kiểm điểm, sau đó xuống phòng giáo vụ thương lượng, xem nên xử lý kỷ luật như thế nào.”

Viết kiểm điểm? Vậy không phải là đã thừa nhận cậu gian lận rồi sao?

Tần Gia Ngôn còn chưa mở miệng nói không, Tần Chỉ Ái đã kiên quyết từ chối.

“Nếu như vậy tôi gọi điện thoại cho đơn vị cậu ta xin thực tập, nói cho bọn họ biết chuyện này, coi bọn họ sẽ xử lý như thế nào?” nói xong, giáo viên chủ nhiệm liền cầm điện thoại di động lên.

Gọi cho đơn vị thực tập, vậy không phải cố ý nói cho bọn họ biết Tần Gia Ngôn gian lận, không trung thực, đạo đức có vấn đề rồi sao, chắc chắn sẽ không được tuyển dụng.

Mẹ Tần nghe thầy chủ nhiệm nói xong liền rơi nước mắt, vừa chịu tội vừa cầu xin thầy chủ nhiệm.

Thầy chủ nhiệm lại coi như mẹ Tần không tồn tại, bấm điện thoại, mẹ Tần dưới tình thế cấp bách liền bắt lấy cánh tay của thầy chủ nhiệm.

Thầy chủ nhiệm làm như rất ghét bỏ mẹ Tần vậy, vung tay một cái, hất bà qua một bên.

Mẹ Tần lùi lại vài bước, cũng may Tần Gia Ngôn nhanh tay đỡ bà, nếu không bà đã ngã xuống đất rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 683: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (5)

Tần Chỉ Ái nhú nhú mày, đáy mắt không thể chấp nhận được hành động của một giáo viên như vậy.

Hành vi gian lận thật sự là một chuyện rất nghiêm trọng.

Nhưng Tần Gia Ngôn là một học sinh xuất sắc, tình hình này đối với những trường học bình thường cũng sẽ không làm căng như vậy, lại không một mực quy học sinh của mình gian lận.

Mà phòng giáo vụ chắc chắn sẽ không có thù oán gì với Tần Gia Ngôn, ... hà tất lại không để cho một sinh viên không còn đường sống?

Trên đường đến đây, Tần Chỉ Ái đã từng hoài nghi có phải chuyện này là do Lương Đậu Khẩu ra tay hay không, lúc này cô khá là chắc chắn rồi.

Tần Chỉ Ái rũ mi mắt, không để ý đến mẹ Tần và Tần Gia Ngôn mà trực tiếp quay người, đi ra khỏi phòng giám thị, tìm một chỗ gọi điện thoại cho Lương Đậu Khẩu.

Lương Đậu Khẩu dường như đang chờ điện thoại của cô, vừa reo lên, cô ta đã bắt máy, âm thanh mượt như vải satin: “Alo?”

“Chuyện của em tôi là cô làm sao?” Tần Chỉ Ái đi thẳng vào vấn đề.

Lương Đậu Khẩu cũng không vòng vo, nghe thấy cô hỏi liền thoải mái thừa nhận: “Đúng vậy, không sai, là tôi làm, thì sao? Cô gọi cho tôi làm gì?”

Lương Đậu Khẩu cũng không cho Tần Chỉ Ái nói gì, lại nói: “Muốn tôi buông tha cho em trai của cô sao?”

“Tần Chỉ Ái, cô cũng quá ngây thơ rồi? Cô cho rằng tôi sẽ để ý đến cô sao?”

Cách điện thoại, Tần Chỉ Ái vẫn có thể cảm giác được giọng nói của Lương Đậu Khấu có chút chế giễu, cô nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, mới nói: “Lương Đậu Khấu, cô có chuyện gì thì cứ tìm tôi, đừng làm ảnh hưởng đến những người vô tội.”

“Tôi thích!” Lương Đậu Khấu cười khanh khách vài tiếng, làm như rất vui vẻ: “Lại nói, tôi đôi phó với cô chán rồi, đôi phó với những người mà cô quan tâm mới khiến cô mệt được chứ?”

“Ôi...” Lương Đậu Khấu giả mù sa mưa thở dài một hơi: “... Cô xem cô kia, giống như sao chổi vậy, hại em trai của cô bị trường kỷ luật còn không nói, lại khiến cho cậu ấy không tìm được việc làm, ảnh hưởng đến công việc và tương lai cả đời luôn đó nha!” nói xong, Lương Đậu Khấu lại cười hì hì.

“Lương Đậu Khấu, cô không sợ bây giờ tôi sẽ đi tìm Cố Dư Sinh nói hết mọi chuyện sao?”

“Sợ nha... có điều cũng chẳng có gì đáng kể, chỉ cần cô dám đi tìm, tôi liền lập tức phát tán những tấm ảnh của cô và Cố Dư Sinh, để khắp thiên hạ đều biết cô là con hồ ly tinh giết chồng người khác,... Bởi vậy, tôi không chỉ đơn thuần phá em trai của cô, mà còn phá hoại cả cuộc sống của cô, cho cô hài lòng, không phải sao?” Lương Đậu Khấu trầm ngâm trong điện thoại một lát, lại làm như không có chuyện gì quan trọng, lại nói: “Như vậy đi, muốn em của cô qua chuyện cũng được, nhưng điều kiện đầu tiên là cô phải làm hai chuyện.”

Lương Đậu Khấu chẳng cần hỏi xem cô có đồng ý không, liền nói: “Chuyện thứ nhất, tìm đại một người nào đó giả làm tình nhân của cô, hoặc là đi khách sạn, làm thế nào cho Cố Dư Sinh nhìn thấy thì làm.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 684: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (6)

“Chuyện thứ hai, quay video cảnh cô tự đánh mình trả lại hai cái tát ngày hôm đó cho tôi!”

“Chỉ cần cô làm chuyện thứ hai trước, tôi liền lập tức cho người của phòng giáo vụ dừng chuyện gọi điện thoại lại, sau khi cô làm xong chuyện thứ nhất, tôi sẽ bỏ qua cho em trai của cô.”

“Hơn nữa tôi đảm bảo, từ nay về sau sẽ không gây phiền phức cho cô nữa.”

“Nếu cô không đồng ý, không sao, Tần tiểu thư, tôi có có những biện pháp khác để dẫn vật cô mà.”

“Mười phút, trong vòng 10 phút nếu cô không gửi video, em trai của cô sẽ bị đuổi học.”

Lương Đậu Khẩu nói xong một chuỗi dài liền dập máy, không cho Tần Chỉ Ái có cơ hội từ chối nào.

....

Tần Chỉ Ái cầm điện thoại di động giật run cả người.

Một lúc lâu sau, cô mới quay đầu nhìn qua cửa kính của phòng giáo vụ, thấy mẹ của cô gạt lệ, lại thấp kém cầu xin người khác.

Đáy lòng đau xót, cô cũng đỏ mắt, vội thu lại tầm mắt cong, cô liền nhìn chằm chằm vườn hoa đào cách đó không xa, nhìn một chút, lại cúi đầu nhìn về phía điện thoại di động.

Thật sự phải làm theo lời của Lương Đậu Khấu sao?

Bàn tay của Tần Chỉ Ái cầm điện thoại di động mà phát run, khớp ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, cô bất giác cắn môi, cuối cùng vẫn mở điện thoại di động ra quay phim.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, chọn chế độ quay video, đầu ngón tay của cô vừa đụng phải màn hình điện thoại di động, liền có cuộc gọi tới, sau đó cô liền đụng trúng nút tắt máy.

Tần Chỉ Ái nhìn tên trong màn hình, là điện thoại của Tiểu Vương gọi tới.

Điện thoại đã tắt rồi, cúp máy thì lại không tốt lắm, Tần Chỉ Ái đành phải đưa điện thoại lên tai nghe, nhưng bên trong lại là giọng của Cố Dư Sinh: “Em đang ở đâu?”

Chợt nghe thấy tiếng của hắn, trong đầu cô có chút hoảng hốt, còn chưa tiêu hóa được những cảm xúc mãnh liệt trong đầu, Cố Dư Sinh lại mở miệng hỏi: “Em ở chỗ nào trong đại học H vậy?”

Sao hắn biết cô ở trong trường của Gia Ngôn?

Tần Chỉ Ái buồn bực giật giật mọi, cũng không nói gì, điện thoại bị Cố Dư Sinh cúp máy, không xa lại có thể nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Vương: “Thư ký Tần.”

Tần Chỉ Ái nghe thấy tiếng gọi, liền đứng lúc quay lại nhìn thấy Cố Dư Sinh đưa điện thoại trên tay hắn cho Tiểu Vương, vẻ mặt của hắn mệt mỏi đi về phía cô.

Phía sau hắn ngoại trừ Tiểu Vương còn có một vài người đàn ông mà cô không quen biết.

Một giây trước Tần Chỉ Ái còn tức giận không nói nên lời, giây sau Cố Dư Sinh đã xuất hiện ở trước mặt cô.

Tần Chỉ Ái ngây ngốc đứng một chỗ cầm điện thoại, có chút choáng váng.

Cố Dư Sinh đi cách cô khoảng hai mươi mét, thấy được trên mặt cô có chút oan ức, mắt cũng có chút ướt, như là đang khóc, liền vội nghiêng đầu, quay người về phía những người phía sau: “Dừng lại.” sao đó lại đi nhanh tới trước mặt Tần Chỉ Ái.

Mười ngày không gặp, cô giống như đang nằm mơ vậy.

Hắn lẳng lặng đứng nhìn một lúc lâu, Cố Dư Sinh mới đưa tay cầm một cánh hoa anh đào đang vương trên tóc cô, nhẹ nhàng lấy xuống, dịu dàng mở miệng nói: “Trong đó có người bắt nạt em hả?”

Không biết có phải vì hắn xuất hiện không, Tần Chỉ Ái vẫn không thể hiểu được ý trong lời nói của hắn, cả người vẫn cứ ngơ ngác, mở đôi mắt to tròn ướt nhẹp ra nhìn hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 685: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (7)

Cho dù cô không nói, nhưng hấn vẫn biết đã xảy ra chuyện gì.

Cố Dư Sinh quay đầu nhìn vào cảnh tượng trong phòng giáo vụ, nghĩ đến chuyện trước mắt phải làm là giải quyết cho xong chuyện trong đó, lại nhỏ nhẹ mở miệng: “Xin lỗi, anh lại tới trễ, để em phải chịu oan ức rồi.”

Hấn nói hai lần, cô đều không thể thích ứng được.

Đám người đứng phía sau hấn nhìn thấy như vậy liền bốn mắt nhìn nhau.

Cố Dư Sinh cũng không để ý đến sự trầm mặc của cô, trái lại nhìn thấy giữa lông mày của cô vẫn nếp lại thể hiện sự oan ức, trong lòng hấn lại khó chịu, hấn lại cười dịu dàng với cô một cái, lại dùng giọng nhỏ nhẹ nói: “Em chờ anh ở đây một chút, anh xử lý chuyện bên trong đã.”

Cố Dư Sinh nói câu này xong lại đứng tại chỗ một chút, mới quay đầu nhìn mấy người đứng cách đó không xa, hắt đầu một cái, sau đó nhóm người đó liền vây quanh Cố Dư Sinh, cuồn cuộn tiến vào phòng giáo vụ như gió lốc.

Tầm mắt của Tần Chỉ Ái lại nhìn theo bóng người của Cố Dư Sinh, nhìn vào phòng giáo vụ.

Qua cửa sổ, cô có thể dễ dàng nhìn thấy Cố Dư Sinh vào phòng giáo vụ xong, việc đầu tiên là lễ phép chào hỏi mẹ Tần và Tần Gia Ngôn xong, bất quá lúc hấn nhìn thấy Tần Gia Ngôn, lại trở mắt nhìn một hồi.

Đám người mà Cố Dư Sinh kéo theo, nhìn hấn chào hỏi mẹ và em trai của Tần Chỉ Ái, cũng khách sáo cúi chào theo.

Sau đó không biết bọn họ nói gì, Cố Dư Sinh còn tự đưa mẹ Tần và Tần Gia Ngôn ra khỏi phòng giáo vụ, còn có một giáo viên đi ra theo.

Vị giáo viên kia đang đóng cửa phòng giáo vụ lại, gọi Tần Chỉ Ái, đưa ba người họ đến một phòng nghỉ ngơi, còn tự tay rót nước cho họ uống.

Cho tới nay, mẹ Tần từ nãy đến giờ nhìn thấy vị giáo viên này thay đổi thái độ 180 độ, vẫn có chút đứng ngồi không yên.

Trên đường giáo viên kia rời đi, lúc này mẹ Tần lại nói vào tai Tần Chỉ Ái, cuống cuống hỏi: “Tiểu Ái, người kia là ai mà có lai lịch lớn như vậy, con có biết không. hắn dẫn mấy người kia vào, bỗng nhiên thầy chủ nhiệm đang lớn lối hùng hổ bỗng nhiên ỉu xiu... thật giống như là trong người mấy người này có một nhân vật cái gì bộ trưởng gì đó, nói chung là làm rất lớn...”

Mẹ Tần lại nói không rõ ràng lắm, Tần Gia Ngôn ngồi một bên chống quai hàm, lại không vui vẻ gì giải thích: “...Là bộ trưởng bộ giáo dục.”

Mẹ Tần lập tức gật đầu: “Đúng đúng đúng!”

Tần Chỉ Ái còn chưa rõ tình hình nữa chứ đừng nói là giải thích cho mẹ cô hiểu, cô chỉ có thể nói: “Trước đây anh ấy là ông chủ của con.”

.....

Chuyện này nên giải thích cỡ thế nào, cô cũng không thể nào giải thích ở đây được, cô chỉ biết chưa tới 10 phút, Cố Dư Sinh đã quay lại từ phòng giáo vụ.

Theo sau Cố Dư Sinh còn có Tiểu Vương và hai người trong nhóm lúc nãy.

Vừa vào đến, cũng không chờ Cố Dư Sinh giới thiệu, lập tức cười xán lạn với Tần Chỉ Ái: “Tần tiểu thư, chuyện lần này thật sự là chúng tôi sai, là sai lầm của chúng tôi.”

“Đúng đúng, chúng tôi sai rồi, là chúng tôi chưa tra xét rõ tình hình, đúng là sinh viên này không gian lận, chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp khác để bồi thường cho em sinh viên này...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 686: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (8)

Vì có Cố Dư Sinh và Tiểu Vương đến ăn tối mà mẹ Tần cũng không đủ nguyên liệu để nấu cho nhiều người ăn như vậy, vì vậy sau khi vào nhà, bà liền nói Cố Dư Sinh và Tiểu Vương ngồi ở ghế salon, sau đó tự mình pha một bình trà, dặn Tần Gia Ngôn tiếp khách, sau đó lại gọi Tần Chỉ Ái ra cửa hàng mua thực phẩm về nấu.

Trên đường về nhà Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh nhìn thấy ven đường có một trung tâm mua sắm lớn.

Hắn chờ mẹ Tần và Tần Chỉ Ái ra khỏi nhà xong, liền nói với Tần Gia Ngôn: “Tôi có chút chuyện, ra ngoài gọi điện thoại một chút.” Sau đó liền nháy mắt ra dấu với Tiểu Vương, ra hiệu cho hắn đi theo, rồi khỏi Tần gia.

Trung tâm thương mại cách nhà Tần Chỉ Ái không xa, Cố Dư Sinh sợ hai mẹ con Tần Chỉ Ái về không thấy xe lại cho rằng họ đi rồi nên đi bộ cùng Tiểu Vương đến đó.

Trên lầu hai của trung tâm có rất nhiều đồ bỏ, Cố Dư Sinh đi vào cái gì cũng muốn mua toàn bộ.

Tính tiền xong, Cố Dư Sinh nhìn Tiểu Vương tay xách nách mang, đầy đến nỗi không còn chỗ nào để xách mới thương tình cầm giúp hắn hai túi hai tay, thực phẩm dinh dưỡng khá nặng, Tiểu Vương đi được nửa đường đã thở hồng hộc.

Cố Dư Sinh chỉ cầm hai túi ung dung tiến bước đi trước, tầm lưng kia xem ra rất nhàn nhã.

Tiểu Vương đi sau chịu không nổi lâu bầu: “Rõ ràng người muốn lấy lòng người khác là đại BOSS, sao người lao động lại chính là tôi chứ? Tự

bản đúng là hút máu mà...”

Tiểu Vương còn chưa nói hết câu, Cố Dư Sinh đã dừng bước chân.

Tiểu Vương sợ đến nỗi im lặng, lại cười với Cố Dư Sinh quay lại nhìn mình.

Cố Dư Sinh thấy hắn cười lấy lòng như vậy, cũng không có chút tức giận nào, lại nhìn đến bao lớn túi nhỏ trên người Tiểu Vương, nhìn một chút, cũng không hé răng, quay người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc sắp đến tiểu khu của Tần gia, Cố Dư Sinh bỗng nhiên dừng bước đưa tay ra trước mặt Tiểu Vương.

Tiểu Vương còn ngẩng người chưa hiểu ý của hắn, Cố Dư Sinh đã lấy túi trong tay Tiểu Vương, nói: “Đưa cho tôi.”

Cố tổng muốn giúp hắn sao? Tiểu Vương thụ sủng nhược kinh, mặc dù muốn đưa túi cho hắn xách nhưng mà hắn dù sao cũng là ông chủ, sao có thể không cho hắn mặt mũi như vậy chứ, hắn cũng không dám lộn xộn: “Cố tổng, không sao, tôi có thể...”

“Đưa!” Cố Dư Sinh nói một tiếng dứt khoát cắt ngang Tiểu Vương.

Tiểu Vương nghe thấy được ngữ khí của hắn có chút dữ, liền không dám cãi mà đưa túi trên tay qua cho hắn, ai ngờ Cố Dư Sinh đều cầm lại tất cả những túi trên tay hắn, sao đó lại nói: “Cái bên tay kia cũng đưa cho tôi.”

Mặt trời mọc từ hướng tây sao? Trên trời cũng đâu có áng mây hồng nào? Cố Dư Sinh sao bỗng nhiên Cố Dư Sinh lại nhiệt tình như vậy?

Tiểu Vương thấp thỏm một lát, thấy Cố Dư Sinh nhíu mày, mới vội vàng làm theo.

Cố Dư Sinh cầm hết túi đồ xong, lúc này mới hài lòng đi về phía trước.

Hai tay Tiểu Vương trống trơn đi phía sau Cố Dư Sinh, cả người cảm

thấy lộn tùng phèo, có phải hấn bị fired rồi không?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 687

Chương k có nội dung. Mời bạn next để đọc tiếp!!!

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 688: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (10)

Chính là lúc Tiểu Vương đang kinh hồn bạt vía, Cố Dư Sinh đi phía trước bỗng nhiên quay lại, như nhớ ra chuyện gì, ngừng bước qua người nhìn Tiểu Vương.

Tiểu Vương sợ đến nỗi nín thở.

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm mồ hôi trên trán Tiểu Vương, sau đó không lên tiếng, lại bước đi.

Lúc tiến vào khu nhà của Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh nhìn lướt qua xe ở dưới lầu, lại nghĩ đến trong xe có nước khoáng, liền lên tiếng nói: “Đi lấy chai nước giúp tôi.”

Tiểu Vương lập tức làm theo.

Cố Dư Sinh để tất cả các túi trong tay xuống đất, sau đó cầm bình nước Tiểu Vương đưa tới, quay lại gương chiếu hậu, vỗ một ít nước lên trán tạo thành những giọt mồ hôi, sau đó hài lòng đưa chai nước để Tiểu Vương đóng nắp lại, sau đó nhìn trên trán Tiểu Vương còn có chút mồ hôi, mới tìm một cái khăn tay trong túi đưa cho Tiểu Vương: “Lau mồ hôi trên trán cậu đi.”

Một giây trước Tiểu Vương còn không biết Cố Dư Sinh vẩy nước lên trán mình làm cái gì, giây sau nhìn thấy Cố Dư Sinh đưa khăn mặt của hắn cho mình, Tiểu Vương bắt đầu phát run.

Sao Cố tổng tự nhiên lại đối xử tốt với hắn như vậy... Tiểu Vương run rẩy nhận khăn tay, lau lung tung lên trán, mới run rẩy nói với Cố Dư Sinh: “Cố tổng, cảm, cảm ơn!”

Cố Dư Sinh liếc mắt nhìn biểu hiện của Tiểu Vương một cái, sau đó lại

bình tĩnh khom người nhắc đồng hồ dưới đất lên, đi tiếp.

Tiểu Vương vội vàng đuổi theo.

Lúc đi vào thang máy, Cố Dư Sinh bỗng nhiên lên tiếng: “Cậu không cần phải cảm ơn!”

“Ê?” Tiểu Vương hơi kinh ngạc.

Cố Dư Sinh cũng không nhìn đến ánh mắt đầy nghi hoặc của Tiểu Vương, hắn chỉ nhìn chằm chằm hình ảnh phản chiếu trong gương của thang máy, thấy chính mình đúng là “Đại Hãn” đang xách bao lớn túi nhỏ, hết sức hài lòng gật đầu, sau đó mới nhàn nhạt nói với Tiểu Vương: “Ngược lại là tôi nên cảm ơn cậu mới đúng!”

“A?” Tiểu Vương càng nghe càng hông hiểu.

“Nếu như không phải trên đường đến đây cậu nhỏ nước bọt nhắc cho tôi nhớ đến chuyện kia, tôi cũng không nghĩ tới lúc trước cửa Tần gia phải tự tay cầm mọi thứ.” Nói xong, Cố Dư Sinh nhìn qua chai nước khoáng trên tay Tiểu Vương: “Tôi cực khổ cầm cái này cái kia, cậu chỉ cần nhàn nhã uống nước, sự chênh lệch rõ ràng như vậy, chắc hẳn bác gái sẽ đặc biệt quý trọng tấm lòng thành của tôi”

Tiểu Vương há hốc mồm nửa ngày, qua mười giây đồng hồ, rốt cuộc cũng hiểu được ý của Cố Dư Sinh.

Làm nửa ngày, thì ra hắn không có quan tâm mình mà là hắn đánh vào điểm này a!!

Hắn liền biết, làm gì có đại BOSS nào lại có lòng như vậy!

Cửa thang máy lại mở ra, Cố Dư Sinh cầm đồ đi ra ngoài, Tiểu Vương nhìn chung quanh, trong hành lang một cái thùng rác cũng không có, hắn chỉ có thể cầm chai nước khoáng được xem là người rảnh tay nhất trong số hai người, sau đó đi trước bấm chuông cửa.

.....

Vào nhà, Tiểu Vương nhìn thấy Cố Dư Sinh tao nhã nói với mẹ Tần: “Bác gái, lúc này cháu đi gọi điện thoại thấy gần đó có một cửa hàng nên thuận tiện mua cho bác một chút thực phẩm dinh dưỡng.” vừa nói xong hẳn lại lấy hết cái này đến cái khác lên hướng dẫn mẹ Tần cách sử dụng.

Mẹ Tần nhìn thấy liền kích động liên tục nói: “Cố tiên sinh, đã làm cậu phải tốn kém rồi!” thậm chí còn cầm khăn mặt lau “mồ hôi” cho Cố Dư Sinh, lúc này Tiểu Vương nhìn thấy cực kỳ ghét, nhìn không nổi quay đầu ra cửa sổ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 689: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (11)

Rõ ràng người ôm bao lớn bao hỏ từ ngoài đường vào đến đây là mình, rõ ràng người đầy mồ hôi cũng là mình, nhưng người cuối cùng được tán dương tại sao lại là BIG BOSS chứ?

Thật sự quá buồn... Tiểu Vương cảm thấy công việc này cậu thật sự không thể làm nổi nữa rồi!

.....

Lúc mẹ Tần đi nấu cơm, Tần Chỉ Ái cũng ra giúp bà một tay.

Cố Dư Sinh, Tiểu Vương và Tiểu Vương cùng ngồi ngoài phòng khách.

Tv mở, đang chiếu một bộ phim cổ trang nóng nhất hiện nay, nhưng ba người lại hoàn toàn không tập trung vào bộ phim chút nào.

Lúc Cố Dư Sinh lần đầu tiên gặp Tần Gia Ngôn trong phòng giáo vụ đã cảm thấy hắn nhìn rất quen, nhưng mà nhìn một lúc lâu lại không nhớ đã gặp ở đâu.

Lúc ngồi chung một chỗ, Cố Dư Sinh thỉnh thoảng nhìn Tần Gia Ngôn vài lần, càng nhìn càng có cảm giác hình như hắn đã gặp Tần Gia Ngôn ở đâu.

Cố Dư Sinh nhìn Tần Chỉ Ái nhiều đến nỗi Tần Gia Ngôn có thể cảm nhận được tầm mắt của Cố Dư Sinh, nhú nhú mày, khó chịu.

Người này sao cứ nhìn cậu hoài, lại còn dùng ánh mắt quỷ dị để nhìn nữa chứ...

Tần Gia Ngôn dần dần có chút đứng ngồi không yên, tìm một cái có đi ra ban công, giả vờ nhận điện thoại của bạn học gọi đến.

Trong phòng khách cũng có thể nhìn thấy người đứng ngoài ban công, Cố Dư Sinh đột nhiên nhớ tới khi hắn khôi phục lại trí nhớ, đi đến chỗ Tần Chỉ Ái ở, đã nhìn thấy bóng người đàn ông giống như vậy, là cậu ta sao?

Vì vậy, đêm đó người ngủ lại nhà Tần Chỉ Ái không phải là người yêu của cô... mà là em ruột của cô?

Nói cách khác, đôi vợ mà hắn nhìn thấy trên ghế sofa trong phòng ngủ của Tần Chỉ Ái cũng chính là của cậu ấy để quên?

Cố Dư Sinh vừa nghĩ tới, liền đứng lên, giả bộ đi vệ sinh, nhưng lại lén nhìn vào khe cửa phòng còn chưa đóng của Tần Gia Ngôn, liếc mắt nhìn, trên giường của thiếu niên kia cũng có một đôi vợ có kiểu dáng y như đôi ở nhà của Tần Chỉ Ái.

Quả nhiên, suy đoán của hắn không sai!

Trong nháy mắt, tâm tình của Cố Dư Sinh cực kỳ tốt, hai tay hắn đan sau đầu, quay lại sofa ngồi, không để ý đến ánh mắt như đang hỏi: “Sao tự nhiên vui quá vậy?” của Tiểu Vương, liền ngồi tào nhả trên ghế, lại nhìn về phía ban công, qua khoảng mấy giây, Cố Dư Sinh lại giơ ngón tay lên, dăm chiêu.

Không đúng, hắn là còn gặp hắn một lần nào nữa... Gặp...

Cố Dư Sinh nhíu lên cả người trầm tĩnh khoảng chừng 10 phút, mới bừng tỉnh chợt nhớ lại lúc Tiểu Phiền Toái đóng vai Lương Đậu Khấu, có một cậu bé đưa dây chuyền cho cô, mà cậu bé kia... cũng chính là Tần Gia Ngôn!

Cuối cùng nghĩ lại tất cả mọi chuyện, khuôn mặt của Cố Dư Sinh bỗng nhiên trở nên vui vẻ như đang cười, thậm chí lúc hắn thấy Tần Gia Ngôn quay trở lại còn híp mắt cười với Tần Gia Ngôn hai cái.

Lần này không chỉ có ánh mắt quỷ dị mà nụ cười kia cũng có hàm ý sâu xa gì đó mà Tần Gia Ngôn nhìn thấy cũng phải giật mình, không nhìn được mà rùng mình một cái, chọn chỗ ngồi cách Cố Dư Sinh xa nhất, bởi vì trong quá trình chờ mẹ và chị nấu cơm rất tẻ nhạt nên Tần Gia Ngôn dứt khoát cầm điện thoại di động đánh quái.

Tiếng của điện thoại của Tần Gia Ngôn rất nhỏ, nhưng trong khi cậu chơi game, Cố Dư Sinh vẫn có thể nghe thấy rất rõ ràng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 690: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (12)

Đó không phải là trò rất hot do Hối thị sản xuất sao?

Thì ra là Tần Gia Ngôn đã chơi a...

Hắn vẫn luôn lấy lòng mẹ Tần cho nên quên mất Tần Gia Ngôn, nếu như cố gắng dỗ ngọt nhóc này, không chừng sau này hắn có thể điều tra từ cậu về cuộc sống mới của Tần Chỉ Ái đúng không?

Nhưng mà hắn cũng không chơi trò này, không có điểm chung, làm sao bắt quàng làm họ đây?

Cố Dư Sinh cup mắt, yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, liền vầy vầy Tiểu Vương qua nói nhỏ vào tai hắn hai câu.

Ngay sau đó, Tiểu Vương đưa điện thoại di động của mình cho Cố Dư Sinh rồi đứng dậy, rời khỏi Tần gia.

Cố Dư Sinh cầm điện thoại di động của Tiểu Vương, đầu tiên download trò Tần Gia Ngôn đang chơi, quan sát vài lần, có thể nhìn thấy tình hình của game như thế nào, chờ sau khi Tiểu Vương mang máy laptop lên, hắn lập tức mở máy tính ra bấm bùm bùm như có chuyện gì rất gấp vậy.

Qua khoảng 20 phút, Cố Dư Sinh dừng lại.

Hắn dùng phần mềm hack tài khoản của Tần Gia Ngôn, tất cả đều hiển thị trong điện thoại của Tiểu Vương, sau đó hắn chỉ thay đổi một chút cho giống tài khoản khác, sau đó lại xác định một lần nữa mọi thứ đều bình thường, sau khi âm thanh một màn chơi kết thúc xong, hắn mới hỏi Tần Gia Ngôn: “Đang chơi..... sao?” Cố Dư Sinh nói tên game.

Tần Gia Ngôn biết lúc trước Tần Chỉ Ái đóng vai Lương Đậu Khẩu có qua lại với Cố Dư Sinh, nên cậu hoàn toàn không có ấn tượng tốt với người này, Tần Gia Ngôn thật sự không muốn để ý đến Cố Dư Sinh, nhưng hôm nay không phải hắn xuất hiện thì thật sự đã lớn chuyện rồi cho nên hắn cũng phải nể mặt hắn, khách sáo “Ừ” Một tiếng.

Đây là lần đầu tiên trong đời Cố Dư Sinh phải cúi đầu chủ động nói chuyện với người khác, lại còn bị đối xử lạnh lùng như vậy, có điều Cố Dư Sinh vẫn bỏ qua, lại nói: “Đánh với anh một trận không?”

Hắn vừa quý dị nhìn mình, lại còn cười vô cùng đáng sợ, bây giờ lại còn rủ mình chơi game, ấn tượng vốn không tốt đối với Cố Dư Sinh lại càng ngày càng tệ...

Hắn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, trong lòng không đành lòng cũng phải mở miệng: “Được rồi...”

.....

Sau đó, đánh một trận xong, Tần Gia Ngôn chẳng cần chờ Cố Dư Sinh đưa ra lời đề nghị lần thứ hai đã kéo hắn vào đánh tổ đội, sau đó lại chiến tới lần thứ ba, lần thứ tư...

.....

Tiểu Vương ngồi ở một bên nhìn Cố Dư Sinh dùng phần mềm hack, sau khi giết người ta mất máu xong lại tặng trang bị của người bị đánh chết cho Tần Gia Ngôn, sau đó lại giúp Tần Gia Ngôn đánh hết quái, còn thấy Tần Gia Ngôn bị người ta truy đuổi liền nhảy ra dùng ulti, sau đó lại đổi mạng của mình cho Tần Gia Ngôn, sau đó lại nhìn thấy đối phương mắng Tần Gia Ngôn, lại chủ động gõ chữ chửi lại giúp Tần Gia Ngôn, nhìn Tần Gia Ngôn không giết người, hắn còn “ca ngợi” cậu ấy... Tiểu Vương thật sự không dám nhìn thẳng, liền che mắt của mình một chút, sau đó trong lòng thầm nhủ nước bọt, Cố tổng thật sự là không biết xấu hổ!!

.....

Chơi xong màn thứ bảy, mẹ Tần và Tần Chỉ Ái bắt đầu bụng thức ăn ra.

Cố Dư Sinh và Tần Gia Ngôn dừng chơi game.

Cố Dư Sinh giống như vô ý hỏi Tiểu Vương: “Hội nghị của Hội thị tuần sau chuẩn bị xong chưa?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 691: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (13)

Cái gì, tuần sau Hôi thị có hội nghị gì hả?

Tiểu Vương nghi ngờ nhìn Cố Dư Sinh.

Tần Gia Ngôn ngồi ở một bên nghe được hai chữ HÔI THỊ liền nghĩ đến trò mà mình vừa chơi lúc nãy chính là do công ty đó sản xuất, lập tức cảm thấy hứng thú quay đầu nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh chính là mong muốn tạo được hiệu ứng này, liền nháy mắt ra dấu với Tiểu Vương, Tiểu Vương liền lập tức mở miệng nói: “À, tất nhiên là đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Ừ, lát nữa tôi sẽ xem lại.” Cố Dư Sinh đang hoảng hốt vội vàng trả lời.

“Vâng, thưa Cố tổng.”

Cố Dư Sinh khẽ gật đầu một cái, không nói nữa.

Tần Gia Ngôn chủ động mở miệng hỏi: “Cố tiên sinh giữ chức vụ gì trong Hôi thị ạ?”

Hôi thị đối với hắn chỉ là một công ty nhỏ, hỏi hắn như vậy có chút cuồng.

Cố Dư Sinh lựa chọn im lặng, lại liếc mắt nhìn Tiểu Vương, ý nói trách nhiệm trả lời câu hỏi này thuộc về cậu ấy.

Dừng một chút, Tiểu Vương nói đáp án cho Tần Gia Ngôn biết: “Cố tổng là đại BOSS của Hôi thị đó.”

Ánh mắt Tần Gia Ngôn nhìn Cố Dư Sinh có thêm mấy phần sùng bái.

Cố Dư Sinh có chút trầm tĩnh, cười cười đầy thân thiện với Tần Gia Ngôn, ngữ khí còn rất ôn hòa: “Đúng, đây trùng hợp lại là trò chơi công ty tôi sản xuất nên nếu như cậu muốn có trang bị gì thì cứ trực tiếp liên hệ với Tiểu Vương, để hắn sắp xếp cho cậu.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại nhìn về phía Tiểu Vương, trực tiếp dặn dò: “Thôi đi, bây giờ cậu liền đi thu xếp cho cậu ấy một tài khoản có tất cả các trang bị cho cậu ấy đi.”

Tiểu Vương lập tức làm theo.

Sự sùng bái trong mắt Tần Gia Ngôn lại biến thành vui mừng, bất quá cũng óc chút ngại: “Như vậy, không hay cho lắm thì phải.”

“Không sao!” Cố Dư Sinh nhẹ nhàng trả lời xong, một giây sau, điện thoại của Tần Gia Ngôn kêu leng keng, báo tất cả những trang bị đều đã được nhận.

Tần Gia Ngôn cuối cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ, bởi vì quá hưng phấn mà trên khuôn mặt trắng nõn trở nên hồng hồng, cậu cầm điện thoại xem một lúc lâu, mới nhớ đến chuyện phải nói cảm ơn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh khẽ mỉm cười: “Không có gì, chờ có trang bị mới, anh sẽ nói người gửi cho em.”

.....

Sau đó lúc mẹ Tần nói chuyện với mọi người lúc ăn cơm, Cố Dư Sinh đi rửa tay là Tần Gia Ngôn cứ dính ở một bên, khi thì lấy nước rửa tay cho hắn, khi thì lấy khăn cho hắn lau tay.

Trước khi hai người ra khỏi nhà vệ sinh, Cố Dư Sinh đến gần nói vào tai Tần Gia Ngôn, nhẹ giọng hỏi thăm: “Chị của em... gần đây nhất có phải là thích ai đó không?”

“Không có a...” Tần Gia Ngôn lắc lắc đầu, sau một lát, học theo dáng vẻ

của Cố Dư Sinh, lại đến bên tai hần bán đứng Tần Chỉ Ái: “Theo em được biết thì chị em chỉ thích một người, em thấy chị ấy viết trên lịch bàn con số 3472, anh Dư Sinh, đây là số ngày mà chị ấy đã yêu người đó, là lúc trung học cơ sở đã bắt đầu yêu đến bây giờ, hồi đó em xem trộn nhật ký của chị ấy mới biết đó, nếu gần đây có người mới thì chị ấy sẽ không viết con số đó rồi...”

3472... thì ra cô đã thích hần ba ngàn bốn trăm bảy mươi hai ngày... thật là một con số thật lớn.

Trong lòng Cố Dư Sinh thoáng gật đầu, không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, ý nói hần dễ giữ bí mật.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 692: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (14)

.....

Ăn cơm tối xong, Tiểu Vương và Cố Dư Sinh cũng không ở lại Tần gia quá lâu, liền ra về.

Nhà ba người Tần gia tiễn hai người đến thang máy xong, mẹ Tần vẫn luôn thì thầm với Cố Dư Sinh: “Có thời gian lại đến đây chơi.” Mãi đến khi Tần Chỉ Ái nói “Được rồi, mẹ!” lúc này mẹ Tần mới dừng lại, để Tần Chỉ Ái đưa Tiểu Vương và Cố Dư Sinh xuống lầu.

Từ trên lầu xuống, âm trầm một ngày ở Hàng Châu cuối cùng cũng mưa tý tách.

Sắc trời tối đen, ngoại trừ bên ngoài tiểu khu có một ánh đèn, ngoài ra cũng không còn ánh sáng nào khác.

Tiểu Vương đội mưa, chạy đến cướp xe cầm một cái ô màu đen, chạy đến dưới hiên đón Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh không có ý muốn đi xuống mà lại ra hiệu Tiểu Vương đưa ô cho mình.

Tiểu Vương hiểu ý của Cố Dư Sinh, biết hắn muốn nói chuyện với Tần Chỉ Ái, lúc này mới thức thời đưa ô cho hắn: “Cố tổng, tôi chờ anh ở tiểu khu.”

Sau đó cũng không chờ Cố Dư Sinh trả lời liền đội mưa chạy đến trước xe, mở cửa chui vào, lại khởi động xe lái đi.

Vẫn chờ đến khi không thấy bóng xe biến mất, Cố Dư Sinh mới chỉ vào

một vườn hoa nhỏ trong tiểu khu, nói: “Qua đó một chút.”

Sau khi Tần Chỉ Ái gặp mặt Cố Dư Sinh, hầu như vẫn chưa có thời gian để hai người ở riêng cùng nhau, chỉ một thời gian ngắn, trong đầu Tần Chỉ Ái có rất nhiều thắc mắc, vì vậy không từ chối, nhẹ giọng “Ừ” một tiếng, chui vào dưới ô của Cố Dư Sinh, sóng vai cùng hắn đi vào vườn hoa nhỏ.

Dọc theo bậc thềm uốn lượn, hai người đi khoảng 10 phút đã đến vườn hoa nhỏ dưới hiên.

Vì trời mưa, trong khuôn viên vườn hoa không có lấy một bóng người.

Cố Dư Sinh dẹp dù để một bên, sau đó đi mấy bước vào trong đình, mới dừng lại.

Tần Chỉ Ái đứng yên ở chỗ Cố Dư Sinh cất ô, đứng yên một lúc, cất bước đi thêm mấy bước, sau đó liền đứng hẳn một bên, đầu tiên là nói lời cảm ơn: “Cố tổng, cảm ơn anh chiều hôm nay đã giải quyết chuyện của em trai tôi, thật sự rất cảm ơn anh.”

Cố Dư Sinh liếc mắt nhìn Tần Chỉ Ái một cái, không lên tiếng.

Tần Chỉ Ái lại mở miệng, hỏi những thắc mắc của mình: “Cố tổng, sao anh biết chiều nay em trai tôi xảy ra chuyện?”

Buổi chiều hắn rõ ràng có chuẩn bị mà đến, chắc chắn đã biết được tất cả mọi chuyện trước cô...

Cố Dư Sinh cũng không gạt Tần Chỉ Ái, có điều cũng không nói toàn bộ mọi chuyện cho cô biết, vì hắn còn có chuyện quan trọng hơn muốn nói với cô: “Trong lúc gặp mặt bạn bè vô tình biết được những chuyện này là do cô ta sắp xếp.”

Tuy rằng Cố Dư Sinh không nói tên nhưng chỉ hai chữ ‘cô ta’, Tần Chỉ Ái cũng có thể hiểu hắn đang ám chỉ ai.

“Em yên tâm, sau này cô ta sẽ không xúc phạm hay động chạm gì đến em hoặc người nhà của em được nữa.” Cố Dư Sinh nói một câu đảm bảo.

Tần Chỉ Ái “A” một tiếng, nghĩ đến Lương Đẩu Khẩu hai ngày nay không có làm trò gì nữa, lại không biết nên nói gì tiếp theo.

Mưa càng rơi càng lớn, âm âm.

Một cơn gió tình cờ mang theo cảm giác ướt nhẹ mát mẻ.

Cố Dư Sinh thấy Tần Chỉ Ái không nói gì nữa, quay đầu nhìn cô, nghĩ đến chuyện hôm qua hẳn muốn Tiểu Vương cố ý đăng tin tức, cũng không biết cô có thấy tin chưa, lại hỏi cô: “Em có gì muốn nói với anh không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 693: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (15)

Nói gì? Còn có thể nói gì? Hay là hỏi hần những tin tức trên internet kia là thật hay giả? Hoặc là chúc hần hạnh phúc sống với Lương Đậu Khẩu, trăm năm hảo hợp?

Bất kể là hỏi hay chúc phúc, người đau thương đầy rẫy không phải vẫn chính là cô sao?

Tần Chỉ Ái rũ mi mắt, che lại ánh mắt ảm đạm, không nói gì.

Cố Dư Sinh chờ một chút, thấy cô còn chưa hỏi gì, lại mở miệng: “Nếu không có gì để nói, anh đi đây.”

Lần này Tần Chỉ Ái “Ừ” đúng một tiếng.

Cố Dư Sinh còn chưa nói tạm biệt, lại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, hần sờ hộp thuốc lá trong túi, lấy một điếu, ngậm vào miệng, lúc cầm bật lửa chuẩn bị châm lửa lại nói lần nữa: “Anh đi thật đó.”

Tần Chỉ Ái gật gù, không hề nói gì.

Cố Dư Sinh châm lửa, hút một hơi thuốc, lúc này mới bước chân đi.

Khi hần đi ngang qua người cô, vẫn có một giọt nước mắt cô không thể nào khống chế được rơi xuống, lăn trúng ngón tay của cô.

Cô không dám lộn xộn, sợ mình không thể khống chế được mà giữ hần lại.

Cô cúi đầu, đứng ở đó một lúc lâu, lâu đến nỗi bên tai của cô cũng chỉ còn lại tiếng mưa gió thét gào, cô mới giơ tay lên lau lau nước trên mặt, nhìn

về phía nhà mình, từ từ xoay người, ngẩng đầu lên, không có bước đi mà nhìn xa xa.

Cô vốn cho rằng Cố Dư Sinh đã rời đi, nhưng hần lại lẳng lặng đứng dựa vào cột đình mà hút thuốc.

Phía sau hần tối om, còn có những hạt mưa bụi không ngừng rơi xuống.

Không phải hần đi rồi sao?

Ánh mắt hồng hồng của Tần Chỉ Ái có chút kinh ngạc.

Đã sớm biết cô sẽ xoay người, Cố Dư Sinh cho Tần Chỉ Ái một khoảng thời gian để bình tĩnh lại, sau đó mới hạ thuốc trên môi xuống, lẳng lặng dựa vào cây cột, nhẹ giọng mở miệng: “Tiểu Ái, lần thứ nhất anh nói đi, anh không muốn đi, lần thứ hai anh nói đi, là anh muốn em giữ anh lại.”

Tần Chỉ Ái cảm giác được trái tim mình như bị bóp lấy, đầu tiên là ngừng một nhịp, sau đó là giãy dụa khỏi bàn tay kia mà đập thật nhanh.

Trong đình, lại không có tiếng nói nào.

Cố Dư Sinh lại đưa thuốc lên miệng hút, sau khi nhả khói, hần lại hỏi một lần nữa: “Tiểu Ái, em thật sự không có gì muốn hỏi anh hoặc là muốn nói với anh sao?”

Lúc này, Tần Chỉ Ái đã hiểu ý của Cố Dư Sinh, hần thật sự muốn cô hỏi xem hần có thật sự kết hôn với Lương Đẩu Khẩu không...

Cũng không phải cô không muốn hỏi, cũng không phải cô sợ tin tức này là thật... nguyên nhân sâu xa hơn là cô sợ hần vì cô mà làm tổn thương Cố lão gia.

Cố Dư Sinh biết trong lòng cô đang nghĩ gì, hần khẽ thở dài một hơi giống như bất đắc dĩ hỏi: “Cô bé ngốc, em đều nghĩ cho anh, chẳng lẽ không suy nghĩ cho chính mình chút nào sao?”

Chỉ một câu nói đơn giản, liền khiến ánh mắt của Tần Chỉ Ái trở nên đỏ lên.

“Đều tự làm khổ chính mình, em có biết em làm vậy anh sẽ đau lòng lắm không?” Cố Dư Sinh dập thuốc, đứng lên, đi đến gần Tần Chỉ Ái, còn cách cô một mét thì dừng lại, nhìn đôi mắt ngập nước của cô, nhìn trong chốc lát, lại hỏi: “Em còn yêu anh không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 694: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (16)

Tần Chỉ Ái còn chưa nói gì, Cố Dư Sinh đã ném vào mặt cô năm chữ.

Em còn yêu anh không?

Những năm gần đây, cô vẫn luôn lặng thầm yêu hắn, nhưng lại chưa bao giờ nói đến chữ yêu với hắn.

Bây giờ hắn lại hỏi như vậy, đột ngột như vậy khiến cô không kịp chuẩn bị, làm cho não của cô trong nháy mắt trở nên trống rỗng, giống như là mất sổ nợ vậy, một tiếng cũng không nói nổi.

Hai người lại lặng lặng đứng đối mặt nhau.

Mưa còn rơi, trong đình cũng khá ẩm ướt.

Không biết qua bao lâu, Cố Dư Sinh mới lóe lóe mi mắt, từ từ quay đầu nhìn mưa bụi dày đặc, chú ý một ánh đèn cách đó không xa.

Tia sáng mờ nhạt như vậy, hắn và cô lại nói những điều này, chuyện của hắn và Lương Đậu Khẩu còn chưa giải quyết.

Nhưng lần này tới Hàng Châu, hắn thật sự rất kích động, người hắn cho là cuộc sống mới của cô lại là em trai của cô, em trai của cô cũng nói cho hắn biết cô chưa từng yêu một ai khác... còn có ngày hắn bị tai nạn, cô lại đau khổ như vậy... trong lòng của cô rõ ràng là có hắn, đặc biệt là lúc này hắn vừa cất bước đi, đứng sau lưng vẫn có thể thấy bờ vai cô run run, nhưng dù mưa rất lớn, hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng nức nở của cô rất nhỏ.

Một khác đó, hắn cảm thấy mình lại đau, lại sợ.

Cả đời này hấn chỉ yêu một người con gái, ban đầu biết cô có cuộc sống mới, hấn còn sợ bản thân sẽ làm phiền cô, vẫn luôn không chế mà đồng ý để cô đi du học.

Bây giờ hấn vì cô mà đau lòng như vậy, đừng nói đến chuyện chờ đến lúc xử lý xong ông và Lương Đậu Khấu, rồi bàn chuyện tương lai với cô, thậm chí đêm nay, hấn cũng không chờ nổi nữa rồi.

Chỉ là, hấn và cô trong lúc đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, bây giờ, hấn có chút... không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hấn lại muốn hút thuốc, nhưng hấn đứng gần cô như vậy, biết cô không thích mùi khói thuốc, lại không dám hút.

Hấn nghĩ rất nhiều câu trong đầu để nói với cô, nhưng vừa mở miệng, lại đi hỏi năm chữ ngắn gọn như vậy: “Em còn nhớ vấn đề anh hỏi em trước khi em rời khỏi Hối thị không?”

Câu trước là ‘em còn yêu anh không’, sao câu sau lại đổi đề tài rồi?

Chuyển quá nhanh, Tần Chỉ Ái ngẩn người, mới đuổi theo kịp tư duy của Cố Dư Sinh, “Ừ” một tiếng.

Lúc đó hấn để Tiểu Vương ra ngoài, hỏi cô một câu: “Em còn nhớ người mà anh đã kể với em khi vừa ở Hải Nam về không?”

“Em biết không? Cô gái đó là người mà anh yêu.” Cố Dư Sinh vẫn nghiêng người nhìn chằm chằm ngọn đèn cách đó không xa, lại từ từ nói, rất chậm, rất chậm: “Rất yêu, yêu tha thiết.”

Trước đây từ miệng Lục Bán Thành, hấn đã biết, hấn yêu cô.

Lúc ở sân bay cô nhìn thấy tờ tiền giấy kia, cô cũng đã nhìn thấy mấy chữ: “Tiểu Phiền Toái, anh thích em.”

Nhưng lúc này, nghe những lời đó từ trong miệng hấn, tâm tình của cô

lại bị quấy lên hỗn loạn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 695: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (17)

Cố Dư Sinh không phải đợi cô đáp lại, mà như đang giảng một cái bẫy, ngữ khí nhàn nhạt lại nói: “Trước khi chưa gặp cô ấy, anh vẫn chưa muốn kết hôn, sau khi gặp cô ấy, anh cũng không muốn kết hôn với bất kỳ ai khác nữa.”

“Trước khi cô ấy rời đi, anh đã muốn cầu hôn cô ấy.”

“Khi đó, anh chỉ nghĩ đến tương lai có anh và cô gái kia.”

“Anh chỉ có một nguyện vọng, đó là ngày đó chỉ cần có bắt đầu, không cần phải kết thúc.”

Trong tiếng mưa rơi, giọng của hắn rất dễ nghe, không ngừng chui vào trong lỗ tai cô, ngữ khí của hắn hoàn toàn không có chút động tình nào, nhưng lại vượt xa những lời ngon tiếng ngọt khiến trái tim cô lại run động.

“Thật đáng tiếc, anh và cô ấy đã bỏ lỡ khoảnh khắc đó, lúc đó anh vì cứu hai đứa trẻ mà suýt chết, anh đã cho rằng mình sẽ chết, nhưng anh nghĩ cô ấy vẫn còn ở Sân bay Phố Đông chờ anh, nên anh liều mạng mà sống tiếp.”

“Anh đồng ý hy sinh bản thân mình vì đất nước này, nhưng anh chỉ muốn sống, vì cô ấy.”

Lần đó cô đưa hắn đến bệnh viện xong, lúc cấp cứu bác sĩ còn nói thật sự khó mà tin nổi, đây đúng là kỳ tích, như vậy mà vẫn có thể sống sót...

Lúc đó cô rất vui mừng, chỉ cho rằng hắn mạng lớn, cho tới giờ khắc này cô mới biết, thì ra... thì ra lần đó hắn vì cô mà mới cố gắng nỗ lực sống sót.

Tần Chỉ Ái tinh tường cảm giác được những hàng rào bảo vệ trong lòng

mình ngày một đồ sụp, cho đến nay, vì hàng rào bảo vệ đó mà cô mới có thể kiềm nén lại những cảm xúc trong lòng, nhưng lúc này bị đồ vỡ rồi, trong nháy mắt, cảm xúc lại tuông trào, dạt dào như dòng suối.

“Dù như vậy, anh cũng đã để mất cô ấy rồi.”

Cố Dư Sinh vẫn rất bình tĩnh, nhưng vẫn pha một chút thất vọng.

“Sau khi cô ấy đi, giấc mộng của anh liền biến thành một ngày nào đó cô ấy quay trở về.”

“Tất cả mọi người đều nói với anh, thời gian chính là liều thuốc hữu dụng nhất, mạnh mẽ nhất, có thể hàn gắn tất cả mọi vết thương, nhưng mà, em có biết không? Mỗi một ngày qua đi, anh mới phát hiện rằng thời gian không phải là liều thuốc hay nhất mà là liều thuốc độc nhất...”

“Anh bắt đầu trở nên lo sợ, sợ cả đời này cũng không thể gặp lại cô ấy nữa...”

“Quãng đời còn lại dài như vậy, thật là khó quên.”

Bờ môi Tần Chỉ Ái run lên, sương mù lại lượn lờ trong mắt.

Nếu không phải lúc này cô cần môi dưới, chắc có lẽ cô sẽ thốt lên một câu, Cố Dư Sinh, em còn yêu anh, em còn yêu anh, vẫn luôn yêu anh, từ trước đến nay vẫn vậy.

Cô dùng sức nắm chặt nắm tay, dùng ngón tay đâm vào lòng bàn tay đau điếng, dùng sự đau đớn duy trì một tia lý trí còn sót lại trong đầu mình.

Cả đời này Cố Dư Sinh chưa từng nói nhiều như bây giờ, nghĩ khí của hắn càng nói càng nhạt, đến cuối cùng lại có một tia mát mẻ, nhưng càng ngày lại càng bi thương, càng ngày càng có chút bất đắc dĩ: “Sau đó, trong mơ có thể gặp cô ấy, anh cũng cảm thấy như vậy là đủ hạnh phúc rồi.”

Tần Chỉ Ái không nhịn được, nghe đến đây, nước mắt lại lã xuống.

Cô không thể nghe hẳn nói nữa, cô sắp chịu không nổi nữa rồi.

Cô dẫu môi, nhỏ giọng thỉnh cầu: “Cố, Cố tổng, anh.. đừng nói nữa...”

Cố Dư Sinh giống như đang chìm đắm trong câu chuyện của chính mình, lại không để ý đến lời nói của cô, tiếp tục nói: “Khi nào cô ấy trở về, anh chờ đến khi đó, cả đời này cô ấy không trở về, anh chờ cô ấy suốt đời này.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 696: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (18)

Tần Chỉ Ái khóc thành tiếng, cô phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể nói được một câu: “Cầu xin anh, đừng nói nữa, đừng nói nữa...”

“Tiểu Ái, nếu có một ngày em gặp được cô gái kia, em có thể chuyển lời giúp anh không?” Cố Dư Sinh vẫn không để ý đến thỉnh cầu của Tần Chỉ Ái.

Trực giác nói cho Tần Chỉ Ái biết, cô đã bị đánh bại, cô không muốn nghe, cũng không muốn chuyển lời gì hết.

Cố Dư Sinh không cho cô trốn tránh, từ từ xoay người, đối mặt với cô.

Hắn không nhúc nhích ngắm nhìn gò má ướm mèm của cô, một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nháy mắt, sau đó trịnh trọng mở miệng: “Nói với cô ấy rằng, có một người đàn ông tên là Cố Dư Sinh, sẽ chờ cô suốt quãng đời còn lại.”

Nước mắt của Tần Chỉ Ái như một con sông vỡ đê, không ngừng rơi, cô giơ tay lên, cố gắng lau đi nhiều lần những nước mắt lại càng chảy mãnh liệt hơn, cuối cùng, cô lại khóc rống thành tiếng.

Cố Dư Sinh thấy cô khóc rống như vậy, cũng để yên cho cô khóc, qua một lúc lâu mới mở miệng, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Phiền Toái, anh đã nói như vậy rồi, em vẫn không chịu thừa nhận mình là Tiểu Phiền Toái mà anh vẫn luôn tìm sao?”

Tiếng khóc của Tần Chỉ Ái nhỏ lại, cô mơ hồ đoán được điều gì đó, trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Lẽ nào, hắn đã biết cô...

Ý nghĩ này trong đầu cô còn chưa kịp hình thành, Cố Dư Sinh lại nói

đáp án: “Tiểu Phiền Toái, từ lâu kỳ thật anh đã biết em là Tiểu Phiền Toái mà anh vẫn chờ đợi rồi.”

Tần Chỉ Ái ngược đôi mắt đỏ hồng nhìn Cố Dư Sinh.

Sao hắn biết cô là Tiểu Phiền Toái? Cô vẫn luôn che giấu tốt như vậy...

Cố Dư Sinh biết trong lòng cô lại buồn bực, nhưng hắn lại không giải thích với cô mà lại nói: “Tiểu Phiền Toái, yêu anh chịu nhiều uất ức như lắm phải không? Xin lỗi, sau này anh sẽ không để em chịu uất ức nữa, vì vậy... em... còn yêu anh không?”

Cố Dư Sinh nói xong, bỗng nhiên lại nhớ đến chuyện gì, lại nói tiếp: “Tiểu Ái, em không cần phải lo cho ông, không cần phải lo đến chuyện của Lương Đậu Khẩu, cũng chẳng cần để ý tin tức ồn ào mấy ngày nay, vì những thứ đó đều là đồ giả... “Bên ông, chúng ta có thể nghĩ cách giải quyết sau, bây giờ em chỉ cần nghĩ đến anh và em mà thôi!”

Từng chữ từng chữ của Cố Dư Sinh đều mạnh mẽ như vậy, cuối cùng, đáy mắt của hắn cũng phấp phồng: “Vì anh và em, ích kỉ một lần, cân nhắc lại được không?”

Chỉ cần em còn yêu anh, chỉ cần em đồng ý ở bên cạnh anh, tất cả những vấn đề sẽ không còn là vấn đề nữa.

Chúng ta sẽ có biện pháp giải quyết mà, không đúng sao?

Cố Dư Sinh nghĩ, nhìn ánh mắt của Tần Chỉ Ái, ánh mắt hắn cực nóng mà đầy chờ mong.

“Anh hỏi lại em một lần nữa, Tiểu Phiền Toái, đã nhiều năm như vậy, chúng ta đã không còn như lúc trẻ nữa, mà em, còn yêu anh không?”

“Hay là nói cách khác, Tiểu Phiền Toái, anh muốn em giao cuộc sống còn lại của em cho anh, em có đồng ý không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 697: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (19)

Không nghĩ đến ông, không nghĩ đến Lương Đẩu Khẩu, không nghĩ đến những tin tức kia, chỉ nghĩ đến hắn và cô... Tần Chỉ Ái tinh tường biết rõ, mình đã bị Cố Dư Sinh thuyết phục.

Cô đã yêu hắn nhiều năm như vậy nhưng có năm mơ cô cũng không dám tưởng tượng có một ngày hắn sẽ hỏi cô những câu này.

“Yêu”, “đồng ý” ba chữ đơn giản như vậy nhưng vì tâm tình quá mức phức tạp nên cô không thể nào nói nổi, chỉ gật đầu với Cố Dư Sinh, một cái gật đầu rất nhẹ.

Hắn thấy cô gật đầu, cũng gật gù theo hai cái: “Em còn yêu anh thật sao?”

Lần này, cũng không chờ cô trả lời, hắn lại tiếp tục nói: “Tiểu Ái, chờ anh một chút được không?”

“Ở Hàng Châu chờ anh một chút, rất nhanh, rất nhanh thôi anh sẽ xử lý tốt chuyện kia, rước em về Bắc Kinh.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh sợ Tần Chỉ Ái không tin hắn, lại nói “Anh nhất định sẽ quay lại đón em, trở lại sớm nhất có thể.”

So với những chuỗi dài trước đây, lúc này lời của hắn lại có chút chắc chắn mà kiên quyết.

Tần Chỉ Ái biết hắn phải xử lý chuyện của Lương Đẩu Khẩu, cô khẽ vuốt cằm với hắn, vì cảm động mà mắt còn ẩm lệ.

Cố Dư Sinh đưa tay ra, lau nước mắt cho cô, hỏi: “Em tin anh không?”

Tần Chỉ Ái biết rõ hần sẽ quay về đón cô, cô liền “Ừ” nhẹ với hần một tiếng, qua một lát lại nói: “Tin.”

Mặt mày đẹp trai của Cố Dư Sinh nhiễm một ý cười nhàn nhạt.

Tần Chỉ Ái thấy hần vui vẻ, mắt dù ướt vẫn nở nụ cười yếu ớt.

Hần và cô ở trong đình, lẳng lặng đứng nhìn, cười, cuối cùng lại không hẹn mà cùng nhau đỏ cả vành mắt.

.....

Cố Dư Sinh tự đưa Tần Chỉ Ái đến dưới lầu, tự mình bấm nút mở cửa thang máy cho cô, nhìn thấy cô vào thang máy xong mới che dù, đi ra khỏi tiểu khu.

Xe dừng ở đối diện tiểu khu, Tiểu Vương nhìn thấy hần đi ra liền lập tức xuống xe, giúp hần mở cửa xe.

Tiểu Vương thắt dây an toàn ngồi trong xe, mới hỏi: “Cố tổng, bây giờ chúng ta đến khách sạn sao?”

“Không...” Cố Dư Sinh giơ cổ tay, liếc mắt nhìn thời gian, còn chưa đến 9 giờ tối: “... Về Bắc Kinh.”

Buổi trưa bận bịu rút ruột đến trường của Tần Gia Ngôn, liền dẫn vật hần đến bây giờ, còn chưa cho hần nghỉ ngơi, lại bắt hần lái xe một quãng đường dài như vậy sao?

Tiểu Vương trong lòng ảo não, nhưng không dám đề lộ ra: “Vâng, Cố tổng.”

Dừng xe bên đường, Tiểu Vương cầm điện thoại di động lên nhìn vé máy bay: “Mười một giờ đêm nay có chuyến, bay chuyến này được không?”

“Ừ”, Cố Dư Sinh nhàn nhạt đáp.

Tiểu Vương đặt vé.

Khởi động xe lần nữa, trong mưa đêm, xe lại từ từ lao đi, chỉ đi 10 phút, Cố Dư Sinh đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên nhớ ra gì đó, mở mắt hỏi: “Hôm nay tôi không có vấn đề gì chứ?”

“Không...” Tiểu Vương không nghĩ ngợi gì mà trả lời.

“Tôi nói lúc ở Tần gia.”

Tần Chỉ Ái lúc này mới hiểu ý hẩn hỏi biểu hiện của hẩn hôm nay ở trước mặt Tần Chỉ Ái, lặng lẽ suy tư một lúc, cuối cùng vẫn nói: “Không...”

“Không thật sao?” Cố Dư Sinh không tin tưởng lắm.

Tiểu Vương chân chừ trong chốc lát, lại nói thật: “Chỉ là có để lại một chút dấu vết...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 698: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (20)

Cố Dư Sinh nhúu mày, trên mặt tỏ vẻ không vui.

Tiểu Vương vội nói: “Chỉ một một chút thôi, không ảnh hưởng đến đại cục đâu.”

Cố Dư Sinh không nói nữa.

Tiểu Vương cho rằng hắn sẽ cho qua vấn đề này, không nghĩ nhiều nên tập trung lái xe.

Qua một lúc lâu, Cố Dư Sinh lại hỏi: “Cậu có chắc là không ảnh hưởng đến đại cục không?”

Không biết có phải là ảo giác không, hắn có cảm giác Cố Dư Sinh hình như khá bất an, Tiểu Vương nghĩ thầm, nhất định là mình bị ảo giác rồi, vừa gạt mạnh đầu vừa bảo đảm: “Chắc ạ, Cố tổng, hôm nay biểu hiện của anh rất tốt.”

Dừng một chút, Tiểu Vương lại nói: “...Nếu tôi là thư ký Tần, chắc chắn tôi sẽ đồng ý gả cho anh!”

Cố Dư Sinh nghe thấy Tiểu Vương nói xong nửa câu đầu, biểu hiện trên mặt mới có chuyển biến tốt một chút, nhưng đến nửa câu sau thì nhìn Tiểu Vương với biểu hiện ghét bỏ, nhìn lướt qua cậu ấy: “Chắc cậu đẹp!”

Tiểu Vương oan ức, nhưng không dám nói gì.

Trong xe lại yên tĩnh một lúc lâu, tâm tình của Cố Dư Sinh thật sự tốt, ung dung hơn rất nhiều: “Đúng rồi, ngày đó chuyện tôi dặn cậu, bắt đầu triển khai đi.”

Tiểu Vương biết Cố Dư Sinh đang nói đến chuyện gì, tuy rằng hắn vừa bị Cố Dư Sinh chọc, trong lòng có chút bực bội nhưng mà vẫn lập tức gạt đầu: “Biết rồi, Cố tổng.”

.....

Lúc trước Lương Đẩu Khẩu còn có cảm giác vui vẻ sung sướng nhưng cô cảm thấy mấy ngày nay mình thật là xúi quẩy, làm chuyện gì cũng không được thuận lợi.

Đầu tiên là cô phải tốn tiền để mua chuộc thầy chủ nhiệm ở trường đại học H, sau đó nhưng không ngờ Cố Dư Sinh lại xuất hiện ở đó không chỉ giúp Tần Chỉ Ái thoát khỏi chuyện kia mà thầy giáo đó cũng bị đuổi việc rồi.

Lúc nghe tin, Lương Đẩu Khẩu phát hỏa không chỉ mắng trợ lý của mình mà còn quăng luôn điện thoại chưa dùng được ba ngày, bể tan tành.

Lúc cô tức giận đến cùng cực thì Chu Tịnh lại đi đến nói với cô một tin tức khác còn nóng sốt hơn.

Đạo diễn Lâm người đã làm nên một loạt các tác phẩm kinh điển có tên tuổi trong làng giải trí, không ai là không muốn hợp tác với ông ấy, Lương Đẩu Khẩu cũng không ngoại lệ.

Gần đây nhất cô vẫn luôn giữ mối quan hệ tốt với đạo diễn Lâm, hơn nữa ông ấy cũng đã nói sẽ ưu tiên cân nhắc cô vào vai nữ chính.

Cô vẫn cho là mình sẽ được chọn làm diễn viên chính, ai biết hôm nay công bố dàn diễn viên cho bộ phim mới của ông ta lại là một người quen không thể nào tưởng tượng nổi: Lâm Ưc.

Lúc trước, Chu Tịnh vẫn lợi dụng Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh phải bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể chen ép được Lâm Ưc, nhưng không ngờ cô lại được vai chính cho bộ phim điện ảnh lần này, sợ là cô ta sẽ lại nổi lên, đạt được trình độ còn khó nhằn hơn trước, thậm chí còn có thể đạp Lương Đẩu Khẩu dưới gót giày.

Tâm tình không tốt, sự nghiệp cũng không tốt, dưới double damage, Lương Đậu Khấu tức giận đến nỗi đập phá hết đồ trong phòng làm việc.

Lương Đậu Khấu và Chu Tịnh giống như đang bị trên lơ lửng trên một sợi dây thừng, Chu Tịnh sao có thể trơ mắt ra nhìn Lương Đậu Khấu bị Lâm Úc chèn ép, đương nhiên trước khi đạo diễn Lâm còn chưa chính thức công bố danh sách diễn viên chính thức mà dùng tất cả biện pháp để thay đổi Càng Khôn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 699: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (21)

Biện pháp giải quyết tốt nhất chính là tìm nhà đầu tư để có người chống lưng.

Bộ phim điện ảnh này của đạo diễn Lâm là bộ phim cổ trang, mời diễn viên đi theo một đội hình, chi phí đầu tư rất lớn, vì vậy nên cũng có nhiều nhà đầu tư phía sau.

Trong đó có ba nhà đầu tư mà Chu Tịnh và Lương Đậu Khẩu cảm thấy quen thuộc nhất, thậm chí hai trong ba cái đó còn có quan hệ rất tốt với Lương Đậu Khẩu, vì vậy sau khi Chu Tịnh động viên Lương Đậu Khẩu đang tức giận xong liền liên hệ bên phía nhà đầu tư, vô cùng đúng lúc, cả ba nhà đầu tư đều không liên lạc được, một người nói đang ra nước ngoài công tác, người khi đã đổ hết vốn vào dự án khác, người thì phải về quê ăn giỗ?

Vai chính cho bộ phim này của đạo diễn Lâm còn hai ngày nữa là phải công bố danh sách diễn viên rồi, nếu còn chưa thể đổi lại, nhất định truyền ra ngoài sẽ trở thành Lương Đậu Khẩu giành vai của Lâm Úc, lại tạo scandal cho mọi người bàn ra tán vào, đối với Lương Đậu Khẩu sẽ cực kỳ bất lợi, vì vậy Chu Tịnh và Lương Đậu Khẩu không liên lạc được với những nhà đầu tư quen thuộc thì đành phải chuyển hướng sang những nhà đầu tư khác.

Một trong số đó thật sự là không có cửa để liên lạc.

Có một nhà đầu tư liên lạc được, nhưng trong điện thoại có thể thấy bên đó hoàn toàn không có hứng thú.

Còn lại người đầu tư cuối cùng họ Dương, Chu Tịnh và Lương Đậu Khẩu cũng đã từng nghe qua rồi, nhưng cho đến nay cũng chưa từng có cơ hội tiếp xúc qua, nguyên nhân là do mấy nhà đầu tư kia nổi tiếng là sói già,

những người mà hắn từng đồ tiền ra đều bị hắn ngủ qua.

Nếu là trước đây, Lương Đậu Khấu chỉ cần đến tìm Cố lão gia làm nũng là xong chuyện rồi, cần gì phải chật vật như vậy chứ.

Mà bây giờ Cố lão gia bệnh nặng nằm viện rồi, trước đây tuy rằng có tỉnh lại nhưng vẫn trong trạng thái không được tốt, tất nhiên cô cũng không thể nhờ vả được gì rồi...

Lương Đậu Khấu không thể trơ mắt để Lâm Úc cướp lấy vai diễn nữ chính mà cô đã mong chờ từ lâu, xoắn xoắn xuýt xuýt, cuối cùng cô vẫn đề nghị Chu Tịnh liên hệ với người họ Dương kia.

Điện thoại là Chu Tịnh gọi, sau khi bắt máy, nhà đầu tư họ Dương đó liền không chút do dự mà gặt đầu cho Lương Đậu Khấu một cái hẹn.

Thời gian khá muộn, địa điểm là ở khách sạn Bốn mùa phòng cao nhất.

Cúp máy, Lương Đậu Khấu nghe Chu Tịnh nói lại xong, không hề nghĩ ngợi liền từ chối đi gặp họ Dương đó.

Chu Tịnh cũng không làm khó cô, cũng không nói câu: “Cậu suy nghĩ cho thật kỹ

đi, cứ như vậy từ bỏ một vị trí từ trên trời rơi xuống hay là đi gặp Dương tổng.” không tiếp tục khuyên Lương Đậu Khấu nữa.

Lương Đậu Khấu không có con đường thứ hai để đi, cuối cùng Chu Tịnh phải đảm bảo mấy lần rằng Chu Tịnh sẽ không để Lương Đậu Khấu một mình ở với Dương tổng, lại còn đảm bảo tuyệt đối sẽ không gây ra bất kỳ scandal không tốt nào, sau đó Lương Đậu Khấu mới bắt đầu dĩ đồng ý.

.....

Có điều, buổi tối, lúc Lương Đậu Khấu đến khách sạn gặp Dương tổng, Chu Tịnh vẫn rời khỏi phòng khách sạn.

Không phải là Chu Tịnh bỏ lại Lương Đậu Khẩu mà là do đột nhiên một trong ba nhà đầu tư kia đã gọi cho Chu Tịnh.

Dương tổng bên này còn chưa chắc có đồng ý đầu tư cho cô hay không, Chu Tịnh không dám thất lễ với họ, vì vậy nói nhỏ bên tai Lương Đậu Khẩu, nhỏ giọng nói một hồi, liền tạm thời rời khỏi phòng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 700: Em Còn Yêu Anh Thật Sao? (22)

ChuTĩnh nghĩ sau khi cúp máy xong sẽ lập tức trở lại phòng.

Ai ngờ nhà đầu tư bên này đang uống rượu, nói rất nhiều, liên thu bắt tận, thậm chí còn khoác lác, ý nói Lương Đậu Khấu muốn làm diễn viên chính cho phim của đạo diễn Lâm là chuyện nhỏ, dù cô ấy có muốn lên làm đạo diễn cũng không thành vấn đề.

ChuTĩnh có chút thiếu kiên nhẫn nhưng vẫn không biểu lộ ra ngoài, miệng cô ta cũng giống như mật ngọt, khiến nhà đầu tư rất hài lòng, sau khi vất vả lắm mới cúp máy được, cô mới nhìn lại thời gian trò chuyện, mới đó mà đã qua hai tiếng mười phút.

ChuTĩnh vội vội vàng vàng quay lại chỗ phòng Dương tổng.

Gõ cửa một lúc lâu, Lương Đậu Khấu mới mở cửa ra, tóc và quần áo của Lương Đậu Khấu đều tán loạn, ngoài miệng có chút đỏ, trên cổ trắng nõn còn có những dấu hôn lúc sâu lúc cạn.

Hiển nhiên trong quá trình cô đi nghe điện thoại, Dương tổng đã táy máy tay chân với Lương Đậu Khấu rồi, có điều quần áo vẫn đang còn trên người, chắc cũng không làm những chuyện gì khác, nhiều nhất chắc là ăn được vài miếng đậu hũ thôi.

ChuTĩnh có thể thấy Lương Đậu Khấu sắp tức điên lên rồi.

Có điều, đối với cô mà nói, Lương Đậu Khấu không chịu thiệt, cũng không có gì đáng để cô phải lo lắng, có phải tội của Dương tổng hay không lại càng không quan trọng.

Nếu một ngày nào đó Lương Đậu Khấu thật sự không thể đứng trong

làng giải trí được nữa, cô cũng phải buông Lương Đậu Khẩu mà bắt người mới, có khi lúc đó lại phải đụng mặt Dương tổng nữa.

Kẻ ngu si, mới đi dẹp bỏ đường lui của chính mình...

Cho nên Chu Tịnh không nghĩ nhiều liền nhìn Lương Đậu Khẩu một chút, ra hiệu cô tuyệt đối đừng trở mặt với Dương tổng, sau đó đóng cửa, kéo cánh tay của cô, cười đáng yêu kéo cô vào phòng, lại hàn huyên với Dương tổng một hồi, mới từ từ bắt Lương Đậu Khẩu ngồi yên.

.....

Sau khi Cố Dư Sinh rời khỏi Hàng Châu, rạng sáng ngày thứ tư trên Weibo đã có một tin tức.

Chỉ tiếc khi đó Tần Chỉ Ái đang chìm trong mộng đẹp, chờ lúc cô biết tin cũng đã là 8h sáng rồi.

Ngày đó, cô đánh răng xong, lúc ăn sáng cầm điện thoại lên theo thói quen, nhìn vào điện thoại di động, thấy có một người bạn share một điểm tin: “Nữ thần quốc dân Lương Đậu Khẩu biến chất rồi sao?”

Biến chất?

Không phải cô kết hôn với Cố Dư Sinh sao? Sao lại làm ra những chuyện biến chất?

Tần Chỉ Ái có chút mơ màng kéo xuống một đường, phát hiện tới qua lúc cô đã ngủ rồi thì chuyện lại bùng lên, rất nhiều bạn bè của cô cũng nhỏ nước bọt vào hành động này.

Tần Chỉ Ái theo bản năng mở Weibo, không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã giật mình, tìm những tin hot nhất thời điểm này, 10 cái thì đã có 8 cái liên quan đến Lương Đậu Khẩu.

‘Lương Đậu Khẩu quá trớn’, ‘Lương Đậu Khẩu - gái điểm quốc dân’,

‘Lương Đậu Khấu tự dâng mình đến cửa’, ‘Nữ thần dơ bẩn nhất trong lịch sử, Lương Đậu Khấu.’

Tần Chỉ Ái bám đại vào một tiêu đề, liền nhìn thấy rất nhiều lời mắng chửi khó nghe.

“Thật sự là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể do nông sâu, vừa mới kết hôn một tuần đã đi vụng trộm với người khác! Tiện nhân nhất trong lịch sử có một không hai – Lương Đậu Khấu!”

“Khen cô ta nữa đi, cô ta chỉ sống thiếu một ngày thôi mà.”

“Tôi hy vọng mọi người đừng mắng Lương Đậu Khấu nữa, đánh cô ta đi!”

“Chị họ Lương Đậu Khấu, diễn viên hạng B còn không bằng, còn muốn giữ mặt mũi sao?”

“Lương Đậu Khấu, cô thật sự nên lăn vào giới thích vận động đó, chúc mừng cô được quán quân về dâm dục!”

Chương 701→800

- Chương 701: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (1)
Chương 702: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (2)
Chương 703: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (3)
Chương 704: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (4)
Chương 705: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (5)
Chương 706: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (6)
Chương 707: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (7)
Chương 708: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (8)
Chương 709: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (9)
Chương 710: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (10)
Chương 711: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (11)
Chương 712: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (12)
Chương 713: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (13)
Chương 714: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (14)
Chương 715: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (1)
Chương 716: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (2)
Chương 717: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (3)
Chương 718: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (4)
Chương 719: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (5)
Chương 720: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (6)
Chương 721: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (1)
Chương 722: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (2)
Chương 723: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (3)
Chương 724: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (4)
Chương 725: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (5)
Chương 726: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (6)
Chương 727: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (7)
Chương 728: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (8)
Chương 729: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (9)
Chương 730: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (10)
Chương 731: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (1)
Chương 732: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (2)
Chương 733: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (3)
Chương 734: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (4)
Chương 735: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (5)
Chương 736: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (6)
Chương 737: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (7)
Chương 738: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (8)
Chương 739: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (9)
Chương 740: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (10)
Chương 741: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (11)
Chương 742: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (12)
Chương 743: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (13)
Chương 744: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (14)
Chương 745: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (15)
Chương 746: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (16)

Chương 747: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (17)
Chương 748: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (18)
Chương 749: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (19)
Chương 750: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (20)
Chương 751: Một Màn Kịch Lớn (1)
Chương 752: Một Màn Kịch Lớn (2)
Chương 753: Một Màn Kịch Lớn (3)
Chương 754: Một Màn Kịch Lớn (4)
Chương 755: Một Màn Kịch Lớn (5)
Chương 756: Một Màn Kịch Lớn (6)
Chương 757: Một Màn Kịch Lớn (7)
Chương 758: Một Màn Kịch Lớn (8)
Chương 759: Một Màn Kịch Lớn (9)
Chương 760: Một Màn Kịch Lớn (10)
Chương 761: Một Màn Kịch Lớn (11)
Chương 762: Một Màn Kịch Lớn (12)
Chương 763: Một Màn Kịch Lớn (13)
Chương 764: Một Màn Kịch Lớn (14)
Chương 765: Một Màn Kịch Lớn (15)
Chương 766: Một Màn Kịch Lớn (16)
Chương 767: Một Màn Kịch Lớn (17)
Chương 768: Một Màn Kịch Lớn (18)
Chương 769: Một Màn Kịch Lớn (19)
Chương 770: Một Màn Kịch Lớn (20)
Chương 771: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (1)
Chương 772: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (2)
Chương 773: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (3)
Chương 774: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (4)
Chương 775: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (5)
Chương 776: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (6)
Chương 777: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (7)
Chương 778: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (8)
Chương 779: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (9)
Chương 780: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (10)
Chương 781: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (11)
Chương 782: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (12)
Chương 783: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (13)
Chương 784: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (14)
Chương 785: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (15)
Chương 786: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (16)
Chương 787: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (17)
Chương 788: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (18)
Chương 789: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (19)
Chương 790: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (20)
Chương 791: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (1)
Chương 792: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (2)
Chương 793: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (3)
Chương 794: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (4)
Chương 795: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (5)

Chương 796: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (6)
Chương 797: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (7)
Chương 798: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (8)
Chương 799: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (9)
Chương 800: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (10)

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 701: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (1)

“Lương Đậu Khấu, tặng cô biệt danh Lương Kim Liên, không cần cảm ơn!”

....

Trên mạng có mấy lời mắng chửi thật sự khó nghe, vì mang thai nên Tần Chỉ Ái chỉ đọc sơ qua vài bình luận, liền coi cuối cùng thì Lương Đậu Khấu đã là gì.

Ban đầu cô cũng chỉ nghĩ Lương Đậu Khấu cũng chỉ vướn vào một scandal nhỏ, bị người khác vu khống nhưng không ngờ lại có hình ảnh chứng minh rõ ràng.

Bức ảnh đầu tiên là hình Lương Đậu Khấu và Chu Tịnh vào khách sạn bốn mùa, tấm ảnh thứ hai là hai người đứng trước một cửa phòng, cửa mở ra, bên trong có một người đàn ông trung niên đang quần khăn tắm quanh hông, tấm thứ ba là sau 10 phút, Chu Tịnh đi ra ngoài, bức ảnh thứ tư là sau hai tiếng đồng hồ, Lương Đậu Khấu mở cửa cho Chu Tịnh, nhìn qua khe cửa có thể thấy quần áo và đầu tóc của Lương Đậu Khấu có chút rối loạn, môi cũng có hơi sưng, trên cổ còn có vài vết hôn nhợt nhạt...

Bức ảnh mờ ám như thế, trong phòng hai tiếng đồng hồ lúc người quản lý đi ra ngoài, Lương Đậu Khấu mở cửa dáng vẻ xốc xếch như vậy nói cho toàn thế giới biết cô và người đàn ông mặc ít vải kia đã làm những chuyện gì bên trong rồi?

Nếu không phải là thời gian trước huyên nào chuyện Lương Đậu Khấu kết hôn, sợ mọi người cho rằng nữ thần quốc dân lúc này là hoa đã có chủ, nhưng lúc này... đây đối với Lương Đậu Khấu quả là một vấn đề lớn rồi!

Tần Chỉ Ái nghĩ tới đây, khóe môi không nhịn được kéo lên cười yếu ớt.

Những cảm kích cô mang trong lòng đối với Lương Đậu Khấu đã biến mất từ lâu, sau năm lần bảy lượt bị cô hãm hại, những cảm kích đó đã biến mất không còn một mống.

Cho dù cô biết Lương Đậu Khấu không có biên chất vượt tường đi chẳng nữa nhưng bây giờ cô ta cũng giống như một con chuột trên phố vậy, bị người khác nhìn thấy liền muốn đánh, chẳng có chút đồng tình đáng thương nào.

.....

Ở Hàng Châu Tần Chỉ Ái tâm tình tốt bao nhiêu thì ở Bắc Kinh Lương Đậu Khấu lại như mây đen giăng kín trời.

Tối hôm qua trở về lúc 11 giờ tối, thật sự rất buồn nôn, tắm rửa sạch sẽ, chà sạch toàn bộ tất cả những dơ bẩn Dương tổng để lại trên người cô xong, khó khăn lắm tâm tình mới tốt lên được một chút, điện thoại của cô liền vang lên.

Cô liếc mắt nhìn, là Chu Tịnh gọi tới.

Đêm nay nếu không phải cô ấy đi nhận điện thoại lâu như vậy thì còn lâu Dương tổng mới có thể tẩy máy tay chân với cô, lúc này Lương Đậu Khấu nhìn thất hai chữ Chu Tịnh này thật sự là không vừa mắt chút nào, còn lại gọi lúc nửa đêm, Chu Tịnh không tha cứ tiếp tục gọi cho cô, khiến Lương Đậu Khấu nổi điên mất máy, cô còn chưa phát hỏa, Chu Tịnh đã lo lắng mở miệng trước: “Tiểu Khấu, cậu nhanh lên Weibo coi đi!”

Quen biết Chu Tịnh nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Lương Đậu Khấu thấy Chu Tịnh dùng giọng điệu phẫn nộ nói chuyện như vậy, sau đó cũng không trút giận lên cô mà mở máy vi tính, lên Weibo.

Chỉ thoáng nhìn lướt qua, cô liền tàn nhẫn đập banh chuột: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hả? không phải chính cậu đã đảm bảo là sẽ không để gây ra

scandal ao? Bây giờ vị trí diễn viên chính thì không lấy được, còn đem danh tiếng của mình hủy hết!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 702: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (2)

“Tiểu Khấu, cậu đừng vội, mình đang liên hệ với bên đoàn quan hệ xã hội để nghĩ cách.”

“Đừng nóng vội? Cậu nghĩ mình có thể đừng nóng vội sao? Mình và tên họ Dương kia không có chuyện gì được sao? Là hấn động tay động chân với mình! Bây giờ mình còn phải ngậm bồ hòn làm ngọt sao? Đây không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là cậu mà để Cố gia nhìn thấy những tin tức này thì tôi làm thế nào đây?” Lương Đậu Khấu càng nói càng tức giận đến nỗi oán trách Chu Tịnh: “Đều tại cô, tôi đã nói tôi không muốn đi gặp tên họ Dương kia, cô lại ép tôi đi! Giờ thì xong chưa?”

“ChuTịnh, tôi nói cho cô biết, cô mà không tìm cách giải quyết chuyện này cho ổn thỏa tôi lập tức dẹp hợp đồng với cô!”

Lương Đậu Khấu nói những lời tàn nhẫn hung ác kia xong, cũng không chờ Chu Tịnh nói thêm gì liền lập tức cúp máy.

Qua một phút, Chu Tịnh lại nhắn tin qua cho Lương Đậu Khấu.

“Tiểu Khấu, cậu đừng tức giận, chuyện này quá bất ngờ thôi, mình đảm bảo sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này!”

“Tiểu Khấu, cậu nghỉ ngơi thật tốt trước đi, đừng nghĩ gì hết, chờ tin tức của tớ.”

Nghỉ ngơi thật tốt? Cô còn có thể nghỉ ngơi thật tốt hay sao

Lương Đậu Khấu nặng nề ném điện thoại lên bàn, vừa nhìn màn hình máy tính.

Cô biết hiện giờ có rất nhiều người đang mắng cô, không nhìn là biện pháp tốt nhất, có thể vẫn là do đầu ngón tay khôn nạn không chịu nghe lời cô, trượt mousepad, thẳng đến khu bình luận.

Chỉ trong 10 phút ngắn ngủi, dưới phần bình luận của Weibo đã có hơn sáu mươi mấy bình luận.

Ngoại trừ quảng cáo, hầu như tất cả những bình luận đều là mắng cô.

Lương Đậu Khấu càng xem càng giận, nhìn đến nỗi ngực phập phồng, cô vung tay lên, hất máy tính xuống đất, nhưng nỗi tức giận trong lòng chẳng hạ nhiệt chút nào mà ngược lại lại càng nặng nề. cô đứng lên, đá ghế lung tung, đi một vòng quanh phòng ngủ, hất được cái gì thì gạt bỏ cái đó mãi cho đến khi cô mệt nhoài mới ngồi tàn tạ trên mặt đất ngón ngang, ô ô khóc.

.....

Lương Đậu Khấu thức cả đêm.

Trên đường, cô cứ hỏi Chu Tịnh nhiều lần cuối cùng đã nghĩ được cách giải quyết hay chưa, câu trả lời không phải “Còn chưa có” thì lại là “Để mình nghĩ một chút.”

Từ sáng sớm đến mười giờ sáng, cũng chỉ mới qua có 10 tiếng đồng hồ nhưng Lương Đậu Khấu lại có cảm giác như đã trải qua cả thế kỷ rồi.

Ngay lúc Lương Đậu Khấu cho rằng mình không chịu đựng nổi nữa sắp tan vỡ rồi thì Chu Tịnh lại gọi điện thoại tới.

Hiển nhiên, Chu Tịnh cũng thức trắng đêm, ngữ khí nói chuyện nghe có vẻ rất uể oải: “Tiểu Khấu, mình đã thương lượng với đoàn quan hệ xã hội cả đêm rồi, chúng mình nghĩ cách giải quyết tốt nhất là nói rõ sự thật cho mọi người biết cậu và Cố Dư Sinh hoàn toàn không có kết hôn.”

“Sau khi làm sáng tỏ xong, nhiều nhất người ta cũng chỉ nghĩ cậu đứng núi này trông núi nọ thôi, hoặc là mắt cậu kém chọn Cố Dư Sinh không chọn

lại đi chọn Dương tổng, nhưng nói gì cũng được, còn tốt hơn là nói cậu biến chất vượt tường.”

“Chuyện lần này dù có xử lý thế nào cũng sẽ có chút ảnh hưởng về sau, chúng ta bây giờ có thể làm gì liền làm nấy thôi, đem mức độ ảnh hưởng giảm đến mức thấp nhất càng thấp càng tốt.”

“Gần nhất chúng ta nên khiêm tốn một chút, chờ qua cơn phong ba này, chúng ta tái xuất cũng không muộn!”

Dừng một chút, Chu Tịnh còn nói: “Đương nhiên, người chủ động nói chuyện kết hôn là giả không thể là cậu, mà phương thức tốt nhất chính là từ miệng Cố Dư Sinh.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 703: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (3)

“Nếu như chuyện tồi qua không xảy ra thì cậu thật sự không cần phải làm sáng tỏ vấn đề gì nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện này, cậu lại đi làm sáng tỏ, mọi người sẽ cho rằng cậu đang kiếm cớ để lấp liếm tội,... vì vậy, Tiểu Khấu, có thể cậu phải đi tìm Cố lão gia một chuyến rồi...”

.....

Trưa nay có một hội nghị, lúc kết thúc đã là 11 giờ trưa.

Cố Dư Sinh trở lại văn phòng, còn chưa kịp thở, giám đốc của bộ phận nhân sự và bộ phận nghiệp vụ đã đến rồi.

Trên đường, Tiểu Vương cũng văn phòng của Cố Dư Sinh một chuyến, chào hỏi hai vị giám đốc kia xong, lại thấp giọng báo cáo với Cố Dư Sinh: “Cố tổng, bây giờ Lương tiểu thư đã đến phòng bệnh của Cố lão gia rồi.”

Tiểu Vương nói xong, điện thoại trên bàn của Cố Dư Sinh liền reo lên.

Cố Dư Sinh và Tiểu Vương cùng nhìn về phía màn hình, là Cố lão gia gọi đến.

Cố Dư Sinh làm như không nhận thấy điện thoại, tắt chuông xong, liền gật đầu với Tiểu Vương một chút, ý nói hẩn biết rồi, sau đó lại bàn chuyện chính sự với hai vị giám đốc.

Hai vị giám đốc rời đi xong, lúc này Cố Dư Sinh mới cầm điện thoại lên, liếc mắt nhìn màn hình, có hơn 30 cuộc gọi, đều là của Cố lão gia gọi tới.

Cố Dư Sinh giơ cổ tay lên, liếc mắt nhìn thời gian, đã là giờ ăn cơm, Cố Dư Sinh mới bấm điện thoại nội tuyến trên bàn, nói chuyện với Tiểu Vương

một hồi, mới cầm điện thoại di động đứng dậy đi ra khỏi văn phòng, Tiểu Vương đứng ngoài cửa phòng chờ hấn cùng đi đến phòng ăn.

Lúc ăn cơm, điện thoại di động của Cố Dư Sinh vẫn reo liên tục.

Có thể là do không liên lạc được với Cố Dư Sinh, lúc hai người họ ăn cơm xong, Cố lão gia lại gọi điện thoại cho Tiểu Vương.

Tiểu Vương lấy điện thoại ra, thấy người gọi đến là ai, liền đưa đến trước mặt Cố Dư Sinh, thấy hấn hoàn toàn không có ý gì muốn nói chuyện với Cố lão gia, sau khi bắt máy xong cũng chỉ nói vài câu qua loa cho có lệ, còn đảm bảo, sau khi Cố tổng họp xong sẽ trả lời điện thoại của ông, lúc đó mới cúp máy.

Để điện thoại di động xuống, Tiểu Vương không nhin được lên tiếng hỏi: “Cố tổng, anh tính khi nào thì trả lời điện thoại của Cố lão gia?”

“không vội.” Cố Dư Sinh nhàn nhạt trả lời hai chữ, dừng một chút, lại nói thêm một câu: “Để cho cô ta tiếp tục đau khổ, nhân tiện để cho cư dân mạng mắng đã miệng một chút!”

Hấn hao tâm tổn sức nhiều ngày như vậy, chỉ mới để cô ta khó chịu một chút, sao có thể dễ dàng thỏa thuận như vậy?

Cho tới nay, hấn đối với Lương Đậu Khẩu cũng không có nhiều tình cảm gì nhưng vì Lương gia và Cố gia có quan hệ từ trước đến giờ, hấn cảm thấy Lương Đậu Khẩu mắc bệnh công chúa quá nặng rồi!

Cho đến lúc cô ra sống chết không chịu nói cho hấn biết Tiểu Phiền Toái là ai, hấn còn chưa từng muốn xuống tay với cô.

Dù sao ông cũng được Lương gia cứu một lần, cô ta lại cứu ông một lần, nên hấn càng chưa từng muốn ra tay với cô.

Mãi đến khi từ bên Hạ tiên sinh nghe được những tin tức kia,... hấn mới biết, khi hấn không nhìn đến Lương Đậu Khẩu, cô ta đã trở nên độc ác biết

bao nhiêu...

Tần Chỉ Ái là cô gái mà hắn yêu, hắn dù có tự sát cũng một lòng mong cô được hạnh phúc, vậy mà Lương Đẩu Khẩu kia lại dám bắt nạt cô, sao hắn có thể khoan dung với cô ta nữa?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 704: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (4)

Còn chưa nói đến lúc này hấn muốn ở bên cạnh Tần Chỉ Ái, cho dù hấn và Tần Chỉ Ái phải xa rời nhau, hấn cũng sẽ làm cho cả thế giới biết, hấn và Lương Đậu Khẩu hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì.

Thằng thần mà nói, nếu không biết được Lương Đậu Khẩu làm những chuyện này, hấn cũng không muốn đi một vòng lớn như vậy.

Huống chi bây giờ ông đang bệnh nặng, thằng thần nói trước mặt ông, sợ là ông lại kích động.

Nếu Lương Đậu Khẩu bắt nạt trước, thì đừng trách hấn bất nghĩa.

Phương pháp tốt nhất chính là để Lương Đậu Khẩu cầu xin hấn làm sáng tỏ mọi chuyện.

Vì vậy, hấn cố ý để Tiểu Vương tuôn ra tin tức của hấn và lkd trước, sau đó thêm mắm dặm muối để người khác tin đây là sự thật.

Chỉ có hấn và Lương Đậu Khẩu mới biết mọi chuyện phía sau tin tức đó, đến khi nhìn thấy cô ta ra khỏi phòng của Dương tổng, tin tức được tung lên, mới có thể tạo nên chấn động.

Không sai, Lương Đậu Khẩu sở dĩ sẽ đi gặp Dương tổng, cũng là chuyện hấn sắp xếp trong lòng bàn tay.

Lúc trước, Lương Đậu Khẩu chèn ép Lâm Ưc như vậy, cô sẽ không thể nào để Lâm Ưc vươn lên giẫm đạp mình, tất nhiên sẽ nghĩ cách xoay chuyển, như vậy, Dương tổng háo sắc chính là lối đi duy nhất của cô... Đương nhiên, đó là lối thoát hay là ngõ cụt thì chỉ có một mình cô biết.

Không người nào lại mong gánh lấy tai tiếng ‘biến chất’, đặc biệt là những ngôi sao nổi tiếng, phá hủy sự nghiệp của một đời người còn chưa tính, mà còn thân bại danh liệt, người đời phỉ nhổ.

Lương Đậu Khẩu không phải là kẻ ngu, vì vậy khi bản thân đi đến con đường cùng, nhất định sẽ cầu xin hần giúp cô làm sáng tỏ chuyện cô và hần thật sự hoàn toàn không có kết hôn.

Vừa có thể khiến cô khó chịu, bị người người sỉ nhục, vừa không để ông tức giận hần, vừa có thể rũ sạch mọi quan hệ với cô... một mũi tên trúng ba đích, sao hần lại không làm chứ?”

.....

Cố Dư Sinh nói không vội, thật sự là hần không vội đến sáng ngày thứ ba khi chuyện của Lương Đậu Khẩu đã lên men đến nhiệt độ cao nhất.

Ngày đó là ngày Cố lão gia xuất viện.

Cố Dư Sinh dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được Lương Đậu Khẩu đang đặt hết hy vọng lên người hần, khẳng định cô ta sẽ ở trong phòng của ông.

Vì vậy, trước khi đến bệnh viện, Cố Dư Sinh đã cố ý dặn dò Tiểu Vương, cho đám phóng viên một chút thông tin.

Lúc Cố Dư Sinh đến phòng bệnh của Cố lão gia, Lương Đậu Khẩu đã đến từ lâu, mới cách mấy ngày không gặp, lúc trước tình cờ gặp cô ta luôn ở trạng thái ngăn nắp xinh đẹp, nhưng Lương Đậu Khẩu lúc này mặt mày trắng bệch, hốc mắt sâu hoắm, vành mắt và đáy mắt đen đến đáng sợ.

Có thể là cô đau khổ vì vụ bê bối, vừa nhìn thấy hần đến liền gục mặt trước mặt hần, khóc suốt suốt cầu xin.

Cô cũng đâu phải Tiểu Phiền Toái, cầu xin hần làm gì?

Cố Dư Sinh làm như Lương Đậu Khẩu không hề tồn tại vậy, liền gặp bác sĩ, cũng không cho ông nói giúp Lương Đậu Khẩu, liền cầm giấy xuống lầu làm thủ tục xuất viện.

Làm thủ tục xong, Cố Dư Sinh cũng không lên lầu, liền gọi điện thoại cho má Trương để bà đưa ông xuống.

Đợi khoảng năm phút, Lương Đậu Khẩu kéo cánh tay ông đi, còn má Trương xách theo bao lớn bao nhỏ đi từ thang máy ra.

Cố Dư Sinh đi đến trước mặt ông theo bản năng, cũng chưa có ai nói gì, đã có một đám phóng viên lao đến, vây quanh họ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 705: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (5)

“Lương tiểu thư, xin hỏi tại sao cô lại ngoại tình?”

“Lương tiểu thư, đối với những tin tức cô ngoại tình trên mạng xã hội, cô có ý kiến gì không?”

“Lương tiểu thư, cô không cảm thấy những chuyện mình làm rất vô đạo đức sao?”

“Lương Đậu Khấu tiểu thư...”

Mấy cái micro thì chĩa vào mặt cô, còn có một đồng máy chụp hình và máy quay phim đang chụp lấy chụp để.

Có thể là phóng viên xuất hiện quá đột ngột, Lương Đậu Khấu hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý nên đối với những ánh đèn flash đang không ngừng sáng lên, cô cũng chỉ có thể đứng hình tại chỗ.

Làm phóng viên, không phải ai cũng hiền lành, có mấy người thấy cô không nói gì, liền hỏi: “Lương Đậu Khấu tiểu thư, cô im lặng như vậy tức là khẳng định hành động của mình sao?”

“Lương Đậu Khấu tiểu thư, nếu tôi không lầm thì người đứng cạnh cô là CEO tiền nhiệm và đương nhiệm của Cổ thị xin hỏi họ có biết chuyện cô nửa đêm đến khách sạn hẹn hò với người đàn ông khác không? Sao cô còn mặt mũi đứng trước mặt bọn họ? Lúc đó sao cô lại dám làm loạn với người đàn ông khác?”

“Lương Đậu Khấu tiểu thư, cô đã gả vào Cổ gia rồi, tại sao còn muốn cùng người đàn ông trung niên khác qua lại không rõ? Lẽ nào thật sự giống như trên mạng nói cô trời sinh đã là người thích chơi đùa với đàn ông? Nếu

như vậy hình tượng ngọc nữ thanh thuần từ trước đến nay của cô cũng chỉ là để lừa gạt công chúng thôi sao?”

Phóng viên càng hỏi càng sắc bén.

Mặt Lương Đậu Khấu trắng bệch quay đầu cầu cứu Cố lão gia.

Cố lão gia lại bị những câu hỏi của phóng viên kia làm cho nhú mào, thừa dịp phóng viên không đề ý, ra dấu nháy mắt với Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh làm như không thấy, bình tĩnh thông dong yên lặng đứng một bên.

“Lương Đậu Khấu tiểu thư, xin hỏi sao cô lại phải coi chừng Cố lão gia? Có phải cô đang sợ hãi không?”

“Lương Đậu Khấu tiểu thư...”

Phóng viên lại hỏi liên tục.

Thậm chí còn có một phóng viên quay hình trực tiếp: “Chào mọi người, tôi là Tiểu Vũ của tạp chí DG, bây giờ tôi đang ở bệnh viện nhân dân, đúng lúc gặp phải Lương Đậu Khấu tiểu thư...”

“Thật ngại quá các vị phóng viên...” Cố lão gia ra ám hiệu nhiều lần vẫn không thấy Cố Dư Sinh có nhúc nhích gì, lúc nhìn thấy Lương Đậu Khấu sắp khóc đến nơi, lúc này lại không đành lòng mà lên tiếng

Nghe được tiếng của Cố lão gia, tất cả phóng viên đều yên lặng, tất cả những micro đang chỉa về phía Lương Đậu Khấu lúc này lại chuyển sang phía ông.

“Gần đây sức khỏe của tôi không được tốt, lại còn vừa mới làm một cuộc phẫu thuật nên không biết được nhiều tin tức gì nhưng tôi có chút không hiểu lắm...”

“Nhưng có một chuyện tôi có thể làm chứng, Tiểu Khấu và Dư Sinh nhà

tôi còn chưa kết hôn, còn chưa gả vào Cố gia, tại sao lại nói con bé ngoại tình?”

Một đám phóng viên bị Cố lão gia nói như vậy xong, đều sững sốt.

Mọi người nhìn nhau một hồi, lại có người tinh táo chỉ micro về phía Cố Dư Sinh: “Cố Dư Sinh tiên sinh, xin hỏi những lời Cố lão gia nói là thật sao?”

“Cố tiên sinh, ngài và Lương Đẩu Khẩu tiểu thư chưa kết hôn thật sao?”

“Cố tiên sinh...” lập tức, tất cả các micro lại chỉ về phía Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 706: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (6)

Đối mặt với những câu hỏi như vậy, Cố Dư Sinh vẫn đứng thong dong tại chỗ, biểu hiện trên mặt vẫn bình tĩnh hờ hững.

Hắn chờ tất cả các phóng viên đều im lặng lại, mới không chút hoang mang nhìn thẳng vào ống kính, thanh đạm mở miệng: “Đúng vậy, tôi và Lương tiểu thư chưa kết hôn, tin đồn đó chỉ là tin đồn vô căn cứ thôi.”

“Tại sao trên mạng lại có những tin đó, tôi cũng chẳng hiểu nổi.”

“Bất quá, cảm ơn các vị phóng viên đã nhắc nhở tôi, bởi vì...” Cố Dư Sinh ngập ngừng như nói đến chuyện gì không nên nói, dừng lại một hồi mới tiếp tục mở miệng: “... Người phụ nữ mà tôi yêu mấy ngày nay vẫn có chút xa cách tôi, tôi còn không hiểu lý do, thì ra là vì vậy...”

Người phụ nữ tôi yêu?

Phóng viên mà, bắt lấy vấn đề mấu chốt rất nhanh, lập tức lên tiếng dò hỏi: “Cố tiên sinh, ý của ngài là ngài đã có người yêu, mà người đó không phải là Lương Đậu Khẩu tiểu thư?”

“Đúng vậy...” Cố Dư Sinh thẳng thắn gật đầu, sau đó nhắc đến bảo bối mà mình trân trọng nhất, chân mày cũng có chút dịu dàng: “...Người phụ nữ mà tôi yêu, Lương tiểu thư cũng biết.”

Nếu không phải để chứng minh sự trong sạch của mình, hắn cũng không cần giúp cô giải thích này nọ lo柴 các loại.

Có điều không sao rồi, tôi đã hiểu mọi chuyện, cũng sẽ không khiến Tiểu Ái buồn nữa!

Cô ta không phải rất ghét Tần Chỉ Ái sao? Không phải cho đến nay đều nghĩ đủ trò để đối phó Tần Chỉ Ái sao?

Tốt lắm! bây giờ hẳn sẽ ca ngợi Tiểu Ái của hẳn một chút, cô ta ghét Tiểu Ái đến tận xương tủy, chắc chắn sẽ tức chết!

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh nhìn về phía Lương Đậu Khẩu, lại nói: "... hơn nữa Lương tiểu thư cũng rất có cảm tình với người mà tôi thích, thậm chí lần đầu tiên gặp cô ấy, Lương tiểu thư còn khen cô ấy rất lâu..."

Cố Dư Sinh nhìn Lương Đậu Khẩu mà nói những lời này, bên cạnh còn có nhiều phóng viên như vậy, Lương Đậu Khẩu cũng không thể đòi co ở đây, liền cố gắng kiềm chế nội tâm lại mà nói: "Đúng vậy, cô gái mà Anh Sinh yêu rất thân thiện, tôi rất thích cô ấy, cô ấy..."

Lương Đậu Khẩu cố gắng lắm mới có thể giữ vẻ bình tĩnh trên mặt,, vất óc nghĩ cách nên tán dương con bé kia như thế nào để phụ họa cho Cố Dư Sinh, nói: "Cô ấy rất xinh đẹp, dù là tính tình hay cách hành xử đều rất tốt, hơn nữa còn là một sinh viên rất giỏi, đúng là cô bé rất tốt."

Cố Dư Sinh rũ mi mắt nhìn Lương Đậu Khẩu, tay cô ta đang nắm chặt, trong lòng cười gằn.

Mới khen hai câu đã không chịu nổi?

Vậy lát nữa sao cô có thể chịu đựng được đây?

"Hơn nữa tôi và cô ấy cũng đã sắp kết hôn rồi, Lương Đậu Khẩu cũng biết, cô ấy cũng chúc phúc chúng tôi rồi..." Cố Dư Sinh kéo dài giọng, như là đang nghĩ xem Lương Đậu Khẩu đã nói gì: "Cô ấy chúc chúng tôi vĩnh kết đồng tâm..."

Cố Dư Sinh nói xong, tỏ vẻ như nhớ không ra nhìn Lương Đậu Khẩu cầu cứu: "Những câu lúc đó em nói, em nói gì ấy nhỉ?"

Tay Lương Đậu Khẩu càng nắm chặt lại, đã không còn đường lui, cô chỉ

còn có thể nhịn mà phối hợp với Cố Dư Sinh: “Lúc đó tôi chúc anh Dư Sinh và cô ấy trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm, sớm sinh quý tử, yêu nhau hàng trăm năm, hàng ngàn năm!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 707: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (7)

Khen cũng đã khen, chúc phúc cũng đã chúc phúc rồi, chuyện thuận khiết trong sạch gì đó cũng đã giải quyết xong... Suy nghĩ một chút, cũng đủ chùng mực rồi, đã xong chuyện.

Chỉ tiếc, trong thế giới của Cố Dư Sinh, có thể trêu chọc người khác chính là điều vui nhất, nên được voi đòi tiên.

Hắn có thể thấy Lương Đậu Khẩu rất khó chịu, nhưng vẫn muốn đả kích cô ta: “Những gì nên nói cũng đã nói xong rồi tôi hy vọng từ bây giờ, mọi người có thể dừng chuyện này lại ở đây, bởi vì tôi yêu cô ấy nên tôi muốn bảo vệ cô ấy thật tốt, tôi không mong rằng trong tương lai lại có những lời đồn tương tự khiến tình cảm của chúng tôi bất hòa, lại khiến cô ấy buồn tủi, đồng thời, tôi cũng muốn ở đây, nói với cô ấy một câu...”

Nếu ban đầu Cố Dư Sinh xin lỗi vì muốn bức Lương Đậu Khẩu xin lỗi với Tần Chỉ Ái nhưng khi lúc hắn sắp nói lên hai chữ “Xin lỗi” này, hắn thật sự thật lòng nhìn thẳng vào máy quay phim, rõ ràng nói từng chữ: “Xin lỗi.”

Lúc này Lương Đậu Khẩu thấy Cố Dư Sinh đã nói xin lỗi rồi, cô có trăm ngàn lần không muốn cũng không thể không nói, cũng ép mình làm ra vẻ thành khẩn lắm, sau khi Cố Dư Sinh nói xong, cũng mở miệng theo, âm thanh còn có chút run rẩy vì tức giận: “Ồ đây tôi cũng phải nói với anh Dư Sinh và người yêu của anh ấy lời xin lỗi, vì chuyện của tôi mà gây phiền hà cho mọi người.”

.....

Bởi vì Lương Đậu Khẩu ở đó, sau khi Cố Dư Sinh đưa Cố lão gia về nhà xong, hắn liền lấy cớ công ty có việc liền rời đi.

Trên đường lái xe, hấn thấy đi cách nhà được một khoảng xa rồi, liền dừng xe lại ven đường, cầm điện thoại di động lên, tìm số điện thoại của Tần Chỉ Ái, gọi cho cô.

Cô bé hình như là đang cầm điện thoại chơi, điện thoại vừa mới reo liền bắt máy.

Hấn nói: “Tiểu Ái, là anh!”

“Vâng.” Giọng nói hiền hiền mềm mại của cô truyền đến: “Em biết mà.”

“Ừ” hấn đáp, trước khi gọi điện thoại cho cô hấn có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với cô nhưng mà lúc này lại châm chước một hồi, cuối cùng đúc kết thành một câu: “Tiểu Ái, bây giờ anh trong sạch rồi.”

Đầu dây bên kia yên lặng mấy giây, trong giọng nói âm áp mềm mại lại xen lẫn một chút ý cười vui vẻ: “Em xem tin trên Weibo rồi.”

Cảm nhận được sự vui sướng của cô, tâm tình của Cố Dư Sinh cũng tốt lên rất nhiều, hấn cầm điện thoại di động nhìn cửa sổ xe sáng loáng, ánh mắt cực kỳ dịu dàng, lại nói với Tần Chỉ Ái trong điện thoại: “Chờ anh.”

Sau đó lại hạ điện thoại xuống, hấn bấm điện thoại vài cái, sau đó lại lần nữa đưa điện thoại đến bên tai: “Tiểu Ái, trở về đi.”

Hấn cúp máy, đầu dây bên kia Tần Chỉ Ái vừa cúp máy xong điện thoại lại leng keng báo tin nhắn tới, cúi đầu nhìn, là một chuyến bay đã được đặt sẵn.

.....

Sau hai giờ, cô thu dọn hành lý xong liền chạy đến sân bay Tiêu Sơn.

Sau một tiếng, cô lên máy bay.

Sáu giờ tối, Tần Chỉ Ái đã có mặt ở sân bay quốc tế Bắc Kinh.

Giống như là thần giao cách cảm vậy, cô vừa mới mở điện thoại di động lên, Tiểu Vương liền gọi điện thoại cho cô nói cậu ấy đang chờ cô.

Tần Chỉ Ái kéo vali đi đến tìm Tiểu Vương, vốn cho rằng còn có Cố Dư Sinh đến đón cô, nhưng lại chỉ có một mình Tiểu Vương.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 708: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (8)

Cách một khoảng rất xa, Tần Chỉ Ái đã nhìn thấy Tiểu Vương, sau đó cũng không chờ cô đến gần mà đi đến trước mặt cô, nói với nhau vài câu chào hỏi xong, cô liền giương cổ nhìn trái nhìn phải, giống như đang tìm cái gì đó, Tiểu Vương nhìn thấy như vậy liền giải thích với cô: “Thư ký Tần, Cố tổng có chút việc bận không đến được nên cử tôi đến đón cô.”

Cũng không hỏi, Tần Chỉ Ái đã bị trả lời trúng tim đen, trên mặt cô bỗng nhiên ửng đỏ, “Ừm” với Tiểu Vương một tiếng.

Tiểu Vương cười cợt đưa tay ra kéo hành lý giúp Tần Chỉ Ái, sau đó mới chỉ đến bãi giữ xe, ra hiệu cô đi theo cậu ấy.

Lên xe, Tiểu Vương đưa nước cho Tần Chỉ Ái, sau đó mới đạp chân ga, từ từ lên đường: “Thư ký Tần, Cố tổng nói khi nào anh ấy xong việc sẽ lập tức liên lạc với cô, dặn tôi chờ cô về chỗ của anh ấy nghỉ ngơi một chút.”

Chỗ của anh ấy,... là biệt thự cô từng ở nửa năm sao?

Mặc dù ngữ khí của Tiểu Vương nói như chuyện đương nhiên nhưng mà Tần Chỉ Ái biết, buổi tối mà về nhà của Cố Dư Sinh, điều này có hàm ý gì, sắc mặt cô bỗng trở nên hồng, vì thật sự rất ngại nên cô không dám nhìn Tiểu Vương, chỉ trấn tĩnh mà “Ừ” nhẹ một tiếng.

Lúc này là giờ tan tầm, lại là thứ sáu, trên đường về kẹt xe đến nỗi rối tinh rối mù, đường ngày thường phải đi 40 phút bây giờ lại phải tốn hai tiếng đồng hồ.

Tiểu Vương không lái xe vào viện mà lại dừng ở cửa.

Lúc cô đi cách biệt thự một khoảng rất dài, Tần Chỉ Ái đã thấy quần gia

đứng ở cửa biệt thự, xe còn chưa dừng hẳn lại, quản gia đã đến mở cửa xe, nghĩ đến chắc là do Cố Dư Sinh dặn bà chờ cô, bà vừa nhìn thấy Tần Chỉ Ái liền cung kính chào: “Tiểu thư.”

Tiểu Vương hạ hành lý của Tần Chỉ Ái từ cốp sau xuống.

Quản gia nhận lấy.

Tần Chỉ Ái chỉ nói lời tạm biệt với Tiểu Vương, đợi đến khi Tiểu Vương đi rồi, quản gia mới cung kính dẫn Tần Chỉ Ái vào nhà.

Vào nhà, quản gia đi trước đưa cho Tần Chỉ Ái một đôi dép lê, để hành lý của cô ở một chỗ ổn định xong, bà liền vào nhà bếp: “Tiểu thư, thiếu gia nói cô đến thì để cô ăn tối trước.”

Đã tám chín giờ tối rồi, Tần Chỉ Ái có thai đã đói từ lâu, nghe quản gia nói vậy liền mỉm cười gật đầu với bà, sau đó đi rửa mặt sạch sẽ rồi mới quay trở lại bàn ăn.

Nửa tiếng sau, Tần Chỉ Ái để đĩa xuống, quản gia mới đưa cho cô một chén canh.

Tần Chỉ Ái uống nửa chén xong, có chút no nên uống không nổi, để chén xuống, còn chưa đứng dậy quản gia đã mở miệng: “Tiểu thư, cơm nước xong nghỉ ngơi liên cũng không tốt, tôi đi dạo sau vườn với cô một chút được không?”

Tần Chỉ Ái nghĩ một hồi, lại nói: “Được ạ.”

Trước vườn đèn đèn sáng choang, dọc theo đường sỏi nhỏ đi ra sau biệt thự, sân sau lại không có một chiếc đèn nào.

Biệt thự của Cố Dư Sinh nằm ở vị thế cao nhất, vì vậy ánh đèn phía trước đã không thể chiếu tới phía sau, cuối cùng, chỗ Tần Chỉ Ái và quản gia đến lại tối om, ngoại trừ mùi thơm nhàn nhạt của hoa trong vườn, ngoại trừ bóng tối, cũng không thể nhìn thấy hay cảm nhận được bất cứ thứ gì khác.

Tần Chỉ Ái sợ tôi không thấy đường, lại không cẩn thận trượt trúng cái gì nữa thì khổ nên theo bản năng dừng lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 709: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (9)

Cô vừa mới chuẩn bị nói với quản gia: “Quay về đi.” Cách đó không xa lại có tiếng nhạc vang lên.

Tiếng nhạc chậm rãi du dương, rất quen thuộc.

Lời của Tần Chỉ Ái còn chưa nói xong, cô liền đột nhiên dừng lại, mở mắt ra nhìn.

Toàn bộ sân sau vẫn tối đen như cũ.

Ngoại trừ âm nhạc, cô vẫn không thể nhìn thấy bất cứ cái gì.

Tiếng nhạc càng ngày càng vang, theo giai điệu quen thuộc du dương, trước khi bài hát kết thúc, trong đầu Tần Chỉ Ái như phản xạ có điều kiện mà nhớ lại ca từ của bài hát: “Trở lại thời khắc bắt đầu dưới cơn mưa ấy...”

Cô không hát ra miệng, vì cô như nghe thấy có giọng hát cất lên lọt vào tai cô.

Từng câu từng chữ đều rất rõ ràng, chân thật.

“...Anh ôm em vào lòng, ôm thật chặt, anh nói sẽ mãi mãi, vĩnh viễn yêu em...”

Âm thanh này quá quen thuộc, là ca sĩ đã hát bài này đã hát lên, đây là Cố Dư Sinh cố ý để quản gia dẫn mình đến đây nghe sao?

Tần Chỉ Ái theo bản năng quay đầu, muốn hỏi quản gia: “Tại sao lại hát bài này cho cô nghe” kết quả không biết quản gia đã rời đi từ lúc nào nữa.

“... Lời hứa không ngăn nổi thời gian, trong nháy mắt tình yêu chạy đến

đích, không cách nào giải thích những đôi lừa với em, em đã thấy anh hôn cô ấy...”

Lúc câu hát kia kết thúc, trong mắt Tần Chỉ Ái bắt đầu thấy một vệt sáng, cô quay đầu lại nhìn lần nữa, nhìn thấy khắp nơi vẫn tối nhưng có một vệt sáng, cô giơ tay che ánh sáng chói mắt theo bản năng, sau đó liền nhìn thấy ánh sáng kia từ từ chiếu lên bụi cỏ trên mặt đất, tạo thành một cột sáng hình tròn.

Giữa ánh sáng có một cô gái đang cầm micro, nhắm mắt hát: “... Thế giới của em ngày ngày thay đổi vì anh, đến lúc em trả giá, em hôn anh lần cuối, cũng không cần anh xin lỗi em.”

Tuy rằng Tần Chỉ Ái đứng cách cô gái kia một khoảng nhưng mà cô vẫn có thể dễ dàng nhận ra cô gái ấy chính là người đã hát bài hát “Đích.”

Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?

Tần Chỉ Ái tỉnh táo lại từ trong vui mừng, cột ánh sáng ngày lại từ từ tối sầm lại, sau đó lại cô vô số ánh đèn phía sau cô ấy từ từ sáng lên, đến khi toàn bộ sân sau đèn đuốc sáng choang như ban ngày, Tần Chỉ Ái lúc này mới thấy rõ giữa hậu viện có vô số những bóng đèn nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên, giống như một bầu trời đầy sao sáng lóa.

Trong lúc đó, lại có rất nhiều bong bóng đủ màu bay lên.

Dưới mỗi bong bóng đều có một sợi dây để bóng không bay lên trời.

Màu sắc bong bóng rực rỡ, cứ dung đưa bay bay.

Tần Chỉ Ái kinh ngạc nhìn mọi thứ chằm chằm, cho rằng mình đang nằm mơ, sau một lúc mới hồi phục lại tinh thần.

“... lúc em yêu anh, em đã mắc kẹt trong thế giới của anh, đến lúc ấy em mới biết, tình yêu nguy hiểm như thế nào...”

Cô từ từ bước đến, đi vào bên trong giữa những quả bóng.

Tới gần, cô mới nhìn thấy dưới mỗi quả bóng đều có một dải lụa, trên mỗi dải lụa đó đều có chữ viết.

Cô tùy tiện kéo một cái lên, dựa vào những ánh đèn chói mắt kia mà đọc dòng chữ trên dải lụa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 710: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (10)

“Trước đây không nghĩ đến yêu đương, bây giờ, anh chỉ yêu em.”

Những chữ này đều được viết tay, chữ viết rõ ràng, giống như chữ của Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm dải lụa kia một chút, mới đưa tay lên lấy một cái khác: “Không còn nghi ngờ gì nữa, em là người duy nhất.”

.....

“Anh muốn trước khi ngủ chúc em ngủ ngon, ngủ dậy có thể nói với em câu: Chào buổi sáng”

.....

“Anh nói cho em biết một bí mật: anh yêu em.”

.....

Đối với anh mà nói, em tên là Tần Chỉ Ái, còn có thể gọi là Tiểu Phiên Toái, hoặc là... người-yêu-của-Cố-Dư-Sinh.”

.....

“Anh mong rằng 10 năm sau, khi anh gọi em một tiếng Tần Chỉ Ái, em vẫn “Ừ” một tiếng với anh.”

.....

Trong nhận thức của Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh là người rất khô khan, ít nói, cả buổi chiều chờ hắn nói chuyện điện thoại, cho rằng hắn sẽ nói một

đoạn văn rất dài, cuối cùng cũng chỉ nói một câu khô khốc: “Tiểu Ái, bây giờ anh trong sạch rồi.”

Nói thật, cô rất thỏa mãn với những lời này.

Có thể cô không nghĩ tới, giờ phút này cô lại có thể nghe những câu nói như vậy. Trên tivi trong tiểu thuyết, trên phim truyền hình, không phải cô chưa từng xem những chuyện tình cảm hoa lệ, cũng biết đây là chuyện ai cũng có thể có, ai cũng có thể trải qua, cô cũng không có hy vọng xa vời, hơn nữa, mỗi lần cô nhìn thấy nữ chính khóc lóc ỷ ôi, trong lòng cô lại thầm nhỏ nước bọt, thật sự có cần phải như vậy không?

Nhưng lúc này, là cô trải qua chuyện này, cô mới hiểu được không phải lúc nào trong đời người cũng có thể trải qua những chuyện này, bao nhiêu không phải là người trong cuộc, bạn mãi mãi cũng không thể nào hiểu được cảm giác và mùi vị của nó.

Tần Chỉ Ái ướm mắt, lại đọc một tờ tiếp theo: “Ngoại trừ em anh cũng sẽ không chờ đợi bất cứ người nào khác.”

.....

“Đã quyết định thì sẽ không thay đổi, em có muốn chạy, cho dù có người khác đến.

.....

“Chỉ cần em muốn, anh sẽ cho em tất cả.”

.....

“Trong tim anh chỉ toàn nhớ nhung em, anh đàn piano vì em, trong nhật ký của anh lại đầy tên em.”

Có rất nhiều bong bóng, tất cả đều là tâm tình của Cố Dư Sinh, còn có cả lời bài hát: “Anh yêu em, như chuột yêu gạo.”

Tần Chỉ Ái bật cười, sau đó lại đọc tờ khác.

Lúc bài hát sắp kết thúc, cô nhìn thấy một dòng: “Tiểu Ái, anh nguyện dùng cả một đời, vì em viết một quyển tiểu thuyết lãng mạn, những chuyện sắp bắt đầu, anh chỉ muốn nó bắt đầu, không có hồi kết.”

Chỉ nguyện bắt đầu, không có hồi kết, thật sự là một nguyện vọng tốt đẹp...

Một giây trước còn bị lời bài hát kia chọc cho bật cười, một giây sau liền rơi nước mắt...

.....

“Anh cho rằng tình yêu đẹp nhất chính là vì người mình yêu mà trân trọng cuộc sống này.”

Đây chính là dải lụa cuối cùng, sau câu này còn có thêm bốn chữ: “Dư Sinh chân tình.”

Nước mắt càng rơi nhiều hơn, Tần Chỉ Ái cầm dải lụa, nhìn về phía người phụ nữ ngay ở trước mắt mình.

Cô ấy vừa hát xong, cầm micro, lễ phép cười với Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 711: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (11)

Tần Chỉ Ái giơ tay lên lau lung tung nước mắt trên mặt, lại cười với cô ấy một cái, sau đó nhớ tới lúc cô đóng vai Lương Đậu Khẩu, lần đầu tiên hát bài này, hẳn có hỏi cô bài hát này tên gì, cô chỉ thuận miệng nói cô không thể nghe live buổi diễn của ca sĩ này được.

Đêm đó, hẳn không nói gì.

Khi còn trẻ, con người ta thường có những giấc mơ kỳ lạ vì những nguyên nhân khác nhau, không thể thực hiện được, lại trở thành tiếc nuối, nhưng đó cũng chính là quãng thời gian đẹp nhất.

Nhưng lúc này, cô còn trẻ, từng lén lút để tiền tiêu vặt để đi gặp tận mắt thần tượng của mình, nhưng bây giờ người đó lại đứng trước mình, thậm chí cô còn có thể chạm vào cô ấy, còn được cô ấy hát mình nghe bài hát mà mình yêu thích nhất.

Có thể coi đây là buổi diễn độc nhất vô nhị không?

Tần Chỉ Ái rất khó khăn mới có thể lau khô mặt mình, lại ướm nữa.

Nói không kích động là nói dối, nhưng cuối cùng cô bé mười mấy tuổi ngày đó cũng không còn kích động như lúc trước nữa, nhưng bù vào đó lại là mãnh liệt trong lòng nhiều hơn. Như là đang được Cố Dư Sinh bù đắp lại những tiếc nuối của tuổi trẻ, mang lại cho cô cảm động ấm áp.

.....

Tần Chỉ Ái cuối cùng cũng cùng ca sĩ mà cô yêu thích từ nhỏ, ôm cô một cái.

Lúc hai người tách ra, phía sau Tần Chỉ Ái lại có tiếng xì xì của pháo hoa.

Tần Chỉ Ái theo bản năng quay đầu, nhìn thấy vô số pháo hoa bay thẳng về phía chân trời, giữa bầu trời đêm đen kịt lại có vô số những tia lửa sáng chói.

Lúc này Cố Dư Sinh sau xuất hiện sau đám khói, nhẹ nhàng đi đến cạnh cô.

Cô gái đứng cạnh Tần Chỉ Ái nhẹ giọng nói: “Tạm biệt.” sau đó cầm micro quay người rời đi.

Tần Chỉ Ái liếc mắt nhìn bóng lưng của cô gái kia một chút, sau đó mới quay lại nhìn Cố Dư Sinh.

Bước chân của hắn rất chậm, Tần Chỉ Ái không biết tại sao khi hắn càng đến gần thì cô lại càng sốt sắng.

Cô nhìn thấy mặt của hắn xong, cô lại nắm chặt vạt áo theo bản năng.

Hắn đứng cách cô một mét thì dừng lại, cô theo bản năng mà nín thở.

Ánh mắt của hắn lảng lạng nhìn cô, qua mười giây đồng hồ, hắn mới nói: “Mười năm trước, lúc lần đầu tiên nghe ba chữ Tần Chỉ Ái, trong lòng anh có chút khinh thường.

“Chín năm trước vì quá quả quyết nhập ngũ, quá kiên quyết lựa chọn từ bỏ em, sau đó lại cho em một số điện thoại giả, tận mắt nhìn em đứng khóc trong mưa, trong bất lực và tuyệt vọng.”

“Sau khi nhập ngũ, anh mới biết mình đã đánh giá quá cao khả năng chịu đựng của bản thân, cũng đã đánh giá sai sức ảnh hưởng của em đối với anh, sáu năm trước anh vì gặp một sự cố mà lựa chọn lãng quên em.”

“Một năm lẻ mười tháng trước, ở trước cửa nhà cũ, nhìn vào mắt em một

lần, anh chỉ có một ý nghĩ, đôi mắt của cô bé này to như đôi mắt của mẹ anh vậy.”

“Một năm lẻ bốn tháng trước, anh vì cứu người, rơi xuống nước, bỏ lỡ em.”

“Năm ngoái gặp lại em ở Tây Đại, anh lại vì đôi mắt của em mà từ Thượng Hải trở lại Bắc Kinh.”

“Năm ngoái anh say rượu mất hết lý trí, cho rằng em là Tiểu Phiền Toái, sau đó lại lựa chọn phụ lòng em.”

Người khác cầu hôn đều nói những lời buồn nôn, hắn lại nói thẳng thắn từng chuyện, từng việc như vậy.

Trong giọng nói của hắn, rõ ràng hắn hận bã đáng ghét muốn chết, nhưng Tần Chỉ Ái lại không có chút oán hận nào.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 712: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (12)

“Kỳ thật anh có thể không nói với em những điều này, Tiểu Ái, anh khai báo tất cả những chuyện này cho em biết là bởi vì anh không muốn lừa dối em.”

“Ít nhất, đến bây giờ, anh vẫn chưa bao giờ lừa dối em.”

Cố Dư Sinh nói xong, liền cầm một túi hồ sơ nhấc lên, hắn mở túi ra, lấy ra một vài giấy chứng nhận, từng cái từng cái đưa cho cô, ra hiệu cô cầm lấy: “Đây là bất động sản ở Bắc Kinh của anh, đây là đất đai, đây là toàn bộ giấy tờ xe,...”

Cố Dư Sinh lại móc ra một đồng thẻ ngân hàng: “Đây là tất cả các thẻ ngân hàng đứng tên anh, mật mã anh đều đã sửa thành sinh nhật em.”

“... Còn những thứ này là cổ phần công ty do anh đứng tên,... anh có mua một tí chứng khoán, cũng đầu tư ở một vài nơi khác.”

Nói xong, Cố Dư Sinh liền đưa từng cái từng cái cho Tần Chỉ Ái xem.

Tần Chỉ Ái nhìn không hiểu gì, chỉ là liếc nhìn qua theo tiết tấu của hắn mà thôi.

Sau khi hắn lấy toàn bộ giấy tờ trong túi ra xong, hắn đem tất cả mọi thứ nhét lại vào túi, sau đó đưa cả túi cho Tần Chỉ Ái: “Những thứ này, bây giờ đều giao hết cho em.”

Cho cô? Đây là con số vượt quá vài chục số không đó...

Tần Chỉ Ái muốn xua tay từ chối, nhưng Cố Dư Sinh lại ra hiệu cho cô đừng nói gì, sau đó ở giây tiếp theo, lại đặc biệt trịnh trọng và nghiêm túc:

“Tiểu Ái, chuyện của anh và em, trong chốc lát ông vẫn không thể nào tiếp thu được, hiện nay ông chỉ mới xuất viện, sức khỏe còn chưa hoàn toàn phục hồi, cho nên anh không thể nói cho ông biết...”

“... Thế nhưng anh cũng không muốn em chịu uất ức thêm nữa, sau khi em trở lại Hàng Châu, mấy ngày nay anh vẫn luôn nghĩ, nghĩ đến lúc này, chỉ có thể nghĩ đến chuyện cho em một danh phận...”

“... Đương nhiên, em cũng biết chuyện anh có giấy đăng ký kết hôn chỉ là làm giả để ông xem thôi...”

“Anh muốn cưới hỏi em đàng hoàng, cầu hôn, đính hôn, có sự chứng kiến của gia đình, người khác có, em cũng phải có, Tiểu Ái, anh muốn để em yên lòng...”

Cố Dư Sinh ngừng một lát, mới nói tiếp: “Một đời, anh chỉ yêu ba người, lần thứ nhất, anh động lòng với người có biệt danh là Tiểu Lâm Tình, lần thứ hai, biệt danh của người đó là Tiểu Phiền Toái, lần thứ ba, là Tần Chỉ Ái....”

“Về sau, anh mới biết, trên thế giới này, thật sự có một cô gái mà dù anh có mất đi kí ức, cô ấy có thể thay đổi vóc dáng, cho dù thân phận của cô ấy có bị thay đổi, anh vẫn yêu...”

“Tiểu Ái, mỗi lần yêu em, anh đều có lỗi với em, bây giờ em có thể chấp nhận người...”

Cố Dư Sinh ngừng lại, không biết có phải vì tâm tình của hắn quá căng thẳng hay không, hắn hơi xoay người, chờ một chút, mới quay người nhìn thẳng Tần Chỉ Ái đang khóc lệ tuông đầy mặt, không hề nói gì, đột ngột cúi đầu, chặn môi cô.

Sao lại có người như vậy? Nói một nửa lại không nói nữa mà đi hôn người ta rồi hả?

Tần Chỉ Ái nhả nước bọt trong lòng, nhưng lại vì đôi môi ấm áp của Cố

Dư Sinh mà co rúm người lại.

Hắn hôn cô rất nhẹ, dịu dàng vuốt ve môi cô bằng môi mình, tê tê, khiến Tần Chỉ Ái dần dần chìm đắm trong đó, nhắm hai mắt lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 713: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (13)

Hắn chỉ hôn cô, lúc mạnh lúc nhẹ, khiến chân Tần Chỉ Ái nhũn ra, lúc cô đáp lại hắn theo bản năng, hắn cuối cùng cũng mở môi cô ra.

Lúc hắn lia lưỡi qua hàm răng của cô, cô không nhịn được hừ nhẹ một tiếng, theo bản năng muốn chạm vào lưỡi của hắn nhưng cô lại đụng phải một vật gì đó lạnh lạnh từ miệng hắn đẩy vào miệng cô.

Tần Chỉ Ái không hiểu rõ thứ đang bị hắn và cô quật lộn trong miệng là cái gì, ý thức của cô liền tỉnh lại từ trong bầu không khí mờ ám, lúc này môi của Cố Dư Sinh lại rời khỏi cô, cả người hắn đều lui về phía sau hai bước, lại kéo dài khoảng cách với cô.

Tần Chỉ Ái mở tay, nhả vật đó ra ngoài.

Dưới ánh đèn chiếu xuống, chiếc nhẫn kim cương lại tỏa ra những tia sáng chói mắt.

Chỉ nhìn một cái, cô liền nhận ra đây chính là chiếc nhẫn lúc trước cô nhặt được trong vườn hoa.

Hắn không phải hôn cô, mà là trao nhẫn cho cô?

Tần Chỉ Ái ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nhàn nhã đứng trước mặt cô, ánh đèn khiến ánh mắt đẹp trai của hắn lại càng thêm thâm tình, lại nói từng chữ từng chữ: “Em có đồng ý gả cho anh không?”

Đồng ý chứ, mười năm về trước nhìn thấy hắn lần đầu tiên, cô liền đồng ý rồi.

Dù không có khăn che mặt, dù không có lễ cưới, dù không có người thân bạn bè chúc phúc, cô cũng đồng ý.

Tần Chỉ Ái hầu như không hề suy nghĩ gì, liền gật đầu với Cố Dư Sinh, chỉ là động tác của cô còn chưa thực hiện, Cố Dư Sinh lại nói: “Đồng ý gả cho anh, lúc hạnh phúc, chúng ta cùng nhau hạnh phúc, lúc cực khổ, chúng ta cùng nhau cực khổ, đồng ý để anh liên lụy em suốt đời không?”

Tần Chỉ Ái lại khóc lần thứ hai.

Cô dùng sức gật đầu với hắn, chỉ sợ hắn không nhìn thấy được sự kiên quyết của cô, lại liên tục nói: “Đồng ý, đồng ý, em đồng ý.”

Cố Dư Sinh rồi tinh rồi mù, hắn lấy chiếc nhẫn từ trong bàn tay của cô, dùng khăn ăn trong túi tiền, lau lau một hồi, sau đó mới quỳ một gối trước mặt cô, trình trọng nâng tay của cô lên, từ từ đeo nhẫn vào ngón tay cô.

Tần Chỉ Ái cầm ngược lại tay của Cố Dư Sinh, kéo hắn đứng lên, lần này là cô chủ động ngẩng đầu lên, hôn môi hắn.

Cô và hắn hôn nhau một lát, hắn liền thoáng rời khỏi môi của cô một chút: “Tiểu Ái, em phải tin tưởng anh, anh sẽ xử lý chuyện bên ông sớm thôi.”

Tần Chỉ Ái “ừm” nhẹ một tiếng, lại dang môi lên môi hắn.

Lần này, không chờ cô tiến tới, chỉ thấy như vậy, hắn liền cúi xuống bắt lấy môi của cô, dùng sức hôn xuống.

Đêm thật sâu, gió nổi lên rồi.

Thổi đến mức, cây lá cách đó không xào xạc vang vọng.

Bong bóng xung quanh không ngừng lung lay.

Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái lại tập trung hôn, hôn đến mơ màng, tình càng nồng say.

Đầu ngón tay của hắn đùng chạm cô, cách quần áo, hắn vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của cơ thể cô, sau lưng hắn đột nhiên căng thẳng, hôn càng ngày càng cuồng nhiệt, vừa hôn vừa kéo cô di chuyển.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 714: Đồng Ý Để Anh Liên Lụy Em Suốt Đời Không? (14)

Có thể là Cố Dư Sinh muốn dành cho hai người họ một không gian riêng nên đã để quản gia đi rồi.

Hắn đặt cô ở trước cửa nhà, vừa hôn vừa giơ tay bấm mật khẩu vào nhà.

Tiếng răng rắc vang lên, hắn kéo cô vào lòng, dùng sức cắn môi dưới của cô, mở cửa xong liền đẩy cô vào nhà.

Hắn ôm lấy cô đặt trên tủ giày, trước sau vẫn hôn riết lấy cô, tay lại sờ soạn cởi giày của cô ra, ném xuống đất xong, lại đá giày của mình lung tung, cũng chẳng cần mang dép lê, đã ôm cô đi về phía cầu thang.

Từ cửa đến cầu thang, từ cầu thang đến trước cửa phòng ngủ, Cố Dư Sinh đập cửa, ôm Tần Chỉ Ái vào xong, cửa phòng liền đóng lại, hắn lại không thể chờ được mà bắt đầu cởi quần áo của cô.

Chờ đến bên giường, hắn và cô coi như đã “trực tiếp gặp lại”

Hắn đè cô trên giường, dùng sức hôn môi của cô, không thể chờ thêm nữa trượt đến cổ của cô, đến tai, xương quai xanh... trên đường đi thẳng xuống dưới, hầu như hắn đều để lại dấu vết của bản thân, hắn hôn khắp da thịt cô, thân thể của cô càng run dữ dội hơn, mãi đến khi môi hắn quay trở lại môi cô, hai người không biết đã hôn nhau sâu sắc bao lâu, bao nhiêu lần, hô hấp quẩn lấy hô hấp của đối phương, hôn cực nóng mà lại điên cuồng.

Hô hấp của hắn thay đổi rõ ràng, trở nên ồ ồ, có chút mờ ám trên người.

Hắn đã nhắm nhin đến cực hạn, sức kéo những mảnh quần áo còn sót lại rất lớn, sau đó lại nằm trên người cô.

Không phải hấn và cô chưa từng làm, lúc này cũng không biết tại sao, cô lại trở nên căng thẳng, hô hấp bất ổn, khi hấn sắp đi thẳng vào vấn đề, mắt cô từ từ nhắm lại, lông mi run rẩy, hai gò má có một vệt hồng nhạt.

Hấn như cảm nhận được sự e lệ bất an của cô, tay nâng mặt của cô lên, dùng ngón tay vuốt ve gò má cô, giọng nói trầm thấp lúc này lại rất gợi cảm: “Thả lỏng một chút...”

Hấn không nói gì thì không sao, hấn vừa nói, cô lại càng hồi hộp, mặt càng đỏ, cô “Ừ” một cái, tai hấn lại nghe như tiếng rên khê quyen rũ, quá câu dẫn, hấn không kiềm lòng được rên khê theo một tiếng, eo không nhịn được liền dùng sức.

Động tác của hấn làm cô bắt lấy bờ vai hấn theo bản năng, đầu ngón tay dùng lực kéo hấn sát vào mình, khiến hấn không chịu nổi mà dán vào người cô sát thêm nữa.

Hấn không có nhanh chóng chuyển động mà lẳng lặng ở bên trong cô.

Hấn và cô có thể tinh tường cảm nhận được lẫn nhau.

Nhiệt độ bên trong dần cao lên, hấn nhìn cô, có vô vàng những cảm giác kích tình lan tràn, hấn hôn môi cô, hôn đến khi không thể chịu đựng nổi nữa, liền dời môi đến bên tai cô, nhẹ giọng hỏi: “Bắt đầu nha?”

Cô đương nhiên biết “bắt đầu nha” của hấn là có ý gì, có điều cô còn chưa trả lời, hấn đã hành động rồi.

Đây là hấn đang thương lượng với cô sao?

Trong lòng Tần Chi Ái oán hận một câu, sau đó đã bị hấn dùng sức trêu chọc khiến cô run lên.

Hấn càng ngày càng tập trung, cô càng ngày càng chìm đắm.

Trong đầu Tần Chi Ái đang động tình bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 715: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (1)

Bây giờ cô đang mang thai, hơn nữa Bảo Bảo chỉ mới hơn hai tháng...

Lúc trước cô đi kiểm tra ở bệnh viện lần đầu tiên, bác sĩ đã căn dặn cô rất kỹ, trong ba tháng đầu tiên là giai đoạn nguy hiểm nhất, nhất định phải tránh mấy chuyện vợ chồng...

Não Tần Chỉ Ái bỗng nhiên trở nên cực kỳ tỉnh táo, một giây trước còn tập trung ôm lấy cánh tay Cố Dư Sinh, giây sau liền tàn nhẫn đẩy ngực của hắn ra: “Dư Sinh, không được...”

Âm thanh của cô có chút mềm mại, rơi vào trong tai cô lại giống như triền miên rên khẽ.

Hắn chỉ cho rằng cô làm nũng, sượt qua da thịt cô giống như đang trêu chọc, lại giống như đang dỗ dành cô, khiến cả người cô run rẩy, trong cổ họng của hắn có tiếng cười trầm thấp, rất câu hồn, sau đó hắn lại dán vào da thịt cô, mới mở miệng: “Không thể gì chứ?”

Hắn nói xong, thân dưới lại dùng sức, còn mạnh hơn một chút, giống như một cây roi quật bên trong Tần Chỉ Ái, khiến cho cô phản xạ có điều kiện đẩy Cố Dư Sinh không hề có bất kỳ sự phòng ngự nào mà đẩy cô xuống khỏi người cô.

“Dư Sinh,... anh nghe em nói...”

“Hả?” Cố Dư Sinh mơ hồ không rõ, một giây sau, hắn lại dán môi lên vành tai cô: “Làm xong rồi nói...”

Nói xong, hắn lại đưa tay về phía cô.

“Cố Dư Sinh!” Tần Chỉ Ái không thể tránh khỏi Cố Dư Sinh, liền gấp gọi.

Lúc này hấn mới bị cô làm cho khựng lại, Cố Dư Sinh mất tập trung “hả?” một tiếng, liền vươn mình ép lên thân thể cô lần nữa.

Tần Chỉ Ái biết hấn sẽ làm gì, phản ứng nhanh hơn nhiều, gấp rút ngồi khỏi giường, dùng sức đẩy vai Cố Dư Sinh để hấn ngã trên giường, sau đó cả người đè lên người hấn, cúi đầu nhìn hấn nói: “Dư Sinh, em thật sự có một chuyện đứng đắn cần phải nói với anh...”

Chuyện đứng đắn gì trên đời cũng không bằng chuyện mà hấn muốn làm lúc này!

Môi Cố Dư Sinh lần thứ hai dán lên da thịt cô, lòng bàn tay cũng di chuyển trên người cô.

Tần Chỉ Ái bị hấn dẫn vật đến bất ổn, cô bám lên bả vai Cố Dư Sinh: “Đừng nghịch nữa, anh nghe em nói, bây giờ chúng ta không thể làm.”

“Ừ, biết rồi...” Cố Dư Sinh qua loa đáp, sau đó liền nắm lấy eo Tần Chỉ Ái, quật cô ngã trên giường, hấn cúi người ép cô, vừa chuẩn bị quay lại chủ đề chính, Tần Chỉ Ái lại vội vàng mở miệng: “Dư Sinh, em có thai rồi...”

Cố Dư Sinh không để tâm “A” một tiếng, động tác hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại.

Hấn vừa hôn lên xương quai xanh của cô, lại nỗ lực sát vào người cô một chút.

Chỉ là khi hấn lại chôn vào cơ thể cô lần nữa, hấn đột nhiên yên tĩnh lại, ngẩng đầu lên nhìn Tần Chỉ Ái: “Em vừa nói cái gì?”

“Em đang mang thai!” hơi thở của cô cũng bị hấn làm cho bất ổn, khuôn mặt đỏ hồng, âm thanh của cô rất nhẹ, nhưng Cố Dư Sinh có thể nghe rất rõ ràng.

Trong nháy mắt, không khí trong phòng ngủ bỗng nhiên ngưng đọng lại.

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái, không có phản ứng.

Tần Chỉ Ái cho rằng lúc này cô nói quá nhỏ, hẳn không nghe rõ, lại mở miệng: “Thật, em đang mang thai đây...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 716: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (2)

Con người đen kịt của Cố Dư Sinh nhẹ nhàng giật giật hai lần, lại ổn định lại.

“Vốn không định nói cho anh biết nhưng mà Bảo Bảo còn chưa được ba tháng...” Tần Chỉ Ái nhẹ giọng nói thêm một câu.

Chưa tới ba tháng, Cố Dư Sinh rất cuộc lấy lại được ý thức: “Là lần anh say rượu xong, mang thai?”

“Ừm.” Tần Chỉ Ái cup mắt, mặt đỏ hồng trả lời.

“Khi nào thì em biết mình mang thai?”

Tần Chỉ Ái không nghĩ nhiều lắm, thành thật trả lời: “Một tháng, sau đó không gặp, em liền về nhà dưỡng thai...”

Cố Dư Sinh nhú mày, đột nhiên mở miệng ngữ khí bức dọc hỏi Tần Chỉ Ái: “Em đã biết cả tháng nay, sao bây giờ mới nói cho anh biết?”

Lúc ấy, cô còn chưa nghỉ việc ở Hồi thị! Nói cách khác, khi mang thai, cô mới quyết định rời đi?

Cố Dư Sinh nặng nề thở, ngữ khí hung ác: “Không nói cho anh biết thì thôi đi, còn muốn mang con của anh cao bay xa chạy?”

Tần Chỉ Ái bị Cố Dư Sinh làm dữ, oan ức trả lời: “Khi đó không phải cũng có người giả ngơ như không biết đã làm gì với em sao?”

“Anh...” Cố Dư Sinh ghen không nói được gì hơn.

Trời đánh hăn đi, biết vậy hôm nay hăn sẽ không nói thẳng thắn như

vậy!

Cố Dư Sinh hít sâu hai cái, sau đó mới ý thức được mình còn chôn trong cơ thể cô, Bảo Bảo cũng chỉ mới hơn hai tháng, vội vàng rút ra, sau đó mới nhìn nơi rục rã rục rịch của mình giờ đã ngoan ngoãn mềm xuống, nằm im, vãi luyên, không phải cứ như vậy bị hư rồi chứ?

Nhất thời, Cố Dư Sinh càng thêm buồn bực.

Hắn cảm tức ngẩng lên nhìn Tần Chỉ Ái, lòng tràn đầy oán giận, rồi lại không có chỗ trút giận, cuối cùng hắn cũng chỉ có thể nhắm mắt đi vào nhà vệ sinh.

.....

Một lúc lâu sau, hắn mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Vẻ mặt của hắn vẫn không dễ nhìn lắm, đi đến phòng thay đồ, lấy đồ ngủ ném cho Tần Chỉ Ái, sau đó mới lấy điện thoại di động, gọi điện thoại cho bác sĩ.

Cúp máy xong, hắn lại nghĩ đến bác sĩ Hạ dù sao cũng không chuyên khoa sản, vừa rồi cô và hắn tuy là không tính nhưng dù sao hắn cũng lao vào rồi, không biết như vậy có ảnh hưởng đến bé con không, lại gọi điện thoại cho Lục Bán Thành.

Không biết Lục Bán Thành đang làm gì, một lúc lâu sau mới bắt máy, Cố Dư Sinh tức sôi ruột nhất thời mắng: “Điện thoại của người để trang trí hay sao mà gọi mãi không bắt máy?”

Cố Dư Sinh bùm bùm rống lên, tâm tình tốt hơn một chút, mới nói đến chính sự: “Mau tìm một bác sĩ khoa sản giỏi nhất đến chỗ tôi một chuyến.”

“A....” Lục Bán Thành kéo dài một đường.

A cái mông á chứ a... trong lòng Cố Dư Sinh thầm nhở nước bọt xong,

Lục Bán Thành tỉnh ngộ lại nói: “Em nói sao tự nhiên lại ăn thuốc súng nữa rồi, thì ra là... Cầu, hôn, không, thành a!”

Cố Dư Sinh bị chọc vào chỗ đau vừa mới tốt lên được một tí tẹo teo, nghe Lục Bán Thành nói xong lại hồng lét.

Lúc Cố Dư Sinh gọi điện thoại, Tần Chỉ Ái đang đứng bên cạnh, trong phòng rất yên tĩnh, cô có thể nghe thấy rõ ràng Lục Bán Thành đang nói ở đầu dây bên kia, khi nghe đến bốn chữ: “Cầu, hôn, không, thành” xong, lại không nhịn được nở nụ cười.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 717: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (3)

Nghe thấy cô cười sắc mặt Cố Dư Sinh càng thêm khó coi, hắc tàn nhãn trừng Tần Chỉ Ái một cái, khiến cô mím môi nín cười cúi đầu.

Lúc trước, ai mà dám cười hắc như thế, hắc đã nổi điên lên từ lâu rồi, nhưng bây giờ hắc chỉ có thể nén giận mà thôi.

Hắc chỉ có thể phát hỏa lên điện thoại đè mạnh mấy lần để cúp máy.

.....

Bác sĩ Hạ và bác sĩ khoa sản đến hầu như là cùng một lúc.

Hai người đã kiểm tra xong từ sớm, Cố Dư Sinh ngồi bên cạnh vẫn lải nhải liên tục bắt tận: “Huyết áp thế nào? Tốc độ tim đập có bình thường không? Thai nhi có bình thường không?” Cuối cùng, bác sĩ Hạ và bác sĩ kia vây quanh kiểm tra Tần Chỉ Ái hơn một giờ mới rời đi cùng một lúc.

Cố Dư Sinh đưa họ xuống lầu, cửa phòng ngủ chính không khóa, có thể nghe thấy tiếng nói của hắc dưới lầu.

“Mẹ con đều khỏe mạnh chứ?”

“Sức khỏe của cô ấy có chỗ nào không tốt không?”

“Các người có chắc là chỉ cần uống B11 là được rồi không? Ngoài ra còn có thực phẩm dinh dưỡng nào cần ăn không?”

Tần Chỉ Ái ngồi trên giường, đáy lòng cảm thấy ấm áp, cặp mắt mím mím môi vẫn không nhìn được mà mím cười.

.....

Lúc Cổ Dư Sinh quay lại, trong tay lại cầm thêm một ly sữa nóng.

Hắn tự mình làm cho Tần Chỉ Ái xong, liếc mắt nhìn thời gian đã là một giờ khuya, phụ nữ mang thai nên ngủ sớm dậy sớm, Cổ Dư Sinh cho cô uống sữa xong liền lập tức tắt đèn, thúc Tần Chỉ Ái ngủ.

Có lẽ do đêm nay có quá nhiều chuyện vui, Tần Chỉ Ái không ngủ được, cứ cảm thấy vui vẻ không thôi.

Trong đêm đen, Cổ Dư Sinh vùi mặt vào cổ cô, cô có thể tinh tường cảm giác được những biến hóa của hắn.

Cô biết hắn muốn, nhưng cô cũng biết, hắn đang nhẫn nhịn.

Tuy rằng không nói gì, cũng không nhúc nhích nhưng cô nghe thấy tiếng thở của hắn, cũng có thể biết hắn đang nhịn đến khó chịu, cô không nhịn được mở mắt ra, ghé vào tai hắn, nhỏ giọng: “Dư Sinh, nếu không...”

Nói xong, cô rút tay khỏi tay hắn.

Hắn hiểu ý của cô, vươn mình hôn môi cô, sau đó nắm tay cô từ từ rời đi...

.....

Sau khi Tần Chỉ Ái ngủ, Cổ Dư Sinh vẫn mặc quần áo, xuống giường.

Hắn ngồi trong thư phòng cả đêm, hút hai gói thuốc lá, quay về máy tính tìm các loại sách về thai nhi, cho đến hùng đông, nhiệt tình trong thân thể không còn nữa, lúc này mới đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Trên người hắn vẫn còn mùi thuốc lá, hắn sợ về phòng ngủ chính sẽ bị cô phát hiện, lại cố ý chạy vào phòng ngủ khác, tắm rửa sạch sẽ, sau khi ra ngoài, nghe thấy tiếng mở cửa ở nhà dưới, biết là quản gia đã tới, liền đi xuống lầu đưa tài liệu cho quản gia, dằn dò dài dòng một lúc lâu, cuối cùng mới quay về phía phòng ngủ chính.

.....

Thứ hai, trời vừa sáng, Cố Dư Sinh đã lôi kéo Tần Chỉ Ái đến cục dân chính.

Vì quá sớm, hai người ngồi đợi trong xe 20 phút, cục dân chính mới mở cửa.

Bọn họ đến sớm nhất nên không cần xếp hàng, sau khi vào, điền vào giấy tờ, chụp ảnh, sau đó đợi vài phút liền có thể lấy hôn thú.

Hai cuốn sổ nhỏ rất mỏng rất nhẹ, nhưng Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái cầm trong tay, lại có những cảm xúc ngổn ngang, không kiềm được, viền mắt đều nóng lên.

Buổi trưa Cố Dư Sinh mới biết Tần Chỉ Ái không đi du học, vẫn có những thứ cần phải bàn giao lại với trường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 718: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (4)

Từ cục dân chính ra, Cố Dư Sinh đưa Tần Chỉ Ái đến trường trước, sau khi nhìn cô vào trường xong mới lái xe đến công ty.

Trong trường thấy Cố Dư Sinh đích thân lái xe đưa cô đến, cũng không dám trách cứ gì.

Lúc rời đi, Tần Chỉ Ái thấy thời gian còn sớm, bây giờ Cố Dư Sinh cũng chưa nghỉ trưa, liền đến thư viện, dùng máy tính của trường học làm tiếp luận văn tốt nghiệp.

.....

Cố Dư Sinh thật sự rất bận, nhưng dù có bận trăm công nghìn việc thế nào đi chăng nữa, hắn vẫn dành một chút thời gian gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại cho Tần Chỉ Ái.

Mỗi khi nghe điện thoại hay nhận được tin nhắn, Tần Chỉ Ái vẫn cảm thấy ấm áp ngọt ngào trong lòng.

Có thể ban ngày là Tiểu Vương ở bên cạnh Cố Dư Sinh, lỗ tai của cậu ấy sắp đóng kén rồi.

Đầu tiên là sáng sớm, lúc đến công ty, tinh thần ai kia thoải mái rạng rỡ, tin vui viết đầy mặt, chỉ còn chưa mấy chữ: “Hôm nay tâm trạng của tôi rất tốt.” nói ra.

Cố Dư Sinh nhàn nhã ngồi trước bàn làm việc, từ từ xem tài liệu, nhìn như rất hài lòng lâu lâu lại “ừ” vài tiếng, sau đó hình như muốn hút thuốc, sờ túi một lúc lâu, trái lại lại lấy hôn thú ra.

Tiểu Vương sắc mặt nhìn thấy liền vội vàng mở miệng: “Chúc mừng Cố tổng hỷ kết lương duyên.”

Cố Dư Sinh thản nhiên tiếp nhận lời chúc phúc của Tiểu Vương, vừa chuẩn bị ra ngoài xong, sau đó nghĩ đến Bảo Bảo trong bụng Tần Chỉ Ái, liền cầm điện thoại di động lên, gọi cho Tần Chỉ Ái một cú điện thoại, cậu đầu tiên lại hỏi: “Em có khỏe không? Bảo Bảo có khỏe không?”

Tiểu Vương nghe được câu này xong, Tiểu Vương vội hắt cúp máy xong liền hỏi: “Thư ký Tần có thai rồi sao?”

“Đúng vậy a, sau một đêm, vợ con đều có đầy đủ.” Cố Dư Sinh bất đắc dĩ trả lời.

Tiểu Vương thật lòng chúc mừng: “Cố tổng, chúc mừng anh, vậy là song hỷ lâm môn rồi!”

Được chúc mừng, Cố Dư Sinh hài lòng gật gật đầu, cuối cùng cũng ra hiệu cho Tiểu Vương ra ngoài.

Ban đầu, Cố Dư Sinh nói chuyện với Tiểu Vương như vậy, Tiểu Vương kì thực cũng không nghĩ nhiều lắm, cho rằng hắt không cần thận móc trúng giấy hôn thú trong túi thôi, cũng đúng lúc Cố Dư Sinh gọi điện thoại cho thư ký Tần xong, sau đó cậu mới biết tất cả đều đã có sự sắp đặt.

Chẳng hạn như:

Giám đốc phòng tài vụ đưa báo cáo đến, Cố Dư Sinh nhìn một chút, bỗng nhiên, giấy hôn thú lại rơi trên mặt đất.

Giám đốc phòng tài vụ nhặt lên, liền chúc phúc Cố Dư Sinh, Cố Dư Sinh còn tỏ vẻ như ta đây đang tập trung xem báo cáo, chỉ “Ừ” một tiếng, sau đó lại giả vờ như nghe điện thoại của vợ, đưa điện thoại đưa lên bên tai: “Sao vậy? Bảo Bảo có vấn đề sao?”

Sau khi để điện thoại xuống, giám đốc phòng tài vụ lại tò mò hỏi: “Cố

tổng, Cố phu nhân mang thai sao?”

Cố Dư Sinh không chút hoang mang đưa điện thoại nhét lại vào trong túi, mặt mũi cực kỳ ảo não, nhưng thực chất là đang khoe khoang nói: “Đúng vậy a, trong một đêm, vợ con đều có, sinh hoạt cũng có áp lực khá lớn.”

Lại chẳng hạn như:

Lúc mở hội nghị, Cố Dư Sinh dùng máy tính của mình gắn vào máy chiếu, mở tư liệu, lúc mở lại “cẩn thận” bấm vào một tấm hình.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 719: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (5)

Là một bức ảnh chụp hình hôn thú của hắn.

Mặc dù hắn tắt tắt ảnh kia rất nhanh nhưng cũng đủ để mọi người trong phòng nhìn thấy ba chữ Cố Dư Sinh trên đó.

Đại BOSS kết hôn, làm nhân viên sao có thể bỏ qua cơ hội để lấy lòng sếp tốt như vậy, nhất thời cả hội trường đều lên tiếng chúc phúc cho hắn.

Rõ ràng là muốn khoe với mọi người, muốn mọi người chúc phúc, vậy mà khi nhận được những lời chúc mừng Cố Dư Sinh lại giả vờ giả vịt hẳn giọng một cái, sau đó ra hiệu cho tất cả mọi người yên lặng, lại bắt đầu họp.

Lúc hội nghị kết thúc, hắn tắt trình chiếu xong, trên màn hình lại như vô tình bấm trượt đến phần ghi chú, mở ra là nhắc nhở hắn nhớ mua sách chăm sóc phụ nữ mang thai.

Trong khoảng khắc đó, mọi người lại sôi trào lần nữa.

“Cố tổng, Cố phu nhân mang thai rồi sao?”

“Thật là song hỷ lâm môn a!! Cố tổng, chúc mừng, chúc mừng anh!”

“.....”

Đối mặt với những lời nói đó, Cố Dư Sinh thật sự rất bình tĩnh thông dong khẽ mỉm cười, nửa đùa nửa thật: “Đúng vậy a, trong một đêm có vợ có con, cho nên phải cố gắng làm việc nuôi gia đình thôi.”

Trong công ty khoe khoang đòi hỏi chúc phúc còn chưa tính, Tiểu Vương không ngờ, lúc hắn gặp mặt khách hàng cũng làm rơi giấy hôn thú,

sau đó còn không ngừng gửi tin nhắn, quay qua quay lại một hồi lại nói với khách hàng: “Thật ngại quá, vợ tôi vừa mới mang thai, sợ cô ấy suy nghĩ nhiều, không thể không trả lời tin nhắn.”

Khách hàng nghe nói như vậy tất nhiên là phải chúc mừng.

Sau đó bàn chính sự xong, lúc chào tạm biệt khách hàng, họ đề nghị Cố Dư Sinh đi đánh golf, Cố Dư Sinh vừa tỏ vẻ khó xử vừa khoe khoang nói: “Cái này, tôi bây giờ chắc phải về xem vợ thế nào rồi, trong một đêm có đầy đủ cả vợ lẫn con, nên chắc là không đi được...”

Tiểu Vương nhìn dáng vẻ phong nhã của hắn, không nhịn được giơ tay lên xoa xoa lỗ tai.

Thật sự là đóng kén rồi!

Hắn cảm thấy không phải trên mặt Cố tổng nên dán chữ “Tâm tình của tôi rất tốt.” mà là nên dán câu: “Trong một đêm cả vợ cả con đều có!” mới đúng.

.....

Vì “Trong một đêm cả vợ cả con đều có!” nên bốn giờ chiều Cố Dư Sinh đã tan ca rồi.

Hắn đến Tây Đại trước, sau đó lại tìm một nhà hàng, cùng đi ăn tối.

Ra khỏi nhà hàng chỉ mới có 8 giờ tối.

Thời gian còn sớm, mùa xuân ở Bắc Kinh không khí tốt, phong cảnh cũng tuyệt vời.

Sau khi lên xe, Tần Chỉ Ái tâm tình rất tốt đề nghị đi dạo mát một vòng.

Cố Dư Sinh đồng ý, hạ cửa kính xe xuống, sau đó chạy thật chậm, đi vòng những con đường trên Bắc Kinh, không có điểm đến.

Lúc vòng tới gần khu Tây Đan, Cố Dư Sinh nghĩ đi đến phía trước chính là đường Trường Anh, không cho dừng xe, nên tìm một nơi dừng lại, đi bộ xuống quảng trường Thiên An Môn.

Mặc dù là ban đêm nhưng trên quảng trường vẫn có không ít du khách.

Cố Dư Sinh nắm tay Tần Chỉ Ái, đi đến quảng trường, lại tìm một hướng có thể nhìn về Cố Cung, không giải thích gì mà nói câu: “Chính là chỗ này!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 720: Dư Sinh, Em Có Thai Rồi (6)

Cô Dư Sinh như nhớ lại chuyện cũ, nhìn chăm chăm đường phố Trường An đến mê mết, nhìn một hồi mới nói đáp án cho Tần Chỉ Ái biết.

“Tiểu Ái, em biết không? Bảy năm trước anh đứng ở chỗ này, nhìn em đi ngang qua...” Cô Dư Sinh chỉ đường dành cho người đi bộ cách hán năm mét: “...Lúc này đứng ở đây anh vẫn có thể nhớ rõ lúc đó em cột tóc đuôi ngựa, mặc váy liền màu hồng phấn, kết hợp với đôi giày thể thao màu trắng, đi chung với Hứa Ôn Noãn.”

Ngày ấy là đại hội nhân dân, nhưng tổng thống chủ tịch ở các nước hác đều đến tham dự.

Mặc dù không cầm du khách vào đường Trường An nhưng cũng vẫn có rất nhiều người lính được phái đến đây gác.

Khi đó hán vừa mới nhập ngũ được một năm, vì thiếu nhân lực mà bọn họ được phái đến Bắc Kinh.

Đó là vào mùa hạ, trời rất nóng, hán đứng dưới ánh nắng hè bị hong đến nổi miệng khô lưỡi khô.

Cô cầm một cái ô rất đẹp, như công chúa đi từ thế giới cổ tích bước ra.

Hán cứ nhìn chăm chăm cô không chớp mắt, nhìn thấy cô rời đi... lúc cô đi ngang qua người hán, lúc cô cách hán ở vị trí gần nhất, hán hầu như có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trên người cô.

Thì ra hán và cô từng trải qua tình cảnh như vậy sao... Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm con đường dành riêng cho người đi bộ trước mặt một lúc, lại quay đầu hỏi: “Vậy tại sao lúc đó anh không gọi em lại?”

Cố Dư Sinh rất lâu cũng không trả lời, Tần Chỉ Ái cho rằng hắn sẽ không trả lời câu hỏi của cô, hắn lại quay đầu nói với cô bốn chữ: “Không có mặt mũi.”

Ngày đó, ba chữ Tần Chỉ Ái này, hắn để trong cổ họng thật lâu, cực kỳ lâu, mãi đến khi cô đã đi cách hắn rất xa, ba chữ này vẫn còn kẹt ở cổ họng.

Đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn mới nhận ra lòng bàn tay của hắn đã bị chính mình bấm đến chảy máu.

Đúng, hắn rất muốn gọi cô, nhưng vẫn buộc bản thân mình không được gọi.

Không ai biết, khi đó trong lòng hắn đau đến thế nào.

Cô bé mà hắn bỏ qua, khi lớn lên lại xinh đẹp đến nhường nào, lại cười ngọt ngào như vậy, ban đầu hắn không lựa chọn cô, bây giờ hắn có tư cách gì mà gọi cô lại?

Tần Chỉ Ái hiểu ý của hắn.

Hắn cho cô số điện thoại giả là vì muốn nói với cô về sau đừng qua lại dính líu gì đến nhau nữa.

Cho dù sau đó hắn có nhớ cô đến nhường nào, cũng sẽ không quay lại quấy rầy cô.

Chỉ là... Tần Chỉ Ái không kiềm được nỗi sợ trong lòng mà hỏi: “Nếu như sau đó em không đóng giả làm Lương Đậu Khẩu ở bên cạnh anh, mà anh lại quên em rồi, có phải chúng ta vẫn cứ xa lạ như vậy không?”

“Có thể lắm.” Cố Dư Sinh nhàn nhạt trả lời, trong lòng Tần Chỉ Ái lại nổi lên một sự mệt mỏi.

Cố Dư Sinh cảm nhận được sự khó chịu của cô, không lên tiếng mà cầm tay cô, khom người, tiến lại gần mặt cô, nhìn chăm chăm đôi mắt đen láy của

cô, nói: “Có thể em không đóng giả Lương Đậu Khấu, chúng ta cũng không có liên hệ gì với nhau, nhưng ngoài cách đó, chúng ta vẫn sẽ có một cách nào đó, tìm lại nhau, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng chắc chắn với em rằng, nếu như không phải là em, cả đời này anh cũng sẽ không yêu bất cứ ai, cũng sẽ không bước chân vào cục dân chính. Hiểu không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 721: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (1)

Bất kể là quá khứ hay hiện tại, có thể khiến cho hấn yêu sâu đậm như vậy chỉ có một mình cô, có thể làm cho hấn không thể chờ lâu cưới về nhà, chỉ có cô.

Trên thế giới này, trong cuộc đời hấn chỉ có một ngoại lệ.

Ngoại lệ này chính là Tần Chỉ Ái.

Ánh đèn xung quanh khiến Cố Dư Sinh trở nên đẹp trai đến nỗi không thể chê vào đâu được, tim cô mềm nhũn, không nhịn được đưa tay ra ôm eo hấn, chủ động chui vào lòng hấn.

Hấn không chậm trễ chút nào liền dùng sức ôm chặt cô.

Cảm giác ấm áp như vậy khiến cả người Tần Chỉ Ái càng run rẩy, cô ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt từ người hấn, lại nói ra những chuyện mà từ trước đến nay chưa từng nhắc đến: “Dư Sinh, anh biết không? lúc trước anh lỡ hẹn hai lần, em lại chưa từng nghĩ nên quên anh đi, em vẫn luôn chờ anh, cho dù sau đó anh đã quên em, nhưng em vẫn lựa chọn chờ anh.

“Chắc chắn anh không biết, lúc trước Lương Đậ Khẩu đến tìm em đóng giả cô ta, em vui biết bao nhiêu đâu.”

Cố Dư Sinh hơi run rẩy ôm Tần Chỉ Ái, lại cúi đầu, đối mặt với đôi mắt sáng ngời của cô.

“Em thừa nhận, trả nợ cho cha là một phần nguyên nhân, nguyên nhân quan trọng hơn, chính là anh.”

“Nếu như là một người khác, em sẽ không đồng ý giao dịch với cô ta

như vậy.”

“Hơn nữa...” kể một hồi, cũng coi như là lần đầu tiên cô mở lòng mình ra kể hết tâm sự với hắn, yêu thương trong mơ cũng không dám biểu lộ ra ngoài, vậy mà lúc này lại nói như vậy rồi, Tần Chỉ Ái không nhịn được cup mắt, lại dịu dàng nói ra: “Cho dù Lương Đậu Khẩu không tìm em đóng thể cô ấy, em cũng sẽ tìm phương thức khác để đến bên anh...”

Bởi vì trên thế gian này, em chỉ yêu mình nah, trừ anh ra, em không thể nghĩ đến con đường sống nào khác nữa hết.

Bởi vì em thật sự rất rất thích anh, vị trí của anh trong lòng em là một vị trí không thể nào thay thế được.

Trong ngực thiên chuyển một hồi, cũng không nói nổi thêm nữa, Cố Dư Sinh đã thủ sẵn trên đầu Tần Chỉ Ái, chờ cô ngẩng lên, liền bắt giữ đôi môi cô, hôn thật sâu.

Gió thổi qua quảng trường.

Thổi tóc cô tung bay.

Hắn kéo cô lại gần mình hơn một chút, lại hôn cô sâu thêm một chút.

Rất lâu sau đó, Cố Dư Sinh mới lưu luyến không rời buông Tần Chỉ Ái ra, sau đó nhìn chằm chằm gò má ửng hồng của cô, khuôn mặt đáng yêu như vậy, hầu như cả thế giới này chỉ có một mình cô, quan sát một lúc lâu, hắn lại cúi đầu hôn cô.

Vào giờ phút này, trong thế giới của hắn chỉ còn lại ba chữ Tần Chỉ Ái.

.....

Cố Dư Sinh nắm tay Tần Chỉ Ái trở lại Tây Đan, lúc vô cùng vui vẻ vào thành, Tần Chỉ Ái lại nhẹ giọng nói: “Dư Sinh, sao em cứ có cảm giác như mình đang nằm mơ vậy đó.”

Lúc trước cô còn đau khổ muốn chết, sao chớp mắt, lại đang sống cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ như bây giờ chứ?

Nghĩ xong, Tần Chỉ Ái quay đầu cắn cánh tay của Cố Dư Sinh một cái.

Bị đau, Cố Dư Sinh nhúu nhúu mày.

Tần Chỉ Ái cười hì hì: “Đau sao, vậy là không phải nằm mơ rồi.”

Con bé này đang ăn thịt hân sao?

Cố Dư Sinh không để ý đến cánh tay bị cắn đau, cũng chẳng để ý đến những người chung quanh, kéo cô vào lòng, cúi đầu tìm kiếm môi cô, hôn.

Hôn đến khi cả hai đều thở hồng hộc, Cố Dư Sinh mới buông Tần Chỉ Ái ra: “Không sao, có thể mơ giấc mơ này cả đời mà.”

Tần Chỉ Ái cảm thấy ấm áp vừa định muốn ngẩng đầu lên hôn nhẹ hân một cái, trong nháy mắt lại nhìn thấy hai bóng người quen thuộc đi về phía họ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 722: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc(2)

Động tác của cô liền dừng lại, nụ cười trên môi cũng biến mất trong nháy mắt.

Có thể là do thấy biểu hiện của Tần Chỉ Ái không được tự nhiên như lúc trước nên mi tâm của Cố Dư Sinh cũng vì vậy mà nhíu lại, hung hăng nhìn về phía mà cô đang nhìn.

Lương Đậu Khẩu đeo một cặp mắt kính to che hơn nửa mặt, nếu không phải bên cạnh cô ta còn có Chu Tịnh, Cố Dư Sinh thậm chí còn không nhận ra cô ta là Lương Đậu Khẩu.

Hai người đang xách vài cái túi hàng hiệu xa xỉ, có thể là đã chú ý đến Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái một lúc lâu, đi từ xa đến gần bọn họ mà mắt vẫn luôn nhìn hai người họ không chớp mắt xem họ đang làm gì.

.....

Tuy rằng Cố Dư Sinh đã đứng ra giải thích chuyện hấn và Lương Đậu Khẩu hoàn toàn không có kết hôn với nhau nhưng mà chuyện của Lương Đậu Khẩu trước đó vẫn đứng đầu bảng xếp hạng các tin tức nóng hổi trong hai tuần liên tiếp, cuối cùng lại rơi vào thế cục không thể cứu vãn, bị vô số người mắng chửi, còn nói cô không xứng đứng trong làng giải trí, mà là một con điểm một đúng.

Sự kiện lần này huyên náo rất lớn, đối với Lương Đậu Khẩu lại có ảnh hưởng rất nặng nề, Chu Tịnh cứ nhìn cô sầu não uất ức không vui, nên muốn làm cho tâm trạng của cô tốt lên một chút, liền rủ cô đi dạo phố mua sắm, đi đến Tây Đan.

Vừa vui vẻ ra tới cổng thành, Chu Tịnh liền nhìn thấy Cố Dư Sinh và

Tần Chỉ Ái, trong lòng cô có chút lo sợ Lương Đậu Khẩu nhìn thấy sẽ bị đả kích, kế hoạch khiến cô vui vẻ sẽ bị phá hủy, liền muốn kéo cô vào một cửa hàng bên cạnh, nhưng còn chưa kịp hành động, Lương Đậu Khẩu cũng đã nhìn thấy Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái.

Cả người cô như chết chân tại chỗ, nhìn trừng trừng Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái, cũng không biết hai người nói gì, Cố Dư Sinh lại ở trước mặt mọi người trên quảng trường này hôn Tần Chỉ Ái.

Lương Đậu Khẩu giống như bị đánh một gậy vào đầu, hoàn toàn không để ý đến sự ngăn cản của Chu Tịnh mà lấy lại tinh thần đi về phía Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái.

Từng bước chân Lương Đậu Khẩu đến gần, Cố Dư Sinh quay đầu lại, nhìn cô, cô không biết hẳn có để ý đến mình không, cả người lại quay đầu về phía Tần Chỉ Ái, lại một lần nữa nâng mặt Tần Chỉ Ái lên, cúi đầu hôn cô ta.

Lần này so với lần trước còn cẩn thận, thâm tình hơn..

Hắn thật sự rất tập trung hôn, rất dịu dàng hôn, khác hẳn hoàn toàn so với Cố Dư Sinh ngày thường mà cô biết.

Cái hôn kia giằng co rất lâu, rất lâu, còn kéo dài gấp đôi lần trước.

Cố Dư Sinh lưu luyến không rời buông Tần Chỉ Ái ra, đầu ngón tay lại vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của cô ấy, chăm chú mà sâu sắc nhìn thẳng vào đôi mắt của cô ta. Giống như trên thế giới này, chỉ có cô ta là phụ nữ vậy.

Lương Đậu Khẩu nhìn thấy hình ảnh như vậy, tay cầm túi mua sắm bỗng nắm chặt lại, thân thể đều khẽ run lên.

Cô không biết đi đến trước mặt họ thì cô có thể làm được gì, nhưng cô lại không dừng bước lại được, đi thẳng về phía họ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 723: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (3)

Ánh mắt Cố Dư Sinh nhìn Tần Chỉ Ái nhưng dư quang vẫn chú ý đến người đang đi ngang qua hai người họ: Lương Đậu Khẩu, sau đó nhẹ nhàng nói một câu, giọng điệu vừa nhẹ nhàng lại vừa từ tốn: “Anh hứa với em chúng ta sẽ sống đến răng long đầu bạc.”

Âm lượng của hắn không cao nhưng cũng đủ cho Lương Đậu Khẩu đi lướt qua có thể nghe thấy một cách rõ ràng.

Mặt Lương Đậu Khẩu trong nháy mắt không còn một giọt máu, môi thoa son cũng không còn đỏ thắm như lúc đầu, từ từ run rẩy, có vẻ như sắp khóc.

Chỉ tiếc, ngoài Tần Chỉ Ái ra Cố Dư Sinh có để ý đến nước mắt của người phụ nữ khác bao giờ? Hắn chẳng những không chút thương hại mà trong lòng lại đang thầm tính kế.

Lương Đậu Khẩu không phải không chịu nổi hắn đối xử với Tần Chỉ Ái như vậy sao...

Hôm nay là ngày đầu tiên sau khi Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh lấy giấy đăng ký kết hôn, bọn họ đang rất vui vẻ nhưng tại sao đột nhiên Lương Đậu Khẩu lại xuất hiện, để Tần Chỉ Ái không vui, vậy bây giờ hắn liền làm cho Lương Đậu Khẩu không vui để trả thù.

Nghĩ là làm, Cố Dư Sinh thanh đạm nói tiếp: “Cả đời này anh chỉ muốn ở bên cạnh em, chỉ mình em, người có thể lấp đầy khoảng trống trong trái tim anh chỉ có em mà thôi, đây chính là điều đặc biệt nhất ở em mà người khác không thể làm được.”

Cố Dư Sinh nhấn mạnh chữ ‘người khác’ rất rõ ràng, sau đó dư quang của hắn đã nhìn thấy một giọt nước mắt của Lương Đậu Khẩu, rơi từ trong

kính mát xuống.

Cố Dư Sinh cười cười với Tần Chỉ Ái, giơ tay lên xoa tóc cô, sau đó ôm cô vào lòng: “Không còn sớm nữa, chúng ta về nhà thôi.”

Sau đó, Cố Dư Sinh ôm lấy Tần Chỉ Ái đi về phía xe của hắn, chỉ vừa đi được một bước, hắn như nghĩ đến chuyện gì, bỗng nhiên bước chậm lại: “Ngày mai, lại để quản gia đi tìm người chăm sóc cho em, bây giờ không phải như lúc trước nữa, trong bụng em còn có Bảo Bảo.”

“Không cần phải làm như vậy đâu mà...” Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu từ chối.

“Trong một đêm có đầy đủ cả vợ con, làm như vậy cũng có gì sai chứ?” bởi vì Lương Đẩu Khẩu ở cách đó khá xa nên Cố Dư Sinh phải nói to hơn một chút, lặp đi lặp lại những lần hôm nay mình khoe khoang bao nhiêu lần rồi, lại nói lần nữa cho Lương Đẩu Khẩu nghe, muốn đả kích cô ta.

.....

Trở lại xe, Cố Dư Sinh lái xe về nhà, còn đi chưa được nửa tiếng đồng hồ, điện thoại của Cố Dư Sinh lại vang lên.

Tần Chỉ Ái quay đầu nhìn theo bản năng, lại thấy hai chữ “ông nội” xuất hiện trên màn hình điện thoại.

Người đàn ông vẫn nhìn thẳng con đường phía trước, vừa cầm điện thoại lên vừa nhìn lướt qua màn hình, cũng không có biểu hiện gì, liền cúp máy.

Một lúc không lâu sau, điện thoại lại vang lên, lần này hắn không hề liếc mắt đã đưa tay bật chuyển sang chế độ im lặng.

Không khí ấm áp giữa hai người lúc này lại có chút yên tĩnh, tiếng điện thoại run lại trở nên đặc biệt ồn ào.

Cũng không biết điện thoại của Cố Dư Sinh đã có bao nhiêu là cuộc điện thoại, Tần Chỉ Ái cuối cùng cũng không nhịn được nói: “Dư Sinh, anh vẫn

nên nhận điện thoại đi.”

“Không có gì.” Cố Dư Sinh chuyển bánh lái, thanh đạm trả lời.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 724: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (4)

Sau một lát, cô lại nói: “Có phải anh nói những câu kia trước mặt cô ấy nên...”

Không thể phủ nhận, khi nghe những lời nói thâm tình đó, cô rất cảm động, cũng rất hạnh phúc, lúc nhìn thấy Lương Đậ Khẩu chui vào lòng Chu Tịnh khóc, rất hả giận, cũng mừng thầm, nhưng mà Lương Đậ Khẩu khó chịu, lại nói cho ông, hấn và cô còn chưa chào hỏi ông cũng đã đến cục dân chính trước rồi.

“Nói hay không cũng vậy thôi...” Cố Dư Sinh lái xe qua một khúc cua, sau đó quay lại liếc mắt nhìn Tần Chỉ Ái: “...Bị cô ta bắt gặp, coi như không giấu ông cũng sẽ biết thôi.”

Vậy cũng đúng... Tần Chỉ Ái không nói gì, nhưng mắt lại thấp thỏm nhìn về phía điện thoại của Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh nhận thấy được sự bất an của cô, lúc về cách biệt thự còn khoảng năm phút, Cố Dư Sinh đột nhiên dừng xe bên đường, sau đó nắm chặt tay Tần Chỉ Ái, nhìn cô chăm chú mà nghiêm túc, lại nói: “Tiểu Ái, chuyện đến nước này rồi, sẽ có biện pháp giải quyết, em cũng đừng quá lo lắng, đúng, người cháu dâu mà ông hằng mong trông là cô ấy nên có thể chưa thể tiếp nhận em, nhưng bây giờ em đang mang thai, ông chắc chắn không thể nào từ chối chất của mình được, cũng sẽ không làm khó em, hơn nữa không phải em còn có anh sao?”

Rõ ràng hai ngày nay hấn đã khiến cô cảm động nhiều như vậy, Tần Chỉ Ái có cảm giác như mình đã trở nên miễn dịch, có thể những lời khẩn cầu này không có tác động gì đến cô nhưng câu: “không phải em còn có anh sao?” lại khiến cô cảm động, chót mũi cô xót xót cười yếu ớt với Cố Dư

Sinh: “Nếu như để Đậu Phộng Nhỏ biết ba của nó coi mình là bùa hộ thân của mẹ nó thì nhất định nó sẽ khóc nhè cho coi.”

Cố Dư Sinh nhìn Tần Chỉ Ái cười, lại khởi động xe, nhưng sau đó lại có chút buồn bực hỏi: “Đậu Phộng Nhỏ?”

“Đúng vậy...” Tần Chỉ Ái lúc này mới nghĩ đến cô còn chưa nói cho Cố Dư Sinh biết mình muốn gọi Bảo Bảo là “Đậu Phộng Nhỏ”: “... Nhũ danh của Bảo Bảo là ‘Đậu Phộng Nhỏ’. Em đã nghĩ từ rất lâu, nghe đáng yêu ha?”

Cố Dư Sinh nhìn qua kính chiếu hậu liếc Tần Chỉ Ái, cười lạnh ha ha một tiếng, sau đó tỏ vẻ như rất vui mừng, nói: “Cũng may em không lấy cái tên tiểu ham ăn.”

Đáng ghét! Đã nhiều năm như vậy rồi mà cứ nói cô ham ăn vặt!

Tần Chỉ Ái mở miệng cắn sau gáy Cố Dư Sinh một cái.

.....

Lúc trở lại biệt thự, Cố Dư Sinh dẫn dò quần gia đi chuẩn bị nước tắm, sau đó đi cắt trái cây mà nấu cho cô một ly sữa nóng.

Lúc hần bận rộn, Tần Chỉ Ái ngồi trên ghế salon trong phòng khách xem tivi, điện thoại của Cố Dư Sinh để trên khay trà trước mặt cô, lâu lâu lại run lên.

Tắm xong, ăn trái cây, uống sữa, Tần Chỉ Ái lại bị Cố Dư Sinh dụ lên giường đi ngủ.

Có thể do buổi tối Cố lão gia cứ liên tục gọi điện thoại, Tần Chỉ Ái ngủ không sâu, lúc dưới lầu có tiếng xe, cô đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cô không mở mắt ra, giả vờ như đã ngủ say, vẫn cảm giác được Cố Dư Sinh rút tay ra khỏi đầu cô, nhất quần áo mặc vào, ra khỏi phòng ngủ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 725: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (5)

Đến khi tiếng xe ngoài cửa sổ tắt máy, Tần Chỉ Ái mới mở mắt ra, nhìn chăm chăm trần nhà trong vài giây, lặng lẽ vén chăn lên, để chân trần đi đến bên cửa sổ.

Cách cửa sổ, cô còn có thể nhìn thấy Cố Dư Sinh từ trong nhà đi ra, còn đóng cửa lại, có thể hẳn sợ lão gia vào nhà sẽ cãi vã to tiếng làm cô thức giấc, liền nói chuyện với ông ngay trong vườn.

Vì là kính cách âm nên cô cũng không thể nào nghe rõ bọn họ nói gì dưới lầu, nhưng Tần Chỉ Ái có thể nhìn thấy biểu hiện của Cố lão gia rất tức giận, thậm chí còn gờ gậy lên với Cố Dư Sinh.

Có điều như vậy còn may, Cố lão gia cũng không xuống tay, chỉ là gờ gậy hai lần, lại chống gậy xuống đất.

Tần Chỉ Ái do dự một lúc, lại mở cửa sổ ra.

Tiếng hai người nói chuyện rất rõ ràng.

“Dư Sinh, con thật sự làm cho ta quá thất vọng rồi, thật là quá hồ đồ, con có biết không? Chuyện kết hôn quan trọng như vậy, sao con lại không nói với ta một tiếng chứ, cứ yên lặng như vậy đi đăng ký?”

“Con có biết không tối qua lúc lão Lương đến nói cho ta biết những chuyện này ta thật sự rất lúng túng, mắt mắt chết đi được!! Con nói xem sau này ta làm sao có thể đối mặt với lão Lương nữa đây?”

“Tiểu Khấu là một cô bé tốt như vậy con còn không muốn, lại tùy tiện tìm người lung tung về nhà, trong mắt con có còn coi ta là ông nội nữa không hả?”

Cố Dư Sinh vẫn im lặng để mặc cho Cố lão gia mắng lúc này lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cắt ngang lời Cố lão gia: “Cô ấy không phải là người mà con chọn lung tung, cô ấy là người con yêu! Hơn nữa, con không hề hồ đồ, cả đời này con chưa từng yêu ai nhiều đến như vậy!”

Cố Dư Sinh phản bác càng khiến cho sắc mặt của Cố lão gia khó coi hơn: “Ngược lại ta rất muốn nhìn thấy xem người phụ nữ thế nào mà lại có thể khiến con mê đắm như vậy!”

Nói xong Cố lão gia đi về phía cửa nhà, Cố Dư Sinh giơ tay lên, cản ông: “Cô ấy ngủ rồi, hơn nữa hiện tại bây giờ cô ấy đang mang thai, hôm qua bác sĩ đến kiểm tra, nói là thai nhi không ổn định cho lắm, vì vậy tốt nhất ông đừng làm cô ấy lo lắng, nếu không rất dễ sảy thai.”

Thật là, người đàn ông này, có phải không nói quá lên thì anh ấy sẽ không vui không?

Tần Chỉ Ái giơ tay lên, sờ sờ Đậu Phộng Nhỏ còn rất khỏe mạnh, trong lòng không nhịn được nhỏ nước bọt hai cái.

Có lẽ những lời đó của Cố Dư Sinh thật sự có tác dụng khiến Cố lão gia cũng không dám vào nhà: “Dư Sinh, con nói cho ông biết, có phải con bé đó dựa vào đứa trẻ mà buộc con phải cưới nó không?”

“Dư Sinh, loại phụ nữ có thủ đoạn thấp kém này, đâu phải con không biết, sau lại còn mắc mưu chứ? Những người này chỉ cần có thể gả cho con, thủ đoạn thấp hèn gì cũng có thể sử dụng a!”

“Đứa bé trong bụng nó, chắc gì đã là của con? Sao con lại có thể tùy tiện kết hôn với nó như vậy?”

“Chuyện đã đến nước này, chúng ta nhất định phải có lời giải thích với Lương gia, như vậy, vậy đi, ta và con nói với Lão Lương, vì con bé kia có thai với con nên con bắt buộc dĩ nhiên phải cưới con bé ấy, sau khi nó sinh con ra, nếu xét nghiệm ADN đúng là con của con thì giữ đứa bé lại, để con nhỏ

đó rời đi, còn không phải của con thì cả hai mẹ con cùng cút!”

“Không được!” Cố Dư Sinh dứt khoát: “Hoặc là con và cô ấy ở trong Cố gia, hoặc là con và cô ấy cùng rời khỏi Cố gia, không có con đường khác!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 726: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (6)

Cố lão gia bị thái độ hung hăng như vậy của Cố Dư Sinh làm cho mạnh miệng theo: “Con đang ép buộc ta sao? Được thôi, ta nói cho con biết!”

“Chuyện của con và người phụ nữ kia, ta kiên quyết phản đối.”

“Chỉ cần ta còn sống một ngày thì nhất định ta sẽ không thừa nhận cô ta là cháu dâu!”

Cố lão gia thật sự tức giận, mới xuất viện xong, ông còn chưa hoàn toàn hồi phục, đột nhiên vì tức giận và lớn tiếng mà ho khan thân thể run rẩy đến đứng không vững, Cố Dư Sinh đứng trước mặt ông muốn đưa tay ra đỡ ông một cái, nhưng đầu ngón tay còn chưa đụng đến ông, Cố lão gia lại giơ gậy lên gõ vào tay hắn, chỉ vào Cố Dư Sinh: “Cũng đừng mong tôi đến dự lễ cưới của các người, các người cứ chờ tôi chết đi rồi hắn tổ chức, để tôi không gặp, tâm không phiền!”

Cố lão gia nói những lời hung ác xong, lại quay đầu, mở cửa lên xe.

Tài xế đóng cửa xe trước lại, Tần Chỉ Ái còn có thể nghe thấy tiếng ho khan khó chịu của ông.

Qua cửa kính xe, Tần Chỉ Ái có thể nhìn thấy Cố Dư Sinh buồn thong tay, nhưng bàn tay lại nắm chặt.

Tài xế đóng cửa xe, chào Cố Dư Sinh một câu, lại lên xe.

Xe từ từ rời khỏi biệt thự, mãi đến khi không còn tăm hơi, Cố Dư Sinh vẫn đứng yên như vậy tại chỗ không nhúc nhích.

Tần Chỉ Ái không lên tiếng gọi Cố Dư Sinh.

Hai người cứ như vậy, một người đứng trên lầu, một người đứng dưới đất.

Không biết qua bao lâu, Cố Dư Sinh mới di tay sờ thuốc lá trong túi, châm thuốc, lẳng lặng hút.

Nhìn ánh sáng yếu ớt của thuốc lá trong đêm, Tần Chỉ Ái cảm thấy chua xót, lồng ngực như bị một hòn đá nặng trĩu đè lên làm cô thở không nổi.

Cô không dám tưởng tượng, trong lòng Cố Dư Sinh lúc này cảm thấy khó chịu như thế nào.

Một bên là người thân duy nhất còn lại trên đời này của mình, một bên là người mà hắn ba lần gặp, ba lần yêu tha thiết.

Muốn không phụ lòng cả hai thật sự quá khó khăn...

Thậm chí ngay cả bản thân cô cũng không dám đặt mình vào tình thế của Cố Dư Sinh để nghĩ, nếu mẹ cô không đồng ý cho cô ở cùng hắn, lúc đó cô phải làm sao?

Mãi đến khi mặt trời mọc, Cố Dư Sinh đứng dưới lầu cả đêm cuối cùng cũng có động tĩnh.

Cô thấy hắn động, vội vàng đóng cửa sổ, nhanh chóng bò lên giường, nằm xuống.

Cô biết, tối qua Cố Dư Sinh dụ cô ngủ sớm là do hắn đã đoán được Cố lão gia sẽ đến, cũng biết Cố Dư Sinh không muốn cho Cố lão gia vào nhà là không muốn cô nghe được những câu nói kia, hắn che chở bảo bọc cô chu đáo như vậy, cô hiểu hết, vì vậy, dù cô có biết tất cả mọi chuyện đi chăng nữa, cô vẫn sẽ vờ như không biết, vì hắn nghĩ cho cô, cô cũng sẽ nghĩ cho hắn.

Yêu một người là gì?

Là hiểu được sự quý trọng của đôi phương và không phụ tấm lòng của người đó đối với mình.

Qua khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Tần Chỉ Ái đang nằm trên giường giả vờ như đang ngủ say cảm nhận được Cố Dư Sinh đang rón rén lên giường.

Cô làm như còn mơ ngủ, ừm nhẹ một tiếng trở mình, chui vào trong ngực hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 727: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (7)

Hắn ôm lấy cô, cô có thể cảm nhận được sức hắn cầm cánh tay của cô ngày một mạnh hơn.

Cô lặng lẽ ôm lấy hắn, để mặc hắn ôm cô thật mạnh, cô cũng không nghe thấy mùi thuốc lá trên người hắn, cô có thể đoán được, lúc này hắn đã đi tắm.

Trong thế giới yên tĩnh kia, cô có thể tinh tường nghe thấy tiếng tim hắn đang đập.

Một nhịp lại một nhịp, có tiết tấu, cũng có sự mạnh mẽ.

Cô không giả bộ ngủ nữa, giả vờ như bị hắn đánh thức, cô giật giật thân thể, giơ tay lên, ôm thêm chặt.

Hắn di môi đến tai cô, giọng nói thanh đậm lại pha lẫn một chút áy náy: “Đánh thức em sao?”

“Ừ” Tần Chỉ Ái làm nũng đáp, sau đó lại ngược lên nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh hiểu ý của cô, biết cô muốn hôn, liền tìm môi cô, ngậm lấy.

Hôn một lúc lâu, hắn mới buông cô ra.

Lúc hôn xong, Tần Chỉ Ái vẫn còn nhắm hai mắt lại, trong phòng ngủ yên tĩnh đến nỗi khiến cô lo lắng, Cố Dư Sinh lại chẳng có chút phản ứng gì, cô có chút ngạc nhiên, không nhìn được mở mắt ra, ngay lập tức liền nhìn thấy ánh mắt thâm thúy đen kịt của Cố Dư Sinh.

Hắn đang nhìn cô, lẳng lặng nhìn cô thật sâu.

Giống như là muốn đem hình ảnh của cô khắc sâu vào trong tâm khảm.

Lúc cô bị hắn nhìn như vậy, tim lại không chịu được mà từ từ tăng nhịp, tầm mắt của cô bắt đầu trở nên bối rối, nhưng hắn vẫn nhìn chằm chằm cô như vậy.

Hơi thở của Tần Chỉ Ái bỗng nhiên rối loạn, cuối cùng cô thật sự muốn đưa tay lên che tầm mắt của hắn nhưng cô chỉ vừa giơ tay lên, Cố Dư Sinh đã bắt lấy cổ tay cô, để bên tai cô.

Tần Chỉ Ái cắn môi dưới, thật sự không chịu nổi, nhỏ giọng nói: “Dư Sinh, anh đừng nhìn em như...”

Chữ “vậy” Tần Chỉ Ái còn chưa nói xong, Cố Dư Sinh vốn luôn trầm mặc bỗng nhiên lại lên tiếng: “Tiểu Ái.”

Tần Chỉ Ái còn chưa nói xong, nhưng vẫn chờ hắn nói tiếp.

Qua khoảng mười mấy câu, bờ môi đẹp đẽ của hắn mới chuyển động tiếp: “Tiểu Ái, anh có một chuyện muốn cầu xin em.”

“Dù tương lai có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cũng đừng rời xa anh.”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, nhưng nước mắt của cô liền dâng lên.

Nghe những câu nói cảm động mà hắn nói với Cố lão gia, đau lòng nhìn hắn đứng dưới nhà trắng đêm hút thuốc, giờ phút này, xúc động trong lòng Tần Chỉ Ái lại càng dâng trào.

Nước mắt như con sông vỡ đê, dù có cố gắng thế nào cũng chẳng thể ngăn lại.

Hắn còn chưa phản ứng kịp, lại nhắc tay lên lau nước mắt của cô, cô lại càng khóc dữ hơn, khóc ra tiếng.

Cô nghĩ là do cô mang thai nên dễ xúc động như vậy.

Hắn nhìn thấy cô khóc như vậy, bất đắc dĩ hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Vẫn hôn đến khi cô ngừng khóc, hắn mới giơ tay lên, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc bết dính trên gò má cô, từ từ vuốt ve, sau đó dùng ngón cái, sượt qua hai gò má cô: “Đồng ý với anh, có được không?”

Cô biết, hắn chỉ lo lắng cô sẽ rời đi.

Cô khẽ gật đầu, trả lời một chữ “Được”, lại không kiềm được nước mắt.

Dù tương lai có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, chúng ta cũng sẽ ở bên nhau không rời.

Đây là đoạn tình cảm không dùng được của chúng ta từ trẻ đến giờ, kiên trì không dừng lại, tôn trọng tình yêu duy nhất của chính mình.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 728: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (8)

Một đời chỉ có thể yêu một người, hẹn đến răng long đầu bạc.

Một đời này cũng chỉ có thể là một người, chính là em.

.....

Ngày thứ năm, là ngày quản gia nghỉ ngơi.

Trong công ty rối tinh rối mù nhưng Cố Dư Sinh vẫn cố gắng trích một khoảng thời gian ra để về nhà ăn trưa với Tần Chỉ Ái, sau đó còn chờ cô ngủ trưa xong mới quay lại công ty.

Lúc thức dậy cũng đã là ba giờ chiều.

Trong nhà kính, lúc Tần Chỉ Ái đóng giả làm Lương Đẩu Khẩu có trồng hoa. Sau khi cô rời đi, Cố Dư Sinh lại phái người chăm sóc rất tỉ mỉ, bây giờ hoa phát triển rất tốt, trong biệt thự to lớn cũng chỉ có mình cô, cô không có chuyện gì làm liền đi đến nhà kính chăm sóc cây.

Quay quay với những khóm hoa thật lâu, đến khi Tần Chỉ Ái nhìn thời gian đã nhận được tin nhắn của Cố Dư Sinh, sau khi trả lời hẩn xong, liền nghĩ đến quản gia không ở đây nên muốn chuẩn bị bữa tối, liền quay lại phòng ngủ thay đồ rồi cầm bóp tiền đi ra khỏi nhà.

Gần khu của họ có một siêu thị cỡ trung, trong tủ lạnh còn một chút rau dưa, Tần Chỉ Ái tùy chọn một chút nguyên liệu nấu ăn, liền quay về nhà.

Về đến nhà chỉ mới bốn giờ, cô lại nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đứng trước cổng, cô liền dừng bước theo bản năng.

Tôi muện Cố lão gia đã đến đây, mắg Cố Dư Sinh một trận xong, cô vẫn đang chờ Cố lão gia đến.

Tuy rằng mấy ngày nay, mỗi lần cô đều tự chuẩn bị tinh thần để gặp Cố lão gia, trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề, cũng không thể trốn tránh cả đời.

Tần Chỉ Ái đứng một chỗ, sau đó hít một hơi, lại bước về nhà.

Nhìn qua cửa kính xe, Tần Chỉ Ái thấy Cố lão gia ngồi bên trong, do dự trong chốc lát, nghĩ mình và Cố Dư Sinh dù sao cũng đã đăng ký kết hôn, vẫn nên gọi một câu: “Ông nội.”

Cố lão gia ngồi im trong xe, nghe được tiếng Tần Chỉ Ái gọi nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Tần Chỉ Ái đứng cạnh xe, lúng túng một lát, sau đó lại cười, nói: “Ông, mời ông vào nhà.”

Nói xong, Tần Chỉ Ái lại chủ động mở cửa xe ra.

Cố lão gia vẫn coi cô như không khí vậy, ngồi trong xe không nhúc nhích.

Mãi đến khi má Trương mở cửa xuống xe, giúp ông mở bên cửa còn lại, Cố lão gia mới giờ gậy, khom người từ từ xuống xe.

Tần Chỉ Ái ngượng ngùng đóng cửa xe lại, đi đến trước cửa nhập mật khẩu, mở cửa ra, quay đầu: “Mời ông vào nhà.”

Cố lão gia như không nhìn thấy Tần Chỉ Ái, được má Trương dìu thẳng vào trong nhà, nhìn thẳng phía trước.

Tần Chỉ Ái đem những thứ cô mới mua từ trong siêu thị vội vàng đuổi theo sau ông, sau đó mở cửa nhà, vào nhà trước, đặt túi ở góc tường, sau đó lấy hai đôi dép lê mới tinh từ trong tủ giày ra.

Sau khi Cố lão gia ngồi xuống thì bắt chuyện với má Trương, Tần Chỉ Ái đi đến nhà bếp, lấy cho hai người họ hai tách hồng trà.

Cô cung kính đặt trước mặt Cố lão gia, ngay cả câu: “Ông nội, mời dùng trà” còn chưa nói được, Cố lão gia đã đem một cái túi, quăng lên khay trà.

Chương 728: Hứa với em sống đến răng long đầu bạc (8)

Một đời chỉ có thể yêu một người, hẹn đến răng long đầu bạc.

Một đời này cũng chỉ có thể là một người, chính là em.

.....

Ngày thứ năm, là ngày quản gia nghỉ ngơi.

Trong công ty rối tinh rối mù nhưng Cố Dư Sinh vẫn cố gắng trích một khoảng thời gian ra để về nhà ăn trưa với Tần Chỉ Ái, sau đó còn chờ cô ngủ trưa xong mới quay lại công ty.

Lúc thức dậy cũng đã là ba giờ chiều.

Trong nhà kính, lúc Tần Chỉ Ái đóng giả làm Lương Đẩu Khẩu có trồng hoa. Sau khi cô rời đi, Cố Dư Sinh lại phái người chăm sóc rất tỉ mỉ, bây giờ hoa phát triển rất tốt, trong biệt thự to lớn cũng chỉ có mình cô, cô không có chuyện gì làm liền đi đến nhà kính chăm sóc cây.

Quay quay với những khóm hoa thật lâu, đến khi Tần Chỉ Ái nhìn thời gian đã nhận được tin nhắn của Cố Dư Sinh, sau khi trả lời hẩn xong, liền nghĩ đến quản gia không ở đây nên muốn chuẩn bị bữa tối, liền quay lại phòng ngủ thay đồ rồi cầm bóp tiền đi ra khỏi nhà.

Gần khu của họ có một siêu thị cỡ trung, trong tủ lạnh còn một chút rau dưa, Tần Chỉ Ái tùy chọn một chút nguyên liệu nấu ăn, liền quay về nhà.

Về đến nhà chỉ mới bốn giờ, cô lại nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đứng trước cổng, cô liền dừng bước theo bản năng.

Tối muộn Cố lão gia đã đến đây, mắng Cố Dư Sinh một trận xong, cô vẫn đang chờ Cố lão gia đến.

Tuy rằng mấy ngày nay, mỗi lần cô đều tự chuẩn bị tinh thần để gặp Cố lão gia, trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề, cũng không thể trốn tránh cả đời.

Tần Chỉ Ái đứng một chỗ, sau đó hít một hơi, lại bước về nhà.

Nhìn qua cửa kính xe, Tần Chỉ Ái thấy Cố lão gia ngồi bên trong, do dự trong chốc lát, nghĩ mình và Cố Dư Sinh dù sao cũng đã đăng ký kết hôn, vẫn nên gọi một câu: “Ông nội.”

Cố lão gia ngồi im trong xe, nghe được tiếng Tần Chỉ Ái gọi nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Tần Chỉ Ái đứng cạnh xe, lúng túng một lát, sau đó lại cười, nói: “Ông, mời ông vào nhà.”

Nói xong, Tần Chỉ Ái lại chủ động mở cửa xe ra.

Cố lão gia vẫn coi cô như không khí vậy, ngồi trong xe không nhúc nhích.

Mãi đến khi má Trương mở cửa xuống xe, giúp ông mở bên cửa còn lại, Cố lão gia mới giờ gậy, khom người từ từ xuống xe.

Tần Chỉ Ái ngượng ngùng đóng cửa xe lại, đi đến trước cửa nhập mật khẩu, mở cửa ra, quay đầu: “Mời ông vào nhà.”

Cố lão gia như không nhìn thấy Tần Chỉ Ái, được má Trương dìu thẳng vào trong nhà, nhìn thẳng phía trước.

Tần Chỉ Ái đem những thứ cô mới mua từ trong siêu thị vội vàng đuổi theo sau ông, sau đó mở cửa nhà, vào nhà trước, đặt túi ở góc tường, sau đó lấy hai đôi dép lê mới tinh từ trong tủ giày ra.

Sau khi Cố lão gia ngồi xuống thì bắt chuyện với má Trương, Tần Chi Ái đi đến nhà bếp, lấy cho hai người họ hai tách hồng trà.

Cô cung kính đặt trước mặt Cố lão gia, ngay cả câu: “Ông nội, mời dùng trà” còn chưa nói được, Cố lão gia đã đem một cái túi, quăng lên khay trà.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 729: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (9)

Túi nện lên khay trà phát ra tiếng “ầm” một cái, Tần Chỉ Ái sợ đến nỗi tim run rẩy, qua một lát mới ngẩng đầu lên, không hiểu nhìn Cố lão gia.

Đối mặt với nghi hoặc của Tần Chỉ Ái, Cố lão gia ngồi ngay ngắn trên ghế salon lại chẳng có chút ý định muốn giải thích nào.

Má Trương ngồi một bên ôn hòa nói: “Tần tiểu thư, cô nhìn những thứ bên trong túi trước đi.”

Tần Chỉ Ái khẽ gạt đầu một cái, trước tiên lễ phép nói với Cố lão gia: “Ông, mời dùng trà”, sau đó mới ra hiệu mời má Trương dùng trà, rồi mới đứng dậy lui về phía sau một bước.

Cô không nhanh chóng nhìn xem trong túi có gì mà chỉ vào nhà vệ sinh, hỏi khẽ: “Con đến nhà vệ sinh rửa tay một chút rồi quay lại xem có được không?”

Cố lão gia vẫn không trả lời, vẫn giữ dáng vẻ ngoảnh mặt làm ngơ.

Tần Chỉ Ái đợi một lát, trong lòng lại lúng túng, nhìn về phía Cố lão gia, khẽ cười. cất bước vào nhà vệ sinh.

Đóng cửa lại, cô không đi rửa tay mà lại quay người tựa vào cửa, sau đó lại sờ điện thoại trong túi, tìm số điện thoại của Cố Dư Sinh rồi nhấn cho hắn một tin: “Dư Sinh, ông đến rồi.”

Mặc dù cô không biết trong túi có những thứ gì nhưng cô không ngốc, có thể thấy rõ ràng rằng ông đang tìm cách ly gián mình và Cố Dư Sinh.

Từ trước đến nay cô không hiểu tâm tư của Cố Dư Sinh, lúc trước hai

người mỗi người một đường, nhưng bây giờ cô với hắn là một, tất cả mọi chuyện tất nhiên phải cùng nhau đối mặt.

Màn hình hiển thị tin nhắn gửi thành công, Tần Chỉ Ái mới cất điện thoại vào túi, quay đầu mở cửa nhà vệ sinh bước ra.

Cô cắt một đĩa trái cây, pha trà, Cố lão gia cũng không nhúc nhích.

Tần Chỉ Ái nhìn đến chỗ Cố lão gia ngồi, sau đó cầm túi hồ sơ lên

Bên trong có một bức ảnh.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy những tấm hình kia, trong lòng nghĩ câu nói một lúc lâu mới quay đầu nhìn về phía Cố lão gia: “Ông nội...”

“Cô đừng giải thích với tôi.” Cố lão gia cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện với cô, Tần Chỉ Ái nghi ngờ móc hết tất cả những hình ảnh ra, mặt liền cắt không còn một giọt máu.

Những hình ảnh kia là cô ôm ấp những người đàn ông khác, cùng người khác hôn môi, còn cùng nằm trên một chiếc giường...

Những người đàn ông trong hình lại không giống nhau.

Chỉ trong chốc lát, Tần Chỉ Ái liền nhận ra đó là những hình ảnh cô đóng thế Lương Đậu Khẩu phải quay, nhưng trong những cảnh giường chiếu đó đều mặc quần áo mà, chỉ là do góc quay và góc chụp đã bị chỉnh sửa, nên nhìn rất 18+...

Lúc đóng phim, không tránh khỏi phải quay đi quay lại nhiều lần, cho nên có một vài cảnh không được tuyên truyền ra bên ngoài.

Lúc đóng phim, những người đàn ông kia cũng đa số là những diễn viên đóng thế, một chút danh tiếng cũng không có.

Từ phim ảnh không thấy quần áo cũng không tính nhưng bây giờ những diễn viên đóng thế cũng không giống nhau, bây giờ có giải thích cách nào

cũng không trong sạch nổi.

Chẳng trách từ lúc Cố lão gia vào biệt thự đến nay vẫn luôn khó chịu như vậy.

Tần Chỉ Ái nhìn những tấm hình kia, trong lòng cô đặt câu một lúc lâu mới quay đầu nhìn về phái Cố lão gia: “Ông...”

“Người trong hình chính là cô phải không?” người từ đầu đến cuối không phản ứng cuối cùng cũng lên tiếng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 730: Hứa Với Em Sống Đến Răng Long Đầu Bạc (10)

“Những hình này là con...”

Cũng chẳng chờ Tần Chỉ Ái giải thích, Cố lão gia đã kiên quyết mở miệng cắt ngang cô, ngữ khí hung ác hơn một chút: “Cô trả lời cho tôi biết, người trong hình rốt cuộc có phải là cô hay không?”

Những tấm hình này là hình chưa chỉnh sửa, chủ yếu toàn là hình ảnh khuôn mặt cô chứ không phải là Lương Đậu Khẩu.

Mà Cố lão gia lại lấy được những tấm ảnh toàn là khuôn mặt của cô.

Tần Chỉ Ái cuối cùng cũng phải nói: “Là con.”

Cố lão gia nghe thấy hai chữ này xong, lúc tiếng nói của cô kết thúc, nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, sau đó lại hỏi: “Lúc trước khi Tiểu Khẩu bệnh xuất ngoại, có phải người giả dạng làm con bé có phải cũng là cô không?”

Tần Chỉ Ái gật đầu: “Vâng.”

“Video kia cũng là do cô cố ý quay lại sao?” Cố lão gia vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu với má Trương.

Má Trương hiểu ý của ông, cầm điện thoại di động, bấm màn hình mấy lần, sau đó đưa tới trước mặt Tần Chỉ Ái.

.....

Trong video chính là Chu Tịnh và Lương Đậu Khẩu.

Lương Đậu Khẩu hình như hơi mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, ôm gối, phờ

phạc ngồi trên ghế chơi điện thoại di động.

Qua mấy giây, cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, liếc Chu Tịnh đang phiên chuyện kịch bản, nói: “Rót dùm mình một cốc nước.”

“Ừ.” Chu Tịnh trả lời một tiếng, để kịch bản xuống đi ra ngoài.

Qua khoảng một phút, cô bung một cốc thủy tinh đứng trước sofa, nhẹ nhàng đặt cốc trước mặt Lương Đậu Khẩu.

Lương Đậu Khẩu tiếp tục bấm điện thoại một lát, mới ngồi dậy lấy ly nước trên bàn, tùy tiện ném điện thoại về phía sofa, liền chỉ vào chiếc túi Chanel bên cạnh Chu Tịnh: “Đưa túi cho mình.”

Chu Tịnh đưa túi cho Lương Đậu Khẩu xong, sau đó Lương Đậu Khẩu loại mở dây kéo, tìm bên trong túi một lát, sau đó lấy ra một chai thuốc màu trắng, vặn nắp đổ thuốc ra tay.

“Cậu bệnh hả?” Động tác cầm kịch bản của Chu Tịnh hơi dừng lại một chút, quay lại hỏi.

“Không có.” Lương Đậu Khẩu lắc lắc đầu, đưa thuốc lên miệng uống vào, cảm nước nuốt xuống.

“Không có? Cậu đang khỏe như vậy sao lại uống thuốc chứ?” Chu Tịnh vừa nói vừa cầm chai thuốc trên bàn, cô nhìn chằm chằm liền quay đầu nhỏ giọng hỏi: “Thuốc tránh thai? Cậu vẫn đang uống thuốc tránh thai?”

Lương Đậu Khẩu không nói gì, để ly nước xuống bàn, qua một lát lại nhẹ nhàng gật một cái, “Ừ” một tiếng.

Lương Đậu Khẩu trong video lại mở miệng: “Tớ không muốn mang thai đứa con của hần.”

Chu Tịnh hỏi: “Tại sao?”

Lương Đậu Khẩu nói: “Chẳng tại sao cả, bởi vì tớ không thích hần.

Chính xác mà nói khi hắn chạm vào người tớ, tớ thấy rất chán ghét, tớ quần quít với hắn nhiều năm như vậy còn phải gả cho hắn, cậu cho rằng tớ vì cái gì? Vì yêu hắn chắc? Ha ha, bớ giống đi, tớ vì tập đoàn Cổ thị, mà hắn lại là chỗ dựa mạnh mẽ nhất của tớ, từ đầu đến cuối tớ không muốn Cổ Dư Sinh, mà là vị trí Cổ phu nhân.

Hai người trong video trầm mặc một hồi, Lương Đậu Khẩu đã mở miệng: “Không phải cậu cũng không biết tớ, tớ chỉ có hứng thú với sự nghiệp mà thôi.”

“Kỳ thật tớ chưa từng muốn thân mật với hắn, tớ đến công ty tìm hắn cũng được, ở trước mặt hắn giả vờ hiền lành cũng được, chỉ là đóng phim mà thôi.”

“.....”

Tiếp đó lại là một chuỗi những thứ Lương Đậu Khẩu nói rất dài, mãi đến khi video này kết thúc, Tần Chỉ Ái mới nhìn thấy thời gian được quay trên video.

Khi đó là gần khoảng thời gian còn mấy ngày nữa là Lương Đậu Khẩu và cô phải đổi lại thân phận.

Mà người trong video này thật sự không phải là cô...

Tần Chỉ Ái nhú mày, cô nhớ trước khi mình rời đi, là Cổ Dư Sinh hẹn cô ở nhà ăn tối nhưng đến gần sáng hắn mới về, cả người là lạ, sau đó cũng không nói chuyện với cô, không đưa nhẫn cưới cho cô, nhẫn cưới lúc đó lại bị hắn ném ra ngoài cửa sổ...

Lúc đó cô cho rằng hắn phát hiện cô uống thuốc tránh thai nên mới tức giận đến như vậy.

Chẳng trách lúc đó hắn lại nói những câu mà cô không hiểu.

Làm nửa ngày, thì ra là vì video này...

Có điều chỉ trong vòng một phút, Tần Chỉ Ái đã hiểu hết mọi chuyện rồi...

Thì ra là lúc đó chuyện của cô và Cố Dư Sinh có tiền triển tốt bị Chu Tịnh biết nói cho Lương Đâu Khẩu nghe.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 731: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (1)

Sau khi video đó chạy hết, trong phòng khách trở nên cực kỳ yên tĩnh, qua khoảng một phút, Cố lão gia nhìn thấy Tần Chỉ Ái vẫn không muốn trả lời, cho rằng cô không còn lời nào để nói, liền mở miệng: “Lúc quay video là thời điểm Tiểu Khấu và cô sắp đổi lại thân phận, có phải vì vậy mà cô muốn quay đoạn video này để phá hoại tình cảm của Dư Sinh và Tiểu Khấu có đúng không?”

Tần Chỉ Ái nghe nói như vậy, lập tức liền bưng tỉnh.

Cái gì vậy chứ? Những thứ này đều khiến cô oan ức muốn chết, lúc đó còn là người bị hại, sao bây giờ lại chuyển thành cô là kẻ thủ ác đi hại người khác chứ?

Lúc Tần Chỉ Ái còn chưa hiểu rõ chân tướng của mọi chuyện, trong lòng cô cũng đã có chút tức giận rồi, sau khi nghe Cố lão gia nói như vậy, cô lại càng tức giận hơn, những người ngồi trước mặt cô lúc này lại là Cố lão gia, cô hít sâu một hơi, cố gắng nén giận, cố gắng dùng vẻ mặt ôn hòa để nói chuyện với ông: “Ông nội, mặc dù ông có tin con hay không nhưng con vẫn muốn giải thích với ông, dụng ý của video này thật sự là muốn phá hoại tình cảm, nhưng không phải là phá hoại tình cảm giữa Lương Đẩu Khấu và Dư Sinh mà là phá hoại tình cảm của con và Dư Sinh, bởi vì người trong video không phải là con mà là Lương Đẩu Khấu...”

“Nói hươu nói vượn!” Cố lão gia đột nhiên đưa gậy lên, nặng nề gõ lên bàn trà: “Tiểu Khấu là hạng người gì, ta là người biết rõ ràng nhất, con bé là đứa nhỏ mà ta biết từ thời nó còn bé xíu, cô có thể gạt được Dư Sinh, nhưng cô không thể gạt được tôi đâu, chỉ cần nhìn vào những hình ảnh này là đủ để biết cô là hạng người gì rồi! Cố gia chúng ta hôm nay hay không thể nào để cô bước vào gia tộc này được, tôi hôm nay đến đây chính là để đuổi cô đi!”

Cố lão gia nói xong, liền giơ gậy lên, chỉ về phía cửa, ra lệnh với Tần Chỉ Ái: “Tôi cho cô 10 phút, thu dọn đồ của cô rồi rút ra khỏi đây cho tôi!”

Tần Chỉ Ái dùng sức nắm chặt nắm tay, cô mím chặt môi, sau đó uốn lưng thẳng tắp ngồi trên ghế salon, không nhúc nhích một chút nào, giống như cô hoàn toàn không hề nghe thấy những gì mà Cố lão gia vừa nói, lại tiếp tục giải thích: “...Còn những tấm hình kia hoàn toàn không phải như những gì ông tưởng tượng, đó là hình lúc đó con đóng thế Lương Đậu Khẩu phải quay phim, những tấm hình này đều đã bị chỉnh sửa cảnh quay...”

“Ta nói ta không muốn nghe những điều điên đảo thị phi này nữa! Cô rút cho ta! Có nghe thấy không? Cô lập tức rút ra khỏi đây cho ta!”

Cố lão gia nhìn thấy Tần Chỉ Ái còn chưa đi, vẫn ở đây ngụy biện cho chính mình thì cực kỳ tức giận..

Những gì có thể giải thích cô đều đã giải thích, Cố lão gia còn không tin nữa, cô cũng không còn cách nào khác.

Tần Chỉ Ái trầm mặc lại không nói lời nào, đối mặt với sự xua đuổi của Cố lão gia, cô vẫn vững vàng ngồi trên ghế salon không hề có ý định đứng lên.

Cô càng như vậy, trong lòng Cố lão gia lại càng tức giận, đến cuối cùng, ông ấy liền nhìn về phía má Trương ngồi bên cạnh: “Quảng cô ta ra ngoài!”

Má Trương do dự một chút.

Cố lão gia càng tức giận rống lên một tiếng: “Má Trương!”

Má Trương liền đứng lên đi về phía Tần Chỉ Ái, tay bà còn chưa đụng được đến Tần Chỉ Ái, cô đã ngược đầu lên nhìn Cố lão gia, ngữ khí chắc chắn mở miệng: “Con sẽ không đi, cho dù bây giờ người bắt buộc con phải đi, con cũng sẽ quay trở lại.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 732: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (2)

“Con đã hứa với Dư Sinh rồi, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, con cũng sẽ không rời xa anh ấy!”

“Trừ phi con chết đi!”

“Bằng không, sẽ không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cách con ở bên anh ấy!”

Cố lão gia nghe xong những lời này, chỉ cảm thấy phôi như sắp nổ tung.

Cháu trai không nói tiếng nào kéo cô ta đi đăng ký kết hôn, khiến ông phải hổ thẹn với Lương gia, tức giận dồn nén bao ngày xông thẳng lên đỉnh đầu khiến ông nhìn con bé bình tĩnh thông dong trước mặt mình càng không biết phải làm như thế nào, cả người liền đứng lên, chuẩn bị tát vào mặt Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái không ngờ Cố lão gia lại động thủ với mình như vậy, cô nhìn thấy bàn tay ông vung đến, cả người đầu tiên là sửng sờ, sau đó đầu óc lại trống rỗng, cô quên cả tránh né, liền nhắm mắt lại theo phản xạ.

Nỗi đau trong dự đoán lại không có hạ xuống.

Tần Chỉ Ái cau mày, hình như cảm giác của mình là đúng, lúc này cô mới từ từ mở mắt ra.

Bầu không khí tức giận bùng bùng của cả hai bên lúc này lại bị một luồng khí lạnh ập tới.

Má Trương đứng cách cô một bước chân, lúc này nhìn chằm chằm người bên cạnh Tần Chỉ Ái, cả người có chút lo sợ.

Tần Chỉ Ái dừng lại một giây đồng hồ, trong chớp mắt mới hiểu ra, quay đầu nhìn theo hướng của má Trương.

Cố Dư Sinh nhận được tin nhắn của cô xong, lập tức trở về, bây giờ hẳn đứng cạnh cô, môi mím thành một đường, nắm lấy tay của Cố lão gia đang sắp quất về phía mặt cô, không nói tiếng nào nhìn chăm chăm Cố lão gia.

Trên mặt Cố lão gia vẫn còn tức giận nồng nặc, ông không cho rằng Cố Dư Sinh sẽ xuất hiện vào lúc này nên trên mặt lại có chút kinh ngạc.

Bầu không khí giống như bị đóng băng, bất động, trì trệ.

Không biết qua bao lâu, Tần Chỉ Ái nghe thấy Cố Dư Sinh hỏi bằng một giọng rất trầm thấp: “Ông nội, vừa rồi ông muốn đánh cô ấy sao?”

Có thể là do ngữ khí của Cố Dư Sinh quá mức dọa người, do dù là Cố lão gia cũng bị sợ đến nổi lui về phía sau một bước, muốn rút cánh tay của mình ra khỏi bàn tay của Cố Dư Sinh.

Sức tay Cố Dư Sinh nắm tay ông lại tăng thêm một chút, nhìn ông trừng trừng, lại hỏi từng chữ từng chữ lại lần nữa: “Ông nội, có phải vừa rồi ông muốn đánh cô ấy không?”

Cố lão gia lúc này mới nhận ra được người đứng trước mặt ông lúc này là cháu trai của mình, sao có thể sợ nó, liền cực kỳ tức giận trả lời: “Phải”

“Đùng!” Âm thanh này phát ra hầu như là cùng một lúc với câu trả lời của ông.

Lúc này Tần Chỉ Ái cảm nhận giống như là có một bàn tay quật lên mặt cô vậy, cô sợ đến nỗi đứng lên theo phản xạ có điều kiện, nhìn tình cảnh đó, bờ môi động nhiều lần cũng không nói nổi tiếng nào.

Má Trương đứng đó không xa bị hù đến nỗi vội vàng lùi về phía sau một bước, sau đó lại bước về phía trước một bước, cuối cùng nắm chặt vạt áo của mình, không biết làm sao nhìn chăm chăm hai ông cháu trước mặt mình, lấp

ba lấp bắp nói vài chữ: “Cố lão gia, thiếu, thiếu gia...”

Cố Dư Sinh và Cố lão gia giống như không nghe thấy bà nói gì vậy, bọn họ cùng đứng lên, nhìn đối phương không chớp mắt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 733: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (3)

Có điều chỉ trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi, trên mặt trắng nõn của Cố Dư Sinh đã có năm ngón tay rõ ràng.

Hắn cao hơn so với Cố lão gia một chút, nhìn thấy Cố lão gia cúi đầu, hai ông cháu cũng không biết đã đứng bao lâu, Cố Dư Sinh cuối cùng cũng nói chuyện, vẫn là ngữ khí dọa người như cũ: “Đủ chưa?”

Cố lão gia không lên tiếng, Cố Dư Sinh cũng như vậy, một giây sau lại bắt lấy tay ông, tàn nhẫn quất lên mặt mình.

Lần này, hắn liền hỏi: “Đủ chưa?” lại bình tĩnh nhìn Cố lão gia mấy giây, thấy ông không trả lời, lại lần thứ ba quật bàn tay ông lên mặt mình.

Thời khắc bàn tay sắp rơi xuống, Cố lão gia rút cuộc hiểu đã xảy ra chuyện gì, liền dùng sức giữ tay mình lại, lùi về phía sau một bước: “Cố Dư Sinh, ngươi làm gì vậy?”

Cố Dư Sinh thấy vậy cũng không có chút nao núng nào, vẫn nhàn nhạt trả lời: “Ông, con là cháu trai của ông, ông muốn đánh con, mắng con, con cũng không có chút oán hận.”

“Nhưng Tiểu Ái thì không được, cô ấy chính là người mà con yêu nhất, muốn sống cùng suốt đời, dù ông có tức giận, có không thích đi chăng nữa, ông cũng không thể đánh cô ấy.”

“Trên thế giới này, chỉ cần con còn sống một ngày, con nhất định sẽ không để cô ấy bị ai làm tổn thương, kể cả ông cũng không ngoại lệ.”

Một năm qua, Cố lão gia và Cố Dư Sinh đã từng cãi nhau rất nhiều lần vì chuyện của Lương Đậu Khấu, nhưng đây chính là lần đầu tiên ông không

dám nhìn thẳng vào mắt của Cố Dư Sinh.

Cuộc hôn nhân của cha mẹ Dư Sinh không hạnh phúc đã ảnh hưởng rất lớn đối với hắn, ông mới muốn để Cố Dư Sinh có thể lấy một người con gái mà hắn yêu.

Chỉ có thật tâm yêu mới có thể khiến hắn toàn tâm toàn ý đối xử tốt với một người.

Lương Đậu Khấu là đứa trẻ ông đã tận mắt nhìn thấy con bé lớn lên, mặc dù bản tính không tốt nhưng tình cảm đối với Cố Dư Sinh là thật, thậm chí vì ông là ông nội của Cố Dư Sinh mà cứu mạng của ông...

Ông thật sự mong hắn hạnh phúc nên từ trước đến nay mới làm nhiều chuyện như vậy, cho đến nay ông chưa từng nghĩ bản thân mình đã làm sai điều gì, nhưng lúc này ông lại có một chút do dự.

Rất nhanh, Cố lão gia liền quay về phía khay trà, lấy những bức ảnh quăng vào ngực Cố Dư Sinh: “Tự cháu xem đi, cháu đã cưới một người phụ nữ như thế nào!”

Đầu ngón tay Tần Chỉ Ái run run, nắm lấy vạt áo.

Cố Dư Sinh rũ mi mắt, nhìn những hình ảnh kia, lật vài lần, sau đó nghiêng đầu, nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

Trong nháy mắt, ánh mắt của hai người gặp nhau, hô hấp của cả hai đồng loạt dừng lại, trong mắt Tần Chỉ Ái nhìn Cố Dư Sinh cũng có một chút lo lắng bất an.

Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái lẳng lặng nhìn nhau vài lần, sau đó hắn cúi đầu, cầm những tấm hình kia xé thành từng mảnh, ném vào thùng rác: “Ông, người phụ nữ mà cháu yêu, cháu tin tưởng cô ấy tuyệt đối.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 734: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (4)

Câu nói này của Cố Dư Sinh lại thành khẩn, chăm chú như là một cam kết rất trang trọng.

Cố lão gia liền không biết nên nói gì tiếp theo, ông nhìn Cố Dư Sinh, lại nhìn những hình ảnh không còn lạnh lẽo trong thùng rác, sau đó há miệng giờ gậy lên gõ sàn nhà hai lần, sau đó quay đầu ra khỏi biệt thự, không quay đầu lại.

.....

Tiếng xe ngoài cửa biến mất rất lâu, Tần Chỉ Ái mới hồi phục lại tinh thần, nhìn gò má sưng đỏ của hắn, cuối cùng nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

Cảm nhận được đụng chạm của cô, Cố Dư Sinh quay đầu, nhìn cô một cái, sau đó đưa tay ra, kéo cô vào lòng, ôm cô thật chặt.

.....

Mặt Cố Dư Sinh sưng vù, không tiện ra ngoài.

Chuyến đi này của Cố lão gia khiến Tần Chỉ Ái không còn tâm tình nào mà nấu cơm.

Cuối cùng, Tần Chỉ Ái chỉ nấu hai tô mì đơn giản, sau khi lấp đầy bụng xong, đi tản bộ quanh vườn cùng hắn nửa giờ, liền rửa ráy bò lên giường rất sớm.

Cố Dư Sinh về nhà gấp như vậy, trong công ty còn có một số việc chưa xử lý, nhìn thấy cô ngủ rồi liền đến thư phòng, đến khi làm xong việc đã là 11 giờ khuya, hắn tưởng Tần Chỉ Ái đã ngủ từ lâu, không ngờ sau khi rón

rén bò lên giường, cô bé lại chủ động bò vào ngực hắn.

Trong phòng chỉ mở đèn ngủ, rất yên tĩnh, Tần Chỉ Ái nghe thấy tiếng tim Cố Dư Sinh đập, nhẹ nhàng giơ tay lên, chạm vào gò má hắn, chỉ một chỗ, liền lập tức rút tay ra, qua một lát, lại chỉ một cái nữa, mới nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

“Không đau.” Cố Dư Sinh giật giật người, tìm một tư thế thoải mái để ôm cô chặt hơn một chút.

“Anh biết em hỏi chỗ này mà...” Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng di tay đến trong lòng hắn, chỉ chỉ.

Cô hỏi, lúc bị kẹt trong tình thế giữa bên hiếu bên tình, trong tình thế khó xử như vậy, hắn nhất định rất đau lòng phải không?

Cố Dư Sinh không trả lời câu hỏi này, mà là nói những gì hắn muốn nói: “Tiểu Ái, em còn nhớ ngày mà em xuất ngoại, anh xảy ra tai nạn không?”

Tần Chỉ Ái không biết tại sao hắn lại đột nhiên hỏi như vậy, âm thanh có chút ngập ngừng “ừ” một tiếng.

“Ngày đó, kỳ thực anh có thể né chiếc xe kia...”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy lại khiến toàn thân cô căng thẳng, sau đó cô bỗng nhiên ngẩng đầu dậy, đôi mắt chấn động nhìn Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh biết cô là một cô gái thông minh, nhất định chỉ cần hắn nói một câu, cô đã có thể dễ dàng hiểu mọi chuyện, hắn không nói tình huống tỉ mỉ ngày hôm đó, mà đổi giọng nói: “... Chỉ vì em còn ở đây, anh mới còn muốn sống tiếp cuộc sống này, còn cần sinh mạng này... Vì vậy, trong lòng anh chỉ có bốn chữ: em là nguồn sống.”

Bên trong lại yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào, Cố Dư Sinh nhắm mắt dưỡng thần, vừa định mở mắt nhìn Tần Chỉ Ái, cô bé đang vùi đầu trong ngực hắn lại hỏi: “Dư Sinh, sao anh không hỏi em về những tấm ảnh đó?”

“Có gì để hỏi chứ?” Cố Dư Sinh trả lời rất đơn giản, lại nhắm hai mắt lại hững hờ nói tiếp: “Anh cũng đâu phải là chồng của Lương Đậu Khấu, tại sao lại tin những hình ảnh đó? Anh có bệnh sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 735: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (5)

Bốn chữ cuối cùng giọng điệu có chút giương lên, mang theo chút khinh bỉ, làm tim Tần Chỉ Ái đập mạnh, trong ngực lại có một sự âm áp vây quanh.

Trên thế giới này còn có những người đung chuyện không cần phải giải thích, thậm chí lựa chọn tin mình vô điều kiện, không phải chính là hạnh phúc nhất sao?

Tần Chỉ Ái biết như vậy nhưng vẫn nói với Cố Dư Sinh: “Những bức ảnh kia là lúc em làm diễn viên đóng thế phải quay phim, nhưng mà cảnh tượng cực kỳ mờ ám kia đã bị chỉnh sửa lại hết rồi.”

“Ừ...” Cố Dư Sinh như đang suy nghĩ chuyện khác, chỉ ừ khá qua loa.

Qua một lát, Cố Dư Sinh mới nói tiếp: “Tiểu Ái, chúng ta đến Thượng Hải đi!”

“Anh muốn em cùng đi công tác với anh sao?” Tần Chỉ Ái cho rằng hẳn phải đi công tác.

“Không, không phải đi công tác mà là ở lâu dài.”

Tần Chỉ Ái sững sốt.

“Thượng Hải cũng gần Hàng Châu, em cũng có thể về thăm mẹ thường xuyên hơn.”

Tần Chỉ Ái nghe thấy câu này, hoàn toàn có thể hiểu được ý của Cố Dư Sinh.

Là vì ông không thích cô, hẳn sợ cô cứ tiếp tục ở đây sẽ phải chịu nhiều

oan ức nên mới nghĩ đến chuyện dọn đi với cô sao?

“Anh cũng đã ở Thượng Hải một năm, chi nhánh của Cố thị đều có ở bên kia, cũng có vài thị trường bất động sản nhưng nếu em không thích, chúng ta có thể ở khu gần sông Hoàng Phố, hoặc là nhà ở Giang Cảnh, hai ngày trước anh đi xem thử rồi, ở đó rất đẹp...”

“Dư Sinh...” Tần Chỉ Ái cắt ngang hẳn.

Cố Dư Sinh không nói nữa.

Tần Chỉ Ái trầm mặc ba giây, lại nhỏ giọng nói: “Em thích Bắc Kinh hơn.”

Chỉ năm chữ đơn giản khiến Cố Dư Sinh cho rằng mình nghe lầm.

Tần Chỉ Ái lại nhẹ giọng nói: “Chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện ở đây, em có chút không nỡ rời xa nó.”

Cố Dư Sinh biết, đây không phải là lý do trọng điểm, hẳn lại trầm mặc không lên tiếng.

“Quan trọng hơn là, Dư Sinh, anh đưa em đi rồi, để lại ông một mình, em không yên tâm, anh cũng không yên tâm, chúng ta đến Thượng Hải cũng không vui đúng không? Buổi chiều lúc ông đến, em nghĩ rồi, dù ông có không thích em, nhưng em sẽ cố gắng để ông chấp nhận em, bởi vì em không muốn anh vì em mà khó xử...”

Đẹp nhất của tình yêu là gì? Là bạn tính toán cho đối phương, đối phương cũng hết lòng nghĩ cho bạn.

Trong đầu Cố Dư Sinh lúc này dù có trăm tính vạn tính, nhưng tim hẳn chỉ có cảm động và ấm áp.

Sau một lát, Tần Chỉ Ái lại mở miệng nói: “Dư Sinh, ngày mai chúng ta đến nhà ông ăn cơm đi?”

Cố Dư Sinh ngẩng người, ôm Tần Chỉ Ái chặt thêm sát mình hơn nữa.

Tần Chỉ Ái nhận ra được những đề tài mà hai người đang nói với nhau quá mức cảm tính, liền đổi: “Dư Sinh, anh biết không, buổi chiều lúc ông đuổi em đi, em có chết cũng không động đây, em thấy mặt mình lúc đó dày lắm nha... Ai da, anh nói xem, sao em có thể tự nói mình mặt dày chứ? Em rất dũng cảm có đúng không? A... Dư Sinh, anh làm gì?”

Tần Chỉ Ái lải nhải bằng âm thanh trong văt không ngừng, bỗng nhiên bị Cố Dư Sinh trở mình, đặt cô dưới người, nhìn sâu vào mắt cô một lúc lâu sau, hắn không biết nên dùng từ gì để diễn tả cảm xúc ngổn ngang trăm mối của mình, lại hóa thành một câu đơn giản: “Tiểu Ái, anh yêu em.”

Đây là lần đầu tiên hắn nói ba chữ “anh yêu em” này với cô.

Tần Chỉ Ái giống như thiếu nữ lần đầu tiên được tỏ tình vậy, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng, lông mi ngượng ngùng một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn khoe môi Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh thuận thế hôn cô, trần trọc một lúc lâu, sau đó mới thở hồng hộc bên tai cô, hùng hực lên tiếng: “Tiểu Ái, sắp ba tháng rồi chứ? Ngày mai anh nói Tiểu Vương liên hệ với bác sĩ sản khoa tốt nhất kiểm tra cho em.”

Tần Chỉ Ái hiểu hắn có ý gì, ngượng ngùng nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Rõ ràng cả hai người đều hiểu, nhưng có người vẫn nổi tính khôì hài, ngậm lấy vành tai Tần Chỉ Ái, thủ thỉ: “Lão nhị nhà chúng ta sắp chết đói rồi đây!”

.....

Ngày Tần Chỉ Ái hẹn tái khám là thứ tư tuần sau.

Trước đó, cô và Cố Dư Sinh đi đến nhà cũ một chuyến.

Lần thứ nhất, không vào cửa.

Lần thứ hai, Cố lão gia không có ở nhà.

Lần thứ ba, vào được cửa, Cố lão gia lại gọi Lương Đậu Khẩu đến...

Thằng thẩn mà nói, Tàn Chi Ái hết lần này đến lần khác bị đả kích, cô có thể vì Cố Dư Sinh, nhưng cô vẫn không ngừng cảm thấy trống trải.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 736: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (6)

Ngoại trừ không ngừng thất bại chuyện ở nhà cũ, lúc khám thai, cũng có một chuyện nguy hiểm đã xảy ra.

.....

Ngày thứ ba hôm đó Cố Dư Sinh bỏ ra ba tiếng đồng hồ xử lý hết những chuyện của ngày hôm sau.

Sáng sớm ngày hẹn khám thai, hắn làm tùy tùng cùng Tần Chỉ Ái ăn sáng xong mới đưa cô đến bệnh viện.

Làm xong một loạt tất cả các kiểm tra cần thiết đã là hai giờ sau.

“Bảo Bảo rất khỏe mạnh, tim thai bình thường, phát triển cũng rất tốt, trạng thái cũng duy trì rất tốt...” bác sĩ nhìn vào kết quả kiểm tra của Tần Chỉ Ái xong, lại chỉ vào một bức hình siêu âm rất nhỏ, chỉ một chỗ mấy lần nói: “Đây là mũi, đây là mắt, đây là miệng, còn đây là cánh tay và bàn chân nhỏ xíu...”

Hình ảnh rất nhợt nhạt, Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh nhìn nhưng không hiểu, vẫn rất chăm chỉ nghe như hai học sinh tiểu học, rất chăm chú.

Hôm nay có rất nhiều người đến khám thai, sau khi Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh ra khỏi phòng bác sĩ còn nhìn thấy một hàng dài ở phía sau, còn có không ít đàn ông đến dẫn vợ đi khám thai.

Lúc đó đi ngang qua nhà vệ sinh, Tần Chỉ Ái ngừng lại: “Em đi vệ sinh một chút, anh ở đây chờ em nha.”

Cố Dư Sinh nhìn thấy trên sàn trong nhà vệ sinh có rất nhiều nước, sợ

Tần Chỉ Ái trượt chân nên đỡ cô cẩn thận từng li từng tí vào nhà vệ sinh, lúc đi vào bên trong có những ánh mắt cổ quái nhìn hẩn, Cố Dư Sinh mới miễn cưỡng buông lỏng tay Tần Chỉ Ái ra, cứ dặn cô phải cẩn thận dưới chân, đợi đến khi không nhìn thấy cô nữa hẩn mới bắt đầu bước ra nhường chỗ.

Trong nhà vệ sinh đang có hai người, Tần Chỉ Ái phải chờ một lúc mới đến lượt mình.

Sau khi ra ngoài, cô đứng ở bồn rửa tay nhìn qua gương, thấy một bóng người quen thuộc liền quay người theo bản năng.

Tưởng Tiêm Tiêm mang kính, tóc xoắn dài đến áo khoác, mặc một cái quần bông rộng, đang bấm điện thoại đi ngang qua cô.

Đây là khoa sản, sao Tưởng Tiêm Tiêm lại đến đây?

Tim Tần Chỉ Ái đập thình thịch, không thể không nhìn Tưởng Tiêm Tiêm cho kỹ.

Tưởng Tiêm Tiêm nhận ra có người nhìn mình nên cũng quay đầu lại, nhìn liếc Tần Chỉ Ái một cái, cô và người bạn từ thời cấp ba này đã không gặp nhau, trừ lúc Tần Chỉ Ái đóng vai Lương Đậu Khẩu thì cô ta không biết, Tưởng Tiêm Tiêm đã quên Tần Chỉ Ái là ai, chỉ cười lễ phép với cô một cái thật nhẹ, liền cất bước đi vào nhà vệ sinh.

Lúc Tần Chỉ Ái thu lại tầm mắt, nhìn trong gương cũng có thể thấy Tưởng Tiêm Tiêm đang mang một đôi giày đế bằng màu trắng.

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, dọc theo bệnh viện, Tần Chỉ Ái có chút mất tập trung.

Cố Dư Sinh đang rất vui vẻ, cảm tâm hình siêu âm mà nhìn chăm chú, vừa đi vừa nghiên cứu, thỉnh thoảng còn không quên hỏi Tần Chỉ Ái một câu: “Tiểu Ái, đây là mắt của Đậu Phộng Nhỏ, đây là mũi, còn đây là miệng đúng không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 737: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (7)

Con cái có sức ảnh hưởng rất lớn đến mẹ, Tần Chỉ Ái nghe Cố Dư Sinh hỏi như vậy, cũng dần dần sự chú ý của mình vào tấm hình siêu âm, cô vừa quan sát vừa chỉ vào hình, do dự nói: “Đây mới là miệng chứ?”

“Là ở đây sao? Sao anh lại có cảm giác là chỗ này?”

“Không phải âu, hay là, hay là ở đây ha?”

“Tiểu Ái, chỗ em chỉ là chính giữa của con, miệng của con không thể nằm ở chỗ này được, chính là chỗ này, sao có thể là ở chính giữa, có thể nói là mông còn tạm chấp nhận được...”

“Cố Dư Sinh, anh nói con chúng ta có miệng ở mông sao?”

“Anh không có ý này...” Hai người họ đi đến cửa bệnh viện để chờ Tiểu Vương đón, nhưng lời trong miệng còn chưa nói hết bỗng nhiên Cố Dư Sinh như nhận ra điều gì, liền quay người, liếc mắt nhìn sau lưng, bỗng một chiếc xe chạy thẳng đến hướng của Tần Chỉ Ái, hần hần như không có thời gian suy nghĩ gì liền kéo cô vào lòng, tránh qua một bên.

Hai người họ còn chưa đứng vững, xe đã nhanh chóng xẹt qua, lái vào dòng xe cộ phía trước.

Bởi vì quá hoảng hốt, lồng ngực của Cố Dư Sinh có chút chập chùng, hần cầm lấy bả vai Tần Chỉ Ái thật chặt, cúi đầu, kiểm tra thân thể của cô: “Không bị thương ở đâu chứ?”

Sắc mặt của Tần Chỉ Ái trắng bệch hơn Cố Dư Sinh rất nhiều, cô thở gấp một chút mới miễn cưỡng nói: “Không...”

Tiểu Vương đứng cách đó không xa đúng lúc nhìn thấy một màn như vậy, nhảy dựng lên: “Cố tổng...”

Vừa kêu lên, Tiểu Vương liền nhìn đến tay của Cố Dư Sinh: “Cố tổng, anh bị thương kìa!”

Tần Chỉ Ái nhìn theo tầm mắt của Tiểu Vương, thấy rìa ngoài cánh tay của hắn có máu chảy ra: “Dư Sinh...”

“Không sao!” Cố Dư Sinh nhìn thấy Tần Chỉ Ái không có vấn đề gì mới từ từ bình tĩnh một chút, hắn chỉ nhàn nhạt trả lời cô, sau đó mở khuy tay áo ra, cuộn tay áo lên, nhìn thấy chỉ là một vết trầy nhẹ, không có gì đáng lo, liền lấy khăn giấy từ Tiểu Vương, lau qua một hồi, liền kéo vai Tần Chỉ Ái mới nói với Tiểu Vương: “Lên xe đi.”

Đi đến trước xe, Cố Dư Sinh liền tự mình mở cửa xe cho Tần Chỉ Ái, lúc cô lên xe rồi, hắn mới quay đầu nhìn về phía hướng chiếc xe lúc nãy chạy, lúc này đã không còn thấy khói xe.

Chờ Tần Chỉ Ái lên xe xong, Cố Dư Sinh đóng cửa xe, vòng qua bên kia, nhưng lại không nhanh chóng lên xe mà lại gọi Tiểu Vương đang chuẩn bị vào xe.

Tiểu Vương thấy toàn bộ cửa xe đã đóng lại, biết Cố Dư Sinh có chuyện chỉ muốn nói với mình, liền nhẹ giọng đến mức nhỏ nhất: “Cố tổng.”

Cố Dư Sinh đọc một biển số xe: “Cậu đi tra xem chiếc xe vừa nãy là của ai.”

Chiếc xe lúc nãy chỉ là quét ngang qua một cái, vậy mà Cố tổng cũng có thể nhìn thấy biển số mà nhớ được.”

Tiểu Vương âm thầm khâm phục: “Vâng, Cố tổng.”

.....

Bắc Kinh xuân về hoa nở, mấy ngày nay hiếm khi thời tiết lại tốt như thế nào, mấy ngày nay Cố Dư Sinh không cần phải đến công ty, thấy thời gian còn sớm, lúc trên đường lái xe về nhà liền đề nghị đi dạo trung tâm thương mại.

Cách ngày sinh còn sớm nhưng Tần Chỉ Ái lại nghĩ đến mấy ngày nữa bụng của cô to hơn, mặc quần áo cũng không vừa, nên từ bây giờ chuẩn bị là vừa nên liền gật đầu đồng ý.

Cố Dư Sinh để Tiểu Vương dừng xe ven đường, lấy chìa khóa xe từ Tiểu Vương xong, mới dẫn Tần Chỉ Ái vào trung tâm thương mại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 738: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (8)

Lúc dùng cơm xong, hai người đi dạo một rồi cũng đã là bốn giờ chiều.

Cố Dư Sinh vốn định đưa Tần Chỉ Ái về nhà nhưng Tần Chỉ Ái lại cứ cầm hình siêu âm nhìn tới nhìn lui, cô như đột nhiên nhớ đến cái gì liền quay đầu nhìn Cố Dư Sinh, mở miệng: “Dư Sinh, chúng ta đến chỗ ông đi.”

Cố Dư Sinh nghĩ đến tình hình mấy ngày trước đến nhà cũ, sắc mặt lại trở nên không vui, mím môi không nói gì.

“Chúng ta đưa hình của Đậu Phụng Nhỏ cho ông coi, sau khi nhìn thấy biết đâu thái độ của ông có thể tốt hơn một chút...” Tần Chỉ Ái thấy Cố Dư Sinh chẳng bị thuyết phục, ngoẹo cổ, lại nói: “...Mặt em vốn đã dày rồi, có dày thêm chút nữa cũng không sao!”

Nói xong, Tần Chỉ Ái còn giơ tay lên, chọt chọt lên gò má của mình.

Cố Dư Sinh nhìn thấy cô đáng yêu như vậy, còn cười tươi roi rói, nên mặt hắn cũng có một vết cười dịu dàng, hắn xoa xoa đầu Tần Chỉ Ái, mặc dù không lên tiếng nhưng vẫn lái xe đến nhà cũ.

.....

Lúc xe vào trong viện của nhà cũ, Lương Đậu Khấu đang đi tản bộ với Cố lão gia, nhìn qua kính chiếu hậu, cũng không biết Lương Đậu Khấu nói gì, Cố lão gia chống gậy vừa từ từ đi vừa cười không ngậm được mồm.

Hai người nghe được tiếng xe thì quay đầu lại nhìn xe của Cố Dư Sinh. Nhìn qua kính chiếu hậu cũng có thể nhìn thấy được Tần Chỉ Ái trong xe, nụ cười liền biến mất, nghiêng đầu nói gì đó với Lương Đậu Khấu hai lần, sau đó Lương Đậu Khấu đỡ ông vào nhà.

Lúc Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh vào nhà, Cố lão gia và Lương Đậu Khẩu đang ngồi trên ghế salon coi tv, thỉnh thoảng còn tán gẫu vài câu với nhau.

Cố Dư Sinh biết Lương Đậu Khẩu đang nhìn mình và Tần Chỉ Ái, nhưng sau khi vào nhà, hắn không nói gì liền ngồi xổm xuống giúp Tần Chỉ Ái thay giày, sau đó lại đưa dép lê cho cô mang, mới kéo tay cô vào nhà.

Hắn mở miệng gọi “Ông nội.” Cố lão gia cũng liếc hắn một cái, “ừ” một tiếng.

Sau đó Tần Chỉ Ái cũng gọi theo: “Ông nội.” cũng giống như ba lần trước, Cố lão gia vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

Cố Dư Sinh đỡ Tần Chỉ Ái ngồi xuống, còn cầm gối dựa chu đáo đệm phía sau Tần Chỉ Ái.

Bên cạnh còn có Cố lão gia và Lương Đậu Khẩu đang nói chuyện, hắn lại làm như không để ý, chỉ cất cao giọng hỏi: “Như vậy có thoải mái không?”

Nói xong, Cố Dư Sinh lại cầm một cái gối dựa khác: “Vậy được không? Như vậy có thể thoải mái hơn một chút?”

Lương Đậu Khẩu đang nói chuyện với Cố lão gia, nhưng đã không còn trôi chảy như lúc nãy nữa rồi.

Đến khi Lương Đậu Khẩu cảm miệng không nói nữa, Cố Dư Sinh mới mở miệng: “Ông, hôm nay con đã dẫn Tiểu Ái đi khám thai rồi.”

Cố lão gia nhìn thẳng tv, không có chút ý định muốn nghe tiếp nào.

Cố Dư Sinh lấy hình siêu âm từ trong túi của Tần Chỉ Ái ra, đưa cho Cố lão gia: “Ông, đây là hình ảnh hiện tại của thai nhi, bác sĩ nói...”

Cố Dư Sinh còn chưa nói hết, Cố lão gia đã quay qua Lương Đậu Khẩu, lại chỉ vào tv hỏi: “Tiểu Khẩu, chuyện này tiếp theo sẽ như thế nào?”

Sắc mặt của Cố Dư Sinh âm trầm hơn rất nhiều, Tần Chỉ Ái sợ hãi nổi giận, chỉ yên lặng cầm tay hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 739: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (9)

Cố Dư Sinh hạ mi mắt nhìn bàn tay của Tần Chỉ Ái, nuốt tức giận vào trong, sau đó lại nắm lấy tay cô.

Trong phòng khách chỉ còn âm thanh của Lương Đậu Khẩu đang kể lại về tình hình tiếp theo của bộ phim do cô ta đóng cho Cố lão gia nghe.

Cố Dư Sinh cảm thấy giọng nói của Lương Đậu Khẩu cực kỳ phản cảm, nhúu nhúu mày, lại đưa tay lên xoa xoa huyết thái dương, sau đó lại thả tay xuống, dư quang mắt hần lại tinh nhìn bức hình trong tay hần đang muốn đưa cho Cố lão gia xem.

Không phải hần muốn đưa cho ông xem hình ảnh của Đậu Phụng Nhỏ sao? Còn ở đây mơ ngủ cái gì?

Trong lòng Cố Dư Sinh thầm nhở nước bọt một câu, sau đó như nhớ đến cái gì, liền giờ hình lên trước mặt Tần Chỉ Ái, cũng không để ý Lương Đậu Khẩu đang nói gì, liền nhỏ nhẹ nói với Tần Chỉ Ái: “Tiểu Ái, em xem, Bảo Bảo của chúng ta đẹp biết bao nhiêu, đây chính là hình chụp đầu tiên sau khi bé con thành hình, thật là một kỷ niệm ý nghĩa...”

Cố Dư Sinh vừa nói vừa nhìn Cố lão gia một chút, hần liền có cảm giác như Cố lão gia đang nhìn liếc về phía bức hình trên tay mình, ban đầu là liếc nhanh, nhưng sau đó càng ngày càng nhìn lâu hơn... Chính xác là đang muốn xem chất đích tôn nha...

Cố Dư Sinh cười thâm trong lòng, lại nói: “... Đợi đến lần kiểm tra sau chắc chắn ngũ quan sẽ rõ ràng hơn rồi, nhưng mà dù sao bây giờ chúng ta cũng đã có thể mơ hồ phân biệt được rồi...”

Cố lão gia ngồi một bên lại há miệng nhìn Cố Dư Sinh, giống như là rất

muốn xem hình, lại nghĩ lúc này mình vừa mới làm lơ, nên lại không có mặt mũi đến hỏi, lại nhin xuống.

Nhưng cả người ông rõ ràng là đang đứng ngồi không yên rồi.

Cố Dư Sinh tiếp tục thả thính, chỉ vào hình siêu âm trên tay mình mà nói như đúng rồi: "...Em xem, đây là cánh tay của Bảo Bảo, còn đây là chân, đây là đầu nè..."

"Ông đi vệ sinh một chút." Cố lão gia lên tiếng, cắt ngang Lương Đâu Khẩu, mang kính hoa, chống gậy đứng lên.

Lúc đi ngang qua chỗ Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái, ông đi chậm hơn rất nhiều sau đó lại còn giả bộ mò đường đứng hẩn lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 740: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (10)

Sau đó Cố Dư Sinh liền nghe thấy tiếng Cố lão gia chống gậy đi tiếp, có thể là do tức giận, ông dùng sức đóng cửa rất mạnh.

Ông nhiều lần nhìn đến bức hình, vậy chứng tỏ ông thật sự rất muốn xem hình, nếu Tiểu Ái để quên túi ở chỗ này, hắn và Tiểu Ái đi một vòng, có thể ông sẽ đến coi mà không sợ mất mặt, như vậy ông cũng chỉ có thể lựa chọn nhìn lên.

Nhưng ông lại không thể nhìn lên trước mặt Lương Đậu Khẩu, đến lúc đó tất nhiên sẽ tìm một cái cớ, để Lương Đậu Khẩu rời khỏi nhà cũ, Lương Đậu Khẩu ở lại đây, lại hại mắt của vợ hắn...

Cố Dư Sinh suy tính một chút, lại đợi đến khi Cố lão gia ra khỏi nhà vệ sinh, mới quay đầu nói với ông: “Ông nội, Tiểu Ái hơi mệt, con đưa cô ấy lên phòng nghỉ ngơi một chút.”

Tần Chỉ Ái thật sự không mệt, chỉ là Lương Đậu Khẩu ở đây, Cố lão gia cũng vẫn cứ lạnh lùng với cô, cô vẫn có chút buồn, nhưng nhìn thấy Cố Dư Sinh đứng dậy kéo mình lên lầu, liền theo ý hắn.

Vào phòng ngủ xong, Cố Dư Sinh giả vờ như muốn hút thuốc ra ban công đứng, hắn còn chưa hút được hai điếu, liền thấy Lương Đậu Khẩu đứng trong viện chào tạm biệt ông.

Nhàn nhả thở khói, khói thuốc vừa tan hết, Cố lão gia đã quay vào trong nhà.

Hắn đứng trên ban công nửa phút, suy đoán trong bụng lúc này sẽ có người canh trong phòng khách không còn ai. Lúc này hắn mới dập thuốc, nói với Tần Chỉ Ái: “Anh đi uống ly nước.” sau đó lập tức ra khỏi phòng.

Lúc hấn xuống cầu thang, nhìn xuống phòng khách qua lan can, đúng như dự đoán lúc này Cố lão gia đang giống như kẻ trộm vậy, tay ông đang duỗi về phía túi của Tần Chỉ Ái.

Lúc sắp với đến túi, không thể dễ dàng bỏ qua cho ông, Cố Dư Sinh thấy tay ông vừa đụng đến dây kéo liền ho khan một tiếng, sau đó hấn nhìn thấy ông giống như bị điện giật vậy, phản xạ có điều kiện lùi về phía sau hai bước, lại ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh trên ghế sofa, nhìn thẳng tv.

Cố Dư Sinh nín cười xuống lầu, lúc đi ngang qua cũng khai báo với ông một câu: “Tiểu Ái muốn uống nước.”

Khuôn mặt của Cố lão gia lạnh lùng không lên tiếng.

Cố Dư Sinh rót một ly nước, lại nhanh chóng quay lên lầu, lần này hấn lại không vào phòng mà len lén quan sát Cố lão gia.

Cố lão gia nhìn quanh hai vòng, thấy không có ai, lại đứng dậy, chạy vội tới trước túi của Tần Chỉ Ái.

Lần này Cố Dư Sinh không nhanh chóng làm ồn mà chờ đến khi ông mở được dây kéo túi ra, hấn mới dùng sức ho một tiếng.

Sau đó Cố Dư Sinh vui rạo rức nhìn Cố lão gia luống cuống, tay chân cất túi, sau đó lại từ từ đi xuống lầu, sau đó lại nhìn thấy Cố lão gia đang nén giận rất rõ ràng, hấn liền nói với ông: “Con cũng muốn uống nước.”

Cũng như vậy, lần tiếp theo Cố Dư Sinh chờ đến khi đầu ngón tay ông vừa đụng đến bức ảnh liền vừa từ từ đi xuống lầu vừa giả bộ lấy điện thoại ra nghe, lại nói gì đó vào điện thoại.

Tay Cố lão gia run lên, sau đó nhanh chóng bỏ hình vào trong túi, kéo dây kéo, lại ngồi về vị trí ban đầu.

Lần thứ ba Cố Dư Sinh xuất hiện Cố lão gia lại khó chịu đến nỗi hỏi ra: “Lại muốn uống nước sao?”

“Không, cháu giúp Tiểu Ái lấy điện thoại di động.” Cố Dư Sinh vừa trả lời vừa từ từ nhấc chiếc túi mà Cố lão gia nhìn kỹ, ông muốn nói gì lại thôi, lên lầu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 741: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (11)

Lúc Cố Dư Sinh đi tới trước cửa phòng mình, lúc vừa chuẩn bị mở cửa vào, hần mơ hồ nghe thấy tiếng dưới lầu đã tắt tv, điều khiển bị ném lên bàn.

Cố Dư Sinh nghe thấy, lại thấy êm tai như ca dao, tâm tình trong nháy mắt trở nên vô cùng sung sướng, hần vừa đẩy cửa ra, lại nghĩ đến ông hình như còn chưa nhìn thấy hình, liền đưa tay mở túi, lấy hình siêu âm nhét vào bóp tiền của mình lúc này mới hài lòng vào phòng ngủ.

Bức hình này không phải là không muốn cho ông xem, nhưng mà đến khi ông nói chuyện với Tiểu Ái như con cháu trong nhà thì ông mới có thể xem.

.....

Cố Dư Sinh ăn khuya với Tần Chỉ Ái ở nhà cũ.

Cũng giống như ba lần trước, ăn một bữa cơm xong, Cố lão gia cũng không nói không nhìn Tần Chỉ Ái lấy một cái.

Cố Dư Sinh không hề để tâm đến thái độ của Cố lão gia, chỉ nhìn tầm mắt của Tần Chỉ Ái rơi vào món nào liền gấp món đó vào chén cô, chén của cô hết canh, hần liền lấy cho cô một chén khác, cần bao nhiêu ăn cần thì có bấy nhiêu ăn cần hầu hạ cô ăn cơm.

Có điều, lúc ăn cơm xong, điện thoại của Cố Dư Sinh reo lên, là Tiểu Vương gọi đến.

Nhận máy xong, không biết trong điện thoại Tiểu Vương nói gì, hần liền hạ điện thoại xuống nói với Tần Chỉ Ái: “Anh đi nghe điện thoại.” sau đó liền đứng lên rời khỏi phòng ăn.

Trên bàn ăn lớn như vậy chỉ có hai người cô và Cố lão gia, bầu không khí trở nên cực kỳ lúng túng.

Tần Chỉ Ái như đứng đông lửa như ngồi đồng than, sau khi ăn sạch thức ăn trong chén xong, thấy Cố Dư Sinh còn chưa có dấu hiệu trở lại, liền tìm cơ rời khỏi phòng ăn trước.

Cố lão gia ăn xong chén canh, lúc ông ra khỏi phòng ăn liền thấy trong phòng khách cũng không có một bóng người, liền hỏi má Trương: “Thiếu gia và con bé kia đi đâu rồi?”

Cố Dư Sinh có đi ra ngoài hay không, bà không nhìn rõ lắm, nhưng lúc Tần Chỉ Ái đi ra khỏi phòng ăn, bà có để ý một chút, liền trả lời: “Hình như đi ra ngoài rồi ạ.”

Cố lão gia ngھnھ đầu, nhìn ngoài cửa sổ, không thấy hai người đó, nhưng thấy xe của Cố Dư Sinh vẫn còn, biết hai người chưa vào ngay, sau đó liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn trần nhà, nghĩ thừa dịp hai người họ còn chưa lên thì tìm hình xem một chút, liền nói với má Trương một câu: “Bà ở đây khi nào hai người họ vào nhà thì lên lầu gọi tôi một tiếng.”

Đợi sau khi má Trương đáp lại xong, Cố lão gia mới chống gậy lên lầu.

.....

Tần Chỉ Ái cho rằng Cố Dư Sinh ra ngoài bắt máy nhưng không ngờ nhìn từ dưới lên lại thấy hắ đang đứng ở ban công trong phòng ngủ lầu hai vừa hút thuốc vừa nghe điện thoại, cô quay lại nhà, lên lầu, đi đến phòng ngủ.

Đẩy cửa vào phòng, Tần Chỉ Ái còn chưa nói cũng có thể cảm giác bầu không khí trong phòng đặc biệt ngọt ngào, cô nhú nhú mày, cất bước từ từ đi đến ban công.

Cố Dư Sinh nghe thấy tiếng động, liền quay đầu, biểu hiện của hắ rất lạnh lẽo, lại còn có lệ khí, lông mày nhú chặt.

Hắn không nói chuyện với Tần Chỉ Ái, lại trực tiếp hỏi lại điện thoại:
“Cậu xác định là điều tra không gặp rắc rối hay nhầm lẫn gì chứ?”

Không biết Tiểu Vương trong điện thoại nói gì, Cố Dư Sinh nhất thời như đóng băng, giọng nói cực kỳ đáng sợ: “Được, tôi biết rồi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 742: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (12)

Nói xong, Cố Dư Sinh tàn nhẫn cúp máy.

“Sao vậy anh?” Tần Chỉ Ái hỏi.

Cố Dư Sinh còn tức giận, hắn dùng lực hút hai hơi thuốc, sau đó giật giật môi, cũng không nói được gì, cầm điện thoại di động bấm bấm hai lần, sau đó liền đưa cho Tần Chỉ Ái, ý nói cô tự mình nghe.

.....

Đó là một đoạn ghi âm.

Sau khi tiếng shashasha kết thúc, Tần Chỉ Ái có thể nghe được tiếng nói quen thuộc của Chu Tịnh vang lên: “Đây là đồng sự trưởng của Cố thị, cậu xem hình đi.”

Yên tĩnh khoảng 10 giây, một giọng nam vang lên: “Tôi nhớ rồi, nói đi, cô muốn tôi làm gì?”

“Tôi muốn cậu tìm một cơ hội thích hợp tạo nên một tai nạn xe cộ.” vẫn là giọng nói của Chu Tịnh.

“Tai nạn xe cộ? Người già nua như vậy đụng vào không mất mạng đó chứ?” giọng nói của người đàn ông có chút chần chừ.

“Cậu đừng lo, tôi chỉ nói cậu va vào xe của ông ta chứ không có bảo cậu giết ông ta...” tiếng nói của Chu Tịnh lạnh lùng đến lạ lẫm: “... Cậu yên tâm, xe không thật sự đụng vào ông, lúc đó Tiểu Khẩu sẽ cứu ông, đương nhiên cũng không thể quá nhẹ nhàng, như vậy thì lại không có hiệu quả... hiệu quả mà tôi mong muốn là lúc quan trọng nhất khẩn cấp nhất, ông ấy được Tiểu

Khẩu cứu, như vậy mới có thể làm cho Cố lão gia càng thêm yêu thích và tín nhiệm Tiểu Khẩu.”

“Nhưng dù sao ông ấy cũng là một người già, đụng một cái, có khả năng sẽ xảy ra chuyện gì thì sao?” người đàn ông vẫn chưa dám cược một ván, cố ý làm khó dễ.

“Cậu yên tâm, không công bất thụ lộc, sau khi làm tốt chuyện này, Cố lão gia nhất định sẽ bắt Cố Dư Sinh cưới Tiểu Khẩu, đến lúc đó toàn bộ công ty Cố thị đều có quan hệ tốt với cô ấy, cậu nghĩ cậu muốn bao nhiêu mà Tiểu Khẩu không cho được?” Chu Tịnh nói.

“Chỉ là Cố lão tiên sinh dù sao cũng là danh gia vọng tộc, tôi rất khó có thể tiếp xúc với ông ấy, các người phải cung cấp lịch trình của ông ấy cho tôi.” Người đàn ông kia nói.

“Cái này thì cậu cứ yên tâm, tôi đã nắm rõ tất cả những hành tung của Cố lão gia rồi.” lần này người mở miệng không phải là Chu Tịnh mà là Lương Đậu Khẩu: “Tôi nghĩ rồi, Cố lão gia tín Phật, ngày Tết thường sẽ đi chùa, đến lúc đó tôi sẽ dùng mọi biện pháp kéo dài thời gian để ông không thể vào thành, khi đó tôi sẽ nói cho anh biết chúng tôi đi đường nào, tôi cũng sẽ nghĩ cách để ông xuống xe...”

Mọi lo lắng của người đàn ông đều được giải quyết, Chu Tịnh thấy hân không nói gì nữa, lại mở miệng: “Đây là hai trăm ngàn tiền mặt, đặt cọc cho cậu trước, sau khi cậu làm xong chuyện, sẽ có nhiều hơn, tất nhiên là không ít hơn con số này...”

Yên tĩnh khoảng nửa phút, người đàn ông kia mới nói: “Được.”

.....

Ghi âm kết thúc, Tần Chỉ Ái ngàng đầu lên, biết rõ nguyên nhân nhưng vẫn không nhin được mà hỏi lại: “Tai nạn xe của ông đầu năm ngoái không phải là sự cố mà là do có người sắp xếp sao?”

Cố Dư Sinh mím môi không lên tiếng.

Tần Chỉ Ái cũng mím mím môi, như không thể tin được lắm lắm:
“Lương Đâu Khẩu mặc dù có chút nháo, nhưng mà em vẫn cho là lần trước cô ấy đến Hội thị, có quá đáng lắm cũng chỉ ngán chân em để café và trà nóng hắt trúng ông, nhưng em lại không nghĩ đến cô ta vì mục đích của chính mình mà tính mạng của ông cũng không tha...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 743: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (13)

Đừng nói đến Tần Chỉ Ái không tin, ngay cả Cố Dư Sinh khi nghe điện thoại của Tiểu Vương cũng chấn động một hồi.

Nếu không phải sáng nay ở cửa bệnh viện Tần Chỉ Ái suýt bị quẹt xe, hẳn lại cố ý nhớ biển số xe, để Tiểu Vương điều tra, nếu không phải xe quẹt phải ông và chiếc xe sáng nay là cùng một chiếc, nếu không phải người tài xế kia sợ Chu Tịnh và Lương Đậu Khẩu không trả tiền cho mình ghi âm đoạn hội thoại này lại, sau đó được Hạ tiên sinh uy hiếp lấy được đoạn ghi âm, sợ là sẽ không ai tin một người liều mạng cứu một người thoát khỏi một tai nạn vô cùng mạo hiểm lại có âm mưu sắp xếp từ trước.

Mà bây giờ sức khỏe của ông không tốt đều là do di chứng của tai nạn hôm đó.

Cho dù Cố lão gia gây khó dễ cho Tần Chỉ Ái đủ điều, khiến trong lòng Cố Dư Sinh không vui, nhưng người thân khi gặp chuyện, tất nhiên là tức giận cho người mình.

Ban đầu nghe tin từ Hạ tiên sinh, biết Chu Tịnh và Lương Đậu Khẩu làm những chuyện thấp hèn với Tần Chỉ Ái, trong lòng hẳn tức giận bao nhiêu thì lúc này, cũng tức giận giống như vậy.

Tay Cố Dư Sinh nắm lại thành nắm, môi run rẩy đến đáng sợ, hẳn giật điện thoại khỏi tay Tần Chỉ Ái, bước nhanh đến cửa.

“Dư Sinh, anh muốn làm gì?” Tần Chỉ Ái vội vàng đuổi theo, kéo cánh tay Cố Dư Sinh lại.

“Đi tìm ông, cho ông nghe cái này! Để cho ông biết những năm gần đây người phụ nữ mà ông cho là ngoan hiền tốt đẹp chính là một người tâm địa

rắn rết như thế nào!” Nói xong, Cố Dư Sinh liền rút cánh tay khỏi tay Tần Chỉ Ái, lại bước về phía cửa.

Tần Chỉ Ái lại vội kéo cánh tay hắn, có thể tốc độ bước của Cố Dư Sinh quá nhanh, cô không thể bắt được, nhưng mắt thấy Cố Dư Sinh bước về phía cửa, cô liền cúi đầu, nhìn quanh, sau đó liền ôm bụng kêu: “Aa...” tiếng tiêng, ngồi xồm xuống đất.

Cố Dư Sinh cứng đờ, một giây sau liền bước đến trước mặt Tần Chỉ Ái, lo lắng hỏi: “Em sao vậy? Đau ở đâu?”

Nói xong, hắn liền khom người ôm ngang cô, sau đó nhanh chóng chạy về phía cửa: “Đừng sợ, anh đưa em đến bệnh viện.”

Tần Chỉ Ái thuận thế ôm cổ hắn, chôn đầu trong cổ hắn, nhỏ giọng nói: “Em không sao, là em gạt anh.”

Cố Dư Sinh dừng bước, liếc mắt nhìn Tần Chỉ Ái, sau khi xác định cô thật sự không có chuyện gì mới không vui để cô xuống.

Tần Chỉ Ái vẫn ôm chặt cổ Cố Dư Sinh, làm nũng nói: “Em biết em lừa anh là không đúng nhưng Dư Sinh, anh nghe em nói...”

Cố Dư Sinh vẫn khó chịu, nhưng hắn cũng không hung hăng đến nỗi gỡ tay cô ra khỏi cổ mình.

Tần Chỉ Ái ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh như băng của người đàn ông, lại mềm mại nói: “Em biết, anh rất muốn vạch trần bộ mặt thật của Lương Đẩu Khẩu, nhưng mà ông sẽ không cảm ơn anh vì điều đó đâu.”

“Em cũng rất muốn để ông đừng chán ghét em như bây giờ nữa, năm mơ em cũng muốn ông không lạnh lùng, không nhìn em như vậy, nhưng mà Dư Sinh, ông lớn tuổi rồi, sức khỏe lại yếu, bác sĩ cũng nói ông không thể chịu được đả kích mà...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 744: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (14)

“Bây giờ anh đưa đoạn ghi âm này cho ông xem, anh cũng biết, ông yêu thương Lương Đậu Khẩu đến mức nào, còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình, ông thật sự rất yêu quý cô ấy, còn đối xử tốt hơn cả cháu trai của mình, anh nghĩ xem nếu ông biết mình bị xem là một quân cờ để lợi dụng, anh nghĩ ông sẽ cảm thấy thế nào?”

“Ông đã biết Lương Đậu Khẩu gần ba mươi năm, tình cảm ba mươi năm đó, Dư Sinh, anh có biết ba mươi năm này nói lên điều gì không?”

“Cả đời người chỉ có hai cái ba mươi năm mà thôi, ba mươi năm mà ông đối xử tốt với Lương Đậu Khẩu, chính là nửa đời người rồi, là một phần ba sinh mệnh rồi...”

Tức giận của Cố Dư Sinh dường như từ từ... từ từ tiêu tan, hắn nhìn biểu hiện của Tần Chỉ Ái, từ từ khuôn mặt cũng trở nên mềm mại lại.

“Anh đi tìm ông, là lật đổ sinh mệnh của ông, anh không phải đang cho ông nhìn thấy sự thật mà là đang chọc ông tức chết...”

“Nếu như ông còn trẻ, em sẽ không ngăn cản anh, nhưng bây giờ thời gian không còn lại bao nhiêu, anh lại là người thân còn lại duy nhất của ông, hà tất anh phải cho ông đả kích này, chỉ bằng cứ để ông như vậy, khiến ông cứ vui vẻ hạnh phúc là được rồi...”

“Dư Sinh, anh biết không? Em không phải muốn làm thánh mẫu, nói thật lòng, em là người muốn đánh một trận lớn trả thù Lương Đậu Khẩu nhất, nhưng ông là người thân của anh, người thân của anh chính là người thân của em, em nghĩ cho anh bao nhiêu thì cũng phải lo cho ông bấy nhiêu, em không sợ gì hết, chỉ sợ ông không thể chấp nhận được mà thôi...”

“Lại nói, vừa mới bắt đầu, ông không cho em vào nhà, đến hôm nay em cũng đã có thể ngồi cùng bàn ăn cơm với ông, đã có một bước tiến rõ ràng rồi không phải sao, lòng người đều làm bằng da bằng thịt, em tin một ngày nào đó, ông sẽ chấp nhận e...”

Tần Chỉ Ái còn chưa nói tròn chữ, môi đã bị Cố Dư Sinh ngăn lại.

Cô bé này, từ đầu đến cuối vẫn cứ như vậy, chỉ nghĩ cho hần đầu tiên mà thôi.

Sao hần không cảm động, sao có thể không cảm động được chứ?

Cô dùng hết dũng khí yêu hần như vậy, sao hần có thể phụ lòng cô được đây?

Một đời một kiếp này, vĩnh viễn, Cố Dư Sinh chỉ yêu Tần Chỉ Ái.

Cố Dư Sinh càng hôn càng sâu, mãi đến khi cả hai người đều thở hồng hộc, hần mới dừng lại.

Hần ôm cô thật chặt, đặt cằm lên tóc của cô, dịu dàng nhẹ nhàng mở miệng: “Tiểu Ái, chờ khi nào ông không quá đáng với em như hiện nay, anh sẽ xin ông cho anh tổ chức lễ cưới.”

Cố Dư Sinh cúi đầu, hôn lên mi tâm Tần Chỉ Ái: “Anh muốn cho em một lễ cưới có một không hai, anh muốn tất cả mọi người đều biết anh đã cưới được em, đã rước em về dinh.”

Nói xong, Cố Dư Sinh lại đặt Tần Chỉ Ái lên cửa, hôn thêm một lần nữa thật sâu...

.....

Lúc hai người va vào cửa đã phát ra một tiếng vang khiến Cố lão gia giật mình.

Cố lão gia nhìn chăm chăm cánh cửa vẫn đóng chặt trước mặt, nhìn một

chút, mới rón rén chống gậy xuống lầu.

Cố lão gia không nói tiếng nào ngồi xuống ghế salong, nhìn chăm chăm khói trà đang bốc lên một lúc, như nghĩ đến chuyện gì, lại ngược lên nhìn má Trương nói: “Chuyện tôi vừa lên lầu đừng nói cho bất cứ ai biết!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 745: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (15)

Má Trương dù không hiểu chuyện gì nhưng vẫn cung kính đồng ý.

Qua khoảng mười mấy phút, Cố Dư Sinh một tay cầm túi, một tay nắm lấy tay Tần Chỉ Ái đi xuống lầu.

Cố lão gia đang nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ thất thần, nghe tiếng động liền lập tức thu lại tầm mắt, trên mặt vẫn lạnh lẽo, nâng tách trà lên từ từ thổi rồi uống một ngụm.”

“Ông, cũng không còn sớm nữa, con và Tiểu Ái về trước.”

Cố Dư Sinh nắm tay Tần Chỉ Ái, nói với Cố lão gia một tiếng.

Cố lão gia lúc này mới ngược mắt lên nhìn qua Cố Dư Sinh, bình tĩnh “ừ” một tiếng, sau đó lúc thu lại tầm mắt, dư quang vẫn nhìn Tần Chỉ Ái một vòng.

Chờ sau khi Cố Dư Sinh nói xong, Tần Chỉ Ái cũng lễ phép: “Tạm biệt ông.”

Cố lão gia lại ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục uống trà.

Cố Dư Sinh không dừng lại quá lâu, liền nắm tay Tần Chỉ Ái đi ra cửa.

Lúc Cố Dư Sinh ngồi xổm xuống giúp Tần Chỉ Ái thay giày, Cố lão gia quay đầu, nhìn má Trương đứng bên cạnh, nháy mắt ra dấu với bà, ý nói bà tiễn hai người họ.

Má Trương không hiểu ý của ông, liền “Hả?” một tiếng.

Cố lão gia ra hiệu cho má Trương đừng lên tiếng, sau đó là ra sức nháy

mắt với bà, cuối cùng má Trương thật sự không hiểu lại hỏi: “Lão gia, mắt của ông không khỏe sao?”

Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh đang chuẩn bị rời đi, nghe thấy như vậy liền đồng loạt quay lại nhìn về phía ông.

Cố lão gia thấy má Trương ngốc như vậy, tức đến nỗi muốn thốt lên: “Mắt của ta chả sao cả, ta là muốn bà tiễn hai người họ.” kết quả nhìn thấy Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh đang nhìn mình, ông vội vàng uống một hớp trà, bởi vì uống tốc độ uống quá vội, lại không cẩn thận bị sặc, khiến ông ho khan hai tiếng đầy nặng nề. sau đó ông tức giận ném cốc trà lên khay đến rầm một cái, sau đó gõ gậy, đi vào thư phòng.

Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh nhìn nhau một cái, sau đó lại tạm biệt má Trương, sau đó mới về nhà.

.....

Đợi đến khi xe đi rồi, Cố lão gia mới đi ra lần nữa.

Má Trương thấy ông đi ra, liền lên tiếng: “Lão gia, bây giờ tôi lau người cho ngài...”

Má Trương còn chưa nói xong, Cố lão gia liền nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Tôi chưa từng thấy ai ngốc như bà vậy!”

Má Trương vô duyên vô cớ bị mắng ngốc, mơ hồ nhìn chằm chằm Cố lão gia một chút, sau đó vừa chuẩn bị mở miệng dỗ ngọt ông, lại bị ông chặn miệng hỏi: “Tiểu Trương, bà thấy người phụ nữ kia thế nào?”

Má Trương biết ‘người phụ nữ kia’ mà Cố lão gia đang nói là ai: “Đẹp đấy, hiểu chuyện, có giáo dục, lễ phép.”

Nói với bà thật phí lời, trong lòng Cố lão gia lặng lặng nghĩ như vậy nhưng lại hỏi lần nữa: “Còn Tiểu Khấu thì sao?”

“Lương tiểu thư dù xuất thân tốt nhưng tính khí hơi ngạo mạn, nhưng dù sao cũng thật lòng đối xử tốt với ông, hơn nữa Lương tiểu thư là người

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 746: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (16)

Cố lão gia nghe thấy má Trương nói như vậy, lập tức trầm mặc ông trầm mặc rất lâu, lâu đến nỗi má Trương cho rằng ông mệt rồi, không muốn nói nữa, nhưng lúc lúc đó ông lại thở dài một hơi: “Đúng vậy a, tôi vẫn cho rằng tôi hiểu Tiểu Khẩu rất rõ...”

“Nếu có thể, tôi thật sự hy vọng Tiểu Khẩu bây giờ chính là Tiểu Khẩu mà tôi mong đợi.”

“Tiểu Trương à, biết người biết mặt không biết lòng, lòng cách bụng một khoảng rất xa, có một số việc, có một số người, dù cô cố gắng cả đời cũng không thể nào hiểu nổi...”

Nói xong, Cố lão gia lại thở dài.

Má Trương không hiểu ông nói như vậy là có ý gì, nhưng mơ hồ vẫn có thể cảm giác được dường như Lương tiểu thư đã làm gì đó khiến ông thất vọng, khiến ông buồn, liền cười cười động viên Cố lão gia: “Lão gia, Lương tiểu thư còn nhỏ tuổi, có thể không hiểu chuyện làm ông buồn, nhưng mà tâm tính của cô ấy không xấu, chẳng phải lúc ông sắp xảy ra tai nạn còn có cô ấy cứu ngài sao?”

Má Trương chưa nói còn không sao, sau khi bà nói rồi, Cố lão gia lại thất thần.

Vừa rồi ông lên lầu, vốn muốn tìm hình siêu âm nhưng lại nghe được những câu nói kia luẩn quẩn bên tai ông.

Lúc người phụ nữ kia khuyên Cố Dư Sinh, dù rất nhẹ nhàng mềm mại nhưng sao lại có thể đâm thẳng vào lòng người như vậy cơ chứ?

Không biết có phải là do ông già rồi hay không, liền dễ dàng trở nên cảm động, nghe những câu mà Tần Chỉ Ái khuyên Cố Dư Sinh xong, mắt ông lại nóng lên: “Tiểu Trương, bà nói xem có phải tôi đã đối xử có chút quá đáng với con bé đó không?”

“Những chuyện này là do bắt nguồn từ việc lão gia muốn tốt cho thiếu gia thôi, người phụ nữ kia lại có những bức hình thật là không ra gì, cũng không thể trách lão gia.”

Má Trương để cho Cố lão gia an lòng một chút, sau một lát ông lại làm như nghĩ đến chuyện gì quay đầu trừng mắt nhìn má Trương: “Cái gì mà người phụ nữ kia? Người ai mà chẳng có tên? Người phụ nữ kia người phụ nữ kia là để bà gọi sao? Gọi Tần tiểu thư!”

Cố lão gia vừa nói vừa chống gậy đứng lên, đi về phía phòng ngủ: “Từ lúc nào mà người hầu trong Cố gia lại không có chút lễ nghi nào như vậy chứ hả?”

Rõ ràng người là người đầu tiên nói ‘người phụ nữ kia’, sau bây giờ lại bị chửi... má Trương lại oan ức không dám cãi, chỉ có thể đi theo sau Cố lão gia, đưa ông vào phòng ngủ.

.....

Lương Đậu Khẩu cười đáng yêu ra khỏi Cố gia xong, trở lại xe liền mặt lạnh như tiền, cô cảm tức đập chân ga, sau khi ra khỏi Cố gia một khoảng khá xa, cô mới dừng lại gọi điện thoại cho Chu Tịnh.

Cũng không biết Chu Tịnh đang bận cái gì, điện thoại vang lên mấy tiếng mới bắt máy.

Lương Đậu Khẩu thiếu kiên nhẫn chờ Chu Tịnh bắt máy, nên xù lông lên: “Chu Tịnh, mình cực khổ lắm mới có thể điều tra được hôm nay bọn họ đến bệnh viện khám thai, không phải cậu đã nói cho mình biết đã chuẩn bị mọi thứ xong hết rồi sao? Tại sao con tiện nhân kia còn chưa sảy thai? Tại

sao vừa nãy cô ta lại cùng Cố Dư Sinh xuất hiện ở Cố gia rồi hả?”

“Cậu có biết không? Dư Sinh đối xử với cô ta rất tốt, anh ấy còn giúp nó cởi giày, còn giúp nó lót gối dựa, ngay cả ly nước cũng tự mình thử coi có đủ ấm chưa rồi mới cho nó uống nữa, thật là tức chết mình rồi!”

“Còn chưa tính, cuối cùng thì ông còn tìm cách để mình rời khỏi Cố gia nữa!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 747: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (17)

Lương Đậu Khẩu tức giận đùng đùng cuối cùng cũng nói xong, âm điệu trong nháy mắt lại trở nên mềm nhũn: “Chu Tịnh, cậu phải nghĩ cách giúp mình...”

“Trong bụng của nó còn có đứa con của Dư Sinh, cứ tiếp tục như thế, kiểu gì Cố lão gia cũng sẽ chấp nhận con tiện nhân đó thôi...”

“ChuTịnh, mình biết cậu quan tâm không chủ yếu là con nhỏ đó mà là mình có được ở trong Cố gia hay không...”

“Lúc trước mình có scandal gì chỉ cần có hội quan hệ xã hội liên có thể giúp mình trở nên trong sạch mà có đúng không?”

“Bây giờ không thể đuổi con nhỏ đó ra khỏi Cố gia được, thì sau này khi cô ta sinh đứa bé ra chắc chắn Cố lão gia sẽ vui mừng nhảy nhót lung tung vì có chất đích tôn, mình sẽ không còn một chút cơ hội nào nữa,...ChuTịnh cậu mau giúp mình đi...”

Lương Đậu Khẩu vốn tức giận lúc này lại nức nở lên.

ChuTịnh vẫn luôn nghe không lên tiếng lúc này lại mở miệng: “Cách thì không phải là không có...”

Vài chữ giống như một ngọn cỏ cứu mạng vậy, để Lương Đậu Khẩu sáng mắt: “Cách gì?”

“Tháng sau là sinh nhật của Cố lão gia, đúng không?”ChuTịnh hỏi xong, lại không đợi Lương Đậu Khẩu trả lời mà liền nói tiếp: “Mình nhớ cậu đã nói sắp tới sẽ là đại thọ tám mươi tuổi của ông, như vậy mời khách chắc chắn sẽ toàn là danh gia vọng tộc, lúc đó hãy chiếu một vài hình ảnh đặc sắc

cho bọn họ xem...”ChuTĩnh nói tới đây, lại cố ý dừng lại một chút: “...Cậu cảm thấy Cố lão gia, Cố Dư Sinh vì bộ mặt của gia tộc, còn ai có thể chấp nhận cô ta đây?”

Lương Đậu Khấu như nhặt được bảo bối, cười cười: “Chu Tĩnh, cậu thật là lợi hại, những cách cậu nghĩ đều rất hay...”

“Tiểu Khấu, đây đều là những chuyện mà mình phải làm.”ChuTĩnh mềm giọng trả lời: “Mình sẽ chuẩn bị tất cả mọi thứ, cậu yên tâm đi.”

.....

ChuTĩnh đợi đến khi Lương Đậu Khấu cúp máy mới từ từ hạ điện thoại xuống.

Trợ lý của Lương Đậu Khấu đưa cho Chu Tĩnh một tách trà, hỏi: “Chị Chu, không phải chị đang tìm một ngôi sao giải trí mới nổi để PR người đó sao? Sau bây giờ còn phải giúp c huyện Lương Đậu Khấu nài nỉ làm gì?”

ChuTĩnh cũng không nhanh chóng trả lời câu hỏi của trợ lý mà từ từ uống nửa tách trà, sau đó mới mỉm cười nói với cô ấy: “Vụ bê bối lúc trước đã làm thanh danh của Lương Đậu Khấu bị hủy hoại, nhưng không đến nỗi không có thuốc chữa, bây giờ chúng ta tìm ngôi sao mới nổi là để tìm đường lui, nhưng mà cũng không thể hoàn toàn từ bỏ Lương Đậu Khấu, dù sao cô ấy vẫn có liên quan đến quá nhiều người trong Cố gia, nếu như không phải vì con nha đầu nghèo kiết xác kia thì có thể Lương Đậu Khấu đã có thể trở thành Cố phu nhân rồi, cho nên đến lúc này cô cũng có thể giành lại vị trí này...”

“Vẫn là chịChubiết lo xa...” trợ lý khen tặng.

ChuTĩnh mỉm cười, cụp mắt uống trà, không nói nữa.

.....

Mặc dù Tần Chỉ Ái đã khuyên Cố Dư Sinh đừng đưa đoạn băng ghi âm

cho ông nghe nhưng hấn vẫn âm thầm muốn tìm cách để ông biết được điều đó.

Có điều, sắp tới đây là có một cơ hội trời cho đáp xuống trước mặt hấn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 748: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (18)

.....

Hai ngày trước đại thọ của Cố lão gia, Hứa Ôn Noãn tiêu điều tự tại hai tháng bên ngoài đã trở về rồi.

Sau khi mang thai, Tần Chỉ Ái rất ít khi lái xe, Cố Dư Sinh có sắp xếp tài xế riêng cho cô, đáng tiếc đúng ngày Hứa Ôn Noãn về thì xe lại nằm trong thời hạn phải đi kiểm tra định kỳ.

Lâu như vậy không gặp lại Hứa Ôn Noãn, Tần Chỉ Ái không muốn có người đi theo, nên chỉ đơn giản để quản gia giúp mình gọi một chiếc taxi, đến sân bay từ sớm chờ Hứa Ôn Noãn.

Lúc Hứa Ôn Noãn đến sân bay đã là hai giờ chiều, Tần Chỉ Ái và cô gặp nhau lúc 2h15.

Hai người gần đây khi trò chuyện trên WeChat, Tần Chỉ Ái đã nói chuyện mình và Cố Dư Sinh đã hết hôn cho Hứa Ôn Noãn biết, sau khi cô biết thì cứ hỏi như bắn la phao: “Tiểu Ái, cậu và Cố Dư Sinh hoạt động bí mật từ khi nào? Đã mang thai luôn rồi, Bảo Bảo đã bốn tháng rồi mới ghê chứ? Trước khi mình rời khỏi Bắc Kinh cậu đã mang thai rồi mà còn giấu kín như vậy...”

“...Chà chà, lúc này chỉ mới có một khoảng thời gian ngắn mà Cố Dư Sinh đã nhắn tin cho cậu rồi hả?”

Tần Chỉ Ái nghe những oán hận và trêu chọc của Hứa Ôn Noãn xong, chỉ ngoẹo cổ trả lời tin nhắn của Cố Dư Sinh, sau đó mới nói một vấn đề cô vẫn luôn muốn hỏi: “Nói một chút đi, lần này trở về cậu định sẽ làm gì?”

“Mình thì có gì để nói nữa chứ?” Hứa Ôn Noãn biết Tần Chỉ Ái hỏi Ngô Hạo, cô trợn mắt không trả lời câu hỏi mà lại kéo cánh tay Tần Chỉ Ái cười vui vẻ.

Nhìn thấy Hứa Ôn Noãn không muốn trả lời, Tần Chỉ Ái cũng không ép hỏi, lại nghe cô kể đông kể tây.

Lúc đi ra sân bay, khi hai người đang chuẩn bị đến khu chờ taxi, lại một một tiếng còi vang lên từ bên trái.

Nhìn đến tiếng còi đó, thấy Lục Bán Thành đang ngồi bên trong.

Lục Bán Thành từ lâu đã nhìn thấy hai người họ, liền dừng xe lại trước mặt họ, từ từ xuống xe.

“Anh Bán Thành, thật là đúng lúc.” Tần Chỉ Ái chào hỏi.

“Tiểu Ái!” Lục Bán Thành chào hỏi, sau đó lại mở miệng, dù hỏi hai người nhưng ánh mắt chỉ chăm chú nhìn Hứa Ôn Noãn: “Về thành phố sao?”

Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn cùng gật đầu.

Lục Bán Thành kéo cửa xe phía sau: “Lên xe đi, đúng lúc anh cũng đang vào thành, anh cho hai người quá giang một đoạn.”

Nói xong, Lục Bán Thành liền lấy hành lý trong tay Hứa Ôn Noãn để lên cốp xe sau.

Hứa Ôn Noãn vừa lên xe đã hỏi: “Sao anh lại ở sân bay?”

Còn không phải biết hôm nay em về nên cố tình ra rước em sao? Lục Bán Thành lẳng lặng nghĩ trong lòng nhưng miệng lại nói: “Anh đưa bạn đến sân bay, nhìn từ xa đã thấy hai người mà không chắc có đúng không, đến gần thì đúng thật!”

Hứa Ôn Noãn cười.

Ba người nói nói cười cười cùng nhau tán dóc.

Lúc sắp vào thành, điện thoại của Hứa Ôn Noãn vang lên, cô lấy ra, nhìn màn hình một cái, nhìn một chút, mới bắt máy: “Ngô Hạo.”

Lục Bán Thành và Tần Chỉ Ái đang nói chuyện, nghe như vậy xong đầu ngón tay đang lái xe của Lục Bán Thành nắm chặt lại một chút, thỉnh thoảng lại nhìn về phía kính chiếu hậu, liếc Hứa Ôn Noãn đang nghe điện thoại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 749: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (19)

“Ừ... vừa mới xuống sân bay, Tiểu Ái đã đến rước tôi rồi... đang trên đường trở về, phải, Tiểu Ái đón tôi, đúng lúc gặp anh Bán Thành chở tôi về... Được, tạm biệt.”

Hứa Ôn Noãn cúp máy xong, trong xe trở nên yên tĩnh, Tần Chỉ Ái quay đầu nói: “Ngô Hạo gọi tới sao?”

“Ừ!” Hứa Ôn Noãn khẽ gật đầu một cái.

“Các người vẫn luôn liên lạc với nhau sao?” Tần Chỉ Ái không chần chừ hỏi.

Hứa Ôn Noãn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, lại khẽ gật đầu một cái: “Ừm.”

Lục Bán Thành trượt chân, suýt nữa đụng vào đuôi xe phía trước, cũng may tốc độ phản ứng của hắn tốt, nên không sao.

“Vậy cậu và hắn bây giờ thế nào?” Tần Chỉ Ái nói.

Hứa Ôn Noãn không thẳng thắn trả lời câu hỏi của Tần Chỉ Ái, bởi vì cô còn chưa có đáp án cho chính bản thân mình, sao có thể trả lời câu hỏi của người khác: “Tiểu Ái, hắn nói với mình bây giờ hắn và Tường Tiêm Tiêm đã không còn liên lạc nữa...”

Câu trả lời như vậy có nghĩa là Hứa Ôn Noãn đồng ý tha thứ cho Ngô Hạo sao?

Tần Chỉ Ái trầm mặc một lúc lâu, mới nhỏ giọng hỏi: “Vẫn không nữa sao?”

Mười năm, đòi người có bao nhiêu cái 10 năm chứ?

Thời gian tốt đẹp nhất của cô cũng chỉ có Ngô Hạo.

Cô nghĩ rời khỏi Ngô Hạo, đi du lịch mấy này, những ngày tháng đó nhìn phong cảnh đẹp đẽ, sẽ lại nghĩ đến phong cách mà Ngô Hạo thích, ăn ngon uống ngon, sẽ lại nhớ đến khẩu vị mà Ngô Hạo thích, nhìn thấy quần áo đẹp, sẽ lại nghĩ đến gu thời trang của Ngô Hạo...

Chỉ một câu nói đơn giản của Tần Chỉ Ái cũng đã đủ nói hết tất cả.

Trước đây không lâu, lúc Tần Chỉ Ái đi khám thai trong bệnh viện đụng phải Tường Tiêm Tiêm, trong lòng cô lại có chút hốt hoảng không thể giải thích được.

Cô sợ linh cảm của mình là thật, do dự một lúc lâu ko biết có nên nói cho Hứa Ôn Noãn biết không nhưng cô còn chưa nói gì, xe liền thắng gấp một cái.

Tần Chỉ Ái đang nói chuyện với Hứa Ôn Noãn hết hồn, đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành không có biểu hiện gì trên mặt, cũng không nói gì với hai người họ, chỉ mở cửa xuống xe, vòng đến cốp xe phía sau lấy hành lý của Hứa Ôn Noãn ra, đặt ở ven đường, sau đó ra hiệu cho hai người xuống xe.

Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn sau khi xuống xe đều ngơ ngẩn nhìn nhau không hiểu gì, sau đó Hứa Ôn Noãn liền nhìn Lục Bán Thành hỏi: “Sao vậy? Anh có chuyện đột xuất sao?”

Lục Bán Thành nghe thấy cô hỏi nhưng ánh mắt quay lại nhìn cô có vẻ rất oan ức, sau đó liền quay lại kéo cửa xe, ngồi vào ghế lái ngang rồi đi.

.....

Cùng lúc đó.

Ngô Hạo ngồi trong văn phòng WX cầm điện thoại do dự vẫn soạn cho Hứa Ôn Noãn một tin nhắn: “Ôn Noãn, tối nay chúng ta cùng ăn một bữa cơm nha?”

Ngô Hạo còn chưa gửi tin nhắn, điện thoại lại có một tin nhắn đến: “Ngô Hạo, em có chuyện muốn nói với anh...”

Là Tưởng Tiêm Tiêm hẳn đã không liên lạc hơn ba tháng, Ngô Hạo còn chưa kịp phản ứng, đã có một tin nhắn đến: “Em có thai.”

-

Ngày diễn ra đại thọ của Cố lão gia, thời tiết tốt đến kỳ lạ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 750: Chân Tướng Của Tai Nạn Xe (20)

Hai ngày trước Cố lão gia bị cảm, mỗi ngày bác sĩ Hạ đều đến châm cứu cho ông, lúc đó Cố Dư Sinh còn sợ sức khỏe của ông không tốt, không ngờ đến ngày mừng thọ ông, lúc đến nhà cũ, Cố lão gia đã cười túm túm ngồi trên ghế salon, mặc bộ quần áo đã chuẩn bị cho ông mấy ngày trước để mặc vào dịp này, dưới sự chỉ đạo của má Trương, ông đang làm một sổ quy trình chúc may mắn cát tường.

Có thể là do sinh nhật, tâm tình của Cố lão gia rất tốt, lúc nhìn đến Tần Chỉ Ái mặc dù vẫn xem cô như không tồn tại nhưng cũng không tắt nụ cười trên môi.

Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái lần lượt đưa cho ông những món quà đã được lựa chọn tỉ mỉ, cẩn thận.

Cố lão gia tự mình nhận quà của Cố Dư Sinh, mở ra là một cây đào được làm bằng ngọc, óng ánh long lanh, nhìn là biết hàng thượng đẳng.

Má Trương ở bên cạnh cũng không nhịn được mà tán dương vài câu khiến Cố Dư Sinh cười đến nỗi không ngậm được mồm.

Đợi đến khi má Trương để quà của Cố Dư Sinh qua một bên, Tần Chỉ Ái mới đưa quà của mình cho ông.

Ông không nhận, nhưng lại không nói là sẽ không nhận, chỉ là quay về phía má Trương gật đầu một cái.

Tần Chỉ Ái liền đưa quà cho má Trương, nói: “Chúc ông sinh nhật vui vẻ.”

Khuôn mặt tươi cười của Cố lão gia liếc qua mặt Tần Chỉ Ái vẫn không

nói gì, chỉ “hừ” một tiếng, sau đó liền giục má Trương chuẩn bị một chút, đến khách sạn Bắc Kinh.

.....

Lúc Cố lão gia, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái đến khách sạn Bắc Kinh đã có vài người đến bắt đầu lục tục chào hỏi.

Cố lão gia được má Trương dìu, liền đứng ngay trước cửa tiếp khách, thân là cháu trai, Cố Dư Sinh cũng đứng cạnh ông chào khách, tuy rằng đến nay Cố lão gia vẫn chưa chịu thừa nhận Tần Chỉ Ái là cháu dâu nhưng Cố Dư Sinh vẫn kéo tay Tần Chỉ Ái đứng cạnh hẳn.

Cũng không ít người nhìn thấy mối quan hệ của Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái, cũng lẩm miệng hỏi một câu: “Cố lão tiên sinh, vị này là cháu dâu sao?”

Lúc này, Cố Dư Sinh luôn cướp lời nói: “Là vợ của tôi.”

Có thể là Cố lão gia không muốn đôi co trước mặt người ngoài với Cố Dư Sinh, cũng không phủ nhận, chỉ nhiệt tình đón khách.

.....

Cố gia ở Kinh thành là danh gia vọng tộc, Cố Dư Sinh làm càng ngày càng lớn, không biết bao nhiêu người muốn gây dựng mối quan hệ với Cố gia, từ sau khi cha mẹ của Cố Dư Sinh mất đến nay Cố gia cũng ít khi làm những bữa tiệc long trọng như thế này, lúc này thật vất vả mới có thể được tham dự đại thọ tám mươi tuổi của Cố lão tiên sinh, toàn bộ những người có mặt mũi trong kinh thành, dù là có thư mời hay không có thư mời đều có thể vào, thậm chí còn có người từ những thành phố khác lặn lội tới.

Đại thọ của Cố lão gia vốn là một bữa tiệc vui, người đến sao có thể bị đẩy ra khỏi cửa, vì vậy lại phải lấy thêm mấy chục bàn, tiệc rượu chen lấn mà vui vẻ.

Cố lão gia thích nghe kinh kịch, Cố Dư Sinh liền cố ý mời ban nhạc tốt

nhất kinh thành đến hát cho ông nghe, trình diễn ca khúc “Ma Cô hiền thợ” rất đặc sắc.

A a a a khiến bầu không khí nhàn nhã mà cô điển...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 751: Một Màn Kịch Lớn (1)

Lương Đậu Khẩu không đến cùng người nhà họ Lương mà đến sau với Chu Tịnh.

Khi đó Cố lão gia đã đứng tiếp khách khá lâu nên không chịu đựng được nữa, nên được má Trương dìu lên phòng khách trên lầu nghỉ ngơi.

Mặc dù Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái đứng trước cửa nhưng lại không có ý muốn nghênh đón hai người họ chút nào, nhưng bên cạnh còn có người, không thể làm quá mức trắng trợn khiến người khác hiểu lầm nên Cố Dư Sinh làm như không nhìn thấy hai người họ đi đến xong, nhân lúc đó lại quay qua Tần Chỉ Ái nói nhỏ vào tai cô, dịu dàng quan tâm hỏi: “Có mệt không? Có muốn lên nghỉ ngơi giống ông một chút không?”

Tần Chỉ Ái sao có thể không hiểu ý của Cố Dư Sinh, liền phụ xướng phụ tùy làm như không thấy Lương Đậu Khẩu và Chu Tịnh mà quay lại từ từ lắc đầu với Cố Dư Sinh: “Em không sao!”

“Bảo Bảo thì sao? Ngoan không? Có làm phiền em không?”

“Không có!”

“Vậy khi nào mệt thì phải nói cho anh biết...” Cố Dư Sinh từ trước đến giờ không nói nhiều nhưng hần vẫn kéo dài đoạn hội thoại đến khi nhân viên kiểm tra thư mời xong, hần mới ôm eo Tần Chỉ Ái tiếp vị khách tiếp theo.

.....

Lương Đậu Khẩu ngồi cùng bàn với Lương gia, Chu Tịnh ngồi ở một bàn khác. Trước khi hai người họ tách ra, Lương Đậu Khẩu kéo vạt áo của Chu Tịnh, thấp giọng nói bên tai cô: “Mọi chuyện đều sắp xếp ổn thỏa hết

chưa?”

“Cậu yên tâm, đều xong xuôi hết rồi, nhìn thấy nhân viên phục vụ đứng bên bàn kia không? Tôi đã đưa thuốc cho cô ấy, cô ta sẽ tìm một thời gian thích hợp đưa thứ đó cho Tần Chỉ Ái uống, cho dù muốn cũng không thể khống chế được chính mình, tới lúc đó sẽ chủ động cầu xin người khác ngênh hợp với cô ta...”

Lương Đậu Khẩu thấy có người đi qua, lại không nói gì, sau một lúc mới hỏi tiếp: “Người đàn ông mà cậu sắp xếp kia là ai?”

“Dương tổng, lần trước hấn ăn đậu phụ của cậu, khiến những bức ảnh kia lưu truyền khắp SNS, huyên não khiến cậu khó chịu không phải sao? Đúng lúc lần này lại dùng hấn, cậu có thể đến làm nũng với Cố lão gia nói là chính cô ta đã liên kết với Dương tổng hại cậu, khiến cậu không thể kết hôn với Cố Dư Sinh....”

“...Tất cả mọi chuyện đều được sắp xếp xong xuôi rồi, trong phòng kia cũng đã dấu camera, đến lúc đó tớ sẽ gửi tin nhắn cho cậu, chỉ cần cậu nhận được tin nhắn thì lập tức giả vờ như muốn hát mừng sinh nhật của Cố lão gia, sau khi đứng trên sân khấu, màn hình lớn sẽ chiếu những gì diễn ra trong căn phòng được gắn camere sẵn đang quay hình ảnh tình cảm mãnh liệt của Dương tổng và con nha đầu kia...”

Lương Đậu Khẩu nghe nói như vậy, sáng con mắt lên: “Chu Tịnh, quả nhiên cậu là lợi hại nhất!”

“Suyt...”giọng Lương Đậu Khẩu hơi lớn, Chu Tịnh làm động tác yên lặng sau đó hơi nghiêng đầu, mới quay về phía người quen gật đầu mỉm cười với họ một cái, vừa quay lại nói nhỏ với Lương Đậu Khẩu: “Được rồi, nhiều người như vậy, đừng nên nói chuyện này nữa, mắc công người khác lại nghe thấy, cậu mau ngồi xuống đi đến lúc cần thì chú ý điện thoại đọc tin nhắn là được rồi.”

Lương Đậu Khẩu cười ngọt ngào gật đầu.

Sau khi Chu Tịnh đi, nụ cười trên mặt Lương Đậu Khẩu cũng từ từ biến mất.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 752: Một Màn Kịch Lớn (2)

Lương Đậu Khấu quay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái, đang sóng vai nhau cùng cười xán lạn chào khách, trong lòng cười khẩy.

Để xem cô còn có thể phong quang đắc ý được bao lâu, đợi lát nữa tôi liền để cho cô thân bại danh liệt, bị người người chê cười.

.....

Sau khi toàn bộ khách mời đều đến đông đủ, cũng đã là mười một giờ rưỡi trưa.

Cố lão gia được Cố Dư Sinh dìu lên sân khấu, nói lời cảm ơn trịnh trọng, sau đó tuyên bố buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Cố lão gia ngồi ở bàn trước sân khấu, ngoại trừ Cố Dư Sinh, Tần Chỉ Ái, má Trương còn có họ hàng trong Cố gia và người bạn tốt nhất của ông, Lương lão gia.

Cố Dư Sinh loay hoay giới thiệu Tần Chỉ Ái với những họ hàng thân thích gần mình, lúc giới thiệu với Lương lão gia, cũng có chút lúng túng.

Tất cả mọi người đều cho rằng người mà hắn cưới sẽ là Lương Đậu Khấu, bây giờ quay đầu lại là một người khác, sao có thể không xấu hổ?

Những người thân thích trong Cố gia rất khôn khéo, rất nhanh nói với Tần Chỉ Ái câu: “Chị dâu!” sau đó lại cười khanh khách nói với Cố lão gia: “Lão gia hôm nay mặc bộ đồ này thật là đẹp.”

Người đó vừa dứt lời, những người xung quanh liền lập tức khen ngợi

ông.

Chỉ là Cố Dư Sinh thấy vậy lại hấn giọng, chặn mọi người lại.

Hắn không có chút lúng túng nào, lại mở miệng: “Tiểu Ái, giới thiệu với em đây là chị dâu, đây là cô hai, cô ba...”

Tần Chỉ Ái chào hỏi từng người theo sự giới thiệu của Cố Dư Sinh.

Mấy người thân thích đó tuy rằng rất lúng túng nhưng vẫn cười cười trả lời câu chào hỏi của Tần Chỉ Ái.

Mãi đến cuối cùng, lúc Cố Dư Sinh quay về phía Lương lão gia giới thiệu Tần Chỉ Ái, Tần Chỉ Ái cũng vui vẻ chào hỏi Lương lão gia niềm nở nhưng Lương lão gia lại quay đầu, nói chuyện với Cố lão gia.

Bầu không khí lại trở nên lúng túng lần nữa.

Mặt Cố Dư Sinh có chút lạnh.

Có điều cũng may những người thân thích trong Cố gia có năng lực tùy cơ ứng biến rất mạnh, mỗi người lại đề cập đến một đề tài, sau đó lại có người nâng rượu, lục tục mừng tuổi Cố lão gia, bầu không khí lại trở nên hòa hợp.

.....

Tần Chỉ Ái mang thai, không thể uống rượu, lúc chúc mừng đành lấy nước trái cây thay rượu.

Người thật đông, mỗi lần tới lại là một lần uống, trong bụng chỉ có nước thật khó chịu, lúc Cố Dư Sinh thấy không có ai đến nữa, hắn mới kê môi vào tai cô hỏi nhỏ: “Ăn no chưa?”

Ăn không no nhưng mà thật sự là uống sắp no, Tần Chỉ Ái “Ừ nhẹ một tiếng.

“Nơi này còn phải ngồi rất lâu mới xong, anh tìm người đưa em lên lầu nghỉ ngơi một chút trước nha?”

Tần Chỉ Ái lại nhìn thấy có người đi tới, coi như cô chỉ ngồi cho có lệ nhưng nước trái cây trong bụng hiện nay cũng khiến dạ dày của cô rất khó chịu, bây giờ lại có chút buồn nôn, liền khẽ gật đầu đồng ý.

Cố Dư Sinh không thể phân thân, liền quay người gọi một nhân viên phục vụ đứng cách đó không xa.

Một trong những người nhân viên phục vụ đó đi đến chỗ hẩn xong thì nhìn liếc qua Chu Tịnh ở bên kia một cái, sau khi tiếp xúc với ánh mắt của cô ta xong mới nhẹ nhàng đến gần hơn: “Cô tiên sinh?”

“Cô dẫn cô ấy lên phòng trên lầu nghỉ ngơi một chút đi.” Cố Dư Sinh đỡ Tần Chỉ Ái đứng lên xong liền giao cô cho người đó.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 753: Một Màn Kịch Lớn (3)

“Vâng, Cố tiên sinh!” nhân viên phục vụ cung kính cúi đầu với Cố Dư Sinh, sau đó lại làm động tác “Xin mời” với Tần Chỉ Ái, cung kính dẫn cô vào thang máy.

.....

Nhân viên phục vụ giúp Tần Chỉ Ái quét thẻ mở cửa phòng, sau khi cô vào phòng còn hỏi: “Tần tiểu thư, xin hỏi còn có chuyện gì sai bảo?”

Tần Chỉ Ái uống không ít nước trái cây, trong miệng cô vẫn còn ngọt, liền nhẹ giọng nói với nhân viên phục vụ: “Giúp tôi lấy một ly nước lọc đi.”

“Vâng, Tần tiểu thư.” Nhân viên đó đi đun một bình nước nóng, sau đó lễ phép đưa cho Tần Chỉ Ái, lại nói: “Tần tiểu thư, lát nữa có có chuyện gì có thể gọi điện thoại nội tuyến cho quầy thu ngân bên dưới bất cứ lúc nào!”

Tần Chỉ Ái uống nửa ly nước, mở mắt ra, khẽ mỉm cười với nhân viên phục vụ: “Được, cảm ơn.”

“Vậy nếu không còn chuyện gì, tôi đi xuống trước.”

Tần Chỉ Ái không nói gì nữa, chỉ gật đầu một cái.

Nhân viên cúi đầu đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

.....

Trở lại lầu một, vẫn cực kỳ náo nhiệt.

Nhân viên phục vụ đi đến cạnh Cố Dư Sinh, lại nói với hắn một tiếng: “Tần tiểu thư ở phòng 1311.” Sau đó mới đi làm việc theo những nhân viên

phục vụ khác.

Lúc nhân viên đó đi qua bàn Chu Tịnh đang ngồi, Chu Tịnh liền để đĩa xuống bàn, quay về phía cô ta gọi: “Phục vụ!”

Người đó đi đến chỗ Chu Tịnh, cúi đầu: “Tiểu thư, xin hỏi có gì dặn dò?”

“Giúp tôi lấy một ly nước lọc.” Chu Tịnh nhìn có vẻ như muốn uống nước nhưng thức chất lại canh lúc người khác không chú ý liền đến bên tai nhân viên phục vụ nhỏ giọng hỏi: “Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Tiểu thư, xin chờ một chút.” Nhân viên phục vụ rất nhanh bung đến một ly nước cho cô ta, lúc khom người đặt nước xuống bàn, liền nói cực kỳ nhỏ chỉ đủ để Chu Tịnh có thể nghe thấy: “Tất cả đã xong, 1311.”

Chu Tịnh biết, sau đó lại làm như không có chuyện gì bình thản cầm ly nước lên uống, sau đó mới cười nhạt với nhân viên phục vụ: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Nhân viên phục vụ cúi người thái độ phục vụ vô cùng tốt hỏi: “Tiểu thư, cô có cần thay đĩa này không?”

Chu Tịnh gật đầu.

Nhân viên phục vụ lập tức cầm một cái đĩa mới đưa đến cho cô ta, sau đó rời đi.

===== NGOẠI TRUYỆN =====

Khi Đậu Phộng Nhỏ lên tiểu học, mỗi ngày đều sẽ viết nhật ký.

Ngày hôm sau đúng giờ Tần Chi Ái sẽ kiểm tra nhật ký của cô bé.

Vì răng của Đậu Phộng Nhỏ không tốt nên Tần Chi Ái không thể thường xuyên cho cô bé ăn bánh gato, món mà con bé thích nhất.

Cô Dư Sinh lại muốn dành tình cảm của con gái nên lên cho Đậu Phộng

Nhỏ ăn bánh gato, lúc cho bé ăn còn liên tục nói: “Con nhất định không được để cho mẹ con biết, bằng không ba nhất định sẽ bị mẹ con phạt quỳ lên vỏ sấu riêng!”

Đậu Phộng Nhỏ nhìn bánh gato một hồi, thành khẩn gật đầu.

Tối hôm sau, Cố Dư Sinh tan tâm về, chờ hẵn không phải là vợ con mà là một cái vỏ sấu riêng to tướng trên giường, và một quyển nhật ký.

Trong nhật ký là dòng chữ xiêu vẹo của Đậu Phộng Nhỏ: “Baba hôm nay lén cho con ăn bánh gato, còn nói con không được nói cho mẹ biết, nếu không ba sẽ bị mẹ phạt quỳ vỏ sấu riêng.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 754: Một Màn Kịch Lớn (4)

Đợi đến khi nhân viên phục vụ đi xa rồi, Chu Tịnh mới đưa tay lên cầm ly nước uống tiếp, sau đó để lại trên bàn, lại lén dở thẻ phòng ở dưới đĩa ra cất vào túi xách của mình.

ChuTịnh cầm điện thoại lên tìm số điện thoại của Dương tổng, gửi một tin nhắn: “Dương Tổng, phòng số 1311.”

ChuTịnh sợ Dương tổng không thèm để ý tin nhắn của mình, lại nhắn thêm ba chữ: “Có chuyện tốt!”

Đợi khoảng năm phút sau, điện thoại của Chu Tịnh mới có tin hồi âm của Dương tổng: “OK”

ChuTịnh không trả lời tin nhắn của Dương tổng mà bung ly nước lên giả vờ uống, nhưng tầm mắt lại chú ý đến Dương tổng đang lên thang máy, sau đó mới nhắn một tin cho Lương Đâu Khẩu: “Hai mươi phút sau có thể hành động.” chờ đến khi Lương Đâu Khẩu trả lời: “Được” xong, Chu Tịnh mới uống hết ly nước, sau đó lại giả vờ đi vệ sinh, nhưng lại vòng một vòng lớn đến thang máy, cũng lên lầu.

Từ thang máy đi ra, Chu Tịnh đã nhìn thấy Dương tổng đứng dựa vào hành lang: “Dương tổng.”

“Chuyện gì?” đưa số phòng, lại gửi một tin nhắn mờ ám như vậy, dựa vào một phần rượu mà lúc này Dương tổng trở nên rất sốt sắn.

“Dương tổng gấp cái gì? Đợi lát nữa vào rồi sẽ biết?” ChuTịnh gio thẻ phòng trong tay, liền cất bước đi về phía phòng 1311.

ChuTịnh quét thẻ phòng, lúc mở cửa ra, không biết có phải do cô quá

kích động hay không, lại có một chút nóng từ trong người bắt đầu bốc lên.

Cô đẩy cửa phòng, để Dương tổng đi vào trước, sau đó mới theo vào sau, sau đó đóng cửa lại, chỉ hướng phòng ngủ: “Dương tổng, tôi muốn cho ngài một món quà, đang ở bên trong.”

.....

Sau khi Lương Đậu Khẩu nhận được tin nhắn của Chu Tịnh, liền cầm điện thoại xem thời gian nhiều lần, khoảng 18 phút sau, Lương Đậu Khẩu đã đứng dậy đi về phía bàn chính.

Không biết Cố Dư Sinh đi đâu, trên bàn chính lúc này chỉ có những người đang vây quanh Cố lão gia chúc rượu.

Lương Đậu Khẩu hiểu chuyện đứng bên người Lương lão gia, hỏi han ông vài câu, sau đó đợi đến khi những người xung quanh Cố lão gia chúc rượu xong, cô mới đến cạnh Cố lão gia, làm nũng ôm cánh tay ông: “Ông, chúc ông sinh nhật vui vẻ.”

Tuy rằng ngày đó ở nhà cũ người nghe Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái nói chữ được chữ không, cũng có lý, nhưng lúc này nhìn thấy Lương Đậu Khẩu lại ngây thơ đáng yêu như vậy, ông vẫn cười vui vẻ gọi: “Tiểu Khẩu.”

Lương lão tiên sinh ngồi tại chỗ, lại chỉ chỉ Lương Đậu Khẩu: “Lão Cố à, thật sự là có nhiều lúc tôi cứ tự hỏi không biết con bé này là cháu nội của ông hay là của tôi nữa đó!”

“Ông nội, ông đang nói gì vậy?” Lương Đậu Khẩu giả bộ giận hờn chu cái mỏ, sau đó lại dẻo mềm nói: “Con yêu ông nội, con cũng yêu ông! Hai người ông con đều yêu như nhau mà!”

Cố lão gia và Lương lão gia đều bị dụ khị đến vui lòng.

Lương Đậu Khẩu nói chuyện vui vẻ với hai ông một chút, trong lòng đã tính thời gian xong, mới mở miệng nói: “Ông, hôm nay là đại thọ tám mươi

tuổi của ông, con đã chuẩn bị một món quà bí mật rồi đây!”

Cố lão gia và Lương lão gia đều có hứng thú.

“Còn có quà gì chứ?” Cố lão gia lên tiếng trước, sau đó Lương lão gia cũng thấy tò mò hỏi theo: “Nói xem là quà gì?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 755: Một Màn Kịch Lớn (5)

“Nói xong thì còn gì gọi là quà bí mật nữa chứ?” Lương Đậu Khẩu nháy mắt một cái với hai người, sau đó lại chỉ về phía sân khấu, vô cùng thần bí: “Con đã chuẩn bị một tiết mục vô cùng đặc sắc, bảo đảm lát nữa hai ông sẽ rất thích.”

Nói xong, Lương Đậu Khẩu hôn mỗi người một cái xong mới đứng dậy, lên sân khấu.

Cuối cùng tiểu thư danh môn vọng tộc nữ thần quốc dân đã từng được mười triệu người tôn sùng cũng đã lên sân khấu, lúc Lương Đậu Khẩu tìm nhân viên phục vụ lấy micro, liền ra hiệu cho toàn bộ hội trường yên lặng: “Thật ngại quá, phiền mọi người yên lặng một chút.”

Những tiếng ồn ào trong phòng khách lại yên tĩnh lại theo âm thanh dễ nghe của Lương Đậu Khẩu.

Lương Đậu Khẩu cầm micro, yêu kiều đứng trên sân khấu, chờ đến khi toàn bộ hội trường yên tĩnh không còn chút tạp âm nào liền mỉm cười lần nữa giơ micro lên, tao nhã mà hào phóng nói: “Chào mọi người, tôi là Lương Đậu Khẩu.”

Tự giới thiệu mình xong Lương Đậu Khẩu vào thẳng đề tài: “Hôm nay là sinh nhật của Cố gia gia, tôi muốn chúc ông phúc như đông hải, thọ tử nam sơn, sống lâu trăm tuổi.”

“Cho nên tôi đứng ở đây là vì tôi đã chuẩn bị một chương trình, muốn làm cho ông vui.”

“Đương nhiên, cũng sẽ làm mất thời gian của mọi người một chút, hy vọng mọi người bỏ qua, cảm ơn mọi người.”

Lương Đậu Khẩu lễ phép nghiêng mình cúi chào.

Toàn bộ hội trường liền vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, có người uống nhiều còn dạng miệng la to: “Không thành vấn đề!”

Chờ tiếng vỗ tay của mọi người chấm dứt, Lương Đậu Khẩu dịu dàng đưa micro đến gần miệng, sau đó mọi người lại yên lặng chờ nghe cô nói: “Hôm nay tôi sẽ hát tặng ông một bài: <Chúc người bình an.>”

Sau khi Lương Đậu Khẩu nói xong liền đi đến hậu trường đưa cho nhân viên ở đó một cái đĩa, khách khí nói: “Phiền anh đưa cái này cho kỹ thuật viên âm thanh.

Nhân viên phục vụ làm theo, sau đó nhân viên liền mở đĩa lên.

Khoảng mười mấy giây, màn hình lớn sau lưng Lương Đậu Khẩu bắt đầu xuất hiện hình ảnh khi Cố lão gia còn trẻ, bên cạnh còn có một dòng chữ do chính tay Lương Đậu Khẩu viết: “Chúc Cố gia gia mà con yêu thương nhất một sinh nhật thật vui vẻ, mong rằng mỗi năm sau đều có thể đứng ở đây chúc mừng ông sinh nhật như thế này mãi!”

Những tấm hình kia từ từ lớn dần lên, sau đó khúc nhạc dạo đầu của bài hát ‘Chúc người bình an’ vang lên.

“Tâm trạng của người bây giờ có tốt không, trên mặt của người vẫn còn nụ cười ấy chứ?” Lương Đậu Khẩu mở miệng hát, những bức ảnh phía sau lưng cô ngày một thay đổi, lúc Cố lão gia kết hôn, lúc Cố lão gia ôm ba của Cố Dư Sinh, lúc Cố lão gia biết tin mẹ của Cố Dư Sinh mang thai... trên mỗi tấm hình như vậy đều có những lời chúc của Lương Đậu Khẩu.

Những hình ảnh này càng được giọng hát của Lương Đậu Khẩu làm cho nổi bật, tất cả mọi người ở dưới sân khấu đều dần dần chìm đắm trong những hình ảnh trên màn hình lớn.

“Chúc người bình an ơ chúc người bình an, người hạnh phúc cũng chính là tâm nguyện lớn nhất của cháu...” tiếng hát hòa cùng tiếng nhạc, màn hình

lớn lại bỗng nhiên trở nên đen kịt, nhạc nền cũng im bất theo, nghe cả micro trong tay Lương Đậu Khẩu cũng bị tắt âm.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 756: Một Màn Kịch Lớn (6)

Lương Đậu Khẩu nghi hoặc nhìn nhân viên phục vụ đứng sau hậu trường, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Thật ngại quá, tiêu thư, để tôi đi kiểm tra.” Nhân viên phục vụ mơ hồ lắc đầu, liền vội vã chạy về phía nhân viên âm thanh.

Nhưng mà người nhân viên đó chạy còn chưa được mấy mét, màn hình phía sau Lương Đậu Khẩu lại sáng lên lần nữa.

Nhưng âm thanh vang lên lại không phải là tiếng nhạc du dương mà lại là tiếng thở trầm thấp ngậm dài khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Do trục trặc kỹ thuật mà trong phòng lớn có chút hỗn loạn, lại bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía màn hình lớn, bao gồm cả nhân viên phục vụ lúc này đang đi.

Trên màn hình lớn bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh hai người một nam một nữ trần truồng, tàn nhẫn quần quít lấy nhau.

Video rất sắc nét, thậm chí nốt ruồi trên người họ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, bọn họ có vẻ đang rất vui thích, trên lưng người đàn ông còn lấm tấm những giọt mồ hôi.

Người phụ nữ nằm dưới người hấn lại rõ ràng không muốn người đàn ông kia dừng lại, giống như cô ta còn muốn nữa vậy, trong miệng lại rên rỉ: “Mạnh, mạnh một chút... A..... Cầu xin anh, nhanh lên một chút...”

Có thể là người đàn ông dùng một động tác để lấy lòng người phụ nữ

kia, cô ta hưng phấn hét lên một tiếng, khiến cả phòng thấy như vậy liền khiếp sợ, có một số người từ từ hồi phục lại tinh thần.

“Trời ạ, chuyện gì vậy? Sao lại có thể chiếu những hình ảnh dơ bẩn đó lên như vậy được?” Một người mẹ dẫn theo hai đứa con nhỏ giọng nhỏ nước bọt một câu, sau đó liền giơ tay che mặt con mình lại.

“Đúng vậy đó, sao có thể chiếu những video như vậy lên chứ?”

“Thật là buồn nôn chết đi được.”

Người thứ nhất nói xong liền có người thứ hai thứ ba,... đến cuối cùng tất cả mọi người trong phòng lớn đều bàn luận xôn xao.

Vì để cho màn trình diễn trở nên chân thật, Lương Đậu Khẩu cũng giả ngốc như chẳng hiểu gì, vô tội đứng cứng ngắt trên sân khấu.

Mãi đến khi âm thanh bàn tán dưới sân khấu càng lúc càng lớn, cô mới run rẩy làm như giờ mới giật mình nhận ra, sau đó lại liếc về phía màn hình một cái.

Hai thân thể đang quấn quýt lấy nhau lúc này lại không thể nào khiến Lương Đậu Khẩu thoải mái hưng phấn mà ngược lại càng khiến cô ngượng ngùng vội vã xoay người cúi đầu xuống.

Hình ảnh trong video vẫn còn tiếp tục.

Người đàn ông ra sức vỗ lấy người phụ nữ, người phụ nữ rít gào, hai người cùng nhau đến, sau đó xụi lơ trên giường.

Qua chưa được nửa phút, người phụ nữ liền chủ động ôm eo người đàn ông, vừa hôn lên cổ của người đàn ông vừa bắt lấy tay hắn đè lên ngực mình.

Có thể là người đàn ông chẳng có hứng thú gì, phản ứng cũng rất chậm chạp.

Trên mặt người phụ nữ còn muốn cầu xin, thấy người đàn ông không

muốn động vào ngực mình, liền trực tiếp cầm tay hắn mà xoa nhẹ lên.

Hô hấp của cô ta càng ngày càng gấp rút, trong miệng lại nói những chữ khá khó nghe: “Muốn, cho tôi, còn muốn...”

Nói xong, người phụ nữ liền đẩy ngã người đàn ông kia lên giường, vươn mình ngồi trên người đàn ông kia mà chủ động.

“Mẹ bà, người phụ nữ này thật là chủ động a...” Một người đàn ông lẩm lẩm liệt liệt nói.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 757: Một Màn Kịch Lớn (7)

Những người phụ nữ ngồi xung quanh nghe thấy như thế liền không nhìn được đỏ mặt cúi đầu, những người đàn ông bình thường trình trọng cũng nhìn những người phụ nữ xung quanh bằng ánh mắt xem thường.

Trong màn hình lớn, người phụ nữ kia lại rên rỉ dồn dập. Lương Đâu Khẩu bỗng nhiên cúi đầu, giống như là cực kỳ xấu hổ, sốt ruột chạy xuống hậu trường.

Lúc đi ngang qua nhân viên phục vụ cũng đang đứng đờ ra như trời trồng, Lương Đâu Khẩu quăng micro vào tay hắn ta, lại dậm chân trách cứ: “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Người nào lại độc ác như vậy? Còn không mau mau đi gọi nhân viên kỹ thuật tắt ngay cho tôi?”

Câu nói này như một tiếng sét lớn đánh ngang tai nhân viên phục vụ khiến hắn tỉnh ra, sau đó lại chạy ra phía sau sân khấu.

Thật khó khăn mới có thể sắp xếp một màn kịch như vậy, nhưng làm gì thì làm, cũng phải tắt video trước rồi hãy vạch trần người phụ nữ trong video đó là ai.

Lương Đâu Khẩu thấy nhân viên ở còn chưa đến phòng thiết bị, giả vờ lơ đãng quay đầu, sau đó lại nhìn lướt qua màn hình lớn, còn chưa nhìn rõ người phụ nữ trong màn hình là ai, đã có người nói: “Ồ? Người phụ nữ này thật quen mặt, hình như là tôi quen cô ấy...”

“Cô nói vậy xong tôi cũng thấy quen quen, hình như vừa nãy tôi còn gặp cô ta...” lại một âm thanh khác vang lên.

Còn chưa tới ba giây, đã có người nói với Lương Đâu Khẩu: “Lương tiểu thư, người phụ nữ trong video kia không phải là quản lý của cô sao?”

“Đúng đúng đúng, tôi nhớ ra rồi, cô ta tên là Chu Tịnh, lúc này còn ngồi bên cạnh tôi nữa.”

“Thì ra là người quản lý của Lương tiểu thư sao, sao lại có thể chọn loại tiện nhân không biết xấu hổ này làm quản lý chứ?”

.....

Trong tai Lương Đậu Khẩu không ngừng truyền đến những lời chỉ trách khiến trong đầu cô trở nên trống rỗng.

Các người nói hưu nói vượn gì đó? Sao có thể là Chu Tịnh được chứ?

Lương Đậu Khẩu dùng sức quay người, bắt mình phải nhìn về phía màn ảnh lớn.

Người phụ nữ kia có tám lưng trần trơn bóng, qua khoảng mười mấy giây, họ lại thay đổi tư thế, mặt của cô ta đúng lúc hiện lên màn hình, vì động tình mà khuôn mặt người phụ nữ ửng hồng, môi khẽ nhếch, mắt mê ly, trên cổ còn đeo dây chuyền, Lương Đậu Khẩu nhìn qua liền có thể nhận ra đó chính là người mà mọi người đang bàn tán bên dưới, trong video cặp nam phụ dân phụ kia lại không có Tần Chỉ Ái trong đó mà lại là người quản lý của cô, Chu Tịnh!

Tại sao lại như vậy?

Mắt Lương Đậu Khẩu trừng to nhất có thể, cô giống như bị điễm huyết vậy, chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm màn hình, chưa đầy nửa phút, lại từ từ quay đầu nhìn về phía bà của ông.

Tại thọ tám mươi tuổi lại có những chuyện này xảy ra, sắc mặt của Cố lão gia khó coi đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi.

Ngồi bên cạnh ông là Cố Dư Sinh cũng như vậy.

Lương Đậu Khẩu nhìn chằm chằm Cố Dư Sinh mấy giây, sau đó mới từ

từ nhìn xuống mặt bàn, cô nhìn thấy trên bàn, tay hắt đang nắm một bàn tay nhỏ nhỏ khác.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 758: Một Màn Kịch Lớn (8)

Tần Chỉ Ái không phải ở trên lầu sao? Tại sao cô ta lại không bị bỏ thuốc?

Từ khi nào cô ta lại hoàn hảo không chút tổn hại quay trở lại hội trường với Cố Dư Sinh chứ?

Một loạt những nghi hoặc đồng loạt xuất hiện trong đầu Lương Đâu Khẩu, thân thể của cô cũng bắt đầu trở nên run rẩy.

Hai người trong màn hình lớn càng ngày càng kịch liệt, mỗi người phụ nữ kia chạy dọc theo ngực của người đàn ông, lại xuống bụng dưới, xuống chút nữa...

Trong đại sảnh lại càng có nhiều tiếng bàn tán...

“Má ơi tôi sắp bị đau mắt hột rồi!”

“So với người đàn ông người phụ nữ còn kịch liệt hơn à!”

“A, người đàn ông trong này không phải là Dương tổng sao?”

“Phải, phải! Là Dương tổng!”

“Dương tổng sao lại lên giường với người quản lý của Lương tiểu thư chứ? Tôi nhớ lúc trước không phải Lương tiểu thư đã lên giường với Dương tổng rồi hay sao? Những bức hình đều được phát tán lên SNS đó!”

“Dương tổng là nhà đầu tư lớn có các bộ phim truyền hình mà, hai người họ không phải vì muốn đóng phim mà theo Dương tổng hết chứ...”

Lương Đâu Khẩu nghe những người xung quanh nói như thế, cả người

đều run nhẹ lên, cô theo bản năng nhìn về chỗ những người nhà họ Lương đang ngồi, có thể là những người trong nhà nghe được những lời này nên sắc mặt rõ ràng có chút trụ không nổi.

Rõ ràng là muốn gài bẫy Tần Chỉ Ái, cuối cùng lại làm chính bản thân mình xấu hổ.

Vụ bê bối lần trước khiến cô bị những người trong nhà khiển trách rất lâu, nếu lại có sai lầm gì, sợ là người trong nhà sẽ không ngẩng đầu lên nổi nữa đâu!

Lập tức phải tắt video đi, nếu lát nữa để người khác phát hiện đây chính là cảnh tượng của một phòng nào đó trong khách sạn này thì chắc chắn mặt mũi của Cố lão gia sẽ không còn gì nữa! Chu Tịnh là người quản lý của cô, mà Chu Tịnh lại gây ấn tượng mạnh như vậy, chắc chắn lát nữa sẽ liên lụy đến cô!!

Lương Đậu Khẩu nghĩ đến đây liền cố gắng bình tĩnh lại, vừa định nói câu ‘sao còn chưa tắt màn hình lớn’ thì bỗng nhiên có một người bật thốt lên: “Đây không phải chính là một trong những phòng trong khách sạn này sao?”

Chỉ cần nhìn xung quanh hội trường cũng thấy cách bày trí trong video cũng chẳng khác gì ở đây rồi!

“Đúng thật là trong khách sạn này a!”

“Chính là phòng trên lầu đó!

“Tôi xui đây, hai người họ bây giờ cũng không ở trong đại sảnh, đây không phải là truyền hình trực tiếp chứ?”

“Mẹ, phòng trong khách sạn còn có máy quay phim truyền tiếp đến đại sảnh nữa mới ghê chứ!”

Những nghi vấn này kết thúc, trên màn hình lớn lại tối đen.

Có thể là nhân viên phục vụ đã đi nói với nhân viên ở phòng kỹ thuật âm thanh, tắt video.

Nhạc đệm lại không phải là nhạc đệm mà lại là những hình ảnh không mong muốn nên khách sạn có một người đứng ra giải thích, rất nhanh liền có một người đàn ông mặc tây trang chỉnh tề lên sân khấu cầm micro: “Xin lỗi, không biết sao lại xảy ra những chuyện như vậy, tình cảnh đó là xảy ra ở phòng 1311, bộ phận kỹ thuật của chúng tôi không biết tại sao lại xảy ra chuyện này nhưng chúng tôi xin bảo đảm với mọi người rằng trong phòng khách sạn của chúng tôi tuyệt đối không có camera theo dõi gì hết, những chuyện vừa mới xảy ra chúng tôi sẽ nhờ cảnh sát đến điều tra làm rõ, đến khi điều tra xong sẽ cho mọi người một câu trả lời hợp lý nhất, một lần nữa xin lỗi tất cả mọi người.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 759: Một Màn Kịch Lớn (9)

Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của Cố lão gia, sau khi nhân viên khách sạn xin lỗi xong, lập tức có người lên sân khấu thay đổi bầu không khí: “Hôm nay là sinh nhật của Cố lão gia, đã có người hát bài thứ nhất, vậy chúng ta hát bài thứ hai đi...”

“Hoan nghênh hoan nghênh!” Tất cả mọi người ở đây đều thông minh, mọi người đều bắt đầu vỗ tay dồn dập.

Người đó còn đang chuẩn bị hát thì bên dưới lại bỗng nhiên có một tiếng đập bàn nặng nề.

Tất cả mọi người nhìn tới, liền nhìn thấy sau bàn của Cố Dư Sinh có một người phụ nữ béo cực kỳ tức giận đứng lên.

Bà ta mặc lễ phục, trang điểm nhưng người ta có thể nhận ra bà đến từ nông thôn, thường làm việc nhà nông nên da dẻ có chút thô ráp.

Tới tham dự sinh nhật của Cố lão gia đều có thể xem là danh gia vọng tộc, vì vậy khi mọi người nhìn thấy một người phụ nữ như thế này thì tất cả đều có chút kinh ngạc, thậm chí có người còn hỏi: “Bà là...”

“Tôi là vợ của Dương tổng mà các người đang nói đây!” người phụ nữ béo đó tàn nhẫn đá ghế ở sau lưng ra, kéo váy lộ ra bắp chân cường tráng, liền đi đến thang máy.

“Vợ của Dương tổng? Không phải Dương tổng còn độc thân sao? Cười vợ hời nào?”

Người phụ nữ béo đó nghe như vậy liền dừng lại: “Hắn còn không nói cho các người biết hắn có vợ rồi sao? Ta đã gả cho hắn 10 năm, lúc ta gả cho

hắn nhà hắn nghèo túng cái gì cũng không có, hắn ra sức làm, ta ở nhà trông trọt chăm sóc cha mẹ hắn, nuôi con trai của hắn...”

Người phụ nữ béo kia nói qua liền vừa mắng vừa tức giận dùng dùng đi vào thang máy: “Hắn đúng là người vô lương tâm, lại dám ở sau lưng ta làm những chuyện dơ bẩn với mấy con hồ ly tinh đáng ghê tởm, còn con hồ ly tinh đó lại dám quyến rũ người đàn ông của ta hôm nay coi ta có xé xác cô ta ra không!”

.....

Cả hội trường còn chưa tiêu hóa xong những chuyện đang phát sinh hôm này, cửa thang máy lại lần nữa được mở ra, còn có tiếng kêu rên thảm thiết từ bên trong truyền ra.

Ngay sau đó người tự xưng là vợ của Dương tổng liền kéo một người phụ nữ quần áo xộc xệch, tóc tai rối loạn, từ trong thang máy hùng hổ đi ra, sau đó lại dùng sức kéo mái tóc dài của cô ta, đưa cô ra đại sảnh: “Tiện nhân, còn muốn chạy sao? Lúc này khi ngủ với người đàn ông khác sao không chạy đi? Bây giờ còn sợ mất mặt sao? Tất cả mọi người đều nhận ra mày là ai, còn sợ mất mặt cái gì?”

Người phụ nữ béo kia tức giận đến cực hạn, nói xong liền tát lên mặt Chu Tịnh vài cái.

Chu Tịnh bị đánh đến choáng não, một hồi quen với chấn động mới dấy dựa muốn tránh khỏi bàn tay của người phụ nữ béo kia.

Người phụ nữ kia sao có thể để cho cô trốn, tay nắm đầu của cô càng dùng sức, tay còn lại tiếp tục cho Chu Tịnh mấy bạt tai.

Người phụ nữ này thường làm việc nhà nông, sức mạnh so với đàn ông cũng không kém là bao, mà mấy tát này của bà ta cứ vô đập như vậy khiến mặt Chu Tịnh liền trở nên sưng đỏ, không còn như ban đầu nữa.

Cô bị đau, cùng giãy dụa mạnh hơn, bởi vì trốn không thoát, theo bản

năng liền dùng sức tấp đến bàn tay đang nắm tóc mình.

“Mày còn dám cắn tao?” Người phụ nữ béo bị cắn thì gào thét, sau đó thả lỏng tóc Chu Tịnh ra theo bản năng.

ChuTịnh tránh thoát, chẳng để ý đến hình tượng mà liên tục lăn lộn chạy trốn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 760: Một Màn Kịch Lớn (10)

Người phụ nữ béo kia đâu thể nào dễ dàng buông tha cho Chu Tịnh như vậy, vẫn đuổi theo cô ta.

Chu Tịnh còn chạy chưa được hai bước, đã bị người phụ nữ béo kia bắt được.

Người phụ nữ béo kia tàn nhẫn đạp lên lưng cô ta một cái, khiến Chu Tịnh nằm bò trên mặt đất.

Sau đó người phụ nữ kia chạy vội đến trước mặt cô: “Dám ngủ với người đàn ông của bà! Coi bà có đánh chết tiện nhân như mày không!”

“Mẹ nó! Tao không nghĩ hai chữ tiện nhân có thể nói lên đủ sự trơ trẽn của mày đâu!”

Trong đại sảnh, ngoài tiếng mắng chửi của người phụ nữ béo kia chỉ còn có tiếng kêu thê thảm của Chu Tịnh.

Qua một lúc lâu, mới có bảo vệ chạy đến cố gắng ngăn cản người phụ nữ béo đó lại.

Có lẽ những năm gần đây bị đè nén quá nhiều oan ức nên nhân lúc này người phụ nữ béo liền trút giận hết lên người Chu Tịnh, đánh người như một kẻ điên vậy, khiến nhân viên bảo vệ phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể ngăn cản bà ấy lại.

Một trận náo loạn, bà ta mệt mỏi thở hồng hộc, sau đó lùi về sau một bước, nhìn chằm chằm Chu Tịnh nằm thoi thóp trên mặt đất bằng ánh mắt ai oán, còn chưa thấy hả giận, liền nhìn xung quanh một chút, sau đó lấy một cái ghế dựa gần đó muốn quật lên người Chu Tịnh.

Những tiếng hét chói tai làm lòng người run sợ, nhân viên bảo vệ lại lần nữa kéo cánh tay của người phụ nữ béo.

“Mày đúng là gái điếm! Sau này đừng để tao nhìn thấy mày! Nếu ta gặp một lần tao đánh mày một lần! Đúng là không xé nát xxx mà không được mà!” người phụ nữ béo tránh không thoát, miệng càng mắng càng khó nghe, khi bị nhân viên bảo vệ kéo đi, còn không quên dùng hết toàn lực đập lên mặt Chu Tịnh hai cái.

Không còn người phụ nữ béo, trong đại sảnh lại có một mảng yên ắng đến quái dị.

Lúc Chu Tịnh bị người phụ nữ béo kéo xuống lầu, trên người chỉ quần một cái dra giường, lúc này bị người đàn bà kia đâm đá túi bụi, dra trái giường đã sớm bị rách không còn che hết cơ thể cô.

Cô thoi thóp nằm trên mặt đất, toàn thân từ trên xuống dưới ngoại trừ vết máu bầm do bị đánh còn có dấu vết sau khi mới “hành sự”.

Người nhìn qua đã chật vật không thể tả nổi, lại có người độc ác đến nỗi cầm điện thoại di động lên chụp hình.

Không biết qua bao lâu sau, mọi người đều cho đây là lỗi của Chu Tịnh, nhưng vẫn có người tốt bụng nói: “Nhân viên phục vụ, nên đưa cô ấy lên lầu đi...”

Giám đốc khách sạn lúc này mới hoàn hồn, lập tức gọi hai bảo vệ dìu Chu Tịnh đứng lên, đi vào thang máy đưa lên lầu.

.....

Sau khi những chuyện như vậy liên tiếp xảy ra, Cố lão gia nghiêm nhiên cũng không có tâm tình gì nữa.

Ông không nói một câu, đứng lên chống gậy đi lên lầu.

Khách mời toàn là những người thông minh, nhìn thấy chủ tiệc đã đi nghỉ ngơi, liền thức thời tìm một cái cớ bắt đầu chào nhau rồi ra về.

Cố Dư Sinh không biết mình rốt cuộc đã chào hỏi bao nhiêu khách mời, lúc trở lại phòng, chỉ còn lại một vài người quen thân.

Cố Dư Sinh nhìn một vòng, ngoại trừ một vài người thân thích ở Cố gia, còn có Tiểu Vương, Lục Bán Thành, sau đó là người nhà Lương gia.

Bởi vì cách một khoảng, Cố Dư Sinh không biết Lương Đậu Khẩu đã nói thêm gì với Lương lão gia, nhưng từ biểu hiện của ông, hình như là đang muốn rút quân.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 761: Một Màn Kịch Lớn (11)

Vừa nãy còn hát ca vui vẻ, diễn một màn còn đặc sắc hơn cả kinh kịch nữa mà, bây giờ còn chưa đạt được mục đích đã muốn bỏ chạy rồi hả?

Như vậy sao được? Hôm nay hẳn cũng đã chuẩn bị cho cô một màn kịch lớn còn chưa mở màn nữa mà...

Nghĩ tới đây, Cố Dư Sinh liền cướp lời nói trước Chu Tịnh: “Ông, bánh sinh nhật còn chưa cắt, bây giờ cũng chỉ còn có người mình ở lại, trên lầu có phòng dành cho tiệc nhỏ, mọi người có chuyện gì không? Nếu không chúng ta dẫn ông nội đến cắt bánh kem ở đó?”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại bổ sung thêm một câu: “Mọi người không có chuyện gì gấp chứ?”

Lục Bán Thành nói: “Có gì gấp chứ, hôm nay chính là sinh nhật của Cố lão gia, cắt bánh gato là chuyện quan trọng, muốn đi đâu thì cũng phải làm cho xong rồi mới đi chứ!”

Lục Bán Thành nói xong, Lương Đẩu Khẩu có bao nhiêu sốt ruột đi tìm Chu Tịnh, lúc này lại đang có ấn tượng xấu với Cố lão gia nên cô không dám nói gì, nín lại.

Sau khi vào thang máy, Cố Dư Sinh dặn dò Tiểu Vương một câu: “Cậu đi đến phòng nghỉ trên lầu hai mời ông xuống đây.”

“Vâng, Cố tổng.” Tiểu Vương đáp một tiếng, bấm lầu hai.

.....

Lúc sinh nhật của Cố lão gia mà người quản lý của Lương Đẩu Khẩu lại

làm những chuyện như vậy thật sự là làm người nhà họ Lương mất mặt.

Mặc dù họ ngồi trong phòng tổ chức tiệc nhỏ có nói chuyện râm ran, không nhắc gì đến chuyện lúc nãy nhưng bầu không khí vẫn có chút không tự nhiên.

Đặc biệt là Lương Đậu Khẩu, ngồi bên cạnh mẹ Lương nhưng dường như tính đến nói chuyện, cả nụ cười cũng đông cứng.

Trước khi nhân viên phục vụ đẩy bánh kem đến, mẹ Lương sợ Cô lão gia có ấn tượng không tốt với con gái mình, lại mở miệng răn dạy Lương Đậu Khẩu, thật ra là muốn đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên người Chu Tịnh: “Tiểu Khẩu người quản lý của con thật không ra gì, con mau thay người quản lý khác cho mẹ, coi chừng con bị cô ta làm hư đó!”

Mẹ Lương nói xong, lại lặng lẽ bấm bên hông Lương Đậu Khẩu một cái, Lương Đậu Khẩu nghe hiểu ý của bà, rũ đầu, hổ thẹn biết sai: “Dạ mẹ, chuyện lần này là lỗi của con, chuyện này sẽ không xảy ra lần thứ hai nữa đâu!”

Lương Đậu Khẩu vừa nói vừa ngẩng đầu lên, mắt nhắm lại: “Con thật có lỗi với mọi người, càng có lỗi với ông.”

Sở dĩ mọi người không muốn đề cập đến những chuyện diễn ra trong đại sảnh là do không muốn làm mối quan hệ này trở nên quá khó khăn, nhưng hiện nay mẹ Lương lại dạy dỗ con gái mình ngay trước mặt mọi người, Lương Đậu Khẩu lại chủ động xin lỗi như vậy, cũng tản đi, bắt đầu an ủi Lương Đậu Khẩu.

“Việc này cũng không thể trách Tiểu Khẩu, dù sao Tiểu Khẩu cũng đâu có biết người quản lý kia muốn làm cái gì...”

“Đúng a, chuyện qua rồi thì cho nó qua đi, mọi người cũng không cần nhắc lại, bà Lương cũng không cần lớn tiếng với con bé như vậy...”

“.....”

Mọi người đều điều đình, Lương Đậu Khấu lại mắt ướt lệ nhòa làm như biết lỗi lắm, lại còn có chút đáng thương: “Mặc kệ thế nào, vẫn là con không đúng, con không nghĩ đến hát một bài lại có thể phá hủy sinh nhật của ông rồi.”

Cố Dư Sinh ngồi ngay bên cạnh, bàng quan nhìn thấy hình ảnh này lại cúi đầu cười khẽ, cúi đầu giống như không có ai ngồi xung quanh mà rà qua rà lại tay của Tần Chỉ Ái chơi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 762: Một Màn Kịch Lớn (12)

“Con cũng đừng quá áy náy, Cố lão gia cũng không nghĩ đây là lỗi của con đâu!”

“Được rồi cũng không sao mà, Tiểu Khấu đừng khóc nữa, bánh gato đến rồi, chúng ta mau qua cắt bánh gato đi.”

Mãi đến khi thấy nhân viên phục vụ đẩy một chiếc bánh gato cao hơn một mét vào, mọi người mới ngừng đổ dành Lương Đậu Khấu, ôm lấy Cố lão gia cắt bánh gato.

Mọi người cũng mới ăn xong, không đói, nhưng vẫn ăn một ít bánh gato.

Thời gian còn sớm, mọi người tụ tập trong phòng, đàn ông bàn chuyện của đàn ông, phụ nữ nghĩ đến chuyện phải lo của phụ nữ.

Qua khoảng 20 phút, Lương Đậu Khấu đi đến chỗ Cố lão gia nói gì đó trước mặt Lương lão gia, không biết nói vài câu gì, sau đó đứng dậy rời đi.

Cô bước chân ra ngoài, Tiểu Vương ngồi cạnh Lục Bán Thành xem hân chơi game cũng giả vờ đi vệ sinh mà ra khỏi phòng.

Trong chốc lát, điện thoại của Cố Dư Sinh vang lên một tiếng.

Cố Dư Sinh liếc mắt nhìn màn hình, là tin nhắn của Tiểu Vương gửi đến.

Cố Dư Sinh không trả lời tin nhắn của Tiểu Vương mà nhìn đến Lục Bán Thành, khi nhìn thấy ánh mắt của hân, Lục Bán Thành khẽ gật đầu, sau đó bấm điện thoại mấy lần.

Trong phòng, bầu không khí rất hòa hợp và thoải mái.

Qua mấy phút, Lục Bán Thành xem điện thoại mệt, giả vờ giơ tay lên xoa xoa cái cổ, sau đó nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, tầm mắt liền ổn định lại: “Mọi người nhìn kia!”

Giọng của Lục Bán Thành không cao nhưng đủ để tất cả mọi người trong phòng nghe rõ.

Mọi người còn nói chuyện nhưng tầm mắt lại dời đến ngoài cửa sổ theo tiếng của hắn.

Một kính khí cầu lớn rực rỡ sắc màu từ từ bay lên, bên dưới kính khí cầu còn có một bức hoành phi vì tốc độ bay khá nhanh nên mọi người chỉ có thể nhìn thấy mấy chữ “Cổ lão gia...”

“Đây là quà bất ngờ của ai dành tặng cho Cổ lão gia đây?”

“Bay cao lên rồi!” có người mở cửa sổ thò đầu ra, liếc mắt một cái: “... Dưới kính khí cầu này có dây buộc, chắc là ở lầu 17.”

“Trên hoành phi viết gì vậy?”

“Sao thấy được a, hay là chúng ta đi xem một chút!”

Một nhóm người này đang rảnh rỗi không có chuyện gì làm, nghe lời đề nghị như vậy liền đồng loạt đứng lên, vây quanh Cổ lão gia và Lương lão gia lên lầu.

Từ thang máy đi ra, nhìn qua hành lang dài, có thể dễ dàng nhìn thấy kính khí cầu ở phần cuối cửa sổ.

Hành lang trải thảm dày, đi lên không có chút âm thanh nào.

Lúc đi sắp hết hành lang, trong phòng tay trái có một gian phòng không đóng cửa, bên trong lại có tiếng ném đồ vật ầm ầm.

Trong đám người có không ít phụ nữ, khó tránh khỏi hiếu kỳ lúc đi ngang qua sẽ chậm lại hoặc dừng bước một chút, liếc nhìn vào khe cửa

không đóng, nhìn những thứ bị đập phá.

“Là vợ chồng cãi nhau sao?” một người họ hàng của Cố gia đi sau Cố lão gia tò mò lắm bầm một câu.

“Có lẽ là như vậy...” người kia vừa mới trả lời xong, cửa còn chưa đóng lại có tiếng rống giận không thể quen thuộc hơn: “Thật là tức chết ta...”

“Ồ?” có người ngừng bước nhìn về phía mẹ Lương: “Đây là tiếng của Tiểu Khấu đúng không? Không phải con bé đến nhà vệ sinh sao? Sao lại ở đây?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 763: Một Màn Kịch Lớn (13)

“Đúng vậy, còn tức giận lớn như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?” Thím ba của Lương Đậu Khẩu nói tiếp.

“Tôi đi xem một chút...” mẹ Lương cũng cảm thấy buồn bực, đi về phía cửa.

Kết quả bà còn chưa đi được ba bước, Lương Đậu Khẩu lại gầm lên: “Không phải là đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi sao? Vậy sao cuối cùng người trong video lại không phải là con tiện nhân kia mà lại là cậu, Chu Tịnh, cậu đang làm cái quái gì vậy hả?”

Toàn bộ mọi người đều dừng bước, kinh ngạc che miệng.

Ngay cả mẹ Lương nghe xong cũng không thể tin được những lời như vậy lại có thể phát ra từ miệng của con gái mình, lại choáng váng đến nỗi quên cả đẩy cửa.

Bên trong lại có một loạt những đồ vật bị hất xuống đất, Lương Đậu Khẩu lại tức giận hùng hục mở miệng: “Cậu có biết hay không hôm nay tôi suýt nữa bị liên lụy chết rồi, lúc sinh nhật của Cố lão gia lại bị người quản lý của mình làm cho mất mặt, thật sự là khiến Lương gia nhà tôi không ngóc đầu lên nổi trước mặt Cố gia luôn cậu có biết không?”

Tất cả mọi người bên ngoài phòng đều có vẻ mặt biến hóa thất thường.

Mơ hồ biết được đã xảy ra chuyện gì, mẹ Lương mới hoàn hồn, thừa dịp mọi người còn không hiểu, theo bản năng liền muốn gõ cửa ngăn không cho con gái nói thêm gì nữa, chỉ tiếc Cố Dư Sinh đã biết bà sẽ làm như vậy, liền ngăn trước mặt bà, sau đó lại hạ giọng nói nhỏ: “Lương bá mẫu, có một số chuyện, cháu nghĩ ông nội và Lương lão gia cần phải biết.”

Nói xong, Cố Dư Sinh liền nhìn về phía Cố lão gia và Lương lão gia một cái.

Lương Đậu Khẩu là con cái của Lương gia, Lương lão gia không tiện ra mặt bên vực, liền nhìn thẳng không cảm xúc.

Lương lão gia lại nháy mắt ra hiệu với mẹ Lương, ý nói bà đừng làm phiền những người trong phòng.

Lúc này Cố Dư Sinh mới thu tay lại.

“Cũng còn may mẹ tớ phản ứng nhanh, ở thời điểm mấu chốt răn dạy tớ trước mặt mọi người, nên tớ diễn kịch theo bà, sau đó mới không để mọi chuyện trở nên hồng бет như vậy... Chu Tịnh, cậu nói cho mình biết cuối cùng mọi chuyện là như thế nào vậy? Sao kế hoạch của chúng ta lại không thành mà ngược lại cậu lại bị cuốn vào chứ?”

Cuối cùng Chu Tịnh cũng lên tiếng, giọng nói rất yếu ớt: “Mình không biết, không biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào, rõ ràng là nhân viên phục vụ kia nói cho mình biết là con bé đóng thế kia ở phòng 1311, nhưng sau khi mình đưa Dương tổng lên xong lại không nhìn thấy bất cứ ai trong đó, mà mình, đáng ra phải đi, lại bỗng cảm thấy không còn chút sức lực nào nữa, cả người nóng không chịu nổi... Dương tổng không tìm thấy người trong phòng liền mắng mình đang đùa bỡn hấn, sau đó mình lại không thể khống chế được chính mình, nghiêm nhiên chủ động với hấn...”

“Chắc chắn là có vấn đề, còn chờ cậu nói sao? Cậu không biết đâu, lúc mình nghe mọi người nói người trong video là cậu mình còn cho rằng bản thân bị ảo giác, mà khi quay đầu thật sự lại nhìn thấy cô ta ngồi ngoan ngoãn ở đó bên cạnh Cố Dư Sinh, lúc đó mình choáng váng lắm cậu có biết không?” có thể là trong lòng Lương Đậu Khẩu vẫn còn sợ, giọng của cô có chút bất ổn.

Ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Cố Dư Sinh.... Chỉ mấy chữ này thôi cả đoàn người cũng có thể hiểu tiện nhân trong miệng Lương Đậu Khẩu là ai

rồi, tất cả đều quay người, nhìn về phía Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 764: Một Màn Kịch Lớn (14)

Lương Đậu Khấu trong phòng còn không biết bên ngoài có một đám người đang đứng lại lải nhải không yên: “Vốn muốn để cho cô ta ngủ với người đàn ông khác, lúc đó cô ta sẽ bị Cố lão gia và Cố Dư Sinh từ bỏ, không ngờ cuối cùng lại mang tảng đá đập phải chân mình, cái gì cũng không đủ bù lại được...”

“... Đúng rồi, Chu Tịnh, cậu nói sau khi cậu vào phòng 1311 xong cả người đều thay đổi, không phải là thuốc mình muốn cho cô ta uống.... lại bị cậu uống đó chứ?”

“Có thể là nhân viên phục vụ kia, cô ta lấy tiền của chúng ta rồi, lại không đưa thuốc cho tiện nhân kia uống mà lại đưa cho cậu uống... vấn đề chắc chắn là do cô ta rồi, mình phải đi hỏi cho ra lẽ mới được!”

Sau đó lại có tiếng giày cao gót, đi đến cửa, cửa phòng bị Lương Đậu Khấu đang tức giận dùng dùng mở ra.

Cô ta chỉ đi được thêm một bước chân, cả người giống như bị điểm huyệt, nhìn chằm chằm những người trước mặt, đứng đơ tại chỗ.

Trong nháy mắt, Lương Đậu Khấu có cảm giác như trăm hoa héo tàn trong thế giới của mình, yên lặng như tờ.

Cô không còn vẻ tức giận như lúc ở trong phòng nữa, ý định muốn tìm nhân viên phục vụ tính sổ lại biến mất trong nháy mắt.

Hàng hiên lại rơi vào bầu không khí ngưng trệ quý dị.

Qua đúng hai phút, khuôn mặt trắng bệch của Lương Đậu Khấu mới bắt đầu có biểu hiện hoàn hồn, lẩm bẩm: “Ông, Ông nội, cha, mẹ,... mọi, mọi

người, mọi người,..."

Cô hoảng loạn không nói ra được câu: "Tại sao mọi người lại ở đây?"
liền hoảng loạn cắn môi.

Bầu không khí càng giăng co căng cứng.

Mẹ Lương lặng lẽ liếc mắt nhìn Lương lão gia đang đứng cạnh Cố lão gia, sắc mặt bọn họ trầm thấp đến đáng sợ, liền cười khan nỗ lực điều đình: "Cái này... cái này có thể là... là hiểu... hiểu lầm... hiểu lầm thôi..."

"Hiểu lầm?" Cố Dư Sinh như nghe thấy một chuyện cười, cười khẽ hai tiếng, sau đó ngữ khí liền trở nên độc ác: "Lựa đúng dịp sinh nhật của ông để làm chuyện khiến người khác hiểu lầm, vậy đợi đến khi vợ của tôi bị bỏ thuốc nằm trên giường với người đàn ông khác khiến tất cả những danh môn quý tộc trong Bắc Kinh đều biết, sau đó thì thậm chí trở sau lưng ông nội thì lúc đó mới thật sự là hiểu đúng sao?"

Mẹ Lương bị Cố Dư Sinh nói đến nghẹn lời, cũng không nói thêm được gì nữa liền cúi đầu.

Lương Đậu Khẩu đại ra, lúc này mới chuyển động con người, từ từ phản ứng lại.

Những chuyện cô vừa nói với Chu Tịnh ở trong phòng đều bị mọi người nghe thấy,... Những năm gần đây cô cực khổ lắm mới lấy được sự yêu thương tín nhiệm của Cố lão gia, không còn nữa... thậm chí cô còn làm một chuyện cười trước mặt gia tộc mình,... hình tượng không còn, những lời khen ngợi và sùng bái của tất cả mọi người trong họ cũng không còn,... cô cuối cùng lại có kết quả như vậy...

Trên mặt Lương Đậu Khẩu có vẻ hoang mang, sau đó lại biến thành phẫn nộ.

Là cô ta, tất cả đều là vì cô ta!

Nếu không phải cô ta, cô sẽ không trở nên như vậy!

Nghĩ tới đây, Lương Đậu Khấu liền ngẩng đầu lên, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt âm trầm từ từ trừng nhìn Tần Chỉ Ái: “Là cô! Là cô! Là cô hãm hại tôi đúng không? là cô đưa những người này đến đây có đúng không?”

“Aaaaa!” không toại nguyện, lại thất bại thảm hại, Lương Đậu Khấu rít gào, sau đó bỗng nhiên nhào tới Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 765: Một Màn Kịch Lớn (15)

Cố Dư Sinh phản ứng cực nhanh kéo Tần Chỉ Ái vào ngực, sau đó khiến Lương Đậu Khẩu nặng nề ập lên lưng hắn.

Lương Đậu Khẩu giương nanh múa vuốt dùng túi xách quật nhưng thực chất không có chút sức lực nào, Cố Dư Sinh vẫn giả vờ rên khẽ một tiếng, sau đó nhanh chóng giơ tay lên nhét vào miệng Tần Chỉ Ái một thứ gì đó.

Động tác của hắn cực nhanh đến khi Tần Chỉ Ái phản ứng lại được, nước mắt cũng đã trào ra.

Cố Dư Sinh lại... lại bơi mù tạt vào miệng cô...

Bị cay khiến Tần Chỉ Ái chảy nước mắt ròng ròng, trừng mắt nhìn Cố Dư Sinh.

Cô còn chưa mở miệng hỏi hắn đang làm gì, Cố Dư Sinh liền bấm vào mông cô một cái, khiến cô không thể hỏi được.

Lúc này không tranh thủ khóc lóc oan ức một chút thì còn chờ đến khi nào hả vợ?

Ngay sau đó, Cố Dư Sinh giả vờ lo lắng cần bao nhiêu đau lòng thì có bấy nhiêu đau lòng lau nước mắt cho Tần Chỉ Ái: “Tiểu Ái, anh biết em rất oan ức, nhưng người sai không phải là chúng ta, em không cần phải khóc, cô ta cũng đâu có đánh trúng em?”

“Em...” cô vừa mới định nói chuyện, Cố Dư Sinh lại bấm vào mông cô hai cái, có cảm giác ngứa một chút, khiến cô không nói nên lời, thêm vào cô đang nức nở nên những người xung quanh lại không nghe được cô nói gì, ngay cả cô cũng không biết mình đang nói gì.

Có thể là Cố Dư Sinh nghe rõ, lại dịch lời của cô cho mọi người đứng ở đó nghe: “Anh hiểu, anh biết em nghe thấy những câu nói đó xong nhất định sẽ rất sợ, có điều em phúc lớn mạng lớn, không bị bỏ thuốc, không sao! Ngoan, đừng khóc...”

Tần Chỉ Ái không phản ứng còn đỡ, vừa khóc lại được Cố Dư Sinh dỗ như thế càng khiến Lương Đậu Khẩu phát điên lên: “Cô già bộ cái gì chứ? Nếu không phải tại cô tôi sẽ trở nên chật vật như thế nào sao? Đều tại cô!”

Tần Chỉ Ái bị mù tạc làm cay khiến cô không thể nào dùng được nước mắt, khiến người ngoài nhìn vào thật sự tin là cô bị hù sợ.

Cố lão gia dù không thừa nhận Tần Chỉ Ái nhưng vẫn nể mặt những người Cố gia đứng ở đó: “Có chuyện gì thì nói, sao có thể động thủ đánh người chứ?”

“Đúng a, mọi người không ai ngu cũng chẳng ai điếc, những lời Lương tiểu thư vừa mới nói trong phòng chúng tôi đều có thể nghe thấy rõ ràng, sao quay người lại là lỗi của người khác chứ?”

Lúc mọi người đồng thanh đồng thủ, Tần Chỉ Ái không cần lên tiếng, Cố Dư Sinh đã làm như cô đang nói chuyện, lại vuốt tóc cô, lại đẩy vớ tuồng này lên đến đỉnh điểm: “Anh biết, anh biết rõ em lo lắng cho Bảo Bảo trong bụng, nếu thật sự bị người ta bỏ thuốc, chắc bây giờ đã không giữ nổi rồi...”

Cố Dư Sinh dùng hết sức nhấn mạnh mấy chữ Bảo Bảo và không giữ nổi, thậm chí lúc nói còn liếc qua Cố lão gia một cái, đúng như dự đoán, khi ông nghe được những chữ này, trong mắt lại nổi lên một vết tức giận rất nhỏ.

“Đúng vậy, trong bụng em còn có Bảo Bảo, sao có thể ra tay độc ác như vậy chứ?”

“Nếu kế hoạch của họ thành công, chẳng phải đã giết chết một sinh mệnh rồi sao?”

“Quả thật là nghiệp chướng mà, sao Lương gia lại có một đứa con gái

như vậy chứ?”

Lương Đậu Khấu vốn đã mất đi lý trí, lại nghe thấy những lời bình luận như thế khiến cô ta điên cuồng điều võ giương oai muốn đánh Tần Chỉ Ái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 766: Một Màn Kịch Lớn (16)

Cố lão gia vốn không mở miệng nhưng nghe được những câu nói kia bỗng nhiên cảm gậy nặng nề gõ lên tường mấy lần: “Lão Lương, chỗ này người của Cố gia chúng tôi không có cách nào ở lại, nếu cứ như vậy, sợ là cốt nhục của Cố gia lát nữa cũng sẽ không còn.”

Nói xong, Cố lão gia quét mắt nhìn những người trong Cố gia một vòng: “Các người còn đứng ở đây làm gì? Đi thôi!”

.....

Cố lão gia đã ra lệnh, còn ai dám ở lại?

Một nhóm người đồng loạt đi theo phía sau Cố lão gia vào thang máy.

.....

Lúc ra khỏi thang máy, Cố lão gia liếc mắt nhìn Tần Chỉ Ái đang ở trong lòng Cố Dư Sinh.

Mù tạt đã giảm bớt tác dụng, Tần Chỉ Ái chỉ đỏ mắt, nhưng ánh mắt to tròn lúc nào cũng có một giọt nước mắt chực chờ chảy xuống khiến người ta nhìn thấy liền tin cô thật sự bị giật mình, mà như vậy lại pha chút điềm đạm đáng yêu.

Cố lão gia giật giật môi, muốn an ủi Tần Chỉ Ái một câu, nhưng ông không cách nào có thể nói ra được, cuối cùng lại nhìn qua một bên.

Cửa thang máy mở ra, tầm mắt của Cố lão gia lại quét về phía Tần Chỉ Ái, đúng lúc Tần Chỉ Ái cũng nhìn ông, tầm mắt hai người vô tình chạm vào nhau.

Cố lão gia ngẩng ra, lại không nghĩ nhiều liền nói với Tần Chỉ Ái: “Cô cũng đừng nghĩ quá nhiều, lúc này không phải tôi muốn bảo vệ cô mà là bảo vệ mặt mũi của Cố gia nên mới làm như vậy.”

Nói xong, Cố lão gia còn chưa chờ má Trương đỡ, đã cất bước đi.

.....

Đại thọ tám mươi tuổi lại xảy ra quá nhiều chuyện hoang đường, chắc là tâm trạng của ông rất gay go.

Trong xe, má Trương lặng lẽ đánh giá Cố lão gia, lại lặng lẽ nghĩ trong lòng.

Xe chạy khỏi khách sạn không xa, Cố lão gia cứ nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ bỗng nói: “Tiểu Trương, còn giữ cách thức liên lạc với người gây ra tai nạn hồi tết năm ngoái không?”

Má Trương cũng không hiểu tại sao Cố lão gia lại đột nhiên hỏi đến người đó, lại trả lời: “Có ạ.”

“Bà gọi điện cho hắn, hẹn...” Cố lão gia dừng lại một chút, mới nói tiếp: “Hẹn lát nữa gặp đi.”

.....

Lúc Tần Chỉ Ái ở trong nhà vệ sinh, Cố Dư Sinh đã ra khỏi khách sạn, tựa vào một cột đèn ven đường hút thuốc.

Còn chưa hút được nửa điếu thuốc, Cố Dư Sinh quay lại nhìn xem Tần Chỉ Ái đã ra khỏi nhà vệ sinh chưa, lại nhìn thấy Chu Tịnh.

Có thể cô ta đã sớm chú ý đến hắn, khi hắn phát hiện tầm mắt của cô, cô ta đã bình tĩnh nhìn hắn.

Cố Dư Sinh liền thu lại tầm mắt, thanh nhàn thở ra một làn khói trắng.

Vành mắt đẹp để liếc nhìn Chu Tịnh lúc này còn đứng trước cửa khách sạn bây giờ đã đứng cách hẳn một mét.

Rất nhiều chuyện lúc xảy ra liền nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao nó lại diễn ra theo chiều hướng này, có đoán mãi cũng đoán không ra.

ChuTịnh nhìn chăm chăm Cố Dư Sinh không chớp mắt, nhìn một lúc lâu mới lên tiếng: “Người đã sớm mua chuộc nhân viên phục vụ đó, đúng không?”

Cố Dư Sinh như không nghe thấy Chu Tịnh nói gì vậy, từ từ đưa thuốc lên bên môi, hút vào, thở khói ra, không để ý đến cô.

“Người đã sớm biết Dương tổng kết hôn rồi đúng không?”ChuTịnh lại hỏi trước sự trầm mặc của Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 767: Một Màn Kịch Lớn (17)

ChuTĩnh biết Cố Dư Sinh sẽ không phản ứng lại, lại không có bất cứ điểm dừng nào, liền nói tiếp: “Kính khí cầu ngoài cửa sổ kia theo danh nghĩa là một món quà bất ngờ cho Cố Dư Sinh nhưng thật ra là muốn đưa mọi người đến chỗ phòng của tôi...”

“...Cửa phòng khách sạn rõ ràng đã đóng lại, là người đã lên lút mở ra đúng không?”

Cố Dư Sinh quay đầu, liếc mắt nhìn về cửa khách sạn, thấy Tàn Chỉ Ái đã ra khỏi nhà vệ sinh, liền dập thuốc, ném tàn thuốc vào thùng rác, thẳng người đi đến cửa khách sạn.

ChuTĩnh quay người nhìn theo bước tiến của hắn: “Những câu ta hỏi người, người không trả lời cũng không sao, nhưng sao người có thể biết được những chuyện mà ta và Tiểu Khẩu đã sắp xếp được chứ? Là ai nói cho người biết?”

Cố Dư Sinh vốn không muốn đếm xỉa đến những câu hỏi của Chu Tĩnh, nhưng hắn bước được hai bước, lại dừng lại, đưa lưng về phía Chu Tĩnh, không quay đầu nhìn cô ta nhưng lại ném cho cô ta một câu, mà câu đó lại chẳng liên quan gì đến câu hỏi của cô ta: “Hai tiếng đồng hồ trước, ở quán bar LI, toàn bộ những người bị tình nghi tàn trữ ma túy đều được mang đi điều tra.”

Quán Bar LI... là quán bar của Lực Ca? Tình nghi tàn trữ ma túy?

ChuTĩnh giật mình, giống như bị đánh thức, ngẩng đầu lên nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Chẳng trách cô làm nhiều chuyện như vậy cũng không thành công...

Thì ra... Bên Lục Ca đã có nội gián, mà nhất cử nhất động của bọn họ đều được báo lại cho Cố Dư Sinh biết.

Vì vậy Cố Dư Sinh đã biết hành động của cô và Lương Đậu Khẩu từ trước, chỉ là xưa nay hắn chưa bao giờ để lộ chuyện, hắn chỉ âm thầm chờ thời cơ thích hợp để phản đòn khiến cô và Lương Đậu Khẩu chết!

Nói cách khác, trăm phương ngàn kế cô nghĩ ra từ trước đến nay cũng chỉ là vô ích thôi...

Bây giờ Lục Ca không còn, cô cũng không còn chỗ dựa chắc chắn nhất nữa...

Cố Dư Sinh, hắn không ra tay thì thôi, chỉ cần hắn ra tay đã không cho người khác đường lui.

Chu Tịnh ôm môi, cười khanh khách, nhưng trong khi cười lại có nước mắt lăn xuống, chảy vào miệng cô.

Mùi vị mặn mặn, khiến tiếng cười của Chu Tịnh dừng lại một chút, sau đó liền giơ tay lên, vuốt mặt, bàn tay ướt mem khiến cô có chút hoảng hốt.

Cô khóc? Cô như vậy mà khóc?

Từ lúc 13 tuổi, vì bản cùng không có tiền cứu mẹ mà chính mắt cô phải nhìn mẹ chết trước mặt mình, từ đó cô liền âm thầm thề, tương lai còn dài, nhất định cô sẽ kiếm được thật nhiều tiền để không bao giờ phải mềm yếu bất lực gào khóc nữa, nhưng nhiều năm như vậy, cô lại khóc?

.....

Người Cố lão gia hẹn trong quán trà đến rồi, cũng đi rồi.

Nhưng mà ông ngồi trước bàn trà một lúc lâu, cũng không có ý muốn đứng dậy ra về.

Má Trương không biết nên làm gì, chỉ đứng yên lặng một bên.

Trên bàn có một ấm trà nóng, để lâu cũng đã nguội, mặt trời ngoài cửa sổ đã lặn, ánh đèn đã sáng lên, lầu một diễn kịch, hết bài này đến bài khác a a a. mãi đến khi chương trình kết thúc, trong quán trà dần có ít người ở lại, Cố lão gia mới hắt giọng một cái, ra hiệu cho má Trương diu ông đứng lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 768: Một Màn Kịch Lớn (18)

Gọi nhân viên phục vụ tính tiền, Cố lão gia được má Trương dìu bước rất chậm ra khỏi quán trà.

Má Trương kéo cửa ra: “Lão gia, lên xe đi.”

Cố lão gia chống gậy, đứng bên cạnh xe một lúc lâu, không nhúc nhích.

Một đêm khuya mùa hạ, gió lồng lộng thổi tới, khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, khiến Cố lão gia tỉnh táo lại một chút, giật giật đôi con ngươi vẫn đục, khom người chui vào trong xe.

Má Trương nhìn thẳng phía trước, trầm mặc không lên tiếng mà lái xe.

Lúc đợi đèn đỏ, má Trương nhìn qua kính chiếu hậu, liếc mắt nhìn Cố lão gia, lão gia không nhìn bà nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của bà, nhẹ thở dài một hơi, mở miệng nói câu đầu tiên sau khi gặp người kia: “Thì ra con bé không chỉ đơn giản làm ra vụ tai nạn kia, mà khi Dư Sinh dẫn vợ nó đi khám thai lại muốn làm ra một vụ tai nạn va vào người phụ nữ kia để cô ta sảy thai.”

Cố lão gia đã mở miệng, má Trương lúc này mới dám nói: “Đúng vậy a, cô ấy sao có thể làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy... Lão gia, ông nói xem, cô ấy làm nhiều chuyện như vậy, ngài lại đối xử tốt với cô ta như vậy, sao cô ấy lại có thể làm những chuyện như vậy được chứ?”

Cố lão gia không lên tiếng, có thể là ngồi ở bên ngoài quá lâu, ông lúc này mới giơ tay lên nắm lại thành đấm che miệng ho khan.

Đợi đến khi ông ho xong, má Trương vừa lái xe vừa hỏi: “Lão gia, lúc trước những bức hình kia của Tần tiểu thư có phải là Lương tiểu thư muốn

làm hại cô ấy nên mới đưa cho ngài không? Cô ấy làm nhiều chuyện hại Tần tiểu thư như vậy, ngài nghĩ những bức hình kia của Tần tiểu thư có phải là do cô ta làm không?”

“Không đơn giản như vậy, video mà cô ta đưa cho chúng ta cũng là do chính cô ta quay...” Cố lão gia nói xong lại đột nhiên ho lên.

“Lão gia, ngài thế nào rồi? Sao lại ho nhiều như vậy? Có phải không khỏe không?”

“Không có gì.” Cố lão gia giơ tay lên, vỗ vỗ ngực.

“Có muốn tôi gọi bác sĩ khám cho ngài không?”

“Không cần phải lo...” lại là vài tiếng ho của ông vang lên.

.....

Tuy rằng thời gian gần nhất Cố Dư Sinh và Ngô Hạo không có qua lại nhưng sinh nhật của ông hấn cũng đã tới.

Bất quá trong một buổi tiệc trọng đại như vậy, chỉ đến đưa một món quà, sau đó sững sờ một lát lại rời đi.

Lúc ra khỏi khách sạn, hấn còn chưa đến cạnh xe đã bị Tưởng Tiêm Tiêm theo sát phía sau gọi lại: “Ngô Hạo.”

Ngô Hạo giậm chân, quay người liếc mắt nhìn một cái.

“Sao anh không trả lời tin nhắn của em?” Tưởng Tiêm Tiêm oán giận hỏi.

Hấn và cô đứng đối diện cửa lớn khách sạn, thỉnh thoảng lại có người quen qua lại, Ngô Hạo liền quay người đi vào bãi đậu xe đợi đến khi Tưởng Tiêm Tiêm đuổi theo, hấn cúi đầu nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, không trả lời câu hỏi của cô ta mà lại hỏi: “Không phải cô uống thuốc rồi sao?”

“Em...” Tưởng Tiêm Tiêm bị nói như vậy, liền dừng lại một lát, cô mới nói: “...Ngô Hạo, em thật sự không muốn lừa gạt anh, em....”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 769: Một Màn Kịch Lớn (19)

“Em thật sự yêu anh, em muốn ở bên anh, Ngô Hạo...”

Ngô Hạo cười khẽ, hấn lui về phía sau một bước, tựa lên xe, cup mắt không nhìn Tường Tiêm Tiêm, hững hờ trả lời: “Phá đứa bé đi!”

Tường Tiêm Tiêm như thật sự rất ngạc nhiên, mở to hai mắt nhìn Ngô Hạo, động môi hai lần: “Ngô, Ngô Hạo... anh vừa nói cái gì?”

Từ khi bị Hứa Ôn Noãn bắt gặp ở nhà cô, Ngô Hạo và cô cũng không còn liên lạc gì với nhau nữa.

Cô gửi tin nhắn hấn không trả lời, cô gọi điện thoại hấn không bắt máy, cô đến công ty tìm hấn, hấn không cho cô vào gặp, thậm chí trụ sở công ty cũng thay đổi.

Lúc cô biết mình mang thai hai tháng, cô không cách nào có thể nói cho hấn biết, đến lúc này thai nhi cũng đã được bốn tháng, không cách nào có thể phá thai được nữa mới đến tìm hấn.

Có thể cô không nghĩ tới hấn vừa mở miệng lại nói những câu như vậy, sao có thể phá thai chứ?

Trong nháy mắt, Tường Tiêm Tiêm nhìn chăm chăm Ngô Hạo một lúc lâu, mới nói: “Con đã hơn bốn tháng, giải phẫu lúc này rất nguy hiểm, Ngô Hạo, anh không thể đối xử với em như vậy được.”

Rõ ràng là một câu chỉ trích nhưng Ngô Hạo nghe xong lại phì cười, hấn giơ tay lên, ngắt cầm của Tường Tiêm Tiêm, nâng mặt của cô ta lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, nói rõ ràng từ câu từng lời: “Ngay cả người phụ nữ tôi yêu 10 năm tôi còn làm tổn thương được, cô cảm thấy trong mắt tôi, cô là

cái gì?”

Mặt Tường Tiêm Tiêm cắt không còn giọt máu.

Ngô Hạo hơi cúi đầu, trong miệng dù nói những lời mềm mại như rất bình thường: “Đứa bé này là ở trong bụng cô, sinh hay không sinh là chuyện của cô, sau này tôi cũng sẽ không nhận nó, vì tương lai của cô, tôi vẫn khuyên cô nên phá nó đi!”

Nói xong, Ngô Hạo liền buông cầm Tường Tiêm Tiêm ra, lùi về phía sau hai bước, mở cửa xe.

Trước khi hẩn khom người chuẩn bị lên xe, lại như nhớ ra chuyện gì, lại quay đầu nhìn Tường Tiêm Tiêm: “Tôi vẫn không hiểu tại sao tôi lại ở cùng với cô, trong lòng cô có nghĩ tới cô hồ đồ rồi không? Nói thật, tôi chẳng thể nào cưới cô được đâu, thành thật mà nói, tôi ngay từ đầu đã chẳng muốn ở với cô về lâu về dài.”

Hơi dừng lại một chút: “... Cho dù khi đó Ôn Noãn không bắt gặp chúng ta, chúng ta cũng sẽ không kéo dài mối quan hệ này, dù sao, người tôi muốn kết hôn, mãi mãi cũng không phải là cô.”

.....

Sau ngày đại thọ 80 tuổi của Cố lão gia, công ty con của Cố thị ở Thượng Hải có việc đột xuất, Cố Dư Sinh cần phải đến đó công tác một tuần.

Đêm đó 12 giờ khuya, Tần Chỉ Ái bị một cuộc điện thoại làm cho thức giấc.

Điện thoại từ nhà cũ gọi tới, đã trễ thế này rồi, lại có người gọi điện thoại tới, không phải là xảy ra chuyện gì chứ?

Tần Chỉ Ái bỗng trở nên hồi hộp.

Tần Chỉ Ái nhanh chóng cầm lấy ống nghe, đưa đến bên tai, vừa “Alo”

một tiếng, bên trong đã có tiếng nói đầy lo lắng của má Trương: “Tần tiểu thư, thiếu gia có ở nhà không?”

“Anh ấy đi công tác rồi...” Loại dự cảm không tốt đó càng ngày càng mạnh mẽ, sau đó Tần Chỉ Ái liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Lão gia sau khi sinh nhật vẫn luôn không vui, đêm nay ông không ăn tối, lúc 10 giờ tôi vào xem ông thì còn không sao, nhưng đến bây giờ lại bỗng nhiên phát sốt đến mê man bất tỉnh rồi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 770: Một Màn Kịch Lớn (20)

“Có gọi xe cấp cứu chưa?”

“Gọi rồi...”

“Vậy ở bệnh viện nào?”

.....

Sau khi cúp máy, Tần Chỉ Ái vén chăn lên, nhanh chóng xuống giường, mặc quần áo tử tế, sau đó cầm túi tiền và điện thoại di động vội vã chạy xuống lầu, chặn một chiếc xe taxi, liền đến bệnh viện Cổ lão gia nằm.

.....

Lúc Tần Chỉ Ái đến nơi, Cổ lão gia đã được đưa vào phòng cấp cứu rồi.

Má Trương hỏi Tần Chỉ Ái cô đã báo cho Cổ Dư Sinh chưa, Tần Chỉ Ái lắc lắc đầu, sau đó lấy điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn thời gian, rạng sáng một giờ.

Vào buổi tối, hần có gọi điện thoại cho cô, lúc đó cũng là 10 giờ, cách điện thoại cô còn có thể nghe tiếng hần đang gõ bàn phím.

Mười giờ rưỡi, cô đi ngủ.

Sau khi ngủ, cô lại nhận được một tin nhắn của hần, là sau khi cô lên xe taxi mới nhìn thấy, hần gửi tới lúc 10h50: “Ngủ ngon.”

Sau khi hần bay chuyển bay sớm đến Thượng Hải, bận rộn cả ngày rồi, lúc này chắc là chỉ mới ngủ được một chút, bên này tình hình của ông vẫn không nghiêm trọng lắm, chỉ sợ cô gọi điện thoại đến lại làm hần phải bay về

suốt đêm, như vậy thì quá dần vặt hẩn rồi... Tần Chỉ Ái suy nghĩ một chút, vẫn cất điện thoại di động đi, mới cười yếu ớt nói với má Trương: “Chắc là Dư Sinh chắc là rất bận rộn, bây giờ không nên quấy rầy anh ấy...”

Má Trương ngẫm lại cũng thấy đúng, gật gù nói: “Vâng.”

.....

Cố lão gia cũng không có gì đáng ngại lắm, có thể là cảm ho nên mới sốt cao.

Sau khi bác sĩ truyền nước biển cho ông xong, rời khỏi phòng bệnh.

Má Trương nhìn thấy Tần Chỉ Ái mang thai, muốn để cô về nghỉ ngơi nhưng Tần Chỉ Ái lại lắc đầu từ chối.

Má Trương lớn tuổi, hầu ờ một bên giường có chút chịu không nổi, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, vì ngủ ngời nên tư thế của bà không được thoải mái, lúc bà tỉnh lại một lần, lại thấy Tần Chỉ Ái đang ngồi yên lặng một mình trên giường bệnh, đang giúp Cố lão gia điều chỉnh tốc độ nước biển, khiến nước chảy chậm lại.

Má Trương nhìn Tần Chỉ Ái một lúc, lại nhắm hai mắt lại.

Mãi đến hừng đông, má Trương mới mở mắt ra, nhìn trong phòng là hình ảnh Tần Chỉ Ái đang giúp Cố lão gia đắp lại chăn.

Má Trương hẩn giọng một cái, Tần Chỉ Ái nghe thấy mới quay đầu, cười âm áp: “Dậy rồi?”

“Chào Tần tiểu thư.” Má Trương đứng lên, vừa định thử Cố lão gia có hạ sốt hay không, đưa tay ra còn chưa đụng đến trán của Cố lão gia, Tần Chỉ Ái đã mở miệng: “Đã hạ sốt, bốn giờ sáng đã hạ sốt nhiều rồi.”

Bốn giờ sáng? Vậy chẳng lẽ cô đã thức cả đêm không ngủ sao?

Má Trương trừng mắt nhìn otca vài lần, còn chưa nói gì, Tần Chỉ Ái liền

chỉ vào bình thủy trên bàn, lại nói: “Tối qua tôi có nhắn tin cho quản gia, sáng sớm bà đã nấu cháo mang đến đây rồi.”

“... Lúc này bác sĩ tới nói ông ngủ đủ thì sẽ tỉnh lại, bây giờ đã hơn 7 giờ, có thể lát nữa ông sẽ tỉnh lại rồi...”

Tần Chỉ Ái dừng một chút, ôm túi: “Bà tỉnh rồi, tôi đi trước đây...”

“Tần tiểu thư, không chờ đến khi Cố lão gia tỉnh lại rồi mới đi sao?”

“Cả đêm tôi chưa ngủ, hơi mệt...” dừng lại một chút, Tần Chỉ Ái còn nói: “...Buổi tối chờ ông ngủ bà có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi đến thay ca cho bà...”

Nghe đến đó, má Trương có thể mơ hồ hiểu ý của Tần Chỉ Ái.

Cô biết Cố lão gia không thích mình nên chờ Cố lão gia ngủ thì mới đến chăm sóc ông...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 771: Núi Sông Này Sẽ Bảo Vệ Anh (1)

Má Trương đưa Tần Chỉ Ái ra khỏi phòng bệnh, bà chờ đến khi không còn nhìn thấy bóng người của Tần Chỉ Ái rồi mới quay trở lại phòng bệnh.

.....

Cố lão gia tỉnh lại lúc 8h30, bác sĩ khám cho ông xong, lại đề nghị ông ở lại bệnh viện hai ngày để theo dõi.

Đợi đến khi bác sĩ rời đi, má Trương hầu hạ Cố lão gia ăn cơm xong, liền bung đến một ly nước cho ông súc miệng, bà do dự mãi mới mở miệng nói: “Lão tiên sinh, tôi qua người sốt cao như vậy nên tôi đã gọi điện thoại cho thiếu gia...”

“...Thiếu gia đi công tác rồi, cho nên Tần tiểu thư nghe điện thoại, sau đó liền chạy đến bệnh viện,... hầu hạ ngài một đêm, sau đó mới sáng sớm đã rời khỏi rồi, bữa sáng cũng là do Tần tiểu thư nhắn tin cho quản gia mang cháo đến...”

Má Trương vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Cố Dư Sinh, thấy ông cũng không có gì bất mãn, nên mới dám nói tiếp: “...Tần tiểu thư nói buổi tối chờ sau khi lão gia ngủ xong rồi hãy gọi cô ấy đến đây thay ca cho tôi, tôi cảm thấy... hình như là cô ấy nhân lúc ngài còn chưa thức nên muốn rời đi, bởi vì ngài không thích nhìn thấy cô ấy,... sợ ngài chóng mặt, tâm tình lại không tốt, ảnh hưởng đến bệnh tình, nên mới làm như vậy...”

Cố lão gia nhú nhú mày, không lên tiếng.

Má Trương không dám nói tiếp nữa, đến khi Cố lão gia uống nước xong liền nhận lại ly, đi vào nhà vệ sinh.

Má Trương ra ngoài liền liếc nhìn Cố lão gia đang nhắm chiêu tựa trên đầu giường, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

.....

Cố lão gia ở bệnh viện ba ngày, Tần Chỉ Ái đều đến ba đêm.

Sáng sớm ngày thứ ba, trời còn chưa sáng, Cố lão gia liền tỉnh lại.

Tần Chỉ Ái đang ngồi bên giường bệnh cúi đầu xem điện thoại di động liền biết ông cử động, lập tức ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Cố lão gia, cả người cô đều cảm thấy căng thẳng: “Ông tỉnh rồi?”

Tần Chỉ Ái vốn cho rằng ông sẽ chết hẳn vì sao cô lại ở đây nhưng mà Cố lão gia lại không lạnh nhạt giống như ngày thường, chỉ nhìn chăm chăm Tần Chỉ Ái một chút, sau đó mới mở miệng “ừ” một tiếng, sau đó liền cử động, muốn ngồi dậy.

Tần Chỉ Ái đưa tay ra giúp Cố lão gia ngồi dậy.

Tần Chỉ Ái biết Cố lão gia không thích nói chuyện với mình nên thấy ông không nói gì, cô cũng trầm mặc.

Bầu không khí như vậy lại trở nên lúng túng, Tần Chỉ Ái căng thẳng liền đi rửa táo, gọt vỏ, cắt thành từng miếng nhỏ, để vào một cái chén, sau đó cô cầm một cái tăm, cắm một miếng táo đưa cho Cố lão gia: “Ông, ăn chút trái cây đi.”

Cố lão gia liếc mắt nhìn Tần Chỉ Ái, lại nhìn táo trong chén nhưng không lấy, lại nhìn lên tủ đầu giường, hất cằm: “Đề bên đó trước đi.”

Tần Chỉ Ái nghe theo.

Trong phòng bệnh lại trở nên yên tĩnh, bất quá không bao lâu sau, má Trương đã mang bữa sáng đến.

Má Trương giữ Tần Chỉ Ái lại ăn sáng, Tần Chỉ Ái lại tìm đại một cái cốc

mà rời đi.

Má Trương tiễn Tần Chi Ái quay lại, lại giúp Cố lão gia ăn sáng.

Bữa sáng trong nhà mang tới khá phong phú, nhưng Cố lão gia lại không thấy ngon miệng, chỉ vào mấy miếng táo trong chén, ra hiệu má Trương đưa cho ông.

Mới sáng sớm sao lại ăn trái cây?

Má Trương muốn khuyên Cố lão gia ăn một ít cháo nhưng mà cuối cùng ông lại đen mặt, má Trương không thể làm gì khác hơn là đưa táo cho ông, Cố lão gia cầm nữa, cắn vào từng miếng, ăn hết sạch.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 772: Núi Sông Này Sẽ Bảo Vệ Anh (2)

.....

Hứa Ôn Noãn trở về Bắc Kinh cũng đã gần một tháng, cũng chưa từng gặp mặt Ngô Hạo, cũng không phải cô không muốn gặp, mà là chưa từng nghĩ sau khi gặp xong, cô nên đối diện với hắn như thế nào.

Có điều hai người cũng có liên lạc, chỉ là không nhiều như lúc hai người đang yêu nhau.

Trước khi ngủ, Hứa Ôn Noãn có thói quen thích chơi game, đêm nay cũng vậy.

Cũng không biết từ lúc nào đã thành thói quen, hình như là khoảng ba tháng trước, lúc đi du lịch, mỗi ngày đều rảnh rỗi chơi game, nên có thể quen được nhiều bạn, lên game cũng xem bạn bè trong nhóm có chat gì không.

Hôm nay hình như đã là ngày thứ hai mươi bảy “Linh Độ” không tìm cô.

Hứa Ôn Noãn bấm vào màn hình, muốn gửi tin nhắn cho “Linh Độ” nhưng nhìn thấy chữ Offline, suy nghĩ một chút, vẫn xóa tin nhắn.

Có một số chuyện thật sự rất kỳ lạ, rõ ràng trên thực tế người đó và cô không hề quen biết nhau, nhưng mà chơi trong game nói chuyện lâu như vậy, ba tháng trước ngày một nhận được ít tin nhắn của hắn, đến bây giờ lại không nhận được bất cứ một tin nhắn nào hết, cô liền để ý? Thậm chí còn suýt nữa muốn chủ động tìm hắn?

Có điều, cô lắc đầu tỉnh táo lại, Hứa Ôn Noãn liền bấm vào, bắt đầu chơi game.

Trò này cô đã chơi nhiều năm, kỹ thuật cũng khá, nhưng Linh Độ lại thô bạo hơn rất nhiều nên không có hẳn thật sự chơi không vui chút nào, cô toàn đánh 10 thua 9.

Vô vị.

Hứa Ôn Noãn ném điện thoại qua một bên, tắt đèn, nhắm mắt chuẩn bị đi ngủ.

Cũng không biết tại sao chuyện chỉ như vậy lại khiến tâm tình của Hứa Ôn Noãn trở nên khó chịu, lăn qua lăn lại mấy lần cũng không ngủ được.

Lúc nửa đêm, trời vẫn vang lên tiếng sấm, trong chốc lát liền có mưa rào kèm theo sấm chớp.

Hứa Ôn Noãn nghe tiếng mưa rơi, càng không muốn ngủ.

Mưa tạnh rất nhanh, nhưng bao tử của cô tự nhiên lại đau.

Từ nhỏ dạ dày của cô đã không tốt, chỉ cần không ăn uống đúng giờ là sẽ đau đến khó chịu.

Trong nhà có chuẩn bị thuốc dạ dày, Hứa Ôn Noãn bò dậy bụng bụng tìm một lúc lâu mới tìm được hộp thuốc, sau khi dựa vào hướng dẫn sử dụng xong lại đứng dậy uống thuốc vào, vừa mới chuẩn bị quay lại giường, liền nhìn thoáng qua hộp thuốc có tờ giấy, cô liền cầm lên mở ra, trong đó chính là chữ viết tay quen thuộc của Ngô Hạo.

“Thuốc dạ dày, một ngày ba lần, lần hai viên, không cần ăn no cũng có thể uống, nếu thật sự không chịu được nữa thì một lần uống ba viên. Thuốc cảm...”

một tờ giấy lít nha lít nhít chữ, mỗi loại thuốc khác nhau đều có cách sử dụng khác nhau.

Hứa Ôn Noãn nhìn một chút, đỏ mắt.

Hộp thuốc này chính là do Ngô Hạo mua, mỗi loại thuốc bên trong đều là do hắn chuẩn bị.

Hắn và cô ở bên nhau 10 năm, cô thường phạm những lỗi nhỏ, hắn biết rất rõ ràng, cho nên những thứ thuốc kia, đều có những thứ mà cô thường không để ý chuẩn bị đến.

Cô nghĩ trên thế giới này không có ai hiểu rõ cô như Ngô Hạo, không chỉ là vật chất mà còn là về tinh thần.

Nhưng sao hắn lại có thể ở cùng người phụ nữ khác chứ? Nếu không bây giờ cô đã là vợ của hắn rồi, nói không chừng cũng giống như Tiểu Ái, trong bụng cũng có một bảo bối rồi.

Rõ ràng là uống thuốc rồi, nhưng tại sao lại càng đau hơn trước khi uống thuốc chứ?

Hứa Ôn Noãn dùng sức ấn bụng, nằm lỳ trên giường, tròn tròn hai mắt, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, giống như nhìn thấy những hình ảnh của cô và hắn...

Cũng là một đêm mưa như thế này, cũng là khi cô bị đau bụng như vậy, bởi vì lúc đó cô có chuyện, trong người khá kỳ lạ, rõ ràng trong ký túc xá có thuốc nhưng cô lại một mực không muốn uống, lại gọi điện thoại cho Ngô Hạo, la hét khó chịu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 773: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (3)

Hắn và cô tuy đều ở Thượng Hải nhưng hai người lại ở cách nhau rất xa, hắn bắt máy, cứ đổ dành cô, mãi đến khi cô nghe thấy tiếng nói của hắn ngoài cửa sổ: “Hứa Ôn Noãn, Hứa Ôn Noãn!!”

Cô vội chạy đến bên cửa sổ, thấy Ngô Hạo đang đội mưa ngàng đầu gọi mình: “Xuống đây!”

Trường của cô ở vùng ngoại thành, ban đêm không cho xe vào khuôn viên ký túc xá, hắn còng cô, cho dù cho cô, bọn họ từng bước từng bước đi đến bệnh viện cách trường 10 cây số.

Lúc đến bệnh viện, dạ dày của cô cũng không đau nữa.

Lúc đó, cô nằm nhoài trên người hắn, cảm giác mình đã có được cả thế giới...

Hắn thật tốt thật tốt thật tốt với cô, cho dù hắn có phản bội cô, nhưng những thứ mà hắn đã làm cho cô là những thứ đã từng tồn tại, rất chân thật...

Hứa Ôn Noãn cầm điện thoại, tìm số của Ngô Hạo, quý thần sai khiến thế nào lại gọi đi.

Điện thoại reo lên rất nhiều lần, mới có người bắt máy.

Hứa Ôn Noãn cho rằng Ngô Hạo đã ngủ, giọng nói có chút áy náy: “Đánh thức anh sao?”

Ngô Hạo nhạy cảm cảm nhận được sự khác thường trong giọng nói của cô, không trả lời câu hỏi của cô là lại nhanh chóng hỏi lại: “Em sao vậy? Khóc sao?”

Ngô Hạo không hỏi còn không sao, hắn vừa hỏi, nước mắt Hứa Ôn Noãn chảy càng nhiều, cô thật sự không muốn để mình khóc thành tiếng nhưng vẫn không nhịn được mà nức nở.

Đầu dây bên kia có tiếng Ngô Hạo nóng nảy hỏi vài câu, thấy cô không trả lời, sau khi nghe thấy tiếng khóc ngọt ngào của cô xong, liền nói với người ở gần mình: “Đặt vé máy bay cho tôi, tôi muốn về nước.”

Hứa Ôn Noãn lúc này mới nhận ra được Ngô Hạo đang nói chuyện bằng tiếng Anh với những người ở cạnh hắn.

Ngô Hạo đi công tác rồi hả?

Hứa Ôn Noãn khịt mũi, vừa định nói ‘không cần’, Ngô Hạo liền nói: “Ôn Noãn, chúng ta gặp mặt đi.”

Hứa Ôn Noãn còn chần chừ một chút, cuối cùng cũng trả lời: “Được.”

Tối hôm qua ngủ dậy muộn, hôm sau hai giờ trưa Hứa Ôn Noãn mới thức dậy.

Trong dạ dày vẫn có chút không khỏe, nhưng cũng không đau đớn như tối qua.

Cô tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo tử tế, ra ngoài tìm gì đó ăn lấp đầy dạ dày xong, nhìn thời gian cách lúc cô hẹn với Ngô Hạo còn ba tiếng đồng hồ, liền ngồi trên ghế salon xem tivi giết thời gian.

Bốn giờ rưỡi, Hứa Ôn Noãn đi vào phòng ngủ trang điểm.

Năm giờ, cô chọn một cái quần dài đẹp để phù hợp với đôi giày cao gót tinh xảo.

Năm giờ hơn, cô cầm túi ngồi trên ghế salon, bắt đầu chờ điện thoại của Ngô Hạo.

hắn và cô hẹn 5h30 gặp.

5h20, có một cuộc điện thoại gọi tới, cô cho là Ngô Hạo nhưng cầm lên lại là một số lạ.

Hứa Ôn Noãn không bắt máy, điện thoại vang lên liên tục, lúc cô ở trong nhà vệ sinh vẫn chịu không nổi mà bắt máy, bên kia là một giọng nói mà cô không bao giờ muốn nghe thấy: “Hứa Ôn Noãn, tôi là Tưởng Tiêm Tiêm.”

Động tác mở vò sen của Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên dừng lại, cô muốn cúp điện thoại nhưng lại muốn nghe xem cô ta muốn nói gì.

Ngay lúc cô còn do dự, Tưởng Tiêm Tiêm đã mở miệng: “Rảnh không, chúng ta gặp nhau một chút đi!”

“Không rảnh!” Hứa Ôn Noãn lạnh nhạt trả lời, sau đó liền muốn tắt máy, nhưng trong điện thoại Tưởng Tiêm Tiêm lại nói tiếp: “Tôi có thai rồi, là con của Ngô Hạo.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 774: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (4)

Hôm sau Cố Dư Sinh bay về, mới biết mấy ngày hắn không có ở Bắc Kinh ông đã nằm viện.

Bên nhà cũ có thể là biết hắn đi công tác về nên buổi chiều đã gọi điện thoại cho hắn, sau đó muốn hắn dẫn Tần Chỉ Ái đến ăn cơm.

Đến nhà cũ, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái mới phát hiện trong nhà lại có thêm một người phụ nữ trung niên.

Ngoại trừ má Trương, còn có hai bảo mẫu, người nhiều đó là đủ rồi, còn cần thêm người làm gì?

Cố Dư Sinh nghi ngờ nhìn người phụ nữ trung niên kia vài lần, lại nhìn về phía Cố lão gia, Cố lão gia lại giống như không có ý định sẽ trả lời câu hỏi của hắn, nhìn thẳng tv, uống trà nóng mà má Trương vừa mới bung lên.

Ăn cơm tối xong, xem tivi trong phòng khách đến chín giờ tối, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái muốn ra về, Cố lão gia cuối cùng cũng mở miệng nói: “A Hà, cô theo họ qua bên đó đi!”

Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía Cố lão gia.

Cố lão gia cứ nhìn tivi, coi như hai người họ không hề tồn tại.

Má Trương đứng bên cạnh Cố lão gia cười khanh khách mở miệng giải thích: “A Hà là người chuyên chăm sóc phụ nữ có thai do lão gia cố ý mời về.”

Có thể là do nghe má Trương nói đến mình, Cố lão gia liền nặng nề ho

khan một tiếng.

Cố Dư Sinh liếc mắt nhìn Tần Chỉ Ái, cười với cô, sau đó lại liếc nhìn về phía ông một chút, Tần Chỉ Ái hiểu ý của Cố Dư Sinh, lập tức ngoan ngoãn mở miệng: “Ông, cảm ơn ông!”

“Nếu không phải Tiểu Trương cứ lải nhải ta đã không phải tìm người rồi!” Cố lão gia sĩ diện “Hừ” một tiếng, đứng lên cầm gậy trượng má Trương một cái vì đã tiết lộ hết mọi bí mật, liền đi đến phòng ngủ chính.

Lúc Cố lão gia đi xa xong, Tần Chỉ Ái lại nói nhỏ bên tai Cố Dư Sinh: “Ông thật đáng yêu, ngạo kiều quá nha!”

Cô còn chưa nói xong, trong phòng lại có tiếng ho nặng nề, Tần Chỉ Ái sợ đến nỗi vội im lặng, quay đầu nhìn Cố lão gia không biết đã quay lại từ lúc nào.

Cố lão gia cũng không nhìn hai người họ, nhanh chóng nói: “Mau làm chuyện phải làm đi!”

Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh còn chưa hiểu ý của ông, liền kinh ngạc quay đầu há một tiếng.

Cố lão gia hừ một tiếng liền quay người đi về phía phòng ngủ, lúc đẩy cửa ra xong, lại liếc mắt nhìn hai người còn chưa hiểu gì, ngây ngô đứng tại chỗ, liền mở miệng nói: “Cố gia chúng ta rất chú ý lễ nghi, cười hỏi đàng hoàng đi rồi sinh con!”

Nói xong, Cố lão gia liền nặng nề đóng sầm cửa lại.

Rốt cuộc, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái nhìn nhau một chút, một giây sau Cố Dư Sinh liền bế Tần Chỉ Ái lên, khiến Tần Chỉ Ái hét chói tai.

Trong phòng ngủ Cố lão gia nghe thấy, cũng cười ha ha một mình trong phòng.

Đợi đến khi Cố Dư Sinh về, Cố lão gia mới ra khỏi phòng ngủ.

Má Trương đưa thuốc cho Cố lão gia, cười nói: “Lúc thiếu gia và Tần tiểu thư rời đi rất vui vẻ đó.”

Cố lão gia mặt không cảm xúc ừ một tiếng, sau một lát ngược đầu hỏi: “Ngạo kiều là có ý gì? Kiêu ngạo sao? Ta rất kiêu ngạo sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 775: Núi Sông Này Sẽ Bảo Vệ Anh (5)

Má Trương cũng giống như Cố lão gia, không hiểu những từ của người trẻ, lắc lắc đầu: “Hắn không phải là ý nói ngài kiêu ngạo đâu!”

Sau đó má Trương mới nhớ cách đây không lâu con trai của bà có dạy cho bà cách dùng google, liền quay về phía Cố lão gia nói: “Lão gia, chờ một chút...”

Nói xong, má Trương cầm điện thoại liền tìm trong google, một từ khóa ngạo kiêu lại chọn một định nghĩa dễ hiểu nhất đọc cho Cố lão gia nghe: “... Ngạo kiêu là nói một đằng, làm một nẻo, ý nghĩ và hành động không thống nhất.”

Cố lão gia nhú nhú mày, sắc mặt có chút khó coi.

“Chắc Tần tiểu thư không có ý này đâu...” má Trương vội vàng đổi một cách giải thích khác phía dưới: “Ngạo kiêu chính là ngoài mặt thì không đồng ý nhưng trong lòng thì lại rất ủng hộ.”

Sắc mặt của Cố lão gia có chuyển biến tốt hơn một chút.

Má Trương nhìn chằm chằm điện thoại di động, vừa cẩn thận tìm vừa tìm thật lâu, sau đó mới tìm thấy một từ thật, liền cười híp mắt đưa cho Cố lão gia nhìn: “Lão gia, là ý khen ngợi, Tần tiểu thư nói lão gia đáng yêu a!”

Mặt của Cố lão gia nhiễm một vệt cười vui vẻ.

Má Trương thấy lão gia vui, cũng vui vẻ theo, sau đó liền nói: “Ôi, Tần tiểu thư chỉ có cái gia thế không tốt, ngoài ra còn lại đều vô cùng tốt, tuy rằng không phải thập toàn thập mỹ nhưng mà nếu thiếu gia cưới được cô ấy, cũng coi như là thập toàn cửu mỹ rồi...”

Giây trước Cố lão gia còn cười, giây sau ông liền nắm chặt tay trừng mắt nhìn má Trương mà khiển trách: “Tiểu Ái làm sao chứ? Tiểu Ái có chỗ nào không tốt? Tôi cảm thấy rất tốt, cái gì mà thập toàn cửu mỹ, cháu dâu của Cố gia nhà chúng ta phải là thập toàn thập mỹ, thập nhất mỹ!”

Nói xong, Cố lão gia liền nhàn nhã uống thuốc, không thèm để ý đến má Trương, liền chống gậy đi vào phòng ngủ, vì không vui nên đóng cửa khá mạnh, sau một lát, cửa lại được mở ra: “Còn nữa, nói bà không có lễ nghi thật sự là chẳng có chút lễ nghi nào! Cái gì mà Tần tiểu thư nữa! Là thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, thiếu phu nhân có biết chưa?”

Cố lão gia liên tục cường điệu nhấn mạnh ba lần sau đó lần thứ hai đóng sầm cửa lại, còn đình tai nhức óc hơn cả lần thứ nhất.

.....

Có gì hạnh phúc hơn khi được những người thân chúc phúc cho tình yêu của bản thân nữa chứ?

Tần Chỉ Ái cảm thấy ngoài những chuyện này ra, cũng không còn gì khiến cô có thể hạnh phúc hơn được nữa.

Đêm đó cô vui như một đứa trẻ quăn lầyCố Dư Sinh,nhảy tới nhảy lui, Cố Dư Sinh sợ đến nỗi thỉnh thoảng phải đỡ cô lại, chỉ sợ cô không cẩn thận ngã xuống đất.

Nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, trong lòng Cố Dư Sinh lại có một luồng âm áp kỳ lạ.

Thời gian tan vỡ quẩn quanh mười năm, hắn vẫn có thể ở bên cô đến lúc này, thật sự càng nghĩ lại càng giống như một giấc mộng.

Được sự chấp thuận của ông, Cố Dư Sinh liền muốn bàn với Tần Chỉ Ái thời gian về Hàng Châu, đến bàn với mẹ Tần chuyện hôn sự.

Trò chuyện một chút, hai người liền bàn đến chuyện tổ chức tiệc theo

kiểu truyền thống hay kiểu phương tây, hoặc là chụp hình cưới ở đâu, còn sân bãi, thiết kế váy cưới, mạn che mặt đều tính qua.

Thậm chí đến cuối cùng, Cố Dur Sinh thấy Tần Chỉ Ái mở mắt không lên nữa, mới kéo tay cô, cường điệu nhấn mạnh, anh sẽ cho em một lễ cưới thể kỷ.

Không ngờ, kế hoạch của hắn lại bị hoãn lại.

Trước mặt hai người không phải là một lễ cưới thể kỷ mà là một cuộc chia ly.

Mà cuộc chia ly này lại khiến Tần Chỉ Ái biết một điều rằng, những năm tháng trong quá khứ hắn và cô không gặp nhau, hắn vẫn luôn âm thầm dùng máu và tính mạng của mình để bảo vệ cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 776: Núi Sông Này Sẽ Bảo Vệ Anh (6)

.....

Lúc Tần Chỉ Ái mang thai đến tuần thứ hai mươi cũng là lúc cô tốt nghiệp đại học.

Cô và Cố Dư Sinh đã bàn với nhau, sau khi cô dự lễ tốt nghiệp, ngày hôm sau cô sẽ đi khám thai, ngày thứ ba sẽ đến trung tâm thương mại mua sinh lễ, ngày thứ tư đến Hàng Châu, bàn chuyện hôn sự với mẹ Tần xong, liền có thể bắt tay vào lo lễ cưới, đợi đến khi Đậu Phộng Nhỏ được sinh ra, lễ cưới thế kỷ cũng sẽ được tổ chức.

Lễ tốt nghiệp tiến hành rất thuận lợi, kết quả khám thai cũng rất tốt... nhưng ngày thứ ba...

Vì buổi sáng Cố Dư Sinh có một hội nghị mà phải đến công ty một chuyến.

Tần Chỉ Ái có quản gia và người chăm sóc làm bạn, vừa ở nhà thu dọn phòng trẻ con, vừa chờ Cố Dư Sinh xong việc, buổi chiều sẽ dẫn cô đi dạo phố.

Hội nghị cũng rất thuận lợi, đến 11h30 là xong, Cố Dư Sinh định về nhà, ăn trưa với Tần Chỉ Ái.

Nhưng hắn vừa đến bãi đậu xe, còn chưa khởi động xe liền có một cuộc điện thoại gọi tới.

Là lãnh đạo trước đây ở Bắc Kinh có chuyện gấp, muốn gặp hắn.

Hắn rời quân đội đã bốn năm năm, lúc nhận được điện thoại liền cảm

thấy muốn ôn lại chuyện cũ.

Hắn trước khi ra khỏi nhà đã nói với Tần Chỉ Ái hai giờ chiều mới về đến nhà, có lẽ đó hắn không nghĩ gì nhiều, liền chạy đến chỗ lãnh đạo hẹn gặp.

Kết quả sau khi đến vừa mới xuống xe, lại bị tịch thu điện thoại, kiểm soát người một vòng, sau khi xác định không có gì mới để hắn đi vào.

.....

Đã đến giờ ăn cơm, Tần Chỉ Ái cũng có chút đói, nằm trên giường một chút, lại ngủ quên, lúc cô tỉnh dậy nhìn đồng hồ, đã là hai giờ mười lăm.

Cô vội vàng xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ, gọi quản gia hai tiếng, cuối cùng lại có người chăm sóc trả lời cô: “Thiếu phu nhân, sao vậy?”

“Dư Sinh còn chưa về sao?” Tần Chỉ Ái không xuống lầu, đứng bên lan can cúi đầu hỏi.

Người chăm sóc ngھnھ đầu, lắc đầu với Tần Chỉ Ái: “Thiếu gia còn chưa về ạ.”

Tần Chỉ Ái biết Cố Dư Sinh bận bịu, nghĩ trung tâm thương mại tới mười giờ mới đóng cửa nên cũng không sốt ruột, liền khẽ gật đầu một cái, nói người đó lấy cho mình cốc nước, trở về phòng.

Cô nghe nhạc tốt cho thai nhi, Tần Chỉ Ái đọc sách dưỡng thai, đến khi thấy ngoài trời dần tối, cô mới nhìn lên đồng hồ.

Không để ý một chút, đã sắp bốn giờ chiều rồi.

Lúc trước có chuyện gì đột xuất hắn đều nói cho cô biết, sao bây giờ lại im hơi lặng tiếng như vậy chứ?

Vì mang thai, thời gian Tần Chỉ Ái xem điện thoại rất ít, vì vậy cô tìm quanh trong phòng ngủ một lúc lâu mới tìm thấy di động, sau đó liền ra bàn

nhỏ ngoài ban công gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh, nhưng điện thoại lại báo điện thoại hắt tắt nguồn rồi.

Sau đó lại gọi đến văn phòng của hắn, là Tiểu Vương bắt máy, nói 11h30 hắn đã rời khỏi công ty rồi.

Còn chưa tới năm tháng nữa là Cố Dư Sinh làm cha người ta rồi, chừng hai năm nữa là hắn được ba mươi tuổi, Tần Chỉ Ái biết hắn sẽ không có chuyện gì, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Thời gian trôi qua, ngoài cửa sổ ngày một tối, Cố Dư Sinh vẫn không xuất hiện, điện thoại vẫn ở tình trạng tắt máy.

Ăn tối xong, Tần Chỉ Ái thật sự không thể nhẫn nại thêm nữa gọi điện thoại cho Lục Bán Thành, được biết là cả ngày nay Cố Dư Sinh cũng không liên lạc với anh ta.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 777: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (7)

Tần Chỉ Ái thật sự bắt đầu hoảng hốt, cô biết tám phần Cố Dư Sinh cũng không ở nhà cũ Cố gia nhưng vẫn gọi điện thoại qua hỏi một tiếng.

Má Trương bắt máy, lại không dám nói mình không liên lạc được với Cố Dư Sinh, chỉ có thể hỏi Cố lão gia dạo này có khỏe không, đến khi má Trương hỏi lại cô thiếu gia đang làm gì, cô liền biết Cố Dư Sinh không có ở đó.

Tần Chỉ Ái đều mất tập trung không tập yoga cho phụ nữ mang thai, không học chương trình nghe dưỡng thai, không có tâm trạng.

10 giờ, đến giờ cô đi ngủ, điện thoại cũng không gọi được, người cũng không về nhà.

Tần Chỉ Ái nhìn quản gia pha cho mình một ly sữa bột cho phụ nữ mang thai, lên giường.

Cả đêm không ngủ, Tần Chỉ Ái rời khỏi giường rất sớm, mở cửa sổ hít vào một bầu không khí mới mẻ, tâm tình cũng không tốt hơn được chút nào, sau đó tìm điện thoại của mình đang sạc, tối qua cô gọi cho Cố Dư Sinh đến khi tắt nguồn mới mệt mỏi sạc pin. Sau khi mở máy, nhìn thấy màn hình sạch sẽ không có bất cứ một cuộc gọi hoặc tin nhắn nào, cô tiện tay mở mắt ra bấm số điện thoại của Cố Dư Sinh, đáp lại vẫn là câu: “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Từ hôm qua đến giờ đã là mười tám tiếng đồng hồ, mà trong 18 tiếng đồng hồ này, Cố Dư Sinh giống như biến mất khỏi trái đất rồi vậy, không chút tin tức.

Trước khi cô tốt nghiệp đại học, Tiểu Vương đã đặt vé cho bọn họ đến

Hàng Châu, là chuyến tám giờ sáng này.

Đến giờ xuất phát, Tần Chỉ Ái vẫn chưa có bất cứ tin tức gì của Cố Dư Sinh.

Quản gia thấy cô tâm tình không tốt, cứ tìm cách khiến cô vui nhưng dù có như vậy nhưng Tần Chỉ Ái vẫn ăn sáng rất ít, thật sự không muốn ăn nhưng trong bụng cũng không thể Đậu Phộng Nhỏ bị đói được nên mới cố gắng ăn, sau đó lên lầu.

Do mang thai, thân thể của cô khá yếu, tối qua thức trắng đêm, sáng này Tần Chỉ Ái cực kỳ nhức đầu, không xuống lầu ăn trưa nổi, liền nằm trên giường mơ mơ màng màng ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, cô có cảm giác như có người sờ qua trán mình, lòng bàn tay rất quen thuộc, hình như là Cố Dư Sinh, còn có bác sĩ ở bên cạnh nói nhỏ gì đó.

Cô không nghe rõ, nhưng sau khi cảm giác được có người ôm mình lên, dứt cho mình một ít nước, trên trán lại có một cái khăn lạnh đặt lên làm cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, sau đó cô liền ngủ trong thư thái dễ chịu.

Lúc tỉnh lại, trong phòng không có ánh đèn nào, yên tĩnh đến đáng sợ.

Tần Chỉ Ái nằm trong chốc lát, mới kéo khăn trên trán mình xuống, ý thức được lúc mình mê man, những chuyện cô cảm nhận được là thật, liền đột nhiên ngồi lên giường.

Còn chưa mở đèn, cô cũng đã có thể nhìn thấy bóng lưng cao ngất của Cố Dư Sinh ngoài hành lang.

Trong vườn chỉ mở một cái đèn, ánh sáng rất nhạt nhòa, khiến ánh sáng trên khối thuốc của hắn đặc biệt nổi bật.

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm bóng lưng của Cố Dư Sinh một chút, liền nhanh chóng vén chăn, xuống giường.

Cô còn chưa đi đến ban công, hấn đã nhận ra cô tỉnh rồi, quay đầu nhìn vào phòng.

Hấn cúi đầu hút một hơi thuốc mới dập thuốc, sau đó kéo cửa hành lang đi vào phòng ngủ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 778: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (8)

Trong phòng không bật đèn, cho đến khi hấn đến gần, dựa vào ánh sáng nhàn nhạt ngoài cửa sổ cô cũng có thể quanh chân mày tuấn tú của hấn có chút uể oải.

Không biết sao lúc này tất cả những tức giận khi hấn đi không gọi điện thoại về nhà cho cô một tiếng lại hoàn toàn tan biến, Tần Chỉ Ái lúc này chỉ có chút đau lòng, nhưng vẫn chỉ trích: “Dư Sinh, anh đi đâu mà không nói tiếng nào vậy?”

Một ngày một đêm, đã trải qua quá nhiều chuyện, Cố Dư Sinh cũng không biết nên giải thích như thế nào, hấn nhìn chăm chăm cô một chút, lại mở miệng hỏi cô: “Thân thể còn chỗ nào không thoải mái không?”

Tần Chỉ Ái thấy hấn không trả lời câu hỏi của mình, nhưng vẫn lắc đầu với hấn.

Cố Dư Sinh khẽ gật đầu, không nói gì mà đi đến phòng thay đồ, cầm một cái áo khoác khoác lên người Tần Chỉ Ái, sửa lại quần áo ngón ngang của cô một chút: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài một chút.”

.....

Xe đi đến bệnh viện.

Cố Dư Sinh không dẫn Tần Chỉ Ái đến khoa sản mà lại dẫn cô đến nhà xác của bệnh viện.

Tần Chỉ Ái thắc mắc hấn muốn dẫn cô đến đây làm gì, chần chừ một lúc, nhưng vẫn đi theo hấn.

Bên trong có ba xác chết, che vải trắng.

Cố Dư Sinh đi trước, xóc từng tấm vải lên.

Người chết cũng đã được làm vệ sinh sạch sẽ xong, mặt mũi cũng có chút biến đổi, nhưng mà Tần Chỉ Ái có thể nhận ra một trong ba người đó.

Cô không lên tiếng, chỉ quay đầu nhìn gò má Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh hiểu trong lòng cô đang nghĩ gì, nhìn chằm chằm ba người kia một lúc lâu, mới che vải trắng lên, sau đó vừa chỉ vào ba xác chết vừa nói: “Người này, bị bắn vào ngực, mất mạng tại chỗ, người này bị nổ chết, một cánh tay không biết văng đi đâu, trên người cậu ấy có 18 vết thương...”

Tần Chỉ Ái không nói gì, cô biết hẳn vẫn chưa nói đến chuyện quan trọng nhất.

Bầu không khí trong nhà xác quá âm u, Cố Dư Sinh dắt tay cô đi ra, sau khi xuống lầu, hẳn lại nói tiếp: “Bọn họ đều là chiến hữu của anh, mấy tháng trước bọn anh còn ăn uống ở Bắc Kinh, em cũng biết mà...”

Lúc này Tần Chỉ Ái mới hiểu được tại sao người đàn ông đó lại quen mặt, lúc đó cô không yên tâm nên chạy đến cửa khách sạn nhìn hẳn, lúc đó cô có nhìn thấy có vài người.

“Bây giờ bọn họ đã nằm trong đó...” Cố Dư Sinh quay đầu nhìn nhà xác một cái, nắm tay Tần Chỉ Ái, vừa đi ra khỏi bệnh viện, vừa nhẹ giọng nói: “...Một người trong số đó cũng giống như chúng ta đang chuẩn bị kết hôn, có điều sớm hơn chúng ta một chút, hai ngày nữa là đến lúc lên lễ đường rồi, kết quả nhận nhiệm vụ xong, vốn cho rằng đó là nhiệm vụ cuối cùng, sau khi hoàn thành xong có thể về sống cuộc sống yên bình, thậm chí lễ cưới đã chuẩn bị xong... người thì đã mất...”

“...Còn có người vợ bị ung thư vú qua đời năm ngoái, để lại một đứa con nhỏ mới 6 tuổi, còn có ông bà, vì thời gian hẳn về nhà quá ít, con trai của hẳn chỉ biết hẳn là ba, không có chút tình cảm gia đình, mà cả nhà chỉ có

một mình hă^ln là con trai...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 779: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (9)

Cố Dư Sinh nói rất ngắn gọn, ngữ khí thanh đạm, nhưng vẫn có chút trầm trọng.

Tần Chỉ Ái vẫn cho là Cố Dư Sinh đang miêu tả những chuyện diễn ra trên tv, tiểu thuyết, hoặc là trong báo Tân Văn, cô cứ ngỡ những chuyện này ở cách mình rất xa, nhưng không ngờ, nó lại ở gần, rất gần...

Bệnh viện nằm ở nội thành, sau khi ra khỏi bệnh viện, Cố Dư Sinh vẫn không đưa Tần Chỉ Ái về nhà mà liền nắm tay cô đi dọc theo đô thị huy hoàng lấp lánh ánh đèn, đi lên một cây cầu cho người đi bộ, lúc đến chỗ cao nhất trên cầu thì dừng lại.

Hai người sóng vai đứng cạnh nhau, bên dưới là dòng xe chạy như nước chảy, xa xa là những tòa nhà cao tầng, rất đồ sộ, rất đẹp.

Cố Dư Sinh đột nhiên chỉ vào một sân khấu đối diện họ: “Năm năm trước anh có phá một quả bom ở khu vực đó, ngày đó có rất nhiều học sinh ở rất nhiều trường đến xem kịch, không ai biết đằng sau những vở kịch đầy hài hước kia, họ lại đang đứng trước mặt tử thần, trải qua một bước ngoặt sinh tử...”

Từ khi ở bên cạnh Cố Dư Sinh, hắn vẫn chưa từng kể cho cô nghe chuyện lúc ở quân đội, hắn chỉ kể những chuyện lý thú là nhiều, những chuyện quá khốc liệt hoặc mạo hiểm, cô chưa từng được nghe.

Cô không ngạc nhiên, biết hắn nói những điều này là đang dẫn dắt đến vấn đề chính.

Hắn lại không nói, cô cũng không mở miệng, hai người chỉ đứng yên tĩnh như vậy, nghe tiếng gió, tiếng xe, nhìn những ánh đèn đường lập lòe.

Qua một lúc lâu, Cố Dư Sinh mới hỏi: “Tiểu Ái, em biết không?”

“Có nhiều người có thể ra khỏi nhà lúc 9 giờ sáng và trở về lúc năm giờ chiều, có thể đi làm, có thể đi học, có nhiều người cứ ngồi oán giận tại sao áp lực của cuộc sống này lại lớn như vậy, cũng có nhiều người có thể đi du lịch cuối tuần, kỳ thực, sau cuộc sống hòa bình này, có rất nhiều người đang thầm lặng đổ máu để bảo vệ đất nước yên bình này...”

“Bọn họ cũng giống như người bình thường, cũng sợ chết cũng có thể biết phía trước là đường chết, nhưng bọn họ việc chẳng từ nan, nhẹ nhàng đối mặt, bước tiếp.”

“Bởi vì tín ngưỡng, bởi vì lời thề với quốc gia này, bởi vì bọn họ nắm trong tay sự bình yên của non sông đất nước này, mà trên đó có những người mà họ yêu thương, người thân của họ.

“Tiểu Ái...” Cố Dư Sinh gọi cô, chờ cô ngẩng đầu lên, nhìn hẩn, hẩn mới nói tiếp: “...Ngày hôm qua anh được lãnh đạo gọi lên, vì có chuyện cơ mật nên phải tắt điện thoại di động.”

Trong lòng Tần Chỉ Ái có dự cảm không tốt, ừ nhẹ một tiếng, sau đó không nhìn Cố Dư Sinh nữa.

“...Bọn họ xảy ra chuyện là do những năm trước đây lúc anh còn tại ngũ có đụng đến một số thế lực...”

Tình hình cụ thể hẩn không thể nói tỉ mỉ, Cố Dư Sinh chỉ có thể kể sơ qua mọi chuyện.

“... Đội trưởng đã chết trong tay bọn họ, sau đó anh vào làm đội trưởng, sau đó anh lại xuất ngũ, lại đổi người, nên anh không đụng chuyện,... mấy năm nay, đã có quá nhiều người mất mạng trong tay bọn họ rồi... bây giờ những người có thể đấu lại bọn chúng cũng không còn bao nhiêu người, mà càng đấu lại càng có nhiều người hy sinh.”

Cố Dư Sinh như đang chọn lọc từ ngữ, ngừng lại một lát, mới nói tiếp:

“Tiểu Ái, xin lỗi, bây giờ anh không thể đi Hàng Châu hỏi cưới em được...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 780: Núi Sông Này Sẽ Bảo Vệ Anh (10)

Từ trước đến nay cô đều rất thông minh, ban đầu Cố Dư Sinh dẫn cô đến xem thi thể đồng đội của hắn, dẫn cô đến đây kể chuyện lúc xưa, trong lòng cô đã có chút bồn chồn, mãi đến khi hắn nói chuyện hôm qua hắn bị lãnh đạo gọi lên để bàn chuyện cơ mật, trong nháy mắt cô đã biết vì sao hắn lại nói những chuyện lúc này với cô.

Hắn đang dùng phương thức trực tiếp nhất để cô chấp nhận sự lựa chọn của hắn.

Tuy rằng hắn không cho cô biết cụ thể những việc mà hắn phải làm, cô cũng có thể hiểu được nhiệm vụ mà hắn sắp phải tham gia rất nguy hiểm, liên quan đến sinh tử.

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm khuôn mặt tinh xảo của Cố Dư Sinh, lại không nói gì.

Cố Dư Sinh cho cô thời gian, chờ cô trả lời.

Hai người yên lặng một lúc lâu, Tần Chỉ Ái rốt cuộc cũng lên tiếng: “Khi nào thì đi?”

Cô không nói: “Có thể đừng đi không”, cũng không phải “Cố Dư Sinh, sao anh không thương lượng với em một chút lại lựa chọn bỏ em ở lại?”, cô lại nói: “Khi nào thì đi?”

Bốn chữ này có ý gì, Cố Dư Sinh hiểu rất rõ ràng.

Cô không ngăn cản hắn, cô hiểu hắn...

Hôm qua lãnh đạo vừa đề nghị với hắn xong, hắn không hề do dự, đi ra

khỏi đó, hấn ngơ ngơ ngác ngác, qua nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng tìm được người phụ nữ mà mình yêu nhất, có một đứa con, ngày tháng yên ổn đang hiện ra trước mắt, hiện nay lại gọi hấn đi làm những chuyện nguy hiểm đến tính mạng, sao hấn có thể không do dự đây?

Nhưng cuối cùng hấn vẫn đồng ý rồi.

Rời khỏi quân ngũ quá lâu, nếu không phải vì lúc đó quá ưu tú, lúc này hấn đã không bị gọi lại rồi.

Sau đó lại hỏi cung một loạt.

Mãi đến trưa hôm nay, hấn mới được thả về nhà.

Khi hấn lái xe vào tiểu khu, trong lòng hấn có chút sợ sệt, sợ cô khóc rống lên không chịu để cho hấn đi, sợ cô mang thai lại không thể chịu đựng được, lại làm hại bản thân, làm hại Đậu Phộng Nhỏ, sợ rất nhiều, rất nhiều chuyện.

Nhưng hấn lại hoàn toàn không nghĩ tới cô không khóc không nháo, liền đồng ý.

Cô hiểu chuyện, khiến hấn lại càng thêm đau lòng, lại càng khó chịu.

Hồ thẹn, tự trách, giống như thủy triều ập vào ngực hấn, hấn nhìn chăm chăm đôi mắt của cô một lúc lâu mới hỏi một câu không liên quan đến câu hỏi của cô: “Em, Tiểu Ái, em không giận anh sao?”

Giận cái gì? Giận hấn bỏ lại cô và Đậu Phộng Nhỏ mà bỏ đi vào chốn hiểm nguy sao? Giận hấn máu là nóng, tim là bỏng yêu đất nước tốt đẹp yên bình này sao?

Bàn về tâm tư, ai lại muốn người mà mình thương yêu nhất đi làm chuyện nguy hiểm, có thể hy sinh bất cứ lúc nào chứ?

Huống chi cô còn yêu hấn tha thiết, yêu hấn 10 năm, nhưng từ lúc còn

nhỏ, hắn đã nói với cô về giấc mộng sơn hà kia.

Đã nhiều năm như vậy, người mà cô yêu vẫn không hề thay đổi, vẫn áp
ôm hy vọng tốt đẹp ấy, cô sao có thể giận hắn, oán hận, làm vậy cô đã không
còn là người hắn yêu trước đây rồi, không phải sao?

Tần Chỉ Ái lắc đầu với Cố Dư Sinh: “Không giận, chỉ là trong lòng có
chút khó chịu.”

Thật sự không giận.

Chỉ là có chút khổ sở.

Một câu nói, Cố Dư Sinh suýt vì vậy mà khóc, hắn ôm Tần Chỉ Ái vào
lòng, ôm thật chặt một lúc, mới trả lời câu hỏi của cô: “Ngày mai phải đi
rồi.”

Sáng mai? Vậy chỉ còn lại một khoảng thời gian ngắn ngủi thôi sao? Tần
Chỉ Ái có thể cảm giác được nhiệm vụ này thật sự rất khẩn cấp, nhưng lại
không nghĩ lại phải vội vàng đến thế, trong chớp mắt lại phải chia lìa rồi,
trong lòng cô bỗng trở nên đau xót, ánh mắt ảm đạm.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 781: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (11)

“Sở dĩ anh trở về là muốn nói cho em biết,...” rất nhiều lúc bọn họ đều đề cập đến việc nói câu di ngôn với gia đình, nhưng cô đang mang thai, Cố Dư Sinh không dám nói, hần dừng lại, trong lòng suy tư một lúc lâu, tìm một từ uyển chuyển thay thế: “... Biết anh phải đi.”

“Tiểu Ái, em hãy nghe cho kỹ...” Cố Dư Sinh kéo Tần Chỉ Ái ra khỏi lòng mình, dừng lại trên đôi mắt cô, nói từng chữ từng chữ: “Anh chỉ có 8 chữ muốn nói với em, em nhất định phải nhớ cho kỹ, chờ anh trở về, anh sẽ cưới em.”

Mộng sơn hà, anh không từ bỏ.

Bảo vệ em, anh cũng không từ.

Lần từ biệt này, nhất định sẽ có một ngày anh hoàn hảo quay về, anh đi bảo vệ đất nước này, đất nước này cũng sẽ trả lại cho em một người chồng toàn vẹn nhất.

.....

Về đến nhà, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái ở trên giường lăn tới lăn lui, đến ba giờ sáng, Tần Chỉ Ái thật sự chịu không nổi nữa mới mơ mơ màng màng ngủ, trước khi ngủ say, cô còn không quên nói: “Dư Sinh, ngày mai trước khi anh đi, nhất định phải gọi em dậy!”

Cố Dư Sinh ừ một tiếng, xoa xoa lưng cô, khiến cô yên tâm ngủ yên.

Trong phòng yên tĩnh đến rồi tĩnh rồi mù, tối qua Cố Dư Sinh không ngủ cả đêm, nhưng hần lại không buồn ngủ chút nào, hần dựa vào đèn ngủ mờ nhạt nhìn chăm chăm Tần Chỉ Ái thật lâu, mãi đến khi hừng đông ngoài cửa

sổ, điện thoại di động hấn đặt bên gối chần động, hấn mới dờ mắt khỏi cô, rửa ráy, thay đồ, thu dọn hành trang.

Cố Dư Sinh nhìn thấy Tần Chỉ Ái ngủ ngon, không muốn đánh thức cô, nhưng không ngờ lúc xe đến cửa, trước khi hấn mang theo hành lý chuẩn bị rời đi, cô lại giật mình tỉnh lại.

Hấn chờ cô rửa mặt xong, mặc quần áo tử tế, xuống lầu với cô.

Hấn cứ mãi dặn dò quản gia phải chăm sóc cô thật tốt xong, mới ra khỏi nhà.

Xe chờ trước cửa có người mở ra, bên trong có một người mặc quân phục đứng cạnh xe chờ.

Quản gia thức thời trở vào nhà, cho Tần Chỉ Ái có thời gian ở cạnh Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh lẳng lặng nhìn Tần Chỉ Ái một lúc lâu, cúi đầu hôn lên mi tâm của cô, lại hôn lên cái bụng đã hơi tròn của cô, giơ tay lên, sờ mái tóc dài của cô, thanh đạm nói: “Anh đi nha.”

Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng gật đầu, ừ một tiếng.

Cố Dư Sinh nhìn Tần Chỉ Ái rất sâu rất sâu vài lần, mới quay người, cất bước đi.

Tần Chỉ Ái theo bản năng đi sau hấn hai bước, sau đó ngừng lại nhìn chằm chằm bóng lưng thẳng tắp của hấn không chớp mắt, từ từ, từ từ rời xa, đến khi hấn dừng trước cửa xe, cô nhịn không được mở miệng gọi: “Dư Sinh!”

Cố Dư Sinh hơi dừng chân, nhưng không quay đầu lại, qua khoảng mười mấy giây, hấn mới giao hành lý cho người mở cửa kia, nhìn thẳng phía trước, dư quang lại quét qua Tần Chỉ Ái lần nữa, lại nói với người trên xe: “Lái xe.”

Hắn không dám nhìn cô, hắn sợ vừa nhìn hắn sẽ không nỡ đi nữa.

Hắn cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, liền thúc giục tài xế lần nữa: “Lái xe nhanh lên!”

Xe từ từ khởi động.

Mãi đến khi đi cực xa nhà, Cố Dư Sinh mới quay đầu, liếc một cái.

Cô bé hắn yêu tha thiết đứng ở cửa, bình tĩnh nhìn hắn ngồi lên chiếc xe này.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 782: Núi Sông Này Sẽ Bảo Vệ Anh (12)

“Ta mang thai con của Ngô Hạo rồi.”

Chỉ một câu đơn giản như vậy nhưng lại giống như một quả bom nổ bùng trong đầu Hứa Ôn Noãn, so với lúc cô bắt tại trận hai người còn đáng sợ hơn gấp mấy lần.

Chuyện của Ngô Hạo và Tưởng Tiêm Tiêm đã bốn tháng, trong bốn tháng này, mỗi ngày cô đều phải trải qua trong dày vò.

Cô muốn chia tay với Ngô Hạo, không chia tay được liền đi du lịch để trốn tránh, chạy trốn lâu như vậy, cuối cùng cô vẫn lựa chọn cách quay lại.

Tưởng Tiêm Tiêm đúng là đâm vào lòng cô một cái gai, mà cái gai này mỗi khi cô nhìn thấy Ngô Hạo cái gai sẽ động đậy, càng đâm càng đau, cô nghĩ, thời gian trôi qua, chỉ cần Ngô Hạo không còn liên hệ gì với Tưởng Tiêm Tiêm nữa, cái gai kia cũng sẽ sớm tiêu biến, cô sẽ không còn cảm thấy đau nữa.

Nhưng ngay lúc cô lựa chọn tha thứ cho Ngô Hạo, Tưởng Tiêm Tiêm lại nói với cô một câu như vậy.

Ngày đó, Hứa Ôn Noãn cầm điện thoại di động đứng ngây ngốc trong phòng rất lâu, đến nỗi cô cũng không biết Tưởng Tiêm Tiêm cúp máy lúc nào, lâu đến nỗi lúc cô hồi phục lại tinh thần, trong điện thoại di động của cô đã có hơn 30 cuộc điện thoại do Ngô Hạo gọi tới.

Ngày đó cô không nghe điện thoại, không đến chỗ Ngô Hạo, cũng không ăn tối, như một con cá nằm trên bãi cát vậy, Hứa Ôn Noãn nằm ngây ngất trên giường, đầu óc trống rỗng, nhìn trần nhà chằm chằm.

Từ mười năm trước, khi hắn và cô bắt đầu, Ngô Hạo đã trở thành cuộc sống của cô, bây giờ bắt cô cắt đứt mối quan hệ với hắn chẳng khác nào bắt cô từ bỏ sinh mạng của chính mình chứ?

Có thể là ông trời cảm thấy Tường Tiêm Tiêm quá nhớ cô, mặc kệ cô có muốn đổi mặt với Tường Tiêm Tiêm hay không, trốn tránh Tường Tiêm Tiêm như thế nào cũng không được, cứ phải để cô và Tường Tiêm Tiêm chạm mặt nhau.

.....

Vào hạ, nhiệt độ ở Bắc Kinh càng ngày càng cao.

Ngày đó, thời tiết rất tốt, sáng sớm 7 giờ, toàn bộ kinh thành đã tràn ngập ánh mặt trời, đúng 9 giờ sáng, người ra khỏi cửa đã toát mồ hôi.

Ngày đó Tần Chỉ Ái phải đến bệnh viện khám thai, Cố Dư Sinh không ở Bắc Kinh, thân là bạn tốt của cô, trời vừa sáng cô đã đến biệt thự của Cố Dư Sinh, ăn sáng với Tần Chỉ Ái xong, Hứa Ôn Noãn đi cùng cô đến bệnh viện.

Kết quả kiểm tra của Tần Chỉ Ái rất tốt, trong hình siêu âm cũng đã có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh của Bảo Bảo.

Tuy rằng đứa bé không phải ở trong bụng Hứa Ôn Noãn nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ, lúc ngồi trên xe với Tần Chỉ Ái lại nghiêng cứu một lúc lâu.

Cô được giữ lại biệt thự của Cố Dư Sinh ăn cơm trưa xong mới rời khỏi.

Cô muốn về thẳng nhà, nhưng đi được nửa đường lại nhận được điện thoại của cha mẹ, thúc giục chuyện kết hôn của cô và Ngô Hạo, cô lại cảm thấy phiền lòng, lúc đi ngang qua khu trung tâm thương mại SPK, lại quẹo vào bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Hứa Ôn Noãn cũng chẳng mua gì, đi vòng vòng trong trung tâm một hồi, lại vào một quán café ngồi.

Nếu như cô biết vào quán café này đúng lúc đụng mặt Tường Tiêm Tiêm, có chết cô cũng không vào.

Ban đầu cô không chú ý đến Tường Tiêm Tiêm.

Cô chọn một góc khá khuất trong quán café, chọn một loại café, sau đó cầm điện thoại chơi game giết thời gian.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 783: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (13)

Rất bất ngờ, Linh Độ nửa tháng nay không chơi game lại bất ngờ online, trước khi cô vào trận liền mời hẳn nhập trận, nhưng lại bị từ chối.

Tayrun?

Có ý gì sao?

Hứa Ôn Noãn nhú nhú mày, lại mời “Linh Độ” một lần nữa, vẫn bị từ chối.

Có ý gì chứ?

Hứa Ôn Noãn lại mở danh sách bạn bè trong game, chào hỏi Linh Độ.

Không trả lời.

Không chơi thì cô chơi một mình, Hứa Ôn Noãn bấm vào trận.

Sau đó thua.

Lại mở game lần nữa, lại mời Linh Độ, liền vào game, sau đó bên kia lại treo máy, cuối cùng vẫn thua.

Sau đó Hứa Ôn Noãn không còn tâm tình nào để chơi, sau đó lại để điện thoại di động xuống bàn, sau đó bung café lên uống một hớp, còn không kịp nuốt, cô đã nhìn thấy có người ngồi cạnh bàn cô, nói: “Hứa Ôn Noãn, thật trùng hợp.”

Hứa Ôn Noãn ngừng động tác uống café một chút, sau một lát mới ngẩng đầu lên ngược mắt nhìn Trương Tiêm Tiêm.

Tuy rằng cô ta mặc áo cánh rộng rãi nhưng vẫn có thể nhìn thấy cái bụng đã nhô lên của cô ta.

Trong đó là con của Ngô Hạo đó,... Hứa Ôn Noãn nhìn chăm chăm bụng Tưởng Tiêm Tiêm, làm sao cũng không rời khỏi tầm mắt, mãi đến khi Tưởng Tiêm Tiêm lên tiếng: “Chỉ có một mình cô sao? Vậy tôi có thể ngồi với cô một chút không?”

Nói xong, Tưởng Tiêm Tiêm còn chưa chờ Hứa Ôn Noãn đồng ý đã ngồi ở ghế đối diện cô.

Tưởng Tiêm Tiêm đang giơ tay gọi nhân viên phục vụ, liền mỉm cười: “Tiểu thư, lấy cho tôi một ly nước trái cây, không đá, cảm ơn.”

“Được, tiểu thư!”

Rất nhanh, nước trái cây được đưa đến.

Tưởng Tiêm Tiêm bung lên, cắn ống hút, uống nửa ly xong mới nói chuyện với Hứa Ôn Noãn: “Đứa bé trong bụng tôi đã được năm tháng rồi, không còn cách nào có thể phá bỏ, vì vậy, Hứa Ôn Noãn, cô nói điều kiện đi, chỉ cần cô chịu chia tay với Ngô Hạo, dù có bất cứ điều kiện gì tôi đã đồng ý với cô.”

Hứa Ôn Noãn lại gặp phải thứ tiểu tam bắt mình phải chia tay người đàn ông của mình, là ý cô ta có con của người đàn ông của cô mà bắt cô buông tay.

Hứa Ôn Noãn có chút buồn cười không nói nên lời, cô không xem Tưởng Tiêm Tiêm vào mắt, không lên tiếng, liền lấy bóp tiền rút ra tờ 100 tệ, để lên bàn, cầm điện thoại di động ôm túi, chuẩn bị đứng lên.

Tưởng Tiêm Tiêm nhìn thấy cô chuẩn bị đi, có chút nóng nảy, liền ngăn trước mặt cô: “Coi như là tôi cầu xin cô, vì đứa con trong bụng, cầu xin cô chia tay với Ngô Hạo đi, tôi thật sự yêu anh ấy, tôi nghĩ anh ấy cũng yêu tôi, nếu không sao có thể ở cùng tôi...”

Yêu... Tưởng Tiêm Tiêm không nói đến chuyện tình cảm còn tốt, nói đến chuyện này, Hứa Ôn Noãn liền cảm thấy lửa giận xông lên.

Cô càng tức giận càng không muốn nói chuyện, không hề liếc nhìn Tưởng Tiêm Tiêm, liền ra khỏi quán café.

Tưởng Tiêm Tiêm đi phía sau cô, không ngừng kêu tên cô: “Hứa Ôn Noãn, cô nói đi, cô muốn gì, chỉ cần cô nhường Ngô Hạo cho tôi, tôi nhất định sẽ làm... lẽ nào cô nhẫn tâm nhìn đứa trẻ trong bụng tôi sinh ra mà không có cha sao? Hứa Ôn Noãn?”

Sắp đến thang máy, Hứa Ôn Noãn đột nhiên dừng bước lại, quay người nhìn về phía Tưởng Tiêm Tiêm: “Người làm bụng của cô to ra là Ngô Hạo, không phải tôi, cô đi mà tìm hắn đòi cha cho con cô, muốn gì thì đi tìm anh ta đi! Nếu hắn thật sự muốn làm cha người ta, tôi có ngăn được không? Tôi cho cô biết, Tưởng Tiêm Tiêm, tôi và Ngô Hạo như thế nào cũng không đến lượt cô mở miệng đâu! Đừng có đi theo tôi!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 784: Núi Sông Này Sẽ Bảo Vệ Anh (14)

Nói xong, Hứa Ôn Noãn liền quay người đi đến thang máy.

Bước đi của cô rất nhanh, Tưởng Tiêm Tiêm vì muốn đi theo cô, cũng chạy theo rất nhanh.

Lúc Tưởng Tiêm Tiêm còn cách xa cô một mét, cô liền đưa tay muốn kéo cánh tay Hứa Ôn Noãn.

Lúc đó cô thật sự quá tức giận, tức giận đến nỗi mất đi lý trí, cô chỉ biết mình không muốn bị Tưởng Tiêm Tiêm đụng vào, nhưng ngay khi cô hất tay ra, Tưởng Tiêm Tiêm phía sau lại hét lên một tiếng, cả người liền ngã xuống đất.

Cô không muốn quay đầu lại, thật sự... muốn bước tiếp về phía trước, cô đi vào vài bước, phía sau liền truyền đến vài câu nói của Tưởng Tiêm Tiêm: “Là cô ta, cô ấy đẩy tôi ngã, con của tôi!”

Tưởng Tiêm Tiêm nói nghe rất chói tai, khiến cả trung tâm thương mại liền ngoái lại nhìn, sau đó mọi người liền vây quanh cô ta.

Hứa Ôn Noãn theo bản năng dừng bước, liếc mắt nhìn Tưởng Tiêm Tiêm ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, mềm oặt nằm trên nền đất lạnh lẽo, có máu đỏ tươi từ bắp đùi của cô chảy ra ngoài.

Tay của Tưởng Tiêm Tiêm còn chỉ thẳng về phía cô: “Là cô ấy, là cô ấy đẩy tôi, cứu con của tôi,... cứu mạng...”

Những người vây lại xem cũng có tâm gọi điện thoại cho xe cấp cứu, cũng có người oán giận bắt đầu chỉ trích Hứa Ôn Noãn, không biết là ai còn nhỏ giọng nói thầm: “Báo cảnh sát đi, có thể coi là mưu sát rồi...”

Âm thanh kia kết thúc, Tường Tiêm Tiêm lại lấy điện thoại di động ra, tay run run lấy điện thoại di động ra gọi cho 110.

Những người chung quanh đều mắt Hứa Ôn Noãn, có người sợ cô chạy, lại chặn đường của cô.

Hứa Ôn Noãn nhìn một vũng máu trên mặt đất, đầu óc trống rỗng, mãi đến khi điện thoại trong tay cô run lên, lúc này cô mới phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn, là một tin nhắn của tổng đài gửi tới, còn có một vài thông báo từ game do bạn bè gửi lời mời vào trận.

Cô bây giờ đâu còn tâm trí để xem những tin nhắn kia, rõ ràng cô muốn thoát game, nhưng đầu ngón tay run đến kỳ lạ, không biết làm sao lại bấm trúng tin nhắn.

Tất cả đều là những tin nhắn của Linh Độ: “Giận rồi sao?”

“Tôi bị kẹt mạng, không phải cố tình treo máy đâu.”

“Không thì bây giờ tôi giúp cô vào trận, tặng cô 10 mana?”

“100 được không?”

“1000 thì sao?”

“Giận thật rồi sao?”

Sau khi Hứa Ôn Noãn nhìn thấy tin nhắn cuối cùng rồi, lại có một tin nhắn mới: “Xin lỗi, tôi sai rồi, sao cô không nói gì...”

Hứa Ôn Noãn đang sợ, cực kỳ sợ, nào cô không bình thường, bây giờ tất nhiên không còn tâm tình gì, lại trả lời: “Tôi không có giận, tôi có chút chuyện...”

“Sao có thể như vậy chứ? Bắt nạt phụ nữ mang thai rồi còn có tâm tình đứng đó bấm điện thoại sao?”

“Đúng vậy, chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy...”

“Cảnh sát đến rồi!”

Xe cứu thương chạy đến, nhắc Tưởng Tiêm Tiêm đi, cảnh sát cũng đến trước mặt Hứa Ôn Noãn: “Tiểu thư, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến...”

“Tôi không có đẩy cô ấy, tôi không có đẩy cô ấy...” Hứa Ôn Noãn vừa lắc đầu vừa lui về phía sau một bước.

“Chính là cô ta, chính là cô ấy đẩy người phụ nữ mang thai kia...” bên cạnh có người đứng xem này giờ nói như vậy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 785: Núi Sông Này Sẽ Bảo Vệ Anh (15)

“Bất kể là phải hay không phải cô đều phải đi theo chúng tôi về phối hợp điều tra.” Cảnh sát nói xong, liền giữ cánh tay Hứa Ôn Noãn, đưa cô vào thang máy, đưa cô ra khỏi trung tâm thương mại, lên xe cảnh sát.

Cửa xe mở ra, trong lúc Hứa Ôn Noãn bị cảnh sát đẩy vào, điện thoại trong tay Hứa Ôn Noãn run lên, là Lục Bán Thành lần đầu tiên gọi tới sau ngày đầu tiên cô về Bắc Kinh từ lâu gọi cho cô.

Hứa Ôn Noãn có chút bất ngờ, nhưng vẫn bắt máy.

“Ôn Noãn?”

“Ừ...” từ sau khi nhìn thấy một vũng máu từ người của Tướng Tiêm Tiêm, cô cũng không nói câu nào, lúc này Hứa Ôn Noãn mới phát hiện giọng của mình đang run rẩy dữ dội: “... Anh Bán Thành, có chuyện gì không?”

Lục Bán Thành ở đầu dây bên kia cũng có thể cảm giác được sự kỳ lạ trong giọng nói của cô, liền hỏi: “Sao vậy? Em khóc sao? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lục Bán Thành không hỏi còn không sao, vừa hỏi xong, nước mắt Hứa Ôn Noãn liền rơi xuống: “Em... em...”

Cô lắp ba lắp bắp nói em em nhiều lần nhưng cũng không thể nào nói tiếp được gì, cuối cùng chỉ nức nở khóc.

Lục Bán Thành lại hỏi: “Em đang ở đâu?”

Hứa Ôn Noãn liếc mắt nhìn cửa sổ, xe cảnh sát đang dừng đúng ở cục cảnh sát, cô liền nói địa chỉ cho Lục Bán Thành nghe.

Lục Bán Thành vừa nghe thấy ba chữ sở cảnh sát xong, cũng không hỏi gì thêm, liền nói năm chữ: “Anh lập tức đến ngay.” Liền cúp máy.

.....

Hứa Ôn Noãn bị đưa vào phòng thẩm vấn.

Cô còn đang sững sờ 10 phút, Lục Bán Thành đã đến.

Hắn nhìn cô một cái trước, thấy cô không sao, rồi rời khỏi phòng thẩm vấn.

Qua khoảng một tiếng rưỡi, cửa phòng thẩm vấn lại được mở ra, Lục Bán Thành đi vào, kéo cô đứng lên, nhỏ giọng nói với cô: “Được rồi, có thể đi rồi.”

Hứa Ôn Noãn ngơ ngơ ngác ngác, cô liền quên hỏi Lục Bán Thành sao có thể bảo lãnh cô ra, chỉ biết Lục Bán Thành lái xe đưa cô về nhà, lúc đó đã gần tối, hắn còn gọi thức ăn bên ngoài, ăn cơm cùng cô.

Tám giờ tối, Ngô Hạo mới biết chuyện này, gọi điện thoại cho Hứa Ôn Noãn. Sau đó Hứa Ôn Noãn giống như không nghe thấy, từ đầu đến cuối cũng không bắt máy.

Ngô Hạo đến sở cảnh sát, biết Hứa Ôn Noãn đã được Lục Bán Thành bảo lãnh, lại gọi điện thoại cho Lục Bán Thành.

“Chuột? Ôn Noãn sao? Cô ấy...” Lục Bán Thành ngồi trên ghế mây ở ban công liếc nhìn Hứa Ôn Noãn một cái, mới nói tiếp: “...Không phải cực kỳ tốt,... được, tôi biết rồi, mấy ngày nay tôi sẽ chú ý đến cô ấy,... đã xem video rồi, đúng thật là cô ấy có đụng trúng cánh tay của Tưởng Tiêm Tiêm, nhưng sức cũng không đủ mạnh để có thể hất ngã Tưởng Tiêm Tiêm... buổi chiều tôi có đến sở cảnh sát, lúc nghe tin của bệnh viện báo tình trạng của Tưởng Tiêm Tiêm có thể không giữ được đứa bé, bọn họ cũng không đảm bảo, cho đến khi tình hình của Tưởng Tiêm Tiêm tốt hơn mới có thể biết được...”

Cúp máy xong, bên trong lại trở nên yên tĩnh.

Hứa Ôn Noãn ngồi trên ban công, ôm đầu gối, nhìn chằm chằm bóng đêm tối om ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì, sau một lát, cô mới nghiêng đầu nhìn về phía Lục Bán Thành, có chút hoảng hốt hỏi: “Con của cô ta... không còn sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 786: Núi Sông Này Sẽ Bảo Vệ Anh (16)

Lục Bán Thành mím môi, ừ với Hứa Ôn Noãn một tiếng.

Cả người Hứa Ôn Noãn run nhẹ, cặp mắt, yên lặng mà chôn đầu trên đầu gối, không lên tiếng.

Đèn ở ban công màu vàng ấm áp, lặng lặng chiếu lên người cô, khiến cả người cô toát lên vẻ gầy yếu đáng thương.

Lục Bán Thành nhìn cô một lúc lâu, mới thu lại tầm mắt, trong phòng tắm vòi nước chưa khóa chặt, có tiếng vang tí tách của những giọt nước, những âm thanh đó vang vọng như nhiễu thẳng vào trong lòng hắn, khiến lồng ngực hắn có một nỗi đau ngăn ngui nhưng rõ ràng.

.....

Chỗ Cố Dư Sinh đến là biên giới, đa số thời gian không thể sử dụng điện thoại di động.

Trước khi đi hắn đã nói trước với cô, mặc kệ hắn có thời gian gọi điện thoại cho cô hay không, mỗi ngày cô đều phải báo cáo tình hình của cô và Đậu Phụng Nhỏ cho hắn.

Chỉ cần có thể, hắn sẽ nhanh chóng trả lời cô.

Lần đầu tiên Cố Dư Sinh có thể sử dụng lại điện thoại di động đã là 20 ngày sau khi hắn đi rồi.

Đó là một đêm khuya, hắn ngồi trên một tảng đá hút thuốc, sau đó mở điện thoại di động ra.

Leng keng một lúc lâu, cỡ 10 phút sau, điện thoại của hắn mới yên tĩnh lại.

Có hơn cả trăm tin nhắn chưa đọc, nhưng những tin nhắn đó đều là của Tần Chỉ Ái nên hắn đều xem từng cái từng cái một...

“Dư Sinh, hôm nay em bị đói bụng mà tỉnh dậy, Đậu Phộng Nhỏ càng ngày càng ăn nhiều hay sao á.”

“Dư Sinh, em vừa đo lại vòng eo, lại lớn hơn 5cm, hình như ngực cũng lớn hơn nhiều, quần áo cũ sắp mặc không vừa nữa rồi...”

“Dư Sinh, hôm nay em đến thăm ông, ông thật đáng yêu, mua cho em một cái lắc tay, nhưng ông lại không đưa cho em, để má Trương đưa cho em, còn là mua ở trung tâm thương mại, tuy ông nói là trúng thưởng nhưng má Trương nói nhỏ cho em biết, là ông tự tay chọn cho em đó.”

“Dư Sinh, hôm nay là ngày tái khám, kết quả rất tốt, Đậu Phộng Nhỏ rất khỏe mạnh, hơn nữa hình siêu âm cũng có thể nhìn thấy rõ hơn nhiều rồi, là con gái đó.” Sau tin nhắn này của cô còn có một bức ảnh.

“Dư Sinh, Ôn Noãn có chút chuyện, Tưởng Tiêm Tiêm mang thai con của Ngô Hạo, lúc ở trung tâm thương mại xảy ra tranh chấp như thế nào, cô ta lại bị hư thai.”

“Dư Sinh, hôm nay Đậu Phộng Nhỏ đập em.”

“Dư Sinh, tối nay em ăn mì, gần đây không biết sao lúc nào em cũng thèm ăn mì hết.”

.....

Những tin nhắn hơn 20 ngày chưa đọc, Cố Dư Sinh đọc chăm chú không sót một chữ, lúc nhìn thời gian, đã là hừng đông.

Tin nhắn cuối cùng là mười giờ tối qua: “Dư Sinh, ngủ ngon, em rất nhớ

anh.”

Trong cuồng hống Cổ Dư Sinh như có một thứ gì đó chặn ngang, khiến cả người hắn khó chịu trở mắt nhìn tin nhắn này một lúc lâu, mới đưa thuốc lên miệng, hung hãn hút.

Hút ba điếu thuốc xong, Cổ Dư Sinh tính toán thời gian một chút xem lần tiếp theo có thể mở máy là khi nào, sau đó liền nhắn cho Tần Chỉ Ái một tin: “Thứ năm tới, 8 giờ tối, anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Tin nhắn gửi thành công, Cổ Dư Sinh vốn muốn tắt máy đi nghỉ ngơi, sáng mai còn có chuyện phải làm.

Hắn vẫn nghĩ một chút, vẫn không yên lòng, lại nhắn thêm một tin: “Nhớ phải ăn cơm đúng giờ, có chuyện có thể tìm Bán Thành và Tiểu Vương, không nên tự tiện ra ngoài một mình, Tiểu Vương sẽ sắp xếp người bảo vệ em, em không khỏe chỗ nào phải gọi bác sĩ ngay.”

Càng gõ càng nhiều, nhưng trong lòng hắn không thể không lo, Cổ Dư Sinh lại dừng một chút, gõ một chấm tròn đen, sau đó gửi tin nhắn đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 787: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (17)

Thứ năm đêm đó, Tần Chỉ Ái cứ nhìn chăm chăm điện thoại từ 7h50, đến khi thời gian trên màn hình vừa nhảy đến 20:00. chuông điện thoại của cô liền vang lên, trên màn hình là hai chữ Dư Sinh.

Hai người đã đăng ký kết hôn, cũng đã có con rồi, mặc dù không tính là tình cảm của mấy người già được nhưng lúc nhận điện thoại, tim của Tần Chỉ Ái vẫn nhảy nhót lung tung, giống như thiếu nữ mới lớn nhận được điện thoại của người yêu.

Cô hít một hơi thật sâu, đè ép run động mạnh mẽ trong lồng ngực, sau đó trượt màn hình, bắt máy.

“Dư Sinh?” Tần Chỉ Ái gọi tên của hắn, mới phát hiện bên kia rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió cũng không còn bất cứ âm thanh nào khác, mà bên này trong phòng khách quả đang xem tv, trong phim còn có tiếng nữ chính đang khóc ầm ầm thương tâm gần chết, cô không đợi Cố Dư Sinh mở miệng đã nói: “Anh chờ em một chút.” Sau đó đứng dậy, lên lầu, vào phòng ngủ chính, đóng cửa lại, toàn bộ không gian lại lập tức trở nên yên tĩnh, cô lại nhỏ giọng gọi: “Dư Sinh...”

“Ừ.” Theo giọng nói thanh đậm của Cố Dư Sinh còn có tiếng thở ra mạnh mẽ, cô liền nhú mày: “Anh đang hút thuốc sao?”

“Ừ...” Cố Dư Sinh ậm ừ vừa hút vừa trả lời. “Em ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, còn anh?”

“Cũng ăn rồi... em ăn gì đó?”

“Ăn nhiều lắm...” Tần Chỉ Ái nghiêng đầu kể lại những món hôm nay

quản gia làm cho cô, Cố Dư Sinh lúc này vẫn nhẫn nại nghe cô nói xong, mới hỏi tiếp: “Thân thể có khỏe không?”

“Tốt lắm... Đậu Phộng Nhỏ cũng rất ngoan...” Tần Chỉ Ái cúi đầu, liếc nhìn cái bụng đã lớn: “...Bây giờ Đậu Phộng Nhỏ ngủ rồi, không có động đây, lúc bốn giờ chiều nó động rất mạnh, cách bụng em cũng có thể tìm được bàn tay bé nhỏ của con...” nói tới đây, Tần Chỉ Ái không nhịn được oán giận một câu: “...Dư Sinh, con gái anh mấy ngày trước anh lúc em đang ngủ mà đạp đau em đó... A...!”

Tần Chỉ Ái đang lải nhải lại bỗng nhiên gọi khẽ một tiếng, khiến Cố Dư Sinh đang hút thuốc cũng lo lắng nheo mày, toàn thân căng cứng, ngữ khí lại lộ rõ sự lo lắng: “Sao vậy?”

“Không, không có chuyện gì, có thể là con gái anh chê em nói xấu nó nên lại đạp em...” bị đạp đau, Tần Chỉ Ái có chút run, cô không nhịn được đưa tay ra sờ lên bụng, đúng lúc thấy có bàn tay di chuyển nhô ra, sau đó liền như nghĩ đến chuyện gì, liền quay lại nói với Cố Dư Sinh: “...Anh chờ chút...”

Nói xong, cô liền không chờ Cố Dư Sinh trả lời mà cúp máy, sau đó gọi video cho hắn, đợi khi hắn bắt máy, cô lại đưa màn hình điện thoại về phía bụng của mình, lại chỉ vào một nơi có chút phồng lên, Tần Chỉ Ái sợ Cố Dư Sinh không chú ý, liền nói: “Dư Sinh, anh có nhìn thấy không? Con gái anh thức dậy rồi, cũng đang muốn nói chuyện với anh nè.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 788: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (18)

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm trong video không chớp mắt, biểu hiện giống như là đang được nhìn thấy một vật gì đó rất thần thánh vậy.

Một loại cảm xúc xa lạ trước nay chưa từng có lại xông lên từ trong ngực hắn, thật khó mà bình tĩnh, mãi đến khi thuốc trên đầu ngón tay hắn cháy đến phần cuối, khét đến tay hắn, hắn mới từ từ rời tầm mắt khỏi bụng cô.

Cô bé trong video vẫn luôn chú ý về mặt của hắn, nhìn thấy hắn dời tầm mắt, mới đưa điện thoại lên mặt mình, đối mặt với hắn.

Hắn nhìn cô cực kỳ thâm thúy, cách màn hình, Tần Chỉ Ái cũng có thể cảm giác được ánh mắt hắn nhìn cô đầy nóng bỏng, khiến hô hấp và nhịp tim của cô cũng dừng lại, những lời vốn muốn nói với hắn cũng biến mất ở bên môi.

Hai người họ cứ lẳng lẳng nhìn nhau như vậy, giống như cả thế giới này chỉ còn đối phương.

Không có từ nào có thể hình dung tâm tình của Cố Dư Sinh lúc này.

Trên bụng cô có một chỗ nổi rõ lên, tuy rằng hắn không thể sờ tới, chỉ có thể nhìn như vậy, khiến những tình cảm hắn có gắng đè nén mấy ngày nay lại mọc lan tràn như cỏ dại, đâm vào lòng hắn, từng trận từng trận đau nhói lạnh lẽo.

Trong lồng ngực hắn có những cảm giác mà thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nào có thể nói hết, hắn động môi một hồi, cuối cùng mới thành thật nói một câu: “Tiểu Ái, anh thật sự rất muốn ôm em một cái.”

Một câu nói lại khiến đôi mắt của Tần Chỉ Ái giăng đầy sương mù, cô nhìn Cố Dư Sinh một lúc lâu, mới cố gắng không khóc, nhỏ giọng nói: “Chờ đến khi anh về, em cho anh ôm cho đã luôn!”

Cố Dư Sinh trong điện thoại nhú mày, cười.

Sau khi mang thai, Tần Chỉ Ái sợ bị cảm nên cô thường để nhiệt độ trong phòng khá cao, lúc này lại có chút nóng.

Cô vừa nói chuyện vừa đi về phía ban công, ngồi trên ghế mây.

Những câu kia cô đã nói trong tin nhắn rồi, nhưng lúc này nghe lại, hẳn có nghe hoài cũng không chán.

“Dư Sinh, anh nói xem lúc trước cấp ba anh không cho em số điện thoại giả thì có phải tốt hơn rồi không, chúng ta có thể gọi điện thoại, cũng có cảm giác ở cạnh nhau rồi đúng không? Sau khi anh nhập ngũ cũng vậy, đôi lúc cũng có thể nấu cháo điện thoại.”

Nói xong, Tần Chỉ Ái đột nhiên nở nụ cười: “Ngày anh đi, em thật sự rất đau lòng, em chỉ mới ở cùng anh không được bao lâu, ông cuối cùng cũng đã chúc phúc cho chúng ta, anh lại đi... em nghĩ tới, mắt đều đỏ lên, nhưng mà bây giờ cảm thấy ông trời đã bồi thường cho chúng ta rồi, cho chúng ta có cơ hội để trải nghiệm những chuyện mà trước đây chúng ta chưa được làm thử.”

“Dư Sinh, anh nói xem, lúc đó anh lại buông tay em, anh không sợ người khác cướp em cả đời này chúng ta cũng không còn cơ hội sao?”

“Sợ...” Cố Dư Sinh bỗng nhiên thừa nhận: “Nhưng điều anh sợ hơn là làm trễ nãi em.”

“Khi đó em còn nhỏ như vậy, anh lại phải đi, nói sớm là mấy năm, nếu không phải có chuyện, chưa chắc anh lại phải xuất ngũ, vừa nghĩ đến em để em ở Bắc Kinh ngày ngóng đêm trông, anh lại không nỡ, nếu như đợi đến cuối cùng, anh có chuyện gì bất trắc, em không chỉ đau lòng mà còn lỡ tuổi xuân thì của em, đó là thời gian tốt đẹp nhất của người con gái, từ lúc anh để

ý đến em, đừng nói là khi đó, bây giờ vẫn không nữa...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 789: Núi Sông Này Sẽ Bảo Vệ Anh (19)

Thật sự không nữa.

Ngày đó hấn đi, đừng nói là chỉ có mình cô muốn khóc, ngay cả hấn khi nghĩ đến đứa con trong bụng cô, tim cũng đau giống như người ta đang đâm mấy dao vào ngực hấn.

Tần Chỉ Ái bị lời nói của Cố Dư Sinh làm cho cảm động, cũng cảm thấy mắt mình đang tỏa nhiệt, cô cố không khóc, nhếch môi nói: “Nếu như thật sự không nữa, anh phải nhanh chóng về nhà đi.”

“Ừ, nhất định.” Cố Dư Sinh trong điện thoại nói rất ngắn gọn nhưng giữa hai lông mày lại có mấy phần chắc chắn.

Tần Chỉ Ái nhìn Cố Dư Sinh hàn huyền một chút, vì nói nhiều mà cô cảm thấy khát nước, lúc cầm điện thoại đứng lên đi lấy nước, trong camera lại vô tình lia qua chỗ phơi quần áo ngoài ban công, trên đó treo rất nhiều quần lót của nam, còn có vớ.

Hấn không có nhà, trong biệt thự chỉ có ba người phụ nữ, làm gì lại có nhiều đồ của đàn ông như vậy chứ?

Cố Dư Sinh không nhìn được nheo mày.

Hấn cũng không nghĩ Tần Chỉ Ái sẽ làm gì quá đáng có lỗi với hấn, lại suy nghĩ một lúc, liền nghĩ đến khả năng lớn nhất: “Mấy ngày nay em trai của em đến Bắc Kinh rồi sao?”

“Không có a...” Tần Chỉ Ái cầm ly nước uống một mạch, sau đó lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói thầm: “Em còn không dám để nó biết em ở đâu sợ nó nói với mẹ, sao có thể để nó ở đây!”

Không phải Tần Gia Ngôn, vậy... tim Cố Dư Sinh run rẩy một hồi: “Vậy những đồ của đàn ông treo trên ban công là của ai?”

Tần Chỉ Ái không hiểu, sau đó mới quay đầu nhìn về phía ban công một cái, mới để ly nước xuống tỉnh ngộ A một tiếng, trả lời: “Của anh...”

Hắn? Hắn không ở nhà, không có thay đồ, cần gì phải giặt nhiều đồ lót của hắn mà phơi như vậy?

Tần Chỉ Ái nhìn hiểu được nghi hoặc của hắn, giải thích: “Lúc trước em và quản gia xem tivi, nhìn thấy có một người phụ nữ mang thai bị đột nhập vào nhà, cướp rồi giết cô ấy, một xác hai mạng, tuy rằng em biết ở khu này an ninh rất tốt nhưng mà anh cũng biết đó, phụ nữ mang thai trong lòng nghĩ rất nhiều, trong lòng em cứ cảm thấy không yên tâm nên đọc sách, thấy cách này khá hay, làm như vậy bọn xấu sẽ nghĩ trong nhà có đàn ông, như vậy bọn chúng sẽ không dám đột nhập vào...”

Tim Cố Dư Sinh giống như bị một món đồ đâm vào, đau.

Cô đã mang thai bảy tháng, ba tháng nữa là sinh rồi, mà hắn lại không thể ở cạnh cô, không thể cho cô cảm giác an toàn...

Tần Chỉ Ái không biết trong đầu Cố Dư Sinh đang nghĩ gì, lại nói như khoe khoang mình rất thông minh: “... Vốn chỉ cần một vài cái là được rồi nhưng em nghĩ giặt càng nhiều thì chứng tỏ trong nhà còn có nhiều đàn ông, vì vậy mỗi ngày em đều để quản gia giặt 10 cái quần của anh...”

Đau lòng trong nháy mắt bị câu nói này của cô khiến hắn không thể nói thêm được gì, qua một lúc lâu hắn mới nói được một câu: “Vì vậy tất cả quần lót của anh đều được em đem ra làm vật trưng bày rồi đúng không?”

“Tần Chỉ Ái, em cảm thấy em phơi quần lót của chồng em ra ban công cho mọi người cùng xem, như vậy được sao?”

.....

Từ khi con của Tướng Tiêm Tiêm mất đi, sau đó Hứa Ôn Noãn giống như người bị cấm vận thời phong kiến vậy, mỗi ngày đều ở nhà không đi ra đường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 790: Núi Sông Đây Sẽ Bảo Vệ Anh (20)

Hầu như mỗi ngày Lục Bán Thành đều đến thăm cô, hoặc là mang bảo mẫu đến nấu cơm cho cô ăn, hoặc là gọi món bên ngoài cho cô ăn nhưng Hứa Ôn Noãn không hề có khẩu vị gì, đa số chỉ động đũa hai cái, sẽ không ăn nổi nữa.

Được nửa tháng, Lục Bán Thành nhìn thấy Hứa Ôn Noãn ngày một gầy, lúc hần nghĩ có nên đưa cô đến bệnh viện khám thử một chút không, ngày ấy là thất tịch, hần mang theo một hộp cơm, gõ cửa nhà cô, nhìn thấy cô mặc một cái váy đẹp đẽ, tinh xảo đứng trước cửa, hình như đang chuẩn bị ra ngoài.

Lục Bán Thành có chút ngạc nhiên, sau đó là vui mừng: “Phải ra khỏi nhà sao?”

Hứa Ôn Noãn không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ với hần một cái, sau đó liền khom người cầm một đôi giày đầy màu sắc.

Lục Bán Thành nâng hộp cơm đến trước cô, nhắc nhắc: “Có muốn ăn chút gì rồi hần đi không?”

Hứa Ôn Noãn lắc lắc đầu.

Lục Bán Thành không miễn cưỡng cô, đặt hộp cơm trong tủ lạnh: “Vậy khi nào em đói bụng, có thể hâm lại ăn.”

Hứa Ôn Noãn ừ một tiếng, sau đó mang giày.

Lục Bán Thành theo cô ra khỏi nhà, lúc đi vào thang máy, Lục Bán Thành hỏi: “Em đi đâu vậy? Có muốn anh đưa em đi không?”

Hứa Ôn Noãn do dự một chút, lúc thang máy dừng lại, cô lại ngập ngừng: “Đã làm phiền anh rồi...”

Lục Bán Thành vui vẻ mặt mày có một vết cười, cầm chìa khóa mở khóa, sau đó lại nhẹ nhàng bước đến cạnh xe, giúp Hứa Ôn Noãn mở cửa xe.

Hứa Ôn Noãn đi đến quán café đối diện trường A.

Trên xe, cô nhận được một cú điện thoại, Lục Bán Thành lái xe, từ những lời mà cô nói, có thể biết được cô đi gặp Ngô Hạo.

Vì gần trường học nên không thể lái xe vào, vì vậy xe của Lục Bán Thành dừng ở giao lộ.

Hứa Ôn Noãn nói cảm ơn một tiếng, sau đó liền đẩy cửa xuống xe.

Lục Bán Thành ngồi trong xe, nhìn qua kính chắn gió, có thể nhìn thấy cô nhẹ nhàng đi vào cổng trường A, Ngô Hạo tựa ở một cái cây gần đó đứng thẳng dậy, đi tới trước mặt cô.

Hai người không biết đang nói gì, sau đó Ngô Hạo đi trước Hứa Ôn Noãn đi sau vào quán café.

Lục Bán Thành nhìn mãi mới thu hồi lại tầm mắt, vốn định chuyển bánh lại nhưng hấn lại do dự một lúc, tắt máy xe, tựa vào ghế xe, nhắm mắt lại, hoảng hốt thất thần.

Thẳng thắn mà nói, hấn lần đầu tiên gặp Hứa Ôn Noãn hấn hoàn toàn không có chút ý đồ không an phận với cô.

Vợ bạn thì không thể yêu, đạo đức đó vẫn là một đường biên ngang khiến hấn không thể nói ra tình cảm của mình.

Hơn nữa đa số lúc hấn nhìn thấy Hứa Ôn Noãn, cô đều dính bên người Ngô Hạo, hoặc là nũng nịu, có khi là tán gẫu với hấn.

Mãi đến năm ngoái, trong cuộc họp thường niên của Cố thị, khi biết cô

là người bạn trong game hấn quen nhiều năm rồi, hấn mới không nhận được mà nhìn cô nhiều lần.

Đội trưởng trong game của hấn quen khi hấn còn đang ở nước ngoài, vô tình quen biết, cùng chơi nhiều năm như vậy, hấn và đội trưởng dù chưa bao giờ gặp mặt nhưng hấn vẫn có chút hiếu kỳ muốn biết cô trông như thế nào.

Sau khi biết cô là đội trưởng, hấn liền chuyển hết những hiếu kỳ ảo kia vào thực tế.

Đối với cô quan tâm nhiều hơn, càng ngày càng nhiều, hấn càng ngày càng tốt với cô, mãi đến cuối cùng, đến một mức độ mà hấn không thể dừng lại được nữa.

Nhưng dù có không thể dừng lại được, cô cũng phải kết hôn với Ngô Hạo, không phải sao?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 791: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (1)

Ý thức được bản thân đối với Hứa Ôn Noãn có chút ý đồ không yên phận, là hồi cuối năm ngoái, trong một lần tụ họp, khi hắn đi ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn thấy Ngô Hạo đang đặt Hứa Ôn Noãn lên vách tường hành lang mà hôn.

Hắn bước đi hai bước chân, quấy rầy bọn họ, Ngô Hạo quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, lại chào hỏi tỉnh bơ: “Bán Thành.”

Mặt cô hồng hồng, có chút ngại ngùng, cụp mắt không nhìn hắn.

Chờ sau khi hắn đi qua, còn có thể nghe thấy cô nhỏ giọng lầm bầm với Ngô Hạo: “Thật mất mặt.” sau đó lại có âm thanh hôn hít mờ ám lúc có lúc không truyền đến.

Tối hôm đó, hắn uống rượu rất nhiều, sau khi về nhà, hắn ngồi trước bồn cầu ối, ối đến rồi tỉnh rồi mù, đầu đau dữ dội, nhưng vẫn không thể nào quên được hình ảnh cô và Ngô Hạo hôn nhau, khiến đầu của hắn càng đau dữ dội.

Lại là một hành động không yên phận hình thành trong lòng, nó gào thét điên cuồng, là bởi vì Ngô Hạo quá trớn.

Nói thật, trong xã hội này, quá trớn cũng chỉ là chuyện bình thường, nhưng Ngô Hạo kia lại đi ngoại tình.

Trong lòng hắn có một cái gì đó rất khó chịu, hình như là phần nợ và đau lòng.

Phần nợ Ngô Hạo, đau lòng Hứa Ôn Noãn.

Hắn hiểu rõ như vậy là tích trữ tâm tư xấu.

Hắn thừa nhận mình là một người bạn không có đạo đức, rõ ràng là một người nam phụ, nhưng lại muốn chen vào làm nam chính.

Thậm chí trong game nhìn thấy cô, nghe cô nói có chuyện, cũng không nghĩ ngợi gọi điện thoại cho cô, chỉ nghe đến ba chữ sở cảnh sát liền ào ào chạy đến.

Trong đời hắn, đó là lần đầu tiên hắn làm anh hùng cứu mỹ nhân, hơn nữa còn muốn qua lại thật lâu.

Nhưng hắn và cô không quen thân, hắn không có cơ, cũng may ngày ấy Ngô Hạo mở miệng nhờ hắn quan tâm chăm sóc cô, hắn lại thấy như nắm được sợi dây cứu mạng, không chân chừ chút nào mà đồng ý, sau đó vô cùng tích cực ngày nào cũng chạy qua chỗ cô.

Hắn nhìn thấy cô khó chịu, trong lòng cũng đau như cắt, nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh cô, hắn cũng thấy đủ đầy rồi.

Thời gian vui vẻ lại trôi qua thật nhanh, đảo mắt cô lại đi gặp Ngô Hạo rồi.

Thời gian 10 năm a, hắn thật sự không có tự tin, cho dù hắn có tràn đầy tự tin, hắn cũng không nghĩ mình có thể đánh bại hai chữ ‘mười năm’ này.

Hắn thở dài một hơi, gục lên tay lái.

Hắn tinh tường cảm giác được bàn tay mình đang đổ mồ hôi ròng ròng, vì loại cảm giác chờ cô nói chuyện với Ngô Hạo thật sự là một cảm giác rất đáng ghét, sau khi gặp mặt, sẽ kết thúc như thế nào chứ?

.....

Trong quán café bà chủ nhìn thấy hai người đã lâu không đến, cũng ngờ ngợ chưa nhận ra được, nhưng trong lúc chờ hai người xem menu vẫn có thể nhận ra được, liền hỏi: “Ngô tiên sinh và Hứa tiểu thư, vẫn là cappuchino giống như trước đây phải không?”

Ngô Hạo khẽ gật đầu một cái.

Rất nhanh hai tách cappuchino được bung ra, hình trái tim nổi bật trên nền café lại giống năm đó như đúc.

Hứa Ôn Noãn nhìn chăm chăm trái tim này, nhớ tới lúc trước cô và Tần Chỉ Ái ngồi trong quán café Ngô Hạo lúc đó đang hùng hực theo đuổi cô, đặt một tách cappuchino trước mặt cô, mặc kệ xung quanh còn có nhiều học sinh khác như vậy liền chỉ vào trái tim này mà nói với cô: “Anh đem trái tim của mình giao cho em.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 792: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (2)

Chuyện cũ đã từng tốt đẹp như vậy, bây giờ chỉ cần nghĩ đến, tim lại đau.

Hứa Ôn Noãn nóng mặt, cảm muống, nhanh chóng khuấy tan trái tim này.

Cử động của cô khiến Ngô Hạo căng thẳng một hồi.

Ông trời giống như muốn hâm nóng lại tình yêu của cô và hắn, lúc hắn và Hứa Ôn Noãn ngồi xuống một chút, trong quán lại có một bản tình ca được mở lên, là một bài nhạc phim rất thịnh hành trong một bộ phim rất nổi tiếng ba năm trước: “Thời gian mưa.”

Hai người đối mặt nhau, yên lặng nghe nhạc, Ngô Hạo lại mở miệng trước: “Ôn Noãn.”

Hứa Ôn Noãn không cho hắn cơ hội nói tiếp, bùng café lên uống một hớp lớn, đè lại bế tắc khó chịu trong cổ họng, chỉ vào một bức tường chỉ chút những tờ giấy dán nói: “Ngô Hạo, còn nhớ lúc trước chúng ta đã dán những lời nói trên đó không?”

Ngô Hạo gật đầu, không nói gì.

Hứa Ôn Noãn đứng lên: “Tìm chúng đi.”

Ngô Hạo đứng lên theo Hứa Ôn Noãn đi đến bức tường kia, sau đó lại tìm trong hàng ngàn hàng vạn tờ ghi chú.

Vị trí lúc trước dán ở đâu, hai người còn nhớ rất rõ ràng cho nên không tốn nhiều thời gian đều có thể tìm được những lời họ đã viết.

Trở lại trên bàn mà họ đã ngồi, Hứa Ôn Noãn lại từ từ đọc những câu nói trong đó lên: “Ngô Hạo yêu Hứa Ôn Noãn cả đời, không rời không bỏ.”

“Cả đời này Ngô Hạo chỉ có thể cưới một mình Hứa Ôn Noãn.”

“Ngô Hạo, sinh nhật vui vẻ, yêu anh.”

“...”

Ngô Hạo ngồi yên không nhúc nhích nghe cô đọc từ từ từng câu, trong mắt hẳn lại cảm thấy đau nhức, quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Để tờ cuối cùng xuống, Hứa Ôn Noãn hít sâu một hơi, sau đó cười, gọi bà chủ đến, xin bà giấy bút, sau đó lại viết xuống.

Ngô Hạo ngồi đối diện cô, có thể nhìn thấy từng chữ mà cô viết.

“Ngô Hạo, chúng ta chia tay đi, tạm biệt, Hứa Ôn Noãn viết.”

Để bút xuống, Hứa Ôn Noãn cầm tờ giấy đó đi đến bên tường, dán vào.

Cô nhìn chằm chằm tờ giấy kia, lại lần nữa quay trở lại bên, lại nhìn thẳng vào mắt Ngô Hạo, nói lại một lần điều cô vừa viết: “Ngô Hạo, chúng ta chia tay đi.”

Mấy ngày trước, cô đã quyết định chuyện này rồi.

Mà khi cô nói ra câu này, trong mắt cô vẫn cảm thấy như bị cái gì đó đâm từ bên trong, đau nhói, cổ họng nghẹn lại, không kiềm được nước mắt.

Ngô Hạo nhìn Hứa Ôn Noãn, mím môi thật chặt, lát sau mới mở miệng nói: “Ôn Noãn, có cần phải như vậy không? Chúng ta đã ở bên nhau 10 năm rồi a...”

“Đúng vậy ha... chúng ta ở bên nhau 10 năm,...” Hứa Ôn Noãn quay đầu, cẩn thận nghe lời bài hát, nghe đến câu hát thương cảm nhất: “Chúng ta cẩn thận không cách rời, vẫn coi thời gian là kẻ địch lớn nhất, còn muốn

chống lại cả thế giới.”

Nước mắt rơi càng lúc càng nhiều, nhiều đến nỗi Hứa Ôn Noãn phải giơ tay lên che đi khuôn mặt đầm nước, một lúc lâu mới chua xót nói:

“....Nhưng 10 năm của chúng ta cũng chỉ có thể kết thúc như thế này thôi.”

Cô thật sự muốn tha thứ cho hắn, cô muốn tiếp tục ở bên hắn như trước đây, nhưng mà con của Tưởng Tiêm Tiêm không còn nữa...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 793: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (3)

Tuy rằng đứa trẻ kia không phải là của cô, cũng chẳng có quan hệ với cô.

Hắn và cô lúc đó thật sự vẫn có thể cao chạy xa bay, cho đến bây giờ vẫn có thể đi chung trên một con đường.

Ngô Hạo mím chặt môi, nhìn Hứa Ôn Noãn chăm chăm rất lâu, sau đó mới lên tiếng: “Ôn Noãn, thật sự nhất định phải chia tay sao?”

Hứa Ôn Noãn nặng nề gật đầu mấy lần, nước mắt theo từng cái gật đầu của cô mà rơi xuống càng nhiều: “Phải, nhất định.”

“Ôn Noãn, anh biết anh có lỗi với em, nhưng trong lòng anh có em, cũng chỉ yêu em.” Trong mắt Ngô Hạo cũng có một vệt hồng, giọng nói cũng có chút run rẩy.

“Em biết trong lòng anh có em, nhưng chúng ta không cách nào có thể đi tiếp được nữa, chúng ta không thể trở lại như trước kia, thứ còn lại cũng chỉ là những hồi ức tốt đẹp...” Hứa Ôn Noãn nói xong, liền nằm nhoài trên bàn, ô ô khóc: “... Ngô Hạo, nếu như anh thật sự cảm thấy có lỗi với em thì chúng ta chia tay đi, bây giờ... em chỉ cầu xin anh như vậy thôi...”

Ngô Hạo giơ tay lên, bưng kín mặt, một lúc lâu sau, hắn mới thở dài một cái đầy nặng nề, đưa xuống, cắn răng nói: “Ôn Noãn, nếu như em thật sự muốn như vậy, nếu như đây là chuyện duy nhất anh có thể làm được cho em, nếu như em đã suy nghĩ kỹ rồi, thì anh đồng ý.”

Khóe mắt Ngô Hạo có chút ướt át, hắn giơ tay đè lại mắt một hồi, để những lời nói của mình vững vàng một chút: “Ngày mai anh sẽ sắp xếp luật sư liên hệ với em, chuyển cổ phần công ty cho em.”

“Không cần, Ngô Hạo, cái này em cũng không cần, chúng ta không có kết hôn, tiền này của anh, em không cần, em cũng không có tư cách để cầm, không hợp đạo lý...”

Không hợp đạo lý, không có tư cách... 8 chữ này như một lưỡi dao sắc bén đâm vào tim hấn khiến hấn đông cứng một lúc, sau đó mới nhẹ nhàng gạt đầu nói một chữ “Được”...

Hứa Ôn Noãn không nói nữa, nước mắt vẫn không kiềm được mà chảy ròng ròng.

Ngô Hạo quay đầu đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy cô khóc, hấn nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ một lúc, giống như có thể nhìn thấy lúc trước cô và hấn còn là học sinh, vui vẻ ra khỏi cổng trường, trong lòng hấn không chịu nổi, hạ mi mắt, qua một lát, hấn mới lên tiếng: “Anh còn có chút việc, đi trước.”

Hứa Ôn Noãn vẫn không lên tiếng.

Ngô Hạo mời bà chủ đến tính tiền, rồi đi.

Đợi đến khi bóng lưng hấn hoàn toàn biến mất, Hứa Ôn Noãn không chịu nổi nữa, nằm nhoài trên bàn khóc, khóc như một đứa trẻ.

Trong chốc lát ngoài cửa sổ có một bóng người nhìn đôi vai của cô đang run lên chăm chăm không chớp mắt, hấn dùng sức nắm chặt bàn tay, gân xanh đều nổi lên.

-

Hai tháng sau

Thời gian cách ngày sinh dự tính là còn hai tuần lễ nữa, không biết có phải là do lần sinh đầu tiên nên có áp lực khá lớn hay không, Tần Chi Ái vẫn luôn để ý tin tức ngoài biên giới, trong lòng cô loạn tung phèo, không yên tâm.

Hôm nay ăn cơm tối xong cô có gửi cho Cố Dư Sinh một tin nhắn, sau đó bò lên giường rất sớm.

Lúc đang ngủ, cô nằm mơ, nhìn thấy Cố Dư Sinh nằm trong quan tài, đưa từ biên giới về Bắc Kinh, dù cô có gào khóc như thế nào, hắn vẫn không tỉnh lại.

“Dư Sinh, Dư Sinh!!!!” mơ đến nỗi cô ngồi bật dậy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 794: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (4)

Cô cực kỳ sợ hãi, thở hồng hộc, một lúc lâu sau ánh mắt mơ màng mới dần dần có tiêu cự, từ từ nhìn xung quanh.

Trong phòng là một khung cảnh không thể quen thuộc hơn, trên bàn đối diện tủ tivi có vài bông hoa mà hôm nay cô và quản gia đã hái, cạnh tivi có vài hình ảnh của các em bé, người ta nói lúc mang thai nhìn những đứa trẻ đáng yêu sinh con ra cũng sẽ rất đáng yêu.

Thì ra, lúc này chỉ là ác mộng thôi.....

Tần Chỉ Ái nới lỏng bàn tay đang nắm chặt chần, cả người không còn chút sức lực dựa vào đầu giường.

Cô cảm giác được lưng mình đã ướt nhẹp, tất cả đều là mồ hôi lạnh mà cơn ác mộng kia mang lại.

Tần Chỉ Ái thở dài vài cái, mới bình tĩnh lại được.

Thức dậy từ trong cơn ác mộng kia, cô cũng không muốn ngủ nữa, vén chần xuống giường, mới phát hiện chân cô cực kỳ run, đứng một lát sau, Tần Chỉ Ái mới có thể cố gắng cất bước đi về phía khay trà, rót một ly nước, uống hết.

Ngoài cửa tĩnh lặng đến nỗi không có một tiếng động nào.

Tần Chỉ Ái tìm điện thoại xem giờ, nhưng trong điện thoại lại có tin nhắn của Cố Dư Sinh gửi tới, rất ngắn gọn, lưu loát, thẳng thắn: “Anh rất tốt, em đừng lo.”

Tim Tần Chỉ Ái cuối cùng cũng có thể bình tĩnh trở lại, lúc nhìn thời

gian mới phát hiện đã là hai giờ sáng, hấn nhắn tin đến khoảng nửa tiếng trước.

Bây giờ hấn ngủ chưa? Cô có nên gọi điện thoại cho hấn không?

Trong đầu Tần Chỉ Ái do dự còn chưa kịp quyết định thì điện thoại trong tay cô lại có một tin nhắn mới, vẫn là do Cố Dư Sinh gửi đến: “Đã tính được ngày sinh chưa?”

Thì ra hấn còn chưa ngủ a... Tần Chỉ Ái nhanh chóng gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh.

Điện thoại reo một tiếng liền có người bắt máy, đầu dây bên kia có chút bất ngờ, trong giọng nói có pha lẫn một chút lo lắng nhỏ mà chính người đó cũng không biết: “Sao trễ như vậy rồi mà em còn chưa ngủ? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có...” nghe được giọng nói của Cố Dư Sinh, Tần Chỉ Ái rất cuộc cảm thấy chân thật, cô không dám nói cho Cố Dư Sinh biết mình nằm mơ thấy ác mộng, sợ hấn lo lắng liền nói dối: “...Em thức dậy đi vệ sinh, lại đúng lúc nhìn thấy tin nhắn của anh nên sẵn tiện gọi điện thoại cho anh luôn...”

.....

“Ừ” Cố Dư Sinh thở phào nhẹ nhõm, cửa phòng bệnh bị y tá mở cửa ra, có người đi vào, muốn nói chuyện nhưng lại bị hấn làm động tác suyt mà im lặng, nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh, hấn tìm trên hành lang một chỗ trống trải không có người qua lại, mới đưa điện thoại bên tai: “.... Mệt không?”

Tần Chỉ Ái sợ hấn đuổi cô đi ngủ, liền vội vàng trả lời: “Không ạ, gần đây ban ngày em ngủ khá nhiều, nên buổi tối không buồn ngủ.”

“Buổi tối có chút chuyện, anh vừa mới xử lý xong không bao lâu.” Cố Dư Sinh xuống lầu, đứng cạnh đèn đường, tìm thuốc hút.

Vừa mới châm lửa, Tần Chỉ Ái lại nghĩ đến tin nhắn trước khi cô gọi cho hắ, liền trả lời: “Có thể là tháng sau em sinh, anh có thể...”

Cô nói mấy chữ cuối, liền dừng lại.

Tuy rằng cô không nói hết, nhưng Cố Dư Sinh hiểu ý của cô muốn nói gì.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 795: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (5)

Cô muốn hỏi hắn có thể trở về không?

Nếu cô cứ trực tiếp hỏi hắn, trong lòng hắn còn không khó chịu, nhưng cô lại ngập ngừng như vậy, khiến hắn lại đau lòng không thôi.

Cố Dư Sinh hút một hơi thuốc, chẳng cần suy nghĩ liền nói: “Ngày mai anh sẽ báo cáo với cấp trên, cuối tháng anh về Bắc Kinh, bên em.”

“Có thật không?” trong điện thoại, âm thanh của Tần Chỉ Ái vui vẻ thấy rõ.

“Thật!” Cố Dư Sinh khẳng định chắc nịch.

Tiếng nói của hắn còn chưa kết thúc, trong điện thoại lại có thể nghe thấy tiếng cô cười, chỉ như vậy lại giống như một ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong lòng hắn, khiến tâm trạng của hắn cũng tốt hơn nhiều.

Hắn ở trong bệnh viện là vì lúc này người chấp hành nhiệm vụ với hắn đang bị thương, nguy hiểm đến tính mạng.

Có người chiến hữu kia đã qua đời, đã chiến đấu 20 năm, năm nay người đó đã 45 tuổi, còn chưa có vợ, sáng hôm qua lúc ăn sáng, hắn vừa ăn sáng vừa hỏi người chiến hữu kia tại sao đến lúc này còn chưa về nhà nghỉ ngơi, người kia nói về cái gì mà về, chỉ cần còn có thể, thì cứ hết mình cống hiến cho tổ quốc, liền ở lại.

Mà người này là con trai độc nhất của một gia đình có điều kiện kinh tế rất khó khăn, đưa vào quân đội, vì có biểu hiện xuất sắc mới được điều đến đây.

Lúc này chỉ mới có mấy tháng, đã mấy người chết, mấy người bị thương..... Nói không chừng, người kế tiếp chính là hấn rồi.

Cố Dư Sinh quay đầu lại nhìn bệnh viện, lại nghĩ một hồi, mới gọi cô: “Tiểu Ái?”

“Dạ?”

“Anh có một món quà muốn tặng em.” Kỳ thật, những thứ kia hấn muốn đến ngày kết hôn xong mới đưa cho cô, nhưng mà hấn nghĩ khi cô thấy những thứ này sẽ rất cảm động, có thể chiến sự bây giờ quá vô thường, hấn không biết một giây sau, hấn còn có thể nói chuyện điện thoại với cô nữa hay không, nên có một số việc, khi nào còn có thể làm thì cứ làm đi.

“Quà gì ạ?” giọng nói của Tần Chỉ Ái thật sự rất vui vẻ, vì nghe thấy hấn quay về, còn nghe thấy hấn muốn tặng quà cho cô, trong giọng nói đều có ý cười đáng yêu.

“Em đi đến thư phòng của anh đi...” Tần Chỉ Ái làm theo lời của Cố Dư Sinh, nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ, đi đến thư phòng của hấn, lúc cô đẩy cửa ra, liền nói: “Rồi ạ...” sau đó lại nghe Cố Dư Sinh nói: “Trong tủ sách, bên trái, hàng thứ hai, phía dưới có một ngăn kéo, em mở ra.....”

Tần Chỉ Ái làm theo.

Trong ngăn kéo có một cái hộp.

Đây chính là thứ hấn muốn tặng cô sao?

Tần Chỉ Ái còn chưa hỏi, Cố Dư Sinh đã lên tiếng trước: “Nhìn thấy cái hộp chưa?”

‘Rồi ạ...’

“Em mở ra đi...”

“Dạ...”

Tần Chỉ Ái để điện thoại ở chế độ rảnh tay, đặt trên bàn sách, sau đó lấy hộp ra khỏi ngăn kéo mở nắp, đập vào mắt là một bức thư quen thuộc.

Tần Chỉ Ái trở mắt nhìn trong chốc lát, mới để hộp xuống, tùy tiện lấy một bức thư, mở ra, là chữ viết của cô, những lời nói quen thuộc của cô.

Cô không thể tin được lại cầm vài phong thư, mở ra.

Đều là những lá thư cô viết cho S Quân... Tại sao lại ở trong tay Cố Dư Sinh?

Tần Chỉ Ái run động, liền nhìn về phía điện thoại di động trên bàn: “Dư Sinh....”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 796: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (6)

Trong điện thoại, Cố Dư Sinh cũng có thể nghe thấy tiếng mở giấy loạt soạt của đầu dây bên kia nên hắn không làm phiền cô, đến khi nghe thấy tiếng cô gọi hắn, hắn mới ừ nhẹ một tiếng.

Tần Chỉ Ái lại quay đầu nhìn chằm chằm vào những lá thư mà mình đã viết, mới hỏi lên những thắc mắc trong lòng mình: “Dư Sinh, anh.. làS Quânsao?”

“Ừ.....” Cố Dư Sinh thở khò, tiếng vù vù lại lọt vào điện thoại khiến hắn sợ cô không nghe rõ, lại khẳng định lại lần nữa: “Đúng vậy.”

Tần Chỉ Ái chưa hề hiểu kỳS Quânlà ai, chỉ là cô ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không thể ngờ rằng Cố Dư Sinh lại chính là người bạn qua thư rông rã tám năm trời của cô.

Thư là hắn chủ động viết cho cô, lần đầu cô vẫn luôn không trả lời, nhưng hắn vẫn chăm chỉ viết, vì vậy, lúc đó cô vẫn luôn cho là cô vàS Quâncó duyên phận, có phải là do hắn dụng tâm mà làm không?

Tần Chỉ Ái lại hỏi tiếp: “Lúc đó, lúc anh viết thư, đã biết người đó là em rồi?”

Lần này Cố Dư Sinh trả lời rất khiêm lời: “Nếu như không phải là em, anh chắc chắn sẽ không viết những lá thư này.”

Vì đôi phương là cô, nên hắn mới viết thư cho cô..... thì ra có lúc những việc cô cho là duyên kỳ ngộ, thực ra lại là do người kia dụng tâm làm, đều có sắp xếp trước cả.

Món quà này quá bất ngờ khiến Tần Chỉ Ái không thể không trầm mặc

một lúc lâu, chậm chạp không nói gì.

Cố Dư Sinh không đợi Tần Chỉ Ái nói chuyện, lại hút hai hơi thuốc, suy nghĩ những gì mình muốn nói một cách rõ ràng xong, lại nói tiếp: “Khi đó anh thật sự rất muốn biết em có ổn không, nhưng thật sự không có mặt mũi để đến gặp em, liền nghĩ ra cách này.”

“Tiểu Ái, mặc kệ em tin hay không tin, anh lúc đó, thật sự đã muốn từ bỏ ước mơ làm lính của mình mà ở Bắc Kinh học đại học.”

“Nhưng lúc đó, em cũng biết, vì chuyện của cha mẹ anh, anh không phải không nhớ em, mà là vì quá yêu em nên mới tự ti, mới đẩy em ra khỏi thế giới của mình.”

“Anh không phải cố ý quên em, nếu như anh biết người em yêu vẫn luôn là anh, có chết anh cũng không muốn quên em.”

Thời gian cô sắp sinh chỉ còn hơn một tháng, đây là khoảng thời gian rất nhạy cảm, hần không dám nói những chuyện quá đáng sợ.

Trong lòng hần thầm tìm từ ngữ một hồi vốn định nói: “Những thứ này anh định sau khi cưới em xong, mới đưa cho em.” Nhưng lại nói thành: “... Vì vậy, em đừng trách anh, anh nói cho em biết những điều này vì anh muốn em biết rằng, những năm tháng mà em vẫn âm thầm yêu anh thì anh cũng như vậy, em không hề cô đơn, không hề đơn độc một mình.”

Đúng vậy, trong những năm đó, những năm tháng cô yêu hần, hần cũng yêu cô, cô không phải đơn phương cô độc một mình.

Chỉ là hần dùng phương thức khác người một chút âm thầm lặng lẽ đi vào thế giới của cô, làm một người bạn của cô trong thời gian dài.

Đột nhiên hạnh phúc như vậy khiến Tần Chỉ Ái không biết nên nói gì, tình cảm mãnh liệt khiến mũi cô ê ẩm, mắt căng căng, trong đầu cô nghĩ đến thiên ngôn vạn ngữ, nhưng khi nói ra lại chỉ đúc kết thành hai chữ: “Dư Sinh.....”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 797: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (7)

“Ừ.” Cố Dư Sinh đáp lại cô.

Cô nghe thấy hắn đáp xong, nước mắt liền rơi xuống, không thể kiềm chế: “Dư Sinh, khi đó anh lỡ hẹn hai lần, em không trách anh, sau đó anh quên em, em không trách anh, sau đó anh lại cho em số điện thoại giả, em cũng không hề oán trách, khi đó em không trách anh, bây giờ lại càng không thể trách anh rồi... Người khác nói em không tiền đồ cũng được, nhưng em sẽ chỉ vì anh mà không tiền đồ, em đồng ý, em chấp nhận...”

Cố Dư Sinh nghe được những lời này, lại cảm thấy nhưng trong lòng bị cắt ra, đau dữ dội.

Lúc hắn ở bên cạnh cô, cô khóc, hắn còn có thể ôm cô vào lòng, có thể dỗ dành cô, có thể lau nước mắt cho cô, nhưng ở một khoảng cách xa như vậy, hắn không thể làm gì được.

Cố Dư Sinh vắt óc suy nghĩ một lúc lâu, mới nghĩ ra một câu có thể dỗ cô: “Tiểu Ái, ngoài lúc em khóc lóc cầu xin anh trên giường, những lúc khác khi em khóc, anh đều không thích.”

Tần Chỉ Ái đang khóc, nghe thấy như vậy liền hoàn toàn không còn cảm động gì nữa: “Chán ghét! Anh lưu manh!”

Cố Dư Sinh bị giọng nói ngây thơ của cô khiến hắn có chút kích động, hắn cắn thuốc, lại muốn chọc cô giống như lúc còn trẻ: “Ông xã làm vài chuyện lưu manh với bà xã là chuyện thường tình, anh còn có thể làm những chuyện lưu manh hơn nữa, em có muốn thử không?”

“Anh...” Tần Chỉ Ái càn lời, cách điện thoại thậm chí Cố Dư Sinh còn có thể cảm nhận được sự ngượng ngùng của cô.

Lúc còn trẻ, hắn cực kỳ thích nhìn thấy cô ngượng ngùng, bây giờ vẫn là bộ dáng đó luôn khiến hắn động lòng.

Cố Dư Sinh cười, sau một lát, hắn chợt nhớ đến một chuyện, liền nói: “Tiểu Ái, kết hôn lâu như vậy rồi, em vẫn chưa gọi anh là ông xã lần nào đó.”

Còn chưa biết khi hắn còn sống... có thể nghe thấy hay không.....
dùng một chút, Cố Dư Sinh lại nói: “Tiểu Ái, gọi anh là ông xã một lần đi...”

Đầu dây bên kia yên tĩnh trong chốc lát, sau đó lại có một tiếng gọi mềm mại vang lên: “Ông xã.”

Hai chữ như một ngọn gió ấm áp thổi vào trong tâm khảm của hắn, để ngón tay cầm thuốc của hắn run lên bần bật, sau đó hắn mới ừ một cái, sau đó lại nói: “Không còn sớm nữa, em mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” cô còn chưa nói chuyện đủ với hắn, nhưng cũng phải để hắn nghỉ ngơi chứ: “Anh ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ ngon.” Cố Dư Sinh đợi Tần Chỉ Ái cúp máy xong, mới cúp máy.

Đứng trong gió, hắn hút nửa điếu thuốc, cầm điện thoại lên, soạn một tin nhắn cho Tần Chỉ Ái: “Yêu em.”

Sau khi gửi tin nhắn xong, lại nghĩ một chút, lại gửi thêm mấy chữ: “Bà xã của anh.”

Không có ai trả lời, chắc là cô đã ngủ rồi.

Cố Dư Sinh cất điện thoại di động, tựa vào cột đèn, hút hết thuốc, sau đó mới đi vào bệnh viện.

Ra khỏi bệnh viện, mắt của hắn bỗng nhiên giật mạnh một cái, hắn bỗng

nhiên dừng bước, ngẩng đầu lên, nhìn về phía ánh trăng tròn ở cuối chân trời, có một loại dự cảm không tốt trong lòng.

Mong rằng đó chỉ là ảo giác.

Cố Dư Sinh đứng yên một lúc, thu lại tầm mắt, mới đi đến trước xe, mở cửa lên xe, chạy ra khỏi bệnh viện.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 798: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (8)

.....

Đêm đó sau khi nói chuyện điện thoại với Cố Dư Sinh xong, Tần Chỉ Ái vui vẻ hơn rất nhiều, hầu như mỗi đêm đều ngủ thẳng đến khi mặt trời mọc.

Sau ba ngày, là thứ bảy, Tần Chỉ Ái đến nhà cũ ăn cơm với Cố lão gia.

Bởi vì buổi sáng dậy trễ, lúc cô đến nhà cũ cũng đã là giờ ăn trưa.

Tần Chỉ Ái đi đến cửa nhà còn chưa đi vào, liền nghe trong phòng ăn có tiếng má Trương nói: “Lão gia, người ăn cơm trước đi, sáng nay lúc tôi gọi điện thoại đến không phải quản gia đã nói thiếu phu nhân còn đang ngủ sao? Chắc chắn là cô ấy không có chuyện gì, lát nữa sẽ đến, người đừng đoán mò nữa.....”

Tần Chỉ Ái mím môi nhịn cười, đưa tay ra gõ gõ cửa.

Đợi đến lúc cô vào nhà, Cố lão gia đã ngồi trong phòng ăn đang uống canh.

Thật giống như ông vừa mới ăn cơm xong rồi bây giờ đang uống canh nha...

Tần Chỉ Ái nhịn không được càng muốn cười.

Sức khỏe của Cố lão gia gần đây rất tốt, ăn cơm trưa xong, ông thấy ngoài trời thời tiết rất đẹp, liền đề nghị ra ngoài đi dạo.

Lúc gần ngày sinh, bác sĩ Hạ có dặn Tần Chỉ Ái phải đi nhiều một chút mới dễ sinh nên sau khi nghe ông đề nghị liền đồng ý.

Đi đến Hương Sơn, cuối tháng mười ở Bắc Kinh, nhiệt độ thất thường, nhưng ở Hương Sơn phong cảnh lại rất đẹp.

Cố lão gia, Tần Chỉ Ái, má Trương và quản gia cùng đi dạo vài vòng ở chân núi Hương Sơn đi, đúng lúc chuẩn bị ra về lại đụng phải một người Tần Chỉ Ái đã lâu không gặp mà mãi mãi cũng không bao giờ muốn gặp: Lương Đậu Khẩu.

Từ sau ngày đại thọ tám mươi tuổi của Cố lão gia ngày đó, Lương Đậu Khẩu giống như là tránh tà vậy đó, dù là tin tức hay đôi mắt, Tần Chỉ Ái không muốn biết về cô ta chút nào.

Nếu không phải hôm nay bỗng nhiên đụng phải cô ta, Tần Chỉ Ái thật sự sắp quên đến sự tồn tại của cô ta rồi.

Lương Đậu Khẩu rất khác so với trước đây, không còn ngẩn nấp như trước kia mà thậm chí cũng không trang điểm, mắt hãm sâu, gầy đi rất nhiều, sắc mặt tiêu tụy, ngay cả tóc tai cũng rất lộn xộn.

Chỉ có mình cô, Chu Tịnh cũng không đi theo, chắc là đến đây để giải sầu, lúc nhìn thấy cô ấy từ phía xa, cả người cô ta đều không tập trung vào cái gì.

Lúc bọn họ cách nhau cỡ năm mét, Lương Đậu Khẩu mới phát hiện Tần Chỉ Ái và Cố lão gia.

Bước chân của cô bỗng nhiên dừng lại, tầm mắt nhìn thẳng về phía Cố lão gia và Tần Chỉ Ái liếc nhìn một chút, sau đó tầm mắt lại rơi vào phần bụng to ra của Tần Chỉ Ái.

Cô trở mắt nhìn, khiến Cố lão gia phản xạ có điều kiện liền chắn trước mặt Tần Chỉ Ái, sau đó nói với má Trương và quản gia: “Đưa thiếu phu nhân lên xe đi!”

Bộ dạng kia đầy phòng bị, như là sợ cô ta nhìn nhiều một lúc lại làm những chuyện gì đó gây nguy hiểm cho đứa con trong bụng Tần Chỉ Ái.

Má Trương và quản gia nghe thấy Cố lão gia nói xong, liền đứng bên cạnh Tần Chỉ Ái, đưa cô lên xe.

Tần Chỉ Ái còn nhìn Lương Đâu Khẩu một cái, có thể là do Cố lão gia nói những lời như vậy, khuôn mặt cô có chút kích động, trong mắt đầy sương mù.

Lương Đâu Khẩu giật giật môi, như muốn gọi Cố lão gia một tiếng, nhưng Cố lão gia lại giống như không cần nghe, nhìn thấy Tần Chỉ Ái lên xe xong liền chóng gậy lên xe theo.

Lúc Cố lão gia lên xe, xe liền được lái đi một cách chậm rãi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 799: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (9)

Nhìn qua kính chiếu hậu, Tần Chỉ Ái nhìn thấy Lương Đẩu Khẩu cắn môi, bình tĩnh nhìn chăm chăm xe, không nhúc nhích.

Từ Hương Sơn trở lại trong thành, đã là gần năm giờ chiều.

Tần Chỉ Ái không về nhà cũ mà trực tiếp về biệt thự của Cố Dư Sinh.

Quản gia chuẩn bị bữa tối, Tần Chỉ Ái chỉ còn hai tuần nữa là sinh, không thể không chuẩn bị một ít đồ dùng cần thiết.

Đợi đến khi chuẩn bị đồ xong, Tần Chỉ Ái chụp một tấm hình, lại nhắn cho Cố Dư Sinh một tin: “Em chuẩn bị đồ xong hết rồi đây!”

Có thể là buổi chiều đi nhiều, Tần Chỉ Ái có chút đói bụng, nên đem những túi đã chuẩn bị xong đặt trên đầu giường, sau đó cầm điện thoại đi động xuống lầu.

Còn chưa chuẩn bị xong cơm, Tần Chỉ Ái ngồi trên ghế salon trong phòng khách ăn thức ăn tốt cho phụ nữ mang thai.

Ăn được mấy miếng, chuông cửa liền vang lên.

Quản gia còn đang bận rộn trong bếp nên Tần Chỉ Ái đứng lên, đi ra cửa.

Chẳng biết vì sao, Tần Chỉ Ái bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút hồi hộp, ngón tay bỗng nắm chặt bịch đồ ăn vặt trong tay: “Xin hỏi, anh tìm ai?”

“Chào cô, tôi là...” Ngày đàn ông đó nói tên họ xong, liền nói hắn là

lãnh đạo trước đây của Cố Dư Sinh, sau đó mới lên tiếng hỏi: “Xin hỏi cô là vợ của Cố Dư Sinh, Tần Chỉ Ái tiểu thư đúng không?”

Tần Chỉ Ái động môi, nhìn chằm chằm người đàn ông kia không chớp mắt, sau đó mới gật nhẹ đầu một cái: “Vâng...”

Cô nói xong chữ kia liền hỏi: “Xin hỏi, ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Người đàn ông như có chuyện gì khó nói, không nói gì, sau đó nhắm mắt lại cắn răng một cái, liền nói ra: “Cố phu nhân, có chuyện nhất định tôi phải thông báo cho cô biết, sáng sớm ba ngày trước đồng chí Cố Dư Sinh trong lúc đang chấp hành nhiệm vụ xảy ra một tình huống ngoài ý muốn, bị thương, mất liên lạc, bây giờ chúng tôi đang cho người tìm kiếm đồng chí ấy....”

Có thể là nhìn thấy bụng của cô, người đàn ông lại nói rất uyển chuyển: “...Hiện nay chúng tôi đã tìm cậu ấy ba ngày, vẫn chưa có thu hoạch gì, cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tìm được đồng chí ấy, có tin tức, chúng tôi sẽ lập tức liên lạc với cô, có điều... tôi mong cô nên chuẩn bị tinh thần trước...”

Người đàn ông đó đi như thế nào, Tần Chỉ Ái cũng không biết lúc cô lấy lại được tinh thần, cô đang đứng ở cửa nhà, gió thu mát mẻ đang ùa vào mặt cô từng trận, từng trận.

Quản gia đứng sau lưng cô cũng có thể nghe toàn bộ những gì người đàn ông kia nói, sau đó lo lắng nhìn Tần Chỉ Ái, thấy cô không động, mới cẩn thận mở miệng gọi cô: “Thiếu phu nhân...”

Tần Chỉ Ái nghe thấy, liền nhìn quản gia một chút, biểu hiện bình tĩnh hơn bình thường.

Càng như vậy, trong lòng quản gia lại càng thấy lo sợ: “Thiếu phu nhân, ...”

Tần Chỉ Ái cũng không chờ quản gia nói hết, đột nhiên lại giơ tay lên

che bụng, sau đó nói với quản gia như chia sẻ một chuyện gì rất đáng mừng, cười yếu ớt nói: “Đậu Phộng Nhỏ lại động...”

Cô như vậy rất bình thường nhưng trong lòng quản gia lại càng run sợ, mắt lập tức đỏ lên: “Thiếu phu nhân, cô đừng...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 800: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (10)

Hai chữ “như vậy” bà còn chưa nói xong, Tần Chỉ Ái lại cắt ngang lời bà: “Dư Sinh đã nói với tôi, muốn tôi gửi tin nhắn cho anh ấy...”

Cô vừa dụi dằm nói xong, liền vững vàng nhẹ nhàng bước vào phòng khách, giống như không có chuyện gì, đặt túi đồ ăn vặt trong tay xuống, cầm điện thoại di động lên, gõ tin nhắn một hồi: “Dư Sinh, hôm nay em dậy trễ đến nhà cũ ăn cơm, ông còn chờ em mà không chịu ăn cơm, em vừa vào nhà, ông liền chạy đến bàn ăn giả vờ như đang ăn cơm đã lâu, hi hi, ông vẫn đáng yêu như vậy...”

“Hôm nay ở Bắc Kinh thời tiết rất tốt, buổi chiều em còn cùng ông đến Hương Sơn đi dạo, ừm, còn đụng phải người không muốn gặp, nhưng ông liền che chở cho em khiến Lương Đậu Khẩu choáng váng luôn!”

“Anh thấy bức ảnh em vừa gửi cho anh chưa? Là những thứ cần phải chuẩn bị cho ngày sinh, có thể ngày đó anh đã về rồi, nếu như em có dấu hiệu muốn sinh, anh nhất định phải xách những túi kia đến bệnh viện nha.”

Cô vừa gõ vừa đọc lên, khiến quản gia đứng bên cạnh cũng rơi nước mắt, liền giơ tay lên che miệng, gọi: “Thiếu phu nhân...”

“Dư Sinh, gần đây nhất Đậu Phụng Nhỏ ăn rất được, hại em mỗi ngày chỉ cứ ăn rồi ngủ, vừa nãy con bé còn đạp em nữa, nhất định khi anh trở về phải báo thù cho em nha!” Tần Chỉ Ái chẳng để ý đến quản gia, cầm điện thoại di động bấm không ngừng.

“Dư Sinh, em nghĩ cho Đậu Phụng Nhỏ một cái tên rất đáng yêu, gọi là yêu tha thiết, được không? Cố yêu tha thiết... Em có giỏi không?”

“Thiếu phu nhân.....” Quản gia đi đến phía trước đụng vào cánh tay

của Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái dừng lại một chút, nhìn quản gia, sau đó cười bình thường, hỏi: “Cơm tối chuẩn bị xong chưa? Tôi đói quá.”

Quản gia giật giật môi, như muốn an ủi cô.

Tần Chỉ Ái không cho bà cơ hội mở miệng liền nhẹ giọng nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi.” quản gia không dám nhìn thấy biểu hiện ỉn tĩn của Tần Chỉ Ái như vậy, cúi đầu khẽ gật một cái.

Tần Chỉ Ái mỉm cười, đi vào phòng ăn, ngồi trước bàn ăn, cô nhìn thấy một bàn đầy đủ những món ăn phong phú lại cầm điện thoại di động lên chụp một tấm hình, gửi cho Cố Dư Sinh: “Dư Sinh, ăn tối...”

Sau khi tin nhắn gửi thành công, cô liền cầm đũa, chăm chú ăn cơm.

Đêm nay cô ăn rất khá, hình như còn ăn nhiều hơn bình thường nửa chén cơm.

Cô để đũa xuống, như thường lệ gọi quản gia cùng cô đi tản bộ.

Lúc Tần Chỉ Ái đi đến những rặng hoa oải hương đang nở liền chụp hình gửi cho Cố Dư Sinh: “Dư Sinh, hoa oải hương này là do em chăm sóc, nở đẹp chưa nè? Mau khen em đi!”

Quản gia lại khóc.

Tần Chỉ Ái đứng lúc nhìn thấy, lại nhú nhú mày, chăm chú nhìn quản gia một chút, đột nhiên lên tiếng nói: “Quản gia bà đừng lo, Dư Sinh sẽ không có chuyện gì!”

Quản gia càng khóc dữ hơn.

Tần Chỉ Ái đưa tay giúp quản gia lau nước mắt: “Thật đó, tôi không lừa

bà đâu, tôi qua Dur Sinh còn nói cho tôi biết tuần sau anh ấy sẽ về, sẽ ở bên tôi, bà đừng đoán mò, anh ấy chắc chắn là không có chuyện gì đâu.”

Nói xong, giọng của cô liền nhỏ xuống, giống như là tâm tâm niệm niệm nói thêm vài câu: “Đúng, chắc chắn là anh ấy không có chuyện gì bất trắc, không có chuyện gì, không có chuyện gì...”

Chương 801→900

- Chương 801: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (11)
Chương 802: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (12)
Chương 803: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (13)
Chương 804: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (14)
Chương 805: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (15)
Chương 806: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (16)
Chương 807: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (1)
Chương 808: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (2)
Chương 809: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (3)
Chương 810: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (4)
Chương 811: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (5)
Chương 812: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (6)
Chương 813: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (7)
Chương 814: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (8)
Chương 815: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (9)
Chương 816: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (10)
Chương 817: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (11)
Chương 818: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (12)
Chương 819: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (13)
Chương 820: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (14)
Chương 821: Yêu Em Từ Đó (1)
Chương 822: Yêu Em Từ Đó (2)
Chương 823: Yêu Em Từ Đó (3)
Chương 824: Yêu Em Từ Đó (4)
Chương 825: Yêu Em Từ Đó (5)
Chương 826: Yêu Em Từ Đó (6)
Chương 827: Yêu Em Từ Đó (7)
Chương 828: Yêu Em Từ Đó (8)
Chương 829: Yêu Em Từ Đó (9)
Chương 830: Yêu Em Từ Đó (10)
Chương 831: Yêu Em Từ Đó (11)
Chương 832: Yêu Em Từ Đó (12)
Chương 833: Yêu Em Từ Đó (13)
Chương 834: Yêu Em Từ Đó (14)
Chương 835: Yêu Em Từ Đó (15)
Chương 836: Yêu Em Từ Đó (16)
Chương 837: Yêu Em Từ Đó (17)
Chương 838: Yêu Em Từ Đó (18)
Chương 839: Yêu Em Từ Đó (19)
Chương 840: Yêu Em Từ Đó (20)
Chương 841: Yêu Em Từ Đó (21)
Chương 842: Yêu Em Từ Đó (22)
Chương 843: Yêu Em Từ Đó (23)
Chương 844: Yêu Em Từ Đó (24)
Chương 845: Yêu Em Từ Đó (25)
Chương 846: Yêu Em Từ Đó (26)

Chương 847: Yêu Em Từ Đó (27)
Chương 848: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (1)
Chương 849: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (2)
Chương 850: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (3)
Chương 851: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (4)
Chương 852: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (5)
Chương 853: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (6)
Chương 854: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (7)
Chương 855: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (8)
Chương 856: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (9)
Chương 857: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (10)
Chương 858: Cô Cũng Cút Cho Tôi (1)
Chương 859: Cô Cũng Cút Cho Tôi (2)
Chương 860: Cô Cũng Cút Cho Tôi (3)
Chương 861: Cô Cũng Cút Cho Tôi (4)
Chương 862: Cô Cũng Cút Cho Tôi (5)
Chương 863: Cô Cũng Cút Cho Tôi (6)
Chương 864: Cô Cũng Cút Cho Tôi (7)
Chương 865: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (1)
Chương 866: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (2)
Chương 867: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (3)
Chương 868: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (4)
Chương 869: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (5)
Chương 870: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (6)
Chương 871: Một Chút Thành Ý (1)
Chương 872: Một Chút Thành Ý (2)
Chương 873: Một Chút Thành Ý (3)
Chương 874: Một Chút Thành Ý (4)
Chương 875: Một Chút Thành Ý (5)
Chương 876: Một Chút Thành Ý (6)
Chương 877: Một Chút Thành Ý (7)
Chương 878: Một Chút Thành Ý (8)
Chương 879: Một Chút Thành Ý (9)
Chương 880: Một Chút Thành Ý (10)
Chương 881: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (1)
Chương 882: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (2)
Chương 883: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (3)
Chương 884: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (4)
Chương 885: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (5)
Chương 886: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (6)
Chương 887: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (7)
Chương 888: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (8)
Chương 889: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (9)
Chương 890: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (10)
Chương 891: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (11)
Chương 892: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (12)
Chương 893: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (13)
Chương 894: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (14)
Chương 895: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (15)

Chương 896: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (16)
Chương 897: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (17)
Chương 898: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (18)
Chương 899: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (19)
Chương 900: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (20)

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 801: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (11)

“AA...” bỗng nhiên cô rên rỉ một tiếng, liền đưa tay che kín bụng.

Nỗi đau này so với cách ngày thường Đậu Phụng Nhỏ đập cô không giống nhau, như là đang quay đầu.

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, cô làm sao vậy?” Quản gia sợ đến nỗi vội vàng đưa cánh tay đỡ Tần Chỉ Ái.

Trong bụng đau dữ dội ba lần, Tần Chỉ Ái hít vào một ngụm khí lạnh, đối mặt với quản gia mà không nói nổi câu nào, mặt cắt không còn một giọt máu, hô hấp bất ổn.

“Thiếu phu nhân, cô đau bụng sao? Tôi vào nhà gọi điện thoại cho bác sĩ Hạ.”

Quản gia còn chưa nói hết, Tần Chỉ Ái đột nhiên nắm chặt tay quản gia, vì đau dữ dội mà lòng bàn tay cô bám vào quản gia rất chặt, cố gắng lắm mới có thể nói được vài chữ: “Không phải...”

Lại là một cơn đau ập tới, cô khẽ rên một tiếng: “...Tôi, hình như tôi sắp... sắp sinh...”

Vừa dứt lời, lại có những tiếng rên rỉ không chịu nổi vang lên.

Quản gia nghe thấy cô sắp sinh, cũng bình tĩnh lại, gọi người chăm sóc cô nói cô ấy chuẩn bị xe, còn không quên dặn cô lên lầu lấy túi mà Tần Chỉ Ái đã chuẩn bị mang xuống.

Hai người dìu Tần Chỉ Ái lên xe, liền chạy đến bệnh viện.

Trên đường đi, quản gia gọi điện thoại cho bác sĩ Hạ, lúc bà đang chuẩn bị gọi về nhà cũ thì Tần Chỉ Ái đang đau đến chết đi sống lại lại ôm bụng nói: “Đừng để ông biết chuyện của Dư Sinh...”

Quản gia nhìn thấy Tần Chỉ Ái như vậy, khẽ gật đầu, đồng ý.

Trước khi đi Cố Dư Sinh cô ý nói với quản gia, nếu như Tần Chỉ Ái có chuyện gì ngoài ý muốn, có thể lập tức liên lạc với Lục Bán Thành hoặc Tiểu Vương.

Theo dự tính, Tần Chỉ Ái còn 10 ngày nữa mới sinh nhưng có thể là do cô quá kích động nên mới có hiện tượng muốn sinh non, quản gia sợ lát nữa sẽ có sự cố gì, bà cũng giải quyết không xong, liền gọi điện thoại cho Lục Bán Thành và Tiểu Vương.

Đợi đến khi Tần Chỉ Ái đến được bệnh viện, cô đã đau đến không thể động đậy, nước ối cũng có dấu hiệu sắp vỡ, khả năng sinh non rất cao.

Bác sĩ Hạ nhận được tin tức cũng đã chờ sẵn ở cửa bệnh viện, Tần Chỉ Ái vừa đến đã được đẩy thẳng vào phòng sinh.

Cách sinh con, lúc Tần Chỉ Ái đi khám thai ở tháng thứ bảy, bác sĩ Hạ đã chỉ cho cô một lần.

Khẽ hít vào, từ từ thở ra, sau khi nghe bác sĩ chỉ huy, cô liền dùng sức, thật ra cô đã sớm tập luyện, nhưng trong lòng cô lại nghĩ đến Cố Dư Sinh, lúc đau đớn nhất, cả người cô đều trở nên rối loạn, không dùng sức nổi, càng như vậy, cô càng khó sinh, mà trong đầu cô lại càng nghĩ đến Cố Dư Sinh rõ ràng hơn, đến cuối cùng, mặc cho bác sĩ có nói gì đi chăng nữa, cô cũng không nghe lọt tai, trong đầu cô, trên thế giới này chỉ còn lại hai chữ “Dư Sinh”, tiếng la hét vì đau cũng từ từ nhỏ dần, sau đó là không còn tiếng động nào...

.....

“Sản phụ không có sức, lại ngất như vậy, rất có thể thai nhi sẽ chết lưu

trong tử cung.”

“Đã có dấu hiệu xuất huyết, sản phụ mất đi ý thức, chúng ta phải nghĩ đến biện pháp khác...”

“Người nhà ở bên ngoài phải không? Chúng ta phải hỏi ý kiến của họ...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 802: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (12)

“Sao bây giờ lại là khó sinh cơ chứ? Không phải lúc trước đi khám thai nói là mọi việc tiến triển rất tốt, sẽ không có vấn đề gì sao?”

“Tiểu Ái, Tiểu Ái!”

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân!”

Tần Chỉ Ái mơ mơ màng màng nghe thấy ngoài phòng sinh có rất nhiều giọng nói quen thuộc gọi cô, cô rất muốn tỉnh táo lại, nhưng cô lại thấy một luồng khói đen đè ép lên người cô.

Trong ngơ ngơ ngác ngác, lúc tỉnh lúc mê, cô có thể nghe thấy có tiếng nói của Tiểu Vương rất nhỏ: “Bác sĩ, phiền ngài đưa đồ vật này cho cô ấy...”

Mang vào? Mang đi đâu? Đồ gì?

Tần Chỉ Ái tuy rất tò mò, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, bên tai khi cô sắp ngủ say lại có một giọng nói rất thanh nhã mà quen thuộc: “Tiểu Ái!”

Đây là giọng nói của Cố Dư Sinh sao, ngay bên tai cô... lông mày Tần Chỉ Ái hơi giật giật...

“Tiểu Ái, chờ anh trở về, anh sẽ cưới em.”

Đêm đó, ánh đèn óng ánh trên cầu, hấn kéo cô vào lòng, tập trung nhìn cô, trong ánh mắt hấn như đang nhìn hàng ngàn ngôi sao vậy, chăm chú nhìn sự sáng ngời trong mắt cô: “Tiểu Ái, em hãy nghe cho kỹ, anh chỉ nói một lần thôi, anh chỉ có một câu 8 chữ muốn nói với em, chờ anh trở lại, anh sẽ cưới em.”

Đúng vậy, cô đã hẹn với hấn rất cẩn thận rồi, chờ hấn quay về, cưới cô, ... hô hấp của Tần Chỉ Ái từ từ trở nên bình thường, nhịp tim cũng đập vững vàng hơn rất nhiều.

“Tiểu Ái, lúc anh không có ở đây, em nhất định phải chăm sóc mình và Đậu Phộng Nhỏ cho tốt, không được để lúc anh về không nhìn thấy hai người, có hai người, Dư Sinh mới là một Dư Sinh hoàn chỉnh!”

Chăm sóc tốt cho bản thân và Đậu Phộng Nhỏ... Đậu Phộng Nhỏ... Tần Chỉ Ái giơ tay lên theo bản năng, sờ bụng mình, trong bụng bé con cũng cảm giác được bàn tay của cô, lại nhúc nhích một cái thật khẽ.

Tần Chỉ Ái đột nhiên mở mắt, vực dậy tinh thần, trong ánh mắt tràn đầy quyết tâm.

“Tình hình có chuyển biến tốt, thai phụ tỉnh lại rồi, cô hãy tập trung chú ý nghe tôi hướng dẫn, tôi nói cô dùng sức thì hấn dùng sức, dùng lúc nào cũng dùng sức sẽ lả đi rất nhanh...”

Phía sau ngày một mở rộng, có một làn sóng nhưng cơn đau tràn ngập đất trời, bao phủ đến nỗi Tần Chỉ Ái nắm chặt dra giường.

Bác sĩ đi đến gần cô gật gật đầu, sau đó quan sát tình hình một chút, lại nói cô dùng sức, có khi còn khen cô hai câu.

Đau dữ dội khiến nước mắt Tần Chỉ Ái chảy ròng ròng nhưng cô không nhụt chí chút nào.

.....

Khoảng hai mươi phút sau, Đậu Phộng Nhỏ ra đời.

Tiếng khóc nỉ non đáng yêu của bảo bối vang khắp phòng sinh.

Cả người Tần Chỉ Ái đầm mồ hôi, rã rời nằm trên giường, không còn chút sức lực nào để nhúc nhích.

Y tá tắm rửa sạch sẽ cho bé, quấn khăn vào đưa đến trước mặt Tần Chỉ Ái.

Có thể là do lúc cô mang thai thường xuyên ăn trái cây nên da của Bảo Bảo trắng trẻo mủm mím, lúc đến gần mẹ, bé con lại nhắm mắt, chép chép miệng, ngáp một cái rồi ngủ.

Tần Chỉ Ái cực kỳ mệt mỏi, nhưng vẫn nhìn bé con đánh giá một lúc, mãi đến khi y tá ôm bé rời đi kiểm tra, lúc này cô giống như hoàn thành sứ mệnh rồi vậy, thật sự không thể chịu đựng được nữa, nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

.....

Lúc tỉnh lại đã là mười giờ sáng ngày hôm sau.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 803: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (13)

Trong phòng bệnh có một người đang ngồi.

Người đầu tiên chạy đến bên giường chính là Hứa Ôn Noãn: “Tiểu Ái, cậu tỉnh rồi?”

Sau đó là quản gia bùng canh gừng, ngồi cạnh giường chăm sóc tỉ mỉ, đút từng muỗng cho cô uống.

Đến trưa, y tá mới đưa Đậu Phộng Nhỏ vào phòng bệnh, người nhận chính là má Trương, đưa đến trước mặt Cố lão gia.

Có tin mừng, Cố lão gia rất vui vẻ, chỉ tiếc ông đã có tuổi, không dám ôm Đậu Phộng Nhỏ, sợ làm rơi bé, chỉ có thể chơi với bé trong vòng tay của má Trương, đùa một lúc, má Trương mới đưa Đậu Phộng Nhỏ cho Tần Chỉ Ái.

Quản gia và Hứa Ôn Noãn chăm sóc cô, Tiểu Vương và Lục Bán Thành đều ở bên cạnh, lúc má Trương đưa Đậu Phộng Nhỏ cho Tần Chỉ Ái, mỗi người đều nhìn bé vài lần.

Đậu Phộng Nhỏ không sợ người lạ, ai ẵm cũng không khóc, mở đôi mắt to đen láy ra nhìn bằng ánh mắt tràn đầy mới mẻ.

Cuối cùng cũng đến Tần Chỉ Ái, Đậu Phộng Nhỏ nhìn mẹ một chút, sau đó cũng ngáp một cái giống như tối qua.

Tần Chỉ Ái cảm thấy đáng yêu, mặt cô cũng có một vệt cười, đầu ngón tay không kìm được sờ mặt Đậu Phộng Nhỏ, bé con giống như rất hưởng thụ vậy, híp híp mắt môi bé nhỏ lại cười cười.

Từ tối qua đến nay Tần Chỉ Ái vẫn chưa nhìn rõ con gái nên lúc này khi ôm vào trong ngực rồi, cô mới nhìn kỹ một chút, lại thấy bóng dáng của Cố Dư Sinh trong khuôn mặt non nớt của bé, lại nhớ đến chuyện hôm qua lãnh đạo của Cố Dư Sinh đến nhà, trong lòng cô lại cảm thấy đau đớn, mắt lại hồng lên.

Cố lão gia vẫn còn ở đây, Tần Chỉ Ái đâu dám biểu hiện như vậy, liền đè nén đau đớn, tiếp tục chơi với Đậu Phụng Nhỏ.

Đậu Phụng Nhỏ thức một tiếng đồng hồ, liền nằm trong lòng mẹ ngủ ngon lành.

Mọi người không quấy rầy Tần Chỉ Ái nghỉ ngơi, nhìn thấy Đậu Phụng Nhỏ ngủ say liền tạm biệt cô.

Tần Chỉ Ái để người chăm sóc mình và quản gia tiễn Cố lão gia và má Trương, sau đó gọi Tiểu Vương lại.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại cô Tiểu Vương và Đậu Phụng Nhỏ đang ngủ say, Tần Chỉ Ái liền cầm lấy bút ghi âm bên gối: “Bút ghi âm này, là Dư Sinh trước khi đi để lại cho anh sao?”

Tiểu Vương khẽ gật đầu một cái: “Phải, là Cố tổng sợ lúc cô sinh sẽ có chuyện gì bất trắc, nên để lại cho tôi.”

“Vậy ngoài bút ghi âm này, anh ấy còn nói chuyện gì khác nữa không?”

Tiểu Vương trầm mặc trong chốc lát, mới lên tiếng: “Cố tổng có để lại một phần di chúc, tất cả đều để lại cho cô.”

Tần Chỉ Ái cup mắt, mũi cô đau xót: “Còn gì nữa không?”

“Trường mẫu giáo, tiểu học, trung học, Cố tổng cũng đều có những đề nghị cho bé.”

Thì ra trước khi đi hẳn đã có nhiều sắp xếp như vậy sau lưng cô... Tần

Chỉ Ái nghe xong cổ họng rất khó chịu, khẽ gật đầu, không nói gì.

Đợi đến khi Tiểu Vương rời đi, cô mới cầm bút ghi âm, mở bút, giọng nói êm tai của Cố Dư Sinh lại vang lên.

“Tiểu Ái, chờ anh trở lại, anh sẽ cưới em.”

“Tiểu Ái, lúc anh không có ở đây, nhất định em phải chăm sóc thật tốt cho bản thân mình và Đậu Phụng Nhỏ, không được để lúc anh quay trở lại không thấy hai mẹ con, có hai người, Dư Sinh mới là một Dư Sinh hoàn chỉnh!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 804: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (14)

Càng nghe càng thấy đau đớn, Tần Chỉ Ái không nhận được giờ tay lên, che mũi đau xót, quay lại nhìn Đậu Phụng Nhỏ đang ngủ say, không nhìn thì thôi, nhìn một cái, nước mắt cô liền rơi xuống.

Cho đến lúc này cô mới phát hiện trên thế giới này hầu như không có một người đàn ông nào có thể đội trời đạp đất như hấn, có thể hấn nói ít, tính cách cũng không tốt, nhưng những ai hiểu được hấn sẽ rất yêu thương hấn.

Tối qua lúc cô sinh Đậu Phụng Nhỏ, tuy hấn không có ở bên cạnh cô, nhưng cũng có thể dùng cách tốt nhất để bảo vệ cô.

.....

Ngày thứ ba, Tần Chỉ Ái và Đậu Phụng Nhỏ nhỏ xuất viện về nhà ở cũ.

Lúc ở bệnh viện, không mang điện thoại di động, trở về nhà, Tần Chỉ Ái vẫn giống như trước đây, vẫn gửi tin nhắn cho Cố Dư Sinh rất thường xuyên, đa số là những tin nhắn liên quan đến Đậu Phụng Nhỏ.

Cố lão gia không biết tình hình của Cố Dư Sinh nhưng quản gia và người ở cạnh chăm sóc Tần Chỉ Ái lại biết.

Hai người đều lo lắng cho Tần Chỉ Ái, trong mắt cô vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra nhưng so với sự lo lắng của hai người họ, Tần Chỉ Ái càng trấn tĩnh hơn rất nhiều, giống như ngày lãnh đạo đến báo tin hoàn toàn chưa xảy ra, ngoại trừ lúc sinh con, suýt có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, khi về đến nhà, quản gia cho cô ăn cái gì thì cô ăn cái đó, không nhót mình lại, cũng không gào khóc, ngủ sớm dậy sớm, sinh hoạt rất có quy luật, mỗi ngày mỗi khắc đều chăm sóc tốt cho Đậu Phụng Nhỏ, chỉ là tình cờ khi cô bấm điện thoại nhắn tin cho Cố Dư Sinh, quản gia sẽ lại thở dài một tiếng.

Đậu Phộng Nhỏ sinh được năm ngày, Cố Dur Sinh đã mất tích tám ngày.

Chạng vạng hôm đó, Tần Chỉ Ái mang theo nô tì trẻ con đi xuống lầu ăn cơm, trong phòng ăn đúng lúc mở tv đến tin tức của đài truyền hình trung ương.

Trong tin tức là đoạn đường ở biên giới VânNam, là nơi rất nhiều chiến sĩ đã liều chết khi phá mìn ở đoạn đường đáng sợ này.

Trong hai lần gỡ mìn ở khu vực địa lôi này đã có một người chết, ba mươi người bị thương và mười hai người bị thương mất tích.

Tần Chỉ Ái dừng lại động tác ăn cơm, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn tivi.

Quản gia đứng bên cạnh ý thức được điều gì, lại nhìn người chăm sóc một chút, sau đó quản gia lại nói: “Bộ phim truyền hình sắp chiếu rồi...”

“Đúng...” người chăm sóc đáp lại xong, liền cầm điều khiển bấm sang kênh khác.

Tần Chỉ Ái vẫn cứ như vậy, bình tĩnh nhìn tv.

Quản gia lo lắng tìm đề tài: “Thiếu phu nhân, cô muốn ăn thêm canh cá không? Tôi lấy cho cô thêm một chén.”

Tần Chỉ Ái hoàn hồn, liếc mắt nhìn quản gia nửa phút, mới chậm chạp lắc đầu trả lời bà, để đĩa xuống, đứng lên, ôm Đậu Phộng Nhỏ nhẹ nhàng nói: “Tôi lên lầu thay tã cho Đậu Phộng Nhỏ.”

Sau đó không chờ quản gia và người chăm sóc nói gì, liền đứng dậy vội vã trở về phòng ngủ.

Quản gia không yên lòng, vẫn đi lên theo gõ cửa một lúc lâu, quản gia liền đẩy cửa vào.

Đậu Phộng Nhỏ được để trên giường, ngủ say.

Tần Chỉ Ái ngồi bên cạnh đang không ngừng bấm điện thoại di động, không nghĩ cũng biết, chắc chắn là cô đang gửi tin nhắn.

.....

Những tháng ngày chờ đợi thật sự rất dài vò.

Nhưng có nhiều lúc không có tin tức gì còn tốt hơn là có một tin xấu.

Có điều lúc Đậu Phụng Nhỏ được tám ngày tuổi, Tần Chỉ Ái vẫn nhận được tin có liên quan đến Cố Dư Sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 805: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (15)

Tìm được Cố Dư Sinh rồi, nhưng hắn bị thương vô cùng nghiêm trọng, được người dân địa phương cứu, đã chuyển vào bệnh viện ở khu vực gần đó, chờ đến khi hắn tỉnh lại rồi mới tính tiếp.

Khi biết Cố Dư Sinh mất tích, Tần Chỉ Ái có chút sa sút, khi nghe đến tin này xong, cảm xúc kiềm nén nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng không chịu được mà nước mắt liền rầm rầm rơi xuống.

.....

Đợi đến khi ý thức của Cố Dư Sinh ngày càng rõ ràng, Đậu Phụng Nhỏ đã được hai mươi lăm ngày tuổi.

Lúc điện thoại di động của hắn không có ở bên người, không thể liên lạc với Tần Chỉ Ái, những tin này, toàn là những người trong quân đội báo cho cô biết.

.....

Đậu Phụng Nhỏ được 30 ngày tuổi, đúng một tháng, cô không quan tâm đến sự ngăn cản của quản gia liền muốn giao Đậu Phụng Nhỏ cho hai người, tự mình đi máy bay đến chỗ Cố Dư Sinh.

Đến bệnh viện đúng vào lúc hoàng hôn.

Ánh mặt trời vàng chói, nhuộm cả thành phố thành một màu vàng.

Bước vào cửa bệnh viện, đi thang máy, đến trước phòng bệnh của Cố Dư Sinh, tim Tần Chỉ Ái đập nhanh đến đáng sợ.

Cô hít sâu một hơi, mới đẩy cửa ra.

Trên mặt Cố Dư Sinh, trên người cũng vậy, không có bất kỳ máy móc nào hỗ trợ.

Hắn nằm trên giường bệnh, mắt nhắm lại như đang ngủ say.

Ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt của hắn, khiến đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt hắn như có một đường viền màu vàng.

Tần Chỉ Ái đứng ở cửa phòng vài giây, mới bước lên, từ từ đi đến trước giường bệnh.

Cô luôn cảm thấy tất cả những thứ này như một giấc mộng, cô nín thở, đưa tay ra, chạm nhẹ vào gò má của Cố Dư Sinh.

Nhiệt độ truyền đến đầu ngón tay khiến cô biết rằng, người đàn ông này thật sự đang tồn tại trên thế giới này.

Đáy mắt cô nóng lên, còn chưa kịp nắm tay hắn, hắn đã bị cô làm thức giấc, lông mi dài run lên, từ từ mở mắt, hắn nhìn chằm chằm trần nhà một lúc, mới nhìn về phía cô.

Hắn nhìn chằm chằm cô không chớp mắt, một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng: “Tiểu Ái, anh vốn muốn trả lại cho em một Cố Dư Sinh khỏe mạnh nhất trở về.”

Một câu nói, giọng nói thanh đậm, nhưng lại cất giấu rất nhiều rất nhiều tình cảm.

Tần Chỉ Ái chớp mắt một cái, nước mắt liền tuông rơi, cô liền cầm tay hắn, dán mặt lên lồng ngực hắn mà khóc.

Nghe được nhịp tim đập quen thuộc, Tần Chỉ Ái lại càng khóc nhiều hơn.

.....

Hôm sau, có một tin tốt, nhờ sự trợ giúp của Cố Dư Sinh mà hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ...

Ngày thứ ba, Cố Dư Sinh xuất viện, vì không yên lòng Đậu Phụng Nhỏ ở Bắc Kinh nên Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái liền đặt vé máy bay về ngay tối hôm đó.

Trước khi đi, Cố Dư Sinh đưa Tần Chỉ Ái đến quân doanh một chuyến, đi thẳng đến nhà ăn.

Trước đây Cố Dư Sinh có nói qua với cô, đây là nơi tất cả mọi người tụ tập lại ăn cơm.

Cùng mọi người ở đây mấy tháng, ai cũng đều biết hẳn, lúc mọi người chào hỏi Cố Dư Sinh, lại nhìn qua Tần Chỉ Ái một cái.

Cố Dư Sinh đưa Tần Chỉ Ái đến trước bàn, sau khi ngồi xuống, Cố Dư Sinh liền đơn giản giới thiệu cho cô những chiến hữu của mình.

Sau khi giới thiệu xong, Cố Dư Sinh mới giới thiệu Tần Chỉ Ái với người khác: “Vợ tôi, Tần Chỉ Ái.”

Tần Chỉ Ái chào hỏi những người đó xong, cô vừa ngồi xuống cạnh Cố Dư Sinh xong, đã có một người đàn ông ngồi đối diện hẳn nhìn chăm chăm cô, dăm chiêu một lúc lại, sau đó như nhớ tới gì đó, liền quay đầu nhìn Cố Dư Sinh: “Mối tình đầu đúng không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 806: Tình Cảm Chân Thành Vượt Qua Sinh Tử (16)

Cô và người đó hình như chưa từng gặp nhau, sao người đó lại biết cô?

Tần Chỉ Ái có hơi kinh ngạc quay đầu nhìn Cố Dư Sinh.

Trọng thương mới khỏi, Cố Dư Sinh không thể uống rượu, chỉ có thể uống nước, hắn uống nửa ly nước xong không trả lời thắc mắc của Tần Chỉ Ái mà gật đầu với người đàn ông ngồi đối diện mình: “Vâng.”

Cố Dư Sinh thừa nhận như vậy, đừng nói là Tần Chỉ Ái tò mò, những người xung quanh cũng tò mò theo.

Người đàn ông ngồi đối diện Cố Dư Sinh bị những người kia tra hỏi, lúc này mới lên tiếng giải thích: “Lúc trước nhập ngũ không bao lâu, lúc chúng tôi tập bắn súng, chỉ có Cố đội trưởng là bắn tốt nhất, sau đó có lần tôi vô tình chạy bộ tập thể dục buổi sáng trên sân lại vô tình nhìn thấy hắn đang ở đó nghịch súng, liền hiếu kỳ liếc nhìn bìa ngắm một cái, lúc đó trên hồng tâm lại có hai chữ Tiểu Ái. Chị dâu tên là Tần Chỉ Ái, tôi liền đoán đại thôi, không ngờ lại đoán trúng...”

Thì ra là như vậy... trong đáy mắt Tần Chỉ Ái có một vết cười, nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh biết rõ cô đang nhìn hắn nhưng lại không nhìn cô, có thể là do bí mật nhỏ bị tiết lộ, khiến tai hắn có chút hồng.

Cơm no rượu say, mọi người cũng giải tán rồi.

Lúc sắp ly biệt, không thể tránh có chút thương cảm, trong miệng mọi người là những lời chúc phúc, cũng có vài chuyện cũ được nhắc lại.

“Lần này tôi về, chắc cũng không quay trở lại nữa, trọng trách bảo vệ đất nước, xin giao lại cho mọi người, chén rượu này, tôi mời mọi người!”

“Tôi nhớ kỹ trong nhóm chúng ta có 127 người, đây chỉ mới là một bắt đầu, nếu có thể, tôi hy vọng cả đời này tôi cũng không cần phải bắn một viên đạn nào nữa.”

“Tôi không mơ ước gì lớn lao, chỉ hy vọng sang năm tôi có thể ăn cùng mọi người một bữa cơm.”

Rõ ràng là những lời nói thuần khiết nhất, nhưng sao Tần Chi Ái có thể hiểu thành có rất nhiều người đang phải trả giá cho hạnh phúc của họ chứ?

Đúng là vẫn còn một khắc đó.

Từ lúc ngồi xuống, Cố Dư Sinh vẫn luôn có tư thái lười biếng bỗng nhiên đứng lên, bung ly nước giờ một vòng sau đó dùng nước thay rượu, uống sạch.

Đợi đến khi tất cả mọi người để rượu xuống, mới có người mở miệng, để Cố Dư Sinh nói câu sau cuối.

Cố Dư Sinh trầm tư một lúc lâu, tất cả mọi người cho là hắn không nói gì nữa, nhưng cuối cùng hắn lại nói: “Cầu chúc cho tất cả mọi người có thể còn sống, trở về quê cũ.”

Sống sót... hai chữ đơn giản, nhưng khiến tất cả mọi người trong nhà ăn trầm mặc.

Nghề này của bọn họ, đằng sau những chiến thắng chính là sinh mệnh, là máu tươi.

Sống sót, đối với bọn họ mà nói chính là giấc mơ xa xỉ nhất.

Cố Dư Sinh vốn đã cao ngất, còn giờ tay làm một nghi thức quân đội đầy mạnh mẽ.

Sau đó, toàn bộ mọi người trong nhà ăn đều đứng lên làm nghi thức chào như vậy.

Cánh tay Cố Dư Sinh hạ xuống, cũng không nói thêm gì nữa, liền kéo tay Tần Chỉ Ái ra khỏi nhà ăn.

Hắn lên xe, Tần Chỉ Ái liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh, hắn nhìn thẳng phía trước, không có dấu hiệu nào muốn quay đầu.

Xe từ từ rời khỏi quân doanh một khoảng, Tần Chỉ Ái không nhìn được quay đầu lại, những câu nói vừa rồi trong nhà ăn lại vang lên bên tai cô lần nữa.

Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên một câu nói: “Những năm tháng tốt đẹp ở phía trước, chúc anh hạnh phúc.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 807: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (1)

Máy bay xuống Bắc Kinh, đã là một giờ sáng, một giờ ba mươi, họ về đến nhà.

Quản gia và người chăm sóc biết tối nay hai người họ sẽ về, cũng không ngủ.

Cố Dư Sinh vào nhà, vội vã thay giày, liền chạy lên lầu.

Chờ đến khi Tần Chỉ Ái đến cửa phòng ngủ, Cố Dư Sinh đang nằm nhoài bên cạnh nôi của bé con, không dám lộn xộn nhìn chăm chăm Đậu Phụng Nhỏ.

Đợi đến khi Tần Chỉ Ái đi đến bên cạnh Cố Dư Sinh, hắn mới nhẹ nhàng đưa tay ra đặt vào bàn tay nhỏ bé của Đậu Phụng Nhỏ.

Cảm xúc mềm mại khiến trong lòng Cố Dư Sinh có một loại cảm xúc không nói thành lời, hắn ngẩng đầu lên nhìn Tần Chỉ Ái, sau đó đứng dậy ôm cô vào lòng: “Tiểu Ái, khiến em chịu nhiều oan ức rồi, anh sẽ dùng quãng đời còn lại của mình để bồi thường cho em!”

Cố Dư Sinh còn chưa nói xong, Đậu Phụng Nhỏ trên nôi bỗng nhiên khóc lên.

Bé con được một tháng tuổi, nhưng Cố Dư Sinh hoàn toàn không có kinh nghiệm làm cha nên nhất thời cứng người không biết nên làm sao.

Đậu Phụng Nhỏ không có thói quen ăn khuya, chắc không phải là đói bụng đâu...

Tần Chỉ Ái đã chăm sóc con một tháng nên lúc này liền bế bé rất thành

thạo, dỗ bé một lúc, nhưng Đậu Phộng Nhỏ cũng không nín, liền thử để bé xuống giường, mở tã của bé con ra, quả nhiên là đã tè rồi...

Như thường lệ, Tần Chỉ Ái muốn cầm tã khô thay cho bé nhưng mà bỗng nhiên trong đầu cô lại nhớ đến những câu nói lúc nãy của Cố Dư Sinh: “Anh sẽ dùng quãng đời còn lại của mình để bồi thường cho em!”, sau đó liền nhét tã mới vào trong tay Cố Dư Sinh: “Không phải lúc nãy anh vừa nói sẽ bồi thường cho em sao? Vậy bây giờ anh thay tã cho con gái đi!”

Dừng một chút, Tần Chỉ Ái cầm khăn ướt, vừa lau sạch cho Đậu Phộng Nhỏ, lại nói thêm một câu: “Nhớ lau mông cho con khô rồi mới mặc tã đó nha.”

-

Trước khi đi Cố Dư Sinh cũng không nói gì nên sau khi quay trở lại nhà cũ, Cố lão gia liền mắng cho hắn một trận, cũng may không có chuyện gì, nói xong một hồi ông cũng nhắc đến chuyện hắn phải đến Hàng Châu một chuyến.

Họ vốn muốn đi tàu hỏa đến Hàng Châu nhưng mà Cố lão gia và Cố Dư Sinh chuẩn bị nhiều lễ vật lắm, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là lái xe đến.

Xe là do Tiểu Vương lái.

Đi lúc sáng sớm, tới Hàng Châu cũng đã là năm giờ chiều, đến giờ ăn cơm trưa, trong nhà chỉ có một mình mẹ Tần.

Mẹ Tần đã nhận được tin từ sớm nên đến trưa liền bắt tay vào chuẩn bị thức ăn chờ Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh và Tiểu Vương đến đúng lúc bà đã làm xong, có thể ăn cơm.

Mẹ Tần còn nhớ Tiểu Vương và Cố Dư Sinh lúc nhìn thấy hai người tay đầy đồ túi lớn túi nhỏ, trong lòng bà có chút luống cuống, nói hai người mau vào rửa tay ăn cơm.

Ngồi trước bàn ăn, Tần Chỉ Ái còn chưa giới thiệu cho bà biết cô phải gả cho ai, mẹ Tần đã cầm hết đĩa rau đặt vào chén của Tiểu Vương: “Ăn nhiều một chút.”

“Cảm ơn bác gái.” Tiểu Vương vô cùng kính trọng lễ phép nói.

Vốn tưởng rằng tiếp đó mẹ Tần sẽ làm vậy với Cố Dư Sinh, không ngờ bà chỉ chỉ vào thức ăn trên bàn nói Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh mau ăn đi, liền nhìn về phía Tiểu Vương.

Đứa bé này nhìn không tồi,... mẹ Tần vừa khen khợi trong lòng, lại gấp một món cho Tiểu Vương ăn, lần trước mặc dù có gặp qua một lần nhưng bà vẫn chưa biết được gì nhiều, dù sao cũng là gả con gái đi, mẹ Tần vẫn không nhịn nổi hỏi nhiều một chút: “... Tiểu Vương cháu làm việc gì?”

Mẹ Tần sao lại hỏi chuyện hán chứ? Tiểu Vương trong lòng nghi ngờ nhưng vẫn thành thật trả lời: “Trợ lý ạ.”

Mẹ Tần không hiểu nhiều lắm về mấy chức vụ trong công ty, nhưng dùng cái hỏi lương ít lương nhiều thì lại không tiện nên lại thay bằng một câu hỏi khác: “Nhà có mấy anh chị em?”

Tiểu Vương lần này thật sự cảm thấy không đúng, liếc mắt nhìn Cố Dư Sinh theo bản năng, lại thấy hán không có biểu hiện gì nhìn, nhưng lại không thể không trả lời mẹ Tần, liền nhỏ giọng nói: “Cháu có một em gái ạ.”

“A....” mẹ Tần đáp một tiếng, múc cho Tiểu Vương một chén canh, nhìn thấy Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh không đụng đũa, lúc này lại giục hai người ăn cơm, lại nói với Tiểu Vương: “Tiểu Vương, cha mẹ cháu làm nghề gì?”

Nghe đến đây, Tần Chỉ Ái rốt cuộc cũng hiểu rõ tại sao bà lại nói những chuyện này, thì ra là bà hiểu lầm rồi, cô liền lặng lẽ giật ống tay áo của mẹ Tần, nói nhỏ vào tai bà: “Mẽ, người kết hôn với con là Cố Dư Sinh.”

Mẹ Tần ngẩng người, nhìn Tiểu Vương một chút, lại nhìn Cố Dư Sinh, dùng âm lượng thấp như vậy hỏi Tần Chỉ Ái: “Không phải đó là ông chủ của

con sao?”

“Đúng vậy a...” Tần Chỉ Ái trả lời.

“Gia Ngôn nói với mẹ, người đó là ông chủ lớn lắm đó?” mẹ Tần nói.

“Đúng...” Tần Chỉ Ái gật gật đầu.

Mẹ Tần không nói, càng nghĩ càng thấy có vấn đề, người giàu có như vậy, sao lại để ý đến con gái của mình, sau đó lại nói nhỏ vào tai Tần Chỉ Ái: “Tiểu Ái, không phải con gặp phải lường gạt đó chứ?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 808: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (2)

Bởi vì kích động, giọng của mẹ Tần khá lớn, khiến hai người còn lại hoàn toàn có thể nghe thấy.

Lường gạt... Tiểu Vương vừa mới nhét một miếng cơm vào miệng nghe xong suýt nữa sắc phun hết ra, vội giơ tay lên che môi không ngừng ho.

“Mẹ!” Tần Chỉ Ái lén ghì cánh tay của mẹ Tần.

Mẹ Tần lúc này mới ý thức được giọng nói của mình quá lớn, vội ngậm miệng lại, có chút lúng túng liếc nhìn Cố Dư Sinh.

Nhìn thấy mẹ Tần như vậy, Tiểu Vương cũng không nhịn được liếc nhìn Cố Dư Sinh một cái.

Người đàn ông vẫn tao nhã ngồi trước bàn ăn, sắc mặt ôn hòa, khóe môi còn có một vết cười, nghiêm nhiên là nho nhã lễ độ, rất có dáng dấp của công tử nhà giàu.

Tiểu Vương nghĩ cả đời này, sợ là người dám nói như vậy mà khiến Cố Dư Sinh còn phải cười hảo ý như vậy, trên đời này chỉ có một mình mẹ Tần.

Ai biết, giây sau, biểu hiện của Cố Dư Sinh lại làm Tiểu Vương muốn banh mắt.

Cố Dư Sinh nhìn thấy mẹ Tần nhìn mình, liền ngừng ăn cơm, tao nhã lễ phép nhìn mẹ Tần, mỉm cười khẽ, sau đó lại tự nhiên chào hỏi: “Bác gái, chào bác, con tên là Cố Dư Sinh.”

Cố Dư Sinh đa số đều dùng thái độ thận trọng và nghiêm túc đối mặt với mọi người, sợ là tối nay là lần dài nhất hẳn phải cười như vậy, ngũ quan của

hắn vốn rất dễ nhìn, nụ cười này khiến mẹ Tần phải lóa mắt.

Dù mẹ Tần đã hơn năm mươi tuổi nhưng nhìn thấy vẫn phải hít vào một ngụm khí lạnh, sau một lát mới ý thức được bản thân đang thất thố, liền vội vã gấp món ăn sau đó lại nhìn hai mắt của Cố Dư Sinh, mới phát hiện biểu hiện trên mặt hắn hoàn toàn bình thường, nghiễm nhiên là không nghe thấy những gì bà nói với Tần Chỉ Ái, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù Tần Chỉ Ái đã nói với mẹ Tần người muốn hỏi cưới cô là Cố Dư Sinh nhưng mẹ Tần vẫn không dám tin, liền lên tiếng: “Cố tiên sinh, cậu yêu con gái của tôi sao?”

Cố tiên sinh.... Cố Dư Sinh không nhanh chóng trả lời câu hỏi của mẹ Tần mà vẫn cười khẽ nói: “Bác gái, bác cứ gọi con là Tiểu Cố hoặc Dư Sinh là được rồi ạ.”

Tiểu Cố... Tiểu Vương suýt nữa thì cười ra tiếng, cuối cùng đổi thành ho khan vài tiếng.

Cố Dư Sinh khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Vương, Tiểu Vương liền không dám ho, cúi đầu gấp những thức ăn mà lúc nãy mẹ Tần đã gấp cho cậu, định ăn nhưng sau lưng lại có cảm giác lạnh lạnh, mà cảm giác này lại quen thuộc đến nỗi Tiểu Vương quay lại nhìn Cố Dư Sinh, thấy hắn đang nhìn chằm chằm thức ăn trong chén mà mẹ Tần vừa mới gấp cho cậu, Tiểu Vương liền không dám ăn nữa, để thức ăn xuống, lúc này Cố Dư Sinh mới thu lại tầm mắt, lại quay lại kính trọng nói chuyện với mẹ Tần: “Bác gái, con biết bác không yên tâm chuyện của con và Tiểu Ái, nhưng con thật sự rất yêu cô ấy.”

Lần trước Cố Dư Sinh còn giúp Tần Gia Ngôn, còn dẫn theo rất nhiều người có địa vị đến, mẹ Tần vẫn luôn rất khách sáo với Cố Dư Sinh. Luôn cảm thấy người này không thể chỉ gọi là “Tiểu Cố” hoặc là “Dư Sinh”, lại không ngờ cậu ấy lại thích Tiểu Ái, nhất thời mẹ Tần có thiện cảm với Cố Dư Sinh hơn rất nhiều, liền không còn chút ý nghĩ giữ khoảng cách nào với hắn nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 809: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (3)

Ngữ khí mẹ Tần nói chuyện với Cố Dư Sinh rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều.

Mẹ Tần không học nhiều, kiến thức cũng không rộng rãi, chỉ nói với Cố Dư Sinh những chuyện vặt vãnh bình thường, nhưng hắn rất kiên nhẫn coi như lần gần nhất trứng gà tăng giá là một chuyện rất đáng quan tâm mà nói chuyện với mẹ Tần.

Càng nói chuyện, mẹ Tần lại càng thoải mái, đến cuối cùng mới thầm khen trong lòng con nhà ai mà lại được nuôi dưỡng dạy dỗ thật là tốt hà.

.....

Cơm nước xong, Tần Chỉ Ái và mẹ Tần ở trong bếp rửa chén, lúc đó Cố Dư Sinh đi ra hành lang, hút một điếu thuốc.

Lúc hút được một nửa, hắn lại nhớ đến lúc mẹ Tần hiểu lầm Tiểu Vương là con rể của bà, chẳng lẽ trong lòng mẹ Tần lại cho rằng Tiểu Vương hợp nhãn hơn hắn?

Cố Dư Sinh dựa vào vách tường, đang nghĩ cách nào khiến cho mẹ Tần xem trọng hắn hơn Tiểu Vương một chút đây liền nhìn thấy hộp cầu dao điện trên tường, liền không hề do dự mà tháo cầu chì ra.

Trong phòng đen kịt một màu.

Ngay sau đó liền có tiếng của mẹ Tần: “Sao lại cúp điện rồi chứ?”

Cố Dư Sinh dập thuốc chạy vào cửa: “Cúp điện rồi sao?”

“Gì vậy trời, mấy ngày trước vừa mới đóng tiền điện rồi mà...” mẹ Tần vừa nói vừa cầm đèn pin đi vào ngăn kéo phòng tìm thẻ đóng tiền điện.

Cắm thẻ điện vào, đèn trong phòng vẫn không sáng.

“Thật là kỳ lạ...” mẹ Tần lẩm bẩm một câu, sau đó quay người nhìn về phía Tần Chỉ Ái: “Tiểu Ái, con gọi điện thoại cho trung tâm điện lực xem, sao mấy người này làm ăn kỳ cục quá vậy?”

“Bác gái, không cần, cháu xem thử coi có chuyện gì không.” Cố Dư Sinh tìm thời điểm thích hợp mà lên tiếng, ngăn Tần Chỉ Ái gọi điện thoại, sau đó dựa vào ánh sáng trong hành lang biết rõ vấn đề nằm ở đâu rồi, Cố Dư Sinh vẫn cứ phải nghiên cứu mày mò trong chốc lát, mới quay đầu nói: “Chỉ là đứt cầu chì một chút thôi.”

Dừng một chút, Cố Dư Sinh lại lễ phép hỏi: “Bác gái, trong nhà bác có dây điện dự phòng nào không?”

“Có, bác đi lấy.” mẹ Tần nói xong, liền quay vào phòng, tìm một lúc lại đưa ra một cái cầu chì mới.

Cố Dư Sinh nhận xong, liền nhân lúc mẹ Tần chăm chú nhìn kỹ liền lưu loát thay cầu chì mới.

Đèn trong nhà lại sáng choang.

Mẹ Tần cười vui vẻ: “Tiểu Cố, thật làm phiền cháu quá!”

Cố Dư Sinh nhếch môi, không chút e lệ nào trả lời: “Bác gái, không phiền, đây là chuyện con nên làm.”

Mẹ Tần nghe hắn nói như vậy, càng cười không ngậm được miệng lại.

.....

Có câu cha mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn sẽ càng hợp nhãn. Mẹ Tần nhìn Cố Dư Sinh rất lâu, lại càng thấy càng ngày càng thấy cực kỳ hợp nhãn luôn.

Cố Dư Sinh có thể yên tâm mà nói với bà về chuyện của Đậu Phụng Nhỏ rồi...

Cố Dư Sinh lại không dám trực tiếp nói cho mẹ Tần biết bây giờ bà đã có một đứa cháu ngoại hơn một tháng tuổi, chỉ cố ý đi vòng một đoạn đường dài: “Bác gái, cháu định tháng sau làm lễ thành hôn với Tiểu Ái, bác có ý kiến gì không?”

Mẹ Tần vẫn luôn hy vọng con gái có thể sớm gả đi, bây giờ lại nhìn thấy Cố Dư Sinh hoàn toàn mãn nhãn, nghe nói như thế hoàn toàn không có chút do dự gì mà nói: “Tiểu Ái không có ý kiến thì bác không thành vấn đề!”

“Mẹ vợ, còn có một chuyện, con và Tiểu Ái đã bàn bạc xong, muốn đón mẹ về Bắc Kinh ở với tụi con.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 810: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (4)

Một giây trước khi mẹ Tần đồng ý hôn sự của hai người hẳn còn gọi bà là Bác gái, câu sau khi bà đồng ý liền gọi bà là mẹ ngọt xớt, đổi giọng cũng thật là nhanh,... Tiểu Vương ngồi bên cạnh không nhịn được lặng lẽ đưa tay lên che mắt.

“Lúc này Gia Ngôn hẳn là bận rộn công việc, không có thời gian về nhà với mẹ, một mình người ở lâu như vậy, chúng con cũng không yên tâm.”

Mẹ Tần nghe thấy như vậy, trong lòng đều rất vui mừng.

Chỉ là vui mừng này còn duy trì chưa được nửa phút, Cố Dư Sinh liền nói tiếp: “Thứ hai nữa, chúng con cũng hy vọng Đậu Phộng Nhỏ mỗi ngày đều có thể ở cạnh bà ngoại.”

Mẹ Tần còn chưa hiểu Cố Dư Sinh nói vậy là có ý gì, trố mắt nhìn thật lớn, mới hỏi ngược lại: “Đậu Phộng Nhỏ gì?”

“Chính là...” Cố Dư Sinh mở điện thoại di động ra, mình album hình của con gái, đưa đến trước mặt mẹ Tần.

Từng tấm hình của một bé gái đáng yêu rơi vào tầm mắt của mẹ Tần.

Đợi đến khi mẹ Tần xem xong những hình ảnh này xong, Cố Dư Sinh lại nói: “Đây chính là Đậu Phộng Nhỏ, là cháu ngoại của mẹ.”

Mẹ Tần giống như bị điểm huyết vậy, ngồi trên ghế không nhúc nhích.

Bên trong yên tĩnh năm phút đồng hồ, mẹ Tần mới quay đầu nhìn Tần Chi Ái một chút, lại nhìn Cố Dư Sinh, cuối cùng nhìn về những bức ảnh trong điện thoại: “Cháu ngoại của tôi?”

Cố Dư Sinh gật đầu ừ một tiếng.

Mẹ Tần giống như đang tìm kiếm khẳng định từ Tần Chỉ Ái nên quay dang nhìn cô.

Tần Chỉ Ái cúi đầu, không dám đối diện với tầm mắt của mẹ.

Biết con gái mình đã làm mẹ, bộ dạng này của Tần Chỉ Ái chắc chắn những lời của Cố Dư Sinh là thật rồi.

Mẹ Tần có chút không thể tiêu hóa được tin tức động trời này, qua một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Tiểu Ái, con mang thai, chuyện lớn như vậy sao lại không nói với ta một tiếng?”

Tần Chỉ Ái bất giác cắn môi, nhỏ giọng nói một tiếng: “Mẹ...”

Cô vừa định nói xin lỗi mẹ, Cố Dư Sinh ngồi một bên liền lên tiếng: “Mẹ vợ, chuyện này...”

Nói tới đây, Cố Dư Sinh bỗng nhiên dừng lại.

Mang thai sinh con, hần cũng chưa từng nói với bà lần nào, chắc chắn không thể để chuyện này cho Tần Chỉ Ái gánh vác, nhưng hần lại đứng ra nhận trách nhiệm chuyện này, hình tượng vừa mới xây xong trong mắt bà liền mất hết thì làm sao đây?

Cố Dư Sinh nghĩ tới nghĩ lui xong, lại cảm thấy tốt nhất là nên tìm một người chịu tội thay...

Cố Dư Sinh lại nói: “...Không thể trách Tiểu Ái ạ, lúc trước là cháu theo đuổi Tiểu Ái, nhưng cô ấy trước sau đều không đồng ý... lúc cháu theo đuổi được nên liền cầu hôn cô ấy, cô lại không đồng ý mà ông nội cháu lại rất yêu mến Tiểu Ái nên muốn cháu... ừm... cái kia, gạo nấu thành cơm, sinh con rồi mới kết hôn...”

Hần say rượu mới mất hết lý trí làm vậy với Tiểu Ái, chắc chắn không

thể nào để cho mẹ Tần biết chuyện này được...

“Sau đó cháu liền tráo thuốc tránh thai của Tiểu Ái thành vitamin, khiến khiến cô ấy hoài thai...”

“Kỳ thực lần trước khi đến Hàng Châu, Tần Chỉ Ái đã mang thai rồi, thế nhưng cô ấy vẫn không biết, nên sau khi chúng con trở lại Bắc Kinh, con vốn đã muốn về Hàng Châu cầu hôn cô ấy nhưng vì đúng lúc đó con lại có chuyện ở quân đội phải nhập ngũ một chuyến, chuyện lớn như vậy đáng lý ra con phải gọi điện thoại về báo cho mẹ biết một chút nhưng ông nội lại ngoan cố cảm thấy không thể làm loạn mọi chuyện, con nhất định phải đến Hàng Châu hỏi cưới Tiểu Ái đang hoang, nên con mới không nói cho mẹ biết sớm hơn được...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 811: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (5)

“... hơn nữa ông nội con lại mong có cháu như vậy, đứa bé trong bụng Tiểu Ái chính là bảo bối quan trọng nhất của ông, ông còn mong mỗi ngày có thể ở bên cạnh chăm sóc cho Tiểu Ái, sao có thể để cô ấy về Hàng Châu một mình, sau đó mọi chuyện phải hoãn cho đến khi con xuất ngũ trở về...”

Những gì cần giải thích cũng đã giải thích rồi, tìm người chịu tội thay cũng đã tìm rồi, bây giờ cũng nên nhận sai.

Có điều, cho dù có thừa nhận sai lầm, cũng phải để cho mẹ Tần biết hẳn vẫn luôn bảo vệ cho Tiểu Ái, như vậy, mới có thể thuyết phục được bà.

“Mẹ vợ, chuyện này là con thiếu mẹ một lời thông báo, con thật sự yêu Tiểu Ái, thêm việc ông nội con cũng yêu mến cô ấy, nên con liền có chút hồ đồ... Mẹ muốn trách thì cứ trách con, chứ đừng trách Tiểu Ái...”

Làm cha mẹ, không phải luôn mong con cái của mình được hạnh phúc sao?

Mẹ Tần thật sự cảm thấy chuyện con gái không báo với mình một tiếng lại sinh một đứa con, việc này quá mức khó chấp nhận.

Nhưng bà không hồ đồ, chuyện đã đến nước này rồi, một câu làm chẳng nên non, con rể lại che chở cho con gái bà như vậy, không phải đây chính là mong đợi lớn nhất của bà sao?

Sau khi kết hôn hai người có con hay là có con trước rồi mới kết hôn thì cũng vậy thôi, tuy rằng chuyện này khiến bà thật sự giật mình nhưng trong lòng bà cũng cảm thấy đây có thể tính là song hỷ lâm môn.

Nhìn thấy bà không tức giận như lúc mới nghe chuyện nữa, lúc này mới

nói tiếp: “Đúng rồi, mẹ à, ngày mai chúng con trở về Bắc Kinh, Đậu Phộng Nhỏ có thể gặp được bà ngoại rồi.”

Vừa nãy còn là mẹ vợ, bây giờ đã thành mẹ ngọt xót rồi, đúng là càng nói càng khiến Tiểu Vương đỏ mặt, ngay cả mẹ Tần cũng sửng sốt nở nụ cười.

.....

Bắc Kinh.

Nhà cũ Cố gia.

Cố lão gia ở trước nôi của trẻ con, cầm món đồ chơi, cười không ngậm được mồm chơi với Đậu Phộng Nhỏ, đùa đùa một hồi, ông đột nhiên nặng nề hắt hơi một cái.

Cố lão gia xoa xoa mũi, còn cho rằng mình bị cảm, sợ lây bệnh cho bé con nên không dám đến gần Đậu Phộng Nhỏ, liền đứng lên cách chất của mình một chút.

Ra khỏi phòng của Đậu Phộng Nhỏ, ông lại hắt hơi, lần này lại là liên tục ba cái.

.....

Ngày Cổ Dư Sinh đến hỏi cưới cô là ngày 8 tháng 12.

Ngày này đối với nhiều người mà nói đều không đáng nhắc tới nhưng đối với Hứa Ôn Noãn mà nói, lại là một trong những ngày đáng giá trong sinh mệnh của cô.

một năm trước, ngày 8 tháng 12 là ngày Bắc Kinh đón trận tuyết lớn nhất đầu mùa.

Buổi chiều ngày hôm đó, Ngô Hạo nghỉ việc, dẫn cô đến cầu Hồ Phương ăn món thịt nướng nóng hổi mà cô thích ăn nhất.

Ăn cơm tối xong, vừa đúng 7 giờ, thời gian còn sớm, cô vốn muốn định đề nghị Ngô Hạo cùng đi xem phim nhưng Ngô Hạo lại tỏ ra vô cùng thần bí dẫn cô đến một chỗ.

Chính là trong sân thể dục của trường học A.

Vào ngày đó lại đúng lúc là ngày chủ nhật, trong trường học không có một bóng người.

Dựa vào ánh đèn mờ tỏ, cô và Ngô Hạo nắm tay nhau đi trong tuyết quanh một vòng sân thể dục, lúc đó cô thật sự lạnh đến nỗi không thể chịu đựng được, vừa chuẩn bị đi về, Ngô Hạo lại bỗng gọi tên của cô: “Ôn Noãn.”

Cho dù đã qua một năm nhưng Hứa Ôn Noãn vẫn nhớ như in ngày đó, tiếng gọi “Ôn Noãn” này khiến cô cảm thấy tràn ngập ấm áp và nhu tình.

Cho dù hãn và co có yêu nhau mười năm, nhưng thời khác đó, cô lại giống như trẻ con vậy, tim lại đập thành thịch cực kỳ mạnh.

Cô vừa mới quay đầu về phía Ngô Hạo, chữ hả trong miệng còn chưa kịp phát ra, Ngô Hạo liền buông tay cô, đứng trước mặt cô nhưng lại từ từ quỳ một gối trên nền tuyết trắng xóa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 812: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (6)

Cô theo bản năng lùi về phía sau một bước, sau đó trong tay Ngô Hạo lại là một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo.

Ngày đó tuyết rơi rất lớn, toàn bộ thế giới đều biến thành màu trắng tinh khiết, trên tóc Ngô Hạo cũng có vài bông tuyết mỏng manh bay lất phất xuống vai hắn.

Hắn ngược nhìn cô, ánh mắt thâm tình nói: “Ôn Noãn, anh yêu em, làm vợ anh nha?”

.....

Hứa Ôn Noãn ngồi trong quán rượu nhớ lại những chuyện này, liền dời tầm mắt khỏi cửa sổ, nhìn chăm chăm ly rượu trước mặt, lông mi dài và dày khẽ nhúc nhích, liền có một giọt nước mắt lăn xuống, rơi vào ly rượu, tạo nên những vòng tròn trong ly.

Cô giơ tay che đôi mắt đẫm lệ, bụng ly rượu trước mặt lên, mí mắt cũng không chớp nữa, chỉ uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, sau đó cầm chai rượu lên tiếp tục rót thêm vào ly.

Hứa Ôn Noãn cũng không biết mình đã rót bao nhiêu, uống như thế nào, chỉ biết đến cuối cùng, cô đều cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Mơ mơ màng màng đi ra khỏi quán rượu, gió mùa đông thổi vào mặt khiến đầu óc choáng váng của Hứa Ôn Noãn tỉnh táo lại một chút, cô bước lảo đảo đến ven đường.

Cô quên chỗ cô đứng là khu vực dành riêng cho người đi bộ, ngồi xồm ở ven đường cũng không bao giờ bắt nổi một chiếc taxi.

Bên cạnh có rất nhiều người qua lại những người nam tính một chút thì sẽ nhìn sơ qua cô một cái, thậm chí còn có những người đến trước mặt cô hỏi thăm: “Tiểu thư, cô có cần tôi giúp gì không?”

Hứa Ôn Noãn miễn cưỡng xua tay một cái, không nói gì, chôn mặt vào đầu gối, trong khí trời rét căm căm, lại ngồi một chút nữa, sau khi biết mình say đến rồi tỉnh rồi mù, mới run rẩy lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

Cô không nhìn thấy rõ màn hình, chỉ bấm bậy một lúc lâu, lại bấm vào một dãy số.

Đợi đầu dây bên kia bắt máy xong, trong điện thoại lại có một giọng nói ấm áp quen thuộc: “Ôn Noãn?”

Hứa Ôn Noãn vắt óc suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra đây là giọng nói của ai, sau đó liền hỏi: “Có thể đến đón em không?”

“Ôn Noãn, em ở đâu?”

“Em ở quán bar...” Cô cố gắng ngược lên nhìn biển hiệu quán bar xong, lại trả lời bốn chữ như vậy.

“Quán bar nào?”

“...Sau biển...” Hứa Ôn Noãn nói đi nói lại hai chữ, cũng không nói tên quán bar mà cứ lảm bảm: “Ngô Hạo...”

Đầu dây bên kia trầm mặc.

Hứa Ôn Noãn say đến rồi tỉnh rồi mù, chìm trong suy nghĩ của bản thân, cứ liên tục gọi: “...Em lạnh quá... Ngô Hạo,... Ngô Hạo...”

Điện thoại bị cúp, âm thanh đô đô khó nghe vang bên tai không ngừng, có thể Hứa Ôn Noãn vẫn không biết không có ai đang nghe mình nói, cứ như vậy nói một mình.

.....

“Bán Thành, cậu trốn ở đây làm cái gì vậy?”

Lục Bán Thành hoàn hồn, quay đầu nhìn người đến một cái, lại cười yếu ớt với người đó, cầm điện thoại nhét vào túi.

“Đi thôi đi thôi.” Người đó lại lên tiếng.

Lục Bán Thành nhìn chằm chằm đường lớn cách cửa kính, lại nói với người kia: “Xin lỗi, tôi có chuyện đột xuất, đi trước.”

Sau đó liền quay lại phòng khách, ôm áo khoác rời khỏi đó.

Sau khi đến bãi xe gần bãi biển, đậu xe xong, Lục Bán Thành liền vội vã đi đến phố quán bar.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 813: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (7)

Con đường thật sự rất dài, Lục Bán Thành không biết Hứa Ôn Noãn đang ở đâu, sợ cô chờ lại sốt ruột, cảm lạnh, bước chân lúc nhanh lúc chậm nhìn kỹ cả hai bên đường.

Đến lúc cuối phố hắn càng đi nhanh hơn, lúc Lục Bán Thành nhìn chăm chăm ở phía trước năm mét liền nhìn thấy Hứa Ôn Noãn ngồi cuộn thành một bó trên đường thì mới từ từ dừng bước.

Hắn nhìn cô mười mấy giây, sau đó nhẹ nhàng đi đến trước mặt cô, kéo cô đứng lên.

Bỗng nhiên mùi rượu xộc vào mũi khiến Lục Bán Thành nhú mào, lúc này mới liếc nhìn khuôn mặt của Hứa Ôn Noãn một cái, đôi mắt mông lung, hiển nhiên là uống say rồi.

Không biết có phải cô ngồi xồm trong khí lạnh quá lâu hay không, cả người cô đều lạnh toát.

Lục Bán Thành mau chóng cởi áo khoác của mình ra, vừa mới chuẩn bị khoác lên người Hứa Ôn Noãn thì cô lúc này mới biết có người đến, ngẩng đầu, mở to đôi mắt lơ lơ cố gắng nhìn hắn, nở nụ cười: “Ngô Hạo, anh đến rồi...”

Đầu ngón tay cầm áo của Lục Bán Thành run run, biểu hiện chậm lại, từ từ khoác áo lên người Hứa Ôn Noãn.

Có thể là động tác của hắn quá mức thô lỗ khiến cô không thoải mái, nhú mào, mang theo vài phần ngây thơ làm nũng: “Ngô Hạo, chờ anh lâu quá... Ngô Hạo...” nói xong, cô liền chui vào lòng Lục Bán Thành.

Lưng Lục Bán Thành căng thẳng, theo bản năng muốn đẩy Hứa Ôn Noãn ra nhưng tay hắn còn chưa đụng đến tay cô, cô bé trong lòng hắn đã rụt bả vai lại, hình như là đang khóc.

Lục Bán Thành giống như bị điểm huyết vậy, đứng yên tại chỗ, để cô bé trong ngực hắn muốn làm gì thì làm, đứng yên bất động.

Trong chốc lát, tiếng khóc nức nở của Hứa Ôn Noãn liền vang lên.

Giống như có một con dao đâm thẳng vào trong lồng ngực của hắn, khiến hắn căng thẳng một hồi.

Một lát sau, cô vẫn còn đang rơi lệ.

Lục Bán Thành khẽ thở dài một hơi, ý nghĩ muốn kéo cô bé trong ngực mình ra lại trở thành vô nhẹ lên lưng cô dễ dàng.

Hắn không nói gì dễ dàng cô một lúc lâu, cứ để cô khóc như vậy cho đã.

Lục Bán Thành cup mắt nhìn chăm chăm đỉnh đầu của Hứa Ôn Noãn, cúi đầu khom người bế cô lên, đi về phía bãi đậu xe.

Trước nhà của cô, dù có tìm bao lâu cũng không tìm thấy chìa khóa nhà trong túi cô.

Lục Bán Thành không thể làm gì khác hơn là đưa cô xuống lầu, nhét cô lên xe, về nhà mình.

Để cô nằm xuống ghế salon, hắn ngồi chồm hổm trên nền đất giúp cô cởi giày, sau đó đi đến nhà vệ sinh mở một chậu nước nóng, để bàn chân nhỏ của cô vào, sau khi cô ấm người lại rồi mới lau khô chân cho cô, đưa cô vào phòng ngủ của mình.

Rượu làm chất xúc tác, lại được lao vào nệm chăn ấm áp, Hứa Ôn Noãn liền ngủ say.

Lục Bán Thành đứng bên giường, nhìn chăm chăm cả thiên hạ xinh đẹp

đang ngủ say trên giường, sau đó mới nhìn khóe mắt cô, trên đó còn có một giọt lệ còn ngấp ngừng chưa rơi xuống.

Lục Bán Thành nhìn một lúc lâu mới khom người, duỗi ngón tay lau khô giọt nước mắt kia, sau đó tắt đèn trong phòng ngủ, đi ra ngoài.

.....

Hứa Ôn Noãn tỉnh lại đã là 12 giờ trưa ngày hôm sau.

Trong mắt cô là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ khiến tim cô nhảy lên một cái, đột nhiên ngồi dậy trên giường, vén chăn lên, nhìn quần áo của mình vẫn còn nguyên vẹn trên người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tối qua cô uống say, hình như trong mơ mơ màng màng có gọi điện thoại cho Ngô Hạo..

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 814: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (8)

cChẳng lẽ Ngô Hạo lại đưa cô về nhà? Nhưng mà cô nhớ rõ ràng nhà Ngô Hạo đâu phải như vậy?

Hứa Ôn Noãn nhúu mày xuống giường, đi chân đất ra khỏi phòng ngủ.

Trong mắt cô là phòng khách xa hoa được trang hoàng gọn gàng sạch sẽ, không một hạt bụi.

Hứa Ôn Noãn cẩn thận từng li từng tý đi quan sát quanh phòng khách một vòng, sau đó liền có người trong phòng ăn cất bước ra ngoài phòng khách.

Cô còn chưa đến cửa phòng ăn, người trong phòng đã đi ra đến nơi rồi.

Lục Bán Thành mặc quần áo ở nhà, nhìn thấy cô liền dừng bước: “Tĩnh rồi sao?”

Hứa Ôn Noãn sững sờ gật gật đầu, sao cô lại đi gọi điện thoại cho Lục Bán Thành chứ?

Lục Bán Thành nghiêng người nhường đường cho cô vào phòng ăn: “Đúng lúc bữa trưa đã được chuẩn bị xong, vào ăn một chút đi.”

Hứa Ôn Noãn lại không xoay chuyển kịp, ngơ ngác “A” một tiếng, sau đó mới bước chân vào.

Lục Bán Thành lúc này mới để ý cô đang đi chân trần, liền đưa tay kéo cánh tay của cô, cởi dép của mình đưa cho cô mang, sau đó mới đi chân trần đến cửa, lấy một đôi dép khác mang vào.

Lúc ngồi trước bàn ăn, Lục Bán Thành múc cho Hứa Ôn Noãn thêm một chén cháo, sau đó đưa muỗng cho cô.

Hứa Ôn Noãn còn chưa kịp phản ứng, nhận muỗng xong, nói cảm ơn, lại hỏi: “Anh Bán Thành, tối qua em đã gọi nhầm điện thoại cho anh sao?”

Gọi nhầm điện thoại... lúc hẳn nghe máy liền biết rồi, không phải sao?

Lục Bán Thành rũ mi mắt, trên mặt không có biểu hiện gì, yên lặng trong chốc lát, lại ngẩng đầu lên nói với Hứa Ôn Noãn: “Không sao, mau ăn cháo đi.”

Hứa Ôn Noãn “Vâng” một tiếng, cúi đầu cầm muỗng húp cháo.

Say rượu khiến dạ dày của Hứa Ôn Noãn không thoải mái, cô ăn nửa chén cháo thì để muỗng xuống, sau đó vừa định chào tạm biệt Lục Bán Thành mà rời đi thì điện thoại di động của cô đặt trên bàn lại vang lên.

Lục Bán Thành nghe tiếng, theo bản năng nhìn qua, là chữ “Mẹ” hiện lên màn hình.

Hứa Ôn Noãn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, như là đang do dự, một lúc lâu sau mới bắt máy: “Mẹ.”

Mẹ Hứa nói chuyện khá lớn, thậm chí là Lục Bán Thành cũng có thể nghe được bà đang nói gì trong điện thoại:

“Ôn Noãn, con thật sự không muốn kết hôn với Ngô Hạo sao? Cho dù là Ngô Hạo thật sự có lỗi với con nhưng con không thể một gậy đánh gãy mối quan hệ này được, con nói xem lúc trước chúng ta đã gặp mặt ba mẹ của Ngô Hạo rồi, hôm qua mẹ của cậu ấy lại gọi điện thoại đến cho mẹ, muốn mẹ khuyên con... Ôn Noãn, con muốn kết hôn ba mẹ liền cho con kết hôn, lúc trước ba mẹ Ngô Hạo đến đã đưa sính lễ cả triệu đó... Ba con lấy tiền đó chơi cờ phiêu thua lỗ hết rồi, bây giờ con lại đòi từ hôn,... ba mẹ lấy đâu ra số tiền lớn như vậy để trả lại cho người ta đây chứ...”

Lúc trước cô và Ngô Hạo vui vẻ như vậy, cô còn có cảm giác như Ngô Hạo và mình là người một nhà, còn chuyện sính lễ gì đó, cô hoàn toàn không quá để ý.

Một triệu... Hứa Ôn Noãn bắt giác cắn môi, trước mặt Lục Bán Thành, cô không muốn nói những chuyện này nhiều, chỉ trả lời vài câu: “Chờ sau khi con về nhà rồi tính đi.” Sau đó liền cúp máy.

Lúc để điện thoại di động xuống, Hứa Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn Lục Bán Thành: “Anh Bán Thành, tối qua cảm ơn anh đã giúp em, em sẽ không quấy rầy anh như vậy nữa, em đi trước.”

“Ừ, được.” Lục Bán Thành gật đầu, sau đó để đũa xuống: “Anh tiễn em về.”

Hứa Ôn Noãn giật giật khóe môi, không nói gì.

Đợi đến khi cô đứng dậy, Lục Bán Thành cũng đi theo phía sau.

Đi tới cửa, Lục Bán Thành giúp Hứa Ôn Noãn mở cửa.

“Tạm biệt anh Bán Thành.” Hứa Ôn Noãn thay giày xong, liền lắc tay với Lục Bán Thành.

“Tạm biệt.”

Hứa Ôn Noãn cười cười với Lục Bán Thành, sau đó cất bước ra khỏi nhà.

Lục Bán Thành nắm tay cầm cửa, không nhúc nhích.

Cửa thang máy mở ra, Hứa Ôn Noãn định bước vào thang máy nhưng còn chưa kịp nhắc chân lên, hắn đã gọi tên của cô: “Ôn Noãn.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 815: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (9)

Từ Hàng Châu trở về, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái liền bắt tay vào việc chuẩn bị lễ cưới.

Vì muốn may mắn, Cố lão gia liền tìm một thầy phong thủy đến xem ngày.

Lễ cưới sẽ diễn ra vào ngày 18 tháng một.

Ngày 16 tháng một có một sự kiện khiến người ta không thể nào ngờ đến được.

ChuTĩnh chết rồi, không phải tin tức giả, là chết thật, chết lúc ba giờ bốn mươi bảy phút chiều ngày mười sáu tháng một.

Thi thể của bị được tìm thấy lúc 8 giờ tối tại nhà, lúc đưa vào bệnh viện đã không còn dấu hiệu của sự sống từ bốn tiếng đồng hồ trước.

Kết quả pháp y là do cô ta uống thạch tín.

ChuTĩnh không phải dùng nhâm, cũng không phải tự sát mà là bị giết.

Cảnh sát không cần phá án, liền biết hung thủ là ai, mà cảnh sát biết hung thủ là ai từ miệng của chính hung thủ.

Hung thủ chính là Lương Đậu Khẩu.

Sau khi những chuyện bê bối của Lương Đậu Khẩu hạ màn, cũng không còn bất cứ tin tức gì trên internet, sau đó cô không còn con đường làm người nổi tiếng nữa nhưng lúc trước trong lòng cô ta tha thiết làm nữ thần, bây giờ lại biến thành hung thủ giết người, còn giết người quản lý của chính mình,

tin tức này sau khi lọt ra ngoài liền làm dậy nên một cơn sóng lớn, khiến “Nữ thần quốc dân” mai danh ẩn tích một thời gian bị người đời suy đoán, đồn đãi, nghi hoặc, trong thời gian ngắn, toàn bộ làng giải trí đều dậy sóng.

.....

Từ đầu đến cuối khi Lương Đậu Khẩu đến cục cảnh sát chỉ nói được ba câu.

Câu thứ nhất: “Tôi đến tự thú.”

“Chủ hộ của căn hộ... là Chu Tịnh chết rồi.”

Câu thứ ba: “Là tôi giết cô ấy.”

Ban đầu cảnh sát nhận ra cô ấy nên không tin, nhưng Lương Đậu Khẩu đưa ra hung khí, sau đó cảnh sát phái người đến điều tra phát hiện mọi chuyện cô ta nói đều là thật, cả cục cảnh sát đều kinh ngạc.

Ai cũng biết, Lương Đậu Khẩu một bước lên trời, trở thành nữ thần quốc dân đều nhờ một tay Chu Tịnh mà ra.

Ai cũng biết, những năm gần đây quan hệ của Lương Đậu Khẩu và Chu Tịnh hầu như là thân như chị em.

Nhưng hôm nay cuối cùng là có chuyện gì mà khiến Lương Đậu Khẩu lại trở bạn thành thù, sau đó dùng thạch tín để cảm ơn những gì cô ta đã mang lại chứ?

Vụ án kết thúc nhưng cảnh sát vẫn muốn lấy khẩu cung của Lương Đậu Khẩu.

Cảnh sát cho hai nữ cảnh sát trẻ vào thăm vấn Lương Đậu Khẩu.

Một trong hai nữ cảnh sát đó là fan của Lương Đậu Khẩu, khi cô cảnh sát đó đi vào phòng thăm vấn, nhìn thấy thần tượng mà mình đã từng tôn sùng một thời giờ phút này đầu tóc toán loạn, sắc mặt vàng như nghệ, cả

người cô ấy cũng kinh ngạc một hồi, say đó lại nhìn chăm chăm Lương Đâu Khẩu một lúc lâu, cũng không thể nào hiểu người này giống thần tượng của mình lúc trước mình tôn thờ một thời ở chỗ nào.

Hai cảnh sát thẩm vấn Lương Đâu Khẩu hơn một giờ, Lương Đâu Khẩu chỉ thản nhiên khẳng định mình đã giết chết Chu Tịnh, ngoài ra cũng không nói gì thêm.

Tại sao phải giết Chu Tịnh? Không phải cô và nạn nhân có mối quan hệ rất tốt sao? Động cơ giết người là gì? Đã xảy ra xung đột gì? Quá trình gây án như thế nào?

Đều không có câu trả lời.

Hai nữ cảnh sát thẩm vấn đến cuối cùng cũng không hỏi thêm được gì, liền buông tha cho cô.

Trước khi rời đi người cảnh sát từng thần tượng Lương Đâu Khẩu lại hỏi câu: “Nếu như không có Chu Tịnh, cô cũng không có ngày hôm nay, cô làm như vậy có cảm thấy có lỗi với cô ấy không? Có cảm thấy hối hận không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 816: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (10)

Lương Đậu Khẩu vẫn mím môi không nói gì như trước khi hai người cảnh sát kia vào, ngồi ngay ngắn trên ghế, vẫn không có chút phản ứng nào.

Người cảnh sát nữ còn lại kéo kéo ống tay áo người cảnh sát kia, ra hiệu cho cô ấy đừng hỏi nữa, nhanh đi ra ngoài.

Câu hỏi kia khiến Lương Đậu Khẩu thay đổi tiêu cự, lúc ra khỏi phòng thẩm vấn, cô lại bỗng nhiên cất giọng: “Không hỏi hận.”

Tiếng nói rất nhẹ, chỉ có người cảnh sát lúc này nghe thấy, cô ấy dừng bước lại, quay đầu nhìn Lương Đậu Khẩu một chút.

Lương Đậu Khẩu cup mắt, không ai có thể nghe thấy những gì trong miệng cô ta, nhưng cô ấy vẫn đang nói: “Giết chết cô ta, là chuyện không đáng hỏi hận nhất mà tôi từng làm trong cuộc đời mình.”

Mặc kệ cô ấy có làm gì có lỗi với cô đến nỗi cô có thể giết người cũng là sai rồi, nhưng đến bây giờ, dù có phải đền tội, cô cũng không có chút hỏi hận nào... nữ cảnh sát lắc đầu, đưa cô rời khỏi phòng thẩm vấn.

.....

Trong phòng thẩm vấn thậm chí một cái cửa sổ cũng không có, ngoài trừ một cây quạt trên đỉnh đầu, một cái đèn mờ nhạt, cũng không còn ánh sáng nào khác có thể lọt vào.

Lương Đậu Khẩu ngồi yên trên ghế, rũ đầu nhìn chăm chăm hai tay bị còng lại, bình tĩnh nhìn một lúc lâu, lại rơi một giọt nước mắt, rơi xuống mu bàn tay cô.

Đúng vậy, có thể thiên hạ lúc này bên ngoài đang rất náo loạn, đều thắc mắc tại sao cô lại giết Chu Tịnh.

Chỉ tiếc là sẽ không có ai có thể hiểu được nguyên nhân chính đâu.

Nếu như có thể, cô hoàn toàn không muốn nhớ lại lý do vì sao cô lại giết Chu Tịnh.

Lúc đó là sau đại thọ tám mươi tuổi của Cố lão gia.

Từ sau ngày hôm đó, Lương lão gia lại ra lệnh không cho cô bước vào nhà họ Lương nữa, người đã từng cưng chiều cô, yêu cô bây giờ lại khư khư cố chấp vì cô đắc tội với Cố lão gia, đều khiến cô tức giận.

Cô lại sợ lại sợ, vô số lần đi tìm Chu Tịnh giúp nhưng cô ta chỉ trả lời qua loa lấy lệ.

Lúc đầu, cô còn ngây thơ tin tưởng rằng chỉ cần có Chu Tịnh, cô nhất định sẽ lấy lại được sự yêu thương của gia đình và khán giả như trước đây. Thậm chí người nhà Cố gia cũng có thể tha thứ cho cô.

Hết ngày này lại đến ngày khác, ngoại trừ mẹ của cô thỉnh thoảng lên ông gọi điện thoại cho cô, ông và cha của cô vẫn không chịu tha thứ cho cô, khiến ngày lễ trung thu hôm đó, cô về nhà, không có gì khác ngoài việc bị người thân cười nhạo.

Khi đó, Chu Tịnh mà cô hẹn ra gặp một lần lại không thấy mặt.

Cô giống như một đứa trẻ bị cả thế giới ruồng bỏ, tết trung thu là tết đoàn viên, cô cũng chỉ có một thân một mình, đi trên con đường lớn khóc đến nửa đêm.

Sau đó lúc cô đi Hương Sơn lại vô tình gặp Cố lão gia và Tần Chỉ Ái, lại nhìn thấy người ông đã từng che chở yêu thương mình một thời biết bao nhiêu lại che chở cho Tần Chỉ Ái, tránh mình như tránh tà vậy, trong đáy lòng cô lúc đó là ướm ao, lúc đó là hối hận.

Cô không hiểu, tại sao tất cả mọi người lại xa lánh cô như vậy chứ?

Cô thật sự tin tưởng Chu Tịnh, thậm chí cho đến lúc này cô đều đối xử với Chu Tịnh như một người bạn quan trọng nhất trong sinh mệnh của mình, nhưng người mà cả tháng nay không có chút liên hệ nào với cô tháng trước lại đột nhiên gọi điện thoại cho cô, nói cô ấy đến Vàng son lộng lẫy uống nhiều rồi, muốn cô đến đón cô ta, cô tất nhiên liền chạy đến mà không hề do dự, bên trong có rất nhiều nhà đầu tư, Chu Tịnh nói cô hãy tiếp rượu bọn họ, có khi bọn họ sẽ tìm cô đóng phim, sau đó xảy ra chuyện gì, cô không nhớ rõ, cô chỉ biết ngày hôm sau khi mình tỉnh dậy, cô lại nằm trên giường của một người đàn ông trung niên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 817: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (11)

Dù xảy ra những chuyện như vậy đi chăng nữa, cô cũng hoàn toàn không hề nghi ngờ Chu Tịnh.

Nếu không phải nửa tháng trước cô vô tình nghe thấy cuộc hội thoại của Chu Tịnh với người khác, cô vẫn như một kẻ ngốc như vậy, tiếp tục lựa chọn tin tưởng Chu Tịnh, không hề nghi ngờ, không hề từ chối.

Không thể quay lại Lương gia đồng nghĩa với việc rất nhiều chuyện liên quan đến Cố Dư Sinh, cô đều không biết.

Ngày đó thật sự là chẳng đúng lúc chút nào mà cô gặp được Tưởng Tiêm Tiêm, lại vì bị cô ấy đả kích mới biết được Cố Dư Sinh đã xuất ngũ nửa tháng, đã đến Hàng Châu hỏi cưới Tần Chỉ Ái, còn xác định ngày kết hôn là 18 tháng một.

Cô thật sự rất yêu Cố Dư Sinh, cô không nghĩ được cách nào nữa, chỉ còn có thể đi tìm Chu Tịnh.

Cô không biết ngày đó đến công ty của Chu Tịnh lại gặp được cô là chuyện nên vui hay nên buồn nữa.

Bởi vì chủ nhật, công ty không có bất kỳ ai, cô đến cửa phòng làm việc của Chu Tịnh, theo bản năng muốn đẩy cửa, lại nghe thấy bên trong có tiếng cô đang nói chuyện.

“Tuy rằng người phụ nữ Lương Đẩu Khẩu kia tiếng tăm có xuống dốc một chút, nhưng dù sao cô ta cũng từng là ngôi sao màn bạc tiếng tăm lừng lẫy một thời, những nhà đầu tư kia có nằm mơ cũng muốn được ngủ với cô ta, không mượn cô ta một chút thì đến khi nào mới có thể đưa cô lên vị trí diễn viên chính đây chứ.”

Động tác đẩy cửa của cô dừng lại, liền nghe thấy có một giọng nữ vang lên: “Chị Chu, chị lợi dụng Lương tiền bối như vậy rồi, chị ấy làm sao bây giờ?”

Cô biết giọng nói kia là ai, cô ta thường đóng vai nha hoàn nhưng thiên phú đóng phim là do trời cho.

“Cô không nói, tôi không nói, làm sao cô ta biết được chứ? Hơn nữa trước đây cô ta cũng là do tôi một tay nâng đỡ, cũng đã trở thành một nữ minh tinh nổi tiếng rồi, cô ta bây giờ không còn giá trị lợi dụng thì chúng ta cũng có thể đầu giá một đêm XXX với cô ta, còn có thể lợi dụng cô ta cho cô một chút tiếng tăm nữa...”

Sau đó, trong phòng làm việc phát ra hai tiếng cười khẽ.

Một lát sau, Chu Tịnh lại nói: “Đúng rồi, tôi đã giúp cô giết dây Lý tổng, hẳn đã hợp tác với Cố thị bao nhiêu năm nay, đám cưới sắp tới đây của Cố Dư Sinh nhất định sẽ mời hẳn, cô nên nghĩ cách xem làm thế nào có thể lấy được thiệp mời từ tay Lý tổng, tôi cũng muốn đi tham dự lễ cưới của Cố đồng sự trưởng của Cố thị Cố Dư Sinh coi sao a!”

Mấy chữ Cố đồng sự trưởng của Cố thị Cố Dư Sinh được cô ta nhấn mạnh như vậy, Lương Đậu Khẩu không ngốc, cô quen biết Chu Tịnh nhiều năm như vậy, trong nháy mắt liền hiểu rõ ràng cô ta là loại người gì, Chu Tịnh căn bản không muốn tham gia hôn lễ của Cố Dư Sinh đơn giản như vậy mà chắc chắn nhất định là có âm mưu gì đó.

Nữ diễn viên trò chuyện với Chu Tịnh chỉ ngồi thêm một chút liền rời đi, Lương Đậu Khẩu trốn bên ngoài chờ cô ta đi ra xong, lại nhìn vào trong phòng làm việc của Chu Tịnh thông qua một khe cửa hở, liền nhìn thấy cô ta đang cầm một lọ thuốc gì đó, cười ghê sợ.

Cô sợ mình bị phát hiện, không dám ở lâu, liền xoay người, nhưng đúng lúc đó, lại nghe thấy một tiếng nói trầm thấp do cô ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Cố Dư Sinh, tôi nhất định bắt anh dùng mạng của mình để trả giá cho

những gì anh đã cướp đi của tôi!”

ChuTĩnh tham gia lễ cưới của Cố Dư Sinh... dùng mạng... trả giá...
ChuTĩnh muốn giết Cố Dư Sinh? Lọ thuốc trong tay cô ta là gì?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 818: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (12)

Cô vốn định rời đi nhưng lại trốn trong nhà vệ sinh, đến khi Chu Tịnh đi rồi, cô mới lặng lẽ vào phòng làm việc tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm ra lọ thuốc kia.

Cô sợ bút dây động rùng, lặng lẽ dùng khăn giấy lấy một ít thuốc bột trong đó ra cho một người bạn học y xem.

Đêm đó, cô nhận được tin nhắn của người bạn kia, là thạch tín.

Thì ra Chu Tịnh muốn dùng thạch tín để đầu độc Cố Dư Sinh trong chính hôn lễ của anh ấy!

Cô muốn ở cùng Cố Dư Sinh, muốn có được Cố Dư Sinh, vì vậy mà không từ thủ đoạn nào làm hại Tần Chỉ Ái, nhưng cô lại chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện này lại càng làm hại Cố Dư Sinh.

Gần đây nhất cô lúc nào cũng nghĩ những chuyện gần đây nhất tại sao lại xảy ra theo chiều hướng này?

Mãi đến đêm hôm đó cô mới biết, cô đối với Chu Tịnh thực chất chỉ là một quân cờ, một công cụ để kiếm tiền.

Cô coi Chu Tịnh như một người bạn tốt, vậy mà Chu Tịnh lại... coi cô như một kẻ ngu si.

Chuyện này thật sự quá buồn cười, khiến người ta khó tiếp nhận được, càng không muốn tiếp thu...

Cô không trách bất cứ ai, mọi chuyện đến nước này đều là do cô tự chuốc lấy, là cô quá tin tưởng Chu Tịnh, cô ta bày ra một trò, cô liền nghe

theo một trò.

Cô cho rằng đây chính là đường sống, ai biết đâu rằng lại tự mình chui vào tử lộ.

Không ai biết đêm đó cô có bao nhiêu tuyệt vọng, người nhà ruồng bỏ cô, người ông cô yêu kính nhất căm ghét cô, người cô yêu nhất hận cô, ngay cả Chu Tịnh là người duy nhất cô có thể hy vọng cũng đối xử với cô như vậy...

Cô khóc xong lại cười, cười ra tiếng khóc, cô muốn nói cho Cố Dư Sinh biết, Chu Tịnh muốn hại hẳn.

Cô đã cách thế giới của Cố Dư Sinh quá xa, xa đến nỗi cô không thể gặp hẳn lấy một lần.

Cô muốn đi tìm Cố gia gia, nhưng người trong nhà của Cố gia đều không cho cô bước vào lấy một bước, trước đây má Trương nhìn thấy cô liền vui mừng báo cho ông biết là cô đã đến hôm nay thậm chí còn lạnh mặt nói với cô: “Cô đến đây làm gì? Cố lão gia không muốn gặp cô!”

Cuối cùng, cuối cùng, cô chỉ còn có thể đến tìm Tưởng Tiêm Tiêm, Tưởng Tiêm Tiêm mắng cô bị thần kinh, sau đó cô đi tìm mẹ nhưng thậm chí là mẹ của cô nghe xong lại cho rằng cô còn có ý đồ xấu với Cố gia, lại nói với cô một câu: “Tiểu Khấu, nếu con còn tiếp tục như vậy, mẹ sẽ không để ý đến con nữa!”

Trong nháy mắt, cô thật sự hiểu được ý nghĩa của câu chuyện Cậu bé chăn cừu và con sói.

Những ngày này chỉ còn cách ngày 18 tháng một ba ngày.

Ngày ấy, cuối cùng cô cũng có thể toại nguyện, được gặp Cố Dư Sinh, nhưng cũng không nói chuyện.

Vì cô vô tình nhìn thấy Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái đang đi thử đồ cưới.

Người đàn ông mà cô yêu nhìn vợ mới cưới của hắn ôn hòa như tranh vẽ, tình cảm sâu đậm như biển trời.

Đó là hình ảnh và ánh mắt mà cả đời này cô cũng không bao giờ có được, trong mơ cũng không dám hy vọng xa vời.

Đẹp quá, quá đẹp!!! đẹp đến nỗi cô nhìn chăm chăm bọn họ một hồi, sau đó mới quay người rời đi.

Từ lúc ở Hương Sơn cô vô tình gặp Cố lão gia và Tần Chỉ Ái, trong lòng cô đã cảm thấy hối hận, cực kỳ hối hận.

Cô biết người Cố Dư Sinh thích là Tần Chỉ Ái, cô nói cho Cố Dư Sinh biết chuyện đóng thế, có phải hắn và cô sẽ có một loại kết thúc khác không?

Nếu lúc trước Cố Dư Sinh nhất quyết không chịu cưới cô, cô cứ để như vậy, không gây ra vụ tai nạn của ông, có phải bây giờ ông vẫn yêu quý cô như trước không?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 819: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (13)

Nếu trong ngày đại thọ tám mươi tuổi của Cố lão gia, cô không có những mưu đồ hại người, có phải những người trong nhà vẫn coi cô là một công chúa nhỏ cần được yêu thương không?

Nếu như, nếu như, nếu nhiều chuyện như vậy chưa từng diễn ra... nhưng bây giờ đã không thể nào quay lại như lúc xưa nữa rồi, mà kết cục của cô chính là do cô tự chuốc lấy.

Có một số việc, lúc tỉnh lại thì đã quá muộn, càng không có cơ hội để bù đắp những lỗi lầm của mình.

Đã như vậy, những chuyện mà cô đã tự mình gây nên, tự cô hãy đặt cho nó một dấu chấm hết hoàn chỉnh đi.

Cô biết một chỗ trưa ngày 16 tháng một Chu Tịnh sẽ đến, lúc cô ta đi vào nhà, còn cười khanh khách mở cửa cho cô.

Cô và Chu Tịnh trò chuyện một chút như thường ngày, một lát sau, Chu Tịnh đã thở không nổi.

Thạch tín rất mạnh, chỉ trong vòng một tiếng, sẽ mất mạng.

Chu Tịnh dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Tần Chỉ Ái, mà cô lại dùng ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ để đối mặt với Chu Tịnh.

Chu Tịnh muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, điện thoại bị cô cúp máy, ngay cả điện thoại di động cũng bị cô giật lại.

Mãi cho đến khi Chu Tịnh chết, cô đều không lên tiếng.

Đợi đến khi Chu Tịnh nằm co quắp trên sàn nhà bất động, cô mới đi đến chỗ cô ta, nhẹ nhàng để tay trước mũi cô ta, sau khi xác định cô ta đã chết rồi, cô bỗng nhiên cười khanh khách.

Cô ta là người bạn tốt nhất của cô, cô lại tự tay giết chết cô ta... ngẫm lại thật là mông lung như một trò đùa.

.....

Lương Đậu Khấu ngồi trong phòng thăm vấn nghĩ lại chuyện này cũng cảm thấy buồn cười.

Tiếng cười kia trong không gian kín trở nên đặc biệt chói tai.

Không ai biết tại sao cô lại phải giết Chu Tịnh, cũng không ai biết cô hận Tần Chỉ Ái đến mấy cũng cố gắng bảo vệ người đàn ông mà cô yêu.

Càng sẽ không có người biết, cô thật sự hối hận rồi, những chuyện hồ đồ mà cô làm lúc trước, cô thật sự hối hận rồi... nhưng không có ai tin rằng cô đã ăn năn, không có ai cho cô lương thiện... tất cả mọi người đều rời bỏ cô, ngay cả chính bản thân cô cũng buông bỏ chính mình.

Tiếng cười của Lương Đậu Khấu càng ngày càng vang, đến cuối cùng lại trở thành tiếng khóc.

-

“Ôn Noãn, em và Ngô Hạo,... thật sự sẽ không kết hôn sao?”

Lục Bán Thành nhìn chằm chằm Hứa Ôn Noãn đang chuẩn bị rời đi, lên tiếng hỏi.

Hứa Ôn Noãn rất ngạc nhiên với câu hỏi này của Lục Bán Thành, cô chần chừ một chút mới khẽ gật đầu một cái: “Vâng.”

“Ôn Noãn, những chuyện lúc nãy mẹ em nói trong điện thoại, anh đều có thể nghe thấy được.”

Hứa Ôn Noãn cắn môi, biết Lục Bán Thành đang nói chuyện gì, liền không nói gì.

Lục Bán Thành giống như không biết làm sao nói tiếp, lại trầm mặc một chút, mới nói: “Ôn Noãn, một triệu tiền sính lễ này, anh có thể trả giúp em.”

Hứa Ôn Noãn không nghĩ Lục Bán Thành sẽ nói như vậy, trong mắt cô nhìn hắn đầy khiếp sợ.

“Là như vậy, gần đây mẹ anh vẫn luôn thúc giục anh kết hôn, mà anh, em cũng biết đó, anh vẫn chưa tìm thấy người thích hợp cũng không muốn kết hôn quá sớm, mà nếu như em không muốn kết hôn với Ngô Hạo, chúng ta có thể kết hôn giả, giúp anh ăn nói với mẹ anh...” Lục Bán Thành dừng lại, còn nói: “... Thời hạn là một năm, một năm sau anh sẽ ly hôn với em, những chuyện bình thường của em anh sẽ không can thiệp, mỗi tháng chỉ cần em đến nhà ăn một bữa cơm tối với mẹ anh là được rồi, anh cũng sẽ không đụng đến em...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 820: Tình Cảm Chân Thành Đơm Hoa Kết Trái (14)

Hứa Ôn Noãn nghe những lời nói của Lục Bán Thành mà sợ ngây người, không có phản ứng.

Mãi đến khi Lục Bán Thành nói: “Đương nhiên, không cần em trả lời ngay bây giờ, em có thể về nhà cân nhắc cho thật kỹ”, Hứa Ôn Noãn mới hoàn hồn, nhìn Lục Bán Thành, khẽ gật đầu, không nói gì mà bước vào thang máy.

.....

Lúc nhớ lại những câu nói kia của Lục Bán Thành, Hứa Ôn Noãn xoa xoa trán, không thèm nghĩ đến chuyện lúc mẹ cô gọi điện thoại cho cô mà trở mình, nằm trên giường, nhắm mắt lại.

“Hứa Ôn Noãn, con đừng có mà giả vờ ngủ, hôm nay mẹ của Ngô Hạo lại gọi điện thoại đến cho mẹ, hỏi con lại một lần nữa con thật sự không muốn gả cho Ngô Hạo sao?” mẹ Hứa không có được câu trả lời của cô, lại đập cửa ầm ầm.

“Được rồi, con gái muốn gả thì không gả, bà cứ ép con làm gì? Nó và Ngô Hạo đi đến nước này nó là người đau khổ nhất rồi!” Ba Hứa thấy không hợp mắt, liền ngăn bà.

“Nhưng mà chúng ta lấy sính lễ nhà người ta rồi, là một triệu nhân dân tệ đó, ông có tiền trả không, bây giờ còn lại cái gì chứ hả?”

“Không phải còn nhà sao? Nhà còn quan trọng hơn con gái của chúng ta sao?”

“Nhưng chúng ta khổ cực cả đời mới có thể kiếm đủ tiền mua một căn

nhà, tiết kiệm từng đồng từng cắc ba mươi năm, vất vả lắm mới có thể trả hết nợ cho ngân hàng, bây giờ có thể nói bán là bán sao? Bán xong ở gầm cầu hả?”

“Thuê phòng ở...”

“Ông nói nghe hay quá ha, bây giờ ông nghĩ xem không có nhà thì con gái yêu quý của ông ở đâu bây giờ? Hả?” Mẹ Hứa khóc lên.

“Được rồi, đừng khóc, đừng khóc, con gái nghe được sẽ không vui, bà đem giấy tờ nhà ra cho tôi, tôi lên ngân hàng định giá!”

Bên tai cuối cùng cũng yên tĩnh lại nhưng lúc này Hứa Ôn Noãn lại không thể ngủ được nữa.

Làm con gái, cô sao có thể để cha mẹ của mình thuê phòng ở, còn chưa có chỗ an hưởng tuổi già chứ?

Mà trong một đêm cô cũng không thể nào biến ra một triệu đem trả cho Ngô Hạo.

Vừa nghĩ đến những chuyện đó, trong đầu Hứa Ôn Noãn liền hiện lên gì đó, cô trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ một lúc lâu, lại ôm chần tịt lên đầu giường, cầm điện thoại nhìn chăm chăm màn hình, cuối cùng cũng mở số điện thoại của Lục Bán Thành ra, gửi cho hắn một tin nhắn: “Anh Bán Thành, những chuyện ngày hôm đó anh hỏi em là thật lòng sao?”

Tin nhắn gửi đi chưa đầy nửa phút, đã có tin trả lời: “Thật lòng.”

Hứa Ôn Noãn cắn môi, hạ quyết tâm bấm màn hình: “Anh Bán Thành, em đồng ý lời đề nghị của anh, nhưng tiền kia em cũng không thể cứ như vậy mà lấy, coi như là em mượn anh, trong thời hạn hôn nhân có hiệu lực, em sẽ trả lại cho anh, chuyện em và anh giả kết hôn và những nghĩa vụ mà em phải làm coi như là tiền lời, như vậy được không?”

.....

Hắn thật sự muốn giúp cô giải quyết chuyện một triệu kia cho nên ngày hôm đó mới tìm một cái cớ, hắn hoàn toàn không ngờ cô sẽ đồng ý, mãi đến khi nhận được tin nhắn của cô, hắn mới kích động một hồi, càng không nghĩ đến cô lại nói số tiền đó chỉ là cho mượn... Lục Bán Thành nhìn chằm chằm mấy chữ mượn một triệu, sau đó liền nhìn tin nhắn của Hứa Ôn Noãn gửi đến một lúc lâu, mới nhẹ nhàng gõ chữ “Được” vào điện thoại rồi gửi cho cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 821: Yêu Em Từ Đó (1)

Hắn không phải là ai trong đời cô cả, hắn cũng không có tư cách để đưa tiền của mình cho cô xài một cách trắng trợn như vậy.

Lục Bán Thành thở dài một hơi, vừa mới chuẩn bị cất điện thoại, lại có tin nhắn gửi đến: “Anh Bán Thành, vậy thì khi nào chúng ta bắt đầu thực hiện đề nghị của anh?”

Vì cô sốt ruột một triệu sao... Lục Bán Thành gõ gõ: “Ngày mai là lễ cưới của Anh Sinh và Tiểu Ái, qua ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn.”

Tin nhắn vừa được gửi thành công, Lục Bán Thành lại nghĩ một chút, sau đó lại gửi một tin nhắn: “Buổi chiều anh có chuyện qua khu gần nhà em, em có thể xuống nhà, anh sẽ đưa chi phiếu cho em.”

“Cảm ơn anh!”

Lục Bán Thành không trả lời, lại để điện thoại lên bàn làm việc.

Máy tính báo có email mới nhưng hắn lại giống như không nghe thấy, nhìn chăm chăm màn hình máy tính, kinh ngạc mà thất thần.

Loại tình cảm không có đạo lý này tại sao lại đến lúc người ta chẳng kịp chuẩn bị tinh thần gì hết vậy.

Nếu có thể, hắn thật sự có thể sinh hoạt với cô, có thể rõ ràng đối với cô mà nói, hắn chỉ là bạn bè bình thường nhưng chuyện đó không quan trọng, không thể ở cùng nhau, hắn có thể đồng cam cộng khổ với cô là được rồi.

Một đêm trước ngày đón dâu có phong tục chú rể không được gặp cô dâu.

Cho dù Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái đều đã có con nhưng vì may mắn, trước một đêm, Tần Chỉ Ái ở cùng mẹ và Tần Gia Ngôn ở biệt thự của Cố Dư Sinh còn hẩn về nhà cũ Cố gia ngủ.

Lễ phục, đồ trang sức lúc chiều cũng đã được đưa tới.

Bày ra hơn nửa cái phòng khách.

Ăn cơm tối xong, mẹ Tần sợ Tần Chỉ Ái không nhớ lại cảm rằm với cô một hồi, lúc chúc rượu phải đeo đồ trang sức nào, lúc bái đường đeo theo cái nào.

Tần Chỉ Ái nghe những lời của mẹ nói xong, lại vuốt vuốt bộ lễ phục do nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp tự tay may, vừa gấp rút chuyển về, lại cảm thấy ấm áp chảy qua tim.

Đây là giấc mộng mà từ lúc cô còn trẻ vẫn thường mơ thấy a... mà giấc mộng này còn dài đến 10 năm, bây giờ mộng đẹp lại biến thành sự thật rồi, nghĩ thế nào cũng có chút không thể tin nổi.

.....

Sáng thứ hai, năm giờ, Tần Chỉ Ái muốn mặc đồ thử, chưa đến chín giờ, mẹ Tần đã giục cô đi ngủ.

Không nằm trên giường thì không sao, một khi nằm lên giường, trong đầu cô lại hiện lên tất cả những chuyện ngày mai sẽ diễn ra, càng căng thẳng đến nỗi lăn qua lộn lại cả buổi, đổi mấy tư thế mà vẫn không ngủ được. Cô liền đứng dậy xem giờ trong điện thoại.

Một giờ sáng.

Còn chưa đầy bốn tiếng nữa cô phải trang điểm rồi.

Cũng không biết Cố Dư Sinh có ngủ chưa ha... Tần Chỉ Ái nghĩ nghĩ lại nhắn tin cho Cố Dư Sinh: “Anh ngủ chưa?”

Tin nhắn vừa gửi được một lúc đã có điện thoại của Cố Dư Sinh gọi tới.

Tần Chỉ Ái bắt máy: “Anh cũng không ngủ sao?”

“Ừ...” Cách ông nghe, Tần Chỉ Ái còn có thể nghe thấy tiếng gió thổi trong điện thoại.

Cô nhúu nhúu mày: “Anh không có ở trong nhà?”

Không đợi Cố Dư Sinh trả lời, Tần Chỉ Ái lại giống như đoán được hấn đang làm gì, chạy đến ban công, quả nhiên thấy hấn đang đứng ngoài cửa, dựa vào đầu xe, hút thuốc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 822: Yêu Em Từ Đó (2)

Tần Chỉ Ái bỗng nhiên nhớ lại lúc trước khi cô còn đóng vai Lương Đâu Khẩu, có lần Cố Dư Sinh hiểu lầm chuyện Tần Gia Ngôn tặng dây chuyền cho cô, tức giận giật đứt sợi dây chuyền đó, hấn cách một thời gian dài mới trở về nhà một chuyến, không nói chuyện với cô, nhưng lúc đó có một buổi tối cô lại cầm kịch bản đến ban công học, lúc đó trời mưa, lại nhìn thấy Cố Dư Sinh đứng trong mưa, hút thuốc.

Ngẫm lại khi đó hấn và cô giống như đang đóng một bộ phim truyền hình dài tập vậy.

Lòng cô trong nháy mắt trở nên mềm mại, Tần Chỉ Ái tựa lên ban công, cầm điện thoại di động nhìn chằm chằm Cố Dư Sinh, lại mềm giọng hỏi: “Sao anh vẫn tới?”

Cố Dư Sinh nghe được cô hỏi, lại biết cô đã phát hiện hấn đang ở đâu, liền quay đầu nhìn về phía cửa sổ trên phòng ngủ chính: “Sợ tân nương bỏ chạy giữa đêm nên không yên lòng, đến canh chừng.”

Tần Chỉ Ái bị Cố Dư Sinh chọc cười khẽ một tiếng, có thể là đêm nay nhớ đến quá nhiều chuyện cũ khiến cô thầm cảm ơn ông trời. sau khi cười xong, lại khẽ thở dài: “Thật không ngờ còn có ngày em được gả cho anh ha!”

Cố Dư Sinh trầm mặc trong điện thoại một lúc lâu, mới nói: “Anh cũng không nghĩ đến có một ngày anh vẫn có thể cưới được em.”

Trong thời gian này, trong lòng hai người lại có trăm mối ngôn ngang.

.....

Đúng hai giờ sáng, Tần Chỉ Ái cuối cùng cũng có thể ngủ được, bốn giờ

năm mươi phút, mẹ Tần gọi cô dậy.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, trước mặt cô còn có mấy chuyên gia trang điểm vây quanh, cô bận trước bận sau, quay quay ba tiếng đồng hồ, mới hoàn thành.

.....

Chín giờ mười phút trước cửa nhà có tiếng oành một cái, cách cửa sổ còn có thể nghe được tiếng pháo hoa bắn ra.

Trong âm thanh đinh tai nhức óc của pháo hoa, Cố Dư Sinh và đoàn phụ rể bước vào biệt thự phòng khách.

Náo nhiệt như vậy truyền đến cửa phòng ngủ, càng ngày càng vang, Tần Chi Ái ngồi trên giường cũng ngày một sốt sắng, mãi đến khi cô nghe phụ rể đến đòi tiền lì xì, có tiếng cười đùa, cô mới hô hấp bình thường trở lại.

Theo vài tiếng Oa vang lên, Tần Chi Ái quay đầu, nhìn thấy tiền bay trong phòng tá lả.

Phụ dâu ngăn trước cửa liền cướp tiền lì xì.

Cố Dư Sinh mặc tây trang, phơi phới tinh thần bước vào phòng ngủ chính.

Hắn quỳ một gối xuống trước mặt cô, tự mình mang giày vào chân cô, cô cúi đầu, nhìn thấy vẻ đẹp trai chói mắt của hắn, còn chưa nhìn đủ, cả người đã nhẹ hắn lên, cô bị hắn bế lên không trung, được hắn ôm vào lòng, cô ôm cổ hắn theo bản năng, ngẩng đầu lên, ánh mắt đúng lúc chạm phải tầm mắt hắn.

Xung quanh càng ồn ào, những ngôi sao màu sắc càng rực rỡ lại bay trong không trung.

Chú rể ôm cô dâu chen qua đám phụ rể phụ dâu, lên xe hoa.

Xe hoa đến nhà cũ của Cố gia, đầu tiên là vang lên một tràng pháo dài, sau đó Tần Chỉ Ái được Cố Dư Sinh ôm xuống xe, hai người cùng bước vào phòng khách, trước chỉ thị của người điều hành hôn lễ, hai người liền kính trà cho Cố lão gia và ông cho hai người bao lì xì.

Đậu Phộng Nhỏ được má Trương ôm ở một bên, lúc Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh đứng dậy, Đậu Phộng Nhỏ liền quơ quơ cánh tay béo tròn về phía hai người.

Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh không hẹn mà cùng đưa tay đón bé theo bản năng, kết quả tiền lì xì trong tay hai người lại bị bé con nắm lấy, giống như bé con không có hứng thú với hôn lễ của ba mẹ vậy, chỉ vung vung bao lì xì lên sau đó lại chui vào lòng má Trương.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 823: Yêu Em Từ Đó (3)

Mười một giờ, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái xuất phát ra khách sạn lớn Bắc Kinh.

11h30 khách mời lục tục đi vào.

Trang trí trong khách sạn xa hoa sang trọng, lấp lánh dưới ánh đèn rực rỡ, thảm đỏ thật dài, hoa tường vi, hoa hồng, hoa bách hợp tỏa hương thơm ngát, một cặp rượu đỏ thành đôi, một cái bánh kem cao bằng một người, và hành khúc đám cưới cứ không ngừng vang lên.

12 giờ đúng, Tiểu Vương bước lên sân khấu, giọng micro nói lời chúc mừng, sau đó lại mời Cố lão gia lên sân khấu.

12 giờ lẻ tám phút, Tần Chỉ Ái khoác tay Tần Gia Ngôn đi trên thảm đỏ, đi vào từ cuối phòng, từ từ đi về phía Cố Dư Sinh.

.....

Ngày đó từ khi chia tay ở trường A, Hứa Ôn Noãn và Ngô Hạo hoàn toàn không gặp nhau nữa.

Trong lễ cưới của Tần Chỉ Ái, tất nhiên Hứa Ôn Noãn sẽ đến, mà mấy ngày trước Ngô Hạo còn nghe nói Hứa Ôn Noãn là một trong những phụ dâu của Tần Chỉ Ái.

Có thể hẳn và Hứa Ôn Noãn không còn qua lại nên Tần Chỉ Ái đã cố ý không phát thiệp mời cho hắn, nhưng không ngờ hắn vẫn không mời mà đến.

Trong này bày trí thật đẹp như một bức tranh, Ngô Hạo có cảm giác như mình đang bước vào giấc mộng.

Cũng có khá nhiều bạn cấp ba đến, nên nhiều người kéo hẳn ngò xuống một bàn.

Theo từng bước chân của Tần Chỉ Ái có vô số cánh hoa không ngừng rơi trong không trung.

Cảnh tượng như trong cổ tích vậy, khiến rất nhiều người thán phục, ngay cả người bạn cũ ngồi cạnh Ngô Hạo cũng không nhịn được cảm thán một câu: “Thật là hoàng tráng quá ha, có thể là hoành tráng nhất trong số những hôn lễ của bạn bè mà tôi được tham gia từ trước đến nay luôn đó...” người bạn học cũ kia nói xong, liền uống một ngụm rượu, mang theo vài phần cảm khái nói: “... Tôi lúc trước cũng không ngờ một ngày chúng ta có thể tham dự hôn lễ của Anh Sinh, anh ấy thậm chí còn kết hôn trước tôi nữa haha.”

Ngô Hạo ngoắc môi, không nói gì, lúc tất cả mọi người đều chú ý đến những người trên sân khấu, hắn liền cụp mi mắt, nhìn ly rượu trên tay.

Lễ cưới của hắn... nếu thực hiện thì khung cảnh sẽ như thế nào nhỉ?

Cách đó không xa, dưới sự chứng kiến của mọi người, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái đang nhìn đối phương nói lời thề thiêng liêng.

“Tôi, Cố Dư Sinh đồng ý cưới Tần Chỉ Ái làm vợ hợp pháp của mình, từ nay trở đi, bất kể là giàu có hay nghèo khó, dù là khỏe mạnh hay bệnh tật, tôi cũng sẽ mãi mãi yêu cô ấy, quý trọng cô ấy, mãi đến thiên trường địa cửu.”

“Tôi Tần Chỉ Ái đồng ý gả cho Cố Dư Sinh làm người chồng hợp pháp của mình, bắt đầu từ hôm nay, bất kể là giàu có hay nghèo khó, dù là khỏe mạnh hay bệnh tật, tôi cũng sẽ mãi mãi yêu anh ấy, quý trọng anh ấy, mãi đến thiên trường địa cửu.”

Ngô Hạo không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn hai người trên sân khấu đang trao nhẫn cho nhau.

Bọn họ thật hạnh phúc ha, nếu là hắn và Hứa Ôn Noãn lúc trước có thể thuận lợi cử hành hôn lễ Hứa Ôn Noãn có phải cũng sẽ hạnh phúc như Tần

Chỉ Ái bây giờ không? Trong mắt cũng sẽ tràn đầy hạnh phúc, cảm động và vui mừng như vậy, cả người cũng sẽ phát ra ánh sáng dịu dịu như vậy khiến người ta chói mắt.

Rõ ràng mọi người đang tập trung vào hôn lễ thế kỷ này nhưng trong lòng Ngô Hạo lại giống như bị chặn một tảng đá lớn, khiến hắn không thể thở nổi, sau đó trong lúc mọi người ồn ào chú ý đến Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái trên sân khấu, hắn lại đứng lên đi về phía nhà vệ sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 824: Yêu Em Từ Đó (4)

Ngô Hạo tựa lên vách tường trong nhà vệ sinh lấy ra chiếc nhẫn lúc trước hắn đã dùng để cầu hôn Hứa Ôn Noãn ngẩng ngơ một lúc lâu, đến khi điện thoại trong túi hắn reo lên, hắn mới hoàn hồn.

Hắn lấy điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn màn hình, là mẹ hắn gọi đến, lúc này Ngô Hạo mới thu lại cảm xúc ngổn ngang trong lòng mình, bắt máy: “Mẹ.”

“Tiểu Hạo, mẹ báo cho con biết, ba mẹ của Ôn Noãn đã đến trả lại sính lễ cho chúng ta rồi, một triệu cũng trả lại đầy đủ không thiếu một đồng.”

Sắc mặt Ngô Hạo tĩnh như dao dựa vào vách tường, giống như không nghe thấy những lời mẹ nói, không có chút phản ứng nào.

Mẹ hắn có vẻ rất thương cảm, thở dài một hơi, thăm thẳm nói: “Mẹ thật sự rất thích con bé Ôn Noãn, hai đứa cũng đã ở bên nhau như vậy nói thể nào lại có thể chia tay liền trả sính lễ dứt tình như vậy chứ...”

Không còn quan hệ gì nữa rồi... vài chữ giống như một cái gậy tàn nhẫn đập vào đầu Ngô Hạo, hắn run rẩy cả người, như là sợ chuyện gì, liền cúp máy.

Đó là Ôn Noãn a, là Ôn Noãn mà hắn yêu, cứ như vậy không còn quan hệ gì nữa sao?

Rõ ràng chuyện và cô và hắn đã chia tay vài tháng, sao đến lúc này hắn vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật này chứ?

Ngô Hạo nhắm mắt lại, từ từ thở hắt ra vài hơi mới từ từ ngồi dậy, đi ra khỏi nhà vệ sinh, lại đứng trước bồn rửa tay rửa sạch lòng bàn tay, lại lau tay

rồi mới ra khỏi nhà vệ sinh, còn chưa đi được hai bước, hần lại nhìn thấy Hứa Ôn Noãn đang đi đến, bước chân của hần liền dừng lại.

Hứa Ôn Noãn cũng nhìn thấy hần, tiếng giày cao gót lại biến mất không còn tăm hơi

Hần và Hứa Ôn Noãn đứng cách nhau cỡ năm mét, nhìn nhau một lúc lâu, Ngô Hạo mới bước chân lên đi đến trước mặt Hứa Ôn Noãn: “Mẹ anh vừa gọi điện thoại đến nói ba mẹ em vừa trả sính lễ lại cho nhà anh rồi...”

“Vâng” Chiều qua lúc Lục Bán Thành đưa chi phiếu cho cô xong, cô liền chuyển tiền đó vào thẻ ngân hàng của mình đưa cho cha mẹ, để họ hôm nay đưa đến bên nhà Ngô Hạo.

Hứa Ôn Noãn thừa nhận thẳng thắn lưu loát như vậy khiến trong lúc này Ngô Hạo cũng không biết nên nói gì.

Hai người cứ đứng lặng như vậy, qua không biết bao lâu, Ngô Hạo mới dòi tăm mắt nói trước: “Anh đi trước.”

“Vâng.” Hứa Ôn Noãn cười yếu ớt, né một bước nhường đường cho Ngô Hạo.

Ngô Hạo ngập ngừng mấy giây lại giong chân lên, rời đi.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy Hứa Ôn Noãn nữa, Lục Bán Thành đứng trong phòng khách nhìn thấy tình hình của cô và Ngô Hạo như vậy, lúc đó hần mới thu lại tăm mắt, còn cười thoái mái đi theo Cố Dư Sinh tiếp rượu.

Đi chưa được mấy bàn, Lục Bán Thành đã tìm Tiểu Vương làm thế thân, đi đến nhà vệ sinh.

Hần còn chưa đi vào mà dựa lên vách tường đợi một phút, đã thấy Hứa Ôn Noãn lại đi ra từ bên trong.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 825: Yêu Em Từ Đó (5)

Hứa Ôn Noãn nhìn thấy hắn, sững sốt một chút, như biết hắn đang chờ cô, liền đi đến trước bồn rửa tay, rửa sạch tay xong mới đi đến trước mặt hắn: “Anh Bán Thành.”

Lục Bán Thành nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, nhìn đôi mắt của Hứa Ôn Noãn một chút, trong lòng hắn liền biết rõ cô vừa mới khóc.

Vì Ngô Hạo mà khóc sao?

Lại có một loại cảm giác không biết từ đâu lại hình thành trong ngực hắn, khiến hắn cực kỳ khó chịu, hắn nhìn lên một bức tranh sơn dầu trên tường vài giây mới nhẹ nhàng nói: “Ôn Noãn, anh vừa nhận được điện thoại của công ty, ngày mai anh phải đi công tác, chắc cũng phải đầu tháng sau mới về được, lúc đó anh có rảnh không? Có thì chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Lục Bán Thành nói xong lại hỏi thêm một câu: “Có vấn đề gì không?”

Hứa Ôn Noãn lắc lắc đầu: “Không thành vấn đề ạ.”

.....

Chưa đến ba giờ, bữa tiệc kết thúc.

Phòng trên lầu của khách sạn Bắc Kinh đều trống không, khách mời thì rời đi, người quen thân thì lên những phòng trên lầu nghỉ ngơi.

Lục Bán Thành giúp Cố Dư Sinh tiễn khách ở cửa.

Hứa Ôn Noãn theo Tần Chỉ Ái lên lầu tháo trang sức.

Tần Chỉ Ái kết tóc rất phức tạp, lúc Hứa Ôn Noãn giúp cô gỡ, điện thoại

của Hứa Ôn Noãn lại vang lên, cô nhìn màn hình một lúc, là tin nhắn của Lục Bán Thành gửi tới, nói cho cô biết hần chờ cô ở đường đối diện khách sạn Bắc Kinh.

Hứa Ôn Noãn không trả lời, để điện thoại vào túi, tiếp tục giúp Tần Chỉ Ái tháo tóc xong, lúc tháo được một nửa thì Cố Dư Sinh đến nên đương nhiên là hần đứng phía sau thay Hứa Ôn Noãn tháo tóc cho cô.

Đôi tân giai nhân ở bên nhau, lúc này tất nhiên Hứa Ôn Noãn có thể ra ngoài rồi.

Từ khách sạn đi ra đường cái, Hứa Ôn Noãn liền nhìn thấy xe của Lục Bán Thành ở bên kia đường.

Cô vẫn đứng trước cửa, chờ đèn đỏ, liền sang đường, lúc cô đi đến gần xe của Lục Bán Thành, nhìn thấy hần đang dựa lưng vào ghế xe nhìn điện thoại di động.

Cô giơ tay lên, gõ cửa kính xe.

Lục Bán Thành quay đầu nhìn thấy cô liền mở khóa cửa xe, Hứa Ôn Noãn mở cửa, ngồi vào.

Cô vừa thắt dây an toàn xong, Lục Bán Thành liền lái xe đi.

Cách giờ tan tầm một tiếng đồng hồ, đường sá vẫn còn khá thông thoáng, chỉ 20 phút đã đến cục dân chính.

Xe dừng hẳn, Lục Bán Thành xuống xe xong liền đứng ở đầu xe chờ Hứa Ôn Noãn đi tới cạnh hần, khóa xe cẩn thận xong, liền đi đến cửa lớn của cục dân chính.

Bên trong cục dân chính chỉ có nhân viên, không có cặp vợ chồng nào khác.

Lục Bán Thành và Hứa Ôn Noãn rất nhanh liền lấy được ‘giấy đăng ký

kết hôn', hai người điền tên, cả hộ khẩu và chứng minh nhân dân cũng đưa cho nhân viên ở đó, sau đó họ chụp hình, đợi khoảng năm phút liền lấy được hôn thú.

Từ cục dân chính đi ra, Lục Bán Thành giơ cổ tay lên, liếc mắt nhìn thời gian, chỉ mới bốn giờ, cách giờ ăn tối còn lâu nhưng hắn vẫn quay đầu nhìn Hứa Ôn Noãn, muốn hỏi cô buổi tối muốn ăn gì.

Còn chưa nói ra, Hứa Ôn Noãn đã lên tiếng trước: “Anh Bán Thành, em hơi mệt, em về nhà nghỉ ngơi trước, anh có chuyện gì thì cứ giải quyết trước đi, em đón xe taxi đi là được rồi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 826: Yêu Em Từ Đó (6)

Lục Bán Thành không nói được gì thêm nữa.

Một lát sau, Lục Bán Thành mới lên tiếng: “Anh đưa em đi?”

“Không cần...” Hứa Ôn Noãn hầu như chẳng chần chừ chút nào...

Lục Bán Thành cứng môi một hồi, không miễn cưỡng Ôn Noãn, khẽ gật đầu một cái: “Vậy chú ý an toàn.”

“Vâng, em biết rồi.” Hứa Ôn Noãn cười nhạt trả lời Lục Bán Thành, cất bước đến ven đường, lúc cô sắp giơ tay lên gọi taxi, Lục Bán Thành như nhớ ra chuyện gì, liền gọi cô: “Ôn Noãn.”

“Dạ?” Hứa Ôn Noãn quay đầu lại.

Lục Bán Thành cầm điện thoại di động lên bấm mấy cái, sau đó điện thoại của Hứa Ôn Noãn liền vang lên mấy tiếng, cô lấy điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn màn hình, là tin nhắn Lục Bán Thành gửi, một địa chỉ và một dãy password.

Hứa Ôn Noãn không hiểu nhìn Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành vừa cất điện thoại vừa giải thích: “Đây là địa chỉ nhà anh, mật khẩu vào nhà, tuy rằng chúng ta đóng giả vợ chồng nhưng em cũng nên chuyển đến chỗ anh ở đi, em có thể thu dọn một chút đồ thường dùng dọn qua trước rồi khi nào có thời gian thì chuyển những thứ còn lại đến sau.”

Ngoại trừ mối quan hệ kia với Ngô Hạo, Hứa Ôn Noãn và Lục Bán Thành còn thật sự không tính là bạn bè, tuy rằng hẳn chỉ vì cha mẹ mới tìm cô giả kết hôn nhưng một triệu này dù sao cũng không phải là một con số

nhỏ, dù Hứa Ôn Noãn không quen ở cùng người đàn ông khác đi chăng nữa, nhưng cô cũng không phản đối những lời mà Lục Bán Thành nói ra: “Em biết rồi, lát nữa em sẽ đi qua chỗ anh.”

Lục Bán Thành khẽ gật đầu hai cái, không nói nữa.

Hứa Ôn Noãn quay người, giơ tay lên gọi taxi.

Chờ đến khi xe taxi chở Hứa Ôn Noãn đi mất, Lục Bán Thành mới thu lại tầm mắt, mở cửa xe, ngồi vào.

.....

Đêm tân hôn, Cố Dư Sinh và Hứa Ôn Noãn ở trong nhà cũ của Cố gia.

Vì muốn làm nổi bật bầu không khí, má Trương đã cố ý để những cánh hồng nhạt trên dra giường đỏ, thật sự có mùi vị của đêm động phòng hoa chúc.

Cố Dư Sinh tắm xong ra ngoài, mặc áo ngủ bằng lụa tơ tằm màu đỏ, Tần Chi Ái mặc váy ngủ đỏ ngồi trước bàn trang điểm đang sấy tóc mình.

Hắn đi lên, lấy máy sấy tóc trong tay cô, cẩn thận cầm vài sợi tóc còn ươn ướt của cô lên hong khô, sau đó kéo cô đứng lên, đi vòng qua người cô, đứng trước mặt cô.

Ánh nến chập chờn khiến khuôn mặt cô càng trở nên xinh đẹp, đôi mắt đen kịt chập chờn ánh nến càng muốn câu nhân, trêu chọc nơi sâu thẳm từ trong tim hắn.

Hắn không kìm lòng được giơ tay lên vuốt ve sợi tóc của cô, sau đó lại rơi vào hai gò má của cô, từ từ vuốt ve.

Một lúc lâu, hắn mới từ từ cúi đầu hôn lên môi cô, lông mi của cô khẽ run rẩy nhưng cũng từ từ khép mắt lại.

Hôn từ dịu dàng đến cuồng nhiệt, bầu không khí trong phòng vốn bình

thường lại bị hấn làm cho trở nên nóng bỏng.

Áo ngủ váy ngủ đỏ thắm tán loạn trên mặt đất, cô bị hấn ôm lấy, nhẹ nhàng đặt trên giường.

Ánh nến càng mạnh mẽ, thân thể của cô và hấn lại dán vào nhau càng chặt chẽ hơn...

.....

Bạn thật sự cho rằng đêm tân hôn chỉ có thể ngọt ngào như vậy sao?

Không không không... đây chỉ là trong phòng tân hôn, còn bên ngoài phòng thì tình hình là như thế này:

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 827: Yêu Em Từ Đó (7)

Má Trương tắm rửa cho Đậu Phụng Nhỏ.

Trong phòng khách chỉ còn lại Cố lão gia và mẹ Tần đang xem tivi.

Cố lão gia nâng bình trà lên, lúc châm trà cho mình cũng không rót cho mẹ Tần một tách trà: “Trà này an thần, uống vào buổi tối ngủ rất ngon.”

“Cảm ơn Lão tiên sinh.” Mẹ Tần vội vàng cảm ơn.

Cố lão gia cười như nói bà không cần phải khách sáo, uống một hớp trà.

Đến Bắc Kinh đã hơn một tháng, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái chăm sóc bà rất chu đáo, mẹ Tần đều có thể cảm nhận được, mà hôn nay lại là hôn lễ của con gái, bà cảm động khóc không biết bao nhiêu là lần rồi, lúc này lại ngồi cùng một chỗ với Cố lão gia, không nhìn được mà cảm thán: “Lão tiên sinh, Dư Sinh và Tiểu Ái có thể ở bên nhau, thật là thiết thời cho ông.”

Cố lão gia đang vui rạo rức muốn uống hớp trà thứ hai nghe như vậy đột nhiên lại dừng động tác nâng tách trà của mình, hơi kinh ngạc nhìn về phía mẹ Tần.

Thiết thời cho ông? Sao lại thiết thời cho ông?

Mẹ Tần không nhận thấy được điểm khác thường của Cố lão gia, nâng tách trà lên nhấp một ngụm, cứ tiếp tục nói: “Lão tiên sinh, nói thật, tôi cũng là con gái, bì người khác bày mưu, tôi thật sự có chút không vui.”

Bày mưu? Lẽ nào mẹ Tần biết Lương Đậu Khấu đã có những thủ đoạn muốn động tay động chân với Tiểu Ái? Cũng biết lúc trước ông tin tưởng Lương Đậu Khấu mà nói những lời hung ác với Tiểu Ái?

Cổ lão gia run rẩy trong lòng một hồi, một luồng căng thẳng từ trước đến nay chưa từng có bỗng nhiên bao phủ toàn thân ông.

“Thế nhưng bây giờ tôi nhìn thấy Tiểu Ái hạnh phúc như vậy, tôi thật sự cảm thấy những điều mình không vui trước kia quả là chuyện thừa rồi.” mẹ Tần nói xong, như là hết sức vui mừng vậy, cười ha ha một mình: “Có điều chuyện qua rồi thì cứ để nó qua đi, không cần phải nhắc lại nữa.”

Quả nhiên mẹ Tần biết chuyện lúc trước ông xua đuổi Tiểu Ái đi rồi, Cổ lão gia đè lại thấp thỏm và bất an trong lòng, đặt tách trà xuống, sau đó mới cười cợt lấy lòng mẹ Tần, chuẩn bị xin lỗi: “Bà thông gia...”

Cổ lão gia còn chưa nói câu tiếp theo, mẹ Tần bỗng nhiên lại quay đầu cười với ông, nói tiếp: “Lão tiên sinh, ông nói thử xem không phải ông cũng rất thời thượng sao, lại có thể để Cổ Dư Sinh dùng chiêu này, tôi chỉ nghe chuyện con gái vì muốn giữ con trai mới chơi trò có con rồi mới lấy chồng, chưa từng nghe có chuyện nhà trai lại cố ý làm như vậy, thật sự là quá ly kỳ...”

Cái gì kết hôn vì có con? Cổ lão gia lại sững sờ.

“Có điều, ông cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, cũng trải đời không ít, cũng có thể để Dư Sinh giở trò, khiến cho Tiểu Ái có con xong, lại không nói với tôi tiếng nào, nhưng mà ông cũng không nên cố chấp như vậy, Dư Sinh không ở Bắc Kinh, Tiểu Ái cũng không đi Hàng Châu được thì ít ra ông cũng nên để cho chúng nó gọi điện thoại về báo cho tôi biết một tiếng chứ, đúng không?”

Nghe đến đó, Cổ lão gia cuối cùng cũng đã hiểu được mọi chuyện rồi.

Thì ra là do lúc trước Cổ Dư Sinh giải thích với mẹ Tần chuyện chưa kết hôn mà đã sinh con, đẩy ông vào làm người xấu sao? Khó trách hôm hán đi Hàng Châu ông cứ hắt xì liên tục!!

Cổ lão gia liền bật thốt lên một câu: “Vô liêm sỉ!”

“Cái gì?” mẹ Tần nghe thấy giọng nói đầy căm hận của Cố lão gia thì giật bắn mình.

Cố lão gia lúc này mới nhận thấy được mình đang thất thố, liền quay về bà thông gia, nhưng nếu ông nói ra sự thật thì chẳng phải Cố Dư Sinh sẽ mất hình tượng trước mặt mẹ vợ sao?

Cố lão gia càng nghĩ lại càng xoắn xuýt, cuối cùng vẫn là nói: “Là tôi nói mình vô liêm sỉ!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 828: Yêu Em Từ Đó (8)

Mẹ Tần nói chuyện phiếm thôi, không nghĩ tới Cố lão gia lại làm như vậy khiến bà cảm thấy ngượng ngùng: “Lão tiên sinh, ngài đừng như vậy, tôi cũng biết rõ, ngài chỉ muốn tốt cho tụi nhỏ tôi không trách ngài, ngài không cần phải...”

Mẹ Tần vốn muốn nói “chửi mình” nhưng mà như vậy lại khó nghe quá liền nói: “...Tự trách như vậy.”

Bà cho rằng tôi đang tự trách sao? Tôi là bị bức ép, là bất đắc dĩ!

Cố lão gia thật là tức hà, nhưng ông vẫn có thể nén giận, nói cười với mẹ Tần: “Bà thông gia, đúng thật là tôi không nên làm như vậy, nhưng thật sự là tôi rất yêu quý Tiểu Ái cho nên mới phải nghĩ đến cách đó...”

Mẹ Tần vội vàng tỏ ý không sao.

Cố lão gia nén giận, tươi cười tiếp tục hàn huyên với mẹ tần một chút, mãi đến sau khi má Trương tắm cho Đậu Phộng Nhỏ xong, mẹ Tần đi với má Trương chơi với Đậu Phộng Nhỏ, sau đó dỗ bé ngủ, Cố lão gia mới tức giận đùng đùng đứng lên, chống gậy lên lầu, sau đó chống gậy lên lầu, liền đập cửa rầm rầm rầm gọi Cố Dư Sinh: “Cố Dư Sinh, ngươi lăn ra đây cho ta!”

.....

Trong phòng Cố Dư Sinh đang đến phút mấu chốt nhất, động tác của hắn càng lúc càng nhanh, lúc cả người sắp bay lên trời lại bị ông đập cửa kéo lại, bên tai lại là tiếng ông gầm lên giận dữ, sau đó động tác của hắn bỗng dừng khựng lại, khiến bầu không khí kiêu diễm bị đánh bay.

“Cố Dư Sinh! Người lẫn ra đây cho ta!”

Cố Dư Sinh nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi, sau đó mới hôn khỏe môi Tần Chỉ Ái một chút tỏ vẻ xin lỗi, vươn mình xuống giường, mặc quần áo, đi ra ngoài.

-

Lục Bán Thành về đến nhà đã là 11 giờ khuya, lúc hấn từ trong thang máy ra đúng lúc lại đụng phải hàng xóm.

Hấn ở đây hai năm, mọi người xung quanh đều có chút quen biết, đụng mặt sẽ nói chuyện vài câu.

“Lục tiên sinh về rồi sao?”

“Vâng.” Lục Bán Thành gật đầu lễ phép trả lời.

Người hàng xóm kia nở nụ cười, lúc đi vào thang máy, lại nhớ ra chuyện gì hỏi hấn: “Lục tiên sinh, cậu có bảo mẫu mới sao? Thật là xinh đẹp quá chừng!”

Lục Bán Thành trở mắt nhìn người hàng xóm, hả một tiếng.

“Buổi chiều tôi thấy có một cô gái trẻ dọn vào nhà anh, tôi còn cho rằng đó là bạn gái của anh nên mới thuận miệng hỏi nhưng cô ấy lại nói cô ấy là bảo mẫu do anh mời đến.”

Lục Bán Thành nghe đến đó mới hiểu cô bé mà người hàng xóm kia nói là Hứa Ôn Noãn, hấn liền qua loa gật gù với người hàng xóm, sau đó nhanh chóng ra khỏi thang máy, liền nhập password vào nhà.

Qua cửa trước, dựa vào ánh đèn sáng choang, Lục Bán Thành liếc nhìn Hứa Ôn Noãn nằm trên ghế salon, hình như đang ngủ.

Hấn từ từ bước chậm đến trước mặt cô.

Hình như cô nằm mơ thấy gì đó, nhúu mày, khóe mắt có một giọt nước tràn ra.

Gai nhọn đâm vào lòng khiến Lục Bán Thành mím môi căng thẳng một hồi, sau đó mới từ từ khom người xuống, động tác rất nhẹ nhàng muốn giúp cô lau khô giọt nước trên khóe mắt, nhưng đầu ngón tay của hắn còn chưa đụng đến cô, liền có thể nghe thấy hai chữ mà cô gọi, rất rõ ràng: “Ngô Hạo...”

Hai chữ chỉ nhẹ nhàng như vậy nhưng lại giống như một cái gai nhọn đâm vào lòng hắn, trong nháy mắt, tim Lục Bán Thành đau nhói cả người như bị điện giật, lùi về phía sau một bước.

Bì lùi quá nhanh, hắn đụng phải bàn trà, khiến đồ gì đó trên bàn rơi xuống đất, tạo ra âm thanh loảng xoảng, đánh thức Hứa Ôn Noãn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 829: Yêu Em Từ Đó (9)

Cô mông lung mở mắt ra, còn chưa tỉnh hẳn, mơ màng nhìn Lục Bán Thành lại gọi: “Ngô Hạo?”

Vốn định quay người lại mà đi nhưng lần này hẳn lại nghe thấy cô gọi hai chữ đó lần thứ hai, liền ngẩng đầu, tầm mắt nặng nề nhìn về phía Hứa Ôn Noãn.

Đêm đó cô uống sau ở quán bar cũng vậy, sau khi gọi điện thoại cho hắn xong vẫn luôn miệng gọi: “Ngô Hạo.”

Hôm nay cô ở hôn lễ của Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái cũng vậy, cứ thật lòng nhìn Ngô Hạo, sau khi hắn đi rồi còn quay đầu nhìn hắn.

Cô rõ ràng đã đăng ký kết hôn với hắn, mặc dù chỉ đóng giả là vợ chồng nhưng cô cũng không thừa nhận mối quan hệ này với người ngoài.

Hắn về nhà, cô ngủ rồi, trong miệng sao vẫn cứ “Ngô Hạo Ngô Hạo?”

Dù cô thức dậy rồi, nhìn thấy hắn rồi, vẫn cứ gọi Ngô Hạo?

Ngô Hạo Ngô Hạo Ngô Hạo, cuối cùng là chấm dứt chưa hả?

Ý thức của cô càng ngày càng rõ ràng, sau khi nhìn rõ lại là hắn, mới nhàn nhạt gọi lại: “Anh Bán Thành.”

Cô gọi Ngô Hạo nhu tình như vậy, nhưng gọi hắn lại khách sáo như vậy, thật khiến cho hắn có cảm giác hai người ở rất xa, rất xa...

Buổi tối Lục Bán Thành uống rượu, trong lòng ngực vốn đã không vui, lúc này lại càng khiến hắn tức giận, đôi mắt hắn nhìn cô ngày một trở nên

đỏ, lý trí bỗng dung biến mất, lúc này đột nhiên lại đè lên người cô.

Hắn như vậy khiến cô rất sợ, cô hét lên một tiếng lại hoang mang gọi: “Anh Bán Thành” sau đó liền đẩy hắn ra.

Cô chống cự khiến hắn dùng thêm sức, hắn hoàn toàn không để ý đến những phản kháng của cô, khống chế đầu của cô, tàn nhẫn chiếm lấy môi cô.

Cô đẩy giũa mạnh hơn, trong miệng lại bị hắn chặn lại nên chỉ có thể phát ra tiếng ô ô, lúc tình cờ né được môi của hắn, lại luống cuống nói: “Anh Bán Thành, anh đừng như vậy, anh Bán Thành!”

Hắn hoàn toàn không nghe thấy những lời nói của cô, vừa tiếp tục hôn cô vừa kéo quần áo của cô xuống.

Quần áo của cô bị kéo xuống, từng cái bị lột ra, da thịt lộ ra ngoài, hơi thở lạ lẫm của người đàn ông khác khiến cho Hứa Ôn Noãn cực kỳ sợ, cô càng run rẩy hơn, vừa dùng sức phản kháng mạnh mẽ hơn.

Hắn dùng chân tàn nhẫn chặn lại chân đang đá loạn xạ của cô, sau đó bắt lấy hai cánh tay cô kéo qua đỉnh đầu cô, sau đó dùng tay còn lại vuốt ve cơ thể cô, hôn lên da thịt cô.

Môi của hắn theo gò má của cô mà rơi xuống cổ cô, xương quai xanh của cô.

Cô sợ đến nỗi toàn thân không ngừng run lên bần bật, trong miệng cô là những lời nói đáng thương: “Anh Bán Thành, cầu xin anh, đừng làm như vậy, em sẽ trả lại tiền cho anh, cầu xin anh...” khóc cầu đến cuối cùng hắn vẫn không buông tha cô, cô riu rít khóc lên.

Nhưng hắn vẫn không có chút biểu hiện nào là buông tha cho cô, vụng bưng chân của cô ra dễ như ăn cháo.

Cô sợ hãi mà run rẩy không ngừng, trong miệng cũng không nói nổi nữa.

Hắn không chút chần chừ hay mềm lòng nào, chỉ hung hãn mà quyết tuyệt xông vào cơ thể cô.

Một loại đau đớn sắc bén mà xa lạ làm cho âm thanh trong miệng cô biến mất không còn tăm hơi, đầu óc cô trống rỗng, trong mắt liên tục có những giọt nước rơi ra, cả người cô giống như chết rồi, hoàn toàn không có chút phản ứng gì nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 830: Yêu Em Từ Đó (10)

Động tác của hắn ngày một nhanh, ngày một mạnh mẽ mà không ngừng bắt nạt cô.

Hứa Ôn Noãn chỉ cảm thấy bản thân giống như bị xé ra làm đôi rồi, đau đớn như những làn sóng hết lần này đến lần khác ập vào cô, nhấn chìm cô, loại đau đớn này là để nhắc cho cô nhớ, là Lục Bán Thành đã đoạt đi sự thuần khiết của cô.

Một loại những tuyệt vọng và thê lương cứ ám ảnh trong lòng cô không thể nào nói ra được, cô còn có thể cảm nhận được người đàn ông trên người mình này đã đẩy mình vào địa ngục không thấy đáy, mà cô lại không thể chống cự, chỉ có thể bị dẫn dắt trong khổ sở và đau đớn.

.....

Không biết qua bao lâu, Lục Bán Thành cuối cùng cũng dừng lại.

Lục Bán Thành nằm nhoài trên người Hứa Ôn Noãn, khẽ thở dài một hơi, cũng không nhúc nhích. Hắn nhìn chăm chăm vành tai của cô bé dưới người mình một lúc lâu, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, qua mấy giây mới nhìn lên mặt cô.

Cô giống như một con cá chết vậy, toàn thân cứng đờ nằm dưới người hắn, không nhúc nhích, nhìn chăm chăm trần nhà, ánh mắt dại ra, vẻ mặt như quá kinh hãi nên không chịu nổi.

Trút giận lên người cô xong, lúc này hắn cũng đã tỉnh rượu được một nửa, lại ý thức được hình như chính mình vừa mất khống chế, trong mắt hắn lại có chút kinh hoảng, hắn nhìn cô một chút mà không biết nên làm thế nào, mới động môi một chút, giọng nói khô khốc: “Ôn...”

Chỉ một âm đơn giản như vậy lại giống như một quả bom nổ đùng bên tai Hứa Ôn Noãn, sau đó cô rít gào lên: “Đừng đụng vào tôi, cầu xin anh đừng đụng vào người tôi...”

Sau đó không biết cô lấy sức lực ở đâu ra lại có thể đẩy Lục Bán Thành ra, sau đó nhặt quần áo tán loạn dưới mặt đất che lên người, ngồi co rút trên ghế salon, nhìn hẩn đầy phòng bị, sau đó niệm đi niệm lại: “Cầu xin anh, đừng như vậy, đừng đụng vào tôi...”

Giọng nói đáng thương như vậy khiến lồng ngực hẩn lại không thở nổi, trong nháy mắt lại cảm thấy tràn ngập ảo não, hồ thẹn và đau lòng.

Hẩn không muốn tổn thương cô như vậy, hẩn không biết mình lúc này bị cái gì nữa...

Lục Bán Thành chưa từng luống cuống tay chân như lúc này, hẩn vắt óc suy nghĩ một lúc lâu, mới nói ra một câu đầy miễn cưỡng: “Ôn Noãn, anh không phải cố ý...”

Không phải cố ý?

Cô cầu xin hẩn như vậy hẩn đều không buông tha cho cô, còn không chế tay chân cô, còn mạnh mẽ lao vào người cô, bây giờ lại quay lại nói với cô là hẩn không cố ý?

Hứa Ôn Noãn cảm thấy như mình vừa nghe thấy câu chuyện hài hước nhất thế giới, cũng không để ý đến Lục Bán Thành mà sợ hãi run rẩy đứng lên từ trên ghế salon, cố gắng lê thân thể đau xót đến nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh bị đóng lại, trong phòng khách to lớn chỉ còn lại mình Lục Bán Thành.

Hẩn ngồi cứng trên ghế salon một chút, sau đó vừa chuẩn bị mặc lại quần áo của mình lại nhìn thấy trên ghế salon có chút máu.

Lục Bán Thành sững sốt trong nháy mắt, một lúc lâu mới quay người đi

vào phòng ngủ.

Lục Bán Thành tắm qua loa một chút, tóc cũng không lau, liền quay trở lại phòng khách.

Hứa Ôn Noãn ở trong nhà vệ sinh vẫn chưa ra.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 831: Yêu Em Từ Đó (11)

Lục Bán Thành chờ chừng 10 phút, có chút không yên lòng mà nhẹ gõ cửa.

Ngoại trừ tiếng nước chảy âm âm, bên trong Hứa Ôn Noãn không có bất cứ âm thanh nào khác.

Lục Bán Thành lại đợi một lát, lần thứ hai đưa tay lên cửa, lại nghe bên trong có tiếng nước nở.

Trong lòng Lục Bán Thành cảm thấy đau xót, tay cứ đề như vậy trong không trung, bất động.

Một lúc lâu, hắn mới buông thông tay, dựa trên vách tường, lẳng lặng không lên tiếng mà đứng như vậy.

Tiếng khóc trong nhà vệ sinh lúc lớn lúc nhỏ, khiến tim hắn cứ nhói đau từng cơn.

Mãi đến ba giờ sáng, cửa nhà vệ sinh mới được mở ra, Hứa Ôn Noãn sắc mặt trắng bệch như người mất hồn đi ra.

“Ôn Noãn.” Lục Bán Thành nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức đứng thẳng dậy gọi cô.

Hứa Ôn Noãn không nói gì với hắn ngoảnh mặt làm ngơ, cất bước đi.

“Ôn Noãn” Lục Bán Thành lại gọi lần nữa, đưa tay ra bắt lấy cánh tay của cô.

Hắn đụng vào giống như có độc vậy khiến Hứa Ôn Noãn giật mạnh tay

ra theo phản xạ có điều kiện, không cho hấn đụng vào người mình.

Lục Bán Thành lần thứ hai muốn đưa tay ra, nhưng có thể cô biết được nên chạy hai bước khiến khoảng cách của hai người xa hơn.

“Được, anh không đụng vào em, chúng ta nói chuyện được không?” Lục Bán Thành thỏa hiệp: “Ôn Noãn, chuyện lúc nãy anh thật sự không cố ý, anh chỉ là không thể kiểm soát được mới làm những chuyện như vậy, anh sẽ chịu trách nhiệm với em...”

Chịu trách nhiệm? cô bị hấn cưỡng bức xong còn chưa nhìn hấn lần nào bây giờ lại quay đầu, lạnh lùng liếc nhìn hấn, ngữ khí lạnh đến nỗi khiến người ta đau lòng: “Không cần!”

“Ôn Noãn, anh biết bây giờ em rất tức giận nhưng mà em hãy suy nghĩ kỹ lại một chút được không? Tại sao anh lại đối xử tốt với em như lúc trước, Ôn Noãn, anh thật sự yêu em mà...”

Lục Bán Thành còn chưa nói hết câu, Hứa Ôn Noãn đột nhiên cười lạnh một cái: “Yêu tôi?”

“Yêu tôi thì có thể cưỡng bức tôi sao? Lục Bán Thành anh có biết yêu là gì không vậy? Ngô Hạo mới là yêu tôi, tôi ở bên anh ấy 10 năm, anh ấy còn chưa bao giờ làm chuyện này với tôi, còn anh thì sao chứ? Anh không có tư cách nói yêu tôi, cưỡng bức chính là cưỡng bức, anh có biết không, bây giờ chỉ cần nhìn thấy anh tôi liền cảm thấy... tởm! Buồn nôn!!”

Lúc hấn đứng cạnh nhà vệ sinh cũng có suy nghĩ cô sẽ như vậy rồi, chờ một thời gian cô bình tĩnh lại mới có thể nói tâm ý của hấn cho cô nghe, cô không yêu hấn cũng không sao, hấn yêu cô là được rồi, chỉ cần cô đồng ý để hấn chăm sóc cho cô, cùng hấn sống chung cả đời, như vậy cũng đủ lắm rồi.

Cô định nghĩa gì với hấn? cưỡng bức? Buồn nôn? Tởm? Còn so sánh hấn với Ngô Hạo.

Đúng vậy, trong lòng cô, sao hấn có thể sánh bằng Ngô Hạo chứ, dù cho

hắn có tốt đến mấy, ưu tú bao nhiêu mà bây giờ hắn lại làm một chuyện lật đổ hết hình tượng trong mắt cô.

Lục Bán Thành cup mắt, che lại ánh mắt bất đắc dĩ và đau khổ, qua một lát, hắn mới lên tiếng lần nữa: “Ôn Noãn, mặc dù em không tin anh nhưng anh đối với em là thật lòng.”

“Thật sao? Lục Bán Thành, may mà trước đây anh không nói cho tôi biết, nếu như tôi biết ngay từ đầu anh đã có mưu đồ riêng như thế này, tôi tuyệt đối sẽ không làm cuộc giao dịch này! Bởi vì tôi vốn không thích anh, trước đây không, bây giờ lại càng không! Anh cưỡng bức tôi, tôi sẽ không bao giờ yêu anh!!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 832: Yêu Em Từ Đó (12)

“Vì vậy, Lục Bán Thành, tôi hy vọng anh đừng nói như vậy nữa, tôi cảm thấy thật sự rất buồn nôn đó!”

“Hơn nữa, ngoại trừ đóng giả làm vợ của anh, gặp cha mẹ anh, những chuyện khác, tôi không muốn gặp anh chút nào!”

“Vì vậy nên Lục Bán Thành, những lúc không cần thiết, anh tốt nhất đừng có nói chuyện với tôi! Tôi cũng sẽ coi như anh không hề tồn tại!”

“Tôi hy vọng anh có thể thực hiện tốt giao dịch này, ngày này năm sau tôi có thể lấy được giấy li hôn của anh!”

“Đó là phòng dành cho khách đúng không? Tôi ở trong phòng đó có được không?” Hứa Ôn Noãn hỏi xong, cũng không chờ Lục Bán Thành trả lời, liền đến lối hành lý để cạnh salon lên, tiến vào phòng đó.

Một giây trước cô còn đóng sầm cửa, giây sau còn nhớ có một chùm chìa khóa gắn trên cửa liền mở cửa ra, rút chùm chìa khóa xong, mới đóng sầm cửa lại lần nữa.

Lục Bán Thành đứng cách phòng khá xa nhưng hắn vẫn có thể nghe được tiếng cô đóng cửa phòng, còn khóa trái cửa.

Trong cổ họng Lục Bán Thành như có cái gì đó chặn lại khiến hắn thở còn không ra hơi nữa chứ nói chi là nói chuyện.

Hắn nhìn chằm chằm phía trước, nhìn thấy cảnh tượng ngoài cửa sổ đèn đuốc rã rời, cảm giác rõ ràng trong trái tim của mình có gì đó châm vào đau nhói.

Đúng vậy, Ngô Hạo vui mừng vì cô vẫn còn trong trắng, mười năm với Ngô Hạo nhưng cô vẫn sạch sẽ như vậy.

Nhưng trong nháy mắt hắn lại thấy mình làm cô vậy bản rồi, hắn lại đắm vào nỗi đau của cô, hắn đã quá nhần tâm.

Mà những câu nói yêu đương kia, lúc này lại trở thành dư thừa rồi.

Dù sao trong mắt cô vẫn luôn không có hắn, cô cũng không cần tình yêu của hắn, nói ra lúc này, chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Nửa tháng sau.

Qua tết một tháng, khí trời ẩm áp hơn rất nhiều.

Có một thời gian Tần Chỉ Ái và Hứa Ôn Noãn không gặp nhau, cuối tuần này hai người họ hẹn nhau ở trung tâm thương mại SPK.

Hai người đi dạo đến bốn giờ chiều, cả hai đều mệt mỏi liền xách túi lớn túi nhỏ vào một quán café ở SPK ngồi.

Tần Chỉ Ái muốn uống trà sữa, Hứa Ôn Noãn uống một tách café, sau đó là một cái bánh gato.

Tần Chỉ Ái cầm muỗng khuấy trà sữa, liếc nhìn Hứa Ôn Noãn đang cúi đầu ăn bánh gato, Tần Chỉ Ái nói: “Gần đây cậu ăn khỏe quá ha Ôn Noãn!”

“Có hả?” Hứa Ôn Noãn bỏ muỗng xuống, ngẩng đầu lên cười đáp lại.

“Có a, buổi trưa lúc ăn cơm cậu ăn ba chén, quen nhau nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy sức ăn của cậu mạnh như vậy đó, giờ chỉ mới qua mấy tiếng cậu lại ăn thêm bánh rồi!”

“Bánh này thật là ngon a, mình đã đến rồi thì phải nếm thử chứ, cậu không thấy mấy đầu bếp trong này ai cũng nấu ăn ngon hết sao?” Hứa Ôn Noãn uống một ngụm café, chợt nhớ đến chuyện gặp gỡ bạn bè mấy tháng trước.

Đó là ngày rằm 15 Cổ Dư Sinh và Tần Chỉ Ái ra ngoài ăn tối.

Trước khi ăn cơm, Tần Chỉ Ái liền chụp lại những món này đăng lên cho bạn bè xem còn mention Cổ Dư Sinh: “@Cổ Dư Sinh dẫn mình đến nhà hàng mà mình thích ăn nhất.”

Sau đó hai tiếng, Cổ Dư Sinh lại share bài viết đó của Tần Chỉ Ái với status: “@Tần Chỉ Ái: “Đã xử lý xong, ngày mai nhà bếp của nhà hàng này sẽ là đầu bếp riêng của Tần tiểu thư.”

Sau đó bài viết đó bị Tiểu Vương nhìn thấy lại được share thêm một lần nữa với status: “Hai vợ chồng này có ngày nào cầu huyết không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 833: Yêu Em Từ Đó (13)

Nghĩ tới đây, Hứa Ôn Noãn cười khì khì: “Quen biết Anh Sinh lâu như vậy, vẫn luôn cho rằng anh ta là người bạc tình bạc nghĩa, nhưng không ngờ lại sùng cậu lên đến trời luôn, thiệt là xuất thần nhập hóa.”

Bởi vì Hứa Ôn Noãn đã nói đến hai chữ đầu bếp nên Tần Chỉ Ái hiểu rõ ràng đó là chuyện ngày rằm 15, cô cười yếu ớt ngượng ngùng, che dấu hạnh phúc từ trong đang sắp tràn ra ngoài: “Cái gì đâu, trước kia không tiếp xúc với anh ấy nên không cậu không biết thôi, cho rằng anh ấy là nam thần sạch sẽ gì sao, không dám đâu, chỉ cần cậu quen thì biết, anh ấy lầy lăm luôn, hồi trước mình mời giáo viên thể hình về dạy yoga riêng, người dạy thì là nam, lúc hẳn đi đến thấy mình nói chuyện hợp với thầy thì cậu biết anh ấy làm gì không? Anh ấy nói với giáo viên thể hình của mình là mình 50 tuổi rồi, sở dĩ trông còn trẻ như vậy là bởi vì mỗi năm đều lấy một khoản tiền kêch xù đi tiêm botox!”

“Còn chưa đâu nha, gần đây nhất cậu biết không? Sinh nhật Tiểu Vương, lúc trước mình làm việc ở Hôi thị anh ta cũng có giúp mình rất nhiều nên mình coi anh ấy là sư phụ, muốn mua quà sinh nhật cho anh ta, Cố Dư Sinh ra vẻ như không có ý kiến gì nhưng mà lúc mình mua một cái đồng hồ cho Tiểu Vương thì kết quả cậu có biết Tiểu Vương nhận được cái gì không? Suốt cả một tuần Cố Dư Sinh cứ hành hạ người ta khiến Tiểu Vương nhìn thấy mình liền bỏ chạy như ma vậy, khiến mình bức mình muốn chết, sau đó mới biết đều là do Cố Dư Sinh hành hạ anh ấy.”

Hứa Ôn Noãn vừa uống vào một ngụm café, nghe đến đó nhin lăm mới không phun café ra ngoài: “Mình cũng không nghĩ đến thì ra Anh Sinh lại có bộ mặt đáng yêu như vậy.”

“Đáng yêu?” Tần Chỉ Ái lườm cô một cái: “Ôn Noãn, hình như cậu nên

tham gia một lớp tiểu học lần nữa.”

Hứa Ôn Noãn cười nhẹ một tiếng, không nói gì.

Tần Chỉ Ái bung trà sữa lên uống, uống được nửa ly xong lại nhớ tới chuyện gì, ngẩng đầu lên nói với Hứa Ôn Noãn: “À, đúng rồi thứ tư cậu đến nhà mình một chuyến được không?”

“Chi vậy?”

“Không phải cậu rất thích nhà thiết kế đồ của SP sao? Bây giờ anh ấy là nhà thiết kế riêng của mình, cho cậu đặt mua một cái theo ý thích luôn!”

“Thiệt hay giả vậy?” Hứa Ôn Noãn không thể tin nổi liếc mắt nhìn Tần Chỉ Ái sau một lát mới tin được, lại hỏi: “Không phải lại là kiệt tác của Cố Dư Sinh chứ?”

Tần Chỉ Ái cười: “Ừ” một tiếng, “Tuần trước anh ấy đi công tác, mình để anh ấy mang theo túi của mình, thuận miệng nói mình rất thích mấy túi do nhà thiết kế này làm ra nên anh ấy liền đi công tác về là đưa nhà thiết kế đó về cho mình luôn.”

“Đệt đệt đệt đệt đệt đệt đệt...” Hứa Ôn Noãn cứ niệm như tụng kinh, còn chưa dứt miệng điện thoại của Tần Chỉ Ái lại vang lên.

Tần Chỉ Ái lấy điện thoại di động ra nhìn, liền quay lại giải thích với Hứa Ôn Noãn: “Là nhà tuyển dụng mà tớ mới nộp hồ sơ đó.” Sau đó mới bắt máy.

“Alo, chào ngài, phải, tôi là Tần Chỉ Ái,... đúng vậy... được, làm phiền ngài quá, tạm biệt.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 834: Yêu Em Từ Đó (14)

Cúp máy xong, Hứa Ôn Noãn nhìn mặt của Tần Chỉ Ái liền hiểu: “Sao vậy? Lại bị từ chối rồi hả?”

“Đúng vậy, cậu nói xem có phải là bị ám quẻ rồi không? một tuần nay mình tìm việc ba lần, khi thì không nhận được CV khi thì công ty phá sản, không thì cũng bị thu mua lại, đúng là thời thế đảo điên...”

“Vậy cậu cứ ở nhà đi, giúp chồng dạy con cho thật tốt, nếu có thể thì mình còn ước mỗi ngày có thể làm vợ hiền mẹ đảm, cậu có biết bây giờ mình ngày nào đi làm về cũng mệt muốn chết không, vì công việc mà cứ suốt ngày phải chạy vạy bên ngoài...”

Tần Chỉ Ái nghe đến đó liền trầm mặc, qua một lát, cô nhìn Hứa Ôn Noãn chăm chú lại hỏi: “Ôn Noãn, nếu như vậy thấy món nợ của anh Bán Thành quá nặng nề quá áp lực thì lấy tiền của mình trả anh ấy trước đi.”

“Thôi quên đi, nợ ai cũng là nợ, nợ thì vẫn cứ còn vậy thôi.”

“Vậy bây giờ cậu và anh Bán Thành sao rồi? Có tiến triển gì không?”

Hứa Ôn Noãn bị hỏi liền sửng sốt, rất nhanh lại cúp máy, che đi vẻ không vui, lắc đầu không do dự trả lời: “Không thể, mình và anh ấy chẳng thể xảy ra chuyện gì hay có tiến triển gì hết, bây giờ mình chỉ mong thời gian trôi qua nhanh một chút, sớm kết thúc thỏa thuận này thôi.”

“Ôn Noãn, mình biết chuyện của Ngô Hạo đối với cậu là một đả kích rất lớn nhưng cũng không thể vì một mình Ngô Hạo mà lại đập chết hết những người đàn ông khác trong thiên hạ, cậu cũng không thể sống cô đơn mãi như thế này cả đời...”

“Tiểu Ái, cậu lại tới nữa rồi, mình cần phải...” Hứa Ôn Noãn nói tới đây, bỗng nhiên ôm ngực, nôn khan một tiếng.

“Sao vậy?” Tần Chỉ Ái quan tâm hỏi.

“Không có gì, có thể là ngán bánh gato quá nên mắc ói thôi.”

Tần Chỉ Ái yên tâm, cười nói: “Cậu dạo này cứ giống như người đang ghen vậy đó.”

Hứa Ôn Noãn run đầu ngón tay nguyệt Tần Chỉ Ái một cái: “Nói nhảm gì đó!”

Tần Chỉ Ái cười cười, sau đó lại chuyển sang đề tài khác.

.....

Từ SPK về, Hứa Ôn Noãn không lên xe về cùng Tần Chỉ Ái mà chặn một chiếc taxi đi về nhà Lục Bán Thành.

Lúc đi ngang qua hiệu thuốc, Hứa Ôn Noãn nghĩ đến những chuyện nói với Tần Chỉ Ái lúc nãy, liền nói với tài xế: “Bác tài, dừng ở đây là được rồi.”

Trả tiền xong, mang túi đi vào hiệu thuốc cách đó năm mươi mét.

Tiếp cô là một người phụ nữ trung niên: “Tiểu thư, cô muốn mua gì?”

Hứa Ôn Noãn có chút ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Tôi muốn biết mình có mang thai hay không.”

“Que thử thai!” người phụ nữ trung niên quay đầu lại nói với người đang lấy hàng phía sau, liền quay lại hỏi Hứa Ôn Noãn: “Mua mấy que?”

“Hai que.” Mặt Hứa Ôn Noãn có một vệt hồng.

Người phụ nữ trung niên nhanh chóng tính tiền, sau đó đưa cho Hứa Ôn Noãn, sau đó đưa hóa đơn cho cô trả tiền.

Từ hiệu thuốc đi ra, Hứa Ôn Noãn đi chậm rì rì về phía nhà trọ của Lục Bán Thành.

Từ thang máy đi ra, cô cứ không yên thấp thỏm nhập password vào nhà.

Đi vào nhà, cô tiện tay đặt túi trên tủ giày, sau đó ngồi xổm xuống lúc thay giày, Hứa Ôn Noãn lại có tiếng bước chân, quay đầu nhìn theo bản năng, cô liền nhìn thấy Lục Bán Thành mặc tạp dề, tay cầm một cái xẻng, từ trong bếp đi ra.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 835: Yêu Em Từ Đó (15)

Chỉ một giây sau, Hứa Ôn Noãn liền thu lại tầm mắt.

Đôi mắt với vẻ thờ ơ của Hứa Ôn Noãn, Lục Bán Thành lại chào hỏi vui vẻ: “Ôn Noãn, em về nhà rồi sao?”

Hứa Ôn Noãn coi như Lục Bán Thành không tồn tại, liền thay giày.

Lúc cô đứng dậy, Lục Bán Thành lại nói: “Ôn Noãn, hôm nay em đi dạo phố sao? Mua gì vậy?”

Hứa Ôn Noãn ôm mấy cái túi, ngoảnh mặt làm ngơ, đi về phía phòng mình.

Lúc cô đi ngang qua người hắn, Lục Bán Thành lại mở miệng lần thứ ba: “Ôn Noãn, anh đã làm những món mà em thích ăn rồi, em nghỉ ngơi một chút trước đi, lát nữa khi nào xong anh sẽ gọi em ra ăn được không?”

Đáp lại hắn lại chỉ là sự yên lặng lướt qua.

Lục Bán Thành quay đầu lại theo bản năng, lại nhìn bóng lưng Hứa Ôn Noãn: “Em đi về có khát không? Anh rót cho em một ly...”

Chữ nước cuối cùng còn chưa nói xong, cửa phòng lại bị Hứa Ôn Noãn dùng sức đóng lại, sau đó lại nghe thấy tiếng khóa trái cửa.

Hơn một tháng nay, ngoại trừ lần về nhà cha mẹ hắn, cô mới nói chuyện cười vui vẻ với hắn, ngoài ra những lúc khác đều giống như đêm đó cô nói vậy, coi hắn như không khí vậy, không nhìn thấy, không nghe thấy.

Nếu không có gì quá bận, hắn sẽ về nhà sớm nấu cơm cho cô ăn, đừng

nói là ăn một miếng, cô thậm chí còn chẳng bao giờ liếc mắt nhìn qua một cái, ngay cả những món hắc gọi giao hàng đến, cô cũng chưa bao giờ đụng đến.

Lục Bán Thành nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, thở dài quay vào bếp.

Dù cô không ăn, hắc cũng sẽ làm.

Hắc biết cô không dễ dàng tha thứ cho hắc như vậy, nhưng hắc vẫn sẽ kiên trì để có một ngày cô sẽ tha thứ cho hắc.

Nấu cơm xong, Lục Bán Thành gõ cửa pong Hứa Ôn Noãn nhiều lần, cũng không có ai trả lời.

Mãi đến khi có chuyển phát nhanh tới cửa, Hứa Ôn Noãn cần tự mình ra ký nhận, cô mới đi ra khỏi phòng.

Sau khi ký tên xong, cô cũng không chờ nhân viên chuyển phát rời đi đã quay người trở về phòng.

Lục Bán Thành chặn trước mặt cô: “Ôn Noãn, em không thể không ăn tối, ít nhiều gì cũng phải ăn một chút.”

Hứa Ôn Noãn trầm mặc lại dịch qua bên cạnh hai bước, đi vòng qua Lục Bán Thành, chuẩn bị rời đi.

Lục Bán Thành lại chặn trước mặt cô lần nữa: “Ôn Noãn, mấy ngày trước anh đi công tác, có mua quà cho em nè.” Nói xong, hắc liền móc một chiếc hộp gấm từ trong túi ra.

Trong nửa tháng này, hắc từng đưa cho cô rất nhiều quà nhưng cô chưa từng cầm lấy.

Lục Bán Thành sợ cô giống như trước đây, lại không thèm nhìn tới, liền mở hộp gấm ra, trực tiếp nhét vào tay cô.

Một chiếc lắc tay kim cương rất tinh xảo.

Hứa Ôn Noãn không có chút vui mừng nào, liền trả lại cho Lục Bán Thành.

Hứa Ôn Noãn không đợi Lục Bán Thành nói hết lời, liền nhét hộp gắm lên khay trà, bước nhanh về phía phòng.

Lục Bán Thành đứng tại chỗ một lúc lâu, kéo tạp dề xuống, tiện tay bỏ lên ghế salon, sau đó đi đến cửa sổ.

Hắn nhìn chằm chằm cảnh đêm ngoài cửa sổ, nhìn không bao lâu, cửa phòng lại lần nữa được mở ra, Lục Bán Thành quay đầu lại theo bản năng, lại nhìn về phía Hứa Ôn Noãn.

Cô bé đi về phía hắn.

Trong mắt Lục Bán Thành nổi lên một tia mừng rỡ, hắn thấy cô đứng trước mặt mình, liền nhỏ giọng gọi: “Ôn Noãn.”

Hứa Ôn Noãn không để ý đến hắn, liền lấy túi giấy trong tay đưa cho Lục Bán Thành.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 836: Yêu Em Từ Đó (16)

Lục Bán Thành cúi đầu nhìn túi giấy, như là gặp phải chuyện đáng mừng lắm vậy liền ngược mắt nhìn Hứa Ôn Noãn, mặc dù hắn đang kiềm nén lại tình cảm của mình nhưng vẫn có chút vui sướng, như đang hỏi: “Em cũng có đồ muốn tặng cho anh sao?”

Sắc mặt Hứa Ôn Noãn chưa hề động, không có ý gì muốn lên tiếng, chỉ nhắc túi giấy lên, ra hiệu Lục Bán Thành cầm.

Lục Bán Thành thấy cử động của cô liền nhận lấy, không chờ được liền mở túi ra, ngay sau đó lại có cảm giác như bị người khác hắt cả chậu nước lạnh vào mặt, lại bất động đứng tại chỗ.

Trong túi giấy lại là một đồng tiền mặt màu hồng.

Lục Bán Thành mím môi một hồi, trong mắt đã hiểu ý của cô. Hắn vì sự chủ động khi cô đi đến trước mặt mình mà vui mừng như một chú cún con vẫy đuôi nhìn thấy chủ, lúc này những vui mừng đó đều tan thành mây khói. Hắn nhìn chằm chằm những tờ tiền kia một lúc lâu, mới nhìn Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn vẫn không muốn nói chuyện với hắn, giống như không hề nhìn thấy đau khổ và lạc lõng trong ánh mắt hắn, mặt không có chút cảm xúc nào quay người muốn đi về phía phòng mình.

Cô đi được hai bước, cô lại như nghĩ đến chuyện gì, dừng bước, cô đưa lưng về phía hắn, không quay đầu lại, nhàn nhạt nói chuyện: “Đó là một trăm ngàn, tôi còn thiếu anh chín trăm ngàn.” Nói xong, cô liền nặng nề bước chân vào phòng.

Đầu ngón tay Lục Bán Thành cầm túi giấy mà run run, mãi đến khi trong nhà có tiếng cô đóng cửa phòng lại, hắn mới cúi đầu, liếc mắt nhìn tiền trong

túi.

Nửa tháng, hẳn cho rằng cuối cùng cô cũng chịu nói chuyện với hắn, nhưng cô chỉ trả tiền cho hắn...

.....

Cửa khóa trái, Hứa Ôn Noãn nhắm mắt lại, tựa trên cửa một hồi, sau đó cô mới lê thân thể mệt mỏi về phía giường.

Mới nằm xuống xong, tay cô lại đụng phải túi của mình, chợt nhớ ra trong lúc mình về nhà có mua que thử thai, liền quay đầu nhìn chằm chằm túi một lát, mới ngồi dậy lần nữa, lấy những que đã mua ra, sau đó nhét vào trong váy ngủ, một lần nữa ra khỏi phòng.

Cô coi như Lục Bán Thành đứng cạnh cửa sổ như không tồn tại, liền đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Đóng cửa, Hứa Ôn Noãn ngồi trên bồn cầu, hít sâu hai cái, sau đó mới ngồi xổm lên, lấy que thử thai bỏ trong túi váy ra, xé bao bì bên ngoài.

Chờ mấy phút sau mới có kết quả, Hứa Ôn Noãn không rời khỏi nhà vệ sinh mà trực tiếp cầm một cái que nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Cô càng thấp thỏm, mãi đến cuối cùng nhìn thấy hai vạch thẳng hiện lên, cả người cô lại trở nên hoảng hốt.

Gần đây công việc quá bận rộn, cô vẫn không để ý đến bản thân, nếu không phải lúc này Tần Chỉ Ái nói những chuyện như vậy khiến cô quên mất chuyện tối hôm đó cô và Lục Bán Thành phát sinh quan hệ hoàn toàn vẫn không có kinh cả tháng nay.

Thân thể cô, cô biết rõ nhất, Tiểu Ái không đánh thức cô, cô cũng không nghĩ đến những chuyện kia, cô còn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mình mang thai.

Không nghĩ tới, nhưng không có nghĩa là nó sẽ không xảy ra...

Hứa Ôn Noãn mím mím môi, hai mắt vô thần ngòì chồm hỏm trên bồn cầu một lúc lâu mới đứng dậy, dẫu tất cả những thứ vừa mang vào, đi ra khỏi nhà vệ sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 837: Yêu Em Từ Đó (17)

Trong lòng cô có chuyện, đi rất vội vàng, khiến một cái que thử thai rơi xuống đất.

.....

Trở lại phòng, Hứa Ôn Noãn nằm trên giường không nhúc nhích một lúc lâu, não mới từ từ xoay chuyển mà suy nghĩ.

Cô mang thai, là tác phẩm của Lục Bán Thành, là người đàn ông cô ghét nhất trên thế giới này.

Từ sau đêm đó, cô liền muốn không có bất cứ qua lại gì với hắn nữa.

Bây giờ lại có một đứa bé...

Hứa Ôn Noãn nhìn chăm chăm trần nhà mím môi, mắt có một vết kiên quyết, cô hầu như không hề do dự chút nào, liền lấy điện thoại di động mở trang web ra, đặt chỗ ở một phòng khám sản khoa.

.....

Đêm nay Cố Dư Sinh tăng ca, Đậu Phụng Nhỏ được chăm sóc đi tắm, Tần Chỉ Ái nhân lúc rảnh rỗi liền bắt đầu chuẩn bị một cái CV mới nữa.

Lúc Tần Chỉ Ái tắt máy, không cẩn thận lại đụng phải chồng tài liệu trên bàn, cô vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt tài liệu đó lên, nhưng vô tình lại nhìn thấy một công ty bị thu mua, một công ty bị hắn làm sao cho phá sản, còn có một công ty có kẹp CV của cô ở trong đó nữa... đúng là không phải bị quỷ ám mà là bị chồng ám mà!

Những chuyện khiến cô không thể đi làm được đều là do ơn của Cố Dư Sinh.

Tần Chỉ Ái ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn chăm chăm mấy tài liệu này, chợt nhớ đến buổi tối lúc ăn cơm nói với hấn chuyện cô muốn tìm việc làm.

Gần đây Đậu Phụng Nhỏ khá là dính mẹ, Cố lão gia chẳng chơi được với bé chút nào, cứ bị bé đòi mẹ mà phải đưa Đậu Phụng Nhỏ lại cho cô, vì vậy khi ông vừa nghe thấy chuyện cô đi làm liền không do dự chút nào mà gật đầu nói: “Tuy rằng Cố gia chúng ta không thiếu tiền nhưng mà ở nhà vừa buồn chán lại vừa không tiện, Tiểu Ái vui vẻ là được rồi.” Cố lão gia còn chưa nói hết liền rên khẽ một tiếng, chỗ nào bị đau sao? Ông liếc nhìn Cố Dư Sinh đang yên lặng ăn cơm, không nói nữa.

Mẹ Tần tất nhiên là ủng hộ Tần Chỉ Ái hai tay hai chân: “Tiểu Ái đúng là nên đi làm, tuy rằng Dư Sinh có thể nuôi con nhưng mà người mà, cũng có nghề nghiệp của riêng mình.”

Mẹ Tần nói xong, từ lúc Cố Dư Sinh đáp ông một cái xong cũng không nói gì, nhưng lúc này lại gật đầu đồng ý với mẹ vợ: “Phải đó mẹ, Tần Chỉ Ái đúng là nên ra ngoài làm việc, ở nhà rất buồn chán a.”

Cố Dư Sinh nói xong liền khiến Cố lão gia tức giận ra mặt nhưng lại ngậm cười, nhìn mẹ Tần mà phối hợp nói tiếp: “Ông nói cũng rất đúng, Tiểu Ái vui vẻ là được rồi, cô ấy muốn làm gì cũng không phải kiếm tiền là chủ yếu, chỉ cần sống vui vẻ thoải mái là được!”

Sau khi ăn cơm tối, về đến nhà, Tần Chỉ Ái liền bắt tay vào điền CV, mẹ tần ở đây, Cố Dư Sinh chỉ có thể ôm eo của Tần Chỉ Ái giúp cô làm, thậm chí thấy không tốt ở đâu liền sửa ngay ở đó.

Cô thật sự cho rằng Cố Dư Sinh ủng hộ chuyện mình ra ngoài làm, nhưng lại không ngờ trong vòng vài ngày, không phải cô bị thất bại thì hấn lại nói mấy công ty kia không có năng lực sinh tồn trong thương trường các

loại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 838: Yêu Em Từ Đó (18)

Thì ra đảo qua đảo lại, trong miệng hắn nói như đúng rồi, tất cả đều bị hắn động tay động chân ở phía sau hết! Cố Dư Sinh!!!

Cô còn cho rằng có phải học lực của mình không đủ cho nên mấy công ty kia mới tìm mấy cái cơ vớ vẩn như vậy để từ chối cô.

Thì ra là do hắn ở phía sau lặng lẽ hành động a!

Tần Chỉ Ái cuối cùng cũng hiểu rõ tình hình, còn chưa đứng lên khỏi đất, ngoài cửa đã nghe thấy tiếng quản gia: “Thiếu phu nhân, thiếu gia về rồi.”

“Ừ” Tần Chỉ Ái hoàn hồn cười yếu ớt với quản gia, sau đó ôm tài liệu tán loạn trên đất, để lên bàn sau đó ôm ba tài liệu kia dấu ra sau lưng, cất bước ra khỏi thư phòng.

Còn chưa tới cửa phòng ngủ chính, Cố Dư Sinh đã ôm Đậu Phộng Nhỏ lên lầu hai.

Cố Dư Sinh nhìn thấy Cố Dư Sinh, cả khuôn mặt đều thấm đượm nét cười dịu dàng: “Tiểu Ái!”

Tần Chỉ Ái hào phóng cười với hắn một cái, sau đó mới đẩy cửa phòng ngủ chính, làm tư thế mời chuẩn lịch lãm: “Đúng lúc anh trở về, em có chuyện tốt muốn cho anh xem nè!”

Ý cười trên mặt hắn lại càng đậm, nhanh chân vào phòng: “Tiểu Ái, hôm nay em đi trung tâm thương mại mua quà cho anh sao?”

Tần Chỉ Ái nghĩ hình như mình nói sai rồi, lại cười xán lạn sửa lại: “A,

sai rồi, không chỉ có một mà là ba lận a!”

Cười vui vẻ như vậy, hấn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai thì phải, bước chân của Cố Dư Sinh theo bản năng chậm lại một chút, sau đó lại nhìn chăm chăm Tần Chỉ Ái, ngữ khí vẫn ôn hòa: “Tiểu Ái, chỉ cần là đồ em mua, dù là gì đi nữa anh cũng sẽ thích mà!”

“Thật sao? Vậy hy vọng chút nữa anh sẽ thích những thứ này!” Tần Chỉ Ái cong cong môi sau đó lại nói: “Mau vào đi.” Liền vào phòng ngủ trước.

Cố Dư Sinh ôm Đậu Phộng Nhỏ, đứng trên hành lang ngập ngừng thì thầm: “Mẹ em hôm nay có chút...:

Cố Dư Sinh còn chưa nói hết, trong phòng ngủ đã có tiếng gọi uyển chuyển của Tần Chỉ Ái: “Ông xã à!”

Cố Dư Sinh nuốt lại chữ kỳ lạ vào miệng, đổi thành chữ “đẹp”, sau đó mới giơ chân đi vào phòng ngủ.

Đóng cửa phòng lại, Cố Dư Sinh vẫn đứng xa xa Tần Chỉ Ái.

Tần Chỉ Ái ngồi trên ghế salon, quay đầu nhìn Cố Dư Sinh đứng sát cửa, cười xán lạn: “Lại đây anh!”

Cố Dư Sinh theo bản năng nhích về phía cửa chút nữa, Tần Chỉ Ái thấy hấn không đi qua, nhíu mày, hấn thấy vậy liền bước hai ba bước thật dài, nhẹ nhàng đi đến gần cô, cười đáng yêu gọi: “Tiểu Ái.”

Tần Chỉ Ái “ừ” một tiếng, rũ mắt không nhìn Dư Sinh nhẹ nhàng vỗ vỗ vị trí cạnh mình ra hiệu cho hấn ngồi xuống.

Cố Dư Sinh ôm Đậu Phộng Nhỏ nhìn xung quanh một chút, sau đó chọn một chỗ xa nhất ngồi xuống.

Vừa mới chuẩn bị ngồi xuống ánh mắt Tần Chỉ Ái cũng nhẹ nhàng lia qua, Cố Dư Sinh cả người phản xạ có điều kiện liền nhảy đến ngồi gần Tần

Chỉ Ái nhất, sau đó nháy mắt đầy vô tội: “Tiểu Ái, em có quà gì muốn tặng cho anh?”

Tần Chỉ Ái tùy tiện giật tài liệu giấu sau lưng này giờ giờ lên trước mặt hắn, dịu dàng ném lên nệm: “Công ty SD bị thu mua, người mua là Cố Dư Sinh, giá mua...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 839: Yêu Em Từ Đó (19)

Rõ ràng giọng nói của Tần Chỉ Ái rất nhẹ nhàng êm tai nhưng Cố Dư Sinh lại kinh hồn bạt vía cực kỳ sợ hãi, hấn không chờ Tần Chỉ Ái đọc xong, liền nhận sai trước: “Tiểu Ái, anh sai rồi...”

Tần Chỉ Ái giống như không nghe thấy những gì cô nói, liền đem tài liệu thứ nhất quăng lên khay trà, sau đó lại lấy tài liệu thứ hai đọc lên, nhìn chăm chăm giấy trắng mực đen mà kéo dài giọng đọc.

Cố Dư Sinh cực kỳ hoảng loạn, kịp thời nghĩ: “Tiểu Ái, anh thật sự biết sai rồi, em đừng tức giận, chỉ cần tối nay em không đuổi anh ra khỏi phòng, em muốn anh làm gì, anh đều đồng ý hết!”

Bỏ tài liệu thứ hai xuống, cô lấy tài liệu cuối cùng ra, còn chưa đọc, Cố Dư Sinh liền nói câu đó xong, cô liền quay đầu nhìn về phía hấn.

“Được lắm, anh không đến phòng khác, em đi!”

“Anh...” Cố Dư Sinh hận không thể cắn lưỡi mình, hấn có não không? Tự nhiên lại nói ra hình phạt nặng nhất? Cố Dư Sinh nhanh chóng xoay chuyển: “...Tiểu Ái, anh chỉ sợ em ra ngoài mệt mỏi, nên anh...”

Đậu Phộng Nhỏ bị Cố Dư Sinh ôm vào ngực, mặt vô tội nhìn mẹ nó, sau đó lại nhìn sang ba ba, sau đó toét môi cười.

Tần Chỉ Ái không để ý đến Cố Dư Sinh liền nhìn tài liệu thứ ba đọc lên.

“...Anh biết anh làm như vậy là không đúng, đây là vì anh muốn bảo vệ em, bên ngoài có rất nhiều người xấu...”

Tần Chỉ Ái đọc càng lớn hơn để lấp đi giọng nói đầy ngụ ý biện của Cố

Dư Sinh.

Đậu Phộng Nhỏ vừa gặm gặm ngón tay cừa nhìn qua nhìn lại hai người, càng ngày càng vui vẻ.

“Tiểu Ái, đi làm cực khổ như vậy, anh sợ em bị người ta bắt nạt, hơn nữa anh nghĩ anh là chồng của em, anh nuôi em là được rồi, mấy người khác cũng toàn là ở nhà chồng nuôi, có nhiều người còn muốn ở nhà chờ chồng đem tiền về, không có không phải họ rất đáng thương sao?”

Tần Chỉ Ái đọc xong tài liệu thứ ba, nghe những câu này của Cố Dư Sinh, liền nghiêng đầu nhìn hắn một chút.

“Hơn nữa em phải biết, người đàn ông kiếm được nhiều tiền không phải lúc nào cũng muốn nuôi vợ, mà người đàn ông muốn nuôi vợ, không phải lúc nào cũng có thể kiếm được nhiều tiền, em có người chồng vừa muốn nuôi em vừa có thể kiếm được nhiều tiền, vì vậy Tiểu Ái...”

Rõ ràng người giở trò phía sau lưng là hắn, nhận sai cũng là hắn, sao vòng tới vòng lui lại giống như khoe khoan bản thân mà còn nói cô như một con bé có phúc không biết hưởng vậy hả?

Lông mi dài của Tần Chỉ Ái chớp nhẹ nhàng mấy cái, chồng nuôi? Tốt lắm a!! Vậy thì cô sẽ để chồng nuôi! Nghĩ xong, Tần Chỉ Ái liền để tài liệu xuống ném qua một bên, lại đột nhiên nhào đến người Cố Dư Sinh, mở miệng nhắm thẳng vai của hắn mà gặm...

Cố Dư Sinh bị đau, hít vào một ngụm khí lạnh.

Đậu Phộng Nhỏ nằm trong ngực hắn, nhìn thấy như vậy liền cười đến chảy nước miếng, còn phát ra tiếng khanh khách.

Chờ Tần Chỉ Ái nhả ra, Cố Dư Sinh thấy con gái cười hài lòng như vậy, liền oan ức huhu mép: “Đậu Phộng Nhỏ mẹ của con bắt nạt ba.”

Đậu Phộng Nhỏ không hiểu Cố Dư Sinh đang nói gì, lại đập đập lên bả

vai vừa bị Tần Chỉ Ái cắn vừa aaa lên.

Cố Dư Sinh hiểu rõ Đậu Phộng Nhỏ muốn bắt chước mẹ, sau đó liền nhẹ giọng giải thích với con gái: “Đậu Phộng Nhỏ, gặm người là không đúng, con không thể học mẹ con, ba ba sẽ đau lắm đó...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 840: Yêu Em Từ Đó (20)

Đậu Phộng Nhỏ vẫn không hiểu Cố Dư Sinh nói gì nhưng cô biết ba không để cho mình gặm, mẹ thì có thể gặm, sao Đậu Phộng Nhỏ lại không thể? Quá bất công, còn chưa tới một giây đồng hồ, khuôn mặt tươi cười của Đậu Phộng Nhỏ liền mếu máo, sau đó mũi nhỏ đáng yêu cũng nhú nhú lại, bắt đầu “oa” một tiếng, nước mắt liền rơi xuống.

Tần Chỉ Ái tức giận trừng mắt nhìn Cố Dư Sinh.

“Nín nín đừng khóc, Đậu Phộng Nhỏ ngoan ba cho con gặm, ba cho con gặm được chưa!!!” còn chưa dỗ xong người lớn lại phải dỗ đến người nhỏ, Cố Dư Sinh thấy mình thật sự rất bận bịu: “Tiểu Ái, anh rất thích được em gặm, thật đó, không thì em cắn anh một cái nữa đi.”

Nói xong, Cố Dư Sinh liền đưa cánh tay đến trước mặt Tần Chỉ Ái, cái còn lại đưa tới bên miệng Đậu Phộng Nhỏ.

Đậu Phộng Nhỏ cuối cùng cũng được toại nguyện, sau đó nín khóc rồi cười.

Tần Chỉ Ái lại không có chút cười cợt nào, đáy mắt lại động tình lập lòe, Cố Dư Sinh thấy vậy liền nói tiếp: “Tiểu Ái, hay là ngày mai em đến công ty cùng anh đi, trong đó có một vị trí mà không thể cho người khác vào làm được!”

Nghe Cố Dư Sinh nói như vậy, ánh mắt cô liền trở thành ‘tạm chấp nhận được’ sau đó liền cắn cánh tay của Cố Dư Sinh một cái.

-

Sáng ngày thứ hai, Lục Bán Thành còn chưa thức dậy, Hứa Ôn Noãn đã

rửa mặt ăn mặc chỉnh tề ra khỏi nhà.

Cô đi tàu điện ngầm đến bệnh viện là đúng 8 giờ, đợi chừng 10 phút liền đến lượt cô.

Lúc bác sĩ khám xong, Hứa Ôn Noãn lại kiểm tra nước tiểu một lần, sau đó còn thử máu, đợi khoảng nửa giờ liền có thể lấy giấy xét nghiệm ra đưa cho bác sĩ.

Bác sĩ nhìn vài lần, ngẩng đầu lên liếc nhìn Hứa Ôn Noãn, cười híp mắt: “Từ kết quả phân tích huyết dịch HCG cho thấy cô đã mang thai, sức khỏe đến lúc này vẫn không có vấn đề gì, thai có thể đã được hơn hai tuần, hai tuần sau cô có thể quay lại để khám lại lần nữa xem thai có phát triển bình thường không chẳng hạn như ...”

Bác sĩ còn chưa nói xong, Hứa Ôn Noãn đã cắn môi cắt ngang anh ta: “Bác sĩ, tôi muốn phá thai, có cách nào không?”

Bác sĩ nhìn thấy tình trạng hôn nhân của Hứa Ôn Noãn là đã kết hôn, nên mới không hỏi cô có muốn phá thai không, liền nói cho cô thời gian cần thiết phải đi khám thai, nhưng chợt nghe cô nói như vậy, bác sĩ cũng sững sốt một chút, sau một lát, mới nói: “Tiểu thư, ý của cô là cô không muốn giữ đứa bé?”

“Vâng” Hứa Ôn Noãn như sợ đứa bé ở trong bụng cô giây nào liền phiền phức giây đó liền gật đầu kiên quyết, sau đó lại nói: “Tôi không muốn giữ đứa bé này, muốn nhanh chóng giải quyết nó càng sớm càng tốt!”

“Tôi đã xem thông tin của cô, cô đã kết hôn, muốn phá thai, không phải nên thương lượng lại với chồng một tiếng sao?”

Hứa Ôn Noãn càng mím chặt môi, không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu một cái.

“KHÔNG CẦN SUY NGHĨ LẠI SAO?”

Hứa Ôn Noãn lắc đầu.

“Nếu như cô cứ nhất quyết như vậy thì bây giờ tôi sẽ cho cô đi kiểm tra, nếu như sức khỏe của cô không có vấn đề gì...”

Bác sĩ còn đang cầm chuột chình thời gian rảnh để có thể làm phẫu thuật, lại quay về phía Hứa Ôn Noãn tiếp tục nói: “...Xế chiều hôm nay tôi có thể sắp xếp cho cô phá thai.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 841: Yêu Em Từ Đó (21)

Hứa Ôn Noãn nói “Được” với bác sĩ, sau đó bình tĩnh như hoàn toàn không có chuyện quan trọng gì xảy ra, giống như người sắp phá thai không phải là cô vậy.

Cầm hóa đơn đi nộp viện phí, đi đến trước cửa phòng thu phí ở lầu một, trả tiền xong, Hứa Ôn Noãn lại bắt đầu tiến hành một loạt các loại kiểm tra.

Đúng 12 giờ trưa, tất cả các loại xét nghiệm đều có kết quả, sức khỏe của cô không hề có bất cứ vấn đề gì, chiều nay ba giờ có thể phẫu thuật phá bỏ đứa bé.

-

Buổi sáng, Đậu Phộng Nhỏ còn phải đi chích ngừa, Tần Chỉ Ái dẫn bé đi về đến nhà cũng đã là giờ cơm trưa, sau khi dỗ Đậu Phộng Nhỏ ngủ trưa xong, mới là hai giờ chiều, đợi đến khi mẹ Tần mang Đậu Phộng Nhỏ qua nhà cũ chơi với Cố lão gia, Tần Chỉ Ái liền thay đồ đi đến Cố thị một chuyến.

Nhân viên tiếp tân biết Tần Chỉ Ái liền cười híp mắt, gọi “Cố phu nhân” xong, sau đó liền chạy đến thang máy giúp cô bấm nút mở cửa.

Thang máy đi thẳng đến tầng cao nhất của Cố thị, sau đó Tần Chỉ Ái đi ra bước về phía phòng làm việc của Cố Dư Sinh.

Thư ký của hắn ngồi trước bàn làm việc, nhìn thấy cô thì hoàn toàn không có chút kinh ngạc nào mà dừng việc đang làm dở, đứng dậy đón cô: “Cố phu nhân, cô tới rồi?”

Tần Chỉ Ái mỉm cười, ừ một tiếng, sau đó lại nhìn vào cửa phòng làm

việc đang mở rộng của Cố Dư Sinh, thấy bên trong không có một bóng người liền nhìn lại phía thư ký hỏi: “Dư Sinh đâu?”

“Cố tổng đang họp, anh ấy đã dẫn tôi thấy chị đến thì mời chị vào văn phòng của chị ngồi.”

Văn phòng? Cố Dư Sinh thật sự sắp xếp cho cô làm việc trong Cố thị thật sao?

Tần Chỉ Ái cười cười, sau đó liền nói cảm ơn với thư ký.

“Cố phu nhân không cần khách sáo, mời đi bên này!” thư ký lễ phép mời cô vào phòng.

Đẩy cửa ra, lọt vào tầm mắt của cô là một căn phòng còn xa hoa hơn so với phòng làm việc của Cố Dư Sinh.

Thư ký đứng ở cửa, còn chưa đi vào, cô đã nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Tần Chỉ Ái, liền cười híp mắt, sau đó còn giải thích rõ ràng: “Cố phu nhân, đây là văn phòng mà sáng nay Cố tổng đã gọi người đến trang hoàng.”

“Thật sao?” Tần Chỉ Ái nhìn thư ký cười, không chờ cô ấy trả lời thật hay giả lại nói tiếp: “Cô có chuyện gì thì đi làm tiếp đi!”

“Được, Cố phu nhân, có chuyện gì chị cứ gọi điện thoại nội tuyến.”

“Ừ.” Tần Chỉ Ái cười cười đợi sau khi thư ký ra khỏi phòng liền đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng, sau đó cô mới nhớ tới thư ký còn chưa nói cho cô biết cô phải làm gì.

Thôi kệ đi, lát nữa hỏi Cố Dư Sinh...

Cô dựa trên cửa phòng, nhìn văn phòng rộng rãi cách vách phòng làm việc của Cố Dư Sinh, xem xét cẩn thận một lúc lâu.

Trên bàn trà có một bó hoa tường vi mà cô yêu thích, bên cạnh đó còn có một đĩa trái cây, trong đó còn có đào, là món gần đây cô rất thích anh, bên

cạnh bàn làm việc còn có một cái rương nhỏ, bên trong chứa đầy đồ ăn vặt, đa số đều là những món dạo gần đây cô đang nghiền, ngay cả rèm cửa sổ cũng là loại mà cách đây mấy ngày hấn và cô đi trung tâm thương mại nhìn thấy được cô khen đẹp...

Một loại cảm động bao phủ trái tim Tần Chỉ Ái, khiến trong mắt cô bỗng nhiên có một giọt nước sáng lấp lánh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 842: Yêu Em Từ Đó (22)

Một lúc lâu, Tần Chỉ Ái mới ngồi dậy, cất bước đi đến trước bàn làm việc.

Trên máy tính còn có một tài liệu, nhìn vào cảm thấy thật sự rất chói mắt.

Trong hình là hình cô lúc nộp hồ sơ thực tập ở Cố thị.

Bên cạnh hình, dòng thứ nhất là họ tên của cô, Tần Chỉ Ái.

Bên dưới là chức vị: Vợ của Cố Dư Sinh.

Bên dưới màn hình còn có một tờ giấy, Tần Chỉ Ái rút ra, lọt vào mắt cô là chữ viết rồng bay phượng múa của Cố Dư Sinh: “Đối với anh mà nói, nghề nghiệp tốt đẹp nhất trong của đời em chính là làm vợ của Cố Dư Sinh.”

-

Tối qua Lục Bán Thành ngủ khá trễ, sáng nay thức dậy đã là chín giờ tối.

Buổi sáng hắn đã hẹn gặp mặt khách hàng nên Lục Bán Thành vội vã ăn mặc chỉnh tề đến công ty.

Bận bịu đến đúng mười hai giờ trưa, Lục Bán Thành cuối cùng cũng có thời gian lười biếng một chút, qua không bao lâu, liền nhận được điện thoại của thư ký nhắc chiều nay ba giờ hắn có hội nghị phải tham dự.

Sau khi cúp điện thoại nội tuyến, Lục Bán Thành bắt đầu tìm kiếm những tư liệu cần cho hội nghị, sau đó chợt nhớ đến tuần trước hắn phải về

nhà sớm nên tài liệu đó để quên ở nhà rồi.

Nhìn lướt qua thời gian trong màn hình máy tính một chút, thời gian cách hội nghị còn tới hai tiếng đồng hồ, vừa đủ thời gian đi đi về về từ nhà đến công ty, sau đó hắn liền cầm áo khoác và chìa khóa xe đứng lên vội vàng đi xuống lầu.

Từ thang máy đi ra, đến trước cửa nhà, còn chưa nhập password vào nhà, cửa đã bị mở ra.

Là người dọn dẹp làm theo giờ đến đúng lúc người đó đang thu dọn tủ giày thì nghe thấy tiếng động bên ngoài.

“Lục tiên sinh, anh đã về?” nhân viên cười híp mắt chào hỏi.

“Ừm.” Lục Bán Thành cười một cái, thay giày, vội vã đi vào thư phòng.

Tìm kỹ tư liệu một lát Lục Bán Thành nhanh chóng mở cửa đi ra, mang giày, lúc Lục Bán Thành vừa chuẩn bị mở cửa rời khỏi nhà, trong nhà vệ sinh lại truyền đến tiếng gọi của nhân viên đó: “Lục tiên sinh?”

Lục Bán Thành không nói gì, dừng lại động tác nhìn về phía nhà vệ sinh.

Rất nhanh, nhân viên đã đưa đến một đồ vật cho hắn.

“Lục tiên sinh, đây là thứ tôi nhìn thấy lúc dọn nhà vệ sinh, nằm trong góc tường...”

Lục Bán Thành nhìn đồ vật trong tay người đó, sau đó lại ổn định sắc mặt.

Que thử thai... trong nhà hắn sao lại có thứ này?

“Lục tiên sinh, đây là que thử thai, kết quả trên đó là hai vạch đỏ, điều này cho biết Lục phu nhân đã mang thai rồi..” nhân viên làm theo giờ hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của Lục Bán Thành, liền cười híp mắt, chúc mừng hắn một tiếng: “Lục tiên sinh, chúc mừng anh nha!”

Nhân viên đó còn chưa nói xong, Lục Bán Thành đột nhiên đưa tay ra, giật lấy que thử thai trên tay cô ấy.

Hắn cúi đầu, nhìn chằm chằm que thử thai một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên lẩm bẩm hỏi nhân viên lại lần nữa: “Mang thai sao?”

“Đúng vậy...”

Nhân viên đó vừa nói xong hai chữ đó, Lục Bán Thành liền quay đầu cũng chẳng cầm tài liệu đặt trên tủ giày mà liền chạy ra khỏi nhà, bấm thang máy, chờ cửa thang máy, đến khi cửa vừa mở ra, hắn đã không chờ được nữa mà lao vào.

Trong thang máy, Lục Bán Thành gọi cho Hứa Ôn Noãn một cú điện thoại.

Điện thoại reo rất lâu nhưng cũng không có người bắt máy.

Lục Bán Thành đổi thành nhắn tin, vừa bấm vừa đi về phía xe: “Ôn Noãn, bây giờ em đang ở đâu?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 843: Yêu Em Từ Đó (23)

Gửi tin nhắn đi xong, điện thoại của hắn vẫn giống như một tảng đá, không có hồi âm.

Lục Bán Thành lại tiếp tục gọi cho Hứa Ôn Noãn một cú điện thoại, vẫn là trong tình trạng không bắt máy, hắn tàn nhẫn đạp chân ga, đi thẳng đến công ty của Hứa Ôn Noãn.

Hỏi người tiếp tân xong mới biết, hôm nay cô xin nghỉ, không đi làm.

Lại trở lại xe, Lục Bán Thành nhận được điện thoại của thư ký nhắc hắn còn 10 phút nữa là bắt đầu họp.

Lục Bán Thành lại trả lời câu: “Hủy cuộc họp chiều nay cho tôi.” Sau đó liền cúp máy, vừa gọi điện thoại cho Hứa Ôn Noãn, vừa lái xe đến những nơi mà hắn biết cô thường hay đến để tìm cô.

-

“Đối với anh mà nói, nghề nghiệp tốt nhất của em trong cuộc đời này chính là làm vợ của Cố Dư Sinh.”

Có người nói, tình yêu đi đến tận cùng sẽ trở thành củi, gạo, dầu, muối, tương, giấm, trà, nhưng đến bây giờ, tình cảm của Cố Dư Sinh và cô vẫn tươi mới như lúc ban đầu.

Nói không chừng sau này hắn lúc nào cũng sẽ như vậy, cứ mang lại cho cô thật nhiều xúc động và bất ngờ.

Tần Chỉ Ái nhìn chằm chằm tờ giấy mà Cố Dư Sinh viết, đầu ngón tay lại vuốt ve mấy chữ trên bảng chức vị: “Vợ của Cố Dư Sinh.” Trong lòng lại

có một loại ẩm áp tràn lan.

“Đang nhìn gì vậy?” cửa phòng làm việc được đẩy ra, lại là âm thanh tao nhã của Cố Dư Sinh truyền tới.

Tần Chỉ Ái tập trung tinh thần, cầm bảng chức vị trên tay nhìn về phía Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh giơ tay lên, nới lỏng cravat xong, đã nhìn thấy đồ mà cô cầm trên tay, liền đi về phía cô, lại hỏi: “Thế nào? Công việc này sắp xếp như vậy, em có hài lòng không?”

Tần Chỉ Ái nhìn chăm chăm Cố Dư Sinh càng ngày càng đến gần mình, chỉ cảm thấy hô hấp có chút bất ổn.

Hắn và cô rõ ràng đã ở bên nhau lâu như vậy, có thể nói mỗi lần nhìn kỹ hắn lại là một lần cô cảm thấy hoảng loạn, giống như lúc còn trẻ vậy

Thật là không có tiền đồ... Tần Chỉ Ái thâm mắng chính mình trong lòng một câu, sau đó liền ngược đầu lên nhìn về phía Cố Dư Sinh, cười: “Vậy công việc này lương được bao nhiêu vậy?”

Cố Dư Sinh nhìn đôi mắt của cô hai giây, sau đó lại đi đến trước mặt cô, đưa tay kéo eo của cô, hơi khom người tiến đến tai cô, mở miệng, giọng nói như trêu hoa ghẹo nguyệt: “Để anh hôn một cái liền cho em lãnh lương!”

Bên tai trắng trẻo của Tần Chỉ Ái có chút hồng, cô cụp mắt lông mi dài cứ như vậy rũ xuống.

Cố Dư Sinh không chờ cô nói chuyện, liền tìm kiếm môi cô, nhẹ nhàng hôn.

Hắn và cô đã làm rất nhiều lần, dạo gần đây hắn lại càng được tầm bổ nên mỗi lần đụng trúng cô liền giống như một cậu bé mới biết yêu, kích động mà khát vọng cứ không ngừng dâng trào.

Hắn hôn lúc dịu dàng lúc mạnh mẽ, đến cuối cùng không thể chịu nổi, một lúc lâu mới cố gắng bình tĩnh kiềm chế lại máu nóng đang cuộn cuộn trong người, rồi hỏi môi cô một chút.

Hắn nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhìn một lúc lâu mới giơ tay lên, dịu dàng vuốt ve gò má cô, nói rất nhỏ: “Nếu như hôn một cái, trả lương một lần, anh muốn hôn đến phá sản luôn!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 844: Yêu Em Từ Đó (24)

Tần Chỉ Ái trừng mắt nhìn Cố Dư Sinh một cái, mặt lại càng đỏ hơn.

Cố Dư Sinh cúi đầu, hôn mi tâm của cô, bỗng nhiên đổi đề tài: “Hôm nay thời tiết rất tốt, chúng ta cũng xong chuyện rồi, ra ngoài một chút đi!”

.....

Cố Dư Sinh không để Tiểu Vương lái xe mà tự mình chở Tần Chỉ Ái đi.

Hơn ba giờ chiều, trên đường rất thông thoáng, Cố Dư Sinh lái xe rất thành thực, không lâu sau liền đến thành phố A.

Dừng xe xong, Cố Dư Sinh nắm tay Tần Chỉ Ái đi đến cổng trường.

Những năm gần đây, trường học đã được tân trang lại, nhưng 10 năm trước vườn cây nhỏ, hồ nhân tạo và những bậc thang dài kia vẫn còn nằm ở đó, đồng phục của học sinh cũng không thay đổi nhiều lắm, cũng giống như lúc hần và cô còn đi học.

Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh đi nửa vòng trong trường, lúc đang nhìn đến một bậc thang dài, bỗng nhiên có ảo giác như thời gian quay trở lại, Tần Chỉ Ái ôm cánh tay hần, một ngón tay chỉ vào bậc thang kia, nói: “Dư Sinh, anh biết không? Lần đầu tiên em gặp anh, chính là ở đó, em là học sinh mới, anh còn giúp em ôn hành lý.

Sau đó cũng tiện tay ôm luôn trái tim của cô đi....

Có chuyện này sao? Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm bậc thang dài, nhìn một lúc lâu, cũng không nhớ đến chuyện mà Tần Chỉ Ái nói.

Thì ra khi hấn còn trẻ, lúc bên tai hấn không ngừng vang lên ba chữ Tần Chỉ Ái, cô đã gặp hấn...

Rất nhiều lúc khi còn trẻ, đi học, bình thường thì không có gì nhưng đến lúc này khi đi thăm lại chốn xưa thì trong đầu đều có thể có những ký ức hiện lên một cách rõ ràng, mỗi góc ngách đều có một chuyện gì đó liên quan đến bọn họ.

“Lần đầu tiên em biết đến tên của anh là lúc đứng ở trước cửa phòng ăn, anh đứng ở chỗ này gọi điện thoại, trong tay còn cầm chai nước trống không đã uống hết, lúc đó tuy anh chỉ tùy tiện ném đại nhưng lại rơi đúng vào thùng rác, khiến cho rất nhiều nữ sinh trầm trồ khen ngợi rít gào... sau đó em mới có thể biết tên của anh từ miệng của những người đó... Dư Sinh, anh có biết không? Vào lúc đó trong trường có rất nhiều nữ sinh thầm yêu anh á!”

“Lúc em đi học thích nhất là lúc chạng vạng đến sân bóng, bởi vì anh và nhóm Ngô Hạo thường hay chơi ở đó...”

Cố Dư Sinh nhìn chăm chăm ngón tay mà Tần Chỉ Ái chỉ, nhớ đến hồi cấp ba, cũng có một lần cô và mấy người bạn đứng ở đó, bàn tán xì xào gì đó, có một người bạn nam chạy đến đưa đồ uống cho cô, cô nhận, sau đó người bạn nam đó lại đỏ mặt chạy đi, sau đó có lẽ cô đi nhiều nên mệt, ngồi xuống với mấy người bạn đang đi cùng, mở chai nước ra, để bên cạnh, hấn nhìn chai nước chường mắt nên giả vờ đá bóng đến trúng chai nước khiến nước đổ hết ra ngoài.

“Dư Sinh, anh cười gì vậy?”

Hấn sao có thể nói cho cô biết lúc trước hấn từng bởi vì ghen mà làm những chuyện trẻ trâu như vậy chứ?

Cố Dư Sinh lắc lắc đầu, thu lại tầm mắt, lại dẫn Tần Chỉ Ái đi đến trước cổng trường.

Đứng trước cổng trường, Cố Dư Sinh vốn định đưa Tần Chỉ Ái đến nơi tiếp theo, nhưng bỗng nhiên lại nhớ ra một chuyện.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 845: Yêu Em Từ Đó (25)

Mười năm, lâu như vậy, Cố Dư Sinh cũng không biết chỗ mà hắn muốn đến có còn hay không, nhưng lại thử nắm tay Tần Chỉ Ái đi tới.

Không ngờ chỗ trước đây hắn thuê sách vẫn còn, có điều không còn là chỗ cho thuê sách mà đã trở thành nhà sách.

Trước cửa dựng một biển quảng cáo rất lớn, là quyển sách mới tung ra thị trường: “Yêu em từ đó” tác giả là một người mà Cố Dư Sinh biết vì cách đây không lâu hắn đã nhìn thấy sách của Tần Chỉ Ái đọc tên tác giả là Diệp Phi Dạ.

Tần Chỉ Ái không hiểu tại sao Cố Dư Sinh lại dẫn cô đến đây, Cố Dư Sinh không trả lời, nắm tay cô đi vào đi tới góc thứ nhất, lúc nhìn thấy chồng sách cũ, trang bìa đều đã mục nát, lại có vài quyển nội dung bên trong bị mất vài trang rồi.

“Dư Sinh, anh tìm sách cũ làm gì?” Tần Chỉ Ái ngồi xổm xuống, nhìn thấy Cố Dư Sinh lật từng quyển từng quyển, không nhịn được hỏi.

Cố Dư Sinh không lên tiếng, kiên trì tìm một lúc lâu, hắn mới cầm hai quyển sách, đứng dậy, đưa đến trước mặt Tần Chỉ Ái: “Chỉ có thể tìm thấy hai quyển này, quyển kia chắc mất rồi quá!”

“Tìm cho em làm gì?” Tần Chỉ Ái kinh ngạc hỏi, nhìn thấy Cố Dư Sinh không có ý muốn trả lời, liền nhận lấy hai quyển sách, sau đó cúi đầu nhìn tên sách: « Thúc thúc, yêu cháu đi » , « Thấy giáo ác ma, người thật là xấu » .

Cố Dư Sinh nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái lúc cô xem sách, nửa ngày cũng không phản ứng gì, sau đó lại giống như nhớ lại chuyện cũ, lại ừm một

hồi, mới mở miệng nói: “Đen tối một chút, nữ sinh mới yêu.”

Nghe được những câu này, Tần Chỉ Ái mới hiểu được, cô trừng mắt ngẩng đầu nhìn hắn, mới nói: “Thì ra ngày đó không phải anh cười trong điện thoại mà là nghe thấy em nói câu đó mới bật cười!”

Cố Dư Sinh nhú nhú mày, lấy hai quyển sách trong tay cô để lại chỗ cũ, sau đó liền kéo tay cô đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra khỏi nhà sách, Tần Chỉ Ái đột nhiên rút tay ra khỏi tay hắn, bước nhanh về phía trước chắn trước mặt của hắn, mới mở đôi mắt to tròn đen lay láy ra vui mừng hỏi hắn: “Dư Sinh, thì ra từ lúc đó anh đã để ý đến em sao?”

Bị người khác nói trúng tim đen, Cố Dư Sinh đang cười cũng nhú mày cứng rắn nói: “Nói nhảm cái gì!”

Sau đó liền nắm lại tay cô, đi về phía xe, đi được hai bước lại giải thích: “Anh chỉ là vô tình nghe được thôi.”

Cố Dư Sinh lúc trẻ thường không có hứng thú với con gái, hắn sao có thể “vô tình nghe thấy” chứ, đi nghe cô và bạn học nói chuyện, giải thích một hồi lại biến thành giấu đầu lòi đuôi, khẳng định là từ lúc đó hắn đã để ý đến cô rồi!”

Tần Chỉ Ái cảm thấy trong lòng như có một dòng mật ong được rót vào, cực kỳ ngọt ngào, lại đi theo Cố Dư Sinh giật giật vạt áo của hắn: “Đúng rồi, là vô tình, vô tình nghe thấy thôi!”

~~~~~

Trở lại xe, thời gian còn sớm, Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái đã đi xem phim, xem xong, hắn lại đưa cô đến Trần ký ăn tối.

Từ Trần ký đi ra, đã là chín giờ tối.

Cố Dư Sinh lại dắt tay Tần Chỉ Ái đi dọc theo con đường dành cho người đi bộ, ngược hướng với bãi đậu xe.

Cố Dư Sinh vẫn mua trà sữa cho cô như lúc trước.

Lúc đi ngang qua chỗ Cố Dư Sinh đã từng giúp Tần Dương bắt kẻ xấu, Tần Chỉ Ái bỗng nhiên lại nhìn thấy quán café kia, không nhịn được liền hỏi: “Dư Sinh, lúc trước sao anh lại muốn nhập ngũ?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 846: Yêu Em Từ Đó (26)

Vì sao lại muốn làm quân nhân?

Vấn đề này hấn vẫn không biết nên trả lời như thế nào.

Mỗi người đàn ông khi còn trẻ đều mang trong mình nhiệt huyết muốn bảo vệ thế giới.

Ban đầu, hấn muốn trở thành một anh hùng cái thế, sau đó nhập ngũ, hấn lại nhìn thấy những bộ phim tài liệu về máy trận động đất ở Đường Sơn, hoặc là những thiên tai ở Vân Xuyên, còn có chuyện phần tử khủng bố ném bom ở trạm xe lửa Côn Minh hai năm trước đó...

Đều là những người cùng sinh sống trên cùng một lãnh thổ, có chung quốc tịch, mỗi người đều có nghĩa vụ, có trách nhiệm phải cống hiến sức mình cho sơn hà tổ quốc.

Vì vậy cuối cùng làm lính không còn là một giấc mộng, mà lại trở thành một trách nhiệm, nghĩa vụ, là sự tận trung, trở thành một tín ngưỡng.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy Cố Dư Sinh lại trầm mặc, rõ ràng hấn cũng không biết nên trả lời như thế nào, liền không chờ hấn mở miệng, cô đã nói tiếp: “Ngày đó lúc em nhận được tin tức anh bị mất tích, em thật sợ, bây giờ nghĩ lại, cũng vẫn sợ, thế nhưng em vẫn hiểu rõ nếu như tương lai đất nước này lại gọi anh một lần nữa, em sẽ lại phải để anh đi.

Bởi vì, giống như anh nghĩ vậy, vùng non sông này có anh bảo vệ, mà em cũng phải trả giá bằng anh.

.....

Lúc đi ngang qua quảng trường, Cố Dư Sinh không hẹn mà cùng Tần Chỉ Ái đứng lại, nhìn về phía hồ ước nguyện.

Đêm đó, cô hát “Đích” cho hắn nghe, giống như lúc này hắn vẫn có thể nghe thấy giọng hát của cô vậy.

Xung quanh rõ ràng có rất nhiều người qua lại, rất ồn ào, còn có tiếng xe cộ, tiếng còi xe inh ỏi nhưng Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái giống như không nghe thấy được, giai điệu quen thuộc nhẹ nhàng kia lại vang lên bên tai.

“Trở lại lúc bắt đầu, còn nhớ lúc đó là một ngày mưa, anh ôm em vào lòng thật chặt, nói anh sẽ mãi mãi yêu em.”

.....

Lúc lái xe về nhà, Cố Dư Sinh vẫn đi trên con đường trước đây, lúc đi ngang qua mấy cửa hàng tiện lợi, Tần Chỉ Ái còn chưa nói gì, hắn đã dừng xe lại, Cố Dư Sinh giống như là tâm linh tương thông với cô vậy.

Hai người dù chẳng nói gì nhưng vẫn có thể hiểu đối phương muốn gì.

Cố Dư Sinh đi vào cửa hàng tiện lợi, mua hai cây bút. Sau khi ra ngoài liền đưa cho Tần Chỉ Ái một cây.

Tần Chỉ Ái lấy tiền từ trong ví ra, một tờ đưa cho Cố Dư Sinh, một tờ mình giữ.

Cố Dư Sinh viết: “Tình yêu đẹp nhất chính là vì em mà trân trọng quãng đời còn lại.”

Tần Chỉ Ái viết: “Tình yêu đẹp nhất chính là vì anh mà trân trọng quãng đời còn lại.”

Hai người cùng xuống xe, đi vào hai cửa hàng tiện lợi khác nhau.

Lúc Tần Chỉ Ái đi ra, lại thấy Cố Dư Sinh đang hút thuốc.

Cô dừng bước một khoảng, lúc thấy Cố Dư Sinh mới từ từ đi đến trước mặt hắn.

Hắn nhận ra cô đến gần, ngẩng đầu lên nhìn cô một chút, sau đó liền dập thuốc.

Hắn quay người, muốn mở cửa xe cho cô, cô chợt lên tiếng gọi: “Dư Sinh.”

“Hửm?” Cố Dư Sinh dừng lại động tác, nhìn cô.

Ánh đèn buổi tối khiến hắn lại càng đẹp trai, Tần Chỉ Ái nhẹ nhàng chớp mắt, mới lên tiếng nói: “Anh còn nhớ lần đầu tiên anh đến Hàng Châu tìm em, những lời mà trong đình nhỏ anh đã nói với em không?”

Cố Dư Sinh không nói gì, nhìn chằm chằm Tần Chỉ Ái không chớp mắt.

“Anh nói em yêu anh rất oan ức, xin lỗi em, sau này sẽ không để em phải chịu oan ức nữa.” Tần Chỉ Ái cup mắt nhìn về phía Cố Dư Sinh, ngữ khí rất nhẹ, nhưng lại mang theo một loại kiên định chưa từng có: “Kỳ thật lúc đó em cũng rất muốn nói với anh...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 847: Yêu Em Từ Đó (27)

“Không oan ức, yêu anh không oan ức chút nào hết.”

“Bởi vì em nguyện chịu đựng tất cả những căm ghét và lạnh lùng của anh, chỉ vì yêu anh từ đó.”

Cách đó không xe, trong một cửa hàng đang mở nhạc.

“Cảnh tượng đẹp nhất trong cuộc đời em chính là được gặp anh, lặng lẽ nhìn anh trong biển người mênh mông, xa lạ mà quen thuộc.”

Cố Dư Sinh dừng lại, nhìn Tần Chỉ Ái rất lâu, rất lâu sau đó mới lên tiếng: “Tiểu Ái, em có biết không? Lúc trước anh và Tiểu Vương uống rượu, cậu có hỏi anh về chuyện của chúng ta lúc trước, anh có kể sơ cho cậu ấy nghe, cậu ấy lại hỏi: Cố tổng, sao anh lại buông tha cho thư ký Tần, không thể quên được cô ấy, anh lại bỏ lại cô ấy vì tín ngưỡng của mình, vì Tiểu Phiền Toái lại lần nữa bỏ lại cô ấy, lại còn kết hôn xong để cô ấy to bụng như vậy mà phải vượt cạn một mình, anh từng làm nhiều chuyện khiến cô ấy oan ức như vậy, anh không thấy hối hận sao?”

“Em biết anh đã trả lời thế nào không?”

Tần Chỉ Ái bình tĩnh nhìn Cố Dư Sinh đứng giữa màn đêm, không lên tiếng.

Cố Dư Sinh ngừng mấy giây, lại nói tiếp, giọng nói êm tai làm say lòng người: “Anh nói, anh không hối hận.”

“Dù quay ngược thời gian lần nữa, tôi vẫn sẽ chọn lựa như vậy.”

“Bởi vì dù là từ bỏ, hay là quên, cũng hoặc là phụ lòng đi chẳng nữa, chỉ

vì yêu em từ đó.”

“Nếu như thay đổi không gian thời gian hay thân phận, cũng chỉ mong tìm được ánh mắt người.” trong tất cả tạp âm, trong đầu Cố Dư Sinh dường như lại vang lên giai điệu của bài hát này.

Mắt Tần Chỉ Ái phủ kín một tầng sương mù, có thể là do hôm nay hấn và cô thăm lại chốn cũ, ôn lại quá nhiều kỷ niệm xưa, những nơi chôn dấu quá nhiều tình cảm, trong nháy mắt lại lan tràn lúc này, rõ ràng đã nói đi nói lại rất nhiều, rất nhiều lần, nhưng vẫn cảm thấy còn thiếu gì đó, cô nhìn hấn suy nghĩ một lúc lâu, mới nói: “Cảm ơn anh, Dư Sinh.”

Cảm ơn anh lúc em còn trẻ đã đi vào cuộc đời em.

Cảm ơn anh trong những năm tháng em thầm thương trộm nhớ anh, anh cũng làm như vậy.

Cảm ơn anh vì cuối cùng đã đi cùng em đến lúc này.

Tuy rằng cô chỉ nói năm chữ đơn giản nhưng trong lòng lại có rất nhiều ý nghĩ, cũng không nói ra, nhưng hấn giống như có thể hiểu được vậy, nhẹ nhàng nháy mắt một cái, mới lên tiếng nói với cô: “Cảm ơn em, Tiểu Ái.”

Cảm ơn em, đã xuất hiện trong đời anh lúc anh cô đơn nhất,

Cảm ơn em lúc anh bỏ rơi em, em vẫn chờ anh.

Cảm ơn em đến cuối cùng vẫn ở bên anh anh.

Trong nháy mắt này, hấn và cô lại giống như có thể đọc được suy nghĩ của nhau.

Hấn và cô đứng bên đường, cứ yên tĩnh nhìn ngắm đôi phương, không nói gì.

Thời khắc này giống như định mệnh vậy.

Rõ ràng đều đã thuộc nằm lòng nhưng hai người lại giống như vừa mới gặp nhau, muốn nhìn nhau đến khi thiên hoang địa lão.

“Những chuyện cũ của chúng ta không được tính là mỹ lệ, nhưng lại khó có thể quên như vậy.”

-

【 Lục Bán Thành: Anh muốn quay lại như lúc xưa, muốn bắt đầu lại từ đầu mà yêu em.】

-

Lục Bán Thành hầu như đã đi đến tất cả những nơi mà Hứa Ôn Noãn có thể tới để tìm cô. thậm chí còn đến công ty của Ngô Hạo nhưng tìm một vòng vẫn không thấy Hứa Ôn Noãn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 848: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (1)

Trời dần tối, Lục Bán Thành gọi điện thoại cho Hứa Ôn Noãn muốn cháy máy nhưng không phải có người trả lời mà lại là câu nói: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Lục Bán Thành không biết cuối cùng mình bị cái gì, luôn cảm thấy sợ hãi, hấn để điện thoại xuống, ngồi trong xe suy nghĩ.

Nhân viên làm theo giờ vì chuyện cô mang thai mà chúc mừng hấn, nhất định ngày hôm qua Hứa Ôn Noãn đã dùng nó, nói cách khác, từ hôm qua cô đã biết mình mang thai rồi.

Cô ghét hấn như vậy, bỗng nhiên lại có con trai của hấn, có thể vì vậy chuyện duy nhất hấn có thể làm lúc này là chờ cô trở về nhà.

Nghĩ tới đây, Lục Bán Thành lập tức đạp chân ga, cầm tay lái về nhà.

Lúc qua cửa hàng bán thực phẩm dinh dưỡng, Lục Bán Thành lại nghĩ đến Hứa Ôn Noãn đang mang thai, nên chú ý dinh dưỡng nên hấn liền đậu xe ven đường, mua thật nhiều thực phẩm chức năng tốt cho phụ nữ có thai đặt sau cốp xe.

Trên đường về nhà, Lục Bán Thành còn ghé qua nhà sách Tân Hoa mua tất cả các loại sách cho phụ nữ mang thai.

Về đến nhà, Hứa Ôn Noãn còn chưa trở lại, Lục Bán Thành phân loại thực phẩm chức năng đặt trong tủ đồ, sau đó liền mở điện thoại di động ra tìm một vài món ăn tốt cho thai phụ, liền bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Lúc ở nước ngoài du học, hấn không quen ăn đồ Tây nên tự học nấu ăn, vì thế nên những năm gần đây chuyện bếp núc đối với hấn chỉ là chuyện

nhỏ, cũng có thể sánh ngang với đầu bếp nhà hàng.

Rất nhanh, ba món ăn đã được bày ra trên bàn ăn, bọc giấy để bảo vệ.

Cởi tạp dề trên người ra, Lục Bán Thành vừa ngồi trong phòng khách xem kênh thiếu như, lâu lâu lại nhìn ra cửa xem Hứa Ôn Noãn về chưa, qua mấy phút, hần lại nhớ ra chuyện gì, sau đó liền ném điều khiển tivi đứng dậy, kéo tủ đầu giường, lấy ra một hộp gấm từ bên trong.

Đây là nhẫn sau ngày hần cưỡng bức cô đã mua.

Cho dù cô không cần hần chịu trách nhiệm nhưng trong đáy lòng hần từ lâu đã xem cô như vợ của mình.

Bây giờ trong bụng của cô lại có đứa con của hần, hần càng phải chịu trách nhiệm cho tốt.

Chờ lát nữa khi cô trở về, hần sẽ đưa chiếc nhẫn này cho cô, sẽ nói hết tâm ý của mình cho cô biết.

À, đúng là cô mang thai, lại không thể đi làm, còn nữa, hần phải ở bên cạnh 24/24 để chăm sóc cho cô... Nghĩ đến đây, Lục Bán Thành liền sờ điện thoại trong túi, gọi cho thư ký, nói cô ta có chuyện gì quan trọng thì hần tìm hần.

Sau khi cúp máy, Lục Bán Thành liền lấy que thử thai của kia nhìn chằm chằm hai vạch đỏ trên đó, trong mắt hần lại có chút ý cười.

Cô có thai con của hần.

Khoảng thời gian sắp tới, hần vẫn luôn nghĩ đến làm cách nào để mối quan hệ của hai người trở nên tốt hơn.

Không ngờ, trời cao lại cho hần một niềm vui lớn bất ngờ như vậy.

Cô sẽ vì con mà từ từ chấp nhận chứ...

Không cần cô phải yêu hắn, không mong cô thích hắn, chỉ cần cô không còn chán ghét hắn nữa, đồng ý cùng hắn sống chung hòa thuận là được rồi, chỉ cần cô đồng ý, hắn đều có thể cho cô tất cả...

Lục Bán Thành nghĩ, lại không nhin được mà cười nhẹ một tiếng, sau đó hắn liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng động.

Lục Bán Thành nhanh chóng mở cửa phòng ra, nhìn về phía trước cửa nhà.

Cửa vừa được mở ra, Hứa Ôn Noãn mặc đồ đen, cất bước đi vào.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 849: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (2)

Mặc dù đã vào xuân nhưng bên ngoài vẫn còn chút lạnh, Lục Bán Thành nhìn thấy Hứa Ôn Noãn chỉ mặc một cái áo bành tô đơn giản, lại không nhận được mà bước về phía trước: “Ôn Noãn, sao em lại mặc mỏng như vậy ra ngoài? Có lạnh không?”

Hứa Ôn Noãn còn chẳng buồn nhìn Lục Bán Thành, liền coi hắn như không khí mà cởi giày ra, mang dép lê vào, liền đi về phòng cô.

“Ôn Noãn, anh có chuyện muốn nói với em...” Lục Bán Thành đưa tay ra, nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay của cô.

Hứa Ôn Noãn như bị điện giật vậy, một giây sau liền tàn nhẫn giật tay ra khỏi bàn tay hắn, sau đó cả người liền lùi lại vài bước, kéo dài khoảng cách của cô và Lục Bán Thành, sau đó mới dừng lại.

Lục Bán Thành nhìn chằm chằm bàn tay trống rỗng của mình hai giây, sau đó mới thu tay lại, vẫn nhìn Hứa Ôn Noãn bằng ánh mắt cứng chiều: “Ôn Noãn, nếu như bây giờ em không muốn nghe anh nói gì cũng được, em ăn chút gì trước đi được không? Anh nấu bữa tối rồi, có thể em đi cả ngày về sẽ đói...”

Hứa Ôn Noãn không chờ Lục Bán Thành nói xong, liền hờ hững đi về phía phòng mình.

Lục Bán Thành vội vàng đuổi theo tới cửa, sau đó chặn trước cửa: “Ôn Noãn, anh thật sự có chuyện muốn nói với em.”

Hứa Ôn Noãn vẫn không nói gì, dùng sức đẩy hắn ra mấy lần, nhưng có thể do cô không còn sức lực, dù cô dùng bao nhiêu sức cũng không đẩy hắn nổi.

Cô không muốn dây dưa với hắn, liền ngẩng đầu lên, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng nhìn Lục Bán Thành, không có ý muốn mở miệng nói gì.

Lục Bán Thành biết cô đợi hắn nói tiếp, hắn cũng không nói vòng vo phí lời, từ trong túi lấy ra que thử thai, giơ đến trước mặt cô, gọn gàng dứt khoát vào thẳng chủ đề: “Ôn Noãn, đây là thứ nhân viên dọn dẹp tìm thấy trong nhà vệ sinh chiều nay.”

Hứa Ôn Noãn nhú mày, vẫn không nói gì.

“Em mang thai rồi đúng không?” tuy rằng tin tức này hắn đã biết cách đây mấy tiếng đồng hồ nhưng mà Lục Bán Thành lúc này lại có cảm giác như trái tim mình đang nhảy lên vì mừng rỡ không thôi.

Hứa Ôn Noãn chẳng nói gì, vẫn cứ trầm mặc.

“Ôn Noãn, lúc anh biết được tin này anh thật sự rất vui vẻ, cả buổi chiều anh gọi điện thoại cho em nhiều như vậy sao em lại không bắt máy? Em đã đi đâu? Có nhìn thấy tin nhắn anh gửi đến không?”

“Ôn Noãn, trên đường về nhà anh đã mua rất nhiều thực phẩm chức năng tốt cho phụ nữ mang thai, anh để trong tủ đồ đó, còn có...” Lục Bán Thành chỉ vào khay trà chất một đống sách: “Đó là những sách thai phụ cần chú ý khi mang thai, lúc này anh đã ghé nhà sách mua về, không cần em đọc, anh sẽ đọc rồi nói lại cho em biết...”

“À đúng rồi, mang thai cũng không thể giống như bình thường, em xin nghỉ phép đi, ở nhà để anh chăm sóc cho em thật tốt, anh cũng đã tìm người chăm sóc cho em rồi, nếu như một mình anh không đủ thì có thể mời hai người...”

Nói tới đây, Lục Bán Thành chợt nhớ đến mình có chưa biểu hiện tâm ý của mình cho cô biết, liền mò tìm hộp nhẫn trong túi, sau đó lại nói: “...Ôn Noãn anh biết bây giờ em còn giận anh chuyện đêm đó, là anh không đúng, là anh nhất thời hồ đồ, em đánh anh mắng anh cũng được, nhưng em có thể

vì đứa con của chúng ta mà cho anh một cơ hội được không? anh đảm bảo sẽ chăm sóc cho em và con của chúng ta thật tốt.”

Nói xong, Lục Bán Thành mở hộp gấm ra, còn chưa kịp lên tiếng, Hứa Ôn Noãn đã nhàn nhạt nói: “Không cần phiền phức như vậy!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 850: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (3)

Động tác mở hộp gấm của Lục Bán Thành dừng lại, kinh ngạc mở mắt nhìn về phía Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn lẳng lặng nhìn hấn mấy giây, sau đó lại giật giật môi: “Vì chiều nay, tôi đã phá thai rồi.”

Mặt mày Lục Bán Thành lúc đó vốn đang rất dịu dàng ôn hòa, đuôi mắt còn có ý cười, nhưng sau khi hấn nghe xong, lại cảm thấy như cô đang nói một loại ngôn ngữ rất lạ lẫm vậy, đôi mắt đen kịt của hấn nhìn chằm chằm Hứa Ôn Noãn, nhìn một lúc lâu, mới hơi lóe mắt hỏi lại: “Ôn Noãn, em nói cái gì?”

Hấn hỏi xong, vẻ ôn hòa trên người cũng từ từ biến mất, cũng không nói chuyện nhẹ nhàng như lúc này: “Ôn Noãn, em đang gạt anh có đúng không?”

Hứa Ôn Noãn đã nói xong, đối mặt với những dò hỏi của Lục Bán Thành, lại không có ý muốn trả lời, cô dùng sức cửa, bước vào.

Lục Bán Thành đột nhiên giơ tay ra giữ tay cô lại, cả người cô lả đi một chút sức lực cũng không có, liền bị hấn bắt phải đối mặt với hấn: ‘Ôn Noãn, em không có phá thai đúng không? con của chúng ta vẫn còn đúng không? Nói cho anh biết, con của chúng ta vẫn còn ở đó...’

Nói xong lời cuối cùng, hấn sợ cô thật sự làm như vậy, trong giọng nói vừa pha lẫn lo lắng, run rẩy, lại có chút thỉnh cầu đáng thương.

Hứa Ôn Noãn nhếch môi, cup mắt trầm mặc trong chốc lát, không muốn dây dưa với Lục Bán Thành thêm nữa, liền mở túi đeo trên người, lấy ra một đồng giấy tờ bệnh án nhét vào trong lòng Lục Bán Thành, sau đó liền rút tay

mình ra khỏi tay hắn, sau đó liền đi tới bên giường, ngồi xuống.

Lục Bán Thành không biết bản thân đang sợ cái gì, nhìn chăm chăm vào Hứa Ôn Noãn một chút, sau đó mới cúi đầu nhìn những giấy tờ mà cô nhét vào ngực mình.

Kết quả xét nghiệm nước tiểu, huyết dịch HCG, còn có vài kiểm tra sức khỏe khác.

Trong đầu Lục Bán Thành càng ngày càng sợ, lật tới cuối cùng, đầu ngón tay hắn run lên cầm cập, nhìn chăm chăm giấy trắng mực đen tập trung tinh thần nhìn một lúc lâu, những dòng chữ đã phẫu thuật làm cho hắn đau lòng.

Như có một bồn nước đá tưới từ trên đỉnh đầu hắn tưới thẳng xuống cả người hắn trong nháy mắt cứng đờ tại chỗ.

Cổ họng hắn như bị vật gì đó chặn lại, bế tắc, khó chịu, hắn tàn nhẫn mím môi, trầm mặc một lúc lâu mới ép chính mình quên đi những đau đớn trong lòng, ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn: “Cô thật sự giết con của chúng ta rồi?”

Hứa Ôn Noãn không khỏe, sắc mặt trắng bệch, tựa lên đầu giường, nhắm mắt lại không nói gì.

Lục Bán Thành đột nhiên giơ tay quăng hết những giấy tờ trong tay xuống đất, nhanh chóng đi đến chỗ cô, thô bạo kéo cổ áo cô, khiến cả khuôn mặt của cô đối diện với hắn: “Tôi hỏi lại cô một lần nữa, cô thật sự giết chết con của chúng ta rồi đúng không?”

Đáp lại hắn vẫn là một mảnh yên lặng.

Lục Bán Thành nhú mày, ngực hắn thở hồng hộc, bàn tay nắm lấy cổ áo cô run lên, dữ tợn mà đáng sợ: “Tại sao cô lại phải phá thai?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 851: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (4)

“Cô có biết đó là một sinh mạng không? Đó là con của tôi, tại sao cô chưa hỏi ý kiến của tôi lại đi giết nó?”

“Có phải nếu như người nhân viên đó không phát hiện ra que thử thai này, cô cũng sẽ không nói cho tôi biết đúng không? Sau đó lại xem tôi như một kẻ ngốc không hề biết có một đứa bé đã từng tồn tại trên đời này là con của tôi đúng không?”

“Hứa Ôn Noãn, cô chán ghét tôi thế nào, hận tôi thế nào, tôi chết cũng được, nhưng tại sao lại có thể đối xử với một sinh linh như vậy?”

Lúc biết mình sắp làm cha, hắn có bao nhiêu sung sướng thì lúc này hắn lại có bấy nhiêu phần nộ.

Khi hắn biết cô mang thai, hắn thậm chí còn muốn đưa toàn bộ thế giới của mình cho cô.

Hắn mua thực phẩm dinh dưỡng, mua sách, mời người chăm sóc, thậm chí còn cầu hôn cô... còn cô thì sao chứ? Hôm qua biết mình mang thai, hôm nay đến bệnh viện phá thai, không nói tiếng nào, tuyệt tình như vậy, tàn nhẫn như vậy!

Từ thiên đường rơi xuống địa ngục trong chốc lát, Lục Bán Thành giống như mất hết lý trí rồi hắn càng ngày càng dùng sức xóc cổ áo của Hứa Ôn Noãn, hắn hôn cô, dùng toàn lực mà hôn đến khi cô hoa mắt, nhưng hoàn toàn không có chút nhẹ nhàng thương tiếc nào, trong miệng hắn lại nói những lời độc ác: “Hứa Ôn Noãn, tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào máu lạnh vô tình như cô! Con mẹ nó cô là kẻ giết người! Chẳng trách Ngô Hạo lại ngoại tình với người phụ nữ khác! Chẳng trách hắn ta lại ngủ với Tưởng

Tiêm Tiêm! Cô là người phụ nữ như vậy, con mẹ nó ai có thể thích cô cho nổi chứ? Đáng đời, cô bị phản bội, bị vứt bỏ cũng đáng lắm!”

Hứa Ôn Noãn vì những câu nói của hắn xong, mặt lại càng trắng bệch, cô gắng gượng nói: “Phải, tôi là kẻ giết người, mà tôi trở thành kẻ giết người như vậy không phải vì kẻ cưỡng bức như anh ban tặng sao?”

“Vì sao tôi lại phá thai, chẳng lẽ anh không biết sao?”

“Bởi vì tôi muốn muốn có bất cứ mối quan hệ nào với anh! Tôi chỉ mong thời gian trôi qua nhanh một chút, một năm nhanh chóng trôi qua để tôi có thể rời khỏi anh nhanh nhanh lên một chút mà thôi!!!”

“Lục Bán Thành, anh có biết không, điều tôi hối hận nhất trên cuộc đời này chính là quen biết anh, coi anh là bạn! Tôi sinh con cho ai cũng được, tôi không muốn sinh con của anh! Bởi vì anh không xứng!”

Từng lời cô nói khiến huyết thái dương của hắn càng nảy lên đến đáng sợ.

Động tác của hắn có chút lung lay, đột nhiên dừng lại, ánh mắt lại có một tia lạnh lẽo nhìn khuôn mặt trắng bệch nhỏ nhắn của cô, liền cười lạnh: “Không muốn sinh con cho tôi? Vậy muốn sinh con cho ai? Ngô Hạo sao?”

Lục Bán Thành khinh thường, trong miệng không giữ mồm miệng nói không hề có chừng mực: “Cô cho rằng Ngô Hạo thật sự yêu cô sao? Lần trước cô nói thế nào? Cô nói Ngô Hạo mới thật sự yêu cô? Cô ở bên cạnh hắn 10 năm, vẫn chưa đụng vào cô, nhưng sao hắn lại đụng vào Tưởng Tiêm Tiêm? Hắn còn làm cho Tưởng Tiêm Tiêm mang thai? Nếu hắn thật sự yêu cô, sẽ chạm vào Tưởng Tiêm Tiêm sao? A, có thể là cô không biết, mấy ngày trước tôi còn nhìn thấy hắn và Tưởng Tiêm Tiêm đi cùng nhau, nói không chừng qua mấy ngày, Tưởng Tiêm Tiêm lại có thể mang thai đứa con khác rồi đó chứ!”

“Còn cô thì sao? Yêu 10 năm cuối cùng cũng bị bạn trai của mình phản

bội, lại bị một người say rượu chiếm lấy lần đầu tiên, còn phải đi phẫu thuật phá thai, cũng không có ai quan tâm chăm sóc cho cô... thật là đáng thương!!!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 852: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (5)

Lần này cô nghe hắn nói xong một tràng dài như vậy, thân thể cũng run rẩy một hồi, mím môi không nói nữa.

Không biết có phải hắn nói đến những điều khiến cô bị tổn thương hay không, ánh mắt cô có chút ảm đạm, không hề nhúc nhích.

Sự trầm mặc của cô khiến Lục Bán Thành không nói gì nữa.

Trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh.

Lục Bán Thành nhìn chằm chằm Hứa Ôn Noãn, nhìn cô rất lâu rất lâu, cuối cùng nhìn thấy những kinh hoàng sâu thẳm trong mắt cô, Lục Bán Thành lại lạnh lùng mở miệng: “Cô không phải không muốn dây dưa gì với tôi nữa sao? Đúng lúc...”

Chuyện đêm đó, là hắn không đúng, vì vậy sau đó cô cũng có thể lạnh nhạt với hắn, căm ghét hắn, hắn đáng bị như vậy.

Nhưng chuyện cô phá thai khiến hắn không thể nào tiếp nhận được, không khoan dung cho cô được.

Nếu sớm biết như vậy, từ đầu hắn đã không tiếp cận cô.

Lục Bán Thành buộc chính mình không được đau lòng, không được mềm lòng, mê muội nữa, liền mở miệng nói tiếp: “...Bây giờ tôi cũng không muốn dây dưa gì với cô nữa, tôi cưỡng bức cô, cô giết con tôi, từ giờ trở đi, hai người chúng ta không ai nợ ai!

Đúng, không ai nợ ai nữa.

Hắn có hổ thẹn, có thương tiếc, có yêu thương cô, nhưng tất cả đều bị cô chặt đứt hết rồi, giây phút cô quyết định phá con của hắn, cô đã dùng một dao chặt đứt hết tất cả rồi.

“Cô yên tâm, ngày chúng ta kết hôn tròn một năm xong, tôi nhất định sẽ để cô đi, trước đó, cô cũng không cần phải lo tôi sẽ quấy rầy cô như lúc trước, đây đưa với cô, bởi vì...”

Lục Bán Thành dừng một chút, câu chữ lại lạnh lẽo mà chảy xuôi: “... Bắt đầu từ bây giờ, cô không còn là ai trong cuộc đời tôi nữa, không có chút quan hệ gì với tôi nữa!’

Lục Bán Thành nói xong, không chờ Hứa Ôn Noãn phản ứng, liền ra khỏi phòng.

Ngoài cửa phòng liên tiếp vang lên những tiếng động loạt xoạt, sau đó cửa nhà lại được mở ra, đóng sầm lại, trong căn hộ to lớn lúc này lại trở nên trống trải.

Hứa Ôn Noãn vẫn duy trì tư thế như vậy nằm trên giường, hai mắt không có tiêu cự nằm trên giường nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, ngồi yên một lúc lâu, mới từ từ giật giật con người, hồi phục lại tinh thần.

Cô kéo chăn che kín người, sau đó cuộn mình, sau đó nhắm mắt lại.

Làm xong phẫu thuật, cả người cô đều cảm thấy rất khó chịu, bác sĩ nói sau khi về nhà cô nhất định phải tĩnh dưỡng cho thật tốt, nhưng cô không thể nào ngủ được, trong đầu lại nhớ lại những hình ảnh lúc cô nằm trên giường phẫu thuật.

Lúc cô nằm trên bàn mổ, nước mắt cứ rơi như sông vỡ đê, cứ tuông ào ào.

Cô có thể tưởng tượng cảm giác được đưa bé kia từ từ bước ra khỏi thân thể cô, bước ra khỏi cuộc đời của cô.

Rõ ràng đã đánh thuốc mê, nhưng toàn thân cô đều đau đến phát run.

Cô không phải chỉ muốn sinh con của Ngô Hạo, cô và Lục Bán Thành đi đến nước này, cô và Ngô Hạo không còn bất cứ quan hệ gì cho dù là tính mạng hay thân thể cô, từ đầu đến cuối vẫn chưa hề có Ngô Hạo tồn tại trong đó, cô cũng sẽ không giữ lại đứa bé này.

Cho dù chuyện kia đã trôi qua hơn một tháng, có thể nửa đêm nằm mơ thấy cơn ác mộng đó cô thường xuyên tỉnh giấc, luôn cảm thấy mình đang bị người khác bắt nạt.

Mà đứa bé này đến, chính những điều đó đã nhắc nhở cô đêm đó cô đã trơ mắt nhìn hấn tước đi sự thuần khiết của bản thân như thế nào.

Cô hận Lục Bán Thành, cô sợ mình sẽ trút những hận thù đó lên đứa bé này.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 853: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (6)

Một đứa bé bị người mẹ của mình không hoan nghênh từ khi nó còn trong trứng nước, khi sinh ra khỏi thế giới này sẽ như thế nào?

Cô yêu Ngô Hạo tha thiết, Ngô Hạo lại phản bội cô, cô xem Lục Bán Thành là bạn bè, Lục Bán Thành lại cưỡng bức cô,... bản thân cô đã hỏng bét, cô còn nợ nần đầy rẫy, làm sao còn có hơi sức và tâm tư để nuôi thêm một đứa bé?

Dù là con đường nào đi chẳng nữa thì cô cũng đã đi sai đường rồi.

Cũng như vậy, chi bằng đừng để đứa bé đến thế giới này.

-

Hứa Ôn Noãn ngồi ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày, xong sau đó lại đi làm.

Hứa Ôn Noãn làm việc ở bộ phận nghiệp vụ, ký được càng nhiều hợp đồng thì càng ký được nhiều tiền nên để kiếm tiền, hầu như mỗi ngày cô đều bán sống bán chết làm việc, ngoại trừ về nhà ngủ, hầu như ngày nào cô cũng mang việc ở công ty về nhà làm.

Ban ngày làm việc mệt muốn chết, nhưng ít nhất như vậy có thể khiến cô quên đi những chuyện khổ sở trước đây.

Từ sau khi cô phá thai, Hứa Ôn Noãn ko còn giống như lúc trước nữa, cô không còn thích náo nhiệt như trước đây, cũng ko còn còn tụ tập bạn bè sau giờ làm việc như lúc trước, ngay cả nhóm bạn đồng nghiệp cũng ít nói chuyện hơn hẳn.

Lúc có người, cô vẫn cố gắng nói nói cười cười nhưng đến khi chỉ còn

một mình, cô lại hay dờ ra, có đôi khi đi trên đường mà cô thậm chí còn ko biết mình đang đi đâu, đột nhiên dừng lại, cảm thấy mờ mịt, lại thất thần.

Từ lúc Lục Bán Thành mắng cô một trận xong, cũng không quay lại nhà, những lúc cô quay lại nơi đó, cũng chỉ có mình cô ở trong ngôi nhà to lớn.

Đúng như những gì hôm đó hắn nói, cô và hắn giống như hai người chưa từng xuất hiện qua trong cuộc đời nhau, cũng không có bất kỳ quan hệ gì.

Nếu không phải nghĩ đến chuyện cô và hắn còn tờ hôn thú, rất lâu, cô cũng cho rằng cô chưa từng quen biết hắn.

Những ngày bình thường trôi qua như nước, qua thật nhanh, đã đến tháng tư.

Không biết có phải cả tháng nay cô đã làm việc quá sức, gần đây thời tiết thất thường bất ổn, lúc lạnh lúc nóng, ngày đầu tiên của tháng tư, Hứa Ôn Noãn tỉnh lại, cảm thấy mình hơi đau đầu, giống như muốn cảm.

Cô không quá để ý, liền thay đồng phục, một ngày gặp bảy khách hàng, đa số đều phải chạy vạy bên ngoài, ngay cả bữa trưa, đều là ăn bánh mì để lấp đầy bao tử cho xong.

Đợi đến khi cô làm việc xong, ngồi xe buýt về nhà, đã là chín giờ tối.

Hứa Ôn Noãn càng ngày càng nhức đầu, Hứa Ôn Noãn bật đèn lên, giải quyết cái bao tử trống rỗng liền vào phòng tắm uống một ít nước nóng, sau đó bò lên giường nằm.

Không biết cô đã ngủ bao lâu, cả người cô lúc lạnh lúc nóng, cực kỳ khó chịu, nào cô cũng trở nên hỗn loạn, bắt đầu nằm mơ.

Cô cũng không biết mình đã nằm mơ thấy những gì, nhưng đến khi lấy lại ý thức thì trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh cô bị người khác đè lên người, xé hết quần áo, cô lại hoảng sợ, cầu xin một lúc lâu, người kia cuối cùng cũng buông tha cho cô, sau đó trong mơ, cô lại tuyệt vọng khóc lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 854: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (7)

Khóc khóc, trong đầu cô lại hiện ra hình ảnh cô nằm trên bàn phẫu thuật, bác sĩ lấy con của cô ra.

Trong lúc nằm mơ, thân thể Hứa Ôn Noãn càng run rẩy hơn, nước mắt càng chảy nhiều, đến cuối cùng lại trở thành tiếng nức nở rất nhỏ nhẹ.

Cũng ko biết cô đã khóc bao lâu, cô bỗng nhiên sợ run cả người mà giật mình tỉnh giấc, mở đôi mắt ướt nhep ra.

Đập vào mắt cô là một mảng đen kịt.

Cô nằm yên trên giường, hít sâu vào mấy hơi, vươn tay mở đèn.

Đèn trong phòng sáng lên, cô trở mắt nhìn chăm chăm một hồi, mới miễn cưỡng chống người ngồi dậy.

Chóng mặt choáng váng, Hứa Ôn Noãn sờ trán, thấy trán mình nóng hầm hập.

Hứa Ôn Noãn tựa lên đầu giường, cố gắng vén chăn xuống giường.

Sốt rất cao, chân cô hoàn toàn không có chút sức lực nào, cô phải tốn một thời gian rất dài mới vào được toilet.

Mở nước, lúc nước lạnh hắt vào mặt, Hứa Ôn Noãn mới cảm thấy tỉnh táo hơn một chút, lúc này mới mở cửa nhà tắm ra, lúc này mới kéo từ từ lần theo tường ra khỏi toilet.

Trừ cánh tay Hứa Ôn Noãn đang phát run, lúc Hứa Ôn Noãn đưa ly nước ấm lên miệng uống, cô dường như đã nghe thấy tiếng mở cửa.

Động tác uống nước của Hứa Ôn Noãn dừng lại, đợi khi không còn âm thanh nào nữa, cô lại cho rằng những gì mình vừa nghe chỉ là ảo giác, liền ngẩng đầu lên, uống hết ly nước xong, mới để ly nước xuống, miễn cưỡng lê thân thể mệt mỏi ra phòng khách, cố gắng đi đến bàn trà, cầm hộp thuốc, ngồi xuống ghế salon tìm thuốc giảm sốt.

Lật vài lần, Hứa Ôn Noãn lại nghe như trong nhà lại có tiếng mở cửa từ phòng ngủ chính, cô phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, thấy cửa được mở ra, Lục Bán Thành một tháng không gặp lại ăn mặc chỉnh tề mang theo một cái rương ra khỏi phòng hắt.

Đây là chỗ hắt thường hay đến, có rất nhiều đồ dùng của hắt đều để ở chỗ này, đêm nay hắt trở lại còn kéo theo vali, là hắt muốn thu dọn những đồ dùng cần thiết sao?

Hứa Ôn Noãn nhìn chăm chăm Lục Bán Thành ko lấy một giây, liền như chưa từng nhìn thấy hắt, cúi đầu tiếp tục tìm thuốc.

Lục Bán Thành cố ý về nhà lúc khuya khoắt như vậy, không ngờ vẫn chạm mặt cô, thấy cô nhìn hắt thì động tác của hắt khựng lại một chút, sau đó lại dừng động tác đóng cửa.

Qua một hồi, hắt mới để ý đến hộp thuốc trên người cô.

Cô đã cúi đầu không nhìn hắt nữa, lại tìm gì trong hộp thuốc chứ?

Cô bị bệnh sao?

Cô cúi đầu rất thấp, hắt không nhìn thấy gò má của cô nhưng từ thân hình của cô cũng có thể thấy được trong vòng một tháng gần ngủ, hình như cô đã ốm đi rất nhiều.

Chắc cô đã tìm thấy thuốc mình cần, dời hộp thuốc để lên ghế salon, từ từ đứng lên đi vào bếp.

Thân hình của cô biến mất trong nhà bếp, Lục Bán Thành mới dời tầm

mắt khỏi người cô, lại nhìn lên bàn trà xem hộp thuốc mà cô vừa lấy.

Lực cầm vali của Lục Bán Thành ko nhin được mà bỗng nhiên lại dùng sức.

Hắn nhìn chăm chăm hộp thuốc chừng nửa phút, sau đó bắt mình tỉnh táo lại, ung dung đóng cửa, mang theo vali, đi đến huyền quan.

Hắn thay giày, vừa định ra khỏi cửa thì nghe một tràng ho dài trong nhà bếp, sau đó lại là tiếng thủy tinh vỡ, hắn chân động, cả người người cương cứng một lúc lâu, cuối cùng vẫn vươn tay khóa chốt cửa, đi khỏi nhà.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 855: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (8)

Ánh đèn ở hàng hiên là cảm ứng, vì hần bước đến mà tỏa ra ánh sáng vàng mờ nhạt chiếu lên người hần, làm sáng ngời ánh mắt của hần.

Cửa mở, hình như vẫn nghe thấy tiếng cô ho khan, từng tiếng ho lại giống như một con dao nhỏ xẹt qua tim hần, khiến hần cảm thấy đau đớn bén nhọn.

Có thể là do cô làm bể ly, bây giờ đang nhặt lại những mảnh vỡ, có tiếng những tiếng thủy tinh vang lên loảng xoảng lại có tiếng kêu đau đớn rất nhỏ vang lên.

Là bị đứt tay rồi sao?

Lục Bán Thành theo bản năng nhìn lại trong nhà, trong mắt liền nhìn tới cảnh tượng trong phòng, cả người hần lại giống như bị điểm huyết.

Hần mím chặt môi, dù đã rất cố gắng nhưng hần vẫn quay lại nhìn trong nhà lần nữa, mới đóng cửa nhà lại.

Cửa nhà ngăn cách tất cả những hình ảnh và âm thanh trong nhà, bên tai hần lại không còn một âm thanh nào nữa, hần đứng ở cửa mấy giây, mới cất bước đi đến thang máy, bấm nút, rời đi.

-

Uống thuốc xong, cầu ngón tay của Hứa Ôn Noãn cầm không chắc ly, khiến ly thủy tinh rơi xuống đất, vì đầu Hứa Ôn Noãn nóng hằm hập, nào có mơ hồ lúc dọn dẹp mảnh thủy tinh thì hoa mắt ko nhìn rõ nên bị thương.

Từ nhà bếp đi ra, trong căn phòng hơn ba trăm mét vuông đã ko còn

bóng dáng của Lục Bán Thành, nếu không phải chỗ huyền quan có những đôi dép chưa được để ngay gần dưới đất, cô còn cho rằng việc cô nhìn thấy Lục Bán Thành về nhà chỉ là ảo giác do cô sốt cao mà nhìn thấy.

Giá như lúc hấn và cô vừa đăng ký kết hôn xong, hấn không là những chuyện như vậy với cô, có phải là tốt hơn không?

Trước kia mỗi lần hấn nhìn thấy cô sẽ lại hỏi rất nhiều việc, nếu còn nhìn thấy cảnh cô tìm thuốc uống, chắc hấn là đã lôi cô đến bệnh viện rồi không chừng.

Mà bây giờ, hấn với cô mà nói lại xa lạ nhưng người chưa từng quen biết, chẳng nói chẳng rằng, liền rời đi.

Ý thức được ý nghĩ của mình có chút hơi xa vời, cô không nhìn huyền quan nữa.

Cô và Lục Bán Thành lúc này lại giống như người đứng nước lã vậy, đây là điều cô luôn mong muốn, vì vậy nên giờ khắc này cô lại suy nghĩ xem Lục Bán Thành khác với lúc trước như thế nào.

Tám phần là do cô bị sốt đến ngu người rồi, mới có thể nghĩ đến những chuyện này.

Hứa Ôn Noãn lắc đầu thật mạnh, muốn lắc những suy nghĩ lung tung của mình văng ra ngoài, sau đó lại tìm băng keo cá nhân dán lại vết thương trên tay, sau đó mới quay trở lại phòng.

Mặc dù hấn không có ở đây, cô vẫn khóa trái cửa, sau đó bò lên giường, mê man ngủ.

-

Do bị bệnh, Hứa Ôn Noãn ngủ mơ mơ màng màng rất sâu, chuông báo thức reo lên cũng không thể đánh thức cô.

Tỉnh lại, đã là hai giờ chiều.

Hứa Ôn Noãn vội vàng gọi điện thoại cho cấp trên, có thể là cấp trên đã thấy cô mệt hơn bình thường từ ngày trước khi cô từ công ty về nhà nên cũng không trách cứ cô, trước khi cúp máy còn thật lòng nhắc nhở cô chú ý chăm sóc tốt cho bản thân.

Cúp máy xong, Hứa Ôn Noãn tìm nhiệt kế đo nhiệt độ, cô cũng đã hạ sốt nhiều, chỉ là nghẹt mũi cứng ngắt, cô uống hai viên thuốc cảm, chờ sau khi thức ăn nhanh được đưa tới, lấp đầy bao tử trống rỗng xong, Hứa Ôn Noãn lại ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi, nghĩ đến năm giờ chiều nay cô có hẹn với khách hàng ăn cơm ở Cẩm viên, liền cố gắng lê thân thể không khỏe ra khỏi nhà.

Bốn giờ bốn mươi, Hứa Ôn Noãn đã đến Cẩm Viên, đến 5h30, khách hàng mới thông thả đi đến.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 856: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (9)

Khách hàng họ Lý, còn dẫn theo một trợ lý, người đó vừa vào Cẩm Viên liền nhìn thấy Hứa Ôn Noãn nhưng lại không có ý đi về phía cô, chờ đến khi Hứa Ôn Noãn mỉm cười đứng dậy vẫy tay với hắn, lúc này người đó mới bước tới.

Lúc hắn đến chỗ bàn của cô còn cách hai mét, Hứa Ôn Noãn liền nói: “Lý tổng, chào ngài.”

Lý tổng không nói gì, ánh mắt nhìn Hứa Ôn Noãn từ trên xuống dưới đánh giá một lần, lúc tầm mắt đụng tới vòng một và vòng hai của cô còn dừng lại vài lần, lúc này mới đè lại những hứng thú trong lòng hắn với cô, khẽ gật đầu: “Chào cô, Hứa tiểu thư.”

“Lý tổng, mời ngài ngồi.” Hứa Ôn Noãn lễ phép làm động tác mời hắn ngồi xuống.

Lý tổng lại không gấp gáp ngồi xuống mà mời cô ngồi xuống trước.

Hứa Ôn Noãn cũng không tính toán gì, chỉ đơn giản ngồi xuống trước, chờ Lý tổng kia ngồi xuống.

Lý tổng nhìn thấy cô ngồi xuống xong liền chọn vị trí ngồi cạnh cô, còn di chuyển ghế của hắn đến gần cô hơn nên cả người hắn dựa vào người Hứa Ôn Noãn đặc biệt gần.

Lúc từng ở Thượng Hải, Hứa Ôn Noãn làm nhà thiết kế, cả ngày ngồi trong văn phòng, đến khi làm xong việc lại chạy đến chỗ Ngô Hạo, ngoại trừ những người đồng nghiệp trong công ty, cô hoàn toàn không có tiếp xúc với những người bên ngoài nhiều, lúc cô đi cùng Ngô Hạo về Bắc Kinh xây dựng sự nghiệp, mặc dù có bận bịu mệt mỏi đến thế nào, Ngô Hạo cũng sẽ

không bao giờ để cô phải ra ngoài tiếp khách với hắn, cho nên đến lúc này cô phải tự ra ngoài gặp khách hàng để kiếm tiền trả nợ cho Lục Bán Thành, cô mới biết, trước kia mình đã ngốc như thế nào...

Qua mấy tháng tôi luyện, cô đã có được kim tinh quả nhãn, chỉ cần nhìn qua là có thể hiểu rõ ràng đối phương muốn làm gì.

Cô biết Lý tổng có mưu đồ gây rối mình, ban đầu lúc làm việc, cô không chịu đựng được những người khách hàng này, cho nên đã trở mặt với rất nhiều người, nhưng dạng khách hàng này mà cô còn chống cự, đừng nói là trả xong nợ, ngay cả bữa ăn no ấm hằng ngày cũng không có cửa đâu.

Cô đã trưởng thành, cũng nên thích ứng, mà lúc bị bắt nạt, cô cũng nên học cách nhẫn nại.

Nghĩ đến đây, Hứa Ôn Noãn buộc mình quên đi khoảng cách quá gần của cô và Lý tổng, ngồi ngay ngắn trên ghế, nghiêng đầu, nhìn về phía Lý tổng, đưa thực đơn cho hắn: “Lý tổng, ngài gọi món ăn đi.”

Lý tổng cũng không khách khí, nhận lấy thực đơn, gọi nhân viên phục vụ chọn món ăn xong, cuối cùng còn gọi hai chai bia.

Bia được mang lên trước, Lý tổng còn chưa chờ thức ăn được mang ra, liền để trợ lý ngồi đối diện hắn rót ba ly bia.

Lý tổng đặt một ly trước mặt Hứa Ôn Noãn, lại tự mình đưa lên một ly khác đưa đến trước mặt hắn: “Hứa tiểu thư, chúc lần đầu tiên hợp tác của chúng ta thuận lợi.”

Qua lâu như vậy, cô không còn như lúc trước nữa, cô cười khanh khách cụng vào ly của Lý tổng một cái, nhấp một ngụm bia.

.....

Một bữa cơm ăn nửa tiếng đồng hồ, Hứa Ôn Noãn bị ép uống hơn nửa chai bia.

Có thể là do cảm chưa hết hẳn nên bia trong bụng khiến cô cực kỳ khó chịu, lúc Lý tổng lại đưa cho cô một ly khác, cô thật sự không chịu nổi nữa, liền nói: “Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một chút.” Liền đứng dậy, bước chân khập khiễng đi về phía nhà vệ sinh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 857: Ở Chung Một Nhà Với Người Dưng (10)

Vừa vào đến nhà vệ sinh, Hứa Ôn Noãn liền lao đến bồn rửa tay nằm nhồi lên đó nôn, đến khi nôn hết tất cả mọi thứ trong bụng xong, cô mới thở hổn hển suy yếu, ngẩng đầu lên, vừa định mở vòi sen, dư quang khóe mắt cô lại vô tình nhìn vào gương thấy Lục Bán Thành đang đi vào nhà vệ sinh, quần áo chỉnh tề, còn vừa nói vừa cười.

Không biết có phải do bia mà phản ứng của cô có chút chậm chạp hơn bình thường hay không, cô nhìn chằm chằm Lục Bán Thành qua gương một lúc lâu cũng không thu lại tầm mắt, mãi đến khi Lục Bán Thành nhận ra có gì đó bất thường thì mới đi vừa nói với người đàn ông đi với mình một câu: “Có thể, khi nào có thời gian tôi phải đi xem thử mới được.”, vừa quét ánh mắt nhìn về phía người này giờ cứ nhìn hẩn chằm chằm, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Hứa Ôn Noãn.

Môi của Hứa Ôn Noãn hơi hé.

So với phản ứng nhỏ bé của cô, trên mặt Lục Bán Thành lại không có bất kỳ phản ứng nào, lại cười yếu ớt với người đi cùng mình.

Dáng dấp kia hình như vẫn giống y như hai năm trước khi cô gặp hắn, khi đó trong lòng cô, hắn giống như một công tử cao quý như ngọc.

“Cuối tuần này đi xem được không?” người đi cùng Lục Bán Thành đáp lại lời của hắn.

Vừa nghe thấy tiếng nói, Lục Bán Thành không lạnh không nóng dời tầm mắt khỏi Hứa Ôn Noãn, sau đó lại kiên định trả lời người đi cùng hắn: “Được.”

Lục Bán Thành trả lời làm cho Hứa Ôn Noãn hoảng hốt lấy lại tinh thần,

cô cúp mắt không nhìn ánh mắt của Lục Bán Thành nữa mà mở vòi sen, vốc nước lên mặt, vừa chuẩn bị súc miệng, bỗng nhiên trong dạ dày lại cảm thấy khó chịu, liền nôn ra.

Lục Bán Thành và người bạn kia đi tới cửa, người kia liền đưa tay ra mở cửa chờ hắn đi vào.

Lục Bán Thành nghe thấy tiếng nôn trong nhà vệ sinh nữ, bước chân hơi khựng lại, lại không quay đầu nhìn, như chưa từng nghe thấy tiếng của cô, thậm chí là chưa từng nhìn thấy Hứa Ôn Noãn, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Người bạn kia cũng theo vào sát phía sau.

Toilet nam bị đóng lại, bồn rửa tay lại trở nên yên tĩnh, dạ dày của Hứa Ôn Noãn lúc này mới từ từ yên tĩnh lại, cô giật giật khăn giấy, sau đó lau môi lung tung rồi mới xoay người, cố gắng bước trên đôi giày năm phân, lại quay lại trước bàn ăn.

.....

Lục Bán Thành ra khỏi nhà vệ sinh, trong nhà nhà vệ sinh nữ bên kia đã không còn một bóng người, hắn không tự chủ được lại nhìn về phía chỗ bồn rửa tay lúc này Hứa Ôn Noãn đứng, nhìn về phía gương, lúc hắn và cô mặt đối mặt, hắn mới nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt đó gầy hơn so với trí tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Lúc tối qua về nhà tình cờ gặp cô, hắn không nhìn rõ mặt, chỉ có thể nhìn thấy thân hình của cô ốm hơn lúc trước rất nhiều, ngày hôm nay nhìn thấy khuôn mặt của cô như vậy, hắn mới biết, cô đã gầy đi rất rất nhiều.

Trước đây hắn nhớ cô còn có khuôn mặt tròn tròn, trên gò má còn có một vết hồng, nhìn rất phấn chấn, rất có sức sống.

Nhưng mà bây giờ, sắc mặt của cô trắng bệch, cũng không còn màu hồng hào tự nhiên nữa, cảm nhận lại, khuôn mặt vốn không lớn lúc này lại nhỏ đi rất nhiều.

“Bán Thành, nghĩ gì vậy?” bạn của Lục Bán Thành ra trễ hơn hẳn một phút, nhìn chăm chăm trong gương thấy hấn cứ xoa xoa tay nhiều lần, không nhin được lên tiếng hỏi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 858: Cô Cũng Cút Cho Tôi (1)

Lục Bán Thành hoàn hồn, liếc mắt nhìn bạn của hắn, không nói gì, lại tắt nước, giặt khăn giấy lau tay, rời khỏi nhà vệ sinh cùng bạn của hắn.

“Cẩm Viên” không có phòng riêng, bàn này cách bàn kia bằng một bồn hoa sum suê, nếu không phải vừa rời vô tình nhìn thấy Hứa Ôn Noãn, Lục Bán Thành cũng không phát hiện cô ngồi ở một bàn cũng không xa chỗ hắn.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô không ngừng rót bia cho cô, lúc cô uống được khoảng hai ba ly, Hứa Ôn Noãn thật sự đã nuốt không trôi, lại cười đáng yêu nói với mấy người đàn ông đó mấy câu.

Người đàn ông kia bỗng nhiên ngưng cười, hình như là vì lúc này cô vừa mới từ chối ly bia kia mà khiến hắn mất hứng.

Người đàn ông kia nặng nề nhìn cô một lúc lâu, bỗng nhiên nhắc một chai bia trên bàn vừa mới khai để trước mặt Hứa Ôn Noãn.

Cách một khoảng, tuy rằng Lục Bán Thành không nghe rõ người đàn ông kia nói gì nhưng từ thần thái của Hứa Ôn Noãn có thể đoán được hắn nói chỉ cần cô uống sạch chai bia đó, hắn sẽ lập tức ký hợp đồng với cô.

Hứa Ôn Noãn lúc này đến nhà vệ sinh đã nôn đến tối tăm mặt mũi, rõ ràng là không thể uống nữa, nhưng cô lại nhìn chằm chằm chai bia này, như tính toán chuyện gì, một lát sau vẫn đưa tay cầm chai bia.

Sắc mặt của cô khó coi như vậy, chắc chắn là còn chưa hết bệnh, lúc này đã uống không ít, bây giờ lại còn muốn uống nữa sao? Có muốn sống nữa không hả? Lẽ nào, cô cứ một mực muốn trả hắn một triệu bạc mà cứ bán mạng như vậy sao?

Lục Bán Thành bắt đầu nắm chặt tay, trong nháy mắt ánh mắt của hắn lại trở nên lạnh lùng.

“Lục tổng?” ngồi bên cạnh Lục Bán Thành là thư ký của hắn, lúc ông chủ của mình ra hiệu, cô lại nâng ly rượu, đưa đến trước mặt Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành không để ý đến thư ký trước mặt mình mà nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn đang cầm chai bia đưa đến môi, khóe môi của hắn theo hành động rót bia vào miệng của cô cũng mím thành một đường.

Cô chỉ nuốt được hai cái liền đặt chai bia xuống bàn, sau đó bắt đầu khom người ho.

Thân thể của cô quá gầy, theo từng tiếng ho của cô mà run lên.

Sau khi ho xong, cô lại cầm lấy chai bia lần nữa.

“Lục tổng...” người thư ký kia thấy hắn không để ý đến mình, có chút lúng túng, lên tiếng lần thứ hai.

Lục Bán Thành cuối cùng cũng có phản ứng, hắn nhìn lướt qua thư ký, liền nghiêng đầu nói khẽ với người đàn ông lúc này đi vệ sinh cùng hắn, khẽ nâng ngón tay lên chỉ một cái lên người đàn ông ngồi cạnh Hứa Ôn Noãn sát rạt, người bạn của hắn lại hỏi: “Cậu có biết người đó không?”

Người bạn của hắn nghe thấy liền nhìn qua, nhìn khoảng vài giây, lại trả lời: “Hình như có chút ấn tượng, là tổng giám đốc của Hoa Vũ thì phải.

Lục Bán Thành ơ một tiếng, sau một lát, lại nói nhỏ vào tai của người đó vài câu.

Người bạn đó nhìn hắn, hơi kinh ngạc: “Không thể nào? Anh lại đi để ý đến một công ty nhỏ như Hoa Vũ chứ?”

Lục Bán Thành hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, người đó lại nói

thêm một câu: “Anh chờ một chút.” Sau đó đứng dậy đi về phía bàn của Hứa Ôn Noãn.

.....

Lúc cô uống được một phần ba chai bia, một người đàn ông đi đến chỗ bàn của cô, cúi người nói nhỏ gì đó vào tai Lý tổng hai câu, sau đó Lý tổng liền vui mừng đứng lên, cũng không nói gì với Hứa Ôn Noãn mà đi cùng người đàn ông đó.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 859: Cô Cũng Cút Cho Tôi (2)

Chưa uống rượu thì người ta không ký hợp đồng với cô cũng là chuyện bình thường đi, nhưng mà bây giờ cô liều mạng uống như vậy, lúc uống được phân nửa thì Lý tổng lại đi như vậy,... Hứa Ôn Noãn đột nhiên để chai bìa xuống, đứng lên: “Lý tổng...”

Lý tổng hoàn toàn không để ý đến cô, không có ý định nào sẽ dừng lại bước chân.

Hứa Ôn Noãn đẩy ghế đứng lên, ôm túi, vội vã đuổi theo: “Lý tổng, chuyện hợp đồng ngài vừa mới đồng ý với tôi...”

Lý tổng vẫn xem cô như người không tồn tại.

Hứa Ôn Noãn chạy nhanh hơn, bởi vì uống khá nhiều rượu mà cả người cô loạng chà loạng choạng, nhiều lần suýt té trên mặt đất, cũng may cô vẫn có thể đuổi kịp người kia, chặn trước mặt hắn: “Lý tổng, chúng ta có thể bàn lại chuyện hợp đồng một chút được không?”

Lý tổng bị cô chặn đường, khiến hắn phải dừng bước, còn chưa chờ cô nói hết đã vui mừng hơn hở cắt ngang lời nói của Hứa Ôn Noãn: “Hứa tiểu thư thật sự rất xin lỗi cô nhưng hợp đồng kia không thể nào ký với bên công ty của cô được vì chúng tôi đã có lựa chọn tốt hơn rồi, Lục tổng của công ty Lục thị muốn hợp tác với bên tôi...”

Lục tổng của công ty Lục thị... Hứa Ôn Noãn giống như bị điểm huyệt, không còn nói nổi thêm lời nào nữa.

Lý tổng không để ý đến sự trầm mặc của cô chút nào, liền đi vòng qua

người cô, đi về phía bàn ăn của Lục Bán Thành, trong lời nói còn ân cần lấy lòng khác hoàn toàn so với sự ngạo mạng của hắn từ đầu bữa ăn cơm với cô đến giờ: “Lục tổng, chào ngài, rất vui được gặp ngài.”

“Lý tổng, mời ngồi.” Một âm thanh quen thuộc vang lên khiến cả người cô run lên một hồi, qua một lúc lâu mới quay người nhìn về phía sau lưng mình.

Lục Bán Thành ngồi đối mặt với Lý tổng mời rượu, mặt hắn còn mỉm cười bung ly rượu lên, sau đó đưa lên miệng cạn một hơi.

Lúc để ly rượu xuống, Lý tổng như không thể chờ thêm được nữa đã mở miệng nói: “Lục tổng, ngài thật sự có hứng thú vào đầu tư cho công ty của chúng tôi sao?”

Lục Bán Thành làm như hoàn toàn không biết có sự tồn tại của Hứa Ôn Noãn, chắc chắn mười phần gật đầu: “Đúng, bây giờ tôi muốn nghe về chiến lược của bên anh một chút.”

“Không thành vấn đề không thành vấn đề...” Lý tổng nói hai lần, sau đó liền lật tài liệu ra, lúc này mới nghĩ đến lúc này mình đã quá vội vàng nên để quên tài liệu kia trên bàn ăn, hắn áy náy giải thích với Lục Bán Thành xong, sau đó liền đứng dậy quay lại bàn mà lúc này hắn đã ngồi cùng với Hứa Ôn Noãn.

Đối mặt với thiếu sót của Lý tổng, Lục Bán Thành chẳng những không có chút bất mãn nào mà nhân lúc Lý tổng đang bận rộn lấy tài liệu thì lại thông dong ôn hòa nhìn xung quanh.

Thì ra Lý tổng bỗng nhiên không muốn hợp tác với cô là do Lục Bán Thành giở trò.

Hợp đồng với lý tổng này đối với cô mà nói là một hợp đồng rất lớn, nhưng đối với Lục Bán Thành mà nói, có thể nó chỉ bằng giá của một cái áo hắn mua ngoài trung tâm thương mại thôi... hắn sao có thể vô duyên vô cớ

mà chủ động hợp tác với Lý tổng? Chắc chắn là bởi vì hắn còn oán giận cô phá thai đứa con trai của hắn cho nên mới cố ý làm khó dễ cô,...

Đầu ngón tay của Hứa Ôn Noãn dùng sức cầm túi thêm mạnh một chút.

Lúc lấy giấy tờ quay lại xong, Lý tổng nhìn thấy Hứa Ôn Noãn vẫn còn đứng ở đó, lại không nhìn được mà nói: “Hứa tiểu thư, tôi đã nói rất rõ ràng là tôi sẽ không hợp tác với công ty của cô, cô còn đứng ở đây làm gì, cho dù cô có đứng đến khi trời sập xuống thì tôi cũng sẽ không hợp tác với công ty của cô đâu.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 860: Cô Cũng Cút Cho Tôi (3)

Giọng nói của Lý tổng khá lớn khiến cho mấy người xung quanh đều nhìn qua hai người họ.

Lục Bán Thành lúc này cũng quay đầu, cũng giống như lúc hắn vô tình nhìn thấy cô trong nhà vệ sinh, trên môi vẫn có một nụ cười nhạt, dưới ánh đèn trong phòng, lại càng làm nổi bật thêm khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Hứa Ôn Noãn cup mắt, có chút lúng túng.

Lý tổng hoàn toàn không chú ý cho cô chút tôn nghiêm nào, vừa đi qua người cô vừa thì thầm: “Hứa tiểu thư, tôi khuyên cô mau đi nhanh một chút đi.”

Lông mi của Hứa Ôn Noãn run lên, không dám nhìn ánh mắt của những người xung quanh mà lại nắm chặt túi, cất bước đi thẳng đến cửa Cẩm Viên.

Ra khỏi Cẩm Viên, đi đến bên đường, Hứa Ôn Noãn nhìn xung quanh xong lại nhanh chóng đi đến một góc cây ven đường, khom người ới.

So với lúc nãy nôn trong nhà vệ sinh còn đáng sợ hơn rất nhiều, cả người cô không còn chút sức lực nào, Hứa Ôn Noãn lúc này mới ngừng nôn, lui về phía sau hai bước, lại dựa vào một thân cây khác, từ từ ngồi xuống.

Cũng không biết đã ngồi như vậy bao lâu, bên tai Hứa Ôn Noãn lại nghe thấy tiếng bước chân, còn có một giọng nói mềm mại dễ nghe: “Lục tổng, không sao, ngài có thể cho tôi quá giang một đoạn không?”

Hứa Ôn Noãn nghe trong những tiếng bước chân đó có một bước chân quen thuộc, Hứa Ôn Noãn theo bản năng ngẩng đầu lên khỏi đầu gối, quả nhiên nhìn thấy Lục Bán Thành và một nhóm người đang đi tới, bên trái hắn

là một cô gái mặc quần dài màu đỏ, vóc dáng đẹp đẽ, Hứa Ôn Noãn nghĩ có thể là cô ấy vừa nói chuyện.

Lúc Hứa Ôn Noãn không nhìn thấy Lục Bán Thành, hắn đã nhìn thấy cô, ngay lúc cô ngẩng đầu lên, những lời hắn muốn nói bỗng nhiên dừng lại một chút, lại hướng mắt về phía người thư ký đi cạnh mình cả đêm nói: “Được.”

Người thư ký đi cùng với Lục Bán Thành không ngờ hắn lại đồng ý, trong mắt lại có một luồng ánh sáng của sự vui mừng, càng cười xán lạn, âm thanh cũng ngọt ngào như đường mật: “Cảm ơn Lục tổng.”

“Không có gì.” Lục Bán Thành không hề liếc mắt nhìn Hứa Ôn Noãn, bước thật dài nhẹ nhàng đi ra.

“Lục tổng, bây giờ còn sớm, nếu như có thể, tôi mời anh muốn một ly café, không biết có phiền anh không...” Có thể là do Lục Bán Thành đồng ý đưa cô ta về nhà nên thư ký đó mới có đủ tự tin để mời hắn.

Mười mấy giây sau, Hứa Ôn Noãn nghe thấy Lục Bán Thành nói: “Được.”

“Lục tổng, vậy chúng ta đến đâu uống café? Ừm, bây giờ chắc có nhiều quán café đã đóng cửa, nếu không hay là đến nhà tôi, hoặc là, là Lục tổng? Nói thật tôi thật sự muốn biết nhà của anh như thế nào đó...”

Đám người kia đã đi xa, ngoại trừ tiếng nói của người phụ nữ xinh đẹp kia, Hứa Ôn Noãn hoàn toàn không thể nghe thấy bất cứ âm thanh nào hết.

Ngoại trừ âm thanh của gió đêm, trên đường phố tĩnh cờ có một chiếc xe chạy qua, ngoài ra không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Cả thế giới này, trong nháy mắt đều trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Hứa Ôn Noãn dựa vào thân cây, ngồi xổm thêm một chút nữa, mới vất vả đứng lên, đi đến ven đường.

Lúc Hứa Ôn Noãn chờ taxi, lại nhìn thấy xe của Lục Bán Thành từ từ lướt qua mình.

Cửa sổ xe hạ xuống, cô còn có thể nhìn thấy rõ ràng cô gái xinh đẹp kia ngồi bên cạnh hắn đang nghiêng đầu nói cười với hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 861: Cô Cũng Cút Cho Tôi (4)

Hắn một tay chống cạnh cửa sổ, một tay lái xe, nhìn thẳng về phía trước, lúc người phụ nữ kia nói gì đó với hắn, hắn sẽ hơi nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó cũng sẽ trả lời người phụ nữ kia vài câu.

Lúc xe sắp xẹt qua Hứa Ôn Noãn, hình như Lục Bán Thành phát hiện ra cô đứng ven đường, cũng quay qua nhìn cô.

Bởi vì xe đang chạy, cách đó cũng khá xa cho nên Hứa Ôn Noãn không thể nhìn thấy rõ ánh mắt của Lục Bán Thành, nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt hắn nhìn cô có chút lạnh lùng.

Có điều rất nhanh, hắn sẽ lại thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn về người phụ nữ đang ngồi cạnh hắn, trong đáy mắt lại có ý cười ôn hòa mà khiêm tốn.

Mãi đến khi xe của Lục Bán Thành lái đi rất xa, rất xa, Hứa Ôn Noãn mới giơ cánh tay lên, vẫy hai lần, mới có thể bắt được một chiếc taxi, chui vào.

Phía trước đúng lúc là đèn xanh đèn đỏ, taxi còn chưa đi được năm mươi mét đã phải dừng lại.

Hứa Ôn Noãn ngồi sau xe nên có chút rảnh rồi nhìn ngoài cửa xe một chút, sau đó cô nhìn qua kính chiếu hậu, lại nhìn thấy Lý tổng say loạn chà loạn choạng từ Cẩm Viên đi ra.

Có vẻ như hắn đã uống say như chết, đi đứng đều không vững, phải nhờ trợ lý của hắn đỡ, không thì không biết hắn đã ngã bao nhiêu lần nữa.

Còn chưa đi đến ven đường, Lý tổng liền dựa vào gốc cây, nôn còn

ng nghiêm trọng hơn hai lần trước cô nôn, thân thể còn co quắp lại, như thật sự rất khó chịu.

Hứa Ôn Noãn lên taxi, cách Cẩm Viên không xa, nên cô có thể nghe thoang thoảng bên ngoài đang nói gì.

“Tổng giám đốc, anh có ổn không?” trợ lý của Lý tổng vừa vuốt lưng hân vừa hỏi.

Lý tổng làm gì có thời gian trả lời, chỉ có thể phun ra nôn ra, bỗng nhiên trợ lý liền gọi khê: “Tổng giám, sao người lại hộc máu? Bây giờ tôi đưa ngài đến bệnh viện...”

Hộc máu?

Hứa Ôn Noãn còn chưa phản ứng lại, đèn đỏ đã đổi thành đèn xanh, bác tài lái xe đi, rất nhanh, tiếng nói của trợ lý của Lý tổng cũng biến mất sau lưng cô.

Lý tổng sao lại có thể uống nhiều rượu đến nỗi hộc máu? Là vì ký được hợp đồng với Lục thị rồi nên vui mừng đến nỗi như vậy sao?

Hứa Ôn Noãn lăn lộn nghĩ trong lòng một hồi, cô mệt mỏi nhắm mắt lại, không suy nghĩ lung tung nữa.

.....

Đến dưới lầu nhà của Lục Bán Thành, Hứa Ôn Noãn xuống xe, trả tiền, mới đi vào.

Từ thang máy đi ra, Hứa Ôn Noãn lảo đảo đi đến trước cửa, mở mặt khẩu cửa nhà xong, liền mở cửa, nhẹ nhàng đi vào.

Cô đá giày cao gót, quăng túi đeo bên mình lên tủ giày, sau đó liền mang dép lê đi về phía nhà bếp.

Cách cửa nhà bếp chừng hai mét, Hứa Ôn Noãn lại nghe thấy tiếng nói

mềm mại đáng yêu truyền từ trong nhà bếp ra: “Lục tổng, café của anh phải thêm đường nâu đúng không? Thêm bao nhiêu? Hay là tôi để một ít vào ly của anh trước, sau đó nếu như vẫn chưa vừa thì tôi sẽ đổ thêm vào có được không?”

Bước chân của Hứa Ôn Noãn đột nhiên dừng lại, qua cửa nhà bếp, cô có thể nhìn thấy Lục Bán Thành đang đứng tựa lên bàn ăn, cúi đầu đang nhìn điện thoại di động, mà cô gái kia lại đang đứng bên bàn nước ngọt ngào hỏi hấn uống thế nào để pha café.

Hấn tất nhiên là phải đưa cô ấy về căn hộ của hấn mà uống café chứ...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 862: Cô Cũng Cút Cho Tôi (5)

Một nam một nữ ở cùng một nhà, hình như không được tốt cho lắm...

Nghĩ xong, Hứa Ôn Noãn thừa dịp chưa có ai phát hiện cô đã về, liền lặng lẽ rời đi, cô còn chưa kịp quay người, cô gái xinh đẹp kia đã pha café xong, bung một tách xoay người, như là công hiến báu vật lên trước mặt Lục Bán Thành, ngoẹo cổ đáng yêu nói: “Lục tổng, anh nếm thử xem...”

Giọng nói của cô gái đó kết thúc sau mấy giây, Lục Bán Thành mới ngẩng lên từ điện thoại di động, nhìn về phía tách café trên tay người phụ nữ.

Ánh mắt của hắn lúc ngược lên có thể phát hiện Hứa Ôn Noãn đang đứng ở bên ngoài muốn quay đi, biểu hiện của hắn vẫn rất ổn định.

Phản ứng của hắn rất nhỏ, cô gái kia vẫn biết có điểm gì bất thường, liền nhìn theo ánh nhìn của hắn ngoái đầu ra khỏi phòng ăn, ánh mắt lại đụng phải ánh mắt của Hứa Ôn Noãn.

Nữ thư ký không ngờ sẽ có người phụ nữ nào khác đi vào nhà hắn, cả người kinh ngạc trở mắt nhìn một hồi, nụ cười bên môi dần tiêu tan, ánh mắt vừa thắc mắc vừa mơ hồ, cô nhìn nhìn Lục Bán Thành, lại nhìn qua Hứa Ôn Noãn một chút, không nghĩ đêm hôm khuya khoắt sẽ lại có phụ nữ vào nhà của hắn, chẳng lẽ Lục tổng từ trước đến nay vẫn luôn độc thân lúc này lại có bạn gái? Nhưng nếu là bạn gái thì sao lại được Lục tổng mang về nhà?

Trong lòng nữ thư ký nghĩ một lúc lâu, nghĩ thế nào cũng cảm thấy có gì đó không đúng, liền nhắc lông mi cong dài lên nhìn về phía Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành không nhìn Hứa Ôn Noãn nữa, giống như Hứa Ôn Noãn chưa từng xuất hiện trong căn nhà này vậy, biểu hiện vui vẻ đón lấy tách café từ trong tay thư ký của hắn, sau đó còn lễ phép thấp giọng nói cảm ơn

một tiếng, sau đó mới nhàn nhã thưởng thức một chút, lát sau liền quay đầu cười cười với cô gái kia: “Mùi vị cũng rất được.”

Nữ thư ký nghe hẳn khen như vậy, khuôn mặt lại có ý cười toát ra, còn được voi đòi tiên, mờ ám nói: “Lục tổng, nếu như anh thích uống thì sau này tôi có thể thường xuyên pha cho anh uống.”

Lúc Lục Bán Thành nghe thư ký nói như vậy xong, dư quang trong mắt hẳn lại nhìn về phía Hứa Ôn Noãn đang đứng gần đó, nhìn một vòng khuôn mặt của cô, cô uống rượu nên sắc mặt trắng bệch, ánh mắt vẫn bình tĩnh lặng lẽ như chuyện của hẳn và cô gái kia hoàn toàn không có liên quan gì đến cô.

Trong lòng Lục Bán Thành lại xuất hiện nên một cơn lửa giận, nhưng trên mặt hẳn vẫn phải cố gắng duy trì vẻ khiêm tốn hòa hợp với người trước mặt, thậm chí còn cười yếu ớt với người đứng trước mặt mình, không chút phản đối nào với những lời mà cô ta vừa nói: “Được.”

Mọi người đều đã là người trưởng thành, những câu nói kia của cô ta có dụng ý gì, trong lòng ai cũng đều hiểu rõ.

Xem ra người đứng trong phòng khách và Lục tổng hoàn toàn không có quan hệ gì, nếu không tại sao Lục tổng lại có thể dễ dàng đồng ý như vậy?

Tâm tình của cô thư ký lại tốt lên, thậm chí còn có chút chắc chắn nói, vượt qua cả giới hạn: “Lục tổng, cô ấy là ai?”

Tay Lục Bán Thành bung tách café cũng run nhẹ, rũ mắt nhìn tách café bốc hơi nghi ngút mà ngó ra.

Cô ấy là ai?

Cô là người vợ hợp pháp của hẳn được pháp luật bảo vệ, nhưng lại là người phụ nữ một chút quan hệ với hẳn cũng không có.

“Lục tổng?” nữ thư ký thấy hẳn không nói gì, lại gọi hẳn.

Lục Bán Thành hoàn hồn, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua bóng dáng yếu đuối của Hứa Ôn Noãn, sau đó nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn cô thư ký, chậm chậm nói: “Cô ấy đó hả, chỉ là một bảo mẫu mà thôi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 863: Cô Cũng Cút Cho Tôi (6)

Một bảo mẫu... Bảo mẫu... Chính là hấn nghe từ miệng của hàng xóm mà biết được cô đã nói với người khác về mối quan hệ của hai người họ như vậy.

Vì vậy hiện nay hấn có cơ hội rồi, tàn nhẫn cho cô biết mối quan hệ mà cô đã từng dùng để nói cho người khác biết.

Đầu ngón tay Hứa Ôn Noãn run run một hồi, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành chạm vào tâm mắt của cô, lại không có chút phản hồi, vô tình quay lại nhìn cô thư ký trước mặt mình.

Lúc nhìn thấy nụ cười của nữ thư ký, ánh mắt lạnh lùng lúc này nhìn cô lại trở nên mềm mại, hấn không lên tiếng, nhưng rất chăm chú nghe người thư ký nói.

“Thì ra là bảo mẫu, tôi còn tưởng rằng Lục tổng...” Nữ thư ký cố ý nói một nửa thì dừng lại.

Lục Bán Thành cũng có thể hiểu những điều tiếp theo mà cô ra muốn nói, nhưng vẫn cố ý hỏi: “Là cái gì của tôi?”

Phụ nữ đối với phụ nữ xinh đẹp hơn mình tất nhiên lúc nào cũng có chút ghen ghét, đặc biệt là ở trước mặt người đàn ông mà mình thích thì sự ghen ghét lại càng nhiều, lúc nữ thư ký nghe thấy Lục Bán Thành nói câu này, lại quay đầu lơ đãng liếc mắt nhìn về phía Hứa Ôn Noãn, trên mặt cô lại mang theo vẻ hoang mang mà suy nghĩ.

Nếu Lục tổng nói cô ta là bảo mẫu, lại không nói thật thì có thể xác định

lúc này mối quan hệ của cô ấy và Lục tổng thật sự rất tồi tệ, cô lại càng ghét sát vào người Lục Bán Thành.

Nữ thư ký nháy mắt một lát, sau đó liền nhìn Lục Bán Thành, ngây thơ nói: “Tôi còn cho là người mà Lục tổng thích chứ!”

Lục Bán Thành nghe như biết được một chuyện hài, đột nhiên cười khẽ thành tiếng, khuôn mặt đầy vẻ trào phúng: “Sao có thể như vậy chứ, sao tôi lại có thể thích một cô gái như thế?”

Lục Bán Thành tựa cả người lên bàn ăn, mang theo tư vị thoải mái vì trả được thù, lại thích ý mở miệng bổ sung thêm: “Nhiều lắm thì chỉ làm tăng gia vị cuộc sống một chút thôi, chơi đùa một chút ấy mà.”

Chơi một chút ấy mà... Hứa Ôn Noãn như bị người ta tát một cái bạt tai, khuôn mặt nhỏ bé trắng bệch lúc này lại càng trở nên trong suốt.

Nữ thư ký bị Lục Bán Thành chọc cho cười khẽ một tiếng: “Lục tổng, anh thật là xấu...”

Tiếng cười của cô ta khiến Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên lúng túng, lần này cô cũng chẳng nhìn Lục Bán Thành lần nào nữa, cố gắng chống đỡ thân thể lão đạo quay người đi về phía trước cửa.

Đây không phải là nhà của cô, cô không có tư cách đuổi hắn đi, nhưng cô có thể đi.

Có lẽ là do Hứa Ôn Noãn bước quá nhanh, có một phần do rượu, một phần là tối qua cô vừa mới sốt cao, bây giờ sức khỏe của cô còn chưa khỏi hẳn, cô đi được vài bước chân đã mềm nhũn, cả người liền khụy xuống.

Lục Bán Thành tựa trên bàn ăn lúc này lại bỗng nhiên đứng thẳng người dậy, hắn theo bản năng bước về phía Hứa Ôn Noãn 01 bước.

Cô gái kia kiên cường hơn so với sự tưởng tượng của hắn rất nhiều, giống như không biết đau vậy, đứng dậy rất nhanh, cô cởi luôn dép lê, liền đi

về phía trước cửa.

Lục Bán Thành hoảng hốt trong lòng, không để ý xem thư ký đang hỏi: “Lục tổng, sao vậy?” ngay lập tức ra khỏi phòng ăn, hẫ đi không được bao xa, trong nhà đã nghe thấy tiếng đóng cửa.

Lục Bán Thành giống như bị đánh thức vậy, bỗng dung đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm cánh cửa trống rỗng, lom lom nhìn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 864: Cô Cũng Cút Cho Tôi (7)

Nữ thư ký nhìn theo bóng lưng của hắn, cất bước đi theo: “Lục tổng?”

Lục Bán Thành đang chìm đắm trong thế giới của mình, không có phản ứng gì.

“Lục tổng, café của anh đã nguội rồi, tôi đi pha cho anh tách khác.” Nữ thư ký đến bên cạnh hắn đợi một lúc, lại lên tiếng, sau đó nhẹ nhàng lấy tách café trên tay hắn.

Đầu ngón tay của cô còn chưa đụng đến đầu ngón tay của hắn, hắn đã giật mình như thật sự rất kinh hãi, đột nhiên lui nhanh hai bước.

Di chuyển nhanh như vậy làm café bắn ra khỏi tách, khiến tay áo trắng của hắn có một vết bẩn.

“A!” Nữ thư ký khẽ kêu lên, lăm lét nhìn trái nhìn phải, thấy trên khay trà có khăn giấy, liền đi qua.

Rất nhanh, nữ thư ký liền quay lại trước mặt Lục Bán Thành, cầm giấy ăn, lau café trên tay áo Lục Bán Thành: “Lục tổng, tôi giúp anh lau sơ một chút, đợi lát nữa anh thay áo này ra, tôi sẽ giúp anh giặt sạch...”

Nữ thư ký lải nhải gì đó rất nhiều nhưng một chữ Lục Bán Thành cũng không nghe thấy, sắc mặt hoảng hốt nhìn về phía cửa sổ.

Đêm tối, đèn đuốc đã tắt, cô vừa uống say vừa không khỏe, còn đi ra ngoài giờ này, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

“Lục tổng, lau không sạch, anh cởi ra được không?” nữ thư ký thấy Lục Bán Thành nhìn chằm chằm bóng đêm ngoài cửa sổ, một lúc lâu cũng không

phản ứng liền lắc lắc cánh tay của hắn.

Lục Bán Thành run rẩy từ từ quay đầu, nhìn về phía nữ thư ký.

“Lục tổng, tôi giúp anh cầm tách café, anh cởi áo ra.....”

Nữ thư ký còn chưa nói hết, liền bị Lục Bán Thành rút tay ra khỏi tay cô ta, chỉ về phía cửa: “Đi!”

“Lục tổng?” nữ thư ký chu chu môi, không chịu.

“Cô cũng cắt cho tôi!” Lục Bán Thành đã hoàn toàn mất hết tính nhẫn nại với cô ta, cầm tách café dữ dằn ném ra ngoài.

Tiếng giòn giã của tách café rơi xuống vỡ vụn vang lên.

Nữ thư ký lui về phía sau hai bước, nhìn Lục Bán Thành, không dám mở miệng nói gì.

Lục Bán Thành nhìn thấy cô đứng yên một chỗ không đi, lại rống lên: “Cút!”

Nữ thư ký không có chút do dự nào nữa, vội vàng lấy túi, chạy ra khỏi nhà của Lục Bán Thành.

Sau khi cửa phòng bị đóng lại, trong căn nhà to lớn chỉ còn lại mình hắn.

Hắn đứng yên tại chỗ một lúc, sau đó giơ tay lên cởi quần áo, đi đến phòng ngủ chính.

Đẩy cửa phòng tắm ra, đứng dưới vòi sen, chuẩn bị tắm nước nóng đi ngủ, kết quả càng buồn bực, càng mất tập trung, cuối cùng hắn còn chưa tắm xong đột nhiên tắt nước, lấy khăn tắm lau người lung tung vài cái, tóc cũng không lau, liền mặc một bộ đồ vào, cầm chìa khóa xe, rời khỏi nhà.

Tần Chỉ Ái gả cho Cố Dư Sinh xong cũng không quay lại nhà lúc trước cô đã thuê ở với Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn dọn đến nhà Lục Bán Thành ở xong cũng không nghĩ đến chuyện quay lại thuê để tiết kiệm tiền.

Bây giờ đêm hôm khuya khoắt, cô say khướt về nhà, chỉ làm cho cha mẹ thêm lo lắng.

Hứa Ôn Noãn từ thang máy đi ra, đứng ven đường một chút, liền chặn một chiếc taxi, đến công ty.

Lúc này đã là 12 giờ khuya, trong công ty ngoại trừ chú bảo vệ gác cổng ở phía trước cũng chẳng có một bóng người.

Hứa Ôn Noãn ngồi trước bàn làm việc, đối mặt với sự yên tĩnh đáng sợ xung quanh, cũng không biết phải làm sao, trong mắt lại bỗng nhiên có chút đau mỏi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 865: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (1)

Đáy mắt còn chưa ngập nước, cô liên giơ tay lên che mặt, ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, không muốn khóc, ép buộc mình không được khóc.

Cô đã không còn là bạn gái của Ngô Hạo, cũng không thể giống như 10 năm trước đây, hờ cú đau khổ, khó khăn là lại có thể dựa lên vai hắn mà khóc.

Bây giờ cô chỉ có một mình, dù cho cô có một mình trong đêm dài đằng đẳng khóc đến đứt từng khúc ruột, cũng sẽ không có ai đau lòng, không có ai quan tâm.

Vì vậy, cô không được khóc.

Huống chi, Lục Bán Thành đối với cô mà nói chẳng là cái thá gì cả, cô tại sao lại phải rơi lệ vì hắn?

Hắn chỉ ký hợp đồng với cô thôi, ngay cả trước mặt người phụ nữ khác, hắn cũng không hề thừa nhận cô là vợ của hắn, không phải sao?

Không phải hai người họ đã từng gặp nhau sao, bây giờ hắn vui vẻ thoải mái, còn cô lại cực khổ chật vật, nhìn thấy quá rõ ràng rồi không phải sao?

Một người phụ nữ có thể làm nũng, có thể gào khóc, có thể mềm yếu, nhưng đó là vì khi đó sau lưng cô ta có một người đàn ông yêu cô tha thiết để dựa dẫm, để dung túng.

Còn cô có cái gì chứ, lúc Ngô Hạo phản bội cô, lúc Lục Bán Thành cường bức cô, lúc cô phá bỏ đứa con của mình, cô ngoại trừ kiên cường còn có thể làm gì khác hơn cơ chứ?

Vì vậy, lúc này chật vật khổ sở thì có tác dụng gì, chi bằng cô nghỉ ngơi cho tốt, sau đó suy nghĩ tìm một đối tác tốt hơn Lý tổng kia để hợp tác.

.....

Hứa Ôn Noãn có trữ sẵn một bộ quần áo trong công ty để tránh khỏi trường hợp cần thiết lại không có mà dùng, lúc này cô ngủ trên ghế salon trong phòng nghỉ ngơi của công ty một đêm, không về nhà của Lục Bán Thành.

Cả ngày cả đêm bận bịu làm việc trong công ty, đến giờ thì đến quán cơm gần công ty ăn gì đó, sau đó lại tăng ca thêm hai tiếng đồng hồ, đến khi toàn thân mệt mỏi rũ rời, về đến nơi đó tắm rửa sạch sẽ leo lên giường là có thể ngủ ngay lập tức, đến lúc đó cô mới lên tàu điện ngầm trở về nhà của Lục Bán Thành.

Có thể vì tối qua Lục Bán Thành đưa phụ nữ về nhà, Hứa Ôn Noãn lần này đứng dưới nhà Lục Bán Thành, lại ngược đầu lên, tìm nhà của Lục Bán Thành trước, thấy tối hù, mới biết là trong nhà không có ai, cô mới lên lầu.

Cô mở đại một đèn trong phòng khách, sau đó đi vào phòng mình, tùy tiện bỏ túi lên giường, tìm khăn và đồ ngủ, đi đến nhà vệ sinh.

Tắm nước nóng, cả người cô thư thái hơn rất nhiều, Hứa Ôn Noãn đi vào phòng ăn, muốn rót một ly nước uống, vừa chuẩn bị bung nước quay về phòng ngủ, lại nghe thấy tiếng mở cửa.

Hứa Ôn Noãn căng thẳng một hồi, liền quay đầu, đúng lúc thấy Lục Bán Thành đi vào.

Dạo trước hẳn không về nhà, sao mấy ngày nay lại thường xuyên về như vậy chứ?

Sức cầm ly nước của Hứa Ôn Noãn tăng lên, kinh ngạc trong mấy giây một lát, sau đó liền cup mắt, không nhìn Lục Bán Thành nữa.

Lục Bán Thành vừa vào nhà liền chú ý đến Hứa Ôn Noãn, cũng tình tường nhìn thấy cô nhìn mình khi vào nhà, biểu hiện lại có chút khác thường.

Cô không hoan nghênh hắn về nhà sao? Cũng phải, cô còn mong vĩnh viễn hắn sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa mà,... Lục Bán Thành tự trào hai câu, sau đó tùy ý ném chìa khóa xe, khom người thay giày.

Lúc hắn đứng dậy Hứa Ôn Noãn cũng không nói gì với hắn mà đi vào phòng.

Cô muốn khóa trái cửa?

Lục Bán Thành càng trào phúng hơn, hắn tựa trên tủ giày, nhìn chăm chăm cánh cửa Hứa Ôn Noãn đang chuẩn bị đóng cửa, không hiểu xảy ra chuyện gì, trong đầu hắn lại bật thốt lên một câu: “Tối qua không phải cô đi rồi sao? Bây giờ còn quay về làm gì?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 866: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (2)

Lúc nghe thấy câu này, Hứa Ôn Noãn đang đóng cửa dừng lại động tác, ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

Có thể là tối qua cô qua đêm ở bên ngoài, lại không nghỉ ngơi cho tốt, lúc này cả người cô lại trông có vẻ rất tiêu tụy, hốc mắt còn có một quầng thâm...

Lục Bán Thành nhìn cô ba giây, liền dời tầm mắt.

Hắn có chút ảo não, sao bản thân mình lại nói như vậy, lại có chút buồn bực chính mình.

Đầu tiên là biết cô mang thai, sau đó lại biết cô phá thai, cô tự tiện cướp đi sinh mệnh của đứa con của hắn mà chẳng có chút mảy may chần chừ, cứ trách hắn sai ngay từ đầu, lại phán cho con hắn tội chết, quá quyết tuyệt, quá đáng sợ, khiến cho hắn biết rõ ràng rằng trong lòng cô hắn hoàn toàn không có vị trí và trọng lượng nào.

Hắn thích cô, thật lòng thật dạ thích cô, nhưng yêu một người đâu đồng nghĩa với bỏ qua tự ái của bản thân?

Tất cả tôn nghiêm của hắn đều bị cô chà đạp, nhưng hắn cũng không thể chịu đựng được như vậy, năm lần bảy lượt nhìn thấy cô còn muốn mềm lòng?

Càng muốn, hắn càng buồn bực, liền đi về phía phòng ngủ chính thật nhanh.

Người còn chưa đến cửa phòng ngủ chính, cửa phòng Hứa Ôn Noãn còn chưa đóng, liền đi ra khỏi phòng, cô không có gọi tên của hắn, chỉ kêu:

“Này”

Lục Bán Thành dừng lại, không nhìn cô.

Từ đêm hắn biết cô phá thai con trai của hắn, ngoại trừ buổi tối hôm trước hắn về nhà nghe thấy cô ho khan, sau đó hôm nay nghe thấy cô nôn trong nhà vệ sinh hình như đây là tiếng gọi duy nhất cô phát ra.

Lúc Lục Bán Thành đang thất thần Hứa Ôn Noãn bước chân rất nhẹ, đi đến bên cạnh hắn, cô đứng xa xa rũ mi mắt, không nhìn hắn và chỉ giơ một cái túi lên trước mặt hắn.

Không cần mở ra, chỉ cần nhìn sơ qua một cái, Lục Bán Thành liền biết chắc chắn trong túi này là tiền.

Cô thấy hắn không nhận, cũng không ngược đầu lên nhìn hắn mà vẫn cụp mắt như vậy, giọng nói rất nhỏ vang lên: “Lần này cũng vậy, một trăm ngàn.”

Nói xong, cô cũng chẳng cho hắn thời gian để phản ứng mà khom người để túi xuống dưới chân hắn, sau đó đứng dậy đi về phòng.

Lục Bán Thành cắn chặt răng, nhìn chằm chằm túi trên mặt đất một lúc lâu, sau đó mới ngẩng đầu lên, viền mắt đỏ hồng nhìn ngoài cửa sổ.

Đúng, những năm gần đây, hắn chưa từng yêu ai, cho đến bây giờ, hắn cũng không biết rốt cuộc bản thân mình yêu cô đến đâu.

Nhưng hắn biết rất chắc chắn một điều rằng cô là một người rất quan trọng đối với hắn.

Ngô Hạo ở bên cô 10 năm, có thể cô không biết, cô cũng tồn tại trong sinh mạng của hắn 10 năm.

Mới ra nước ngoài, một mình ở nơi đất khách quê người, khi đó hắn còn nhỏ, còn có chút luống cuống, khi đó cô ở bên này, nhưng cô là người duy

nhất dùng internet để tán gẫu, cô khiến hắn cảm thấy rất ấm áp, cho dù đã trải qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn nhớ như in cảm giác ấm áp đó!

Sau khi về nước, hắn lại càng ngày càng bận rộn, làm gì có thời gian chơi game, sở dĩ cứ dành một chút thời gian ra online, là bởi vì cô.

Khi hắn biết cô là người đó, hắn thật sự muốn đối xử với cô thật tốt, nhưng mọi chuyện lại phát triển đến nước này, tất cả đều đã biến thành hận thù.

Lúc không gặp cô thì không sao, hắn còn có thể kiềm chế được, nhưng vừa nhìn thấy cô, hắn cứ bị dày vò, vừa muốn xem cô như người xa lạ, lại vừa muốn dính lấy cô quấn quýt không rời, rốt cuộc, hắn phải làm thế nào với cô mới đúng đây? Hay là cứ để mặc cho mọi chuyện muốn ra sao thì ra....

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 867: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (3)

Trong lòng Lục Bán Thành có chút không cam lòng, hắn chưa bao giờ biết trong xương tủy mình lại có một nỗi nhớ nhung da diết khiến hắn mệt mỏi như vậy.

Hắn nghĩ nếu cô không yêu hắn, thì hận hắn cũng tốt... dù sao, hắn cũng là một loại tình cảm, dù sao cũng còn tốt hơn là không có bất kỳ tình cảm gì, không còn chút quan hệ gì, không phải sao?

Nghĩ đến đây, Lục Bán Thành đột nhiên nhìn Hứa Ôn Noãn: “Cô dọn ra ngoài đi!”

Hứa Ôn Noãn dừng bước chân, có chút khó chịu đưa lưng về phía hắn, không nói gì.

“Khi nào cha mẹ tôi muốn gặp tôi sẽ liên lạc với cô.” Lục Bán Thành nhìn bóng lưng của Hứa Ôn Noãn một chút, có chút không biết nên đối mặt với sự bình tĩnh của cô như thế nào, dờn tầm mắt, lại mở miệng nói: “Dù sao cũng đều là người trưởng thành, có chút chuyện rất khó xử, tôi cũng không muốn làm phiền cô...”

Dừng một chút, Lục Bán Thành lại nói: “Giống như tối hôm qua vậy...”

Trong nhà yên tĩnh chừng một phút, Hứa Ôn Noãn quay đầu lại, sắc mặt bình tĩnh thẳng thắn nói: “Được.”

Cô thẳng thắn như vậy khiến Lục Bán Thành cười khẽ.

Đúng vậy, ban đầu hắn y vào một triệu của mình mà yêu cầu cô đến đây ở.

Bản thân cô chắc hẳn không muốn đến đây, bây giờ hẳn nói câu này để cô đi, sợ là cô cún heo còn không kịp nữa, đúng không?

Lục Bán Thành có chút không rõ ràng, hẳn là không vượt qua được cô, hay là không vượt qua được tình cảm của bản thân mình, rõ ràng là cố gắng làm khó làm dễ cô, nhưng lại giống như đang hành hạ chính bản thân mình vậy, nhưng hẳn vẫn nói tiếp: “Tốt, ngày mai cô thu dọn một chút đi...”

“Không cần.” Lục Bán Thành còn chưa nói hết, Hứa Ôn Noãn liền cắt ngang lời nói của hẳn: “Bây giờ tôi sẽ lập tức thu dọn rồi rời đi.”

Lục Bán Thành nghĩ mấy câu trong đầu liền không nói ra được, cuối cùng cũng chỉ có thể nói: “Được, nhớ mang tất cả những đồ vật mà cô đem tới đi, tôi cũng không muốn nhìn thấy cô cứ chạy đi chạy lại lấy đồ.”

Hứa Ôn Noãn không nói gì, liền cất bước đi vào phòng.

Cách một lúc, Lục Bán Thành nghe thấy tiếng trong phòng cô có tiếng kéo pheo mớ tuya, sau đó lại là một loạt những tiếng loạt soạt vang lên.

Hắn đứng trong phòng khách nghe một lúc lâu, khom người nhắc túi tiền lên, đi vào phòng ngủ chính.

Đóng cửa, hẳn nằm lên giường, bình tĩnh nhìn chằm chằm trần nhà.

Tối qua hẳn thức trắng cả đêm, bây giờ hẳn thật sự rất mệt mỏi, nhưng hẳn không thể nào ngủ được.

Không biết qua bao lâu, hẳn nghe thấy tiếng kéo vali lại, đầu ngón tay đặt trên giường của hẳn run khẽ, vẫn duy trì tư thế như vậy, nằm không nhúc nhích.

Từ giày có tiếng mở ra, hẳn nghe thấy tiếng cô mang giày, nhắm hai mắt lại, tay nắm chặt dra giường.

Cửa bị mở ra, sau đó đóng lại.

Bên tai lại trở nên yên tĩnh, trong lòng Lục Bán Thành cảm thấy trống rỗng, hết rồi.

Hắn giơ tay lên che ngực, nằm yên một hồi, lại đứng dậy, đi chân trần đến trước cửa sổ.

Cách cửa sổ, hắn nhìn thấy cô vất vả kéo vali từ trên lầu ra.

Có thể là có rất nhiều đồ, vali khá nặng, cô đi rất khó khăn.

Mãi cho đến khi bóng cô biến mất khỏi tầm mắt, Lục Bán Thành mới cúi đầu, liếc mắt nhìn bàn chân trần của mình, sau một chốc mới từ từ quay trở vào trong, cầm chìa khóa xe, sau đó cũng ra khỏi nhà.

Từ bãi đậu xe dưới tầng hầm đi ra, lúc quẹo trái Lục Bán Thành nhìn qua kính chiếu hậu, lại nhìn thấy Hứa Ôn Noãn đang ngồi trên thùng đựng hành lý, cúi đầu gọi điện thoại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 868: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (4)

Hắn chân chừ một chút, cuối cùng vẫn đi từ từ từ từ, tốc độ chạy ở mức... chậm nhất, hạ cửa kính xe, từ từ lái qua mặt cô.

Tất cả sự chú ý của Hứa Ôn Noãn đều ở trong điện thoại nên không nhận ra sự có mặt của hắn.

Cô nói gì hắn cũng đều có thể nghe thấy rõ ràng.

“Minh tưởng cậu ngủ rồi nên mới nhắn tin cho cậu,... Đậu Phộng Nhỏ không khỏe sao? Vậy có đi bác sĩ khám chưa? À, có bác sĩ Hạ đến xem là tốt rồi... Đúng vậy, đã lâu không gặp bé con, khi nào rảnh đi, khi nào rảnh mình sẽ ghé qua thăm bé một chút...”

Đậu Phộng Nhỏ..... Cô đang gọi điện thoại cho Tiểu Ái sao?

Lục Bán Thành vừa nghĩ, lại nghe thấy tiếng Hứa Ôn Noãn nói: “.....Ừ, có chút chuyện gấp...”

Cô ngập ngừng như đó là chuyện rất khó nói vậy, lúc sau mới nói: “Tiểu Ái, mình muốn mượn tiền cậu,... Ừ, là trả lại cho hắn... Không phải, lúc trước Anh Sinh không có ở Bắc Kinh nên mình không dám mượn tiền, dù sao cũng là tiền của Anh Sinh, mà con số này cũng không phải là nhỏ, mình chỉ không dám nói trực tiếp với cậu,... Nếu như cậu có tiền thì mình nhất định sẽ trực tiếp tìm cậu mà mượn, chỉ sợ làm ảnh hưởng tình cảm vợ chồng cậu mà thôi...”

Hắn trong miệng của cô, là hắn đúng không?

Lục Bán Thành cầm tay lái mạnh thêm một chút.

“... Mình biết, Anh Sinh sẽ không để ý,... được rồi, mình mời cậu ăn cơm được chưa? Ừ..... Còn cần tám trăm ngàn nữa... Tiểu Ái, mình nghĩ có thể rất lâu sau mình mới tiết kiệm đủ để trả cho cậu, mình biết bây giờ cậu cũng không vội, mình sẽ viết giấy nợ cho cậu...”

Quả nhiên là hấn,..... Cô muốn mượn tiền của Tiểu Ái để trả hết số tiền còn lại cho hấn,... vừa nãy nhìn thấy cô ngồi bên lề đường vô cùng đáng thương, không ngờ mới đây không ngờ cô lại gọi điện thoại là muốn tìm cách để rũ bỏ toàn bộ quan hệ với hấn... cô vẫn không chú ý đến những gì hấn làm, những gì hấn nói, sẽ không xem hấn là bất cứ cái gì trong lòng?

Lục Bán Thành đột nhiên đạp chân ga thật mạnh, xe hấn đột nhiên lao vút đi.

Lục Bán Thành nhận được tiền, chỉ có điều không phải là Hứa Ôn Noãn giao cho hấn mà là lúc hấn đến nhà Cố Dư Sinh chơi, Tiểu Ái đưa cho hấn.

Đương nhiên, Tiểu Ái không nói đó là tiền Hứa Ôn Noãn mượn cô mà chỉ nói Hứa Ôn Noãn nhờ cô đưa cho hấn số tiền này.

-

Đêm đó, Hứa Ôn Noãn vừa đi, loáng một cái đã hơn 20 ngày Lục Bán Thành không gặp lại cô.

Đầu tháng năm Lục Bán Thành vì phải đi công tác nên qua Mĩ nửa tháng.

Khi trở về Bắc Kinh đã vào hạ, buổi tối thời tiết vẫn nóng đến điên người.

Trên đường trở về Bắc Kinh, có hai tai nạn xảy ra trên đường, thêm kẹt xe khiến người ta rối tinh rối mù, đợi đến khi hấn vào thành đã là mười hai giờ khuya.

Tìm đại một nhà hàng ăn cơm xong, Lục Bán Thành thấy chỗ đó gần

công ty nên muốn đến văn phòng nghỉ ngơi, ngày mai có thể ngủ nướng thêm một chút, liền queo vào công ty, xử lý một chồng tài liệu của ngày mai xong, lúc này hấn mới lái xe trở về nhà.

Dừng hấn xe xong, hấn đi thang máy lên lầu.

Trong thang máy lúc đi đến lầu 12, hấn nhận được tin nhắn WeChat của mẹ hấn gửi tới.

Lúc trả lời được phân nửa, cửa thang máy mở ra, hấn vừa bước ra vừa gõ màn hình điện thoại.

Lúc đứng trước cửa vừa mới chuẩn bị nhập password vào nhà, phía sau lại có một giọng nói quen thuộc: “Lục Bán Thành.”

Cả người Lục Bán Thành cứng đờ, đứng yên hai phút, mới từ từ nhìn về phía phát ra tiếng gọi.

Hứa Ôn Noãn ngồi trên bậc cầu thang thứ hai, đôi mắt đỏ hồng, kinh ngạc dõi theo hấn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 869: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (5)

Hứa Ôn Noãn gầy hơn lúc trước rất nhiều, tóc tai toán loạn, cả người tiều tụy lại chật vật.

Cô nhìn ánh mắt của hắn, hoang mang và bất an, hình như gặp phải chuyện gì đó rất khốn khó, mới đến nhờ hắn giúp đỡ, nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

Lục Bán Thành thấy cô cứ yên lặng không nói gì, cũng không nói gì nhìn chăm chăm cô vài giây, sau đó lại coi như cô không tồn tại, thu lại tầm mắt, quay đầu, ngẩng đầu lên, vững vàng bấm mật khẩu mở cửa.

“Tách tách tách” tiếng của máy móc hoạt động trong hành lang yên tĩnh nghe có vẻ đặc biệt chói tai.

Nghe thấy tiếng răng rắc khi nhập chính xác mật khẩu, Lục Bán Thành mở khóa cửa, đưa tay ra mở đèn, ánh sáng chói mắt Hứa Ôn Noãn, sau đó liền gọi Lục Bán Thành đang bước vào nhà lần nữa: “Lục Bán Thành!”

Lần này, âm lượng của cô lớn hơn lần gọi trước rất nhiều.

Lục Bán Thành nghe thấy rất rõ ràng nhưng lại không quay đầu lại, thậm chí ngay cả động tác vào nhà cũng dứt khoát không có chút ngập ngừng nào, thẳng tay đóng cửa.

Cửa dần khép lại như càng khiến Hứa Ôn Noãn gấp hơn, cô đột nhiên đứng lên, nhào đến trước cửa nhà, dùng sức ngăn hắn đóng cửa.

Lục Bán Thành vẫn đưa lưng về phía Lục Bán Thành, nhú mày một hồi, vẫn không để ý đến cô mà dùng thêm sức đóng cửa.

Cô làm sao cô thể địch nổi sức của hắn, cô hầu như đã dùng hết sức lực của cơ thể nhưng vẫn không thể ngăn nổi cánh cửa đang từ từ đóng lại, khi cô nhìn thấy cửa hầu như sắp khép kín lại, Hứa Ôn Noãn liều mình đuổi cánh tay ra, chen vào khe cửa mà tóm lấy tay của Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành như bị điện giật, liền run lên một cái, sau đó vung tay một cách tàn nhẫn.

Hứa Ôn Noãn bị hắn vung đến nỗi lão đảo lùi về phía sau hai bước, nhưng cánh tay quật cường bám lấy cánh tay của hắn vẫn không buông ra: “Lục Bán Thành, tôi tìm anh có việc...”

Đầu ngón tay của Lục Bán Thành cứng đờ, không hất cô cũng không quay lại nhìn cô mà bình tĩnh lạnh nhạt chẳng có chút mảy may lưu luyến hay mềm lòng nào: “Xin lỗi, tôi nghĩ giữa tôi và cô đã không còn gì để nói...”

Nói xong, hắn liền rút tay ra khỏi tay cô.

Cô vội vàng dùng tay khác bám chặt lấy cánh tay hắn, như bám chặt lấy nhánh cỏ cứu mạng vậy.

Hắn có thể cảm giác được bàn tay cô đầy mồ hôi, tiếng cô nói nhỏ đến mức đáng thương, cầu xin rất rõ ràng: “Tôi tới tìm anh, cầu xin anh giúp tôi một chuyện, được không? Tôi biết anh hận tôi, có thể...”

Cũng không biết cô có chuyện gì mà lại khó giải quyết và khó nói đến nỗi nói năng lộn xộn: “...Có thể chúng ta tốt xấu gì cũng quen nhau, anh coi như là vì quen biết mà giúp tôi một chuyện được không?”

“Quen biết?”

Lục Bán Thành vốn đang im lặng nghe cô nói nhưng đột nhiên lại quay đầu nhìn thẳng cô bằng một ánh mắt sắc bén: “Nếu như tôi nhớ không lầm thì lúc trước người ước gì chúng ta chưa từng quen biết nhau chính là cô mà?”

“Hứa Ôn Noãn, trong mắt cô, tôi là cái gì? Cô gọi đến thì đến, cô đuổi đi thì tôi phải đi sao?”

“Tôi cho cô biết, tôi không cần biết cô nhờ tôi giúp cái gì, tôi cũng sẽ không giúp! Tôi khuyên cô đừng nên ở chỗ này lãng phí thời gian nữa, cũng đừng hao tâm tổn sức với tôi, chi bằng dùng thời gian đó suy nghĩ cách khác đi! Vì vậy, xin mời cô rời khỏi đây ngay lập tức dùm cho!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 870: Cô Dọn Ra Ngoài Đi (6)

Có thể là do giọng nói của hắn qua nghiêm khắc, cũng có thể là ánh mắt của hắn quá đáng sợ khiến cô run lên hai lần, sau đó thật sự sợ hắn mà lông mi rũ xuống, hai tay bắt lấy cánh tay hắn của cô rõ ràng có chút giảm lực.

Hắn cho rằng cô sẽ buông tay, có thể khi hắn cho rằng cô sẽ buông ra thì cô lại lần nữa nắm chặt tay hắn, còn chặt hơn so với lần trước.

“Buông ra!” Lục Bán Thành thấy cô không có dấu hiệu muốn buông tay liền nói tiếp: “Đừng bắt tôi phải động thủ!”

Hứa Ôn Noãn bị lửa giận của hắn dọa sợ, không dám nhìn hắn nhưng vẫn nắm chặt tay hắn, còn nói đứt quãng: “Cầu xin anh cứu ông ấy, tôi cầu xin anh hãy cứu ông ấy đi!”

Lục Bán Thành chẳng hỏi người trong miệng cô là ai, liền giơ tay lên mở đầu ngón tay đang nắm chặt cánh tay hắn ra.

Hắn dùng lực mở những đầu ngón tay mềm mại mảnh khảnh của cô ra, khiến cô đau đớn.

Nhưng cô lại làm như không cảm nhận được vậy, lại cố chấp bắt lấy tay hắn.

Cô đã khiến hắn mất hết sự kiên nhẫn, chưa được hai ba giây cô đã bị hắn dùng sức một cái, hất từ cửa phòng của hắn văng va vào cửa thoát hiểm.

Sau lưng cô đụng vào cửa đau đớn, khiến cô nhú mào nhưng vẫn không phát ra một tiếng rên rỉ nào, lại nói với hắn: “.....Là ba của tôi ba của tôi xảy ra chuyện rồi, chỉ có anh mới có thể cứu ông thôi.....”

Lục Bán Thành đưa lưng về phía Hứa Ôn Noãn, lúc hần nghe thấy chữ ba này thì động tác đóng cửa liền dừng lại.

“.....nửa tháng trước ông ấy đi kiểm tra sức khỏe, lúc xét nghiệm máu có vấn đề, nhất định phải thay tủy, bệnh viện tìm tủy một lúc lâu, lại chỉ có một mình anh có tủy phù hợp thôi...”

Yên tĩnh trên hành lang bị phá vỡ bởi tiếng giải thích khẽ khàng của Hứa Ôn Noãn.

Giọng nói của cô vừa đáng thương mà lại vừa bất lực, trong lòng Lục Bán Thành sau khi nghe xong lại có một làn sóng đánh vào khiến hần cực kỳ đau đớn.

“.....Hơn nửa tháng nay tôi tìm anh rất cực khổ, tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm anh mà thôi...”

Ý của cô là, nếu có người thứ hai phù hợp, cô nhất định sẽ không tìm đến hần?

Cũng đúng, nếu không phải cô không còn đường nào để đi thì cô sẽ chủ động xuất hiện trước mặt hần sao?

Lúc trước hần để cô ra khỏi nhà, cô còn thẳng thắn lưu loát không chút chần chừ ra đi mà, lại còn nhanh chóng gọi điện thoại cho Tiểu Ái vay tiền, bộ dạng kia lúc này thoáng cái đã biến mất rồi...

Hần biết rõ cô bị ép không còn lựa chọn nào khác, nhưng hần lại phát hiện trong lòng hần vẫn muốn giúp cô.

Trong lòng Lục Bán Thành có chút cay đắng.

Hứa Ôn Noãn giải thích rõ ràng xong nhìn bóng lưng Lục Bán Thành một chút, sau đó thấy hần không lên tiếng, lại sợ hần không đồng ý, liền nói: “Chỉ cần anh chịu cứu ba tôi, anh muốn sao cũng được, điều kiện gì tôi cũng sẽ chấp nhận.....”

Hắn còn chưa muốn bàn điều kiện với cô, cô lại chủ động mở miệng trước, trong mắt cô, hắn là người xưa nay không phải là thật lòng tốt với cô mà cái gì cũng tùy thuộc vào điều kiện sao?

“Cô có thể cho tôi cái gì?” Lục Bán Thành có chút trào phúng, không chờ cô nói hết lời liền quay đầu nhìn cô, vừa bình tĩnh lại vừa vô tình hỏi tiếp: “Hay là, cô có thể mang lại cái gì cho tôi?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 871: Một Chút Thành Ý (1)

“Tôi, tôi, tôi...” Hứa Ôn Noãn bị Lục Bán Thành hỏi đến nỗi không biết phải trả lời như thế nào, cô sợ mình trả lời không thuyết phục được hấn cứu cha của mình, cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hấn, càng suy nghĩ càng rối rắm, cô lại căng thẳng, đến cuối cùng trong đầu óc trống rỗng của cô lại bỗng nhiên hiện ra hình ảnh đêm đó hấn từng làm chuyện đó với cô, sau đó nghĩ rằng hấn thích cô cho nên mới làm như vậy, tuy rằng cô không tin nhưng yêu một người thì có thể làm như vậy, có phải hấn rất yêu cô không?

Cô chẳng có gì cả, hấn cái gì cũng không thiếu, cái cô có thể cho hấn hình như chỉ có...

Hứa Ôn Noãn chưa từng nghĩ đến việc có một ngày nào đó cô sẽ phải dùng chính mình ra để bàn điều kiện trao đổi, nhưng cô cũng không thể tro mắt ra nhìn cha bị bệnh mà không làm được gì, cô không còn đường tiến, cũng chẳng có lối lui...

Trầm mặc một lúc lâu, Hứa Ôn Noãn cuối cùng nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục Bán Thành, nhẹ nhàng nói: “Tôi có thể cho anh... tôi.”

Lục Bán Thành như bị đánh một đòn cảnh cáo vậy, cả người lập tức cứng đờ.

Tôi có thể cho anh tôi... Câu này của cô là có ý gì?

Hứa Ôn Noãn không dám tiếp tục nhìn thẳng vào ánh mắt của Lục Bán Thành, giọng nói vẫn bình tĩnh hoàn toàn không có chút tình cảm nào, giống như không phải là chính cô đang nói: “Không phải anh từng muốn tôi sao? Chỉ mới một lần, chắc... chắc vẫn chưa hết hứng thú đúng không? Chỉ cần anh đồng ý giúp ba tôi, tôi có thể, có thể cho anh chính mình...”

Hắn không ngờ cháy nhà hôi của, khiến cô lại chủ động đề nghị giao dịch bằng chính mình... hắn rõ ràng vẫn luôn yêu cô, cho dù cô có phá đũa con của họ, hắn hận chết cô, nhưng vẫn không chống đỡ được tình yêu từ tận sâu trong đáy lòng đối với cô.

Nhưng hôm nay, cô lại đem mình ra giao dịch như một món hàng.

Mặc dù trong lòng hắn vẫn luôn có một nỗi tức giận, từ trong đáy lòng lan ra toàn thân, nhưng hắn vẫn nói: “Hứa Ôn Noãn, cô nói tôi nên khen cô vì cô hiếu thảo bán mình cứu cha hay là nên mắng cô từ trong xương tủy đã thấp hèn đây?”

Thân thể Hứa Ôn Noãn run nhẹ lên, không hé răng nói lời nào.

“Còn nữa, cô dựa vào cái gì cho rằng tôi vẫn còn hứng thú với cô? Cô dựa vào cái gì cho rằng tôi muốn ngủ với cô một lần rồi lại còn muốn lần thứ hai?”

“Cô cho rằng bản thân mình là ai? Cô có thể khiến tôi thần hôn điên đảo sao? cô không phải chưa từng nhìn thấy người phụ nữ lúc trước tôi mang về nhà, người phụ nữ đó còn đẹp hơn cô nhiều, hiểu chuyện hơn cô nhiều, cô sao có thể khẳng định lúc trước tôi nhất thời uống say muốn cô, bây giờ sẽ lại muốn cô?”

‘A, không, cũng không tính là muốn, nhiều nhất chính là lên giường, làm tình, vui vẻ, giống như búp bê tình dục vậy thôi, à mà....’ Lục Bán Thành dừng một chút, giận dữ cười: “.... Hứa Ôn Noãn, cô thật sự cảm thấy tôi thiếu phụ nữ sao? Tôi cho rằng tối hôm đó tôi đã nói rõ ràng rồi mà, tôi chỉ chơi đùa tiêu khiển một chút thôi, bây giờ, tôi chán rồi, nhìn thấy cô như vậy cũng không muốn đụng vào người cô nữa, hiểu không?”

Hứa Ôn Noãn như bị những lời nói của hắn đả kích, ánh mắt dần dần mất đi ánh sáng, trở nên ảm đạm, bờ vai cũng suy sụp theo.

Cô còn mang hy vọng đi thử một lần, lại bị hắn hỏi đến lúng túng.

Là cô đến thấp kém cầu xin hấn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 872: Một Chút Thành Ý (2)

Hứa Ôn Noãn muốn nói gì đó, động môi nhưng lại lựa chọn im lặng.

Lúc này cô thật sự không cầu xin gì nữa...

Cô rũ đầu đứng yên tĩnh một chút, trước sau vẫn không ngẩng mặt lên nhìn hắn, âm thanh cũng có chút run rẩy: “Thật ngại quá, làm phiền anh rồi.”

Nói xong, cô liền quay người, dùng sức nhấn thang máy mấy lần.

Lục Bán Thành đứng ở cửa, nhìn thấy Hứa Ôn Noãn giơ tay lên, rõ ràng là đang lau nước mắt.

Hắn mím môi, lúc cửa thang máy mở ra, cô vội vàng bước vào thang máy, lúc đó, cả người hắn đột nhiên bước lên hai bước, kéo cổ tay cô, tàn nhẫn lôi cô ra khỏi thang máy.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, hắn không thèm đếm xỉa đến cô, kéo cô bước vào nhà, dùng sức đóng cửa lại, sau đó mới quay đầu nhìn về phía cô: “Thật sự muốn cứu cha của cô sao?”

Vừa rồi hắn nói quá khó nghe khiến cô nhìn hắn há miệng, có chút lúng túng không biết nên trả lời như thế nào.

Lục Bán Thành không muốn lãng phí thời gian với cô, không chờ cô trả lời hắn, lại mở miệng nói: “Phụ nữ tới cửa, không dùng thì thật phí! Có điều, tôi muốn cũng không phải sẽ tình nguyện cứu cha cô, còn phải coi cô có bản lĩnh để khiến tôi đồng ý hay không!”

Nói xong, hắn liền nhìn lướt qua cổ áo cô, lại nói: “Những chuyện lúc nãy cô nói, tôi nghĩ phải làm thế nào, cô hiểu rất rõ đúng không?”

Coi như đây là dấu hiệu đồng ý đề nghị của cô sao?

Tuy rằng không muốn khuất phục nhưng lại nghĩ đến bệnh của cha, cuối cùng Hứa Ôn Noãn cũng đồng ý thỏa hiệp, gật đầu một cái rất nhẹ với Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành nhìn từ trên cao xuống, nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn hùng hổ dọa người một lúc, rõ ràng người chiếm ưu thế là hắn, nhưng sao hắn lại có cảm giác như trong lòng mình lại đang tự ngược chính mình?

Hai người trầm mặc đứng yên tĩnh một lúc lâu, Lục Bán Thành nhận thấy trong lòng mình càng ngày lại càng khó chịu, hắn đột nhiên nói với cô bé đứng yên đưa đỉnh đầu về phía hắn: “Còn sững sờ ở đây làm gì? Còn không mau đi tắm rửa? Chẳng lẽ cô muốn bản thủ như vậy leo lên giường tôi sao?”

Hứa Ôn Noãn bị hắn nói như vậy, đột nhiên sợ đến ngẩng đầu lên, nhanh chóng liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó cụp mắt.

Cô cúi đầu, ở trước mặt hắn đứng một cách đáng thương mười mấy giây, cảm giác như có gì đó không đúng, cả người dần nóng lên, mới đột nhiên xoay người, lảo đảo bước chân đi vào nhà vệ sinh.

Qua chừng năm phút, có tiếng nước chảy rần rần.

Lục Bán Thành đứng trước tủ giày, lắng lắng nghe âm thanh kia một lúc, mới cất bước đi vào phòng ngủ chính.

Hứa Ôn Noãn ở trong nhà vệ sinh tắm rửa một lúc lâu, mới cầm áo tắm che kín người, mới cất bước, đi ra.

Trong phòng khách không một bóng người.

Cửa phòng ngủ chính mở ra, bên trong có ánh sáng sáng ngời.

Hứa Ôn Noãn nắm nắm áo tắm, đứng ở cửa nhà vệ sinh giãy giụa một

chút, mới bước đến phòng ngủ chính.

Đứng trước cửa, Hứa Ôn Noãn hít sâu một hơi, giơ tay nhẹ nhàng gõ cửa ba lần.

“Vào đi.” Trong phòng ngủ chính có tiếng nói này xong, tiếp theo là tiếng sậy tóc.

Hứa Ôn Noãn cẩn thận mở rộng cửa bước vào, sau đó đóng cửa lại, đi vào trong.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 873: Một Chút Thành Ý (3)

Lục Bán Thành đứng trước gương, đang sấy tóc.

Hắn nhận thấy được sự tồn tại của cô, nhìn liếc qua cô một chút, sau đó lại thu hồi tầm mắt rất nhanh, tiếp tục sấy tóc.

Trong phòng ngủ ngoài tiếng phản phật của máy sấy tóc, không còn âm thanh nào khác.

Hứa Ôn Noãn đứng đó do dự một lát, liền cất bước chậm rãi đi đến chỗ Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành biết cô đến gần mình, cứng lưng một hồi, sau đó động tác sấy tóc rõ ràng có chút trì trệ.

Hứa Ôn Noãn đứng cách hắn một mét, ngừng lại: “Tôi, tôi giúp anh sấy tóc.”

Máy sấy tóc bị Lục Bán Thành bấm nút một cái, tắt ngúm, tạp âm biến mất, hắn giờ máy sấy tóc về phía tai yên tĩnh ba giây, sau đó hơi quay đầu nhìn cô qua gương.

Cô mím chặt môi, dùng sức cầm áo tắm, rõ ràng là đang rất sốt sắng và bất an.

Lục Bán Thành dời tầm mắt, như chưa nghe thấy tiếng cô nói gì, lại tiếp tục mở máy sấy, sấy tóc.

Hứa Ôn Noãn thấy hắn không đồng ý nên không nói gì nữa.

Qua khoảng hai ba phút, Lục Bán Thành để máy sấy tóc xuống, quay

người đi về phía giường lớn rộng hai mét, dựa đầu lên giường, sau đó cầm một cái điều khiển từ xa làm ánh đèn trong phòng mờ xuống một chút.

Ánh đèn mờ nhạt mê ly, khiến bầu không khí càng trở nên mờ ám.

Lục Bán Thành làm như rất mệt vậy, giờ tay phải lên, nhắm mắt, lại nhẹ nhàng vò vò mi tâm.

Hứa Ôn Noãn biết hẳn không có làm gì là chờ cô chủ động.

Cho dù cô biết lần này cô cam tâm tình nguyện nhưng trong lòng lại cảm thấy cực kỳ hoảng sợ và hoang mang.

Cô đứng tại chỗ, dùng sức nắm chặt tay, dần vật một lúc lâu mới dùng hết dũng khí, nhẹ nhàng đi đến bên giường.

Cho dù bước chân của cô rất nhẹ nhưng trong không gian yên tĩnh như vậy, lúc cô sắp đi đến bên giường, Lục Bán Thành vẫn từ từ nhắc mắt lên, nhìn về phía cô.

Hứa Ôn Noãn không dám đối mặt với ánh nhìn của hắn, rũ mi mắt thật dài, nuốt một ngụm nước bọt, sau đó liền giờ tay đưa về phía áo tắm.

Cô hoàn toàn không có chút chần chừ nào, dùng sức kéo một cái, áo tắm liền rơi xuống chân của cô.

Trên người cô chỉ còn đồ lót.

Trong đêm tối, dưới ánh đèn, thân thể đặc biệt mảnh khảnh nhìn lại rất quyến rũ, hai chân cô thẳng tắp thon dài, bụng bằng phẳng, ngực cao cao xinh đẹp được áo lót bao phủ...

Lục Bán Thành chỉ nhìn lướt qua nhưng cuối cùng lại không dời được tầm mắt, hắn tinh tường cảm nhận được máu huyết của mình đang sôi trào.

Hắn nhìn như vậy làm cô ngượng ngùng, lại càng luống cuống, cô dùng sức đưa tay ra sau lưng, cởi móc áo lót ra.

Cô như vậy lại càng làm cổ họng hần khát cháy, hô hấp cũng dừng lại.

Cô vừa an ủi chính mình trong lòng, vừa nhanh chóng cởi những gì còn sót lại trên người mình, sau đó cố nén kích động trốn chạy mà đi đến phía trước một bước, khom người, đưa tay về phía thắt lưng của hần, cẩn thận tháo gúc.

Tay hần khẽ run một hồi, lặng lặng nắm chặt lấy dra giường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 874: Một Chút Thành Ý (4)

TayHứa Ôn Noãn run run, cởi áo tắm của Lục Bán Thành ra xong, cô mới phát hiện hần chẳng mặc gì cả.

Cô và hần đã từng tiếp xúc da thịt một lần, nhưng lần đó cô chưa từng nhìn đến cơ thể của hần.

Cô và Ngô Hạo yêu nhau 10 năm, không phải chưa từng có những cử chỉ thân mật, nhưng cô và Ngô Hạo lại chưa từng làm chuyện đó, nhiều nhất cô chỉ có thể nhìn thấy nửa người trên của Ngô Hạo mà thôi.

Bây giờ cả người rắn chắc tinh tráng của Lục Bán Thành đều rơi vào tầm mắt của cô, khiến cả người cô đều hốt hoảng luống cuống.

Cô hoảng loạn chuyển con người, không biết nên nhìn đi đâu, qua một lúc lâu, cô mới miễn cưỡng ổn định lại tâm tình, vắt hết óc nhớ lại những tình tiết đã xem trên phim và đọc trong tiểu thuyết thời gian qua nhớ lại, lúc phụ nữ chủ động lấy lòng đàn ông như thế nào, chấp vá phim này truyện kia một hồi, sau đó liền bình tĩnh thở đều, sau đó từ từ đưa tay ra, đụng vào ngực hần.

Da thịt của hần cực kỳ nóng, đầu ngón tay của cô chỉ đụng nhẹ một cái liền nóng đến nỗi cả người cô run rẩy một hồi, theo bản năng lại rút tay lại.

Cô rời đi khiến hần nhú mào, trong lúc đó khuôn mặt của hần lại có chút lạnh lùng.

Cô cảm nhận được sự thay đổi của hần, ngẩng đầu lên, nhanh chóng nhìn qua hần một chút, thấy biểu hiện của hần có chút không ổn, chỉ lo hần đuổi cô ra khỏi phòng thì không thể cứu cha được nên vội vàng sờ lên người hần.

Lại nói hấn và cô đã từng có quá nhiều chuyện không vui, nếu không phải vì bệnh của cha, chắc chắn cô sẽ không bao giờ đến gặp hấn, mà những năm gần đây dù có chủ động với Ngô Hạo cũng chỉ là nhón chân lên hôn hấn ta mà thôi, đó cũng là hành động chủ động nhất rồi.

Lúc này dù cô đang xoa xoa Lục Bán Thành nhưng động tác trên đầu ngón tay vẫn khô khốc cứng đờ.

Cô không dám nhìn hấn, cũng không biết mình đã sờ hấn bao lâu, cô thấy hấn không có chút phản ứng nào, liền âm thầm cắn răng, từ từ cúi thấp đầu về phía hấn.

Cô không hôn môi hấn mà lại hướng đến bả vai hấn.

Cô cảm thấy thân thể hấn cũng trở nên căng thẳng, nhưng lại chẳng có ý muốn đổi động tác, Hứa Ôn Noãn chỉ có thể nhắm mắt mà tiếp tục hôn vuốt da thịt của hấn.

Đập bẻ đầu Hứa Ôn Noãn cô cũng không biết nên làm cho hấn hài lòng bằng cách nào, việc lần trước hấn làm, cô cũng không làm được.

Cô thấy hấn vẫn thản nhiên nằm trên giường như vậy, thờ ơ không động lòng, cô cũng không biết phải làm sao, lúc cô không biết đã hôn vai của hấn lần thứ mấy, liền không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn hấn một chút.

Cô còn chưa nhìn thấy biểu hiện của hấn thế nào, hấn bỗng nhiên vươn mình, đặt cô dưới người hấn.

Mùi thơm của người đàn ông này lấp đầy không khí xung quanh cô trong nháy mắt, ngón tay Hứa Ôn Noãn nắm chặt dra giường theo bản năng, sau đó liền kề môi mình lên sát môi người đàn ông.

Cảm giác hoàn toàn không giống khi cô hôn Ngô Hạo.

Tiếp xúc xa lạ như vậy làm trong lòng cô có chút chống cự.

Tiềm thức cô muốn rời khỏi nhưng lại sợ chọc giận hắn, chỉ có thể dùng sức nắm chặt dra giường, thừa nhận một cách cứng ngắt.

Cô cử động như vậy từ lâu đã khiến hắn không nhìn được, hắn sụt nhẹ qua môi cô hai lần, liền không thể chờ lâu thêm được nữa mà gõ hàm răng của cô, hôn cực kỳ sâu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 875: Một Chút Thành Ý (5)

Nụ hôn của hắn hung hăng mà lại dịu mãnh, tay cũng đung chạm vào thân thể mềm mại của cô.

Tình cảnh này cực kỳ giống ngày cô và hắn vừa mới đăng ký kết hôn xong... hắn cũng hung ác như vậy đặt cô dưới người hắn, điên cuồng chiếm lấy toàn thân cô.

Cô biết đêm nay không phải đêm đó, nhưng lại bị cơn ác mộng ngày hôm đó bao phủ đầu óc, khiến cho cô có cảm giác như mình nằm mơ cùng một giấc mộng hai lần.

Thân thể của cô ngày một cứng đờ, cô càng muốn giãy dụa, càng muốn đẩy hắn ra, nhưng trong đầu vẫn còn chút lý trí không ngừng nhắc nhở cô, không thể làm như vậy, làm như vậy sẽ chọc hắn tức giận...

Cô vừa cố kìm chế bản thân, vừa sợ hãi những đung chạm của hắn, vì để mình không run lên, không để hắn cảm giác được sự khó chịu của cô, cô chỉ có thể dùng sức nắm chặt dra giường, cầm chặt đến nỗi đầu ngón tay của cô cũng phát đau, như vậy mới dời đi được sự chú ý của cô, mới làm cả người cô mềm xuống một chút, nhưng tình trạng bình tĩnh này không duy trì được bao lâu thì tinh thần của cô lại sụp đổ lần thứ hai khi hắn mở chân cô ra.

Cô tinh tường có thể cảm giác được mình sẽ giãy dụa bất cứ lúc nào nên cô chỉ có thể dùng hết sức mà nắm chặt dra giường, nhưng lần này lại hoàn toàn không có tác dụng, cô lại đổi thành cắn môi, cắn đến khi trong miệng cô tanh mùi máu, cô vẫn không thể khống chế được nỗi sợ kia, trái lại càng sợ hơn nữa.

Cô tỉnh tường cảm giác được hấn sắp xông vào người cô rồi.

Thân thể của cô vẫn nhẹ nhàng run lên, bởi vì độ run rất nhẹ nên Lục Bán Thành đang chìm đắm trong sự hoàn mỹ của cô không thể cảm nhận được.

Khóe mắt của cô có một giọt lệ tràn ra ngoài.

Không sao, nhìn một chút là xong rồi, không sao, không cần phải quá sợ hãi, đây không phải là lần trước, không phải... Hứa Ôn Noãn bắt đầu tự an ủi chính bản thân mình trong lòng.

Vì để mình không làm gì quá lớn, cô bắt đầu đọc bảng cửu chương.

Mặc dù lần thứ hai rồi nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sự đau đớn khiến cô không thể nào tập trung đọc bảng cửu chương, khiến cô nhớ tới nỗi đau của lần đầu tiên.

Hấn nhẹ nhàng bắt đầu có phản ứng, cô lại dùng sức nhắm mắt lại, buộc mình nghĩ rằng không có chuyện gì đang xảy ra hết, nhưng nước mắt của cô càng rơi càng nhiều rồi.

Cho dù vẫn chưa hoàn toàn bắt đầu nhưng cơ thể ấm áp của cô lại làm tim hấn hoàn toàn mềm mại đến rồi tỉnh rồi mù.

Những chuyện không vui trước kia trong nháy mắt tiêu tan không còn một mống, mà trong lòng hấn lúc này thậm chí còn quên giữa hấn và cô đang làm một cuộc giao dịch.

Hấn không nhìn được trở nên dịu dàng, hấn vừa ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng che chở hôn lên môi cô, vừa đưa tay ra ôm cô vào lòng.

Hấn nhẹ nhàng lướt qua môi cô, rất trân trọng, môi hấn còn phát ra một tiếng nói dịu dàng mềm mại: “Ôn Noãn...”

Hấn dùng sức hôn cô mạnh hơn một chút, vừa mới chuẩn bị mở đôi môi

của cô ra, hấn lại cảm thấy vị mặn mặn.

Cả người hấn run lên, yên tĩnh lại, qua khoảng hai giây, hấn mở mắt ra, nhìn thấy những giọt lệ không ngừng rơi xuống từ đôi mắt nhắm chặt của cô.

Hấn nuốt một ngụm nước bọt, ngờ nghếch phát hiện môi hấn còn đang dính lấy môi cô. Hấn vội vàng ngước lên, sau đó lưu ý đến bờ vai cô đang run rẩy đến kỳ cục.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 876: Một Chút Thành Ý (6)

Tầm mắt hắn nhìn một chút, lại từ từ nhìn xuống, phát hiện tay cô đang nắm chặt lấy dra giường, chặt đến nỗi khớp xương đều lộ ra.

Thân thể của cô cực kỳ căng thẳng, cho dù cô có đè nén như thế nào nhưng trong mắt hắn vẫn có thể nhìn thấy được sự sợ hãi và chống cự của cô.

Trong đáy lòng hắn như có một thứ gì đó rất nặng đè lên, có chút đau xót, có chút khó chịu, cảm xúc nóng bỏng trong phút chốc tan thành mây khói, Lục Bán Thành nhếch mọi, lần nữa nhìn lên khuôn mặt cô.

Mặc dù hắn thật sự muốn tiếp tục, cứ cho là cô cam tâm tình nguyện nhưng nhìn thấy cô đáng thương né tránh như vậy, hắn làm sao cũng không thể xuống tay được,... Lục Bán Thành nhìn chăm chăm khuôn mặt thấm đẫm nước mắt của Hứa Ôn Noãn một lúc, đột nhiên dời tầm mắt, trở mình rời khỏi người cô, xuống giường.

Trọng lượng trên người đột nhiên biến biến mất khiến Hứa Ôn Noãn bình tĩnh lại, cô giống như từ cõi chết trở về vậy, vừa chuẩn bị thở ra một hơi, lại bỗng nhiên nghĩ đến tất cả mọi chuyện vừa xảy ra lúc này không phải là cơn ác mộng hôm trước mà là cô đang cầu xin hắn.

Suy nghĩ hình như đã xảy ra chuyện gì đó khiến cô mở choàng mắt, ngồi dậy.

Nhờ vào ánh đèn ấm áp trong phòng, Hứa Ôn Noãn nhìn thấy Lục Bán Thành đang cầm áo tắm khoác lên người, không quay đầu lại mà đi vào phòng thay đồ.

Sao bỗng nhiên hắn lại ngừng? Hắn dừng lại như vậy là do cô làm gì

khiến hắn không vui đúng không?

Nghĩ nghĩ, Hứa Ôn Noãn cũng xuống giường theo, cô không để ý đến chuyện mặc hay không mặc quần áo mà chỉ che cơ thể lại, để chân trần chạy vào phòng thay đồ.

Lục Bán Thành đã mặc quần áo xong, đang nhìn gương cài nút áo.

Hứa Ôn Noãn nhìn thấy bóng lưng của hắn một lát, sau đó mới có dũng khí bước lên phía trước: “Anh, anh làm sao vậy?”

Lục Bán Thành ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn mình chằm chằm trong gương, coi như cô không tồn tại.

Cài xong nút áo cuối cùng, hắn tiện tay lấy một cái cravat đeo trên cổ, động tác rất thuần thục.

Hứa Ôn Noãn muốn hỏi hắn: “Tôi làm gì sai sao?” nhưng vì ngại ngùng, cô không thể hỏi ra nổi, chỉ lắp bắp nói: “Tôi, tôi...”

Lục Bán Thành vẫn coi cô là không khí, thắt cravat, cài áo khoác comple khoác vào người, quay đầu ngoảnh mặt làm ngơ ra khỏi phòng thay đồ.

Khi hắn lướt qua người cô, Hứa Ôn Noãn đột nhiên đưa tay ra bắt lấy vạt áo của hắn: “Anh, tôi...”

Cô cứ ngập ngừng trắc trở nói ra những âm thanh vỡ vụn, cuối cùng cô thật sự không biết nên nói với hắn như thế nào, chỉ sợ hắn rời đi, dưới kích động như vậy, cô cũng không biết cả người lấy đâu ra dũng khí mà chặn trước mặt hắn, giơ tay lên ôm cổ hắn, vừa kéo đầu hắn về phía mình vừa nhón chân lên hôn môi hắn.

Thân thể Lục Bán Thành cứng đờ, sau lưng cực kỳ căng thẳng.

Hắn biết cô vì van xin cầu cạnh hắn mới chủ động như vậy, có thể môi

hôn đông cứng của cô lại tỏa ra một mùi thơm thật dễ chịu khiến cho hắn không thể chống cự được, hắn lại đáng thương như vậy...

Hắn thật sự rất khổ sở, có phải nếu cha cô không bị bệnh, không cần sự giúp đỡ của hắn, hắn sẽ không có cô hội nhìn thấy cô lần nữa đúng không?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 877: Một Chút Thành Ý (7)

Cô cố gắng hôn hắn, có thể là cô thấy hắn không phản ứng lại, sức hôn lại từ từ tăng thêm.

Cho dù hắn biết cô không cam tâm tình nguyện, nhưng hắn cũng không nỡ đẩy cô ra.

Cô hôn rất cứng ngắt, không hề có chút kỹ xảo nào, nhưng hắn lại bị cô làm cho kích động lần nữa, hắn rút cuộc cũng không khống chế được mà giơ tay lên ôm eo cô, ôm cô vào lòng thật chặt, sau đó lại hôn sâu hơn.

Có thể là do lúc này biết được sự chống cự âm thầm của cô, lần này Lục Bán Thành lại rất chú ý đến phản ứng của cô.

Khi đầu lưỡi hắn mở môi của cô ra, lưng cô sẽ run rẩy một hồi, mặc dù rất nhỏ chỉ là một cái thoáng qua thôi nhưng hắn vẫn có thể tinh tường cảm thấy được.

Động tác của hắn hơi dừng lại, sau đó lại rất nhẹ nhàng, dùng hết tình cảm của mình muốn cô đáp lại hắn.

Nhưng hắn tinh tế hôn môi cô một khoảng thời gian rất dài nhưng cô vẫn như một khúc gỗ biết thở vậy, không có chút dấu hiệu cảm động nào, cũng sẽ không bao giờ hôn trả lại hắn.

Hắn cố gắng để ý đến cảm nhận của cô như vậy, cố gắng lấy lòng cô thế kia, cô không có chút cảm giác nào sao?

Trái tim nóng cháy của Lục Bán Thành bỗng trở nên nguội lạnh, hắn không cam lòng, đầu ngón tay lại cực kỳ che chở đi vào áo tắm của cô, hắn cực kỳ dịu dàng lại nhẹ nhàng, cô vẫn lạnh như băng, thậm chí khi lòng bàn

tay hấn xẹt qua ngực cô, thân thể cô lại càng cứng ngắt.

Vì trong lòng không có hấn nên dù hấn làm bất cứ chuyện gì, thân thể cô cũng sẽ không thể nào cảm nhận được sao?

Lục Bán Thành dừng lại, nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó đẩy Hứa Ôn Noãn ra khỏi người mình, từ từ cách xa hấn một khoảng.

Hấn lại dừng nửa đường một lần nữa, lần này Hứa Ôn Noãn hoảng hốt một lát, liền phản ứng cực nhanh, lôi tay hấn.

Có lẽ trong lòng hấn quá mức khổ sở, có lẽ vì cô không muốn nên dù hấn có động tình đến mức nào cũng không dám miễn cưỡng cô lần nữa, Lục Bán Thành đẩy tay của cô ra: “Dừng đừng tôi!”

Hứa Ôn Noãn bị hấn rống nên run rẩy cả người, cô không hiểu tại sao bỗng nhiên hấn lại thay đổi thái độ, buồn bực nhìn về phía hấn.

Hấn chẳng có ý muốn giải thích, lại giơ chân muốn ra khỏi phòng thay đồ, còn chưa kịp cất bước, cô lại kéo áo hấn.

“Tôi nói cô đừng đụng vào người tôi!” Lục Bán Thành phản xạ có điều kiện quay đầu, rống lại lần nữa.

Hứa Ôn Noãn buông lỏng vạt áo của hấn, rồi lại nắm chặt, sợ hãi nói: “Tôi, tôi, anh, anh có thể tiếp tục không?”

“Tiếp tục?” Lục Bán Thành cười lạnh thành tiếng, then quá hóa giận: “Cô cho rằng tôi có thể tiếp tục với con cá chết không có phản ứng như cô sao? Tôi đâu có đi gian thi đâu! Nếu cô không có bản lĩnh để tôi giúp cô thì đừng đến trước mặt làm chướng mắt tôi nữa!”

Cô như bị hấn làm tổn thương vậy, nhìn hấn đầy kinh ngạc.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 878: Một Chút Thành Ý (8)

Mặt cô trắng bệch cắt không còn giọt máu, bộ dáng giống như đang nhìn một người xa lạ.

Trong lòng Lục Bán Thành bỗng nhiên có chút kinh ngạc và hoảng sợ, liền dời tầm mắt, không nhìn cô nữa.

Hắn cảm giác được bàn tay cô nắm vạt áo hắn đang cực kỳ run, run cầm cập khiến lồng ngực hắn cực kỳ đau, sau đó đột nhiên rút vạt áo ra khỏi tay cô, nhanh chóng ra khỏi nhà.

-

Trong căn hộ to lớn lập tức trở nên yên tĩnh.

Hứa Ôn Noãn dựa vào tường trong phòng thay đồ, ngo ngác một lúc, mới từ từ hồi phục lại tinh thần.

Cô biết chương ngại tâm lý trong lòng cô làm hắn mất hứng nhưng hắn nói những câu kia thật sự làm cô tổn thương rất nhiều.

Cha bệnh nặng đã khiến cô vừa lo lắng vừa sợ hãi rồi, chuyện tối nay lại càng khiến cô vốn không khóc nổi lại trở nên đau khổ, chua xót.

Đây là nhà hắn, cho dù cô có khóc, cũng không thể khóc ở chỗ của hắn, ... Hứa Ôn Noãn loạn choạng đi ra khỏi phòng ngủ, đi thẳng đến nhà vệ sinh, cầm lấy quần áo lúc này mình để trong này mặc vào, liền vội vàng ra khỏi nhà Lục Bán Thành.

Ra khỏi nhà Lục Bán Thành, trong mắt Hứa Ôn Noãn mới từ từ giảm đầy sương mù.

Cô đi dọc theo đường phố, không có điểm đến, chỉ đi lung tung, lại không biết nên làm gì với bệnh của cha cô.

Cô đã từng rất hạnh phúc, đã từng có cả thế giới, có thể nói là hoàn hảo, bây giờ cô mất đi tình yêu, mất đi sự trong trắng rồi, cô lại còn phải mất đi tình thân sao?

Hứa Ôn Noãn cảm thấy tim mình như bị một bàn tay nắm chặt một cách tàn nhẫn, khiến cô thở không nổi.

Cô thật sự rất muốn mình kiên cường, không khóc, không gì có thể đâm thủng cô.

Nhưng dù cô có nhẫn nhịn thế nào, sương mù trong mắt vẫn từ từ rơi xuống theo hai gò má, rơi xuống đất.

Rất nhiều lúc cố nén khóc, cũng không khóc chỉ khi nào bộc phát hết tất cả những khó chịu trong người, mới khóc không có điểm dừng.

Hứa Ôn Noãn càng khóc càng đau khổ, mờ mịt đứng trên con đường lớn, như một đứa trẻ bất lực vậy, từ từ ngồi xồm xuống đường, chôn mặt vào đầu gối, ô ô khóc.

.....

Cách đó không xa, một chiếc xe màu đen đậu ven đường.

Lục Bán Thành ngồi trong xe nhìn chằm chằm cô bé ngồi khóc thương tâm trên đường không chớp mắt.

Rõ ràng hẳn đứng cách cô rất xa, cửa sổ xe cũng không mở nhưng hẳn lại hoàn toàn có thể nghe được tiếng cô đang khóc ngoài kia.

Tiếng khóc kia như từng lưỡi dao độc ác tàn nhẫn rạch vào tim hẳn, từng tiếng từng tiếng là từng vết, từng vết.

Không biết qua bao lâu, Lục Bán Thành mới nhẹ nhàng trừng mắt nhìn

lại, không biết cô bé kia đã rời đi từ lúc nào, chỗ cô vừa mới ngồi khóc lúc này đã trở thành một khoảng không thinh lặng.

Nhưng hắn vẫn nhìn chăm chăm nơi đó, không có chút phản ứng hay nhúc nhích nào.

Mãi đến khi ngày trở nên sáng hơn, thành phố thức giấc ồn ồn ào ào, trên đường xe chạy ngày một nhiều, Lục Bán Thành mới nhúc nhích, tỉnh táo lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 879: Một Chút Thành Ý (9)

Hắn ngồi yên tĩnh trong xe một chút, sau đó đạp chân ga, chuyển bánh lái đi về phía công ty.

Trong lúc chờ đèn đỏ, Lục Bán Thành lại nhớ đến hình ảnh tối qua Hứa Ôn Noãn ngồi trên đường gào khóc bất lực, tim lại đau xót, lại thất thần.

Đèn chuyển xanh, xe phía trước cũng lái đi rồi nhưng xe của hắn vẫn đứng yên ở chỗ cũ.

Phía sau vẫn vang lên tiếng kèn xe, hắn cứ thất thần đứng yên, đến nỗi có người tức giận nhảy xuống xe chạy để gõ cửa kính xe hắn hai lần, hắn mới bừng tỉnh.

Người ngoài cửa hình như đang mắng hắn dừng dừng nhưng hắn lại không để ý đến, từ từ thu lại tầm mắt, cả người còn chưa kịp phản ứng, chậm rì rì khởi động, sau đó mới lái xe đi. Đến công ty, mới 8 giờ, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ làm việc.

Lục Bán Thành không thấy đói bụng chút nào, không ăn sáng, ngồi thất thần trên bàn làm việc.

Đến nỗi thư ký gọi hắn đi học, gọi 10 tiếng, hắn mới nghe thấy, ngáp ngừng A một tiếng, sau đó mới bắt đầu mở tài liệu.

Tài liệu trong tay hắn nhưng hắn cứ tìm cả bàn làm việc, lục tung lên cũng không nhìn thấy.

Thư ký đứng bên cạnh nhin không được chủ động cầm lấy tư liệu đưa đến trước mặt Lục Bán Thành, nhỏ giọng nhắc hắn: “Lục tổng, tài liệu ở đây.”

Lục Bán Thành ngưng tìm, nhìn chăm chăm vào hư không ừ một tiếng, qua một lúc lâu mới từ từ lấy tài liệu từ trong tay cô, mắt tập trung đi đến phòng họp.

Toàn bộ người trong phòng đều thao thao bất tuyệt phát biểu ý kiến, Lục Bán Thành lại chẳng hiểu tại sao những âm thanh đó lại đều trở thành tiếng khóc của Hứa Ôn Noãn.

Tiếng khóc càng ngày càng lớn, lớn đến nỗi hần không thể không chế được mình mà đứng bật dậy khỏi ghế như một viên đạn.

Phòng hội nghị cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người đều dồn sự chú ý lên hần, hần không hề hay biết mình đã thất thố, mím môi thật chặt, nhìn chăm chăm màn hình phía trước.

Thư ký ngồi bên cạnh hần dưới sự ra hiệu của những người xung quanh lại gọi hần một tiếng “Lục tổng”, Lục Bán Thành nghe thấy, liền nhìn cô, không nói gì khiến mọi người kinh ngạc mà vọt vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa, đứng trước bồn rửa tay, mở nước, rửa mặt, sau đó thần trí hỗn loạn cuối cùng mới tỉnh táo lại một chút, lúc này hần mới ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương.

Nhìn ánh mắt của chính mình, hần thậm chí có thể nhìn thấy nội tâm của bản thân.

Cho dù cô có độc ác đến mấy nhưng hần vẫn không thể nào nhìn thấy cô đau xót.

Dù hần có chú ý đến đứa bé đáng thương đó bao nhiêu nhưng khi nhìn thấy cô tuyệt vọng ngồi xồm trên đường gào khóc, những thù hận kia, những đau lòng trước đó đã biến mất không còn một mống.

Hần không nở... giống như lúc hần ở Cẩm Viên nhìn thấy có bán sống bán chết uống rượu liền không nhìn được mà ra tay với tên Lý tổng kia, giống như hôm qua cũng vậy, hần rõ ràng muốn chủ động thân mật với hần

nhưng nhìn thấy chồng cựa trong lòng cô, hắn vẫn không nhẫn tâm chạm vào cô, hình ảnh hôm qua cô ngồi khóc, hôm nay cả hình ảnh và âm thanh lại làm náo động thế giới của hắn...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 880: Một Chút Thành Ý (10)

Hắn hận cô, muốn cô không vui nhưng hắn làm cho cô khó chịu, khi nhìn thấy cô thật sự khó chịu, trong lòng hắn lại khổ sở hơn so với bất cứ ai.

Hắn muốn dẫn vật cô mà, tại sao người cuối cùng bị dẫn vật, bị dày vò lại là hắn?

Đặc biệt là tối qua khi cô vì cha mà tìm hắn, đau khổ cầu xin, rõ ràng cô muốn lấy lòng hắn, rõ ràng hắn luôn ham muốn cô, nên cảm thấy vui mừng vì cơ trời cho này, nên chớp lấy cơ hội này mới đúng chứ, nhưng mà khi nghe đến cô và hắn chỉ đang thực hiện một giao dịch, trong lòng hắn có khi lại là phẫn nộ, nhìn thấy cô cố gắng hôn hắn, lại trở thành bị thương...

Bởi vì hắn lại quá xem trọng cảm xúc của cô nên đến cuối cùng mới có thể trở mặt vô tình.

Sau khi ra khỏi cửa xong, trong đầu lại luôn là hình ảnh đôi mắt to đầy bi thương kia lại làm khiến hắn cảm thấy hối hận, bắt đầu buồn bực...

Rõ ràng tối qua hắn ở trước mặt cô có những biểu hiện lạnh lùng vô tình như vậy, không muốn giúp cô, nhưng trong lòng hắn lúc này lại có chút lo lắng, có phải cô vì lo lắng cho bệnh của cha mà không ăn ngon, ngủ yên không? Có phải hắn không giúp cô thật thì cô sẽ rất tuyệt vọng thất vọng không?

Nghĩ đến đây, trong mắt Lục Bán Thành lại hiện lên hình ảnh tối qua cô ngồi trên đường gào khóc, trong lòng lại căng thẳng, trong lòng hắn lại không để ý đến những ân oán trước kia giữa cô và hắn nữa mà đột nhiên lái xe về phía công ty, vọt vào văn phòng.

Thư ký nhìn thấy hắn, lập tức đi theo vào, nhắc nhở hắn tất cả mọi người

còn đang ngồi trong phòng hội nghị chờ hấn họp, hấn liền nói một câu đơn giản: “Hủy hết lịch họp đi!” cũng không nói, tìm chìa khóa xe, liền lao ra khỏi văn phòng đi đến thang máy.

Đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, Lục Bán Thành ngồi vào ghế người lái, chẳng thất dây an toàn đã tìm thẳng đến nhà Hứa Ôn Noãn.

Đường sá lúc này khá đông, Lục Bán Thành có chút gấp gáp, buồn bực bấm còi inh ỏi, lúc cách tiểu khu của Hứa Ôn Noãn một đoạn, Lục Bán Thành qua đường mà chẳng cần xin đường, liền dừng đại xe ở cửa tiểu khu, mở cửa ra khỏi xe, liền chạy vào khu nhà của Hứa Ôn Noãn.

Quãng đường hai ngàn mét, Lục Bán Thành chỉ dùng 10 phút đã có thể chạy đến nơi.

Đường phố khá rộng, lúc hấn qua đường có một chiếc xe vượt đèn đỏ khiến hấn phải dừng lại, đợi xe đó lái qua xong, vừa mới nhấc chân lên, liền nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc dừng ở trước nhà cô.

Bước chân của hấn bỗng nhiên dừng lại, người lái xuống xe, Ngô Hạo vòng qua đầu xe mở cửa cho người cạnh ghế người lái.

Hấn mơ hồ cảm giác được chuyện gì đó, đột nhiên nín thở, qua khoảng mười mấy giây, hấn nhìn thấy Hứa Ôn Noãn chui ra từ trong xe.

Ngô Hạo và cô đứng bên cạnh xe nói mấy câu, sau đó cô quay người đi vào nhà trước, Ngô Hạo liền đuổi theo phía sau.

Mãi đến khi hai người đó hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của Lục Bán Thành, hấn mới thu lại tầm mắt, sau đó mới phát hiện, dòng máu của mình không biết từ khi nào đã đông lại thành băng, không chảy nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 881: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (1)

Xe cô rất đông, bên tai hắn là một loạt những tiếng còi inh ỏi chói tai.

Hắn giống như đóng băng giữa đường, não trống rỗng, không nhúc nhích.

Không ai biết hắn thẹn quá hóa giận, ác liệt nhìn cô, trái tim đau đớn.

Cũng không ai biết hình ảnh tối qua cô gào khóc đã ảnh hưởng đến thế giới nội tâm của hắn như thế nào.

Thậm chí hắn còn bỏ qua chuyện cô đã phá thai đứa con của hắn, thậm chí còn bỏ luôn hội nghị trong công ty mà chạy đến tìm cô, chỉ muốn nói với cô tôi sẽ đồng ý cứu cha của cô, chỉ vì muốn làm cô an lòng.

Đến rồi mới biết, thì ra cô đã sớm có người khác chăm lo.

Đến rồi mới biết, thì ra tất cả những lo lắng giãy dụa của hắn từ tối qua đến nay đều là dư thừa.

Nhưng những điều đó có nghĩa là gì?

Là hắn quá ngốc, nhìn thấy cô khổ sở, liền cho rằng thế giới của mình đang nỗ lực đến long trời lở đất, sau đó liền quên mất mình trong mắt cô từ trước đến nay vẫn chưa hề tồn tại.

Thiệt thòi còn phải thỏa hiệp, con chẳng cần sự thỏa hiệp của hắn, hắn có quan tâm cô, yêu thương cô đến mức nào đối với cô mà nói cũng chỉ là phiền phức dư thừa mà thôi... Trên khuôn mặt tuần nhả của Lục Bán Thành lại có một tia trào phúng.

Đủ rồi, quá đủ rồi!

Tất cả về người phụ nữ này từ lúc cô ta phá đứa con của hắn đã hết rồi, không còn quan hệ gì với mày nữa, chỉ là mày đơn phương ngu ngốc mà thôi.

Cô sống tốt hay không tốt, cũng chẳng cần mày bận tâm, vì mày mãi mãi cũng không phải là đối tượng mà cô yêu thương.

Một tiếng còi xe vang lên, Lục Bán Thành phục hồi lại tinh thần, quay đầu quyết tuyệt cất bước đi.

-

Hai ngày trước Ngô Hạo vô tình biết chuyện của ba Hứa Ôn Noãn trên bàn ăn, là đồng nghiệp của Hứa Ôn Noãn nói cho hắn biết bác Hứa bị bệnh.

Cho dù Hứa Ôn Noãn và hắn chia tay đã được nửa năm nhưng chuyện lúc trước hai người đã từng thân thiết với nhau bao nhiêu nên khi hắn biết tin, liền chạy đến bệnh viện thăm ba Hứa, sau đó còn giúp tìm bác sĩ tốt nhất cho ông.

Ngô Hạo đến bệnh viện vài lần cho đến sáng sớm hôm nay mới đụng mặt Hứa Ôn Noãn trong phòng bệnh.

Cô đến thì Ngô Hạo đang chuẩn bị đi, mẹ Hứa tiễn hắn, sau khi rời khỏi phòng bệnh xong lại gọi hắn: “Tiểu Hạo.”

Cho dù bây giờ hắn không phải là con rể của bà nhưng vẫn gọi theo thói quen.

Ngô Hạo dừng bước, quay đầu nhìn bà: “Bác gái, có chuyện gì, bác cứ nói.”

Mẹ Hứa do dự một chút, mới ngập ngừng nói: “Tiểu Hạo, con có một người bạn tên là Lục Bán Thành đúng không?”

Ngô Hạo khẽ gật đầu một cái.

“người đó và cha của Ôn Noãn có tủy tương ứng, con có thể giúp...” mẹ Hứa còn chưa nói hết đã bị Hứa Ôn Noãn đang trên đường đến bệnh viện thăm ba cắt ngang: “Mẹ!”

Mẹ Hứa ngậm miệng.

Hứa Ôn Noãn đi đến liếc mắt nhìn Ngô Hạo, không nói gì liền kéo mẹ vào phòng.

Hứa Ôn Noãn ra khỏi phòng bệnh, Ngô Hạo còn chưa rời khỏi bệnh viện, ngồi trong hành lang, nghe thấy tiếng cô mở cửa liền quay người gọi: “Ôn Noãn.”

Hứa Ôn Noãn ngoảnh mặt làm ngơ, vọt thẳng đến thang máy.

Ngô Hạo đuổi theo.

Từ thang máy đi ra, lúc Hứa Ôn Noãn đứng ở lối chờ taxi, Ngô Hạo liền ngăn cản cô: “Bây giờ gọi xe không được đâu, em đi đâu anh đưa em đi!”

“Không cần, cảm ơn.” Hứa Ôn Noãn đi vòng qua Ngô Hạo, đến ven đường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 882: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (2)

Ngô Hạo không có ý miễn cưỡng cô, im lặng không lên tiếng, đứng một bên chờ xe với cô.

Nhưng chờ chừng 20 phút, Hứa Ôn Noãn vẫn không thấy chiếc taxi nào trống, Ngô Hạo lại hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Hứa Ôn Noãn không để ý đến Ngô Hạo, vẫn tiếp tục chờ một lúc, sau đó nghĩ đến tối qua mẹ của cô đưa cho cô một tấm thẻ ngân hàng, nói là Ngô Hạo đưa cho bà, mà cô lại để quên nó ở nhà rồi nên mở miệng: “Về nhà”

Hắn thấy cô trả lời như vậy chắc là đã dao động, vội vàng nói: “Chờ anh ở đây một chút, anh lái xe qua.”

Hứa Ôn Noãn gật đầu, không nói gì thêm.

Xe được lái tới rất nhanh, Ngô Hạo vòng qua đầu xe vừa định mở cửa xe cho Hứa Ôn Noãn, cô lại nói cảm ơn, liền mở cửa xe ngồi vào.

Bàn tay Ngô Hạo định cầm tay nắm cửa xe lại dừng lại trong không trung trong chốc lát mới trở vào xe ngồi.

Trên đường về nhà, hai người không nói bất cứ chuyện gì với nhau.

Xe dừng hẳn trước cửa nhà Hứa Ôn Noãn, sau khi xuống xe, Hứa Ôn Noãn liếc mắt nhìn Ngô Hạo, lên tiếng: “Anh đi với tôi một chuyến, tôi có đồ muốn đưa cho anh.”

Ngô Hạo thụ sủng nhược kinh: “Được.”

Mở cửa nhà ra, Hứa Ôn Noãn cũng không mời Ngô Hạo vào nhà mà để

hắn đứng ở cửa rồi vọt vào phòng, tìm thẻ ngân hàng của hắn trong ngăn kéo đầu giường mẹ cô đưa cho cô tối qua, quay lại cửa đưa cho Ngô Hạo.

Ngô Hạo nhìn chăm chăm thẻ ngân hàng một lúc, không nhận, ngẩng đầu lên nhìn Hứa Ôn Noãn: “Tiền này em cầm đi, ba của em khám bệnh cũng cần nhiều tiền mà.”

“Vậy cũng không liên quan gì đến anh, không phải sao?” Hứa Ôn Noãn lặng lẽ trả lời.

Ngô Hạo không biết nên nói gì.

Hứa Ôn Noãn thấy hắn không chịu nhận, liền đem thẻ nhét vào trong tay hắn.

Ngô Hạo ngẩng đầu lên, nhìn Hứa Ôn Noãn: “Ôn Noãn, nếu như em cần anh giúp bất cứ chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho anh, còn nữa... anh vừa mới nghe bác gái nói Lục Bán Thành có tùy phù hợp với bác trai, có cần anh...”

“Không cần.” Ngô Hạo còn chưa nói hết, Hứa Ôn Noãn liền cắt ngang lời hắn: “Ngô Hạo, tôi và anh bây giờ đã không còn bất cứ quan hệ gì, anh không cần phải làm như vậy, hơn nữa tôi cũng không muốn nợ anh bất cứ cái gì.”

Mỗi một chữ Hứa Ôn Noãn nói đều khiến sắc mặt của Hứa Ôn Noãn trắng bệch, cuối cùng trên mặt hắn cắt không còn giọt máu.

Hứa Ôn Noãn làm như không nhìn thấy, dừng lại một chút liền nói thêm: “Còn nữa, anh cũng không cần cứ chạy đến bệnh viện của ba tôi, ba tôi có mẹ tôi chăm sóc, không cần làm phiền anh.

Nói xong, Hứa Ôn Noãn liền lập tức đóng cửa lại, chặn Ngô Hạo ngoài cửa.

Năm giờ chiều, Lục Bán Thành nhận được điện thoại của Hứa Ôn Noãn.

Hắn nhìn chằm chằm điện thoại di động một lúc, lại không nghe, liền cúp máy.

Một lát sau, điện thoại di động lại vang lên, lần này không phải là cuộc gọi mà là tin nhắn: “Chúng ta cần nói chuyện lại rõ ràng một chút, được không?”

Lục Bán Thành nhìn không mở khóa, sau đó liền úp điện thoại di động xuống.

Hắn nhìn thẳng màn hình vi tính, chăm chú gõ văn bản.

Điện thoại bên cạnh vẫn cứ kêu leng keng, mỗi lúc như vậy, động tác đánh máy của Lục Bán Thành sẽ chậm lại một chút nhưng hắn vẫn không liếc mắt nhìn điện thoại lấy một lần.

Xử lý công việc xong cũng đã là 10 giờ tối, Lục Bán Thành lấy áo khoác, lúc rời khỏi công ty cũng không nhìn tới tin nhắn của Hứa Ôn Noãn mà bấm nút xóa hết.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 883: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (3)

Đi đến bãi giữ xe dưới nhà đã là đúng 11 giờ khuya.

Lúc Lục Bán Thành đẩy cửa xuống xe, điện thoại của hắn lại chấn động, hắn cho là cô tiếp tục gửi tin nhắn cho hắn nên cũng không nhanh chóng xem mà khóa kỹ xe xong mới cất bước đi đến thang máy.

Lúc giờ tay lên bấm nút thang máy, Lục Bán Thành lấy điện thoại ra, vừa dùng bước vào thang máy.

Sau khi bấm tầng xong, Lục Bán Thành cúi đầu nhìn màn hình điện thoại di động.

Không phải Hứa Ôn Noãn gửi tin nhắn mà là Ngô Hạo.

“Bán thành, anh có rảnh không? Em muốn gặp anh một chút.”

Có thể là tin nhắn gửi lâu mà không được trả lời nên sau khi hắn đọc xong tin nhắn, lại có một tin mới được gửi tới: “Bán Thành, chuyện ba của Hứa Ôn Noãn anh có nghe chưa? Có thể giúp cô ấy một tay không?”

Cô cầu xin hắn không được nên muốn nhờ Ngô Hạo xin giúp sao?

Khóe môi Lục Bán Thành giật giật cười khế, vừa mới chuẩn bị giả vờ như không nhìn thấy tin nhắn của Ngô Hạo, cất điện thoại thì điện thoại lại run lên, vẫn là một tin nhắn của Ngô Hạo gửi tới: “Bán Thành, trước đây không phải anh có hứng thú với một hạng mục bên em sao? Anh giúp ba của Ôn Noãn đi, em sẽ giao hợp đồng đó lại cho anh, được không?”

Không cần trả giá cứ như vậy mà chuyển nhượng sao? Thật là mạnh tay ha! Nhưng mà, chuyện hắn muốn giúp Hứa Ôn Noãn còn phải chờ Ngô Hạo

lên tiếng sao?

Lục Bán Thành cảm tức tắt nguồn điện thoại di động.

Cửa thang máy mở ra, Lục Bán Thành còn chưa cất bước ra ngoài đã nhìn thấy Hứa Ôn Noãn ngồi trên cầu thang giống như hôm qua hắn đi công tác về vậy.

Bị Ngô Hạo chọc tức rồi, giờ lại nhìn thấy Hứa Ôn Noãn, Lục Bán Thành lại càng tức giận, hắn không nhìn Hứa Ôn Noãn mà bước nhanh tới cửa, sau đó nhập mật khẩu, không để ý đến Hứa Ôn Noãn vội vội vàng vàng theo phía sau liền bước vào nhà, đóng cửa không chút lưu tình.

Tối qua Lục Bán Thành thức cả đêm, hắn không thèm để ý đến tiếng chuông cửa, liền đi vào phòng ngủ chính, tắm nước nóng, nằm trên giường.

Hắn trùm chăn kín đầu, không thèm đếm xỉa đến âm thanh ngoài cửa, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Không biết chuông cửa đã vang lên bao nhiêu là lần, cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Lục Bán Thành vốn nhắm mắt bình tĩnh lại bắt đầu lăn qua lăn lại liên tục, hắn nghe động tĩnh ngoài cửa một lúc lâu cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, liền đột nhiên ngồi dậy.

Rũ mi mắt, nhìn chằm chằm chằm đăm trong chốc lát, Lục Bán Thành liền vén chăn lên, mang dép lê đi đến trước cửa.

Nhìn qua mắt thần trên cửa, hắn không thấy bóng dáng của Hứa Ôn Noãn đâu hết.

Cô đi rồi?

Lục Bán Thành nhú nhú mày, do dự trong chốc lát lại mở cửa, còn chưa kịp nhìn ra ngoài, liền cảm nhận được một vật nặng dựa vào chân

mình.

Thân thể của hắn cứng đờ, cúi đầu nhìn thấy Hứa Ôn Noãn ngồi dưới đất mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch, dựa vào hai chân mình không nhúc nhích.

“Ôn Noãn!” Lục Bán Thành giật mình, hắn gọi khẽ, cô cũng không có chút phản ứng nào, nhìn thấy cô không có chút phản ứng, hắn liền ngồi xổm xuống, vỗ vỗ nhẹ khuôn mặt của cô.

Nóng đến đáng sợ.

Lục Bán Thành liền đứng dậy, cầm chìa khóa xe trên tủ giày, khom người ôm lấy Hứa Ôn Noãn, chẳng buồn thay đồ ngủ đã mang dép lê lao ra khỏi nhà, vọt vào thang máy, đi thẳng đến xe dưới lầu, đạp chân ga, vội vã lao về phía bệnh viện.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 884: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (4)

Đến bệnh viện, Lục Bán Thành thẳng gấp, sau khi vội vã xuống xe xong liền mở cửa bên phía Hứa Ôn Noãn, ôm cô lên đi thẳng đến phòng cấp cứu.

Bác sĩ và y tá trong phòng cấp cứu nhìn thấy tình hình như vậy liền đẩy giường bệnh tới.

Lục Bán Thành đặt Hứa Ôn Noãn lên giường bệnh, đi theo bác sĩ và y tá vào phòng cấp cứu, Lục Bán Thành mới dừng bước lại.

Đêm khuya trên hành lang bệnh viện cực kỳ yên tĩnh.

Lục Bán Thành dựa trên vách tường, nhìn chăm chăm bóng đêm ngoài cửa sổ, không biết qua bao lâu, cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng được mở ra, mu bàn tay Hứa Ôn Noãn có kim truyền nước biển, Hứa Ôn Noãn nằm yên trên giường bệnh, được hai y tá đẩy ra.

Lục Bán Thành đi đến phía trước nắm chặt tay vịn trên giường bệnh.

Tiến vào phòng bệnh xong, một trong hai người y tá đó dặn dò Lục Bán Thành vài câu, nhắc nhở có chuyện gì thì bấm chuông trên giường, sau đó kiểm tra tốc độ truyền nước của Hứa Ôn Noãn, xác định không có vấn đề gì mới rời khỏi phòng bệnh.

Lục Bán Thành ngồi trên một cái ghế dựa cạnh giường bệnh, nhìn chăm chăm khuôn mặt đang ngủ say của Hứa Ôn Noãn, mới đưa tầm mắt nhìn chai nước biển.

Ba giờ sáng, y tá đến một chuyến, nước biển đã truyền hết thì cô liền rút kim ra khỏi tay Hứa Ôn Noãn.

Sau khi y tá rời đi, Lục Bán Thành cẩn thận đắp lại chăn cho Hứa Ôn Noãn, sau đó mới đưa tay sờ sờ trán Hứa Ôn Noãn một chút, thấy không còn sốt như lúc đầu nữa, lúc này mới ngồi dựa vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Có thể là do cả đêm qua không ngủ, lúc này Lục Bán Thành lại buồn ngủ.

Vì ngủ ngồi nên hần không thoải mái chút nào, thỉnh thoảng lại đổi tư thế, không biết đổi đi đổi lại bao nhiêu lần, hần lại nghe thấy tiếng nước nở rất nhỏ trong phòng bệnh.

Lục Bán Thành giật mình, quay đầu nhìn về phía Hứa Ôn Noãn.

Cô bé nằm trên giường vẫn ngủ nhưng nước mắt lại không ngừng tràn ra, hình như cô gặp phải ác mộng, lông mày có vẻ rất khủng hoảng.

Lục Bán Thành lấy lại tinh thần, hần đưa tay ra xoa xoa nước mắt của cô, căng thẳng gọi cô: “Ôn Noãn?”

Cô bé kia đã rơi vào giấc mộng, tất nhiên là không thể nghe thấy tiếng của hần, vẫn khóc lóc một mình.

Lục Bán Thành vừa chuẩn bị đưa tay ra, muốn đánh thức cô, nhưng hần lại nghe cô lẩm bẩm rất nhỏ: “Không muốn, không muốn, cầu xin anh, đừng... đừng như vậy....”

Cô vừa rít gào vừa duỗi cánh tay, vung rất mạnh: “Đừng đụng vào người tôi, cầu xin anh, đừng đụng tôi, cầu xin anh, đừng như vậy...”

Cô khóc ra tiếng, thân thể không ngừng run lên, trong miệng lại cầu xin đầy đáng thương: “Anh đừng như vậy, cầu xin anh, tôi có thể trả tiền cho anh, trả anh tiền, đừng như vậy.....”

Nói xong, cô liền khóc lên, nước mắt chảy ra khỏi khóe mắt càng nhiều, thân thể càng không ngừng run rẩy, như là một chiếc lá bị rơi xuống dòng

dồi mà lắ lư trứ trắ.

Lục Bán Thành như bị điệ̉m huyết vậy, đột nhiên ðừng cứng bên giường, nhìn tất cả những ðộng tác giậ́y dựa ðầy khổ sở của cô bé.

Cô không phải nằm mơ thấy ác mộng mà là nằm mơ thấy ðêm ðó hặ́n vì ghen tuông mà kích ðộng, cường bức cô sao?

Chuyện kia ðã lâu như vậy, cô vẫn chưa thể vượt qua ðược sao?

Nửa ðêm nằm mơ thấy giấc mơ này sẽ lại tuyệt vọng bắt lự̣c vùng vặ́y và gào khóc như vậy sao?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 885: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (5)

Trong lòng hắn như có một vật gì đó bén nhọn đâm vào tim hắn, hô hấp của hắn có chút vất vả.

Hắn biết đêm đó là hắn sai, cũng là đêm đó hắn đã làm cô tổn thương rất sâu sắc, nhưng hắn chưa từng biết thì ra tổn thương này lại sâu đến như vậy.

Cô bé trên giường bệnh vẫn còn đang khóc, có thể cô không còn sức lực nên cũng không phản kháng nữa, dần dần yên tĩnh lại, tiếng khóc cũng dần nhỏ lại.

Lúc Lục Bán Thành cho rằng cô đã không còn mộng mị nữa nhưng bàn tay nhỏ bé của cô lại dùng sức như đang đè nén chuyện gì, lồng ngực cô lại đập chùng càng ngày càng rõ ràng.

Trong miệng cô lại lẩm bẩm: “Xin lỗi, xin lỗi.....”

Xin lỗi, cô xin lỗi ai?

Lục Bán Thành nhú mày, vẫn chưa hiểu thì lại nghe thấy cô mở miệng: “.... Con đừng trách mẹ, mẹ biết mẹ có lỗi với con, nhưng mẹ thật sự không thể sinh ra con!”

Thì ra là cô xin lỗi đứa bé mà cô không thể mang nó đến thế giới này.

“Mẹ biết con vô tội, nhưng mẹ không có cách nào có thể đổi mặt với con,... mẹ sợ mẹ không có cách nào đối xử tốt với con được, sợ con đến thế giới này sẽ không được sống vui vẻ hạnh phúc...”

“Mẹ không có cách nào thuyết phục bản thân mình chấp nhận con, mẹ vừa nghĩ đến con, liền nghĩ đến đêm đó, thật sự rất đáng sợ!!!!”

“Xin lỗi Bảo Bảo, con đừng trách mẹ, mẹ thật sự không có cách nào ở cùng hần, mẹ sợ...”

Thì ra khi cô phá bỏ đứa con của hần, khiến hần và cô không còn một chút quan hệ nào nữa, trong lòng cô không phải không hề có chút đau khổ nào.

Thì ra khi hần vì cô phá thai mà khổ sở, phẫn nộ, trách cứ, đau lòng, cô cũng giống hần, áy náy, xin lỗi và tự trách như vậy.

Cô chưa từng quên, cô vẫn luôn nhớ đến.

Cho nên cô không yêu hần, cô oán hận hần, trách cứ hần nhưng trong lòng cô vẫn có tình cảm với đứa bé của hần.

Chỉ là bởi vì cô không thể vượt qua nỗi sợ hãi của chính mình, cô thật sự không muốn có bất kỳ liên hệ gì với hần, cô sợ mình đối xử không công bằng với đứa bé này nên cô mới lựa chọn, buông bỏ.

“Xin lỗi.....” cô nằm trên giường bệnh, bắt đầu nói hai chữ này liên tục.

Từng tiếng từng tiếng rơi vào tai Lục Bán Thành lại giống như có ai đó đang ngắt nhéo lồng ngực của hần hết lần này đến lần khác.

Hần không biết giờ phút này phải hình dung cảm giác của mình như thế nào, luôn cảm thấy trong lòng cực kỳ nặng nề, không cho hần thở.

Hần không tiếp tục ở trong phòng bệnh thêm được nữa, hần đứng thẳng người, lui về phía sau một bước, quay người đi ra ngoài.

Trở lại xe, Lục Bán Thành ngồi yên như người mất hồn vậy.

Trời sáng, mặt trời mọc thế giới lại trở nên ồn ào, hần cũng không có phản ứng, mãi đến khi hần nhìn thấy cô từ trên lầu đi xuống, cả người hần mới lấy lại được ý thức.

Hắn không có gọi cô, yên lặng nhìn cô đi đến ven đường, chặn một chiếc taxi.

Hắn như bị quỷ thần sai khiến vậy, đạp ga, đi theo sau xe của cô, duy trì một khoảng cách nhất định.

Vừa đi vừa ngừng, rốt cuộc xe cũng dừng lại, cô trả tiền xong liền xuống xe, đi vào khu đối diện.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 886: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (6)

Lục Bán Thành đợi taxi rời đi xong mới từ từ đạp chân ga, đi chậm đến chỗ cô đang đi vào, sắc mặt hần nhất thời trắng bệch như tờ giấy.

Đó là một phòng khám bệnh tâm lý tư nhân.

Hứa Ôn Noãn... đến đây làm gì?

Chỉ một giây sau, Lục Bán Thành hầu như cảm thấy tim mình đã ngưng đập, hần mơ hồ đoán ra được điều gì đó, nhưng lại không dám suy nghĩ sâu xa.

Hứa Ôn Noãn đi vào một lúc lâu cũng không đi ra.

Lục Bán Thành ngồi yên trong xe, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì, loạn hết cả lên, hần cứ nghĩ đến rất nhiều thứ rồi lại quyết tâm không nghĩ nữa.

Lúc chạng vạng, Hứa Ôn Noãn cuối cùng cũng đi xuống lầu, Lục Bán Thành hoàn hồn sợ Hứa Ôn Noãn nhìn thấy, vội đạp ga chạy xa xa.

Dừng ở ven đường, Lục Bán Thành nhìn thấy Hứa Ôn Noãn lên một chiếc taxi qua kính chiếu hậu, rời đi.

Đợi đến khi không thấy xe taxi kia đâu nữa, Lục Bán Thành mới dời tầm mắt khỏi kính chiếu hậu, nhìn chăm chăm phía trước trong chốc lát, cuối cùng cũng chọn tắt máy xe, xuống xe đi lại phòng khám tâm lý tư nhân.

Lục Bán Thành ngược đầu nhìn chăm chăm ánh đèn neon đỏ mấy giây, cất bước đi vào trong.

Phòng khám tư nhân không lớn, chỉ có một bác sĩ.

Bác sĩ cho là hấn đến khám bệnh, liền để hấn vào, sau khi hấn ngồi xuống liền đưa cho hấn một ly nước.

Lục Bán Thành nhìn chăm chăm một viên ngọc xanh cách đó không xa, không nói gì mà vẫn chờ bác sĩ ngồi trước bàn làm việc, mỉm cười hỏi hấn: “Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài?” lúc này hấn mới quay lại nhìn bác sĩ: “Vừa nãy vị tiểu thư vừa rời khỏi đây tên là Hứa Ôn Noãn đúng không?”

Bác sĩ thấy Lục Bán Thành biết thông tin bệnh nhân của mình liền ngạc nhiên một hồi.

Lục Bán Thành nhìn biểu hiện của bác sĩ liền biết được đáp án, ánh mắt hấn lại nhìn chăm chăm bác sĩ hỏi: “Cô ấy làm sao vậy?”

Thông tin bệnh nhân, bác sĩ không thể nào tiết lộ được nên lễ phép trả lời: “Xin lỗi, tiên sinh, tôi và mỗi bệnh nhân đều đã có những cam kết giữ bí mật đời sống riêng tư của họ nên không thể nói cho ngài biết được.”

Trong ấn tượng của hấn, Hứa Ôn Noãn là một cô bé hoạt bát đáng yêu biết nhường nào, đánh chết hấn cũng không tin cô lại phải đến điều trị tâm lý.

Khi nào thì cô có vấn đề về tâm lý cơ chứ?

Lục Bán Thành nghĩ đến tối hôm qua khi cô nhìn thấy ác mộng, khẽ mím môi, không để ý đến sự từ chối của bác sĩ mà lại hỏi tiếp: “Bác sĩ, có phải ba tháng trước cô ấy đã đến tìm anh không?”

Bác sĩ tuy không lên tiếng nhưng ánh mắt kinh ngạc của đôi phương đã cho Lục Bán Thành câu trả lời, sao hấn biết?

“Có phải cô ấy nói nhiều lần nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy cô từng bị một người đàn ông ...” Lục Bán Thành lưỡng lự một hồi, lại tiếp tục nói: “...Bắt nạt?”

Biểu hiện của bác sĩ ngày càng rõ ràng hơn rồi.

“Có phải cô cũng vì một đứa bé mà hổ thẹn và tự trách không?”

Nhiều lần đoán đúng như vậy khiến bác sĩ không thể nào chịu được mà hỏi: “Làm sao ngài biết?”

Lục Bán Thành cúi đầu, nhìn chăm chăm hai tay đang nắm chặt của mình, không trả lời câu hỏi của bác sĩ mà lấy bóp tiền trong túi ra, đặt tất cả tiền trong bóp ra để trước mặt bác sĩ: “Cô ấy nói gì với anh, nói cho tôi biết một chút đi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 887: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (7)

Bác sĩ do dự nhìn tiền trên mặt bàn, lại nhìn Lục Bán Thành, có chút do dự.

“Đã số nhiều chuyện tôi đều biết hết rồi, vì vậy anh nói cho tôi biết cũng không cho là tiết lộ chuyện riêng của bệnh nhân đâu!” dừng một chút, Lục Bán Thành lại nói: “Hoặc là chỉ cần nói cho tôi biết tình hình của cô ấy hiện nay là được rồi.”

Bác sĩ cúi đầu, trầm mặc một chút, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Lục Bán Thành, nói: “Tình hình của Hứa tiểu thư thật sự có chút nghiêm trọng.”

“Mỗi cuối tuần cô ấy sẽ đến đây một lần, mấy tháng nay hầu như mỗi đêm cô ấy đều nằm mơ thấy ác mộng, thời điểm nghiêm trọng nhất còn có xu hướng muốn tự sát, cô vẫn luôn uống thuốc, tuy rằng tình hình có thể khống chế được nhất thời nhưng hai ngày gần đây cô lại nhìn thấy người mà cô không muốn nhìn thấy nên tâm trạng cực kỳ không ổn định.”

Hai người nay người cô không muốn thấy... không phải là hấn sao?

Lục Bán Thành giật giật môi, không nói gì, không hề phát ra tiếng động nào chờ bác sĩ nói tiếp.

“Giống như anh vừa nói vậy, người cô không muốn nhìn thấy chính là người đã gây nên những ám ảnh lớn nhất trong lòng cô ấy, không đơn thuần là cô không muốn nhìn thấy người đó mà rất nhiều người khác phải đến với cô ấy quá gần, trong lòng cô ấy cũng sẽ bài xích, và xuất hiện hoảng sợ.”

“Công việc của cô ấy lại phải tiếp xúc với quá nhiều đàn ông, cô hết cách rồi nên chỉ còn có thể tự dồn nén nỗi sợ trong lòng mình nên bệnh tình lại càng ngày càng nghiêm trọng.”

“Kỳ thật nửa tháng trước tình hình của cô ấy đã có chuyển biến tốt hẳn nhưng tôi nghĩ gần đây cô ấy lại phải liên tục tiếp xúc với người mà cô không muốn gặp nên tất cả đều hồng bết.”

“Buổi chiều cô ấy đến đây lại liên tục nói không thể tiếp tục kiên trì được nữa, tôi cũng đã nói chuyện với cô ấy rất nhiều, tôi cũng chỉ có thể để cô ấy uống thuốc hai ngày.”

“Kỳ thực cho đến nay phương pháp điều trị tốt nhất chính là để cô ấy không phải gặp người mà cô ấy sợ nữa, vì như vậy chỉ càng khiến tình hình của cô ấy trở nên tồi tệ thêm thôi.....”

Bác sĩ nói rất lâu, sau khi kết thúc hẳn mới hỏi: “Xin hỏi, anh và Hứa tiểu thư có quan hệ gì?”

Lục Bán Thành không trả lời câu hỏi của bác sĩ mà nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ một lúc lâu mới thu lại tầm mắt, nhìn bác sĩ nói: “Cảm ơn” xong, đứng lên, chuẩn bị chào bác sĩ ra về.

Bác sĩ thấy hẳn đứng dậy, vội vàng đứng lên theo, trả lại tiền trên bàn cho Lục Bán Thành: “Vị tiên sinh này, số tiền này của anh tôi không cần, anh cầm lại đi...”

Lục Bán Thành làm ngơ đi về phía cửa.

Bác sĩ đá văng ghế tựa phía sau: “Tiên sinh, tiên sinh!”

Lục Bán Thành như không nghe thấy vậy, trước khi mở cửa xe lại nghĩ đến chuyện gì, liền quay đầu nói với bác sĩ đang đuổi theo mình cách đó hai mét: “Đừng nói cho cô ấy biết tôi đã đến.”

Nói xong, hẳn không đợi bác sĩ chạy đến mà mở cửa vào xe rồi đi.

Ra khỏi đó, Lục Bán Thành đứng bên đường gió mùa hạ thổi vào mặt, mang theo khô nóng, khiến trong đầu Lục Bán Thành cảm thấy cực kỳ ngột ngạt.

Hắn vẫn không thích hút thuốc nhưng lúc này trong miệng hắn lại cay đến khó chịu, hắn đứng đó một chút, lại đi đến cửa hàng tiện lợi mua đại một hộp thuốc lá, châm một điếu, hút thật mạnh hai cái, không cần thận bị sặc, khom người ho khan.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 888: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (8)

Khụ khụ, Lục Bán Thành giơ tay lên che ngực trái của mình.

Hắn có thể tin tưởng cảm giác được tim hắn đang đập thành thịch, nhưng hắn lại cảm thấy chính mình không còn dấu hiệu của sự sống.

Có một số việc tuy rằng bạn biết bạn đã làm sai rồi.

Nhưng nếu bạn tận mắt nhìn thấy hậu quả, chuyện bạn làm sai lại mang đến cho người khác hậu quả như thế nào, bạn mãi mãi cũng không biết những điều bạn làm lại mang đến hậu quả đáng sợ đến mức nào.

Thời khắc hắn biết cô có thai, thật sự là vui đến mức không thể nào hình dung được luôn, trong lòng hắn đã lên sẵn kế hoạch trong tương lai ho đưa còn thậm chí còn chưa chào đời của hắn, nhưng hắn nhìn thấy cô, cô liền nói, cô phá thai rồi.

Từ thiên đường xuống địa ngục, đủ để phá hủy toàn bộ hi vọng của hắn.

Đau khổ và thù hận ăn mòn toàn bộ linh hồn của hắn, linh hồn của huyết thống của hắn, cũng làm cho hắn cực kỳ thất vọng về cô.

Vì vậy, trong lúc nóng giận, hắn lại càng nói những lời từ nay về sau không còn bất cứ mối liên hệ nào với cô nữa.

Hắn không muốn, cũng không muốn tiếp tục gặp cô, cho dù sau đó không thể khống chế mà bị cô làm cho dao động nhưng hắn vẫn luôn rất lạnh lùng đối với cô.

Hắn thấy cô thờ ơ không động lòng trong lòng hắn lại càng hận, càng oán.

Hắn vẫn luôn giãy dụa đau khổ trong mỗi tình đơn phương này nhưng đến lúc này hắn mới biết những gì hắn làm cho đến nay so với những đau khổ mà cô phải trải qua căn bản chẳng đáng để đem ra so sánh.

Từ ngày hắn và cô lấy giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, đã hơn 100 ngày, trong 100 ngày đó, cô vẫn luôn sống trong nỗi sợ mà hắn để lại.

Hắn vẫn luôn miệng nói yêu cô, nhưng lúc cô đang sợ hãi nhất, luống cuống nhất, hắn lại quay người rời bỏ cô.

Đầu ngón tay cầm thuốc của hắn có chút đau mỗi.

Hắn nháy mắt một cái nhìn ánh đèn neon đủ mọi màu sắc, không ngừng chuyển đổi, hắn chợt nhớ đến lúc trước hắn đưa cô đến thành phố A gặp Ngô Hạo, sau khi Ngô Hạo rời đi, hắn đi đến trước quán café nhìn thấy cô nằm nhòai trên bàn khóc, suy nghĩ trong lòng hắn lúc đó chính là...

Cô mất đi Ngô Hạo rồi, nhưng không sao, hắn sẽ là khởi đầu mới của cô, khiến cô vui vẻ hạnh phúc.

Cho dù cô không thích hắn cũng không sao.

Hắn chỉ mình thấy cô sống tốt mà thôi.

Nhưng sau đó thì sao chứ?

Hắn nhìn thấy cô thiếu nợ một triệu tiền sính lễ liền không hề ngần ngại tìm cách đến gần cô, đến khi cô đồng ý rồi, hắn vui vẻ đến mức cả đêm đều không ngủ.

Kết quả thì sao chứ? Hắn không cam lòng, hắn bắt đầu tham lam hơn, muốn càng nhiều hơn, không chỉ là cô ở bên cạnh hắn mà còn muốn trong mắt của cô có hắn, còn muốn đi vào trái tim cô... sau đó lòng tham của hắn lại làm cho mối quan hệ của hắn và cô trở thành một cơn ác mộng đối với cô rồi.

Hắn yêu cô sao?

Hắn yêu cô, sao lại làm cô tổn thương nhiều như vậy?

Cô rõ ràng là một người rất hay cười, nhưng tại sao sau khi cô ở bên cạnh hắn cô lại không cười được nữa?

Hắn yêu cô sao?

Hắn yêu cô, sao lại khiến cô trải qua những ngày tháng không yên ổn như vậy chứ?

Lúc hắn biết Ngô Hạo làm tổn thương cô, hắn phần nộ người ta, kết quả thì sao chứ, tổn thương mà hắn gây ra cho cô cũng chẳng kém gì Ngô Hạo.

Đáy mắt Lục Bán Thành bỗng nhiên trở nên đau mỗi, hắn cup mắt, mặt không cảm xúc dừng tại chỗ một chút, dập thuốc xong, lại cất bước đi về phía trước xe.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 889: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (9)

Ngồi trên xe, Lục Bán Thành ngáy người một chút, mới khởi động xe, từ từ lái đi.

Lúc sắp đến dưới lầu, Lục Bán Thành lại nghĩ đến hai đêm nay cô liên tục đến tìm hắn, bỗng nhiên lại đạp phanh xe.

Hắn không biết phải đối mặt với cô như thế nào... Lục Bán Thành ngồi trong xe một lúc lâu, lại khởi động xe rời khỏi nhà.

Hai đêm liên không nghỉ ngơi đủ, hắn thật sự rất mệt mỏi, không thể trở về nhà, cũng không muốn tìm khách sạn nghỉ ngơi, liền lái xe vòng quanh kinh thành lớn, chạy không có điểm dừng.

Không biết đây đã là lần thứ mấy hắn đi ngang qua vàng son lộng lẫy, phát hiện hết xăng, Lục Bán Thành mới dừng xe lại.

Ngồi trong xe, Lục Bán Thành nhìn chăm chăm bóng đêm mênh mông ngoài cửa sổ vài lần, mới lấy điện thoại ra liếc mắt nhìn thời gian.

Đã là 12 giờ đêm, đã trễ như vậy rồi, hôm qua cô còn bị bệnh nữa, bây giờ vẫn còn canh trước cửa nhà hắn sao?

Lục Bán Thành theo bản năng bấm số điện thoại của Hứa Ôn Noãn, hắn liền ý thức được mình đang làm gì, liền dừng lại động tác, nhin chăm chăm 11 chữ số quen thuộc, sau đó liền thoát ra, lúc hắn định cất điện thoại, trong mắt lại nhìn thấy một trò chơi.

Là trò chơi mà cô làm đội trưởng mà hắn đã chơi rất nhiều năm.

Từ sau khi cô bỏ đứa con của hắn, hắn cũng chưa từng lên game lần

nào.....

Lục Bán Thành nghĩ không biết Hứa Ôn Noãn có online hay không, nhưng hắn nghĩ cô không biết Linh độ chính là hắn, chần chừ một chút liền bấm vào game.

Đã ba tháng hắn chưa đăng nhập, cập nhật phiên bản mới tốn một chút thời gian chừng ba phút, hắn cuối cùng cũng có thể vào game.

Có rất nhiều nhắc nhở, chủ yếu là quà đăng nhập và tiền bạn tốt cho.

Hắn không để ý, liền bấm vào bạn tốt.

Bạn của hắn trong list này không nhiều, số người online thì càng ít.

Cũng là do cha của cô hiện giờ đang bệnh nặng, cô làm gì còn tâm tình chơi game?

Lục Bán Thành nghĩ, chuẩn bị thoát game thì còn chưa bấm nút home lại thấy avatar của cô sáng lên.

Linh độ: 【 Đã trễ thế này, còn chưa ngủ? 】

Avatar của cô không hiện “Trong trận.” Lục Bán Thành biết cô không chơi game, nhưng cô cũng không trả lời tin nhắn của hắn, khoảng 10 phút sau, hắn mới nhận được hồi âm của cô.

Bảo bảo sợ bảo vệ ta: 【 Ủ. 】

Linh độ: 【 Gần đây tôi có chút việc bận, vẫn không online. 】

Sau khi Lục Bán Thành gửi tin nhắn này đi thành công xong, suy nghĩ một chút, lại đánh một hàng chữ.

Linh độ: 【 Cô thì sao? Vẫn là mỗi ngày đều chơi sao? 】

Bảo bảo sợ bảo vệ ta: 【 Không, gần nhất tôi cũng rất bận, không chơi

game được, bây giờ chán quá nên mới tùy tiện login tới xem một chút. 】

Linh độ: 【 Nha. 】

Linh độ: 【 Gần đây cô thế nào? Có khỏe không? 】

Lúc trước sau khi bắt gặp Ngô Hạo ngoại tình xong, sau khi đi du lịch ba tháng, hầu như mỗi ngày hắn sẽ dành rất nhiều thời gian để nói chuyện với cô qua game.

Khi đó cô và hắn đã nói rất nhiều chuyện trên thực tế, vì vậy sau khi Lục Bán Thành gửi tin nhắn này xong, qua khoảng một phút, hắn lại nhận được tin nhắn của Hứa Ôn Noãn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 890: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (10)

Bảo bảo sợ bảo vệ ta: 【 Ba của tôi ngã bệnh. 】

Lục bán thành biết rõ còn hỏi.

Linh độ: 【 Bệnh gì? Tình hình nghiêm trọng không? 】

Bảo bảo sợ bảo vệ ta: 【 Chức năng tạo máu của tủy có vấn đề, cần phải tìm người thích hợp để thay tủy. 】

Linh độ: 【 Tìm được chưa? 】

Bảo bảo sợ bảo vệ ta: 【 Tìm được rồi, nhưng mà anh ta không muốn giúp, tôi cũng không muốn nhờ anh ta giúp. 】

Dù đã biết rõ tình hình nhưng lúc này nghe được những lời cô nói như vậy, trong lòng hắn vẫn cảm nhận được một chút cay đắng, hắn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một chút, mới dùng tư cách một người ngoài cuộc không biết gì mà gõ chữ?

Linh độ: 【 Vậy là có ý gì? 】

Dừng một chút, lục bán thành lựa chọn giả ngu, lại phát ra một ít tin tức quá khứ.

Linh độ: 【 Là người bạn trai trước kia đã từng phản bội cô sao? 】

Bảo bảo sợ bảo vệ ta: 【 Không phải, là một người khác. 】

Có thể là trong thế giới game nên Lục Bán Thành vừa nhận được tin nhắn này xong liền nhận được một tin khác.

Bảo bảo sợ bảo vệ ta: 【 Người đó là một người bạn trên thực tế của tôi, bởi vì vài chuyện mà anh ấy giúp đỡ tôi, nên tôi cũng đồng ý kết hôn giả với anh ấy 】

Dù sao cũng là người xa lạ nên cô nói khá là không rõ ràng.

Tuy rằng lục bán thành rõ ràng sự tình đầu đuôi câu chuyện, nhưng vẫn là trở về câu: 【 Cô lại đóng phim truyền hình sao? 】

Bảo bảo sợ bảo vệ ta: 【..... 】

Linh độ: 【 Được rồi, không nói giỡn nữa, có thể nói cho tôi biết một chút cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? 】

Có thể là bị người ép buộc, còn từng mang thai phá thai, những chuyện này, quá khó nói, nàng chỉ trả lời hắn một câu: 【 chính là đã xảy ra một ít rất không hài lòng chuyện tình. 】

Sau đó liền nói: 【 nếu như thời gian có thể quay trở lại, ta nhất định sẽ không nhận sự giúp đỡ của hắn, nhất định phải cách xa hắn. 】

Chỉ là liếc mắt nhìn câu nói này xong, lục bán thành liền quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hắn đáy lòng kỳ thực vẫn luôn có một vấn đề, đó chính là, cho dù lần đó hắn không có ép buộc cô, hắn và nàng cô nam quả nữ cùng tồn tại một nhà, thời gian lâu dài, cũng không ai dám bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì, lẽ nào lúc nàng chuyển vào nhà hắn, không nghĩ tới những này sao?

Có thể nàng không nói cho hắn biết, hắn và nàng cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, hắn lại không thể trực tiếp hỏi..... Lục bán thành cầm điện thoại di động lên, nghĩ cẩn thận một hồi, sau đó gõ ra.

Linh độ: 【 Cô yêu hắn không? 】

Bảo bảo sợ bảo vệ ta: 【 Không thích. 】

Rất nhanh, có một tin nhắn được gửi đến: 【 Tôi có yêu thích ai, cũng sẽ không thể thích hẳn. 】

Linh độ: 【 vậy người lúc trước, tại sao còn muốn cùng hẳn giả kết hôn? 】

Không biết có phải là vấn đề này làm khó cô hay không, Lục Bán Thành đợi rất lâu rồi, cũng không đợi được cô trả lời, lúc Lục Bán Thành cho rằng nàng sẽ không trả lời hẳn, trong khung chat lại xuất hiện lời nói cô gửi tới:

【 Anh còn nhớ không? Lúc trước tôi và người ngoại tình với người yêu cũ của tôi có chút mâu thuẫn, lúc đó còn phải đến đồn cảnh sát, lại đúng lúc đó người đó liền đến giúp tôi, quan tâm tôi rất nhiều, khiến cho tôi cảm nhận được anh ấy là một người cực kỳ tốt. 】

【Tuy rằng khi đó chúng tôi không thể được tính là thân thiết, nhưng ta thật sự có coi anh ấy là bạn. Hơn nữa khi đó tôi, thật sự rất tin tưởng anh ta. 】

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 891: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (11)

Thì ra hắn đã từng có thể tới gần thế giới của cô, chính là hắn.... tự tay hắn đã phá hoại sự tin tưởng của cô, phá hủy những tình cảm tích cực mà cô đã dành cho hắn.

Nếu như đêm đó hắn không quá kích động thì có khi nào lúc này cô đã có tình cảm thật sự với hắn rồi không.

Nhưng hắn lại phạm sai lầm, hết sai lầm này đến sai lầm khác, khiến cô càng tổn thương nhiều hơn.

Từ trong phòng khám tâm lý ra, ý nghĩ này lại hiện lên trong đầu của hắn lần thứ hai.

Thật sự hắn bị làm sao vậy? Tự đồn mình vào đường cùng...

Dù sao bác sĩ cũng đã nói hết rồi, phương pháp tốt nhất lúc này chính là hắn không được gặp cô, không có thêm bất kỳ qua lại nào nữa.

Vẫn chưa hoàn toàn quyết tâm, tim Lục Bán Thành lại đau...

Hắn nhìn chằm chằm tin nhắn cuối cùng mà cô gửi tới, nhìn thật lâu, cuối cùng cũng lựa chọn buông tay. Hắn giơ tay lên, bấm vào màn hình, bởi vì quá đau lòng mà đầu ngón tay hắn cứng ngắt tốc độ bấm phím cực kỳ chậm: 【Tôi biết có một người bạn lúc học đại học anh ấy là người tổ chức hiến máu nhân đạo rất nhiều, cô thử gửi tài liệu của ba cô cho tôi, tôi thử hỏi anh ấy xem có thể giúp tìm một người có túy thích hợp không.】

Suy nghĩ một chút xong, Lục Bán Thành lại gửi cho Hứa Ôn Noãn một địa chỉ email: 【Đây là địa chỉ email của tôi, cô cứ gửi tài liệu và hình ảnh vào đây, khi nào có kết quả tôi sẽ lập tức báo cho cô biết, gần đây nên

thường online vào game chờ tin tức của tôi.】

Lục Bán Thành thoát game, sau đó suy nghĩ một chút, lại gửi một tin nhắn tới cho thư ký: “Trong vòng hai ngày, sắp xếp một bệnh viện để tôi kiểm tra sức khỏe.”

- - - - -

Ba giờ chiều này hôm sau, Lục Bán Thành nhận được tài liệu do Hứa Ôn Noãn gửi tới.

Hắn trả lời cô trong game: 【Đã nhận được tài liệu】

.....

Mười giờ sáng ngày thứ ba, Lục Bán Thành đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe.

Kết quả kiểm tra cho thấy mọi thứ đều rất tốt, có thể làm phẫu thuật.

Ra khỏi bệnh viện, lúc Lục Bán Thành đăng nhập vào game lại nhìn thấy Hứa Ôn Noãn trả lời tin nhắn của mình: 【Cảm ơn】

Hắn không trả lời cô, liền đi đến công ty.

.....

Sau bốn ngày, Lục Bán Thành lại đăng nhập vào game vào buổi trưa, sau đó gửi cho Hứa Ôn Noãn một tin nhắn: 【Tìm được người phù hợp rồi!】

Buổi tối, Hứa Ôn Noãn đi làm về đã là 9 giờ nằm trên giường lại mở game ra theo quán tính, lại nhìn thấy tin nhắn của Lục Bán Thành:

Bảo Bảo sợ, bảo vệ ta: 【Có thật không?】

Linh Độ: 【Thật, chỉ cần ba của cô đồng ý bất cứ lúc nào cũng có thể

phẫu thuật.】

Bảo Bảo sợ bảo vệ ta: 【Quá tốt rồi!】

Cô thật sự rất kích động, còn có một dấu chấm than phía sau, sau đó lại hỏi: 【Người đồng ý giúp cha của tôi là ai? Tôi có thể gặp người đó không? Tôi muốn cảm ơn người ta.】

Qua một lát, Lục Bán Thành mới gửi tin nhắn trả lời cô: 【Hắn ở Giang Tô, có thể là rất khó gặp vì hắn đi với bạn của tôi, hắn sợ nhất là cảnh tượng người khác biết ơn cảm ơn hắn. 】【

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 892: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (12)

Dừng một chút, Lục Bán Thành lại sợ Hứa Ôn Noãn muốn tìm cách liên lạc với người đó thì mệt, liền chủ động nói: “Bọn họ thường làm việc tình nguyện này nên không có đòi hỏi báo đáp gì, lại không muốn người nhà bệnh nhân biết thông tin cá nhân để liên lạc hay trả ơn gì hết, vì vậy cho nên cách thức liên lạc bạn tôi cũng không dám cho tôi, nếu như người đó tức giận sẽ lại đổi ý đó.”

Trước khi dừng cuộc hội thoại, Lục Bán Thành lại nhớ ra một chuyện rất quan trọng: “A đúng rồi, cô đưa cho tôi cách liên hệ với bác sĩ điều trị cho ba của cô đi, tôi nói lại cho bạn của tôi biết, để người hiến tủy thông báo tình hình cho bác sĩ bên ba cô biết.”

Tắt điện thoại, Lục Bán Thành tắt đèn, đắp kín mền, nằm thẳng trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà, trở nên trầm tư.

Trên thế giới này rất nhiều người cần được hiến tủy để sống, cũng có người có khả năng hiến tủy để cứu người, nhưng khả năng tìm ra hai người có cùng tủy tương ứng thật sự không phải là dễ.

Người cứu được cha của cô chính là hấn... Chỉ là hấn không muốn để cô biết, là hấn cứu cha cô, vì vậy trong game mới dùng Linh Độ để làm người thứ ba giúp đỡ.

Trước đây lúc cô phá thai, tuy hấn nói từ nay về sau sẽ không còn bất cứ quan hệ nào với cô nữa nhưng có thể đó chỉ là lời nói nhất thời mà thôi, trong lòng hấn biết rõ ràng, rất rõ ràng một điều rằng không thể nào làm được.

Nhưng lần này lại không giống với những lần trước, hấn thật sự quyết

định yên lặng biến mất khỏi thế giới của cô.

Từ nay về sau, hắn sẽ không bao giờ xuất hiện trong thế giới của cô nữa.

Như vậy, hắn sẽ không khiến cô bị kích thích, sẽ không khiến cô bị tổn thương, bệnh tâm lý của cô có thể sẽ thuyên giảm.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lục Bán Thành lại thay đổi, từng chút, từng chút một, có dày đặc bi thương trên khuôn mặt của hắn.

Cho đến giờ khắc này hắn mới biết trước kia hắn cho rằng chính mình thật sự rất yêu cô, kỳ thật đó không phải là yêu mà chỉ là thích.

Khi đó trong lòng hắn lúc nào cũng xem trọng tình cảm của chính mình nhất mà chẳng hề nghĩ gì cho cô.

Tình yêu chân chính là khiến người mình yêu hạnh phúc, không phải giữ lấy, không phải chiếm hữu, dù mình có bao nhiêu oan ức cũng muốn làm cho đối phương vui vẻ, hạnh phúc.

Chỉ tiếc, những chuyện hắn đã làm sai lúc đó, hắn có làm thế nào đi chăng nữa lúc này thì cũng không thể làm gì để sửa sai.

Lục Bán Thành chuyển động con ngươi chua xót, thậm chí còn từ từ nhắm hai mắt lại.

Sắc mặt của hắn từ bình tĩnh, không biết nằm bao lâu, hắn giơ tay trái lên, nhẹ nhàng đặt trên ngực.

Khóe mắt của hắn có một giọt nước từ từ, từ từ tràn ra ngoài.

-

Ngày phẫu thuật là ngày 8 tháng 7.

Hôm đó Hứa Ôn Noãn vốn định đến để chào người đã đồng ý cứu cha của mình, nhưng không ngờ khi cô đến nơi thì người đó đã sớm vào phòng

phẫu thuật.

Sau khi phẫu thuật xong, người hiến tủy được đẩy vào phòng cách ly ngay lập tức.

Hắn hắn là đã nói chuyện với bác sĩ điều trị, nhưng những người kia đều rất nghiêm túc không nói cho cô biết thậm chí là tên của người hiến tủy.

.....

Ca phẫu thuật của cha cô rất thành công, cha của cô ngủ say tám tiếng đồng hồ do tác dụng của thuốc mê xong liền tỉnh lại.

Bác sĩ kiểm tra tỉ mỉ xong, tất cả đều khỏe mạnh.

Sau đó cha của cô ở lại bệnh viện để theo dõi, ngày thứ bảy, cha của cô rõ ràng đã có biến chuyển tốt hơn rất nhiều.

Một chuyện sinh tử được giải quyết viên mãn, Hứa Ôn Noãn thật sự rất vui vẻ, ngày hôm đó có ở trong bệnh viện với cha đến 10 giờ tối mới về.

Tắm rửa sạch sẽ bò lên giường xong, vừa mới chuẩn bị đi ngủ, điện thoại của cô lại vang lên.

Cô nhắm mắt nhưng vẫn mò tìm điện thoại di động, cầm đưa đến trước mặt xem thì nhìn thấy người gọi tới là ai xong, trong mắt cô bỗng khựng lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 893: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (13)

Là Lục Bán Thành gọi tới.

Hứa Ôn Noãn thất thần khá lâu, Lục Bán Thành nghĩ rằng cô đã ngủ rồi nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại gọi tới, không chờ đến khi ý thức của Hứa Ôn Noãn tỉnh táo lại, đã tắt máy.

Sau đó qua mấy chục giây, điện thoại trong bàn tay Hứa Ôn Noãn lại run lên, là tin nhắn của Lục Bán Thành gửi tới: “Ngày mai là sinh nhật mẹ tôi, buổi trưa cô có rảnh không? Đi theo tôi một chuyến.”

Ngẫm nghĩ kỹ, Hứa Ôn Noãn và hấn chỉ mới gặp mẹ của hấn mấy lần, sau đó vì cha mẹ hấn đi nước ngoài du lịch, cho đến nay đã là hai ba tháng rồi, còn chưa từng gặp lại.

Tuy rằng mối quan hệ của hấn và cô bây giờ không khác gì so với không kết hôn nhưng mà hấn chính là người đã giải quyết vấn đề một triệu cho cô sớm nhất, cho nên mặc kệ hấn và cô có bao nhiêu là mâu thuẫn, cô cũng phải đồng ý đến gặp cha mẹ của hấn.

Hứa Ôn Noãn nhếch môi, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một lúc lâu, mới mở khóa phím, trả lời Lục Bán Thành hai chữ: “Biết rồi.”

Trên màn hình vừa gửi tin nhắn đi, lại nhận được một cuộc gọi đến.

Hứa Ôn Noãn không lên tiếng, đầu dây bên kia cũng vào thẳng vấn đề: “Ngày mai là thứ bảy, cô không đi làm phải không? Mười giờ tôi đến đón cô, có vấn đề gì không?”

“Không.”

Có thể là câu trả lời của Hứa Ôn Noãn quá trống không nên qua điện thoại Lục Bán Thành lại không nói gì nữa, dừng một hồi, mới nói tiếp: “Quà sinh nhật, tôi giúp cô chuẩn bị.”

Hứa Ôn Noãn không nói nữa.

Hai đầu dây lại không nói gì nữa, Lục Bán Thành chỉ ừ một tiếng sau đó còn chưa tạm biệt gì đã cúp máy.

.....

Không biết có phải ngày mai lại phải gặp Lục Bán Thành còn phải giả vờ như là một cặp vợ chồng hạnh phúc khiến Hứa Ôn Noãn cứ cảm thấy khó chịu trong lòng, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hứa Ôn Noãn đã rời giường.

Hẹn 10 giờ nhưng 9h40 Lục Bán Thành đã đứng dưới lầu.

Hứa Ôn Noãn còn chưa chuẩn bị xong, quay quay trên lầu 10 phút sau mới đi xuống lầu.

Vừa mới ra khỏi cửa tiểu khu, liền nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc.

Hứa Ôn Noãn dừng lại bước chân theo bản năng, nhìn chằm chằm xe của Lục Bán Thành một chút, mới hít một hơi từ từ bước về phía hẻm.

Lục Bán Thành ngồi trong xe, lúc nhìn thấy cô đi về phía mình thì không có biểu hiện gì quá lớn, rất nhanh liền thu lại tầm mắt, lại bấm nút mở khóa xe.

Nghe thấy tiếng mở khóa, Hứa Ôn Noãn cũng không nói gì với hẻm mà mở cửa xe ngồi vào.

Lúc Hứa Ôn Noãn thắt dây an toàn, Lục Bán Thành lại ôm một cái túi tinh xảo đưa đến trước mặt cô: “Quà sinh nhật.”

Hứa Ôn Noãn không nói gì, nhận lấy.

Lục Bán Thành cũng trầm mặc như vậy, nhẹ nhàng đạp chân ga, nhìn chăm chăm con đường phía trước, thuần thục lái xe.

Tuy rằng hai người không nói gì với nhau nhưng Hứa Ôn Noãn ngồi trong xe như vậy, vẫn cứ căng thẳng bất an.

Cho dù là mùa hạ, ngoài trời nhiệt độ rất nóng, nhưng mà lúc đợi đèn xanh đèn đỏ, Hứa Ôn Noãn vẫn không nhịn được mở cửa sổ xe ra một chút.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 894: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (14)

Hành động của cô khiến Lục Bán Thành nhìn vào kính chiếu hậu, để ý cô.

Gió mùa hạ thổi vào trong xe, từ từ thổi tan bầu không khí ngọt ngào trong xe.

Lục Bán Thành nhìn thấy rõ ràng bàn tay vốn đang nắm chặt túi quà của Hứa Ôn Noãn từ từ thả lỏng cô hướng mặt ra cửa sổ thở phào một hơi, bộ dạng kia giống như là đã tháo xuống được một cái gì đó rất nặng nề ra khỏi người.

Thì ra cô ở chung với hắn một chút thôi, cũng cảm thấy ngọt ngào, cũng chống cự như vậy sao?

Lục Bán Thành rũ mi mắt, che đi sự ảm đạm kia, lập tức nhìn con đường phía trước, hắn vẫn thành thực lái xe nhưng bàn tay cầm vô lăng lại từ từ từ từ trở nên mạnh hơn.

.....

Sinh nhật của mẹ Lục Bán Thành trôi qua rất đơn giản, chỉ là mọi người trong nhà cùng ngồi xuống ăn một bữa cơm đoàn viên.

Lúc xe dừng trong viện, Lục Bán Thành xuống xe trước, bảo mẫu vừa thấy hắn đến thì vội vàng chạy ra: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người tới rồi?”

Lục Bán Thành cười với bảo mẫu, lại vòng đến cửa xe chỗ Hứa Ôn Noãn ngồi, mở cửa cho cô.

Hứa Ôn Noãn khom người, từ từ chui ra khỏi xe.

Bảo mẫu lại dẻo mồm chạy đến trước mặt Hứa Ôn Noãn: “Thiếu phu nhân, người vào nhà nhanh đi.”

Hứa Ôn Noãn nhìn bảo mẫu, cười một cái, gật đầu.

Lục Bán Thành đóng cửa xe, thông dong nắm tay cô như lần trước đến Lục gia cũng vậy.

Hứa Ôn Noãn giống như bị điện giật, toàn thân cứng ngắt một hồi.

“Thiếu phu nhân cô thích ăn gì vậy? Phu nhân đã cố ý dặn tôi buổi trưa làm những món mà cô thích ăn.” Bảo mẫu đi trước Hứa Ôn Noãn, hỏi xong, sau đó không thấy Hứa Ôn Noãn trả lời liền quay đầu lại nhìn.

Hứa Ôn Noãn nhẩn nhẩn không rút tay ra khỏi tay Lục Bán Thành, lại cố gắng ổn định lại tâm tình: “Cái gì cũng được, tôi không kén ăn.”

“Vậy sao, vậy tôi làm những món này, thiếu phu nhân xem có vừa ý không.” nói xong bảo mẫu lại đọc một chuỗi những món ăn.

Hứa Ôn Noãn hoàn toàn không chú ý xem bảo mẫu đang nói gì, chỉ gật đầu lung tung.

Đợi đến khi cô ấy vào phòng, vừa nhìn thấy mẹ của Lục Bán Thành, Hứa Ôn Noãn liền lập tức rút tay ra khỏi tay của Lục Bán Thành, sau đó đưa quà sinh nhật cho mẹ của hắn: “Mẹ, sinh nhật vui vẻ.”

Trong lòng bàn tay trở nên trống rỗng, hắn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cúi đầu liếc bàn tay của chính mình.

“Thiếu gia, ngài đứng làm gì, mau ngồi đi.” Bảo mẫu bưng mấy tách trà từ trong nhà bếp ra, đi ngang qua Lục Bán Thành lại nhắc nhở một câu.

Lục Bán Thành ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm mẹ và Hứa Ôn Noãn đang ngồi nói chuyện trên ghế salon, liền nhắc chân lên.

Hắn vốn đi về phía cô nhưng lúc hắn đến gần, giọng nói của cô rõ ràng lại không tự nhiên như lúc ban đầu.

Lục Bán Thành do dự một chút, cuối cùng cũng dừng bước: “Mẹ, con đi tìm cha.”

“Được.” mẹ Lục đáp, tiếp tục quay đầu nói chuyện với Hứa Ôn Noãn.

Lục Bán Thành quay người đi đến thư phòng, đẩy cửa ra, nghiêng đầu nhìn Hứa Ôn Noãn đang cười với mẹ hắn, là nụ cười xán lạn đã lâu hắn không nhìn thấy.

Xem ra, sự lựa chọn của hắn là đúng, chỉ có rời xa hắn, cô mới có thể sống ung dung vui vẻ, sung sướng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 895: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (15)

Lục cầm tay nắm cửa của Lục Bán Thành tăng thêm một chút, qua mấy giây, hắn liền đẩy cửa đi vào thư phòng.

Mãi đến giờ ăn trưa, Lục Bán Thành mới đi ra khỏi thư phòng.

Lúc đi vào phòng ăn, hắn liếc nhìn Hứa Ôn Noãn một cái, lại ngồi bên cạnh cha hắn.

Cơm trưa có rất nhiều món, mẹ Lục ăn rất nhiều, lúc ăn cơm cũng không dừng nói chuyện với Hứa Ôn Noãn.

Cha Lục thỉnh thoảng sẽ xen vào vài câu, Lục Bán Thành luôn nói nhiều nhưng cũng trả lời ông vài câu về mấy chuyện làm ăn, cũng không nói gì nhiều.

Mấy ngày trước hắn vừa mới làm phẫu thuật nên không muốn ăn gì, chỉ gắp vài đĩa lại thôi.

Lúc bảo mẫu múc canh, thấy Lục Bán Thành không ăn liền cau mày hỏi: “Thiếu gia, sao cậu ăn ít vậy, không hợp khẩu vị sao?”

Lục Bán Thành cười cười lắc đầu, còn chưa nói, bảo mẫu đã nhìn chằm chằm Lục Bán Thành thật cẩn thận, lại nói: “Thiếu gia, hình như dạo này cậu gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng rất tệ, không khỏe ở đâu sao?”

Bảo mẫu vừa nói thế, mẹ Lục liền nhìn con trai thật kỹ: “Tiểu Thái không nói mẹ còn không phát hiện, thật sự rất gầy nhà, A Thành, gần đây con bị bệnh sao?”

Lục Bán Thành nhận canh xong, lại uống một hớp mới ừ đại một tiếng,

sau đó mới nói: “Mấy ngày trước con bị cảm.”

“Khám bệnh chưa? Bây giờ sao rồi?” Cha Lục nói.

Tất cả mọi người đều dồn sự chú ý lên người Lục Bán Thành, Hứa Ôn Noãn cũng không nhịn được mở mắt nhìn lướt qua thân thể của hắn.

So với lúc trước cô đến cửa tìm hắn, thật sự là gầy đi rất nhiều, sắc mặt trắng xám như là bị bệnh.

Lục Bán Thành mơ hồ cảm nhận được ánh mắt của Hứa Ôn Noãn, liền nhẹ nhàng quay đầu nhìn cô.

Hứa Ôn Noãn nhìn thấy tầm mắt của hắn hướng về phía mình liền cúi đầu bới cơm.

Thì ra chỉ là ảo giác thôi,.. Lục Bán Thành nhìn chằm chằm đỉnh đầu Hứa Ôn Noãn mấy lần mới thu lại tầm mắt, trả lời cha hắn: “Con khám bác sĩ rồi, không có gì.”

.....

Ăn cơm xong, Lục Bán Thành chơi cờ với Cha Lục.

Hứa Ôn Noãn lại tiếp tục nói chuyện với mẹ của Lục Bán Thành xong liền đi lên trên phòng ngủ của hắn.

Sau giờ Ngọ mùa hạ, sau khi ăn uống no đủ xong sẽ cảm thấy mệt rãi ròi, Hứa Ôn Noãn ngồi trên ghế salon chơi điện thoại di động, liền buồn ngủ.

Ngủ như không ngủ, cô mơ hồ cảm giác được trong phòng có người mở cửa ra.

Cô cho rằng đó chỉ là ảo giác, không quá để ý, mãi đến khi cô bóng người chạm vào đỉnh đầu của mình, cô đột nhiên thức tỉnh, nhìn thấy khuôn mặt của Lục Bán Thành có chút gần mình, cô nhảy lên khỏi ghế salon theo phản xạ, liên tục lùi về phía sau vài bước, kéo dài khoảng cách của cô và

hắn, cô mới bình tĩnh lại.

Hắn nhìn thấy cô ngủ trên ghế salon nên khoác cho cô một cái chăn sao?

Hứa Ôn Noãn hiểu lầm Lục Bán Thành nên ngớ ra một hồi, động môi hai lần cuối cùng cũng không nói được gì.

Lục Bán Thành cúi đầu, liếc nhìn chăn trong tay mình, lại ném chăn lên giường như chưa từng xảy ra chuyện gì, bình tĩnh nói: “Thức rồi thì chúng ta về thôi?”

Hứa Ôn Noãn không lên tiếng, chỉ gật đầu hai cái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 896: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (16)

Lục Bán Thành cũng không muốn nói thêm gì nữa, chỉ cầm chìa khóa xe ra khỏi phòng trước.

Hứa Ôn Noãn chào tạm biệt cha mẹ Lục xong đã nhìn thấy Lục Bán Thành quay đầu xe xong rồi.

Ngồi trên xe, thắt dây an toàn, Lục Bán Thành không nói tiếng nào đáp ga.

Sau khi ra khỏi tiểu khu, Hứa Ôn Noãn lại đem chiếc vòng bạch ngọc mà mẹ Lục đưa cho cô lúc hai người tán gẫu đưa đến hộp chứa đồ trong xe hân: “Đây là đồ lúc này mẹ anh đưa cho tôi.”

Lục Bán Thành liếc qua một cái liền nhìn thẳng con đường phía trước.

Hứa Ôn Noãn thấy Lục Bán Thành không nói gì, cũng im lặng, đến lúc cô nhìn thấy trạm tàu điện, liền nói: “Để tôi xuống ở đây đi.”

Một động tác đơn giản như vậy hân cũng làm không xong, suýt nữa lại đạp chân ga, nên bất ngờ đạp thắng lại khiến xe dừng đột ngột trên đường, qua một lát hân mới từ từ bình tĩnh lại, chuyển bánh lái đậu xe ven đường.

Sau khi xe dừng hân lại, Hứa Ôn Noãn cũng không muốn nói lời nào, cũng không có ý muốn ngồi trên xe thêm nữa liền cởi dây an toàn, đưa tay muốn mở cửa xe.

Lục Bán Thành từ nãy đến hân vẫn không nói chuyện lúc này lại nói: “Chờ chút.”

Hứa Ôn Noãn hít khẽ một hơi thật sâu, quay đầu nhìn Lục Bán Thành.

Người đàn ông nhìn thẳng con đường phía trước, như đang giùng giăng cái gì đó, qua một lúc rất lâu mới nói: “Thứ hai cô có rảnh không?”

Hứa Ôn Noãn không hiểu Lục Bán Thành có ý gì, mới ngược lên ngạc nhiên nhìn hắn hỏi: “Có chuyện gì không?”

Lục Bán Thành như thất thần vậy, nhìn chăm chăm ngoài cửa kính xe hốt hoảng một lúc lâu mới quay người về phía Hứa Ôn Noãn.

Hắn nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của cô một lúc lâu, sau đó như thật sự hạ quyết tâm, đột nhiên dời tầm mắt, nói rõ ràng: “Thứ hai nếu cô rảnh thì chúng ta đến cục dân chính làm thủ tục ly hôn đi.”

Hắn và cô đã định là một năm, nhưng đến lúc này chỉ mới có bốn tháng, sao đột nhiên lại muốn ly hôn với cô?

Lục Bán Thành dù không nhìn thấy biểu hiện của Hứa Ôn Noãn nhưng hắn vẫn có thể hiểu được những thắc mắc trong lòng cô, lại nói: “Tiền cô cũng đã trả xong cho tôi rồi, bây giờ cô cũng không nợ tôi gì nữa, hơn nữa sớm muộn gì cũng phải ly hôn, nên sớm hơn hay muộn hơn thì cũng vậy thôi. Có khi ly hôn sớm một chút sẽ tốt hơn.”

Bàn tay Lục Bán Thành cầm tay lái bắt đầu run rẩy, dừng một chút, hắn lại nói tiếp: “Bây giờ chúng ta có ly hôn hay không thì cũng chẳng khác gì nhau, vì vậy xử lý mối quan hệ này càng sớm thì càng tốt.”

“Ừ...” Hứa Ôn Noãn đáp một tiếng, sau đó vừa nhìn tới Lục Bán Thành muốn nói được một tiếng, nhưng tầm mắt lại nhìn thấy vết truyền nước biển trên tay hắn, còn có một vết hình như là y tá dán băng keo cá nhân không kỹ, có chút máu rỉ ra.

Chữ đã đến bên môi Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên dừng lại.

Thì ra mấy ngày trước hắn thật sự bị bệnh nặng như vậy sao... có điều, cũng không liên quan gì đến cô... Hứa Ôn Noãn rất nhanh lại phục hồi tinh thần, nói rõ ràng chữ “Được.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 897: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (17)

Cô đồng ý thật thẳng thắn ha... cho dù ngữ khí của cô vẫn không có cảm xúc gì nhưng vẫn khiến hấn cảm thấy được cô có chút mừng rỡ.

Lục Bán Thành cảm thấy cổ họng mình như bị vật gì đó chặn lại, khiến hấn không thể thở nổi.

Hứa Ôn Noãn thấy hấn không có phản ứng gì, không nói nữa, liền mở cửa, xuống xe.

Lúc cô đóng cửa xe lại xong, Lục Bán Thành bỗng nhiên lại gọi: “Ôn Noãn.”

Hứa Ôn Noãn quay đầu lại.

Lục Bán Thành như muốn nói gì đó, há miệng nhưng vẫn không phát ra được tiếng nào, qua một lúc hấn mới nói: “Thứ hai gặp.”

“Ừ” Hứa Ôn Noãn gật gù, thong dong bước về phía trạm tàu điện.

Lục Bán Thành nhìn chằm chằm công vào trạm tàu điện ngẫm một lúc lâu sau mới nhìn sang tòa nhà lớn bên cạnh.

Hấn vừa gọi cô, thật sự muốn nói với cô hai chữ “Xin lỗi” nhưng lời chưa kịp nói, hấn lại cảm thấy không cần phải làm vậy rồi.

Cô không tha thứ cho hấn, cũng không sao, chỉ cần cô vượt qua được là được rồi.

-

Sáng sớm thứ hai, Hứa Ôn Noãn đã nhận được tin nhắn của Lục Bán

Thành hẹn chín giờ sáng gặp nhau ở trước cửa cục dân chính.

Hứa Ôn Noãn gọi điện thoại cho cấp trên, xin đến trễ, sau đó mới cầm hộ khẩu đi đến trạm tàu điện, đến cục dân chính.

Thứ hai đường đông, Hứa Ôn Noãn đến cục dân chính 20 phút sau mới thấy Lục Bán Thành đến.

Dừng hẳn xe xong, Lục Bán Thành mở cửa xe xong liền xuống xe, đứng cạnh xe tìm hộ khẩu, đi đến trước mặt Hứa Ôn Noãn.

“Kẹt xe, thật ngại quá.” Lục Bán Thành giải thích.

Hứa Ôn Noãn không nói gì liền trực tiếp quay đầu vào cục dân chính.

Chưa đến nửa tiếng đồng hồ, thủ tục đã được làm xong.

Từ cục dân chính đi ra, Lục Bán Thành vốn định đưa Hứa Ôn Noãn đến công ty của cô nhưng nghĩ nghĩ một hồi, thôi bỏ đi.

Hứa Ôn Noãn vẫn không có gì muốn nói với hắn, đi đến ven đường, vẫy xe taxi.

Tình cảnh này lại khiến Lục Bán Thành nhớ đến lúc cô và hắn vừa mới đăng ký kết hôn xong, cô cũng nói một mớ, muốn về nhà nghỉ ngơi.

Lúc này mới mấy tháng mà cô và hắn lại xảy ra những chuyện long trời lở đất rồi.

Rất nhanh liền có một chiếc xe taxi đến trước mặt Hứa Ôn Noãn, trước khi cô bước đến xe, Lục Bán Thành vẫn không nhìn được gọi cô lại: “Hứa Ôn Noãn.”

Hứa Ôn Noãn quay đầu lại nhìn về phía tầm mắt của hắn, hơi kinh ngạc, như buồn bực sao hắn còn chưa đi.

Lục Bán Thành nhìn cô không chớp mắt, nhìn chăm chăm một lúc lâu,

mới nói: “Tạm biệt, Ôn Noãn.’

Hứa Ôn Noãn không biết có phải mình nhìn thấy ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy Lục Bán Thành có chút bất thường, như có chuyện gì đó muốn nói mà không nói ra được, làm cho tim cô nhói lên một cái, mới trả lời: “Tạm biệt.”

Đáy mắt Lục Bán Thành đau đớn, hắt khẽ gật đầu, không lên tiếng, nhìn về phía xe của mình.

Hứa Ôn Noãn lại tiếp tục nhìn chăm chăm gò má của Lục Bán Thành mấy giây, đến khi bác tài thúc giục cô, cô mới vội vàng mở cửa, ngồi vào xe.

Xe càng chạy càng xa, Lục Bán Thành đứng trước cửa cục dân chính, cầm giấy ly hôn đứng cứng ngắt như một pho tượng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 898: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (18)

Ánh mặt trời ngày càng long lanh chiếu vào khuôn mặt mơ hồ của hắn.

Lục Bán Thành không biết cuối cùng mình đã đứng bao lâu, cuối cùng hắn lại bị điện thoại không ngừng rung trong túi làm cho bừng tỉnh.

Hắn không rút điện thoại di động ra, từ từ cất bước đi về phía xe, mở cửa lên khởi động xe xong, lại từ từ lái đi.

Tạm biệt, thật sự là tạm biệt rồi.

Từ nay về sau, trong thế giới của em sẽ không còn anh nữa.

Đối với em mà nói, anh là một con ác mộng.

Đối với anh mà nói, em chính là một bữa tiệc hoa mỹ chói mắt nhất trong sinh mệnh của mình.

Nếu như nhìn thấy em tổn thương đau khổ nhiều như vậy rồi, anh không thể nào ép em ở bên cạnh anh nữa, vậy thì anh sẽ để em đi, ít nhất như vậy anh không cần phải lừa gạt em, lừa gạt chính bản thân mình, em phá đứa con của anh, anh hận em, cũng không cần phải đi tìm người phụ nữ khác để khoe khoang trước mặt em, ấu trĩ muốn nhìn em ghen tuông một chút.

Mặc dù rời khỏi thế giới của em là do anh cam tâm tình nguyện, anh không thẹn với lương tâm, cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Từ hôm nay trở đi, anh yêu em, chỉ là chuyện của mình anh thôi.

Lục Bán Thành lái xe rất chậm, đi một vòng thành phố phồn hoa, đô hội, không có điểm dừng.

Điện thoại trong túi hắt lại không ngừng vang lên, hắt biết đó là thư ký gọi tới muốn hắt đến công ty giải quyết vấn đề phải làm.

Bây giờ hắt không muốn đi làm, chỉ muốn đi vòng vòng một chút, hắt mới có thể khiến bản thân mình không quá tuyệt vọng.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, hắt mới dừng xe ở ven đường.

Nhìn cảnh đêm đẹp đẽ qua cửa kính xe hắt thất thần sững sốt một chút, cuối cùng cũng móc điện thoại di động ra.

Lục Bán Thành đợi mấy phút điện thoại tắt nguồn này giờ mới khởi động xong, hắt nhập password, nhìn qua mấy cuộc gọi đến một lần, lại bị quỷ thần sai khiến bấm vào game.

Hứa Ôn Noãn online.

Trước kia hắt nhìn thấy cô sẽ lập tức vào chat với cô, làm phiền cô.

Nhưng hôm nay hắt nhìn thấy cô online trong lòng lại lẩn lộn chỉ cảm thấy khở sở, Lục Bán Thành muốn thoát game nhưng lại có tin nhắn của cô gửi tới: “Anh đâu rồi?”

Lục Bán Thành không trả lời cô, cô lại gửi tin nhắn tới: “Bệnh tình của ba tôi tốt hơn nhiều rồi, nếu không có anh tôi thật sự không biết mọi chuyện sẽ thế nào nữa.”

Trước kia trong game tuy rằng nói chuyện rất nhiều nhưng Hứa Ôn Noãn chưa từng hỏi về thông tin của hắt: “Đúng rồi, Linh Độ, anh ở đâu vậy?”

Lục Bán Thành nghĩ một chút, cuối cùng lại nói dối cô: “Thượng Hải.”

Bảo Bảo sợ, bảo vệ ta: “A, tôi học đại học ở đó á!”

Lục Bán Thành còn chưa trả lời tin của cô, cô lại gửi tiếp tới cho hắt một tin nhắn: “Linh Độ, tôi có hẹn gặp khách hàng, người đó đến rồi, tôi

phải off đây.”

Hắn vừa mới đọc tin nhắn xong, avatar của cô đã tối màu lại.

Khách hàng... phải ha, cô ấy còn thiếu Tiểu Ái 800 ngàn, hơn nữa phẫu thuật cho cha của cô cũng không phải là một con số nhỏ, bây giờ chắc chắn là cô phải tìm hết cách để kiếm tiền rồi.

Chỉ là, bác sĩ tâm lý cũng đã nói qua, việc cô tiếp xúc với quá nhiều người khác giới cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến bệnh tình của cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 899: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (19)

Bàn chuyện hợp đồng chắc chắn là không thể tránh khỏi việc uống rượu, một cô gái uống quá nhiều rượu thì không tốt cho sức khỏe, quan trọng hơn nữa là không an toàn...

Lục Bán Thành trầm tư trong chốc lát, lại giờ điện thoại lên, tìm số điện thoại của thư ký gọi cho cô.

Thư ký nhận điện thoại của hắn, nhưng nhìn thấy Bồ Tát sóng vẩy, bắt máy xong liền nghe thấy cô thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó liền lái nhai báo cáo những chuyện phải xử lý cho hắn.

Lục Bán Thành giờ tay lên xoa xoa mi tâm đau nhói, cắt ngang thư ký: “Cô giúp tôi liên hệ với phòng tài vụ chuẩn bị tài chính một chút.”

Tôi muốn mở một hội quán SPA cho nữ, khảo sát cho tôi chỗ nào tốt nhất, tôi muốn tiến hành thật sớm.

.....

Sau khi cúp máy xong, Lục Bán Thành liền đăng nhập vào game, gửi một tin nhắn cho Hứa Ôn Noãn: “Trước kia tôi từng nghe cô nói cô và bạn trai cũ cùng thành lập công ty, vậy chắc là cô có kinh nghiệm tìm chỗ kinh doanh tốt đúng không? Tôi có một người bạn muốn mở một hội quán SPA cho nữ muốn tôi giúp tìm một người có năng lực kinh doanh, cô có muốn làm thử hay không?”

Lục Bán Thành sợ Hứa Ôn Noãn từ chối, lại bổ sung thêm: “Lương rất cao, tất nhiên hoa hồng là khỏi bàn cãi, chắc là thưởng cuối năm cũng khủng lắm đó!”

.....

Mười một giờ khuya, Hứa Ôn Noãn lết thân thể mệt mỏi rã rời về nhà, lúc vào nhà tắm, tắm xong, cô muốn lên giường ngủ. Đến tận sáng thứ hai, cô thức dậy liền đăng nhập vào game để nhận quà như thường lệ thì nhìn thấy tin nhắn của Linh Độ gửi tới.

Hứa Ôn Noãn suy tính đến giữa trưa, cuối cùng cũng trả lời Linh Độ: “Để tôi thử xem.”

.....

Một năm ba tháng sau.

Hội quán SPA được Hứa Ôn Noãn vận hành cũng không tệ lắm, tháng trước lợi ròng cũng đã hơn trăm ngàn.

Xét thấy công của Hứa Ôn Noãn quá lớn, liền khích lệ cô cho cô chính thức trở thành một cổ đông của hội quán.

Lúc Hứa Ôn Noãn nhận được điện thoại của Tiểu Ái, cô đang xem bảng lương của mình.

Tần Chỉ Ái biết hết những việc mà cô đã làm được khi thấy cô bắt máy liền giỡn gọi: “Hứa tổng.”

Hứa Ôn Noãn để bảng lương xuống, sau đó liền tựa lên ghế làm việc mà trả lời: “Tần tiểu thư, cảm ơn cô đã quan tâm đến tôi, lần tới cô đại giá quang lâm đến đây, chắc tôi không cần cho cô giá ưu đãi nhất đâu nhỉ?”

“Đáng ghét quá!” Tần Chỉ Ái giả bộ tức giận trả lời, sau đó liền cười khanh khách nói đến chính sự: “Tớ gọi điện thoại đến là để nhắc cậu ngày mai đừng quên sinh nhật của Đậu Phộng Nhỏ đó.”

“Biết rồi biết rồi, quên chuyện gì cũng không dám quên sinh nhật của bảo bối rồi!” Nhắc đến Đậu Phộng Nhỏ, trong lòng Hứa Ôn Noãn liền cảm

thấy mềm mại.

Cô nói chuyện với Tần Chỉ Ái thêm một chút, sau khi cúp điện thoại, lại cầm bảng lương, không biết có phải vì chuyện của Tần Chỉ Ái và Đậu Phụng Nhỏ không mà lại khiến cô nhớ đến chuyện cô phá thai không, trong lòng cô lại có chút lạnh lẽo.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Ôn Noãn đến thẳng biệt thự của Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái.

Lúc cô đi theo Tần Chỉ Ái vào nhà, Đậu Phụng Nhỏ đang được Tần Gia Ngôn ôm trong lòng, cười khanh khách.

Hứa Ôn Noãn vào nhà xong, liền để túi xuống, cầm quà đến trước mặt Đậu Phụng Nhỏ, cô cười híp mắt gọi “Đậu Phụng Nhỏ” xong sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Gia Ngôn, chào hỏi: “Gia Ngôn.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 900: Yêu Là Tác Thành, Không Phải Chiếm Hữu (20)

Đậu Phộng Nhỏ chỉ giữ cậu khur khur, con trai nói chuyện với cậu thì không sao nhưng mà phụ nữ xinh đẹp thì bé liền thay đổi sắc mặt, nụ cười lúc này khi nghe Hứa Ôn Noãn gọi “Gia Ngôn” liền biến mất, còn bi bô nói với Hứa Ôn Noãn: “Gọi Tần Gia Ngôn, không phải Gia Ngôn!”

Hứa Ôn Noãn bị chọc cười khì khì, không nhịn được chọc bé con: “Đậu Phộng Nhỏ cũng giữ cậu chặt quá ha!”

Tần Gia Ngôn cũng cười khẽ theo, sau đó liền sờ sờ mái tóc mềm mại của Đậu Phộng Nhỏ, trấn an bé xong lại mỉm cười chào Hứa Ôn Noãn: “Chị Ôn Noãn, gần đây khỏe không ạ?”

Vì được Tần Gia Ngôn xoa đầu nên Đậu Phộng Nhỏ lại cười tíu tít, nhưng khi thấy cậu nói chuyện với người kia thì lại vênh vênh môi lên.

“Cực kỳ tốt...” Hứa Ôn Noãn dừng một chút, thuận dịp hỏi lại: “Còn em thì sao? gần đây thế nào?”

Đậu Phộng Nhỏ thấy cô trả lời cậu, không cười nữa mà ngày càng tức giận trừng mắt với Hứa Ôn Noãn, miệng nhỏ càng vênh lên.

“Vẫn tốt ạ.” Tần Gia Ngôn trả lời rất ngắn gọn.

“Tuổi không còn nhỏ nữa, nên tìm bạn gái đi, lo đến chuyện đại sự là vừa rồi.”

Nghe thấy hai người nói một câu rồi lại một câu Đậu Phộng Nhỏ lại càng không vui, ngực thở phập phồng.

Thấy cậu cười với Hứa Ôn Noãn, Đậu Phộng Nhỏ lại càng muốn khóc,

lại nói giọng đầy tức giận: “Dì Ôn Noãn đáng ghét!”

“Đậu Phộng Nhỏ, không cho nói với dì Ôn Noãn như vậy, mau xin lỗi dì nếu không cậu sẽ tức giận đó!” Tần Gia Ngôn cúi đầu giả bộ không vui nhìn về phía Đậu Phộng Nhỏ.

Cậu lại bảo vệ dì Ôn Noãn... Đậu Phộng Nhỏ mở to đôi mắt ướt nhep, sau đó còn nhìn Hứa Ôn Noãn một chút, sau đó lại nhìn Tần Gia Ngôn, một giây sau liền mếu máo rống lên.

“Được rồi được rồi, dì Ôn Noãn đáng ghét dì Ôn Noãn đáng ghét, dì Ôn Noãn là đáng ghét nhất!” Hứa Ôn Noãn không nghĩ ngợi gì liền dỗ Đậu Phộng Nhỏ: “Đậu Phộng Nhỏ, đừng khóc, dì Ôn Noãn biết sai rồi, dì Ôn Noãn xin lỗi bằng cách tặng quà cho con được chưa?”

Nghe thấy chữ “Quà”, Đậu Phộng Nhỏ đang nhắm mắt khóc liền lặng lẽ mở mắt ra, nhìn về phía chiếc hộp mà dì Ôn Noãn đang giơ lên, là búp bê mà bé thích nhất.”

Đậu Phộng Nhỏ muốn ôm quà vào lòng lắm luôn, nhưng mà cậu còn chưa có đồ bé nha!

Nghĩ tới đây, Đậu Phộng Nhỏ lại nhắm mắt lại khóc oa oa.

Nghe thấy tiếng khóc của con gái, Tần Chỉ Ái từ trong bếp chạy vào, đưa tay ra muốn ôm Đậu Phộng Nhỏ: “Sao vậy?”

Đậu Phộng Nhỏ chẳng để ý đến cánh tay của mẹ mà nắm chặt vạt áo của cậu, tiếp tục khóc....

Cho dù không ai nói gì nhưng Tần Chỉ Ái lại nhìn thấy Hứa Ôn Noãn và Tần Gia Ngôn đứng gần nhau liền biết có chuyện gì xảy ra: “Gia Ngôn, dỗ nó đi.”

“Được rồi, không khóc.....” Tần Gia Ngôn còn chưa nói xong, tiếng khóc trong miệng Đậu Phộng Nhỏ liền biến mất, sau đó lại mang khuôn mặt

còn hai dòng nước mắt hai bên má duỗi cánh tay béo tròn tròn ra ôm búp bê mà Hứa Ôn Noãn đưa, nũng nịu nói: “Cảm ơn dì Ôn Noãn.”

Chương 901→1000

- Chương 901: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (1)
Chương 902: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (2)
Chương 903: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (3)
Chương 904: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (4)
Chương 905: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (5)
Chương 906: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (6)
Chương 907: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (7)
Chương 908: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (8)
Chương 909: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (9)
Chương 910: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (10)
Chương 911: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (1)
Chương 912: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (2)
Chương 913: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (3)
Chương 914: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (4)
Chương 915: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (5)
Chương 916: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (6)
Chương 917: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (7)
Chương 918: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (8)
Chương 919: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (9)
Chương 920: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (10)
Chương 921: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (1)
Chương 922: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (2)
Chương 923: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (3)
Chương 924: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (4)
Chương 925: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (5)
Chương 926: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (6)
Chương 927: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (7)
Chương 928: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (8)
Chương 929: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (9)
Chương 930: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (10)
Chương 931: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (1)
Chương 932: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (2)
Chương 933: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (3)
Chương 934: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (4)
Chương 935: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (5)
Chương 936: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (6)
Chương 937: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (7)
Chương 938: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (8)
Chương 939: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (9)
Chương 940: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (10)
Chương 941: Hủy Diệt Giả Và Sơ Thủy Giả (1)
Chương 942: Hủy Diệt Giả Và Sơ Thủy Giả (2)
Chương 943: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (3)
Chương 944: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (4)
Chương 945: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (5)
Chương 946: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (6)

Chương 947: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (7)
Chương 948: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (8)
Chương 949: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (8)
Chương 950: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (10)
Chương 951: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Điều Là Em (1)
Chương 952: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Điều Là Em (2)
Chương 953: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Điều Là Em (3)
Chương 954: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Điều Là Em (4)
Chương 955: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Điều Là Em (5)
Chương 956: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Điều Là Em (6)
Chương 957: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Điều Là Em (7)
Chương 958: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Điều Là Em (8)
Chương 959: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Điều Là Em (9)
Chương 960: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Điều Là Em (10)
Chương 961: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (1)
Chương 962: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (2)
Chương 963: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (3)
Chương 964: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (4)
Chương 965: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (5)
Chương 966: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (6)
Chương 967: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (7)
Chương 968: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (8)
Chương 969: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (9)
Chương 970: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (10)
Chương 971: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (11)
Chương 972: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (12)
Chương 973: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (1)
Chương 974: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (2)
Chương 975: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (3)
Chương 976: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (4)
Chương 977: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (5)
Chương 978: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (6)
Chương 979: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (7)
Chương 980: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (8)
Chương 981: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (9)
Chương 982: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (10)
Chương 983: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (11)
Chương 984: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (12)
Chương 985: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (13)
Chương 986: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (14)
Chương 987: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (15)
Chương 988: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (16)
Chương 989: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (17)
Chương 990: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (18)
Chương 991: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (1)
Chương 992: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (2)
Chương 993: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (3)
Chương 994: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (4)
Chương 995: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (5)

Chương 996: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (6)
Chương 997: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (7)
Chương 998: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (8)
Chương 999: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (9)
Chương 1000: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (10)

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 901: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (1)

Một đám người bị Đậu Phụng Nhỏ làm cho dở khóc dở cười.

Tần Chỉ Ái khoát tay một cái ra hiệu Tần Gia Ngôn ẵm bé đi, sau đó kéo Hứa Ôn Noãn ngồi lại trên ghế salon.

“Cậu của Đậu Phụng Nhỏ càng ngày càng có kỹ thuật dỗ cháu tốt ha!”
Hứa Ôn Noãn bùng tách trà mà quản gia đưa lên, uống một ngụm.

Tần Chỉ Ái cười yếu ớt: “Lúc mình và Dư Sinh đi hưởng tuần trăng mật thì để con bé cho Gia Ngôn giữ, bây giờ thì đeo cậu còn hơn đeo mẹ nữa! thật sự là hết cách luôn, cậu có biết không, lúc trước Dư Sinh bận việc không đưa con bé đến nhà trẻ được, nên nhờ Gia Ngôn đưa đi, cô giáo thấy Gia Ngôn thì cứ nói chuyện hàn huyên thôi, vậy mà con bé này lại nhân cơ hội cắn cô một cái!”

“Phụt!” Hứa Ôn Noãn không nhịn được phun trà ra.

Tần Chỉ Ái ngồi một bên liếc nhìn cô một chút, sau đó lại chuyển đề tài: “Được rồi, không nói chuyện Đậu Phụng Nhỏ nữa, nói chuyện của cậu một chút đi, cậu biết người ở sau lưng cậu mở một cái hội quán SPA lớn như vậy là ai chưa?”

Hứa Ôn Noãn giật khăn giấy lau trà bên khốe môi, khi nghe Tần Chỉ Ái nói đến đây thì hơi khựng lại một chút, sau đó mới từ từ lau sạch môi, lắc đầu với Tần Chỉ Ái: “Không biết.”

“Lẽ nào chưa bao giờ hai người họp nhau bàn về kế hoạch phát triển gì hết sao?” Tần Chỉ Ái từ từ nhú mày, tò mò hỏi.

“Chưa bao giờ...” Hứa Ôn Noãn ngừng một chút, lại nói: “....Đừng nói

là hộp hàng tháng, trong hội quán có thay đổi gì mọi người ngồi lại mở hội nghị cấp cao luôn rồi đó nhưng anh ta chưa từng lộ diện, thậm chí hộp qua video cũng từ chối, ngay cả địa chỉ email mình cũng không biết, nói tóm lại là tất cả những thông tin về người đó mình đều không biết.”

“Ông chủ này thật sự là rất hiếm có ha...” Tần Chỉ Ái không nhịn được nhổ nước bọt một câu, sau đó cầm tách trà lên uống vài hớp, sau đó lại quay đầu nhìn Hứa Ôn Noãn đang xem điện thoại di động, cho rằng cô lại đang chat với người bạn trong game kia, liền nói: “Cậu và người bạn trong game kia có tiến triển gì không?”

Động tác gõ phím của Hứa Ôn Noãn dừng lại, sau một lát, cô mới thấp giọng trả lời: “Không có, chỉ là một người bạn ảo, nhưng anh ấy đã giúp mình không ít chuyện, ngoại trừ những chuyện này anh ấy và mình cũng chưa từng gặp nhau, có thể có tiến triển gì chứ?”

“Nhưng cậu cũng không còn nhỏ nữa, cũng cần phải lo đến chuyện chung thân đại sự đi chứ, không thể cứ như vậy mãi được...” không biết Hứa Ôn Noãn và Lục Bán Thành đã xảy ra những chuyện gì, Tần Chỉ Ái lại tiếc nuối khẽ thở dài: “..... Mình còn cho rằng cậu và anh Bán Thành sẽ nên chuyện, không ngờ hai người lại chẳng ai nói gì với ai, ban đầu là giúp đỡ nhau nhưng cuối cùng xong chuyện lại thành mỗi người mỗi ngả rồi...”

Bán Thành... Hứa Ôn Noãn không nhớ rõ đã bao lâu mình không nghe thấy cái tên này rồi.

Tần Chỉ Ái vừa mới nói tên của người đó xong lại làm Hứa Ôn Noãn trở nên thất thần, cô còn chưa hoàn toàn hồi phục lại tinh thần thì quản gia lại chạy vào đứng ở cửa nói: “Thiếu phu nhân, Lục tiên sinh tới rồi!”

“Đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến!” Tần Chỉ Ái cười đứng dậy, còn chưa cất bước đứng lên nghênh đón Lục Bán Thành đã bước vào nhà.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 902: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (2)

Hứa Ôn Noãn nghe thấy ba chữ Lục Bán Thành liền trở mặt một hồi, sau đó liền hồi phục lại tinh thần, mắt cô còn chưa biết nên nhìn đi đâu, dư quang đã nhìn thấy bóng người của Lục Bán Thành đã lâu không gặp.

Năm ngoái sau khi ly hôn xong, liền không còn nhận được liên lạc của anh ta nữa.

Mãi đến cuối năm lúc ăn cơm với Tần Chỉ Ái, nghe Tần Chỉ Ái vô tình nhắc đến hấn mới biết một tháng trước hấn đến Mỹ công tác, còn chưa biết khi nào mới về.

Vì Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh khá thân thiết với Lục Bán Thành cho nên cô đã sớm biết họ sẽ chạm mặt, chỉ là không ngờ lại đột ngột như thế này khiến trong đầu Hứa Ôn Noãn, khi vừa mới nhìn thấy Lục Bán Thành liền trở nên trống rỗng trong nháy mắt.

Quản gia lấy một đôi dép lê cho Lục Bán Thành thay.

Lục Bán Thành ôn hòa nói cảm ơn một cách lễ phép xong, khom người thay giày, vừa đứng dậy chuẩn bị đi đến phòng ăn nhưng lại bắt được bóng người đang ngồi cứng trên ghế sofa của Hứa Ôn Noãn.

Lưng hấn căng thẳng một hồi, trong lòng đột nhiên lại có cảm giác đau quen thuộc.

“Anh Bán Thành, không phải buổi trưa anh mới xuống máy bay sao? Sau bay giờ có thể đến được đây rồi?” Tần Chỉ Ái cười yếu ớt hỏi.

Lục Bán Thành nghe thấy Tần Chỉ Ái hỏi liền nhanh chóng cụp mắt che đi ánh nhìn về phía Hứa Ôn Noãn, sau đó liền đè ép cảm giác chập chùng

đang kêu gào trong lòng, mới nhếch miệng cười, nhẹ giọng trả lời Tần Chỉ Ái: “Chuyến bay đặt trước của anh bị hủy vì thời tiết quá xấu nên anh chuyển sang một chuyến về sớm hơn.”

“Vậy sao...” Tần Chỉ Ái cười, chỉ vào ghế sofa, lại nói: “... anh Bán Thành đến đây ngồi đi...” Vừa nói xong, Tần Chỉ Ái lại nhìn về phía quản gia: “Rót cho anh ấy một tách trà đi!”

“Vâng, thiếu phu nhân.” Quản gia nghe xong liền đi đến nhà bếp.

Lục Bán Thành đi vào hai bước, lúc cách ghế sofa một đoạn nữa, trong lòng Lục Bán Thành lại nghĩ đến hình ảnh Hứa Ôn Noãn sợ hãi như thế nào lúc trước khi ly hôn, liền không kiềm được mà bước chậm lại.

Mặt hắn không biến sắc nhìn về phía Hứa Ôn Noãn đang ngồi trên ghế sofa, lần này biểu hiện của cô có vẻ như đã thả lỏng hơn lúc này rất nhiều, nhưng vẫn hơi trì trệ

Nếu lúc trước hắn đã lựa chọn cách bước ra khỏi thế giới của cô thì lúc này cần gì phải khuấy đảo nó thêm một lần nữa.

Đầu ngón tay Lục Bán Thành nắm thành quyền theo bản năng, liền nhìn Tần Chỉ Ái, như nhớ tới chuyện gì đó mà tự nhiên mở miệng nói: “Anh Sinh đâu?”

“Công ty có chút việc gấp nên anh ấy ở trong thư phòng trên lầu.” Tần Chỉ Ái nói.

“Vậy anh lên trên đó chào anh ấy một tiếng.” Lục Bán Thành vừa nói vừa nhìn về phía Hứa Ôn Noãn, giống như người xa lạ vậy, khách sáo quay đầu đi về phía cầu thang.

Lên lầu hai hắn mới nghiêng đầu nhìn lại chỗ mà Hứa Ôn Noãn và Tần Chỉ Ái.

Hơn một năm không gặp, cô khỏe mạnh hơn trước khi ly hôn rất nhiều,

người cũng thành thực hơn, càng ngày càng đẹp hơn.

Cũng không biết hai người họ nói gì với nhau, cô cong môi cười, sáng
lóa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 903: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (3)

Rất giống với Hứa Ôn Noãn mà trước kia hấn quen biết.

Mặc dù hấn mất đi tình cảm chân thân, nhưng lại có thể nhìn thấy cô có thể quay lại đáng vẻ mà hấn thích nhìn như trước kia, thật sự quá tốt... vô cùng tốt.

Biết chinh mình nên vì chuyện này mà cảm thấy hài lòng, nhưng không hiểu sao trong ngực hấn lại có một nỗi đau tràn ra từ trong xương tủy.

Lục Bán Thành cảm thấy ảm đạm, nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn một chút, mãi đến khi trong phòng lại có tiếng cười khanh khách của Đậu Phụng Nhỏ, hấn mới thu lại tầm mắt, gõ cửa thư phòng.

.....

Lục Bán Thành không quấy rầy Cố Dư Sinh, sau khi vào thư phòng xong liền đi đến ban công.

Qua khoảng mười phút, Lục Bán Thành nghe thấy tiếng trong phòng sau lưng có tiếng ngồi xuống ghế dựa thoải mái, sau đó cửa ra ban công bị mở ra, một loạt những bước chân tiến lại gần hấn.

Lục Bán Thành biết là Cố Dư Sinh, Lục Bán Thành lại cảm một điều thuốc, nhìn xuống bể bơi trong sân và hàng oải hương xán lạn, không quay đầu lại.

Mấy giây sau liền có một người đứng cạnh Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành giơ tay lên đưa thuốc vào môi, đang chuẩn bị hút một hơi thì phát hiện hấn đã hút đến phần đầu lọc từ lúc nào không hay, lại miễn

cưỡng dập thuốc, lấy trong hộp ra hai điều khác, ngậm lên miệng một điều, điều còn lại đưa cho Cố Dư Sinh.

“Cai rồi.” Cố Dư Sinh mặc áo sơ mi trắng, hai tay bỏ vào túi, nhìn chăm chăm hoa oải hương dưới lầu, Đậu Phụng Nhỏ đang chạy trốn, sau bé là Tần Chỉ Ái khiến khuôn mặt hắn có một vệt nhu tình.

Lục Bán Thành cảm thấy có chút bất ngờ, không ép Cố Dư Sinh hút mà lại hút một hơi thuốc thật sâu, sau đó mới lên tiếng hỏi: “Cai hồi nào?”

“Hơn một năm.” Cố Dư Sinh trả lời, qua mấy giây lại dời tầm mắt sang nhìn Lục Bán Thành, nhìn hắn yên lặng hút thuốc một lúc, sau đó mới lên tiếng hỏi: “Sao vậy? Có chuyện phiền lòng sao?”

“...Không!” Lục Bán Thành nhổ nước miếng nói, khẽ cười một cái.

Cố Dư Sinh biết hắn không muốn nói cho mình nghe nhưng cũng không ép hắn, liền đổi đề tài: “Lần này về còn đi nữa không?”

“Em sẽ ở lại Bắc Kinh hai tháng, cho tới lúc đó sẽ suy nghĩ kỹ.”

“Ừ”

“...”

Hai người không nói gì một lúc, ở dưới lầu lại có tiếng quản gia gọi Tần Chỉ Ái, Hứa Ôn Noãn và Đậu Phụng Nhỏ vào ăn cơm, ngón tay Lục Bán Thành dập thuốc, tham lam nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn đang nắm tay Đậu Phụng Nhỏ đi vào nhà một lúc lâu mới dời tầm mắt.

Nếu là lúc trước cô không phá thai, bây giờ con của họ chắc cũng đã được mấy tháng tuổi rồi đúng không?

Lại qua hơn một năm, có thể cũng giống như Đậu Phụng Nhỏ bây giờ, có thể chơi tròn tim với bé con được rồi.

Nghĩ xong, Lục Bán Thành lại cảm thấy đau nhói, hắn cảm điện thoại di

động lên liếc mắt nhìn thời gian, không đợi quản gia lên gọi Cố Dư Sinh và hắt xuống ăn cơm, lại nói trước: “Em có chút việc, sẽ không ăn cơm, đi trước.”

.....

Trước khi lên xe, Lục Bán Thành muốn quay đầu nhìn qua cửa kính thủy tinh trong suốt nhìn Hứa Ôn Noãn trong phòng một chút.

Hắn chân chừ, cuối cùng lại lựa chọn từ bỏ.

Hắn sợ mình liếc nhìn cô một cái xong, lại không muốn rời đi nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 904: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (4)

Dù sao hấn có nhìn thêm một chút cũng chẳng làm được gì, dù sao hấn tìm có buộc mình rời xa cô rồi, không muốn quấy rầy cô nữa.

Lục Bán Thành ngồi vào xe, không chút do dự nào liền đạp chân ga, chuyển bánh lái, nghênh ngang rời đi.

Xe chạy cực xa rồi, hấn mới thắng lại, dừng ở ven đường, nằm nhoài lên volang, không nhúc nhích.

-

Hứa Ôn Noãn ở nhà của Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái ăn cơm xong mới lái xe trở về nhà.

Lúc trước cô dọn ra khỏi nhà Lục Bán Thành, ba cô lại bị bệnh, cô còn thiếu nợ cho nên không còn cách nào khác hơn là phải ở nhà với cha mẹ.

Hơn một năm nay, hội quá SPA làm ăn khá thuận lợi nên thu nhập cao khiến lương của cô cũng tăng rất nhiều, đầu năm không chỉ trả lương cho cô mà còn cấp cho cô một căn hộ nhỏ.

Ban đầu cô không nghĩ đến việc mua nhà nhưng lúc đem tiền đi gửi ngân hàng, cô lại nói với Linh Độ, hấn khuyên cô nên mua nhà.

Nói ở Bắc Kinh có đồ gì cũng không bằng bất động sản... đầu tư vào cũng là nơi cất tiền và sinh lời tốt nhất.

Cô vốn muốn mua ở vùng ngoại thành, nhưng Linh Độ lại khuyên cô nên mua ở trung tâm thành phố.

Lúc đó giá nhà đột nhiên giảm xuống, sau này lại tăng cao khiến Hứa Ôn Noãn thật sự rất biết ơn Linh Độ đã cho mình những lời khuyên bổ ích như vậy.

Trở lại căn hộ nhỏ, Hứa Ôn Noãn vận động trên máy chạy bộ ngoài ban công nửa tiếng đồng hồ xong thì tắm nước nóng, uống một ly sữa bò nóng, liền bỏ lên giường ngủ.

Không biết có phải do hôm nay cô gặp phải Lục Bán Thành hay không, những chuyện cũ trước kia lại bị đánh thức.

Đã bảy tám tháng nay cô không nằm mơ thấy ác mộng nhưng lần này cô lại nhìn thấy lần nữa.

Hứa Ôn Noãn tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, nắm chặt chăn, ngồi bật dậy.

Cô thở dốc từng ngệm từng ngệm một lúc lâu, mới chuyển con người nhìn xung quanh, ý thức được đây là nhà mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

So với những khủng hoảng trong cơn ác mộng kia tỉnh lại, bây giờ đã tốt hơn lúc trước nhiều rồi.

Hứa Ôn Noãn ổn định lại tinh thần rất nhanh, xuống giường đi đến phòng thay đồ thay bộ đồ ngủ đã ướt đẫm mồ hôi, sau đó xuống bếp rót một ly nước ấm.

Hứa Ôn Noãn dựa vào bàn ăn, từ từ uống, lại liếc mắt nhìn điện thoại đi động xem giờ.

Ba giờ sáng... cô như chợt nhớ đến gì đó, liền bấm vào game.

Quả nhiên là Linh Độ lại gửi đến cho cô một câu chuyện cười.

Hứa Ôn Noãn không trả lời mà trượt lên trên, nhìn những gì trước đây

họ từng nói với nhau.

Mỗi ngày đúng ba giờ sáng, đều sẽ có một câu chuyện cười do Linh Độ gửi tới.

Hắn và cô bây giờ lại giống như tâm linh tương thông vậy.

Khi đó cô và Lục Bán Thành mới ly hôn được nửa tháng, lúc đó vì tâm lý của cô có vấn đề nên lúc nào cũng nằm mơ thấy ác mộng, vì vậy mỗi đêm cô đều vùi đầu vào chần khóc rất đau đớn, không thể nào dừng lại được.

Cô sợ ngày hôm sau mình đi làm hai mắt sẽ sưng đỏ, khiến mọi người nghi ngờ nên mở game ra để thay đổi tâm trạng.

Không ngờ Linh Độ lại online, còn hỏi cô: “Sao đã trể như vậy rồi mà còn chưa ngủ?”

Cô khóc đến cả người đều nhũn ra, còn hơi đâu mà trả lời tin nhắn của hắn, sau đó nằm một chút, lại thấy hắn gửi tiếp một tin nhắn tới: “Nằm mơ thấy ác mộng.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 905: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (5)

Cô không nghĩ hấn lại đoán đúng như vậy, cô phải bỏ ra rất nhiều sức lực mới có thể trả lời lại một chữ ừ.

Sau đó, hấn liền gửi cho cô một chuyện cười.

Đêm đó hấn và cô nói chuyện đến hùng đông, ngày hôm sau mặc dù cô đi làm với đôi mắt sưng đỏ nhưng mà tâm trạng vẫn thoải mái rất nhiều.

Lại sau đó, mỗi khi cô giật mình tỉnh giấc vì ác mộng, sẽ lại mở game lên.

Đúng lúc hấn đều ở đó, chỉ cần cô login, hấn sẽ tán gẫu với cô.

Thời gian dần trôi qua, tất cả những nỗi đau cũng dần được xóa mờ, nhưng Hứa Ôn Noãn biết, cô có thể vượt qua được những nỗi đau từ những cơn ác mộng kia nhanh như vậy đều nhờ Linh Độ.

Sau đó có một ngày, cô không hề thấy ác mộng nữa, ngủ thẳng giấc, lúc tỉnh dậy vẫn có thể nhìn thấy những tin nhắn chuyện cười mà hấn đã gửi tới lúc ba giờ sáng.

Có thể lúc trước cô thường thức dậy vào thời điểm đó nên những tin nhắn thường bay đến vào ba giờ đúng sáng, không hơn không kém, còn chính xác hơn cả đồng hồ báo thức.

Lâu dần, đó đã trở thành bí mật giữa hấn và cô, cho đến bây giờ... không muốn không biết, Hứa Ôn Noãn mới chợt nghĩ ra: thì ra Linh Độ đã bầu bạn với cô 400 đêm rồi ha...

Trước đây lúc Ngô Hạo theo đuổi cô liên tục ở bên cạnh cô 60 ngày

không rời, cô đã thấy đó là kỳ tích rồi.

Không ngờ, bây giờ Linh Độ lại lập nên một kỳ tích mới.

Nhất thời, Hứa Ôn Noãn lại có một cảm giác ấm áp bao phủ trái tim mình khiến cho trái tim cô trở nên mềm mại, lại đập nhanh hơn.

Cho dù bây giờ đêm hôm khuya khoắt, cho dù cô vừa tỉnh lại từ cơn ác mộng, cô lại không còn chút đau xót nào nữa mà trong lòng lại cảm thấy đủ đầy, lần thứ hai cảm giác được sự ấm áp mà không phải từ Ngô Hạo.

Cô còn tưởng rằng cả đời này của cô sẽ không bao giờ có thể được hưởng thụ cảm giác đó lần nữa.

Không ngờ, lại có một người cứu vớt cô như vậy.

Cho dù trong nhà chỉ có một mình cô nhưng cô lại không có cảm giác lạnh lẽo, thậm chí cô còn cảm thấy đèn đuốc giữa đêm khuya lại có chút sinh động đẹp đẽ.

Hứa Ôn Noãn cầm ly nước, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần.

Bởi vì ánh sáng đèn trong phòng có một cái gương.

Cô nhìn qua cửa sổ, còn có thể nhìn thấy một nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt mình qua phản chiếu của chiếc gương đó.

Cô cảm thấy đây thật sự là một chuyện rất khó tin, mắt không kiểm chế được mà trợn to, qua một lúc lâu, mới đưa tay lên sờ sờ mặt mình, đụng vào môi mình, mắt Hứa Ôn Noãn có một cảm giác ấm nóng.

Đúng là cô rất hài lòng... từ khi yêu một người 10 năm hóa thành phản bội, cô đều không vui hai ba năm.

Có thể được như bây giờ, cô đã hài lòng lắm rồi.

Cô vẫn cho là cuộc đời sẽ không có chuyện vui nào tồn tại mãi, cứ như vậy đi, cô muốn mình vui vẻ.

Có thể niềm vui đến từ người chưa từng gặp mặt, nhưng ít nhất từ thất tình, từ mất con, lúc này cô có thể vui vẻ lại rồi.

Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên cảm thấy cảm động những gì mà Linh Độ đã làm cho mình đến muốn khóc.

Hứa Ôn Noãn nghĩ rằng có thể Linh Độ lúc này đã ngủ rồi nhưng cô vẫn gửi cho hắn một tin nhắn: “Cảm ơn anh!”

-

Từ sau cơn ác mộng đêm đó, những ngày gần nhất tâm tình của Hứa Ôn Noãn ngày một tốt hơn nhiều.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 906: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (6)

Ngoại trừ mỗi ngày làm việc trong SPA, cô lại dành một chút thời gian chơi game, càng ngày càng nhiều.

Linh Độ rất bận, tuy rằng hấn vẫn luôn nói chuyện với cô những có một lúc lâu hấn lại không thể trả lời tin nhắn của cô, có điều cô cũng rất bận rộn, cũng không thể trả lời tin nhắn của Linh Độ cho nên khi hai người cứ rảnh rồi là lấy điện thoại ra liếc mắt online.

Vì tâm tình tốt nên chất lượng giấc ngủ của Hứa Ôn Noãn cũng tốt hơn nhiều, sáng sớm hôm nay lúc cô đến chỗ làm còn được mấy nhân viên khen sắc mặt tốt.

Được khen khiến tâm tình của cô lại càng tốt hơn, sau đó giờ trưa, được phát lương thì tâm tình tốt đến level max, liền rủ mọi người tan tầm đi ăn liên hoan.

Hứa Ôn Noãn có bệnh đau dạ dày nhưng vì tâm tình quá tốt nên quên mất không được ăn thức ăn tươi sống, thức ăn nguội, khiến lúc tính tiền xong lái xe về nhà ngủ đến nửa đêm thì báo ứng liền đến.

Hứa Ôn Noãn tỉnh dậy từ trong giấc mơ, lại bị đau đớn trong bụng khiến cô tỉnh giấc.

Cô nằm co ro trên giường, toàn thân không ngừng run rẩy.

Cô cũng từng đau dạ dày rồi nhưng chẳng có lần nào lại đau dữ dội như vậy hết lần này đến lần khác quặng lên khiến cô thật sự thở không nổi.

Cô cố gắng nhịn đau nhưng cơn đau kia lại không có dấu hiệu giảm bớt mà ngược lại càng ngày càng đau, cả người cô run rẩy liên hồi, cố gắng leo

xuống giường, tìm hộp thuốc trong ngăn kéo.

Thuốc đau dạ dày đã hết từ ba tháng trước, nhưng cô lại quên mua dự phòng.

Hứa Ôn Noãn buồn bực bỏ lại hộp thuốc, cố gắng đứng thẳng hai chân đang nhũn ra, đi đến bên giường cầm điện thoại di động.

Người cô nghĩ đến đầu tiên là cha mẹ cô nhưng quá trễ rồi, điện thoại của ba mẹ cô sẽ để chế độ im lặng nên cô gọi rất lâu cũng không có người bắt máy.

Sau khi cúp máy, cô lại gọi cho Tần Chỉ Ái.

Nhưng mà lại chợt nhớ ra hai ngày trước Tần Chỉ Ái đã dẫn Đậu Phộng Nhỏ xuất ngoại đi chơi, nước xa không cứu được lửa gần, cô có gọi cũng như không thôi.

Hứa Ôn Noãn đau đến nổi toát mồ hôi lạnh, cô càng không nhịn được khẽ rên rỉ một tiếng, cứ tiếp tục tìm trong danh bạ, sau khi xem qua từng số từng số xong, cuối cùng lại nhìn thấy số của Ngô Hạo, dừng lại một chút, ngoại trừ cha mẹ và Tiểu Ái ra, cô không còn ai có thể gọi được nữa.

Lại một làn sóng nữa quặng lên trong bụng, đầu ngón tay Hứa Ôn Noãn run lên, điện thoại di động rơi xuống tấm thảm.

Cô dùng sức ấn lên bụng, cầm lại điện thoại di động lần nữa mở khóa màn hình, có thể cô đang nhìn đến game nên đầu ngón tay chân chừ một lúc lại mở game lên.

Bản thân cô cũng không biết cuối cùng mình bị cái gì nhưng trong lúc này, cô lại có cảm giác Linh Độ còn đáng tin tưởng hơn cả 120.

Đã là ba giờ rưỡi sáng, trong khung chat nửa tiếng trước đã có chuyện cười của Linh Độ gửi đến.

Đầu ngón tay Hứa Ôn Noãn cứ run lên, thật sự rất khó để đánh chữ, đánh được một nửa lại đau đến nỗi cô phải rên lên một tiếng, sau đó chống tay lên đầu giường, không còn sức để nhúc nhích.

Cô cảm giác được ngay lúc chính mình tan rã, cô nghĩ mình còn chưa gửi được tin nhắn đi, bấm bậy bạ trên màn hình vài cái, lại không biết bấm trúng cái gì liền hôn mê.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 907: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (7)

Hơn một năm không về nước, sau khi trở lại liền phải tiếp rất nhiều bạn bè mấy ngày không xong.

Mỗi ngày kết thúc là hấn đã cùng bạn bè đi máy tăng, sau đó cuối cùng chạt vật ở vàng son lỏng lấy xong, lại đến câu lạc bộ kinh thành chơi mạt chược.

Lục Bán Thành rất mệt mỏi, nhưng hấn vẫn có thể ngồi trước bàn mạt chược làm cho không khí trở nên sôi nổi.

Không biết có phải thật sự là “Đen tình đỏ bạc” không, đêm nay Lục Bán Thành đánh đâu liền thắng đó.

“Lục tổng hạ thủ lưu tình, lại thắng nữa sao đêm may mấy người chúng tôi đều tán gia bại sản vì anh rồi!” Trương tổng ngồi đối diện Lục Bán Thành uất ức cười khổ.

Lục Bán Thành cười yếu ớt không lên tiếng, mãi đến khi kết thúc một trận bắt đầu một trận mới, đến lượt hấn đỏ xí ngẫu, điện thoại trong túi bỗng nhiên có âm báo, hấn phản xạ có điều kiện để xí ngẫu xuống, sau đó nói “Xin lỗi.” liền móc điện thoại di động từ trong túi ra, đồng hồ báo ba giờ sáng, hấn liền mở điện thoại ra gửi truyện cười mà hấn đã chuẩn bị từ trước gửi lên game cho Hứa Ôn Noãn.

“Hơn nửa đêm, điện thoại của Lục tổng còn có chuông báo thức sao?” Dịch tổng ngồi bên tay trái hấn tò mò hỏi.

Lục Bán Thành bình tĩnh cup mí mắt, không nói gì, cất điện thoại di động, cảm xúc xác ném lấy điếu.

Mọi người thấy Lục Bán Thành không có ý trả lời, liền không hỏi nữa, cho đến khi hắn nói là người bên Mỹ gửi tin nhắn qua, mới tiếp tục đánh bài.

Trên bàn mạc chược rất nhanh trở lại bình thường như lúc đầu, mọi người vừa đánh bài lại vừa nói chuyện trời nam bể bắc.

Có thể là nói quá lại nên không còn đề tài gì để nói, cuối cùng vòng vòng vèo vèo lại nói về chuyện tình cảm.

Người khơi mào trước vẫn là người ngồi đối diện Lục Bán Thành: “Hồi trước tôi nhìn thấy mỗi tình đầu của mình lần đầu tiên đến nay cũng đã là 20 năm, trong đám cưới của một người bạn vô tình gặp cô ấy.”

“Rồi động lòng sao?” Người ngồi bên phải Lục Bán Thành lại hỏi.

“Động lòng, đúng là không thể nào tin được, chính là có chút tình cảm, nhận ra đó chính là người tôi đã theo đuổi suốt những năm trung học.”

“Ôi, những năm đó trôi qua thật là nhanh, nhưng tình yêu thì càng ngày càng trôi xa.” Người ngồi bên phải Lục Bán Thành nói như nhà thơ vậy, nhưng cuối cùng hắn vẫn làm doanh nhân, nhưng nói đi nói lại, vẫn có tâm hồn thi nhân, cuối cùng còn cảm khái một câu: “Có lúc tôi còn tự hỏi tình yêu là gì chứ?”

Họ nói chuyện càng ngày càng có hứng, có người nói đến tình sử của mình, còn có người thì nuối tiếc vì đã từng bỏ qua tình yêu, Lục Bán Thành vẫn không nói gì, chỉ chăm chú đánh bài, thỉnh thoảng lại dừng một hồi.

Tình yêu là cái gì chứ, nhưng hắn biết, thật sự yêu một người, khi nói đến tình yêu, trong đầu hắn lại hiện ra hình bóng của cô ngay lập tức.

Nghĩ đến cô, có những chuyện xưa hắn không muốn nói, lại bỗng nhiên mất hứng không thể tập trung, đánh xong ván đó liền tìm đường lui.

Từ Câu lạc bộ Kinh thành đi ra lúc đứng ven đường, Lục Bán Thành không nhanh chóng lên xe mà đứng hút một điếu thuốc.

Có thể là những câu nói kia đã làm ảnh hưởng đến hấn, lúc hấn hút thuốc, lại móc điện thoại di động ra.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 908: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (8)

Con đường duy nhất có thể liên kết giữa hấn và cô lúc này chỉ có game thôi.....

Mỗi khi cực kỳ nhớ cô, hấn sẽ lên vào game, nhìn hình avatar của cô, sau đó tự nói với chính mình, cô không mất đi, hấn không mất cô, như vậy trong lòng hấn sẽ cảm thấy tốt hơn một chút.

Gần nửa năm nay Hứa Ôn Noãn ngủ rất tốt, ngoại trừ lúc trước có một đêm tỉnh lại hấn thấy tin nhắn của cô lúc nửa đêm trả lời hấn một câu: “Cảm ơn anh.” Những lúc khác ngày hôm sau Hứa Ôn Noãn mới trả lời hấn.

Vì vậy lúc đó Lục Bán Thành thật sự không nghĩ đến lúc này Hứa Ôn Noãn lại online, còn gửi tin nhắn cho hấn.

Hấn nhanh chóng mở ra, cách khỏi thuốc lợm lờ, lại thấy vài chữ: “Tôi bị đau dạ dày.....”

Là hai phút trước, Lục Bán Thành hầu như không chút chần chừ trả lời: “Cô uống thuốc chưa?”

Đợi một phút không có tin nhắn trả lời, Lục Bán Thành lại hỏi: “Gọi bác sĩ không?”

Vẫn không trả lời.

Mới hai phút... game còn đang online, lúc này cô sẽ vẫn để điện thoại trước mặt, nếu đau dạ dày, chắc chắn sẽ không ngủ nhanh như vậy.

Lục Bán Thành càng nghĩ càng không yên lòng, cuối cùng nhìn hai bên, tìm mấy đồng xu trong túi đến một buồng điện thoại công cộng cách đó

không xa, gọi cho Hứa Ôn Noãn một cú điện thoại.

Chuông reo rất lâu cũng không có người bắt máy.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Lục Bán Thành lại tiếp tục gọi thêm một cuộc điện thoại, chuông reo rất lâu cũng không có người bắt máy.

Lúc trước hấn lấy thân phận của Linh Độ đề nghị cô mua nhà nên có thể biết địa chỉ nhà của cô, Lục Bán Thành gọi 120 nói địa chỉ xong liền tìm chìa khóa xe trong túi chạy vội đến xe mình.

Lục Bán Thành chạy rất nhanh, rất nhanh liền đến dưới lầu nhà của Hứa Ôn Noãn.

Dừng xe xong, đi thang máy lên lầu, đứng trước cửa nhà Hứa Ôn Noãn, hấn liền tục bấm chuông nhưng cũng không có ai mở cửa.

Lục Bán Thành liếc nhìn cấu tạo của tòa nhà, nghĩ có thể leo từ ban công vào, liền không hề nghĩ ngợi gì nhiều mà bấm chuông cửa nhà sát vách nhà Hứa Ôn Noãn.

Qua khoảng một phút, có người phụ nữ trung niên mở cửa.

Lục Bán Thành chỉ nói đơn giản ý của mình cho người phụ nữ trung niên kia hiểu, người phụ nữ trung niên kia nhìn người đàn ông trước mặt mình, nghĩ bên cạnh thật sự là nhà của một cô bé, có chút do dự, nhưng cô thật sự sợ cô bé nhà bên cạnh có chuyện gì vì vậy đắn đo một chút liền để Lục Bán Thành vào, năm phút không mở cửa ra, cô sẽ lập tức báo cảnh sát.

Lục Bán Thành đồng ý, đứng cảm ơn liên tục, sau đó liền tháo giày, đi đến ban công leo qua ban công nhà Hứa Ôn Noãn.

Cửa sổ nhà Hứa Ôn Noãn khóa trái, Lục Bán Thành không vào được, nhìn qua gương, hấn liền có thể nhìn thấy Hứa Ôn Noãn đang nằm bất động

trên đất, không nhúc nhích.

Hắn liếc nhìn ban công chỗ Hứa Ôn Noãn trồng vài cây xanh, không chút chần chừ liền đập bể cửa sổ.

Nghe tiếng kính vỡ nát, người phụ nữ trung niên kia liền căng thẳng hỏi: “Này cậu đang làm gì vậy hả?”

Lục Bán Thành không để ý cô ta, liền vào nhà, khoác thêm cho Hứa Ôn Noãn một lớp áo, sau đó lấy điện thoại di động và bóp tiền, khom người bế cô lên, liền nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 909: Âm Áp Mà Hấn Tạo Nên (9)

Người phụ nữ trung niên nghe thấy động tĩnh liền từ cửa nhà nhìn lại, nhìn thấy Lục Bán Thành ôm cô bé bất tỉnh đi ra, mới biết hấn không phải người xấu liền thở phào nhẹ nhõm.

Lục Bán Thành mang giày, quay về phía người phụ nữ kia nói cảm ơn xong liền bước nhanh vào thang máy.

Vừa bước xuống lầu, xe cấp cứu đã đến, Lục Bán Thành đặt Hứa Ôn Noãn lên băng ca, sau đó nhân viên đặt cô lên xe cấp cứu, lại đi xong, hấn mới lên xe của mình đạp chân ga đuổi theo.

Tình hình của Hứa Ôn Noãn không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của hấn, trên đường đến bệnh viện nhân viên trên xe đã làm một vài kiểm tra cho cô, đến bệnh viện, không khám gì nhiều liền truyền nước biển cho cô.

Lục Bán Thành làm thủ tục nhập viện xong liền để tất cả bệnh án bên gối Hứa Ôn Noãn, đứng bên giường, nhìn chăm chăm cô gái đang ngủ say, nhìn một lát, sau đó khom người nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.

Không biết trong giấc mộng cô lại nhìn thấy cái gì, lông mi lại lay động, Lục Bán Thành ngừng thở, cả người giống như bị điểm huyết vậy, không nhúc nhích, nhìn thấy cô không có dấu hiệu tỉnh lại, vẫn từ từ lui về phía sau hai bước, rời khỏi phòng bệnh.

Lục Bán Thành đứng trong hành lang, nhìn qua cửa sổ, nhìn cô nằm trên giường bệnh trong chốc lát, mới đi về phía thang máy.

Bấm nút, thang máy mở cửa, hấn bước một chân vào rồi nhưng lại không yên lòng, liền bước về, đi tới phòng y tá, gọi một y tá còn trẻ ra, móc một xấp tiền ra đưa cho cô, dặn cô chăm sóc cho Hứa Ôn Noãn thật tốt, sau

đó còn để lại phương thức liên lạc với hần, nói cô báo cáo tình hình của Hứa Ôn Noãn cho hần biết, chờ sau khi cô ấy xuất viện thì sẽ cho cô thêm thù lao.

Lục Bán Thành bóc đại một số tiền nhưng lại chính là hai tháng lương của y tá đó nên cô ta vui rạo rức liền đồng ý.

Trước khi đi, Lục Bán Thành còn không quên nhắc y tá không được nói về hần cho cô biết, sau đó mới yên tâm rời đi.

-

Hứa Ôn Noãn tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau.

Đập vào mắt là một mảng trắng tinh, cô hốt hoảng một chút, lúc này mới ý thức được đây là bệnh viện, sau đó tối hôm qua cô bị đau dạ dày, sau đó cảnh tượng chết đi sống lại lại hiện ra liên tiếp trong đầu cô.

Cô ở trong căn hộ một mình, cha mẹ và Tiểu Ái lại không liên lạc được, trước khi cô hôn mê chỉ nhắn tin cho Linh Độ, còn chưa kịp gọi 120 đã ngất đi... Hứa Ôn Noãn từ từ nhú mày.

Sao cô lại có thể vào được bệnh viện?

Sau một lúc, cô nhớ đến chuyện gì đó, liền tìm điện thoại di động, mở game ra, sau khi vào lại nhìn thấy tin nhắn Linh Độ gửi.

Thì ra được khi hôn mê cô đã gửi những chữ đó cho Linh Độ rồi a...

Vì vậy, Linh Độ đưa cô vào bệnh viện sao?

Nhưng hần không phải ở Thượng Hải sao? Sao lại có thể xuất hiện ở Bắc Kinh?

Hứa Ôn Noãn càng nheo mày.

Lúc cô nghĩ không ra, một y tá trẻ lại đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cô đã

tỉnh lại liền khẽ mỉm cười, dịu dàng hỏi: “Hứa tiểu thư, cô tỉnh rồi sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 910: Ấm Áp Mà Hẩn Tạo Nên (10)

Hứa Ôn Noãn khẽ gạt đầu một cái, sau đó nhìn chăm chăm cô y tá trong chốc lát, mở miệng hỏi: “Tôi... sao tôi đến bệnh viện được?”

“Đo nhiệt độ nhé.” Cô y tá cầm nhiệt kế vẫy vẫy, đưa cho Hứa Ôn Noãn, sau đó mới trả lời câu hỏi của Hứa Ôn Noãn: “Có người giúp cô gọi xe cấp cứu.”

Người biết dạ dày của cô đau chỉ có Linh Độ, Hứa Ôn Noãn chân chừ một chút lại hỏi: “Là nam?”

“Đúng” y tá vừa trả lời vừa đo huyết áp cho Hứa Ôn Noãn.

“Vậy, anh ấy gọi xe cấp cứu xong có để lại thông tin gì không?”

Nữ y tá lắc đầu: “Không có, anh ta dùng số điện thoại riêng gọi 120.”

Hứa Ôn Noãn ơ một tiếng, không nói nữa, sau một lát cô lại nhớ tới Linh Độ biết địa chỉ nhà cô, lại nhíu mày: “Sao các người vào nhà tôi được?”

“Chúng tôi chưa có vào...” y tá mở thun trên cánh tay Hứa Ôn Noãn ra, nói tiếp: “Lúc chúng tôi đến dưới lầu thì đã có người đưa cô xuống rồi.”

Hứa Ôn Noãn gạt đầu, lại “Nha” một tiếng, không nói nữa.

Y tá đó đợi một chút, thấy thời gian gần đủ rồi, lại lấy nhiệt kế ra, sau khi ghi chú nhiệt độ xong lại để cô nằm xuống, nói cô nghỉ ngơi thật tốt rồi mới rời khỏi phòng bệnh.

Nhìn cánh cửa bị nữ y tá đóng lạo, bên trong lại trở nên yên tĩnh, Hứa Ôn Noãn ngồi lên giường, cầm điện thoại di động lên, lại gửi một tin nhắn

qua cho Linh Độ: “Tối hôm qua là anh giúp tôi gọi xe cấp cứu sao?”

Cô không logout mà chờ một chút.

Qua khoảng 10 phút, avatar của Linh Độ sáng lên. Sau đó lại trả lời cô: “Ừm.”

Hứa Ôn Noãn nhanh chóng trả lời: “Anh đang ở Bắc Kinh sao?”

“Phải, đang đi công tác.” Linh Độ lại nhấn vài chữ.

Hứa Ôn Noãn còn đang muốn hỏi Linh Độ còn ở Bắc Kinh không, bên kia lại gửi một tin nhắn đến: “Sáng nay tôi vừa bay về Thượng Hải rồi.”

Hứa Ôn Noãn đang gõ bị ép dừng lại, cô xóa bỏ từng chữ từng chữ, lại trả lời “A” một tiếng.

Linh Độ: “Cô khỏe hơn chút nào chưa?”

Bảo Bảo sợ, bảo vệ ta: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Linh Độ: “Sau này chú ý, dạ dày không tốt thì đừng ăn đồ sống, thức ăn nguội, cô là con gái lại chỉ ở một mình, đối xử với bản thân tốt một chút.”

Hứa Ôn Noãn nhìn thấy câu này, trong lòng lại có chút ấm áp.

Tối qua cô ở nhà một mình đau đến mờ mắt, cô thật sự cảm thấy rất sợ hãi rất bất lực.

Đặc biệt là cô còn chưa gọi được xe cấp cứu đã ngắt đi, giây phút trước khi ngắt đi cô cực kỳ sợ đến không thể nào hình dung được, thậm chí cô còn tự chửi bản thân nào bị cái gì, không gọi 120 mà lại đi tìm Linh Độ.

Không ngờ, Linh Độ còn hữu hiệu hơn cả 120.

Hứa Ôn Noãn nhìn chằm chằm màn hình thất thần một lúc lâu, mặt cô cũng trở nên dịu dàng, qua một lúc rất lâu lại trả lời: “Tôi biết rồi.”

Cô nói chuyện với Linh Độ không lâu, y tá lại vào truyền nước biển cho cô.

Cô không tiện bấm điện thoại, liền để điện thoại di động xuống, buồn chán ngán ngẩm nằm chờ trên giường.

Có thể là do quá buồn chán, hoặc là thuốc phát huy tác dụng cô dần dần cảm thấy buồn ngủ, từ từ nhắm mắt lại.

Trong giấc mộng, cô nhìn thấy có một đôi bàn tay ấm áp vuốt xuống sợi tóc bết dính trên mặt cô, khiến cô không nhận được mỉm cười.

-

Ngày thứ ba Hứa Ôn Noãn làm thủ tục xuất viện.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 911: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (1)

Sức khỏe Hứa Ôn Noãn đã bình thường, cô xuất viện ra không về nhà ngay mà lại đến hội quán SPA ngay lập tức.

Xử lý xong những chuyện phải làm chồng chất mấy ngày, lúc Hứa Ôn Noãn làm xong đã là 7h tối.

Sau khi trải qua một cơn đau dạ dày thấu tim gan, Hứa Ôn Noãn đành đến một quán cơm gần hội quán ăn một chút thức ăn thanh đạm đang hoàng, sau đó chặn một chiếc taxi, trở về nhà.

Vừa về đến dưới lầu, còn chưa đi vào, có người đi phía sau gọi cô lại: “Cô bé.”

Hứa Ôn Noãn dừng bước, quay đầu nhìn lại, phía sau là người hàng xóm ở cạnh nhà cô, cô liền cong môi nói: “Dì, chào dì!”

Người phụ nữ trung niên vừa mới đi bộ với bạn bè trên quảng trường xong, trên trán còn lấm tấm những giọt mồ hôi, người đó đi nhanh hai bước đã đi nhanh về phía Hứa Ôn Noãn, mở miệng hỏi: “Sức khỏe của cháu tốt hơn rồi chứ?”

Sao bà ấy biết cô bị bệnh? Hứa Ôn Noãn có chút bất ngờ nhưng vẫn gật đầu một cái: “Vâng ạ.”

Người phụ nữ nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt của cô liền vừa cùng cô đi lên lầu, vừa cười híp mắt giải thích: “Hôm đó đã là hơn nửa đêm, có một người thanh niên trẻ chạy đến đây nói với cô là muốn vào ban công nhà cô leo qua nhà cháu, dì thấy cháu chỉ ra vào một mình nên nghĩ trong nhà chỉ có một mình cháu, vốn thấy không an toàn nên không chịu, nhưng người đó thật sự rất lo lắng, nên dì mới sợ cháu thật sự xảy ra chuyện gì nên mới để hẳn

vào.”

Thì ra hôm đó Linh Độ từ ban công nhà hàng xóm leo vào nhà cô, Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên tỉnh ra người hàng xóm lại tiếp tục nói: “Chúng ta ở trên lầu 18 lận, cao như vậy nhưng nửa đêm hấn lại nháo nhào lên làm dì thật sự sợ muốn chết, sợ hấn trượt chân té xuống một cái là đi đời nhà ma đó...”

Cho dù chuyện đã trôi qua mấy ngày, nhưng khi kể lại người phụ nữ này vẫn còn sợ hãi: “Tại cháu không tận mắt nhìn thấy thôi...”

Thang máy đến tầng thứ 18 xong, Hứa Ôn Noãn và người phụ nữ kia đi ra, người đó còn thấy nói chưa đủ nên không có mở cửa ngay, mà lại đứng ở hành lang lải nhải liên tục: “Cô bé à, đó là bạn trai của cháu sao? hấn thật là tốt với cháu ha, trên thế giới này làm gì có nhiều người đàn ông chẳng thèm quan tâm đến tính mạng của mình mà đi lo cho người khác trước tiên như cậu ấy chứ, dì thấy cháu cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên tìm một người đàn ông đáng tin cậy như vậy để dựa dẫm rồi, cháu phải tin dì nha, người đàn ông kia nhìn qua liền biết đó là người tốt nhất đó, dì là người từng trải hơn cháu nên hiểu nhiều hơn cháu nhiều...”

Chào tạm biệt người hàng xóm xong, Hứa Ôn Noãn vào nhà, cô đang nhìn đến kính cửa sổ bề bết trong phòng ngủ, sợ hết cả hồn.

Sau đó cô lại nghĩ đến những câu nói của người phụ nữ kia, liền hiểu mọi chuyện.

Chắc là đêm đó khi Linh Độ đến, không vào được nên đập bẻ.

Hứa Ôn Noãn cầm điện thoại di động, kêu một nhân viên vệ sinh đến giúp cô thu dọn, sau đó liền không đếm xỉa đến những mảnh vỡ tàn tạ dưới đất mà đi đến vành đai bảo vệ ngoài ban công mà nhìn xuống một chút.

Ngoài trừ những chiếc đèn đường rải rác dưới lầu, những vật khác đều nhỏ đến đáng thương.

Độ cao như vậy, ít nhất cũng là năm sáu mươi mét, nếu thật sự té xuống

thì chỉ có thể mất mạng tại chỗ...

Nghĩ đến đến, cô liền không nhìn được liếc mắt nhìn qua ban công nhà bên cạnh chỉ có một khe hở nhỏ, chiều rộng chừng một mét, mặt Hứa Ôn Noãn bỗng trở nên trắng bệch, sau đó nhìn chăm chăm ánh sáng đèn ngoài ban công một chút, sau đó bỗng nhiên cảm thấy nhớ nhung.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 912: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (2)

Một loại nhớ nhung mà cô chưa từng có, một loại nhớ nhung mà từ trước đến nay cô không ngờ mình sẽ có.

Cô không chỉ muốn gặp Linh Độ thông qua game, cô thật sự muốn nghe giọng nói của Linh Độ, thật sự muốn có thể gặp hắn ngoài đời thật để có thể dùng giọng nói của chính mình để trò chuyện với hắn.

Cô muốn thật sự làm một người bạn chân chính của Linh Độ.

Một cơn gió mùa đông thổi qua đầy lạnh lẽo, khiến Hứa Ôn Noãn co rúm cả người, cô liền lấy lại tinh thần, sau đó mới ý thức được vừa nãy mình đã nghĩ đến chuyện gì.

Cô muốn gặp Linh Độ, càng muốn chuyện của hai người có tiến triển...

Cô bị nỗi nhớ nhung của chính mình làm cho sợ rồi... môi khẽ mím hai lần, sau đó nuốt nước bọt vài cái, mới từ từ bình tĩnh lại.

Cửa sổ hỏng rồi, bên trong chắc không thể mở máy điều hòa để ấm lại, nhiệt độ thấp, lại lên cao tầng, nhưng không có chút an toàn nào, Hứa Ôn Noãn thu dọn vài thứ xong, rời khỏi nhà, đi đến một khách sạn gần đó thuê phòng.

Không biết có phải do buổi tối đứng ngoài ban công cô lại có ý nghĩ muốn gặp Linh Độ không, trong mộng cô lại mơ thấy cảnh cô gặp Linh Độ trong quán café ở sông Hoàng Phố gặp Linh Độ.

Vì cô chưa từng gặp Linh Độ, cũng không biết tướng mạo của hắn, vì vậy người đàn ông trong giấc mơ của cô có khuôn mặt mơ hồ, mặc quần áo đen, đối mặt với cô, không nói gì, hai người họ chẳng nói gì với nhau, nhưng

chỉ lẳng lặng nhìn nhau, ánh đèn lấp lánh trên sông Hoàng Phố đẹp đến khiến lòng người rối tinh rối mù, giống như cảnh trong mơ.

Trông giấc mơ, môi của Hứa Ôn Noãn không nhin được mím cười, cười càng ngày càng lớn, đến khi cười tỉnh giấc thì trời đã sáng.

Ra khỏi nhà, lúc đi làm buổi sáng Hứa Ôn Noãn vẫn luôn nghĩ đến giấc mộng tối qua.

Có thể là do nghĩ quá nhiều buổi trưa lúc cô nằm nhoài lên bàn làm việc, cô lại nằm mơ thấy cảnh tượng mình gặp Linh Độ một lần nữa.

Buổi tối cũng vậy, cảnh tượng vẫn rất đẹp, hân và cô yên tĩnh đi trên con đường dài phủ tuyết trắng xóa, đi đến thiên trường địa cửu.

Mãi đến khi điện thoại di động trên bàn reo lên, cô mới tỉnh mộng, cầm điện thoại tắt báo thức, cô không kìm lòng được mở game ra, tìm Linh Độ, Hứa Ôn Noãn chần chừ một lúc, lại đánh vài chữ: “Linh Độ, chúng ta gặp mặt đi!”

Cô từ từ gửi đi, nhìn chăm chăm câu đó một lúc lâu, cũng không biết mình rốt cuộc đang sốt sắng chuyện gì, chỉ cảm thấy không muốn làm chuyện gì khác, cuối cùng lại xóa bỏ từng chữ từng chữ, sau đó lại để điện thoại di động xuống, tập trung làm việc, chỉ là không tập trung được nhiều.

Hôm nay là thứ sáu, Hứa Ôn Noãn làm việc xong thì về nhà cha mẹ.

Có thể là do đã đến giáng sinh, toàn bộ đường phố trong Kinh thành đều kẹt cứng.

Có lúc ngồi chờ trong xe đến nửa tiếng đồng hồ cũng không thể nhúc nhích nổi.

Trong xe ngồi quá lâu nên có chút khó chịu, Hứa Ôn Noãn hạ cửa sổ xe

xuống, gió lạnh lùa vào trong xe, nhưng vừa định nâng cửa kính xe lên liền nhìn thấy hai người quen nhìn trong xe phía sau.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 913: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (3)

Ngô Hạo vào Tường Tiêm Tiêm.

Đều ở cùng một thành phố, cô và Ngô Hạo yêu nhau 10 năm, rất nhiều lúc cũng sẽ theo quán tính đến những chỗ cũ, cũng sẽ có lúc vô tình gặp nhau, coi như là cô và Ngô Hạo không còn quan hệ gì thì họ vẫn đôi khi đụng mặt nhau.

Dù có qua 10 năm rồi, nhưng cảm giác yêu kia đâu phải nói ngưng liền dứt chứ?

Lúc đầu, Hứa Ôn Noãn đụng mặt Ngô Hạo, dù biểu hiện rất tốt nhưng sau khi rời đi vẫn sẽ cảm thấy rất ảm đạm, sẽ khổ sở, sẽ nhớ tới thời gian tươi đẹp giữa cô và hắn lúc trước.

Cho dù tới bây giờ, khi vô tình gặp Ngô Hạo, tuy cũng có nghĩ đến chuyện trước kia nhưng cảm xúc trong sâu thẳm từ tận đáy lòng đã không còn như ban đầu nữa rồi.

Có thể là bắt đầu từ hôm nay lúc cô tình cờ gặp Ngô Hạo, lại cảm thấy tự nhiên thông dong, cho đến hôm nay cô mới biết, tâm tình của cô khi nhìn thấy hắn đi cùng Tường Tiêm Tiêm cũng không có gì đau khổ như lúc trước nữa, thậm chí lúc Tường Tiêm Tiêm đút cho hắn một miếng ô mai, cô còn cười cợt hai người họ.

Nói không chút run động, là giả.

Dù sao, Tường Tiêm Tiêm cũng là người thứ ba chen vào giữa hai người họ, đoạt Ngô Hạo từ trong tay mình.

Trong lòng cô lại có chút gợn sóng, rất nhanh liền thu lại tầm mắt, đập

chân ga, đi theo dòng xe đông đúc, từ từ đi về phía trước.

Về đến nhà, mẹ cô đã chuẩn bị cơm tối xong.

Hứa Ôn Noãn rửa tay, ngồi trước bàn ăn.

Chuyện kết hôn với Ngô Hạo không thành cho đến nay đã là hai năm, cha mẹ Hứa vẫn hối thúc cô lấy chồng, mỗi lần cô về nhà ăn cơm lại mang chuyện này ra làm đề tài chính.

Hôm nay mẹ Hứa cũng không biết bị cái gì kích thích, có vẻ rất hung hăng: “Ôn Noãn, mẹ đã nói với con, bây giờ nhiệm vụ thiết yếu và quan trọng nhất của con chính là tìm một người đàn ông tốt cưới làm chồng, tiền tiêu vặt mấy tháng nay con đưa cho mẹ, một xu mẹ cũng không dùng, tất cả đều để dành tìm người phù hợp cho con đi xem mắt, chờ khi nào con rảnh thì đi xem mắt cho mẹ!”

Ban đầu Hứa Ôn Noãn nghe đến kết hôn còn giải thích với mẹ cô hai câu, có thể cô nói không ăn thua nên đành giả câm giả điếc.

Hứa Ôn Noãn nói hết nửa giờ ăn cơm, thấy Hứa Ôn Noãn một câu cũng không nói, liền tức giận nói không giữ miệng: “Ôn Noãn, Ngô Hạo chuẩn bị sắp kết hôn rồi, sao con còn chưa tìm người khác nữa hả?”

“Bà còn chuyện gì để nói nữa không hả?” Cha Hứa tàn nhẫn đung cánh tay của mẹ Hứa một hồi, trừng bà một cái.

Mẹ Hứa vừa há miệng muốn giải thích nhưng mà ý thức được mình vừa lỡ lời, đã khiến con gái đau lòng liền trầm mặc lại.

Hứa Ôn Noãn cũng coi như không có chuyện gì, vừa uống canh vừa nhìn mẹ Hứa: “Sao mẹ biết được chuyện này?”

Mẹ Hứa thấy cô không có chút buồn tủi nào liền bắt đầu trả lời câu hỏi của cô: “Xế chiều hôm nay mẹ chơi mạt chược, gặp mẹ của Ngô Hạo, nói mùa xuân năm sau Ngô Hạo sẽ kết hôn, hỏi con khi nào thì kết hôn đây, lúc

đó mẹ tức muốn chết vậy đó!”

“Vậy sao...” Hứa Ôn Noãn nói vậy xong lại không nói thêm gì nữa.

Ai đã từng theo đuổi cô, ai đã từng là một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết ngỡ không có gì không có ai có thể chia cách được họ, hiện nay lại chuẩn bị đi cưới người khác rồi.

Đời người như trò đùa, chuyện đời cũng thật vô thường.

Nghĩ đến đây, Hứa Ôn Noãn cười cười, sau đó chợt phát hiện mình lúc này lại trở thành người ngồi dưới lễ đài nhìn hắn đi vào cùng một người khác.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 914: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (4)

Hứa Ôn Noãn ngẩng người, cô thật sự có một ngày có thể thật sự vượt qua đoạn tình cảm này.

Khi bạn thật sự có thể vượt qua, khi nhìn lại mới biết, thật sự cũng không có gì khó khăn như bạn nghĩ.

Nghĩ tới đây, Hứa Ôn Noãn vẫn cười cười.

.....

Buổi chiều lúc đi làm, Hứa Ôn Noãn nhận được điện thoại của chuyển phát nhanh nói là cô có một gói hàng đặt trong hộp thư dưới lầu.

Rời khỏi nhà cha mẹ, lái xe trở lại nhà mình, Hứa Ôn Noãn dừng xe xong liền ghé vào thùng thư.

Gói hàng chỉ viết tên của cô, ngoài ra, cũng không còn thông tin gì khác.

Gần đây Hứa Ôn Noãn không có mua sắm online, trong lòng cô cảm thấy kỳ lạ, nên lên đến nhà liền mở gói hàng ra.

Bên trong là những đồ chơi nhỏ từ trong game được làm handmade số lượng có hạn, vì vậy thật sự rất khó tìm.

Nhìn thấy những thứ này, không cần suy nghĩ nhiều cô liền có thể đoán được là do ai gửi đến.

Quả đúng như cô nghĩ, trên tay cô lại đụng trúng một tấm card, trên đó có một dòng chữ: “Bảo Bảo sợ bảo vệ ta, giáng sinh vui vẻ. Linh Độ.”

Mấy đồ chơi này cô từng nói với Linh Độ là cô rất muốn lấy được.

Ngay lúc đó Linh Độ cũng không nhận lời cô nhưng bây giờ chúng đều xuất hiện trước mặt cô.

Hứa Ôn Noãn lại cảm thấy ấm áp từ trong tim lan tràn ra.

Cô nhìn chằm chằm mấy đồ chơi kia, không chớp mắt một lúc lâu, nỗi nhớ và mong muốn gặp mặt Linh Độ từ tối hôm qua lại trở nên càng mãnh liệt hơn.

Tắm nước nóng, bò lên giường, Hứa Ôn Noãn cầm điện thoại di động mở game lên, tìm Linh Độ: “Tôi nhận được quà Giáng sinh của anh gửi rồi!”

Linh Độ online, hình như đang đánh trận nên không trả lời cô.

Hứa Ôn Noãn lại nhấn tiếp: “Cảm ơn, tôi rất thích.” Sau đó liền nhập trận, vào xem Linh Độ chơi.

Sau khi đánh xong, Hứa Ôn Noãn liền mở khung chat quả nhiên thấy hắn trả lời: “Thích thì tốt!”

Hứa Ôn Noãn: “Những đồ này đều rất khó tìm, làm sao mà anh có được?”

“May mắn, vừa đánh liền thắng!” Linh Độ trả lời.

“Thật sao....”

“...”

Hai người nói chuyện câu được câu mất, cho đến lúc 12h Hứa Ôn Noãn lại để điện thoại di động xuống.

Có thể trong đầu của cô đều nghĩ đến Linh Độ nên lăn qua lộn lại rất lâu, cũng không ngủ được, mở mắt ra, cô lại nhìn những đồ chơi được bày ra trên tủ đầu giường, Hứa Ôn Noãn lấy lại tinh thần, cuối cùng cũng ngồi dậy tựa trên đầu giường, mở game bắt đầu chơi.

Lúc gần ba giờ, Hứa Ôn Noãn lại không mở game nữa mà lẳng lặng chờ đến ba giờ đúng, cô liền nhận được tin nhắn truyện cười của Linh Độ gửi tới.

Hứa Ôn Noãn đọc thật lâu xong, lại cười hì hì, lại thấy một tin nhắn của Linh Độ gửi tới: “Sao còn chưa ngủ?”

Hứa Ôn Noãn không trả lời, nín chăm chăm ngoài cửa sổ, nghiêm túc cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu, như thật sự quyết tâm quyết định chuyện gì, liền cầm điện thoại di động lên lần nữa, đánh tin nhắn gửi qua: “Linh Độ, tết nguyên đán tôi được nghỉ một tuần, muốn đi du lịch, vì học Đại học ở Thượng Hải nên có thể là sẽ đến Thượng Hải trước còn họp mặt bạn bè, không phải anh ở Thượng Hải sao? Có thời gian thì chúng ta gặp mặt đi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 915: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (5)

Không trả lời.

Sau một lát, avatar của Linh Độ tối lại, logout rồi.

Vì cô quá lâu không trả lời câu hỏi của hắn nên hắn cho rằng cô đi ngủ rồi nên cũng ngủ rồi sao?

Hứa Ôn Noãn chờ thêm một chút nữa cũng không thấy hắn online, đành thoát game nhắm mắt ngủ.

.....

Cùng lúc đó, chuông báo thức khiến Lục Bán Thành tỉnh giấc, sau khi gửi chuyện cười cho Hứa Ôn Noãn xong, hắn vốn định ngủ tiếp nhưng lại thấy Hứa Ôn Noãn gửi đến đoạn này, liền khiến trong lòng của hắn loạn lên, không cảm thấy buồn ngủ nữa.

Cô lại muốn gặp mặt hắn.

Nhưng hắn là Lục Bán Thành, nếu gặp lại, có phải cô sẽ lại gặp ác mộng nữa không, hắn có chút do dự, nên trả lời cô như thế nào cho tốt đây?

Hắn chính là Lục Bán Thành, là người duy nhất trên thế giới này mà cô không muốn nhìn thấy mặt nhất.

Nếu cô và hắn gặp mặt, cô biết hắn là Lục Bán Thành, càng sẽ không qua lại với Linh Độ nữa, chẳng phải con đường duy nhất để hắn có thể biết tình hình của cô cũng biến mất sao?

Lần đầu tiên cô hỏi từ chối thì còn được nhưng lần thứ hai lần thứ ba thì

sao đây... Sau mỗi lần thì sao chứ? Vẫn phải tìm một cái cớ qua loa lấy lệ để từ chối sao? tiếp tục như vậy, có khi Linh Độ cũng sẽ không thể tiếp tục nói chuyện với cô như bây giờ...

Bất kể là gặp hay không gặp, hấn và cô hầu như chỉ có một kết cục duy nhất.

.....

Sáng ngày thứ hai, chín giờ, Lục Bán Thành vào game lại nhận được một tin nhắn của Hứa Ôn Noãn.

Cô gửi cho hấn ngay giờ cô đến Thượng Hải.

Hấn suy tư trong chốc lát, lại gõ một dòng: “Sao đột nhiên lại muốn gặp mặt?”

Hứa Ôn Noãn không online, mãi đến giờ ăn cơm trưa Lục Bán Thành mới nhận được hồi âm của cô: “Trong game quen biết nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh không muốn gặp tôi sao?”

“Huống chi, anh giúp tôi nhiều việc như vậy, tôi thật sự rất tò mò anh là người như thế nào, cũng muốn tự mình cảm ơn anh.”

Lục Bán Thành biết, thoát được một lần cũng không thể nào thoát được cả đời, nhưng hấn vẫn chọn cách kéo dài thời gian: “Tôi xem lại một chút, vì gần đây có chút chuyện khá bận, không biết có thời gian không nữa.”

Rất nhanh, Hứa Ôn Noãn liền trả lời hấn: “Được, nếu như có thời gian, chúng ta gặp mặt đi, nếu không có thì cũng không sao, tương lai gặp.”

“Ừ” Lục Bán Thành trả lời.

.....

Ngày 29 tháng 12, 10 giờ sáng, đúng giờ liền bay từ sân bay quốc tế Bắc Kinh bay đến sân bay Hồng Kiều ở Thượng Hải.

Thuê xe đến khách sạn, check in xong Hứa Ôn Noãn liền gửi cho Linh Độ một tin nhắn: “Tôi đã đến Thượng Hải ngoại trừ chiều hôm nay tôi có việc ra ngoài thì lúc nào tôi cũng rảnh cả.

Linh Độ không online, Hứa Ôn Noãn chờ đến ngủ quên cũng không thấy hắn trả lời.

Ngày thứ hai tỉnh lại, cô liền nhận được vài tin nhắn của hắn.

Thứ nhất là truyện cười.

Thứ hai là:”Xin lỗi, vì hôm nay tôi phải đi công tác nên hôm nay đã bay đến Hongkong, vốn hôm qua nên nói cho cô biết nhưng mà vì quá bận nên cũng không thể online chơi game.

Thứ ba là: “Có thể giữa tháng sau tôi mới có thể về, vì vậy chắc chúng ta không thể gặp nhau được rồi.”

Hợp lớp là giả... Đến gặp hắn mới là thật...

Hứa Ôn Noãn nhìn thấy tin nhắn của Linh Độ, không phải không cảm thấy lạc lõng, nhưng cô cũng hết cách rồi, cô chỉ có thể làm ra vẻ như không có gì, trả lời hắn: “Không sao, vậy lần sau gặp.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 916: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (6)

Linh Độ cũng không ở Thượng Hải, cô có ở đây cũng không có ý nghĩa, buổi trưa liền ra khỏi phòng, làm theo plan B đi du lịch đặt một vé máy bay đến VânNam, sau đó đi thẳng đến sân bay.

Vì nguyên nhân hải quan, Hứa Ôn Noãn bay trễ sáu tiếng đồng hồ, đến VânNamdũng đã là một giờ sáng.

Đến khách sạn đã đặt trước, việc đầu tiên phải làm là đi tắm nước nóng, sau đó liền bò lên giường.

Không biết có phải là do cô không thể gặp Linh Độ hay không, cả ngày trong lòng cô liền có chút khó chịu, cho đến khi cô nhắm mắt ép mình ngủ nhưng nằm rất lâu cũng không thể nào ngủ được.

Mở đèn trong khách sạn ra, cô tìm điện thoại di động, login game, sau đó liền nhìn thấy avatar của Linh Độ tối thui, tâm tình lại càng hạ xuống.

Hứa Ôn Noãn thở dài một hơi, ném điện thoại di động qua một bên, khoác áo đi vòng quanh phòng khách sạn của cô.

Đây là khách sạn rất đặc sắc, bên cạnh ghế sofa còn có một cái máy radio cổ.

Hứa Ôn Noãn tiện tay bấm một cái, lại trúng vào một bài hát lúc trước cô rất thích nghe, tên là: “Tôi là thanh xuân, chuyện xưa của tôi.”

Người hát rất nam tính, giọng hát rất ấm áp, dùng từ theo cư dân mạng mà nói cho chính xác thì chính là cụm từ: “nghe xong sẽ mang thai” để hình dung giọng hát này, khàn khàn lúc cần mềm thì mềm, lúc cần cứng thì cứng, có thể nói là tuyệt hảo, trêu chọc những tình cảm sâu thẳm từ trong nội tâm

của mỗi người.

Hứa Ôn Noãn nghĩ mình không ngủ được, liền ngồi trên ghế salon nghe chương trình này cũng tốt.

Chio dù là mấy năm nay chưa nghe lại được chương trình này nên lúc này nghe lại vẫn có thể cảm nhận được cảm giác như lúc đầu, cô ôm gối dựa, không nhìn được cười cười, trong âm thanh dễ nghe của ca sĩ lại nhớ đến những chuyện mấy năm nay cô phải trải qua, bỗng nhiên có chút hoài niệm.

Có vài chuyện cũ, phải buông bỏ được mới cảm thấy ung dung.

Nghĩ, Hứa Ôn Noãn liền cầm viết lên ghi lại số điện thoại của tổng đài mà người dẫn chương trình đang đọc, sau đó lại cầm rượu đến chỗ điện thoại bàn, gọi đi.

Không biết có phải do lúc này đã là nửa đêm rồi không mà cô lại bạo dạn gọi tới, cho rằng sẽ không có ai nghe được lời tâm sự của mình ngoài một người MC trên radio kia.

.....

Hôm nay Ngô Hạo phải đi tiếp khách, lúc xong đã là hai giờ sáng.

Hắn uống nhiều rượu nên cực kỳ đau đầu, ngồi trên xe lại nói với tài xế riêng một câu: “Về nhà.” Liền nhắm mắt lại.

Con đường lúc nửa đêm cực kỳ thông thoáng, xe nhẹ nhàng chạy trên đường.

Có thể là do tài xế cảm thấy tẻ nhạt nên mở radio, không có chương trình gì hay lại không ngừng đổi kênh, sau đó lúc đổi đến một giọng nam quen thuộc, Ngô Hạo lại nói: “Đổi kênh này đi.”

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu, khó hiểu nhìn hắn, sau đó không chỉnh nữa.

Bên trong xe rất yên tĩnh, xung quanh chỉ toàn là âm thanh dễ nghe của người MC.

Ngô Hạo nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ xe, nhớ đến lúc trước Hứa Ôn Noãn còn đến Bắc Kinh giúp hắn gây dựng sự nghiệp, bọn họ thường bận rộn cả đêm, lúc về Hứa Ôn Noãn đã cực kỳ mệt mỏi, nên cô thường nghe chương trình này để xả stress.

Trong radio có điện thoại gọi tới.

Người MC bắt máy: “Alo, xin chào, xin hỏi nên xưng hô như thế nào?”

“Gọi tôi Tiểu Y là được rồi.” cho dù cô dùng tên giả nhưng Ngô Hạo nghe qua liền có thể biết được đó chính là giọng nói của Hứa Ôn Noãn.

“Chào cô, Tiểu Y, xin hỏi bây giờ cô đã chuẩn bị xong chưa, có thể kể cho chúng tôi nghe câu chuyện của cô chứ?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 917: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (7)

“Tôi chuẩn bị xong rồi.” Hứa Ôn Noãn vừa nói xong, liền có tiếng nhạc nền nhẹ nhàng vang lên, qua mười mấy giây, cô mới nói tiếp: “Tuổi thanh xuân của tôi phải kể từ 13 năm về trước.”

“Khi đó tôi học lớp 10, lúc đó có một học sinh lớp 12 theo đuổi tôi, học sinh đó rất tuấn tú, trong trường có rất nhiều nữ sinh thích hắn, đến khi anh ấy theo đuổi tôi được nửa năm thì tôi đồng ý làm bạn gái của anh ấy.”

“Anh ấy gặp tôi rất thường xuyên, chúng tôi rất ít khi cãi nhau. Lần thứ nhất chúng tôi cãi nhau là vì anh ấy tốt nghiệp cấp ba, lên đại học.”

“Hai năm sau, khi tôi học đại học, bởi vì hộ khẩu của tôi ở Bắc Kinh nên lúc đó dù điểm của tôi có đủ vào trường đại học tốt hơn ở Bắc Kinh, nhưng tôi vẫn vì anh ấy mà đến Thượng Hải học.”

“Tôi và anh ấy không học chung trường, khoảng cách cũng khá xa nhưng mỗi tuần anh ấy sẽ đều đến thăm tôi.”

“Sau hai năm, anh ấy tốt nghiệp đại học, lại bắt đầu đi làm, anh ấy vì muốn thường xuyên gặp tôi mà thuê nhà trọ ở gần trường của tôi. Lúc đó tuy rằng anh ấy không có tiền nhưng mà vẫn dành tiền sinh hoạt hằng tháng của mình ra mua cho tôi rất nhiều quà.”

“Sau khi tôi tốt nghiệp đại học xong, cũng ở lại Thượng Hải công tác, nhưng mà một năm sau anh ấy lại muốn quay về Bắc Kinh để gây dựng sự nghiệp, tôi cũng không có ý kiến, chẳng ngần ngại đi theo anh ấy về Bắc Kinh, những ngày đầu mới bắt đầu làm việc, chúng tôi vẫn có thể chịu đựng được gian khổ, công ty của anh ấy cũng từ đó mà ngày càng phát triển, càng ngày càng làm được nhiều tiền.”

Hứa Ôn Noãn nói tới đây, dừng một chút, rất lâu, sau đó mới tiếp tục nói: “....Anh ấy còn cầu hôn tôi, còn đưa cho tôi một chiếc nhẫn kim cương cực kỳ lớn, chúng tôi định năm sau ngày mười bốn tháng hai thì kết hôn.”

“Nhưng còn chưa đợi được đến lễ thành hôn của chúng tôi, tôi lại phát hiện anh ấy ngoại tình.”

“Ngay lúc đó, tôi thật sự rất đau khổ, tôi không thể nào tưởng tượng được tại sao chuyện như vậy lại có thể xảy ra với tôi, tôi bắt đầu trốn tránh, thậm chí còn muốn lựa chọn tha thứ.”

“Tôi thật sự muốn cho rằng chưa hề có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ở bên anh ấy, chỉ tiếc rằng, người mà anh ấy ngoại tình đã có thai với anh ấy. Lại càng vì tôi mà cô ấy bị hư thai.”

“Chính vào lúc đó, lại có một người đi vào cuộc sống của tôi.”

“Người đó là bạn của người tôi yêu, tôi để ý anh ấy là do lúc cô gái kia bị hư thai, anh ấy đã ở bên cạnh tôi, chăm sóc cho tôi.

Bạn của hắn? Lúc Tưởng Tiêm Tiêm sảy thai người đó đã chăm sóc cô?

Ngô Hạo nhíu mày, đột nhiên nghĩ ra.

Lục Bán Thành.

“Tôi và người đó xảy ra chuyện, có một thời gian tôi nào tôi cũng nằm mơ thấy ác mộng.”

“Lúc bạn trai cũ cầu hôn đã đưa cho nhà tôi một triệu tiền sính lễ, cha của tôi lại đi đầu tư hết vào cổ phiếu, tôi vì muốn trả lại tiền cho nhà trai mà tìm người đó giả kết hôn, tôi thật sự rất tin tưởng người bạn này, nhưng vào đêm khi chúng tôi vừa mới đăng ký kết hôn xong thì người đó lại cưỡng... bức tôi.”

Ngô Hạo giật mình quay đầu, nhìn về phía radio.

Cưỡng bức? Lục Bán Thành cưỡng bức cô?

“Nửa tháng sau tôi phát hiện mình mang thai, lúc đó tôi cực kỳ hận người đàn ông kia, tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi anh ta càng sớm càng tốt, tôi không có cách nào đối mặt với đứa con trong bụng, liền đến bệnh viện phá thai...”

Trong nháy mắt, Ngô Hạo không thể nào thở nổi nữa, cả người hóa đá không nhúc nhích nổi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 918: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (8)

Phá thai.... Hứa Ôn Noãn không chỉ bị Lục Bán Thành cưỡng bức mà còn có một đứa bé, còn phá thai?

Phải biết, phá thai đối với người phụ nữ có ảnh hưởng cực kỳ không tốt về sau này.

Lục Bán Thành..... Lại đối xử với cô như vậy???!

Một cơn tức giận nhất thời bao phủ cả người Ngô Hạo khiến hắn thở cực kỳ nặng nề.

Xe đã đến cửa biệt thự, tài xế còn nhắc nhở hắn nhưng hắn lại hoàn toàn không có dấu hiệu xuống xe, chỉ nhìn chăm chăm nơi đang phát ra âm thanh, không chớp mắt, ánh mắt đang bốc lên một ngọn lửa, bùng bùng cháy.

Trong xe ngoài tiếng của Hứa Ôn Noãn trong radio, cũng không còn bất cứ âm thanh nào khác.

“Đoạn thời gian đó, lại có một loạt những chuyện mà tôi không thể nào nào lường trước được, tôi bị đả kích rất nghiêm trọng, hầu như đêm nào cũng nằm mơ thấy ác mộng, trong vòng một tháng, tôi sút 7kg, trước đây tôi thích tụ tập bạn bè đi chơi, nhưng người không thể nào chịu đựng được cô đơn như tôi lại bắt đầu thích ở một mình, thậm chí lúc bản thân không chú ý, tôi còn thường xuyên thất thần, chờ người ra, mãi đến một ngày, tôi đi qua đường, nhìn thấy một chiếc xe chạy qua, lúc đó tôi thậm chí còn nghĩ đến việc chạy vọt ra, để xe dừng chết cho xong, tôi mới biết thân kinh của tôi bắt đầu không bình thường, tôi bắt đầu tham gia điều trị tâm lý...”

Chẳng trách mùa thu năm ngoái, lúc hắn nhìn thấy cô, luôn cảm thấy lạ như cô đã biến thành một người khác.

Thì ra, lúc hấn không biết gì, đằng sau cô lại xảy ra nhiều chuyện đáng sợ như vậy.

Hấn chỉ nghĩ lúc đó là vì cô quá đau khổ vì phải chia tay với hấn nên mới như vậy...

Mà không ngờ, những chuyện khiến cô phải trở nên như vậy đều do Lục Bán Thành ban tặng.

Nghĩ tới đây, Ngô Hạo đột nhiên nói: “Đưa chìa khóa xe cho tôi!”

Tài xế bị Ngô Hạo làm cho giật mình, sợ đến nổi sững sờ, nhìn thấy người đàn ông kia sắp thiếu kiên nhẫn rồi, liền vội vàng đưa chìa khóa trên tay cho Ngô Hạo.

“Xuống xe!” Ngô Hạo nói hai chữ đơn giản, liền mở cửa xe, nhảy xuống.

Vì tức giận mà hấn mở cửa cực kỳ mạnh.

Tài xế không dám thở một hồi, liền vội vội vàng vàng bò xuống xe, sau đó cách xe xa xa mà chưa kịp nói tạm biệt Ngô Hạo, hấn đã ngồi lên ghế người lái, tàn nhẫn đạp chân ga, lao ra ngoài.

-

Từ chối Hứa Ôn Noãn xong, cả buổi chiều Lục Bán Thành đều ở trong trạng thái thất thần.

Buổi tối hấn tham gia một bữa tiệc từ thiện, vì tâm trạng quá tệ nên uống nhiều rượu, lúc rời khỏi bữa tiệc cả người đã chiếm 60% là rượu.

Ngồi trong xe, hấn nhắm mắt lại, ngồi cho tỉnh rượu một chút, sau đó mới đạp chân ga, từ từ rời đi.

Lúc trở lại từ nước Mỹ, hấn vẫn luôn ở ngoài, không về nhà mà trước đây Hứa Ôn Noãn đã ở.

Trong lòng hắn biết rõ rằng, hắn không dám trở lại đó, vì bước vào căn nhà đó, sẽ có đầy những hồi ức bao phủ lấy hắn.

Đêm nay, hắn lại mượn rượu mà trở về nơi này, dừng ở bãi đậu xe dưới tầng hầm, ngồi trong xe một chút, cuối cùng vẫn dừng cảm lên lầu nhìn một chút.

Nhà mỗi ngày vẫn có người đến lau dọn, bày trí bên trong cũng không khác gì năm ngoái.

Lục Bán Thành đứng trước cửa, cả người có chút hoảng hốt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 919: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (9)

Qua một lúc lâu, hắn mới khom người, thay giày, vừa cất bước đi về phía sofa, sau lưng lại có tiếng chuông cửa.

Lục Bán Thành dừng chân, quay người ra mở cửa, chẳng cần nhìn mắt thần xem là ai đến.

Ngô Hạo mặc đồ vest, vẻ mặt cực kỳ tức giận, Lục Bán Thành còn chưa kịp hỏi hắn có chuyện gì liền bị Ngô Hạo vung cánh tay một cái, sau đó, cảm giác được cả khuôn mặt mình trở nên tê tê.

Cú đấm kia của Ngô Hạo thật sự là dùng hết sức rồi, thân thể cao to của Lục Bán Thành bị hắn đánh đến nổi lùi về phía sau hai bước, sau đó cảm thấy cả khuôn mặt đều đau buốt.

Hắn theo bản năng giơ tay lên vuốt mặt mình một cái, sau đó liền không hiểu mà tức giận nhìn Ngô Hạo: “Ngô Hạo, cậu con mẹ nó có...”

Lời nói tức giận còn chưa nói xong, Ngô Hạo lại giơ chân lên, đạp lên bụng của hắn một cước.

Vì uống rượu mà thân thể của hắn có chút yếu, cả người lùi lại vài bước, vẫn không thể nào ổn định được nên chật vật ngồi trên mặt đất.

“Lục Bán Thành. Con mẹ nó hôm nay tao không thể không giết mày được!” Ngô Hạo giống như một người điên vậy, hoàn toàn không có ý muốn dùng tay mà xông lên dùng chân đá vào người Lục Bán Thành một cước: “Con mẹ nó mày bị bệnh phải không? sao mày lại đối xử với Ôn Noãn như vậy?”

Lục Bán Thành nhú mày cắn chặt môi, sau đó nghe thấy tiếng мэng

chửi của Ngô Hạo từ trên đỉnh đầu: “Con mẹ nó mày cưỡng bức cô ấy, mày ép buộc cô ấy! Mày còn khiến cô ấy phải phá thai! Hôm nay tao không giết mày không được mà!!”

Ngô Hạo càng tức giận, càng rống lớn, cuối cùng hấn liền khom người xuống, đâm đá Lục Bán Thành túi bụi.

“Mày có biết phá thai tổn hại đến sức khỏe của người phụ nữ bao nhiêu không hả?”

Nghe đến đó, Lục Bán Thành đã hiểu rõ tại sao Ngô Hạo lại tức giận đùng đùng như vậy, chỉ là khi hấn nghe được Ngô Hạo nói những câu cuối cùng, lại nhớ đến lúc hấn ngoại tình, lại tức giận lên, liền nhịn đau, đột nhiên vươn mình quật Ngô Hạo ngã trên mặt đất, sau đó cũng giờ nắm đấm lên, đánh Ngô Hạo.

Lục Bán Thành đánh không được mấy lần lại bị Ngô Hạo tóm chặt tay, hai người đàn ông ở trên sàn nhà trong phòng khách đánh nhau đến đỏ mắt.

-

Hứa Ôn Noãn hoàn toàn không biết ở Bắc Kinh có hai người đàn ông đang đánh nhau vì mình, sau khi kể lại chuyện xưa xong cô bình tĩnh lại tâm tình của mình, nằm trên giường liền chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Khi tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày thứ hai.

Có thể là cô đã có dũng khí đối mặt với chuyện của mình, kể ra hết một lần nên cô cảm thấy rất tự tại, lại ngủ thẳng giấc nên lúc này cả người cô đều có cảm giác ung dung.

Cô ở phòng ăn ngoài trời của khách sạn ăn trưa xong, lại xách túi lên, đi dạo những thị trấn cổ.

Có thể là do buổi chiều hoạt động nhiều tiêu hao quá nhiều thể lực, có thể là do trong một năm nay cô hoạt động thể chất quá ít nên buổi tối cô

quay trở lại khách sạn liền tắm nước nóng, có chút khó thở.

Cũng may cô có mang theo thuốc, sau khi xịt một cái, liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng vẫn có chút buồn nôn, cô chỉ đơn giản ngồi trong phòng khách sạn chơi game.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 920: Chúng Ta Gặp Mặt Đi (10)

Sau khi đánh được hai trận, bình thường sau ba giờ sáng là thời gian còn lại cô sẽ không nhìn thấy Linh Độ online giờ này.

Hứa Ôn Noãn vốn đang chơi game lập tức thoát ra, mở khung chat với Linh Độ, gửi tin nhắn: “Xong việc rồi sao?”

.....

Lục Bán Thành ngồi trên ghế salon trong phòng khách nhìn chăm chăm tin Hứa Ôn Noãn gửi tới, không chần chừ chút nào mà gõ: Ừ.

Đánh chữ làm cánh tay của hắn đau xót, hắn hít vào một ngụm khí lạnh, ngừng một lát, mới đánh thêm: “.....Vừa mới về khách sạn.”

Hứa Ôn Noãn thông thả, tin nhắn vừa mới gửi đến, cô liền trả lời: “Anh ăn cơm tối chưa?”

Linh Độ: “Ăn rồi, còn cô?”

Bảo Bảo sợ, bảo vệ ta: “Ăn từ lâu rồi.”

Rạng sáng lúc gửi chuyện cười cho cô, hỏi cô một câu còn đang ở Thượng Hải sao? cô online buổi chiều mới trả lời hắn cô đang ở Lệ Giang, vì vậy Lục Bán Thành lại hỏi: “Chơi vui không?” liền gửi cho cô.

“Chơi rất vui, lúc này chỉ có chút khó thở.”

“Khám bác sĩ chưa?”

“Không có gì nghiêm trọng, xịt thuốc một chút là được, có thể là do tắm nước nóng quá lâu nên bị như vậy.”

“À.” Lục Bán Thành gõ chữ này xong, nhìn chằm chằm bốn chữ “Có chút khó thở.” Lại ngẩng đầu lên, nhìn hình ảnh của mình trong gương ngay phía trước mặt, trong gương có người dán vài miếng băng keo cá nhân trên mặt, khóe môi còn có vết máu ứ đọng... Ngô Hạo ra tay thật là cmn tàn nhẫn, dám cầm ghế dựa đập hấn.

Lục Bán Thành mắng trong lòng một câu, do dự trong chốc lát, vẫn thoát game, sau đó mở trang web tra vé máy bay một chút, đặt một vé sáng sớm ngày thứ hai bay đến Lệ Giang.

.....

Hứa Ôn Noãn đi chơi kế hoạch, mỗi ngày đều đi một nơi khi thì là núi tuyết Ngọc Long, khi thì là địa đạo cổ Trà Mã, Cổ trấn, hồ cô lô,... dọc đường đi, Hứa Ôn Noãn hưởng thụ phong cảnh đẹp, thức ăn ngon, mỗi ngày đều rất vui vẻ, cũng rất hài lòng, những chuyện đáng sợ đều đã qua hết rồi, vui đến nỗi tạt xấu lại tái phát, lúc sáng sớm đi xe buýt đến Cổ Thành chơi, ăn cơm trưa xong lại không mang theo túi, cả người vui vẻ nhẹ nhàng, đến nơi lúc muốn mua mấy đồ lưu niệm mới phát hiện ra mình không mang theo túi không có tiền.

Lúc này đã là trễ hơn giờ cơm hai tiếng đồng hồ, lúc cô vội vã chạy về phòng ăn tìm túi đã mất từ lâu rồi.

Hỏi qua nhân viên phục vụ thì họ đều ngơ ngác không nhìn thấy túi của cô bao giờ...

Cô mượn điện thoại di động của một nhân viên, gọi qua số điện thoại của mình, điện thoại ở trạng thái tắt máy.

Xem ra người lấy túi của cô không có ý muốn trả lại rồi...

Tâm tình tốt của Hứa Ôn Noãn mấy ngày nay tất cả đều tan thành mây khói, cô cố gắng gượng cười với nhân viên phục vụ một cái, sau đó nói cảm ơn, liền trả lại điện thoại cho người kia, rời khỏi phòng ăn.

Cô định tối nay về Lệ Giang sáng sớm ngày mai bay trở về Bắc Kinh nên hành lý đều đã để ở phòng khách sạn, ở trong người cô lúc này không có gì hết.

Cô không quen ai ở đây, bây giờ trên người lại không có đồng nào, tiền đi xe buýt về Lệ Giang cũng ko mua nổi, hơn nữa, Cổ Thành cách Lệ Giang đến ba tiếng đi xe.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 921: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (1)

Càng nghĩ, Hứa Ôn Noãn càng bực mình, cuối cùng cũng chẳng thêm để ý đến hình tượng gì nữa mà ngồi trên tảng đá bên rìa đường, bắt đầu suy nghĩ coi mình nên làm gì.

Mặt trời sắp lặn, sắc trời cũng ngày một tối hơn, chuyển xe cuối cùng về Lệ Giang cũng đã đi rồi, Hứa Ôn Noãn không thể nào nghĩ ra cách để giải quyết.

Đèn đường ở Cổ Thành từ từ sáng lên, du khách càng ngày càng ít, trên đường phố yên tĩnh hơn rất nhiều, Hứa Ôn Noãn giật giật hai chân tê rần, nghĩ cách duy nhất là phải mượn điện thoại của ai đó gọi về cho cha mẹ để hai người họ đến đón mình, lúc đó khoe mắt của cô lại vô tình nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Hứa Ôn Noãn cho rằng mình nhìn lầm, sững sốt một lúc lâu mới chuyển tầm mắt nhìn thẳng người đó.

Quả nhiên là... Lục Bán Thành, hắn ngồi trong quán rượu đối diện với người đàn ông da trắng mắt xanh, bọn họ hình như nói tiếng anh, không biết là đang nói gì, trên mặt Lục Bán Thành có biểu hiện như cực kỳ sung sướng.

Buổi chiều, cô ngồi xồm ở chỗ này buồn bực, nên vẫn luôn nằm mơ giữa ban ngày, mong rằng có thể gặp một người quen ở đây là tốt rồi.

Không ngờ, lại thật sự gặp, mà lại còn gặp người mà cô không muốn gặp nhất...

Trước tiên không nói đến chuyện cô có muốn mượn điện thoại của hắn hay không, cho dù là cô có liên lạc với cha mẹ cũng sẽ không đến nhanh như vậy, họ phải chạy từ Bắc Kinh đến Lệ Giang, sau đó lại chạy từ Lệ Giang

đến Cổ Thành, tất nhiên là cô phải ở đây suốt cả buổi tối rồi.

Không chỗ ở, không có đồ ăn, ngồi trên một tảng đá giữa trời, ở một nơi xa lạ, cô còn là một cô gái nữa....

Hứa Ôn Noãn càng nghĩ càng thấy cách duy nhất của mình quá vô dụng, sau đó lại thăm dò tìm mắt đến Lục Bán Thành ngồi trước cửa quán rượu một lần nữa.

Hắn mặc một cái áo trắng đơn giản, giơ chai bia lên, đang từ từ cụng ly với người nước ngoài kia.

Cô chạy đến nhờ hắn giúp, hắn sẽ giúp cô hay không đây?

Lúc cha cô gặp nguy hiểm đến tính mạng, hắn thấy chết còn không cứu nữa là....

Hứa Ôn Noãn chần chừ trong lòng một lúc lâu, cuối cùng vẫn đứng lên.

Không thử sao biết? nếu lỡ hắn đồng ý thì sao? huống chi cô không còn đường khác để chọn nữa rồi.

Nghĩ tới đây, Hứa Ôn Noãn hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, đi về phía quán rượu.

Lúc cô đẩy cửa vào, có một nhân viên mặc đồng phục nói lạnh lạnh: “Chào mừng quý khách!”

Sau đó liền hỏi: “Xin hỏi quý khách đi mấy người?”

Trong quán rượu rất yên tĩnh, tuy rằng cô nghe không rõ Lục Bán Thành và người nước ngoài kia nói gì nhưng mà qua tiếng nhạc cô cũng có thể nghe thấy bọn họ nói khá nhiều.

Hai người họ rất vui vẻ, cũng không chú ý đến cô, Hứa Ôn Noãn hít một hơi thật sâu, nói với nhân viên phục vụ: “Tôi tìm người.” sau đó đợi nhân viên đó mỉm cười rời đi, mới dùng tất cả dũng khí của mình mà đi đến chỗ

Lục Bán Thành đang ngồi.

Lúc Hứa Ôn Noãn sắp đến bên bàn Lục Bán Thành, người ngồi đối diện hẳn phát hiện ra cô đầu tiên, nghi hoặc nhìn về phía cô, dùng tiếng anh hỏi: “Tiểu thư, cô là?”

Người đó hỏi xong, Lục Bán Thành hút vào một hơi thuốc cũng lơ đãng quay đầu qua, nhìn cô đang nhẹ nhàng bước tới.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 922: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (2)

Hai người chạm mặt nhau, trong đáy mắt của hắn rõ ràng có chút kinh ngạc, đầu ngón tay cầm khối thuốc quơ quơ, nhưng qua mấy giây, tất cả những biểu hiện đó đều biến mất, nhìn đôi mắt của cô, không nói gì.

Người nước ngoài đi cùng Lục Bán Thành cũng nhìn cô, Hứa Ôn Noãn đang nhìn Lục Bán Thành, lần này người đó lại hỏi: “Thành, cậu biết người này sao? Là bạn của cậu à?”

Nghe người kia hỏi như vậy, Lục Bán Thành mới thu lại tầm mắt, quay lại người bạn đang ngồi đối diện mình, sau đó liền đập thuốc, nhìn thấy Hứa Ôn Noãn đứng tại chỗ không nói gì, lại ngẩng đầu lên nhìn cô một chút, câu nói đầu tiên của hắn sau khi hai người họ ly hôn chính là: “Có chuyện gì không?”

Có người khác ở đó, Hứa Ôn Noãn lại càng căng thẳng, cô vồ vồ vạt áo, đang lấy lại dũng khí chuẩn bị nói chuyện lại nghe thấy hắn nói: “Jony, tôi đi đây một chút.”

Đợi đến khi người nước ngoài kia gật đầu nói “OK” xong, sau đó Lục Bán Thành lại đứng dậy, nhìn Hứa Ôn Noãn, lại chỉ ra ngoài quán bar, sau đó đi trước đến cửa quán rượu.

Hứa Ôn Noãn gượng cười với người nước ngoài kia, sau đó liền quay người đuổi theo Lục Bán Thành.

Băng qua đường, đi vào một con hẻm nhỏ ít người qua lại, Lục Bán Thành dừng lại, quay người nhìn Hứa Ôn Noãn đứng cách xa hắn chừng một mét.

Hắn không mở miệng, chờ cô nói chuyện.

Hứa Ôn Noãn nuốt một ngụm nước miếng, nhìn vào đôi mắt của Lục Bán Thành, nói: “Tôi, tôi muốn mượn anh ít tiền.”

Lục Bán Thành không nói gì, ánh mắt cũng không có chút gợn sóng nào.

Vẻ mặt của hắn như vậy lại khiến Hứa Ôn Noãn không nhìn thấu hắn đang nghĩ gì, nhìn ánh mắt của hắn, cô lại giải thích một lần: “Buổi trưa tôi không cẩn thận nên làm mất túi rồi, bây giờ tiền không có, điện thoại cũng không... lại đúng lúc nhìn thấy anh...”

Hứa Ôn Noãn nói xong liền rũ mắt không dám nhìn hắn nữa, trầm mặc trong chốc lát còn nói: “..Hy vọng anh có thể giúp tôi một chút, trở về Bắc Kinh tôi sẽ lập tức chuyển khoản cho anh.”

Từ lúc hắn đến Lệ Giang đi tìm cô, chỉ là cô không phát hiện ra hắn thôi.

Xế chiều hôm nay hắn nhìn cô ngồi phờ phạc trên tảng đá ngoài kia không nhúc nhích, mới thấy có gì đó không đúng.

Hắn thấy trời tối rồi, cô còn ngồi cà kê ở đó như một kẻ ngốc, mới giả vờ như gặp bạn đi vào quán rượu, tìm nơi mà cô có thể nhìn thấy hắn.

Thì ra là làm mất túi rồi...

Lục Bán Thành thất thần quá lâu, Hứa Ôn Noãn cho rằng hắn không muốn giúp cô nên dùng sức vò vò vạt áo, chần chừ một hồi mới nói tiếp: “... Tôi ở đây không có người quen, hành lý đều để ở Lệ Giang hết rồi.”

Hứa Ôn Noãn còn chưa nói hết, Lục Bán Thành đã định thần lại: “Cô cần bao nhiêu tiền?”

“Ề?” Hứa Ôn Noãn bị Lục Bán Thành nói làm cho ngẩn người, mới phản ứng được hắn đồng ý rồi, sau đó vội vàng tính toán trong lòng một chút, tiền mình chạy suốt đêm về Lệ Giang, tiền mình phải dùng cho ngày mai, còn vé máy bay về Bắc Kinh nữa....

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 923: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (3)

Hứa Ôn Noãn ước tính một hồi, sau đó giơ một ngón tay với Lục Bán Thành, nhỏ giọng nói: “1000.”

Lục Bán Thành không nói gì, móc bóp tiền ra, sau khi mở ra mới nhớ lúc này vì muốn diễn kịch chân thật một chút cho nên hắn đã đưa hết tiền chặn cho người nước ngoài kia để hắn đóng vai bạn của mình, trong bóp của hắn bây giờ chỉ còn lại vài tờ tiền lẻ, cộng lại chắc cũng chỉ có 100 tệ...

Lục Bán Thành muốn hôn mê, sau đó lại đóng bóp tiền, vừa định nói cô tìm một cây ATM để rút tiền nhưng lại nhớ đến lúc này cô còn muốn về Lệ Giang nên sửa câu trần thuật lại thành câu nghi vấn: “Sau đó cô phải về Lệ Giang sao?”

“Ừ” Hứa Ôn Noãn gật gật đầu.

“Tìm xe riêng sao?”

Hứa Ôn Noãn lại gật cái nữa.

Lục Bán Thành cau mày, một lát sau mới nói: “Lát nữa tôi cũng phải về Lệ Giang, cô đi xe của tôi đi.”

Dừng một chút, hắn lại giải thích thêm: “Trong bóp tôi không còn tiền mặt, mà trên đường đến đây cũng chưa thấy ATM, chờ đến Lệ Giang, tôi sẽ lấy tiền đưa cho cô.”

Đi xe riêng, không cần phải tốn tiền, hơn nữa trừ hắn ra cũng không có ai giúp cô nữa rồi... Hứa Ôn Noãn suy nghĩ một lúc cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Được.”

“VẬY ĐỢI TÔI MỘT CHÚT, TÔI CHÀO NGƯỜI BẠN KIA.”

Hứa Ôn Noãn biết hắn đang nói ai, liền nhẹ giọng ừ một tiếng.

Cô không theo Lục Bán Thành vào quán rượu mà đứng bên ngoài chờ hắn, nhìn qua cửa sổ, cô cũng có thể thấy Lục Bán Thành đang chào tạm biệt hắn.

Khoảng năm phút sau, Lục Bán Thành đi ra.

Hắn liếc mắt nhìn Hứa Ôn Noãn: “Đi thôi.”

Hứa Ôn Noãn chờ hắn đi trước, sau đó mới đi theo sau hắn: “Đã làm phiền anh rồi.”

Lục Bán Thành đi trước cô, qua khoảng một phút sau, hắn mới trả lời cô: “Không có gì.”

Hứa Ôn Noãn không nói nữa, hai người yên lặng một lúc lâu, đi đến chỗ đậu xe xong, lúc đi ngang qua nhà hàng, Lục Bán Thành lại nghĩ đến cô ngồi ở bên đường từ trưa đến giờ, chắc hắn lúc này đã đói rồi, sau đó liền dừng bước nói: “Tôi còn chưa ăn tối, ăn chút gì đó rồi mới xuất phát được không?”

Hắn muốn ăn rồi mới đưa cô đi, cô không có ý kiến, nhưng mà hắn sẽ không để cô đứng chờ ở ngoài chứ?

Lục Bán Thành như hiểu Hứa Ôn Noãn đang nghĩ gì, lại nói: “Cô cũng ăn chút gì đi.”

“À” Hứa Ôn Noãn đáp một tiếng, đi sau Lục Bán Thành, vào nhà hàng.

Ánh sáng trong nhà hàng so với ánh sáng trong quán rượu tốt hơn rất nhiều.

Đợi đến khi cô ngồi đối diện hắn, lúc Lục Bán Thành cúi đầu xem thực đơn, Hứa Ôn Noãn lúc này mới vô ý nhìn mặt Lục Bán Thành, lúc này cô

mới phát hiện trên mặt hấn có vài vết thương, tuy đã mờ đi nhưng vẫn rất dễ thấy, đặc biệt là khoe môi, vảy rất dày, hình như là bị thương rất nặng,... hấn đánh nhau với người khác sao?

Lúc Hứa Ôn Noãn đang suy nghĩ lung tung, Lục Bán Thành mới nhìn về phía cô, cô vội lấy lại tinh thần, thực đơn đã được đưa đến trước mắt: “Cô muốn ăn cái gì?”

“Tôi, sao cũng được.” Hứa Ôn Noãn vừa trả lời vừa liếc nhìn vết máu ứ đọng trên mặt Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành không miễn cưỡng cô, chọn hai món.

.....

Cơm nước xong, Lục Bán Thành đi đến bãi đậu xe, móc chìa khóa xe, mở khóa xe xong theo thói quen lại mở cửa bên cạnh người lái cho Hứa Ôn Noãn nhưng cô lại nhanh tay mở cửa phía sau lưng hấn trước.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 924: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (4)

Động tác của Lục Bán Thành ngừng lại trong chốc lát.

Qua mấy giây, hắn mới rút tay về, một lần nữa nhét vào túi tiền, bình tĩnh đứng bên cạnh xe một lúc, sau đó nhìn qua cửa kính xe, thấy cô bé đã ngồi vào trong xe ngay ngắn, lại khó hiểu nhìn hắn sao còn chưa lên xe.

Cô phát hiện tầm mắt của hắn, ánh mắt của cô chạm vào tầm mắt của hắn một giây, sau đó liền dời đi nơi khác.

Lục Bán Thành nuốt nước bọt hai lần, thu lại tầm mắt, khẽ thở dài một hơi, làm như không để ý đến xa cách và chống cự của cô, liền vòng qua đầu xe, lên xe, sau đó lái về phía Lệ Giang.

Dọc đường đi, Hứa Ôn Noãn yên lặng ngồi sau xe hắn, từ đầu đến cuối vẫn duy trì tư thế nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Bán Thành thỉnh thoảng sẽ nhìn Hứa Ôn Noãn qua kính chiếu hậu một chút, nhưng vẫn không lên tiếng làm phiền cô.

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, bên trong xe yên tĩnh không bao lâu, bầu không khí lại có chút kỳ lạ, để tránh lúng túng, Lục Bán Thành lại mở radio trên xe, tìm một chương trình âm nhạc, khiến tiếng hát rất nhanh lấp đầy khoảng trống trong xe.

Lúc xe chạy được chừng hai tiếng đồng hồ, đã đến trạm dừng chân, Lục Bán Thành quẹo xe vào đồ xăng.

Lúc Lục Bán Thành tính tiền đi ra, trong tay còn ôm một cái túi, lúc hắn ngồi lại trong xe, liền lấy một chai nước từ trong túi ra, sau đó đưa hết túi cho Hứa Ôn Noãn: “Trên xe tẻ nhạt, ăn chút gì đi.”

Hứa Ôn Noãn nói cảm ơn với hắn, sau đó cầm lấy, túi không đóng, cô có thể nhìn thấy bên trong ngoài một chai nước còn có trái cây và đồ ăn vặt.

Lục Bán Thành không đáp lại lời cảm ơn của cô, thắt dây an toàn xong lại tiếp tục lên đường.

Lần này xe chạy không xa lắm liền có mưa lâm thâm, tốc độ xe buộc phải giảm xuống.

Hứa Ôn Noãn thức dậy đã là sáng ngày hôm sau, ngồi xe lâu, cả người cô mệt rũ rời, lúc cô không biết mình đã nhắm mắt lại lần thứ mấy, xe đang chạy ổn định bỗng nhiên dừng lại.

Hứa Ôn Noãn cho rằng Lục Bán Thành có chuyện gì khác phải làm nên không lưu ý nhiều, qua không lâu lại có tiếng Lục Bán Thành mở cửa xe, qua một lúc không lâu lại có tiếng đề máy, thấy xe không khởi động, lại nghi ngờ mở mắt ra, nhìn thấy Lục Bán Thành đội mưa đứng trước đầu xe, mở mui xe lên, giờ tay mở đèn pin điện thoại di động, nhìn trong đó một lúc lâu, mới trở lên xe, tiếp tục đề máy xe nhưng vẫn không được, lúc này mới lấy điện thoại di động gọi cho công ty taxi, báo cáo tình hình và địa điểm xong, lại cúp máy, sau đó Hứa Ôn Noãn lại hỏi: “Xe hư sao?”

“Ừ” Lục Bán Thành quay đầu nhìn Hứa Ôn Noãn một cái, giải thích: “Bỗng nhiên tắt máy, không biết là gặp vấn đề ở đâu, công ty taxi hiện đang phái người tới, chúng ta phải chờ trong xe một chút”

Hứa Ôn Noãn gật đầu, nhẹ giọng “Nha” một tiếng.

Trong xe lại không có tiếng động nào, Lục Bán Thành dựa vào ghế xe, xem điện thoại di động, Hứa Ôn Noãn mất điện thoại nên chỉ có thể ngồi yên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thời gian từ từ trôi qua, Hứa Ôn Noãn lại từ từ cảm thấy buồn ngủ lần nữa

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 925: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (5)

Cô tìm một tư thế thoải mái xong, không kiềm lòng được nhắm mắt. lại ngủ say.

Trong đêm mưa, nhiệt độ xuống thấp, Lục Bán Thành nhìn qua kính chiếu hậu thấy cô bé nằm nghiêng đầu vào cửa kính ngủ chằm chằm, phát hiện cô đang cuộn người lại vì lạnh.

Xe tắt máy nên máy điều hòa không thể nào mở được, Lục Bán Thành ngủ như vậy sẽ bị cảm, liền cởi áo khoác ra quay người đắp lên người cô.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng nhưng vẫn quấy rầy cô.

Khi hắn vừa cầm áo khoác lên người cô, lúc chuẩn bị giúp cô thu dọn lại cho gọn thì cô liền đột nhiên mở mắt ra, phản ứng rất mạnh mẽ, ngồi bật người dậy

Lục Bán Thành đã gặp phải cô phản ứng như vậy hắn liền nhớ đến chuyện một năm trước đây lúc cô và hắn ly hôn, cũng đúng lúc sinh nhật mẹ của hắn, cô đi theo hắn về nhà cha mẹ một chút, lúc trưa cô ngủ thiếp đi trên ghế sofa, hắn cầm chăn muốn đắp cho cô cũng như vậy, cô tỉnh lại theo phản xạ có điều kiện, sau đó cả người liền né hắn rất xa, mới thở phào nhẹ nhõm, bộ dạng kia giống như hắn là sinh vật đáng sợ đến mức nào.

Đầu ngón tay Lục Bán Thành cứng đờ, lông mày mịt mội vội vàng buông áo xuống, rút tay lại, hắn sợ cô hiểu lầm hắn, lại nhẹ nhàng giải thích: “Tôi sợ cô bị cảm lạnh.”

Nghe thấy những lời này, Hứa Ôn Noãn mới phát hiện hắn vừa khoác cho cô một cái áo.

Thì ra hẳn chỉ khoác áo cho cô, vậy mà cô lại phản ứng... Hứa Ôn Noãn cảm thấy áy náy trong lòng, lại cong môi với Lục Bán Thành: “Cảm ơn anh”

Lục Bán Thành không nói gì, liền quay người nhìn về phía trước, dựa lên ghế người lái, kéo dài khoảng cách xa nhất với cô.

Bị Lục Bán Thành làm thức tỉnh, Hứa Ôn Noãn lại nhắm mắt lần nữa, trong mũi cô toàn là mùi của Lục Bán Thành, cô vốn đang cực kỳ buồn ngủ nhưng nghe thấy mùi này lại không ngủ được, trong đầu không thể nghĩ được gì, trong tim cũng có chút loạn, mí mắt thỉnh thoảng lại chuyển động, đầu cũng đổi hướng dựa trên ghế.

Cô hành động nhỏ như thế nào đều thu vào trong tầm mắt của Lục Bán Thành.

Vì hẳn đến quá gần nên bây giờ cô không dám ngủ nữa sao?

Nếu hôm nay không phải cô rơi vào tình huống đặc biệt này, chắc chắn hẳn sẽ không thể nào dám tự ý xuất hiện trước mặt cô, không dám quấy rầy cuộc sống của cô... Lục Bán Thành lại ngược mắt lên nhìn cô bé phía sau trong kính chiếu hậu, cô bé đã mở mắt ra, nhìn chăm chăm màn mưa ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Lục Bán Thành mím môi một hồi, lại không nói, yên lặng trong chốc lát, hẳn mới mở miệng: “Cô buồn ngủ thì cứ ngủ đi, yên tâm, tôi không lại gần cô nữa đâu...”

Ngô Hạo đột nhiên nói như vậy khiến cô ngạc nhiên mà trở mắt ra.

Lục Bán Thành nhìn thấy cô như vậy, cho rằng cô không tin mình, chân chừ một chút, liền để chìa khóa xe vào hộc cạnh chỗ Hứa Ôn Noãn, sau đó cầm dù trong xe, mở cửa bước xuống xe.

Tiếng cửa xe đóng lại, Hứa Ôn Noãn quay đầu liếc mắt nhìn chìa khóa xe bên cạnh, sau đó từ từ hiểu ý của câu lúc này Lục Bán Thành nói là gì.

Hắn sợ cô cho rằng hắn sẽ bắt nạt cô, cho nên mới nói câu kia, mới để chìa khóa xe ở chỗ cô có thể nhìn thấy mà xuống xe...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 926: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (6)

Chỉ cần cô bấm nút khóa xe trên chìa, hắn sẽ không thể nào mở cửa ra được.

Là lúc cô bị hắn đánh thức có hành động quá mạnh mẽ cho nên khiến hắn hiểu làm sao?

Cô thừa nhận hơn một năm trước đây lúc cô ở quá gần hắn sẽ có phòng bị, sẽ ó sợ hãi. Đương nhiên khi đó cô phản ứng như vậy là do cô bị bệnh, huống chi ngay lúc đó cô không chỉ đối với hắn như vậy mà đối với bất cứ người đàn ông nào khác cũng sẽ như vậy.

Cô bây giờ không còn bệnh nặng như lúc trước nữa, cô chỉ là bị đánh thức nên phản xạ có điều kiện mà ngồi dậy thôi.

Nhưng mà hình như trước đây hình như hắn không phải như vậy, bởi vì cô hại chết con trai của hắn mà hắn hận cô thấu xương, thái độ đối với cô đều rất đáng sợ, thời gian trôi qua hơn một năm, sao lúc này hắn lại suy tính cho cô nhiều như vậy?

Hứa Ôn Noãn không hề ý thức được suy nghĩ của cô toàn bộ đều là hắn, cô nghiêng đầu, nhìn chằm chằm chìa khóa xe, bình tĩnh một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn qua cửa kính xe, nhìn về phía Lục Bán Thành cao cao, một tay đang che dù, một tay cầm thuốc hút, tựa vào hàng rào chắn trên đường cao tốc.

Mưa không lớn, nhưng cũng có gió, hắn mặc dù cầm dù nhưng mà vẫn có không ít những giọt mưa đang rơi xuống người hắn, khiến quần áo của hắn chỗ ướt chỗ khô.

Hắn như không cảm giác được cô đang nhìn hắn, rũ mày, lại chầm một

điều thuốc khác.

Trong ấn tượng của cô, hình như Lục Bán Thành không thích hút thuốc như vậy, hơn nữa ban đầu lúc quen biết hắn, hắn lại cho cô cảm giác sạch sẽ như ngọc, loại đàn ông trong sáng như vậy, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy hắn như biến thành một người khác, mặt mũi vẫn như vậy, khí chất vẫn như vậy, có thể cô có một cảm giác khác lạ không thể diễn tả bằng lời.

Hứa Ôn Noãn không biết mình đã nhìn chằm chằm Lục Bán Thành bao lâu, đến khi hắn châm một điều thuốc mới, trời lại mưa càng lúc càng lớn, cô ngồi trong xe cũng có thể nghe thấy tiếng đùng đùng ngoài xe, vạt áo của hắn cũng có vài giọt nước nhỏ xuống.

Hắn cứ đứng như vậy, ngày mai sẽ bị cảm đó,... hắn chỉ muốn để cho cô yên ổn ở trong xe lại không chú ý đến bản thân mình chút nào sao?

Hứa Ôn Noãn rõ ràng cảm thấy trong lòng mình có cảm giác, là loại cảm giác rung động, loại cảm giác khác hẳn với lúc cô hận hắn đến tận xương tủy dù có sống hay chết cũng không màng lúc này đang trở nên xao động.

Hứa Ôn Noãn cắn môi, cuối cùng cũng thuận theo ý nghĩ của bản thân mà giơ tay lên hạ cửa sổ xe xuống, gọi hắn “Này” một tiếng.

Lục Bán Thành cho rằng mình nghe thấy ảo giác nên ngừng hút thuốc, dừng một chút, không nhìn về phía xe.

Hứa Ôn Noãn lại mở miệng: “Lục Bán Thành.”

Lần này Lục Bán Thành ngẩng đầu lên theo bản năng, nhìn về phía cửa sổ đang bị hạ xuống, nhìn thấy khuôn mặt của cô trong màn mưa, cả người hắn như đang gặp phải một chuyện cực kỳ khó tin, ngón tay đang cầm thuốc hút của hắn cực kỳ run, qua một lúc lâu, hắn mới mở miệng ha một tiếng.

Hứa Ôn Noãn dừng một giây, mới mở miệng: “Trời mưa lớn rồi, anh cứ đứng ngoài đó sẽ bị bệnh đó, lên xe đi.”

Mưa hơi lớn, khiến mắt hấn nhòe đi nhìn không rõ.

Hứa Ôn Noãn không phát hiện, sau khi cô nói câu này xong, hai mắt hấn liền tròn to lên.

Cô nhìn thấy hấn còn chưa có cử động gì, cho là hấn không lên xe, liền mở cửa ra, muốn xuống xe đi kéo hấn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 927: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (7)

Lục Bán Thành nhìn thấy cô như vậy, lúc này mới tỉnh táo lại, hấn sợ cô xuống xe mắc mưa, liền nhanh chóng đi đến bên xe, đóng cửa lại, sau đó mở cửa xe chỗ ghế người lái ngồi vào, thu dù lại, phúi phúi những giọt mưa trên người.

Hứa Ôn Noãn nhìn thấy tóc và vai hấn ướt mem, nhìn quanh xe một vòng, lại không thấy khăn mặt liền lấy một túi khăn giấy đặt phía sau xe, đưa cho Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành dừng một chút, mới nhìn cô, khẽ gật đầu nhận lấy.

Hai người không có nói thêm lời nào nữa, bầu không khí bên trong xe vẫn yên tĩnh như trước.

Hứa Ôn Noãn nhìn những giọt mưa không ngừng rơi trên cửa kính xe, nghe tiếng mưa ngoài trời, trong đầu lại nghĩ đến cảnh lúc này Lục Bán Thành xuống xe... cũng không biết bao lâu cô thật sự không thể nào chịu được nữa, ngủ say.

.....

Lúc Hứa Ôn Noãn tỉnh lại lần nữa, xe đã đến Lệ Giang, mưa cũng đã ngừng lại.

Lúc cô vừa nhích người một chút, Lục Bán Thành liền chú ý đến động tĩnh của cô, nhìn cô qua kính chiếu hậu một cái: “Thức rồi?”

“Ừ” Hứa Ôn Noãn dụi dụi mắt, gật đầu hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Gần hai giờ.”

“A” Hứa Ôn Noãn đáp một tiếng, nghĩ thầm thì ra cô ngủ mấy tiếng đồng hồ rồi a.

Lục Bán Thành liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, lại hỏi: “Cô nói cô ở khách sạn nào?”

Hứa Ôn Noãn nói tên khách sạn.

Lục Bán Thành “Ồ?” một tiếng đầy ngạc nhiên.

Hứa Ôn Noãn hiểu chuyện gì rồi, lại nói: “Anh cũng ở khách sạn này sao?”

Lục Bán Thành không nói gì, tiếng ừ lại phát ra từ cổ họng.

“Thật là trùng hợp.” Hứa Ôn Noãn nói xong, nhìn Lục Bán Thành cười, bên trong xe lại yên tĩnh, bầu không khí có hơi trì trệ, liền thuận miệng hỏi một câu: “Cô ở phòng nào?”

“0001” Lục Bán Thành trả lời.

Thì ra là biệt thự độc lập phía sau khách sạn, Hứa Ôn Noãn ơ một tiếng, không nói gì nữa.

Trong chốc lát xe liền đến khách sạn.

Lục Bán Thành dừng hẳn xe xong không nhanh chóng xuống xe mà đợi đến khi Hứa Ôn Noãn xuống xe xong sau đó mới xuống theo.

Vào đại sảnh khách sạn Hứa Ôn Noãn gọi Hứa Ôn Noãn lại, sau đó lại đi đến một góc có đặt mấy cây ATM.

Hứa Ôn Noãn muốn mượn 1000 tệ nhưng hắn liền đưa cho cô 5000.

Ngày mai là về Bắc Kinh rồi, cô cũng không cần nhiều tiền như vậy.... Hứa Ôn Noãn đếm 1000 tệ xong, vừa mới chuẩn bị đưa lại cho Lục Bán Thành, hắn liền nói: “ Cô cầm đi, cô không quen ai ở khu này, trên người

mang tiền phòng thân còn hơn là lúc đựng chuyện lại không có dùng.”

Hứa Ôn Noãn ngẫm lại, cũng cảm thấy có lý, hướng chi tiền này cũng đâu phải là cho không, cô liền cầm theo ý của hắn, sau khi nói cảm ơn xong, liền đưa áo khoác mình còn đang ôm trong ngực đưa cho Lục Bán Thành: “Áo của anh.”

Lúc Lục Bán Thành cầm lấy, đầu ngón tay của cô và hắn không cẩn thận đụng vào nhau, hai người đều cứng đờ, sau một lát Lục Bán Thành mới lấy áo khoác về một cách bình thường, sau đó nhẹ nhàng nói: “Vậy tôi về phòng trước đây.”

Hứa Ôn Noãn chân chừ một chút, mới ừ một tiếng, sau đó liền ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành không phí nhiều thời gian, liền quay người rời đi.

Chờ đến khi hắn đi xa Hứa Ôn Noãn mới quay về phía thang máy đi tới.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 928: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (8)

Vừa rồi lúc cô vô tình chạm phải ngón tay của hắn, hình như ngón tay hắn rất nóng, đang tỏa nhiệt,... cho nên cô mới ngược lên nhìn khuôn mặt của hắn, nhưng khuôn mặt tái nhợt của hắn nhìn như không sốt vậy.

Vì vậy có phải là cô đã suy nghĩ nhiều quá không?

Hứa Ôn Noãn nghĩ đi nghĩ lại, bước chân cũng dừng lại.

Hắn mắc mưa trên đường cao tốc, mặc đồ ướt nhẹp lâu như vậy đi suốt đêm, không bị bệnh mới lạ... hơn nữa nhiệt độ nóng rõ ràng như vậy, cô sẽ không cảm giác sai đâu.

Nếu hắn bị sốt không phải đều do cô sao?

Hắn và cô như người dung nước lửa, nếu không phải hôm qua cô gặp chuyện bất đắc dĩ phải nhờ hắn thì hắn đã có thể về thẳng nhà mà khỏe re rồi sao.

Chuyện của hắn thật sự không có liên quan gì đến cô, nếu hắn bị bệnh không chịu được thì có thể gọi xe cấp cứu mà.

Đạo lý bình thường thôi, nhưng sao Hứa Ôn Noãn nghĩ nghĩ một hồi lại không thể nào bước chân vào thang máy được.

Nếu như hôm qua không phải đúng lúc gặp hắn, chắc lúc này cô còn đang ngồi ở trên tầng đá bên đường ở Cổ Thành rồi.

Hắn giúp cô, cô giúp hắn một lần, hòa nhau rồi.....còn chuyện lúc trước đã qua rồi. mấy ngày trước lúc cô gọi điện thoại vào chương trình radio kể hết mọi chuyện, không phải vì muốn buông bỏ tất cả những chuyện cũ rồi

sao? nếu đã buông bỏ rồi, sao bây giờ cô lại còn đứng ở đây mà chấp nhất?

Nghĩ đến đây, Hứa Ôn Noãn quay người liền đi đến khu biệt thự độc lập của Lục Bán Thành tìm phòng 0001.

Cửa biệt thự rộng mở, bên trong có ánh sáng, Hứa Ôn Noãn vừa chuẩn bị bước vào, lại nghe một tiếng nói quen thuộc: “Lục Bán Thành, hôm đó không phải tôi đã cảnh cáo anh rồi sao, tôi đã nói anh không được quấy rầy Ôn Noãn rồi mà? Anh chạy đến Lệ Giang làm gì? Lại còn ở cùng một khách sạn với cô ấy? Rốt cuộc anh muốn làm gì? Cô ấy bị anh hại như vậy anh còn chưa hài lòng sao?”

Hứa Ôn Noãn giống như bị điểm huyết vậy, đột nhiên đứng yên lại.

Đó là giọng của Ngô Hạo, sao hắn lại đến Lệ Giang rồi?

-

Xế chiều hôm nay Ngô Hạo bay đến Lệ Giang.

Hắn không đi theo Lục Bán Thành, hắn đến tìm Hứa Ôn Noãn.

Từ khi hắn nghe được mọi chuyện trong chương trình radio, mấy ngày nay trong đầu hắn đều là cô.

Cho đến sáng nay, hắn ở trong phòng họp nổi giận đùng đùng một hồi liền tìm một chuyên bay đến tìm cô.

Kết quả cô không có ở trong khách sạn, hắn chờ ròng rã 10 tiếng đồng hồ, rốt cuộc lại chờ được cô, mà cô lại đi về cùng với Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành làm cô thảm hại như vậy, hắn còn có mặt mũi quán lấy Hứa Ôn Noãn?

Trong nháy mắt, cả người hắn đều tức điên lên, hắn trốn sau cây cột, chờ đến khi hai người họ tách ra thì mới đi theo Lục Bán Thành đến phòng hắn.

Lúc Lục Bán Thành bước vào biệt thự, liền bị những tiếng rống liên tiếp ập lên đầu.

Dựa vào ánh đèn trong phòng, Ngô Hạo nhìn thấy sắc mặt của Lục Bán Thành có gì đó không ổn, không biết có phải là do hắn bị bệnh không. sau khi hắn nghe những lời của Ngô Hạo nói xong liền không có ý muốn trả lời, mà lùi về phía sau hai bước, dựa vào cửa sổ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 929: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (9)

Ngô Hạo nhìn chăm chăm Lục Bán Thành không chớp mắt, yên lặng trong chốc lát, sau một lát mới mở miệng: “Lục Bán Thành tôi và Ôn Noãn ở bên nhau 10 năm, tôi hiểu rõ Hứa Ôn Noãn nhất, người đàn ông như anh cô ấy sẽ không thích đâu, tôi khuyên anh đừng nên lãng phí thời gian nữa, hướng chi Lục Bán Thành, xuất thân của anh như vậy, giá trị bản thân như vậy, muốn tìm người phụ nữ nào mà không được, sao anh cứ phải đeo theo Ôn Noãn vậy?”

“Coi như là tôi cầu xin anh, đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa được không?”

Từ lúc Ngô Hạo xuất hiện đến nay, Lục Bán Thành vốn không nói câu nào lúc nghe thấy hắn nói câu này liền mở mắt ra nhìn Ngô Hạo, sờ tìm một điều thuốc trong túi, châm lửa, sau khi hút một hơi, hắn mới trả lời Ngô Hạo, giọng nói rất nhỏ nhưng lộ ra vẻ kiên quyết không thể thương lượng: “Ngô Hạo, cậu cho rằng cậu có tư cách gì mà đến chỉ trích tôi?”

“Càng hỏi cậu câu này mới đúng, cậu dùng thân phận gì mà đến trước mặt tôi nói những câu này?”

“Bạn trai cũ của Hứa Ôn Noãn? A....” Lục Bán Thành như đang nhắc đến một chuyện cực kỳ mắc cười, cười khẽ một tiếng: “.... Ngô Hạo, cậu đừng quên, cậu đã chia tay với cô ấy, hai người không có bất cứ quan hệ gì, tôi làm gì cô ấy cũng không liên quan gì đến cậu, về phần tại sao cậu không có bất cứ liên quan gì đến cô ấy thì cậu nên tự hỏi cậu, tự nhìn lại xem bản thân mình đã làm những chuyện gì!!”

“Vì vậy, Ngô Hạo, ngược lại là tôi nên nói những lời này với cậu mới đúng, cậu không cần phải cầu xin tôi, bởi vì cậu căn bản không có tư cách

cầu xin tôi...”

-

Câu nói này bị Hứa Ôn Noãn nghe thấy xong, trong phòng lại có một loạt những tiếng loảng xoảng.

Hình như có người cầm cái gì đó đập vào người khác, lúc Hứa Ôn Noãn đang nghĩ xem là ai đang đánh ai thì cô lại nghe thấy tiếng Lục Bán Thành rên rỉ.

Ngô Hạo đánh hấn? ý nghĩ trong đầu Hứa Ôn Noãn còn chưa xong, giọng nói của Ngô Hạo đã truyền tới: “Được, được, nếu như mày còn muốn làm hại cô ấy, vậy tao cũng không cần phải nương tay!”

Ngô Hạo vừa nói xong, liền rên 1 tiếng, hẳn là Lục Bán Thành đánh trả hấn.

Ngay sau đó, trong phòng vang lên những tiếng âm âm bang bang liên tiếp nhau.

Dựa vào âm thanh, Hứa Ôn Noãn có thể cảm nhận được, hai người đàn ông đang đánh nhau vừa mạnh mẽ vừa độc ác.

Cô kinh hồn bạt vía. Lúc cô đang suy nghĩ xem mình có nên vào can ngăn họ lại hay không thì lại có tiếng của Ngô Hạo nói: “Lục Bán Thành, không phải mày có thể tự mình quyết định sao? mày không cần phải khiến cô ấy khổ sở như vậy, mày cho rằng mày thật sự thích cô ấy sao? Mày cũng chỉ là vì chưa chiếm được nên như vậy thôi, Ôn Noãn chắc chắn sẽ không yêu mày, mày không thể có được cô ấy nên trong lòng đầy kiêu ngạo của mày mới không chịu đựng được mà muốn chinh phục thôi! Tao cho mày biết, Lục Bán Thành, toàn bộ phụ nữ trên thế giới này mày muốn bắt nạt ai cũng được nhưng mà chỉ có cô ấy thì không thể! Cho dù bây giờ cô ấy và tao không có bất cứ quan hệ nào đi chăng nữa, mày cũng không thể! Trừ phi tao chết!”

“A.....” Lục Bán Thành cười khẽ một tiếng “.... Người mà mày yêu thương nhất mày cũng không giữ được, mày so với tao có gì tốt hơn chứ? Miệng mày luôn miệng nói tao khiến cô ấy đau khổ, tao không thật tâm thích cô ấy! Mày không phải tao, mày dựa vào cái gì mà nói như vậy? Ngô Hạo, tao nói cho mày biết...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 930: Yêu Cô Ấy Sớm Hơn Cậu, Sâu Hơn Cậu (10)

Lục Bán Thành dừng một chút, sau đó mới nói tiếp: "... Tao yêu cô ấy, yêu cô ấy còn sớm hơn mày, sâu đậm hơn mày!"

Giọng nói của hắn không cao nhưng đủ để Hứa Ôn Noãn có thể nghe được.

Đầu óc cô bỗng trở nên trống rỗng, bên tai chỉ vang vọng những câu nói cuối cùng của Lục Bán Thành.

Hắn yêu cô còn trước Ngô Hạo, sâu đậm hơn Ngô Hạo... sao có thể? Cô và Ngô Hạo quen biết từ 10 năm về trước, lúc ấy cô chưa biết Lục Bán Thành là ai mà.

Nếu không phải lúc này cô nghe thấy những câu này, cho dù là bất cứ ai nói cho cô biết, cô cũng sẽ không tin.

Trong phòng vốn đang ồn ào xao động, lại vì câu nói này của Lục Bán Thành mà trở nên yên tĩnh.

Hứa Ôn Noãn đứng trong bóng tối một lúc lâu, mới nhẹ nhàng quay đầu nhìn qua khe cửa, nhìn vào trong phòng.

Lục Bán Thành tựa trên kính, cúi đầu hút thuốc, Ngô Hạo như bị câu nói kia làm cho chấn động, hoàn toàn không để ý đến hình tượng mà ngồi dưới đất, nhìn Lục Bán Thành bằng đôi mắt không-thể-nào-tin-nổi.

Không biết bầu không khí nặng nề không một tiếng động này giằng co bao lâu, cuối cùng Ngô Hạo cũng mở miệng, cũng không còn tức giận như lúc nãy nữa mà thay vào đó là nhẹ nhàng hỏi: "Không thể nào, lúc đó sao anh có thể quen biết Ôn Noãn được? lúc cô ấy 15 tuổi, tôi mới quen cô ấy,

lúc ấy anh đang ở bên Mỹ mà, tuyệt đối không thể, anh đang mê sản cái gì vậy?”

Lục Bán Thành dừng động tác hút thuốc lại, sau một lát, như quyết tâm nói ra vậy, ngẩng đầu lên nhìn Ngô Hạo, bình tĩnh mở miệng nói: “Cậu ở bên cạnh Hứa Ôn Noãn 10 năm, vậy cậu có biết Hứa Ôn Noãn vẫn chơi một trò chơi chứ?”

Hứa Ôn Noãn ngạc nhiên mở lớn hai mắt, Lục Bán Thành làm sao biết cô vẫn chơi một trò chơi hai năm?

Ngô Hạo không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Lục Bán Thành dời tầm mắt khỏi hắn, nhìn về một chiếc đèn đường cách đó không xa, qua mấy giây mới tiếp tục mở miệng: “Cô ấy có nói với cậu, cô ấy có xây dựng một chiến đội toàn là những người cao thủ vẫn đánh trận với cô ấy cả chục năm nay không?”

Ngô Hạo như đã đoán được chuyện gì, mím môi thật chặt, nhìn chằm chằm Ngô Hạo không hé răng.

Sao Lục Bán Thành có thể biết tất cả mọi chuyện? lẽ nào hắn chính là, chính là..... Hứa Ôn Noãn nắm chặt tay, toàn thân hóa đá, cực kỳ cứng ngắt, cô tinh tường có thể cảm giác được đáy lòng mình đang run lên.

Lục Bán Thành nhìn biểu hiện của Ngô Hạo, cũng biết hắn đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện, hắn không tiếp tục nói mà là kể chuyện: “Tôi quen cô ấy lúc cô ấy nghỉ hè vào lớp 10, lúc vừa có trò chơi này, tôi đã kết bạn với cô ấy, vào lúc đó, cậu còn chưa gặp cô ấy đâu, chuyện cậu theo đuổi cô ấy, cô ấy cũng có nhắc với tôi trong phòng chat, tuy không nhiều nhưng tôi biết dù tôi và cô ấy quen trên internet, là thế giới ảo, nhưng năm đó lúc cô ấy học lớp 12, vào ngày lễ giáng sinh, tôi có về nước, còn đến thành phố A một chuyến, cho dù tôi không biết cô ấy là ai, không biết cô ấy trông như thế nào, giờ nghĩ lại mới biết, vào thời điểm đó, tôi đã chú ý đến cô ấy rồi....”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 931: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hắc (1)

Toàn bộ thế giới giống như dừng lại rồi vậy, trong đó chỉ còn giọng nói của Lục Bán Thành.

Hứa Ôn Noãn không biết tâm tình của mình lúc này rốt cuộc là thế nào, cả người cô giống như một con rối vậy, chưa có sự điều khiển thì không nhúc nhích được.

Lục Bán Thành dừng lại trầm mặc một lúc lâu, Ngô Hạo đứng lên khỏi mặt đất, sau đó khom người, nhặt hộp thuốc lá rơi trên mặt đất, sau đó lấy một điếu, châm lửa, sau khi hút một hơi xong, cách khói thuốc lượn lờ, nhìn Lục Bán Thành còn chưa lấy lại tinh thần, hỏi: “Vì vậy, anh chính là Linh Độ mà cô ấy đã quen biết trong game hơn 10 năm?”

Hứa Ôn Noãn từ lúc Lục Bán Thành hỏi Ngô Hạo lần thứ hai đã nhận thức được điều này nhưng lúc Ngô Hạo hỏi thẳng thừng ra như vậy, hô hấp của cô cũng căng thẳng, nhịp tim trong cũng ngưng lại trong nháy mắt.

Hứa Ôn Noãn cảm thấy thời gian này giống như bị kéo dài đến vô hạn, rõ ràng chỉ đang trải qua mấy giây nhưng cô lại có cảm giác như mấy thế kỷ rồi vậy, sau đó nghe giọng nói của Lục Bán Thành lại giống như âm thanh cách xa trăm sông nghìn núi vọng về, từ từ truyền tới tai cô: “Phải.”

PHẢI..... tom Hứa Ôn Noãn run rẩy, còn chưa hồi phục lại tinh thần từ trong chấn động kia, Lục Bán Thành lại nói tiếp: “Tôi chính là Linh Độ, là Linh Độ đã quen biết cô ấy hơn 10 năm trong game.”

Hứa Ôn Noãn lùi về phía sau một bước, trong phòng lại có tiếng của Lục Bán Thành: “Cho nên tôi nói với cậu những lời này là để cho cậu biết, tôi và cậu không giống nhau, thậm chí tôi còn quen cô ấy sớm hơn cậu, nhưng chỉ

là 10 năm đó tôi không thể ở bên cạnh cô ấy như cậu, nhưng tôi vẫn có thể bảo vệ cô ấy.”

‘Dùng một thế giới ảo dùng thế giới mà cô ấy không biết thân phận của tôi để bảo vệ cô ấy.’”

Không biết có phải ảo giác hay không, cô lại cảm thấy lúc nói những lời này, trong âm điệu của Lục Bán Thành lại có chút bi thương và cô đơn, còn có một chút thâm tình không thể nói thành lời.

Dừng một chút, hắn lại nói với Ngô Hạo: “Đây chính là khác biệt lớn nhất đó Ngô Hạo.”

Ngô Hạo bị Lục Bán Thành nói như vậy, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, hắn động môi nhiều lần nhưng cũng không thể nói được gì, cuối cùng lại lựa chọn im lặng.

Hắn cúi đầu, hút mạnh thuốc hai lần, sau đó không nói gì, cất bước đi ra cửa.

Hứa Ôn Noãn nghe thấy tiếng động, liền tỉnh lại từ trong những lời nói của Lục Bán Thành, cô vội vàng chạy trốn trong rừng trúc, sau đó nhìn bóng Ngô Hạo chậm chạp bước ra, ngược đầu, nhìn chằm chằm vào bầu trời đêm tối om trong chốc lát, mới rời đi.

Vẫn đợi đến khi tiếng bước chân của Ngô Hạo hoàn toàn biến mất, Hứa Ôn Noãn mới rón rén ra khỏi rừng trúc.

Cô cảm thấy chính mình lúc này không giống như mình nữa, hoảng hốt một lúc lại, cảm thấy những chuyện cô vừa mới nghe thấy thật sự quá ly kỳ, cô lặng lẽ bấm móng tay vào lòng bàn tay, mới từ từ quay đầu nhìn vào trong phòng, Lục Bán Thành vốn đứng dựa vào cửa kính lúc này đã ngã trên mặt đất.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 932: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (2)

Hứa Ôn Noãn chấn động liền lập tức mở cửa, đi vào trong phòng.

Tới gần, Hứa Ôn Noãn mới nhìn thấy sắc mặt của Ngô Hạo tái nhợt đến đáng sợ, nhắm mắt lại, nằm trên mặt đất, như không còn tri giác, không nhúc nhích.

“Lục Bán Thành” cô vội vàng chạy tới, gọi tên của hắn, sau đó liền ngồi xổm xuống, sờ đầu của hắn, nóng đến bỏng tay.

Người đàn ông quá nặng, Hứa Ôn Noãn tốn rất nhiều sức lực cũng không thể dìu hắn lên, liền không thể làm gì khác hơn là chạy đến điện thoại bàn trong phòng gọi cho nhân viên khách sạn nói bọn họ gọi một chiếc xe cấp cứu.

.....

Trong phòng bệnh của bệnh viện, y tá kiểm tra cho Lục Bán Thành một chút rồi rời đi.

Hứa Ôn Noãn ngồi một bên giường bệnh, nhìn chăm chăm hắn đang ngủ say, liền dờn tầm mắt nhìn bầu trời tối om ngoài cửa sổ, trong đầu lại nghĩ đến những câu nói lúc nãy Lục Bán Thành nói với Ngô Hạo.

Thì ra.... Sau lưng cô, Ngô Hạo và Lục Bán Thành đã từng đánh nhau một trận, cho nên lúc ăn cơm, cô mới nhìn thấy khoe môi Lục Bán Thành còn vết thương mới khô mảy và những vết máu ứ đọng trên mặt hắn, đều là do Ngô Hạo đánh a.... sao Ngô Hạo biết được chuyện của hắn và cô chứ?

Hứa Ôn Noãn nhíu mày, nghĩ trong chốc lát cuối cùng lại nghĩ đến cuộc điện thoại lúc cô gọi đến chương trình radio khi cô mới đến Lệ Giang ngày

đầu tiên.

Trên thế giới này, chỉ có Ngô Hạo biết cô thích chương trình radio kia thôi,... Chỉ là, hấn và cô đã chia tay lại như vậy, hấn còn quan tâm chương trình đó làm gì chứ?

Hứa Ôn Noãn đột nhiên cảm thấy buồn cười, cô không nhìn được cong môi, lắc đầu hai cái, sau đó tầm mắt liền rơi vào điện thoại của Lục Bán Thành.

Hấn thật sự là Linh Độ sao?

Hứa Ôn Noãn luôn cảm thấy chuyện này quá huyền hoặc rồi.

Trong đầu cô ngày ngày đêm đêm tưởng tượng về hình tượng của Linh Độ, nhưng không ngờ Linh Độ lại là người mà cô không mong đợi nhất.

Cô thừa nhận, so với một năm trước đây, cô bây giờ thật sự không còn hận thù Lục Bán Thành mãnh liệt như trước đây, có thể cô không có kế hoạch gặp Lục Bán Thành nhưng dù sao cô cũng đã tha thứ cho hấn từ lâu rồi...

Hứa Ôn Noãn suy nghĩ một lúc, lại không nhìn được cầm điện thoại của Lục Bán Thành lên, lấy ngón tay hấn quét dấu vân tay xong liền vào game, đập vào mắt cô là một cái tên không thể nào quen thuộc hơn, Linh Độ.

Thì ra hấn chính là Linh Độ a...

Người cứu cha của cô chính là Linh Độ giới thiệu, vậy nói không chừng người cứu cha cô.... Hứa Ôn Noãn nghĩ tới đây, tầm mắt liền nhìn mặt Lục Bán Thành.

Hấn và cha cô có tùy tương ứng với nhau, trên thế giới này có duyên phận như vậy thật sự là một kỳ tích.

Lúc đó cô còn cho rằng thế giới to lớn như vậy, chỉ là Linh Độ thần

thông quản đại nên mới có thể tìm thấy người thứ hai thôi.

Nhưng thật ra lại là hấn.

Chẳng trách ngày thứ bảy sau khi cha cô được phẫu thuật xong, lúc cô gặp hấn sắc mặt của hấn lại trắng xám, trên cổ tay còn có vết truyền nước biển còn rất mới, thì ra không phải hấn bị bệnh mà là vì vừa mới làm phẫu thuật hiến tủy cho cha cô xong...

Lúc cô vì cha đến năn nỉ hấn, thái độ của hấn rõ ràng rất cứng rắn mà, sao bỗng nhiên lại lén lút giúp cô còn không nói cho cô biết chứ?

Còn hội quán SPA đều là công việc do Linh Độ giới thiệu cho cô, từ trước đến nay cô đều không biết nhà đầu tư là ai, thì ra chính là hấn...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 933: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (3)

Còn có những chuyện cười thường xuyên được gửi đến lúc ba giờ sáng, đêm cô bị đau dạ dày ngất xỉu, hấn đến leo qua ban công đưa cô đến bệnh viện, còn có quà giáng sinh.....

Chính là vì Linh Độ cho cô quá nhiều ấm áp và cảm động cho nên cô mới muốn biết Linh Độ ngoài đời thực là một người như thế nào, cô mới càng muốn tiếp xúc nhiều với Linh Độ hơn, mới từ Bắc Kinh lặn lội đến Thượng Hải, người mà cô mong mỗi ngày đêm muốn biết, nằm mơ cũng muốn biết, lại chính nhờ những giấc mơ cô gặp được hấn lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ, cực kỳ hài lòng.

Có thể cô không nghĩ đến, hiện thực lại khác quá xa so với sự tưởng tượng của cô, lúc này cô có không hài lòng, có không vui sống, nhưng trong lòng lại tràn đầy chấn động và xoắn xuýt.

Linh Độ sao lại có thể là Lục Bán Thành chứ? Lục Bán Thành sao có thể lại là Linh Độ chứ?

Người khiến cô hận đến rồi tình rồi mù sao lại có thể chính là người khiến cô cảm thấy cảm động và ấm áp cùng một lúc chứ?

Tim Hứa Ôn Noãn cực kỳ rối loạn, trong não như có hai người đàn ông đang đánh nhau loạn xạ, dẫn vật khiến cô sợ hãi, cô bị chân tướng sự thật làm cho chấn động rồi, cô nghĩ đi nghĩ lại, liền để điện thoại của Lục Bán Thành xuống, chạy trốn chết xông ra khỏi phòng bệnh, xông ra khỏi bệnh viện.

.....

Chặn một chiếc taxi, trở lại khách sạn, Hứa Ôn Noãn liền thu dọn hành

lý, chưa đến năm giờ sáng, cô liền đến sân bay, chờ trong phòng chờ năm tiếng đồng hồ, leo lên máy bay, trở về Bắc Kinh.

.....

Về đến nhà, Hứa Ôn Noãn leo lên giường ngủ say, sau đó khi rời giường liền ăn cơm tối một chút, sau đó lên mạng đặt trước một cái điện thoại di động, sau đó liền buộc mình không được suy nghĩ gì nữa mà ngủ tiếp.

Sáng ngày thứ hai, Hứa Ôn Noãn một mình đến sở cảnh sát làm lại chứng minh nhân dân mới, sau đó lại cầm chứng minh thư đi làm lại thẻ ngân hàng, cuối cùng mới đi làm lại sim.

Đến năm giờ chiều, Hứa Ôn Noãn đến hội quán, điện thoại di động đã được đưa tới.

Hứa Ôn Noãn gấn sim, khởi động máy, kích hoạt thẻ sim, sau đó mới download một loạt những ứng dụng mà cô hay dùng về, nhìn chăm game một chút, sau đó mới quyết định không tải lại nữa.

Mở máy tính trên bàn làm việc, Hứa Ôn Noãn làm báo cáo tài vụ của mấy ngày mà cô không ở Bắc Kinh, nhìn những con số lít nha lít nhít một chút, thấy chúng như những con kiến bò loạn trong mắt, Hứa Ôn Noãn thở dài một hơi, lại cầm điện thoại di động lên, tìm game tải xuống.

Để điện thoại di động xuống, tiếp tục xem hóa đơn, không tới một phút lại dừng game đang download. Cứ như vậy down lại bỏ, bỏ lại down, không biết bao nhiêu lần, Hứa Ôn Noãn bực mình che hai tai, đập mạnh đầu lên bàn mấy lần, sau đó liền tắt nguồn điện thoại di động.

Cô nhìn chăm chăm màn hình vi tính một chút, lúc gõ chữ động tác của cô bỗng nhiên khựng lại, nhìn chăm chăm một chậu cây trên bàn làm việc của mình một lúc lâu, sau đó lại cầm điện thoại di động của mình lên mở nguồn, vừa mới chuẩn bị vào game, nghĩ đến Lục Bán Thành không biết cô đã biết hắn là Linh Độ, liền rút tay về, đổi thành gọi điện thoại nói chuyện

cho nhanh.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 934: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (4)

Lúc tìm thấy số của Lục Bán Thành, cô theo bản năng lại chần chừ một chút, lại muốn gọi, lại chần chừ, lại không bấm nút.

Kỳ lạ thật,... cô mượn tiền của hấn, giờ tìm cách trả lại cũng chỉ là chuyện bình thường thôi, sao cô không gọi điện thoại cho hấn trong lòng lại thấy bất an chứ?

Hứa Ôn Noãn nuốt một ngụm nước bọt thật mạnh, cuối cùng cũng lựa chọn cách nhắn tin SMS cho hấn: “chào anh, tôi là Hứa Ôn Noãn, anh về Bắc Kinh chưa?”

tin nhắn gửi đi rất lâu rồi cũng không có trả lời.

Hứa Ôn Noãn vừa nhìn hóa đơn vừa thỉnh thoảng lại nhìn màn hình, qua nửa giờ, thấy Lục Bán Thành còn chưa trả lời tin nhắn của mình, tâm tình cố gắng lắm mới bình tĩnh lại được để nhắn tin cho hấn lúc này lại trở nên gọn sóng.

Sao hấn không trả lời tin nhắn của cô chứ? Không phải là chưa hết bệnh chứ? Có phải bây giờ vẫn còn mơ màng chưa tỉnh không? chắc không đâu ha, bác sĩ nói hấn chỉ bị cảm lạnh thôi mà, không có vấn đề gì lớn...

Hứa Ôn Noãn nghĩ xong, lại không nhịn được gõ tin nhắn khác: “Nếu anh về Bắc Kinh thì báo cho tôi biết, tôi đem tiền...”

tin nhắn còn chưa soạn xong, liền có một cuộc gọi đến.

cô đang gõ tin nhắn nên quơ ngay trúng nút nhận cuộc gọi, đến khi nhìn kỹ lại liền thấy ba chữ Lục Bán Thành, cô bỗng nhiên ngưng thở.

Điện thoại cũng đã nhận rồi, không thể cúp máy được..... Hứa Ôn Noãn lặng lẽ đưa tay lên sờ ngực mình, sau đó mới giờ điện thoại lên bên tai, nói vào điện thoại: “Alo?” một tiếng.

Lục Bán Thành yên lặng hai giây, mới nói: “Thật ngại quá, vừa nãy tắt máy, không nhìn thấy tin nhắn của cô.

Hứa Ôn Noãn mơ hồ nghe thấy ngay sau câu nói của Lục Bán Thành chính là thông báo của sân bay.

Tắt máy? Chẳng lẽ lúc cô gửi tin nhắn hân đang ngồi trên máy bay?

Hứa Ôn Noãn không nhịn được hỏi: “Anh... về Bắc Kinh rồi sao?:

“Ừ” Lục Bán Thành nói.

“Vậy thì tốt, anh coi khi nào có thời gian rảnh thì tôi đưa tiền tới cho anh...” Hứa Ôn Noãn liền nói thẳng với hân

Sau khi nói xong, Hứa Ôn Noãn suy nghĩ một chút, lại nói: “... Hoặc là anh có thể nói cho tôi biết số tài khoản ngân hàng, tôi chuyển khoản cho anh.”

Lục Bán Thành trầm mặc trong điện thoại, không lên tiếng.

Hứa Ôn Noãn không biết có phải mình gặp ảo giác không, cô có cảm giác hình như lúc này hân không vui.

Cô nói gì sai rồi sao?

Lúc Hứa Ôn Noãn đang nghĩ lại, Lục Bán Thành lại nói: “Bây giờ tôi đang trên đường lái xe về, tôi nghe Tiểu Ái nói cô đang làm việc ở SPK, đúng lúc tôi đi ngang qua đó, chờ tôi tới sẽ gọi cho cô, cô xuống lầu đưa cho tôi một chuyến.”

Dừng một chút, Lục Bán Thành lại bổ sung thêm một câu: “Có được không?”

Người thiếu nợ chính là Hứa Ôn Noãn, sao cô lại còn dám có ý kiến:
“Được rồi.”

.....

Lúc Lục Bán Thành gọi lại, Hứa Ôn Noãn đúng lúc vừa mới làm báo cáo tài chính xong.

Cúp máy của Lục Bán Thành, Hứa Ôn Noãn đi đến nhà vệ sinh một chút, nhìn chăm chăm mình trong gương xong, sau đó tháo buộc tóc ra, chỉnh tóc lại một chút, lại vào văn phòng lấy bao thư mình đã chuẩn bị từ trước, đi xuống lầu.

Vừa đến cửa chính SPK, Hứa Ôn Noãn đã nhìn thấy xe của Lục Bán Thành đậu ven đường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 935: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (5)

Cô đi giày cao gót thông dong đi ra chỗ xe của Lục Bán Thành, vừa mới chuẩn bị gõ cửa xe, báo cho Lục Bán Thành biết mình đã tới, kết quả nhìn qua cửa sổ xe liền thấy hấn đang ngồi ở ghế người lái, đưa lưng về phía cô, nhìn chằm chằm đường phố thất thần.

Cô không nhìn thấy rõ vẻ mặt của hấn, nhưng có thể nhìn thấy từ sau lưng hấn toát ra một vẻ cô đơn bất đắc dĩ

Vừa nãy lúc nhận điện thoại, cô cũng chỉ cho rằng đó là ảo giác, nhưng thật sự, hình như tâm tình của hấn không tốt chút nào.

Tâm tình của Hứa Ôn Noãn trong chớp mắt cũng hạ xuống, còn cô không biết rốt cuộc mình nên làm thế nào thì hình như Lục Bán Thành ngồi trong xe thấy lâu, lại không thấy cô xuống, có chút buồn bực quay đầu, nhìn về phía cô đang đứng.

Hứa Ôn Noãn vội lấy lại tinh thần giơ tay lên chào Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành đẩy cửa nhanh chóng xuống xe, vòng qua đầu xe đi đến trước mặt Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn vội vàng đưa phong bì cho Lục Bán Thành: ‘Anh đếm lại thử xem.’

Lục Bán Thành liếc mắt nhìn phong thư của cô trong tay, không nhận lấy.

Cô vừa mới về Lệ Giang, đêm đó liền không thể chờ được mà tìm hấn trả tiền rồi... cô vẫn giống như một năm trước đây, mong muốn nhanh chóng cắt đứt tất cả những gì có thể nối kết cô và hấn, nhanh chóng rũ bỏ mọi quan

hệ với hấn.

Cũng đúng, hấn đang mong chờ gì chứ, những chuyện cô chủ động nhờ hấn ở Lệ Giang cũng giống như những người xa lạ khác thôi, cô không nhờ hấn thì cũng có thể nhờ người khác, chuyện đêm đó có thể thay đổi được gì chứ?

Hứa Ôn Noãn thấy Lục Bán Thành đứng nửa ngày cũng không có phản ứng, không nhận được cầm bao thư quơ quơ.

Lục Bán Thành hoàn hồn, cố gắng đè nén sự cô đơn đang lẫn lộn trong lòng, nhận lấy bao thư, không đếm mà nhét ngay vào túi tiền.

Từ khi xuống xe đến giờ hấn vẫn chẳng hề nói gì, Hứa Ôn Noãn trả tiền xong rồi thì cũng không biết nên làm gì, chỉ có thể đứng yên trước mặt hấn, sau đó lên tiếng: “Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi lên trước đây”

Lục Bán Thành nghe thấy cô nói vậy, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, trong ánh mắt có chút hoảng hốt, qua một lúc lâu, mới gật đầu, ừ một tiếng.

Hứa Ôn Noãn cười với hấn một cái đầy xã giao, sau đó nói tạm biệt rồi đi đến ven đường.

Lúc cô đưa tay ra gọi taxi, Lục Bán Thành từ nãy đến giờ vẫn không nói gì bỗng nhiên gọi cô lại.

Hứa Ôn Noãn quay đầu lại.

Lục Bán Thành đi về phía trước hai bước, tựa trên đầu xe, hỏi: “Tối hôm qua người gọi điện thoại cho nhân viên khách sạn nhờ họ gọi cấp cứu là cô sao?”

Thì ra là hấn muốn hỏi chuyện này sao..... Hứa Ôn Noãn không chần chừ chút nào, gật gật đầu thừa nhận: “Là tôi.”

Sau đó Hứa Ôn Noãn nghĩ đến lúc tối qua mình chạy đến phòng của hấn

có chút không tốt lắm, liền nửa thật nửa giả giải thích: “Hôm qua lúc tôi trả áo cho anh đựng vào tay của anh, thấy tay anh nóng hổi, sau đó lại thấy sắc mặt của anh khó coi như vậy, tôi nghĩ đến anh vì tôi mà mắc mưa..... Dù sao cũng là anh nhường tôi nên mới bị bệnh, tôi có chút băn khoăn, vì vậy, liền gọi điện thoại cho anh, lại thấy không có ai nghe máy, tôi liền đi qua, sau đó nhìn thấy anh ngất xỉu trước cửa sổ.”

Lục Bán Thành có chút căng thẳng: “Vậy lúc cô đến có đụng mặt người nào đó không?”

Hắn ám chỉ Ngô Hạo sao? hắn căng thẳng là do hắn sợ cô nghe thấy những gì hắn nói với Ngô Hạo sao? hắn sợ cô biết hắn chính là Linh Độ sao?

Hứa Ôn Noãn nghi hoặc nghĩ trong đầu, lại làm như không biết gì, lắc lắc đầu với Lục Bán Thành: “Không có a...” Dừng một chút, Hứa Ôn Noãn lại hỏi: “Ai chứ?”

Hứa Ôn Noãn cảm thấy rất rõ ràng, Lục Bán Thành đang thở phào nhẹ nhõm.

Hắn quả nhiên sợ cô biết hắn chính là Linh Độ.....

Những lời tối hôm qua hắn nói với Ngô Hạo bỗng nhiên lại xẹt qua não cô.

“Tuy rằng tôi không ở bên cô ấy nhưng vẫn có thể bảo vệ cô ấy.”

“Tuy rằng cô ấy không biết người trong thế giới ảo đó chính là tôi, nhưng tôi vẫn muốn dùng thân phận ban đầu kia ở bên cạnh cô ấy.”

Là bởi vì, Lục Bán Thành đã làm quá nhiều chuyện khiến Hứa Ôn Noãn sợ hắn cho nên mới dùng thân phận Linh Độ ở bên cạnh cô?

Hắn sợ sau khi cô biết hắn là Linh Độ xong liền cắt đứt liên hệ, vì vậy hắn vẫn gạt cô, lúc cô muốn gặp mặt mới tìm cách lảng tránh sao?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 936: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (6)

Hứa Ôn Noãn không biết mình làm sao nữa, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút đau, cô nhìn chăm chăm Lục Bán Thành lúc cô nói xong hai chữ tạm biệt, hấn quay người đi, bỗng nhiên giật giật môi, gọi một tiếng: “Lục Bán Thành.”

Lục Bán Thành đột nhiên dừng bước, còn cho là mình nghe lầm, đưa lưng về Hứa Ôn Noãn một lúc mới quay đầu liếc mắt nhìn, thấy cô bé kia còn đứng đó chưa đi, Lục Bán Thành liền kinh ngạc: “Sao vậy?”

“Tôi...” Hứa Ôn Noãn chỉ phản xạ theo bản năng mà gọi tên hấn, cô cũng không biết sau khi gọi tên hấn xong cô nên nói cái gì, chỉ ngập ngừng “Tôi” được một tiếng, sau đó liền cảm thấy lúng túng, cô vất óc suy nghĩ đến sột ruột, đầu óc càng lúng túng lại càng không nghĩ được gì cho ra hồn, sau đó dưới tình thế cấp bách, cô lại nói đại một câu: “Tôi muốn mời anh ăn cơm.”

Thân thể Lục Bán Thành run lên, cho rằng mình đang gặp ảo giác, cả người bất động, nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn nói xong, mới hoàn hồn lại.

Hấn và cô hình như không có thân thiết như vậy, đối với cô mà nói, hấn thật sự rất tuyệt tình, rất lạnh nhạt, bây giờ cô lại muốn mời hấn ăn cơm, thật sự có chút kỳ quái.

Hứa Ôn Noãn dùng hết sức nắm chặt tay nhanh chóng xoay chuyển, lúc mắt cô vô tình nhìn thấy bao thư trong tay hấn, cô lại nghĩ ra ý, liền nói tiếp: “Ồ Lệ Giang anh đã giúp tôi không ít, tôi mời anh ăn cơm cũng là chuyện nên làm thôi.”

Nghe đến đó, Lục Bán Thành mới hoàn toàn ý thức được hẳn không có nghe lầm, cô thật sự muốn mời hẳn ăn cơm.

Trong lòng ngực hẳn có một loại vui mừng trước nay chưa từng có, cũng không thể nào dùng lời nói hay từ ngữ để diễn tả, hẳn nhìn Hứa Ôn Noãn, trong mắt có chút run động, khiến hẳn hoàn toàn có thể cảm nhận được trái tim mình đang reo vui cực kỳ mạnh mẽ, cực kỳ tươi mới.

Hứa Ôn Noãn nhìn thấy Lục Bán Thành còn chưa trả lời, cho rằng hẳn không đồng ý, có chút lúng túng lại bổ sung thêm: “Không biết bây giờ anh có thời gian không, nếu không có...”

Lục Bán Thành phải cố gắng lắm, bỏ ra nhiều sức lực lắm mới có thể ổn định lại niềm vui đang lặn qua lộn lại trong lòng hẳn, có gắng nói thật vững vàng, cắt đứt câu nói của Hứa Ôn Noãn: “Đi đâu ăn vậy?”

Hứa Ôn Noãn biết Lục Bán Thành đồng ý rồi, liền đổi thành câu: “Tôi biết một chỗ cách đây không xa, vừa mới mở một quán lẩu, cũng không tệ lắm, bây giờ là mùa đông, rất thích hợp ăn lẩu, anh thấy có được không?”

Lục Bán Thành không có phản đối gì khế gặt đầu, sau đó chỉ xe của mình, ra hiệu Hứa Ôn Noãn lên xe.

.....

Hứa Ôn Noãn đưa Lục Bán Thành đến nhà hàng chuyên về các món lẩu, tuy rằng loại cay là chủ yếu nhưng cũng có thể chọn cấp độ cay khác nhau.

Hứa Ôn Noãn vẫn luôn rất thích ăn cay, vậy nên chưa từng hạ đũa xuống, lúc cô ăn được một nửa, Lục Bán Thành ngồi ở đối diện cô như nhớ ra chuyện gì đó, đột nhiên gọi nhân viên phục vụ đến, nhìn chằm chằm thực đơn một chút, nói: “Thêm một chén hột gà.”

Hứa Ôn Noãn cho rằng hẳn muốn ăn nên gọi, không nghĩ nhiều lắm, lại múc thêm thức ăn vào chén mình.

Nồi lẩu vừa mở ra, trứng gà đã đến rồi, Hứa Ôn Noãn cầm đũa, vừa mới chuẩn bị mò thức ăn trong nồi lẩu, Lục Bán Thành liền đưa tay ra cản cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 937: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (7)

Hứa Ôn Noãn không hiểu ngẩng đầu lên nhìn về phía Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành liền bưng chén hột gà đưa cho cô: “Buổi tối ăn cay nhiều không tốt cho dạ dày, ăn thanh đạm một chút đi.”

Hứa Ôn Noãn cầm đũa mạnh hơn một chút, tiếp tục nhìn Lục Bán Thành một chút, mới nhìn chén hột gà còn đang bốc khói trắng tinh.

Thì ra không phải là hấn gọi cho mình mà là gọi cho cô..... còn nói cái gì mà buổi tối ăn cay nhiều không tốt cho dạ dày,... đúng rồi, tối hôm đó lúc cô đau dạ dày nửa đêm hôn mê, hấn đã tự mình đưa cô đến bệnh viện mà.

Vì vậy, lúc hấn nhìn thấy cô gắp hết đũa này đến đũa kia trong nồi lẩu cay, giống như muốn ngăn cô nhưng lại sợ cô nghi ngờ, cuối cùng cũng chỉ có thể gọi nhân viên phục vụ, lúc đó cô còn khó chịu sao hấn cứ nhìn cô chăm chăm, bây giờ nghĩ lại, là hấn lo cô bị đau dạ dày sao?

Một loại ấm áp quen thuộc lại bò khắp toàn thân Hứa Ôn Noãn.

Lục Bán Thành thấy cô bé đối diện mình rũ mắt nhìn chén trứng gà, không có phản ứng gì, cho rằng cô không thích ăn, liền hỏi phá vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Không thích sao?”

Hứa Ôn Noãn lắc lắc đầu, còn chưa nói Lục Bán Thành đã mở miệng: “Vậy cô thích ăn gì, tôi gọi cho cô?”

Nói xong, hấn liền ngẩng đầu gọi nhân viên phục vụ đến.

Nhân viên phục vụ đi đến chỗ họ, vừa mới gọi một câu: “Tiên sinh”, câu “Xin hỏi ngài cần gì” còn chưa nói xong, Hứa Ôn Noãn đã tỉnh táo lại, cô

vội vàng mở miệng nói với nhân viên phục vụ: “Không có gì, làm phiền cô rồi.”

Nhân viên phục vụ đứng tại chỗ không rời đi mà nhìn Lục Bán Thành.

Hứa Ôn Noãn không thể làm gì khác hơn là nhìn Lục Bán Thành, giải thích: “Không phải là không thích, chỉ là lúc này tôi nghĩ đến chút chuyện thôi.”

Hứa Ôn Noãn chỉ lo Lục Bán Thành không tin, cầm muống, mực trứng gà ăn vào miệng.

Lục Bán Thành thấy cô như vậy liền khẽ gật đầu với nhân viên phục vụ một cái, nhân viên lúc này mới ôm thực đơn rời đi.

Nhân viên đó rời đi xong, cả bàn ăn lúc này lại trở nên yên tĩnh, ngoại trừ tiếng nồi lẩu đang sôi sùng sục, không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Thật lòng mà nói, chén trứng gà này thật sự rất ngon, Hứa Ôn Noãn ăn mà cứ như đang ăn sơn hào hải vị vậy, cô cảm giác như trong lòng mình đang có từng sợi từng sợi ấm áp giăng đầy.

.....

Từ quán lẩu đi ra, đã là 11 giờ khuya.

Vì nhà hàng này thật sự rất ngon nên khá đông, lúc hai người đến không có chỗ để xe, lại phải gửi xe ở dưới tầng hầm của một tòa nhà cách đó 300m.

Đêm mùa đông khá lạnh, Lục Bán Thành bị một cơn gió thổi vào mặt, lại quay đầu liếc nhìn Hứa Ôn Noãn.

Cô bé chỉ mặc một cái áo bành tô, cũng không đeo găng tay, hai bàn tay nhỏ vẫn đang xoa xoa vào nhau sưởi ấm.

Lục Bán Thành nhìn xung quanh, sau đó nói Hứa Ôn Noãn chờ hẩn, lại đi vào một cửa hàng, lúc hẩn đi ra, trong tay còn có thêm một ly trà sữa bốc

khói nóng hồi.

Hắn đưa trà sữa cho Hứa Ôn Noãn, cũng không nói gì, liền mở hộp thuốc lá mới mua, lấy ra một điếu thuốc, vừa hút vừa đi đến bãi đậu xe.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 938: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (8)

Hứa Ôn Noãn cầm trà sữa, nhìn chăm chăm bóng lưng Lục Bán Thành ngẩng người, mới đuổi theo hấn.

Lúc ăn cơm, hấn có hút qua một điếu, lúc đó cách bây giờ cũng không lâu lắm.

Hấn chỉ hút như vậy một lần, lúc cô thấy hấn mở gói thuốc lá ra, bên trong còn hơn mười điếu, dù có nghiện thuốc thì cũng không cần phải mua thêm hộp mới.

Hơn nữa gói thuốc lá lúc này lại giống hộp mới như đúc, hiển nhiên mục đích của hấn là đi mua trà sữa cho cô... chỉ là cô mới ăn no xong, làm sao có thể uống nổi trà sữa nữa chứ?

Lúc Hứa Ôn Noãn đang âm thầm nhỏ nước bọt trong lòng, Lục Bán Thành đã mở cửa xe ra, lúc hấn thấy cô đến gần, thấy trong tay cô ôm ly trà sữa, không giải thích mà lại nói: “Uống không uống thì vứt đi.”

Vứt đi? Hứa Ôn Noãn ngạc nhiên nhìn Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành không nói gì nữa, liền lấy trà sữa trong tay cô, ném vào thùng rác, ra hiệu cho cô lên xe.

Hứa Ôn Noãn nhìn thùng rác, mới khom người vào xe.

Đợi đến khi Lục Bán Thành đóng cửa xe, Hứa Ôn Noãn mới phát hiện hai tay lạnh cóng của cô đã được ly trà sữa kia làm cho ấm lại.

Hứa Ôn Noãn vừa liếc nhìn trà sữa trong thùng rác, sau đó cô hiểu ra rồi.

Lục Bán Thành lấy cớ đi mua thuốc hút, thật ra là muốn mua trà sữa cho cô, nhưng mà trà sữa không phải để uống mà cũng chỉ để cô làm ấm tay mà thôi.

Hắn cẩn thận suy tính tất cả như vậy, không dễ bị người khác phát hiện, nếu không phải đêm đó cô vô tình nghe thấy hắn nói chuyện với Ngô Hạo, cô cũng sẽ không biết hắn lén lút làm nhiều chuyện ở sau lưng cô, đều có rất nhiều ý nghĩa sâu đậm.

Xe khởi động rồi, Hứa Ôn Noãn vẫn không rời mắt khỏi ly trà sữa trong thùng rác.

Hắn và cô trải qua nhiều chuyện, cô cho rằng bản thân mình hiểu rất rõ hắn, nhưng lúc này cô mới phát hiện, mình thật sự hiểu về hắn quá ít, rất ít.

Thì ra những chuyện mà hắn nói với Ngô Hạo đêm đó đều là thật.

Mặc dù hắn rời khỏi cô, nhưng vẫn luôn có thể dùng cách của riêng hắn để bảo vệ cô, hắn thật sự rất quan tâm cô, để ý cảm nhận của cô...

Hắn không giống như Ngô Hạo, sau khi từ biệt cô, liền thật sự không quan tâm không để ý gì nữa.

Hắn không quên được cô, cũng không dám quấy rầy cô, mà lựa chọn dùng cách cô không biết bầu bạn với cô.

Trong ngực Hứa Ôn Noãn bắt đầu cảm thấy nặng nề, cô giật giật môi, lúc dư quang nhìn lại vào trong xe, lại nhìn hắn qua kính chiếu hậu, tầm mắt cô liền dừng lại.

Trong ấn tượng của Hứa Ôn Noãn, quen biết Lục Bán Thành nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô quan sát hắn cẩn thận thế này.

Thẳng thắn mà nói, hắn thật sự rất đẹp trai, mỗi lần nhìn thấy hắn liền cho người ta cảm thấy rất mãn nhãn.

Hứa Ôn Noãn nhìn chăm chăm một chút, không nhin được liền thất thần.

Dọc đường đi, xe chạy như bay rất vững vàng.

Đầu ngón tay còn hơi ấm của trà sữa, nổi thẳng một đường từ đầu ngón tay kia đến đáy lòng cô, trong lòng cô lại có một tư vị không thể diễn tả bằng lời, lớp băng bên trong dần được hòa tan, hóa thành những giọt nước từ từ tan chảy, chảy ra toàn thân cô.....

-

Đêm đó khi tạm biệt, Lục Bán Thành và Hứa Ôn Noãn không còn liên lạc, giống như đêm ở Lệ Giang và bữa cơm hôm nay hoàn toàn chỉ là một giấc mộng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 939: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (9)

Mới bắt đầu, Hứa Ôn Noãn lại nhiều lần nghĩ đến Linh Độ, thật sự không thể ngăn mình liên lạc với Linh Độ, nhưng cô lại nghĩ đến Linh Độ chính là Lục Bán Thành, trong lòng cô lại nghĩ đến ngày hôm đó đi ăn lẩu với hấn, lại trở nên hỗn loạn.

Không biết cuối cùng ở nơi sâu nhất trong tâm hồn mình đang nghĩ gì, cả người cứ xoắn xuýt như sắp phát điên, đến cuối cùng, cô liền bắt buộc mình không nghĩ những chuyện liên quan đến Linh Độ nữa.

Trời gian lâu dài, ép buộc dường như không có tác dụng, mỗi ngày quy luật sinh hoạt của Hứa Ôn Noãn cũng không có gì khác biệt, sáng sớm 7h30 thức dậy, tám giờ ra khỏi nhà đi làm, chín giờ đến chỗ làm, sau khi tan tầm, thỉnh thoảng sẽ đi dạo trung tâm thương mại với đồng nghiệp, có khi một mình đi xem phim, cũng có khi về nhà sớm một chút, tắm rửa giặt quần áo, xem tv hoặc là đi siêu thị mua chút đồ lấp đầy tủ lạnh.

Ngày tháng bình thường như vậy cứ trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã là nửa tháng sau.

Có thể là do tối hôm đó cô xem phim quá trễ, ngủ không đủ, Hứa Ôn Noãn lúc tan tầm không đi ăn cơm với đồng nghiệp mà trở về nhà rất sớm, sau đó chưa đến chín giờ tối, liền ngủ say.

Trong giấc mơ, cô nhìn thấy một người, cứ nói chuyện với cô, nói cực kỳ lâu, cho đến lúc cuối cùng còn đưa cho cô một chén hột gà bốc hơi nghi ngút, lúc trên tay cô cầm một chén hột gà, khuôn mặt của người đang nói chuyện với cô lại hiện ra ngày một rõ ràng, lúc cả khuôn mặt của Lục Bán Thành hiện ra trước mặt cô, cô liền mở mắt tỉnh giấc.

Mấy ngày nay cô không nghĩ đến Linh Độ, trong mơ lại nhìn thấy hắn.....

Hứa Ôn Noãn thở dài một hơi, nhìn đồng hồ trên tường, đã là ba giờ sáng.

Cô vén chăn đi đến nhà vệ sinh, lúc đi ra nhìn thấy ngoài cửa sổ đầy tuyết trắng bay.

Cô không buồn ngủ nữa, cô đi đến cửa sổ, nhìn ánh đèn bao phủ thành phố, nhìn một lúc lâu, mới quay lại trước giường, nhìn điện thoại di động trên tủ đầu giường, đắn đo một lúc lâu, cuối cùng Hứa Ôn Noãn cũng nằm lên giường, mở game ra.

Ngoại trừ quà game tặng, còn có rất nhiều tin nhắn của Linh Độ gửi đến.

Mỗi ba giờ sáng vẫn là những chuyện cười như trước kia.

Có thể là cô không login trong một thời gian dài, mấy ngày nay không trả lời tin nhắn của hắn, hắn lại gửi cho cô rất nhiều tin nhắn.

“Gần đây rất bận sao? Sao không login chơi game?”

“Chú ý nghỉ ngơi, đừng làm việc quá sức đó.”

“Nếu login thì trả lời tin nhắn của tôi nha.”

“.....”

‘Đêm nay tuyết lớn, nhớ giữ ấm đừng để bị lạnh.’ tin nhắn cuối cùng được gửi tới lúc nửa tiếng trước.

Hứa Ôn Noãn nhìn chăm chăm tin nhắn một lúc lâu, sau đó không tự chủ được mà gõ tay lên gõ hai chữ, nhưng lúc cô đang gõ đến chữ thứ ba liền dừng lại động tác, mím môi, cuối cùng từ từ xóa chữ, thoát ra khỏi game.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 940: Thì Ra Linh Độ Chính Là Hấn (10)

Linh Độ dù có hoàn hảo như thế nào, hấn vẫn là Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành cũng không phải là người trước kia cô thù hận, là Linh Độ.

Cô không biết cuối cùng cô nên xem hấn là Lục Bán Thành hay Linh Độ, cho nên việc duy nhất cô có thể làm chính là trốn tránh.

-

Lúc bị bệnh ở Lệ Giang, Lục Bán Thành chưa trị khỏi bệnh đã trở về Bắc Kinh.

Buổi tối lúc đưa Hứa Ôn Noãn về nhà sau khi ăn lẩu xong, nghĩ không biết lần tiếp theo hai người họ gặp nhau không biết là khi nào, trong lòng hấn có chút khó chịu, hấn lái xe đến khu sau biển, gió lạnh thổi cả đêm, nghe thấy tiếng sóng biển và tiếng gió gào thét cả đêm, hấn cũng hút thuốc cả đêm, hôm sau về đến nhà, tất nhiên bệnh lại tái phát.

Trong bệnh viện hai ngày, sau khi xuất viện, mẹ hấn không đồng ý để hấn ở nhà một mình, nên hấn đành phải dọn qua nhà cha mẹ ở.

Dưới sự dốc lòng chăm sóc của mẹ, Lục Bán Thành bị bệnh một tuần mới hoàn toàn hồi phục, lúc sáng sau khi đánh răng xong, hấn liền tiện đường nhảy lên cân điện tử, phát hiện hấn tăng một kg.

Khỏi bệnh, người cũng có tinh thần hơn rất nhiều, Lục Bán Thành còn chưa được cho đi làm.

Mẹ của hấn vui mừng nên lại làm cho hấn rất nhiều món ăn ngon để tắm

bổ.

Đến ngày thứ 15, Hứa Ôn Noãn không nhận được tin nhắn nào của Lục Bán Thành trong game, Lục Bán Thành không nhận được sáng sớm trời còn chưa hửng nắng đã rời khỏi giường, lái xe ra ngoài, đi đến nhà Hứa Ôn Noãn, sau đó đợi đến 8h30, nhìn thấy Hứa Ôn Noãn ra khỏi nhà xong liền lén lút đi theo cô đến hội quán.

Liếc mắt nhìn thời gian, cách giờ cô tan tầm còn đến 10 tiếng đồng hồ, Lục Bán Thành ngả ghế xe xuống nằm vừa chơi điện thoại vừa chờ Hứa Ôn Noãn tan ca.

-

Một tháng trong giới kinh doanh có rất nhiều tin tức, không gì bằng việc Ngô Hạo ra Mỹ tiến thành công.

Trong vòng một ngày cổ phiếu liên tăng gấp 10 lần, Ngô Hạo nhảy vọt trở thành một nhà kinh doanh thành đạt trở thành viên kim cương sáng chói trong mắt của hầu hết tất cả mọi phụ nữ.

Ngô Hạo về nước buổi tối tổ chức lễ chúc mừng long trọng ở vàng son lộng lẫy.

Lễ chúc mừng tổ chức hơn một nửa, Ngô Hạo đã rời đi rồi.

Uống nhiều rượu, hấn đứng ven đường hút nửa điếu thuốc, đợi đến khi tỉnh táo hơn một chút, sau đó mới từ từ tìm chìa khóa xe trong người, đạp chân ga, rời đi.

Cuối cùng Ngô Hạo dừng xe ở một quán rượu thường lui đến trong vòng một năm qua, tên là “NamThanh”

Quán rượu này không lớn, chuyện làm ăn cũng tính là có đông ra đông vô, nhưng bố trí cách điệu khiến cho người ta có cảm giác ấm áp như ở nhà.

Lúc trước khi Ngô Hạo đến đây liền rất thích nơi này.

Chủ quán tên là Tần Dĩ Nam, trong thương trường đều biết người này, hắn cũng từng là một người có tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Kinh một thời.

Tay trắng gây dựng sự nghiệp, trong thương trường có bao nhiêu người có thể làm được chứ, tuy thời điểm huy hoàng nhất hắn phải thôi lui khỏi công ty, lại trở thành một người nghèo rớt mồng tơi.

Nguyên nhân hắn rời bỏ công ty là vì vợ của hắn.

Ngô Hạo gặp người đó một lần, không nói là đẹp, may là tính tình của cô ấy khá dịu dàng, cũng là khuôn mẫu điển hình của đàn ông chọn vợ ngày nay.

Hồi đó còn có vài người nhìn thấy vợ của Tần Dĩ Nam, có người nhỏ giọng bàn tán nói hắn vì một người phụ nữ như vậy mà tán gia bại sản thật là không đáng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 941: Hủy Diệt Giả Và Sơ Thủy Giả (1)

Lúc đó nghe thấy câu này, Ngô Hạo cười cợt, trong lòng cũng cảm thấy thật sự không đáng.

Ngô Hạo vào quán bar, người bên trong rất ít, Tần Dĩ Nam ở đây, bởi vì Ngô Hạo tới đây khá nhiều lần cho nên hắn có ấn tượng với người này, còn gật đầu chào đối phương.

Ngô Hạo gọi rượu, là Tần Dĩ Nam đích thân đưa cho hắn, có thể là hắn thấy được tin tức về công ty của Ngô Hạo lúc để chai rượu xuống còn nói chúc mừng với Ngô Hạo.

Ngô Hạo nghe thấy hai chữ như vậy, cười toe toét, rót hai ly rượu, đưa một ly cho Tần Dĩ Nam: “Uống một ly chứ?”

Tần Dĩ Nam không khách sáo, kéo ghế ngồi xuống đối diện Ngô Hạo, nhận ly rượu, nói “Cảm ơn” xong, lại cụng ly với hắn, ngẩng đầu uống một hớp rượu.

Hai người không nói chuyện gì nhiều, lúc khách đến càng đông, lúc Tần Dĩ Nam muốn đứng dậy đi làm Ngô Hạo lại gọi hắn lại: “Ông chủ Tần, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

Tần Dĩ Nam ra dấu hiệu: “mời nói.”

Ngô Hạo uống một hớp rượu, đợi đến khi cảm giác cay cay đó trôi xuống bụng xong, mới ngẩng đầu lên nhìn Tần Dĩ Nam hỏi: “Anh vì vợ mà bỏ qua vinh hoa phú quý, anh có cảm thấy hối hận không?”

“Nếu như tôi vì vinh hoa phú quý mà mất đi cô ấy, tôi mới thật sự hối hận.” Tần Dĩ Nam cười cợt, sao đó ra hiệu cho Ngô Hạo cứ tự nhiên, sau đó

lại quay người đi hỏi vị khách khác muốn dùng gì.

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy lại khiến Ngô Hạo dùng sức nắm lấy trái tim mình, đau đến nỗi hít vào một ngụm khí lạnh.

Vinh hoa phú quý? Một tình cảm chân thành cả đời?

Là hai loại tài sản xuất hiện cùng một lúc, như thiên địch của nhau, bạn sẽ chọn cái nào?

Ngô Hạo nghĩ, trên thế giới này, chắc chắn sẽ có rất nhiều người chọn như hắn, vinh hoa phú quý.

Hắn cũng tin rằng trên thế giới này những người lựa chọn vinh hoa phú quý, ban đầu lựa chọn vinh hoa phú quý là vì muốn cho người mình yêu một cuộc sống giàu sang sung sướng.

Nhưng là khi bạn có vinh hoa phú quý rồi, người mà bạn muốn dành vinh hoa phú quý cho họ cũng đã không còn ở bên cạnh bạn nữa.

Ngô Hạo nghĩ đến đây, trong lòng lại cười khẽ vài tiếng, bung ly rượu lên uống từng ngụm từng ngụm.

Lúc uống đến say khướt, điện thoại di động của Ngô Hạo lại vang lên, hắn từ từ lấy điện thoại ra khỏi túi, dùng sức mở to mắt hết mức có thể nhìn màn hình cũng không thể thấy ai gọi cho mình, đã mở miệng thì thào: “Vợ à, Ôn Noãn, Ôn Noãn, vợ à...”

.....

Đầu dây bên kia Tưởng Tiêm Tiêm nghe thấy hắn hét vợ đến Ôn Noãn, khóe mắt lại tản một ánh sáng lạnh lùng từ khóe mắt.

-

Tối qua Hứa Ôn Noãn nằm mơ thấy Lục Bán Thành nên hôm nay khi đi làm tâm tình của mình cứ thấp thỏm bất an, lúc gần đến giờ tan ca, có một

người đồng nghiệp khá thân với cô tên là Tiểu Cần rủ cô tối nay đi bar.

Tối qua Tiểu Cần rủ cô đi ăn tối cùng cô đã không đi rồi cho nên hôm nay cô không thể lại từ chối nữa, hơn nữa Hứa Ôn Noãn cũng cảm thấy mình cần phải đi để bản thân không nghĩ đến những chuyện khác nữa liền đồng ý.

Sau khi ăn cơm tối xong, hai người mới đi bar.

Lúc đó đã là chín giờ, trong quán bar cũng không có quá nhiều người, Hứa Ôn Noãn sợ buổi tối uống rượu sẽ đau bụng, chỉ uống một ly nước trái cây, Tiểu Cần gọi một chai bia, vừa uống vừa mắng bạn trai của cô ấy.

Tửu lượng của Tiểu Cần rất tốt, trên bàn từ trông rỗng đã có 6 chai bia.

So với lúc chín giờ, bây giờ trong quán bar có đông người hơn rất nhiều, trong sàn nhảy có không ít trai gái đang tụ họp bắt đầu nhảy múa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 942: Hủy Diệt Giả Và Sơ Thủy Giả (2)

Tiểu Cần không kiểm chế được kéo Hứa Ôn Noãn ra sàn nhảy.

Hứa Ôn Noãn đang trong ngày sinh lý không muốn cử động, từ chối, ngồi tại chỗ uống nước, nhìn chăm chăm Tiểu Cần đang nhảy nhót trên sân khấu.

Lúc sắp đến 11h30, Hứa Ôn Noãn nghĩ đến ngày hôm sau còn phải đi làm nên gọi điện thoại cho Tiểu Cần.

Tiểu Cần trong sàn nhảy cảm thấy điện thoại run nên dừng động tác, thấy Hứa Ôn Noãn gọi liền nhìn về phía Hứa Ôn Noãn làm động tác tay OK, lại chui ra khỏi đám người trên sân khấu, đi về phía Hứa Ôn Noãn.

11h30, chính là thời điểm đông nhất của quán bar.

Tiểu Cần sự cô chờ, lúc đi cũng có chút gấp gáp, không cẩn thận lại đụng trúng một cô gái mặc đồ *****, vóc dáng cực kỳ nóng bỏng.

Cô gái kia đúng lúc cầm một ly rượu, làm đổ rượu vào người cô.

Trong quán tiếng nhạc đinh tai nhức óc, khiến Hứa Ôn Noãn không nghe thấy hai người họ đang nói gì nhưng mà nhìn từ xa có vẻ như Tiểu Cần đang nói xin lỗi nhưng cô gái kia lại không có ý muốn tha thứ cho cô.

Hứa Ôn Noãn vội vàng đứng lên, cầm túi của mình cho cẩn thận xong mới chạy về phía họ.

Tới gần, cô mơ hồ nghe thấy tiếng Tiểu Cần đang nói: “Tôi có thể bồi thường cho cô gấp đôi cũng được, nhưng mà tôi làm sao có thể khiến quần áo của cô biến thành như lúc trước được cơ chứ?”

Thật là cô ấy không bỏ qua sao... Hứa Ôn Noãn nhú nhú mày, mơ hồ cảm thấy bóng lưng của người phụ nữ đưa lưng về phía cô có chút quen thuộc, nhưng trong chốc lát cô lại không nghĩ ra được là ai, liền không nghĩ nhiều mà đứng về phía Tiểu Cần, cô còn chưa hỏi Tiểu Cần tình hình cụ thể thế nào lại có thể nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Chuyện này không liên quan gì đến tôi, hoặc là cô biến quần áo của tôi trở lại bình thường, không thì quỳ xuống xin lỗi cho tôi.”

Hứa Ôn Noãn càng nhú mày.

Chẳng trách cô lại thấy bóng lưng này quen thuộc như vậy, thì ra là oan gia ngõ hẹp hà.

Nghĩ tới đây, Hứa Ôn Noãn ngẩng đầu lên, nhìn người phụ nữ đang hùng hổ nói chuyện.

Quả nhiên là Tưởng Tiêm Tiêm.

Tưởng Tiêm Tiêm nhìn thấy tầm mắt của Hứa Ôn Noãn, mới chú ý đến cô, cô còn đang nổi nóng nhìn thấy Hứa Ôn Noãn đầu tiên là sững sờ, sau đó lại nghĩ đến hôm qua lúc cô gọi điện thoại cho Ngô Hạo lại nghe hắn gọi “Vợ” rồi “Ôn Noãn” trong lòng cô ta lại càng ngày càng tức giận hơn, nhìn thấy Hứa Ôn Noãn đi cùng với người vừa làm dơ đồ của cô ta, thật sự là hận đến nỗi muốn xé xác hai người họ ra, lời nói trong miệng lại càng hung hãn ngạo mạn: “Không muốn quỳ xuống xin lỗi chứ gì, cũng được, không sao, cô cởi váy của người phụ nữ này xuống cho tôi, chuyện của chúng ta coi như xong!”

“Người này sao lại có thể nói những chuyện như vậy chứ? Tôi đã xin lỗi cô rồi, còn muốn bồi thường, cô vẫn cứ liên tục bắt tội nói cái quái gì vậy?” Tiểu Cần cũng không còn tính nhẫn nại nữa, ngữ khí cực kỳ nặng nề.

Hứa Ôn Noãn cũng không chờ cô nói xong liền giật giật vạt áo của cô ấy, cũng không nhìn Tưởng Tiêm Tiêm, liền mở túi lấy một tấm thẻ bên trong đó, liền để lên bàn bên cạnh Tưởng Tiêm Tiêm đang đứng: “Không có

mặt mã, tiền quần áo, chúng tôi bồi thường, tạm biệt!”

Nói xong, Hứa Ôn Noãn liền kéo tay Tiểu Cần, đi đến cửa quán bar.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 943: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (3)

Tâm tình của Tưởng Tiêm Tiêm không tốt nên mới gọi bạn bè đến vui chơi một chút, chỉ có điều Tiểu Cần vô tình đụng trúng chỗ ngứa của cô ấy nên mới để cô ta có cơ hội trút giận mà thôi.

Bản thân cô cũng thật sự không muốn làm tới, chỉ là Hứa Ôn Noãn xuất hiện cho nên cô lại cảm thấy cục tức này thật sự là nuốt không trôi, vì vậy lúc Hứa Ôn Noãn quay người kéo Tiểu Cần đi, cô hoàn toàn không có chút do dự gì liền mở miệng nói: “Đứng lại cho tôi!”

Vừa nói Tưởng Tiêm Tiêm vừa nháy mắt ra dấu với đám bạn của mình.

Đám người kia theo Tưởng Tiêm Tiêm chơi bởi lâu lắm rồi, tất cả mọi người đối với sự hào phóng của cô đều nói gì nghe nấy, hoàn toàn không cần cô mở miệng cũng có thể hiểu được cái hắt mắt ra hiệu kia có ý gì, liền dồn dập đứng lên, bao vây Hứa Ôn Noãn và Tiểu Cần.

Tiểu Cần căng thẳng nhích lại gần Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn nắm chặt tay Tiểu Cần hơn một chút, lại bình tĩnh không có ý muốn lên tiếng.

Tưởng Tiêm Tiêm thấy hai người họ không đi được nữa, lại loạng chà loạng choạng đi trên đôi giày cao gót siêu cao, bước đến trước mặt hai người họ, bộ dạng kia chắc chắn là đã uống rất nhiều rồi.

Cô ngược cầm, ánh mắt khinh bỉ nhìn lướt qua Tiểu Cần xong, sau đó lại dùng đôi mắt đó nhìn Hứa Ôn Noãn, trong miệng lại nói với Tiểu Cần: “Tôi đếm ba tiếng, nếu như cô không cởi váy của cô ấy, đừng trách tôi không khách khí.”

Nói xong, Tưởng Tiêm Tiêm liền giơ ba ngón tay lên, ợ một hơi rượu xong, lại nói: “Ba.”

Cô cố ý dừng lại một chút, một ngón tay hạ xuống, lại tiếp tục đếm: “Hai.”

Cô thấy Tiểu Cần vẫn không rat ay, liền hất mắt nhìn về phía hai cô gái chừng 20 tuổi đang đứng cạnh cô, hai người đó dần đi về phía Tiểu Cần, sau đó trong miệng Tưởng Tiêm Tiêm lại đọc: “Một!”

Sau tiếng đó, hai người kia liền muốn đưa tay đến cổ áo của Tiểu Cần.

Hứa Ôn Noãn giơ tay lên theo phản xạ, mở hai tay của người đó ra, liền trợn mắt nhìn Tưởng Tiêm Tiêm: “Cuối cùng thì cô muốn sao?”

Tưởng Tiêm Tiêm cười lạnh phản kích: “Tôi muốn sao liên quan gì đến cô?”

Sau đó lại nói với mấy người trong nhóm của cô: “Còn không mau động thủ, mau cởi đồ của cô ta ra cho tôi!”

Mấy người này đã uống nhiều rồi, ý thức chẳng còn nên lá gan tự nhiên cũng lớn hơn so với bình thường, nghe thấy Tưởng Tiêm Tiêm ra lệnh liền ba chân bốn cẳng hướng về phía Tiểu Cần.

Hứa Ôn Noãn không ngốc, đương nhiên cô biết, người mà Tưởng Tiêm Tiêm nhắm đến không phải là Tiểu Cần mà chính là cô.

Cô đè lại tức giận trong lòng, nói với Tưởng Tiêm Tiêm: “Cô tức giận tôi thì cứ nhắm vào tôi đi, đừng hại người vô tội!”

“A...” Tưởng Tiêm Tiêm cười lạnh, trong miệng tất nhiên là muốn làm cho đến cùng: “... Đụng tới cô? Cô nghĩ mình có tư cách để tôi đụng tới cô sao? tôi muốn nhắm vào người nào thì cô có thể quản tôi sao? Tôi không chỉ muốn nhắm vào cô ta, còn muốn cô ta tự xé nát quần áo của cô!”

Tưởng Tiêm Tiêm càng nói càng tức giận, mạnh mẽ đi về phía trước ba bước, tóm chặt áo của Tiểu Cần, dùng sức xé.

Lúc nghe thấy tiếng rách, Hứa Ôn Noãn hầu như không có chút do dự nào mà đột nhiên đưa tay tóm chặt tóc của Tưởng Tiêm Tiêm, kéo về phía sau, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tưởng Tiêm Tiêm, Hứa Ôn Noãn giơ tay lên, tát vào mặt cô ta hai cái: “Tưởng Tiêm Tiêm, tôi nhắc nhở cô, đừng có mà quá đáng!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 944: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (4)

Cái tát vang dội chấn động tất cả mọi người đứng xung quanh.

Ngay cả Tưởng Tiêm Tiêm đang choáng váng cũng trở mắt mới từ từ phát giác mà giơ tay lên, đập vào gò má đau đớn của mình mà trừng mắt nhìn Hứa Ôn Noãn: “Cô dám đánh tôi? Cô mà lại dám đánh tôi?”

Tưởng Tiêm Tiêm vừa nói, vừa giơ tay quật về phía mặt Hứa Ôn Noãn.

Tưởng Tiêm Tiêm uống nhiều rượu, cả người đứng còn không vững, đâu phải là đối thủ của Hứa Ôn Noãn, sau đó liền la toáng người xung quanh: “Các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau qua đây giúp tôi?”

Tiếng nói của cô vừa kết thúc, đám bạn của Tưởng Tiêm Tiêm mới hồi phục lại tinh thần, từ từ khuyên can.

Đa số đều là những người đi theo Tưởng Tiêm Tiêm, Hứa Ôn Noãn đang muốn đi còn tức giận mà đá về phía đùi của cô một cái.

Tưởng Tiêm Tiêm đau quá không để ý hình tượng mà la làng lên: “Các người có bị ngốc hay không vậy? Còn kéo tôi làm gì? Kéo cô ta kia kìa!”

Một đám người giống như bị thức tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng buông Tưởng Tiêm Tiêm ra mà vọt tới trước mặt Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn lại càng tức giận hơn, nhưng cũng không thể xoay sở nhiều người như vậy, cánh tay bị mấy người đó giữ chặt.

Tưởng Tiêm Tiêm vừa nhìn thấy Hứa Ôn Noãn dấy giụa cách đó không xa liền đưa tay ra cầm chai bia trên bàn, đập về phía Hứa Ôn Noãn, sau đó còn chưa hả giận, lại nhìn chằm chằm Hứa Ôn Noãn đang thở hồng hộc,

bỗng nhiên lại nhìn đến cổ áo cô, liền bắt đầu nắm lấy xé lung tung.

Hứa Ôn Noãn liều mạng giãy dụa để ngăn cản hành động của Tưởng Tiêm Tiêm, dùng lực không được, Tưởng Tiêm Tiêm càng hoang mang, càng mất đi lý trí, lại nhờ một người nam đi chung nhóm để hắn giúp cô xé.

Người đàn ông kia tám phần là say rồi, hoàn toàn không biết hành động của Tưởng Tiêm Tiêm chính là làm bừa, liền lập tức đưa tay về phía áo lông của Hứa Ôn Noãn.

Cho dù là đàn ông nhưng khi uống rượu say rồi, sức mạnh cũng lớn hơn bình thường, động tác của hắn có thể xé áo của cô dễ như ăn cháo, khiến bà vai trắng nõn của cô lộ ra.

Hơi thở của đàn ông tràn vào mũi cô, còn có tác dụng khiến Hứa Ôn Noãn nhớ lại cảnh tượng năm đó cô không thể nào thoát khỏi từ nhiều năm trước đây, khuôn mặt cô bỗng nhiên trở nên trắng xám, cả người như muốn vỡ vụn, giãy dụa ngày một điên cuồng.

Cô cảm giác được ống tay áo của mình đã bị kéo xuống, toàn thân của cô run lên, môi tái nhợt, bắt đầu giãy liên tục.

Người chung quanh hoàn toàn không phát hiện ra sự khác thường của cô, người đàn ông kia như ngày càng hưng phấn, sức xé ngày càng lớn.

Âm thanh của DJ đình tại nhưc ọc tiếng cười của bạn bè xung quanh Tưởng Tiêm Tiêm, cách Hứa Ôn Noãn ngày càng xa, lúc cô nhận ra phần eo bên trái của cô cũng bị xé rách rồi, người cô run lên cầm cập, giãy dụa bỗng nhiên dừng lại, cả người lại rơi vào tuyệt vọng, ánh mắt mất đi tất cả ánh sáng.

Nhìn thấy Hứa Ôn Noãn như vậy, Tưởng Tiêm Tiêm hả giận rồi, cô hô “Dừng” một tiếng, sau đó ra hiệu cho người đàn ông dừng lại, đi đến trước mặt Hứa Ôn Noãn, cầm lấy cằm của cô, nâng khuôn mặt của cô lên, nhìn vào đôi mắt vô thần kia mà cười kiêu ngạo nói rõ ràng từng chữ từng lời: “Không

phải lúc này còn rất hung hãn sao? Sao rồi? Bây giờ sao lại ỉu xiu vậy? Cho rằng cô làm như vậy thì tôi sẽ buông tha cho cô sao? Hứa Ôn Noãn, tôi cho cô biết, tôi hận không thể giết chết cô!”

Tưởng Tiêm Tiêm cắn răng cắn lợi nói, tay cô đột nhiên đưa về phía áo lông của Hứa Ôn Noãn, vừa mới chuẩn bị dùng hết sức xé ra thì cổ tay cô bỗng nhiên lại bị một người nắm chặt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 945: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (5)

Tưởng Tiêm Tiêm vùng vẫy một hồi nhưng cô không thể nào thoát khỏi sự khống chế của đối phương, liền nhúu nhúu mày tức giận nói: “Có bệnh sao? Ăn no rừng mỡ đi lo.....”

Chữ chuyện cô còn chưa nói xong, người kia đột nhiên dùng sức hất cô văng một khoảng.

Tưởng Tiêm Tiêm uống say, sức không còn nhiều bao nhiêu nên cô phải lùi về phía sau vài bước mới không bị té xuống đất, cả người mềm nhũn, đến khi lưng cô đụng vào góc bàn rồi mới có thể dừng lại được, phía sau đau thấu xương, khiến chân Tưởng Tiêm Tiêm run lên, cả người chật vật ngã xuống đất.

Tưởng Tiêm Tiêm mặc váy cực kỳ ngắn, ngồi bệch xuống như vậy liền khiến cô lộ hàng hơn phân nửa, cô hoàn toàn không để ý xung quanh có rất nhiều người đang nhìn cô bằng ánh-mắt-thương-thức, ôm lưng hít vào vài ngụm khí lạnh.

Mặc kệ Tưởng Tiêm Tiêm có say đến mơ màng như thế nào, lúc này cô cũng bị cơn đau làm cho tỉnh táo lại mấy phần, chờ đến khi nỗi đau dịu đi một chút, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn người vừa nắm chặt cổ tay cô.

Lại là..... Người vừa về nước không lâu, Lục Bán Thành..... Hứa Ôn Noãn hình như không có liên quan gì đến anh ta a, sau anh ta lại nhúng tay vào?

Lúc Tưởng Tiêm Tiêm đang nghi ngờ không hiểu thì Lục Bán Thành lại cởi áo khoác của hắn ra, che chở cho Hứa Ôn Noãn đang đại ra.

Lúc hắn đưa tay ra khoác áo lên người cô, cô theo bản năng rụt người

lại, lùi về phía sau một bước, suýt nữa bước hụt xuống bậc thang sau lưng, may mà Lục Bán Thành phản ứng nhanh giữ tay cô lại.

Động chạm của hắn lại làm cô sợ hãi, Lục Bán Thành không dám buông cô ra, sợ cô lại không cẩn thận mà bước hụt chân, hơi dùng sức kéo cô về phía trước mặt mình, che áo khoác lên người cô, lúc này hắn mới cầm lấy vai cô, khom người, nhìn thẳng vào mắt cô, nói với cô: “Đừng sợ, không sao rồi, thật sự không sao rồi...”

Hứa Ôn Noãn giống như không nghe thấy lời nói của hắn vậy, ánh mắt cực kỳ sợ hãi.

Lục Bán Thành nhìn thấy bộ dạng của cô như vậy, đau lòng không thở nổi, hắn muốn giơ tay lên, xoa đầu cô, an ủi cô, nhưng cô như gặp phải một chuyện rất đáng sợ mà mở miệng ra, cắn tay hắn.

Sức của cô rất lớn, Lục Bán Thành đau đến nổi nhúu mày lại, nhưng không tránh, tùy ý cho cô cắn, mãi đến khi thấy cô không nghiêng răng như lúc trước nữa, mới dịu dàng nói: “Ôn Noãn, em xem, là anh, không phải những người kia.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, hàm răng cô từ từ buông lỏng, cô còn đang không biết đây là mơ hay là thật, qua một lát mới mở mắt ra, cẩn thận nhìn về phía hắn.

Lục Bán Thành nhìn thẳng vào mắt cô, vì thấy cô sợ hãi mà lập tức cười với cô, tỏa ra một nụ cười ấm áp.

Cô nhìn thấy hắn cười, con ngươi đen kịt không nhúc nhích một lúc lâu, mới từ từ nhả tay của hắn ra.

Hắn thấy cô như vậy, mới từ từ xoa đầu cô, nhẹ nhàng đặt lên tóc cô, lại nhẹ nhàng mà dịu dàng nói với cô: “Ôn Noãn, anh đưa em về nhà, được không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 946: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (6)

Nói xong, hắn đưa lấy tay ra khỏi đầu cô, khi đầu ngón tay hắn hạ xuống đụng trúng tay cô, Hứa Ôn Noãn lại nắm chặt bàn tay lại, Lục Bán Thành không kéo cô mà lại nhẹ nhàng nói lại một lần: “Đừng sợ, anh chỉ đưa em về nhà.”

Cô nhìn đôi mắt của hắn một lúc, sau đó liền cup mắt, dán mắt vào tay hắn.

Hắn không hỏi thúc cô, thật kiên nhẫn nói lại.

Qua một lúc lâu, Hứa Ôn Noãn có phản ứng, đưa tay từ từ, từng chút từng chút một đặt vào lòng bàn tay hắn.

Lục Bán Thành lúc này mới dắt tay cô đi, bảo vệ cô, đi ra cửa quán bar.

Lúc hai người đi qua Tường Tiêm Tiêm, cô ta vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, bị sự xuất hiện của Lục Bán Thành làm cô ngạc nhiên như vậy, lúc này cô mới hồi phục lại tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn Lục Bán Thành: “Anh Bán Thành....”

Cô còn chưa nói được gì, Lục Bán Thành liền đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn ánh mắt của Tường Tiêm Tiêm: “Cô gọi ai là anh? Tôi không có đưa em nào không biết xấu hổ như cô vậy? Đừng có bắt quàng làm họ, sỉ nhục tôi!”

Người chung quanh đều biết Lục Bán Thành, cũng biết Tường Tiêm Tiêm và hắn quen nhau, hơn nữa trước đây Tường Tiêm Tiêm còn thường đi chung với đám Lục Bán Thành, cho nên lúc này Lục Bán Thành nói trước mặt nhiều người như vậy, không chút lưu tình khiến những người xung quanh có chút buồn cười, sắc mặt của Tường Tiêm Tiêm lúc đó tất nhiên là

khi trắng khi đỏ.

Lúc Tưởng Tiêm Tiêm bắt nạt Tần Chỉ Ái đang đóng giả làm Lương Đậu Khấu, hẳn từng sợ Cố Dư Sinh có làm gì quá đáng mà ra mặt nói ảnh hưởng đến giao tình giữa các gia tộc, lúc này hẳn lại trở thành người trong cuộc, hẳn mới hiểu được tại sao lúc đó Cố Dư Sinh lại không kiên dè gì mà cầm tay Tần Chỉ Ái cho cô ta một bạt tai.

Bởi vì, đụng đến người con gái mà mình yêu tha thiết, còn tức giận hơn là bản thân mình bị sỉ nhục, càng thật sự rất khó nuốt cơn giận này.

Bạn sẽ không còn nghĩ xem có ảnh hưởng hay không ảnh hưởng gì đến giao tình các loại nữa hay không, bởi vì thời khắc này, bạn sẽ thật sự không muốn có bất kỳ giao tình gì với đối phương nữa!

Lục Bán Thành vốn muốn tiếp tục kéo Hứa Ôn Noãn đi, nhưng vẫn không nhịn được mà nói thêm hai câu: “Tưởng Tiêm Tiêm, tôi nhắc nhở cô một lần, đừng đụng đến cô ấy, lần này còn nương tay, lần sau, nếu còn có lần sau, tôi thật sự sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu!”

.....

Từ quán bar đi ra, Lục Bán Thành nắm tay Hứa Ôn Noãn đi đến trước xe của mình, mở cửa xe, lúc Hứa Ôn Noãn vừa mới chuẩn bị lên xe, cách đó không xa lại có tiếng la của Tiểu Cần: “Chị Ôn Noãn!”

Lục Bán Thành dừng lại động tác, quay đầu nhìn về phía cô.

Tiểu Cần chạy một mạch đến, đưa túi qua cho Hứa Ôn Noãn: “Chị Ôn Noãn, túi của chị!”

Lục Bán Thành nhận thay Hứa Ôn Noãn, lại nói cảm ơn.

Tiểu Cần cười cho có, nói không cần khách sáo.

Lục Bán Thành đợi đến khi Tiểu Cần gọi được xe taxi xong, mới khởi

động xe, lái đi.

Dọc đường đi, Hứa Ôn Noãn ngồi cạnh hắn vẫn ôm hai vai, dựa trên ghế, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, ánh mắt lơ đãng, không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Thậm chí xe dừng ở dưới lầu nhà cô, Hứa Ôn Noãn thậm chí còn không có chút phản ứng nào,

Lục Bán Thành cực kỳ đau lòng nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ trắng xám của Hứa Ôn Noãn một lúc, sau đó mới nói: “Ôn Noãn, đến rồi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 947: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (7)

Hứa Ôn Noãn nghe thấy hắn nói một hồi mới nhúc nhích đôi mắt một chút, liếc nhìn hắn, không nói gì, cũng không có dấu hiệu muốn xuống xe.

Lục Bán Thành không nhắc nhở Hứa Ôn Noãn nữa, cứ như vậy ngồi yên lặng trong xe.

Hắn sợ cô lạnh, giảm nhiệt độ trong xe xuống một chút.

Không biết qua bao lâu, Hứa Ôn Noãn ngồi cạnh ghế người lái mới khôi phục lại được tinh thần, cô nhìn ngoài cửa xe, rõ ràng lúc này Lục Bán Thành đã nói với cô đến rồi, lúc này cô lại hỏi lại: “Đến?”

Lục Bán Thành bị câu nói này của cô đâm đau nhói, dịu dàng nhìn cô gật gù.

Lục Bán Thành nhìn thấy cô đưa tay tháo dây an toàn, biết cô muốn xuống xe, vội vàng mở cửa xe xuống trước, sau đó vòng qua bên cô, giúp cô mở cửa xe.

Cô ngồi yên trên ghế, không biết đang nghĩ gì, lại không nhúc nhích.

Gió lạnh thổi vù vù, Lục Bán Thành không mặc áo khoác lạnh đến nỗi cả người run cầm cập, lúc tay chân hắn muốn đóng băng, cô mới từ từ xuống xe.

“Anh đưa em vào thang máy?” Lục Bán Thành thương lượng.

Hứa Ôn Noãn không chần chừ chút nào gật đầu với hắn.

Lục Bán Thành giúp cô cầm túi, đóng cửa xe, đi theo cô lên lầu.

Không biết cô đang nghĩ gì, bước chân rất chậm, Lục Bán Thành dù rất lạnh nhưng vẫn không hồi thúc cô, cứ như vậy bước chậm rì rì đi theo cô, Lục Bán Thành giúp Hứa Ôn Noãn bấm thang máy, cửa thang máy liền mở ra, Lục Bán Thành giơ tay lên ngăn cửa, vừa nhắc Hứa Ôn Noãn cửa thang máy mở ra rồi, vừa đưa túi cho cô.

Lần này cô nhận rất nhanh sau đó mở mắt ra nhìn hắn một chút, môi giật giật, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói gì mà cúi đầu đi vào thang máy.

“Lúc vào nhà rồi thì tắm nước nóng, sẽ thoải mái hơn một chút.” Lục Bán Thành giúp Hứa Ôn Noãn bấm tầng 18, dặn dò cô hai câu xong nhìn cô một chút, thấy cô không lên tiếng, mới buông cửa thang máy ra.

Hắn vừa mới chuẩn bị bấm nút đóng cửa thang máy, Hứa Ôn Noãn đang trầm mặc bỗng nhiên gọi tên hắn: “Lục Bán Thành.”

Tiếng của cô rất nhỏ, nhưng muỗi kêu vậy.

Lục Bán Thành đè lại cửa thang máy lần nữa, nhìn Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn từ từ ngẩng đầu lên: “Tôi, anh...” cô cà lăm một lúc lâu, cuối cùng lại cắn môi, mới nói thẳng những gì mình muốn ra: “Anh có thể lên ngồi với tôi một chút không?”

Tuy rằng đã rời khỏi quán bar lâu như vậy nhưng cô vẫn còn rất sợ.

Không đơn thuần chỉ vì quần áo bị xé rách mà còn bị xé rách trước mặt nhiều người như vậy, cũng bởi vì lúc người đàn ông kia xé đồ của cô, lại đào lên những cơn ác mộng mà cô đã cố gắng chôn vùi mấy năm nay.

Hứa Ôn Noãn nói xong, trong mắt lại có một tầng sương.

Trong ngực Lục Bán Thành lại thấy đau nhói, sau đó hắn liền mỉm cười, gật đầu đồng ý với cô.

.....

Về đến nhà, Hứa Ôn Noãn đi thẳng đến nhà vệ sinh tắm rửa.

Lục Bán Thành tìm trong bếp một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm được một hộp sữa bột, liếc nhìn qua ngày sản xuất, đã quá hạn sử dụng rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 948: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (8)

Lục Bán Thành sợ Hứa Ôn Noãn tắm xong không nhìn thấy hắn lại sợ không dám ở một mình, liền lấy điện thoại di động ra, dựa vào tủ, lên mạng đặt mua sữa.

Nửa tiếng sau, đúng lúc sữa được giao đến, Lục Bán Thành nấu nước nóng, rót một ly sữa đưa đến trước cửa phòng ngủ.

Hắn gõ gõ cửa, Hứa Ôn Noãn vì hắn mà bị những tổn thương kia, hắn thật sự không dám đi vào mà chỉ chờ, chờ rất lâu cũng không đợi được đến khi Hứa Ôn Noãn đi ra, Lục Bán Thành mới nhẹ nhàng mở cửa, hắn vốn định gọi Hứa Ôn Noãn ra, nhưng vừa định bước vào liền nhìn thấy Hứa Ôn Noãn ngồi xồm trên thảm, ôm chân, đầu đặt trên đầu gối.

Dáng dấp kia giống như đang khóc.

Lục Bán Thành dùng sức cắn môi, cũng không để ý những chống cự lúc trước của cô, cố gắng duy trì khoảng cách nhất định.

Khi hắn đứng bên cạnh cô, cô cảm giác có người đến gần, khuôn mặt nhỏ từ từ nhấc khỏi đầu gối.

Ngoại trừ sắc mặt trắng bệch, cũng không có nước mắt.

Lục Bán Thành lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xồm xuống, đưa sữa cho cô, ôn tồn nói: “Uống chút sữa nóng sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Cô không lên tiếng, nhưng cũng đưa tay ra, bung cốc lên, đưa đến bên môi, nâng lên miệng nhỏ từ từ uống.

Lục Bán Thành vốn đang căng thẳng lúc này cũng thoải mái hơn một

chút, nhìn cô sau khi tắm xong còn chưa sấy tóc, liền đi đến buồng tắm, tìm một cái khăn khô ra, quỳ bên cạnh cô, nhẹ nhàng giúp cô lau những giọt nước còn đang nhiều xuống.

Chờ cô uống sạch sữa xong, Lục Bán Thành mới nói: “Tóc ướt sẽ dễ bị cảm, anh giúp em sấy tóc không không?”

Hứa Ôn Noãn trả lời hần rất nhanh, ừ một tiếng chứ không còn là gật lắc nữa.

Lục Bán Thành cảm thấy tự nhiên hơn nhiều, lúc này cười yếu ớt đưa tay ra kéo cô lên, đưa cô đến trước bàn trang điểm, sấy khô mái tóc dài của cô, chải lại cho chỉnh tề xong, mới để máy sấy tóc xuống, để cô nằm lên giường.

Lục Bán Thành kéo chăn đắp cẩn thận lên người Hứa Ôn Noãn, giúp cô tắt đèn, nhỏ giọng nói: “Ngủ đi.”

Tối hôm qua Hứa Ôn Noãn ngủ không ngon, buổi tối lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, nghe Lục Bán Thành nói vậy liền nhắm mắt lại, ngủ.

Lục Bán Thành chờ sau khi cô thở đều đều xong mới ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hần vốn định rời đi, nhưng lại nhớ đến trước đây có thường nằm mơ thấy ác mộng, đêm nay lại bị người ta bắt nạt như vậy, không biết lát nữa cô ngủ có lại nằm mơ thấy những giấc mơ đáng sợ đó mà giật mình tỉnh lại không.

Nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không yên lòng, Lục Bán Thành ngồi trong phòng khác xem tivi, tắt âm, giết thời gian.

Thời gian từ từ trôi qua, phòng ngủ chỉ có một sự yên tĩnh, Lục Bán Thành cũng không thể ngăn nổi cơn buồn ngủ mà dựa vào ghế sofa ngủ, trong mơ mơ hồ hồ, hần nghe thấy có tiếng thét chói tai, mở mắt ra theo phản xạ có điều kiện.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Lục Bán Thành thở ra một hơi, cho rằng lúc này mình vừa nằm mơ nên nhắm mắt lại lần nữa, kết quả còn chưa ngủ được, liền nghe thấy trong phòng ngủ có tiếng “Đông” một cái.

Lục Bán Thành liền đứng lên vọt vào phòng ngủ, đẩy cửa ra, hẩn nhìn thấy Hứa Ôn Noãn ngã nhào trên mặt đất, liền lo lắng gọi: “Ôn Noãn!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 949: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (8)

Sau đó hắn vội vàng chạy đến bên người cô, khom người kéo cô dậy, sau đó hắn lại cảm thấy cả người cô dưới sự đụng chạm của hắn mà run lên, hắn theo bản năng ngẩng đầu lên, dựa vào ánh đèn ngủ yếu ớt mà nhìn cô, cả khuôn mặt trắng nõn toàn là nước mắt, rõ ràng còn có chút sợ hãi đang đọng đây.

Vì vậy tiếng rít gào kia không phải là hắn nằm mơ mà là sự thật.

Hứa Ôn Noãn còn chưa hoàn toàn tỉnh khỏi mộng, nhìn đôi mắt hắn bằng một ánh mắt rất mờ mịt.

Lục Bán Thành đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô: “Chỉ là mơ thôi, không sợ, không có chuyện gì...”

Hứa Ôn Noãn tỉnh dậy từ trong giấc mộng liền gào khóc, cô cho là hắn đi rồi, trong nhà chỉ còn lại một mình cô, cũng không cần phải gắng gượng, không cần phải chống đỡ, cô muốn vào nhà vệ sinh mà động tác quá vội vàng, thêm đôi mắt ướt nước không nhìn rõ, không cẩn thận té xuống, lòng bàn tay và đầu gối của cô đều rất đau.

Cô không phải kẻ mềm yếu, cô trải qua nhiều chuyện như vậy, đã sớm luyện được đao thương bất nhập.

Cô cho rằng mình có thể đủ kiên cường nhưng lúc này cô nghe thấy Lục Bán Thành an ủi mình như vậy, trong mắt cô lại nghĩ đến mình đã rất lâu rất lâu không có ai trong cuộc sống thật này che chở quan tâm như vậy....mà còn đau xót vì cô.

Nỗi sợ trong lòng kia thật sự biến mất, cô không biết cuối cùng tại sao mình lại khóc, có thể là do cô đã chống đỡ quá lâu rồi, quá mệt mỏi rồi mà

thôi.

Cô vừa khóc, Lục Bán Thành lại càng hoảng hốt, cho rằng vì nỗi sợ trong giấc mơ kia mà khóc, hấn lại càng an ủi cô dịu dàng ơn: “Ôn Noãn, đừng khóc, thật sự không sao rồi, có anh ở đây...”

Hấn càng nói, Hứa Ôn Noãn càng khóc lớn hơn.

Khóc đến nỗi Lục Bán Thành cũng bó tay chỉ có thể kéo cô vào lòng, để đầu nhỏ của cô dựa vào ngực hấn, vỗ nhẹ lưng cô, để cô khóc cho thỏa lòng.

Hấn dỗ cô dịu dàng như vậy, khiến Hứa Ôn Noãn đã tìm thấy cảm giác cô còn tồn tại.

Bao lâu, đã bao lâu cô không có cảm giác này rồi hả?

Hình như là từ lúc tận mắt bắt quả tang Ngô Hạo ngoại tình, cô cảm thấy toàn bộ thế giới này đã bỏ rơi cô, cuộc sống của cô bắt đầu bị đảo lộn, cô buộc mình phải trưởng thành trong tích tắc, cô không còn sống như trước đây, ỷ lại, dựa dẫm, mệt mỏi không có ai để giải bày, khó chịu thì chịu đựng một mình... cô lại cảm thấy cả thế giới này đã lãng quên cô, Lục Bán Thành lúc này lại khiến cô cảm nhận được cô còn tồn tại trên thế giới này.

Nghĩ đến đây, Hứa Ôn Noãn lại càng khóc lớn hơn, cô như đang tổng kết tất cả những uất ức mấy năm nay mà mình phải chịu đựng, khóc ra tất cả những bi thương và khổ sở kia

Cô khóc cực kỳ lâu, đến khi cuống họng cô khàn khàn, toàn thân cũng không còn chút sức lực nào, cô mới yên tĩnh lại.

Lục Bán Thành lúc này mới kéo cô ra khỏi ngực mình, khom người ôm cô lên, để cô nằm lên giường.

Hấn kiểm tra đầu gối của cô một chút, sau khi xác định cô không bị thương, mới đi vào nhà vệ sinh cầm một cái khăn mặt, thấm ướt, đi ra ngoài lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ bé của cô, sau đó đắp lại chăn cho cô, ngồi

bên giường, nhẹ nhàng dỗ cô ngủ.

Hứa Ôn Noãn khóc lâu như vậy, nhờ Lục Bán Thành dỗ mà cô lại đi vào giấc ngủ lần nữa rất nhanh.

Lần này Lục Bán Thành không ra ngoài nữa mà vẫn luôn canh ở bên cạnh cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 950: Hủy Diệt Giả Cùng Sơ Thủy Giả (10)

Hứa Ôn Noãn cảm nhận được, đây chính là giấc ngủ ngon nhất, yên ổn nhất của cô trong vòng một năm nay.

Nếu không phải vì muốn đi vệ sinh mà cô phải tỉnh lại, cô thật sự rất muốn ngủ thêm một chút nữa.

Hứa Ôn Noãn muốn mở mắt ra, muốn ngồi dậy, nhưng còn chưa kịp hành động, lại cảm nhận được bàn tay của mình bị một bàn tay lớn hơn nắm lấy.

Trong lòng cô run lên bần bật, một giây sau cô liền ý thức được đó là Lục Bán Thành.

Cô nằm mơ thấy ác mộng, khóc, hấn dỗi cô ngủ, chẳng lẽ hấn cứ ngồi bên cạnh cô suốt đêm như vậy sao?

Ý nghĩ trong đầu Hứa Ôn Noãn còn chưa hình thành xong, Lục Bán Thành lại thấp giọng nói: “Ôn Noãn, kỳ thật, một năm trước đây, anh đã rất muốn nói với em một câu.....”

Hơn một năm trước, là lúc cô và hấn chia tay sao?

Hứa Ôn Noãn nhắm mắt giả vờ ngủ say, không có bất cứ phản ứng nào.

Qua mấy giây, Lục Bán Thành lại mở miệng: “.....Xin lỗi.”

Hứa Ôn Noãn ngừng thở.

“Thật sự xin lỗi em Ôn Noãn, đêm đó anh thật sự không cố ý, anh biết em không tin anh nhưng thật sự anh không có cố ý, anh rất yêu em, thật sự

yêu...”

“.... Anh chỉ nghe thấy em một mực gọi Ngô Hạo, anh ghen tuông, anh kích động, nên mới làm những chuyện như vậy.....”

Cuồng hống Hứa Ôn Noãn như có một vật gì đó chặn lại, không bỏ ra được.

Có thể là do nhắc lại chuyện cũ, Lục Bán Thành cũng trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nói tiếp: “Anh biết em sợ anh, chán ghét anh, vì vậy, anh không muốn mình quấy nhiễu cuộc sống của em.”

“Ôn Noãn, anh thật sự hy vọng em có thể sống tốt.....”

Nói đến đây, Lục Bán Thành lại giơ tay còn lại lên vuốt tóc Hứa Ôn Noãn.

Lục Bán Thành vuốt nhẹ hai lần, mang theo tiếc thương vô hạn.

Máu trong người Hứa Ôn Noãn như ngừng chảy.

Cô không biết hấn vuốt ve tóc của cô như vậy bao lâu, mãi đến khi cô bị hành động ám áp đó làm cho buồn ngủ lần nữa, cô lại nghe thấy hấn lầu bầu trong miệng: “Ôn Noãn, em có biết không? Chỉ khi em ngủ, anh mới dám làm những hành động như vậy với em....”

một loại thương cảm không cách nào diễn tả được bao phủ lấy Hứa Ôn Noãn, trong lòng cô như bị vật gì đó nhọn hoắc đâm, đau nhói, sau đó lại nghe Lục Bán Thành nói: “Chỉ một việc nhỏ như vậy, cũng khiến anh cảm thấy vui vẻ rồi...”

tiếng nói của hấn kết thúc, Hứa Ôn Noãn cảm giác được đầu của Lục Bán Thành đang đến gần mình.

Toàn thân cô trở nên căng thẳng, một tay giấu trong chăn nắm chặt dra giường.

Cô không biết mình bị gì nữa, lúc cô cảm giác được hô hấp của hấn phả trên mặt nhìn, cô bắt đầu căng thẳng, tim đập cực kỳ nhanh.....

Ngay lúc cô không nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được áp lực này nữa, môi của hấn lại bất ngờ rơi vào mi tâm của cô.

Hứa Ôn Noãn như hóa đá, không nhúc nhích.

Cô có cảm giác như cả thế giới đang dừng lại.

Hơi thở của cô đều là hơi thở mà hấn đã phả ra.

một lúc lâu, hấn mới từ từ dời môi đi, sau đó cô cảm giác như mình đang nằm mơ vậy, nghe thấy hấn nói tiếp: “Ôn Noãn, nếu có thể,... anh muốn làm một hủy diệt giả, tìm lại em của ngày xưa, lại muốn làm một sơ thủy giả, yêu em lại từ đầu như thế này.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 951: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Đều Là Em (1)

Hắn nói cực kỳ nhỏ giọng, vì thế má từ tính lại mang theo một ý nhị khác.

Hứa Ôn Noãn cảm thấy cả người mình như bị điện giật, cơ thể cô như có một dòng điện khiến máu chảy rần rần, lúc trước cô Ngô Hạo ở cùng nhau, không phải là chưa nghe qua những lời tâm tình nhưng lúc này khi nghe thấy những câu nói cảm động này, cô lại cảm thấy rung động.

Cô cố gắng thở đều, cố gắng không nhúc nhích.

Mặc dù cô nhắm mắt lại nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn cực nóng từ mắt của hắn, từ cực nóng chuyển thành bi thương, ngay cả lúc mở miệng cũng mang theo rất nhiều bi thương: “Nhưng mà, Ôn Noãn, chúng ta vẫn không có cơ hội này.....”

Nói đến đây, đầu ngón tay Lục Bán Thành nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, hắn xoa xoa như đang nâng niu một vật quý giá nhất thế gian, sức mạnh cực kỳ nhẹ nhàng, chậm chạp, một lúc lâu mới nói, trong giọng nói trầm ấm cô đơn: “..... Ôn Noãn,... từ khi rời khỏi em, mỗi trang trong sinh mệnh của anh, đều là em...”

Rõ ràng người khổ sở chính là hắn nhưng Hứa Ôn Noãn không biết mình làm sao vậy, khi hắn nói xong, trong lòng cô lại cảm thấy đau đớn mà không đành lòng.

“Ôn Noãn em có biết anh yêu em bao nhiêu, anh đã phải cố gắng như thế nào mới không đến tìm em, quấy rầy cuộc sống của em không?”

Một câu nghi vấn rất nhẹ nhàng, nhưng cũng khiến cho thế giới nội tâm của Hứa Ôn Noãn nổi lên một cơn sóng lớn, trái tim cô run rẩy hai lần,

cuồng hống vẫn không cảm thấy thoải mái được chút nào.

Cô lại cảm giác được đầu ngón tay của hắn trượt đi, mang theo chút không muốn xa rời.

Rõ ràng là cử chỉ rất ôn tồn, nhưng tại sao cô lại có thể cảm nhận được một cảm giác khác?

Cuồng hống của cô càng ngày càng chua xót, xông thẳng lên đáy mắt của cô.

Hứa Ôn Noãn sợ chính mình không thể kiềm chế được cảm xúc, cố gắng đè lại cảm động đang dâng lên.

Trong chốc lát, đầu ngón tay của hắn ngừng lại, dừng một chút trên da thịt cô, cuối cùng cô nghe thấy hắn thở dài một tiếng, rút tay lại, sau đó đứng dậy, rời đi.

Hứa Ôn Noãn mở mắt ra theo bản năng, thấy bóng lưng của Lục Bán Thành càng ngày càng xa, mãi đến khi trong phòng ngủ chỉ còn lại mình cô, cô mới nhẹ nhàng chớp mắt một cái, giờ ngón tay chạm vào nơi mà hắn vừa mới vuốt ve.

Ở đó còn nhiệt độ mà hắn để lại, cả người cô nhin được mà run lập cập, sau đó trong đầu cô lại nhớ đến những câu nói kia.

Hứa Ôn Noãn nằm ngó ra trên giường một lúc lâu, mãi đến khi không nhin được mới bò dậy đi đến nhà vệ sinh.

Sau khi ra ngoài, Hứa Ôn Noãn không nhanh chóng trở về giường mà liền đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách trống rỗng, không còn bóng người của Lục Bán Thành.

Hứa Ôn Noãn khẽ há miệng, cũng không biết rốt cuộc mình đang hoang

mang cái gì, đi về phía nhà bếp, phòng dành cho khách, nhà vệ sinh, tìm từng cái, thậm chí là tủ để giày cũng nhìn, sau đó đến khi cô để ý đến thức ăn trên bàn, mới đột nhiên chạy tới, nhìn trên bàn ăn, trên đó còn có một tờ giấy, cô liền cầm lên đọc: “Thức dậy rồi thì nhớ ăn sáng rồi hãy đi làm.” Lúc này cô mới xác định Lục Bán Thành đã đi rồi.

Hứa Ôn Noãn không biết mình cảm thấy mất đi cái gì, có thể lòng của cô cảm thấy lạc lõng, nên mới như vậy.

Qua một hồi lâu, cô mới để giấy xuống, nhìn lên bàn ăn.

Cháo thịt băm, cải xanh xào, còn có một nồi canh gà ác.

Lúc cô và hấn kết hôn, hấn mỗi ngày đều làm cơm cho cô ăn, dù cô không ăn, nhưng cũng có nhìn qua vài lần, biết những món này đều là do hấn tự tay làm.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 952: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Đều Là Em (2)

Hứa Ôn Noãn kéo ghế tựa ra, ngồi xuống, cầm muống múc một chén canh trước tiên, uống hớp, mùi vị rất quen thuộc, cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó lại uống một hớp nữa, lúc này mới nhớ tới thì ra lúc Tưởng Tiêm Tiêm sảy thai, có một quãng thời gian hẳn đều đưa thức ăn đến cho cô, cô mấy ngày đó đều ngơ ngơ ngác ngác cũng không biết mình ăn cái gì, bây giờ nhớ lại, hình như lúc đó cô đã từng uống qua canh này.

Vì vậy lúc cô chán ăn, lúc cô khổ sở hậm hực, đều là hẳn tự mình xuống bếp làm cơm rồi mang đến cho cô?

Tim Hứa Ôn Noãn như bị ai đó trêu chọc một hồi, nhảy loạn xạ.

Hứa Ôn Noãn nhìn chằm chằm chén canh, nghĩ đến Lục Bán Thành, nghĩ đến Linh Độ, nghĩ đến những gì đã qua, nghĩ đến hôm qua, nghĩ đến game..... các loại tâm tình phức tạp trong nháy mắt lấp đầy não cô, làm cho cô trầm tư một lúc lâu, cũng không thể thoát khỏi mọi thứ.

-

Ngô Hạo gần đây lại muốn ăn bánh kem do Tưởng Tiêm Tiêm làm, gần giờ tan ca, hẳn lại nhắn cho cô một tin. Nói cô biết tối nay hẳn sẽ đến.

Tưởng Tiêm Tiêm nhận được tin nhắn liền vui vẻ trả lời: “Em chờ anh.” Sau đó còn để icon: <đến nhanh đi>

Ngô Hạo không trả lời tin nhắn của Tưởng Tiêm Tiêm mà chỉ liếc nhìn điện thoại di động một cái, sau đó lại bận bịu làm việc.

Sau khi tan ca, Ngô Hạo đi đến nhà Tưởng Tiêm Tiêm, hẳn biết mật khẩu, tự mình mở cửa, lúc hẳn vào, Tưởng Tiêm Tiêm đang mặc tạp dề làm

bánh kem trong bếp.

“A Hạo, anh đến rồi?” Tưởng Tiêm Tiêm nghe thấy tiếng động liền quay đầu cười ngọt ngào với hắn.

Ngô Hạo chẳng nói gì, chỉ gật gật đầu, ngồi trên ghế salon mở tv.

Tưởng Tiêm Tiêm vừa làm bánh gato vừa líu ra líu ríu nói liên tục, hắn không để ý, chẳng cần nghe cô nói gì, chỉ chăm chú xem tv.

Bánh gato làm xong, Tưởng Tiêm Tiêm bung đến trước mặt hắn, sau đó liền ôm cổ hắn, Ngô Hạo không né tránh, sắc mặt lạnh lạnh để mặc Tưởng Tiêm Tiêm hôn hai gò má mình, đợi đến khi cô đứng dậy đi tắm liền cầm nĩa, ăn bánh gato.

Tưởng Tiêm Tiêm đi tắm ra xong, Ngô Hạo đã để nĩa xuống, nhắm mắt dưỡng thân rồi.

Cô chỉ khoác áo tắm, bên trong mặc áo ngủ tơ tằm trong suốt, chân trần, đi đến trước mặt Ngô Hạo, chủ động nằm nhoài lên người hắn, môi hôn lên hầu kết của hắn.

Ngô Hạo bị cô trêu chọc một lúc lâu, mới mở mắt ra, nhìn chằm chằm Tưởng Tiêm Tiêm mấy lần: “Muốn?”

“Ừm....” Tưởng Tiêm Tiêm không e dè trả lời, sau đó môi lại hôn lên xương quai xanh của Ngô Hạo.

Ngô Hạo không nhúc nhích, chờ lúc tay cô mò vào trong áo sơ mi của hắn, hắn cuối cùng cũng giơ tay đè eo của cô xuống, ép người cô lên người mình, sau đó liền ôm cô đứng lên, đáp lại chủ động của cô, đi vào phòng ngủ,.....

.....

Sau khi kết thúc, Tưởng Tiêm Tiêm nằm nhoài trên người Ngô Hạo, nhẹ

nhàng vuốt ve lồng ngực của hắn, nhìn hắn một chút, sau đó liền cúi đầu cắn cắn vành tai hắn, do dự nửa phút, cuối cùng cũng mở miệng: “A Hạo, em có chuyện này muốn nói với anh...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 953: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Đều Là Em (3)

Ngô Hạo như không nghe thấy lời nói của cô, chẳng có chút phản ứng nào.

Tưởng Tiêm Tiêm cong miệng, có chút không vui lên tiếng: “A Hạo!”

Ngô Hạo giật giật mí mắt, không mở mắt ra, chỉ ừ qua loa một tiếng.

Tưởng Tiêm Tiêm bất động trên ngực hắn, lại trầm mặc.

Ngô Hạo mở mắt ra nhìn cô: “Chuyện gì, nói đi.”

Tưởng Tiêm Tiêm thấy hắn hỏi mới nhoẻn miệng cười, nói: “A Hạo, mấy ngày trước em bị người ta đánh đó...”

“Ừ.” Ngô Hạo lại nhắm mắt lại.

“Đánh em sưng mặt mấy ngày, bây giờ eo còn có chút máu bầm nữa nè...” Tưởng Tiêm Tiêm vô cùng đáng thương kể khổ, Ngô Hạo lại trầm mặc không nói, mãi đến khi Tưởng Tiêm Tiêm hỏi: “Anh có biết là ai đánh em không?” Ngô Hạo mới thuận thế hỏi ngược lại: “Ai?”

Tưởng Tiêm Tiêm cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Hứa Ôn Noãn.”

Nói xong, cô liền quan sát biểu cảm của Ngô Hạo, phát hiện khuôn mặt hắn cực kỳ bình tĩnh không có biểu hiện gì lớn.

Cô không đoán được suy nghĩ của Ngô Hạo, sau một lát mới mở miệng nói trọng điểm của câu chuyện: “A Hạo, kỳ thật cô ấy đánh không lại em, nhưng anh biết là ai giúp cô ấy không?”

Không biết Ngô Hạo có phải là thật sự không quan tâm chuyện này

không, hẳn lại không có cảm xúc gì như lúc nãy, trầm mặc không nói gì.

Tưởng Tiêm Tiêm chuyển mắt, lại nói tiếp: “Là Lục Bán Thành á.”

Cô nói xong, Tưởng Tiêm Tiêm có thể tình tường cảm giác được cả người Ngô Hạo khi nghe đến ba chữ Lục Bán Thành liền trở nên căng thẳng.

Không phải Ngô Hạo vẫn còn nhớ mãi người phụ nữ kia sao? Tốt lắm, hôm nay cô sẽ khiến Ngô Hạo hiểu lầm cô ta,... Tưởng Tiêm Tiêm cười cười nói: “Quan hệ của hai người họ hình như rất thân thiết, Lục Bán Thành từ trước tới nay luôn đối xử tốt với em nhưng hôm qua lại vì cô ta mà trở mặt, lúc đi Lục Bán Thành còn nắm tay cô ấy, Hứa Ôn Noãn cũng không từ chối, em cảm thấy hình như họ đang ở bên nhau đó....”

Dừng một chút, Tưởng Tiêm Tiêm lại thêm mắm dặm muối, nói: “Em còn cảm thấy hình như Tưởng Tiêm Tiêm rất ỷ lại Lục Bán Thành...”

Ngô Hạo vẫn nằm trên giường không nói gì, đẩy Tưởng Tiêm Tiêm ra, ngồi dậy, mặc áo tắm lên người, không để ý đến Tưởng Tiêm Tiêm mà đi và nhà vệ sinh.

Tắm rửa xong, Ngô Hạo mặc quần áo chỉnh tề ra khỏi nhà vệ sinh, hẳn vẫn không để ý đến Tưởng Tiêm Tiêm mà đi thẳng đến ban công ngoài phòng khách, hút một điếu thuốc.

Chẳng biết từ lúc nào, ngoài cửa sổ có một trận tuyết lớn, mặt đất phủ một tầng tuyết trắng tinh.

Ngô Hạo đột nhiên dừng hút thuốc, nhìn chằm chằm những bông hoa tuyết đang rơi xuống, nhớ đến hai năm trước, gần như là thời điểm này, hẳn ở trong trường A, cầu hôn Hứa Ôn Noãn.

Tưởng Tiêm Tiêm mặc áo ngủ đi tới, ôm eo hắn, nói: “A Hạo, anh đừng tức giận, là em không đúng, em không nên đụng đến cô ấy.”

Ngô Hạo vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân mình mà không để

ý gì đến Tưởng Tiêm Tiêm.

Khi đó, hắ thật sự muốn ở bên cô cả đời, nên mới cầu hôn cô, còn muốn chỉ có khởi đầu, không có kết thúc...

“A Hạo, em thật sự sai rồi, A Hạo,....” Tay của Tưởng Tiêm Tiêm lại bắt lấy thắt lưng của hắ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 954: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Đều Là Em (4)

Lúc đầu ngón tay cô sắp cởi thắt lưng của Ngô Hạo ra, luồn vào quần áo hắn, Ngô Hạo nãy giờ vẫn luôn thờ ơ lại đột nhiên giơ tay lên, giữ cổ tay cô lại.

Tưởng Tiêm Tiêm ngạc nhiên một hồi, Ngô Hạo lại xoay người, nhìn về phía cô.

Ánh mắt bình tĩnh của hắn lại khiến trong lòng của Tưởng Tiêm Tiêm có chút sợ sệt.

Cô còn muốn làm nũng, nhưng mọi từ ngữ lại mắc nghẹn trong cổ họng.

Bên trong phòng cực kỳ yên tĩnh, ngoài cửa sổ tuyết rơi lả tả, một lúc lâu, Ngô Hạo mới nhẹ nhàng nhìn Tưởng Tiêm Tiêm, vững vàng nói: “Tưởng Tiêm Tiêm, chúng ta kết thúc đi.”

Hắn dùng từ kết thúc, chứ không phải chia tay.

Cho dù hắn có qua lại với cô hơn hai năm, hắn thừa nhận hắn đã từng có qua lại với cô, nhưng hắn chưa bao giờ có thể thừa nhận cô là người đàn bà của hắn.

Ngô Hạo nuốt một ngụm nước bọt, không rời ánh mắt của cô, kiên quyết lặp lại từng chữ, từng chữ một: “Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta kết thúc một cách triệt để.”

Rất nhanh, trong mắt Tưởng Tiêm Tiêm lại có một tầng sương mù: “A Hạo, tại sao anh lại như vậy? Không phải anh muốn kết hôn với em sao?”

“Kết hôn?” Ngô Hạo cảm thấy chuyện này khá ngạc nhiên, nhưng lại

nhúu mày, sau một lát lại lên tiếng: “Tôi muốn kết hôn với cô hồi nào?”

“Không phải anh chuẩn bị ngày mười bốn tháng hai kết hôn sao? Chỉ có em là người của anh, nếu anh không kết hôn với em còn có thể kết hôn với ai? Chúng ta đều phải kết hôn, anh....”

“A....” nghe đến đó, Ngô Hạo cũng hiểu chuyện gì xảy ra, hắn còn cười ha ha hai tiếng, sau đó cúi đầu nhìn chăm chăm Tưởng Tiêm Tiêm, đôi mắt có chút lạnh lùng, nói: “Tưởng Tiêm Tiêm cô bị mơ ngủ hả? Lúc trước khi tôi và Hứa Ôn Noãn ở bên nhau, Ôn Noãn không phải cũng là người phụ nữ duy nhất của tôi sao? Kết quả cuối cùng không phải lại nhờ cô mà ban hành sao?”

Nghe đến đó, Tưởng Tiêm Tiêm cực kỳ choáng váng.

Một lúc lâu, cô mới run rẩy nói: “Anh nói như vậy là có ý gì? Ý của anh là trừ em ra anh đã có đối tượng kết hôn khác sao?”

Ngô Hạo không có chút chần chừ này liền gật gù thừa nhận: “Đúng, không sai, tôi muốn kết hôn, nhưng đối tượng kết hôn của tôi, không phải là cô.”

“Nói cách khác, từ hai năm trước lúc tôi ở cùng cô, đã không muốn kết hôn với cô, hôm nay sau hai năm khi tôi đã ở bên cạnh cô hai năm thì đối tượng kết hôn của tôi vẫn không phải là cô, vì vậy, Tưởng Tiêm Tiêm cô có hiểu không?”

Tưởng Tiêm Tiêm nhìn Ngô Hạo, ngây người...

Nước mắt của cô càng rơi càng mạnh, Ngô Hạo giống như hoàn toàn không nhìn thấy vậy, buông tay cô ra, vòng qua người cô, mạnh mẽ bước đi, không quay đầu nhìn lại, rời khỏi nhà của Tưởng Tiêm Tiêm.

-

Ngô Hạo lái xe, trong tuyết lớn đi một lúc lâu, cuối cùng cũng dừng lại

trước cửa một biệt thự.

Đó là biệt thự mà hai năm trước, hắn mua để hai người họ ở.

Sau khi chia tay Hứa Ôn Noãn, hắn chưa từng bước vào đây một bước.

Ngô Hạo ngồi trong xe một lúc rất lâu, mới xuống xe, đi đến cửa biệt thự, nhập password, đẩy cửa vào..

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 955: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Đều Là Em (5)

Những bao nilon bọc ngoài những đồ nội thất trong biệt thự vẫn còn im nguyên, ngoài trừ bên ngoài có chút bụi bặm nhưng khi mở ra thì sẽ mới tinh như lúc vừa mua.

Ngô Hạo nhìn một vòng trong nhà, mỗi một nơi đều cực kỳ quen thuộc đối với hắn.

Nhà này là tự mình hắn mua, tự hắn mua đồ trang trí trong này.

Hắn tự mình mời chuyên gia về thiết kế trang trí hắn chưa từng nói gì, cũng chỉ trả tiền rồi xách túi vào ở.

Từ lầu một, Ngô Hạo đi lên lầu hai, hắn càng chạy, bước chân lại càng nặng nề, mãi đến khi lên đến lầu ba, hắn mới chật vật dựa vào vách tường, ngồi xồm trên mặt đất.

Hắn thật sự yêu Hứa Ôn Noãn, loại tình cảm toàn tâm toàn ý yêu một người kia là thật, vì vậy hắn mới muốn nhanh chóng thành công, muốn cho cô một cuộc sống tốt hơn.

Mục đích ban đầu của việc gây dựng sự nghiệp, đơn thuần chỉ là vì Ôn Noãn của hắn.

Nhưng bạn có biết không?

Xã hội này không có cái gì là bất biến, khi bạn muốn thử tất cả các cách để thuyết phục khách hàng, lúc mắt muốn nhanh chóng nhìn thấy thành công thì bạn cũng giống như một tên cướp vậy, chạy theo tiền bạc và quyền thế, khi bạn chạy ra ngoài bàn chuyện làm ăn, miệng khát lưỡi khô, cũng không nỡ mua một chai nước uống, khi người khác cười nhạo những ý nghĩ của

bạn, bạn thật sự sẽ thay đổi.

Không phải bạn muốn nghĩ như vậy nhưng chính xã hội này khiến bạn phải nghĩ như vậy.

Mà một khi bạn đã thay đổi, có rất nhiều chuyện, đều lệch ra khỏi quỹ đạo ban đầu, bạn lại càng lệch càng xa.

Trong hơn một năm nay, hấn không phải không nghĩ đến Ôn Noãn, vì tình yêu quá chân thành chọn nên mới không có mặt mũi đi quấy rầy cuộc sống của cô.

Gần đây hấn cũng không biết mình bị gì nữa, có thể là vì sự nghiệp thành công, muốn tất cả mọi mặt đều thuận lợi, sau đó lại đột nhiên nhớ đến cô.

Hầu như mỗi ngày hấn đều nghĩ, hấn kiếm được nhiều tiền như vậy để làm cái gì? Người hấn yêu cũng không còn ở bên cạnh hấn nữa, hấn kiếm nhiều tiền như vậy để cho ai xài?

Loại ý nghĩ mãnh liệt kia khiến tâm tư của hấn đều muốn bộc lộ ra, không muốn dồn ép nữa, đặc biệt là đêm nay, từ miệng Tưởng Tiêm Tiêm biết được cô ở bên cạnh Lục Bán Thành, lại có một cơn mưa trong lòng khiến cỏ mọc lan tràn, nhanh chóng hình thành trong lòng hấn.

Chỉ là, hấn và cô đã đến nước này, có thể lại trở về bên nhau sao?

Hấn từng thật sự cho rằng, không có cô, hấn có thể sống tiếp một cách bình thường, nhưng thật ra hấn chẳng hề kiên cường như bản thân hấn tưởng tượng.

Ban đầu, lúc chia tay, hấn chỉ xem như đây là một bữa tiệc đã đến lúc phải tàn, mà cô lại không đi ra khỏi trái tim của hấn, dù hấn có để cô đi, nhưng lúc này, trong tim của hấn vẫn còn lượn lờ hình ảnh của cô, làm cách nào cũng không thể quên được.....

Rõ ràng năm đó, lúc Bắc Kinh có trận tuyết lớn, hắn vẫn còn có thể đưa cô ra ngoài chơi ném tuyết, sao bây giờ lại trở thành như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Hạo liền giơ tay lên che kín mặt mình.

-

Ngô Hạo cảm thấy gần đây sức khỏe của hắn có chút không bình thường, nhưng cũng không biết là không bình thường ở chỗ nào, hắn hẹn lịch đi khám với bác sĩ riêng của mình, làm kiểm tra sức khỏe toàn diện, sau khi có kết quả kiểm tra, khi hắn nhìn thấy báo cáo xét nghiệm máu, cả người hắn thật sự sợ hết hồn.

Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra trên người hắn.

Rõ ràng hắn không có dính vào thứ đó, sao hắn lại nhiệm phải chuyện này chứ hả?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 956: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Đều Là Em (6)

Ngô Hạo nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ đến một khả năng.

Hắn muốn kiểm chứng suy đoán của mình là đúng hay sai, cố ý đến nhà Tưởng Tiêm Tiêm một chuyến, lúc đó lại vô tình nhìn thấy cô đang lập một kế hoạch lớn.

Ban đầu hắn muốn ngăn cản Tưởng Tiêm Tiêm nhưng hắn nghĩ lại một chút, cuối cùng cũng không ngăn cản mà ngược lại còn làm một chút xúc tác, đổ thêm dầu vào lửa.

-

Hứa Ôn Noãn vốn không trả lời tin nhắn của Linh Độ nửa tháng trời, lúc Lục Bán Thành trên đường về nhà, cô lại trả lời tin nhắn của hắn.

Cô biết mỗi ngày cô đều đang nói chuyện với Linh Độ, mà Linh Độ chính là Lục Bán Thành, vậy nên lâu lâu cô lại nghĩ đến Lục Bán Thành, những lúc như vậy cô lại vô thức cầm điện thoại di động lên nhìn số điện thoại của hắn.

Cô có thể không hề e dè khi tiếp xúc với Linh Độ nhưng cô lại không có bất kỳ cái cơ nào để liên lạc với Lục Bán Thành.

Cho nên mỗi lần cô nhìn chằm chằm số điện thoại của Lục Bán Thành xong lại dời ra, sau đó lại mở game tìm Linh Độ, cứ coi như cô không biết hắn là Lục Bán Thành, lại nói chuyện trời nam biển bắc như lúc trước.

Trước kia, lúc cô nói chuyện với Linh Độ, đều sẽ tưởng tượng trong đầu xem Linh Độ là một người đàn ông như thế nào, cô còn tưởng rằng Linh Độ đã là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, cũng có thể là một chàng

thanh niên chừng 30 tuổi, có tướng mạo như một mỹ nam,...mãi đến một ngày nào đó, Hứa Ôn Noãn và Linh Độ trò chuyện một chút, sau đó lại nhìn thấy tin nhắn: “Buổi tối uống một ly sữa nóng sẽ ngủ ngon hơn!” cô lại hình dung cảnh tượng hôm đó Lục Bán Thành đưa sữa cho cô uống trong đầu, lúc đó mới giật mình, lúc đó Lục Bán Thành đã làm bữa sáng cho cô, sau ngày hôm đó, cô và Linh Độ lại tiếp tục nói chuyện với nhau, vậy trong tiềm thức của cô đã thật sự chấp nhận Linh Độ là Lục Bán Thành rồi...

Ba ngày trước, Tần Chỉ Ái đến hội quán SPA của Hứa Ôn Noãn một chuyến, Hứa Ôn Noãn sắp xếp người có tay nghề tốt nhất massage cho cô.

Sau khi kết thúc, Tần Chỉ Ái từ từ đi đến văn phòng của Hứa Ôn Noãn, lúc đó Hứa Ôn Noãn đang nhận điện thoại, Tần Chỉ Ái không quấy rầy cô, ngồi trên ghế salon, cầm một quyển tạp chí, nhàn nhã xem.

Đợi đến khi Hứa Ôn Noãn cúp máy xong, Tần Chỉ Ái mới đóng tạp chí lại trò chuyện với cô.

Trong lúc nói chuyện, Tần Chỉ Ái lại cầm điện thoại di động lên trả lời tin nhắn của Cố Dư Sinh, đến khi cô để điện thoại xuống, lại thuận miệng nói với Hứa Ôn Noãn: “Vừa rồi Dư Sinh nói với mình hình như mừng năm anh Bán Thành muốn quay về Mỹ, có mời mọi người ăn cơm, đến nhà anh ấy, lúc anh ấy nói chuyện với Dư Sinh hình như mình còn nghe được anh ấy sẽ định cư luôn bên đó đó....thật không thể nào hiểu nổi anh Bán Thành ở trong nước khỏe biết bao nhiêu, sao cứ một mực muốn qua Mỹ chứ?”

Hứa Ôn Noãn nghe thấy câu này, đầu ngón tay cô đang cầm bút chì bỗng nhiên cứng lại, không lộ ra bất cứ sơ hở nào, cười yếu ớt trả lời Hứa Ôn Noãn: “Thật sao?”

Sau đó lại chuyển sang đề tài khác.

Lúc sắp đến năm giờ, Tần Chỉ Ái nhận được điện thoại ở nhà gọi tới, Đậu Phụng Nhỏ thức dậy khóc tìm mẹ, Tần Chỉ Ái chỉ có thể hủy bữa hẹn ăn tối với hnn, rời khỏi hội quán SPA.

Đến khi trong văn phòng chỉ còn lại mình Hứa Ôn Noãn, cô mới để bút xuống, không còn chút sức lực nào dựa vào ghế.

Lục Bán Thành hắt, hắt lại muốn quay lại Mỹ?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 957: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Đều Là Em (7)

Hơn nữa lần này còn là định cư lâu dài ở đó,... Định cư lâu dài,... nói cách khác, sau khi hấn đi rồi sẽ không quay trở về nữa sao?

Điều này có nghĩa là tương lai cô và hấn chỉ còn có thể nói chuyện phiếm trên game chứ không còn liên hệ nào trên thực tế nữa sao?

Tốc độ tim của Hứa Ôn Noãn đập ngày một nặng nề, mỗi một lần đều như phải dùng hết năng lượng trong người cô mới có thể đập nổi.

Còn rất nhiều việc phải làm nhưng Hứa Ôn Noãn lại hoàn toàn không thể tập trung được, cô nhìn chăm chăm khoảng không trước mặt, cô không biết mình đã nhìn bao lâu, chỉ biết khi những tia sáng cuối ngày mờ dần, mờ dần đến khi cô không còn thấy gì nữa thì mới từ từ có phản ứng, quay đầu nhìn cửa sổ sau lưng, trời đã tối, trong phòng làm việc không được bật đèn, tối om om.

Hứa Ôn Noãn tìm điện thoại di động trên bàn làm việc, dựa vào ánh sáng mờ mờ từ màn hình điện thoại, thu dọn một chút đồ đạc, liền đứng lên, chân cứng ngắt từ từ nhẹ nhàng bước ra khỏi văn phòng.

Xe đã đem đi bảo hành, Hứa Ôn Noãn không có đậu xe dưới tầng hầm nên từ trên lầu thẳng xuống sảnh lớn của hội quán.

Đứng ven đường, Hứa Ôn Noãn không vẫy tay bắt taxi.

Cô nhìn đường phố đèn được huy hoàng một chút, cuối cùng lại xách túi đi dọc theo đường phố lớn, gió lạnh thổi vào một người đang đi mà không hề có mục đích.

Cô không biết mình muốn đi đâu, cô cũng không có tâm tư để suy nghĩ

xem lúc này mình nên đi đâu, vì chuyện Lục Bán Thành muốn định cư ở Mỹ đã lấp đầy trong não cô, khiến cô không còn tâm trí đâu mà quan tâm những chuyện khác.

Hứa Ôn Noãn mang giày cao gót, đi đường dài, chân rộp bóng nước lên, đến cuối cùng là chảy máu, nhưng cô như hoàn toàn không thể cảm nhận được nỗi đau này, cố chấp đi không có mục đích.

Cô không biết cuối cùng mình đã đi bao lâu, mãi đến khi hai chân cô không thể nào chịu đựng được nữa, cô mới bất đắc dĩ phải dừng lại.

Lúc này trời đã tối trên đường thỉnh thoảng chỉ có vài chiếc xe lái qua, toàn bộ thành phố trở nên yên tĩnh, ánh đèn đường chiếu xuống có chút cô tịch.

Hứa Ôn Noãn đứng nhìn đường phố mênh mông một lúc lâu, cô lại đi đến khu tài chính, cô đã đứng trên đường đối diện công ty của Lục Bán Thành.

Cô đứng ngẩn đầu trong gió rét, nhìn thấy tầng lầu cao nhất là chỗ Lục Bán Thành ngồi, đã tối đen.

Cũng đúng, lúc này đã là 12 giờ khuya, ai mà có thể ở lại công ty?

Hứa Ôn Noãn nhìn xa xa một chút, mới đi đến ven đường, chờ trong chốc lát mới bắt được một chiếc taxi, về nhà.

Lúc đi Hứa Ôn Noãn cũng không cảm nhận được gì nhưng đến khi ngồi xuống, cô mới phát hiện chân mình cực kỳ đau.

Đến dưới nhà, Hứa Ôn Noãn trả tiền xe xong chân vì đau mà cô phải hít vào một ngụm khí lạnh, cô khập khiễng cố gắng đi vào thang máy, sau khi tựa vào tường trong thang máy, mới cởi giày cao gót ra.

Cửa thang máy mở ra, Hứa Ôn Noãn cầm giày đi chân trần, nhin đau mà nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Cô còn chưa đến trước cửa nhà, đã nhìn thấy một người đứng trước cửa khiến bước chân của cô dừng lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 958: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Đều Là Em (8)

Ngô Hạo tựa lên tường, đang hút thuốc, nghe thấy tiếng bước chân từ cửa thang máy đi tới, ngẩng đầu nhìn về Hứa Ôn Noãn, hơi run rẩy, sau một lát hắn mới đưa tay dập thuốc, đứng thẳng người.

Ánh mắt hắn nhìn Hứa Ôn Noãn không chớp một lúc lâu, sau đó tầm mắt mới từ từ đi xuống, nhìn thấy bàn chân loang lổ vết máu của cô, mi tâm của hắn nhíu lại: “Ôn Noãn, chân của em sao vậy?”

Hứa Ôn Noãn nghe thấy giọng nói của Ngô Hạo, liền dời tầm mắt khỏi hắn, lại không để ý đến hắn mà nhấc chân lên, nhẹ nhàng đi đến cửa ngẩng đầu lên, vừa mới chuẩn bị nhập password, Ngô Hạo lại nói: “Anh đưa em đi bác sĩ, nếu như bị nhiễm trùng thì sẽ rất phiền phức.”

Nói xong, Ngô Hạo liền tóm lấy cánh tay của cô.

Hứa Ôn Noãn sau khi cảm nhận được đầu ngón tay của hắn chạm vào người cô liền dùng một lực lớn để Ngô Hạo buông cô ra, sau đó cô quay đầu nhìn Ngô Hạo một chút, ánh mắt lúc này còn lạnh nhạt hơn cả lúc nãy: “Ngô Hạo, cuối cùng thì anh muốn gì? Nếu như anh chỉ đơn thuần muốn đưa tôi đến bác sĩ thì không cần thiết, còn nếu anh muốn quan tâm vết thương trên chân tôi thì lại càng không cần, nếu như không còn chuyện gì khác thì tôi khuyên anh không cần nói gì, tôi không muốn nghe, không có hứng thú...”

Ngô Hạo cúi đầu, nhìn chằm chằm bàn tay bị Hứa Ôn Noãn tránh thoát một lúc lâu, bỗng nhiên khi nghe thấy Hứa Ôn Noãn nói những câu nói đó, hắn lại mở miệng cắt ngang lời cô: “Ôn Noãn, chúng ta có thể trở về như lúc xưa không?”

Một câu nói khiến Hứa Ôn Noãn đang bồng bồng khí thế bỗng nhiên

khựng lại.

Ngô Hạo nhờ ánh sáng đèn đường mà nhìn chăm chăm ánh mắt nhìn hẩn không chớp của Hứa Ôn Noãn, mặt của hẩn, cũng giống như lúc hẩn cầu hôn cô vậy, vẫn chăm chú mà nghiêm túc như vậy, hẩn cho rằng cô ngẩng người như vậy vì không nghe thấy, hoặc sợ mình nghe nhầm, lại nói câu đó lại lần nữa: “Ôn Noãn, chúng ta có thể cho nhau một cơ hội không? Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu không? Chúng ta làm lại thật cẩn thận, được không? Ôn Noãn, anh xin thề, anh chắc chắn sẽ không bao giờ phản bội em một lần nào nữa, anh nhất định sẽ cẩn thận yêu thương em, chúng ta sẽ có những đứa con đáng yêu, có một hoa viên đẹp đẽ sau vườn, giống như lúc trước chúng ta ở Thượng Hải đã từng bàn với nhau vậy, sinh một đứa con trai một đứa con gái, em còn nhớ không? Em còn nói, nếu như sinh con gái, em sẽ biến con gái của chúng ta thành một nàng công chúa...”

“Đủ rồi!” Hứa Ôn Noãn đột nhiên mở miệng cắt ngang lời Ngô Hạo.

“Ngô Hạo, anh có biết những lời lúc nãy anh vừa nói nghe buồn nôn đến mức nào không?”

“Trở về? Anh dựa vào cái gì muốn tôi chấp nhận một người đàn ông đã bị người phụ nữ khác chơi nát?”

“Ngô Hạo, tôi nói cho anh biết, tôi không thể nào cùng anh một lần nữa, những đứa con đẹp đẽ trong tương lai của tôi sẽ có, nhưng ba của chúng không phải là anh, tuyệt đối không thể nào là anh! Anh cũng sẽ có một hoa viên, có những đứa con đẹp đẽ, nhưng người mẹ của con anh tuyệt đối không thể nào là tôi!”

“Vì vậy, Ngô Hạo, tôi hy vọng sau này anh có muốn quấy rầy tôi thì cũng đừng dùng những lời nói này nữa.”

Hứa Ôn Noãn nói xong từng câu kiên quyết xong, cô mới phát hiện cô đã loại bỏ hẩn khỏi cuộc đời mình sạch sành sanh, đến lúc này, cô không còn chút khổ sở hay đau khổ nào khi nghĩ về hẩn nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 959: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Đều Là Em (9)

Thì ra trên thế giới này là như vậy, mất đi một người cũng không phải là không thể sống nổi nữa.

Nghĩ đến đây, Hứa Ôn Noãn khẽ cười một cái, thấy Ngô Hạo còn đứng trước cửa nhà mình chưa muốn đi, lại mở miệng nói: “Chúng ta đã kết thúc rồi, không còn bất cứ quan hệ gì nữa, hơn một năm trước đây đã không còn bất cứ quan hệ gì rồi, Ngô tiên sinh, còn chưa chịu đi sao?”

Ngô tiên sinh? Ba chữ đơn giản như vậy lại khiến sắc mặt của Ngô Hạo trắng như một tờ giấy trong chốc lát.

Hứa Ôn Noãn không nói nhiều với hắn, liền ngẩng đầu lên nhanh chóng nhập password mở cửa nhà, sau khi vào nhà liền không có chút chần chừ nào mà đóng sầm cửa trước mặt Ngô Hạo.

-

Có thể đi cả đêm lạnh như vậy, hôm sau Hứa Ôn Noãn bị cảm nhẹ.

Cố gắng ăn tất niên xong, Hứa Ôn Noãn lái xe về nhà cha mẹ.

Tuy rằng mỗi ngày mẹ cô đều hỏi thúc cô đi xem mắt, nhưng Hứa Ôn Noãn về nhà được mẹ chăm sóc liền hết cảm rất nhanh.

Ngoài trừ ngày mừng hai tết mẹ của cô đi chúc tết bà ngoại cô cho nên phải ra ngoài, còn những ngày trước cô đều ở trong nhà xem tivi, chơi game, hoặc ngủ để giết thời gian.

Mùng ba Hứa Ôn Noãn biết này mai chính là bữa tiệc tiền Lục Bán Thành ra nước ngoài, cả đêm ngủ không ngon.

Sáng sớm mừng bốn, mẹ cô còn chưa nấu xong bữa sáng, Hứa Ôn Noãn đã thức dậy.

Vừa đến giữa trưa, cô tự mình tìm chuyện để làm, tâm tình hoàn toàn không tốt chút nào, Hứa Ôn Noãn lại nhận được điện thoại của Tần Chỉ Ái, hỏi cô tối nay có muốn đến dự bữa tiệc này không.

Nói là bữa tiệc nhưng Hứa Ôn Noãn biết, thật ra là bữa ăn chia tay Lục Bán Thành.

Không đi thì cô sẽ không gặp được Lục Bán Thành nữa, đi đây chính là lần gặp cuối cùng của hai người họ....

Hứa Ôn Noãn cầm điện thoại di động mím môi một hồi, suy nghĩ mấy giây, trả lời không dứt khoát: “Nếu tối nay không có chuyện gì thì mình sẽ qua...”

.....

Hứa Ôn Noãn cuối cùng vẫn chọn đến chỗ hẹn.

Lúc cô đến vàng son lộng lẫy, trong phòng khách đã có khá nhiều người đang ngồi.

Lúc cô và Ngô Hạo còn đang quen nhau, không ít lần Ngô Hạo đã dẫn cô đến bàn tròn này vì vậy nên những người có mặt trong buổi tối này hôm nay cô đều quen.

Tần Chỉ Ái mới đến nhưng không có trong phòng khách, Hứa Ôn Noãn chào hỏi mọi người xong liền tìm một góc ngồi xuống.

Nói chuyện phiếm không lâu, cửa phòng mở ra, Tần Chỉ Ái, Cố Dư Sinh đi vào, còn có Lục Bán Thành.

Tần Chỉ Ái nhìn thấy Hứa Ôn Noãn, quay đầu nói nhỏ vào tai Cố Dư Sinh vài câu, sau đó liền đi về phía Hứa Ôn Noãn, gọi “Ôn Noãn” rồi ngồi

bên cạnh cô.

Không biết Cố Dư Sinh và Lục Bán Thành nói gì, trong phòng tiếng nhạc khá lớn nên hai người cứ quay đầu nói chuyện vào tai nhau một hồi.

Lục Bán Thành trả lời Cố Dư Sinh gì đó, tầm mắt đúng lúc quét về phía cô, gật đầu khẽ với cô một cái như chào hỏi, sau đó đi cùng Cố Dư Sinh đến cửa sổ khá xa chỗ cô ngồi.

Tối nay khá đông người, không khí trong phòng rất náo nhiệt.

Lục Bán Thành từ lúc vào phòng này ngoài gật đầu với Hứa Ôn Noãn một cái, sau đó chưa từng nói với nhau cái gì.

Ban đầu Hứa Ôn Noãn còn chơi cùng với mọi người.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 960: Mỗi Một Trang Trong Sinh Mạng, Đều Là Em (10)

Sau đó, cô dần dần mất hứng, phải dựa trên ghế sofa, ra vẻ mỉm cười khi nghe người khác nói chuyện, lại bung ly rượu trên bàn hộp một cái.

Trong bất tri bất giác lúc Hứa Ôn Noãn cầm chai rượu lên rót thêm, tầm mắt của Lục Bán Thành lại không tự chủ được mà lướt về phía cô, hần mặc một bộ vest màu xanh ngọc, bên cạnh hần có mấy người rất đẹp, ánh đèn chiếu xuống người hần khiến hần có một quý khí khiến người khác không thể xem thường, giống y như nam chính trong một bộ phim truyền hình.

Cô rõ ràng ở cùng với hần trong một căn phòng, nhưng cũng cách xa nhau tới bảy tám trăm mét.

Có thể trong nháy mắt này, Hứa Ôn Noãn đột nhiên cảm thấy mình cách thế giới của hần quá xa.

Tâm tình cô vốn đã có chút khó chịu nay lại càng không thể chịu được cô vội vàng thu lại tầm mắt, cầm chai rượu lên, rót hơn nửa ly, sau đó đưa đến bên môi, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng lạnh lẽo cay cay kích thích, không thể khiến tâm tình của cô trở nên tốt hơn mà trái lại càng khiến cô cảm thấy phiền muộn, cô không nhận được lại rót thêm một ly nữa.....

Hứa Ôn Noãn không nhớ rõ cuộc mình đã uống bao nhiêu ly rượu, mãi đến khi cảm giác mơ hồ dạ dày của cô đang đau đớn, cô mới đứng lên khỏi ghế, vừa ôm bụng vừa đi ra khỏi phòng riêng.

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, cảm giác đau đớn trong dạ dày càng tồi tệ hơn, Hứa Ôn Noãn không tìm đường trở về phòng mà muốn tìm một ly nước nóng uống, ngồi trong ghế chờ ở Vàng son lộng lẫy.

Trong dạ dày cực kỳ khó chịu, Hứa Ôn Noãn đặt tay trên mặt bàn, nằm sấp xuống cánh tay nghỉ ngơi.

Qua mấy phút, cô nghe thấy có tiếng bước chân, đau đớn khiến cô trở nên mơ màng, cô tưởng là nhân viên phục vụ đưa nước nóng đến, không ngẩng đầu lên.

Mãi đến khi có tiếng ly nước được để lên bàn, cô mới nói: “Cảm ơn.”

Sau khi ngẩng đầu lên khỏi cánh tay, vừa mới chuẩn bị cầm ly nước uống, lại có thêm một hộp thuốc dạ dày đẩy đến trước mặt cô.

Hứa Ôn Noãn nhú mày, nhìn chăm chăm bàn tay còn đang đặt trên hộp thuốc, nhìn trong chốc lát mới nhìn từ những đầu ngón tay thon dài, dọc theo đường đi, mãi đến khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Lục Bán Thành, tầm mắt của cô mới dừng lại.

Hắn không phải ở trong phòng sao? Sao lại xuất hiện ở đây? Còn đưa thuốc cho cô uống nữa? Hơi lạnh vẫn còn trên người hắn, chẳng lẽ là vừa đi mua thuốc về sao?

Các loại câu hỏi còn đang đồn dập trong đầu Hứa Ôn Noãn, cô liên tưởng phát hiện, người đàn ông đang thở phập phồng, rõ ràng là mùa đông rất lạnh nhưng trên trán hắn lại có một tầng mồ hôi mỏng manh, có vài sợi tóc còn dính bết vào mặt.

Hiển nhiên là hắn vừa mới vận động rất nhanh, lẽ nào... thuốc này là hắn vừa mới ra ngoài mua?

Vàng son lộng lẫy cách hiệu thuốc chừng sáu trăm mét, này giờ chỉ mới có mấy phút...

Có thể là cô suy nghĩ quá lâu, Lục Bán Thành đứng cạnh cô đã mở miệng nói trước: “Mới vừa nhìn thấy em ôm bụng ra khỏi nhà vệ, sinh, chắc là em uống rượu lại đau dạ dày nên anh đi mua thuốc cho em.”

Dừng một chút, Lục Bán Thành còn nói: “Mau uống thuốc đi, uống xong sẽ không còn đau nữa.”

Nói xong, Lục Bán Thành còn cầm lấy hộp thuốc, mở hộp ra.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 961: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (1)

Hứa Ôn Noãn định thần lại, cô nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó giơ tay lên lấy thuốc từ tay Lục Bán Thành, để thuốc vào miệng, bung ly nước, mới biết đó là nước ấm, uống nước ấm vào bụng, cũng ấm luôn lòng cô.

Để ly nước xuống, Hứa Ôn Noãn thấy Lục Bán Thành còn đứng, liền chỉ chỗ ngồi đối diện cô: “Sao anh không ngồi đi?”

Nói xong, cô lại ý thức được Lục Bán Thành phải quay trở lại phòng, vội vàng nói: “Tôi không sao nữa rồi, không thì, anh vào trước đi.”

Lục Bán Thành không lên tiếng, đi về phía trước hai bước, ngồi đối diện cô.

Hắn liếc nhìn cô uống sắp hết ly nước, lại ra hiệu cho nhân viên phục vụ châm thêm nước, sau đó mới nói với Hứa Ôn Noãn: “Tâm trạng không tốt sao?”

Hứa Ôn Noãn nghe thấy câu hỏi đường đột này, hơi ngẩng người, qua một lát lại lắc đầu trả lời: “Không có a.”

Sao hắn biết cô uống nhiều rượu, chẳng lẽ lúc này trong phòng hắn vẫn luôn để ý đến cô sao?

Mọi loại vui vẻ không thể nói thành lời nhanh chóng chất đầy trong tim cô, cô không biết rốt cuộc là mình đang cảm thấy hài lòng cái gì, khoảng thời gian này cô hoàn toàn quên đi những phiền não lúc này, thậm chí cơn đau dạ dày cũng không còn nữa.

Cô cười với Lục Bán Thành, chưa nói cho hắn biết cô buồn bực chuyện gì: “Chỉ là do tôi cảm thấy rượu kia uống ngon thôi.”

“À” Lục Bán Thành đáp một tiếng, liền dờn tầm mắt nhìn về phía con đường lớn ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì, người như đang thất thần, qua một lúc lâu hắn mới quay đầu đối mặt với đôi mắt đen láy của Hứa Ôn Noãn: “Dạ dày không được tốt, sau này đừng uống nhiều rượu, đừng ăn thức ăn sống, lạnh.”

Yên lặng trong chốc lát, hắn lại nói: “Chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Hai câu nói hời hợt như vậy lại khiến trong lòng Hứa Ôn Noãn đau nhói.

Hay là cô biết hắn sắp đi Mỹ không trở lại cho nên mới luôn cảm thấy những câu nói này của hắn lại giống như những lời chào từ biệt?

Hứa Ôn Noãn cố gắng gượng cười một cái, gật đầu, sau đó cảm thấy thương cảm, cuống họng như bị một thứ gì đó chặn lại, cực kỳ ngọt ngào, cô phải bỏ ra rất nhiều sức lực mới có thể cười nhẹ lần nữa, như người không biết chuyện gì, nhìn chằm chằm Lục Bán Thành nói: “Nghe Tiểu Ái nói anh sắp đi Mỹ?”

Lục Bán Thành không mở miệng, dùng cổ họng ừ một tiếng.

Rõ ràng đã biết từ sớm nhưng giờ phút này nghe thấy hắn khẳng định như vậy, Hứa Ôn Noãn vẫn không nhịn được trầm giọng: “Tiểu Ái còn nói lần này anh sẽ định cư luôn bên đó?”

Lục Bán Thành cụp mi mắt.

Đúng, định cư lâu dài ở bên đó.

Hắn vốn không nghĩ như vậy, lần này hắn về nước tiếp xúc với cô hai lần, hắn phát hiện mình càng ngày càng không khống chế được bản thân, càng muốn qua lại với cô nhiều hơn.

Hắn sợ mình lại không khống chế được chính mình, lại quấy rầy cô, lại giống như một năm trước đây là cô tổn thương lần nữa.

Vì vậy hắn quyết định rời khỏi cô, cũng không về nữa.

Nghĩ đến đây, Lục Bán Thành cười nhạt, lại gật đầu với Hứa Ôn Noãn một cái: “Có thể cho là vậy.”

“Khi nào thì anh đi....” Hứa Ôn Noãn không nhìn vào mắt Lục Bán Thành, hỏi như đang nói chuyện phiếm vậy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 962: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (2)

“Ngày mai hoặc là ngày mốt đi...”

Vội như vậy sao?

Đầu ngón tay Hứa Ôn Noãn không chịu được cầm ly nước một lúc lâu, sau một lúc lâu, cô mới miễng cưỡng ngoẹo cổ làm như chuyện Lục Bán Thành đi hay ở không liên quan gì nhiều đến cô, chỉ đơn thuần là cô đang nói chuyện chơi với hắn thôi, lại mở miệng: “Đi rồi còn có ý định trở về không?”

Cha mẹ vốn định cư ở nước ngoài, hắn đi lần này nhất định là muốn Mỹ tiến sự nghiệp của gia tộc, lúc ở trong nước không thể khiến cô yêu hắn, chắc sau này cũng không cần trở về nữa.

Lục Bán Thành rũ mi mắt, yên tĩnh suy nghĩ một chút, thành thật trả lời: “Nếu không có chuyện gì quan trọng thì chắc là sẽ không trở lại.”

Thật sự giống như cô nghĩ vậy, đêm nay họp mặt mọi người như vậy, chính là bữa tiệc chia tay lần cuối rồi.

Cổ họng Hứa Ôn Noãn càng nặng nề, đầu ngón tay cầm ly nước của cô phát run, cô sợ Lục Bán Thành sẽ nhìn thấy cho nên lại tìm một cái cớ: “Tôi muốn vào nhà vệ sinh một chuyến, anh trở về phòng trước đi.”

Sau đó cô không chờ Lục Bán Thành có phản ứng liền nhanh chóng đứng lên, bước nhanh như chạy đến nhà vệ sinh.

.....

Hứa Ôn Noãn trốn trong nhà vệ sinh, cũng không thể điều chỉnh lại tâm

tình của mình.

Trạng thái của cô lúc này không phù hợp trở lại căn phòng kia, chỉ đơn giản lấy điện thoại di động ra, gửi cho Tần Chỉ Ái một tin nhắn, nói cho cô biết thân thể của mình không khỏe nên về nhà trước, sau đó kéo cửa nhà vệ sinh, liền ra khỏi vàng son lộng lẫy.

.....

Sau khi Lục Bán Thành trở lại phòng, sửng sờ khoảng 10 phút, nhìn thấy Hứa Ôn Noãn lại không có dấu hiệu quay vào, lại cho rằng cô đau bụng quá, không ra nổi, liền nhân lúc Tần Chỉ Ái đi đến chỗ Cố Dư Sinh, tùy ý nói với cô: “Vừa nãy anh gặp Ôn Noãn, hình như cô ấy đau bụng không thoải mái lắm, đang ở trong nhà vệ sinh.”

Tần Chỉ Ái không nghĩ nhiều, thành thật đáp: “Ôn Noãn vừa mới nhắn tin cho em nói cô ấy không khỏe lắm, về trước rồi.”

Không khỏe lắm... nghe ba chữ như vậy, mi tâm Lục Bán Thành giật giật, không nói gì nữa, đợi sau khi Tần Chỉ Ái và Cố Dư Sinh rời đi, liền đứng dậy ra khỏi phòng.

.....

Cửa vàng son lộng lẫy rất khó bắt xe, Hứa Ôn Noãn chỉ có thể đi bộ ra đường lớn để gọi xe.

Lúc cô đi xa chừng 200m, điện thoại di động trong túi lại vang lên.

Hứa Ôn Noãn dừng bước, tìm điện thoại di động, thấy Lục Bán Thành đang gọi, môi khẽ nhếch, bắt máy: “Em đang ở đâu?”

Hứa Ôn Noãn dù hơi ngạc nhiên một chút, sao hắn lại hỏi như vậy, nhưng vẫn thành thật nói cho hắn biết chỗ của mình đang đứng.

“Em chờ anh một chút, anh lập tức đến....” Lục Bán Thành nói xong,

đầu dây bên kia lại có tiếng bước chân khá nhanh, thấy những câu nói đó có chút đường đột, hấn lại nói: “Thuốc dạ dày của em anh cầm, anh đưa lại cho em, nếu tối lại đau thì còn có mà uống.”

Hứa Ôn Noãn lúc này mới hoàn hồn, vội vàng trả lời: “Ừ, vậy em đứng ngay dưới cầu kiều chờ anh.”

.....

Cúp máy, Lục Bán Thành vội vội vàng vàng ra khỏi vàng son lộng lẫy. chạy về phía ven đường.

Dựa theo miêu tả của Hứa Ôn Noãn, Lục Bán Thành đi thẳng chừng 200m liền nhìn thấy cầu kiều, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 963: Để Lại Đồng Hồ đeo Tay (3)

Sau khi Hứa Ôn Noãn cúp máy xong lại tiện tay nhét điện thoại di động vào túi, đi vào ven đường ba bước, cô m vừa đứng lại thì có một người đàn ông trung niên đi từ trên cầu xuống.

Hứa Ôn Noãn không quá để ý, bởi vì trời lạnh, cô chôn mặt vào trong cổ áo.

Người đàn ông trung niên hình như đang tìm đường, vừa mờ mịt nhìn bảng tên đường vừa đi đến trước mặt Hứa Ôn Noãn hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi đi về phía tỉnh Vương Phủ thì đi đường nào?”

Tỉnh Vương Phủ... Hứa Ôn Noãn vừa nhìn bên phải vừa giơ tay lên, cô vừa định mở miệng trả lời người đàn ông thì bỗng nhiên người đàn ông trung niên lại che mặt cô lại.

Người đàn ông trung niên kia cầm một miếng vải có thuốc nước, Hứa Ôn Noãn còn chưa kịp có bất cứ phản ứng nào liền hôn mê.

.....

Cô vừa mới chỉ chỗ cho hắn nói sẽ chờ rồi, sao lại đi đâu mất chứ?

Lục Bán Thành nhíu mày, liền móc điện thoại di động trong túi ra tìm số của Hứa Ôn Noãn gọi cho cô.

Chờ trong mấy giây, lại có tiếng của tổng đài viên: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Tắt máy? Sao lúc nãy còn gọi được mà bây giờ lại tắt máy?

Trong lòng Lục Bán Thành có dự cảm không lành, có một loại hồi hộp không thể nói thành lời trong nháy mắt bò toàn thân hắn.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nghĩ nghĩ, Lục Bán Thành chuyển động tầm mắt, cẩn thận nhìn xung quanh cầu kiều, lại không thấy có gì khác thường.

Cũng đúng, lúc này hắn mới nói chuyện với cô xong cách lúc này cũng chỉ mới năm sáu phút, trong thời gian ngắn ngủi như vậy thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Hay là sau khi cô vừa cúp máy xong thì đúng lúc điện thoại của cô lại hết pin nên tắt nguồn hay là cô không muốn gặp mặt hắn nên cứ như vậy gọi taxi đi rồi, dù sao cô vẫn luôn chống cự hắn âm thầm mà.....

Lục Bán Thành khẽ mím môi thành một đường thẳng, đè ép ảm đạm trong lòng mình, quay đầu vừa mới chuẩn bị quay lại vàng song lưng lấy, dư quang lại nhìn thấy trên đường đối diện có một người đàn ông đang lén lút vác một người phụ nữ trên vai, chạy về phía một chiếc xe màu trắng đang đậu trên đường.

Cửa xe mở ra, người đàn ông nhanh chóng nhét người phụ nữ vào

Một loạt những hành động của hắn vô cùng nhanh, vì khoảng cách quá xa mà đường thì lại tối, Lục Bán Thành không nhìn thấy rõ ràng lắm, nhưng hắn vẫn ngờ ngợ thấy được màu sắc quần áo mà người phụ nữ bị vác trên vai kia giống bộ đồ lúc này mà Hứa Ôn Noãn mặc.....

Không phải là Hứa Ôn Noãn chứ?

Lục Bán Thành rối bời một hồi trong lòng, sau đó liền nhìn thấy chiếc xe 16 chỗ đó bị đóng cửa lại, ngay sau đó xe bắt đầu lăn bánh rất nhanh, liền lái đến đường chính, Lục Bán Thành tinh tường nhìn thấy được xe đó không có biển số.

Không có biển số, người đàn ông kia lại có nhiều hành động đáng ngờ như vậy, hai ý nghĩ này quét qua não Lục Bán Thành một cái, giây sau hắn liền bước nhanh về phía xe mình, đuổi theo chiếc xe kia.

Mặc dù hắn không chắc chắn người bị nhét vào xe kia có phải là Hứa Ôn Noãn hay không nhưng những hành động đáng ngờ của người đàn ông kia thật sự rất bất thường, hắn cứ theo sau đã, không phải là Hứa Ôn Noãn thì tùy theo tình hình..... Lục Bán Thành đột nhiên tàn nhẫn đạp chân ga, tăng tốc.

Lục Bán Thành đuổi theo chừng 10 phút, mới thấy được bóng dáng của chiếc xe 16 chỗ không biển số kia

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 964: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (4)

Tốc độ của chiếc xe đó cực kỳ nhanh, như sợ Lục Bán Thành đuổi kịp mà tiếp tục tăng tốc.

Buổi tối đường xá khá thông thoáng, có điều chỉ trong vòng 20 phút Lục Bán Thành liền thấy chiếc xe kia ra khỏi thành phố, đi về phía nam.

Càng ra khỏi vùng ngoại ô, xung quanh càng ít đèn đóm, tốc độ xe cũng ngày một nhanh.

Ngoài cửa xe đóng chặt có tiếng gió thét gào, không ngừng lùa vào tai.

Hai chiếc xe một trước một sau vẫn duy trì khoảng cách, đi chừng nửa tiếng đồng hồ, chiếc xe trắng đó lại dừng ven đường.

Lục Bán Thành sợ bút dây động rừng, cách xe còn một khoảng khá xa liền dừng xe lại.

Dựa vào ánh đèn mờ nhạt trên đường, Lục Bán Thành nhìn thấy có ba người đàn ông nhảy xuống xe, cuối cùng là công người vác người phụ nữ kia trên vai, sau đó liền đi vào một con đường quanh co một cách nhẹ nhàng.

Lục Bán Thành thấy tất cả bọn họ đều đi bộ, cũng bỏ lại xe đi theo vào con đường nhỏ kia.

Lục Bán Thành theo đuôi ba người đàn ông kia chừng mười mấy phút, nhìn thấy họ quẹo vào một cái xưởng bỏ hoang bên cạnh một dòng sông.

Đợi đến khi họ vào khoảng một phút, Lục Bán Thành mới rón rén tới gần, vùng ngoại ô ban đêm cực kỳ yên tĩnh, hắn vừa mới đứng trước cửa nhà xưởng liền nghe thấy trong phòng có tiếng mở đèn, nghe thấy mấy người

đàn ông đó nói chuyện với nhau.

Cách một khoảng nên Lục Bán Thành nghe cũng không rõ lắm, chỉ nghe được vài chữ: “Chụp vài tấm hình, gửi đi...”

Trong nhà xưởng có rất nhiều sắt thép bỏ hoang và một số linh kiện, Lục Bán Thành sợ mình không cẩn thận đạp phải lại gây ra tiếng động rất lớn cho nên mỗi bước đi đều rất cẩn thận, mãi đến khi đi đến khu vực sáng đèn, hẩn nhìn vào cửa sổ, lại thấy một người phụ nữ bị vứt bỏ trên mặt đất

Trong phòng rất sáng, so với bên ngoài này sáng hơn rất nhiều, chỉ cần nhìn một mắt Lục Bán Thành cũng có thể dễ dàng nhận ra người phụ nữ kia không chỉ mặc quần áo giống Hứa Ôn Noãn mà đó đúng là Hứa Ôn Noãn.

Sau đó Lục Bán Thành liền nhìn mặt Hứa Ôn Noãn, cô đang nhắm nghiền mắt lại, còn những người đàn ông xung quanh thì đang chụp hình cô, Hứa Ôn Noãn không có chút phản ứng nào, bộ dạng kia chắc chắn là đã bị người khác chụp thuốc mê rồi!

Bọn họ..... bọn họ lại dám xuống tay với cô.

“Chụp xong rồi phải không?” bên trong lại có người hỏi.

Lục Bán Thành nén giận, vênh tai nghe bọn họ nói chuyện.

“Được rồi.”

“Gửi ảnh đi, nói cho hẩn biết trong vòng một tiếng đồng hồ phải chạy đến, nếu không đừng trách chúng ta không hạ thủ lưu tình.”

Nói cho hẩn biết..... hẩn là ai?

Trong lúc Lục Bán Thành đang không hiểu gì thì trong phòng lại có tiếng dồ dồ, có người bắt máy, điện thoại được để ở chế độ rảnh tay, trong điện thoại có tiếng buồn ngủ của Ngô Hạo, Lục Bán Thành có thể nghe thấy rất rõ ràng: “Alo?”

Vì vậy, hẳn ở đây chính là Ngô Hạo sao?

Như vậy đúng như Lục Bán Thành suy đoán, một người trong số ba người đàn ông kia lại nói chuyện điện thoại với Ngô Hạo: “Ngô tổng, tôi gửi hình đến cho ngài, ngài xem rồi chứ?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 965: Để Lại Đồng Hồ đeo Tay (5)

Có thể là sau khi được nhắc nhở, Ngô Hạo mới mở điện thoại di động ra xem một lúc lâu, bên trong lại có giọng nói trầm trầm của Ngô Hạo: “Mày muốn gì?”

“Tôi muốn gì, ngài đến đây thì biết,....” Người đàn ông đang nói chuyện với Ngô Hạo còn chưa chờ hắn nói gì liền đi thẳng vào vấn đề: “Một tiếng đồng hồ, trong vòng một tiếng đồng hồ nếu ngài còn chưa đến đây thì đừng trách sao tôi lại làm chuyện gì quá đáng.”

“Còn nữa, đừng báo cảnh sát, cũng đừng đi với bất cứ ai, nếu không thì cứ chờ nhật xác đi!” nói xong, người đàn ông kia liền cúp máy.

Có thể là do một lúc sau Ngô Hạo vẫn chưa đến, một trong hai người đàn ông tìm đại một chỗ ngồi trên mặt đất, sau đó vừa hút thuốc vừa đánh bài.

Một người đàn ông khác hình như có chút buồn chán cho nên đi vòng vòng nhìn trái rẽ phải, cuối cùng cũng dừng lại trước mặt Hứa Ôn Noãn đang bị đánh thuốc mê, sau đó liền nhìn chăm chăm cô bé không nhúc nhích trên mặt đất một lúc lâu, liền tiến gần mặt của cô một chút, thèm nhỏ dãi lên tiếng: “Con bé này đẹp quá.”

“Tôi không có chuyện gì để làm, có thể cô bé một lát nữa mới có thể tỉnh lại, mình xem qua một chút chắc là không sao ha....” Người đàn ông đứng trước mặt Hứa Ôn Noãn vừa nói vừa dựa lại gần cô thêm một chút, sau đó hít một hơi thật sâu, trên mặt rõ ràng không có ý tốt.

Lục Bán Thành nhìn thấy toàn bộ tình cảnh này, biểu hiện cực kỳ lạnh lùng.

Người đàn ông kia lại hít sâu hai cái, sau đó thật sự không thể kiềm chế nổi, lại đụng môi vào gò má của cô, sau đó lại đưa tay sờ sờ ngực cô....

Phần nỡ! Trong nháy mắt Lục Bán Thành không còn chút lý trí nào, hấn phản xạ có điều kiện liền đi đến trước cửa nhà xưởng, giơ chân lên đạp tung cửa, liền nhảy đến trước mặt Hứa Ôn Noãn kéo cổ áo người đàn ông vừa mới sờ soạng cô, sau đó lôi kéo hấn đứng thẳng dậy, không nói không rằng liền giơ nắm đấm lên tàn nhẫn vung vào mặt hấn.

Lục Bán Thành xuất hiện quá đột ngột khiến những người đang đánh bài còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, sững sờ nhìn chằm chằm Lục Bán Thành đang tức đến nổi phổi tàn nhẫn đá về phía đồng bọn của chúng, chưa kịp phản ứng.

Người đàn ông vừa đụng chạm vào người Hứa Ôn Noãn bị Lục Bán Thành đạp, lưng đụng vào vách tường, rên lên một tiếng, sau đó liền quát: “Cmn mày là ai vậy?”

Lục Bán Thành hoàn toàn không muốn nói chuyện với hấn, giơ chân lên đạp thêm lần nữa.

Lần này sức mạnh của hấn tăng thêm rất nhiều, khiến cho người đàn ông đó đau đớn la lên một tiếng, sau đó hai người đàn ông đang chơi bài mới hồi phục lại tinh thần, sau đó nhả tàn thuốc trong miệng ra, nhặt hai thanh thiết trên mặt đất, xông về phía Lục Bán Thành.

Nhận ra được sự khác thường, nhanh chóng chặn lại thanh sắt của hai người họ đang vung về phía mình.

Lục Bán Thành có học một ít võ phòng thân, dù trong tay hai người họ có hung khí hấn cũng có thể dễ dàng ứng phó, ung dung như thường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 966: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (6)

Lục Bán Thành có thể vừa ngăn lại tiến công của hai người kia, vừa suy nghĩ cách làm sao để hấn và cô có thể thoát thân một cách an toàn.

Người đàn ông đang bị Lục Bán Thành đập dính vào tường từ nãy đến giờ vẫn ôm bụng lúc này đã hồi phục lại tinh thần, đứng thẳng lên, ngẩng đầu nhìn ba người đang đánh nhau trước mắt mình.

Đánh nhau như vậy, sợ đến khi Ngô Hạo đến, tình hình đối với bọn chúng ngày một bất lợi rồi.....

Nghĩ xong, người đàn ông đó lại khom người tìm một thanh thiết lao về phía Lục Bán Thành.

Một đánh ba Lục Bán Thành có chút vất vả, nhưng vẫn không để bọn chúng tìm thấy điểm yếu.

Nhưng trong lòng hấn hiểu rất rõ, đến khi hấn không còn đủ sức để chống lại bọn chúng nữa thì sẽ không thể thoát. Bây giờ biện pháp tốt nhất là tìm cách nào đó để có thể xử lý một lúc ba người.

Lục Bán Thành âm thầm lưu ý người vừa mới bị hấn đập hai cái vào bụng, lúc hấn cúi người nhặt thanh thiết, vẫn còn nheo mắt nhú mày, chắc chắn là vẫn còn đau, thừa cơ hội này, Lục Bán Thành liền gõ thanh thiết trên tay mình lên vai hấn khiến người đàn ông đó kêu rên thảm thiết, thanh sắt trong tay hấn rơi xuống đất loảng xoảng, sau đó ôm vai, quỳ trên mặt đất lần nữa.

Thiếu đi một áp bức mới, động tác của Lục Bán Thành lại thành thạo điêu luyện hơn rất nhiều.

Có thể là thời gian đánh nhau khá dài, trong khi một trong hai người đàn ông lúc này đánh bài có chút không chịu được thì Lục Bán Thành lại nhanh tay lẹ mắt tìm chỗ hở, cầm gậy lại gõ lên chân trái của hắn ta.

Còn lại người cuối cùng, thấy đồng bọn của mình đều đã ngã xuống, liền không đánh thanh sắt lên người Lục Bán Thành nữa mà lại đổi thành ném lên Hứa Ôn Noãn đang nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Lục Bán Thành vội vàng đưa tay cản thanh sắt đó.

Người đàn ông bị đánh vào chân thấy người bạn của mình chuyển hướng về phía Hứa Ôn Noãn liền hiểu ra, sau đó cố chịu đựng nỗi đau trên chân liền bò đến giật tóc của cô gái, sau đó đưa cô đến trước mặt mình, tìm một con dao trong túi, chặn trên gò má Hứa Ôn Noãn: “Dừng tay!”

Lục Bán Thành sắp xuống gậy nhất thời dừng lại trong không trung.

“Thả gậy xuống!” người cầm dao lại mở miệng.

Gậy này nếu hắn buông xuống thì sẽ không thể tiếp tục bảo vệ Hứa Ôn Noãn nữa, Lục Bán Thành có chút do dự, không buông tay.

“Thả xuống! Bằng không đừng trách tao không khách khí!” người cầm dao nói xong, liền kê dao lên cổ Hứa Ôn Noãn, kê ngay động mạch lớn.

Không đợi người đó dùng sức, Lục Bán Thành liền buông lỏng tay, thả gậy sắt trên mặt đất.

Hứa Ôn Noãn giơ hai tay lên, bộ dạng đầu hàng, mở miệng hỏi: “Ngô Hạo đừng chạm gì đến các người?”

Lúc cô thanh sắt, hắn có thể đối phó một lúc ba người không chút khó khăn nhưng lúc này không còn hung khí trên tay, hắn căn bản không có cách nào khiến bọn chúng sợ.

Nếu hắn muốn cứu Hứa Ôn Noãn an toàn ra khỏi đây hầu như là chuyện

không thể nào.

Bây giờ chuyện duy nhất hẳn có thể làm chính là kéo dài thời gian chờ Ngô Hạo đến, hai người họ may ra có thể liêu với ba người này một phen.

Nghĩ đến đây, Lục Bán Thành lại nói: “Các người bắt cóc cô ấy làm gì? Vì tiền sao? Nếu thật sự thiếu tiền thì cứ nói, chỉ cần các người thả cô ấy, bao nhiêu tôi cũng có thể đưa cho các người.....”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 967: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (7)

Người đàn ông bị hấn chà đạp nghe câu nói này xong lại cười hì hì, xem thường nói: “Tụi tao làm nghề này, nghe mấy câu như vậy hình như cũng hơi nhiều rồi, mày cho rằng bọn tao sẽ tin sao?”

“Cũng đúng, nói không bằng chứng..” Lục Bán Thành trầm tư một chút, sau đó lại mở miệng: “Như vậy đi, tôi cho các người phương thức để liên hệ với thư ký của tôi, các người cần bao nhiêu tiền cứ nói cô ấy mang tiền mặt tới, đến lúc đó một tay giao tiền một tay giao người, thế nào?”

“Nói thật hay, rất tốt, ai biết thư ký của mày đến có phải mang tiền không hay là mang cảnh sát?” người cầm dao cười lạnh một tiếng.

“Người ở phía sau sai khiến các người làm chuyện này cho các người bao nhiêu tiền?” Lục Bán Thành nói những chuyện này với họ không phải thật sự cho rằng sẽ đưa cho họ con số cao hơn mà là muốn đợi đến khi Ngô Hạo chạy tới.

Lục Bán Thành nhìn thấy ba người họ không phản ứng, lại nói tiếp một mình: “Tôi đưa cho các người hai triệu tiền mặt trước.”

Dừng một chút, Lục Bán Thành lại bổ sung: “Đô la...”

Chờ một chút, Lục Bán Thành lại nói lần nữa: “Bốn triệu?”

Có thể là do con số hấn nói ra quá hấp dẫn, ba người bọn chúng nhìn nhau.

Lục Bán Thành như đang đấu giá, lại từ từ tăng giá: “Sáu triệu.”

“.....”

“Muời....” chữ triệu còn lại Lục Bán Thành còn chưa nói xong thì người đàn ông trung niên duy nhất chưa hề nói gì lại vô cùng bình tĩnh nói: “Đừng ở đây nghe hấn câu giờ, hấn rõ ràng đang tìm cách kéo dài thời gian, chúng ta cứ gọi điện thoại cho Ngô Hạo, đã qua nửa tiếng đồng hồ, Ngô Hạo chắc sắp đến rồi, bây giờ chúng ta phải nhanh chóng giải quyết tên này, không phải tụi bây không biết thân thủ của hấn cũng không phải là tầm thường, đợi lát nữa thêm Ngô Hạo, chúng ta không phải đối thủ của hai người họ đâu!”

Bị người đàn ông trung niên đó cảnh tỉnh, người đàn ông đang cầm dao kề của Hứa Ôn Noãn như được khai sáng, sau đó lại mở miệng hỏi: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Lúc tiếng nói của hấn kết thúc, người đàn ông bị Lục Bán Thành đánh vào chân lại nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên âm trầm nhìn chằm chằm Lục Bán Thành trong chốc lát, sau đó từ từ sờ trong túi ra một con dao bấm giống như con dao đang kề lên cổ Hứa Ôn Noãn, ném qua Lục Bán Thành: “Vừa rồi mày cho tụi tao nhiều lựa chọn như vậy, bây giờ đến lượt tụi tao cho mày chọn lựa, một là đâm 3 dao lên đùi mày, hai là đâm con dao này lên người con bé kia, mày chọn đi!”

Lục Bán Thành nhìn chằm chằm Hứa Ôn Noãn đang ngất đi, không trả lời.

“Vừa rồi không phải nói hay lắm sao? Tại sao bây giờ lại câm như hến rồi? Có phải là khó khăn quá không chọn được đúng không?” người đàn ông trung niên đợi một chút, thấy hấn không lên tiếng, lại nói trước.

Nói xong, người đàn ông trung niên lại ra hiệu bằng mắt với người đang cầm dao kề lên cổ Hứa Ôn Noãn: “Tao đếm đến ba, nếu như mày không chọn được, tụi tao giúp mày chọn!”

Người đàn ông cầm dao hiểu ý hấn, liền chĩa mũi dao xuống ngực trái của Hứa Ôn Noãn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 968: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (8)

Lục Bán Thành mím môi, mắt đầy mù mịt.

Người đàn ông trung niên như đang chơi một trò đầy hứng thú, rất vui vẻ đếm một cách tự nhiên: “BA”

Tiếng nói này kết thúc, con dao lại hướng về phía lồng ngực trái của Hứa Ôn Noãn gần thêm một chút.

Người đàn ông trung niên vừa mới chuẩn bị mở miệng nói hai, Lục Bán Thành vì muốn kéo thời gian đến mức dài nhất lại vất óc nói: “Phải biết nếu các người thật sự hạ dao xuống các người sẽ thật sự phạm tội giết người đó!”

Người đàn ông trung niên cười ha ha một tiếng, không phản đối mở miệng: “Thật giống như tui tao bắt cóc con bé đến đây thì không phạm pháp vậy, chúng tao trong nghề này thì việc không sợ nhất chính là phạm pháp đó!”

“Thế nhưng các người làm nghề này không phải chỉ vì tiền thôi sao? Tôi nói chỉ cần các người mở miệng nói một cái giá, tôi nhất định sẽ đưa cho các người, đảm bảo sẽ không báo cảnh sát, để các người rời khỏi đây một cách an toàn!”

Người đàn ông trung niên như hiểu được Lục Bán Thành đang cố làm gì, lại không trả lời hẳn mà dựng thẳng hai ngón tay lên: “HAI”

Cùng lúc hẳn nói xong, mũi dao ác liệt lại đâm lên áo của Hứa Ôn Noãn, có một chút máu chảy ra.

Màu đỏ trên da thịt trắng nõn, cực kỳ chói mắt.

Lục Bán Thành hoàn toàn không có chút do dự hay suy nghĩ gì nữa, liền khom người, nhặt con dao trên mặt đất lên.

Người đàn ông trung niên thấy thời gian đã bị kéo dài quá lâu, lại không muốn lãng nhẩn thêm nữa liền hô: “BA”

Người đàn ông cầm dao lại dùng sức, đâm vào người Hứa Ôn Noãn sâu thêm một xentimet.

Vết thương rất cạn nhưng lại khiến đuôi mắt Lục Bán Thành căng thẳng, cực kỳ đau lòng.

Người đàn ông trung niên kia nói không sai, chuyện này đều là những chuyện bọn họ phải làm hằng ngày, cho nên bọn họ đã bán linh hồn của mình cho quỷ dữ ngay từ đầu. Bọn chúng cũng không ngốc, đương nhiên biết Ngô Hạo đến rồi thì bọn chúng cũng chỉ còn có thể bó tay chịu trói, cho nên mới then quá hóa giận, nói không chừng một giây tiếp theo bọn họ hoàn toàn có thể đâm dao vào ngực Hứa Ôn Noãn bất cứ lúc nào, hay là bọn chúng không dám, nhưng tất nhiên hắn sẽ không dùng mạng của Hứa Ôn Noãn mà đánh cược, hắn nhất định phải cứu được Hứa Ôn Noãn an toàn ra khỏi đây.

Những ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, ngón tay thon dài của hắn lại nhẹ nhàng dùng sức mở dao ra, dưới ánh đèn, lưỡi dao ánh lên tia sáng sắc bén.

“Ba tiếng đã đếm xong, mày còn chưa chọn được sao? Nếu như khó khăn với mày như vậy thì tui tao sẽ giúp mày chọn nha...” người đàn ông trung niên giả vờ như rất khó xử, sau đó lại giơ ngón tay chỉ Lục Bán Thành, sau đó lại chỉ Hứa Ôn Noãn, sau đó lại rơi ngón tay lên người Hứa Ôn Noãn: “Cô ta đi!”

Người đàn ông cầm dao kia dùng sức hơn rất nhiều.

Trên da Hứa Ôn Noãn lại có một vết thương càng sâu hơn, Lục Bán Thành phản xạ có điều kiện liền hét lớn ba chữ: “Chờ một chút!” sau đó

cũng không chờ người đàn ông kia có phản ứng liền đâm dao trên tay lên đùi phải của chính mình.

Dòng máu đỏ thẫm chảy theo đầu ngón tay của hắn, chảy ra càng nhiều.

Ba người đàn ông bị hành động kiên quyết của hắn như vậy làm cho chấn động, toàn bộ đều yên lặng khiến không gian trở nên quỷ dị.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 969: Để Lại Đồng Hồ đeo Tay (9)

Mãi đến khi máu rỉ xuống mặt đất tạo nên tiếng vang tí tách, người đàn ông trung niên mới tỉnh táo lại, đột nhiên nhìn con dao đâm vào chân Lục Bán Thành, hơi sợ run, mới nở nụ cười, đưa tay ra chống cằm: “Không nhìn ra mày lại là một sinh vật si tình như vậy, thật là khiến người ta cảm cmn động ha...”

Người đàn ông trung niên bỗng nhiên lại bắt đầu ngâm thơ: “hỏi thế gian tình là gì, mà khiến người ta sống chết có nhau....”

Đừng lại động tác, người đàn ông kia lại trở nên ác liệt: “Có điều chúng ta đã nói rõ là ba dao, bây giờ chỉ mới có một, còn lại hai dao, tiếp tục đi!”

Lục Bán Thành nắm chặt đuôi dao, vì quá đau đớn mà đầu ngón tay có chút run rẩy, môi mím chặt của hắn đã trắng bệch không còn giọt máu.

Người đàn ông trung niên chờ một phút, thấy hắn còn chưa có cử động, lại chẳng muốn nhiều lời liếc mắt nhìn về phía người đàn ông đang cầm dao bên kia.

Người đàn ông đó còn không dùng sức đè dao xuống, Lục Bán Thành đã cắn chặt răng rút dao trên đùi mình ra.

Máu càng chảy mạnh, trong chốc lát liền nhuộm đỏ quần hắn.

Hắn đối mặt với người đàn ông trung niên như đang xem kịch hay, lại kiên định giơ tay lên lần nữa, đâm vào đùi mình, hai vết thương liên tiếp khiến Lục Bán Thành rên rỉ một tiếng, sau đó liền rút dao ra, giơ tay lên đâm tiếp nhát thứ ba.

Đâm đau như vậy khiến hắn hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó liền thở

đều, từ từ ngẩng đầu lên, đối mắt với người đàn ông đang cầm dao, qua một lúc lâu, hắn mới run hàm răng nói rõ ràng từng câu từng lời: “Có thể hạ dao xuống khỏi người cô ấy không?”

Người đàn ông cầm dao nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Người đàn ông kia giữu cợt cười một hồi, mình còn chưa lo xong lại muốn bảo vệ con bé kia, nhưng vẫn gật đầu với người cầm dao kia.

Người kia thu lại dao, nhét vào trong túi, buông Hứa Ôn Noãn ra khiến cô mềm nhũn ngã trên mặt đất lần nữa.

Người đàn ông trung niên quét mắt nhìn đui Lục Bán Thành đã bị đâm ba nhát dao, rõ ràng hắn không thể chịu được nữa, từ từ ngã quỵ trên mặt đất nhưng vẫn mở miệng dặn dò hai người đồng bọn: “Tìm một sợi dây, trói hắn lại.”

“Vâng.”

Nghe thấy tiếng đáp lại, người đàn ông trung niên lại tìm một miếng thuốc châm lửa, như là vừa mới giải quyết xong một đại họa vậy, nhàn nhã hút.

Hắn không thể cứ như vậy được, hắn phải đảm bảo an toàn cho cô.

Huống chi liệu Ngô Hạo đến đây hắn có thể cứu được Hứa Ôn Noãn hay không, hắn còn chưa biết, hắn không thể bỏ cô trong lúc nguy hiểm như thế này được.

Vì vậy, Lục Bán Thành có ngã xuống đi chăng nữa, hắn cũng phải bảo vệ cô....

Lục Bán Thành nhẫn nhịn chịu đau, trong lòng vừa suy nghĩ quyết tâm, vừa nhìn ba người đàn ông kia.

Ngoại trừ một người đàn ông đang đi tìm dây thừng, ra ngoài rồi thì còn có hai người đàn ông trong này, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Quả nhiên đúng như hấn nghĩ chỉ cần hấn bị thương bọn chúng nhất định sẽ lơ là cảnh giác, hấn sờ dĩ ra tay nặng với mình như vậy thứ nhất là để bọn chúng buông tha cho Hứa Ôn Noãn, thứ hai là để ba người kia nói lỏng cảnh giác.

Chỉ có như vậy, hấn mới có thể tìm thấy kẽ hở.

Trên đùi hấn còn có vết thương, sẽ không chống đỡ được bao lâu, hấn nhất định phải nhanh chóng đưa cô ra khỏi đây càng sớm càng tốt, đưa cô đến chỗ an toàn nhất.

Chỗ an toàn nhất.... Lục Bán Thành đưa mắt nhìn cửa sổ phía sau Hứa Ôn Noãn, ở đó đã không còn kính, ngoài cửa là một dòng sông, qua tiếng gió gầm rú có thể nghe thấy tiếng nước sông chảy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 970: Để Lại Đồng Hồ đeo Tay (10)

Lúc này là mùa đông, nhất định sẽ rất lạnh, rơi vào dòng nước tay chân sẽ lạnh buốt dẫn đến chuột rút, hần thậm chí còn không chắc mình có thể bơi được không thì sao có thể mang theo một người bất tỉnh như cô?

Vì vậy biện pháp tốt nhất chính là đánh lén một người, khiến một người bị thương nặng và quăng người còn lại xuống sông.

Đến lúc đó, nhà xưởng này mới có thể trở thành một nơi an toàn nhất.

Mà Ngô Hạo đến lúc đó cũng đã chạy đến nơi rồi.

Lục Bán Thành lên kế hoạch xong, từ từ chuyển động con người nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, sau đó lại nhìn Hứa Ôn Noãn không chớp mắt.

Cô bé bị hôn mê lúc này cũng không biết xung quanh mình đang xảy ra những gì, biểu hiện trên mặt cực kỳ yên bình.

Mặt của cô dưới ánh đèn của nhà xưởng bỏ hoang cũng thật sự rất tinh xảo mê người.

Lục Bán Thành không nhúc nhích nhìn cô một lúc lâu, mới giật giật cuống họng, nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc trước mẹ hần xem một bộ phim truyền hình, bà thường rất thích xem phim tình cảm, có lần hần ngồi xem với bà, có lúc nhìn thấy nam chính vì nữ chính mà hy sinh chính bản thân mình để bảo vệ cho người kia, mẹ hần liền rút giấy ăn khóc hết nước mắt, hần ngồi bên cạnh nhìn thấy tình hình như vậy liền cảm thấy không còn gì để nói, hơn nữa còn cảm thấy biên kịch thật là cầu huyết, ai lại ngu như vậy hy sinh tính mạng của mình mà chỉ nghĩ cho người khác chứ?

Cho đến giờ khắc này, hắn mới hiểu được cả đời này của hắn, khi gặp phải tình cảnh đó, chỉ muốn hy sinh bản thân mình chứ không muốn cô có chút tổn thương nào.

Vấn đề ở đây không phải là ngốc hay khôn mà là yêu hay không yêu.

Nếu thật sự là yêu thì việc gì cũng có thể hy sinh, cho dù có nhận hết thiệt thòi về phần mình vẫn muốn cho người mình yêu được hạnh phúc, bình an.

Người đi ra ngoài tìm dây thừng đã tìm được một sợi dây bên góc phòng.

Lục Bán Thành thấy hắn nhìn về phía mình liền giả vờ như cực kỳ đau đến mức không thể nào chịu đựng được, xụi lơ trên mặt đất, lúc không có người chú ý liền lặng lẽ nhìn sang thanh sắt mà lúc nãy người kia vừa quăng xuống bên cạnh hắn.

Người đàn ông cầm dao đi đến trước mặt hắn vừa chuẩn bị trói tay của hắn liền bị Lục Bán Thành có vẻ phờ phạc đột nhiên giơ gậy sắt lên tàn nhẫn gõ lên đầu một cái.

Người đó không kịp la hét gì liền té xỉu trên mặt đất.

Lục Bán Thành nhổ con dao trên đùi ra, chống thanh sắt trên đất, nhin đau mà đứng lên.

Hắn từ từ đi về phía hai người kia, khi hắn đến gần bên cạnh hai người họ thì một trong số họ đã nhận ra hắn, mở miệng nói “Cẩn thận”, liền khom người đi kiếm thanh sắt.

Người được nhắc nhở quay người nhìn về phía Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành phản ứng cực nhanh đâm dao vào bụng hắn.

Trong phòng có tiếng la thảm thiết, sau đó liền ôm bụng ngồi xồm

xuống.

Người đàn ông đi nhặt một thanh sắt chửi tục một câu, giờ gậy lên đập vào vai Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành đau đến nỗi cả người lão đảo quỵ xuống mặt đất, một giây sau liền có một thanh sắt đập lên lưng hắn.

Lục Bán Thành đau đến nỗi hai hàm răng run lên, đối mặt với người đàn ông đang đánh hắn túi bụi, hắn chỉ có thể chụp mười đầu ngón tay trên mặt đất.

Vết đâm không sâu, đến khi người đàn ông kia quen với đau đớn, thêm vào người đàn ông này đối phó với Ngô Hạo cũng không phải là không thắng nổi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 971: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (11)

Nhưng nếu hắn để người đàn ông bị thương ở bụng lại thì một mình hắn cũng dư sức.

Lục Bán Thành bị người đàn ông kia đánh, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi, hắn vất vả quay đầu, nhìn về phía Hứa Ôn Noãn còn đang hôn mê, khoảnh khắc đó trong mắt hắn liền tràn ngập chân tình.

Vốn nghĩ sau khi mình đến Mỹ cũng không quay về nữa nhưng không ngờ tới hôm nay lại xảy ra những biến cố lớn như vậy rồi.

Vốn cho rằng sau khi hắn về Mỹ, từ đó về sau hắn và cô mỗi người sống trên một đất nước khác nhau, không còn gặp lại, không ngờ, lại sắp biến thành sinh ly... tử biệt...

Hắn không cam lòng, cũng không có gì hắn muốn làm, chỉ là có chút tiếc nuối, cho đến nay hắn vẫn chưa thể yêu cô một cách đường đường chính chính, chỉ có thể lén lén lút lút làm mọi chuyện phía sau lưng cô.

Có điều như vậy cũng tốt vô cùng, nếu như đêm nay hắn có chuyện gì bất trắc, cô sẽ không biết được, sẽ không khó chịu...

So với việc khiến cô áy náy sống tiếp, chi bằng làm một số chuyện khiến cô sống ung dung tự tại.

Khóe môi nhuốm máu của hắn như có một tia cười yếu ớt, một giây sau, hắn liền thu lại tầm mắt, cả người hắn như bị đánh tan vỡ một giây sau lại bỗng nhiên như sống lại, cả người có sức mạnh vô cùng lớn, đột nhiên đứng lên, đẩy người đàn ông đang không ngừng đánh mình ra, sau đó đẩy cửa sổ phía trước, dựa vào lực của hắn, cả hai người đều lộn ra ngoài cửa, rơi xuống dòng sông lạnh lẽo.

Lục Bán Thành sợ người đàn ông kia bò lên bờ, lại trở vào trong nhà xưởng, liền bóp chặt cổ hắn ta.

Theo bản năng sinh tồn, người đàn ông kia đá chân lung tung, đá lên vết thương trên đùi hắn, khiến hắn đau thấu xương, nhưng hắn thấy người đàn ông đó còn ý thức nên vẫn chưa thể buông ông ta ra, mãi đến khi sức mạnh của hắn ta yếu dần, thân thể bắt đầu chìm xuống, lúc này Lục Bán Thành mới từ từ buông lỏng cổ của hắn.

Trong mơ mơ hồ hồ, Lục Bán Thành hình như nghe thấy có tiếng bấm còi xe.

Là Ngô Hạo chạy đến sao? Ôn Noãn được cứu rồi, đúng không?

Một nỗi lòng cứ như vậy buông lỏng, Lục Bán Thành như không còn chút sức lực nào, trôi theo dòng chảy của sông.

-

Xen còn chưa dừng lại ổn định, Ngô Hạo liền rút ra đèn pin, đẩy cửa xe, nhảy xuống.

Dọc đường hẹp quanh co, chạy thẳng đến nhà xưởng cũ bỏ hoang, nhìn thấy nhà xưởng sáng đèn, Ngô Hạo nhanh chóng chạy đến, sau đó giơ đèn pin, đập cửa vào đây cảnh giác.

Những uy hiếp và nguy hiểm trong dự đoán của hắn đều không có.

Chỉ có một người đàn ông nằm nhoài trên mặt đất không nhúc nhích, còn có một người đàn ông khác ôm bụng, loạng chạ loạng choạng đứng lên, còn Hứa Ôn Noãn đang nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Chuyện gì vậy?

Ngô Hạo nhíu nhíu mày, nhìn xung quanh cả nhà xưởng.

Là ai đã đến được hắn cứu Ôn Noãn sao?

Chính là lúc Ngô Hạo đang suy nghĩ, người đàn ông bị thương ở bụng bỗng nhiên loạng chà loạng choạng đứng lên, lấy một con dao trong túi đâm về phía Hứa Ôn Noãn.

Ngô Hạo nhảy lên theo phản xạ có điều kiện, lúc hắn ngẩng đầu lên, lúc chuẩn bị đập người đàn ông đó, bỗng nhiên động tác của hắn dừng lại một chút, sau đó liền té lên người Hứa Ôn Noãn, dùng vai chặn lưỡi dao lại.

Ngô Hạo đau đến nổi thở ra một hơi, sau đó liền đứng lên, ôm vai, giơ chân lên, đập người đàn ông đó lăn bò trên đất.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 972: Để Lại Đồng Hồ Đeo Tay (12)

Người đàn ông kia đã bị thương ở bụng, hấn dùng sức đập như vậy liền khiến hấn ngã bò trên mặt đất, nửa ngày sau cũng chưa bò dậy nổi.

Khi đến, Ngô Hạo cũng có báo cảnh sát, không muốn lưu lại nhiều dấu vết, liền khom người, bế Hứa Ôn Noãn lên, sau đó đi về phía cửa, đi không bao xa, dưới chân của hấn hình như đập phải một đồ vật gì đó, hấn vô ý liếc nhìn xuống, phát hiện là một cái đồng hồ của nam khá mắc tiền.

Nhãn hiệu này là loại xa xỉ nhất, giá cả cũng không ít, không phải những người như bọn cướp này có thể dùng nổi, vì vậy chiếc đồng hồ này là của người đã cứu Hứa Ôn Noãn để lại?

Vậy người đó đi đâu rồi?

Ngô Hạo quay đầu lại, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhíu mày ngẫm nghĩ trong chốc lát, như hiểu ra được chuyện gì, liền ngồi xổm người xuống, nhặt đồng hồ lên, bỏ vào túi, sau đó ôm Hứa Ôn Noãn cất bước rời đi.

Đặt Hứa Ôn Noãn trong xe, Ngô Hạo giúp cô thắt chặt dây an toàn, Ngô Hạo mới lên xe, hấn không nhanh chóng khởi động xe mà lấy đồng hồ trong túi ra quan sát cẩn thận.

Càng nhìn hấn càng thấy chiếc đồng hồ này quen quen, hình như là đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Trong chốc lát cũng không thể nào nhớ được đây là đồng hồ của ai, hấn khởi động xe, lại đi về phía nội thành, đi không bao xa, hấn lại nhìn qua gương chiếu hậu, thấy một chiếc xe quen thuộc.

Ngô Hạo đạp thắng xe theo bản năng, từ từ lùi lại, khi nhìn rõ biển số xe

của chiếc xe đậu trên đường lớn kia mới nhớ ra, đồng hồ đeo tay và xe này đều là của Lục Bán Thành.

Vì vậy, người cứu Hứa Ôn Noãn chính là Lục Bán Thành?

Hắn đến thì người đã đi mất, khả năng duy nhất là rơi xuống dòng sông phía sau nhà xưởng bỏ hoang kia.

Những hình ảnh bên trong nhà xưởng khốc liệt như vậy là do lúc này Lục Bán Thành đã đánh nhau với bọn cướp, chẳng lẽ Lục Bán Thành thật sự rơi xuống sông rồi sao?

Ngô Hạo lại đạp thắng xe lần nữa, hắn nhìn chăm chăm con đường mêhông trước mặt một chút, cuối cùng cũng lấy điện thoại di động trong túi ra, báo cho một người cảnh sát có quan hệ cực kỳ tốt với hắn: “Anh giúp tôi lục soát dòng sông phía sau nhà xưởng đó giúp tôi một chút, hình như có người rơi xuống sông.

“Tôi cũng không biết chắc, chỉ là suy đoán, bất quá làm phiền anh như vậy, khi nào rảnh tôi nhất định sẽ đến cảm ơn anh...”

Cúp máy, Ngô Hạo trầm mặc hai giây, lại khởi động xe lần nữa, đi về phía nội thành.

.....

Ngô Hạo băng bó vết thương trên tay xong, sau đó lại nhận được một cuộc điện thoại của cảnh sát gọi tới.

“Ngô tiên sinh, trên sông thật sự tìm được một người, là đồng bọn của hai tên cướp...”

“Cùng phe với bọn cướp sao?” Ngô Hạo nhíu mày: “Không còn ai khác nữa hả?”

“Không còn, sông kia không sâu, chúng tôi đã tìm xuôi dòng mười mấy

cây số, thật sự không tìm thấy ai nữa hết.”

Ngô Hạo trầm tư không hiểu, không lên tiếng nữa, mãi đến khi trong điện thoại có người nói tiếp: “Ngô tiên sinh, sao vậy? Chẳng lẽ anh còn biết người nào khác sao?”

Ngô Hạo hoàn hồn: “Không, tín hiệu bên tôi không tốt cho lắm, tôi không nghe rõ lời của anh nói, chuyện tối qua cảm ơn anh!”

“Không có gì, Ngô tiên sinh.” Cảnh sát nói xong lại hỏi: “Đúng rồi, Ngô tiên sinh, mời anh đến cục cảnh sát chúng tôi khẩu cung một chuyến, bây giờ anh có rảnh không?”

“Có, tôi lập tức đến.”

Trước khi cúp máy, cảnh sát như nhớ ra chuyện gì đó, lại nói: “Còn nữa, Ngô tiên sinh, bọn bắt cóc đã khai ra chủ mưu, chúng tôi đã đưa cô ta đến đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 973: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (1)

Cảnh sát thật sự rất thân với Ngô Hạo, cũng biết chút chuyện của hắn nên nói đến đây lại ngập ngừng một chút: “.... Là Tưởng tiểu thư, là bạn gái của cậu, lát nữa cậu đến có muốn gặp cô ấy không?”

Ngô Hạo cup mắt, che lại đôi mắt mệt mỏi, lại thanh đạm trả lời: “Lát nữa tính sau đi.”

Cúp điện thoại, Ngô Hạo đứng trên hành lang bệnh viện một chút, mới quay đầu nhìn Hứa Ôn Noãn còn đang ngủ say trên giường bệnh qua ô cửa kính.

Cô vốn không có gì đáng lo, chỉ là thuốc hôn mê quá nhiều nên ngủ một lúc lâu nữa mới có thể tỉnh lại.

Ngô Hạo thu lại tầm mắt, đi tới phòng y tá, tìm người y tá phụ trách phòng của Hứa Ôn Noãn đưa cho cô ấy một tấm danh thiếp, nói cho cô biết Hứa Ôn Noãn có chuyện gì liền lập tức gọi điện thoại cho hắn, sau đó mới bước vào thang máy, rời khỏi phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú.

Tài xế chờ dưới lầu, thấy hắn đi ra liền mở cửa cho hắn.

Ngô Hạo khom người chui vào trong xe, nói câu: “Đến sở cảnh sát xong” Liền nhắm hai mắt lại, tựa trên ghế xe mà thất thần.

Đến sở cảnh sát, Ngô Hạo để tài xế chờ trong xe, đi vào một mình.

Lấy khẩu cung xong, người cảnh sát quen biết Ngô Hạo nói chuyện phiếm với hắn ba câu, sau đó lại hỏi: “Bây giờ cậu có muốn gặp cô ấy hay không?”

Ngô Hạo cup mắt, lại khẽ gật đầu, không nói gì.

Cảnh sát dẫn hắn đến phòng thẩm vấn.

Cánh song sắt, Ngô Hạo liếc mắt liền nhìn thấy Tường Tiêm Tiêm ngồi bên trong, có thể là bị cảnh sát đưa đi quá gấp, vấy ngủ trên người còn tán loạn, không có bất kỳ trang điểm nào khiến khuôn mặt của cô có vài tàn nhang lộ rõ.

Tường Tiêm Tiêm nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt nhìn thấy Ngô Hạo, như nắm được nhánh cỏ cứu mạng, liền lập tức đứng lên: “A Hạo, anh đến cứu em ra ngoài đúng không? A Hạo, em nói với anh rồi, em không muốn bắt cóc Hứa Ôn Noãn, em thật sự không muốn bắt cóc cô ấy, em chỉ muốn đưa cô ấy đi thôi, em thật sự không có bắt cóc cô ấy.”

Cảnh sát đứng bên cạnh Ngô Hạo liền lập tức nói bên tai hắn: “Chúng tôi đã hỏi cung cô ấy một lần rồi, cô sống chết cũng không chịu thừa nhận nhưng bọn bắt cóc đã chỉ điểm cô ấy rồi, còn lấy tiền của cô ta xong, có những tin nhắn chứng cứ xác thực, không biết cô ấy còn cố gắng cãi cái gì nữa.”

Tường Tiêm Tiêm nghe thấy những lời của cảnh sát, liền nói lớn hơn rất nhiều: “Em đều đã nói rồi, không phải là em, không phải em, em không có làm như vậy! A Hạo, anh phải tin tưởng em, thật sự không phải là em, anh giúp em ra khỏi đây đi, A Hạo, van xin anh! A Hạo!”

Cảnh sát lắc đầu, giúp Ngô Hạo mở cửa.

Ngô Hạo đợi đến khi cảnh sát rời đi, mới mở cửa sắt ra, bước vào phòng thẩm vấn.

Người khác còn chưa đứng vững, Tường Tiêm Tiêm liền lao vào ngực hắn: “A Hạo, anh biết em bị người ta đưa đến đây liền lập tức đến thăm em có đúng không? A Hạo, trong lòng anh vẫn còn có em đúng không? Anh giúp em tìm một luật sư tốt đi, bảo lãnh em ra có được không? A Hạo, em

thật sự không có bắt cóc Hứa Ôn Noãn.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 974: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (2)

Ngô Hạo bình tĩnh giơ tay ra, kéo Tường Tiêm Tiêm ra khỏi ngực mình: “Tường Tiêm Tiêm.”

Nghe thấy hắn gọi, cô ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa nhìn về phía Ngô Hạo: “A Hạo.....”

Cô gọi xong, nước mắt rơi xuống càng nhanh.

Ngô Hạo cúi đầu, nhìn Tường Tiêm Tiêm một chút, sau đó nhẹ nhàng giơ tay lên, từ từ lau những giọt nước mắt trên mặt cô.

Động tác của hắn rất dịu dàng, là loại dịu dàng duy nhất mà mấy năm gần đây Tường Tiêm Tiêm lần đầu tiên cảm nhận được, trong mắt cô có chút sửng sốt, cho dù là ở sở cảnh sát nhưng tim của cô vẫn không tự chủ được mà run lên, mang theo run động và mừng rỡ không thể nói thành lời.

“Tường Tiêm Tiêm.” Ngô Hạo lại gọi tên cô lần nữa, nhìn mặt cô, không có bất kỳ thay đổi nào, sau một lát, hắn mới mở miệng nói tiếp: “Em muốn ba người kia đưa Hứa Ôn Noãn đến nhà em sao?”

”Ừ.” Tường Tiêm Tiêm nức nở một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Đưa cô ấy đến nhà em làm gì?” Ngô Hạo hỏi.

Tường Tiêm Tiêm lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không làm gì cả, chỉ là có chuyện muốn nhờ cô ấy một chút....”

Ngô Hạo như không nghe thấy lời của cô vậy, lại tiếp tục hỏi: “Em muốn đưa cô ấy đến nhà em sau đó dùng cô ấy uy hiếp anh kết hôn với em có đúng không?”

Kế hoạch của cô, sao hẳn lại biết được?

“Đến bây giờ, em cũng không biết chỗ hờ ở đâu sao? rõ ràng là em đã gọi điện thoại cho bọn cướp nói rõ ràng là đưa đến nhà em tại sao bây giờ lại trở thành bắt cóc trái với pháp luật, đúng không?”

Tưởng Tiêm Tiêm chần chờ một lúc lâu mới nhẹ nhàng gật đầu một cái: “Phải, em thật sự không muốn bắt cóc cô ấy nhưng em thật sự không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy, không có ai tin tưởng em, cảnh sát cũng không tin em a, A Hạo....”

“Anh tin em.....” Ngô Hạo bỗng nhiên lên tiếng.

Trong đáy mắt Tưởng Tiêm Tiêm sáng lên một tầng hào quang, cực kỳ cảm động gọi “A Hạo”, sau đó mới mở miệng nói: “A Hạo, anh nói thật chứ? Anh thật sự tin tưởng em sao?”

“Thật, là thật.” Ngô Hạo không do dự chút nào, gật đầu.

Lại có nước mắt rơi xuống gò má của Tưởng Tiêm Tiêm: “Vậy anh sẽ giúp em có đúng không A Hạo?”

Ngô Hạo lắc đầu, nhẹ nhàng cười một cách đầy giễu cợt, giống như Tưởng Tiêm Tiêm ngu xuẩn lắm vậy; “Tưởng Tiêm Tiêm, cô cảm thấy tôi sẽ giúp cô sao? Tôi thật sự hoài nghi óc của cô có phải bị chó ăn rồi không, cho đến bây giờ cô còn không hiểu rõ đúng không?”

Tưởng Tiêm Tiêm lại choáng váng lần nữa: “A Hạo...”

“Sao cô không ngẫm lại, kế hoạch của cô tại sao lại thay đổi chứ? Tôi sao lại có thể biết được cô muốn làm gì?”

Tưởng Tiêm Tiêm sửng sốt chưa đầy nửa phút, thân thể cô ấy đột nhiên run lên, sau đó liền nhìn Ngô Hạo như nghe thấy một chuyện động trời không thể nào tin được, nhìn chằm chằm người đàn ông mình say mê một thời, khuôn mặt ôn hoàn, ánh mắt sáng ngời, nhìn hẳn rất lâu, rất lâu, sau đó

mới lão đảo lúi lại phía sau, lồm bồm lên tiếng: “Ý của anh là, là anh đã dùng điện thoại của tôi, liên lạc lại với bọn bắt cóc?”

Tối đây, Tường Tiêm Tiêm nhớ tới trước đây không lâu lúc mình ngồi trong một quán bar va trúng hấn, sau đó cô uống rất nhiều rượu, rồi lao vào ngực hấn giả ngây giả dại để hấn đưa cô về nhà.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 975: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (3)

Ngày đó cô cảm thấy rất hài lòng, cảm thấy hắn vẫn còn quan tâm cô như vậy, trong lòng hắn không có tuyệt tình, mà còn có chút nào đó dành cho cô.

Bây giờ nhớ lại, hình như cô đã suy nghĩ quá nhiều.....

Sắc mặt Tưởng Tiêm Tiêm trắng bệch nhìn Ngô Hạo, quên cả gào khóc, một lúc lâu sau, cô mới hỏi thật nhỏ: “Là đêm đó em uống say, anh đưa em về, đúng không?”

Tưởng Tiêm Tiêm có bao nhiêu hy vọng Ngô Hạo lắc đầu một cái, dù cho tất cả mọi chuyện là hắn làm gì chẳng nữa, chỉ cần đừng khẳng định trước mặt cô là được, cô đồng ý giả ngu mà tin tưởng hắn.

Nhưng mà người đàn ông này độc ác vô tình hơn so với sự tưởng tượng của cô rất nhiều, hắn không chút che giấu, nhìn cô chớp mắt hai lần, sau đó giật giật môi, nói: “Phải”.

Phải..... sao hắn lại có thể trả lời một cách thoải mái yên tâm như thế cơ chứ?

Cô đã ở bên hắn, đã trở thành người đàn bà của hắn a.....

Mặt Tưởng Tiêm Tiêm không có lấy một chút máu, vào giờ phút này, cô bỗng nhiên thấy Ngô Hạo là một người rất xa lạ, so với người cô yêu tha thiết là hoàn toàn khác nhau..

Cô chợt nhớ tới lúc trước cô và Hứa Ôn Noãn phát sinh tranh chấp, cô không đứng vững, sau khi sảy thai, hắn rất lâu không gặp lại đến còn xách theo đồ bỏ, nói cô chịu thiệt thòi rồi, chuyện này cứ cho qua như vậy đi, cô

yêu hắn, cho nên hắn nói gì cô cũng nghe, bây giờ nghĩ lại một chút, không phải là hắn quan tâm đến đứa trẻ hay cô, mà là sợ cô kiện tụng Hứa Ôn Noãn mà thôi, lại sợ ảnh hưởng đến Hứa Ôn Noãn của hắn....

Tưởng Tiêm Tiêm lại khóc, cô biết đáp án rõ ràng rồi, lại mở miệng hỏi: “Lúc trước, con của chúng ta mất đi, đến bây giờ, anh có chút mảy may thương tiếc nào không?”

“Muốn nghe nói thật sao?” Ngô Hạo bình tĩnh mở miệng nói.

Tưởng Tiêm Tiêm gật đầu.

“Không.” Ngô Hạo lưu loát thẳng thắn: “Không hề có một chút nào, hoặc là nói cách khác cho dù lúc ấy cô không bị sảy thai, tôi cũng sẽ tìm một cơ hội, nghĩ trăm phương ngàn kế để giết chết đứa con trong bụng cô, vì tôi chưa từng muốn ở bên cô, nói chi là con trai của chúng ta, cô hiểu không?”

Tưởng Tiêm Tiêm giống như bị điên, đột nhiên vọt tới trước mặt Ngô Hạo, giơ tay lên, đánh vào ngực hắn: “Anh câm miệng cho tôi, tôi không tin, anh nói dối, anh gạt tôi có đúng hay không? Ngô Hạo, anh thích tôi, anh đã từng yêu tôi, nếu như không yêu tôi, sao anh lại chạm vào người tôi chứ?”

Ngô Hạo bình tĩnh đứng tại chỗ để Tưởng Tiêm Tiêm đánh một cách cuồng loạn... không né tránh, không ngăn cản.

Cho đến thời khắc này, Tưởng Tiêm Tiêm mới nhận ra mình đã ăn dưa bỏ bao lâu, mong muốn đối phương yêu mình đến mức nào.

Hắn và cô không thể nào tiến xa như vậy, xưa nay đều là do cô tự tưởng tượng mà thôi.

Cô yêu hắn như vậy, thật lòng yêu hắn, cho nên cô mới tìm mọi cách giúp hắn tìm khách hàng, giới thiệu nhà đầu tư, thậm chí ngay cả cục công thương cũng đồng ý giúp hắn thiết lập đường đi nước bước,..... cô đem tất cả những gì mà mình cô ra không hề giữ lại chút gì mà giao hết cho hắn, nhưng hắn quay đầu lại, lại cho cô một cái bẫy lớn như vậy, khiến cô không thể nào

bào chữa được, chỉ có thể chấp nhận sự trừng phạt của pháp luật.”

Tưởng Tiêm Tiêm không biết mình đánh bao lâu, đến nỗi mệt mỏi không còn chút sức lực nào, cô mới cảm thấy trái tim mình đã nguội lạnh, cô cũng không phản kháng nữa, cả người chật vật ngồi trên mặt đất khóc lên, sau đó lại cười ha ha ra tiếng.

Một lúc lâu, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn Ngô Hạo, mở miệng hỏi: “Ngô Hạo, anh xứng đáng với tôi sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 976: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (4)

“Tôi đối xử tốt với anh như vậy, dựa vào tôi anh mới có được ngày hôm nay, anh cho rằng đưa tôi vào chỗ chết, lương tâm anh có thể không cắn rứt sao?”

“Haha.... Ngô Hạo anh đừng cho là tôi không biết gì, anh có thể thăng chức rất nhanh là nhờ đâu, muốn ôn lại chuyện cũ không, anh dựa vào tôi như thế nào, tôi đã ra tay đối phó với Hứa Ôn Noãn nhưng anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, anh nghĩ có thể làm Hứa Ôn Noãn cảm động rồi yêu anh lại lần nữa sao? muốn dùng khổ nhục kế à? Hahaha! Ngô Hạo, anh thật đáng thương, anh theo tôi lâu như vậy, vì yêu anh mà tôi tốn hết tâm tư, Ngô Hạo, tôi nguyện rửa anh, cho dù anh có làm thế nào đi chăng nữa cô ta cũng sẽ không quay về bên anh đâu!”

Tưởng Tiêm Tiêm nói xong lại chột trúng chỗ đau cả Ngô Hạo, từ nãy đến giờ hắn vẫn như nước chảy mây trôi, đến lúc này lại bỗng nhiên ngồi xổm người xuống, nắm cằm Tưởng Tiêm Tiêm, nâng mặt cô ta lên, ánh mắt sắc bén nhìn vào ánh mắt của cô ta, cắn răng cắn lợi nói: “Tưởng Tiêm Tiêm cô câm miệng cho tôi, cô cho rằng tôi sẽ cắn rứt lương tâm sao? Cô nghĩ quá nhiều rồi đó! Tôi còn hận không thể băm vằm cô ra làm trăm mảnh!”

“Cô thật sự cho rằng tôi mượn tay cô để cuộc bắt cóc này diễn ra là vì muốn làm anh hùng trước mặt Hứa Ôn Noãn sao?”

“Có phải là cô làm chuyện xấu lâu ngày nhiều quá nên đã quên mất mình đã làm gì rồi không?”

Ngô Hạo vừa nói đến đó đột nhiên lại nhỏ giọng tiến đến bên tai Tưởng Tiêm Tiêm, dùng âm lượng chỉ có họ mới có thể nghe thấy mà nói từng chữ từng chữ: “tôi hỏi cô, bánh ngọt cô cho tôi ăn, có độc đúng chứ?”

“Từ lúc công ty của tôi còn chưa ăn nên làm ra, từ lúc tôi còn chưa ở bên cạnh cô, cô đã lên kế hoạch hết rồi, đúng không?”

“Cô dựa vào thuốc độc để tôi nghiện bánh gato mà cô làm, khiến tôi không không chế được hết lần này đến lần khác muốn gặp cô,...”

“Tuông Tiêm Tiêm, cô thật sự cho rằng tôi là kẻ ngu ngốc đến nỗi cứ để cô đùa bỡn trong lòng bàn tay mãi sao?”

“Tôi nói cho cô biết, từ khi tôi biết được chuyện cô hạ độc đó, tôi vẫn luôn suy nghĩ cơ hội, làm thế nào để có thể giết chết cô!”

Tuông Tiêm Tiêm cả người càng trở nên mơ hồ, cô nhìn ánh mắt Ngô Hạo, tràn đầy kinh ngạc, như không biết hẳn sao có thể biết được bí mật đó?

Ngô Hạo chẳng muốn giải thích với cô, gọn gàng dứt khoát nói xong những lời này: “Tốt nhất cô nên nhận tội đi, cô đừng tưởng tôi không biết anh cô đang hút thuốc phiện, nếu như ngay cả anh của cô cũng vào đây, tôi nghĩ cả đời này cô cũng không ra khỏi đây được đâu!”

Nói xong, Ngô Hạo liền buông cầm Tuông Tiêm Tiêm ra, đứng thẳng người, sửa sang lại quần áo, sau đó không để ý đến người phụ nữ chật vật đang ngồi co quắp dưới mắt đất kia mà kiên quyết quay người, rời khỏi phòng thẩm vấn.

Từ sở cảnh sát đi ra, Ngô Hạo đi tới bên cạnh xe.

Tài xế xuống xe mở cửa cho hắn, Ngô Hạo ngồi vào xe xong, lại trầm mặc nhìn ngoài cửa sổ, không biết nghĩ gì, lại nói với tài xế một câu: “Đưa tôi về nhà!”

Xe dừng lại dưới lầu, Ngô Hạo không chờ thư ký chào từ biệt mà lao thẳng vào thang máy, lên lầu.

Nhập mật khẩu, vào nhà, Ngô Hạo đóng sầm cửa lại, giày cũng không cởi liền vào phòng ngủ.

Nằm trên giường, hắn dùng sức cắn dra giường, cuộn mình vào chăn.

Trong người hắn có một thứ gì đó bò bò, khiến hắn ngứa một chút, một con bò vào nơi sâu nhất trong xương tủy hắn cắn, hắn muốn hết ngứa, nhưng hắn không biết nên gãi ở đâu, hắn đưa tay bắt đầu cào cấu thân thể mình, khiến vết thương ở lưng lại mở miệng, máu chảy ròng ròng, nhưng hắn vẫn không dừng lại mà bắt đầu nghĩ đến hình ảnh Tưởng Tiêm Tiêm làm bánh gato cho hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 977: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (5)

Ngô Hạo nằm như chết rồi trên giường, thở hồng hộc một lúc lâu, mới từ từ mở mắt, ngồi dậy, đi về phía nhà vệ sinh.

Ngô Hạo cởi đồ trên người ra, nhìn qua vết thương trên vai trong gương, máu me đầm đìa, vô cùng thê thảm.

Có thể lát nữa phải đến bệnh viện băng bó lại rồi....

Ngô Hạo mở vòi sen, mở nước lạnh thật mạnh, nước hắt lên mặt, cảm giác lạnh lẽo khiến cả người hắn tỉnh táo hơn một chút, hắn không tắt nước mà vẫn cứ để mặc những giọt nước lạnh lẽo rơi xuống, mở mắt ra, nhìn mình trong gương.

Hình dáng của người trong gương vẫn chính là hắn, nhưng hình như hắn không biết người trong gương là ai nữa rồi.

Hôm qua hắn đang ở phòng thẩm vấn, lúc hắn nói chuyện với Tưởng Tiêm Tiêm, suýt nữa nói ra bốn chữ: “Tự làm tự chịu.”

Lời còn chưa thốt ra khỏi miệng, hắn đã không nói nữa, vì hắn lại nghĩ đến chính mình.

Tưởng Tiêm Tiêm tự làm tự chịu, còn hắn thì sao? Không phải cũng tự làm tự chịu sao?

Thảng thốt mà nói, cho đến khi hắn nhìn thấy Tưởng Tiêm Tiêm ngồi chồm hổm trên mặt đất mà khóc đau khổ gần chết, hắn có chút thay đổi sắc mặt.

Tuy nhiên hắn một chút cũng không thay đổi được, bởi vì cơ bản cô ta

không phải là Hứa Ôn Noãn, hẳn dù có muốn dỗ dành nhưng những thứ đó không phải cô ta có thể có được.

Hắn thật sự muốn cùng Hứa Ôn Noãn bắt đầu lại từ đầu, vì vậy hắn sẽ dùng tay của Tưởng Tiêm Tiêm để bắt cóc Hứa Ôn Noãn, dùng khổ nhục kế để tranh thủ tình cũ 10 năm của hai người họ, cô tính tình bướng bỉnh, việc gì đã quyết là sẽ không thay đổi, vẫn sẽ kiên trì đến cùng, cho nên muốn cô động lòng, trước tiên phải trả một cái giá nào đó mới được.

Rõ ràng kế hoạch hắn bày ra là không chê vào đâu được, tại sao lại xuất hiện một Lục Bán Thành chứ?

Ngô Hạo thật sự chán ghét phải lựa chọn, nhưng cuộc sống này lại bắt hắn phải lựa chọn quá nhiều.

Lúc trước hắn vì tiền tài mà lợi dụng Tưởng Tiêm Tiêm, sau đó lại không muốn chia tay theo ý của Hứa Ôn Noãn, bây giờ hắn cứu cô, có thể thật sự quay lại không??

Lúc Ngô Hạo đang dầy dụa, điện thoại trong túi hắn lại vang lên.

Móc điện thoại ra, trên màn hình là số điện thoại bàn, hắn bắt máy, là y tá chăm sóc cho Hứa Ôn Noãn gọi đến, báo cho hắn biết cô đã tỉnh lại.

Cúp máy, Ngô Hạo lên đứng yên trước bồn rửa tay một chút, sau đó rửa mặt lại lần nữa, mới ra khỏi nhà vệ sinh, thay quần áo, cầm chìa khóa xe, đi ra cửa.

Lúc đi ngang qua một trung tâm thương mại, Ngô Hạo lại quẹo vào mua một ít đồ bổ.

Lúc Ngô Hạo đến trước cửa phòng bệnh, Hứa Ôn Noãn đang đo nhiệt độ cơ thể.

Hắn gõ cửa hai lần, mang theo bao lớn túi nhỏ đi vào.

Hứa Ôn Noãn liếc nhìn hắn, không lên tiếng, tiếp tục trả lời câu hỏi của y tá.

Ngô Hạo cất từng loại thực phẩm vào tủ ngăn kéo, sau đó cầm nho mà Hứa Ôn Noãn thích ăn nhất đi vào nhà vệ sinh.

Ngô Hạo rửa sạch nho đi ra, y tá đã rời khỏi phòng bệnh.

Ngô Hạo đưa nho cho Hứa Ôn Noãn, cô không cầm lấy mà ngẩng đầu lên nhìn thẳng hắn: “Tôi qua là anh cứu tôi sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 978: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (6)

Đầu ngón tay Ngô Hạo lấy chén đựng nho theo bản năng, hắn rõ ràng còn chưa mở miệng lừa dối cô, nhưng có chút không dám nhìn thẳng vào mắt cô, tránh ánh mắt của cô.

Hắn không nói phải, cũng không nói không phải, hắn cảm thấy mình thật sự bị giam vào một thế cục cực kỳ gian nan, lại cố gắng giãy dụa thế nào cũng không thể thoát ra được, mãi đến khi cảm giác được nỗi đau trên bả vai mình, hắn mới như nhớ đến điều gì, khẽ nhíu mày, sau đó buông tay, khiến chén trong tay rơi xuống đất, nho lăn khắp nơi.

“Anh thu dọn chỗ này trước.” Ngô Hạo cố ý kéo dài thời gian đến mức dài nhất, tránh được dò hỏi của Hứa Ôn Noãn, hắn nhanh chóng quay người đi vào nhà vệ sinh.

Đóng cửa lại, hắn không tìm đồ lau nhà mà nhúc nhích vai một chút, gỡ bỏ gạc cầm máu, vai hắn lúc này có chút ướt ướt, hắn mới đi lấy đồ lau sàn, ra khỏi nhà vệ sinh.

Ngô Hạo cố ý dùng cánh tay bị thương quét nho, đến khi gom hết đồng nho trên mặt đất vào một chỗ, hắn mới nhân lúc phải ngồi xổm người xuống để đưa lưng về phía Hứa Ôn Noãn, đồng thời còn rên khẽ một tiếng.

Nhận ra được Ngô Hạo có chút kỳ lạ, Hứa Ôn Noãn quay đầu nhìn hắn, liền nhìn thấy bả vai của hắn bị máu nhuộm đỏ trên áo sơ mi trắng, đôi mắt cô hơi mở lớn một chút, sau đó lại ngồi thẳng lên: “Anh bị thương?”

Nghe thấy Hứa Ôn Noãn hỏi, Ngô Hạo lập tức đem vai tránh tầm mắt của Hứa Ôn Noãn, sau đó nhìn cô lắc đầu: “Không có gì đáng ngại đâu.”

Chảy máu nhiều như vậy còn không có gì đáng ngại? Hứa Ôn Noãn nhíu

mày một hồi, ngữ khí nói chuyện hoàn toàn khác so với lúc này cô dò hỏi hắn có phải là người cứu cô không rất nhiều: “Anh đi tìm bác sĩ băng bó lại vết thương đi!”

“Anh dọn xong những cái này rồi đi liền, mắc công lát nữa ai không biết lại giẫm lên trượt té.” Ngô Hạo nói xong, nặng nề lau quét một hồi, hắn biết sau khi Hứa Ôn Noãn biết hắn bị thương, nhất định sẽ chú ý hắn, vì vậy động tác làm việc của hắn có khi lại dừng một hồi, ra vẻ như rất đau.

Đúng như những gì Ngô Hạo tính toán, trong phòng bệnh chỉ yên tĩnh trong nửa phút lại nghe thấy tiếng động, là âm thanh Hứa Ôn Noãn di chuyển, lại qua mười mấy giây, Hứa Ôn Noãn đã nói với người bắt máy trong chuông gọi khẩn cấp: “Giường bệnh số 68 có thể làm phiền một y tá đến không?”

Gọi xong, Hứa Ôn Noãn ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhìn một chút, lại nói: “Anh đứng lên đi, băng bó vết thương xong hắn làm tiếp.”

Ngô Hạo không đáp lại, hắn nhặt hai quả nho cuối cùng lên, sau đó ném vào thùng rác.

Cô vừa mới đứng dậy, y tá mà cô gọi đã đến, đi vào phòng cô: “Hứa tiểu thư, cô có chỗ nào không khỏe không?”

“Không phải tôi.” Hứa Ôn Noãn lắc lắc đầu, liếc nhìn Ngô Hạo một cái, lại dừng một chút, lại nói: “Là anh ta.”

Y tá nhìn về phía Ngô Hạo, còn chưa hỏi hắn không thoải mái ở chỗ nào đã nhìn thấy máu trên bả vai hắn, tối qua lúc hắn đưa cô đến bệnh viện y tá đã giúp hắn băng bó vết thương một lần, cho nên lần này khi y tá nhìn thấy lại hỏi: “Ngô tiên sinh, vết thương của anh lại nứt ra nữa rồi sao?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 979: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (7)

Ngô Hạo gật gật đầu: “Có thể là lúc ngủ ở nhà không chú ý lại đụng đến vết thương rồi.”

“Tôi đi gọi bác sĩ, anh chờ một chút.” Nói xong, y tá liền quay người đi về phía cửa phòng bệnh.

Ngô Hạo nghĩ bả vai mình bị dao chém khá nặng, sợ là hù Hứa Ôn Noãn sợ, nên muốn đi cùng y tá để băng bó lại vết thương nhưng lời chưa kịp nói ra, hấn đã bỏ đi ý nghĩ này.

Cô không phải vẫn luôn không muốn nhìn thấy hấn sao? nếu như muốn làm trong mắt cô có hấn thì phải để cô tận mắt nhìn thấy vết thương của hấn nghiêm trọng đến mức nào, mới có thể làm cho cô quan tâm hấn, không phải sao?

.....

Bác sĩ đến rất nhanh, Ngô Hạo liền cởi áo trước mặt Hứa Ôn Noãn.

Lúc hấn quay đầu nhìn về phía bác sĩ, lặng lẽ nhìn lướt qua Hứa Ôn Noãn, quả nhiên đúng như suy tính của hấn, cô bé cứ nhìn theo vết thương trên bả vai của hấn, môi căng thẳng một hồi.

Hấn và cô đã ở bên nhau 10 năm, có những thói quen nhỏ mà cô không thể nào bỏ được, hấn thì lại hiểu rất rõ, cô phản ứng như vậy là bởi vì hấn đã đánh được vào tâm lý của cô một đòn.

Bác sĩ khử trùng trước, thật sự là rất đau, nhưng cũng không phải là không thể chịu đựng được, nhưng Ngô Hạo vẫn nắm chặt bàn tay lại, thậm chí lúc bác sĩ khâu lại vết thương, cánh tay hấn còn nhẹ nhàng run rẩy.

Băng bó vết thương xong, bác sĩ và y tá liền rời đi, trong phòng bệnh lúc này chỉ còn lại hai người Ngô Hạo và Hứa Ôn Noãn.

Ngô Hạo như không thấy đau gì hết vậy, ngồi trên ghế một lúc lâu, nắm chặt bàn tay, mới ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch nhìn Hứa Ôn Noãn: “Anh đi rửa nho khác cho em ăn.”

Nói xong, hắn liền đứng lên.

“Không cần, cảm ơn.” Hứa Ôn Noãn từ chối.

Ngô Hạo như không hề nghe thấy lời nói của cô vậy, dùng cánh tay không bị thương cầm nho đi vào phòng rửa tay.

Lần này lúc hắn đưa nho cho Hứa Ôn Noãn, Hứa Ôn Noãn không có như lúc đầu mà từ từ đưa tay ra, nhận lấy, nhẹ nhàng đặt lên tủ cạnh giường.

Bên trong phòng yên tĩnh chừng hai phút, Hứa Ôn Noãn lại hỏi: “Vết thương sau lưng anh là do tôi qua cứu tôi mà bị thương sao?”

Ngô Hạo mím mím môi: “Ừ” một tiếng, sau đó ko nói đến những chuyện liên quan đến vụ bắt cóc, mà nói đến những chuyện sau đó: “những người đó cũng đã bị cảnh sát bắt giam rồi, người thuê bọn họ chính là Tưởng Tiêm Tiêm....”

Ngô Hạo hỏ then cup mắt: “Là anh liên lụy đến em.”

Cô liền nói nếu cô không gây thù chuốc oán với cô ta thì sao cô ta lại báo thù cô chứ?

Thì ra là khoản nợ phong lưu của Ngô Hạo.

Nếu thật sự tôi qua cô có chuyện gì bất trắc thì cô có chết cũng không biết tại sao mình lại xuống địa phủ nữa đó.

Nếu Ngô Hạo không bị thương, Hứa Ôn Noãn có oán hận hắn hay không?

Nhưng hẳn lại vì cứu cô mà bị thương nghiêm trọng như vậy, hơn nữa cô cũng không xảy ra chuyện gì, Hứa Ôn Noãn đối mặt với sự thành thật của Ngô Hạo như vậy, cũng không nói gì nữa.

“Xin lỗi.” Ngô Hạo nhìn thấy cô trầm mặc liền nói xin lỗi, sau đó lại đảm bảo với cô: “Em yên tâm, cô ta sẽ không thể nào làm hại em được nữa.”

Hứa Ôn Noãn thật sự không biết những chuyện đã xảy ra như vậy, cô còn có thể nói câu: “Không sao” với hắn không, Hứa Ôn Noãn yên lặng trong chốc lát, lại trả lời: “Chuyện cũng đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa.”

Ngô Hạo khẽ gật đầu một cái, không nói nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 980: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (8)

Qua không bao lâu, Hứa Ôn Noãn nói: “Tôi mệt rồi, anh không có chuyện gì thì....”

Ngô Hạo biết cô muốn đuổi hắn đi, hắn cũng biết nếu muốn làm lại từ đầu thì cũng không thể nào ép buộc cô, tối thiểu bây giờ cô không có xa lánh hắn như trước đây, vì vậy lúc cô nói được nửa câu, hắn liền lập tức đứng lên, đáp lại cô: “Vậy bây giờ em nghỉ ngơi đi, anh đi trước, ngày mai sẽ trở lại thăm em.”

“Không cần, tôi vốn không có chuyện gì, bác sĩ chỉ sợ có di chứng gì nên muốn tôi ở lại vài ngày theo dõi thôi.” Hứa Ôn Noãn từ chối.

Ngô Hạo khẽ gật đầu, chỉ nói thêm câu: “Tạm biệt.” Rồi rời khỏi phòng bệnh.

Đóng cửa lại, Ngô Hạo đứng trong hành lang không nhanh chóng rời đi mà nhìn chằm chằm thành phố đã lên đèn ngoài cửa sổ, liền giơ tay lên sờ soạng đồng hồ trong túi mình.

Tối qua cảnh sát đã lùng sục khắp sông, nếu như Lục Bán Thành có chuyện gì thì cũng có thể tìm thấy xác nhưng đằng này lại không có, vậy có thể hắn còn sống, chỉ là không biết hắn đã mất tích ở đâu rồi thôi.

-

Sau khi Ngô Hạo rời đi, Hứa Ôn Noãn dựa vào đầu giường, ngây ngốc một lúc lâu mới cảm điện thoại di động lên, nhìn màn hình, điện thoại đã đầy pin.

Hứa Ôn Noãn khởi động máy, còn cho là khi mở game lên thì sẽ nhìn

thấy tin nhắn truyện vui lúc ba giờ sáng của Lục Bán Thành nhưng lại không có.

Hứa Ôn Noãn có chút không thể thích ứng được nhìn chăm chăm điện thoại di động, sau đó mới giờ đầu ngón tay lên, gõ một tin nhắn: “Tôi qua không online sao? Gửi đi.

Hứa Ôn Noãn lấy quà thường nhật xong không có tâm tình chơi game liền bấm lung tung một chút, lại không thấy Linh Độ login, liền thoát khỏi game.

Có tin nhắn chưa đọc, cô bấm vào, là nhắc nhở cuộc gọi tới khi máy tắt nguồn.

11 chữ số này Hứa Ôn Noãn nhìn vào một cái liền có thể biết được đó là số điện thoại của Lục Bán Thành, cô khẽ cười, có chút kinh ngạc nghĩ từ khi nào cô đã thuộc số điện thoại của hắn rồi chứ? Là khoảng thời gian cô đang phân vân có nên gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn cho Lục Bán Thành không mà thuộc sao?

Cô thật sự vẫn luôn không có thói quen nhớ số điện thoại, đừng nói là Tần Chỉ Ái, ngay cả số điện thoại của cha mẹ cô cô cũng không nhớ rõ.

Cả đời này người duy nhất cô nhớ số điện thoại chính là Ngô Hạo.

Số điện thoại của Ngô Hạo là.... Hứa Ôn Noãn cau mày một lúc lâu, phát hiện thì ra cô đã quên hoàn toàn số điện thoại của hắn, ngoại trừ sáu số đầu, có cố gắng thế nào cũng không thể nhớ 4 số sau.

Thật kỳ lạ, lúc trước cô đọc lầ lầ cho rằng đây là dãy số mà cả đời này bản thân mình cũng không quên được, không phải sao? Năm tháng lại có thể cô quên đi, vô hình trung sinh mệnh của cô, hắn đã không còn là quan trọng nhất.

Hứa Ôn Noãn cách một chút lại login vào game một lần.

Thường ngày thời gian này Linh Độ cũng sẽ online vào giờ này sao giờ này còn chưa login chứ?

Đêm dần khuya, Hứa Ôn Noãn nhắm mắt lại, nằm trên giường bệnh.

Lúc cô không biết mình đã cầm điện thoại lên đến lần thứ mấy, lại thấy đã ba giờ sáng, cô liền lập tức đăng nhập vào game.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 981: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (9)

Thời gian từ từ trôi qua, những con số chỉ giờ trên điện thoại đã hiển thị đến 5 giờ sáng, nhưng Linh Độ trong game vẫn chưa login, cũng không gửi cho cô truyện cười như bình thường.

Mãi đến khi sắc trời ngoài cửa sổ sáng lên, Hứa Ôn Noãn mới để điện thoại di động xuống, nằm trong chăn, nhắm hai mắt lại.

Qua chốc lát, cô lại chợt nhớ đến ngày hôm đó cô và Lục Bán Thành hẹn nhau gặp mặt ở cầu kiều kết quả cô lại bất ngờ bị bắt cóc, cho nên cô có thể dùng cớ này mà gọi điện thoại cho hắn một cú.

Hứa Ôn Noãn nghĩ xong liền cầm điện thoại, vào danh bạ tìm số của Lục Bán Thành.

Đợi không lâu lắm, điện thoại có tiếng nhắc nhở thuê bao này đã tắt máy.

Tắt máy?

Có thể bây giờ hắn đang bay sang Mỹ rồi đúng không?

Thì ra hắn đã đi rồi a... tâm tình của Hứa Ôn Noãn đột nhiên hạ thấp xuống. Cô ngượng ngùng để điện thoại xuống, một đêm chưa ngủ nhưng lúc này cô lại chẳng buồn ngủ chút nào.

Cô nhìn chăm chăm trần nhà, rất lâu, sau đó mới từ từ nhận thức được Lục Bán Thành đã sang Mỹ rồi mà tỉnh táo lại.

-

Hứa Ôn Noãn nghĩ, Lục Bán Thành đến nước Mỹ rồi, cô và Lục Bán Thành không còn qua lại gì nữa, nhưng cô còn có Linh Độ, cô cũng có thể giống như trước đây trò chuyện với Linh Độ, cùng chơi game, cùng vượt qua những thời điểm khổ sở, có thể an ủi cô một chút, có dịp gì đó hẳn sẽ lại tặng quà cho cô, cô sẽ lại cảm giác được rằng, trên thế giới này, cô không phải là một người cô đơn.

Trên thực tế, ý nghĩ của cô quá ngây thơ rồi.

Ngày thứ ba, ba giờ sáng, Linh Độ không gửi truyện cười cho cô, cô gọi điện thoại cho Lục Bán Thành, vẫn ở trạng thái tắt máy.

Ngày thứ tư, vẫn như vậy.

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu, mãi đến một tháng sau, Hứa Ôn Noãn mới thật sự không thể tiếp thu được chuyện này, Lục Bán Thành biến mất khỏi cuộc sống của cô rồi, hẳn còn mang theo Linh Độ đi, bọn họ biến mất giống như không khí vậy, trong một đêm liền bốc hơi biến mất.

-

Vào tháng tư, khí trời ở Bắc Kinh càng ngày càng ấm.

Buổi chiều thứ bảy, Hứa Ôn Noãn ra khỏi phòng tập thể dục lại nhận được điện thoại của Ngô Hạo, hẹn cô ăn cơm tối.

Ngày hôm sau Hứa Ôn Noãn thật sự không có chuyện gì bận nhưng cô vẫn tìm một cái cớ, từ chối Ngô Hạo.

Từ khi có chuyện đến bây giờ đã qua 2 tháng, Ngô Hạo ước chừng số lần cô ăn cơm một mình đã nhiều đến không thể nào nhớ rõ rồi, mỗi lần hẳn gọi đến cô đều từ chối, từ chối đến nỗi bây giờ không còn cách nào để viện cớ nữa rồi.

Ngô Hạo biết Hứa Ôn Noãn chỉ trả lời hắt hủi qua loa lấy lệ, nhưng tính khí của cô chẳng lẽ hẳn còn không rõ, chỉ cần có bao dung và nhẫn nại, cô sẽ

siêu lòng, lại không chú ý nói: “Được, vậy lần khác gặp.” Sau đó liền hỏi cô có cần hắn giúp gì không.

Như cũ, vẫn là từ chối, lần này không phải qua loa mà là thật lòng, Hứa Ôn Noãn chẳng cần hắn giúp gì trong đời cả.

Cúp máy, Hứa Ôn Noãn mở cửa xe, ngồi lên xe, sau đó khởi động xe, thuần thục lái xe về nhà.

Dưới tiểu khu ăn tối xong, Hứa Ôn Noãn về nhà, bắt đầu giặt đồ.

Đợi đến khi thu dọn xong tất cả, đã là 11h khuya, có thể là ban ngày vận động nhiều, Hứa Ôn Noãn vừa dính vào gối liền ngủ rất nhanh.

Trong giấc mơ, cô lại nghe thấy một tiếng gọi vô cùng quen thuộc: “Ôn Noãn.”

Cô nhú mày một cái theo bản năng, sau đó rất nhanh nhận ra đó chính là giọng của Lục Bán Thành, ngay sau đó giọng nói kia lại vang lên bên tai cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 982: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (10)

“Ôn Noãn, kỳ thật, từ một năm trước đây anh đã muốn nói với em một câu: xin lỗi.”

“Ôn Noãn, xin lỗi.”

“Ôn Noãn, anh thật sự hy vọng em có thể sống tốt.”

“Ôn Noãn, chỉ khi em ngủ rồi, anh mới dám làm như vậy với em.”

“Ôn Noãn, nếu có thể, anh mong mình có thể trở thành một Hủy diệt giả, xóa hết ký ức của em, sau đó lại trở thành một sơ thủy giả, bắt đầu lại từ đầu, yêu em thật tốt.”

“Ôn Noãn, nhưng anh vẫn không có cơ hội này.”

“Ôn Noãn, dạ dày của em không được tốt, em không nên uống nhiều rượu, cũng đừng ăn thức ăn sống, lạnh.”

“Ôn Noãn, chăm sóc cho bản thân mình thật tốt.”

Hứa Ôn Noãn đột nhiên mở mắt ra, tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Cô nhìn chăm chăm trần nhà, ngơ ngác một lúc lâu, sau đó mới đưa tay lên ngực đang đập trùng của mình, từ từ bình tĩnh lại mới vén chăn lên, rót cho mình một ly nước, lúc bung uống, dư quang lại vô tình nhìn tới đồ chơi handmade trên đầu tủ, khóe môi cô khẽ nhúc nhích, để ly nước xuống, từ từ cất bước đi tới giờ đầu ngón tay lên, sờ sờ những đồ chơi kia, sau đó liền cup mắt.

Hứa Ôn Noãn sờ sờ vuốt ve một lúc lâu, mới từ từ quay đầu đi về phía

giường, tìm điện thoại di động theo thói quen login game, sau đó lại nhìn thấy avatar của Linh Độ vẫn tối đen như trước.

Hắn rõ ràng sống sờ sờ trong sinh mệnh của cô như vậy, bất kể là thân phận Lục Bán Thành hay thân phận Linh Độ cũng vậy.

Nhưng lúc hắn hoàn toàn biến mất, chỉ có khi ngủ cô mới có thể tìm thấy những dấu vết chứng tỏ hắn đã từng tồn tại trong cuộc đời cô, rất nhiều lúc, cô còn cho rằng những lần hai người họ gặp nhau, những giúp đỡ của hắn khi cô gặp khó khăn kia chỉ là giấc mộng.

Hứa Ôn Noãn nhẹ nhàng thở dài một hơi, để điện thoại di động xuống, nằm trên giường, nhìn chăm chăm bóng đêm ngoài cửa sổ, tỉnh táo mà thất thần.

Một lúc lâu sau trong lòng cô lại tự hỏi, không biết bây giờ hắn sống ra sao ha.

.....

Tối qua Hứa Ôn Noãn cũng không nhớ làm sao mình có thể ngủ lại, ngày hôm sau khi tỉnh lại, đã là buổi trưa, ngoài cửa sổ có tiếng mưa tí tách rơi.

Hứa Ôn Noãn chẳng muốn ra ngoài ăn cơm, liền cầm điện thoại mua thức ăn giao đến tận nhà.

Cô lại tiếp tục nằm trên giường một lúc, mới đến nhà vệ sinh rửa mặt, nhìn thấy mưa ngoài trời ngày một lớn hơn, cô ngây ngẩn một hồi, không biết làm sao, lại nghĩ đến lúc trước cô đi Lệ Giang, không cẩn thận lại làm mất túi, lại còn mượn tiền của hắn, còn nhờ hắn chở về khách sạn.

Ngày ấy cũng mưa lớn như vậy, nửa đường còn bị hư xe, Lục Bán Thành cho rằng cô sợ hắn cho nên đứng ra ngoài dầm mưa trên đường cao tốc.

Đêm đó, Ngô Hạo cũng đến, cô lại vô tình nghe được bọn họ nói chuyện.

“Tôi chính là người cô ấy biết hơn 10 năm trong game, Linh Độ.”

“Mười năm trôi qua, nhưng tôi vẫn có thể bảo vệ cô ấy.”

“Trong thế giới ảo mà cô ấy không biết, vẫn âm thầm bầu bạn với cô ấy.”

Hứa Ôn Noãn cảm thấy tim mình như bị hắc tàn nhẫn bóp mạnh một cái vậy, đau đến nỗi khiến cô phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Một loại lạc lõng hoang mang chưa từng thấy từ trước đến nay bao trùm lấy cô.

Mặc kệ cô không muốn chấp nhận sự thật này đến mức nào, có thể cô không muốn thừa nhận nhưng cô thật sự phải thừa nhận, cô muốn gặp Linh Độ, cô muốn, rất muốn ở bên Lục Bán Thành.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 983: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (11)

Mãi đến khi nhân viên giao hàng đưa thức ăn tới, Hứa Ôn Noãn mới hồi phục lại tinh thần.

Lúc cô mở thức ăn ra, định gấp một con tôm lạnh đưa vào miệng, Hứa Ôn Noãn lại nghĩ đến lời dặn dò của Lục Bán Thành: “không được ăn đồ sống, lạnh...” sau đó liền dừng lại động tác, qua một lát lại hạ con tôm xuống, để lại trong hộp thức ăn, hâm lại một chút.

Ăn cơm xong, mưa đã ngừng.

một mình ở nhà lại khiến cô suy nghĩ lung tung nên Hứa Ôn Noãn liền dứt khoát thu dọn một chút, ra cửa.

Trước khi ra cửa, cô còn chưa nghĩ mình muốn đi đâu thì đã lái xe, đi vòng vòng đường phố, cuối cùng liền queo vào rạp phim.

Nhìn nhưng bộ phim đang chiếu trong rạp đều là những bộ phim có doanh thu cực cao, sau khi xem xong, đã là chạng vạng.

Bầu trời buổi trưa còn u ám sau một cơn mưa đã có thể nhìn rõ ánh mặt trời, nhuộm cả thành phố thành một màu đỏ chót, hai bên đường còn có vài vũng nước đọng sau cơn mưa khiến con đường phản chiếu lại ánh đỏ của trời, đất cũng đỏ.

Hứa Ôn Noãn bước qua vũng nước cẩn thận từng ly từng tý một, đi tới bên cạnh xe, vừa mới chuẩn bị lên xe, cô liền nhớ quanh đây có một tiệm bánh gato.

Nghĩ đến mình đã lâu rồi không ăn, đã đến rồi thì phải mua một miếng bánh gato ăn cho đỡ thèm.

Có thể là do hôm nay là chủ nhật, có khá đông người đến, Hứa Ôn Noãn phải xếp hàng chừng 20 phút, mới có thể mua được bánh gato, tính tiền xong, lục cô đem bánh đi, không cẩn thận lại đụng phải một cô gái trẻ, cô quay đầu nói xin lỗi với người kia.

Người kia nhìn thấy khuôn mặt của cô, rõ ràng sùng sốt một chút, sau đó lại dịu dàng cười, trả lời: ‘Không sao’

Hứa Ôn Noãn cũng cười nhẹ, không nói nữa, vừa vòng qua cô bé đó vừa ra khỏi tiệm bánh.

Lúc Hứa Ôn Noãn quay trở lại xe của mình, lại gặp cô gái kia cầm một hộp bánh gato giống cô bước ra khỏi tiệm.

Vì hai lần gặp nhau liên tục cho nên Hứa Ôn Noãn cảm thấy rất có duyên, không nhịn được nhìn cô gái kia một lúc lâu, sau đó cô gái đó cũng nhận ra có người đang nhìn mình, lúc cô ta nhìn lại về phía cô, còn cười xán lạn, sau đó liền đi về phía chiếc xe đậu ven đường.

Hứa Ôn Noãn không để ý nhiều, chỉ đi thẳng đến xe mình, trong lòng vẫn có chút hoang mang.

Cô gái kia đã chạy đến trước cô, lúc nhìn cô ấy mở cửa xe, Hứa Ôn Noãn lại liếc nhìn xe của cô ta, ít nhất cũng là mấy triệu, thì ra là con gái nhà giàu ha.

Hứa Ôn Noãn vừa nghĩ vừa đi về phía trước, lúc đi qua xe của cô bé kia, xe còn chưa khởi động, cô chỉ đơn thuần nhìn về phía còn lại, cửa kính xe đang từ từ hạ xuống, Hứa Ôn Noãn lại thấy một người đàn ông mà mấy tháng nay cô mỗi ngày đều nhớ đến.

Bỗng nhiên, Hứa Ôn Noãn ngồi xổm xuống tại chỗ.

Cô giống như bị điểm huyết vậy, nhìn chăm chăm Lục Bán Thành.

Tóc của hắn ngắn hơn rất nhiều, người gầy đi không ít, cô cứ nhìn hắn

chăm chăm như vậy.

Đầu ngón tay Hứa Ôn Noãn đột nhiên buông lỏng hộp bánh trong tay khiến bánh gato trong tay cô rơi bộp xuống đất một cái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 984: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (12)

Cô gái bên trong xe đến nói chuyện với Lục Bán Thành nghe thấy tiếng động này liền quay lại nhìn ngoài cửa xe theo bản năng.

Ánh mắt của cô còn chưa đọng tới Hứa Ôn Noãn, chỉ quét đến phân nửa liền biết đó là cô rồi, ánh mắt của cô ấy lại bất động một hồi, rõ ràng là đã cứng ngắt lại.

Lục Bán Thành đang nghe cô bé nói chuyện, cười híp mắt, lại nhận thấy có gì đó không đúng, liền dừng lại: “Anh Bán Thành, sao vậy?”

Cô ta thấy Lục Bán Thành nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, không có phản ứng gì, liền nhìn theo tầm mắt của hắn.

Lần thứ ba nhìn thấy Hứa Ôn Noãn, cô gái kia có vẻ bình tĩnh tự tin hơn rất nhiều. Cô mím môi, cười cười nhìn về phía Hứa Ôn Noãn, sau đó lại ý thức mà quay lại nhìn Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành giống như người mất hồn vậy, ngồi trong xe không nhúc nhích, mãi đến khi cô bé này đẩy hắn một hồi, nhỏ giọng gọi: “Anh Bán Thành” mí mắt Lục Bán Thành lúc này mới lóe lóe lên, từ từ từ từ dời đi.

Khi ánh mắt của hắn tiếp xúc với chiếc cằm nhỏ của Hứa Ôn Noãn, cô gái kia mới tinh tường được để ý đến Lục Bán Thành không biết từ lúc nào đã nắm chặt tay lại thành nắm, bắt đầu nhẹ nhàng run lên.

Nhưng biểu hiện trên khuôn mặt của hắn vẫn trấn tĩnh đến nỗi không thể tìm thấy được bất kỳ một dấu vết nào, ánh mắt bình tĩnh nhìn đôi môi của Hứa Ôn Noãn, sau đó lại là cái mũi cao cao, và cuối cùng cũng đối mặt với đôi mắt của cô.

Ánh mắt của hai người chạm vào nhau, Hứa Ôn Noãn trở mặt, thân thể run nhẹ, sau đó định thần lại, cô mở to đôi mắt nhìn ánh to sáng đen kịt nhìn chăm chăm Lục Bán Thành một lúc, trên mặt lúc này mới cười nhạt với Lục Bán Thành, “Hey” một tiếng.

Nghe thấy cô gọi, Lục Bán Thành cũng cười cười, gật đầu với Hứa Ôn Noãn: “Thật trùng hợp.”

“Phải, thật trùng hợp.” Hứa Ôn Noãn cúi đầu, nhìn bánh gato lúc nãy cô quá thất thố mà làm rơi, không còn ăn được nữa, cô chỉ còn cách cẩn thận nhặt bánh lên bỏ vào thùng rác, sau đó mới đi đến gần xe của Lục Bán Thành: “Anh từ Mỹ về khi nào vậy?”

“Vừa về mấy ngày trước.” Lục Bán Thành không chút nao núng trả lời.

Cô gái ngồi cạnh Lục Bán Thành có chút kinh ngạc nhìn Lục Bán Thành.

Hắn đâu có đi Mỹ a, sao lại phải nói dối?

Cô gái kia theo bản năng mở miệng: “Anh Bán Thành....”

Hứa Ôn Noãn “A” một tiếng, vừa mới chuẩn bị nói tiếp liền nghe thấy cô bé kia gọi Lục Bán Thành, lại ngừng lại, sau đó liền nhìn thấy Lục Bán Thành quay đầu cười cười với cô bé kia, sau đó động môi hai lần nhưng lại không nghe thấy hắn nói gì, lúc này cô gái kia mới băng quơ “O” một tiếng, sau đó không vui cúi đầu.

Lục Bán Thành đưa tay ra sờ sờ tóc của cô, mới quay đầu nhìn Hứa Ôn Noãn.

Hình như hắn và cô gái kia có mối quan hệ rất thân mật, bọn họ là gì của nhau chứ?

Những hành động mà Lục Bán Thành làm với cô bé kia đều được Hứa Ôn Noãn thu hết vào tầm mắt, đầu ngón tay cô không nhìn được bắt lấy vật

áo, nắm chặt, cô tình tường cảm thấy một chút đau đớn trong lòng từ từ tản ra toàn thân, không thể không để ý.

“Gần đây có khỏe không?” Ngữ khí của Lục Bán Thành vẫn thanh đạm như vậy, như hỏi thăm một người bạn cũ không quá quan trọng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 985: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (13)

“Cũng tốt.” Hứa Ôn Noãn ung dung hỏi lại: “Còn anh?”

“Cũng tốt.” Lục Bán Thành rất dịu dàng nói, sau khi nói xong còn nhìn Hứa Ôn Noãn cười cười.

Hứa Ôn Noãn nhìn chăm chăm nụ cười của Lục Bán Thành, có chút hoảng hốt.

Rõ ràng chỉ mới 2 tháng không gặp, sao nhìn thấy hắn cười, cô lại cảm giác như cả thế kỷ rồi cô chưa được gặp hắn vậy.

Rất nhanh, Hứa Ôn Noãn liền định thần, người đàn ông chỉ mới hàn huyên 2 câu lại mở miệng: “Tôi còn có chút chuyện, đi trước.”

Thậm chí ngay cả câu liên lạc với cô sau hắn cũng không nói, đầu ngón tay Hứa Ôn Noãn cầm vạt áo chặt đến nổi trắng bệch, mới cố gắng giữ bình tĩnh mà gật đầu với Lục Bán Thành: “Tạm biệt!”

“Tạm biệt!” Lục Bán Thành cười yếu ớt đáp lại, sau đó liền nói với tài xế: “Đi thôi.”

Xe từ từ chạy, cửa sổ xe cũng từ từ đóng lại.

-

“Anh Bán Thành, rõ ràng anh không đến Mỹ, sao anh lại phải nói dối cô ấy?” Xe lái đi không được bao lâu, cô bé kia lại tức giận hỏi Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành như không nghe thấy lời của cô, nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn đang ngày một nhỏ dần trong kính chiếu hậu, không lên tiếng.

“Anh Bán Thành, em không phải là đứa ngu, em biết cô ta là ai! Em đã từng nhìn thấy cô ấy trong điện thoại của anh, em còn biết cô ấy tên là Hứa Ôn Noãn, cô có nói cho em biết, cô ấy là vợ trước của anh! Hơn nữa, lúc trước anh bị thương nghiêm trọng như vậy, lúc ở trong bệnh viện mỗi ngày anh đều gọi tên cô ấy trong cơn mê sảng!”

Trong kính chiếu hậu vẫn còn có thể nhìn thấy bóng dáng của Hứa Ôn Noãn, Lục Bán Thành vẫn cứ nhìn vào đó kiên định không rời đi.

“Anh Bán Thành, đến bây giờ anh vẫn còn thích cô ấy đúng không? Anh là vì cô ấy mới biến mình thành bộ dạng này có đúng không?”

Bộ dạng bây giờ... mấy chữ này như chọt trúng chỗ đau của Lục Bán Thành, hắn vốn vẫn luôn trầm tĩnh không nói gì lúc này lại nhẹ nhàng chớp chớp mắt, rời tầm mắt về đuôi phải của mình.

“Anh Bán Thành, anh thích cô ấy tại sao lại không nói cho cô ấy biết ban đầu là anh cứu cô ấy, hai người có thể ở bên nhau mà! Anh đừng cho là em không biết, ở trên xe anh cố ý xoa đầu em làm cái gì, anh muốn cho cô ấy hiểu làm mối quan hệ của chúng ta có đúng không?” cô gái thấy Lục Bán Thành càng trầm mặc, càng ít nói, lại càng tức giận.

Tài xế lái xe có chút chịu không nổi, mở miệng nói: “Biểu tiểu thư, cô bớt nói một chút đi.”

“Tôi cứ muốn nói đó, tôi đau lòng cho anh ấy thôi, anh nói xem sao lại có người ngốc như anh ấy chứ. Mình đã thành như vậy rồi, còn nghĩ cho đối phương, vậy ai nghĩ cho anh ấy đây chứ? Tôi mặc kệ, tôi muốn đi tìm cô ấy, cô muốn nói cho cô ấy biết đầu đuôi mọi chuyện.....”

“Em dám!” Lục Bán Thành từ đầu đến cuối vẫn không nói gì đột nhiên lại có chút dữ dằn cắt ngang lời cô.

Cô gái bị hấn làm cho giật mình, không nói nổi, tức giận quay đầu nhìn gáy Lục Bán Thành.

“Anh nói lại một lần cuối, anh không muốn quấy rầy cô ấy, đây đều là chuyện của anh, không liên quan gì đến cô ấy hết!” lúc Lục Bán Thành nói xong, xe đã về đến trong viện.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 986: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (14)

“Lục thiếu gia, Biểu tiểu thư, đến rồi.” Tài xế mở miệng đúng lúc phá vỡ bầu không khí yên lặng đáng sợ trong xe.

Cô gái nghe tài xế nói xong, chỉ hừ một tiếng, sau đó cũng chẳng nhìn Lục Bán Thành một lần liền mở cửa xe ra, cầm bánh gato, tức giận bưng bưng đi về phía cửa nhà.

Lục Bán Thành ngồi trong xe, không nhúc nhích.

Tài xế tháo dây an toàn, xuống xe, không mở cửa cho Lục Bán Thành mà vòng ra cốp xe, lấy một cái xe lăn mở ra, sau đó mới đi đến cửa xe, mở ra.

“Lục thiếu gia, cẩn thận một chút.” Tài xế dìu Lục Bán Thành ngồi trên xe lăn xong, mới mở miệng nói: “Lục thiếu gia cậu cũng đừng buồn Biểu tiểu thư, cô ấy chỉ vì lo lắng cho cậu nên mới nói như vậy.”

Lục Bán Thành ngửa đầu cười với tài xế: “Tôi biết, tôi không sao, cũng trễ rồi, ông về trước đi.”

“Tôi đẩy cậu vào nhà rồi đi.” Tài xế nói.

“Không cần, tôi tự đi được.” Lục Bán Thành cười cười.

“Vậy được rồi, tạm biệt Lục thiếu gia.” Tài xế không tranh luận với Lục Bán Thành, quay ra xe.

Đợi đến khi xe chạy ra khỏi sân xong, Lục Bán Thành mới lăn bánh xe, đi về phía cửa nhà.

Khi hắn sắp đi đến cửa nhà đang đóng lại đột nhiên được mở ra, em họ của hắn tức giận vòng qua sau lưng hắn, giúp hắn đẩy xe lăn.

Lục Bán Thành ngửa đầu, nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô: “Giận rồi sao?”

Cô bé lạnh nhạt không nói gì nhưng động tác đẩy xe vẫn cẩn thận từng ly từng tý.

Trong mắt Lục Bán Thành lộ ý cười, lại nói: “Quả Quả, anh biết em muốn tốt cho anh, nhưng em biết không, anh chỉ muốn tốt cho cô ấy.”

Vẻ mặt của Quả Quả bớt giận hơn nhiều nhưng vẫn mím môi không lên tiếng.

“Em cũng nói rồi mà, bây giờ bộ dạng của anh như vậy, làm gì cũng bất tiện, anh lại đi thả thính cô ấy, nhưng vậy có ích gì? Coi như là cô ấy biết anh là người cứu cô ấy, cảm động, nhưng anh sẽ trở thành một gánh nặng của cô ấy, chuyện nhà cũng không thể giúp cô ấy, cô ấy bị bệnh cũng không thể đưa cô ấy đến bệnh viện, có con cũng không thể giúp cô ấy tắm cho nó được...” nói đến đây, Lục Bán Thành bỗng nhiên cup mắt, che đi ánh mắt ươn ướt, lại cười nhạt nhòa, tiếp tục nói: “Anh và cô ấy ở bên nhau anh chỉ liên lụy cô ấy thôi, bởi vì thật sự yêu cô ấy cho nên anh mới không muốn như vậy nữa, Quả Quả, anh từng có lỗi với cô ấy, bây giờ kết cục của anh như vậy là do anh bị quả báo, không có gì oan ức cả.”

Ánh mắt của Quả Quả có chút hồng, hiển nhiên cô không còn giận nữa: “Anh Bán Thành, anh chỉ bị thương ở chân, không thể đi lại được thôi, sao có thể là gánh nặng của cô ấy được chứ? Hơn nữa không phải chúng ta vẫn đang tìm cách điều trị hay sao, bác sĩ không phải đã nói chúng ta vẫn còn hy vọng hay sao? Hơn nữa, cho dù không còn hy vọng thì anh còn hơn nhiều người đàn ông ngoài kia gấp mấy lần, còn có rất nhiều người phụ nữ đồng ý ở bên cạnh anh mà....”

“Phải, có rất nhiều cô gái muốn ở bên cạnh anh thế nhưng, bây giờ anh ở

cùng với ai cũng không thể ở bên cạnh cô ấy, giống như lúc anh còn hoàn hảo không ở cùng bất cứ cô gái nào khác mà phải là cô ấy.” Lục Bán Thành cup mắt, sau đó lại ngửa đầu lên cười với Quả Quả: “Hứa với anh, coi như là vì anh, đừng làm phiền đến cô ấy, được không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 987: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (15)

Trong mắt Quả Quả có một giọt lệ tràn ra. Hình ảnh Lục Bán Thành được đưa đến bệnh viện đáng sợ như thế nào, cả đời này cô cũng không thể nào quên được, lúc bác sĩ nói không cứu được hấn, cô đã khủng hoảng đến mức nào, trong lòng cô cũng mãi mãi không quên được, lúc hấn hôn mê, luôn miệng gọi Ôn Noãn, mở mắt ra, câu thứ nhất chẳng cần biết mình đang trong tình trạng thế nào, liền hỏi: “Ôn Noãn có khỏe không?”

Sau khi hấn xuất viện về nhà tĩnh dưỡng, hình tượng nam thần mạnh mẽ biến thành làm bạn với xe lăn, trong lòng hấn dễ chịu sao? Hấn cũng không gặp ai, ngay cả người bạn thân nhất là anh Dư Sinh cũng không liên lạc. Cô không ít lần nhìn thấy hấn ngồi trên xe lăn, ngệch ra nhìn bên ngoài cửa sổ, lại có khi thấy hấn nhìn hình chụp trộm Hứa Ôn Noãn cười yếu ớt, thất thần, âm ỉ.

Thật sự yêu mới có thể chịu nhiều khổ sở như vậy.

Cô thật sự không muốn đồng ý lời cầu xin này của Lục Bán Thành, vì đối với cô mà nói, liên lụy hay không liên lụy đến Hứa Ôn Noãn thì cô chẳng cần biết, cô chỉ muốn hấn hạnh phúc mà thôi.

Nhưng đối mặt với ánh mắt của Lục Bán Thành, cô không thể nào nói không được.

“Quả Quả, cả đời anh chỉ yêu một người con gái, anh thật sự hy vọng cô ấy có thể sống tốt, nếu như thật sự quan tâm anh thì hãy giúp anh bảo vệ cô ấy thật tốt, như vậy là anh vui rồi.”

Nước mắt của Quả Quả lại không thể không chế được mà cứ rơi xuống càng nhiều, một lúc lâu sau, cô mới giơ tay lên, lau lau nước mắt, trả lời:

“Em biết rồi anh Bán Thành, em sẽ không đi tìm cô ấy.”

Nói xong, Quả Quả lại khóc.

“Được rồi, đừng khóc, lát nữa đừng để mọi người thấy, mắc công họ lại nghĩ anh có chuyện gì...” Lục Bán Thành dịu dàng dỗ cô.

Quả Quả gạt mạnh đầu, một lúc lâu mới dừng được nước mắt, rút khăn giấy trên bàn ra lau khô nước mắt trên mặt, mới đẩy Lục Bán Thành vào phòng.

.....

Lục Bán Thành đã đi từ lâu, Hứa Ôn Noãn vẫn như một kẻ khờ đứng một chỗ không nhúc nhích.

Sắc trời ngày một tối sầm, những bảng hiệu cũng được lên đèn, mãi đến khi Hứa Ôn Noãn cực kỳ đói bụng mới cảm thấy từng cơn đau bao tử nhói lên, cô mới tỉnh táo lại tinh thần.

Cô nhìn chằm chằm chỗ xe của Lục Bán Thành đã đi qua, sững sờ nhìn một lúc lâu, hồn vía lên mây mới cất bước đi đến bên cạnh xe mình.

Cô lái xe không có mục đích đi lung tung, nhìn thấy bên đường có một quán ăn bán đồ tươi sống, liền dừng lại.

Sau khi đi ào, Hứa Ôn Noãn cũng không biết mình đã chọn món ăn như thế nào, ăn cái gì, nói tóm lại, đợi đến khi cô có lại ý thức, cô đã ngồi trong xe.

Không khởi động xe mà Hứa Ôn Noãn lại nhìn con đường phía trước, trong đầu không kiềm được lại nghĩ đến hình ảnh giữa Lục Bán Thành và cô bé kia lúc chiều.

Hứa Ôn Noãn cười dịu dàng với cô bé kia như vậy, còn đưa tay xoa đầu cô ấy,... Hắn vẫn không liên hệ với cô, là vì hắn đã có cô gái kia rồi sao?

Buổi chiều nhìn thấy bọn họ ở bên nhau, thật sự là rất chói mắt, cảm giác nhói đau đó lại từ từ len lỏi trong lòng cô, kèm theo một chút lạc lõng, một chút chua xót nồng đậm.

Cảm giác như vậy khiến cô không thể nào không đối mặt với trái tim mình, Lục Bán Thành của bây giờ đã không còn là Lục Bán Thành mà cô hận trước kia nữa rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 988: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (16)

Từ trước tới nay cô chưa từng nghĩ đến việc mình thích Lục Bán Thành hay không, nói cách khác, cô vẫn kiên định cho rằng mình sẽ không bao giờ thích hắn.

Nhưng vào giờ phút này cô không thể không thừa nhận, trong lòng của cô, lúc cô không có chút đề phòng nào, đã bị hắn lén vào từ lúc nào không hay rồi.

Vừa mới bắt đầu, hắn thật sự là cơn ác mộng của cô, thật sự là do hắn, tâm lý của cô mới có vấn đề, ở bên cạnh Ngô Hạo mười năm, cô không thể không đau khổ. Sau đó con của Tưởng Tiêm Tiêm không còn, tuy rằng không có liên quan gì đến cô nhưng sau đó cô lại bị Lục Bán Thành cưỡng bức, lại phá thai..... liên tục những chuyện xảy ra như vậy cô không thể vượt qua được, mới trở nên như vậy.

Thời gian đó, cô thật sự trải qua rất nhiều đau khổ, dày vò, lại được hắn dùng thân phận Linh Độ, kéo cô ra khỏi những cơn ác mộng.

Có một số việc lúc đó không hiểu rõ, nhưng bây giờ nhìn lại, cô mới biết được, những năm Linh Độ kiên trì làm bạn với cô, giúp cô hết việc này đến việc khác, đã sớm khiến cô động lòng rồi.

Vì vậy lúc cô biết khi mình bị đau dạ dày đến ngất đi, là Linh Độ đưa cô đến bệnh viện, cô mới không nhận được mà kích động muốn gặp mặt hắn như vậy.

Vì cô muốn tiếp xúc với Linh Độ nhiều hơn một chút.

Lúc cô ở Lệ Giang, gọi điện vào chương trình radio để kể hết mọi chuyện chính là ngày cô cho là mình đã có thể hoàn toàn buông bỏ tình cảm

với Ngô Hạo, mà bây giờ nghĩ lại, là Ngô Hạo bị Linh Độ đẩy khỏi thế giới của cô, là Linh Độ đã chiếm lấy trái tim cô như vậy.

Khi cô nghe trộm cuộc hội thoại giữa Lục Bán Thành và Ngô Hạo, cô lại bắt đầu do dự, bắt đầu giãy dụa, cô bỏ hần bệnh nặng như vậy bay về Bắc Kinh là do cô muốn trốn tránh hần, không dám đối mặt với trái tim của mình.

Kỳ thật, vào lúc đó, cô đã yêu hần rồi.

Chỉ vì cô quá hận Lục Bán Thành mà không thể nào chấp nhận được hần là Linh Độ, chuyển biến quá lớn như vậy, trong phút chốc cô thật sự không thể nào chấp nhận được.

Vì vậy sau khi trở về Bắc Kinh, cả nửa tháng cô không dám liên hệ với Linh Độ, rồi lại phải gặp Lục Bán Thành, lấy có trả tiền cho hần, thấy hần, nhìn rõ sự cô đơn của hần, cô lại đau lòng, lại không kiềm lòng được mời hần đi ăn.

Những hành động kia đều nói lên một điều, cô thích hần.

Vì thích nên cô mới có thể tiếp tục liên lạc với Linh Độ, vì thích cô mới tìm cách qua lại với Lục Bán Thành.

Cũng vì thích mà khi cô nghe thấy Tiểu Ái nói hần muốn đi Mỹ, cả người lại không giống như mình nữa, còn chẳng quan tâm giờ giấc đi đến công ty của hần đến rệp hết cả chân.

Chính là bởi vì thích mà dù Lục Bán Thành lấy thân phận là một Lục Bán Thành hay một Linh Độ, sau khi mất liên lạc, trong lòng cô mới thấy trống rỗng, mỗi ngày đều thấy nhớ nhung hần.

Trong lòng của cô thật sự đã biết được đáp án từ trước, chỉ là cô nhu nhược, cô không dám đối mặt với tình cảm của chính bản thân mình, vẫn luôn tự lừa dối chính bản thân mình.

Cho đến hôm nay, khi nhìn thấy hấn và người con gái khác thân mật như vậy, trong lòng cô không chỉ có đau mà còn có đố kỵ, khiến cô không thể nào lờ gạt chính mình thêm được nữa.

Cô yêu hấn.

Thật lòng yêu hấn.

Tình yêu này đã lặng lẽ ươm mầm, mọc rễ, trưởng thành, trở thành một cây đại thụ che kín tim cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 989: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (17)

Có thể đến khi cô biết cũng đã quá muộn, hắn đã rời xa cô, đã ở bên một người con gái khác.

Trong lòng Hứa Ôn Noãn đau nhói, cô giơ tay lên đè ngực trái, trong lòng lo lắng đến nỗi thở không ra hơi.

Cô cảm thấy trong xe quá ngột ngạt, tiếp tục nghĩ nữa, cả người cô nhất định sẽ đau đến tan vỡ, liền lắc mạnh đầu, muốn đem những thứ ngổn ngang kia vứt ra ngoài, sau đó liền khởi động xe, đi về nhà.

Đi không bao lâu, Hứa Ôn Noãn lại thấy đau lòng, cô hạ cửa kính xe xuống, để gió lạnh thổi vào, cô mới cảm thấy dễ thở hơn một chút.

Rõ ràng cô đang chạy về nhà, nhưng đến khi cô nhận ra khung cảnh xung quanh, mới phát hiện đường mình đi lại ngược với đường về nhà.

Lúc cô muốn quay đầu xe, đã nhìn thấy 4 chữ quen thuộc: Biệt thự Kinh thành.

Là tên của tiểu khu mà Lục Bán Thành ở.

Là vì cô biết hắn về nước rồi cho nên trong tiềm thức mới lái xe đến nơi này sao?

Nhưng mà không biết, đêm nay hắn có ở đây không.

Hứa Ôn Noãn ngồi trong xe, trầm tư trong chốc lát, nghĩ mình vào xem thử xem, liền dừng xe ven đường, đi bộ vào tiểu khu.

Dọc theo đường nhỏ, đi chừng mười mấy phút mới vào được tòa nhà

Lục Bán Thành ở.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn những tầng trên, lại đếm đến nhà Lục Bán Thành ở tầng nào liền nhìn thấy phòng khách trong nhà hắt sáng choang ánh đèn.

Đêm nay hắt thật sự ở đây a... cô muốn lên xem một chút hay không? Nhưng mà, cô lấy có gì mà đến tìm hắt chứ?

Đã từng, lúc cô còn liên hệ với Linh Độ, cô chưa từng lấy có tìm hắt, bây giờ, cô và hắt lại giống như người xa lạ vậy, cô....

Hứa Ôn Noãn giật giật môi, rụt chân lại, lảng lảng ngược đầu nhìn chăm chăm vào ánh đèn trong nhà hắt một lúc lâu, cuối cùng lác lõng quay đầu, kỳ kèo bước chân đi về phía cửa tiểu khu.

Đi chưa được hai bước, cô ngừng lại, quay đầu, lại liếc nhìn về phía nhà của Lục Bán Thành một cái, cuối cùng liền hít một hơi thật sâu, một lần nữa quay người đi về phía thang máy.

Lúc ở Lệ Giang, những lời hắt nói với Ngô Hạo sâu sắc như vậy, không giống như là nói dối.

Lúc cô bị Tưởng Tiêm Tiêm bắt nạt ở quán bar hắt xuất hiện bên người cô, an ủi cô cẩn thận như vậy, ở bên cô cả đêm, còn chờ cô ngủ say mới nói những lời thâm tình như vậy, không giống như những lời trót lưỡi đầu môi.

Còn có tủ của cha cô là hắt hiến, còn có việc làm của cô ở hội quán là do hắt đầu tư, còn một loạt những dấu hiệu chứng tỏ hắt yêu cô.

Tuy rằng buổi chiều còn có một cô bé ở bên cạnh hắt nhưng mà bọn họ cũng không phải quan hệ phải quan hệ như vậy đâu, lúc này chỉ mới qua hai tháng ngắn ngủi, hắt không thể thay lòng nhanh như vậy được.

Nếu cô biết hắt thật sự thích mình thì sao không nói cho hắt biết mình cũng thích hắt chứ?

Cứ sống mà nằm mơ mới được gặp hăn, được nghe hăn nói, chi bằng đôi mắt giải quyết triệt để một lần đi.

Nghĩ đến đây, Hứa Ôn Noãn đứng trước cửa thang máy không chút do dự mà giơ tay lên bấm nút thang máy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 990: Lúc Lặng Lẽ Yêu Em (18)

Bước vào thang máy, Hứa Ôn Noãn sợ mình một giây sau sẽ luống cuống, mắt bình tĩnh, lại nhanh chóng bấm tầng của Lục Bán Thành ở.

Cửa thang máy đóng lại, cô không ngừng nhìn con số màu đỏ đang dần tăng lên, đầu ngón tay không kiềm được mà tăng thêm sức mạnh.

Tiếng leng keng vang lên, thang máy liền dừng lại, cửa thang máy mở ra, Hứa Ôn Noãn vững bước đi đến trước cửa nhà Lục Bán Thành.

Cô nhìn chằm chằm cánh cửa quen thuộc trong chốc lát, hít sâu một hơi, giơ tay lên bấm chuông cửa.

Tiếng chuông dễ nghe vang lên, trong nhà có tiếng bước chân xột xoạt.

Nhịp tim và hô hấp của Hứa Ôn Noãn như ngừng lại, cô tinh tường cảm giác được lòng bàn tay của mình đang đổ mồ hôi.

Tiếng bước chân biến mất, có tiếng mở cửa, là một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhìn ra bên ngoài: “Xin hỏi ai vậy?”

Hứa Ôn Noãn trở mắt nhìn qua vài giây, trong mắt cô mới nhìn rõ cô bé này.

Là cô gái ngồi trong xe Lục Bán Thành lúc chiều.

Lúc này hẳn là cô ấy vừa tắm xong, trên người chỉ mặc một cái áo tắm, tóc dài đen nhánh khoác khăn trên đầu, đuôi tóc còn nước nhỏ giọt.

Đã trễ thế này cô còn ở trong nhà Lục Bán Thành, hơn nữa còn là đáng vẻ như vậy.

Hứa Ôn Noãn như bị người ta rót một chậu nước lạnh từ trên đầu xuống, lạnh cảnh người, lạnh thấu xương.

Cô gái hình như cũng không ngờ người đến trễ như bây giờ lại là cô, có chút kinh ngạc, nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn không nói nên lời.

Bầu không khí trong hành lang yên tĩnh một cách quái dị.

Vì quá lâu không có tiếng tiếng nói, Lục Bán Thành trong nhà không biết là ai đến, thấy Quả Quả mở cửa lâu như vậy cũng không nói gì lại gọi: “Quả Quả?”

Quả Quả hoàn hồn, lúc này mới đáp với Lục Bán Thành một tiếng, sau đó cười ngọt ngào với Hứa Ôn Noãn: “Cô đến tìm anh Bán Thành sao?”

Quả Quả không chờ cô trả lời liền mở cửa nhà: “Vào đi.”

Nói xong, cô liền mở tủ giày, lấy ra một đôi dép lê, để trước mặt Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn lấy lại tinh thần, nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó thay giày, vào nhà.

Hứa Ôn Noãn và Quả Quả còn chưa vào phòng khách, Lục Bán Thành lại hỏi: “Quả Quả, là ai đến...”

Chữ vậy còn chưa nói xong, Lục Bán Thành ngồi trên ghế salon đang cúi đầu xem tài liệu đến nhận ra gì đó, ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, lúc tầm mắt nhìn thấy bóng người của Hứa Ôn Noãn, lời hắn nói liền dừng lại.

“Anh Bán Thành, tìm anh nè.” Quả Quả nói xong, quay người nhìn Hứa Ôn Noãn, chỉ lên ghế salon, mở miệng: “Mời ngồi.”

Tiếng Quả Quả nói xong, Lục Bán Thành tỉnh lại từ trong sự ngạc nhiên của mình, hắn nhanh chóng đưa tay ra, lấy một cái chăn len che lên ba vết sẹo so dao để lại trên đùi mình, lúc này hắn chỉ mặc một cái quần short.

“Chị muốn uống gì không? Cafe, nước trái cây, hay nước lọc?” Quả Quả không ngồi xuống mà đứng một bên, lễ phép hỏi như nữ chủ nhân của căn nhà này vậy, nhiệt tình nhìn Hứa Ôn Noãn.

“Không cần đâu, cảm ơn.” Hứa Ôn Noãn cố gắng cười với Quả Quả một cái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 991: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (1)

Quả Quả không nói nữa, liếc mắt nhìn Lục Bán Thành một cái, thấy ly nước của hắn đã uống hết, liền khom người cầm ly lên đi vào nhà bếp.

Rất nhanh, Quả Quả liền quay lại, ngoại trừ ly nước trong tay của Lục Bán Thành, còn có một ly sứ màu hồng nhạt, cô để ly nước của Lục Bán Thành về chỗ cũ trước, sau đó mới đưa ly cho Hứa Ôn Noãn: “Uống nước đi.”

Hứa Ôn Noãn nhận bằng 2 tay: “Cảm ơn.”

Quả Quả nhìn về phía Hứa Ôn Noãn, khẽ cười, còn chưa mở miệng, Lục Bán Thành ngồi trên ghế salon đã lên tiếng trước: “Quả Quả, em đến phòng ngủ sấy cho khô tóc đi, đừng đến bị lạnh.”

Lại bắt cô làm lá chắn, đi đến phòng ngủ, không phải để Hứa Ôn Noãn hiểu lầm mối quan hệ của 2 người họ sao? Trên mặt Quả Quả có chút không vui.

Lục Bán Thành nhìn Quả Quả nhú mày một cái, mở miệng lần nữa, lần này giọng điệu lại mang theo vài phần dịu dàng dỗ dành: “Ngoan, nghe lời, nhanh đi.”

Quả Quả đương nhiên hiểu cái nhú mày của hắn là gì, hắn muốn cô phối hợp diễn kịch với hắn, cô nghĩ đến những lời cô đã hứa với hắn trước giờ ăn cơm tối, tuy rằng không muốn làm nhưng vẫn “Vâng” một tiếng, sau đó quay người đi vào phòng ngủ của Lục Bán Thành.

Tình cảnh đó thu hết vào mắt Hứa Ôn Noãn, trong lòng cô lại có chút đau, sắc mặt cũng ngày một trắng bệch.

Vào đêm Tường Tiêm Tiêm bắt nạt cô, hắn cũng đã từng che chở quan tâm chăm sóc cô như vậy, giọng điệu nói chuyện cũng cung chiều như vậy đó, bây giờ tất cả đều được hắn dành cho một người con gái khác rồi.

Sau khi Quả Quả rời đi, phòng khách lại trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Qua một lúc lâu, Lục Bán Thành mới khép lại tài liệu đang xem trong tay, quay đầu nhìn Hứa Ôn Noãn vẫn đang yên lặng nãy giờ: “Em đến tìm tôi có chuyện gì không?”

Cô đến tìm hắn, thật sự là có chuyện muốn nói với hắn.

Nhưng điều kiện tiên quyết là không có cô bé tên Quả Quả kia.

Bọn họ đều ở đây, những câu hỏi cô đã nghĩ kỹ kia, đại loại là “Anh còn yêu em không?” sao cô có thể hỏi ra được chứ?”

Lục Bán Thành đợi Hứa Ôn Noãn một chút, thấy cô rũ mi mắt, nhìn chằm chằm đầu gối của mình, không nói gì, lại mở miệng: “Hả?”

“Cái gì?” Hứa Ôn Noãn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lục Bán Thành lại kinh ngạc hỏi lại, sau đó liền nhớ ra lúc nãy hắn nói gì, liền có chút lúng túng cười cợt, a một tiếng, sau đó liền dừng lại không biết nên trả lời câu hỏi của hắn như thế nào, đầu ngón tay cô căng thẳng nắm quần áo, sau đó lại nghĩ đến 2 tháng trước, lần cuối cùng hắn và cô gặp nhau, dưới tình thế cấp bách lại nói: “Tôi... tôi hôm nay gặp anh liền chót nhớ đến hồi tết, anh có mua cho tôi một hộp thuốc dạ dày. Tôi... tôi.....” Hứa Ôn Noãn càng nói càng có chút khó mở miệng, một hộp thuốc thì có bao nhiêu tiền, căn bản không đáng trở thành một lý do, chỉ có thể nhắm mắt nói tiếp: “.....Còn chưa trả tiền lại cho anh.”

Sao với sự bất an của cô, Lục Bán Thành lại có vẻ thông dong thả nhiên “ơ” một tiếng, sau đó lại không thấy kẽ hở nào trong câu nói của cô.

Hứa Ôn Noãn mở túi ra, lấy một tờ 20 tệ đặt trên khay trà.

Cô nhìn thấy Lục Bán Thành không có ý muốn nói gì nữa, sau một lát lại lên tiếng: “Đêm đó vốn là chờ anh ra đưa cho tôi, nhưng lại xảy ra chút chuyện....”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 992: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (2)

Hứa Ôn Noãn ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông hoàn toàn hờ hững không để tâm đến những chuyện mà cô đang nói, trong miệng cô muốn nói gì đó nữa, liền dừng lại.

Lục Bán Thành cho rằng cô nói xong rồi, lúc này mới nhẹ nhàng nhìn cô gật đầu hời hợt nói: “Vậy sao...” sau đó không nói gì nữa.

Thì ra hẳn thật sự không muốn biết cô đã xảy ra chuyện gì, chẳng có chút hứng thú nào nữa.

Ngực Hứa Ôn Noãn khó chịu đến nỗi suýt chút nữa cô đã thở không ra hơi.

Trong phòng khách lại cực kỳ yên tĩnh, bây giờ thật sự Hứa Ôn Noãn không còn gì để nói, cứ yên lặng chống đỡ trái tim đau đớn của mình như vậy một lúc, cuối cùng không chịu đựng nổi, cô chỉ có thể chào tạm biệt hắn: “Vậy, không còn chuyện gì, tôi đi trước.”

"Ừ". Lục Bán Thành lưu loát trả lời.

Hứa Ôn Noãn đứng dậy, Lục Bán Thành vẫn ngồi trên ghế salon, không có ý muốn tiễn khách.

Cô ôm túi đứng ở chỗ cũ 2 giây, sau đó không nhận được lại giả vờ như hỏi cho vui vậy: “Cô gái kia là bạn gái của anh sao?”

Những chuyện có liên quan đến hắn, từ trước đến nay cô chưa hề hỏi đến nhưng lần này đây là lần đầu tiên cô chủ động mở miệng hỏi hắn.... lưng Lục Bán Thành càng căng thẳng một hồi, ý thức được nếu chân hắn có thể cử động được, hắn sẽ cảm thấy rất vui vẻ, nhưng bây giờ, hắn chẳng thể làm

gì cả.

Mặc kệ cô có quan tâm hay không không quan trọng, quan trọng là lúc này hẳn không có tư cách xuất hiện trong cuộc đời cô như lúc trước nữa.

Lục Bán Thành nhìn mắt Hứa Ôn Noãn, ôn hòa sạch sẽ, lại sau một lúc mới gạt đầu, không ở miệng, chỉ "Ừ" một cái thừa nhận.

Tim cô như bị một lưỡi dao sắc bén cắt qua, toàn thân Hứa Ôn Noãn nhẹ nhàng lay động.

Cô cười với Lục Bán Thành, nói: “Cô ấy rất xinh đẹp, chúc mừng anh.”

Lục Bán Thành cup mắt, cười yếu ớt không nói gì.

Hứa Ôn Noãn cảm thấy trong mắt mình thật chua xót, cô không dám ở lâu thêm nữa, vội vã nói tạm biệt xong cũng không chờ Lục Bán Thành đáp lại mà liền quay người, nhẹ nhàng đi về phía cửa chính.

Còn chưa đến trước cửa, mắt của cô đã ướt nước, cô không dám giơ tay lên lau mắt, tầm mắt mơ hồ nhìn tìm giày của mình, ngồi xổm xuống, luống cuống tay chân thay giày, buộc dây giày nhiều lần cũng không buộc chặt được, cô liền bỏ qua, đứng lên, mở cửa ra, cô còn chưa cất bước, dây giày đã bung ra, không nhìn rõ lại vấp phải dây, sau đó bị vấp ngã, chập vật bò trên mặt đất.

Hứa Ôn Noãn càng muốn khóc hơn rồi.

Nghe thấy tiếng động, Quả Quả từ trong phòng ngủ chạy ra, trước tiên là sốt ruột gọi: “Anh Bán Thành”, nhưng nhìn thấy không phải Lục Bán Thành thì thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía trước cửa, thấy Hứa Ôn Noãn đang nằm trên mặt đất, cô vội vàng chạy tới khom người đỡ Hứa Ôn Noãn dậy: “Chị không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?”

Vì ánh mắt cô ướt nước cho nên Hứa Ôn Noãn không dám nhìn Quả Quả mà chỉ lắc lắc đầu, cúi thấp đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Không sao.”

Còn chưa chờ Quả Quả nói gì đã lên tiếng: “Tôi đi trước.” Sau đó liền rút tay khỏi cẳng tay của Quả Quả, khập khễnh đi đến thang máy.

“Chân của cô bị bong gân rồi sao?” Quả Quả nhìn thấy khác thường, liền đuổi theo hỏi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 993: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (3)

“Không sao!” Hứa Ôn Noãn đưa lưng về phía Quả Quả, trả lời, giọng nói nghẹn ngào rất rõ ràng.

Cửa thang máy mở ra, Hứa Ôn Noãn đi vào, quay đầu nhìn về phía Lục Bán Thành đang ngồi, thấy cô ngã chổng vó như vậy hắn vẫn ngồi trên ghế salon không nhúc nhích, không có ý muốn đứng dậy hỏi han chút nào.

Đáy mắt cô càng chua xót, Hứa Ôn Noãn sợ mình không không chế được mà khóc lên, liền nhanh chóng bấm nút đóng cửa.

.....

Quả Quả chờ thang máy đi xuống tầng dưới mới quay vào nhà, đóng cửa lại, trong phòng khách chỉ còn lại mình Lục Bán Thành.

Người đàn ông tuy có vẻ rất bình thản nhưng tay hắn lại nắm chặt mền khiến nó nhăn nhúm lại.

Quả Quả không đành lòng đưa mắt nhìn đèn trên bàn, nhẹ giọng nói: “Hình như rất nghiêm trọng, cổ chân bị đau nên bước chân cũng đi rất vất vả.”

Lục Bán Thành không nói gì, môi mím thành một đường.

“Lần cuối cùng chị ấy trả lời em, giọng nói cực kỳ run rẩy, hình như là đang khóc.” Quả Quả do dự một chút, lại nói.

Lục Bán Thành vẫn không lên tiếng như cũ, dư quang của Quả Quả lại nhìn thấy tay hắn đang nắm chần trên người chặt hơn, bắt đầu run lên.

Quả Quả giật giật môi, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một hơi, quay người đi đến phòng ăn, chuẩn bị lấy thuốc cho Lục Bán Thành uống.

Cô vừa mới mở thuốc ra, còn chưa kịp lấy thuốc, liền nghe tiếng ầm một cái.

Quả Quả ngẩng người, như đoán được chuyện gì, liền vội vàng để thuốc xuống, vội vã chạy ra phòng khách, Lục Bán Thành vốn ngồi trên ghế salon đã không thấy đâu nữa, cô vội vàng chạy tới 2 bước, nhìn Lục Bán Thành trên mặt đất, cô lo lắng gọi: “Anh Bán Thành!” còn chưa đến nâng Lục Bán Thành lên, hắn đã chống tay nâng nửa người trên lên, vất vả bò về phía cửa sổ.

“Anh Bán Thành anh đang làm gì vậy? Anh muốn lấy cái gì? Có thể nói cho em biết mà!” Quả Quả ngồi xổm xuống, muốn kéo cánh tay Lục Bán Thành nhưng hắn lại dùng sức hất cánh tay của cô ra, khiến cô suýt ngồi bịch xuống đất.

“Anh Bán Thành!” Quả Quả nhanh chóng đi đến bên người Lục Bán Thành lần thứ hai, vừa mới định đỡ Lục Bán Thành dậy, hắn đã bò đến cửa sổ nhìn ra ngoài, cả người run rẩy một cái, bỗng nhiên trở nên bất động.

Quả Quả ngẩng người nhìn theo tầm mắt của hắn, thấy Hứa Ôn Noãn ngồi chôn đầu vào đầu gối, ngồi xổm bên đường.

Vì tầng này khá cao nên không thấy rõ bờ vai của cô có run rẩy hay không, nhưng bộ dạng này, chắc chắn là đang khóc rống lên.

Quả Quả thu tay lại, sau một lúc mới nhìn mặt Lục Bán Thành.

Lông mày Lục Bán Thành nhuốm đầy đau khổ và cô đơn, hắn rõ ràng cực kỳ khổ sở nhìn chằm chằm cô gái dưới lầu nhưng nhìn một hồi, lại cười trầm thấp ra tiếng: “Anh muốn tiến cô ấy, nhưng lại không đứng lên nổi, anh nhìn thấy cô ấy té bong gân, anh muốn dìu cô ấy, cũng không làm được, anh nhìn thấy cô ấy khóc đau khổ như vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy.....”

“A.....” nói xong lời cuối cùng, Lục Bán Thành lại cười khẽ một tiếng, nhưng rơi vào tai của Quả Quả, lại giống như tiếng gào khóc thê lương vậy.

Quả Quả đỏ mặt nói: “Anh Bán Thành, em giúp anh xuống xem cô ấy một chút....”

“Không cần.” Không đợi Quả Quả đứng dậy, hắn đã lên tiếng cắt ngang lời cô: “Em đưa điện thoại di động đến đây cho anh.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 994: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (4)

Quả Quả làm theo.

Lục Bán Thành cầm điện thoại, nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn dưới lầu, nhìn một lúc lâu, sau đó mới mở khóa màn hình, mở danh bạ ra, cuối cùng tìm thấy số của Ngô Hạo, hắn mới dừng lại.

Từ sau khi chân của hắn không đi lại được, hắn hầu như đã cắt đứt liên lạc với tất cả những bạn bè trước đây, đặc biệt là những người có liên quan đến Hứa Ôn Noãn, vì hắn không muốn cho cô biết, chân của hắn bây giờ đã tàn phế.

Nếu không phải chiều nay vô tình gặp cô, hắn nghĩ cả đời này hắn cũng sẽ không muốn liên lạc gì với Ngô Hạo.

Lục Bán Thành khẽ thở dài một hơi, nhanh chóng gửi một tin nhắn qua cho Ngô Hạo: “Chân của cô ấy bị thương, không lái xe được, cậu mau đến rước cô ấy đi, địa chỉ là...”

Soạn xong tin nhắn, Lục Bán Thành bấm gửi đi, lại sợ Ngô Hạo không tin, liền chụp một tấm hình Hứa Ôn Noãn ngồi dưới lầu gửi cho hắn.

Đợi đến khi gửi tin nhắn thành công, Lục Bán Thành liền thoát ra khỏi tin nhắn, hắn như biết Ngô Hạo sẽ gọi điện thoại đến cho mình vậy, liền bấm nút tắt máy, kết quả còn chưa thật sự tắt nguồn, Ngô Hạo đã gọi điện thoại tới.

Lục Bán Thành không bắt máy, liền tắt máy, sau đó ném điện thoại qua một bên.

Quả Quả đẩy xe lăn tới cho hắn, dưới sự giúp đỡ của Quả Quả, hắn ngồi

trên xe lăn, nhưng chưa nhanh chóng quay lại phòng khách mà vẫn nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn ngồi dưới lầu.

Ngô Hạo đến nhanh hơn so với sự tưởng tượng của hắn rất nhiều, hắn đứng trước mặt Hứa Ôn Noãn, ngồi xổm xuống, sau đó không biết nói gì với cô, liền ôm lấy cô.

Lục Bán Thành nhìn thấy cảnh này, tay lại dùng sức nắm chặt thành quyền, hắn nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn bị Ngô Hạo ôm đi không chớp mắt, mãi đến khi không còn nhìn thấy hai người họ nữa, hắn vẫn hơi kinh ngạc nhìn con đường mà họ đã đi qua.

Đời này của hắn chưa từng ước ao biến thành bất cứ ai, nhưng nếu nhất định phải chọn một người, chắc chắn hắn sẽ chọn Ngô Hạo.

Lúc bọn họ ở cùng nhau, hắn ước ao mình có thể là một Ngô Hạo danh chính ngôn thuận ở bên cạnh cô.

Lúc bọn họ chia tay, hắn ước ao hắn chính là Ngô Hạo có 10 năm tình cảm và hồi ức đẹp với cô.

Hiện nay, hắn vẫn không ngừng ước sao, hắn có thể trở thành một Ngô Hạo khỏe mạnh để có thể chăm sóc cô, mà hắn bây giờ tàn phế như vậy, chẳng làm được gì.

“Anh Bán Thành, uống thuốc đi.” Quả Quả vừa cầm ly nước vừa cầm thuốc đi đến bên cạnh hắn.

Lục Bán Thành hồi phục lại tinh thần, cười yếu ớt với Quả Quả một cái, nhận thuốc, nhét vào miệng, sau đó mới bung ly nước, uống ực một hớp thật mạnh.

Tốc độ uống thuốc của hắn khá nhanh khiến hắn bị sặc, sau đó liền ho khù khụ.

“Anh Bán Thành, anh không sao chứ?” Quả Quả vội vàng đưa tay ra vỗ

vỡ lung Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành vẫn ho nên không thể nào trả lời cô được, chỉ lắc tay với Quả Quả ý nói hần không sao.

Ho xong, Lục Bán Thành lại uống hai ngụm nước, sau đó mới đưa ly nước cho Quả Quả.

Quả Quả cầm ly nước quay lại phòng ăn, rửa ly xong liền để lại chỗ cũ, từ phòng ăn ra ngoài, cô vốn muốn đẩy Lục Bán Thành về phòng ngủ nghỉ ngơi, nhưng vừa đi đến chỗ hần, liền dừng lại.

Lục Bán Thành ngồi trên xe lăn đang rũ mắt nhìn chăm chăm cái chân bị thương kia.

Cô thấy rõ một giọt nước mắt từ khóe mắt hần rơi xuống, rớt trúng vết sẹo trên đùi hần.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 995: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (5)

Mở cửa xe, Ngô Hạo để Hứa Ôn Noãn ngồi ghế cạnh ghế người lái, sau đó giúp cô thắt dây an toàn, mới nhìn về phía Hứa Ôn Noãn.

Sắc mặt của cô trắng bệch đến đáng sợ, nhắm chặt mắt, đuôi mắt vẫn còn rất ướt.

Ngô Hạo không biết nên nói gì, nuốt một ngụm nước bọt, mới nói: “Anh đưa em về nhà trước, lát nữa sẽ quay lại lái xe của em đi, được không?”

Sau sự kiện bị Tưởng Tiêm Tiêm bắt cóc đến nay, Hứa Ôn Noãn đối với Ngô Hạo không có quen thân như trước đây nhưng dù sao cũng không xa cách ngàn dặm như lúc hai người mới chia tay, cho nên khi cô nghe thấy hắn nói như vậy cũng không mở mắt ra mà cũng không phản đối, chỉ gật đầu một cái, cũng có một giọt nước mắt rơi xuống, rớt trúng quần áo của cô.

Ngô Hạo nhìn chằm chằm trước ngực Hứa Ôn Noãn, thấy một mảng áo ướt nhẹ, nhìn vài giây, sau đó đóng cửa xe, vòng qua đầu xe lên xe.

Lúc khởi động xe, Ngô Hạo nhìn qua cửa sổ xe, nhìn về phía nhà của Lục Bán Thành một chút, mới đạp chân ga, đi về phía nhà Hứa Ôn Noãn.

Dọc đường đi, hai người chẳng nói gì với nhau, lúc dừng đèn đỏ, Ngô Hạo nhìn qua kính chiếu hậu, lại ngắm Hứa Ôn Noãn một chút.

Lúc hắn nhận được tin nhắn của Lục Bán Thành vội vã rời đi, cô gái ngồi chồm hổm trên mặt đất đang khóc đau lòng gần chết, cô khóc lâu như vậy, đôi mắt đều sưng lên, nhưng không biết nghĩ gì, cứ một chút lại có một vài giọt nước mắt tràn mi.

Tay Ngô Hạo không nhịn được mà nắm chặt bánh lái, một loại đau đớn

khó chịu đè nặng ngực hấn khiến hấn cực kỳ khó thở

.....

Lúc đi qua hiệu thuốc, Ngô Hạo dừng lại xuống xe mua một chai dầu xoa bóp.

Xe dừng lại dưới nhà Hứa Ôn Noãn, Ngô Hạo xuống xe trước, vòng tới chỗ bên cạnh tài xế, hấn vừa mở cửa xe, còn chưa đưa tay ra ôm Hứa Ôn Noãn, cô đã mở miệng trước: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tôi tự đi được rồi.”

Ngô Hạo đưa tay đến một nửa liền dừng lại, hấn nhìn chăm chăm Hứa Ôn Noãn, rút tay về.

Hứa Ôn Noãn nhin đau, xuống xe, sau đó khập khểnh đi vào trong tòa nhà.

Lúc lên bậc thang, cô suýt ngã lần nữa, Ngô Hạo đi phía sau cô xông lên, dìu cô một cái, cô không để Ngô Hạo đỡ, liền rút cánh tay ra, đi vào, Ngô Hạo không yên lòng đi sau lưng cô, duy trì khoảng cách một mét.

Vào đến nhà, Hứa Ôn Noãn vì đau chân mà động tác cời giày cẩn thận từng ly từng tý, lúc cô hít vào một hơi lần thứ hai, Ngô Hạo đứng sau lưng cô không nói một lời liền ôm lấy cô đi đến sofa, sau đó, ngồi xổm trước mặt cô, nhẹ nhàng cời giày cô ra.

Hấn vừa định nắn lại chân của cô, xem cô bị bong gân đến mức độ nào, Hứa Ôn Noãn liền co chân lại, Ngô Hạo nhếch môi một hồi, như không nhìn thấy chống cự của cô mà nắm chặt bàn chân trắng nõn của cô, không để ý đến cô đang giãy dụa mà kiểm tra nhiều lần, thấy cô không bị tổn thương đến xương, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy chai dầu xoa bóp trong túi ra, vừa mới chuẩn bị đổ vào lòng bàn tay giúp cô nắn lại, Hứa Ôn Noãn lại nói: “Tôi tự làm được.”

Động tác của Ngô Hạo dừng lại, ngẩng đầu lên, đối mặt với đôi mắt của cô.

“Tôi tự làm là được rồi.” Hứa Ôn Noãn cường điệu nói lại một lần.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 996: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (6)

Ngô Hạo đột nhiên nắm chặt chai dầu xoa bóp trong tay.

Đáy mắt của hắn mơ hồ như có một luồng tức giận đang bốc lên, hắn nhìn chằm chằm Hứa Ôn Noãn một lúc lâu, cuối cùng cũng không nói gì mà nhẹ nhàng cup mắt.

Lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt của hắn lại trở về trạng thái bình thường, giống như chẳng có chút tức giận nào vừa ghé qua vậy, chỉ là ảo giác của Hứa Ôn Noãn mà thôi.

Hứa Ôn Noãn đưa dầu xoa bóp cho cô, sau đó nhìn chằm chằm cổ chân của Hứa Ôn Noãn một lát, mới từ từ đứng lên, nói: “Anh đi lái xe của em về.”

Động tác xoa cổ chân của Hứa Ôn Noãn chậm lại, nghĩ đến lúc này cô đã đồng ý với Ngô Hạo rồi cho nên cũng chẳng từ chối, liền móc chìa khóa xe trong túi ra.

Ngô Hạo nhận chìa khóa đứng ở đó một lát, sau đó mới quay đi.

.....

Xuống lầu, Ngô Hạo chặn một chiếc xe taxi, đi về phía nhà Lục Bán Thành.

Đi nửa đường, hắn bỗng nhiên lên tiếng: “Dừng lại.”

Tài xế taxi ngần người, còn chưa mở miệng nói chuyện, hắn lại cực kỳ ác liệt nói: “Tôi nói dừng xe!”

Tài xế taxi đạp mạnh chân ga, Ngô Hạo tìm một tờ tiền đỏ trong túi ra đưa cho bác tài, không chờ hắn tìm tiền thôi liền mở cửa xuống xe, đi về phía ven đường, hắn nhìn xung quanh hai vòng, cuối cùng liền núp sau một lùm cây, không để ý đến hình tượng mà ngồi xồm trên sân cỏ, cả người run cầm cập, giờ tay chộp lung tung lên người.

Mặc dù hắn cố bắt lấy những thứ đang bò trong người nhưng cảm giác vẫn vừa ngứa vừa đau như cũ, càng ngày càng khó chịu, khiến hắn không nhìn được bắt đầu lấy ngón tay bắt lấy mặt đất, cào đến nổi đầu ngón tay hắn chảy máu, hắn vẫn cố sức mà cào, trong đất có lẫn những hòn đá nhọn, đâm vào bàn tay hắn, máu chảy ròng ròng, nhưng vẫn không có dấu hiệu muốn dừng lại.

Mãi đến khi 10 đầu ngón tay hắn đầy thương tích, cảm giác khó chịu trong người giảm xuống, hắn mới dừng lại.

Ngô Hạo như từ cõi chết trở về, chập vạt co quắp trên sân cỏ, thở từng ngụm từng ngụm một lúc lâu, mới từ từ đứng lên, sờ khăn mùi soa trong túi, lau khô tay xong, mới phủi đất cát trên người, sau đó đi ra khỏi lùm cây, đưa tay ra bắt một chiếc taxi khác, tiếp tục đến chỗ Lục Bán Thành.

.....

Lên cơn nghiện một lúc lâu, đến khi Ngô Hạo trở lại nhà Hứa Ôn Noãn, cô đã ngủ quên trên ghế salon.

Ngô Hạo đặt chìa khóa xe trên tủ giày, sau đó rón rén đi đến trước sofa, sau đó khom người ôm lấy Hứa Ôn Noãn, đi đến phòng ngủ.

Hắn đặt cô lên giường, đắp kín chăn xong, sau đó ngồi bên giường, nhìn chằm chằm cô bé đang ngủ say mà thất thần.

Không biết có phải hôm nay cô khóc quá lâu không, đến lúc này khi đụng trúng một cái, trong mắt cô vẫn còn một giọt lệ rơi xuống.

Hắn nhìn một chút, lại không nhìn được muốn đưa tay giúp cô lau nước

mắt, nhưng đầu ngón tay còn chưa đụng đến cô, đã nghe cô gọi hai chữ gì đó.

Ngô Hạo không nghe rõ, lại dừng động tác.

Yên tĩnh chừng ba giây, môi cô lại động: “Linh Độ... Linh Độ,.....”

Linh Độ không phải là Lục Bán Thành sao? Sao cô lại gọi tên hắc trong mơ?

Ngô Hạo còn chưa nghĩ xong, Hứa Ôn Noãn đã tiếp tục gọi: “Lục Bán Thành.... Lục Bán Thành.....”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 997: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (7)

Ngô Hạo như bị ai đó đập một gậy vào đầu, cả người cứng đờ, không nhúc nhích nổi.

Cửa sổ không đóng, thổi những lời thì thầm của Hứa Ôn Noãn lúc mạnh lúc nhẹ, lơ lửng trong không trung.

“Lục Bán Thành..... Linh Độ..... Linh Độ..... Lục Bán Thành.....”

Qua không biết bao lâu, cô bé mới yên tĩnh lại, yên tĩnh hơn một chút.

Tiếng gió ngoài cửa càng ngày càng lớn, thổi rèm cửa phát ra tiếng sha sha...

Ngô Hạo ngồi cứng ngắt như một pho tượng, ngồi như vậy rất lâu, sau đó mới chuyển động con người, định thần lại.

Hắn muốn đưa tay lau nước mắt cho cô nhưng với mãi vẫn không tới.... giằng co giữa không trung một lúc lâu, mới từ từ thu tay lại.

Hắn quay đầu, nhìn bóng đêm tối om ngoài cửa sổ, bên tai bỗng nhiên lại lớn vồn tiếng gọi Lục Bán Thành Linh Độ....

một lần một lần, lại giống như một giấc mộng tuần hoàn không có hồi kết.

Cô vừa nằm mơ thấy gì lại gọi tên hắn như vậy, còn tối nay nữa, sao cô lại đến nhà Lục Bán Thành, còn khóc đến thương tâm như vậy? Là vì Lục Bán Thành sao?

Lục Bán Thành thích cô như vậy, sao lại khiến cô đau lòng mà khóc chứ? Cô bong gân như vậy, sao hắn không quan tâm cô mà lại gửi tin nhắn gọi mình đến đón cô chứ? Sao hắn không tự mình làm?

Một loạt những câu hỏi xuất hiện trong đầu Ngô Hạo, hắn ngồi một bên trên giường rất lâu, cuối cùng yên lặng rời khỏi nhà Hứa Ôn Noãn.

Lúc đi ra, Ngô Hạo không nhanh chóng lên xe mà đứng ở ven đường, hút thuốc, lúc hút được phân nửa, hắn dập thuốc bỏ tàn vào thùng rác rồi mới lên xe.

Khởi động xe xong, Ngô Hạo nhìn chăm chăm cây hoa anh đào trước mặt một chút, sau đó khởi động xe rời khỏi khu nhà Hứa Ôn Noãn.

Bắc Kinh sáng sớm, đường phố cực kỳ thông thoáng, Ngô Hạo đi vòng vòng rất nhanh, đến vòng thứ ba, lúc lái qua cổng chào, lại đột nhiên thắng xe lại, sau đó liền đi về phía tiểu khu của Lục Bán Thành ở.

Dừng xe dưới lầu, một lát sau Ngô Hạo mới tắt máy xe, xuống xe, sau đó đi về hướng lầu.

Bây giờ đã là giờ đi làm, có không ít người đi thang máy xuống, Ngô Hạo chờ một đoàn người đi qua, mới vào thang máy, lên lầu.

Đứng trước nhà Lục Bán Thành, Ngô Hạo giơ tay lên, bấm chuông cửa.

Không biết có phải Lục Bán Thành còn chưa thức dậy hay không, chuông vang xong cũng không thấy ai ra mở cửa.

Ngô Hạo lại bấm tiếp, bấm một lúc mới có động tĩnh sau cửa.

Cửa mở ra, Ngô Hạo còn chưa nhìn thấy Lục Bán Thành đã nghe thấy tiếng của hắn: “Quả Quả, không phải em đi mua đồ ăn sáng sao? Sao lại về nhanh vậy?”

Nghe Lục Bán Thành nói xong, cửa mới được mở ra.

Ngô Hạo ngẩng đầu nhìn vào nhà, vừa muốn trả lời Lục Bán Thành: “Là tôi.” Nhưng còn chưa nói được, tầm mắt của hắn đã nhìn thấy Lục Bán Thành ngồi trên xe lăn.”

Ngô Hạo ngây người trong nháy mắt.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 998: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (8)

Lục Bán Thành cho rằng là Quả Quả về, nhìn thấy Ngô Hạo, hắn cũng trở mặt ra một hồi, có điều rất nhanh đều trở lại như bình thường: “Tại sao lại là cậu?”

Ngô Hạo nhìn chăm chăm Lục Bán Thành ngồi trên xe lăn, không nói tiếng nào.

Lục Bán Thành cười yếu ớt một hồi, dùng tay lăn bánh xe, lui vào một khoảng, nhường đường: “Vào đi!”

Ngô Hạo mím môi một hồi, vẫn không nói gì, chỉ nghe theo lời Lục Bán Thành dẫn, lấy dép lê trong tủ giày.

Đợi đến khi Ngô Hạo thay giày xong, Lục Bán Thành liền lăn xe về phía phòng khách, hắn đứng bên cạnh sofa, nói với Ngô Hạo: “Muốn uống nước thì phiền cậu tự thân vận động một chút.”

Ngô Hạo vẫn không lên tiếng, tầm mắt khóa chặt trên người Lục Bán Thành, sau nửa phút, hắn mới bỗng nhiên giơ chân lên, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Lục Bán Thành, không chờ Lục Bán Thành phản ứng liền dùng một lực lớn kéo chân che trên chân của Lục Bán Thành ra, sau đó nhấc quần thể thao lên, nhìn đùi của hắn.

Lúc hắn nhìn thấy những vết sẹo đáng sợ trên đùi, liền run rẩy lần nữa, đầu ngón tay cầm lấy quần của Lục Bán Thành đều phát run, một lúc lâu, Ngô Hạo mới bình tĩnh lại được, ngẩng đầu lên nhìn Lục Bán Thành: “Ngày hôm đó là anh đúng không?”

So với ánh mắt gợn sóng chập chùng của Ngô Hạo thì Lục Bán Thành lại có biểu hiện bình tĩnh hơn rất nhiều, đối mặt với dò hỏi của Ngô Hạo, hắn

cũng không gấp trả lời.

Hắn không biết Ngô Hạo biết được bao nhiêu, nếu Ngô Hạo không biết gì, chỉ là duy đoán đơn thuần thì hắn sẽ liệu mà quyết, chỉ sợ Ngô Hạo phát hiện chuyện gì lại có những tính toán khác.

“Mùng bốn tết hôm đó là anh đã đến cứu Hứa Ôn Noãn, có đúng không?” Ngô Hạo lại hỏi, lần này hắn chẳng buồn cho Lục Bán Thành thời gian trả lời, liền nói tiếp: “Chân của anh bị thương là do đêm đó có đúng không? Anh vì cô ấy mới trở thành bộ dạng như lúc này đúng không?”

Lục Bán Thành rũ mắt: “Ngô Hạo.....”

Hắn còn chưa nói gì, Ngô Hạo liền ngắt lời hắn: “Tôi biết là anh, vì tôi.....”

Hắn vừa nói vừa sờ trong túi, khi hắn đụng đến đồng hồ nhặt được ngày hôm đó, hắn bỗng nhiên dừng lại, hắn vốn định móc ra cho Lục Bán Thành coi nhưng trong đầu hắn lại có một ý nghĩ khác khiến hắn dừng lại động tác, mặc dù là ý nghĩ chợt lóe nhưng hắn đã nhanh chóng dừng lại, câu “nhặt được đồng hồ của anh” lại biến thành “....Ở khu vực gần đó nhìn thấy xe của anh.....”

“Đêm hôm khuya khoắt, anh sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến đó, là vì anh đã thấy cô ấy bị bắt cóc nên mới đi theo có đúng không?”

Xem ra Lục Bán Thành không thể che dấu hắn thêm được nữa,... Lục Bán Thành trầm mặc trong chốc lát, không trả lời câu hỏi của Ngô Hạo mà lại nói: “Cậu đã biết tất cả mọi chuyện, tôi cũng không dấu cậu làm gì, tôi nói thật cho cậu biết, hôm nay tôi để cậu vào nhà là vì có một chuyện rất quan trọng tôi muốn nhờ cậu giúp.....”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 999: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (9)

Lục Bán Thành nuốt nước bọt hai lần, sau đó bắt đầu nói tiếp: “.....Tôi mong cậu có thể tiếp tục giữ bí mật chuyện này.”

Tiếp tục..... hai chữ này giống như một cái tát vang dội tàn nhẫn vả vào mặt hắn.

Ngô Hạo và Lục Bán Thành đều là người thông minh, quá rõ hai chữ này có nghĩa là gì rồi.

Lục Bán Thành dùng hai chữ đó nói cho hắn biết, từ trước đến nay Ngô Hạo đều không nói cho cô biết người cứu cô không chỉ có một mình hắn mà còn có một người khác.

Trong mắt Ngô Hạo có chút chật vật, không dám nhìn thẳng Lục Bán Thành nữa.

Lục Bán Thành nhìn Ngô Hạo không còn che giấu được gì nữa, thẳng thắn tiếp tục mở miệng nói: “Nếu như cậu có chút hờ thẹn thì hãy đồng ý với đề nghị của tôi đi.”

“Chân tướng mà cậu biết, nhất định phải sống để bụng, chết mang theo, mãi mãi không để cho cô ấy biết.”

“Có điều, Ngô Hạo, tôi nghĩ cậu biết rõ ràng một điều rằng, tôi làm như vậy không phải vì muốn tác thành cho cậu và Ôn Noãn mà là muốn cô ấy sống thật hạnh phúc.”

“Tôi nói rồi, tôi và cậu không giống nhau, lúc cậu nghĩ có được cô ấy, tôi lại nghĩ mình nên làm cách nào để không liên lụy cô ấy.

“Từ khi cậu ngoại tình với Tường Tiêm Tiêm, tôi liền cảm thấy cậu không xứng đáng ở bên cạnh cô ấy, thế nhưng tiếc là tôi bây giờ không còn tư cách để nói xứng hay không xứng, vậy nên tôi nhờ cậu, nếu như cậu thật sự yêu cô ấy, phải chờ cô ấy chấp nhận cậu, tôi đồng ý chúc phúc cho hai người, lời chúc phúc chân thành nhất.”

“Nếu như cậu không thể cho cô ấy một cuộc sống tốt thì hãy xem cô ấy là bạn bè mà chăm sóc tốt cho cô ấy, cho cô ấy một cuộc sống mới đi.”

Hứa Ôn Noãn yêu Ôn Noãn sao? Là tình yêu thật lòng.

Lục Bán Thành yêu Ôn Noãn sao? Cũng là yêu thật lòng.

Ban đầu lúc hắn biết Lục Bán Thành làm những chuyện cường bức với Hứa Ôn Noãn, hắn thật sự rất tức giận, thậm chí hận không thể giết chết Lục Bán Thành.

Nhưng hôm nay, Lục Bán Thành chỉ nói dăm ba câu, mặt hắn liền đau rất.

Hắn và Ôn Noãn yêu nhau 10 năm, hắn vẫn cảm thấy lúc này mình chưa hề biết, chưa hề hiểu tình yêu là gì.

Hắn và Lục Bán Thành rõ ràng đều rất yêu thương cô, nhưng cách yêu của hai người họ tại sao lại không giống nhau? Hắn thật sự biết yêu là gì sao?

Trong cổ họng Ngô Hạo có một luồng nhiệt, khiến hắn cứ tự hỏi bản thân mình câu đó trong đầu nhiều lần, mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Lục Bán Thành, nhưng hắn thật sự không hiểu Lục Bán Thành tại sao lại phải làm như vậy, lại hỏi: “Anh..... tại sao.....”

“Muốn hỏi tôi tại sao lại không tranh thủ cơ hội này mà nói cho Hứa Ôn Noãn biết chân tướng mọi chuyện với cô ấy sao?” Lục Bán Thành nhìn thấy Ngô Hạo nói vài chữ rồi ngừng, liền thay hắn nói cả câu.

Ngô Hạo không lên tiếng.

Lục Bán Thành biết hẳn đồng ý, lại cười, tiếp tục nói: “Vì cô ấy người mà tôi đồng ý đổi tính mạng của mình để cô ấy được hạnh phúc.”

“Đêm đó tôi không chút do dự hy sinh tính mạng của mình, nghĩ tất cả mọi cách để có thể bảo vệ cô ấy an toàn, sau này, tôi vẫn sẽ tiếp tục làm như vậy.”

“Cậu cũng vừa nói, tôi vì cô ấy biến thành bộ dạng như lúc này, đúng vậy, tôi đều vì cô ấy mà biến thành như vậy, dù tôi có hy sinh chính mình, vậy nếu tôi lại dùng chuyện đó mà liên lụy đến cô ấy cả đời, vậy sự hy sinh của tôi còn có ý nghĩa gì?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1000: Chuyện Cuối Cùng Làm Vì Em (10)

Hiểu rõ ý của Lục Bán Thành, nhưng những lời lúc hấn nói ra vẫn khiến Ngô Hạo xúc động sâu sắc.

Tôi tôi lại dùng chuyện đó mà liên lụy đến cô ấy cả đời, vậy sự hy sinh của tôi còn có ý nghĩa gì?

Hy sinh..... hấn dựa vào Tường Tiêm Tiêm bắt cóc cô, dùng khổ nhục kế anh hùng cứu mỹ nhân và khổ nhục kế để cô trở về bên cạnh hấn, không ngờ ma xuôi quỷ khiến lại là Lục Bán Thành cứu cô, sau đó hấn rõ ràng có một cái cơ còn tự nhiên hơn cả hấn nhưng Lục Bán Thành lại không ở bên cô mà lại lựa chọn từ bỏ, mà lúc này Ngô Hạo mới nghĩ tới được.

Lục Bán Thành chỉ nghĩ cho cô, còn Ngô Hạo hấn chỉ muốn thỏa mãn chính mình mà thôi....

Những điều Lục Bán Thành vừa nói là thật lòng thật dạ nghĩ cho Ôn Noãn, vậy nên hấn vừa mới bắt đầu nói hai chữ tiếp tục đã khiến Ngô Hạo xấu hổ không nói nên lời.

“Đây có thể là chuyện cuối cùng mà tôi có thể làm cho cô ấy...” Lục Bán Thành thấy Ngô Hạo thật lâu cũng không lên tiếng, lại giật giật môi, phá vỡ yên tĩnh trong phòng: “....Tôi hy vọng cậu có thể đồng ý, đây là chuyện tôi cam tâm tình nguyện, cũng là chuyện mà cậu cầu còn không được, không phải sao?”

Cầu còn không được.... bốn chữ này khiến Ngô Hạo không thể tìm một khe hở nào, hấn buông tay thông xuống bên người, nắm chặt thành nắm, đứng một lúc lâu, cuối cùng cũng để lại cho Lục Bán Thành một câu: “Tôi còn có chuyện phải làm, đi trước.” Sau đó liền quay người chạy về phía cửa.

Lúc hấn thay giày, cực kỳ vội vàng, hấn còn chưa kịp mang xong đã đẩy cửa ra chạy trời chết ra ngoài.

Chạy một mạch ra ngoài, Ngô Hạo cũng không dám thở, liền lên xe chạy khỏi khu nhà Lục Bán Thành.

Sau khi chạy một khoảng xa, hấn mới từ từ thở ra một hơi, dừng xe ven đường, hấn không nhúc nhích ngồi trong xe, nhìn chăm chăm ngoài cửa xe, mãi đến khi điện thoại của hấn reo lên hấn mới lấy lại được tinh thần, cúi đầu nhìn màn hình.

Là thư ký của hấn gọi tới, hỏi hấn đi họp.

Sau khi cúp máy, Ngô Hạo vừa mới chuẩn bị khởi động xe, bỗng nhiên lại lơ tay ra ôm ngực mình.

Hấn biết đây là thuốc độc lại tái phát, hấn lại lên cơn nghiện.....

Hấn không biết tự mình đã dần vật bản thân bao lâu, hấn đã giãy dụa bao lâu mới khôi phục lại được bình thường.

Hấn thở hồng hộc ngược lên, nhìn mình qua kính chiếu hậu, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong gương mới phát hiện ánh mắt của hấn đầy những tơ đỏ, khóe môi vì bị cắn chặt này giờ mà máu thịt lẫn lộn, lúc khó chịu nhất hấn còn đập đầu vào vô lăng khiến trên trán hấn có một vết bầm màu xanh.

Ngô Hạo nhìn chăm chăm kính chiếu hậu một lát, hấn cảm giác như người trong gương không phải là hấn vậy, hấn giật giật khăn giấy, lau khô khóe môi màu máu, đập chân ga, đi về phía công ty.

Trên đường đi, hấn nhìn qua kính chiếu hậu, lại vô tình nhìn thấy ba chữ “Trại Cai Nghiện” hấn liền đạp thắng xe, hoảng hốt một hồi, sau đó mới nặng nề lái xe đi.

Hứa Ôn Noãn không cẩn thận nên bong gân, nghỉ ngơi ở nhà hai ngày, đến ngày chủ nhật cô và Tần Chỉ Ái đi ăn cơm với nhau, cũng đã có thể mang giày đế bằng.

Tần Chỉ Ái bị Đậu Phụng Nhỏ giữ lại, đợi đến khi Tần Chỉ Ái đến, Hứa Ôn Noãn đã ngồi ở chỗ hẹn được nửa tiếng đồng hồ.

Chương 1000 chuyện cuối cùng làm vì cô (thập)

Biết rõ ý trong lòng Lục Bán Thành, nhưng sau khi những lời này từ trong miệng của hắn nói ra, Ngô Hạo vẫn chấn động mạnh.

Tôi muốn sự hy sinh cuối cùng có giá trị một chút, nếu tôi dùng dáng vẻ này làm liên lụy đến cô ấy, thì tôi đây hy sinh có ý nghĩa gì?

Hy sinh... Hắn muốn tự mình nghĩ kế, bắt cóc Hứa Ôn, hắn muốn dùng khổ nhục kế anh hùng cứu mỹ nhân, để Hứa Ôn quay về bên người, kết quả đột nhiên lại sai sót, là Lục Bán Thành cứu Hứa Ôn, rõ ràng hắn có thể lấy cớ giữ lại Hứa Ôn, nhưng hắn lại lựa chọn buông tha, ý nghĩ ban đầu hắn muốn đạt được.

Hắn chỉ muốn cô tốt, nhưng hắn cũng muốn tự mình thỏa mãn...

Lục Bán Thành vừa mới nói, rõ ràng chỉ miêu tả lại ý nghĩ thật lòng của mình, nhưng Ngô Hạo lại cảm thấy những lời này, so với hai chữ ‘tiếp tục’ hắn nói lúc ban đầu càng làm hắn hồ thẹn, khiến hắn nói không ra lời.

"Đây là chuyện cuối cùng tôi làm vì cô ấy..." Lục Bán Thành nhìn Ngô Hạo thật lâu không lên tiếng, lại giật giật môi, phá vỡ không khí an tĩnh: "... Tôi hi vọng anh có thể thành toàn, dù sao, đây là tôi cam tâm tình nguyện, cũng là chuyện anh cầu còn không được, không phải sao?"

Cầu còn không được... Bốn chữ này khiến cho Ngô Hạo hận không thể tìm một cái lỗ, để chui vào, hắn buông tay xuống bên người, nắm thành quả đấm rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, cứ như vậy mà lặp đi lặp lại một hồi lâu, sau đó mới nói với Lục Bán Thành một câu "Tôi còn có việc, đi

trước một bước.", sau đó ngay cả nói lời từ biệt cũng không nói, liền xoay người, nhanh chạy về phía cửa.

Lúc hấn đổi giày, bởi vì vội, mà mang ngược, hấn cũng không kịp đổi, liền đẩy cửa đi ra, chạy nhanh ra ngoài.

Một hơi chạy thẳng đến xe hơi, hô hấp Ngô Hạo còn chưa kịp thở dốc, liền trực tiếp dẫm xuống chân ga, rời khỏi khu nhà Lục Bán Thành.

Đi một hồi rất xa, hấn mới chậm rãi thở một hơi, dừng xe bên ven đường, hấn ngậy người ngồi ở trong xe, nhìn chăm chăm ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài cửa sổ xe, mãi đến khi di động của hấn vang lên tiếng chuông hơn mười lần, hấn mới thoáng lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn lướt qua màn hình.

Là thư ký công ty gọi tới, nhận nghe, là giục hấn trở về đi họp.

Sau khi cúp máy, Ngô Hạo vừa mới chuẩn bị khởi động xe, bỗng nhiên liền giơ tay lên, ôm lồng ngực mình.

Hấn biết, là cơn nghiện đang tái phát...

Hấn không biết mình đã giày vò trong luyện ngục bao lâu, gắng gượng bao lâu, cả người mới dần dần khôi phục như bình thường.

Hấn thở hồng hộc ngẩng đầu, nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn thấy ảnh ngược của mình, trong con mắt tràn đầy tơ máu đỏ thẫm, khóe môi bởi vì vết răng nanh vưaf cắn mà chảy máu, lúc khó chịu nhất, hấn để đầu tựa vào tay lái, trên vàng trán trắng nõn tuấn lãng, đã hiện lên một mảnh bầm tím xanh.

Ngô Hạo nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu một hồi, sau đó giống như người ở trong kính không phải là mình, ánh mắt bình tĩnh rút khăn tay, lau sạch sẽ máu trên khóe môi, dẫm chân ga, chạy về phía công ty.

Ở trên đường, hấn nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, vô ý nhìn đến ba chữ "Sở cai nghiện", dưới chân hấn vô ý thức giẫm lên chân phanh, mặt mày

hoảng hốt, sau đó mới một lần nữa lái xe rời khỏi.

-

Hứa Ôn không cẩn thận làm trật thương cổ chân, phải ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, rốt cục đến ngày chủ nhật cô hện Tần Chỉ Ái ăn cơm, có thể mang giày thấp đi đường bình thường.

Trước khi Tần Chỉ Ái ra cửa, bị Tiểu Hoa Sinh cuốn lấy, đợi lúc đến nhà hàng, Hứa Ôn đã đợi cô hơn nửa canh giờ.

Chương 1001→Hết

- Chương 1001: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Một)
Chương 1002: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Nhị)
Chương 1003: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Tam)
Chương 1004: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Bốn)
Chương 1005: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Năm)
Chương 1006: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Sáu)
Chương 1007: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Bảy)
Chương 1008: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Tám)
Chương 1009: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Chín)
Chương 1010: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Thập)
Chương 1011: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (11)
Chương 1012: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (12)
Chương 1013: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (13)
Chương 1014: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (14)
Chương 1015: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (15)
Chương 1016: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (16)
Chương 1017: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (17)
Chương 1018: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (18)
Chương 1019: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (19)
Chương 1020: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (20)
Chương 1021: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (Một)
Chương 1022: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (Nhị)
Chương 1023: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (3)
Chương 1024: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (4)
Chương 1025: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (5)
Chương 1026: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (6)
Chương 1027: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (7)
Chương 1028: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (8)
Chương 1029: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (9)
Chương 1030: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (10)
Chương 1031: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (1)
Chương 1032: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (2)
Chương 1033: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (3)
Chương 1034: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (4)
Chương 1035: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (5)
Chương 1036: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (6)
Chương 1037: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (7)
Chương 1038: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (8)
Chương 1039: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (9)
Chương 1040: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (10)
Chương 1041: Đi Theo Anh, Được Không? (1)
Chương 1042: Đi Theo Anh, Được Không? (2)
Chương 1043: Đi Theo Anh, Được Không? (3)
Chương 1044: Đi Theo Anh, Được Không? (4)
Chương 1045: Đi Theo Anh, Được Không? (5)
Chương 1046: Đi Theo Anh, Được Không? (6)

Chương 1047: Đi Theo Anh, Được Không? (7)
Chương 1048: Đi Theo Anh, Được Không? (8)
Chương 1049: Đi Theo Anh, Được Không? (9)
Chương 1050: Đi Theo Anh, Được Không? (10)
Chương 1051: Đi Theo Anh, Được Không? (11)
Chương 1052: Đi Theo Anh, Được Không? (12)
Chương 1053: Đi Theo Anh, Được Không? (13)
Chương 1054: Đi Theo Anh, Được Không? (14)
Chương 1055: Đi Theo Anh, Được Không? (15)
Chương 1056: Đi Theo Anh, Được Không? (16)
Chương 1057: Đi Theo Anh, Được Không? (17)
Chương 1058: Đi Theo Anh, Được Không? (18)
Chương 1059: Đi Theo Anh, Được Không? (19)
Chương 1060: Đi Theo Anh, Được Không? (20)
Chương 1061: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (1)
Chương 1062: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (2)
Chương 1063: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (3)
Chương 1064: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (4)
Chương 1065: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (5)
Chương 1066: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (6)
Chương 1067: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (7)
Chương 1068: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (8)
Chương 1069: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (9)
Chương 1070: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (10)
Chương 1071: Kết Cục (1)
Chương 1072: Kết Cục (2)
Chương 1073: Kết Cục (3)
Chương 1074: Kịch Trường: Hãm Hại Đậu Phộng Nhỏ

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1001: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Một)

Tần Chỉ Ái thông dong đi đến, như có chuyện gì quan trọng muốn chia sẻ với Hứa Ôn, một đường chạy đến trước mặt cô, nói câu xin lỗi "Ôn Ôn, thực xin lỗi, để cậu phải đợi lâu", liền bay nhanh đến kéo ra ghế dựa đối diện với Hứa Ôn ngồi xuống, sau đó giơ tay lên, gọi phục vụ, sau khi bưng đồ ăn lên xong, người phục vụ vừa chuẩn bị rời khỏi, nàng vội đề thấp giọng, mở miệng nói: "Ôn Ôn, cậu còn nhớ rõ thời gian trước, mình nói với cậu là, anh Bán Thành không biết đã đi đến nơi nào, gần đây cũng không liên hệ được sao?"

Hứa Ôn không nghĩ tới Tần Chỉ Ái mới mở miệng, liền nói đến Lục Bán Thành, cô rót ấm trà, động tác chậm trà thoáng khựng lại rồi tiếp tục, mới rũ mắt, "Uh`m" một tiếp, một mặt tiếp tục không nhanh không chậm châm trà, một mặt giọng điệu vững vàng mở miệng hỏi: "Nhớ rõ, sao vậy?"

"Tối hôm qua, anh Bán Thành gọi điện cho Dư Sinh, " trước một giây Hứa Ôn vừa dứt lời, sau một giây Tần Chỉ Ái liền theo sát mở miệng, ngữ khí mang theo sự khó chịu nói không nên lời: "Tớ mới biết được, thì ra hẳn không liên hệ với mọi người trong khoảng thời gian đó, không phải đi đến Mỹ, mà xảy ra chuyện..."

Xảy ra chuyện? Mi tâm Hứa Ôn cau chặt, ngón tay cầm chén trà, nhìn không được mà tăng thêm lực đạo, quá một lát, sắc mặt cô mới tự nhiên ngẩng đầu, ngược mặt về phía Tần Chỉ Ái, "Xảy ra chuyện gì? Có vô cùng nghiêm trọng không?"

"Hết sức nghiêm trọng." Tần Chỉ Ái thẳng thắn.

Đáy lòng Hứa Ôn rơi lộp bộp một tiếng, sau đó, cô liền nghe thấy Tần Chỉ Ái nhẹ thở dài một hơi, hơi đáng tiếc nói: "Chân Bán Thành bị thương

rất nghiêm trọng, hiện tại đã không thể đi được rồi..."

Tay Hứa Ôn run lên, chén trà bị ngã ở trên bàn trà, nước trà chảy dài trên một mặt, dọc theo bên cạnh, chảy xuống quần áo cô, người phục vụ ở bên cạnh nhìn thấy, vội vàng đi lên phía trước lau giúp, còn Hứa Ôn như một đầu gỗ, ngồi không nhúc nhích, mặc cho người phục vụ lau trước vội sau, một đôi mắt mở lớn nhìn chăm chăm vào Tần Chỉ Ái, trong đầu lặp đi lặp lại vài lần câu nói Tần Chỉ Ái mới nói "Không thể đi được rồi", sau đó run run giọng hỏi: "Tại sao lại không thể đi được?"

"Liên là, hiện tại Bán Thành, giống như người tàn tật, chỉ có thể dựa vào xe lăn sinh hoạt..."

Đại não Hứa Ôn, trong nháy mắt trống rỗng.

"Tôi hôm qua, sau khi Dư Sinh nhận được điện thoại của hắn, tớ và Dư Sinh nhìn hắn, thấy hắn ngồi trên xe lăn, người cũng gầy đi rất nhiều, sắc mặt tiêu tụy, nói tóm lại, thật sự là vô cùng đáng thương."

"Bán Thành là một người tốt như vậy, cậu nói xem làm sao lại xảy ra chuyện như vậy? Nghĩ lại cũng khiến người cảm thấy tiếc hận..."

Tần Chỉ Ái nói mấy câu liên tiếp, Hứa Ôn mới nhẹ nhàng chuyển động mắt, lại mở miệng, nhẹ nhàng nói một câu: "Không thể đi được sao?"

Giọng cô rất nhỏ, Tần Chỉ Ái ngồi ở đối diện không nghe rõ: "Ôn Ôn, cậu nói cái gì?"

"Không thể đi được rồi hả? Hắn không thể đi được rồi..." Hứa Ôn như không có nghe thấy câu Tần Chỉ Ái hỏi, vẫn tiếp tục thì thào nói: "Thời gian trước mình gặp hắn, rõ ràng là thấy hắn rất tốt mà, làm sao hắn không thể đi được chứ? Đúng vậy, làm sao hắn không thể đi được chứ?"

Chỉ nghe thấy câu cuối cô nói "Làm sao hắn không thể đi được chứ?" Tần Chỉ Ái, cho rằng cô ấy đang hỏi mình, vươn tay gấp đồ ăn mới đem lên, bỏ vào trong chén của Hứa Ôn, mới mở miệng trả lời.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1002: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Nhị)

"Nói là do tai nạn xe cộ, hình như lúc ấy Bán Thành ở trong bệnh viện hôn mê hơn nửa tháng mới tỉnh lại."

Hôn mê thời gian dài như thế, chắc chắn là bị tai nạn rất nghiêm trọng... Hứa Ôn nghe được sắc mặt trắng bệch.

Khó trách mấy ngày hôm trước cô gặp hắn, cảm thấy sắc mặt hắn có chút không tốt, thì ra là do vết thương lớn mới khỏi, mà hắn thấy cô, cũng không xuống xe; cô đi đến nhà hắn, hắn cũng không đứng dậy nghênh đón; cô chạy hắn không đuổi theo, ngay cả cô ngã sấp xuống hắn cũng không phản ứng... Khi đó cô vô cùng thương tâm, cảm thấy như hắn đã thay đổi, nguyên lai là do chân của hắn hành động không tiện...

Đêm đó cô bị trật thương chân, ở dưới lầu nhà hắn khóc đến thương tâm như thế, là Ngô Hạo tới dẫn cô đi... Là hắn gọi điện thoại cho Ngô Hạo sao?

Điều này có tính đại biểu cho kỳ thật đáy lòng hắn vẫn không bỏ được cô, mà vì vấn đề cơ thể, mới đối xử với cô như vậy thôi?

Khi biết mình thích Lục Bán Thành, lại thấy Lục Bán Thành ở chung một chỗ với cô gái khác, cảm xúc Hứa Ôn đang hạ thấp nhiều như vậy, dưới đáy lòng không khỏi sinh ra mong đợi.

Chỉ là mong đợi còn chưa ngập tràn ở trong lòng bao lâu, thì Tần Chỉ Ái ngồi ở đối diện, lại mở miệng: "Được rồi, Ôn Ôn, chúng ta không nói đến những đề tài này khở sở này nữa, nói chuyện khác, tuy Bán Thành xảy ra chuyện lớn như vậy, làm cho đáy lòng người ta không thoải mái, nhưng hiện tại hắn đang rất hạnh phúc, tối hôm qua lúc tứ và Dư Sinh đi đến nhà hắn, nghe hắn nói với Dư Sinh, nói sắp tới hắn sẽ chuẩn bị kết hôn..."

Kết hôn... Lục Bán Thành cứ nhiên lại muốn kết hôn rồi? Kết hôn với ai? Là cô gái cô thấy ở trong nhà hấn sao?

Giống như có chậu nước lạnh đổ từ trên đầu Hứa Ôn chảy xuống, dập tắt toàn bộ những rung động bất định trong nháy mắt dưới đáy lòng cô.

Không nhận thấy vẻ mặt khác biệt của Hứa Ôn, Tần Chỉ Ái không ngừng tán gẫu: "Hình như là một cô gái trẻ, nghe Bán Thành miêu tả sơ qua, hình như là sau khi hấn xảy ra tai nạn xe cộ, thì cô gái đó đến chăm sóc hấn, thời gian dài ở chung như vậy, dần dần hai người có cảm tình..."

Nguyên lai hấn và cô gái kia, là một chuyện như vậy... Hứa Ôn nén sự chua xót khó hiểu dưới đáy mắt, khẽ gật đầu với Tần Chỉ Ái, phụ họa nói qua loa: "Như vậy à..."

"Ừ..." Tần Chỉ Ái cúi đầu, ăn một miếng đồ ăn: "... Cô gái đó, tớ đã gặp mặt một lần, bộ dáng rất xinh đẹp, tính cách cũng tốt..."

Tần Chỉ Ái nói đến cô gái, cô đã gặp qua, cô không nói dối, cô gái đó luôn tốt bụng và nhiệt tình với mọi người, nhưng khi Hứa Ôn nghe thấy lại vô cùng chói tai, cô không đợi Tần Chỉ Ái nói hết lời, liền ngắt lời của cô, chuyển đề tài: "Gần đây Tiểu Hoa Sinh thế nào rồi?"

"Gần đây mập lên rất nhiều, muốn giảm đồ ngọt xuống, vì không tốt cho răng, nhưng bé con vẫn rất dính Gia Ngôn, lần trước tớ có việc, không ở nhà, mẹ tớ ôm cháu gái đi theo Gia Ngôn xem mắt, cậu đừng thấy bé con còn nhỏ tuổi, bọn chúng rất thông minh, tuy không hiểu thân thiết là gì, nhưng bé con biết có người muốn cướp đoạt cậu ấy, thì chỉ cần Gia Ngôn ôm, bé liền cười, mẹ tớ thấy vậy muốn qua ẵm, thì bé lại khóc, làm hại người thân hôn cũng không chịu..."

Nghe xong lời Tần Chỉ Ái nói, Hứa Ôn rất muốn cười, nhưng bởi vì vừa mới nghe được tin từ Lục Bán Thành, mà nụ cười có vài phần gượng gạo: "Người khác đều nói dính cha, Tiểu Hoa Sinh đây là điển hình của dính cậu."

Tần Chỉ Ái nghe xong cười khúc khích.

Hứa Ôn thấy Tần Chỉ Ái cười cũng cười theo, trong đầu lại thoáng nghĩ đến đứa nhỏ lúc trước bị cô bỏ lỡ, bây giờ đây cha đứa nhỏ, đã muốn kết hôn với người khác.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1003: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Tam)

Một bữa cơm, Hứa Ôn và Tần Chỉ Ái phải ăn ước chừng khoảng ba giờ mới kết thúc, từ nhà hàng đi ra, Tần Chỉ Ái lại đề nghị đi đến dưới lầu mua sắm.

Từ khi nghe được tin Lục Bán Thành chuẩn bị kết hôn, Hứa Ôn cũng không có nhiều cảm xúc, gượng đỡ đến bây giờ đã là một kỳ tích, thật sự không có tâm tình đi dạo phố, Hứa Ôn lung tung viện cớ với Tần Chỉ Ái, hẹn gặp lại.

Về mặt Tần Chỉ Ái lộ ra tiếc nuối, nhưng cũng không miễn cưỡng.

Hứa Ôn tự lái xe rời khỏi, Tần Chỉ Ái mới lên xe, dẫm chân ga, chậm rì rì rời khỏi bãi đỗ xe.

Ánh nắng mặt trời bên ngoài chói mắt, trên đường người đến người đi, ngựa xe như nước.

Hứa Ôn nắm tay lái, theo dòng xe cộ, đi một đoạn đường dài chẳng có mục đích, mãi đến mặt trời nghiêng về tây, đến lúc hoàng hôn, cô mới giẫm chân phanh, dừng xe bên ven đường.

Hứa Ôn không biết lúc này mình đang ở chỗ nào, cô ngồi ở trong xe rất lâu, mới quay đầu, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, giống với đêm mấy ngày hôm trước, vậy mà cô ở dưới tình trạng hoàn toàn vô ý thức, đã đi tới cửa tiểu khu của Lục Bán Thành.

Mà lúc này cô, lại không có dũng khí đi tìm hắc tối hôm đó.

Ánh mắt Hứa Ôn ngay cả nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm vào cửa nhà Lục Bán Thành, mãi đến mắt mỏi, cô mới thu về tầm mắt, sau đó

khởi động xe một lần nữa.

Cô mới vừa đi chưa bao xa, liền nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, thấy được một gương mặt quen thuộc.

Hứa Ôn theo bản năng giẫm lên chân phanh, vì muốn mình nhìn thêm rõ ràng hơn, cô hạ cửa kính xe, nhìn xuyên qua hàng rào tiểu khu, cô nhìn thấy Lục Bán Thành đang ngồi trên xe lăn, dùng tay khống chế phương hướng xe lăn, giải sầu khuây khoả ở trong công viên tiểu khu.

Lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, chớp mũi cô đau xót, dưới đáy lòng sinh ra nỗi đau đớn không hiểu cũng khó nói thành lời.

Hắn vậy mà thật sự không thể đi được...

Hốc mắt Hứa Ôn ửng đỏ cúi đầu, quá một lát, cảm xúc dưới đáy lòng bình tĩnh lại, mới một lần nữa nhìn về phía Lục Bán Thành.

Hắn vẫn tự mình đi dọc vỉa hè vàng theo đường đi, bên người không có ai, hắn thường thường dừng lại, nhìn chằm chằm vào đám trẻ đang vui chơi trong công viên tiểu khu một hồi, rồi sau đó tiếp tục đi về phía trước, đi đến một đoạn đường dốc, không biết xe lăn hắn bị gặp phải cái gì, mà bỗng nhiên đứng ở giữa đường, không điều khiển được.

Hắn cúi đầu, lấy ra điều khiển từ xa ở trong tay, nhưng xe lăn không phản ứng, sau đó hắn liền dùng tay cố gắng đẩy bánh xe xe lăn.

Theo độ dốc càng ngày càng cao, tốc độ xe lăn càng ngày càng chậm, Hứa Ôn ngồi ở trong xe, xem không đành lòng, không nhìn được mở cửa xe, xuống xe, chạy về phía trong tiểu khu.

Lúc xe lăn Lục Bán Thành bắt đầu từ từ lui dần, đúng lúc Hứa Ôn chạy đến, thuận tiện vươn tay, ngăn cản lại.

Lục Bán Thành nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn thoáng qua, lúc tầm mắt chạm đến Hứa Ôn, mi tâm tuần lã của hắn chợt lóe lên sự kinh ngạc, sau

đó liền khôi phục lại sự lạnh nhạt, cười yếu ớt mở miệng với Hứa Ôn: "Tại sao em lại ở chỗ này?"

"Em..." Hứa Ôn dừng một chút, tiếp tục mở miệng: "Có hẹn với bằng hữu ăn cơm ở nhà hàng bên cạnh, lúc chạy qua tiểu khu, thì thấy anh."

Lục Bán Thành nhàn nhạt cười cười, như đã tin: "Cảm ơn em."

"Không có gì." Hứa Ôn trả lời, tầm mắt dời đến đùi Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành theo bản năng ngẩng đầu, che chân lại, "Xảy ra chút chuyện nhỏ."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1004: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Bốn)

Mặc dù đã biết tình hình từ Tần Chỉ Ái, nhưng khi Hứa Ôn tận mắt nhìn thấy, cả người vẫn bị kích động, nhìn chăm chăm vào chân Lục Bán Thành rất lâu, mới nâng mí mắt, đối diện ánh mắt hắn, khẽ gật đầu, nói: "Giữa trưa em có gặp Tiểu Ái, cũng nghe cô ấy nói tới tình trạng của anh."

Nguyên lai cô đã từ chỗ Tiểu Ái nghe được phong thanh... Đáy mắt Lục Bán Thành mỉm cười ôn hòa, thoáng có chút bi thương không dễ dàng phát hiện lướt nhanh qua.

Hắn không biết, buổi tối ngày đó, vì sao cô lại chạy đến chỗ hắn, hoặc là nói, hắn không dám nghĩ đến lý do đằng sau.

Lúc hắn nói muốn cắt đứt triệt để mối quan hệ giữa hắn và cô, không bằng nói hắn là không muốn giữ lại đường lui cho mình, cho nên hắn gọi Cố Dư Sinh.

Hắn biết, cô và Tiểu Ái có quan hệ tốt, Tiểu Ái biết chuyện, nhất định sẽ truyền đến tai cô.

Quả Quả từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, học ngành y, Tiểu Ái chưa từng gặp, nhưng Cố Dư Sinh biết Quả Quả, cho nên tối hôm qua, hắn cố ý bảo Quả Quả, ở ngay trước mặt Tiểu Ái, nói là hắn xảy ra tai nạn xe cộ mới thành bộ dáng hiện tại, còn nói hắn muốn kết hôn, với y tá chăm sóc lâu ngày sinh tình.

Giữa trưa cô biết rõ tin tức này, chạng vạng đã xuất hiện tại nhà hắn, chẳng lẽ thật sự giống như mấy ngày hôm trước hắn nhớ nhưng cô sao, cô có... với hắn. Vừa nghĩ đến một nửa, Lục Bán Thành liền cắt ngang suy nghĩ mình.

Đổi lại từ trước, hẳn nhất định là sẽ vui mừng, hưng phấn mà, kích động chạy đến hỏi cô, hoặc là thổ lộ với cô, còn lúc này, hẳn không đành lòng liên lụy đến cô, cho nên không cần phải nhớ nhung mới tốt.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lục Bán Thành bình tĩnh như nước lên tiếng: "Ngày đó uống vào chút rượu, lái xe không chú ý."

"Về sau..." Hứa Ôn muốn dặn Lục Bán Thành sau này lái xe cẩn thận một chút, vừa mới nói hai chữ, cô liền ý thức được, hẳn không thể lái xe được nữa, cô nhớ lúc ban đầu ở Lệ Giang, đêm mưa đó, hẳn lái xe chở cô ngắm cảnh trong điện thành cổ Lệ Giang, tim nhin không được đau xót, rữ mi, cố gắng nuốt nuốt nước miếng một cái, mới miễn cưỡng hỏi: "... Vẫn có hi vọng chữa khỏi sao?"

"Tạm thời còn không biết." Lục Bán Thành nói thật.

Lục gia có tiền như thế, toàn bộ danh y trên thế giới chỉ cần muốn đều có thể mời được, Lục Bán Thành là con trai đích tôn của Lục gia, bây giờ rơi vào kết cục như vậy, Lục gia không có khả năng không trả một số tiền lớn khôi phục lại bình thường cho hẳn, hẳn có thể trả lời như vậy, chứng tỏ các bác sĩ mời đến đều đã thúc thủ vô sách... Chẳng lẽ cả đời này, đều phải sống trên xe lăn sao?

Đáy mắt Hứa Ôn đỏ lên, thất thố nói giọng điệu mang theo vài phần chiều chuộng, "Tại sao anh lại không cẩn thận như vậy?"

Lời của cô, giống như lời một người vợ đau lòng cho chồng mình.

Lục Bán Thành nghe thấy đầu ngón tay run mạnh, đáy mắt ôn hòa thâm thúy, hiện lên tình cảm mãnh liệt, bắt đầu xoáy cuồng kích liệt.

Nếu hẳn đã quyết định để cô sống tốt, thì không thể được nghĩ ích kỷ.

Lục Bán Thành cắn chặt răng, rất nhanh siết chặt quả đấm, gắng gượng bắt mình phải bình tĩnh lãnh đạm như vẻ ngoài, mãi đến khi di động trong túi hẳn truyền đến chuông, hẳn mới thả lỏng lực đạo trên tay, lấy điện thoại từ

trong túi, nhìn thấy Quả Quả gọi tới, ánh mắt hẩn chột lóe lên một cái, sau đó liền nhanh nhận nghe, để bên tai, giọng điệu ôn hòa rung động lòng người mở miệng gọi: "Quả Quả."

"Anh không đi xa, chỉ tùy tiện đi dạo ở dưới lầu thôi."

"Em không cần lo lắng, cũng không cần cố ý chạy đến đây, chờ một lúc anh sẽ tự mình trở về."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1005: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Năm)

"Com chiều sao? Như thế nào đều đã... Giống ngày hôm qua à? Không sao... Làm sao có thể phiền chứ?"

Giongj nói ôn hoàn chiều chuộng của Lục Bán Thành, không ngừng truyền vào trong lỗ tai Hứa Ôn.

Nguyên lai hắn và cô gái đó ở chung tốt như vậy, theo lời hắn nói, hoàn toàn có thể cảm nhận được, giữa bọn họ, quả thật rất thân thiết và ấm áp.

Tầm mắt Hứa Ôn vốn nhìn sang nơi khác, lại nhẹ nhàng dời đến trên mặt Lục Bán Thành, ánh mắt hắn nói chuyện điện thoại, đặc biệt ôn nhu, trên người hắn, đều tản ra một cảm giác ấm áp, xem như vô cùng hạnh phúc cực kỳ thoả mãn.

Sống lưng Hứa Ôn thoáng cứng đờ, đầu ngón tay nhịn không được nắm chặt vật áo.

Cũng đúng, lúc hắn gặp nạn khó khăn nhất, là cô gái đó chăm sóc cho hắn, làm sao hắn có thể không thương tiếc?

"Uh`m, được, anh lập tức quay về..."

Cắt điện thoại, Lục Bán Thành nhìn về phía Hứa Ôn, "Tôi phải lên lầu rồi."

Hứa Ôn cảm giác rõ được khóe môi mình đang run, nhưng cô vẫn cố gắng cười nhẹ nói một chữ "Được".

"Gặp lại." Lục Bán Thành mỉm cười tạm biệt, sau đó đẩy xe lăn đi về phía nhà mình.

Điều khiển từ xa bị hỏng, lại còn leo dốc, Hứa Ôn nhìn thấy hấn điều khiển xe lăn có chút quá sức, tiện vươn tay, vội vàng đẩy một cái.

Lục Bán Thành một đường đi đến nhà, hấn quay đầu, cười rạng rỡ với Hứa Ôn, nói một câu "Cảm ơn."

"Đừng khách khí." Hứa Ôn trả lời, nhớ lại tựa hồ mình thật sự không có chuyện gì, tiện miệng nói: "Gặp lại."

Lục Bán Thành gạt đầu, không nói gì thêm, trực tiếp điều khiển xe lăn đến thang máy.

Lúc hấn giơ tay lên, định nhấn nút đóng cửa thang máy, thì Hứa Ôn đứng ở giữa ven đường, bỗng nhiên lên tiếng: "Lục Bán Thành."

Lục Bán Thành quay đầu.

Hứa Ôn nhìn chằm chằm vào ánh mắt Lục Bán Thành, nhìn vài giây, mới mở miệng: "Giữa trưa Tiểu Ái có nói với em, anh chuẩn bị kết hôn rồi hả?"

"Uh`m, đúng vậy." Lục Bán Thành cơ hồ không chân chờ, liền gạt đầu lên tiếng.

"Chuyện tốt đó..." Hứa Ôn nén lại cơn đau dưới đáy mắt, khoé môi cố gắng nhếch lên, như biết được tin vui, lại hỏi: "Khi nào thì kết hôn?"

"Gần đây đó, bắt quá cần phải chuẩn bị mấy ngày tìm ngày thích hợp, đi ra công chúng."

Nhanh như vậy sao?

Hứa Ôn siết chặt thành quyền, móng tay bầu vào lòng bàn tay đau nhói, nhưng không bằng nỗi đau dưới đáy lòng cô, cô miễn cưỡng cười nhìn Lục Bán Thành một lúc, mới miễn cưỡng lên tiếng: "Đến lúc đó đừng quên cho em biết, sẽ cho anh một bao lì xì."

Lục Bán Thành cười cười: "Được, nhất định."

Cửa thang máy mở ra, Lục Bán Thành không đợi Hứa Ôn hỏi thần, nhấn nút mở thang máy một cái, sau khi nhìn Hứa Ôn gật đầu, liền xoay xoay xe lăn, vào thang máy.

Cùng với một tiếng "Leng keng", cửa thang máy đóng lại.

Con số trên thang máy, không ngừng mà thay đổi, mãi đến khi thang máy trở lại lầu một một lần nữa, Hứa Ôn mới xoay người, đi ra xe.

Cô mới vừa xuống bậc thềm, khoe mắt liền có một giọt lệ chảy xuống.

...

Quán bar "Nam thanh".

Hứa Ôn giờ tay, kêu phục vụ sinh mang lên một chai Bạch Cữu, ngồi ở trước quầy bar, Tần Dĩ Nam đang nói chuyện với bằng hữu, nhìn không được nhìn về phía Hứa Ôn vài lần, nhìn thấy cô gái từ trong tay người phục vụ nhận lấy hai chai Bạch Cữu, ngay cả mí mắt cũng không thèm nháy liền trực tiếp giờ chai, để bên miệng, Tần Dĩ Nam biết cô là bạn gái cũ của Ngô Hạo, hăn nhìn không được lấy ra điện thoại, chụp một tấm hình, rồi gửi cho Ngô Hạo.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1006: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Sáu)

Nhận được tin nhắn của Tần Dĩ Nam, Ngô Hạo đang ở trong một tiệc rượu rất quan trọng, hần xem xong tin nhắn, cơ hồ không có bất cứ do dự nào, liền phân phó thư ký thay mình tiếp tục ở tại chỗ này, rồi sau đó rời khỏi tiệc rượu.

Đến quán bar "Nam thanh", xe đỗ lung tung bên ven đường, Ngô Hạo liền mở cửa xe, vội vã chạy tới cửa quán bar.

Đẩy cửa ra, theo bản năng hần nhìn về phía chỗ Hứa Ôn, trừ bỏ trên bàn có hai vỏ chai rượu, thì không thấy bóng dáng của cô.

Ngô Hạo nhíu nhíu mày, vừa mới chuẩn bị bốn phía đi tìm Hứa Ôn, thì thấy Tần Dĩ Nam, chỉ về phía toilet.

Ngô Hạo biết ý của hần, lập tức sai bước chạy về phía toilet.

Vừa đến cửa toilet, Ngô Hạo liền nhìn thấy một người đang nhắm mắt, vẻ mặt có chút thống khổ tựa vào trên cửa toilet.

Ngô Hạo ngăn người, tầm mắt dời về phía tay Hứa Ôn đang ôm bụng, chỉ liếc mắt một cái, hần đã biết, khẳng định là cô bị đau bao tử.

Hần theo bản năng địa nhắc chân, muốn đi qua, mang cô đi bệnh viện, nhưng chân hần chưa kịp nhắc lên, thì cô gái đang nhắm hai mắt, mò mẫn lấy di động từ trong túi, nhìn cũng không nhìn màn hình một cái, liền trực tiếp nhấn xuống phím "1" một cái, gọi điện thoại, rồi đẩy cửa ra ngoài.

Cô đang gọi điện thoại cho ai?

Ngô Hạo thu chân về, đi ra ngoài toilet, lui khỏi.

Điện thoại vang một hồi lâu, Ngô Hạo mơ hồ nghe thấy tiếng "Tút tut", rốt cục có người nhận điện thoại.

Trong điện thoại không truyền đến bất kỳ giọng nào, thì Hứa Ôn đã mở miệng trước: "Lục Bán Thành..."

Ba chữ đơn giản, khiến cho máu đang chảy trong người Ngô Hạo, trong nháy mắt ngưng lại.

Từ trước, lúc cô đau bao tử, đều gọi cho hấn cầu nhau, chẳng bao lâu sau, cô đau bao tử, nhưng muốn gọi cho Lục Bán Thành?

Hứa Ôn đại khái vì người trong điện thoại chậm chạp chưa lên tiếng, liền cầm di động lên miệng, đề cao giọng nói, gọi lại một lần: "Lục Bán Thành?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng sần sật, cách một hồi lâu, lúc Ngô Hạo cho rằng Hứa Ôn sẽ kêu "Lục Bán Thành" lần nữa, thì bên đó rốt cục cũng đáp lại: "Cô khỏe."

Là giọng nữ mềm mại.

Ngô Hạo theo bản năng nhìn về phía Hứa Ôn, như trong lòng hấn dự cảm, trong nháy mắt cô gái như đứng im, đầu ngón tay cầm di động, khẽ run run rất rõ ràng.

Cô gái bên đầu điện thoại kia, thấy bên Hứa Ôn không trả lời, lại mở miệng: "Cô là Hứa tiểu thư sao? Tôi là Quả Quả."

Hứa Ôn hoàn hồn, giọng điệu có chút khô khan rõ ràng: "Cô, xin chào, tôi, tôi tìm Lục, Lục Bán Thành... Anh, anh ấy có ở đây không?"

"Bán Thành sao? Hấn đang tắm..." Quả Quả mới vừa nói tới đây, điện thoại liền từ bàn tay Hứa Ôn rơi xuống, rơi ở trên mặt đất, phát ra tiếng "Cạch".

"Này? Hứa tiểu thư? Này?" Điện thoại đầu kia Quả Quả, nghe thấy động

tĩnh, cho rằng bên này đã xảy ra chuyện gì, liên tục "Này" vài tiếng, nhưng thấy không ai đáp lại, tiện tay cúp điện thoại, quá không nửa phút, di động Hứa Ôn liền vang lên, tiếng chuông êm tai kéo Hứa Ôn định thần.

Ngô Hạo ngồi xổm xuống theo cô, tầm mắt lướt qua màn hình điện thoại di động, là "Lục Bán Thành" gọi đến.

Hứa Ôn nhìn chăm chăm tên trên màn hình một hồi lâu, không nhận nghe, mà là giơ tay, nhấn tắt, cùng với động tác của cô, Ngô Hạo nhìn thấy rõ ràng, một giọt lệ từ trên khóe mắt cô chảy xuống.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1007: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Bảy)

Tay Ngô Hạo, bỗng dưng nắm chặt thành quyền.

Hắn thấy rõ, nước mắt trong vắt, chảy xuống từ trên hai gò má trắng nõn xinh đẹp của Hứa Ôn, rồi rơi trên màn hình di động.

Ngực Ngô Hạo, thắt chặt lại một hồi, cảm giác thấy giọt nước mắt đó, giống như không phải chảy xuống trên điện thoại di động, mà chảy vào trong lòng hắn.

Hứa Ôn vẫn duy trì động tác ngồi chồm hổm trên mặt đất, không thay đổi, ngơ ngẩn nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại di động một lát, lại có một giọt nước mắt từ khoé mắt chảy xuống, sau đó lại giống như con sông vỡ đê, từng giọt từng giọt nước mắt, rơi xuống thành chuỗi.

Hắn với cô mười năm, thấy cô khóc rất nhiều lần, nhưng im hơi lặng tiếng khóc như vậy, cũng là lần đầu tiên hắn thấy.

Một cơn đau nói không nên lời, tràn ngập cơ thể Ngô Hạo, cơn đau đó khiến hắn không thể hít thở, yết hầu như bị nghẹn, muốn nuốt xuống một ngụm nước bọt nhưng lại vô lực.

Hắn rất muốn đi lên phía trước, kéo cô từ trên mặt đất lên, ôm cô vào trong lòng, lau sạch đi nước mắt trên mặt cô, nhưng hai chân hắn lại giống như bị dính đóng trên mặt đất, không thể di chuyển, hắn chỉ có thể đứng thẳng nhìn xem cô khóc.

Cô an tĩnh chảy nước mắt thật lâu, cũng không có dấu hiệu dừng lại, cả người cô càng ngày càng bi thương, đến khi cuối cùng, giống như là không khống chế được cảm xúc, bỗng nhiên cô giơ tay, che kín mặt, chôn đầu trên đầu gối, bả vai run run oà khóc.

Nhìn xuyên qua cách đó không xa trong quán bar bật nhạc nhẹ, Ngô Hạo mơ hồ nghe thấy tiếng cô, tiếng rất nhỏ, cách quãng.

Mang theo bi thương nói không nên lời, khó chịu cùng tuyệt vọng.

Giống như có một tảng đá lớn, bỗng nhiên hung hăng nện vào ngực Ngô Hạo, cả người hắn cảm thấy nặng trĩu, hô hấp cũng đã ngừng lại.

Hắn cảm giác giờ phút này, mình như bị dày vò trong luyện ngục, nhận hết đủ loại hành hạ và khổ hình.

Cô khóc đã lâu, cũng chưa có dấu hiệu dừng lại, thậm chí tiếng khóc còn càng lúc càng lớn, khóc đến sau cùng, toàn người cô bắt đầu phát run, giọng điệu vỡ nát khàn khàn, nhưng vẫn còn đang khóc như cũ, thường còn phát ra tiếng nức nở thương cảm, Ngô Hạo nghe thấy sắc mặt dần dần trắng bệch.

Hai người không biết giằng co như vậy bao lâu, cô gái ngồi chồm hồm ở góc tường, tiếng khóc rột cục cũng bắt đầu nhỏ dần, Ngô Hạo nhẹ nhàng nhìn chăm chăm, cẩn thận quan sát cô gái một hồi, cô ôm bả vai, cuộn mình trên mặt đất, bộ dáng thương cảm bất lực, như đã mất đi phương hướng và tất cả.

Là cô gái trong điện thoại Lục Bán Thành, kích thích cô sao?

Lúc hắn nhận được tin nhắn Tần Dĩ Nam, ngựa không ngừng vó chạy đến, rõ ràng là muốn nịnh cô, nhưng lúc này, hắn cũng có chút luống cuống.

Ngô Hạo khẽ mím khóe môi một cái, tiếp tục đứng tại chỗ nhìn Hứa Ôn một hồi, rồi sau đó chậm rãi thu tầm mắt, xoay người, như chưa từng tới, lặng yên không tiếng động rời khỏi.

Trở lại quán bar, hắn tìm Tần Dĩ Nam, phiền toái hắn giúp mình gọi một nữ người phục vụ đáng tin, đưa cho cô một ít tiền bạc, rồi nhờ cô đi đến toilet chăm sóc cho Hứa Ôn.

Đi ra quán bar, Ngô Hạo ngồi ở trong xe, không sót ruột khỏi động xe,

mà đợi người phục vụ đỡ Hứa Ôn ra từ quán bar, sau khi đưa cô lên taxi, hắn mới giẫm chân ga, chạy theo từ xa xa.

Hứa Ôn đứng ở dưới lầu, Ngô Hạo nhìn xuyên qua kính chắn gió, lại nhìn người phục vụ đỡ Hứa Ôn vào lầu.

Quá một chốc, ngọn đèn phòng Hứa Ôn sáng lên.

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1008: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Tám)

Ngô Hạo vẫn đợi cho người phục vụ từ trong phòng Hứa Ôn đi ra, mới khởi động xe, chậm rãi rời khỏi.

Dọc theo bóng đèn đường phố, không bao lâu, trời bắt đầu nổi mưa rào sầm chớp, tầm nhìn trở nên vô cùng bất lợi, Ngô Hạo giảm chậm lại tốc độ xe, tiếp tục lái hơn hai mươi phút, Ngô Hạo nhìn xuyên qua cần gạt nước không ngừng lắc lư gạt nước mưa, thấy cách đó không xa là cổng trường A, mới giẫm lên chân phanh, dừng xe tại ven đường.

Bung dù, Ngô Hạo dầm xuống mảng cỏ ẩm ướt, đi về phía cổng trường A.

Trừ bỏ cửa trường học và sân thể dục đèn vẫn còn sáng, thì những chỗ khác ở trường học, đều là một mảnh tối đen.

Hắn chưa đi đến trường học, chỉ đứng ở đối diện đèn đường trước cửa chính trường học, châm một điếu thuốc, nhìn chằm chằm vào trong trường học một hồi lâu, trong đầu liên dao động ra rất nhiều chuyện thời niên thiếu.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hứa Ôn, khi người vừa bước vào phòng học, liền y vào khuôn mặt kinh động của Tần Chỉ Ái mà chính cả nam sinh trong trường, nếu so sánh chi hạ, vẻ ngoài của cô thực không khiến người để mắt, nhưng khuôn mặt đó của cô, đã được hắn ghi tạc vào đáy lòng, mười bảy mười tám tuổi thiếu niên, ban đêm nằm mộng, đều là bóng dáng của cô.

Ở chung với cô, không bao lâu, đến kỳ thi cuối kỳ của cô, cô không phải là người học tập giỏi, áp lực lớn, sợ thi không tốt về nhà sẽ bị mắng, mỗi ngày đề lâu bầu lằm bằm với hắn không dứt, sau đó suốt đêm, hắn đi cạy mở phòng giáo sư, trộm bài thi cuối kỳ, cả đêm tự làm đáp án, để ngày hôm sau

đưa cho cô.

Tốt nghiệp trung học, đi đến Thượng Hải, ở khác trường với cô, từng tháng, hần đều chạy về Bắc Kinh gặp cô một chuyến, còn mang quà tặng cô, những vật dùng đó, tất cả đều là tiền hần tự làm công kiếm được.

Sau khi cô thi vào trường cao đẳng, liền chạy tới Thượng Hải tìm hần, lúc hần ở nhà ga chờ cô, đáy lòng tràn ngập cảm động, khi đó hần thề, cả đời này hần đều sẽ đối tốt với cô.

Theo tuổi tác càng lúc càng lớn, tình yêu giữa hần và cô, không chỉ là vô cùng đơn giản ngọt ngào, trộn lẫn củi gạo dầu muối tương dấm chua, hần bắt đầu nghĩ đến tương lai, gây dựng sự nghiệp ban đầu, thật sự vô cùng vất vả, hơn nửa đêm hần ngủ không yên, một người ở trước cửa sổ yên lặng hút thuốc, lúc đó cảm xúc ngẫu nhiên có áp lực đến tận cùng, nhớ đến cô, liền cảm thấy toàn bộ đều đáng giá.

Đáy lòng hần, thật sự có cô.

Mặc kệ mười năm đã từng yêu nhau, hay ba năm hiện đã tách ra.

Hần không phải không nghĩ tới, giấu đi toàn bộ chân tướng, cứ như vậy mà kéo dài với cô, có một ngày, cô sẽ cảm động.

Nhưng đêm nay hần xem thấy cô ở trong toilet quán bar, khóc thương tâm như thế, tuyệt vọng như thế, trừ bỏ ghen tuông, thì trong lòng hần lại càng thêm đau lòng.

Ở trên thương trường, một người từ dưới tầng thấp nhất có thể bò cho tới hôm nay, lòng không ngoan độc là không thể, Tưởng Thiên Thiên tốt xấu gì cũng coi như là người bên gối hần, nhưng hần có thể ra tay lạnh khốc vô tình với cô, nhưng chỉ riêng Hứa Ôn, hần không ra tay ngoan độc được.

Giống như lúc trước còn trẻ hần và cô yêu nhau, không phải cô không chủ động muốn trở thành người của hần, nhưng chính hần không nỡ đụng chạm cô, hần cảm thấy cô còn nhỏ, nếu hần đụng chạm cô thì chính là làm

bản cô.

Ban đầu khi hắn sắp xếp kế hoạch, hắn cho rằng mình đã có đầy kiên định, không thể có cô sẽ không bỏ qua.

Mấy ngày hôm trước, hắn chính mắt nhìn thấy Lục Bán Thành ngồi trên xe lăn, nghe được Lục Bán Thành nói những lời này, hắn hồ thẹn, nhưng vẫn còn lòng riêng.

Nhưng khi thấy cô đêm nay, lộ ra tuyệt vọng và bất lực, lại có thể dễ dàng làm hắn dao động.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1009: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Chín)

Ngô Hạo thu tầm mắt đang nhìn chăm chăm vào trường học, cúi đầu, dùng lực hít một hơi thuốc, rồi sau đó dụi tắt, ném tàn thuốc vào một bên thùng rác, đứng ở trong mưa tiếp một hồi, liền dẫm xuống nền đất ẩm ướt, một lần nữa đi đến xe.

Vừa mới chuẩn bị khởi động xe, mi tâm của hắn liền nhú lại.

Trong cơ thể nổi lên cảm giác dày vò, hắn quá quen thuộc, là cơn nghiện lại tái phát.

Gần đây trong khoảng thời gian này, hắn không biết bị cơn nghiện phát tác hành hạ thống khổ bao nhiêu lần, một lần so với một lần còn khó chịu hơn, một lần so với một lần thời gian dài hơn.

Mà nay lần này trễ, so với mỗi một lần đều thống khổ hơn, khiến hắn khó có thể chịu được.

Sau khi phát tác, Ngô Hạo thật sự chịu không nổi, vươn tay, dùng lực nắm tóc mình, giật mạnh xuống một nhúm tóc, trên da đầu cũng đều đã chảy máu, nhưng hắn vẫn không có dấu hiệu buông lỏng.

Ngô Hạo khó chịu hận không thể ngoan độc nhân ga, dùng lực đánh lên phía trước tay lái, cơn nghiện dày vò trong cơ thể, rốt cục cũng ngừng lại.

Hắn như tìm được đường sống trong chỗ chết, hấp hối ngồi một hồi trên ghế lái, mới miễn cưỡng mở mắt, tầm mắt nhìn vào mình trong kính chiếu hậu.

Một dòng máu đỏ tươi, từ trên trán chảy xuống, làm cho dung nhan tái xanh của hắn, có chút hung dữ.

Hắn ngơ ngác nhìn chăm chăm mình trong kính trung, nhìn rất lâu, mới từ từ giơ tay, đụng phải kính chiếu hậu.

Người bên trong này, thật sự là hắn sao?

Rõ ràng cả người mặc trang phục đẹp đẽ quý giá, tôn lên phong thái khí vũ hiên ngang, nhưng làm sao hắn lại cảm thấy không giống như lúc xưa nghèo rớt mùng tơi, mới giống mình?

Nếu hắn vẫn là Ngô Hạo đã từng học ở phổ thông, tuy không nhiều tiền bạc như vậy, thì có lẽ bây giờ đã cưới Hứa Ôn rồi, nói không chừng bọn hắn đã có một đứa con xinh đẹp như thuận.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Hắn có tiền lại như thế nào?

Còn không phải đánh mất mình, biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ... Đây thật sự là ngày đã từng, hết nhân sinh sao?

Như vậy thời phút cơn nghiện phát tác, cho dù có chiếm được Hứa Ôn, cũng không thể sống chung với cô được?

Huống chi, lòng của cô, hiển nhiên đã không còn trên người hắn rồi...

Bên tai Ngô Hạo, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó Hứa Ôn đang ngủ gọi tên Lục Bán Thành: "Bán Thành, linh độ, linh độ, Bán Thành..."

"Tôi và anh đều quen biết cô ấy hơn mười năm, thậm chí tôi còn biết cô ấy sớm hơn anh, nhưng mười năm về sau, anh rời khỏi cô ấy, tuy tôi cũng rời khỏi cô ấy, nhưng tôi vẫn luôn bảo vệ cô ấy như cũ."

"Ở trong thế giới hư cấu cô không biết, dùng thân phận lúc ban đầu, cùng cô."

"Bởi vì, cô ấy là người con gái tôi cam tâm tình nguyện dùng tánh mạng đổi lấy."

"Tôi đã hy sinh mình vì cô ấy thành bộ dáng này, tôi muốn hy sinh rất

cuộc có giá trị một chút."

Lục Bán Thành nói, tiếng Hứa Ôn gọi ở trong mộng, như ma chú, ở bên tai Ngô Hạo, vang vọng lặp đi lặp lại.

Không biết vang vọng bao nhiêu lần, Ngô Hạo nhận rõ từ chỗ sâu nhất dưới đáy lòng mình, thấy được một chỗ, chậm rãi nứt ra thành một khe hở, rồi từ từ tan rã.

Nếu không có hắn, Lục Bán Thành hẳn sẽ không ngày ngày làm bạn với xe lăn, cũng sẽ không nghĩ tất cả biện pháp đẩy Hứa Ôn ra khỏi bên mình, mà Hứa Ôn cũng sẽ không mượn rượu tiêu sầu, khóc lóc bi thương như thế.

Toàn bộ toàn bộ, đều là do hắn mà ra... Hắn là người bị hại, nhưng hắn cũng là đầu sỏ gây nên.

...

Ngô Hạo thu hồi tinh thần, lái xe đi đến sở cai nghiện.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1010: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (Thập)

Hắn dừng xe cách sở cai nghiện khoảng 20m, nhìn chằm chằm cửa sở cai nghiện, bình tĩnh, nhìn mãi cho đến khi sắc trời dần dần trong trẻo, hắn mới thu tầm mắt, lái xe rời khỏi.

Đi đến công ty, Ngô Hạo ở trong phòng nghỉ trong văn phòng, tắm rửa một cái, thay đổi quần áo sạch sẽ, nghỉ ngơi một hồi, rồi mới tham gia cuộc họp sớm, sau đó là một loạt công việc bận rộn, đợi đến khi rảnh rỗi, đã là ba giờ chiều.

Tối hôm qua một đêm không ngủ, hắn nằm trên giường trong phòng nghỉ ngủ bù, ngủ không nhiều lắm, cơn nghiện lại phát tác.

Sau khi Ngô Hạo khôi phục như thường, nằm thẳng ở trên giường, an tĩnh một hồi lâu, mới từ từ ngồi dậy, vươn tay, kéo ra ngăn kéo ở tủ đầu giường, hắn tìm kiếm trong đó, lấy ra một đồng hồ đi ra.

Đầu ngón tay vuốt ve trên mặt kính đồng hồ, sau đó liền xóc chấn lên, xuống giường, mặc quần áo, đưa tay cất vào trong túi tiền, tìm chìa khóa, rời khỏi công ty.

Đến chỗ Hứa Ôn, người ở trước sân khấu nói với hắn, buổi sáng Hứa Ôn tới hội sở, một giờ sau đã rời khỏi.

Ngô Hạo trong hai tháng này, đã tới hội sở tìm Hứa Ôn rất nhiều lần tìm, người trước sân khấu biết hắn, nói kỹ với hắn, vào lúc trước khi hắn đi, còn nói với hắn một câu, Hứa Ôn hình như muốn tạm từ chức công tác tại hội sở.

Đã hơn một năm nay, cô đang kinh doanh phát triển, là tiêu cổ đông, đang êm đẹp như vậy vì sao lại muốn tạm từ chức cương vị công tác?

Ngô Hạo nhíu nhíu mày, không để ý nhiều ở trong lòng, cảm ơn với người trước sân khấu đang vuốt cằm, liền rời khỏi hội sở.

Đi đến nhà Hứa Ôn, nhấn chuông cửa hồi lâu, không có ai ra.

Ngô Hạo nghĩ đến tối hôm qua, một mình cô ngồi chồm hổm ở trong toilet quán bar, khóc bất lực như thế, đáy lòng nhin không được có chút lo lắng, lấy ra điện thoại di động, gọi điện cho Hứa Ôn, nhưng cô đã tắt máy.

Rõ ràng cho thấy tâm tình không tốt, tự mình bỏ trốn rồi...

Ngô Hạo nhíu nhíu mày, đứng ở cửa nhà Hứa Ôn một lúc lâu, bỗng nhiên nhớ tới, trước kia hấn với cô, mỗi khi tâm tình cô rất tệ, đều sẽ đi đến thư viện trung học A ngây ngốc, hấn và cô từ Thượng Hải về Bắc Kinh, mấy ngày gây dựng sự nghiệp gian nan mới bắt đầu, cô còn quay lại vài lần...

Nghĩ tới đây, Ngô Hạo lập tức nhấn thang máy, xuống lầu, lên xe, đi về phía trường trung học A.

Vừa lúc tan tầm điểm, đường vô cùng kẹt xe, lúc Ngô Hạo đến gần trường A, thì sắc trời đã tối.

Đỗ xe xong, Ngô Hạo sai bước vào trường A, đi thẳng đến thư viện.

Thư viện đã đóng cửa, cả tòa lầu đều tối đen một mảnh, Ngô Hạo dẫm lên thang lầu, đi thẳng đến tầng trên cùng, đẩy cửa ra, bước trên nóc nhà, thì nhìn thấy hai chân Hứa Ôn trong không khí, ngồi trong vòng bảo vệ nóc nhà của thư viện.

Không biết có phải do ảo giác của hấn hay không, Ngô Hạo cảm thấy bóng lưng cô gái, có chút bi thương nói không nên lời.

Đáy lòng hấn hơi hơi nhói đau, sau một khắc, mới nhắc chân lên, chậm rãi đi về phía cô.

Sắp đến bên cạnh cô, thì cô nhận ra động tĩnh, quay đầu nhìn lại, lúc cô

nhìn thấy hấn, ngần người, sau đó đại khái là đã biết, khi đó hấn biết đây là nơi cô đến lúc tâm tình không tốt, cho nên cũng không có hỏi làm sao hấn lại biết cô ở trong này, cô thu tầm mắt về, tiếp tục nhìn về phía đèn sáng nhà cao tầng xa xa.

Ngô Hạo cũng không mở miệng nói chuyện, trèo lên mấy tầng vòng bảo hộ, ngồi sóng vai ở bên cạnh Hứa Ôn, nhìn theo tầm mắt cô.

Gió trời có chút lớn, thổi tóc hấn và cô, bay lộn xộn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1011: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (11)

Hai người im lặng ngồi như vậy không biết bao lâu, Ngô Hạo không quay đầu nhìn Hứa Ôn, trực tiếp nhìn chăm chăm cảnh đêm ở phía trước màn kính, như đã suy nghĩ kỹ, bỗng mở miệng hỏi: "Ôn Ôn, chúng ta thật sự không có hi vọng bắt đầu lại lần nữa sao?"

Hứa Ôn nghe được lời hắn nói, trong tròng mắt đen như mực khẽ chớp chớp, không biết do gió thổi, hay do vì nhìn chăm chú vào một chỗ quá lâu, mà đáy mắt cô thoáng cảm thấy chua xót.

Cô không sót ruột trả lời câu hỏi của Ngô Hạo, xem ra như đang thật sự suy nghĩ, qua một hồi thật lâu, cô mới mở miệng, giọng điệu bình tĩnh ung dung đến kỳ lạ: "Ngô Hạo, dưới đáy lòng anh đã vốn biết, chúng ta cũng không còn là chúng ta đã từng rồi."

Ngô Hạo rũ mi, sắc mặt bình tĩnh nhẹ gật gật đầu, "Đúng vậy, chúng ta cũng không còn là chúng ta đã từng rồi."

Cho nên, Ngô Hạo cùng Hứa Ôn, rốt cuộc không thể hi vọng bắt đầu lần nữa.

Vừa nghĩ đến đây, đáy mắt Ngô Hạo cũng có chút chua xót, hắn an tĩnh vài giây, mới mở miệng nói: "Ôn Ôn, anh đã từng là tình yêu của em."

Cô bây giờ, không thích hắn, trong lòng cũng có người yêu.

Mà khi nghe từ miệng Ngô Hạo nói một câu như thế, đáy mắt Hứa Ôn vẫn thoáng đau, cô khắc chế cảm xúc, nhẹ gật đầu, giọng điệu thản thục nói: "Em biết, anh là tình yêu của em, giống như lúc đó em rất rõ ràng, em cũng đã từng, là tình yêu của anh."

"Nhưng cũng chỉ có yêu, tuy lúc em bị bắt cóc là do anh sắp xếp, nhưng em vẫn rất cảm ơn anh đã cứu em, nhưng cũng chỉ là cảm ơn, mà phân cảm ơn đó, không đủ để cho em và anh có thể trở lại như trước một lần nữa."

Yết hầu Ngô Hạo như bị chặn lại, chát chát, ê ằm.

Hắn yêu cô, cô yêu hắn, bọn họ đã toàn tâm toàn ý yêu nhau, bọn hắn từng rất nghèo khổ, nhưng cũng cực kỳ hạnh phúc, bọn hắn vốn có thể hạnh phúc tới cùng, chỉ là sau này, hai người bọn họ đều đã thay đổi, phân tình yêu và hạnh phúc cũng theo theo gió tan mất.

Hôm nay trong lòng hai người bọn họ vẫn có đôi phương như cũ, nhưng rất cuộc bọn hắn cũng không thể bắt đầu yêu nhau lại lần nữa, bởi vì hắn và cô ở trên đường đời, đã rời ra nhau, đi xa nhau, cũng không có khả năng quay về.

Cô là thanh xuân của hắn, hắn cũng là thanh xuân của cô, nhưng tình yêu của bọn họ, lại chết non ở trong thời gian thanh xuân tốt đẹp tàn khốc ấy.

Có yêu, vốn cũng chỉ là có yêu, không phải thương.

Một chữ sai, cách biệt một trời một vực.

Tình xưa thôi để hoài niệm, chỉ là lúc ấy đã trở thành hảo huyền.

Ngô Hạo trầm mặc một lúc, cuối cùng mới mở miệng lên tiếng: "Ôn Ôn, anh có thể hỏi em một chuyện không?"

"Anh cứ hỏi." Hứa Ôn nói.

"Ôn Ôn..." Ngô Hạo dừng lại, quá một lát, mới nói câu kế tiếp, nói: "... Em, có phải đã có người yêu rồi hay không?"

Hứa Ôn đại khái không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên hỏi chuyện như vậy, vẻ mặt thoáng cả kinh giật mình.

Ngô Hạo không đợi cô mở miệng, liền lên tiếng: "Người đó, có phải là Lục Bán Thành hay không Lục Bán Thành?"

Một chập thấy máu của Ngô Hạo, khiến Hứa Ôn mới vừa ổn định tinh thần, lại trở mắt nhìn sang.

Lần này Ngô Hạo không mở miệng nữa, bầu không khí, ngoại trừ tiếng gió, cũng không còn động tĩnh khác, Hứa Ôn an tĩnh nhìn chăm chăm muôn vàn ngọn đèn đường phía trước một hồi, không che dấu bất cứ cái gì, gọn gàng dứt khoát nghiêm túc nói với Ngô Hạo, nói: Đúng vậy

Dừng một chút, cô còn nói: "Em yêu anh ấy."

Cô như sợ hấn không nghe thấy, lại cường điệu lần thứ ba: "Yêu Lục Bán Thành."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1012: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (12)

Trong lòng sớm đã biết rõ, lúc này từ miệng Hứa Ôn, nói thẳng thắn nghiêm túc như vậy, trong lòng Ngô Hạo như bị xé hổng một lỗ lớn, máu đỏ chảy ra, mang theo nỗi đau kịch liệt.

Cho dù hẳn khi đó, đã có tính toán, nhưng khi chuyện đến, hẳn vẫn có chút không nở, không nở cứ như vậy mà xa khỏi bầu trời của cô, không xuất hiện cùng nhau.

Ngô Hạo gian nan nuốt nước miếng một cái, vẫn gắng gượng hỏi một câu: "Ôn Ôn, anh nghe thấy em gọi điện thoại cho hẳn, hẳn rõ ràng đối xử với em tàn nhẫn như vậy, vì sao em còn có thể yêu hẳn?"

"Đúng vậy, anh ấy đối xử với em cực kỳ tàn nhẫn, nhưng Ngô Hạo, anh có biết? Hơn bốn trăm ngày vào lúc rạng sáng đúng ba giờ anh ấy đã từng, gửi cho em một mẫu truyện cười, để cho em vào lúc bất lực nhất, biết có người cùng..." Có chút tâm sự, cô biết đến quá muộn, nhưng vẫn không tâm sự với người khác, nhưng vừa mới nói với Ngô Hạo xong, giống như cô đang mở lòng, nói liên tục không ngừng, từ bờ môi nói ra: "... Anh ấy thật sự đã mang đến cho em rất nhiều bóng tối, nhưng người kéo em từ trong bóng tối cũng là anh ấy, anh ấy làm em thống khổ, nhưng anh ấy có thể làm em cảm thấy càng thêm ấm áp..."

"Anh ấy không có ở bên cạnh em những ngày đó, nhưng trước giờ cũng chưa rời khỏi em, chỗ hội sở, là anh ấy đầu tư."

Ngô Hạo là người thông minh, chỉ cần nói không quá rõ, chỉ cần chỉ một chút, hẳn đã biết rõ ràng toàn bộ.

Hội sở là do Lục Bán Thành đầu tư, hiện tại Hứa Ôn an nhàn giàu có,

cũng là Lục Bán Thành dùng một mặt khác cho cô.

Khó trách cô ấy muốn tạm rời cương vị công tác, là vì cô biết mình và Lục Bán Thành không còn hi vọng, muốn rời khỏi thế giới của hấn sao?

"Mà còn, quan trọng nhất là, Ngô Hạo anh có biết, lúc trước tâm lý em có vấn đề, không đơn thuần chỉ vì lúc ấy anh ấy và em xảy ra những chuyện không thoải mái, mà còn có nguyên nhân từ anh."

Nguyên nhân từ hấn? Cho nên lúc cô bị bệnh tâm lý, là do hấn phản bội sao?

Ngô Hạo mấp máy môi, không nói chuyện.

"Là anh và anh ấy biến em thành bộ dáng đó, nhưng cũng là anh ấy biến em trở thành như bây giờ."

Một câu đơn giản như thế, nhưng hấn biết hấn và Lục Bán Thành khác biệt nhau rất lớn.

Mình và hấn đều làm cô thống khổ, nhưng chỉ có hấn mới muốn giảm đi thống khổ của cô.

Hấn nên chết tâm thôi, người đàn ông kia yêu cô, cô cũng yêu hấn, bọn họ đều yêu nhau, là một đôi, đi cùng một chỗ, mà hấn, đã từng là nhân vật chính, hiện tại cũng đã trở thành một vai phụ không quan trọng.

Đúng vậy, hấn sớm nên chết tâm, sớm nên rời đi, là do hấn không cam lòng, nhớ mãi không quên mười năm hấn và cô đã từng, vọng tưởng có thể quay lại thế giới cô một lần nữa, mới khiến cho mọi chuyện, phát triển trở thành như bây giờ "Cô và Lục Bán Thành đi không tới nơi, hấn và cô cũng không thể tới được".

Hấn thật sự muốn tiếp tục cố chấp như vậy sao?

Hấn không hạnh phúc, cô cũng sẽ không hạnh phúc, Lục Bán Thành lại

càng không hạnh phúc...

Nghĩ tới đây Ngô Hạo, nhẹ nhàng giơ tay, mò mẫn về túi áo, hất cách một lớp áo, nhấn lên cái đồng hồ bên trong, hầu kết lên xuống hai lần, sau đó mới nghiêng đầu, nhìn về phía cô gái đang ngồi bên cạnh.

Có thể là do nhắc tới Lục Bán Thành, đáy mắt cô nhìn về ngọn đèn phía xa, nổi lên nước mắt.

Trong đầu Ngô Hạo bỗng nhiên nhớ tới, thời trung học hắn và cô cãi nhau lần đầu tiên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1013: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (13)

Bởi vì một chuyện rất nhỏ, hắn không còn nhớ rõ, nhưng hắn chỉ biết là, sau khi cãi nhau, hắn hối hận, xoay người đi tìm cô giải thích, hắn tìm khắp trường học, sau đó rốt cục cũng tìm được cô ở trong đây, một khắc hắn nhìn thấy cô, cái gì cũng chưa nói, chỉ trực tiếp vươn tay kéo cô vào trong lòng, ôm chặt lấy.

Sau khi cãi nhau, không chỉ đơn giản một mình hắn hối hận, cô cũng hối hận, hắn nhường nhịn cô, cô liền giơ tay lên ôm eo hắn, nhỏ giọng nói: "Ngô Hạo, sau này em không muốn anh cãi nhau với em nữa, có được hay không?"

Khi đó hắn đã nói như thế nào?

Hắn nói, sẽ không, anh sẽ không cãi nhau với em nữa, sau này anh sẽ đối xử với em thật tốt, anh muốn em đều luôn vui vẻ hạnh phúc.

Ngày đó, bầu trời đêm sáng lấp lánh, chứa đầy tinh quang.

Gionggi điệu hắn nói chuyện, thật sự rất nghiêm túc, như là lời hứa đồng ý chân thành nhất.

Một đêm kia hắn, thật sự muốn làm như hắn đã nói, nhưng thời gian thay đổi, sau này hắn vẫn cãi nhau với cô như cũ, hắn vẫn không đối xử với cô tốt, hắn cũng không làm cho cô luôn luôn vui vẻ hạnh phúc.

Chuyện hắn không làm được, nhất định người đàn ông kia có thể làm được, hắn không thể khiến cô vui vẻ hạnh phúc, nhưng có thể để người đàn ông kia làm cho cô vui vẻ hạnh phúc?

Như vậy, có tính cũng là một cách thực hiện lời hứa còn trẻ?

Đáy lòng Ngô Hạo rất rõ ràng, lựa chọn của hắn, sẽ dẫn đến kết quả nào.

Từ nay về sau hắn và cô, chỉ sợ thật sự là người xa lạ, không hẹn gặp lại.

Hắn yên lặng nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của cô một hồi, sau đó mới thu ánh mắt về, nhìn thẳng về phía sân thể dục sau cột đèn đường cách đó không xa, trầm tư suy nghĩ, không biết đã qua bao lâu, hắn mới nhẹ nhàng giương mắt nhìn, như đã hạ quyết tâm, mở miệng nói: "Ôn Ôn, kỳ thật chuyện Tưởng Thiên Thiên, anh đã sớm biết."

Đã sớm biết? Đây là ý gì? Hứa Ôn ngăn người, mạnh quay đầu, nhìn sang Ngô Hạo.

Ngô Hạo biết Hứa Ôn đang nhìn mình, ánh mắt hắn nháy cũng không hề nháy mà chỉ nhìn chằm chằm vào ngọn đèn trước sân thể dục mới nhìn, tựa như không có Hứa Ôn, tiếp tục nói: "Cô ta nghĩ muốn dẫn em đến nhà cô ta, bắt em uy hiếp anh, kết hôn với cô ta."

"Cô ta không muốn bắt cóc em..." Ngô Hạo dừng một chút, chưa bao lâu lại chậm chạp tiếp tục mở miệng: "... Là anh dùng danh nghĩa của cô ấy, sắp xếp người bắt cóc em."

"Anh nghĩ muốn dùng kế anh hùng cứu mỹ nhân, anh muốn có thể quay về bên cạnh em một lần nữa, cho nên anh mới mượn cơ hội này, lợi dụng Tưởng Thiên Thiên."

Đáy mắt Hứa Ôn dần nổi lên rung động mạnh.

"Tuy chuyện bắt cóc là do anh an bài, nhưng anh chưa từng nghĩ muốn làm tổn thương em, đêm đó, cho dù là anh có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì anh tuyệt đối sẽ không để cho em bất cứ sai lầm nào, Ôn Ôn, mặc kệ em có tin hay không, trong lòng anh đã nghĩ như vậy, sau khi anh nhận được điện thoại từ bọn cướp, lập tức từ trong thành phố chạy đến tìm em."

"Ở trên đường đi, anh đã chuẩn bị xong bộ dáng bị trọng thương, thậm chí anh cũng đã suy nghĩ, nếu anh vì em, mà xảy ra chuyện không hay, thì có

phải em sẽ tha thứ cho anh và Tường Thiên Thiên hay không?"

"Anh thật sự lên kế hoạch cực kỳ hoàn hảo hảo, nhưng em có biết? Ôn Ôn, kế hoạch thay đổi khó lường, trước khi đến kết cục chân chính, vĩnh viễn em sẽ không biết một giây sau xảy ra chuyện gì, anh muốn bắt đầu lại lần nữa với em cho nên liền đến chỗ theo như lời bọn cướp, anh cho rằng kế tiếp sẽ là một trận đánh nhau kịch liệt, nhưng khi đẩy cửa ra, nhìn thấy bọn cướp chồng chất vết thương..."

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1014: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (14)

Bọn cướp chồng chất vết thương? Đây là ý gì? Chẳng lẽ trước khi Ngô Hạo tới, đã có người cứu cô sao?

Mi tâm Hứa Ôn, cau chặt lại.

"Không sai, trước khi anh đến, có người đã ra tay cứu em trước..."

Từ đầu đến cuối Ngô Hạo chưa hề liếc mắt nhìn Hứa Ôn một cái, nhưng hẳn có thể như đoán được nghi hoặc dưới đáy lòng cô, nhàn nhạt lên tiếng, trả lời đáp án.

Ánh mắt Hứa Ôn bỗng dung trợn to, cô mím môi, một hồi lâu, mới lên tiếng: "Anh nói, ngày đó người cứu em thật sự, kỳ thật vốn không phải là anh?"

"Lúc ấy bên cạnh em, kỳ thật chỉ có năm tên bắt cóc, sau này một tên ở trong đó, cảnh sát từ trong con sông sau nhà xưởng bỏ hoang tìm thấy, nếu anh đoán không sai, người cứu em, hẳn đã ôm suy nghĩ muốn đồng quy vu tận, mang theo tên cướp đó vào trong dòng sông, nhảy ra cửa sổ."

Ngô Hạo không trả lời thẳng câu hỏi của Hứa Ôn, mà kể lúc hắn đuổi tới, nói những gì hắn nhìn thấy toàn bộ và phỏng đoán của mình, nói cho Hứa Ôn.

Sau khi nói xong, hắn trầm mặc một lát, giơ tay lên, từ trong túi lấy một cái đồng hồ, chậm rãi đưa sang trước mặt Hứa Ôn: "Cái đồng hồ này, là đêm đó, anh nhặt được từ chỗ em bị bắt cóc."

Hứa Ôn nhìn chằm chằm đồng hồ ở trong bàn tay của Ngô Hạo về mặt chấn kinh nhìn một hồi lâu, mới chậm rãi vươn tay, nhận lấy.

Mượn ánh sáng mờ mờ từ ngọn đèn gần đó, cô cẩn thận quan sát đồng hồ kia rất lâu, cảm thấy nhìn có chút quen mắt, nhưng lại nghĩ không ra đã nhìn thấy ở nơi nào.

Ngô Hạo hơi hơi nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Hứa Ôn, sau đó tầm mắt liền rơi trên đồng hồ trong tay cô, vừa lúc một cơn gió lướt qua cửa kính, xung quanh là một mảnh yên tĩnh, Ngô Hạo nghe thấy rõ ràng tiếng kim đồng hồ chạy, hần theo tiết tấu, dưới đáy lòng đếm vài tiếng, không nói thẳng cho Hứa Ôn chiếc đồng hồ này của ai, mà chỉ trực tiếp mở miệng nói: "Lúc anh lái xe chở em về thành, gần chỗ em bị bắt cóc, có thấy được một chiếc xe, bảng số là..." Sau đó miệng Ngô Hạo đọc ra một chuỗi dãy số mà Hứa Ôn rất quen thuộc.

Toàn bộ thế giới, trong nháy mắt đều như dừng hình.

Hứa Ôn nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ, quên cả hô hấp, quên cả nhịp tim đập.

Trong đầu cô, đọc lại bảng số Ngô Hạo nói, lặp đi lặp lại một hồi rất lâu, sau cùng mới trở thành ba chữ: Lục Bán Thành.

Bảng số của Lục Bán Thành... Hần vô duyên vô cớ gì lại chạy đến vùng ngoại thành? Đêm cô gặp chuyện không may kia, hần đã hẹn cô gặp ở Thiên Kiều bên cạnh nhà hàng "Kim bích huy hoàng"... Cùng với những suy nghĩ này, lướt qua đại não Hứa Ôn, cô bỗng nhiên phản ứng lại, khó trách cô cảm thấy chiếc đồng hồ trong lòng bàn tay sao nhìn quen mắt như vậy, đồng hồ này không phải là chiếc mà Lục Bán Thành đeo quanh năm kia sao?

Ngô Hạo vừa mới nói, đã nhặt được chiếc đồng hồ này ở chỗ cô gặp chuyện không may... Cho nên, trước khi Ngô Hạo đến, người cứu cô là...

Mặc dù Ngô Hạo không nhìn Hứa Ôn, nhưng qua bầu không khí xung quanh, hần có thể cảm giác được cô đã biết ai là người cứu mình, nhưng hần vẫn nói lại một câu: "Đêm đó, người cứu em thật sự là Lục Bán Thành."

Cả người Hứa Ôn run mạnh, chiếc đồng hồ từ đầu ngón tay rơi xuống, rơi ở trên mái nhà.

Nghe thấy giọng Ngô Hạo, hấn không quay đầu nhìn về mặt cô gái, thậm chí hấn cũng không dám nhìn ánh mắt lúc này của cô ra sao, giọng nói lạnh lùng vẫn tiếp tục mở miệng nói: "Do hấn cứu em, cho nên chân mới tàn phế."

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1015: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (15)

Chân tàn phế sao?

Đêm nay từ trong miệng Ngô Hạo nghe được quá nhiều chuyện chấn động, nhiều đến nỗi bây giờ Hứa Ôn khó tiếp thụ được, nhưng khi cô nghe đến ba chữ "Chân tàn phế." Mà bốn chữ, cả người cứng đờ như bị người dùng cây gậy mạnh vào đầu, đầu óc trống rỗng, bên tai chỉ còn tiếng ong ong kéo dài.

Cả bầu trời, đều âm vào một mảnh an tĩnh.

Gió phân phát thổi qua, phía xa có một phòng tự học tối tan học, rất nhiều học sinh chạy nhanh ra, chạy về phía cửa trường học, truyền đến tiếng cười vui vẻ, tiếng ồn ào náo nhiệt.

Hứa Ôn bất giác, vẫn duy trì biểu tình vừa rồi, nhìn thẳng sang Ngô Hạo.

Thời gian từng phút từng giây lướt qua, học sinh đều đã về hết, cả ngôi trường đều hoàn toàn an tĩnh, Ngô Hạo chớp chớp mí mắt, mở miệng lần nữa, nói một câu sau cùng, nói: "Còn chân hấn làm sao bị thương, anh cũng không rõ."

Từ lời Ngô Hạo truyền vào trong tai, Hứa Ôn bị chấn động đến ngây ngốc, đại não thoáng bắt đầu chuyển động.

Lục Bán Thành vì cô mà chân không thể đi, Lục Bán Thành vì cô mới làm bạn với xe lăn... Chạng vạng ngày hôm qua, cô tận mắt nhìn thấy người đàn ông đã từng phong quang tể nguyệt, ngồi trên xe lăn, kèm với những nhớ nhung trong đầu cô, dần hiện lên trước mắt cô.

Cơ thể cô, bắt đầu khẽ run rẩy, bởi vì chân tướng quá mức chấn động,

chấn động khiến cô không thể tiếp nhận được, miệng nhin không được thì thảo lên tiếng: "Làm sao có thể? Anh đang dối gạt em đúng hay không? Rõ ràng anh ấy vì tai nạn xe cô mới trở thành bộ dáng đó, Tiểu Ái nói cho em biết, anh ấy bị thế là vì tai nạn xe cô, hấn sẽ kết hôn, tuy mất đi hai chân, nhưng xem ra cũng không đến nỗi tệ, làm sao anh ấy có thể vì em..."

Giọng điệu Hứa Ôn, thoát nặng thoát nhẹ, lời nói, có chút lộn xộn, nhưng Ngô Hạo theo những câu chữ của cô, có thể suy đoán ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra, sau khi hấn đi tìm Lục Bán Thành, thì hấn (LBT) đã hoàn toàn chặt đứt liên hệ của mình với Hứa Ôn, rồi đi tìm Tần Chỉ Ái, hấn biết quan hệ giữa Hứa Ôn và Tần Chỉ Ái tốt, cho nên mới cố ý tiết lộ những tin tức giả cho cô nghe chẳng?

Hấn yêu cô như thế, lại tự tay đẩy cô đi, hấn có đau không?

Ngô Hạo nghĩ thế, khẳng định là Lục Bán Thành rất đau, giống như hấn bây giờ, rõ ràng đã giấu đi mọi sự thật, cho dù không chiếm được Hứa Ôn, nhưng có thể làm bằng hữu.

Bởi vì Hứa Ôn, Ngô Hạo mới quyết định nhượng bộ, đến giờ phút này, hấn bỗng nhiên có chút không rõ rốt cuộc mình thật sự yêu cô gái này mới lui bước, hay đã chịu thua Lục Bán Thành?

Có thể nói, kỳ thật hấn vốn không định nói, nhưng hấn vẫn lại, nói từng câu chữ rõ ràng, ngữ khí nhẹ nhàng tốc độ chậm chạp: "Đó là bởi vì, hấn không muốn liên lụy đến em, muốn em sống tốt hơn, mới cố ý lộ ra tin tức giả như vậy."

"Kỳ thật trước mấy ngày, anh đã gặp hấn, hỏi hấn, vì sao lại không nói cho em biết chân tướng."

"Hấn nói, bởi vì, em là cô gái hấn cam nguyện dùng tính mạng đổi lấy."

Khoé mắt Hứa Ôn nóng lên, một giọt lệ từ trong khóe mắt cô, chảy

xuống, theo hai gò má cô, chảy xuống khoé môi đang phát run.

Cô là người cô gái hấn cam nguyện dùng tính mạng đổi lấy, hấn vì cô, phải chịu đựng hết thống khổ và dày vò, mà cô, như một người đàn độn, hoàn toàn không biết gì mà đương nhiên hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp như vậy.

...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1016: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (16)

Thậm chí, sau khi cô biết mình thích hắn, nhìn thấy hắn ở chung với cô gái khác, trong lòng còn tức giận, tức giận vì sao hắn không đợi cô, tức giận vì sao hắn không kiên nhẫn chờ cô.

Cho đến lúc này, cô mới biết được, những cơn tức giận của cô có biết bao nhiêu vô lý.

Lúc cô cảm thấy ủy khuất, hắn lại vì cô mà chịu nhiều ủy khuất hơn.

Một luồng cảm xúc mãnh liệt, trong nháy mắt dâng đầy ngực trái Hứa Ôn, có tự trách, có ảo não, có đau thương... Vô cùng phức tạp, khiến cho cơ thể cô càng thêm run run hơn.

"Hắn còn nói..." Ngô Hạo biết, cảm xúc của cô gái bên cạnh không chế được, hắn nhìn chằm chằm ánh đèn phía trước, thoáng nháy mắt, ánh mắt trong trẻo, bắt chước khẩu khí của Lục Bán Thành, nói một hơi không thiếu chữ nào thuật lại cho cô: "Một đêm đó, tôi có thể không chút do dự hy sinh mình, nghĩ muốn dùng tất cả cách bảo vệ cô ấy mạnh khỏe, sau này, tôi vẫn sẽ làm như thế."

Nước mắt Hứa Ôn rơi như mưa.

"Tôi vì cô ấy hy sinh thành bộ dáng này, rốt cuộc tôi muốn mình hy sinh có giá trị một chút, nếu tôi lấy bộ dáng này làm liên lụy cô ấy, thì tôi đây hy sinh có ý nghĩa gì?"

Có tiếng nức nở rất nhỏ, từ trong miệng Hứa Ôn lúc có lúc không truyền ra.

"Một câu sau của hắn là..." Ngô Hạo dùng lực nhấp môi một cái, không

ngừng nói, vẫn tiếp tục duy trì ngữ khí vừa rồi: "Đây là năng lực cuối cùng tôi có thể làm cho cô ấy."

Hứa Ôn đang liều mạng nén chặt tiếng khóc, vào một khắc câu nói sau cùng Ngô Hạo vừa nói, rốt cục nhịn không được, "Oa" một tiếng không khống chế được mà khóc thành tiếng.

Cô không để ý mình thất thố, từ trên vòng bảo hộ, chập vật ngồi chồm hổm trên nóc nhà, giơ tay lên, hung hăng cắn vào mu bàn tay của mình.

Cô nức nở kêu tên "Lục Bán Thành", cứ kêu một lần lại một lần, càng về sau, trong miệng chỉ còn lại có tiếng khóc nức nở.

Ngô Hạo ngồi ở trên sân thượng, nghe tiếng khóc của cô gái, bàn tay theo bản năng nắm chặt thành quyền.

Trong cơ thể hắn sớm đã quay cuồng hỗn loạn một mảnh, nhưng hắn vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh trên mặt.

Cô gái khóc tập trung như thế, đau lòng như thế, càng về sau, cô đột nhiên không khống chế được ngẩng đầu, nhìn về phía hắn: "Là anh bắt cóc tôi, có phải hay không?"

"Không phải là Tưởng Thiên Thiên, có phải không?"

"Toàn bộ chuyện, nguyên nhân đều do anh gây ra, đúng không?"

Ngô Hạo không nhìn cô gái, cũng không lên tiếng, chỉ khẽ mấp máy khóe môi, rử mi, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng.

"Nếu không có anh, thì Lục Bán Thành sẽ không thay đổi thành dáng vẻ hiện tại, có phải không?" Ngữ khí Hứa Ôn, lập tức trở nên dữ dội, cô từ trên mặt đất đứng lên, trừng mắt Ngô Hạo, trong con người tràn đầy dữ dội và hận ý: "Là anh hại anh ấy, là anh hủy anh ấy!"

Ngô Hạo trầm mặc không nói, thậm chí ngay cả hành động giương mắt

cũng không có.

Dù vậy, trong lúc đó hắn vẫn nghe thấy được tiếng động sụp đổ giữa hắn và cô.

Sắc mặt hắn tái nhợt, rõ ràng là hắn, như cầm điếu, một chữ cũng chưa từng nói ra.

Đúng vậy, hắn sai lầm rồi, sai mười phần sai rồi.

Nhưng cô không biết, lúc ban đầu hắn, không muốn làm gì Tưởng Thiên Thiên, nhưng hắn muốn càng thêm phát triển, cách nghĩ này, cũng là do Tưởng Thiên Thiên dụ dỗ dùng thử thuốc phiện một lần lại một lần mới có.

Nếu không có thuốc phiện, kỳ thật hắn sẽ không tiếp xúc với Tưởng Thiên Thiên, cũng sẽ không có những cách nghĩ này về sau.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1017: Người Dung Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (17)

Bất quá, không quan trọng để cô biết những chuyện này.

Dù sao đã quyết định hoàn toàn kể hết cho cô, cũng đã nghĩ từ nay về sau, người dung xa lạ, không hẹn gặp lại.

Cô vĩnh viễn không biết, kỳ thật hắn không hề kém cỏi vô dụng, đúng với trong tưởng tượng của cô như thế.

Giống như, cả đời này của cô đều khó có thể tin tưởng hắn, ở trên đời này, Ngô Hạo hắn đều có thể tàn nhẫn vô tình với bất cứ kẻ nào, chỉ riêng cô, một giọt lệ cũng có thể khiến toàn bộ thế giới hắn dao động.

Huống chi, kỳ thật hắn không cần nói cho cô, chân tướng bắt cóc, hắn có thể cho Tưởng Thiên Thiên chịu tiếng xấu thay hắn, nhưng xác định là trước đây Tưởng Thiên Thiên đã làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng sau cùng ở trước mặt cô, hắn đều nhânj tất cả lỗi lầm, không vì cái gì, chỉ vì muốn hình tượng mình dưới đáy lòng cô hoàn toàn phá hủy, để hai chữ Ngô Hạo, từ trong cuộc sống của Hứa Ôn, vĩnh viễn xóa đi, tan biến, không còn nửa điểm lưu luyến.

Hứa Ôn càng nói càng kích động, thậm chí còn vươn tay đánh vào ngực Ngô Hạo.

Người đàn ông an tĩnh ngồi ở trên vòng bảo hộ, không phản kháng cũng không né tránh mà mặc kệ cô phát tiết.

Hắn nghĩ, có lẽ đây là lần cuối cùng hắn tiếp xúc với cô.

Hứa Ôn tức giận đến mức tận cùng, lại rơi lệ, miệng nói những lời phẫn hận, khóc nức nở: "Ngô Hạo, anh ấy là bạn tốt của anh mà, làm sao anh có

thể đối xử với anh ấy như vậy? Ngô Hạo, những năm gần đây, em thật sự đã nhìn nhầm, cứ vậy mà quen biết anh!"

Hứa Ôn càng nói, càng lớn tiếng, càng vô tình: "Ngô Hạo, từ giờ trở đi, em coi anh như đã chết, sau này anh đi đường của anh, em đi đường của em, chúng ta sẽ không còn có bất cứ liên quan hay liên lụy gì nữa!"

Nói xong, Hứa Ôn liền xoay người, đi về phía cửa xuống, lúc cô đi đến một nửa, nghĩ đến đồng hồ vừa mới bị mình không cẩn thận làm rơi, lại nhắc bước bước về, khom người nhặt lên, cũng chưa từng liếc mắt nhìn Ngô Hạo một cái, nghênh ngang bỏ đi.

...

Cô gái đi rồi, trên mái nhà, chỉ có gió lạnh gào rít làm bạn với hấn.

Ngô Hạo vẫn duy trì dáng ngồi đó rất lâu, vẫn không nhúc nhích, quá vài phút, hấn mới hơi cúi đầu, nhìn lại phía thư viện.

Bóng lưng Hứa Ôn rời đi, xem ra cực kỳ vội vàng, đoán chừng cô vẫn còn rơi lệ, cánh tay thường thường quệt ngang mặt.

Từ lúc bắt đầu nói cho cô chân tướng, hấn chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, hình như đây là lần thứ hai hấn nhìn cô.

Có người nói, ở trong tình yêu, người người đều là nhát gan.

Hấn vẫn không tin, cho nên thời niên thiếu, hấn theo đuổi cô điên cuồng, sau khi tách ra, hấn hối hận dùng hết tâm tư muốn quay về bên người cô.

Mãi đến đêm nay, lúc hấn giải bày lòng mình với cô, hấn mới phát hiện, ở trong tình yêu, hấn đúng là một người nhát gan.

Hấn vậy mà không dám đối mặt với đầy mắt oán hận và chán ghét của cô, giống như lúc trước, hấn nghèo khó, lúc nào cũng luôn miệng nói muốn cho cô một cuộc sống thật tốt mới đi tranh giành, không bằng nói, hấn không

lo lắng, hấn nhát gan, hấn sợ mình không cho cô được cảm y ngọc thực (đồ đẹp ăn ngon), sợ cô không theo hấn cả đời.

Bóng lưng cô gái, càng lúc càng xa.

Ngô Hạo rõ ràng, đây là từng bước chân cô rời khỏi cuộc sống của hấn.

Mãi đến bóng dáng của cô, hoàn toàn biến mất trong đáy mắt hấn, hấn ngồi an tĩnh rất lâu, cả người run rẩy.

Cô cứ như vậy mà đi khỏi cuộc đời của hấn.

Nơi ngọn đèn xa mờ nhạt, không biết như thế nào, lại trở nên vô cùng sáng rõ, khiến cho ánh mắt Ngô Hạo ần ần đau.

Hấn hoảng hốt một hồi, mới chuyển động suy nghĩ.

Cô đã đi khỏi cuộc đời của hấn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1018: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (18)

Ngô Hạo từ từ giơ tay phải, lên trước mắt mình, hấn nhìn lòng bàn tay của mình, nhớ tới mười năm hấn nắm tay cô đi qua.

Hấn rõ ràng đã nắm tay cô thật chặt, nhưng nắm như thế nào, mà hấn và cô mỗi người một ngả?

Ngô Hạo nhìn lòng bàn tay của mình, bỗng nhiên cảm thấy cả người như không còn sức, vô lực, hấn lao đảo từ vòng bảo hộ ngã xuống, rơi xuống trên nóc phòng, giơ tay lên, che mặt, bả vai căng lên run rẩy.

Đó là cô gái hấn yêu, là cô gái hấn dùng hết tất cả toàn lực thời thanh xuân niên thiếu có được, làm sao hấn lại đánh mất cô?

Rõ ràng hai chữ bên cạnh Hứa Ôn, đều luôn là Ngô Hạo đi theo, cô là Ngô Hạo Hứa Ôn, làm sao lại biến thành người khác rồi?

Bầu trời yên tĩnh, trong bóng đêm tối đen, trong tiếng gió gào rít, Ngô Hạo nhớ lại, liền cúi đầu khóc thành tiếng.

Ôn Ôn, Ôn Ôn...

-

Thời gian trở lại một ngày trước, một khắc Hứa Ôn ở quán bar "Nam thanh" gọi điện thoại cho Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành một mình đẩy xe lăn xuống lầu tản bộ, quay về đến nhà, không biết có phải do Quả Quả ảo giác hay không, mà cô cảm thấy người đàn ông này có chút không thích hợp, lúc đẩy hấn đi rửa tay, hấn lấy nước tẩy trang của cô rửa tay, đẩy hấn đến trước bàn ăn, lúc hấn ăn cơm, thế lại

cầm đĩa ngược, cô thấy trong chén hắt chỉ có nước canh, hỏi hắt có muốn ăn thêm một chén hay không, cô gọi tên hắt "Anh Bán Thành" mấy lần, hắt cũng không phản ứng.

Ăn cơm xong, Lục Bán Thành đi vào thư phòng.

Trên đường đi Quả Quả đưa cho hắt một ly coffee, nhìn hắt mở video clip hội nghị, cho rằng hắt có công tác quan trọng, cho nên không tiện quấy rầy.

Mãi cho đến 11 giờ đêm, Quả Quả tắm rửa xong, vừa mới chuẩn bị đi ngủ, thì nghe thấy chuông điện thoại di động Lục Bán Thành vang lên.

Lúc Lục Bán Thành đi vào thư phòng, không mang theo di động.

Quả Quả nghe tiếng chuông đi tìm một hồi, ở trên bàn trà thấy di động của Lục Bán Thành, rồi sau đó cầm di động đi vào thư phòng.

Gõ cửa lâu thật lâu, bên trong cũng không có động tĩnh gì, Quả Quả trực tiếp đẩy cửa ra, cả người còn chưa đi vào, thì đã bị mùi khói thuốc dày đặc ở trong phòng làm ho khan một trận.

Quả Quả theo bản năng lui lại mấy bước, quá nửa giây, mới ổn định hô hấp, một lần nữa đẩy cửa ra, đi vào thư phòng.

Lục Bán Thành ngồi trước bàn sách, cúi thấp đầu, còn đang rít từng hơi từng hơi thuốc, trên mặt bàn là một đồng tàn thuốc dài ngắn không đồng đều.

"Anh Bán thành, làm sao anh có thể hút nhiều thuốc như vậy?" Quả Quả nén giận một câu, vội vàng chạy đến trước ban công, đẩy cửa sổ, sau đó quay trở lại trước mặt Lục Bán Thành, đưa di động còn đang tại vang chuông tới: "Anh Bán Thành, điện thoại của anh."

Lục Bán Thành như không có nghe thấy, giơ tay lên, đưa điều thuốc vào trong miệng.

Hắn còn chưa hút, thì Quả Quả liền vươn tay, rút điều thuốc ở bên miệng hắn.

Mi tâm Lục Bán Thành nhăn lại, từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Quả Quả.

Đáy mắt hắn hồng hồng, cánh môi trắng xanh tái nhợt, hắn nhìn chăm chăm cô một hồi, mới chậm chạp hỏi: "Làm sao vậy?"

Quả Quả bực bội, vốn muốn khiển trách hắn tại sao không biết yêu quý cơ thể mình như thế, nhưng làm sao cũng không nói được, cô rĩ mi, chỉ chỉ di động, "Điện thoại."

"A...." Lục Bán Thành lên tiếng, chậm nửa nhịp nhìn về phía điện thoại di động, lúc lướt đến tên người gọi, vẻ mặt hắn cứng đờ, sau đó liền bỏ một câu "Em giúp anh nghe điện thoại đi, nói với cô ấy, là anh đang tắm", sau đó nhìn cũng không dám nhìn di động một cái, liền vội vàng quay đầu đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1019: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (19)

Quả Quả mấp máy môi, không nghe theo.

Chuông điện thoại ở trong thư phòng vẫn reo hết sức chói tai.

Lục Bán Thành phỏng chừng như bị kích thích, bỗng nhiên vươn tay, lướt một cái trên màn hình, nhận nghe điện thoại, sau đó liền nắm cổ tay Quả Quả, đưa điện thoại di động bên tai cô.

"Lục Bán Thành?" Cùng với bên đầu di động truyền đến tiếng Hứa Ôn, Quả Quả cảm giác rõ, đầu ngón tay Lục Bán Thành cầm lấy cổ tay mình run run một hồi, cô theo bản năng quay đầu, đối diện ánh mắt lại Lục Bán Thành.

Người đàn ông không lên tiếng, quay lại nhìn mắt cô, biểu hiện cầu xin.

Ở trong trí nhớ của Quả Quả, nội tâm Lục Bán Thành kỳ thật rất cao ngạo, rất ít cầu người, nhưng từ khi chân hấn tàn phế, bởi vì cô gái kia, mà luôn luôn năm lần bảy lượt cầu xin cô... Quả Quả dời tầm mắt, nghe bên đầu kia lại truyền đến giọng Hứa Ôn, làm sao cũng không mở miệng được.

Đầu ngón tay Lục Bán Thành nắm cổ tay cô, khẽ dùng sức.

Quả Quả theo bản năng nhìn sang Lục Bán Thành, người đàn ông mấp máy môi với cô, không ra tiếng, nhưng cô có thể theo hình dạng môi mấp máy mà đọc được lời hấn muốn nói: "Quả Quả, cầu xin em."

Quả Quả dùng lực cắn răng, nuốt nuốt nước miếng một cái, Lục Bán Thành lại dùng môi mấp máy nói "Cầu xin em, anh thật sự không có cách nào khác" khi đó, đáy mắt cô đỏ lên, sau đó liền nói với đầu bên di động, thỏa hiệp lên tiếng: "Cô khỏe."

Cùng với giọng Quả Quả vang lên, đầu bên kia Hứa Ôn rơi vào an tĩnh.

"Cô là Hứa tiểu thư sao? Tôi là Quả Quả."

"Cô, cô khỏe, tôi, tôi tìm Lục, Lục Bán Thành... Hấn, hấn có ở đây không?"

Quả Quả theo bản năng nhìn về phía Lục Bán Thành, người đàn ông nghe thấy lời Hứa Ôn lấp bắp, không có nửa ý thay đổi, không ngập ngừng gật gật đầu với cô, ý bảo cô dựa theo cách hấn nói mà làm.

"Anh Bán thành sao? Anh ấy đang tắm..." Quả Quả dùng lực giữ chặt bàn học, ngữ khí ung dung trả lời.

Lời của cô còn chưa nói xong, thì trong điện thoại liền truyền đến một tiếng "Cạch".

"Này? Hứa tiểu thư? Này?" Quả Quả lo lắng Hứa Ôn xảy ra chuyện, gọi tên lặp lại nhiều lần, nhưng đều không thấy trả lời, ngay lúc cô nhìn sang Lục Bán Thành, hỏi thăm kế tiếp nên làm gì, thì Lục Bán Thành đang ngồi trên xe lăn, bỗng nhiên theo trong tay cô lấy di động, chấm dứt cuộc gọi, sau đó gọi sang cho Hứa Ôn.

Điện thoại vang vài tiếng, lại bị cắt ngang.

Cô từ chối không nghe điện thoại của hấn... Lục Bán Thành cử động, duy trì trạng thái bất động một hồi lâu, sau đó mới từ từ lấy di động ở bên tai ra, để trên bàn làm việc, sau đó lại ngẩng đầu, hờ hững cười với Quả Quả, giống như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra, giọng điệu dịu dàng mở miệng nói: "Quả Quả, đã khuya rồi, đi ngủ sớm một chút đi."

"Anh Bán Thành..." Quả Quả lo lắng lên tiếng.

Lục Bán Thành cười cười: "Con gái mà ngủ trễ là không tốt, ngoan, mau đi ngủ đi."

Đáy mắt Quả Quả đau xót, rốt cuộc cũng nói không nên lời, xoay người, đi ra ngoài cửa thư phòng, lúc đóng cửa, cô liếc mắt nhìn vào trong phòng một cái, bắt gặp rõ ràng, tay Lục Bán Thành, đang dùng lực cầm cái chân tàn phế của mình.

Quả Quả giơ tay lên, lau lộn xộn nước mắt đang chảy ở trên mặt, vội vã đóng cửa lại.

Cô tựa vào ở trên ván cửa, đứng đó một lúc lâu, nghe thấy trong thư phòng lò mờ truyền đến tiếng bật lửa, quá một thoáng, truyền đến tiếng ho sặc sụa của Lục Bán Thành.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1020: Người Dưng Xa Lạ, Không Hẹn Gặp Lại (20)

Khụ khụ, Quả Quả tinh tường cảm thấy, trong tiếng ho khan của Lục Bán Thành, mang theo tiếng khóc nức nở run rẩy rất nhỏ.

...

Ngày hôm sau Lục Bán Thành, dường như không có chuyện gì so với trong tưởng tượng của Quả Quả, phong kinh vân đạm.

Ăn bữa sáng, Lục Bán Thành ngồi trên sân thượng, tắm nắng, bắt đầu mở video clip hội nghị.

Quả Quả bấm điều khiển TV thành im lặng, ngồi trên ghế sofa xem phim chiếu tập, bên tai cô thường thường truyền đến tiếng Lục Bán Thành nói chuyện, trật tự rõ ràng, suy nghĩ rõ ràng, lúc quảng cáo giữa phim Quả Quả, nhìn lướt qua về phía Lục Bán Thành ở bên kia, hắn đang tựa vào trên xe lăn, tư thái bình tĩnh ôn nhã, không thấy tìm nửa điểm bi thương khổ sở mà hôm qua để lại.

Ngày hôm qua sau khi cô gái kia nghe thấy lời cô nói lời, phản ứng dữ dội như thế, rõ ràng cho thấy cô gái này cũng bị tổn thương, cô có thể cảm giác được, khẳng định là anh Bán Thành không thể không cảm nhận được, nhưng sao hắn lại như không có việc gì, bình thường trước sau như một như mọi ngày... Chẳng lẽ hắn thật sự đã buông?

Quả Quả thường xuyên quan sát Lục Bán Thành rất nhiều lần, vốn không tìm gặp những cảm xúc không thích hợp trên người hắn, dần dần cũng yên tâm.

Ăn xong cơm trưa, Quả Quả thấy Lục Bán Thành cầm máy tình, xem hòm thư, trên khuôn mặt tuấn lãng không có vẻ mặt gì quá lớn, tư thái lạnh

nhật như tất cả hỗn loạn trong cuộc sống đều không liên quan gì với hắn.

Thậm chí lúc Quả Quả đưa tới cho hắn một ly coffee, lúc đó hắn còn dừng lại động tác đánh chữ, ngẩng đầu, cười cười với cô, ánh mắt hắn trong suốt như nước, không thương cảm không cô đơn.

Tối hôm qua Quả Quả ngủ không ngon, sau khi cho rằng Lục Bán Thành thật sự không có việc gì, cũng không quấy rầy công việc của hắn, trực tiếp về phòng ngủ bù.

Quả Quả không bật chuông báo, vừa ngủ là ngủ thẳng đến tự nhiên mới tỉnh, lúc mở mắt, thì cửa sổ ngoài trời đã tối đen.

Cô hoảng hốt vài giây, mò mẫn bật di động nhìn thoáng qua thời gian, đã là buổi tối tám giờ, anh Bán Thành còn chưa ăn cơm chiều...

Quả Quả chợt nhảy xuống giường, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Phòng khách không bật đèn, một mảnh tối đen, cô nhanh đi đến chỗ công tắc, ấn xuống một cái, sau đó lại thấy Lục Bán Thành vẫn ở trên sân thượng, hắn vẫn ngồi trên xe lăn như cũ, trong tay cầm một phần văn kiện, nghiêng đầu, như một mồi, mà ngủ thiếp đi.

Quả Quả cầm một tấm thảm, nhẹ nhàng đến gần, cô khom người, trước cầm đi văn kiện từ trong tay Lục Bán Thành, rồi tiện tay để ở trên bàn kê bên, bỗng dưng có tờ giấy từ trong văn kiện rơi xuống, ở trên mặt phủ kín chi chít chữ viết tay.

Quả Quả tò mò cúi đầu nhìn thoáng qua, tất cả đều là chữ “Ôn Ôn” lớn nhỏ.

Tim như bị vật gì đó hung hăng nện mạnh, hô hấp cô cứng lại, qua một lát, cô mới nhẹ nhàng choàng tấm thảm ở trên người Lục Bán Thành.

Thì ra, không phải là hắn đã chấp nhận hiện thực, mà hắn bị ép phải chấp nhận hiện thực.

Hắn nhìn như dường như không có việc gì, nhưng trên thực tế, hắn vì cô gái kia càng thêm tốt, nhưng chịu đựng khổ sở dày vò hơn ai khác.

Cả buổi chiều cô ngủ ở trong phòng ngủ, mà hắn lại ngồi ở chỗ này, từng bút từng bút viết tên cô ấy, cuối cùng dưới đáy lòng đã ẩn giấu đi tình cảm như thế nào đích? Tưởng niệm? Yêu mà không thể yêu? Đau đớn?

Quả Quả chua xót xoay đầu, chuẩn bị cầm điện thoại, mua chút đồ ăn bên ngoài, kết quả chân còn chưa nâng lên, thì người đàn ông ngồi trên xe lăn, bỗng nhiên vươn tay, tóm lấy cổ tay cô: "Đừng đi..."

Sau lưng Quả Quả cứng đờ, quay đầu nhìn về phía Lục Bán Thành.

Hắn vẫn nhắm mắt lại như cũ, cánh môi mấp máy không ngừng, gọi cái tên cô rất quen thuộc, trong lúc đó từ môi hắn phát ra: "Ôn Ôn, Ôn Ôn..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1021: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (Một)

Trong cổ họng Quả Quả như bị gì đó chặn nghẹn ngào, làm cô có chút khó chịu.

Lục đạo người đàn ông đang nắm lấy cổ tay cô, từ từ tăng sức, trong miệng hắn gọi tên, trở nên có chút kích động: "Ôn Ôn, Ôn Ôn..."

Sau khi gọi lớn lên, Quả Quả nhận thấy giọng Lục Bán Thành hình như thay đổi, cô quay đầu nhìn về phía gương mặt tuần lãng đó, phát hiện trên gò má hắn, lại ửng hồng bất thường, mi tâm cô nhẩn lại, theo bản năng vươn tay, sờ lên trán của hắn, nóng kinh người.

Khi nào hắn đã bắt đầu phát sốt rồi? Hắn là không phải ngủ thiếp đi, mà là sốt đến hôn mê?

Quả Quả lo lắng vươn tay, lắc lắc bả vai Lục Bán Thành: "Anh Bán Thành? Anh Bán thành?"

Cô gọi vài tiếng, nhưng Lục Bán Thành đều không có dấu hiệu tỉnh lại, miệng vẫn gọi tên như cũ: "Ôn Ôn, Ôn Ôn..."

Quả Quả chảy nước mắt, lại gọi Lục Bán Thành một hồi lâu, sau đó mới phản ứng, vội vội vàng vàng chạy vào nhà, gọi 120.

Xe cứu thương rất nhanh đã chạy đến.

Tuy Lục Bán Thành bị sốt cao, nhưng may mà thời gian phát hiện sớm, không bị thương phổi.

Bác sĩ tiêm cho Lục Bán Thành một mũi, rồi dặn Quả Quả phải chú ý một chút, xong rồi khoit phòng bệnh.

Quả Quả canh bên cạnh giường bệnh, cách một khoảng thời gian, sẽ đổi khăn đắp trán cho Lục Bán Thành.

Cả một đêm Lục Bán Thành ngủ không ngon, miệng gọi không biết bao nhiêu lần "Ôn Ôn", mãi cho đến khi ngoài cửa sổ trời sáng, rốt cục hấn mới ngừng sốt, ngủ sâu.

Tối hôm qua tới bệnh viện quá gấp, quần áo thay đổi cũng không mang, Quả Quả xem Lục Bán Thành không có việc gì, thừa dịp hấn vẫn chưa tỉnh lại, liền đi ta xi về nhà.

Lên thang máy, đến tầng trệt nhà Lục Bán Thành, cửa thang máy mở ra, Quả Quả còn chưa đi ra từ trong thang máy, thì nhìn thấy có người ngồi ở hàng hiên dưới đất, đang tựa vào vách tường nhắm mắt.

Sắc mặt cô gái tái nhợt đến dọa người, hấn là do khóc nhiều quá, mà mắt sưng đỏ vô cùng, giống như hai cây hạch đào.

Quả Quả hoảng sợ, ngây ngốc đứng ở trong thang máy một hồi lâu, mãi đến cửa thang máy sắp đóng, cô mới hồi phục tinh thần, vội vàng lại ấn xuống nút mở cửa một cái, rồi bước nhanh từ trong thang máy đi ra, đứng ở trước mặt Hứa Ôn, thấp giọng gọi: "Hứa tiểu thư?"

Ngồi trên hành lang lạnh lẽo khô cứng, chỉ sợ là ngủ không ngon, giọng điệu Quả Quả không lớn, nhưng Hứa Ôn rất nhanh đã mở mắt.

"Hứa tiểu thư, làm sao cô lại ngồi ở chỗ này?" Quả Quả khom người, vươn tay, kéo cánh tay Hứa Ôn, kéo cô từ dưới mặt đất đứng dậy.

Đứng vững xong, rốt cuộc Hứa Ôn mới vừa từ trong cơn buồn ngủ tỉnh lại, cô nói trước một câu "Cảm ơn", sau đó mới gấp gấp tiếng hỏi: "Lục Bán Thành đâu?"

Cũng đúng, cô có thể tới nhà anh Bán Thành, khẳng định là tới tìm anh Bán Thành... Chỉ là, anh Bán Thành đã cầu xin cô, đừng ở trước mặt cô ấy tiết lộ bất cứ chuyện gì về hấn.

Quả Quả cắn khóe môi một cái, không nói chuyện.

Hứa Ôn nhìn vẻ mặt Quả Quả, mơ hồ đoán được cố kỵ dưới đáy lòng cô, "Tôi biết, là hấn không cho cô nói với tôi, nhưng, tôi đã biết rõ mọi chuyện rồi."

Quả Quả mở to hai mắt, mặc dù còn chưa mở miệng nói chuyện, nhưng vẻ mặt này, hiển nhiên đang kinh ngạc làm sao Hứa Ôn có thể biết được.

"Cô và hấn, không phải là mối quan hệ tôi cho là như thế, có đúng không?" Hứa Ôn lại mở miệng: "Cô cũng không thể không nói gì, nói cho tôi một chút thôi, trong khoảng thời gian này, hấn đã trải qua như thế nào?"

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1022: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (Nhị)

Dừng một chút, Hứa Ôn sợ Quả Quả cho rằng mình tới gạ hỏi cô, cho nên cô lấy từ trong túi ra chiếc đồng hồ mà Ngô Hạo đã đưa cho cô, đưa tới trước mặt Quả Quả, bổ sung thêm một câu: "Đây là Ngô Hạo đưa cho tôi, nói là ngày tôi gặp chuyện không may, ở chỗ đó nhặt được chiếc đồng hồ này."

Quả Quả liếc mắt một cái liền nhận ra đó là đồng hồ của Lục Bán Thành.

Về chiếc đồng hồ này, anh Bán Thành đã từng nói với cô, lúc ấy là hần gặp chuyện không may một tháng, trong lúc hần vô ý phát hiện đồng hồ tùy thân bên cạnh không thấy, có hỏi mọi người xem có người nào nhặt được hay không, lúc ấy tất cả mọi người đều nói không có, thì vẻ mặt của hần lập tức trở nên có chút lo âu.

Khi đó, cô không hiểu hần có ý gì, nhưng chỉ là một chiếc đồng hồ, tuy nhiên có giá cao một chút, nhưng đối với anh Bán Thành mà nói, cũng không đến mức đau lòng như vậy.

Hiện tại cô đã hiểu, anh Bán Thành sợ chiếc đồng hồ đó rơi ngay chỗ Hứa Ôn gặp chuyện không may, sẽ bị bại lộ.

Nhưng mà, cẩn thận mấy cũng có sai sót, đúng là vẫn không thể như ý của anh Bán Thành, chiếc đồng hồ đó vẫn thật sự bị rớt ngay chỗ Hứa Ôn gặp chuyện không may địa phương.

Này có tính là duyên phận trời cho hay không?

Anh Bán Thành thích cô ấy như thế, vì muốn cô ấy hạnh phúc, mà để mình chịu nhiều uỷ khuất như vậy, cô nằm mơ cũng hi vọng cô ấy có thể

biết được chân tướng, có thể ở chung một chỗ với anh Bán Thành.

Bây giờ đây ông trời cho cô một cơ hội tốt như vậy, không cần cô phụ lòng lời cầu xin của anh Bán Thành, cũng không cần cô đi tìm Hứa Ôn... Chỉ cần cô kể hết những gì mình nhìn thấy biết thấy cho Hứa Ôn, anh Bán Thành cũng sẽ không trốn ở trong thư phòng hút thuốc cả đêm, cũng không cần phải kiềm nén đau đớn trong lòng giả bộ như không có việc gì, càng không cần phải viết tên cô ấy ở trên giấy một lần lại một lần, cũng không cần ở trong mơ gọi tên cô ấy bị thương như thế...

Quả Quả nghĩ tới đây, cất bước, đi đến trước cửa nhà Lục Bán Thành, nhập vào mật mã, mở cửa, chỉ vào trong phòng: "Hứa tiêu thư, chúng ta vào nhà tán gẫu đi."

Hứa Ôn không nói chuyện, khẽ gật đầu, bước vào nhà của Lục Bán Thành.

Quả Quả chỉ chỉ sơ pha, ý bảo Hứa Ôn ngồi xuống, sau đó đi sang phòng bếp rót hai ly nước ấm trở lại, đưa một ly cho Hứa Ôn, một ly khác cầm ở trong tay mình, ngồi đối diện với Hứa Ôn trên sofa.

Cách một bàn trà dài, Quả Quả bình tĩnh nhìn Hứa Ôn một hồi, mở miệng trước tự giới thiệu: "Em gọi là Dịch Quả Quả, anh Bán Thành là anh họ của em."

Anh họ? Thì ra bọn họ là thân thích... Đúng là trong khoảng thời gian cô và Lục Bán Thành quen nhau, cô đã gặp qua không ít thân thích của Lục Bán Thành, làm sao lại chưa hề thấy cô ấy?

Quả Quả nhìn ra Hứa Ôn nghi hoặc, ngữ khí dịu dàng lên tiếng giải thích: "Em học quân y, khoảng thời gian chị và anh Bán Thành quen nhau, em đang đi bộ đội ở ngoài nước, không thể trở về."

"Em ở cạnh anh ấy cũng là vì hiện tại, bởi vì bác lo lắng, sợ người khác không chăm sóc anh Bán Thành thật tốt."

Sau khi giới thiệu và nói rõ bối cảnh, Quả Quả nói thẳng vào chủ đề, cho Hứa Ôn biết những chuyện cô không biết.

"Anh Bán Thành được một đám nhỏ nghịch ngợm phá phách đang dạo chơi ở bờ sông phát hiện, khi đó anh ấy, đã hấp hối rồi."

"Lúc đưa đến bệnh viện, vài bác sĩ đều đã lắc đầu, nói là không cứu được."

"Năm trước em về nước, vừa lúc ở nhờ nhà bác gái, sau khi nhận được điện thoại, em là người thứ nhất chạy đến bên cạnh anh Bán Thành."

"Trên người anh ấy có rất nhiều miệng vết thương, nghiêm trọng nhất chính là chân của anh..."

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1023: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (3)

Dù đã qua lâu như vậy nhưng khi hồi tưởng lại liền khiến Quả Quả vẫn sợ hãi khi nhớ đến những hình ảnh đó, khiến sắc mặt cô trắng bệch.

“Bị đâm ba dao, anh ấy vì ở trong nước quá lâu nên lật thịt ra, thấy cả xương trắng.

Môi Hứa Ôn Noãn run rẩy mấy lần, cô không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Quả Quả chờ cô ấy nói tiếp.

Quả Quả vừa nhớ vừa kể lại rất chậm, lúc tình cờ nhớ ra chuyện gì, cô lại còn bổ sung thêm vài câu.

Vì một đêm không ngủ, cô có chút mệt mỏi, giọng nói cũng có chút yếu hơn lúc đầu, nhưng cũng may cô nói rất rõ ràng nên Hứa Ôn Noãn đều có thể nghe rất hoàn chỉnh.

Mỗi một câu một chữ của cô giống như một con dao găm cứ đâm vào người Hứa Ôn Noãn, từng nhát từng nhát.

“Cuối cùng họ cấp cứu anh Bán Thành trong vòng năm tiếng đồng hồ, vết thương trên đùi của anh ấy phải may 37 mũi.”

“Vì anh ấy bị thương quá nghiêm trọng nên sau khi phẫu thuật vẫn cứ hôn mê rất lâu.”

“Vết thương trên đùi anh ấy không có tiến triển tốt, ngược lại lại nhiễm trùng, bắt đầu chảy mủ, bác sĩ phải xử lý lại, phải truyền thuốc kháng sinh, cứ như vậy liên tục trong nửa tháng, mới từ từ khép miệng vết thương lại.”

“Cũng vào lúc đó, anh Bán Thành có dấu hiệu tỉnh lại.”

“Người vui mừng nhất chính là cô của em, cô nhìn thấy anh Bán Thành tỉnh liền khóc huhu, lại đau lòng trách anh Bán Thành hủ cô sợ muốn chết, chú của em cũng khóc, anh Bán Thành lúc đó vừa mới tỉnh lại nên có chút mờ mịt, anh ấy chỉ nhìn những người trong phòng một vòng, sau đó cuối cùng cũng hỏi...” Quả Quả nói tới đây liền liếc mắt nhìn Hứa Ôn Noãn.

Tay Hứa Ôn Noãn đang nắm chặt vạt áo, cả người cứng ngắt.

Quả Quả dừng mấy giây, sau đó mới tiếp tục nói: “Anh ấy chỉ nói hai chữ: Ôn Noãn.”

Cô nói xong, liền nhìn thấy cả người Hứa Ôn Noãn run lên một hồi.

“Anh ấy tỉnh lại không lâu liền ngủ, lần thứ hai tỉnh lại, anh ấy tỉnh táo hơn lần đầu tiên rất nhiều, hình như lúc ấy anh đã nhớ lại những chuyện trước khi anh ấy ngất đi nên lại hỏi, Ôn Noãn lúc này an toàn rồi chứ?”

“Vì để anh ấy yên tâm, bác gái vốn muốn mời chị tới nhưng anh Bán Thành lại không chịu, anh ấy lén lút nói tài xế riêng chở anh đến chỗ chị làm, thấy chị sinh hoạt bình thường, anh ấy mới yên tâm.”

“Sức khỏe của anh ấy bắt đầu hồi phục, nhưng chân của anh ấy chẳng có chút chuyển biến nào, anh ấy không thể cất bước đi được, tìm tất cả những bác sĩ nổi tiếng, vẫn không có chút khả quan nào, cuối cùng anh ấy cũng chỉ có thể ngồi xe lăn xuất viện.

“Tính tình của anh Bán Thành vẫn luôn rất tốt, nhưng sau khi xuất viện, tính tình của anh ấy thậm chí còn tốt hơn, anh ấy gặp người khác thường mỉm cười, cô của em vốn lo lắng anh ấy sẽ không thể nào chấp nhận được sự thật như vậy, nhưng sau đó cũng yên tâm, mãi đến khi em vô tình nhìn thấy anh ấy đâm vào chân mình, em mới biết anh ấy chỉ cố vui vẻ để người khác yên tâm mà thôi, kỳ thật anh ấy vẫn chưa bao giờ có thể chấp nhận được mình không thể bước đi nữa.”

“Còn có rất nhiều lần anh ấy ngồi trên xe lăn muốn đứng dậy theo bản

năng, kết quả chỉ có thể té sừng mặt sừng mũi.”

“Từ sau đó, sức khỏe của anh Bán Thành rất tệ, thường xuyên dễ dàng bị cảm, phát sốt.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1024: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (4)

“Mỗi lần hôn mê, anh ấy đều gọi tên của chị.”

“Ôn Noãn, Ôn Noãn, cứ một lần lại một lần...”

Nước mắt Hứa Ôn Noãn chảy ra, càng ngày càng nhiều, Quả Quả dừng lại, lấy cho cô một tờ khăn giấy, đưa cho Hứa Ôn Noãn: “Chị không sao chứ?”

“Tôi không sao, cô tiếp tục đi!” Hứa Ôn Noãn nức nở một hồi, sau đó khi nói chuyện giọng nói cũng cực kỳ run rẩy.

“Trước đây anh Bán Thành thích giao tiếp, thích đánh bài, thích hát, thích tụ tập một đám bạn bên ngoài, sau khi anh ấy không đi lại được thì ngoài những chuyện quan trọng phải ra ngoài, anh ấy chẳng muốn đi nữa.

“Mỗi đêm ba giờ sáng, anh ấy đều thức dậy, chỉ nhìn chăm chăm điện thoại, nhưng chưa bao giờ bấm vào bất cứ cái gì.”

“Ban đầu tôi thật sự rất buồn bực, anh ấy đang nghĩ gì, sau đó tôi mới biết anh ấy có liên lạc với chị trong game, anh ấy muốn qua đó tìm chị, nhưng anh ấy chỉ sợ bản thân liên lụy đến chị cho nên anh ấy luôn luôn kiềm chế lại ý nghĩ muốn tìm chị.”

“À, đúng rồi, chờ em một chút...” Quả Quả như chợt nhớ đến chuyện gì, liền đứng dậy đi về phía thư phòng.

Khoảng ba bốn phút sau, cô ấy lại cầm ra một cốc giấy dày đi ra.

Cô đưa cốc giấy kia cho Hứa Ôn Noãn, sau đó quay lại chỗ lúc nãy mình ngồi mà ngồi xuống, vì nói quá nhiều, cô có chút khát nước, nên cầm ly

nước lên uống nửa ly xong, mới tiếp tục nói: “Chị thấy đó, tất cả những nội dung trên giấy đều là chuyện cười mà anh ấy viết cho chị...”

Thời gian đó cô ngày ngày ngóng đêm trông chuyện cười của hấn, vì chuyện không đến nên tinh thần của cô đều không yên.

Cô cho rằng hấn bỏ cô thật rồi, thật ra hấn vẫn luôn nhớ kỹ, chỉ là hấn dùng một phương thức mà cô không thể nào biết được mà thôi.

Cô nhớ tới qua cô đã khóc rất lâu rồi, nhưng lúc này nước mắt lại như vỡ đê, chảy ướt giấy.

“Chị còn nhớ lần đó em vô tình nhìn thấy chị ở tiệm bánh gato không?”

“Thật ra lúc em nhìn thấy chị liền có chút ngẩng người là vì em đã nhận ra chị là chị dâu rồi.”

“Sở dĩ em biết chị là do rất nhiều lần em nhìn thấy anh Bán Thành sờ người nhìn những bức ảnh của chị, thất thần, anh ấy còn nhiều lần vuốt ve màn hình điện thoại, lúc đó mặt anh ấy lại có chút dịu dàng...”

“Còn có những thứ khác em muốn cho chị xem.” Quả Quả đứng dậy lần nữa, không phải đến thư phòng mà là phòng ngủ của Lục Bán Thành, sau đó cô lại cầm ra một cái hộp: “Đây là quà anh Bán Thành chuẩn bị cho chị, có lễ tình nhân, có quà sinh nhật, có cả quà tân niên,... chỉ là anh ấy không có đưa cho chị mà thôi...”

“Còn có,...” Quả Quả nói xong liền quanh nhà một chút, nhìn thấy một tờ giấy bị vò nhàu trên ban công, cô liền đi qua nhặt tờ giấy đó lên, đưa cho Hứa Ôn Noãn: “Đây là giấy chiều hôm qua anh Bán Thành đã viết.”

Những chữ Ôn Noãn nhỏ Ôn Noãn lớn được viết ngoáy trên giấy... Hứa Ôn Noãn bắt giác cắn môi, khóc ra tiếng.

“Kỳ thực, em vẫn luôn rất muốn tìm chị, nói tất cả những chuyện này cho chị biết, nhưng mà anh ấy nghe thấy liền không cho em đi, em hỏi anh

ấy tại sao anh ấy lại ngu ngốc như vậy?”

“Anh ấy nói từ rất lâu trước đây anh ấy đã quyết định rời khỏi thế giới của chị, chuyện anh ấy yêu chị, chỉ là chuyện của mình anh ấy mà thôi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1025: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (5)

Từ rất lâu trước đây lúc rời khỏi thế giới của cô... Hứa Ôn Noãn nhớ tới lúc cô ở Lệ Giang vô tình nghe được chuyện hấn và Ngô Hạo nói những câu kia, còn có đêm đó cô bị Tưởng Tiêm Tiêm làm khó làm dễ, hấn cho rằng cô đã ngủ rồi nên mới nhẹ giọng nói những lời tâm sự kia, từ những chuyện hấn và cô không còn quan hệ gì đến lúc Linh Độ vì cô làm tất cả mọi chuyện.

Nước mắt Hứa Ôn Noãn càng chảy nhiều hơn, khiến cả khuôn mặt cô ướt đầm, cả nhìn Quả Quả, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nổi.

Quả Quả nhìn Hứa Ôn Noãn lại chủ động hỏi: “Em có thể gọi chị là chị Ôn Noãn không?”

Hứa Ôn Noãn gật nhẹ đầu.

Quả Quả tt nói: “Chị Ôn Noãn, em không biết lúc trước chị và anh Bán Thành đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng em biết, hơn một năm nay, anh ấy vẫn luôn hối hận, vẫn luôn tự trách mình đã khiến chị chịu nhiều thiệt thòi lắm, anh ấy thật sự muốn đối xử tốt với chị nhưng không ngờ từ đó lại khiến chị bị bệnh trầm cảm...”

Bệnh trầm cảm... Hứa Ôn Noãn nhíu mày, nhớ một năm trước đây cô vì chuyện của ba cô mà không thể không đến cầu xin hấn, hấn rất tuyệt tình với cô, ngay lúc cô tuyệt vọng nhất, là Linh Độ đã giúp cô.

Khi đó cô cũng không biết Lục Bán Thành chính là Linh Độ.

Hấn sở dĩ thay đổi nhiều như vậy là do lúc đó hấn đã biết tâm lý của cô có vấn đề cho nên hấn mới làm như vậy sao?

Hứa Ôn Noãn nhớ lại một lúc lâu, nhớ đến lúc đó cô chờ Lục Bán Thành

ở trước nhà hấn đến hôn mê bất tỉnh, ngày hôm sau khi tỉnh lại cô đã ở trong bệnh viện, lúc đó cô có hỏi qua bác sĩ nhưng bác sĩ chỉ nói là hấn đưa cô đến bệnh viện, lúc đó cô ghét hấn muốn chết cho nên cũng không muốn nói gì. Lúc đó cô không nghĩ gì nhiều, vừa xuất viện đã đến phòng khám tâm lý,... không phải là hấn vẫn chưa rời đi mà đi theo cô đến chỗ phòng khám tâm lý chứ?

Chính là ngày hôm đó, Linh Độ đã có một bước chuyển lớn.

Cô đoán không sai đâu, hấn nhất định là vì biết cô bị bệnh, biết cô và Lục Bán Thành không thể có bất cứ liên hệ nào với nhau nên mới âm thầm dùng cái tên Linh Độ để cứu cha của cô, sau đó tha hương đến Mỹ.

Thì ra, từ lâu, hấn đã dành cho cô tất cả mà không cần báo đáp.

“Chị Ôn Noãn, coi như lúc trước là anh Bán Thành có lỗi với chị trước, em cũng hy vọng, chị đừng trách cứ anh ấy nữa.....”

Cả người Hứa Ôn Noãn cực kỳ run rẩy, cô thở một hơi, lại cảm thấy cả người mình chỗ nào cũng đau.

Cô nghe thấy Quả Quả cầu xin như vậy, liền cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, giật giật môi, sau đó khàn giọng hỏi: “Anh ấy đâu?”

Hứa Ôn Noãn chẳng cho Quả Quả thời gian để trả lời, chỉ hỏi dồn dập: “Anh ấy đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh ấy!”

Cô muốn nhìn thấy hấn, cô muốn gặp hấn, ngay lập tức.

Cô muốn nói cho hấn biết từ lâu cô đã không còn trách hấn nữa, cô thậm chí đã thích hấn từ trước khi biết hấn bị thương rồi, cô không muốn hấn nghĩ những chuyện trước đây nữa, chỉ cần hấn ở bên cạnh cô, chẳng cần biết bây giờ hấn có đi được hay không, sau này hấn có tàn phế hay không, cô chỉ muốn ở bên cạnh hấn mà thôi...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1026: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (6)

“Anh Bán Thành khuya ngày hôm trước nhận được điện thoại của cô xong, tâm tình cực kỳ tồi tệ, cho nên làm việc chẳng nghỉ ngơi, chiều hôm sau anh ấy sốt cao, buổi tối em mới phát hiện, bây giờ đang ở trong bệnh viện, em về nhà giúp anh ấy lấy đồ thay.”

...

Lúc Hứa Ôn Noãn và Quả Quả đến bệnh viện đã là chín giờ sáng.

Từ thang máy đi ra, Hứa Ôn Noãn và Quả Quả liếc nhìn nhau, sau đó cả hai người cùng bước đến phòng của Lục Bán Thành.

Cửa phòng đóng, Lục Bán Thành đã tỉnh lại, trong phòng hình như có tiếng nói của bác sĩ.

Dù cô đã biết một phần của mọi chuyện từ trước nhưng những điều Quả Quả nói vẫn luôn khiến Hứa Ôn Noãn cảm thấy cực kỳ khiếp đảm, khiến cô phải hít sâu vào mấy hơi mới có đủ dũng khí để gõ cửa.

Nghe thấy tiếng động, bác sĩ và Lục Bán Thành đều nhìn ra cửa.

Bác sĩ biết Quả Quả nên cười với cô: “Dịch tiểu thư, cô đến rồi sao!”

“Chào bác sĩLa.” Quả Quả cười yếu ớt, liền nhìn về phía Lục Bán Thành: “anh Bán Thành, bây giờ anh thấy thế nào rồi?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Lục Bán Thành chậm chậm nói, giọng nói vẫn nhẹ nhàng và dịu dàng, nói xong hắn còn cười nhu hòa với Quả Quả, sau đó chỉ chỉ ghế cạnh giường, nói: “Đứng đó làm gì, mau vào ngồi đi.”

Quả Quả “Ừ” một tiếng sau đó lại đứng ở cửa phòng không vào.

Lục Bán Thành nhìn ánh mắt của cô, có chút không hiểu, hắn vừa định mở miệng hỏi Quả Quả có chuyện gì thì Quả Quả liền nói một hơi: “Anh Bán Thành, có người tìm anh!”

Nói xong, cô liền nhường lối vào cửa, sau đó kéo một cái, đẩy mạnh Hứa Ôn Noãn đang đứng sau mình vào phòng.

Lục Bán Thành nhìn thấy Hứa Ôn Noãn, liền có chút sửng sốt, ánh mắt của hắn nhìn thẳng cô một lúc lâu, sau đó mới nhìn cô bé đang đứng bên cạnh Hứa Ôn Noãn.

Cô bé đang rũ đầu, cắn môi, còn nắm chặt vạt áo.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần chột dạ, Quả Quả đều như vậy.

Hứa Ôn Noãn xuất hiện trước cửa phòng bệnh của hắn, mà Quả Quả lại bất an thấp thỏm như vậy,... Lục Bán Thành lại nhìn vào mặt Hứa Ôn Noãn, đôi mắt cô đỏ đến đáng thương, tràn đầy khổ sở, khóe mắt cô lại để ý đến vết thương trên đùi của hắn, nhìn nhìn lại có một tầng sương mù giăng đầy.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Lục Bán Thành liền hiểu, sau đó lại tức giận trừng mắt nhìn Quả Quả: “Em nói gì với cô ấy đó?”

Quả Quả bị rống liền lùi lại một bước, trốn sau lưng Hứa Ôn Noãn.

Cô phản ứng như vậy lại càng làm Lục Bán Thành tức giận hơn: “Dịch Quả Quả, không phải anh đã nói với em em không được làm phiền cô ấy sao? Lời nói của anh không có ký lô nào, cũng chỉ là gió thoảng bên tai thôi có đúng không?”

Quả Quả giơ tay lên, nắm chặt vạt áo Hứa Ôn Noãn, nhỏ giọng cầu cứu: “Chị Ôn Noãn.”

Cô không gọi thì không sao, một tiếng gọi này lại càng khiến Lục Bán

Thành tức giận cầm gói sau lưng hăm quăng về phía Quả Quả.

Gói xệt qua tai Hứa Ôn Noãn và Quả Quả, rơi xuống hành lang.

Hứa Ôn Noãn đứng ở cửa, vẫn nhìn chăm chăm Lục Bán Thành.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1027: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (7)

Cô quay người động viên cười nhẹ với Quả Quả, nhẹ giọng nói: “Em về nhà nghỉ ngơi trước đi.”

Quả Quả nhanh chóng gật đầu, nhanh miệng nói tạm biệt xong, liền đưa những gì cần phải mang đến nhét vào tay Hứa Ôn Noãn, sau đó bỏ chạy.

Hứa Ôn Noãn khom người nhặt chiếc gói trên mặt đất, sau đó bước vào phòng bệnh.

Bác sĩ đứng bên cạnh nhận thấy không khí lúc này có chút kỳ quái cho nên thức thoir nói: “Tôi còn phải đi thăm bệnh phòng khác, có chuyện gì cứ gọi tôi!” liền vội vã rời khỏi phòng bệnh.

Bác sĩ đóng cửa phòng lại, toàn bộ bầu không khí trong phòng liền trở nên ngưng trệ.

Hứa Ôn Noãn nhìn thấy Lục Bán Thành nhìn mình chăm chăm, liền để túi xách và những thứ mang đến để lên bàn, sau đó vỗ vỗ gói cho sạch rồi nhét vào sau lưng hắn, khiến cho hắn ngồi thoải mái một chút.

Làm xong, Hứa Ôn Noãn đi đến trước bàn, mang bữa sáng đến bày trên bàn, sau đó lấy ghế tựa ngồi cạnh giường, bưng một chén cháo còn nóng, dùng muỗng khuấy hai cái, sau đó múc một muỗng, đưa đến trước môi Lục Bán Thành.

Lục Bán Thành còn chưa há miệng, cũng chẳng nháy mắt, yên lặng nhìn Hứa Ôn Noãn.

Hứa Ôn Noãn ấn nhẹ muỗng vào môi Lục Bán Thành, liền nói: “Em nghĩ chuyện của chúng ta nói cả buổi sáng cũng không xong cho nên anh ăn

sáng trước đi, sau đó mới có sức nói chuyện, có được không?”

Lục Bán Thành nuốt nước bọt hai lần, nhưng vẫn không có ý muốn ăn cháo.

Hai người họ cứ giằng co như vậy, lúc Hứa Ôn Noãn cầm muống giò một rồi, Lục Bán Thành từ nãy giờ vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng mở miệng nói: “Ôn Noãn, em đi đi.”

Hứa Ôn Noãn cúi thấp đầu, sau đó hạ muống xuống, để lại trong chén, sau đó đặt chén trên bàn, không để ý đến Lục Bán Thành, thẳng thắn nói: “Vậy được rồi, chúng ta nói chuyện xong rồi ăn.”

“Ôn Noãn, em theo anh không sống yên lành được đâu, đi đi.” Lục Bán Thành tiếp tục nói.

Hứa Ôn Noãn như không nghe thấy Lục Bán Thành nói gì vậy, đưa tay ra, tìm điện thoại di động bên gối Lục Bán Thành, liền bắt lấy ngón tay cái của hắn, dùng vân tay của hắn để mở khóa xong, liền trượt màn hình hai lần, sau đó tìm vào game, sau đó đưa đến trước mặt Lục Bán Thành: “Kỳ thực ở Lệ Giang em đã vô tình nghe thấy anh và Ngô Hạo nói chuyện với nhau, khi đó em liền biết anh chính là Linh Độ rồi.”

“Ôn Noãn, anh đã không còn là Lục Bán Thành của trước đây nữa, mặc kệ em nghe từ Quả Quả những chuyện gì, hãy quên đi.”

“Em vào lúc ấy thật sự không thể nào chấp nhận được anh chính là Linh Độ, em không hiểu nổi, rõ ràng em rất ghét anh, hận anh, nhưng sau khi biết anh là Linh Độ, em lại muốn gọi điện thoại cho anh, thậm chí khi Tiểu Ái nói cho em biết anh sắp qua Mỹ định cư, em còn giống như một kẻ điên vậy, nửa đêm mang giày cao gót đi bộ đến công ty của anh đến chảy máu chân.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1028: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (8)

“Ôn Noãn, trước kia là anh có lỗi với em, bây giờ anh biến thành bộ dạng này cũng chính là quả báo của anh, coi như là anh bồi thường lại cho em, em và anh từ nay về sau cứ như vậy đi, chúng ta không ai nợ ai.”

“Sau khi em tỉnh lại, nhìn thấy Ngô Hạo bị thương còn chẳng có chút cảm động nào, chỉ ngây ngẩn chờ tin nhắn của anh lúc ba giờ sáng, có thể anh đã biến mất khỏi thế giới của em rồi, biến mất sạch sành sanh, trong hai tháng này, em lại liên tục nằm mơ xem anh có đọc thấy tin nhắn của em hay không, thậm chí em còn không hiểu tại sao bản thân mình cứ trông chờ tin nhắn hồi âm của anh như một người hoàn toàn khác vậy, hồn bay phách lạc, không còn là chính mình nữa.”

“Ôn Noãn, em xứng đáng một cuộc sống tốt hơn, tìm một người tốt hơn anh, có thể có những đứa con xinh đẹp, điều tốt đẹp còn lại anh có thể làm cho em chính là cuộc sống này, em đừng vì hờn ghen mà làm những chuyện ngớ ngẩn, không đáng đâu, mà anh cũng sẽ không để cho em làm những chuyện ngu ngốc như vậy, hưởng chi đời này còn rất dài, không có người nào không thể thay thế, em bây giờ chỉ là cảm kích một chút thôi, em phải biết, sau này ở bên cạnh anh em sẽ rất dằn vặt đau khổ, không phải là hạnh phúc ngọt ngào đâu, em sẽ không có bất kỳ ai để dựa vào, em ngã bệnh, anh không thể chăm sóc em, em có ngã chổng vó anh cũng không thể đỡ em được, thậm chí nhìn thấy em xảy ra chuyện anh cũng không thể nào cứu em, em còn muốn chăm sóc anh làm gì?”

“Mãi đến tận ngày hôm đó tình cờ gặp Quả Quả, sau đó lại gặp anh ở tiệm bánh, thấy anh đối xử tốt với Quả Quả như vậy, em cực kỳ đau khổ, một khắc đó em mới biết, loại tình cảm trước kia em không thể nào hiểu nổi chính là vì em yêu anh, em hồn bay phách lạc cũng là vì không có anh bên cạnh, em nhìn thấy anh đối xử tốt với Quả Quả như vậy liền cảm thấy ghen

ty, ban đầu em hận anh, nhưng chưa từng nghĩ đến yêu anh, em đã yêu anh từ lúc nào không hay rồi, em còn ngu ngốc chạy đến nhà anh, lúc đó điều anh muốn thẳng thắn nói với anh chính là, em yêu anh, nhưng em lại nhìn thấy Quả Quả ở trong nhà anh...”

Yêu? Cô nói cô yêu hẳn?

Toàn thân Lục Bán Thành bỗng trở nên cứng đờ.

Không phải vì Quả Quả nói chân tướng mọi chuyện cho cô biết mà thích hẳn, không phải vì cảm động mà thích hẳn, mà là bất tri bất giác mà thích hẳn.

Hứa Ôn Noãn vẫn đang cố gắng thuyết phục Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên dừng lại.

“Lục Bán Thành, từ trước đây em vẫn cho rằng em và anh đã không còn thiếu anh bất cứ cái gì, sau này em mới biết em thiếu anh mạng sống của ba em, thiếu anh không chỉ đơn thuần là công việc hay chân của anh, mà thứ em nợ anh chính là cả cuộc đời này.” Ánh mắt Hứa Ôn Noãn hồng lên: “Nếu không có anh cứu em, em thật sự không thể tưởng tượng nổi cuộc sống ngày hôm nay của em đã trở thành bộ dạng gì rồi.”

Lục Bán Thành nhếch môi, nhìn Hứa Ôn Noãn một lúc lâu, sau đó nắm chặt dra trái giường, ép buộc mình dùng lý trí để nói: “Ôn Noãn, anh nên nói tất cả đã nói với em rồi, anh mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, nếu như em cũng nói xong rồi thì đi đi, anh đã quyết tâm rồi, em có nói gì đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được đâu, cả đời này em cũng không thể nào ở bên cạnh em được...”

Chữ rồi cuối cùng Lục Bán Thành còn chưa nói xong, Hứa Ôn Noãn bỗng nhiên nghiêng người về phía hẳn, chặn môi hẳn lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1029: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (9)

Môi bị chặn lại đột ngột như vậy khiến Lục Bán Thành không phát ra được bất cứ tiếng động nào nữa.

Hứa Ôn Noãn nhẹ nhàng dán môi vào môi hắn, không nhúc nhích.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời vẫn sáng soi, bên trong phòng, bầu không khí vẫn như một tấm ảnh bị chụp lại.

Trong phòng không biết cứ yên tĩnh như vậy bao lâu, Lục Bán Thành bị Hứa Ôn Noãn cẩn thận từng li từng tý hôn lên khóe môi, cảm giác điện giật nhanh chóng truyền khắp người Lục Bán Thành, sau đó cả người hắn run rẩy một cái, liền tỉnh táo lại, xoay đầu một cái liền có thể nhìn tránh được môi của Hứa Ôn Noãn.

Không biết có phải vì đè nén quá lâu không, chỉ như vậy Hứa Ôn Noãn liền có thể trêu chọc đến dự vọng của Lục Bán Thành một cách dễ dàng, lại vì phần nộ, giọng nói của Lục Bán Thành có chút run rẩy nhưng vẫn rất dễ nhận ra: “Hứa Ôn Noãn, em đang làm gì đó?”

Hứa Ôn Noãn chăm chú nhìn ánh mắt đang nheo lại của Lục Bán Thành, nhìn trong chốc lát, dùng sức cắn môi một hồi, cô liền không nói gì nhanh chóng giơ tay lên ôm cổ Lục Bán Thành, để mặt hắn ngay trước mặt mình, lần thứ hai dán môi mình lên đôi môi của hắn.

Lục Bán Thành phản kháng theo bản năng, Hứa Ôn Noãn liền dùng thêm sức, mút lấy môi hắn, liếm, sụt, khẽ cắn lấy.

“Hứa Ôn Noãn...” tránh được cái hôn của Hứa Ôn Noãn, Lục Bán Thành chỉ vừa gọi cô, lập tức liền bị cô hôn lần nữa.

Cô thấy hắn cứ chống cự, rất bức mình, liền nằm nhoài lên người hắn, đè lại nửa người trên không ngừng tránh né của hắn, không để ý đến nhúc nhích của hắn liền kích động mà em then dùng răng mở môi của hắn ra, thăm dò vào miệng hắn, dù hắn có muốn đẩy cô ra cũng không thể thoát khỏi chế ngự chặt chẽ của cô.

Lục Bán Thành thở không ổn định, lúc nặng lúc nhẹ, lồng ngực của hắn đập chùng theo.

Hắn tinh tường cảm giác được phòng tuyến mà bản thân hắn cố gắng dựng lên đã vỡ tan, mà nếu cô không buông hắn ra, hắn sẽ thật sự mất đi lý trí, khiến những kiên trì bấy lâu nay của hắn sẽ giống như củi kiếm ba năm thiêu trong một giờ.

Hắn liều mạng né tránh nụ hôn của cô, nhưng cô lại chẳng có chút ý định dừng lại nào, quần quít lấy hơi thở của hắn, khiến Lục Bán Thành từ nói chuyện trở thành cầu xin, khẽ nói: “Ôn Noãn, đừng ngốc như vậy...”

Tuy rằng giọng nói của hắn có chút mơ hồ, nhưng mà Hứa Ôn Noãn liền hiểu ý của hắn.

Đừng ngốc như vậy... hắn vì cô mà bỏ ra nhiều như vậy, mất đi nhiều như vậy, hắn lại nói cô đừng ngốc như vậy... Hứa Ôn Noãn khẽ run một hồi, trong mắt lại có một giọt lệ tràn mi, vô tình rơi lên mặt của hắn.

Hắn vốn đang dẫy dụa, bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Hứa Ôn Noãn mở mắt ra, nhìn thẳng vào đôi mắt mở to của hắn, môi vẫn dán chặt môi hắn.

Cô tinh tường cảm nhận được vệt thỉnh cầu trong đôi mắt hắn, cô biết hắn xin cô dừng lại, chớp mũi cô lại chưa xót, lại rơi lệ, cô khẽ nhúc nhích mút lấy môi hắn, lại chủ động hôn hắn.

Hắn và cô đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hình như đây chính là lần đầu tiên cô chủ động hôn hắn.

Lúc này hắ mới biết, thì ra cảm giác hôn cô lại tốt đẹp như vậy.

Thân thể Lục Bán Thành càng ngày càng run rẩy, lúc hắ còn đang do dự, sức chống cự của hắ lại càng yếu dần.

Lần thức ba này, lúc cô xẹt lưởi qua hàm răng hắ, hắ liền không nhịn được mà giơ tay lên giữ chặt đầu của cô, đôi bị động thành chủ động, làm sâu sắc nộ hôn này.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1030: Kết Cục + Sách Mới Tháng Tư (10)

Hắn và cô dùng hết toàn tâm toàn ý hôn đối phương, hôn rất lâu, sau đó mới lưu luyến không rời buông ra.

Hứa Ôn Noãn còn đang từ từ mở mắt ra, Lục Bán Thành đã mở con ngươi đen kịt thâm thúy nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tình thâm mà cô đọc không hiểu.

Vì vừa hôn quá nồng nhiệt, hơi thở của hắn có chút bất ổn, hắn nhìn chằm chằm đôi mắt của cô không chớp, nhìn một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần từ nụ hôn kia, hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa gò má trắng nõn của cô, cực kỳ đề tâm: “Ôn Noãn, ngoại trừ việc không ở bên cạnh em, chuyện gì anh cũng có thể làm cho em được, anh không phải không muốn em, mà là anh không có tư cách để ở bên cạnh em nữa.”

“Vậy cũng là anh không muốn em rồi...” nếu hai năm trước Hứa Ôn Noãn bị Ngô Hạo phản bội, nhưng bây giờ lại không giống như vậy, đã đến lúc cô nên dừng cảm theo đuổi tình yêu của cuộc đời mình, duyên phận của cô và Lục Bán Thành, coi như hắn đã đi được 99 bước rồi, chẳng lẽ bây giờ chỉ còn một bước cuối cùng mà cô cũng bước không qua? Nếu hắn nói hắn không thể chăm sóc cho cô, không sao, cô chăm sóc cho hắn thì được rồi, nghĩ đến đây, Hứa Ôn Noãn lại nhìn đôi mắt của Lục Bán Thành, càng kiên quyết hơn lúc này: “...Em giao mình cho anh, chỉ cần anh tiếp nhận là được rồi.”

Lục Bán Thành liền căng thẳng, chẳng những không thuyết phục cô nổi nữa mà những lời hắn muốn nói tiếp cũng không thể nào nói ra khỏi miệng, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Ôn Noãn, tương lai, một ngày nào đó, em sẽ hối hận vì quyết định này.”

Lục Bán Thành lại im lặng.

Trong lòng hắn đang tự nhủ thầm, không muốn nghe tiếp nữa, tiếp tục nghe, hắn nhất định sẽ bị cô mê hoặc, bỏ vũ khí đầu hàng.

Nhưng giọng nói của cô lại giống như đang làm phép vậy, dù hắn có trốn tránh như thế nào vẫn thấm nhuần vào lòng hắn.

“Lục Bán Thành, anh cũng biết, em trừ bản thân mình cũng không có gì có thể cho anh, chỉ có thể làm duy nhất một chuyện, chính là cả cuộc đời này không rời xa anh nữa.”

-

Ba năm sau

Ba năm dài đến 1000 ngày đêm, từ ngày hôm đó Hứa Ôn Noãn chưa từng gặp lại Ngô Hạo lần nào. Cô cũng không nghĩ đến hắn, có lúc tình cờ đi ngang qua nhà hắn, hoặc công ty hắn, Hứa Ôn Noãn còn ngạc nhiên trong cuộc sống của cô từng có một người trên là Ngô Hạo tồn tại sao.

Lần cuối cùng cô nghe được tin tức của Ngô Hạo chính là từ ba năm trước, sự nghiệp của Ngô Hạo đang không ngừng phát triển nhưng không hiểu sao hắn lại bán hết toàn bộ cổ phần công ty, còn đổi thành một số tiền mặt lớn, biến thành một đại gia ẩn dật, trong một đêm hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người ở Bắc Kinh, không có ai biết hắn làm gì, đi đâu.

Mùa hạ đến, sinh nhật của Tần Chỉ Ái cũng đến theo.

Hứa Ôn Noãn cố ý tìm một ngày đẹp trời trước sinh nhật của Tần Chỉ Ái nửa tháng đến trung tâm thương mại mua quà cho cô.

Vòng tới vòng lui, bận rộn hai tiếng đồng hồ, Hứa Ôn Noãn cuối cùng cũng chọn một sợi dây chuyền tặng cho Hứa Ôn Noãn.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên bán hàng, Hứa Ôn Noãn đi đến trước quầy thu ngân, lúc trả tiền, liền nhìn thấy một doanh nhân trẻ của năm kéo theo một người đàn ông mang giày da, vừa nói vừa cười đi đến trước mặt cô.

Cho dù đã ba năm không gặp nhưng Hứa Ôn Noãn liền có thể nhận ra người đàn ông kia dễ như ăn cháo, đó là Ngô Hạo đã bốc hơi từ rất lâu trước đây.

Người cũ gặp lại, cho dù những ân oán trước kia có giữ sạch rồi, vẫn khiến Hứa Ôn Noãn bước chậm lại một chút.

Trả lời câu hỏi của cô bé đi chung với hắn xong, Ngô Hạo nhận ra ánh nhìn của Hứa Ôn Noãn, liền ngẩng đầu lên, nhìn lại cô..

Biểu hiện của Ngô Hạo hoàn toàn không có chút thay đổi nào, ngay cả ánh mắt cũng chẳng có chút gợn sóng nào.

‘A Hạo, bộ Lam Bảo Thạch Đồ này đẹp hơn bộ ở cửa hàng bên kia, em mua bộ này được không?’ cô bé kia chưa nhận ra được ánh mắt của Ngô Hạo, kéo cánh tay hắn, dò hỏi ý kiến.

Nghe thấy giọng nói của cô, một giây sau Ngô Hạo liền thu lại tầm mắt, quay đầu, nhìn ánh mắt của cô bé kia, muốn gì được đó nói: “Anh không có ý kiến, em thích là được rồi!”

Cô bé nghe thấy Ngô Hạo trả lời như vậy liền cười sáng lạn, nhón chân hôn lên gò má của Ngô Hạo một cái.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1031: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (1)

[Tần Gia Ngôn: “Nếu không phải anh vẫn còn hy vọng với em thì từ lâu anh đã kết hôn sinh con, sống một cuộc đời yên ổn rồi.]

-

“Tần tiên sinh, trước khi buổi phỏng vấn này kết thúc, tôi muốn hỏi ngài một chuyện liên quan đến vấn đề riêng tư một chút, không biết có được không ạ?” MC của chương trình mỉm cười nhìn Tần Gia Ngôn là doanh nhân tiêu biểu trong giới tài chính hai năm liên tiếp hỏi.

Tần Gia Ngôn nhu hòa nhìn cô ấy, tao nhã ngồi trên ghế salon bình tĩnh thong dong như một ngôi sao thần tượng, ôn hòa lễ phép gật đầu, trả lời: “Được chứ.”

“Trong tài liệu của anh thì tháng sau đã là sinh nhật thứ ba mươi của anh rồi, đến bây giờ anh vẫn còn chưa lập gia đình, có phải vì trong lòng anh đã thích một người rồi không?”

Tần Gia Ngôn vẫn giữ vững phong độ của mình, mỉm cười, đối mặt với câu hỏi của MC, hắn hoàn toàn chẳng cần nghĩ ngợi gì đã mở miệng: “Không có”

....

Lúc phỏng vấn xong ra về đã là 11 giờ khuya.

Tài xế chờ ở trước cửa phòng thu, nhìn thấy nhân viên vây quanh Tần Gia Ngôn, liền xuống xe, mở cửa xe phía sau ra.

Tần Gia Ngôn bắt tay chào hỏi từng người nhân viên trong phòng thu

xong liền khom người ngồi vào trong xe.

Tài xế lên xe xong liền khởi động xe, vừa nói: “Tần tiên sinh, Cố phu nhân vừa gọi điện thoại tới nói ngài tối nay đến chỗ cô ấy ngủ đi.”

Cố phu nhân mà tài xế nói chính là chị của hắn, Tần Chỉ Ái.

Tần Gia Ngôn chỉ ừ một tiếng, ý nói hắn cứ làm theo ý của Tần Chỉ Ái.

Xe được lái đi, Tần Gia Ngôn ngồi phía sau cúi đầu nhìn điện thoại di động một lúc lâu, sau đó lại dựa vào ghế xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe chạy không biết được bao xa, trong đầu của Tần Gia Ngôn bỗng nhiên lại nhớ đến câu hỏi của vị MC lúc nãy: “Tần tiên sinh vẫn cứ độc thân lâu như vậy, có phải vì trong đáy lòng đã có người mình thích rồi không?”

Lông mày tinh xảo của Tần Gia Ngôn khẽ động, vẫn vững vàng ôn hòa nhưng trong lòng hắn lại có chút ngổn ngang, có điều trong chớp mắt, hắn liền có thể bình tĩnh lại, khôi phục lại dáng dấp tự nhiên lễ phép, hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mở mắt ra, nhìn cảnh đêm không ngừng lùi về phía sau ngoài cửa sổ, trong lòng lại nhớ đến câu trả lời lúc nãy mà hắn đã nói với vị MC kia: “không có.”

.....

Về đến nhà, tất cả mọi người đã ngủ rồi.

Tần Gia Ngôn rón rén lên lầu, vào phòng mình, tắm nước nóng, nằm lên giường, xem tin tức trong điện thoại một chút, sau đó nằm xuống ngủ.

Ngủ không biết bao lâu, Tần Gia Ngôn lại nằm mơ.

Trong mơ, là một cô gái mặc quần áo trắng, cười dịu dàng với hắn, mỗi lần nói chuyện với hắn đều sẽ gọi ngọt ngào trước: “Gia Ngôn!”

Từ nhỏ đến lớn, ngoài cha hắn đã mất, mẹ hắn và người chị mà hắn yêu thương nhất đều gọi hắn là “Gia Ngôn”, nhưng tiếng gọi của cô gái này lại

từng chút từng chút đâm vào nơi yếu ớt nhất trong tim hắn.

“Gia Ngôn, hôm nay chúng ta ăn thịt kho tàu được không?”

“Gia Ngôn, chiều hôm nay anh nhớ giữ chỗ trong phòng tự học cho em đó nha.”

“Gia Ngôn.....”

“...”

“Gia Ngôn, chúng ta chia tay đi.”

Cô ấy cười, bỗng nhiên biểu hiện lại trở nên tuyệt tình, cô nói những câu này xong liền không để ý đến hắn có cố gắng giữ cô lại bao nhiêu, liền quay người rời đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1032: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (2)

Hắn liền đuổi theo cô, nhưng khoảng cách của cô và hắn lúc này lại càng ngày càng lớn, hắn có thét gào tên cô, cô cũng giống như không nghe thấy, càng đi càng xa, mãi đến khi bóng người của cô biến mất không còn tăm hơi, Tần Gia Ngôn liền gọi một tiếng: “Tô Tình” từ trong mộng, bật dậy khỏi giường.

Hắn thở dốc từng ngum từng ngum một lúc lâu, từ từ ngẩng đầu lên nhìn khung cảnh chung quanh một chút, lúc nhận ra đây là phòng ngủ của mình, hắn thở dài một hơi, vén chăn lên vào nhà vệ sinh.

Rửa mặt xong, hắn ra ngoài, cầm điện thoại liếc mắt nhìn thời gian, đã là sáu giờ sáng, hắn đi đến cửa sổ, kéo màn cửa ra, quang cảnh bên ngoài đã sáng lên, cực kỳ trong lòng.

Tần Gia Ngôn đứng trước cửa sổ, nhìn chằm chằm bên ngoài, lại nhớ đến giấc mộng kia.

Đã lâu hắn không mơ thấy cô, vì đêm đó người MC kia hỏi hắn có người yêu không nên hắn mới mơ thấy cô sao?

Trong đầu Tần Gia Ngôn từ từ xuất hiện hình ảnh của một cô gái.

Cho dù nhiều năm không gặp rồi nhưng trong đầu hắn vẫn có thể nhớ như in hình ảnh của cô từ thời đại học, dáng dấp ngây thơ sạch sẽ, hắn vẫn ghi nhớ hình ảnh giống như cái tên của cô vậy,... nghĩ, Tần Gia Ngôn liền giơ tay lên, đưng vào mặt kính lạnh lẽo, viết hai chữ Tô Tình.

Tô Tình, Tô Tình, Tô Tình,...

Tần Gia Ngôn không biết mình đã viết bao nhiêu lần, sau cửa phòng ngủ

của hắn lại có tiếng gõ cửa đùng đùng, sau đó liền có tiếng gọi trẻ con của Đậu Phộng Nhỏ: “Cậu, cậu, cậu...”

Vì cửa không mở, tiếng gọi của Đậu Phộng Nhỏ lại càng ngày càng lớn.

Tần Gia Ngôn vội tỉnh táo lại, quay người nhẹ nhàng đi qua mở cửa, bế Đậu Phộng Nhỏ lên: “Ngốc này, gọi lớn như vậy không sợ bị viêm họng hả?”

“Không sợ!” Đậu Phộng Nhỏ lắc lắc đầu, vung vẩy hai bím tóc: “Cậu, xuống ăn sáng!”

Tần Gia Ngôn biết không phải ngẫu nhiên mà Tần Chỉ Ái lại gọi hắn về nhà ngủ, hắn để Đậu Phộng Nhỏ xuống, sờ sờ đầu bé: “Cậu thay quần áo rồi xuống ngay, con xuống lâu chờ cậu có được không?”

“Được ạ!” Đậu Phộng Nhỏ bi bô đáp, sau đó lại nhón chân lên hôn gò má của Tần Gia Ngôn một cái, mới quay người ra khỏi phòng.

Tần Gia Ngôn có nhà riêng ở Bắc Kinh, như hắn nghĩ, lần này Tần Chỉ Ái lại gọi hắn về đây ngủ chắc chắn là lại hắn muốn đi xem mắt người nào đó nữa rồi.

Tần Gia Ngôn không chống đỡ nổi công kích của cả nhà, năm giờ chiều đành lái xe đến quán café MS theo sắp xếp của Tần Chỉ Ái.

Ngồi xuống một vị trí khá tốt, Tần Gia Ngôn đợi chừng 10 phút, có một người phụ nữ mặc quần áo khá sành điệu đi đến, cô hỏi thăm nhân viên phục vụ một chút, nhân viên liền chỉ về phía Tần Gia Ngôn ngồi, người phụ nữ đó ánh mắt sáng ngời, liền đi đến chỗ hắn, sau khi ngồi xuống chẳng chờ Tần Gia Ngôn nói gì đã tự giới thiệu bản thân trước: “Chào anh, Tần tiên sinh, tôi tên là Lâm Diễm Diễm.”

“Lâm tiểu thư, chào cô!” Tần Gia Ngôn lễ phép trả lời, sau đó gọi nhân viên phục vụ đưa thực đơn xong, hắn liền đưa cho Lâm Diễm Diễm, sau đó nói xin lỗi với cô rồi đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Lúc Tần Gia Ngôn trở lại, trên bàn lại có thêm một cô gái khác.

Người con gái đó cúi đầu, đang nhìn điện thoại di động, hấn không nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô ấy, đi đến trước bàn, kéo ghế dựa, sau khi ngồi xuống, cô gái nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, hấn nhận ra được ánh mắt của cô, tầm mắt đúng lúc cũng nhìn về phía cô.

Hấn và cô phản xạ có điều kiện, sửng sốt như nhau.

Lâm Diễm Diễm là con gái út của Lâm gia, từ nhỏ cô đã được bảo vệ vô cùng tốt, tính tình cũng đơn thuần ngây thơ, căn bản hoàn toàn không biết hai người có chút khác thường nào, cô cười híp mắt, ngoẹo cổ nhìn Tần Gia Ngôn, lại giới thiệu cô gái ngồi bên cạnh mình: “Tần tiên sinh, giới thiệu với anh, chị ấy là chị dâu của tôi, tên Tô Tình.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1033: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (3)

Giọng nói của Lâm Diễm Diễm vang lên, Tần Gia Ngôn chớp chớp mi mắt, từ từ tỉnh táo lại, cười với Lâm Diễm Diễm, nhẹ gật đầu với cô, ý nói hẳn đã nghe thấy lời giới thiệu của cô.

Mặc dù hẳn không nói gì, chỉ một phản ứng đáng yêu như vậy đã khiến cô bị hấp dẫn bởi vẻ bề ngoài của Tần Gia Ngôn, cô cười ngọt ngào nói: “Là mẹ đẻ chị dâu theo tôi cũng đi xem mắt.”

Trên thực tế, cô sợ là đối tượng mà mình phải gặp khiến cô không hài lòng nên tìm thêm một người làm bia đỡ đạn.

Tần Gia Ngôn mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Tô Tình, ánh mắt yên tĩnh giống như Tô Tình là một người hoàn toàn không quen biết, lễ phép chào: “Lâm thiếu phu nhân, chào cô!”

Lâm thiếu phu nhân... đầu ngón tay Tô Tình run lên, điện thoại di động suýt nữa rơi xuống đất, cũng may cô phản ứng nhanh, kịp thời nắm chặt tay, cô cup mắt, môi khẽ nhếch, nói: “Chào anh, Tần tiên sinh.”

Chào hỏi xong, Tần Gia Ngôn không muốn nói gì nhiều với Tô Tình, liền nhìn về phía Lâm Diễm Diễm: “Cô muốn uống gì?”

“Tôi uống cappuchino, chị dâu cũng vậy!” Lâm Diễm Diễm trả lời.

Tần Gia Ngôn gật đầu, giơ tay lên, gọi nhân viên phục vụ đến.

Lúc hẳn đang gọi thức uống, Tô Tình từ nãy đến giờ vẫn cup mắt lúc này mới ngước mắt lên nhìn hẳn một chút.

Đã nhiều năm không gặp, ngũ quan của hẳn càng ngày càng rõ ràng,

mặc tây trang lại rất chững chạc, cả người đều đẹp trai mà có tinh thần, trong lúc phát tay còn có chút phong trần.

Không ngờ sẽ có một ngày, hắn lại càng ngày càng đẹp điên đảo chúng sinh, xuất sắc đến hoàn mỹ, cũng không thể trách Lâm Diễm Diễm vừa nhìn thấy hắn liền nói với cô hắn chính là chân mệnh thiên tử của con bé.

“Tiên sinh, xin hỏi còn gì nữa không?” Tần Gia Ngôn gọi xong, nhân viên phục vụ lại hỏi thêm một câu.

“Không còn gì nữa, cảm ơn.” Tần Gia Ngôn trả lời xong, liền đưa lại menu cho nhân viên phục vụ, quay đầu nhìn Lâm Diễm Diễm.

Nhận ra được hành động như vậy, Tô Tình sợ bị phát hiện mình đang nhìn lén hắn, liền vội vàng dời tầm mắt khỏi Tần Gia Ngôn, cúi đầu nhìn điện thoại di động.

“Tần tiên sinh, tôi nghe mẹ tôi nói anh học đại học ở Hàng Châu?” Lâm Diễm Diễm muốn lưu lại cho Tần Gia Ngôn ấn tượng đẹp cho nên lúc tìm đề tài để nói liền chọn chủ đề này.

Khóe môi Tần Gia Ngôn cong lên, ngắn gọn trả lời: “Vâng.”

“Từ nhỏ tôi đã bị gia đình đẩy ra nước ngoài du học, vẫn không có cơ hội học những trường quốc nội, đặc biệt là Hàng Châu, có thời gian Tần tiên sinh mà đến Hàng Châu có thể dẫn tôi đi một chuyến không?”

“Được...” nhìn thấy Tần Gia Ngôn đồng ý, Lâm Diễm Diễm càng cười ngọt ngào: “Tần tiên sinh, anh có hứng thú với mỹ thuật không? tôi ở nước ngoài học vẽ tranh sơn dầu, nếu như có hứng thú, tôi sẽ vẽ cho anh một bức...”

.....

Toàn bộ cuộc trò chuyện trên bàn đa số là bài diễn văn liên tục của Lâm Diễm Diễm, tuy rằng cô cứ lú ra lú rú nhưng giọng nói cũng rất

dễ nghe lại không làm cho người ta chán ghét.

Tần Gia Ngôn được giáo dục rất tốt, cho dù Lâm Diễm Diễm có nói đến đề tài gì, hẳn dù có hứng thú hay không mấy quan tâm cũng đều trả lời cô.

Ngược lại, Tô Tình ngồi một bên từ đầu đến cuối vẫn luôn cụp mắt, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1034: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (4)

Lúc Lâm Diễm Diễm nói đến chủ đề thứ ba, Tô Tình trầm mặc nửa ngày cuối cùng cũng nhẹ nhàng quay đầu nói nhỏ vào tai Lâm Diễm Diễm: “Chị đi vệ sinh một chút.”

Lâm Diễm Diễm đang nói chuyện vui vẻ với Tần Gia Ngôn nên chỉ gạt đầu lung tung một cái, cũng chẳng trả lời cô.

Tô Tình đứng lên, nhìn về phía Gia Ngôn cúi đầu tỏ vẻ xin phép một chút, sau đó cầm điện thoại di động rời đi.

Đóng cửa nhà vệ sinh lại, Tô Tình giống như không còn chút sức lực nào dựa vào cửa.

Cô cho rằng cả đời này hẳn sẽ không gặp lại cô lần nào nữa, dù nhiều năm trước cô là người phụ hẳn đi lấy chồng, còn hẳn là người thông minh, lực học cực tốt, lại có năng lực, tiền đồ tương lai còn đang chờ đợi hẳn.

Đương nhiên, cho rằng không gặp cũng không phải là sẽ không bao giờ gặp, trong lòng cô không phải chưa từng nghĩ đến lúc gặp lại hẳn hai người họ sẽ như thế nào, có thể sẽ vẫn chào nhau một câu: “Đã lâu không gặp.” nhưng đến khi thật sự gặp nhau, hẳn lại lựa chọn cách tàn nhẫn hơn so với trong trí tưởng tượng của cậu rất nhiều, hẳn liền lựa chọn phương án chưa từng quen biết cô.

Cho dù đã nhìn năm trôi qua như vậy, Tô Tình phát hiện chính mình lại vì Tần Gia Ngôn mà càng ngày càng đau lòng.

Tô Tình không biết mình đã sống sờ trong nhà vệ sinh bao lâu, mãi đến khi Lâm Diễm Diễm gọi điện thoại giục cô ra ngoài, sắp phải về rồi, cô mới vội mở cửa nhà vệ sinh ra, đứng trước bồn rửa tay xong, lau tay một chút,

bên nhà vệ sinh nam lại thấy Tần Gia Ngôn hiên ngang từ nhà vệ sinh đi ra.

Tô Tình dừng lại động tác đang lau tay, cô rõ ràng nhìn thấy bóng dáng của Tần Gia Ngôn xuất hiện trong tầm mắt, nhưng hấn lại giống như cô không hề tồn tại vậy, thông dong cất bước đến bồn rửa tay, mở nước, tao nhã rửa tay xong liền cầm khăn giấy lau tay, ném khăn giấy vào thùng rác, quay người rời đi.

Chờ hấn đi được ba bước xong, Tô Tình mới hồi phục lại tinh thần, cô thấy bóng người hấn càng đi càng xa, liền bật thốt lên: “Gia Ngôn.”

Tần Gia Ngôn bước chậm lại, bước thêm vài bước thì dừng lại, nhưng hấn hoàn toàn không có ý định quay đầu lại.

Tô Tình nhanh chóng ném khăn giấy vào thùng rác, liền giơ chân lên đuổi theo Tần Gia Ngôn hai bước, sau đó lúc cách hấn một mét thì dừng lại, nhìn lưng của hấn mà nhỏ giọng hỏi: “Gia Ngôn, những năm qua anh sống có tốt không?”

Tần Gia Ngôn vẫn không quay người nhìn Tô Tình.

Tô Tình bất giác cắn môi, nhớ đến lúc cô rời khỏi hấn, năm đó mẹ của hấn đang bị bệnh rất nặng, lại hỏi: “Gia Ngôn, mẹ của anh đâu? Bây giờ sức khỏe của bác thế nào?”

Gia Ngôn, Gia Ngôn, Gia Ngôn,... trong mộng, cô cũng đã từng gọi hấn như thế này, chỉ cần mở miệng lại gọi hai chữ này.

Trước đây hấn cực kỳ thích cách cô nói chuyện như vậy, nhưng hôm nay nghe lại, hấn lại có một nỗi hận không tên.

Môi Tần Gia Ngôn bỗng nhiên mím lại.

“Gia Ngôn...” Tô Tình nhìn hấn từ đầu đến cuối cũng không nói gì, lại mở miệng gọi hấn, cô vừa mới gọi xong, Tần Gia Ngôn bỗng nhiên lại quay người lạnh lùng nhìn cô: “Lâm thiếu phu nhân, tôi sống có tốt không, mẹ tôi

có khỏe hay không, hình như không liên quan gì đến cô thì phải!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1035: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (5)

Tô Tình lùi về phía sau một bước, tầm mắt ban đầu nhìn về phía Tần Gia Ngôn lúc này lại rũ xuống, cô nắm chặt vạt áo, giọng điệu vẫn nhu hòa ấm áp: “Gia Ngôn, em không có ý gì khác, em chỉ muốn hỏi thăm anh một chút thôi.”

“Hỏi thăm?” Tần Gia Ngôn nghe như một chuyện cực kỳ buồn cười, khiến hần như có như không bật cười, ánh mắt lại càng lạnh lẽo nhìn cô: “Lâm thiếu phu nhân, tôi nhớ không lầm lúc trước cô luôn miệng chê tôi nghèo khó mà, muốn tôi sống không tốt mà, cô luôn miệng nói với tôi cô không muốn có bất cứ mối quan hệ nào với tôi mà, vậy nên bây giờ tôi mới ngạc nhiên đó, bây giờ cô đang dùng thân phận gì mà lại có tư cách để hỏi thăm tôi?”

“À, đúng rồi, tôi suýt quên mất, cô vẫn luôn có hứng thú với những người đàn ông có tiền mà, đừng đến đàn ông có tiền là hận mình không thể dính lấy người đó,...” lúc trước hần yêu cô, đừng nói là những lời khó nghe, thậm chí là trách cứ cũng không dám nói nửa lời, nhưng mà Tần Gia Ngôn cũng không nghĩ đến khi hần gặp lại cô như thế này, sao trong miệng hần lại có thể nói ra những lời cay nghiệt như vậy: “....Bây giờ tôi coi như cũng là một người có tiền rồi, khẩu vị của cô, hợp sao? Giờ lại coi trọng tiền của tôi, muốn tình cũ rũ tới sao? nhưng mà Lâm thiếu phu nhân, cô đừng quên, lúc này cô là người của người khác rồi, tôi thì lại không có hứng thú với những đôi giày rách, càng không muốn tốn bất cứ đồng bạc nào cho cô...”

Giày rách? Tô Tình như bị một lưỡi dao đâm vào lòng, thân thể cô run lên một cái, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trong nháy mắt.

Cả người cô lùi lại một bước, mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tần Gia Ngôn.

Ánh mắt của cô rất yên tĩnh, đen kịt, không có chút cảm xúc nào, yên tĩnh nhìn Tần Gia Ngôn.

Tần Gia Ngôn nói xong một tràng lại nhìn cô một chút, sau đó ngữ khí vẫn lạnh lùng mà vô tình: “Chúng ta từ lâu đã không còn bất cứ quan hệ gì, mong Lâm thiếu phu nhân tự trọng.”

Nói xong, Tần Gia Ngôn liền lui về một bước, sau đó lúc quay người, hần vẫn dùng dư quang nhìn Tô Tình một hồi, cô gái kia vẫn duy trì trạng thái như vậy, đáy mắt của cô như có sương mù đang giăng tới, hần không nhìn nữa, liền nghênh ngang cất bước rời đi.

.....

Lúc Tô Tình trở lại bàn, Tần Gia Ngôn đã biến mất.

Lâm Diễm Diễm lại nhìn cô bữu môi oán giận: “Chị dâu, sao chị đi gì mà lâu quá vậy hả?”

Tô Tình cười yếu ớt, không nói được gì.

Lâm Diễm Diễm cũng không xoắn xuýt chuyện này, kéo tay Tô Tình, đi ra ngoài quán café xong, liền nói chuyện về Tần Gia Ngôn: “Chị dâu, chị cảm thấy Tần Gia Ngôn có cảm tình với em không? Hôm nay anh ấy nói chuyện với em lâu như vậy, hần là phải có tình ý gì chứ đúng không? Chị dâu, anh ấy còn để lại cho em số điện thoại đó, chị nói xem em có nên chủ động liên lạc với anh ấy không? như vậy có phải quá chủ động rồi không?”

Lâm Diễm Diễm lú ra lú rú một lúc lâu, mới phát hiện Tô Tình đang ngồi sau xe, sừng sờ nhìn ngoài cửa sổ xe, thất thần.

Cô dừng lại, đưa tay ra quơ quơ trước mặt Tô Tình: “Chị dâu, chị có nghe em nói gì không vậy?”

Tô Tình hoàn hồn, cười cười với Lâm Diễm Diễm: “Diễm Diễm, em xinh đẹp như vậy, xuất thân lại tốt...”

Nói đến bốn chữ này, Tô Tình lại dừng một chút, qua một hồi mới nói tiếp: “.... Hấn nhất định sẽ thích em!”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1036: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (6)

“Có thật không?” được khẳng định như vậy, Lâm Diễm Diễm rất vui vẻ, cười rất tươi.

Tô Tình không trả lời Lâm Diễm Diễm, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe lần nữa, nhìn những ngọn đèn neon trên đường, cô đột nhiên nhớ đến bốn chữ mình tự nói lúc nãy: xuất thân lại tốt.

Xuất thân lại tốt... không có ai biết, những năm gần đây cô luôn có mong ước có được bốn chữ này, cô nằm mơ cũng mong đợi mình có xuất thân tốt như Diễm Diễm, bởi vì, nếu như có xuất thân tốt, thì năm đó có thể cô cũng không cần phải rời xa hắn.

Rất nhiều người đều cho rằng, tình yêu là thứ tốt đẹp nhất trong cuộc đời của mỗi con người, có thể họ đều quên rằng, tình yêu đối với những người nghèo rớt mòng tơi lại là một giấc mộng rất xa xỉ.

Tô Tình quen biết Tần Gia Ngôn khi gia đình Tần Gia Ngôn còn rất tốt đẹp, mà cô lại là một cô gái nghèo từ vùng núi xuống vừa học vừa làm.

Mặc dù mới học cấp ba, nhưng vì cô không muốn làm gánh nặng cho gia đình liền bắt đầu đi phát tờ rơi sau giờ học.

Còn nhớ đó là vào một ngày đông, cô phát tờ rơi từ sáng sớm đến đêm khuya phát hơn năm ngàn tờ rơi, nhưng người phát tiền công nhìn thấy cô còn nhỏ lại bắt nạt cô, không trả tiền cho cô, hồi đó cô đã không có đồng nào, đói bụng cả ngày, lúc cô đi bộ trở về trường học, nhìn thấy xe bán mì thịt bò trên vỉa hè chỉ có thể nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc đó đúng lúc có một đôi tình nhân vừa ăn mì xong, cô liền nhìn thấy tô mì kia hầu như chưa hề được đụng đến, cô thật sự là quá đói, cho nên lúc

bà chủ dọn dẹp liền hỏi bà chủ có thể lấy phần mì đó không.

Mà Tần Gia Ngôn lúc này lại ngồi yên lặng với mấy người bạn của hần, nghe thấy cô hỏi xong liền chẳng đợi bà chủ lên tiếng mà liền bỏ tiền nói với bà chủ nấu cho cô một tô mì thịt bò mới.

Cô quen hần từ thời cấp ba, nhưng yêu nhau chỉ được trong năm nhất đại học.

Tiếc là tiếc vui chóng tàn, trong nhà hần lại có biến cố, cha hần thiếu người ta một khoảng nợ lớn, qua đời, để lại người mẹ của hần còn bệnh đến phải nhập viện, cần một số tiền lớn lo tiền thuốc thang.

Họa vô đơn chí, phúc vô song chí, câu nói này quả thật không sai chút nào.

Lúc trong nhà Tần Gia Ngôn mù mịt về vấn đề tài chính, trong nhà cô cũng có chút vấn đề, cha cô không cẩn thận té từ trên núi xuống, gãy chân, tuy rằng tình hình của nhà cô không lớn như nhà Tần Gia Ngôn, nhưng đối với cô và gia đình cô mà nói số tiền viện phí này không phải là một con số nhỏ chút nào.

Chính là vào lúc ấy, cô lựa chọn cách lấy chồng.

Bởi vì không có cách nào khiến cô có thể trong một đêm có được nhiều tiền như vậy ngoài đi lấy chồng.

Cô không chỉ đơn thuần vì cha của mình mà chưa chờ tốt nghiệp xong đã kết hôn mà còn là vì cha của Tần Gia Ngôn, từ khi gia đình hần có chuyện, số lần cô và hần gặp nhau cũng ngày một ít đi, cô có len lén theo dõi hần mấy lần, tận mắt nhìn thấy cả nhà hần bị bọn người cho vay nặng lãi đòi nợ đánh đến sưng mặt sưng mũi, cô cũng qua bệnh viện, biết hần cũng chẳng có tiền trả tiền viện phí cho mẹ hần, mẹ hần còn bị ép xuất viện, cô còn biết hần sắp phải thôi học...

Cô cần tiền gấp, hần cũng cần tiền gấp, hai người cứ ở chung một chỗ

với nhau chỉ có thể liên lụy nhau mà thôi.

Cô suy nghĩ cả đêm, liền quyết định đồng ý gả cho anh trai của Lâm Diễm Diễm, Lâm Mặc, chia tay với Tần Gia Ngôn.

Lâm gia không kén chọn con dâu, đồng ý cho cô vào nhà họ Lâm là vì Lâm Mặc thích đàn ông, cho nên mới cần một người phụ nữ làm lá chắn cho hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1037: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (7)

Đơn giản mà nói, cô là bù nhìn mà thôi.

Sau khi gả cho Lâm Mặc, cô toại nguyện cầm được một số tiền lớn từ Lâm gia, cô đem trả tiền viện phí cho cha xong lại dùng phần dư còn lại nặc danh trả tiền viện phí cho mẹ của Gia Ngôn, sau đó cắt đứt liên hệ với Tân Gia Ngôn.

Từ trước, lúc cô rời khỏi Tân Gia Ngôn, cô không cho hấn biết nhà cô đã xảy ra những chuyện gì, chuyện nặc danh lo tiền viện phí của mẹ hấn không thể cho hấn biết thì lúc này lại càng không thể cho hấn biết.

Hấn nói không sai, cô không chỉ còn là Tô Tình đơn thuần như lúc trước nữa mà cô còn là Lâm thiếu phu nhân, cô và hấn từ khi cô lựa chọn lấy chồng, cả đời này liên không thể nào có quan hệ gì với nhau nữa rồi.

Cô nên tự lo lấy thân mình, không quan tâm cuộc sống hiện nay của hấn nữa, có điều lúc này cô hỏi cũng tốt, nghe thấy những câu nói lạnh lùng kia của hấn, trong lòng từ trước đến nay vẫn chưa nguôi hy vọng của cô lúc này cuối cùng cũng không còn vọng tưởng gì nữa rồi.

Cô không nên khổ sở như vậy, cô nên cảm thấy vui mừng mới đúng, năm đó cô rời khỏi hấn, hấn là một người hoàn hảo như vậy, có thể gặp được Lâm Diễm Diễm, một thiên kim đại tiểu thư tốt như vậy, thật sự là vô cùng tốt luôn rồi.

Dù sao, yêu một người, không phải chỉ mong người đó được sống tốt là được rồi, không phải sao?

Tô Tình dựa đầu vào cửa sổ xe, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Rõ ràng cô đã nghĩ thông rồi, tại sao vừa để ý lại cảm thấy vô cùng khổ sở chứ?

.....

Chị dâu, chị dâu? Lâm Diễm Diễm gọi Tô Tình vài tiếng, Tô Tình mới mở hai mắt ra.

Thì ra là đến nhà rồi.

Tô Tình đẩy cửa, xuống xe.

Có thể là cô còn chưa lấy lại được tinh thần, khiến Lâm Diễm Diễm nhận ra được điểm khác thường, liền hỏi: “Chị dâu, chị sao vậy? Luôn thấy chị có điểm gì đó kỳ kỳ đó!”

“Không có gì, chỉ hơi mệt thôi.” Tô Tình lắc lắc đầu.

“À.” Lâm Diễm Diễm cũng không quá quan tâm đến cô, nghe thấy cô nói không có gì liền kéo cửa chạy vào nhà, lao vào lồng ngực của mẹ Lâm vẫn đang coi tivi, liền phấn chấn kể lại chuyện gặp mặt của mình và Tần Gia Ngôn cho bà nghe.

Mẹ Lâm nghe xong rất vui, còn hài lòng kéo Diễm Diễm hỏi từ đầu đến cuối thật tỉ mỉ cuộc gặp mặt của hai người họ.

Tô Tình thay giày vào nhà, lễ phép lên tiếng chào: “Mẹ!” mẹ Lâm lại giống như cô không hề tồn tại vậy, chẳng buồn liếc nhìn cô lấy một lần.”

Tô Tình lúng túng đứng một lúc, lại nói: “Con đến nhà bếp xem có cần giúp gì không...”

Mẹ Lâm vẫn không để ý đến cô.

Tô Tình lúc này mới đi đến nhà bếp.

Cô giúp người hầu chuẩn bị xong bữa tối, Tô Tình liền gọi mẹ Lâm và

Lâm Diễm Diễm đến ăn tối.

Nói chuyện với con gái xong, mẹ Lâm nghe thấy giọng nói của cô, sắc mặt lập tức chìm xuống: “A Mặc cũng đã lâu không về nhà, cô làm vợ cái kiểu gì vậy? Kết hôn đã nhiều năm như vậy cũng không thể giữ chân chồng mình! Tôi không cần biết cô dùng cách gì, tôi phải nhìn thấy A Mặc đó!”

“Vâng!” Tô Tình đáp một tiếng.

Mẹ Lâm hừ lạnh đứng lên, đi đến phòng ăn.

.....

Ngày hôm sau, Tô Tình phải tốn rất nhiều công sức mới có thể biết được hành tung của chồng cô.

Chưa tới tám giờ, cô liền đến canh giữ ở cửa Vàng son lộng lẫy, tám giờ đúng, Lâm Mặc hai tháng cô không gặp lại bước ra từ một chiếc xe hơi màu đen.

Tô Tình vội vã bước lên trước, cô còn chưa mở miệng, Lâm Mặc nhìn thấy cô liền lên tiếng trước: “Cô đến đây làm gì?”

“Lâm Mặc, mẹ nói tôi gọi anh về nhà!”

“Tôi không có hứng thú!” Lâm Mặc nói xong liền ném chìa khóa cho nhân viên khách sạn, cất bước đi đến cổng khách sạn vàng son lộng lẫy.

Tô Tình thấy vậy liền đuổi theo, giật ống tay áo của Lâm Mặc theo bản năng, cô vừa mới đụng tới ống tay áo của hắn liền hất cô ra: “Con điếm thói tha, đừng đụng tao!”

Tô Tình không hề có chút chuẩn bị nào liền bị Lâm Mặc vung lên một cái khiến cô té xuống đất, cô đau đến nỗi rên khê một tiếng, vừa mới chuẩn bị bò dậy, dư quang liền nhìn thấy Tần Gia Ngôn đang đi ra khỏi cổng vàng son lộng lẫy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1038: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (8)

Tô Tình dừng lại nhìn chằm chằm người đàn ông đang đi ra từ vàng son lộng lẫy mang giày da, một lúc lâu cũng không chớp mắt, mãi đến khi hắn đi đến cửa xoay, cô mới chợt nhớ ra lúc này cô còn đang chột vật nằm dưới mặt đất.

Thế gian này, chuyện khó chịu nhất chính là gì chứ?

Khó chịu nhất không gì bằng gặp lại mối tình đầu mà mình thật lòng yêu, thấy hắn cao cao tại thượng như một vị thần còn mình chỉ giống như một kẻ thấp kém đê tiện như một hạt bụi của nhân gian.

Tô Tình muốn trốn theo bản năng.

“Tần tiên sinh, hôm khác gặp lại.”

“Được, Hạ tổng.”

Lúc nghe thấy tiếng đáp lại đầy khách sáo của Tần Gia Ngôn, trong đầu Tô Tình vẫn không nhin được mà nhẹ nhàng run rẩy một cái.

Không ai biết, từ sau khi cô rời khỏi hắn, đã không biết bao nhiêu cô từng lén hoài niệm âm thanh này.

Đầu ngón tay của cô nhẹ nhàng run lên, chụp xuống mặt đất, cúi thấp đầu hơn, chỉ mong Tần Gia Ngôn đi qua nhanh một chút.

Trời cao như nghe thấy lời thỉnh cầu của cô vậy, những người xinh đẹp lịch lãm từ cửa đi ra tản đi rất nhanh.

Tần Gia Ngôn vừa bấm điện thoại vừa đi về phía lề đường.

Điện thoại được nối máy: “Ừ, đúng, cậu đón tôi đúng không, lát nữa gặp.”

Hắn cúp máy xong, thông dong bước qua người Tô Tình.

Tô Tình nhìn giày da hiệu Trình Lượng của hắn, cũng có thể ngửi thấy mùi thơm ngát từ người hắn khiến cô không dám thở nữa.

Tần Gia Ngôn đi cách cô hai mét, Tô Tình mới dám ngẩng đầu lên lên nhìn bóng lưng của hắn một cái.

Tần Gia Ngôn, anh biết không? có thể những lúc như vậy, ở bên cạnh anh, nhưng anh lại không biết đến sự tồn tại của em, đối với em mà nói, chính là ân điển lớn nhất mà ông trời đã dành cho em rồi.

Trong những năm nay, mỗi khắc em đều muốn biết anh có sống tốt không, bây giờ, nhìn thấy anh như vậy, tốt đẹp như vậy, em đã thật sự rất thỏa mãn rồi.

Trong đáy mắt Tô Tình có một luồng ánh sáng cười âm áp, ngay lúc khước môi cô sắp cong lên, Lâm Mặc thấy cô cứ nằm đó không đứng lên liền trào phúng mở miệng hỏi: “Sao vậy? Yếu đuối như vậy sao? Đây mới một cái mà đã đứng dậy không nổi rồi sao?”

Giọng nói của Lâm Mặc có chút vang khiến cho Tần Gia Ngôn chưa đi xa cũng có thể nghe được rất rõ ràng, người đàn ông kia có thể là do tò mò, bước chân của hắn lại dừng một chút, Tô Tình sợ hắn quay đầu lại sẽ nhìn thấy cô, liền chôn đầu xuống.

Hành động của Tô Tình như vậy rơi vào mắt của Lâm Mặc lại giống như đang muốn chống đối lại hắn. người phụ nữ này từ khi bước chân vào Lâm gia đã làm chương mắt của hắn rồi, oán khí mấy năm gần đây tích tụ khiến hắn nổi giận lôi đình ngay lập tức, những lời trong miệng càng nói lại càng khó nghe: “Con điếm thối tha này, mày có biết xấu hổ không vậy hả? Càng nói mày càng làm tới? mau đứng lên cho tao, đừng có ở đây làm mất mặt

tao, tao đập mày bây giờ đó!”

Người nhân viên nhìn thấy Lâm Mặc lại đối xử với một người phụ nữ thô lỗ như vậy, liền đi đến chỗ cô quan tâm hỏi: “Tiểu thư, cô có thể đứng lên không? Có cần tôi giúp cô không?”

Người nhân viên đó còn chưa đưa tay giúp cô, Lâm Mặc liền bước nhanh qua hất tay người nhân viên kia, còn nói: “Ai cũng không được giúp cô ta, để cô ta tự mình đứng lên!” nói xong, Lâm Mặc liền cúi đầu nhìn Tô Tình: “Đứng lên nhanh lên cho tao!”

Tô Tình còn chưa kịp có phản ứng thì Lâm Mặc lại giơ chân lên, dùng hết sức đá về phía Tô Tình.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1039: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (9)

Không cần biết Lâm Mặc dùng bao nhiêu sức, nhưng vẫn khiến thân thể của Tô Tình lắc lư hai cái, đầu càng cúi thấp xuống.

“Không nghe tao nói sao, tự mình đứng lên cho tao!” Lâm Mặc vừa nói vừa khom người túm tóc của Tô Tình, nâng mặt của cô lên: “Tao nhắc nhở mày, đừng có thách thức tính nhẫn nại của tao, chộc giận tao thì lát nữa mày cũng đừng mong còn mặt mũi ở đây!!”

Tô Tình bị kéo đầu lên đúng ngay hướng mà Tàn Gia Ngôn vừa đi, đứng như cô dự đoán, người đàn ông kia nghe thấy tiếng chửi như vậy liền quay đầu nhìn lại, lúc này ánh mắt của hai người lại chạm vào nhau.

Tô Tình giống như hóa đá, cả người bất động.

Lâm Mặc còn đang không ngừng nhục mạ cô, cô cũng không nghe được chữ nào, sự trầm mặc của cô lại càng chọc Lâm Mặc tức hơn, khiến hấn càng ngày càng dùng sức nắm đầu cô, cô lại như chẳng cảm nhận được chút đau đớn nào, chỉ bình tĩnh nhìn Tàn Gia Ngôn.

Đã từng, người đàn ông đã từng rất dịu dàng nhìn cô, lúc này lại bị cô biến thành một cái nhìn lạnh lùng chẳng có chút mảy may thương cảm nào.

Tay Tô Tình theo bản năng nắm chặt lại, đến nỗi bấm ra máu.

Lâm Mặc thấy cô như vậy lại càng tức giận hấn, hấn lúc này không để ý họ đang ở ngoài đường mà xung quanh lại đang có rất nhiều người đang nhìn hai người họ, lại giơ chân lên, đạp lên người Tô Tình lần nữa.

Tô Tình bị đạp nằm trên mặt đất, nhưng ánh mắt của cô vẫn như cũ, nhìn thẳng Tàn Gia Ngôn.

Vẻ đẹp trai trên khuôn mặt người đàn ông lúc này lại bình tĩnh như nước, lúc Lâm Mặc đập cô lần thứ hai, lông mi dài của hắn lại nhẹ nhàng chớp, giống như hắn hoàn toàn không quen biết cô vậy, lại thu tầm mắt, tư thế vững vàng, quay người đi đón xe.

Lâm Mặc lại dùng sức mạnh hơn, Tô Tình đau đến nỗi cả người run cầm cập, cô vẫn duy trì tư thế nhìn Tần Gia Ngôn như vậy, lảng lảng mà nhìn chỗ Tần Gia Ngôn vừa đứng

Dư quang trong mắt cô lại nhìn thấy một chiếc xe đắt giá dừng ở ven đường, tài xế xuống xe, mở cửa, Tần Gia Ngôn ngồi vào xe, sau đó xe được khởi động, chạy đi.

Mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng động cơ nữa, trong tim cô liền có một cảm giác nhói đau.

Cô biết mình không nên chờ mong bất cứ một cái gì, mà khi cô thật sự tận mắt nhìn thấy hắn rời đi khi cô bị Lâm Mặc đánh như vậy, như chuyện không có liên quan gì đến hắn, thật sự trong lòng cô cảm thấy rất khổ sở.

Hắn và cô thật sự là người dung rồi...

Đôi mắt của Tô Tình chưa xót lắm, nhưng cô lại nhẫn nhịn không muốn nước mắt của mình rơi xuống.

Điện thoại di động trong túi Lâm Mặc vang lên, tiếng nói của hắn lập tức trở nên dịu dàng, có thể thấy được người gọi tới chính là người yêu của hắn, có thể là người đó ngồi trong vàng son lộng lẫy chờ lâu cho nên gọi điện thoại hỏi hắn.

Lâm Mặc cúp máy, lại mắng Tô Tình hai câu, sau đó quay người rời đi.

Mỗi người đi ngang qua vàng son lộng lẫy đều nhìn qua cô một cái, cô giống như không cảm nhận được vậy, chỉ sững sờ nhìn hướng mà Tần Gia Ngôn vừa đi qua, lại nhìn lại bản thân mình một chút, mãi đến khi nhân viên khách sạn hỏi cô, cô mới từ từ bò dậy, bỏ qua đau đớn, bỏ qua sự quan tâm

của người nhân viên kia mà từng bước từng bước từ từ đi đến ven đường.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1040: Cô Ấy Là Chị Dâu Của Tôi (10)

Lúc Tô Tình giờ tay gọi xe taxi, mới phát hiện lòng bàn tay của cô đã bị chính mình bấm chảy máu, cô nhìn chăm chăm dòng máu kia, ngơ ngẩn, sau đó lại có một chiếc taxi dừng trước mặt cô, cô mới mở cửa xe, ngồi vào, nói địa chỉ cho bác tài.

Xe chạy, cô nhìn chăm chăm bóng đêm ngoài cửa sổ, tầm mắt dần trở nên mơ hồ.

Từ rất nhiều năm trước đây, hần và cô một dao cắt đứt, đây là chuyện quá rõ ràng, cho đến hôm nay gặp lại, cô mới biết thì ra thời gian hần và cô cách xa nhau, hai người đã từ lâu bị kéo vào hai thế giới khác nhau, không còn như trước kia nữa.

-

Xe dừng hần ở trước biệt thự của Cố Dư Sinh rất lâu, Tần Gia Ngôn ngồi ở ghế sau vẫn không có ý muốn xuống xe.

Qua khoảng năm phút, tài xế lại nói lần thứ ba: “Tần tiên sinh, đến rồi.”

Tần Gia Ngôn nháy mắt một cái, mới hồi phục lại tinh thần ừ với bác tài một tiếng, sau đó lại ngồi cứng người, lúc bác tài lại nhắc hần lần thứ tư, hần mới mở cửa xe, ung dung chậm rãi bước vào biệt thự.

Mở cửa nhà, đổi giày xong, lúc đi vào phòng khách, hần mới phát hiện Tần Chỉ Ái còn chưa ngủ, đang nằm trên ghế salon xem tivi.

Bởi vì tối rồi, dù biệt thự cách âm rất tốt nhưng Tần Chỉ Ái vẫn có chút sợ làm phiền mọi người nên bật âm lượng ở mức thấp nhất.

Cô nhìn thấy Tần Gia Ngôn về, liền hỏi: “Ăn khuya không?”

Tần Gia Ngôn cởi âu phục, tháo cravat xong, mới lắc đầu với Tần Chỉ Ái, nói “không” xong sau đó lại ngồi lên ghế: ‘Đã trễ như vậy rồi, sao chị còn chưa ngủ?’

“lúc này Đậu Phụng Nhỏ đau bụng gọi chị dậy, bây giờ chị lại ngủ không được.” Tần Chỉ Ái cầm một túi hạt thông, mở ra đưa cho Tần Gia Ngôn một hồi, hắn lại lắc đầu không ăn, liền ôm trong ngực mình, lại giống như nói chuyện phiếm mở miệng nói: “Hôm nay em đi gặp Lâm tiểu thư cảm giác thế nào?”

Câu hỏi của Tần Chỉ Ái lại làm cho Tần Gia Ngôn nghĩ đến hình ảnh của Tô Tình bị chồng đánh.

“Tại sao lại không nói chuyện đây?” Tần Chỉ Ái thấy Tần Gia Ngôn trầm mặc, lại hỏi.

Tần Gia Ngôn hoàn hồn: “Cũng tốt.”

“Mỗi lần em đều trả lời như vậy, mỗi lần đều không gặp lại họ lần thứ hai...” Tần Gia Ngôn oán giận nói: “Hay là giới thiệu em họ của anh Bán Thành cho em? Em gặp rồi đó, con bé rất đẹp, xuất thân lại tốt nữa!”

Dịch Quả Quả... Tần Gia Ngôn có chút ấn tượng, cô ấy thật sự khá đẹp, tính cách cũng rất rộng rãi, nhưng hắn vẫn lắc lắc đầu: “Quên đi chị!”

“Gia Ngôn, em thật sự đã trưởng thành rồi, cũng không thể cứ như vậy được, nếu chị nhớ không lầm em có một người bạn từ thời phổ thông đã kết hôn đến hai lần rồi không phải sao? Người ta đã cưới hai người vợ rồi...”

Tần Gia Ngôn biết Tần Chỉ Ái muốn nói gì, hắn theo bản năng ôm quần áo chuẩn bị đứng lên về phòng tắm rửa, kết quả còn chưa đứng lên đã bị Tần Chỉ Ái tóm lấy ống tay áo của hắn: “Em ngồi xuống cho chị, chị còn có chuyện đứng đắn muốn hỏi em!”

Tần Gia Ngôn nhìn thấy Tần Chỉ Ái có chút nghiêm túc, liền không dám nhúc nhích.

“Gia Ngôn, em còn nhớ chuyện lúc trước cha vừa mới qua đời, mẹ thì bị bệnh không có tiền trả tiền viện phí không? lúc đó suýt nữa thì bị đuổi ra khỏi bệnh viện thì lại có người đóng giúp chúng ta 200 ngàn tiền thuốc thang không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1041: Đi Theo Anh, Được Không? (1)

Đương nhiên là nhớ!

Tần Gia Ngôn không chân chừ gật đầu.

Đối với tình cảnh của nhà họ Tần lúc đó, khoản tiền kia giống như là ngọn lửa ấm áp giữa những ngày tuyết rơi vậy.

Nếu không có khoản tiền kia, Tần Gia Ngôn nghĩ, có thể mình đã phải thôi học, nếu không có khoản tiền kia, chắc mẹ của hắn thật sự đã bị đuổi khỏi bệnh viện, ảnh hưởng đến việc điều trị lâu như vậy, nói xuôi chắc bà đã đi theo cha của hắn rồi đó chứ. Chị của hắn cũng phải hối hận về chuyện chung thân đại sự, có khi không chờ được người mà chị ấy yêu nhất rồi cũng nên, càng không có được một gia đình êm ấm hạnh phúc như bây giờ...

Khoản tiền kia, đối với bọn họ bây giờ thật sự không đáng nói tới nhưng mà đối với bọn họ khi đó mà nói thật sự là một khoản tiền cứu mạng bọn họ.

“Những năm gần đây mẹ vẫn luôn muốn tìm người đã quyên góp số tiền đó, cho nên tháng trước lúc bà nằm viện đã nhắc đến việc này, nói chúng ta nên tìm ra người đó, bây giờ không giống như lúc trước nữa, có thể tra rồi, nên mẹ nói chúng ta tra thử một chút, sau đó chị liền nói với anh rể của em, anh ấy hôm nay đi làm về đã nói với chị, anh ấy tìm ra một chút manh mối nhưng mà thời gian cũng đã qua lâu rồi, cho nên tư liệu lưu lại khá khó tìm, nhưng chỉ cần mất một chút thời gian mà thôi, hy vọng tìm thấy người đó rất lớn, cho nên mẹ rất vui, nói chị dặn dò em gần đây đừng sắp xếp thời gian làm việc kín quá, có gì phải chờ mẹ đi cảm ơn người đó, nếu không lúc đó cần em chờ mà em lại không thể phân thân thì mệt!”

“Chị, em biết rồi!” dừng một chút, Tần Gia Ngôn còn nói: “Không còn

sớm nữa, chị, mau đi ngủ đi!”

Tần Chỉ Ái cười ừ một tiếng, sau đó lại nhìn Tần Gia Ngôn, nói tiếp chính sự: “Gia Ngôn, có phải em đã gặp người bạn học cưới được hai vợ rồi không? Có phải sau khi gặp xong rất mất mặt không?”

Tần Gia Ngôn đứng dậy, lên lầu.

.....

Đóng cửa lại, Tần Gia Ngôn vào tắm nước nóng, sau đó liền lên giường nằm, nhắm mắt lại, hần rất muốn ngủ nhưng nằm lăn qua lăn lại mãi cũng không ngủ được.

Từ hôm qua sau khi gặp lại cô ta, đây là đêm thứ hai hần mất ngủ.

Đã bao nhiêu năm, hần cuối cùng cũng gặp cô.

Lúc trước cô đi lấy chồng, hần cho rằng khi gặp lại, hần là có thể nhìn thấy cô sống trong vinh hoa phú quý giàu sang sung sướng, ăn ngon mặc đẹp, nói không chừng còn ôm một đứa bé, gọi hần là “Chú”

Nhưng hần không thể tin được ngày hôm qua khi gặp cô trong quán café, cô và Lâm Diễm Diễm rõ ràng là người một nhà nhưng mà Lâm Diễm Diễm cả người mặc toàn hàng hiệu thì cô ta lại mặc một bộ đồ đồ lông như quả cầu lông, hơn nữa còn gầy đi rất nhiều, giống như một cơn gió thổi qua cũng có thể cuốn cô đi!

Thì ra, cô cũng không sống tốt như hần tưởng tượng.

Cô bỏ qua hần, bỏ qua tình yêu của bọn họ, để biến mình trở nên như vậy sao chứ?

Nháy mắt một cái, trong lòng hần lại có một nỗi tức giận bao trùm, vì vậy, khi cô gọi hần trong nhà vệ sinh, hần mới không nhìn được mà nói với cô những lời khó nghe như vậy.

Hắn cho rằng cô vì xuất thân của mình không tốt cho nên mới gả vào một gia đình giàu có để không bị ngược đãi, nhưng không ngờ, hôm nay ở vàng son lộng lẫy lại nhìn thấy cô bị chồng của mình đập đá mấy cái.

Khoảnh khắc đó, hắn cực hận, cực kỳ tức giận.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1042: Đi Theo Anh, Được Không? (2)

Hắn hận cô trước kia vì tiền mà gả cho người đàn ông như vậy, còn giận người đàn ông kia lại đối xử với cô như vậy.

Nếu không phải hắn cật lực khống chế chính mình, hắn sợ bản thân đã xông lên đè người đàn ông kia xuống đánh chết hắn rồi!

Nhưng hắn không thể, nói đúng hơn, hắn không dám.

Sợ hắn làm như vậy lại khiến cô bị gia đình bên chồng hiểu lầm, lúc đó lại càng kéo cô thêm thảm hơn.

Tần Gia Ngôn tức nghẹn đến nỗi thở không ra hơi.

Hắn thật sự mong cô sống tốt, cho dù cả đời này hắn và cô không có bất cứ quan hệ gì với nhau đi chăng nữa.

Nhưng mà, hắn là người mà cô từ bỏ, bây giờ cô không sống tốt, hắn cũng không có tư cách bước đến cho cô một cuộc sống tốt.

Dù sao, năm đó lúc cô rời khỏi hắn, đã nói rất rõ ràng rồi—

“Tần Gia Ngôn, Tô Tình tôi sống tốt hay xấu, sau này không còn liên quan gì đến anh nữa.”

.....

Hai ngày liên tục gặp Tô Tình, giống như một câu chuyện cười mà ông trời dựng cho hắn xem vậy, có thể là ông trời thấy cuộc sống của hắn quá tẻ nhạt, nên mới cho Tô Tình vào diễn một vai trong cuộc đời hắn, hắn và cô lại không giống như trước đây, những liên quan trong sinh mệnh của lẫn

nhau đã biến mất sạch sành sanh.

Lần thứ hai ngẫu nhiên gặp Tô Tình thật sự đã đánh lên một cơn sóng lớn trong lòng Tần Gia Ngôn, bất quá hắn cũng không còn như lúc xưa nữa, vì cô mà âm đạm mà thất thần, hắn đã 30 tuổi rồi, từ lâu mặt hắn đã không chút biến sắc, vì vậy hắn vẫn bận bịu lao đầu vào công việc, gia đình hối thúc kết hôn cũng chỉ nhiều lắm là đi xem mắt cho qua.

Thời gian trước khi đi xem mắt, Tần Gia Ngôn vừa làm xong việc, khoảng thời gian này không quá bận rộn, nhưng buổi tối hắn vẫn còn một bữa tiệc phải tham gia.

Bữa tiệc đêm nay là hắn hứng thú mà quyết định tham dự cho nên lúc đó hắn đang ở phòng ngoại thành, chỉ có thể miễn cưỡng xuất hiện trước cửa lớn của khách sạn Bắc Kinh.

Mấy năm nay, bất kể là việc công hay việc tư, đa số những cuộc hẹn đều được sắp xếp ở khách sạn Bắc Kinh, cho nên giám đốc ở đó đã quen mặt hắn, nhìn thấy hắn đi vào, còn chưa chờ hắn hỏi đã lập tức tiếp đón: “Tần tiên sinh, phòng của anh là 1208 đúng không? Tôi đưa anh đi!”

Tần Gia Ngôn vui vẻ gật đầu, ôn hòa “Cảm ơn.”

Bước vào thang máy, giám đốc khách sạn giúp hắn bấm tầng 12, thang máy lên đến tầng 8 thì dừng lại.

Có một cặp nam nữ bước vào, giám đốc khách sạn còn chưa bấm nút đóng cửa, tầm mắt của Tần Gia Ngôn lại vô tình lướt qua căn phòng đối diện thang máy còn chưa đóng cửa.

Cho là Tần Gia Ngôn chỉ nhìn thoáng qua một cái nhưng hắn vẫn nhận ra người đang đưa lưng về phía hắn chính là Tô Tình.

Hắn hầu như chẳng có chút do dự gì liền đưa tay ra chặn thang máy đang dần đóng lại.

Bàn tay hấn bị cửa thang máy kẹp, nỗi đau rất nhanh lan tràn toàn thân.

Giám đốc khách sạn liền vội vàng bấm nút đóng cửa: “Tần tiên sinh, anh không sao chứ?”

Tần Gia Ngôn như không nghe thấy giám đốc khách sạn nói gì vậy, nhìn chăm chăm cảnh tượng trong phòng không chớp mắt.

Tô Tình bị một người đàn ông nắm tóc, mặt ngẩng lên nhìn trần nhà, một tay khác của người đàn ông kia đang rót rượu lên người cô.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1043: Đi Theo Anh, Được Không? (3)

Tần Gia Ngôn hoàn toàn có thể nhận ra người đàn ông đó chính là chồng của Tô Tình, Lâm Mặc.

Tuy rằng Lâm Mặc đang không chế đầu của Tô Tình nhưng lúc cô đẩy dũa, vẫn có rất nhiều rượu được đổ ra, đổ vào quần áo trắng tinh của cô, tạo nên những đóa hoa trên nền trắng.

Trong lòng Tần Gia Ngôn như bị ai đó nhéo đau, hắn hoàn toàn không thể nào cảm giác được nỗi đau ở bàn tay nữa rồi.

“Tần tiên sinh, anh vẫn ổn chứ?” giám đốc khách sạn thấy hắn một tay chặn cửa thang máy, vẫn trầm mặc đứng như vậy không nhúc nhích, không nhìn được hỏi lần nữa.

Mi mắt Tần Gia Ngôn khẽ động, nhìn chằm chằm bóng người của Tô Tình mấy giây, sau đó nhàn nhạt trả lời: “Tôi không sao!” sau đó lại thu tay về.

Giám đốc khách sạn lại bấm nút đóng cửa thang máy lần nữa, nhìn qua cánh cửa thang máy dần đóng lại, Tần Gia Ngôn thấy bình rượu đó bị đổ hết rồi, Lâm Mặc lại cầm một bình rượu trắng rót vào miệng Tô Tình, Tô Tình không muốn uống, chống cự, lại càng sắc, cô bắt đầu ho, trong phòng có vài người nữa, lại tràn ra tiếng cười trầm thấp.

Tay Tần Gia Ngôn nắm chặt lại thành nắm.

Cửa thang máy đóng lại, bắt đầu đi lên, môi Tần Gia Ngôn càng nhẫn nhịn đến nỗi mím lại thành một đường.

Đến tầng 12, Tần Gia Ngôn khôi phục lại biểu hiện bình thường, sắc mặt

ôn hòa đi theo giám đốc, bước vào phòng 1208, cười thông dong với người quen, sau khi ngồi xuống liền nghe mọi người nói chuyện cười, bung rượu lên tự phạt ba ly vì đến muộn.

Tần Gia Ngôn không chớp mắt uống một lượt ba ly, sau đó bầu không khí trong phòng lại càng trở nên náo nhiệt hơn, mọi người càng nói càng hăng, rượu cứ uống hết ly này đến ly khác.

Tần Gia Ngôn không khác gì ngày thường, đối mặt với những lời nói đùa của mọi người thì ngôn ngữ đối đáp trôi chảy, chỉ không giống ngày thường là hắn không né rượu mọi người mời mà thôi.

Mọi người thấy hắn thoải mái như vậy, càng góp vui chuốc rượu hắn, Tần Gia Ngôn mới ngồi một chút đã ngà ngà say.

Trong phòng đầy mùi rượu, trong đầu Tần Gia Ngôn có chút choáng váng, hắn sợ mình quá say liền tìm cớ đi nhà vệ sinh, rời khỏi phòng.

Không biết có phải là do chưa ăn cơm tối hay không, trong dạ dày hắn quặn lên một cái, rượu trong bụng hắn cào cào mạnh, khiến hắn đột nhiên chạy đến bồn rửa tay, khom người nôn.

Nôn hết những thứ vô bổ trong dạ dày xong, hắn đưa tay mở vòi nước, lúc súc miệng, trong đầu không hiểu tại sao lại xuất hiện một hình ảnh nhưng ma xuôi quỷ khiến, một thiếu nữ trẻ xinh đẹp đưa một chén trà mật ong đến trước mặt hắn, còn dịu dàng nói: “Gia Ngôn, hôm nay là sinh nhật anh, sao anh lại uống nhiều như vậy hả, uống trà mật ong một chút sẽ thoải mái hơn!”

“Gia Ngôn, anh không được nghiện rượu, uống nhiều không tốt cho sức khỏe, em cũng sẽ đau lòng, Gia Ngôn....”

Cả người Gia Ngôn run lên, tất cả nước hứng trong lòng bàn tay đều rơi xuống.

Đầu ngón tay hắn cong lại, nắm chặt thành bồn.

Hắn nhớ hình ảnh lúc dừng thang máy ở tầng tám, cũng có hình ảnh trước cửa vàng son lộng lẫy tên khốn đó đánh cô.....

Tần Gia Ngôn đột nhiên đứng lên, bỏ qua những người trong căn phòng kia, liền đi đến thang máy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1044: Đi Theo Anh, Được Không? (4)

Hắn không biết mình đang làm gì, chỉ bấm thang máy đến tầng 8, thang máy đến, dừng lại, mở cửa.

Hắn nhẹ nhàng đi ra, đứng trước cửa phòng lúc này.

Lúc này cửa phòng đã được đóng lại, hắn không biết cảnh tượng bên trong lúc này đã phát triển đến mức nào, cũng không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì.

Hắn đứng yên trước cửa một chút, liền lấy lại lý trí mà nuốt một ngụm nước bọt, vừa mới chuẩn bị quay người đi, trong phòng lại có tiếng rít gào chói tai.

Hắn biết, đó chính là giọng của Tô Tình.

Tần Gia Ngôn hầu như không còn chút lý trí nào, đột nhiên đưa tay ra, dùng một lực lớn mở cửa.

Những người trong phòng nghe thấy tiếng động, liền quay lại nhìn hắn.

Có tiếng người hỏi: “Xin hỏi, ngài tìm ai?”

Tần Gia Ngôn chẳng để ý đến câu hỏi đó, ánh mắt nhìn một vòng tìm Tô Tình, sau đó nhìn thấy cô ngồi co rút trên mặt đất, trong góc phòng.

Cô cúi thấp đầu, quần áo nửa người trên đều bị thấm ướt, bên cạnh cô còn có một người đàn ông đang tẩy máy tay chân, không biết cô có say hay không, chẳng có chút sức lực để né tránh, thân thể chỉ run lẩy bẩy.

Người đàn ông kia không phải là Lâm Mặc mà Lâm Mặc nhìn thấy vợ

của mình bị người khác đối xử như vậy lại như nhìn thấy một chuyện vui, khóe môi còn hứng thú cười cười, như đang xem trò hay.

Tần Gia Ngôn có ý định muốn giết người.

“Rốt cuộc anh là ai?” người hỏi thấy Tần Gia Ngôn không lên tiếng, tức giận đùng đùng nhìn chăm chăm Tô Tình, lại hỏi lần nữa.

Tần Gia Ngôn vẫn không để ý đến câu hỏi của người kia, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Tô Tình, đưa tay ra, đẩy người đàn ông đang đụng chạm cô ra, lôi cánh tay của Tô Tình, kéo cô đứng dậy khỏi mặt đất, cũng không quay đầu nhìn những người đàn ông trong đó mà kéo cô ra khỏi phòng.

“Mày đứng lại cho tao, cô ấy là người của tao, mày kéo cô ấy chạy đi đâu?” Lâm Mặc đột nhiên đứng lên.

Tần Gia Ngôn không có ý định muốn để ý đến câu nói của hắn, chỉ thẳng tay kéo Tô Tình ra ngoài.

“Được lắm con điểm này còn dám câu dẫn đàn ông khác nữa!” Lâm Mặc cầm ly rượu trên bàn, ném thẳng về phía hai người họ.

Ly rượu còn chưa bay đến trước mặt Tần Gia Ngôn, Tần Gia Ngôn đã đẩy Tô Tình về phía cửa, sau đó quay người về phía Lâm Mặc, tàn nhẫn vọt đến trước mặt hắn, lúc Lâm Mặc còn chưa kịp phản ứng, hắn đã giơ nắm đấm lên, tàn nhẫn quật lên mặt hắn.

Lâm Mặc bị đánh quỵ xuống, rồi ngã vào bàn ăn, khiến mọi thứ trên đó đổ xuống, phát ra những tiếng rào rào.

Có thể tất cả mọi người trong phòng đều không ngờ Tần Gia Ngôn sẽ động thủ, cho nên tất cả đều kinh ngạc, trong phút chốc không có ai kịp đứng lên giúp Lâm Mặc.

Lâm Mặc bị đột kích bối rối một chút, sau đó lau máu trên khóe môi, vừa định mở miệng nói chuyện, Tần Gia Ngôn liền nhắc một cái ghế lên tức

giận đập lên bàn ăn, không để ý đến tiếng la trong phòng, hấn chỉ cất bước đi đến cửa, kéo cánh tay Tô Tình đi ra ngoài.

Vì tức giận mà Tần Gia Ngôn đóng cửa rất mạnh, phát ra một tiếng âm đing tai nhức óc.

Vừa vào thang máy, Tần Gia Ngôn liền lấy điện thoại di động gọi cho tài xế.

Từ khách sạn đi ra, tài xế đã đợi hấn ở cổng chính.

Tài xế xuống xe, nhìn thấy Tần Gia Ngôn dẫn theo một người phụ nữ, ngẩng người một chút, sau đó mới vội vàng mở cửa cho họ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1045: Đi Theo Anh, Được Không? (5)

Tần Gia Ngôn nhét Tô Tình vào xe, không ngồi cùng cô mà đóng cửa, lại mở cửa cạnh ghế người lái, chui vào.

Tài xế lên xe xong, lúc khởi động lại hỏi: “Tần tiên sinh, chúng ta đi đâu?”

Tần Gia Ngôn muốn đưa Tô Tình về nhà nhưng còn chưa nói ra, hắn đã nghĩ đến Lâm Mặc đối xử với cô như thế nào liền sợ khi cô về nhà, nhất định Lâm Mặc sẽ rút hết tức giận lên người cô.

Tần Gia Ngôn giật giật mọi, nuốt lại những lời suýt nói ra khỏi miệng, hắn nhìn qua kính chiếu hậu, liếc nhìn cô gái vẫn đang ngồi co rút trên xe, cô vẫn còn đang run cầm cập, trầm tư trong chốc lát, hắn lại nhàn nhạt lên tiếng: “Về Nhã Uyển.”

Nhã Uyển? Là nhà của Tần tiên sinh mà, tại sao ngài lại muốn đưa một người phụ nữ về nhà riêng của mình?

Tài xế ngẩng người một chút, sau đó lại trả lời: “Vâng, Tần tiên sinh.” Sau đó lái xe, chạy vào đường phố mênh mông, đến Nhã Uyển.

.....

Xe dừng hắn, Tần Gia Ngôn không chờ tài xế giúp hắn mở cửa xe mà nhanh chóng mở cửa xe của mình, sau đó xuống xe kéo Tô Tình ra khỏi xe, chẳng nói gì với tài xế liền kéo Tô Tình vào thang máy.

Đến nhà, Tần Gia Ngôn nhập password, mở cửa nhà ra, sau khi đưa cô vào nhà xong mới buông cổ tay của cô ra.

Hắn không phí lời, liền vào phòng ngủ của mình, liền vào phòng thay đồ tìm một lúc lâu, sau đó mới cầm một cái áo sơ mi dài ném cho Tô Tình, chỉ vào nhà vệ sinh: “Đi tắm đi!”

Tô Tình ôm quần áo, ngẩng đầu nhìn Tần Gia Ngôn một cái.

Tần Gia Ngôn không để ý đến ánh mắt của cô, không ở lại trong phòng khách mà vào nhà bếp.

Tần Gia Ngôn bận rộn trong bếp nửa tiếng đồng hồ, nấu hai chén canh giải rượu xong, lại trở vào phòng khách, hắn mới phát hiện cô gái kia vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng đó ôm quần áo như lúc này.

“Sao còn chưa đi tắm rửa đi?” Tần Gia Ngôn có chút lạnh nhạt hỏi, hắn để canh giải rượu đặt trên khay trà, thấy Tô Tình vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, lại nhíu mày, lại lạnh nhạt nói: “Tắm, uồn chút canh giải rượu rồi nghỉ ngơi sớm một chút!”

Cô gái giống như điếc vậy, vẫn chẳng có chút phản ứng nào, chỉ là cả người cô càng run hơn lúc trước.

Tần Gia Ngôn nhíu mày nhìn kỹ cô chằm chằm hai giây, sau đó mới đi đến trước mặt cô: “Sao vậy? Đau ở đâu sao?”

Hắn vừa hỏi vừa đưa tay vén tóc cô qua một bên.

Cử động của hắn cũng rất bình thường, nhưng lại khiến cả người cô như bị điện giật, sau đó đột nhiên lùi hai bước.

Tần Gia Ngôn ý thức được bất thường ở chỗ nào, hắn bước lên trước một bước, đứng trước mặt Tô Tình, nâng mặt của cô lên.

Khuôn mặt trắng nõn của cô có một vết hồng bất thường, ánh mắt như có như không cười, cả khuôn mặt đẹp mê người, cực kỳ dụ hoặc.

Hắn chỉ mới đụng trúng cằm của cô, không hề làm gì cả, lại có thể cảm

thấy hô hấp của cô trở nên gấp gáp hơn.

Lúc này Tần Gia Ngôn có thể nghĩ cô uống say, nhưng lúc này hẳn nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, liền có thể đoán được cô đã bị bọn người Lâm Mặc cho uống thuốc kích thích rồi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1046: Đi Theo Anh, Được Không? (6)

Chẳng trách lúc hấn xông vào, cô vẫn chẳng có chút phản kháng nào với người đàn ông đang táy máy tay chân kia, thì ra không phải là vì say rượu, mà là vì vậy!

Nếu lúc này hấn không kéo cô về đây, có phải cô đã bị chồng mình...

Ý nghĩ đó khiến lưng Tần Gia Ngôn cảm thấy như có một sự tức giận bao trùm toàn thân hấn.

Tay hấn không nhịn được mà dùng sức nắm chặt cằm của Tô Tình, nhìn cô một lúc lâu, hấn mới hồi phục lại tinh thần, sau đó buông tay của cô ra mà thay vào đó lại bắt lấy cổ tay của cô, chuẩn bị đưa cô đến bệnh viện.

Nhưng còn chưa đi được hai bước, Tô Tình đi sau lưng hấn lại bỗng nhiên nhào đến sau lưng hấn, ôm chặt lấy eo của hấn từ phía sau.

Tay của cô vuốt ve thân thể hấn, cho dù cách một lớp quần áo nhưng hấn có thể cảm nhận được hơi thở của cô sau cổ hấn có bao nhiêu mê hoặc.

Lưng Tần Gia Ngôn như có một tảng đá nặng nề, khiến hấn thở không nổi, hấn phải nín thở một chút, mới có thể đè lại xúc động trong lòng, giơ tay lên gỡ bàn tay không an phận của cô, xoay người, kéo Tô Tình hoàn toàn không hề tỉnh táo kéo cách hấn một khoảng, lúc hấn đang bối rối có nên kéo cô vào nhà vệ sinh tắm nước lạnh không, sau đó mới gọi bác sĩ riêng đến thì cô lại giống như một con rắn vậy, lần nữa dính chặt lên người hấn.

Hấn nhìn cô, cô lại nhón chân lên, chạm môi vào môi hấn.

Bờ môi cô vẫn ấm áp mềm mại như trong trí nhớ của hấn, khiến tim Tần Gia Ngôn lại đập thành thịch, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra

khỏi cổ họng hẳn.

Lúc ở khách sạn lớn Bắc Kinh hẳn đã uống nhiều rượu, vì Tô Tình mà hẳn đã tỉnh táo hơn rất nhiều, lúc này lại bị cô chủ động vuốt ve như vậy, khiến hẳn lại như có hơi say.

Lúc cô mở môi của hẳn ra, hẳn thoáng lấy lại được một chút lý trí.

Cô không còn là Tô Tình của năm đó, không còn là bạn gái của hẳn, cô giờ là vợ của người khác, là phụ nữ đã có chồng.

Tần Gia Ngôn đột nhiên nghiêng đầu, tránh nụ hôn của Tô Tình, hẳn cầm cổ tay cô mạnh hơn, đẩy cô ra một chút, lúc này cô đột nhiên lấy lại được một chút lý trí, lẩm bẩm hỏi: “Gia Ngôn, là anh sao?”

Tần Gia Ngôn ổn định lại trong nháy mắt.

Tô Tình ngược đầu, nhìn ánh mắt mê hoặc của hẳn mang theo một chút dịu dàng: “Gia Ngôn, thật sự là anh sao?”

Cô vừa hỏi vừa giơ tay lên vuốt ve gò má Tần Gia Ngôn, đầu ngón tay cô rất dịu dàng, dọc theo đường viền trên khuôn mặt hẳn, từ từ di xuống môi hẳn, lúc đó bàn tay cô bỗng nhiên trở nên run rẩy, cô cách môi hẳn chừng một cm, lại nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Gia Ngôn.”

Lý trí của Tần Gia Ngôn vì tiếng gọi nồng say này mà hoàn toàn đổ nát, hẳn không chờ cô hôn hẳn nữa mà liền giơ tay lên, giữ đầu cô, mạnh mẽ chiếm lấy môi cô.

Bởi vì trúng thuốc, cô đáp lại hẳn rất nhiệt tình, cho hẳn những cảm xúc mãnh liệt.

Nào Tần Gia Ngôn bị dục vọng bao phủ, hẳn vừa hôn cô sâu hơn, vừa ôm cô đi về phía phòng ngủ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1047: Đi Theo Anh, Được Không? (7)

Tần Gia Ngôn vừa ôm cô đến bên giường, Tô Tình liền ôm cổ hắn, kéo hắn ngã xuống giường cùng cô, sau đó cô gái vươn mình nằm trên người hắn, tay cô mở thắt lưng của hắn ra, vừa cúi đầu lần thứ hai hôn lên đôi môi hắn.

Cô chủ động như vậy càng khiến cả người Tần Gia Ngôn phấn khởi, hắn dùng sức xé quần áo của cô ra, lúc đầu ngón tay chạm đến da thịt trắng nõn của cô, trong mắt lại nhìn thấy một vết hồng, hắn nghĩ mình sắp nuốt cô vào bụng như đã thú rồi, giữ eo của cô, đẩy cô ngã lên giường, hung hăng nhào tới.

Tần Gia Ngôn có thể cảm nhận được một hơi nóng từ phía sau hắn bốc lên, hắn không nhìn được nữa, nhanh chóng tách hai chân của cô ra...

.....

Khi Tô Tình tỉnh lại, trong phòng không có một bóng người.

Cô nằm trong một căn phòng xa lạ, cô nhìn chăm chăm trần nhà một lúc lâu, mới nhớ ra tối qua đã xảy ra chuyện gì, cả người cô liền giống như bị điện giật, ôm chần ngồi dậy, cô nhìn chăm chăm bức tường trắng tinh một lúc lại, não mới từ từ xoay chuyển.

Tối qua cô ở khách sạn Bắc Kinh là vì mẹ của Lâm Mặc sắp xếp. mới ban đầu cô cũng chẳng biết mẹ Lâm bảo cô theo Lâm Mặc ra ngoài ăn tối để làm gì, nhưng lúc ngồi vào bàn ăn cơm, cô mới biết người mà mẹ Lâm Mặc sắp xếp muốn bỏ thuốc để cô và Lâm Mặc ở bên nhau, sau đó đưa họ lên phòng, muốn cô mang thai, sinh đời sau cho Lâm gia.

Chỉ là không biết mẹ của Lâm Mặc đã sắp xếp thế nào mà khiến Lâm

Mặc biết được, khiến hắn càng tức giận sau đó rút giận lên người cô, còn muốn lợi dụng cơ hội này mà để cô bị những người đàn ông khác...

Cho dù chuyện đã qua nhưng khi nhớ lại, Tô Tình không nhịn được mà run lấy bầy.

Nếu không phải Tần Gia Ngôn vô tình xuất hiện, cô nghĩ, có khi tới qua cô đã bị những người đàn ông kia cưỡng bức,... vì vậy, lúc này chỗ cô đang ở là nhà của Tần Gia Ngôn...

Nhớ tới đây, những hình ảnh triền miên tới qua của cô và Tần Gia Ngôn lại hiện lên trong đầu Tô Tình khiến cô không nhịn được mà nắm chặt chần.

Cô, cô đã lên giường với Tần Gia Ngôn...

Lúc yêu nhau, hắn và cô còn chưa vượt qua giới hạn, bây giờ mỗi người một ngả, cô đã là vợ của người khác, hai người họ lại...

Tô Tình không nhịn được cắn môi.

Ngay lúc cô không biết nên đối mặt với Tần Gia Ngôn như thế nào, cửa phòng lại bị mở ra, Tần Gia Ngôn mặc đồ thể dục, xách theo một cái túi đi vào.

Tô Tình nghe thấy tiếng động liền ngược lên nhìn Tần Gia Ngôn, lại luống cuống cúi đầu xuống.

Tần Gia Ngôn đi đến bên giường, để túi xuống, đứng yên một lúc lâu, sau đó mới nói: "Trong phòng có nhà vệ sinh." Liền quay người rời khỏi phòng ngủ.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1048: Đi Theo Anh, Được Không? (8)

Vẫn chờ đến khi cửa phòng ngủ đóng lại, trong phòng chỉ còn một mình cô, Tô Tình mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn túi mà Tần Gia Ngôn xách vào.

Trong túi chính là một cái váy mới tinh, còn có quần áo trong mà tối qua cô bị cởi ra.

Quần áo còn có một mùi thơm nhàn nhạt, Tô Tình nghĩ, có thể là sáng nay Tần Gia Ngôn đã thức dậy sớm, giúp cô hong khô rồi.

Mùi thơm này rất quen, đó là mùi rất phổ biến của xà phòng được dùng ở các tiệm giặt ủi, năm đó lúc cô và Tần Gia Ngôn yêu nhau, trên người của hắn cứ tỏa ra mùi thơm thoang thoảng này, không ngờ nhiều năm như vậy, hắn dù có dùng hàng hiệu, vẫn chỉ đến tiệm giặt ủi đó.

Đầu ngón tay Tô Tình vuốt lên quần áo một lúc lâu, mới vén chăn, xuống giường, vào nhà vệ sinh.

Tắm xong, Tô Tình sấy khô tóc, mặc quần áo mà Tần Gia Ngôn đã chuẩn bị, lại quay vào nhà vệ sinh nhìn chằm chằm mình trong gương, mãi đến khi cô tin rằng mình đã có đủ can đảm đứng trước mặt tgtk, cô mới mở cửa nhà vệ sinh, đi đến cửa phòng ngủ, sau đó lại hít sâu một hơi, kéo cửa phòng ngủ, đi ra ngoài.

Đã là chín giờ sáng, Tần Gia Ngôn không nhúc nhích ngồi trên ghế salon, trong tay đầy tài liệu, không có dấu hiệu hắn sẽ ra khỏi nhà, đi làm.

Tô Tình nghĩ, hắn đang chờ cô, muốn nói những chuyện đã xảy ra tối qua sao?

Tô Tình nắm góc váy, dừng ở cửa phòng, mới từ từ bước thật chậm đến ghế salon.

Nghe thấy tiếng động, Tần Gia Ngôn ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tô Tình, sau đó nhàn nhạt đặt tài liệu trong tay lên bàn trà, chỉ vào ghế salon bên cạnh, ra hiệu cho Tô Tình ngồi xuống.

Tô Tình không ngồi, chỉ nhìn chăm chăm Tần Gia Ngôn trong chốc lát, sau đó chủ động nhẹ giọng mở miệng nói: “Tôi qua cảm ơn anh đã cứu em ra khỏi khách sạn Bắc Kinh.”

Nói xong, Tô Tình không chờ Tần Gia Ngôn đáp lại mà nói tiếp: “Tôi qua, chuyện đã xảy ra giữa anh và em...”

Thật ngại, Tô Tình dừng một chút, mới nói tiếp: “Chuyện này, có chút bất ngờ, anh cũng biết anh bị bỏ thuốc, cho nên lý trí không được tỉnh táo, cho nên quấy rầy anh rồi, thật sự xin lỗi, hy vọng anh bỏ qua cho, nếu như có thể, em hy vọng anh có thể quên tất cả những chuyện đã xảy ra tối qua.”

Quên chuyện tối qua?

Tần Gia Ngôn nhíu mày, trong đáy mắt có chút tức giận.

Nếu có thể, cô thật sự không muốn hấn nhìn thấy cô trong tình trạng chật vật như vậy, gặp hấn, chỉ có thể cảm ơn hấn đã cứu cô.

Vì trong lòng cô hiểu rõ, hấn và cô không có tương lai, giấc mộng trước kia của bọn họ đã kết thúc, lại quanh quẩn ở đây, sẽ không tốt cho hấn.

Lúc đang tắm, cô cũng đã nghĩ rồi, quên những chuyện tối qua đi, cho rằng chưa từng xảy ra chuyện gì đi!

Đây hình như là cách giải quyết tốt nhất cho cả hai.

Cũng là kết thúc của cả hai người.

Nghĩ tới đây, Tô Tình lại cup mắt, không dám nhìn Tần Gia Ngôn, lần

thứ hai lên tiếng: “Anh cũng biết, em kết hôn rồi, vì vậy cách tốt nhất chính là chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nói xong, Tô Tình khom người lấy túi của mình, lại khom người chào Tần Gia Ngôn: “Nếu không còn chuyện gì, em đi trước.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1049: Đi Theo Anh, Được Không? (9)

Tô Tình không chờ Tần Gia Ngôn nói gì mà quay người, muốn rời đi.

“Đúng lúc...” Tần Gia Ngôn vẫn luôn im lặng ngồi trên ghế salon bỗng nhiên nói.

Tô Tình vừa định bước đi, đưa lưng về phía hắn, không quay đầu lại.

Lần trước lúc kết thúc buổi xem mắt với Lâm Diễm Diễm, lúc cô ở trong nhà vệ sinh gọi hắn, chỉ dùng thân phận bạn cũ hỏi hắn hai câu, liền bị hắn trả lời khó nghe như vậy, mặc kệ tối qua đã xảy ra chuyện gì, cô nghĩ lời tiếp theo của hắn cũng chẳng dễ nghe gì...

“...Tôi cũng nghĩ giống như cô vậy đó, cũng không muốn chuyện tối qua thay đổi điều gì, chưa từng xảy ra chuyện gì, cô có thể nói như vậy khiến tôi rất yên tâm đó, dù sao tôi cũng không muốn có qua lại với một người...” Tần Gia Ngôn nghĩ đến câu nói kia của cô “anh cũng biết, tôi kết hôn rồi...” lời nói của hắn không nhận được mà lại trở nên tàn nhẫn: “... đã có chồng.”

Thì ra hắn cũng nghĩ như vậy sao,... Tô Tình đau lòng, đầu ngón tay nắm chặt túi theo bản năng.

“Còn nữa, tối qua tôi uống nhiều rượu, cho nên say rồi, nếu như không say, tôi cũng sẽ không chạm vào cô đâu!”

Tô Tình cúi thấp đầu, không lên tiếng.

“Tôi không thích nợ ai điều gì, chuyện tối qua, cô ra điều kiện đi, cho dù là điều kiện gì tôi cũng sẽ chấp nhận, hy vọng sau khi thực hiện được điều kiện của cô, chúng ta có thể đường ai nấy đi.”

Điều kiện, hắn đang xem chuyện tối qua là một cuộc giao dịch trao đổi sao?

Tô Tình cắn môi, vì hắn không nói chuyện, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, không biết qua bao lâu, cô mới bình tĩnh lại, nói rất nhỏ: “Không cần, tôi sẽ quên chuyện tối qua.

Nói tới đây, Tô Tình lại bổ sung thêm một câu: “Tạm biệt!” sau đó liền bước về phía cửa.

Cô vừa đi chưa được hai bước, Tần Gia Ngôn ngồi trên ghế salon bỗng nhiên đứng phắt dậy, bắt lấy cổ tay cô, kéo cô lại.

Sức của hắn khá lớn khiến cô lảo đảo một hồi, cũng may cô không té xuống đất, cô đứng thẳng người lại một hồi, Tần Gia Ngôn liền lấy một tờ chi phiếu đưa đến trước mặt cô: “Cô không nghĩ ra vậy tôi gợi ý cho cô, không phải cô thích tiền lắm sao? tôi cho cô cái mà cô thích, tờ séc này tôi ký rồi, số tiền cô muốn bao nhiêu thì điền vào bấy nhiêu.

Lúc hắn nói những câu này, ngữ khí cũng không vui vẻ gì, mấy chữ “không phải cô thích tiền lắm sao” Tô Tình hoàn toàn có thể nghe thấy được sự mỉa mai trong lời hỏi của hắn.

Tô Tình nhếch môi một hồi, không nhận tờ giấy trong tay hắn, chỉ dùng sức thoát khỏi tay của hắn, coi như hắn chưa từng nói câu kia, chẳng nhìn thấy tờ séc mà hắn đưa trước mặt cô, lần thứ hai đi về phía cửa, Tần Gia Ngôn liền nhanh chóng bắt lấy tay cô lần nữa, nhét chi phiếu vào trong túi áo của cô.

Sức của hắn khá mạnh, cổ áo có chút rộng, hắn mạnh như vậy lại kéo áo của cô thấp xuống rất nhiều, khiến ngực của cô lộ ra một chút, Tần Gia Ngôn nhìn bờ vai cô, có thể rõ ràng nhìn thấy một vết máu bầm lớn.

Hắn nhíu mày, một giây sau liền quay đầu nhìn lại.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1050: Đi Theo Anh, Được Không? (10)

Vết máu bầm này không phải là vết tích mà tối qua hấn quá mạnh bạo gây ra.

Vết máu bầm lớn như vậy chính là do một vật nặng đập vào.

Từ màu máu ứ đọng, có thể biết được vết thương này đã có từ mấy ngày trước rồi.

Ánh mắt Tần Gia Ngôn nhìn thẳng vết máu bầm, mãi đến khi Tô Tình muốn thoát khỏi tay hấn lần nữa, hấn mới lấy lại được tinh thần, sau đó liên giơ tay lên kéo dây kéo trên váy của cô xuống, không để ý đến sự chống cự của cô, đẩy quần áo của cô ra, nhìn thân thể của cô.

Tối qua trong phòng ngủ không bật đèn, hấn lại kích tình nên chẳng để ý, hoàn toàn không nhìn đến thân thể của cô.

Ngày hôm nay lại nhìn thấy, hấn mới phát hiện trên tấm lưng trắng nõn của cô có một vết máu bầm lớn, còn là lúc nặng lúc nhẹ.

Tần Gia Ngôn nghĩ đến hai lần hấn nhìn thấy cô bị Lâm Mặc hành hạ, liền hiểu ra.

Những vết thương trên người cô đều là do chồng của cô ban cho.

Chồng của cô đối xử với cô như vậy, sao cô còn chưa ly hôn?

Tần Gia Ngôn không biết rốt cuộc mình là đau lòng hay là tức giận, lý trí của hấn hoàn toàn biến mất, ánh mắt nhìn chằm chằm những vết thương trên người cô một lúc lâu, bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đáng đời!”

Hai chữ kia khiến cả người Tô Tình run lên, sau đó liền bình tĩnh nhìn về phía hắn.

Đôi mắt với ánh mắt của cô, Tần Gia Ngôn lại càng ác miệng hơn: “Muốn gả cho người có tiền, rốt cuộc thì sao, mỗi ngày đều bị đánh, đáng đời!”

Cô như không hiểu những lời hắn nói vậy, chẳng chớp mắt, nhìn hắn rất lâu, sau đó đôi con người đen kịt mới nhẹ nhàng run rẩy.

Hắn cho rằng cô sẽ khóc hoặc là tức giận, nhưng cảm xúc hoàn toàn chưa hiện ra trong đôi mắt kia, Tô Tình đã cúi đầu, trốn tầm mắt của hắn.

Cô yên tĩnh ngồi trước mặt hắn, hắn cho rằng cô đang âm thầm rơi lệ, nhưng ai ngờ sau năm phút, cô lại đẩy bàn tay đã buông lỏng của hắn ra, lui về phía sau một bước, kéo dây kéo váy lên, cũng chẳng nói lời nào, liền rời đi.

Cửa bị mở ra, trong căn phòng to lớn chỉ còn lại mình hắn, hắn giống như bị hóa đá vậy, cứ ngồi im như vậy một lúc lâu.

....

Tô Tình rời đi chừng một tiếng, điện thoại của Tần Gia Ngôn đột nhiên reo lên.

Sau khi cúp máy, hắn không trở lại phòng ngủ mà đi đến công ty.

Cả một buổi chiều bận rộn, đến khi xong việc đã là 6 giờ tối.

Đêm nay không có xã giao, hắn nhận được điện thoại của mẹ gọi tới nói hắn về nhà anh rể ăn cơm, tuy rằng tâm tình khó chịu nhưng hắn cũng không muốn về nhà riêng của mình, vẫn đồng ý với bà.

Buổi tối lại ngủ ở nhà anh rể, sáng sớm ngày thứ hai hắn lại nhận được điện thoại của trợ lý, nói là cần phải đi công tác.

Tần Gia Ngôn không đến công ty mà đánh răng rửa mặt xong liền đi thẳng đến sân bay.

Hắn đi công tác năm ngày.

Xuống máy bay đã là tám giờ tối, tài xế đón hắn, hỏi: “Đi đâu ạ?”

Hắn ngồi phía sau xe nhìn chăm chăm thành phố Bắc Kinh một lúc lâu, nói: “Nhã Uyển.”

Hắn không thích người khác chạm vào đồ của mình, vì vậy không thích nhân viên quét dọn làm theo giờ đến dọn dẹp, hắn ăn chút gì trước, sau đó tắm rửa sạch sẽ mới ôm chăn mềm dra giường sạch đi đến bên giường, lúc tháo dra trải giường hắn mới nhìn thấy chỗ hôm trước Tô Tình nằm có một mảng đỏ hồng.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1051: Đi Theo Anh, Được Không? (11)

Tần Gia Ngôn cùng chờ, nhìn vết đỏ hồng trên dra giường một lúc lâu, mới từ từ đưa tay ra, kéo dra trái giường xuống, đưa vết đỏ hồng này đến trước mặt mình.

Trong phòng ngủ đều mở đèn, ánh sáng sáng ngời lại càng khiến vết đỏ hồng thêm rõ ràng.

Vì vậy ngày qua rồi nên vết đỏ này thấm khá sâu, nhưng Tần Gia Ngôn có thể nhận ra được đó chính là vết máu.

Trên giường sao lại có máu chứ?

Tần Gia Ngôn nhếch môi một hồi, mấy ngày trước hẳn đi công tác luôn không dám nhớ đến hình ảnh của tối đêm hôm đó, lúc này những hình ảnh đó lại hiện ra.

Đêm đó hẳn nhớ mang máng lúc hẳn xông vào thân thể của cô, hẳn có nhận thấy một trở ngại, nhưng hẳn lại quá gấp gáp, quá say mê nên đã không để ý đó là cái gì... Huống chi cô đã gả cho Lâm Mặc nhiều năm như vậy, chẳng ai có thể ngờ rằng cô vẫn có... khó trách lúc hẳn mạnh mẽ xông vào thân thể cô, cô lại lảm bảm vài chữ “đau” trong miệng, thì ra....

Không thể không chấn động, không thể tin được, nào Tần Gia Ngôn trống rỗng một lúc lâu, tay hẳn nắm lấy dra trái giường bỗng nhiên khẽ run lên.

Cô rời xa hẳn nhiều năm như vậy, gả cho người khác nhiều năm như vậy, lại vẫn còn là một người thuần khiết sao?

Tuy rằng cô kết hôn với người khác nhưng mà cũng chỉ là hữu danh vô

thực, mà người đàn ông kia lại ngược đãi cô, hiển nhiên, cuộc hôn nhân của cô chỉ để che mắt thiên hạ mà thôi.

Khi hắn nhìn thấy những vết thương của cô sáng nay, khi hắn tỉnh táo lại, hắn đã nghĩ muốn kéo cô ra khỏi cuộc hôn nhân như địa ngục kia, nhưng hắn còn chưa nói gì cô đã nói trước, bảo hắn coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, một khác đó, hắn thấy ý nghĩ trong đầu của mình thật đê tiện, vì vậy hắn then quá hóa giận, ngay cả sau khi hắn đã khôi phục lại lý trí, cũng không dám tin tưởng mình lại nói với cô hai chữ đáng đời kia!

Giờ khắc đó hắn thật sự đổ kị, hắn tức giận người đàn ông kia đối xử với cô như vậy, tại sao cô còn chưa chịu rời khỏi tên khốn kia?

Ban đầu là cô chủ động vứt bỏ hắn, vứt bỏ đoạn tình cảm của hai người họ, cho dù bây giờ trong đầu hắn có mong bọn họ quay lại bao nhiêu hắn đều không muốn đối mặt với nó, cứ lừa dối chính mình, hắn và cô là người dung nước lã.

Có thể lúc này, vết hồng trên dra giường đã phá bỏ tất cả những rào cản trong hắn.

Tần Gia Ngôn bỗng nhiên cầm dra giường nặng nề quăng xuống mặt đất, cũng chẳng buồn thay đồ ngủ trên người ra đã chạy xuống bãi giữ xe dưới tầng hầm.

Ngồi trên xe, Tần Gia Ngôn đạp chân ga đến tối đa, đi về phía nhà họ Lâm.

Hắn đồng ý vì cô mà điên một lần!

Xe của hắn lao trong màn đêm nhanh như bay, rất nhanh đã đến trước cửa tiểu khu của Lâm gia.

Tần Gia Ngôn ngồi trong xe lấy điện thoại ra, gọi cho Tô Tình một cú.

Điện thoại vang lên một lúc lâu, mới có người bắt máy.

Số điện thoại của cô là do lúc cô còn đang ngủ, hắc thức dậy trước như bị thần sai quỷ khiến, cầm điện thoại di động của cô lên, cho phép mình lưu số của cô lại.

Cô cũng không biết đây là số điện thoại của hắn, vì vậy giọng nói rất cẩn thận: “Alo? Xin chào, xin hỏi ngài là?”

Tần Gia Ngôn yên lặng trong chốc lát, sau đó lại đơn giản lên tiếng: “Là anh.”

Cô nhận ra được giọng nói của hắn, qua ống nghe vẫn có thể nghe thấy rõ ràng cô đang hít vào một hơi thật sâu.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1052: Đi Theo Anh, Được Không? (12)

Tần Gia Ngôn không chờ Tô Tình nói gì, đã lên tiếng trước: “Anh đang đứng dưới cửa lớn tiểu khu vào nhà em, bây giờ em ra đi, anh có chuyện muốn nói với em!”

Cô trầm mặc trong điện thoại một lúc lâu, sau đó mới từ từ tỉnh táo lại là mình không nằm mơ, mới trả lời: “Đã muộn rồi, có chuyện gì hôm khác...”

“Nếu như trong vòng năm phút nah không nhìn thấy em thì anh sẽ lập tức vào Lâm gia tìm em!” giọng nói của Tần Gia Ngôn quyết tuyệt không cho Tô Tình từ chối.

“Thật sự là không tiện lắm, em,...” Tô Tình còn chưa nói hết, Tần Gia Ngôn lại cắt ngang cô lần nữa: “Còn bốn phút năm mươi giây!”

Nói xong, Tần Gia Ngôn chẳng cho Tô Tình nói gì thêm, đã cúp máy.”

.....

Tô Tình thật sự sợ hãi sẽ xông vào Lâm gia, cho nên Tần Gia Ngôn ngồi trong xe chờ ba phút, liền nhìn thấy Tô Tình từ trong tiểu khu chạy ra.

Tần Gia Ngôn đẩy cửa xuống xe, còn chưa nói chuyện, Tô Tình đã nhìn thấy hắn, vẫn chạy thẳng đến trước mặt hắn.

Vì chạy gấp, hơi thở của cô có chút bất ổn, cô nhìn thấy hắn còn đang mặc quần áo ngủ, mới lên tiếng hỏi: “Anh tìm em.....”

Ba chữ có chuyện gì còn chưa được nói cho xong, Tần Gia Ngôn liền mở cửa xe, nói hai chữ: “Lên xe.”

Tô Tình giật mình, hai mắt mở to ra rất nhiều: “Anh có chuyện gì thì nói ngoài này đi, em.....”

Tô Tình còn chưa nói hết tay đã bị Tần Gia Ngôn nắm lấy, kéo cô nhét vào xe, khiến cô không nhin được mà gọi tên của hấn: “Gia Ngôn.”

một giây sau, cửa bị đóng lại, sau đó hấn liền vòng qua đầu xe, leo lên ghế người lái, đạp chân ga, đưa cô rời đi.

Tốc độ xe rất nhanh, trong xe rất yên tĩnh, tất cả đều là mùi vị của hấn chèn ép đến nỗi Tô Tình hít thở không thông.

Không biết rời khỏi Lâm gia bao xa, Tô Tình mới có thể định thần lại được: “Gia Ngôn, anh muốn dẫn em đi đâu?”

Tần Gia Ngôn như không nghe thấy cô đang hỏi gì, cầm tay lái thuần thục lái xe.

“Gia Ngôn, anh đang làm gì vậy?”

“Gia Ngôn, anh dừng xe lại đi.....”

“Gia Ngôn...”

Lúc Tô Tình còn không biết mình đã gọi hấn bao nhiêu lần, xe đang lao như bay bỗng nhiên quẹo gấp vào một con đường nhỏ.

Cả người Tô Tình lay động, lúc cô ngồi vững lại liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó cả người cô bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Hấn lại đưa cô đến thành phố A.

Chỗ hấn và cô lúc học cấp ba đã quen biết nhau.

Hai bên đường đậu rất nhiều xe, đường sá vốn đã chật chội nay lại càng khó đi hơn.

Tốc độ lái xe của Tần Gia Ngôn cũng chậm lại, lúc chạy lúc dừng đi chừng năm phút nữa thì Tần Gia Ngôn dừng xe ven đường, nhìn chăm chăm mặt đất trống trải.

Tô Tình nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ liếc mắt một cái liền hiểu ý của hắn.

Đây chính là quán mì thịt bò trước đây, chỉ là sau này quản chế không cho buôn bán ngoài vỉa hè nên đã dẹp rồi.

Hắn nửa đêm gọi cô ra khỏi nhà, dẫn cô đến chỗ lần đầu tiên hai người họ gặp nhau làm gì?

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1053: Đi Theo Anh, Được Không? (13)

Một lúc lâu, Tô Tình mới thu lại tầm mắt, chuyển hướng nhìn sang Tần Gia Ngôn, người đàn ông vẫn duy trì trạng thái nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Đêm khuya, xung quanh trường học không một bóng người, toàn thế giới đều trở nên yên tĩnh đến rói tinh rói mù.

Tô Tình mơ hồ cảm nhận được tim mình đập nhanh hơn, cô nhìn chăm chăm Tần Gia Ngôn, vừa giật giật môi nhưng lại không nhìn hấn nữa: “Gia Ngôn, anh tìm em có chuyện sao?”

Tiếng nói của cô vang lên, lông mi Tần Gia Ngôn khẽ động, hấn vẫn bình tĩnh nhìn một khoảng đất trống trước mặt, mở miệng nói chuyện lại không hề liên quan đến câu hỏi của cô: “Năm đó em chê tôi nghèo, chia tay với tôi, nói khi đó hoàn cảnh gia đình tôi liên lụy đến em, em nói theo tôi rất mệt mỏi, không có tương lai, em không muốn lãng phí tuổi thanh xuân của mình bên cạnh tôi, em còn nói, em hối hận vì trước đây đã quá ngốc mà tốn nhiều thời gian với tôi như vậy...”

Tô Tình nghe lại những chuyện năm đó, không lên tiếng, đầu lại cúi thấp xuống.

“Cuối cùng em còn nói với tôi, em gặp một người đàn ông khác, người đó có tiền hơn tôi, nhà hấn tốt hơn tôi nhiều lắm, có thể để cô làm thiếu phụ nhân, cho em cuộc sống giàu sang phú quý, để em ăn ngon mặc đẹp, tôi cầu xin em, tôi xin em cho tôi chút thời gian, tôi cũng sẽ cho em cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, có thể em không tin tôi, cho rằng những câu nói kia của tôi là gạt người, muốn chia tay với tôi, sau đó bỏ rơi tôi, lên một chiếc xe sang trọng trị giá trăm vạn, em không biết, lúc tôi nhìn thấy em leo lên chiếc xe

đó chạy càng lúc càng xa, tôi đã hận em đến thế nào đâu!”

Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, lúc này khi nhắc lại chuyện cũ, ngữ khí của Tần Gia Ngôn lại tăng lên rất nhiều.

Tô Tình dùng sức nắm lấy vạt áo theo bản năng, đầu ngón tay nhẹ nhàng run lên.

“Những năm gần đây, tôi vẫn luôn nghĩ, có phải em đang sống một cuộc sống tốt, có thể bây giờ đã có con rồi không...”

Trong những năm tháng dài đằng đẳng đó, hắn từng nhớ cô không dưới một lần, càng hận cô không ít hơn một lần.

Hắn thật sự tin rằng cô gặp được một người tốt, không ngờ, cô lại sống đáng sợ hơn trong sự tưởng tượng của hắn cả ngàn cả vạn lần!

Hắn vốn tưởng rằng nhìn thấy cô sống cuộc sống chật vật như vậy, hắn sẽ rất vui mừng, nhưng mà trong lòng hắn lại có vô vàn khổ sở và không nở.

Kỳ thật, hắn vẫn luôn không nở, không phải sao?

Chỉ là cho đến nay, hắn vẫn chưa đối mặt với cảm giác đó mà thôi!

Nếu không, những năm gần đây tại sao mẹ và chị cứ liên tục hỏi thúc hắn cưới vợ sinh con, hắn lại không động lòng với bất cứ đối tượng xem mắt nào chứ?

Người ngoài hỏi hắn lẽ nào gặp nhiều người xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ không có ai lọt vào mắt xanh của hắn sao?

Hắn nói, có thể là do duyên phận chưa tới.

Nhưng kỳ thực chẳng phải là duyên phận chưa tới, mà là từ nhiều năm trước duyên phận của hắn đã tiêu tốn toàn bộ trên một người phụ nữ tên là Tô Tình rồi.

Chỉ có một mình hấn biết, tuy rằng cô đã gả cho người khác nhưng hấn vẫn còn ở một chỗ, ngây ngốc ngóng trông, mong đợi sẽ có một ngày cô về lại bên hấn.

Nghĩ đến đây, trong mắt Tần Gia Ngôn bỗng nhiên nổi lên một tầng sương mù.

“Tô Tình.”

Tần Gia Ngôn lại bỗng nhiên mở miệng, tiếng gọi của hấn kết thúc, tầm mắt từ ngoài cửa sổ của hấn lại rơi lên mặt Tô Tình

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1054: Đi Theo Anh, Được Không? (14)

Tô Tình bị Tần Gia Ngôn gọi như vậy khiến lông mi của cô run rẩy, tâm mắt lơ lửng không cố định, có khi thì nhìn lướt qua mặt hắn, có khi lại nhìn đi nơi khác.

Tần Gia Ngôn nhìn Tô Tình, gợn gàng dứt khoát hỏi: “Đêm đó là lần đầu tiên của em đúng không?”

Giây trước hắn còn nói chuyện quá khứ, giây sau hắn đã hỏi đêm đó khiến cô theo không kịp, ngẩn người, từ từ mới phản ứng được, cô chẳng dám nhìn Tần Gia Ngôn, cúi đầu nhìn chân mình.

Hắn nói đúng, đó chính là lần đầu tiên của cô.

Cô gả cho Lâm Mặc lâu như vậy, ngoại trừ việc dùng thân phận làm vợ của Lâm Mặc, đừng nói là cùng ngồi ăn cơm, ngủ chung một phòng cũng chưa từng xảy ra.

Lâm Mặc không thích phụ nữ, thậm chí còn ghét phụ nữ, mỗi lần hắn nhìn thấy cô là giống như nhìn thấy kẻ thù vậy, mẹ Lâm vì con trai kỳ quái như vậy lại bị ba Lâm trách cứ, nói bà chiều hư con trai, không dạy dỗ nó, lại trút giận lên người cô.

Nếu không phải mẹ Lâm thật sự tuyệt vọng rồi, bà cũng sẽ không nghĩ ra chiêu bỏ thuốc để cô lên giường với con trai mình.

“Vì vậy, em và chồng em từ trước đến nay vẫn chỉ là hữu danh vô thực có đúng không?” Tần Gia Ngôn lại mở miệng.

Lần này hắn không cho cô cơ hội nói gì, cứ liên tục, tiếp tục nói: “Lúc trước, em đồng ý kết hôn với hắn cũng đã biết hắn sẽ không có bất cứ quan

hệ thân mật nào với em có đúng không?”

Tần Gia Ngôn liên tục hỏi ba câu “Đúng hay không”, kỳ thực trong lòng hắn đã có đáp án, căn bản hắn hoàn toàn chẳng mong chờ cô trả lời, liền nói đến vấn đề trọng tâm mà hắn muốn biết đáp án nhất: “Tô Tình, cuối cùng vì cái gì mà em phải cam chịu một cuộc hôn nhân như vậy?”

Nguyên nhân? Nếu cô nói nguyên nhân này cho hắn biết, hiện nay chuyện đã qua nhiều năm như vậy, cô nói cho hắn biết còn có ý nghĩa gì? Chỉ khiến hắn thêm áy náy mà thôi...

Tô Tình mím môi, hơi cúi thấp đầu thêm một chút nữa, không có ý trả lời câu hỏi của hắn.

“Được, em không muốn nói cũng không sao....” Tần Gia Ngôn thấy cô không muốn trả lời, lại nói: “Nhiều năm như vậy, hắn đánh em không dưới một lần đâu đúng không? cho dù cuộc hôn nhân của hai người chỉ là vật trang trí nhưng hắn đã đối xử với em như vậy, tại sao em còn không ly hôn?”

Nếu cô có khả năng ly hôn, cô đã làm từ sớm rồi, Lâm gia thật vất vả mới có thể tìm được một người phụ nữ che giấu đứa con trai đồng tính cho bọn họ, sao có thể buông tha cho cô dễ dàng như vậy? Huống chi, cơ nghiệp mấy đời của Lâm gia có quyền có thể, cô chỉ là một người thấp cổ bé họng, có thể thắng được bọn họ sao?

“Là bọn họ không cho em ly hôn sao? Hay là có điểm yếu nào bị bọn họ nắm lấy khiến em không thể phản kháng?” không có ai thích bị bạo hành cả, Tần Gia Ngôn nghĩ, có thể mình đã đoán đúng chín mươi phần rồi.

Nếu không phải vẫn còn yêu cô, mấy năm qua hắn đã sớm cưới vợ sinh con, sống một cuộc sống yên ổn rồi.

Vào giờ phút này, hắn và cô có một tia hy vọng như vậy, hắn không muốn từ bỏ, hắn muốn tốt cho cô, càng muốn tốt cho bản thân mình.

Tần Gia Ngôn nghĩ đến đây, đột nhiên đưa tay ra, nắm chặt vai Tô Tình,

ép cô nhìn mình, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, nói từng chữ từng chữ một cách kiên quyết: “Tô Tình, đi theo anh, được không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1055: Đi Theo Anh, Được Không? (15)

Mắt Tô Tình càng ngày càng có một sự chấn động bao trùm, cô như nghe thấy một câu hỏi khó tin đến mức nào, mở miệng ngạc nhiên.

Hắn nói, Tô Tình, đi theo anh, được không?

Mười hai năm trước, cô nghĩa chưởng từ nan rời bỏ hắn, sau mười hai năm, hắn lại hỏi cô như vậy...

Không biết là vì kích động hay cảm động, hưng phấn hay mừng rỡ mà cơ thể Tô Tình bắt đầu run rẩy.

“Tô Tình, ly hôn với hắn đi, mặc kệ là giá nào, em cũng ly hôn đi, anh sẽ dốc hết toàn lực giúp đỡ em, tìm một luật sư tốt nhất, được không?” Tần Gia Ngôn nhìn thẳng Tô Tình, hỏi.

Tô Tình vẫn duy trì sự yên lặng như vậy, bình tĩnh nhìn Tần Gia Ngôn, như một kẻ khờ, không có chút phản ứng nào.

Bộ dạng này của cô khiến Tần Gia Ngôn cho rằng cô sợ không dám ly hôn, hắn càng dùng sức nắm chặt vai cô: “Tô Tình, em không cần phải sợ, chỉ cần có anh ở đây, hắn sẽ không thể nào uy hiếp em được!”

Vai Tô Tình bị nắm đến đau, khiến cô từ từ tỉnh táo lại.

Không có gì có thể uy hiếp được cô,... trước kia thật sự không có, có thể khi đó cô không có chỗ dựa, chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của Lâm gia, nhưng hôm nay, cô có rồi, cô lại bị Lâm gia nắm chặt lấy nhược điểm.

Cô muốn ích kỷ mà gạt đầu, muốn nói với hắn: được, Gia Ngôn, em đi với anh, anh biết không, nhiều năm như vậy rồi, em có bao nhiêu lần ngóng

trông anh xuất hiện, mang em ra khỏi địa ngục tối tăm này.

Nhưng cô không thể, vì cô bị Lâm gia nắm chặt nhược điểm kia, cho nên cô không còn bất cứ lựa chọn nào khác, chỉ có thể ở lại.

“Không...”

Không ai biết, Tô Tình đã dùng hết sức bình sinh của mình mới có thể bắt mình nặn ra được chữ này.

Có thể là giọng nói của cô quá nhỏ, Tần Gia Ngôn không nghe thấy, cũng có thể là hắn nghe được, nhưng lại không muốn đối mặt.

Ánh mắt của hắn nhìn cô vẫn rất chăm chú, còn có chút chờ mong, phảng phất như đang hồi thúc cô mau gạt đầu đi, sau đó hắn sẽ lập tức lái xe đưa cô đi.

Ánh mắt của Tô Tình nhẹ nhàng nhìn hắn, lần thứ hai đối mặt với ánh mắt của Tần Gia Ngôn, cô lại nói lần nữa: “Không...”

Tô Tình có thể cảm nhận được rất rõ ràng, bàn tay nắm chặt bả vai mình của Tần Gia Ngôn cứng đờ lại.

Trong đáy lòng cô lại có một nỗi đau, cô sợ chính mình sẽ không chịu đựng nổi mà không chút do dự nào đồng ý, cứ tiếp tục nói, rõ ràng: “Em sẽ không đi với anh, em cũng sẽ không ly hôn với Lâm Mặc, cho dù em và anh ấy không hạnh phúc nhưng anh ta vẫn là chồng của em, người chồng hợp pháp được pháp luật công nhận của em.”

Đồng tử Tần Gia Ngôn hơi co lại, tất cả tâm tình bỗng trở nên đen kịt trong phút chốc.

Tô Tình cho rằng Tần Gia Ngôn sẽ tức giận, nhưng hắn không hề có chút cảm xúc này, nhìn cô một lúc lâu, sau đó lại mở miệng: “Tiểu Tình, cô sợ theo anh sẽ liên lụy đến anh có đúng không? Em không cần phải sợ, anh đã không còn là Tần Gia Ngôn nghèo khó của trước đây, anh bây giờ có tiền

rồi, có rất nhiều tiền, Lâm gia cho em những gì, anh cũng có thể cho em được, thậm chí có thể cho em nhiều hơn bọn họ....”

Còn nữa, em biết Cố thị không? CEO của bọn họ chính là anh rể của anh, anh rể của chị ruột anh!”

Chị gái đã được gả cho anh rể lâu như vậy, nhưng dù có gặp bất cứ khó khăn gì, hắn cũng chưa bao giờ nói với mọi người Cố Dư Sinh chính là anh rể của hắn...

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1056: Đi Theo Anh, Được Không? (16)

Bởi vì hắn là một người đàn ông, từ nhỏ hắn đã biết, chuyện gì nên dựa vào thực lực của chính mình, nhưng bây giờ, hắn lại nói ra Cố Dư Sinh.

Chẳng ai biết, hắn sợ cô từ chối bao nhiêu mới phải dùng cách mà hắn chưa bao giờ làm này.

Càng không có ai biết, những lời hắn đang nói chính là đang cầu xin cô, cầu xin cô một cách hèn mọn.

Hắn đã không còn là một đứa trẻ của năm xưa, không muốn để cho cô chạy trốn nữa, chỉ có thể cầu xin cô ở lại, đừng đi, hắn hôm nay biết phương thức cầu xin thế nào để cô ở lại rồi.

Nhưng hắn vẫn sai rồi, mặc kệ hắn có mở cho cô con đường lớn đến mức nào, cô cũng không có chút may mắn nào muốn ở bên cạnh hắn, bởi vì cô cũng không chờ hắn nói xong liền cắt ngang lời hắn: “Gia Ngôn, mười hai năm trước em lựa chọn cách rời bỏ anh, đã kết thúc, em mãi cũng không thể ở bên cạnh anh nữa rồi...”

Cô không muốn bản thân mình dao động, cô thật sự không có đường lui, nếu cô bị hắn thuyết phục, đồng ý ở bên cạnh hắn, sẽ chỉ có cảnh tượng vạn kiếp bất phục.

Cô muốn hắn quên cô đi, từ bỏ mọi hy vọng với cô.

Chỉ trong mấy giây đồng hồ, Tô Tình lại mở miệng, ngữ khí bình tĩnh giống như cô không còn trong thân xác của mình vậy: “Gia Ngôn, nếu anh thật sự muốn ở bên em, em có thể làm tình nhân của anh, nhưng em không thể ly hôn, anh cũng biết, chồng của em sẽ không chạm vào em, em cũng rất muốn,....”

Đúng là có mấy lời không thể nào nói thẳng ra được, nói tới đây, Tô Tình dừng lại.

Đúng như cô suy đoán, trong đáy mắt Tần Gia Ngôn có một ngọn lửa giận bốc lên.

Sức hấn cầm lấy bả vai cô mạnh đến kinh người, khiến cả lưng cô đều đau.

Một lúc lâu, hấn mới có thể miễn cưỡng nói: “Tình nhân? Không thể ly hôn?”

Hỏi ngược lại xong, hấn giận dữ cười: “Ý của cô là chồng của cô không đụng vào cô, cho nên cô có thể đi tìm một người đàn ông thỏa mãn nhu cầu sinh lý của mình sao?”

Tô Tình không lên tiếng, bình tĩnh gật đầu một cái.

Cử động của cô rất nhỏ, nhưng lại có thể đẩy ngã tất cả những chờ mong như sóng trào trong lòng Tần Gia Ngôn.

Cô thà ở lại Lâm gia, bị Lâm Mặc ngược đãi cũng không đồng ý đi theo hấn...

Hấn nhìn thấy cô sống không tốt, đau lòng, muôn vàn đau lòng, nghĩ cách cho cô một cuộc sống tốt hơn, nhưng căn bản cô chẳng cần hấn giúp đỡ.

Thì ra, là hấn tự mình đa tình.

Mười hai năm về trước, hấn vì cô suy tính đủ điều, sau mười hai năm, hấn vẫn ngu ngốc vì cô.

Hấn luôn muốn đóng vai anh hùng trong thế giới của cô, cô chẳng có chút tình yêu nào dành cho hấn, hấn lại cho cô toàn bộ trái tim mình, chẳng giữ lại chút gì!

Được rồi, được rồi, quá được rồi!

Đáng lý ra hắn nên biết từ mười hai năm trước, hắn không nên yêu cô gái này, hắn chỉ cố gắng tin tưởng vào người con gái mà hắn chọn, nhưng chính cô gái là toàn bộ thế giới của hắn đã tổn thương hắn ba lần rồi!

Tần Gia Ngôn nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ mở mắt, buông bả vai của cô ra, chỉ tay ra ngoài xe, nói thêm hai chữ: “Xuống xe.”

Khi hắn nói xong, Tô Tình không nói gì, liền mở cửa, xuống xe.

Ngay cả cách rời đi của cô cũng quyết đoán như vậy.

Trong lòng Tần Gia Ngôn cực kỳ tuyệt vọng, hắn nghĩ hắn thật sự có thể dập tắt toàn bộ mọi hy vọng với cô được rồi, từ nay và sau cũng không cần có thêm bất cứ hy vọng nào nữa, hắn còn nghĩ thật sự hắn nên bắt đầu một cuộc sống mới rồi.

Tô Tình, tôi thật sự bị nã úng nước cho nên mới chờ mong cô nhiều năm như vậy.

Nghĩ tới đây, Tần Gia Ngôn đập ga điên cuồng, nghênh ngang rời đi.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1057: Đi Theo Anh, Được Không? (17)

Đợi đến khi xe của Tần Gia Ngôn biến mất ở khúc quanh, Tô Tình vốn đứng nghiêm ven đường lại lảo đảo lùi một bước, sau đó dựa lên gốc cây, từ từ trượt xuống, ngồi xồm dưới đất, chôn mặt vào lòng bàn tay, khóc.

Cho dù nhiều năm trước đây, cô đã biết giữa hần và cô là hữu duyên vô phận.

Nhưng hôm nay lúc chấm dứt triệt để, Tô Tình mới phát hiện, cõi lòng mình đang vỡ vụn thành từng mảnh.

Gia Ngôn, xin lỗi, em thật sự yêu anh, năm đó vì cùng đường cho nên mới rời khỏi anh.

Gia Ngôn, em yêu anh, chính là vì em quá yêu anh cho nên mới để bản thân mình chịu oan ức, cũng không muốn liên lụy đến anh.

Gia Ngôn, tạm biệt anh, Tần Gia Ngôn.....

Cho dù cô có cố đè nén tâm tình của chính mình bao nhiêu, tiếng khóc từ trong miệng cô lại nức nở ngày một lớn.

-

Tần Gia Ngôn nhìn thẳng con đường trước mặt mà tăng tốc, nhanh đến nỗi xe tự động báo vận tốc tối đa, hần cũng không dừng lại.

Lúc sắp về đến “Nhã Uyển”, hần đột nhiên đạp thắng, đứng ở con đường phía trước lối vào một lúc lâu, giống như một người mất hồn, trở mắt nhìn một hồi, sau đó mới khởi động xe lần nữa, quay đầu lái xe về biệt thự của Cố Dư Sinh.

Đêm đã khuya, mọi người đều đã ngủ, Tần Gia Ngôn rón rén nhập password, đẩy cửa vào, đang chuẩn bị lên phòng cửa phòng trên lầu một bỗng nhiên bị mở ra, mẹ Tần mặc áo ngủ đi ra: “Gia Ngôn, là con sao,....”

Tần Gia Ngôn có chút hổ thẹn vì nửa đêm lại làm mẹ tỉnh giấc, vừa chuẩn bị xin lỗi nhưng mẹ hần liền nhận ra hần còn đang mặc đồ ngủ, lại hỏi: “Gia Ngôn, sao con còn mặc đồ ngủ lại đến đây rồi hả? Có chuyện gì sao?”

“Không có, chỉ là nửa đêm con chợt nhớ ra có một tập tài liệu cần cho cuộc họp ngày mai cho nên con mới chạy tới đây.” Tần Gia Ngôn lắp liếm trả lời.

Mẹ Tần tin, thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nói: “Con đói bụng không? Có muốn ăn khuya không?”

Tần Gia Ngôn đứng trên bậc thang lắc đầu với mẹ Tần: “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi sớm đi, con cũng lên phòng ngủ đây.”

Mẹ Tần gật đầu, quay người trở lại phòng ngủ.

Tần Gia Ngôn dựa vào cầu thang, nhìn thấy sợi tóc bạc trên đầu bà, nghĩ đến mấy năm nay sau khi chị hai lấy chồng sống hạnh phúc xong, tất cả những lo lắng của mẹ đều tập trung trên người hần, ngày ngóng đêm trông hần nhanh chóng thành gia lập thất, có một cuộc sống an ổn, trong cổ họng hần ngạnh một hồi, đột nhiên mở miệng gọi một tiếng: “Mẹ.”

Mẹ Tần dừng lại, cười dịu dàng nhìn hần.

Tần Gia Ngôn nuốt một ngụm nước bọt, như quyết tâm chuyện gì, tiếp tục nói: “Gần đây con khá rảnh, có gì mẹ sắp xếp cho con xem mắt đi!”

Mẹ Tần nghe vậy, mặt mày lại hớn hở: “được!”

Tần Gia Ngôn cười ôn hòa: “Mẹ ngủ ngon!”

Đột đến khi mẹ Tần vào phòng xong, Tần Gia Ngôn mới quay người đi lên lầu.

Vì chuyện không rõ ràng với Tô Tình mà hắn đã tốn bao nhiêu là thời gian, khiến bản thân chịu thiệt thòi rất lâu, đêm nay hắn lại có dũng khí bỏ cô lại, hắn nghĩ, thật sự nên bắt đầu sống một cuộc sống mới rồi.

Đẩy cửa phòng ngủ, hắn đi đến bệ cửa sổ, nhìn bóng đêm bên ngoài, trong lòng tự nhủ: “Tần Gia Ngôn, hết hy vọng đi, Tô Tình, tạm biệt!”

Nhắm đi nhắm lại đến cuối cùng, vành mắt hắn lại đỏ lên.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1058: Đi Theo Anh, Được Không? (18)

Tần Gia Ngôn không phải chỉ thuận miệng nói với mẹ hắn như vậy mà thật sự hắn muốn kết hôn rồi.

Hắn gặp mỗi người mẹ hắn sắp xếp sẽ để ý đến những gì người đó nói, sau đó sẽ nhớ kỹ tên tuổi của những người đó

Trong vòng nửa tháng, hắn đã gặp tám cô gái, mỗi cô gái đều có thể nhớ mặt nhớ tên, ngay cả số điện thoại cũng thuộc nằm lòng.

Trong tám cô gái kia, Tần Gia Ngôn chọn được hai cô gái có thể hẹn ra gặp mặt lần thứ hai.

Cô gái đó nhỏ hơn hắn bảy tuổi, gia đình có điều kiện, thân hình gọn gàng, da dẻ trắng trẻo, mặt mũi tinh xảo.

Ngày xem mắt cô ấy, cô ấy mặc một cái áo sơ mi và quần jean rất giản dị, nhưng mà phù hợp với đôi giày trắng, toàn thân toát ra sức trẻ của tuổi thanh xuân, sau khi ngồi xuống, còn chưa mở miệng đã cười với Tần Gia Ngôn.

Nụ cười kia rất đẹp mắt, sạch sẽ trong suốt, tinh khiết chẳng có chút tạp niệm nào.

Cũng vì nụ cười kia mà Tần Gia Ngôn quyết định gặp cô ấy lần nữa.

Cô ấy có một cái tên rất dễ nghe: Hạ Y.

Hình như Hạ Y cũng rất thích Tần Gia Ngôn, cho nên khi vừa nghe thấy hắn hẹn cô lần nữa liền vui vẻ đồng ý.

Cuộc hẹn là lúc ba giờ rưỡi, Tần Gia Ngôn cố ý đến trước nửa tiếng, chỉ gọi một ly nước lọc, chờ nửa tiếng đồng hồ xong cuối cùng cũng đợi được cô.

Cũng giống như lần gặp mặt đầu tiên, Hạ Y vẫn rất giản dị, cô vừa nhìn thấy Tần Gia Ngôn liền phát tay với hắn, cười cong môi, mới nói với nhân viên phục vụ hai câu, sau đó đi đến trước mặt Tần Gia Ngôn.

So với lần gặp thứ nhất, lần thứ hai lại càng khiến người ta mở rộng lòng mình hơn rất nhiều, cùng nhau nói chuyện trời nam biển bắc một lúc lâu, Tần Gia Ngôn mới đưa Hạ Y về nhà, trên đường về, Hạ Y nhớ ngày một thứ bảy mình đi đạp thanh ở ngoại thành, lại dò hỏi xem hắn có muốn đi không, Tần Gia Ngôn lái xe, trầm tư hai giây đồng hồ, sau đó gật đầu đồng ý.

Nhìn hắn đồng ý, Hạ Y cúi đầu cười, lông mày có mấy phần run động.

Tần Gia Ngôn thật sự muốn thử ở bên Hạ Y một lần, cho nên sau khi trở về từ ngoại thành, hắn lại chủ động mời cô ăn tối.

Tất cả những chuyện xảy ra với Hạ Y lại như nước chảy thành sông, hắn và cô gặp nhau mấy lần, đúng vào ngày thất tịch, Hạ Y lại chủ động hẹn gặp Tần Gia Ngôn, Tần Gia Ngôn không từ chối, biết là lễ tình nhân, Tần Gia Ngôn chủ động mua cho cô một món quà, hai người ăn tối xong Hạ Y còn chủ động mời hắn đi ra đường dành cho người đi bộ chơi, Tần Gia Ngôn không từ chối, bên ngoài rất đông người qua lại, Hạ Y bị người ta đẩy một cái, suýt nữa ngã, Tần Gia Ngôn đưa tay ra đỡ cô, thân thể Hạ Y run lên, Tần Gia Ngôn được Hạ Y nhìn bằng một con mắt khác, cuối cùng hắn không buông tay cô ra mà nắm tay cô đi hết con đường.

Cũng đêm đó, Tần Gia Ngôn đưa Hạ Y về nhà, lúc dừng xe dưới lầu nhà cô, hắn lại không chờ Hạ Y nói gì mà gọi cô trước: “Hạ Y.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1059: Đi Theo Anh, Được Không? (19)

Hạ Y quay đầu lại nhìn Tần Gia Ngôn: “Dạ?”

Tần Gia Ngôn nhìn chằm chằm bóng đêm ngoài cửa xe, không lên tiếng.

Hạ Y nhú mào, lại nhắc hần: “Gia Ngôn?”

Tần Gia Ngôn nghe thấy tiếng của Hạ Y, tay nắm chặt bánh lái một hồi, lại như quyết tâm làm chuyện gì đó, mím môi một chút, sau đó lại quay đầu nói với cô: “Em xem gần nhất khi nào rảnh, đến nhà anh ăn một bữa cơm đi!”

Tần Gia Ngôn biết, nếu hần thật sự phải bắt đầu một cuộc sống mới với Hạ Y, hần phải nói: “Làm bạn gái anh đi!”, “Có muốn thử một chút không?” hay đại loại như vậy, nhưng những câu nói này, năm nào hần cũng mong có thể nói với Tô Tình, cho nên bây giờ hần không thể nào nói với Hạ Y như vậy, cuối cùng lại nói câu kia.

Tần Gia Ngôn sợ Hạ Y không hiểu ý mình, lại bổ sung: “Mẹ và chị của anh muốn gặp em!”

Hạ Y hiểu ý trong lời nói của Tần Gia Ngôn, hần muốn cô gặp gia đình mình, cho dù hai người quen biết nhau không lâu, nhưng tiến triển như vậy cũng có hơi nhanh, vẫn có thể thấy trong mắt cô sáng lên, cô muốn nói: “Lúc nào em cũng có thời gian” nhưng lại cảm thấy như vậy không đủ rụt rè, lại nói một chữ “em” liền đỏ mặt cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Gia Ngôn, anh nói như vậy có phải muốn cùng em, cùng em...”

Hạ Y không dùng từ nào thích hợp, cứ lặp đi lặp lại ‘cùng em’ nhiều lần...

Tần Gia Ngôn biết cô muốn hỏi gì, chẳng chờ cô nói cho xong liền “ừ” nhẹ một tiếng, cắt ngang lời của cô.

Mặt Hạ Y lại càng đỏ hơn, rũ đầu trong chốc lát, lại nói: “Gia Ngôn, lúc nào em cũng có thời gian.” Sau đó liền vội vã đẩy cửa chạy vào tiểu khu.

....

Ngày hôm sau Hạ Y đến biệt thự của Cố Dư Sinh ăn cơm.

Hạ Y là cô gái đầu tiên mà Tần Gia Ngôn đưa về nhà ra mắt gia đình cho nên với mẹ Tần lúc nào cũng mong con trai yên bề gia thất lúc này liền cực kỳ nhiệt tình.

Hạ Y hiểu chuyện ngoan ngoãn, nói chuyện nhỏ nhẹ ngọt ngào, mẹ Tần càng nhìn càng thích.

Vì Hạ Y và Tần Gia Ngôn quen nhau bằng cách xem mắt nên nhất định phải đính hôn trước, vì vậy, lúc ăn cơm, mẹ Tần liền trực tiếp hỏi: “Hạ Y, con về hỏi cha mẹ một chút khi nào có thời gian, hai nhà chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Hạ Y đương nhiên hiểu ý của mẹ Tần trong tình huống này, cha mẹ hai nhà gặp nhau tất nhiên là phải bàn chuyện cưới hỏi rồi, cô nhìn về phía Tần Gia Ngôn theo bản năng, thấy Tần Gia Ngôn chẳng có ý muốn phản đối, liền nhìn mẹ Tần cười: “Tối nay con về sẽ hỏi, sau đó con sẽ trả lời cho Gia Ngôn biết ạ!”

-

Buổi tối hôm đó, Tần Gia Ngôn đưa Hạ Y về đến dưới nhà, xe còn chưa rời đi, 15 phút sau, liền nhận được điện thoại của Hạ Y, nói cô đã hỏi chuyện với cha mẹ rồi, cha mẹ cô nói chủ nhật có thời gian, hỏi Tần Gia Ngôn có được không.

Tần Gia Ngôn đeo tai nghe Bluetooth, lái xe một lúc lâu mới nháy mắt

một cái lấy lại được tinh thần, mới nhẹ giọng trả lời cô: “Không thành vấn đề, ngày mai anh sẽ sắp xếp thời gian và địa điểm rõ ràng rồi báo lại cho em.”

Hạ Y nghe Tần Gia Ngôn trả lời xong, rất vui mừng, trong điện thoại còn nói chuyện với Tần Gia Ngôn một lát, sau đó biết hẳn đang lái xe mới quan tâm nói hẳn lái xe cẩn thận, mới lưu luyến không rời mà cúp máy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1060: Đi Theo Anh, Được Không? (20)

Cuộc gặp gỡ hai bên gia đình rất thuận lợi, mẹ Tần rất hài lòng với Hạ Y, cha mẹ Hạ Y cũng rất thích Tần Gia Ngôn, hai bên quả thực rất hợp nhau, gặp nhau liền bàn đến chuyện cưới sinh.

Lúc hai bên gia đình đang thương lượng khi nào tổ chức hôn lễ, mới nhớ đến việc hỏi ý kiến của Hạ Y và Tần Gia Ngôn, Hạ Y lại giống như lần đầu tiên mẹ Tần hỏi cô ở biệt thự của Cố Dư Sinh, cô cũng nhìn về phía Tần Gia Ngôn, Tần Gia Ngôn nhìn cô một cái, chẳng có chút do dự, cũng không dùng nhịp nào liền trả lời: “Cứ theo sự sắp xếp của mọi người vậy.”

Mẹ Tần và cha mẹ Hạ Y nghe vậy đều vui vẻ, hai mẹ liền hẹn một ngày tìm người xem ngày hoàng đạo để tổ chức đính hôn.

Chuyện về sau, càng ngày càng phát triển xa hơn dự tính của Tần Gia Ngôn, rất nhanh.

Ngày thứ ba hai bên gia đình gặp nhau, Tần Gia Ngôn đang đánh răng thì mẹ Tần lại cầm một tờ giấy hứng chí bưng bưng xông vào, đứng ở cửa phòng tắm, nói với Tần Gia Ngôn, bà vừa tìm thấy một đại sư, nhìn ngày tháng năm sinh của hấn và Hạ Y tính xong rồi, ngày 18 tháng sau là ngày tốt nhất để tổ chức lễ hỏi.

Hôm nay là ngày 28, thời gian cách đó chỉ còn 20 ngày.

Từ ngày hấn quyết tâm buông bỏ tình cảm với Tô Tình, đã qua một tháng lẻ mười ngày hấn không qua lại với cô, cũng không gặp cô ta lần nào, vào giờ phút này, chỉ cần hấn gật đầu với mẹ, không từ chối, sau hai mươi ngày hấn và Tô Tình thật sự sẽ là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Động tác đánh răng của Tần Gia Ngôn dừng lại một hồi, hấn không dám

ngẩng đầu nhìn mình trong gương, sợ nhìn thấy nét do dự trên chính khuôn mặt của mình, dùng sức ừ với mẹ của hắn một tiếng, kiên quyết như đang nói cho chính mình nghe: “Nếu mẹ thấy không quá nhanh thì con không có vấn đề gì.”

Trúc đây lúc thúc giục Tần Gia Ngôn kết hôn, mẹ Tần ước gì có thể nghe thấy câu này nhiều lần, nhưng hôm nay hắn để cho người ta muốn gì được đó ngược lại lại làm cho mẹ Tần cảm thấy lo lắng, có chút gì đó không đúng, mẹ Tần đứng trước cửa nhà vệ sinh nhìn Tần Gia Ngôn đang đánh răng trôi chảy một chút, mới hỏi: “Gia Ngôn, con thật sự không sao chứ?”

Tần Gia Ngôn nhắc mắt, nhìn mẹ qua gương, lắc đầu một chút, hỏi: “không có a, sao mẹ lại hỏi vậy?”

“Chỉ vì thấy có chút kỳ quái....” Mẹ Tần dừng một chút, vẫn hỏi lời trong lòng: “Gia Ngôn, con thật sự muốn kết hôn với cô bé này chứ?”

Tần Gia Ngôn không nhanh chóng trả lời câu hỏi của bà mà súc miệng thật sạch, trả lời: “Con chưa bao giờ đùa giỡn với hôn nhân hết ạ.”

Mẹ Tần thở phào một hơi, trong lòng thư thả, đợi đến khi Tần Gia Ngôn quay người lại bà. Bà mới nhìn Tần Gia Ngôn một chút, phát hiện trong tư thế thanh cao thông dong của Tần Gia Ngôn, mới tin mình đã nghĩ quá nhiều rồi, cho nên không nói nữa, quay người ra khỏi phòng Tần Gia Ngôn.

Đợi đến khi cửa đóng lại, trong phòng lại yên tĩnh không một tiếng động, Tần Gia Ngôn mới giơ tay tắt nước.

Hắn như một pho tượng vậy, cúi đầu, nhìn bồn rửa tay trắng tinh một lúc lâu, mới lấy khăn ung dung thông thả lau những giọt nước trên mặt.

Sau đó quay người đi đến phòng thay đồ, thay một bộ âu phục trắng tinh sạch sẽ, cầm chìa khóa, xuống lầu đi làm.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1061: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (1)

Chuyện kết hôn của Tần Gia Ngôn với Hạ Y sắp đến rồi.

Những ngày tiếp theo, Tần Gia Ngôn vừa bận công việc vừa bận chuyện cưới xin với Hạ Y.

Cuối cùng, địa điểm tổ chức hôn lễ được Tần Chỉ Ái quyết định là ở khách sạn Bắc Kinh, sân khấu là mời chuyên viên nước ngoài về thiết kế, tổng cộng có ba phương án, Tần Gia Ngôn đều nói cho Hạ Y nghe để cô quyết định.

Tần Gia Ngôn đối xử với Hạ Y vô cùng tốt, là kiểu tốt của cẩn thận tỉ mỉ. Hạ Y gọi điện thoại, dù là đang tiếp khách hay là lúc đó đang làm gì, cho dù là hội nghị rất quan trọng, hắn không gặp Hạ Y một ngày thì buổi tối ngày hôm đó trước khi đi ngủ hắn sẽ gọi điện thoại cho Hạ Y, hỏi xem ngày hôm nay cô đã làm gì, chúc cô một câu ngủ ngon, hắn biết Hạ Y đến ngày không thoải mái sẽ dành thời gian nghỉ trưa đi siêu thị mua cho cô một hộp trà gừng, lái xe đến chỗ Hạ Y làm đưa cho cô.

Hạ Y cũng dần quen với Tần Gia Ngôn, không còn thẹn thùng như trước kia nữa, nhưng Tần Gia Ngôn vẫn rất kiên nhẫn, đều rất quan tâm dỗ dành cô, thậm chí cô có cố tình gây chuyện gì đi nữa hắn cũng không ghét bỏ mà còn ra vẻ đúng mực của một người chồng chưa cưới không thể tốt hơn, làm những chuyện thật lòng thật dạ với người vợ chưa cưới của mình.

Ngày một tháng một trôi qua, Tần Gia Ngôn và Hạ Y đã chọn xong lễ phục, nghĩ đến những khách cần phải mời trong lễ đính hôn, thậm chí còn hẹn trước được với chuyên viên trang điểm rồi, Tần Gia Ngôn cũng không gặp Tô Tình.

Tần Gia Ngôn cho rằng cả đời này hắn cũng sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa, nhưng năm ngày trước khi hắn và Hạ Y đính hôn, lại gặp được Tô Tình.

Đó là một ngày xe của Hạ Y cần phải đi bảo trì, lúc Tần Gia Ngôn gọi điện thoại cho Hạ Y, nghe thấy cô làm tầm sáng sớm thứ hai cô phải chen chúc trong tàu điện ngầm, khiến chồng chưa cưới của cô nói thứ hai sẽ đích thân đến đón cô đi làm.

Hạ Y tự nhiên từ chối, nhưng sáng sớm ngày thứ hai Tần Gia Ngôn vẫn đến dưới nhà Hạ Y chờ cô.

Đúng lúc vô cùng, buổi sáng hôm đó cha Hạ bỗng nhiên bị đau dạ dày, Hạ Y phải đưa ông đi cấp cứu, thân là con rể tương lai của Hạ gia, Tần Gia Ngôn nhất định phải quan tâm đến sức khỏe của cha vợ, vì vậy nên hắn không nói gì liền gọi điện thoại đến công ty nói với trợ lý sáng đó hắn không đến được, sau đó đưa cha Hạ đến bệnh viện.

Trong bệnh viện hai ba tiếng đồng hồ, sức khỏe của cha Hạ không sao nữa, bệnh viện cho một ít thuốc liền có thể về nhà.

Buổi trưa nắng gắt, Tần Gia Ngôn để Hạ Y chờ cũng cha cô ở cửa phòng cấp cứu, hắn đi lái xe đến.

Hắn lái xe đến cửa phòng cấp cứu, dừng lại, vừa mới mở cửa xuống xe, lại nhìn thấy Tô Tình phía sau cha Hạ và Hạ Y.

Tô Tình cũng nhìn thấy hắn.

Bước chân của cô rõ ràng là dừng lại một chút, tay cầm vài tờ giấy khám bệnh của bệnh viện nhét vào túi xách mang theo bên người.

Tần Gia Ngôn nghĩ có thể những tháng qua Tô Tình sống không tệ, sắc mặt tốt hơn nhiều, da dẻ còn trắng nõn hơn so với trước kia.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1062: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (2)

Đợi đến khi Tô Tình thu gọn xong giấy tờ, lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy tầm mắt của Tần Gia Ngôn, Tần Gia Ngôn liền thu lại tầm mắt đang đánh giá cô.

“Gia Ngôn, ở đây!” Hạ Y nhìn thấy hắn cười híp mắt, phát phát tay.

Nghe thấy tiếng gọi, Tần Gia Ngôn liền lấy lại tinh thần vừa mới bị Tô Tình đảo lộn, cất bước đi về phía Hạ Y.

Tô Tình đứng sau Hạ Y nhưng hắn chẳng nhìn cô lần nào nữa, giống như cô là người xa lạ vậy, dắt tay cha Hạ từng bước từng bước đi xuống cầu thang một cách nhẹ nhàng, mở cửa xe, đỡ cha Hạ ngồi lên xe xong lại giúp Hạ Y mở cửa cạnh ghế người lái, đến khi Hạ Y lên xe xong, Tần Gia Ngôn vẫn quan tâm chăm sóc giống như thường ngày, khom người giúp cô thắt dây an toàn xong sau đó mới vòng qua đầu xe đến chỗ ghế lái xé, ngồi trên xe, đạp ga, từ từ khởi động xe.

Đợi một lúc rất lâu, Tần Gia Ngôn mới dám ngẩng đầu lên nhìn qua kính chiếu hậu.

Tô Tình mặc một chiếc váy màu hồng, còn đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn chiếc xe của hắn từ từ rời đi.

“Gia Ngôn, thật sự là làm phiền con quá.” Cha Hạ uống thuốc xong thoải mái hơn rất nhiều, dựa lên lưng ghế ngượng ngùng nói.

Tần Gia Ngôn thu lại tầm mắt, lễ phép nói: “Bác trai, bác đừng nói vậy, đây là chuyện con nên làm mà.”

“Cám ơn anh, Gia Ngôn.” Hạ Y cũng nói.

“Không có gì!” Tần Gia Ngôn cười nhạt với Hạ Y, vừa nhìn lại kính chiếu hậu, đã không nhìn thấy Tô Tình nữa.

Tần Gia Ngôn mím môi một hồi, một lúc lâu mới thu lại tầm mắt, đối mặt với lời cảm ơn của Hạ Y lại cảm thấy lực bất tòng tâm.

Buổi sáng thứ năm, nếu không phải cha Hạ đột nhiên đau dạ dày, Tần Gia Ngôn vốn định đi làm, đến ba giờ chiều thì về sớm đón Hạ Y đi chọn nhẫn cưới.

Cha Hạ lại đột nhiên có chuyện vào lúc này, đến khi đưa ông về đến nhà đã là mười hai giờ trưa, Tần Gia Ngôn ăn cơm ở Hạ gia xong, liền đưa cô đến trung tâm thương mại.

Có thể là mấy ngày nay không nhìn thấy Tô Tình, lúc này Tần Gia Ngôn theo Hạ Y chọn nhẫn cưới mà cứ hồn vía lên mây, Hạ Y đeo chiếc nào hắn cũng không nhìn đến mà cứ gật đầu cho qua.

Có thể là con gái mua đồ, có những tiêu chuẩn khác nhau, cho nên Hạ Y thử hơn 10 cái nhẫn, chọn ra ba cái trong đó, cuối cùng lại không biết nên mua cái nào, liền kéo Tần Gia Ngôn đến chọn, hắn cũng chỉ nhìn qua một lần, liền chỉ cái ở chính giữa nói: “Vây chiếc này đi!”

Không biết là Hạ Y ngốc thật hay là giả ngốc, Tần Gia Ngôn có biểu hiện như vậy nhưng cô vẫn chẳng để ý, chỉ cười cười nói: “Được”. sau đó lại hài lòng quay lại cười nói với nhân viên bán hàng: “Giúp tôi gói cái này lại, cảm ơn!”

Tần Gia Ngôn thật sự cảm thấy ngọt ngạt trong lòng, trả tiền xong, hắn thừa dịp nhân viên còn chưa gói nhẫn xong liền tìm đường đi đến nhà vệ sinh, tách khỏi Hạ Y.

Từ nhà vệ sinh đi ra, hắn vừa mới rửa tay xong liền nghe thấy tiếng gọi không thể quen thuộc hơn: “Gia Ngôn.”

Gia Ngôn đang lấy khăn giấy lau tay liền dừng lại động tác, mãi đến khi

người gọi đứng bên cạnh hắt hắt mới lau khô tay, quay đầu nhìn đôi phương.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1063: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (3)

Là Tô Tình, cô vẫn mặc đồ như lúc ở bệnh viện, chỉ khác là bây giờ cô đã thay đôi giày cao gót thành một đôi dép màu hồng nhạt mà thôi.

Cô bình tĩnh nhìn hắn, ngay cả lời nói trong miệng cũng chẳng có chút khó khăn nào: “Gia Ngôn anh thật sự muốn kết hôn sao?”

Nghe thấy tiếng của Tô Tình, Tần Gia Ngôn trừng mắt không nhìn cô nữa, từ từ đứng thẳng người, không nói gì chỉ gật đầu nhẹ với Tô Tình một cái.

“Buổi sáng cô gái em gặp phải trong bệnh viện chính là vị hôn thê của anh sao?” Tô Tình lại hỏi.

Tần Gia Ngôn chẳng hé răng, chỉ gật đầu cô giống như lúc nãy vậy.

“Cô ấy thật xinh đẹp, hai người cũng rất xứng, em vừa tình cờ nhìn thấy anh và cô ấy mua nhẫn, là nhẫn cưới đúng không? Khi nào thì hai người tổ chức đính hôn? Khi nào thì cưới?”

Tần Gia Ngôn nghe Tô Tình hỏi một hồi, trong lòng hắn không phải không tức giận. Lúc đó hắn muốn dẫn cô đi, cô không chịu đi, bây giờ hắn đã có một cuộc sống mới rồi, cô lại đến hỏi hắn nhiều như vậy là có ý gì?

“Cô ấy vô cùng tốt...” Tần Gia Ngôn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, không chờ Tô Tình nói gì mà hắn lại cắt ngang cô: “.....Tôi thiếu cô ấy sẽ kết hôn với tôi, cũng không nghĩ để tôi là một tình nhân bí mật của cô ấy, chúng tôi đi trên con đường lớn một cách quang minh chính đại, cho dù là ở phương diện nào, cô ấy đều tốt vô cùng.”

Tô Tình còn muốn hỏi tiếp đành phải dừng lại, cô nhìn ánh mắt của Tần

Gia Ngôn, rõ ràng vẫn trầm tĩnh như nước, nhưng không hiểu sao lại có một loại đau thương không thể nói được tràn ra ngoài.

Trong lòng Tần Gia Ngôn bén đau, hần tinh tường cảm nhận được trái tim của mình lúc này bắt đầu trở nên mềm nhũn.

Hắn thật sự mình suy nghĩ vớ vẩn lần thứ ba, không dám ở lâu liền quay người ra khỏi nhà vệ sinh.

“Gia Ngôn!” Tô Tình lại gọi tên hắn lần nữa.

Bước chân của Tần Gia Ngôn chậm lại, lại như không nghe thấy, đến khi hắn thật sự sắp ra khỏi nhà vệ sinh, Tô Tình lại gọi lần nữa: “Gia Ngôn!”

Hắn theo bản năng muốn dừng lại, nhưng đúng lúc đó điện thoại trong túi hắn lại reo, là Hạ Y gọi điện thoại đến.

Hắn hầu như không có chút chần chừ nào liền bắt máy.

“Gia Ngôn, anh ở đâu, nhắn gói xong rồi, em đi tìm anh!” nghe giọng nói mềm mại ngọt ngào của Hạ Y, Tần Gia Ngôn dùng sức hạ hỏa những tức giận mà nãy giờ Tô Tình gây ra cho hắn, nhẹ giọng nói: “Không cần đâu, em ở đó chờ anh, anh đến ngay.”

Nói xong, Tần Gia Ngôn vừa cúp máy vừa rời khỏi nhà vệ sinh, không quay đầu lại.

Đợi đến khi tiếng bước chân của hắn hoàn toàn biến mất, Tô Tình mới nhìn chằm chằm hai bàn tay mình, nhẹ giọng nói: “Tần Gia Ngôn, em gọi anh lại là muốn nói với anh một câu, chúc anh hạnh phúc!”

Nhưng hôm nay em mới biết, thì ra anh đã đi xa em đến vậy, một câu chúc phúc anh cũng chẳng cần ở em.

Tô Tình khẽ thở dài một hơi, đưa tay sờ bụng mình một lúc lại trở mắt đứng đó một lát, mới cất bước rời đi.

Cô đi ra, đúng lúc nhìn thấy Tần Gia Ngôn và vợ chưa cưới của hắn vào thang máy.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1064: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (4)

Bởi vì chủ nhật, trong trung tâm thương mại có rất nhiều người, có một cậu bé chạy về phía hai người họ, suýt nữa thì lao vào người vợ sắp cưới của hắn, Tần Gia Ngôn phản ứng cực nhanh đưa tay kéo cô gái kia vào ngực hắn, ôm vai cô.

Đợi đến khi cậu bé kia chạy qua, Tần Gia Ngôn hơi cúi đầu, nhìn cô gái trong ngực mình, nhìn từ rất xa Tô Tình cũng có thể thấy hắn đang rất quan tâm cô.

Còn nhớ lúc trẻ hắn và cô ở trên sân thể dục tản bộ, lúc có người lái xe thể thức một ngang qua hai người họ, hắn cũng sẽ đưa cánh tay ra, kéo cô vào lòng, bảo vệ cô như vậy.

Khi đó cô ở trong ngực hắn, nghe thấy nhịp tim và hơi ấm của hắn, trong lòng có một dòng mật ong khiến cô vui vẻ.

Mà bây giờ, hắn sẽ lại dùng cách đó để đối xử với người con gái khác, không phải là cô, từ nay về sau, hắn thuộc về một cô gái khác rồi.

Mãi đến khi Tần Gia Ngôn và Hạ Y vào thang máy, Tô Tình mới quay người đi ngược hướng với bọn họ

-

Từ trung tâm thương mại đi ra đã là năm giờ chiều, Tần Gia Ngôn đưa Hạ Y đi ăn tối, sau đó đưa cô về nhà.

Thời gian còn sớm, buổi tối nhiệt độ cũng không mát hơn, vừa đúng lúc Hạ Y mở cửa sổ, lại nghe thấy mùi thơm của hoa quế ven đường, cô không nhịn được đưa tay ra, vuốt ve hộp nhẫn, khóe môi cũng không nhịn được

cong lên, tầm mắt lại không nhìn được nhìn Tần Gia Ngôn trong kính chiếu hậu.

Lúc ban đầu, cô chỉ cảm thấy hấn và cô xem mắt nhau một lần là cô đã thấy hấn tốt lắm rồi, nhưng qua thời gian tiếp xúc này, cô lại càng phát hiện mình thật sự không thể rời bỏ hấn, hấn một giây trước đưa cô về nhà, giây sau liền gọi điện thoại cho cô, ban đêm nằm mơ thấy hấn, ban ngày đi làm cũng nghĩ đến hấn.

Cho là năm ngày nữa cô và hấn đính hôn đến nơi rồi nhưng cô lại có cảm giác không thể nào tin nổi, thời gian gần đây cô cứ giống như đi vào một thế giới khác, không dám tin tưởng một người đàn ông ưu tú như Tần Gia Ngôn lại cưới cô.

Hạ Y nháy mắt một cái, quay đầu, nhìn những đường nét hoàn mỹ trên gò má của Tần Gia Ngôn: “Gia Ngôn, hôm nay thời tiết tốt như vậy chúng ta xuống xe đi dạo một chút có được không?”

Theo bình thường, chắc chắn hấn sẽ đồng ý với cô, nhưng hôm nay hấn gặp Tô Tình hai lần liên tiếp trong cùng một ngày cho nên hấn thật sự không chắc có thể chịu đựng tiếp hay không, nói: “Buổi tối anh còn chút chuyện phải giải quyết, hôm khác đi được không?”

Hạ Y không vì Tần Gia Ngôn từ chối mà tức giận, cong môi nặng nề “ừ” một tiếng.

Xe dừng dưới lầu nhà Hạ Y, cô không tháo dây an toàn mà quay đầu nói tạm biệt với Tần Gia Ngôn xong cũng không xuống xe mà dùng sức nắm chặt túi, nuốt vào ngụm nước bọt, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Gia Ngôn.”

“Hả?” Tần Gia Ngôn nhìn cô.

Hấn và cô ở bên nhau lâu như vậy, cả ngày đính hôn cũng sắp đến rồi nhưng hấn chưa bao giờ ôm cô một lần, hôn cô một cái.

Hạ Y cắn môi, không biết nên mở miệng thế nào, chỉ nhìn Tần Gia Ngôn

không chớp mắt.

Cô nhìn hắn hồi lâu, thấy hắn nhú mày, cô chỉ đơn giản nhắm mắt, chủ động nghiêng người về phía hắn.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1065: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (5)

Lúc môi cô còn cách hắn một khoảng rất xa, hắn giả vờ như không biết cô muốn làm gì, lơ đãng quay đầu, giả vờ như nhớ đến chuyện gì đó, mở miệng: “À, Hạ Y....”

Toàn thân Hạ Y hoàn toàn bất động, lông mi run rẩy đến kỳ cực.

“Trong cốp xe của anh có một túi táo, là buổi sáng lúc đến định đưa cho em nhưng quên lấy ra, em xách lên đi.”

Nói xong, Tần Gia Ngôn liền mở cửa xuống xe, đến cốp sau ôm túi táo, vòng đến chỗ cô ngồi, mở cửa xe cho cô.

Hạ Y cố gắng tỏ ra tự nhiên xuống xe, cười yếu ớt nhận túi táo của hắn.

“Về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.” Tần Gia Ngôn nói.

“Ừ, anh cũng vậy, lái xe chậm một chút.”

“Ừ.” Tần Gia Ngôn đáp một tiếng, nhìn chằm chằm Hạ Y một chút, sau đó vòng qua đầu xe, đi về phía ghế người lái.

Hắn kéo cửa xe, Hạ Y lại gọi tên hắn: “Gia Ngôn!”

Tần Gia Ngôn cầm cửa xe, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Y.

Hạ Y muốn nói lại thôi, như có gì muốn hỏi nhưng cuối cùng lại không thể nào hỏi ra được, chỉ nói: “Anh về nhà đừng làm việc quá khuya, sức khỏe quan trọng.”

Tần Gia Ngôn cười: “Được, em mau lên lầu đi!”

Hạ Y gạt gù, nhìn Tần Gia Ngôn vài lần mới quay người đi vào.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Hạ Y nữa, đáy mắt Tần Gia Ngôn lại trở nên cô đơn.

Hắn rõ ràng cả ngày nay chẳng làm chuyện gì nặng nhọc đến nỗi tổn công mất sức, nhưng lúc này hắn lại cực kỳ mệt mỏi, ngồi co quắp trong xe.

Hắn không ngốc, đương nhiên biết hành động lúc này của Hạ Y là muốn làm gì, nhưng mà hắn có cố thử hôn Hạ Y bao nhiêu lần vẫn làm không được.

Đó là loại phản ứng theo bản năng của thân thể.

Hạ Y cho dù tốt đến đâu, là người hắn chọn cùng hắn đi đến hết quãng đời còn lại nhưng cô không phải Tô Tình, trong đáy lòng hắn cứ mãi không thể chấp nhận được sự thật này.

Mặc kệ thân thể hắn có thể tiếp thu được hay không, hắn đều sẽ cố gắng thay đổi bản thân.

Bởi vì chuyện của hắn và Tô Tình đã đi đến bước đường cùng rồi.

-

Một ngày ngẫu nhiên gặp Tô Tình hai lần, cũng không làm thay đổi sinh hoạt của Tần Gia Ngôn, cũng không dao động việc kết hôn của hắn và Hạ Y.

Đêm đó Hạ Y chủ động, tuy rằng hắn có từ chối nhưng như vậy có thể hiểu rõ, Hạ Y không ngốc, trong lòng cô rất rõ, tuy rằng lúc gặp hắn hắn vẫn vui vẻ cười khanh khách nhưng mà Tần Gia Ngôn vẫn có thể cảm nhận được cô không vui.

Thàng ngày lặng lẽ trôi qua, ngày đính hôn ngày một đến gần, ngay ngày thứ hai trước khi đính hôn, Tần Gia Ngôn lại nhận được ba tin tức.

Tin thứ nhất là một tin tốt.

Tin thứ hai là một chuyện cũ.

Tin thứ ba là một cơn ác mộng.

Ngày đó, sáng sớm sáu giờ rưỡi, Tần Gia Ngôn đang chìm trong giấc ngủ lại nhận được điện thoại của Tần Chỉ Ái.

Bị quấy rầy giấc ngủ, tâm tình của hắn có chút không vui, lúc đang nhận điện thoại của chị gái lại ôn hòa hỏi: “Chị, có chuyện gì?”

“Gia Ngôn, trước đây không lâu chị có nói với em về việc anh rể em đang tìm người giúp gia đình chúng ta năm đó có đúng không? anh rể em đã tra ra được rồi, hôm nay anh ấy đã nói họ tên người đó cho chị biết, mẹ nói hôm nay muốn đi gặp cô ấy, vì vậy em dậy đi, mau thay đồ rồi đến đây.”

Tần Gia Ngôn hồi phục lại tinh thần trong nháy mắt, sau khi đáp lại Tần Chỉ Ái, liền rời giường, rửa mặt thay đồ, cầm chìa khóa xe ra khỏi nhà.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1066: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (6)

Tần Gia Ngôn đến biệt thự của Cố Dư Sinh, còn chưa vào nhà đã bị giục mau mau xuất phát.

Dù sao cũng là người từng giúp Tần gia qua một kiếp nạn, Tần Chỉ Ái cũng muốn thay lời cảm ơn, vì vậy Tần Chỉ Ái đưa Đậu Phụng Nhỏ đến nhà cũ của Cố gia rồi cũng đi cùng.

Người đó tên là Trương Lâm, bây giờ đang ở một thôn ngoại thành.

Từ trung tâm lái xe đi tốn khoảng ba tiếng đồng hồ, mới tìm tiếp địa chỉ mà Tần Chỉ Ái đọc.

Đó là một tòa nhà trệt, có thể là đã lâu, cũ nát, cửa nhà bị khóa từ bên trong.

Tần Gia Ngôn đứng ở cửa nhìn, gọi một lúc lâu, mới nghe thấy tiếng hỏi: “Ai nhĩ?”

Sau đó lại có tiếng bước chân, qua khoảng nửa phút, người đó đến mở cửa, lúc kéo cửa ra còn có tiếng kẽo kẹt.

Người phụ nữ mở cửa chừng ba mươi tuổi, có thể là do quanh năm cô đều làm việc tay chân cho nên da dẻ có hơi già nua, cô nhìn những người quần áo phăng phiêu đứng trước cửa nhà mình, trố mắt một hồi: “Xin hỏi các người tìm ai?”

Trong tài liệu mà Cố Dư Sinh đưa cho Tần Chỉ Ái, Trương Lâm là một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, Tần Gia Ngôn lễ phép hỏi: “Xin hỏi, đây là nhà của Trương Lâm đúng không?”

Trên mặt người phụ nữ kia lại càng ngạc nhiên hơn, một lúc lâu mới trả lời: “Vâng.”

Mẹ Tần vui vẻ đến kích động đi về phía trước một bước: “Cô ấy bây giờ đang ở đâu? Tôi có thể gặp cô ấy một chút không?”

Người phụ nữ kia đối mặt với ba người nhà họ Tần nhìn vài vòng, mới ấp úng mở miệng, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Các người tìm cô ấy có chuyện gì không?”

“Là như vậy, chúng tôi tìm cô ấy có ý muốn trả ơn vì lúc trước cô ấy đã giúp chúng tôi một chuyện từ mấy năm về trước, lúc đó tôi nằm viện...” mẹ Tần chẳng có chút che giấu nào, liền nói ra mục đích tới đây của bà, còn chưa nói hết, người phụ nữ kia liền nhìn về phía Tần Gia Ngôn, nhìn hẩn một lúc lâu xong, mới mở miệng hỏi: “Cậu chính là Tần Gia Ngôn?”

Câu hỏi này liền khiến ba người họ ngây ngẩn kinh ngạc, họ còn chưa giới thiệu, sao cô ta lại biết được?

Người phụ nữ kia hiểu ba người họ thắc mắc điều gì, liền nói: “Tôi chính là Trương Lâm.”

Nghe như vậy, Tần Chỉ Ái ngẩn người, lấy điện thoại di động ra nhìn tỉ mỉ lại bức ảnh, đúng thật là người đó, chỉ là thời gian lâu rồi, nhan sắc của cô ấy thay đổi không còn như lúc trước nữa mà thôi.

“Thì ra cô chính là Trương Tô Tình, thật là đại ân nhân, chuyện năm đó nhờ có cô mà...” mẹ Tần vô cùng cảm kích.

Trương Lâm bị những lời nói của bà làm không vui, hơi cúi đầu, nhường cửa cho họ vào.

Trương Lâm để ba người họ ngồi trên ghế salon, sau đó lấy cho mỗi người một ly nước, sau đó nói thẳng những lời cảm kích của mẹ Tần: “Tần bá mẫu, người cách người nên cảm ơn năm đó không phải là tôi, bởi vì năm đó có một cô gái đã nhờ tôi thế thân để chuyển khoản tiền này cho các

người.”

Ba người sững sốt, nhìn nhau một lúc lâu, mới nhìn lại Trương Lâm.

Trương Lâm không Tô Tình nói mà nhìn Tần Gia Ngôn: “Tần tiên sinh, có thể theo tôi đến nhà ở phía đông để nói chuyện riêng không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1067: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (7)

Trương Lâm liên tục nói hai câu khiến ba người họ hoàn toàn không nói thêm được gì nữa, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Tần Gia Ngôn nhìn mẹ Tần và Tần Chỉ Ái một chút, một lát sau, khẽ gạt đầu với Trương Lâm một cái, sau đó ôn hòa nói chữ “Được” xong, lại đứng dậy khỏi ghế salon.

Trương Lâm chỉ ngoài cửa, đi một bước trước dẫn đường cho Tần Gia Ngôn.

Nhà ở phía đông là nhà ăn, Trương Lâm mời Tần Gia Ngôn ngồi xuống xong, rót một ly nước, đặt trên bàn ăn, sau đó cũng rót cho mình một ly, sau đó mới tìm một vị trí thuận lợi ngồi xuống.

Trương Lâm cầm ly nước, nhìn Tần Gia Ngôn một lúc lâu, đột nhiên lại thở dài một hơi: “VẬY CHÍNH LÀ ANH RỒI, NẾU NHƯ ANH TÌM ĐẾN TÔI SỚM HAI NGÀY THÌ TỐT BIẾT MẤY....”

Câu nói này của tkl làm cho Tần Gia Ngôn không hiểu, lại hồi hộp hỏi: “Trương tiểu thư, cô nói vậy là có ý gì?”

“Tần tiên sinh, cậu đừng hỏi chuyện này gấp, cậu cứ nghe đầu đuôi sự việc trước đi đã.”

Không biết có phải cô ấy cố ý như Tần Gia Ngôn khiến hắn nóng ruột không, cô ta dừng lại mấy giây, Tần Gia Ngôn lại cảm thấy dày vò như đang phải trôi qua một thế kỷ.

“Tôi và Tô Tình trước đây là đồng hương, chúng tôi sống chung trong cùng một thôn, lên đây sống, gia cảnh cũng nghèo như nhau, ăn xong bữa

trước phải lo cho bữa sau.”

Những chuyện này Tần Gia Ngôn cũng đã biết đến, dù hắn rất muốn nghe đến phần tiếp theo nhưng mà vẫn rất kiên nhẫn chờ Trương Lâm nói.

“Tôi và Tô Tình không giống nhau, Tô Tình học giỏi được xem là học sinh xuất sắc, được học trường thành phố, mà tôi lại lên thành phố chỉ để kiếm sống, từ nông thôn lên thành phố sống rất cực khổ, căn nhà này là nhà của chồng tôi.”

“Những ngày tháng bây giờ của tôi có thể cho là hạnh phúc nhưng mà Tô Tình tuy trước đây tốt hơn tôi rất nhiều nhưng mà không phải trời cao lúc nào cũng ưu đãi cô ấy, hoặc là nói đúng hơn, cô ấy quá ngốc.

“Tô Tình tới Bắc Kinh này mười mấy năm, thường xuyên đến tìm tôi, mặc dù tôi chưa biết cậu nhưng từ trong miệng cô ấy tôi đã có thể nghe về cậu rất nhiều lần, cô ấy nói cậu chính là người mua cho cô ấy tô mỳ thịt bò, cô ấy nói cậu chính là chân mệnh thiên tử trong cuộc đời của cô ấy, cho cô ấy ánh sáng ấm áp nhất, lúc các người ở Hàng Châu học đại học, sau khi chính thức quen nhau xong, lúc cô ấy đến buổi điện thoại công cộng báo tin vui này cho tôi biết xong, trong giọng nói của cô ấy đều không thể nào che giấu nỗi vui sướng, tôi cũng thật sự mừng cho cô ấy, các người đều cùng học chung với nhau, sau khi tốt nghiệp, có lẽ sẽ ở cùng nhau, những ngày tháng ấy nhất định sẽ.....”

“Tiệc vui không dài, có một ngày hơn nửa đêm, cô ấy bỗng nhiên chạy từ Hàng Châu lên Bắc Kinh tìm tôi nhìn thấy tôi cô ấy liền ôm tôi khóc òa lên, trực giác đầu tiên của tôi là hai người có mâu thuẫn gì đó, nhưng sau đó mới biết không phải là do tình cảm của hai người có vấn đề mà là gia đình của hai người đều có vấn đề.”

Tần Gia Ngôn nhìn đầy mắt Trương Lâm, có chút kinh ngạc.

Hắn biết, lúc ấy nhà mình xảy ra chuyện nhưng chưa từng nghe đến chuyện nhà cô xảy ra vấn đề gì cả...

Trương Lâm koi để ý đến ngò vức của Tần Gia Ngôn, tiếp tục nói một mình: “Tô Tình không nói cho cậu biết, đúng không? nếu như không phải hôm nay tôi nói cho cậu biết thì có lẽ cả đời này cậu cũng không thể nào biết chuyện này, lúc trước khi nhà cậu có chuyện lớn thì nhà của Tô Tình cũng gặp chuyện tương tự, cha của cô ấy té gãy chân từ trên núi xuống, cần tiền khám bệnh.”

“Mỗi ngày cô ấy nhìn thấy tiền thuốc của mẹ cậu cậu còn phải bôn ba chạy vạy khắp nơi, cô ấy cũng lên đến bệnh viện theo cậu, nghe thấy người ta muốn đuổi mẹ cậu ra khỏi viện.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1068: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (8)

“Cô ấy còn đang do dự thì biết chị của cậu và cậu đều có ý định thôi học, cho nên muốn nhanh chóng kiếm được tiền...”

‘À này giờ tôi nói nhiều như vậy, còn chưa giới thiệu, ban đầu tôi đến Bắc Kinh chỉ định đi làm, là làm mai mối rồi lấy tiền hoa hồng, Tô Tình ban đầu biết chuyện này cũng chẳng tốt đẹp gì nhưng cô ấy đi theo tôi lâu cũng biết chuyện, có thể là yêu ai yêu cả đường đi lối về cho nên Tô Tình không nỡ để chị cậu phải bước chân vào con đường này cho nên tối hôm đó cô ấy đã ôm tôi khóc rất lâu, cuối cùng cũng nói với tôi: Chị Lâm, chị ở đây biết rất nhiều người có tiền, chị giới thiệu cho em một người đi, chỉ cần có tiền, làm gì cũng được.’

Tần Gia Ngôn mơ hồ đoán được chuyện gì nhưng hắn lại không dám đối mặt, tay cầm ly nước của bao nhiêu bắt đầu run rẩy.

“Tôi làm sao có thể đồng ý, nhưng tôi cũng không có tiền, không thể giúp cô ấy được, không giúp được cậu, cô ấy cứ khóc lóc van xin tôi, cuối cùng tôi cũng phải đồng ý, dù rất đau lòng nhưng mà tôi tìm cho cô ấy một người, cho rằng cuộc sống sau này của cô ấy sẽ tốt đẹp hơn một chút, không ngờ, tôi lại đang đẩy cô ấy xuống địa ngục.”

“Người đàn ông kia tên là Lâm Mặc, chồng của Tô Tình là một người đồng tính, Lâm gia cảm thấy mất mặt cho nên mới tìm cho hắn ta một người vợ để che mắt thiên hạ, đúng lúc Tô Tình lại rất cần tiền, cho nên khá phù hợp.”

“Ban đầu Lâm gia chỉ muốn cho Tô Tình 200 ngàn, Tô Tình liền mở miệng đòi 400 ngàn, cậu cũng biết mấy năm trước đây số tiền này lớn đến mức nào mà, Lâm gia nói cô ta đào mỏ, lại muốn lấy một số tiền lớn như

vậy, nhưng mà vì không tìm được người thích hợp hơn cho nên mới chấp nhận cô ấy.”

“Một ngày trước khi Tô Tình và Lâm Mặc đăng ký kết hôn, cô ấy chia số tiền đó ra làm hai phần, một phần cho ba của cô ấy, một phần đưa cho tôi... Ngày đó cô ấy mặc thử váy cưới, nói với tôi một câu mà tôi vẫn nhớ rất rõ, cô ấy nói, chị Lâm, chị biết không? Người không cần phải lo đến cơm áo gạo tiền, mới có tư cách nói đến chuyện yêu đương.”

“Tôi không nói, cậu cũng có thể đoán được, cô ấy cho tôi 200 ngàn để làm gì có đúng không? Không sai, chính là để thanh toán tiền thuốc men viện phí cho mẹ cậu.”

“Sau khi cô ấy gả cho Lâm Mặc, số lần tôi gặp được cô ấy ngày một ít đi, cuối cùng hơn một năm trời chúng tôi cũng chưa từng gặp mặt, mãi đến tận đầu năm nay, tôi đưa con đến Bắc Kinh chơi, mới liên lạc với cô ấy.”

“Ngày đó cô ấy mời tôi ăn thật nhiều thức ăn ngon, bỏ ra rất nhiều tiền, tôi nhìn thấy còn cho là cô ấy đang sống rất sung túc, tôi còn mừng cho cô ấy, cho rằng làm dâu của Lâm gia cho dù là hữu danh vô thực, nhưng tối thiểu cô ấy cũng không cần phải lo cơm áo gạo tiền như trước đây, không còn sợ nghèo đói nữa, đó, cũng là một loại hạnh phúc.”

“Mãi đến tháng trước tôi nhận được điện thoại của cô ấy lúc nửa đêm, cô ấy nói cô ấy đang mang thai, cô ấy rất vui vẻ.”

Mang thai? Cuối tháng trước? Đó không phải là đứa con của hắn và cô chứ?

Tim Tần Gia Ngôn lúc này hầu như là ngừng đập.

“Bởi vì tôi đã sinh con cho nên những chuyện phải để ý tôi có kinh nghiệm hơn, cô ấy còn hỏi tôi phải chú ý những chuyện gì. Tôi tưởng là chồng của cô ấy đã chấp nhận cô ấy, rất vui mừng, đêm đó chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ.”

“Nhưng mà vui vẻ như vậy chỉ duy trì trong một tuần, cô ấy bỗng nhiên chạy từ Bắc Kinh đến tìm tôi.”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1069: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (9)

Ngày đó cô ấy tới, có thể nói là thương tích đầy người, mặt cô ấy sưng, môi cũng rách, cánh tay đầy máu.”

“Tôi rất sợ, trấn an cô ấy một lúc lâu, cô ấy mới đem kể lại mọi chuyện những năm qua đã xảy ra kể cho tôi nghe.”

“Mãi đến tận hơn mười năm sau, tôi mới biết, tên Lâm Mặc đó đúng là một tên mặt người dạ thú, đánh phụ nữ không thương tiếc....” Trương Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, vô cùng tức giận.

Cuồng hộng Tần Gia Ngôn có chút đau, khiến hắn muốn nuốt một ngụm nước bọt nhưng lại không thể nào nuốt trôi được, cả người lại trở nên khó chịu.

“Tôi nói chuyện với Tô Tình, nói cô ấy ly hôn đi, coi như cách đó không được thì trốn nhà đi, không cần phải ngày ngày sống trong địa ngục trần gian đó nữa, cô nghe nói như thế thì chỉ bùm mặt khóc to, cô ấy nói vì cô ấy ở lại Lâm gia một ngày, mới có thể ở lại Bắc Kinh một ngày, còn có thể nhìn thấy cậu sống một cuộc sống hạnh phúc...”

“Có thể bây giờ cô ấy nhìn thấy cậu, biết cậu sống tốt, nhưng cô ấy không đi được nữa rồi.”

Lúc trước hắn đến tìm cô, cô từ chối hắn, hắn cho rằng là do cô tuyệt tình, nhưng hôm nay nghĩ lại hình như chuyện không phải như vậy, chỉ có thể bức thiết hỏi: “Tại sao?”

“Tần tiên sinh, là cậu khiến Tô Tình có thai đúng không?”

Tần Gia Ngôn gật đầu.

“Sau đêm hôm đó, Tô Tình trở về nhà họ Lâm, muốn ly hôn, Lâm gia thật vất vả mới tìm được cô ấy làm lá chắn, sao có thể dễ dàng để cô ấy đi như vậy được, họ cãi nhau với Tô Tình, mẹ của Lâm Mặc lại có những bức ảnh mà camera đã quay lại hai người ở trước cửa nhà họ.”

“Cậu chính là uy hiếp lớn nhất của Tô Tình, cho dù trước đó cô ấy có bao nhiêu kiên quyết muốn ly hôn, đến lúc đó đều phải từ bỏ. Cô ấy thật sự sợ Lâm gia truyền trong giới thương nhân biết, cô ấy biết thành công ngày hôm nay của cậu không dễ dàng gì mà có được cho nên cô ấy không muốn vì mình mà cậu phải mất hết tất cả, danh tiếng bị hủy hoại.”

“Ngày đó cô ấy khóc lóc kể lể với tôi rất nhiều, đến cuối cùng, cô ấy nói, chị Lâm, chị nói xem bây giờ em phải làm gì bây giờ? Hắn ta cứ đánh em, em sợ lại động đến đến đứa bé trong bụng.”

Trương Lâm nói đến đây, vành mắt đỏ lên: “Đã đến nước này, cô ấy lại chẳng lo cho bản thân mình mà lại lo cho con của cậu.”

“Tôi lại không có tiền không có quyền, có thể giúp cô ấy kiểu gì chứ? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể nghĩ đến cậu, tôi khuyên cô ấy đi thương lượng với cậu, đây chính là cách duy nhất có thể cứu cô ấy, cũng tốt cho đứa bé trong bụng cô ấy.”

“Cô ấy rất do dự, cuối cùng vẫn bị những lời nói của tôi làm lung lay, quyết tâm đi Bắc Kinh.

“Tôi thường xuyên gọi điện thoại cho cô ấy, biết cô ấy đi khám thai định phải cậu, sau đó theo cậu cả ngày, cuối cùng cũng có thể nói chuyện riêng với cậu,... tôi cho rằng cô ấy sẽ nói chuyện với cậu nhưng không biết tại sao cô ấy dùng hết dũng khí để gọi cậu lại nhưng vẫn không nói gì.”

“Mãi đến ngày hôm trước tôi mới biết, cô ấy ở trước mặt tôi tuy tỏ ra rất quyết tâm nhưng kỳ thực trong lòng cô ấy chưa từng muốn đến tìm cậu.”

“Bởi vì cô ấy không có đủ can đảm, cô ấy không biết nhưng bức ảnh kia

có thể làm ảnh hưởng đến cậu như thế nào, cô ấy không dám mạo hiểm kéo cậu xuống bùn.”

“Lúc cô ấy ở Bắc Kinh, dù có biểu hiện tốt như vậy nhưng tôi vừa rời đi hai ngày, cô ấy đã không ở đó nữa.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1070: Một Cô Gái Yêu Hắn, Nhưng Hắn Lại Không Biết Gì (10)

Cô ấy đã không ở đó nữa.....

Từng chữ từng chữ hắn đều biết, nhưng khi ghép lại hắn lại không hiểu gì cả, hắn nhìn Trương Lâm một lúc lâu, cũng không có chút phản ứng nào.

“Sao tôi lại không nghĩ đến, cô ấy sẽ nghĩ không thông, sẽ chọn cho mình kết cục như vậy chứ?” Trương Lâm nói xong liền rơi lệ.

“Kỳ thực tôi nên nghĩ sớm một bước, tôi biết người cô ấy yêu nhất là cậu, cô ấy là cô gái ngốc nhất thế gian này, yêu một người liền toàn tâm toàn ý yêu suốt cuộc đời, cô ấy từng sợ liên lụy đến cậu mà dám từ bỏ tình yêu của mình, bây giờ lại vì sợ những bức ảnh đó liên lụy đến cậu, liên lụy đến đứa bé trong bụng, cô ấy biết mình ở lại Lâm gia, người nhà họ Lâm sớm muộn gì cũng sẽ biết được cô ấy mang thai, sớm muộn gì cũng bị đánh đến mất đi đứa bé, không thì Lâm gia sẽ dùng đứa bé này để uy hiếp cậu, cô ấy không nỡ đứa bé, cũng không nỡ cậu, mà cô ấy lại không biết tìm ai để giúp đỡ, không có lối thoát, sống trong địa ngục như vậy, chỉ còn con đường chết....” Trương Lâm khóc ra tiếng: “Tôi thật sự quá ngu ngốc, tôi nên nghĩ đến sớm một chút, sao tôi lại có thể không nghĩ đến cô ấy sẽ làm như vậy chứ, lúc tôi cũng cô ấy đi khám thai, cô ấy đã từng nói một câu, lúc đó tôi không hiểu lắm, nhưng bây giờ tôi có hiểu thì cũng đã quá muộn, thì ra lúc đó cô ấy đang từ biệt tôi, cô ấy nói, cô ấy không được ở bên cậu nhưng cô ấy sẽ bảo vệ con của các người thật tốt, những hàm ý trong câu nói ấy, chính là chết cùng đứa bé,... Cậu nói xem tại sao cô ấy lại ngốc đến như vậy?”

Trương Lâm khóc suốt một lúc lâu, Tần Gia Ngôn lại ngồi như một bức tượng, khô khóc hỏi lại: “Cô nói, cô ấy mất... Mất là có ý gì?”

“Chính là mất, hôm đó cô ấy gặp cậu xong, liền gọi điện thoại cho tôi, nói chuyện đã gặp cậu, sau đó nói với tôi, Lâm gia có một buổi tiệc, cô ấy bận nên qua khoảng hai tiếng đồng hồ, cô ấy lại gọi một cuộc điện thoại cho tôi, còn nói, tạm biệt chị Lâm, tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng, cả đêm ngủ không ngon, sáng sớm ngày thứ hai tôi liền gọi điện thoại cho cô ấy, không ai bắt máy, tôi ngày càng bất an, cho nên liền đến nhà họ Lâm, mới biết buổi tiệc tôi qua tổ chức trên du thuyền, cô ấy đã nhảy xuống biển tự sát.”

Nhảy xuống biển tự sát..... máu trong người Tần Gia Ngôn như không chảy nổi nữa, một lúc lâu, trong cổ họng của hắn mới nặn ra được một câu nói: “Lúc cô đến Lâm gia, đã tìm thấy cô ấy chưa?”

“Chưa, Lâm gia báo cảnh sát rồi nhưng sóng biển khá lớn nên vẫn chưa tìm thấy thi thể của cô, chỉ tìm được túi và giày của cô ấy mà thôi, hơn nữa còn có người tận mắt nhìn thấy cô ấy tự sát, có khi Lâm gia nhìn thấy cô ấy hết thuốc chữa rồi cho nên cũng không để ý nhiều, ngấm lại cũng đúng, Lâm gia từ trước đến nay cũng chưa từng coi cô ấy là người nhà, chắc sẽ không tốn công tốn sức tìm cô ấy đâu.”

Tần Gia Ngôn như bị chụp hình lại, ngồi trên ghế, yên tĩnh, bất động.

Trương Lâm khóc một lúc lâu, mới lau mắt một cái: “Tần tiên sinh.”

Tần Gia Ngôn không trả lời.

Trương Lâm lại mở miệng: “Tần tiên sinh?”

Tần Gia Ngôn lúc này mới giật giật con ngươi, chỉ một phạm vi rất nhỏ nhưng cũng đủ có thể nhìn thấy đáy mắt của hắn đã đỏ lên, hắn mím môi, nuốt mạnh vài ngụm nước bọt, sau đó mới cố gắng nói: “Cô... có thể ra ngoài trước một chút không?”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1071: Kết Cục (1)

Trương Lâm thấy Tần Gia Ngôn có chỗ không ổn, trong lòng cũng không yên, chân chừ một chút mới gật đầu một cái, rời khỏi nhà ăn không một tiếng động.

Đợi đến khi cửa đóng lại, cả căn phòng chỉ còn lại mình hắn, bờ vai của hắn mới bắt đầu run rẩy.

Hắn chưa từng nghĩ đến hắn cho đến nay chưa từng có hiện tượng này, chỉ là ngoài mặt hắn chưa hề biết sau lưng mình, Tô Tình lại phải dùng phương thức ngốc như vậy mà yêu hắn, mà trả giá.

Qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn hận cô, cho đến sau khi gặp mặt cô, mâu thuẫn ngày càng lớn, cho bản thân lùi lại một bước, đối mặt với cuộc sống không có cô, thẹn quá hóa giận mà dập tắt mọi hy vọng.

Hắn cho rằng bản thân đã phải trả giá quá nhiều cho đoạn tình cảm này, cho đến hôm nay hắn mới biết được, cái giá mà hắn phải bỏ ra so với cô chẳng là bao nhiêu cả, quá ít, quá ít, ít ỏi đến nỗi không đáng kể, không đáng nhắc tới.

Hắn tự cho là hắn biết mọi chuyện, nhưng lại không biết cô lại giấu hắn nhìn chuyện như vậy, lại chuốc tất cả mọi khổ sở oan ức vào người.

Hắn cho rằng, hắn khó khăn nửa đời, lúc này thuận buồm xuôi gió, là do một tay hắn làm nên, hôm nay hắn mới biết, hạnh phúc hôm nay, êm ấm hôm nay của hắn chính là do một người con gái đã từ bỏ tuổi xuân của mình để cho hắn.

Không, không chỉ là hắn, mà còn có mẹ hắn, chị hắn, cả nhà hắn.....

Mẹ hắn thường nói với hắn, chị hắn số tốt, chờ được tình yêu chân chính của cuộc đời mình, gả chồng, coi như là trời cao có mắt, hắn cũng cho là như vậy, còn bây giờ thì sao? thật sự là tốt số sao? nhưng tốt số này, may mắn này lại là do một người đôi lầy.

Hiện nay hắn hưởng thụ vinh hoa phú quý, ăn ngon mặc đẹp, là đập lên những ngày tháng cực khổ bị hành hạ của cô mà sống.

Trương Lâm nói không sai, tại sao cô lại ngốc đến vậy?

Trong thế giới này, sao lại có một cô gái ngốc đến như vậy cơ chứ?

Cô ấy rõ ràng ko cần phải đi con đường như vậy, cô biết rõ, chỉ cần cô tìm hắn, hắn có thể giúp cô thoát khỏi địa ngục kia, coi như những bức ảnh kia là nhược điểm của hắn thì đã sao chứ, coi như hắn vì cô mà đánh đổi thì đã sao chứ? Dù có thân bại danh liệt, hắn cũng không để ý mà.....

Ngày đó cô gọi hắn lại, sao lại không nói gì?

Hắn nghe thấy cô gọi nhưng lại chẳng quay đầu hỏi cô một câu, sao vậy?

Ngày đó hắn tức giận như vậy, lại nghĩ thâm trong bụng, bây giờ cô lại muốn đến bên tôi sao, vì sao lại hết lần này đến lần khác cho tôi hy vọng lại làm tôi thất vọng, cho đến nay hắn mới biết, cô không phải cho đi hay lấy đi của hắn bất cứ thứ gì, cô chỉ muốn nghe giọng nói của hắn lần cuối, cho mình một kỷ niệm đẹp khi mình còn sống, là cô đang từ biệt hắn.....

Tần Gia Ngôn đưa tay lên che mặt, trong miệng lại có tiếng nức nở.

-

Rời khỏi nhà Trương Lâm, Tần Gia Ngôn đưa mẹ và chị về nhà xong, liền không xuống xe mà đến nhà họ Lâm...

Tần Gia Ngôn nhìn thấy người nhà họ Lâm xong, chẳng vòng vo mà nói thẳng mục đích đến của hắn.

Giải trừ hôn ước với Lâm Mặc xong, tiêu hủy những bức ảnh trong tay bọn họ.

Tô Tình đã không còn, những hình ảnh kia không còn uy hiếp được gì, huống chi Tần Gia Ngôn lại đưa ra một điều kiện làm ăn cực kỳ tốt cho bọn họ, không có lý gì mà họ không đồng ý.

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1072: Kết Cục (2)

Tần Gia Ngôn rời đi, mang theo toàn bộ đồ đạc của Tô Tình trong nhà họ Lâm theo.

Trở lại biệt thự của Cố Dư Sinh, Tần Gia Ngôn không để ý đến những câu hỏi của mẹ Tần, cũng chẳng để ý Đậu Phụng Nhỏ đang đòi bế mà liên lên lầu, khóa trái cửa phòng mình, bắt đầu thu dọn đồ của cô.

Quần áo không nhiều, một ít trang sức, mỹ phẩm, còn có một quyển nhật ký cũ.

Quyển nhật ký này Tần Gia Ngôn biết, vì nó là quyển bọn họ cùng đi tiệm văn phòng phẩm mua từ rất lâu trước đây.

Tần Gia Ngôn mở ra, tựa lên đầu giường mở nhật ký ra, đập vào tầm mắt chính là tấm hình.

Đó là hình tốt nghiệp trung học, cô đứng trước hấn, những bạn học khác đã bị cô cắt bỏ, chỉ còn lại hai người họ.

Hấn nghĩ, có thể đây chính là bức ảnh duy nhất của hai người họ mà cô có được.

Tô Tình không thường viết nhật ký, vì vậy trong hơn 10 năm qua, cô chỉ viết một phần ba của quyển.

Mỗi ngày đều là những chuyện vây quanh hấn, từ lúc cô bắt đầu yêu hấn cho đến khi cô phải rời xa hấn, khổ sở thế nào, nhớ nhung thế nào.

Phần cuối cùng của nhật ký là được viết từ 10 năm trước.

Phía sau đều là những trang trắng, Tần Gia Ngôn lật lật, không ngờ mấy tờ cuối cùng lại lít nha lít nhít chữ.

Nhìn lại, là một bức thư.

Một bức thư không có ý định gửi đi.

“Gia Ngôn, đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng em cũng có thể gặp lại anh rồi. Mọi người đều nói, lâu ngày gặp lại là do chuyện xưa chưa giải quyết xong, nhưng mà em biết, duyên phận của chúng ta đã tận từ lâu rồi. Nhìn thấy anh sống còn tốt hơn trong với sự tưởng tượng của em, em thật sự rất hài lòng, cũng rất vui mừng, thế nhưng, lại nhớ đến quãng thời gian chúng ta ở bên nhau, trong lòng em lại rất khó chịu.”

“Gia Ngôn, anh biết không? Sau khi rời khỏi anh, những năm tháng qua mỗi ngày em đều như một cái xác chết biết đi, Lâm gia có thể lực quá lớn, không thể chống đối lại bọn họ, chỉ có thể thuận theo, chỉ có thể sống trong những ngày khổ sở dày vò, anh chính là hy vọng duy nhất để em có thể chống đỡ đến ngày hôm nay, bởi vì em ảo tưởng có một ngày em có thể gặp lại anh. Ông trời đối xử với em không tệ, nhìn thấy anh, em đã thỏa lòng ước mong rồi, em thật sự rất thỏa mãn, anh không biết đâu, lúc viết những dòng này, em đang cười đó.”

“Gia Ngôn, đêm đó là đêm hạnh phúc nhất vui vẻ nhất trong đời em, anh có tin không? Em không hối hận, cho dù ngày hôm sau em và anh lại phải mỗi người mỗi ngả nhưng em không hối hận chút nào. Sau đó nửa đêm anh gọi điện thoại cho em, đồ ngủ còn chưa thay đã đến tìm em, nói em đi với anh, đó là câu nói đẹp đẽ nhất mà em từng được nghe, Gia Ngôn, từ trong tận đáy lòng, em thật sự rất muốn theo anh, nhưng em không thể, bởi vì Lâm gia có nhược điểm lớn nhất của em. Bây giờ anh đang sống tốt đẹp như vậy, sạch sẽ như vậy, em yêu anh như thế, sao em có thể khiến anh bị vấy bẩn được chứ?

“Gia Ngôn, lúc nghe thấy anh muốn kết hôn, em thật sự rất đau lòng, nhưng sau khi đau lòng, em cầu chúc cho anh sẽ có một cuộc sống hạnh

phúc, thật lòng chúc phúc cho anh. Anh đáng sống một cuộc sống hạnh phúc với một cô gái tốt hơn em, em không muốn sợ khiếm khuyết của mình phá hoại sự hoàn mỹ trong thế giới của anh.”

“Nếu có thể, Gia Ngôn, em thật sự muốn tận mắt được nhìn thấy anh hạnh phúc. Nhưng em thật sự không chịu đựng nổi nữa rồi, Gia Ngôn, chịu đựng 10 năm rồi, em thật sự rất mệt mỏi...”

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1073: Kết Cục (3)

“Gia Ngôn, anh biết không? Lựa chọn tự tử, là chuyện cuối cùng em có thể làm.”

“Chỉ như vậy, những bức ảnh trong tay người nhà họ Lâm mới trở thành phế phẩm, chỉ như vậy, em mới không trở thành người phá hoại cuộc hôn nhân của anh, chỉ có như vậy, con của chúng ta mới không cần phải đối mặt với bước ngoặt sinh tử nữa, chỉ có như vậy, em mới có thể đi cùng con của chúng ta.”

Đầu ngón tay hấn buông nhật ký ra, ngồi yên trên giường một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt đau xót.

Hắn đột nhiên xuống giường, mang giày, xuống lầu, nói với mẹ Tần và Tần Chỉ Ái một câu: “Con không thể kết hôn được!”

Hắn không thể kết hôn, nếu không biết chuyện, hắn thật sự có thể cố gắng ở cùng Hạ Y, nhưng hắn biết chân tướng mọi chuyện, hắn sao có thể còn mặt mũi đi cưới người con gái khác được nữa?

“Lễ đính hôn ngày một là được tổ chức, tất cả đã chuẩn bị xong rồi, sao?” mẹ Tần phản ứng mãnh liệt nhất.

Tần Gia Ngôn không nhanh chóng nói gì mà chờ hai người họ tiêu hóa xong lời nói của hắn mới từ từ kể chuyện của mình và Tô Tình ra cho họ biết.

Mẹ Tần là người nhẹ dạ, sau khi nghe xong, liền khóc, thở dài nói: “Sao lại có một cô bé ngốc như vậy chứ?”

Mẹ Tần tuy rất tiếc nuối cuộc hôn nhân này của Tần Gia Ngôn nhưng

cũng không ngăn cản quyết định này của hắn nữa.

Ngày hôm sau Tần Gia Ngôn liên hệ với Hạ Y, lúc Tần Gia Ngôn hẹn Hạ Y ra, vẫn luôn bồi rối không biết nên mở miệng như thế nào, không ngờ hắn còn chưa lên tiếng, Hạ Y đã nói trước: “Gia Ngôn, ngày mai chúng ta không đính hôn nữa, em nói với cha mẹ em, cha mẹ em cũng đã đồng ý rồi.

Tần Gia Ngôn sửng sốt, không ngờ Hạ Y sẽ nói chuyển hủy hôn trước.

“Gia Ngôn, những chuyện kia, sáng nay mẹ anh đã đến tìm em nói cho em biết trước hết rồi.” ở bên cạnh hắn lâu như vậy, cô chưa từng dám nói yêu thích gì hắn nhưng lúc này khi sắp kết thúc, cô lại có thể nói rất trôi chảy: “Gia Ngôn, em thật sự rất yêu anh, cũng muốn gả cho anh, nhưng em không ngốc, em ở bên anh lâu như vậy, em biết người ở trong lòng anh không phải là em, sau khi em nghe mẹ anh nói những chuyện kia, em liền biết, cả đời này em cũng không có hy vọng được ở trong tim anh rồi. Trên thế giới này, không phải ai cũng có thể có được một tình yêu thuần túy như Tô Tình, em trước khi gặp anh cũng đã quen biết nhiều người, nhưng em lựa chọn anh là bởi vì anh là người ưu tú nhất. Vì vậy, Gia Ngôn, anh cũng không cần áy náy, cũng may chúng ta ở bên nhau không quá lâu, nhân lúc tình cảm còn chưa quá sâu nặng, chúng ta vui vẻ gặp nhau, vui vẻ chia tay là được rồi.”

Hạ Y nói xong, không đợi Tần Gia Ngôn nói gì liền lấy nhẫn ra, đặt xuống chỗ cạnh người lái, đẩy cửa xuống xe, vội vã rời đi.

Lần này cô xuống xe của hắn, sau này sẽ không còn có thể ngồi trên đó lần nữa rồi.

Giống như cô nói vậy, cô không ngốc.

Nếu như Tô Tình là một cô gái ngốc thì cô là một cô gái thông minh, cô gái thông minh cho dù không nữ cũng sẽ nghĩ cho mình trước.

Ba năm sau.

Thanh minh, trời mưa dầm dề.

Tần Gia Ngôn đi công tác xong không về nhà mà ngay lập tức chạy đến cửa hàng bán hoa, ôm bó hoa mà mình đã đặt trước đó chạy đến nghĩa trang.

Trước mộ của Tô Tình, Tần Gia Ngôn bình tĩnh đứng yên một lúc lâu, trong lòng dù có rất nhiều chuyện để nói nhưng lại chỉ khom người đặt hoa xuống, quay người rời đi.

Ngồi trên xe, hn trở về thành.

Lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, Tần Gia Ngôn nhìn qua kính chắn gió, lại nhìn thấy những hạt mưa bụi lất phất, mơ hồ nhìn thấy hình bóng của Tô Tình 10 năm trước, cười với hân, thanh xuân lấp lánh lại hiện về....

.....

Trong một thị trấn nhỏ ở GiangNam, một cậu bé chừng hơn hai tuổi giờ một trái bóng, lao đảo chạy đến người phụ nữ đang ngồi giặt áo bên bờ sông.

“Mẹ, mẹ,.....”

Nghe thấy tiếng gọi, người phụ nữ quay đầu, nhỏ nhẹ nói: “Cẩn thận trơn, coi chừng té đó!”

Cậu bé lại chạy nhanh tới, ánh mặt trời đúng lúc chiếu lên khuôn mặt của cô, so với người mà Tần Gia Ngôn ngờ ngợ nhìn thấy trong những giấc mơ, giống nhau như đúc.

Lời tác giả: Tính đến đây, những chuyện cũ của Tần Gia Ngôn đã xong.

Tô Tình chết rồi sao? Có thể không chết, cô gái trong thị trấn nhỏ ở GiangNamchính là cô, còn đứa trẻ kia chính là con trai của cô và Tần Gia Ngôn.

Tô Tình và Tần Gia Ngôn sẽ gặp nhau sao? Có lẽ sẽ gặp, có thể cả đời cũng sẽ không gặp lại.

Thật sự muốn viết BE nhưng mọi người đều mong kết thúc có hậu, vậy nên tôi để một kết thúc mở, mọi người cứ tin những người yêu nhau rồi sẽ tìm lại được nhau đi!

ÉP YÊU 100 NGÀY

Diệp Phi Dạ

Chương 1074: Kịch Trường: Hăm Hại Đậu Phộng Nhỏ

(1) Người phụ nữ gọi điện thoại tới.

Một tuần trước Cố Dư Sinh và Tần Chỉ Ái đã hẹn nhau hôm nay sẽ đưa Đậu Phộng Nhỏ đến một nhà hàng dành cho thiếu nhi ăn tối.

Bốn giờ chiều, Tần Chỉ Ái đặt điện thoại di động xuống khay trà trong phòng khách, đến phòng ăn lấy sữa bò cho Đậu Phộng Nhỏ đã bốn tuổi.

Lúc đang pha sữa, điện thoại di động trên khay vang lên, Đậu Phộng Nhỏ cầm điện thoại di động, chạy bạch bạch đến đưa điện thoại cho mẹ: “Me, điện thoại của mẹ nè.”

Tần Gia Ngôn vội vàng, chỉ liếc nhìn điện thoại, là nhắc nhở tối nay sẽ cùng đi ăn tối nên chỉ ừ một tiếng, không cầm điện thoại.

Đậu Phộng Nhỏ đã quen vài chữ, tuy rằng không phải chữ nào cũng biết nhưng có thể hiểu được đại ý, là buổi tối ba mẹ sẽ cùng nhau ra ngoài ăn tối.

Bé nghĩ trong nhà chỉ có mẹ và mình, lại nghênh đầu hỏi: “Mẹ, ba có biết không?”

Cố Dư Sinh đã hẹn với cô từ trước cho nên sẽ không nuốt lời, Tần Chỉ Ái ừ một tiếng nói: “Ba con biết mà!”

“Nếu ba không nhớ thì sao đây?” lúc trước Gia Ngôn mới dạy Đậu Phộng Nhỏ gọi điện thoại, cho nên bây giờ bé rất có hứng thú với điện thoại, liền xin mẹ: “Mẹ, con gọi điện thoại nhắc ba một tiếng nha?”

Tần Chỉ Ái: “Được.”

Đậu Phộng Nhỏ vui rạo rức cầm điện thoại di động vừa hớn hở đi ra phòng khách, hớn hở gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh.

Cố Dư Sinh đang nghe điện thoại, cho nên đầu dây bên này Đậu Phộng Nhỏ lại nghe thấy giọng nữ: ‘Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đang bận....’

Ba đang bận..... Đậu Phộng Nhỏ buồn so cúp máy.

Lúc Tần Chỉ Ái đưa sữa bò cho Đậu Phộng Nhỏ nhìn thấy bé không vui, quan tâm hỏi: “Con sao vậy?”

“Con vừa gọi điện thoại cho ba, có một chị nào đó bắt máy nói là ba đang bận...” một giây trước Đậu Phộng Nhỏ còn đang khỏ sở, giây sau nhìn thấy sữa bò liền vui vẻ uống.

Trợ lý của Cố Dư Sinh là Tiểu Vương, giới tính nam, trừ hấn ra sẽ không có người thứ ba được sử dụng điện thoại của Cố Dư Sinh, hơn nữa số cô lưu trong máy là số điện thoại riêng của Cố Dư Sinh, sao lại có giọng nữ bắt máy? Trong lòng Tần Chỉ Ái không khỏi đánh trống, nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn không thoải mái, liền gọi cho Cố Dư Sinh một cuộc, lại trở thành trạng thái tắt máy.

Vừa nãy còn có giọng nữ bắt máy, giờ lại tắt máy? Cố Dư Sinh không phải... Tần Chỉ Ái biết mình không nên suy nghĩ nhiều, nhưng vẫn có chút bất an, cách một chút lại gọi điện thoại cho Cố Dư Sinh, mãi đến sáu giờ tối, là giờ hẹn đi ăn, cũng chưa thể liên lạc được với Cố Dư Sinh.

-

Tám giờ tối đúng, vì công ty có việc gấp mà Cố Dư Sinh bận bịu đến rồi tỉnh rồi mà lúc này mới có thể về đến nhà.

Hắn nhập password, câu đầu tiên là: “Bà xã?”

Kết quả còn chưa vào nhà, đã bị một cái gói đập tới.

Cố Dư Sinh nhanh nhẹn né được, còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã bị một chiếc chăn đập tới, tiếp theo là quần áo.....

Kết hôn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Tần Chỉ Ái tức giận, Cố Dư Sinh sợ đến run chân: “Tiểu Ái, chuyện gì vậy?”

Tần Chỉ Ái nhét quần lót của hần sau gáy: “Chuyện gì? Trong lòng anh hiểu rõ chuyện gì mà đúng không? Anh lại phản bội tôi đi tìm người phụ nữ khác ở bên ngoài?”

Hôm nay hần không để điện thoại bên người, làm sao biết có một người nữ tên là Đậu Phụng Nhỏ gọi đến? quan trọng hơn là buổi chiều điện thoại hết pin tắt nguồn hần còn chưa kịp sạc... hần chỉ có thể giải thích: “Anh... anh không có!”

“Anh còn dám chối?” Tần Chỉ Ái quay đầu nhìn về phía Đậu Phụng Nhỏ: “Đậu Phụng Nhỏ, chiều nay con gọi điện thoại, có phải có một chị nào đó bắt máy đúng không?”

Đậu Phụng Nhỏ gật đầu, tức giận trả lời: “Phải ạ.”

“Anh xem! Con gái của anh còn nói như vậy, anh còn muốn gạt tôi?” Tần Chỉ Ái càng tức giận, quăng hết tất cả đồ đạc đã thay hần thu dọn đến trước mặt hần.

Này là sao là sao chứ? Cố Dư Sinh muốn quỳ xuống minh oan cho mình: “Tiểu Ái, anh thật sự không có mà...”

Đậu Phụng Nhỏ học theo ngữ khí của Tần Chỉ Ái, nói: “Ba, không được ngụy biện! Ba có! Con có chứng cứ, chị kia nói: xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đang bận...”

-

(2) Quà tết.

Năm mới sắp đến, Cố lão gia nói với Đậu Phộng Nhỏ năm tuổi: “Đậu Phộng Nhỏ, con đưa cho ông cổ một phần quà tết quý giá nhất, ông cổ sẽ cho con một bao lì xì đỏ thắm, có được không?”

Đậu Phộng Nhỏ nghe thấy ba chữ bao lì xì liền chớp đôi mắt to tròn một cái, sau đó gật đầu với Cố lão gia, bi bô trả lời: “Được, ông cổ, không thành vấn đề.”

Sau khi rời khỏi nhà cũ Cố gia, Đậu Phộng Nhỏ vắt hết óc suy nghĩ, quà gì là quý giá nhất. Về đến nhà, cô bé mang tất cả những món đồ chơi của mình ra, tự thấy cái nào đối với mình cũng thật sự rất quý giá. Bé suy nghĩ nát óc, chợt nhớ đến lúc trước mình vào phòng ba mẹ lấy iPad xem phim hoạt hình vô tình nhìn thấy một khối rubic, lúc đó bé còn chưa nhìn kỹ đã nghe thấy tiếng mẹ vào phòng, sau đó lập tức lấy đi, cực kỳ nghiêm túc nói: “Đậu Phộng Nhỏ, vật này con không được tùy tiện đụng vào nha!” nói xong liền cất đi, thậm chí còn để vào ngăn kéo, khóa lại.

Đậu Phộng Nhỏ để món đồ chơi trong tay xuống, cắn móng tay, nghiêng đầu nhìn chằm chằm phòng ba mẹ, khuôn mặt nhỏ suy tư, trong phim hoạt hình có nói những thứ quý giá đều không thể tùy tiện đụng vào, lại còn được mẹ cất giấu kỹ càng như vậy, chắc chắn khối lập phương 6 màu kia chính là bảo bối rồi.

Nghĩ vậy, Đậu Phộng Nhỏ còn gật đầu khẳng định suy nghĩ của mình là đúng.

Ông cổ nói, cho một bảo bối, ông sẽ cho bé một bao lì xì nếu như bé có thể có ông thật nhiều khối rubic, có phải sẽ có thể nhận được thật nhiều bao lì xì không.

....

Đêm giao thừa, trên bàn ăn, Cố lão gia nhận được một hộp to, trên khuôn mặt già nua ngượng ngùng nhìn thấy một hộp đầy những khối rubic, lúc ông không biết nên làm sao, bỗng nhiên Đậu Phộng Nhỏ lại níu tay ông:

“Ông cố, trong này có một trăm khối bảo bối, ông phải cho con 100 bao lì xì nha!”

Nói xong, Đậu Phộng Nhỏ nghĩ đến lời mẹ dạy, nói sau khi người lớn cho đồ gì xong, phải cảm ơn, vậy mới là một đứa trẻ lễ phép, liền nhanh chóng bổ sung: “Cảm ơn ông!”